உ

கணபதி துணை.

ஸ்ரீ திரிபுரசுந்தர்யைநம:

வியாசமுநிவரருளிய

பதினெண் புராணங்களிலொன்ருகிய

தேவீபாகவதம்.

பூர்வபாகம்.

ஸ்ரீகாஞ்சிப்புரம் ஸ்ரீமத் ஏகாம்பர சிவயோகிகள்

மாணுக்கர்

ஆலாலசுந்தரம்பிள்ளையவர்களால்

மொழிபெயர்க்கப்பட்டு

சென்னை

வித்வசிரோமணி அச்சியந்திரசாலையில்

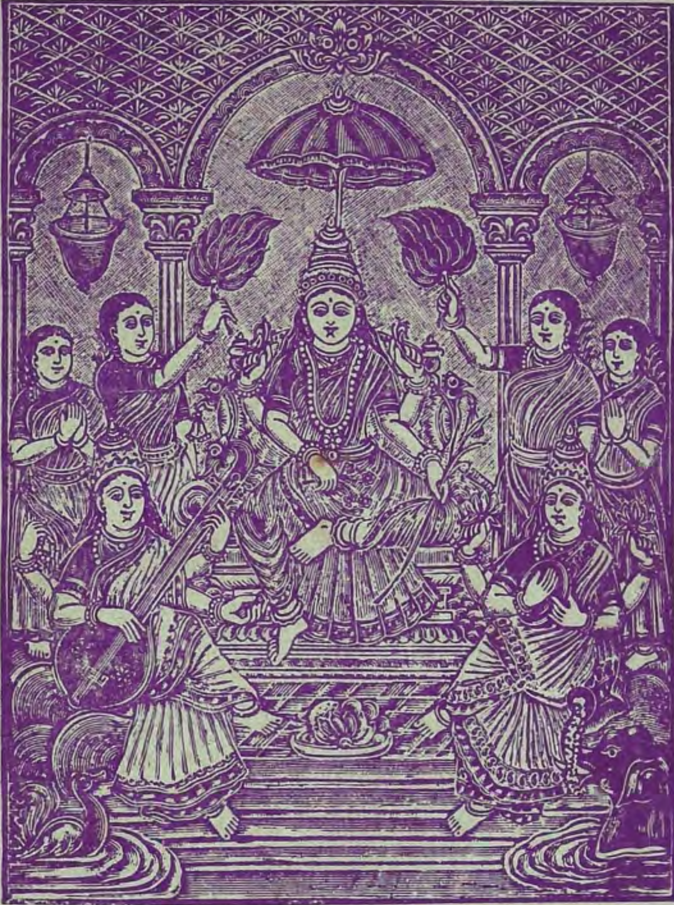
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம்பதிப்பு.

1930.

[இதன் விலை ரூபா. 5

ஓம்.

எமது விலாசம்,

கா. ஏகாம்பரம் பிள்ளை

19, சண்டாலஸ் ரோட்,

வேப்பேரி, சென்னை.

பரவைமணவாளர்சீர்பரவும்
ஸ்ரீலஸ்ரீகா. ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்
அச்சிட்டுள்ள புத்தகங்கள்.

தேவி பாகவதம்.

இது பதினெண்மகா புராணங்களில் ஒன்றாய் எல்லாப் புராணங் கட்கும் மகுடமாயுள்ளது. பராசக்தியின் மகிமை நிறைந்திருக்கும் பெருமையுடையது. சமஸ்கிருதத்திலிருக்கும் இப்பெரிய நூலை கல்வி யறிவுடைய மங்கையரும் எளிதில் வாசித்துசக்தியினுடைய அருமை பெருமைகளை யறிந்து பக்தி யுடையராய் சம்பத்துடன் வாழ 18,000 சுலோகங்களையும் தமிழில் வசன ரூபமாக வாசிப்போர்க்கு இன்ப முண்டாகத் தக்கதாய்ச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதில் சிவகுடும்பிணி யாகிய ஸ்ரீ தேவியினது உபாசனு கிரம விசேடங்களையும் தேவி மந் திரபேதங்களையும் மந்திர சித்தி பிரயோஜனங்களையும் பிரசித்தியைக் கொடுக்க வல்ல காயத்திரி சம்மந்தமான சகல மஹிமா விசேடங்களை ப்பற்றியும் விரிவாக எடுத்து கூறும் நூல்.

இது டிம்மி 8-பக்கங் கொண்ட 200-பாரத்திற்கு மேற்பட்டுள் ளது. பூர்வபாகம், உத்தரபாகம் என இரண்டு புத்தகமாக காலிகோ பயிண்டு செய்துள்ளது. விலை ரூ. 9—0—0

பெரிய புராணம் மூலமும் சித்தாந்த போத ரத்னுகரமென்னும் பொழிப்புரை விசேட உரையும்.

1. திருமலைச்சருக்கம்	2	4	0
2. தில்லைவாழ்ந்தணர் சருக்கம்.	2	0	0
3. இலைமலிந்த சருக்கம்	2	8	0
4. மும்மையால் உலகாண்ட சருக்கம்	1	8	0
5. திருநின்ற சருக்கம் அப்பர்சுவாமிகள் புராணம் (இல்லாமல்.)	1	4	0
6. ௸ 1. 2. 3. சருக்கங்களும் சேர்ந்தது	6	8	0
7. ,, 4. 5. ,, ,, ,,	2	8	0
8. ,, 1. 2. 3. 4. 5. ,, ,, ,,	8	4	0
9. பத்தராய்ப் பணிவார் சருக்கம்	0	4	0
10. காரைக்காலம்மையார் புராணம் மூலமும்-உரையும்	0	4	0
11. திருஞான சம்பந்தர் புராணம் ,, ,, ஏறக்குறைய 225-பாடல் வரையில்	1	0	0
12. குலச்சிறைய நாயனுர் புராணம் ,, ,,	0	2	0

13. திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் (திருவியலூர் உய்யவந்த தேவ நாயனுர், திருக்கடைவூர், உய்யவந்த தேவநாயனுர்) மூலமும் சித்தாந்த போத ரத்நாகர உரையும் ராயல் 8-பக்கங்கள் கொண்டது. இவ்விரண்டும் விரிவான உரையுடன் விலை ரூ 2 0 0

காஞ்சிப்புராணம். மூலமும்-உரையும்.

இது பதவுரை, பொழிப்புரை, விசேட வுரையாகவும் அச்சிட் டுள்ளது ராயல் 8-பக்கங்கள் கொண்டது.

நாட்டு நகரப் படலம் மட்டும் விலை ரூ 1 8 0
3-ம் பாகம் விலை ரூ 1 8 0

IMPERIAL PRINTING HOUSE, PERIAMET MADRAS.

திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை. மூலமும்-உரையும்

ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகளால் திருப்போரூர் முருகப்பெருமான் மீது பாடியுள்ளது. டிம்மி 8-பக்கங்கள் கொண்டது. இரண்டாம் பதிப்பாக அலங்காரம் வரையில் அச்சிட்டிள்ளது. விலை ரூ- 1 8 0

காமாக்ஷிலீலாப்பிரபாவம் அல்லது காமாக்ஷி விலாசம்.

இது மார்க்கண்டேயபுராணத்திலுள்ளது -தமிழில் நூதனமாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. காஞ்சி க்ஷேத்திரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு க்ஷேத்திரத்தின் மகிமைகளையும் இடங்களையும் தெரிந்துக்கொள்வதற்கு ஓர் கண்ணாடிபோன்றது -வசனரூபமாக எளியதமிழ்மொழியில் எழுதி வுள்ளது- விலை ரூ- 0 6 0

பார்வதியார் பனுவல் திரட்டு	0	2	0
முருகர்தோத்திரப்பாக்கள் 108-சிவஸ்தல புராணங்களி லிருந்து திரட்டியது	0	2	0
தணிகை அநுபூதி	0	0	6
வள்ளி காந்தன தோத்திரமஞ்சரி	0	8	0
காஞ்சி தேவாரப்பதிகங்கள்	0	2	0
ஸ்ரீ தாயுமானவர் பாடலில் „வேதமுடனாகமம்" என்ற திருப்பாசுரத்திற்கு உரை	0	1	0
காஞ்சிபுரம் திருநெறிக்காரைக்காட்டுப் புராண வசனம்	0	1	0
கந்தப்புராணக்கதைகளும் அவைகளுணர்த்தும் உண்மைநூற் கருத்தும் (விரிவான) வசனரூபமானது. விலை ரூப.	0	8	0

கிறிஸ்தவமும் தமிழும்

திரு. மயிலை, சீனி, வெங்கடசாமி அவர்கள் எழுதிய புதிய நூல்கள்.

இந்நூல் தமிழ்மொழிச் சரித்திரத்தின் ஒரு பகுதி, இதுவரை எழுதப்படாதது. முதல் முதலாக இப்பொழுது வெளி வருகிறது ஒவ்வொருவரும் அவசியம் வாசிக்க வேண்டியவை. பலபடங்களுடன் கூடியது.

கிறிஸ்தவ உலகம் தமிழ் மொழியில் செய்துள்ள மாறுதல்களையும் அபிவிருத்திகளையும் தொகுத்தும் விரித்தும் கூறுவது இந்நூல். விலை. ரூ. 1 0 0

பௌத்தமும் தமிழும்

இதில் எழுதப்பட்டுள்ள பற்பல விஷயங்களில், தமிழ் நாட்டி லிருந்த பௌத்தப் பெரியார்களின் வரலாறுகளும் புத்த தேவர்மீது பண்டைத் தமிழாசிரியர் இயற்றிய சுவை ததும்பும் பாக்களும், மணி மேகலைத் தெய்வத்தின் பண்டையவரலாறுகளும், தமிழ் நாட்டிலிருந்த பௌத்த திருப்பதிகளின் வரலாறுகளும், பௌத்தர் தமிழ் மொழிக் குச்செய்த தொண்டுகளும், ஒவ்வொருவரும் அவசியம் படித்தின்புற வேண்டிய பாகங்கள் அடங்கியுள்ளது. படங்களுடன் ரூ. 1 8 0

விலாசம் :—

சுந்தர விலாஸ்புத்தக சாலை.

3/19, ரண்டால்ஸ் ரோட், வேப்பேரி, சென்னை.

உ

ஸ்ரீ காமாக்ஷியம்மன் துணை

எனது விலாசம்.—

கா. ஏ. வல்லிநாதன்.

சுந்தர விலாஸ் புத்தகசாலை

3/19 ரண்டால்ஸ் சாலை, வேப்பேரி. சென்னை,

திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை. மூலமும்-உரையும்

ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகளால் திருப்போரூர் முருகப்பெருமான் மீது பாடியுள்ளது. டிம்மி 8-பக்கங்கள் கொண்டது. இரண்டாம் பதிப்பாக அலங்காரம் வரையில் அச்சிட்டுள்ளது. விலை ரூ- 1 8 0

காமாக்ஷிலீலாப்பிரபாவம் அல்லது காமாக்ஷி விலாசம்.

இது மார்க்கண்டேயபுராணத்திலுள்ளது -தமிழில் நூதனமாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. காஞ்சி க்ஷேத்திரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு க்ஷேத்திரத்தின் மகிமைகளையும் இடங்களையும் தெரிந்துகொள்வதற்கு ஓர் கண்ணாடிபோன்றது -வசனரூபமாக எளியதமிழ்மொழியில் எழுதிவுள்ளது- விலை ரூ- 0 6 0

பார்வதியார் பனுவல் திரட்டு	0	2	0
முருகர்தோத்திரப்பாக்கள் 108-சிவஸ்தல புராணங்களி விருந்து திரட்டியது	0	2	0
தணிகை அநுபூதி	0	0	6
வள்ளி காந்தன் தோத்திரமஞ்சரி	0	8	0
காஞ்சி தேவாரப்பதிகங்கள்	0	2	0
ஸ்ரீ தாயுமானவர் பாடலில் „வேதமுடனுகமம்" என்ற திருப்பாசுரத்திற்கு உரை	0	1	0
காஞ்சிபுரம் திருநெறிக்காரைக்காட்டுப் புராண வசனம்	0	1	0
கந்தப்புராணக்கதைகளும் அவைகளுணர்த்தும் உண்மைநூற்கருத்தும் (விரிவான) வசனரூபமானது. விலை ரூபா.	0	8	0

கிறிஸ்தவமும் தமிழும்

திரு. மயிலை, சீனி, வெங்கடசாமி அவர்கள் எழுதிய புதிய நூல்கள்.

இந்நூல் தமிழ்மொழிச் சரித்திரத்தின் ஒரு பகுதி, இதுவரை எழுதப்படாதது. முதல் முதலாக இப்பொழுது வெளி வருகிறது ஒவ்வொருவரும் அவசியம் வாசிக்க வேண்டியவை. பலபடங்களுடன் கூடியது.

கிறிஸ்தவ உலகம் தமிழ் மொழியில் செய்துள்ள மாறுதல்களையும் அபிவிருத்திகளையும் தொகுத்தும் விரித்தும் கூறுவது இந்நூல்.

விலை. ரூ. 1 0 0

பௌத்தமும் தமிழும்

இதில் எழுதப்பட்டுள்ள பற்பல விஷயங்களில், தமிழ் நாட்டிலிருந்த பௌத்தப் பெரியார்களின் வரலாறுகளும் புத்த தேவர்மீது பண்டைத் தமிழாசிரியர் இயற்றிய சுவை ததும்பும் பாக்களும், மணிமேகலைத் தெய்வத்தின் பண்டையவரலாறுகளும், தமிழ் நாட்டிலிருந்த பௌத்த திருப்பதிகளின் வரலாறுகளும், பௌத்தர் தமிழ் மொழிக்குச்செய்த தொண்டுகளும், ஒவ்வொருவரும் அவசியம் படித்தின்புற வேண்டிய பாகங்கள் அடங்கியுள்ளது. படங்களுடன் ரூ. 1 8 0

விலாசம் :—

சுந்தர விலாஸ்புத்தக சாலை.

3/19, ரண்டால்ஸ் ரோட், வேப்பேரி, சென்னை.

IMPERIAL PRINTING HOUSE, PERIAMET MADRAS.

ஸ்ரீ திரிபுரசுந்தர்யை நம:

தேவீ பாகவதம்,

பிரகடனம்.

"ஸ்ரீமத் பாகவதம், புண்யம் நானுக்கியான கதான்விதம்,
த்வைபாயன முகோத்பூதம் பஞ்சலக்ஷண சம்யுதம்"

இந்நூல், "சிவமெனும் பொருளும் ஆதிசத்தியொடு சேரினெத்தொழிலும் வல்லதாம், இவள் பிரிந்திடி னியங்குதற்கு மரிதரிதென மறையிரைக்குமால்" என்ற பிரமாணப்படி சிவத்தையசைப்பித்து எல்லாத்தொழிலையுஞ் செய்விக்கவல்ல பிரதம சத்தியாகியும், வித்தை எனவும், சர்வஜ்ஞை எனவும், சமுசாரபந்தத்தைச் சேதிப்பதில் நிபுணை எனவும், தியானுஸ்பதத்தை யடைவிக்கச் செய்வதில் வல்லபை எனவும் உத்கோஷிக்கும் வித்தியாசொருபிணியாகியும் விளங்கும் பராசத்தியாகிய பகவதியினுடைய மகிமாதி சயங்களைக் கூறும் புராணரூபமாயுள்ளது.

புராணம், "சர்க்கஸ்ச ப்ரதிசர்க்கஸ்ச வம்ஸோ மந்வந்தராணிச, வம்ஸாநு சரிதஞ்சைவ புராணம் பஞ்சலக்ஷணம்," என்று கூறும் ஐந் திலக்கணங்களையும் உடைத்தாயிருக்க வேண்டுமாதலால், சிருட்டியாதி நிமித்தம் சாத்வீக, ராஜச தாமசமென்னுந் திரிகுண சத்தி சொரூபமாய் விளங்கும் பகவதியினது திருமேனிகளினுடைய வியல்பு கூறும் சர்க்கமும், சிருட்டியாதி முத்தொழிலியற்றும் பிரமனாதி மும்மைத் தேவ்ருற்பத்தி கூறும் பிரதி சர்க்கமும், சோமசூரியாக்னிகளால் சனித்தவர்களான அரசர்களுடைய பரம்பரைகளைக் கூறும்வம்சமும், சுவாயம்பு முதலிய பதினான்கு மநுக்களுடைய காலவளவை முதலியன கூறும மன்வந்தரமும், அம்மனுக்களுடைய வம்சசரித்திரங்கள்கூறும் வம்சாநு சரிதமுமாகிய ஐந்தினையும் விரிவாயெடுத்து கூறியுளது இப்புராணம்,

இது, பன்னிரண்டு ஸ்கந்தங்களாகவும், (ருகஅ) அத்தியாயங்களாகவும் பதினெண்ணுயிரஞ் சுலோகங்களாகவும் வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இதுகாறும் கணபதி, ஸ்கந்த, சிவ விஷ்ணுவாதியர்களுடைய மகிமாதிசயங்களைக் கூறும் புராணமுதலிய பல வடமொழியின்கணுள்ள நூல்கள் பலகாளாய்ப் பலமுறையாக வெளிப்பட்டு வருகின்றனவே யன்றி தேவீ சம்பந்தமாயுள்ள பெருநூல்களி லொன்றேனும் வெளிப்பட்டதின்று.

தேவி எத்தன்மையளெனின், "பரந்தபராபரையாதி பரனதிச்சை பரஞானங்கிரியை பரபோகரூபக், தருங் கருணையுருவாகி விசுத்தா சுத்தத் தநுகரண புவனபோகங்கடாங்க, விரிந்த வுபாதானங்கண்மவி யொன்றுய் விமலமாயைந்தொழிற்கும்வித்தாய்" எனவும், "சங்கையினு ளுமணைத்துஞ் செய்தாற்போ னுடனைத்தும், நங்கையினுற் செய்தளிக்கு நாயகன், எனவும், "குவளைக்கண்ணி கூறன் காண்க, அவளுந் தானுமுடனே காண்க, பரமானந்தப் பழங்கடலதுவே" எனவும், சிவப்பிரகாசம், திருக்களிற்றுப்படியார் திருவாசக முதலியவற்றிற்கூறிப் போந்த திருவாக்குகளான் சிவபெருமானு ரியற்றியருளும் பஞ்சகிருத்திய சத்தியாப் அவற்றிற்குக் காரணியாயிருப்பவளெனவும், அவ்விறைவர், காரணியாகிய அச்சத்தியைக் கொண்டே ஆன்மாக்களுக்கு அனுக்கிரகமுறைமையைப் புரிகின்றவரெனவும் அவ்வனுக்கிரகம் போக யோகப் பிரதமானதாற் போகானுக்கிரகத்தின் பொருட்டு அவ்வருணைக்கியை ஒரு கூருகத் திருமேனியிற் படைத்தவரெனவும், அவள் கூற்றிலே தன்னையும், தன் கூற்றிலே அவளையும் காண்டலாகிய யோகானுக்கிரகத்தின் பொருட்டு அவளுந் தானுமுடனுயிருத்தலாகிய திருமேனியைப் படைத்தவரெனவும், இத்திருமேனியைக் காணப்பெற்ருர் நானென்பதற்று, தானகவே இருத்தலாகிய பரமானந்தத்தில் மூழ்கியிருத்தற்பொருட்டு மனவாக்குக் கெட்டாததாகிய அவளது அருட்டிருமேனியைப் படைத்தவரெனவும் வெளிப்பட்டன.

இங்ஙனமான அருஞ்சிறப்பு வாய்ந்த பகவதியினுடையசம்பந்தமாகிய வடமொழியிலுள்ள பாகவதத்தை, தென்மொழியில்

வல்லவர் மகிழவும் எஜீனயோரும், கல்விநலம் வாய்க்கப்பெற்ற பெண்டிரும் முறையே கற்று தேவியினுடைய திருவருளுக் குரியராகவும் அவளது பொன்னடியைக்கருதி தமிழில் எளியநடையாய் மொழிபெயர்க்கலாயிற்று.

பாகவதம்—பாகவதமென்ருல் யாவரும் விஷ்ணு பாகவதமென்று கிரஹிப்பரேயன்றி (தேவீபாகவதம் வழங்கி வாராமையால்) தேவீபாகவதமென்று கிரஹிக்கவறியார் எனவும்;

அன்றியும் சிலர், விஷ்ணுமூர்த்தி பகவானுதலால் அவருடைய அவதாராதி லீலைகளைக்கூறும் நூலுக்குப் பாகவதமெனப் பெயர்வந்தது என்று கூறுவர், அது நிலைபெருது, ஏனெனில், பகவானென்கிற நாமம் சிவனுருக்கும், பிரமனுக்கும், அருகனுக்கும், சூரியபகவானென்று சூரியனுக்கும், அக்னிபகவானென்று அக்னிக்கும் வியாசபகவானென்று வியாசருக்கும், சூதபகவானென்று சூதருக்கும், இன்னம் பல தேவர்களுக்கும் பல இருடிகள் முதலானவர்களுக்கும் ஏற்றப்பட்டு உலக வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் வழங்கிவருதலால் யாவரும் பகவான்களேயாவர்; ஆகையால் விஷ்ணுமூர்த்தியே பகவானென்கிற நாமமுடையவரென்பது யாங்ஙனம் பொருந்தும் எனவும்

பகவதி சப்தம் புன்லிங்கமன்று, ஸ்திரீலிங்க மாகையால்அந்த சப்தம் தேவிக்கே வுரித்தெனவும், இவ்வுண்மைதோன்றவே வியாசர், சிவ விஷ்ணு வாதியருக்கு புராணங்கள் வகுக்கும்பொழுது சிவபாகவதம், விஷ்ணுபாகவதம், பாத்மபாகவதம் ஆக்னேய பாகவதம் ஆதித்ய பாகவதம் என்றுகூருது சிவபுராணம் விஷ்ணு புராணம், பாத்யபுராணம், ஆக்னேயபுராணம், ஆதித்யபுராணம் எனவகுத்து தேவீசம்பந்தமான இந்த நூலை "தத்துபாகவதம் ப்ரோக்தம் நது தேவீபுராணகம்" எனவே தேவீபுராணமென்று கூறக்கூடாது (தேவீ) பாகவதமென்றே கூறவேண்டுமெனவும்;

இவ்வாறே மஹாபுராண உப புராணங்களில் பல விடங்களிலும் (பராசரோக்தம் ப்ரவரம் ததா பாகவ தாஹ்வயம்) (புராண

பாகவதம தவுர்க்கம் நந்திப்ரோக்தம் ததைவச) (சைவம் பாகவதம் தவுர்க்கம்,) (சைவமாதி புராணஞ்ச தேவீபாகவதந்ததா) (பிராஹ்மஞ்ச வைஷ்ணவம் பாத்மம் சைவம் பாகவதம், ததா) என கூர்மகருட பாத்மாதிகளில் ஆங்காங்கு கூறப்பட்டிருக்கின்றது எனவும்,

மஹாபுராண உபபுராணபிரதி பாதகமாயுள்ளது இத்தேவீ. பாகவத மொன்றே எனவும்

வேத காயத்திரியானது, திரிபாதையாய்ப் பிரதி பாதிக்கப் பட்டிருக்கிறது, அதற்குரிய ருஷி, சந்தஸு, பீஜம், நியாசம் தியானமுதலியன எதில் முறையாகக் கூறப்பட்டுள்ளனவோ அது பாகவதமா மென்பது பிரமாணமாகலான் அவைகளைக் கூறுவதாகிய இத்தேவீபாகவதமே பாகவதமாகுமன்றி இம்முறைமைகளைக் கூறுத விஷ்ணுபாகவதமென வழங்கும் பாகவதம் எங்ஙனம் பாகவதமாகுமெனவும்;

இப்பொழுது விஷ்ணு பாகவதமென்று வழங்கு நூலில் வருகின்ற சரித்திராதிகளெல்லாம் இப்பாகவதத்தில் நான்காவது ஸ்கந்தத்தில் கிருஷ்ணுவதாராதி பிரச்னம், கிருஷ்ணுவதார காரணம், கிருஷ்ண சன்ம கதனம் கிருஷ்ண லீலாப்ராரம்பம் என்றற்றொடக்கத் தனவாகிய கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய விஷயங்களும், வசுதேவாத் யவதாரகாரணம், கம்சகிருத தேவகீ சப்த சுத வதம், என்றற் றொடக்கத்தனவாகிய சரித்திர விசேஷங்கள் பலவும் இவையன்றி வேறு சிலவும் வருகின்றன, இவற்றையெல்லாம் "பம்மா போத" ரென்பவராற் சங்கிரகித்துப் பெருநூலாக்கி விஷ்ணுபாகவதமென்கிற பெயராற்பிரசுரஞ் செய்யப்பட்ட தெனவும்;

தேவீபாகவத விஷ்ணு பாகவதங்களுடைய உண்மையுணர்ந்த பண்டிதோத்தமர்கள் வடமொழி பாகவத பீடிகையில் பிரசுரஞ் செய்திருக்கின்றனர். அதில் இதுபற்றிய விஷயங்கள் இன்னும் பலவுள அவையெல்லாம் கண்டு விரிக்கிற் பெருகுமென விடுத்தாம்.

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ காமாக்ஷி தேவியை நமஃ

முக்கிய குறிப்பு.

இப்புத்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பு கனவான்கள் கவனிக்க வேண்டிய முக்கியமான விஷயம் என்னவெனின், இப்புத்தகத்தில் விஷயங்கள் சிறிதும்விடப்படாமல் பூர்த்தியாயிருப்பினும் அச்சுப்பிழையின் காரணமாகச் சில பக்கங்களிலும், சுலோக எண்களிலும், தவறான எண்கள் தரப்பட்டுள்ளன. அப்படி யிருப்பினும் நூலின் விஷய பக்கங்கள் முற்றிலும் பூர்த்தியாயுள்ளன, என்பதை அறிந்து கொள்ளவும்.

தவறாகத் தரப்பட்டுள்ள பக்க எண்கள்.

ஸ்கந்தம்.	பக்கம்.	விஷயம் முடியும் விதம்.
3	52-57	வண்ணம்—அநுக்கிரகவார்த்தை
4	22-25	சிந்தனையுடை—யவரிடத்தில்
5	70-73	முன்னின்று பகரிக்—கின்றவனும்
5	48-ம் பக்கம் இருக்க வேண்டியதற்கு 36-என்றது தவறு.	
6	128-137	நாயகனுக்க்—கொள்வாள்.

தவறாக தரப்பட்டுள்ள சுலோக எண்கள்.

ஸ்கந்தம்.	பக்கம்.	தவறான சுலோகஎண்கள்.	சரியான சுலோகஎண்கள்.
1	17	24—36	34—36
1	32	53—52	51—52
1	75	1—11	1—13
2	32	15—48	15—38
2	47	18—41	11—18
3	21	24—39	34—38
3	52	37—43	37—49
3	61	21— 3	21—33
3	72	64—97	64—79
3	102	32—41	32—57
3	125	1— 7	1—29
3	143	1— 5	1—11
3	164	26—44	29—44
3	167	42—69	62—69
3	169	20—25	20—35
3	172	1—26	1—37
4	8	18—22	18—28
4	17	1—19	1—16
4	56	1— 6	1— 8
4	112	18—33	18—37

அத்யாய சூசனை.

முதல் ஸ்கந்தம்.

இரண்டாம் ஸ்கந்தம்

மூன்றும் ஸ்கந்தம்.

நான்காம் ஸ்கந்தம்,

ஐந்தாம் ஸ்கந்தம்.

ஆறும் ஸ்கந்தம்.

ஏழாம் ஸ்கந்தம்.

எட்டாம் ஸ்கந்தம்.

தேவீபாகவத அத்யாயசூசனை முற்றிற்று.

உ

கணேசாயைநம:

தேவீபாகவதம்.

பூர்வபாகம்.

முதல்ஸ்கந்தம்.

பராசத்திவணக்கம்.

யாமாராத்ய விரிஞ்சிரஸ்ய ஜகத : ஸ்ரஷ்டா ஹரி : பாலக :
ஸம் ஹார்த்தா கிரிசஸ்வயம் ஸமபவத் தியேயா சயாயோகிபி :
யாமாத்யாம் ப்ரகிருதிம் வதந்தி முநய ஸ்தத்வார்த்த விஜ்ஞாபராம்
தாம்தேவீம் பிரணமாமிவிஸ்வஜநநீம் ஸ்வர்க்காபவர்க்கப்ரதாம்.
யாஸ்வேச்சா யாஸ்ய ஜகத ; ப்ரவிதாயசிருஷ்டிம்
ஸம்பிராப்ய ஜன்ம சததா பதிமாபசம்பும்
உக்ரைஸ்தவோபி ரபியாம் ஸமவரப்யபத்நீம்
ஸம்பு : பதம் ஹ்ருதிததே பரிபாதுஸாந :

பிரம விஷ்ணு ருத்ரர்கள் எந்தப்பராசத்தியைப் பூசித்து இவ்வுலகிற்குமுறையே படைத்தல்காத்தல் அழித்தலாகிய அதிகாரங்களைப் பெற்றார்களோ, பரமயோகிகளால் எந்த ஆதிசத்தி சொரூபமான்து எப்பொழுதும் தியானிக்கத்தகுந்ததோ, தத்வார்த்த முணர்ந்த மஹருஷிகள் எந்தப்பராசத்தியை முதற்காரணமாகக் கூறுகின்றனரோ, அங்ஙனமான போகமோக்ஷங்களைத்தரும் பிரபஞ்சமாதாவாகிய அம்பிகையை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

எந்த அம்பிகை தனதிச்சாசாமார்த்தியத்தினல் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கின்றனளோ, எந்தத்தாக்ஷாயணி பர்வதராஜ புத்திரியாயவதரித்து உக்ரமான தபோபலத்தினல் பரமசிவனைப் பதியாகவடைந்தனளோ, எந்தப்பார்வதியைப் பரமசிவன் பத்தினியாகக்கொண்டு அவளதுபாதத்தை இருதயத்தில் வைத்துக்கொண்டனரோ அப்படிப்பட்டதேவி நம்மைக்காப்பாற்றுக.

ஸர்வ சைதன்ய ரூபாந்தாமாத்
யாம் வித்யாஞ்ச தீமஹீ
புத்திம்யாந: ப்ரசோதயாத்.

ஸதாசிவகுடும்பின்யைநம:

முதலாம் அத்தியாயம்.

சவுனகர் வினா.

காரணபரசித்ரூபா காஞ்சீபுர ஸீம்நி காமபீடகதா
காசனவிகரதி கருணா காஸ்மீர ஸ்தபககோமளாங்கலதா.

(௧-௩) சூதமுனிவரே! நீர்சுபகரங்களான புராணங்களுள் அடங்கிய சம்ஹிதைகளைக் கற்றுணர்ந்தவரா யிருக்கின்றபடியால் நீரேமஹா புண்யபுருஷர், மஹானுபாவர், மஹாபாக்கியசாலி, சத்யவதீபுத்திராகிய வியாசமுனிவர்முகமாய்ச் சம்ஹிதைகளேயன்றிபஞ்சலக்ஷணமுள்ளதாகியும், அதிகரகசியத்துடன் கூடினதாயும், ஜ்ஞானப்பிரதமாகியும், திவ்ய (மனசுக்குரம்ய) மாகியும் இருக்கின்ற சகலபுராணங்களையுங் கற்றுணர்ந்தவர். *

---

* சகலபுராணங்களென்றது-உபபுராணங்களை. இம்மூன்று சுலோகங்களால் முறையே சவுனகமுனிவரையுள்ளிட்ட முனிவர்களெல்லாம் சூதமுனிவரைப் போதகாசிரியராகக் கொண்டனராகையான் அக்கொள்கைதோன்ற மஹாபுண்யபுருஷர், மஹானுபாவர், மஹாபாக்யசாலி என ஒவ்வொரு பதங்களையும் உபசர்க்கத்துடன் புகழ்ந்தும் (எனவே - அடைமொழியினால் சொல்லப்படுபொருளை வேறொருபொருளைக் கொண்டுவலியுறுத்தியும்) அவர் அனுக்கிரஹசாமர்த்திய முடையவரென்பது தோன்றச் சகலபுராணங்களடக்கிய சம்ஹிதைகளைக் கற்றுணர்ந்தவரெனவுங் கூறினார்.

இவற்றுள் புராணங்களுள் அடங்கிய சம்ஹிதைகளை முன்னும், அதன்பின் பதினெண்புராணங்களையும், அதன்பின் உபபுராணங்களையும் உணர்ந்தவரென்றது என்னையோவெனின் - உபபுராணங்கள் புராணங்களை வலுயுறுத்துவன அப்புராணங்கள் சம்ஹிதைகளைத் தலைமையாகக் கொண்டு தழுவியிருப்பன. எனெனின் " ஸ்ருதிஸம்மிதாமிதி சகலஸ்ருத்யர்த்த சங்கிரஹாத்மிகாம்" என்பது பிரமாணமாகலான் அத்தலைமைபற்றி அங்ஙனங் கூறியதென்க. ஆயின் சம்ஹிதைகளையும் புராணோப புராணங்களையும் உணர்ந்தவரென்று கூறினாரேயன்றி வேதங்களை யோதியுணர்ந்தவரென்று கூறாதது என்னையெனின், புராணாதிகளையுணராது வேதமாத்திரம் உணர்ந்தவன் வேதத்தைத் துன்பஞ்செய்கிறவனென்றும், புராணங்கள் உணர்ந்தவன்வேதப்பொருளை யுணர்ந்தவனென்றுங் கூறியிருத்தலான் புராணங்களைக் கற்றுணர்ந்தவரென்று கூறவே வேதங்களையும் அறிந்தவரென்றே கொள்ளக் கிடக்கின்றன. புராணங்களின் சிறப்புத்தோன்ற வியாசமுனிவரால் சொல்லப்பட்டதெனவும், பஞ்சலக்ஷண முடையதெனவும், சகல ரகசியங்களுங் கூடினதெனவும்,சூதமுனிவர் சிறப்புத்தோன்ற புராணங்கள் உணர்ந்தவரெனவும் கூறியதென்க.

(௬-௯) (இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த தேவரீர்) எங்களுடைய புண்யசம்பந்தத்தினால், மனோகரமாகியும், விஸ்வசனம் (நம்பத்தகுந்தது) ஆகியும் புண்யரூபமாகியும், கலிதோஷத்தைப் போக்குவதாகியும், மிகவும் உத்தமமாகியுமுள்ள இவ்விடம் வந்தடைந்தீர். ஓசர்வஜ்ஞரே! தாபத்திரயமில்லாதவரே! மஹாபாக்யசீலரே! நீர் நீடூழி காலமிருக்கவேண்டும். இங்கிருக்குங் கூட்டத்தவராகிய முனிவர்களெல்லாரும் பெரும் புண்ணியத்தைத் தருவதாகிய புராணசம்ஹிதைகளைக் கேட்க விருப்பமுள்ளவர்களா யிருக்கின்றனர். ஆகையால் வேதத்துக்குச் சமானமாயுள்ள அப்புராணங்களைச் சொல்லவேண்டுமென்கிற கருத்துடன் கூறவேண்டும். *

(௭-௧௦) ஓ சூதமுனிவரே! சுரோத்திரேந்திரியத்துடன்கூடினவர்களாயும், அறுசுவையறிவதில் சமர்த்தர்களாயும் இருக்கின்ற எந்த மானிடர் † புராணங்களைக்கேட்கிறதில்லையோ, அவர்கள் தெய்வத்

* இம்மூன்று சுலோகங்களால் முறையே புண்ணியவசத்தால் நைமிசாரண்யங் கிடைத்ததுபோல் நீருங்கிடைத்தீரென வருகையைக்கூறி அவரை மகிழ்வித்தனரெனவும், நைமிசவனமும் முனிவராகிய நீருங் கிடைக்கப்பெற்ற புண்ணியத்தின்பயன் புராணங்கேட்பதே யாமெனத் தமது அநுக்ரஹசீலமுடைமையைப் புலப்படுத்தி அவரைக் கருத்துடையவராய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று - கேட்டனரெனவும், உம்மால் எங்களுக்குக்கிடைக்கப்படுவதாகிய செவிச்செல்வம் எந்நாளு நீங்காதிருக்க வேண்டுமெனத் தமது அன்புடைமையைக் காட்டி அவரை நீடூழிகாலம் இருக்கவேண்டுமென்றுவாழ்த்தினரெனவுங் கொள்ளற்பாற்று.

* அவர்கள் வேறுசில கேட்கின்றார்களே என்பவரை மறுத்தற்கு' ஸகர்ணயோ ஸ்ருண்வந்தி தேப்யகர்ணா: கதஞ்சந:, என்றார். இதனால் அவர்கள் அர்த்தமில்லாத சொல்லைக் கேட்கின்றவர்கள் என்றபடி. அர்த்தமில்லாத சொல்லென்றது கேட்கப்படு நூற்பொருளமையாதசொல். அச்சொன்மாத்திரங் கேட்பராயின் பொருள்விளங்குவதும், கேட்கப்படு நூற்பொருளமைந்த சொல்லைக்கேட்பராயின் பொருள் விளங்காமையுமான செவியைப் படைத்தவர்கள். ஆகலான் இவர்கள் செவியுடையவர்களாயினுஞ் செவியில்லாதவர்களே. இதனை "கேட்பினுங் கேளாத்தகையவே கேள்வியாற் றோட்கப்படாதசெவி" எனவே கேள்வியால் துளைக்கப்படாத செவிகள் தம்புலமாகிய வோசைமாத்திரங் கேட்குமாயினுஞ் செவிடாந் தன்மையேயாம். ஏனெனின் ஓசைமாத்திரத்தான் இம்மைமறுமைப்பயனாகிய உறுதியடையாமையின் கேட்பினுங் கேளாத்தகையவேஎன்றார். கேள்வி என்பது உட்டுளையையுடைய காதினை மனத்தின்கண் நூற்பொருள் நுழைதற்கு வழியாக்குங் கருவி என்று கூறியிருத்தலாற்காண்க.

தினால் வஞ்சனை செய்யப்பட்டவர்களன்றோ (எனவே, கேட்கும் புண்ணியமாகிய ஊழ் இல்லை யென்றபடி) காதில்லாம லிருக்கிற சர்ப்பங்களே ஆகாயத்தின் குணமாகிய சப்தபேதங்களால் மிகவும் பிரமிக்கின்றன என்றால், மானிடயாக்கையைப் பெற்றவர்கள் சத்வாக்கியங்களைக் கேளாராயின் கேட்குங்காதுகளைப் படைத்தவராயினும், அவர்கள் எவ்வாற்றானுங் காதுகளைப்படையாதவர்களே. (சிறியோர்களுக்கு) அறுசுவைகளால் எப்படி ஜிஹ்வேந்திரியானந்தம் உண்டாகிறதோ அப்படியே பெரியோர்களுக்குச் சத்வாக்யங்களால் சுரோத்திரேந்திரியானந்தம் உண்டாகிறதென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஆகையால், சவும்ய (சாந்தரான) ஓ சூதபகவானே! இம்முனிவர்களெல்லோரும் இக்கலியினது கொடுமையை எண்ணிப் பயந்தவர்களாய்ப் புராணங்களைக் கேட்கவேண்டுமென்கிற சிரத்தையோடு இந்நைமிசாரண்ணியத்தில் வசிக்கின்றார்கள். *

---

* இந்நான்கு சுலோகங்களுள் முதலாவது அநுக்கிரஹ சாமர்த்தியமுடைய உம்மை யாங்கள் அடையப்பெற்றும் புராணார்த்தங்களைக் கேளாதொழிவோமாயின் தொன்றுதொட்டுவரும் புண்ணியமில்லாதவரென்றும் அதனால் கேள்விகேட்கும் புண்ணியத்தைத் தெய்வங்கூட்டாதொழிந்தது என்றும் அறிஞரால் இழித்துரைக்கப்படும் பழிப்புரை கூறப்பெறுவோம். ஆகலின் அதுபெறாவண்ணஞ்செய்யவேண்டுமென்றுணர்த்த "வஞ்சிதா விதிநாஹதெ" எனவும், இரண்டாவது, நீர் கற்றுணர்ந்த கல்விகளெல்லாம் உணரும் அதிகார சீலமுடையவரா யிருக்கின்றோம். எம்பால் உம்முடைய சாஸ்திரத்தை மொழியீராயின் உமக்கு உலகின்கண் பிரகாசமின்றாம். ஆகலின் அவ் வப்பிரகாசம் உமக்கு உண்டாகாவண்ணஞ் சொல்லவேண்டுமென்றுணர்த்த "ஸுதியாம் வசோபி : ஶ்ரோத்திரேந்திரிய ஹ்லாத: ஸ்மிருத;" எனவும், மூன்றாவது, தொன்று தொட்டுவரும் புண்ணியமில்லாதவர்கள் என்கிற பழிப்புரைவருவதேயன்றி அர்த்தமில்லாத சொல்லைமாத்திரங் கேட்குஞ் செவியைப்படைத்தவர்கள்போல் இவர்களும் அவிவேகிகளென்று எங்களையாவரும் அநாதரணயஞ்செய்வார்களென்றுணர்த்த "ஸகர்ணயே நஸ்ருண்வந்தி தேப்யகர்ண: கதஞ்சன" எனவும், நான்காவது, யாவராலும் புகழுரையும் ஆதரணீயமும் உண்டாகவேண்டுமென்கிற எண்ணமேயன்றிக் கலிபீடா நிவாரணமும் உண்டாகவேண்டுமென்கிற ஆசக்தியையும் உடையவர்களா யிருக்கின்றோம் என்பதுணர்த்த "அதஸ் ஸர்வேத் விஜாஸ் ஸௌம்ய ச்ரோது காமாஸ் ஸமாஹிதா" எனவுங் கூறினர்.

(கக-கசு) இவ்வுலகின்கண் காலமாவது ஒருபாயத்தினற் கழிக்கவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. (அதுபோலவே) மூர்க்கர்களுக்கு * வியசனத்தினுலும் பண்டிதர்களுக்குச் சாத்திர சிந்தனையினுலுங் கழிக்கப்படுகிறது. சாஸ்திரங்கள் விசித்திரமாயும், ஜல்பவாதங்களுடன் கூடினவைகளாயும், அநேகவிதமான அர்த்தவாதத்துடன் கூடினவைகளாயும், ஏதுக்களுடன் கூடினவைகளாயும், மிகவும் பெரிதானவைகளாயு முள்ளன. (அவைகளில்) வேதாந்தம் சாத்வீகமெனவும், மீமாம்ஸம் இராஜசமெனவும், தர்க்கம் தாமசமெனவும் ஏதுவாதங்களால் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வேதாந்தாதிகளுக்குக் கூறியபடியே புராணங்களும் முக்குணங்களுடையன வென்றும் சர்க்கம் பிரதிசர்க்கமாகிய ஐந்திலக்கணங்களுடையன வென்றும் உம்மால் கதாரூபமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

(கரு-கசு) அவற்றுள், பாகவதம் மிகவும் புண்யத்தைத் தருவதாகியும், வேதத்துக்குச் சமானமாகியும், ஐந்தாம் வேதமென்னும்

---

* விசனமாவது, காமந்தக: "மிருகயாக்ஷோதி வாஸ்வாப: பரிவாதஸ் திரியோமத: தவுர்யத்ரிகம் வ்ருதாடாட்யா காமஜோதசகோகுண:" எனவருதலாற் காண்க. மிருகயா - வேட்டையாடுதல், அக்ஷ:- சொக்கட்டாடுதல், திவாஸ்வாப:-பகற்பொழுது தூங்கல், பரிவாத: -அபவாதங்கூறுதல்' ஸ்திரிய;-எப்பொழுதும் மோஹத்தினுல் பெண்களோடு கூடியிருத்தல், மத;-செருக்கடைந்திருத்தல், தவுர்யத்ரிகம் - ஆடலைப்பார்த்தல், பாடலைக் கேட்டல் வாத்தியங்களை வாசித்தல், வ்ருதாடாட்ய - எப்பொழுதும் வீணைச் சஞ்சரித்தல் இப்பத்தும் மூர்க்கரிலக்கணம். ஆடலென்பது பதத்தினர்த்தத்தைக் காட்டுவதாகிய அபிநயம். இதனுல் மூர்க்கர்களுக்கு இங்ஙனம் கூறிய வகையான் காலம்போவது போல் எங்கள் காலம்போகாது சாஸ்திர சிந்தனையிலேயே போகவேண்டுமென்று குறித்ததென்க.

* ஜல்பம் - பரபக்ஷத்தை நிராகரித்து சுபக்ஷஸ்தாபனஞ் செய்தல், வாதம்—பிராமாண்யபலத்தின் உண்மையை யறியவேண்டுமென்கிற விருப்பங்கொண்டு பரபக்ஷத்தாரோடு சம்பாஷித்தல் அர்த்தவாதம் " நியாயசித்தாந்தமஞ்சர்யாம் ஆகாக்ஷவாத : விரோதேகுணவாதஸ்யா. தநுவாதோவதாரிதே, பூதார்த்தவாத ஸ்துத்தாநா தர்த்தவாதஸ்திரிதாமத:" என்றபடி குணவாதம், அநுவாதம் பூதார்த்தவாதம் எனமூன்றுகிளையாகப் பிரிந்திருக்கின்றது. ‡ இதனுல் சாஸ்திரபுராணதிகள்முக்குண சம்பந்தமுடையனவாகியும் பஞ்சலக்ஷணங்களோடு கூடினவைகளாகியும் இருக்கின்றனவென்று குறிக்கப்பட்டன.

பெயருடையதாகியும், எல்லாலக்ஷணங்களோடு கூடினதாகியும்உள்ளது என்று உம்மால்முன்னங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பரமாத்புதமாகிய பாகவதம் எண்ணியமாத்திரத்தில் முமூக்ஷுக்களுக்கு மோக்ஷப்பிரதமாகியும் அப்படியேதர்ம காமசிந்தனையுடையவர்களுக்குத்தர்மகாமப் பிரதமாகியும் இருக்கிறதென்றுஞ்சொல்லியிருக்கின்றீர்.

(கஎ-உ0) ஆகையால் யாங்களனைவரும் நூல்களிற்சிறந்து அறமுதலியன தரும் சுபகரமாகிய இந்த உத்தமமான பாகவதத்தைக் கேட்க ஆசையுடையவராயிருக்கின்றோம். ஓதர்மபரிசீலனரே! நீரொருவர்தாம் வியாசரால் உபதேசிக்கப்பட்ட புராணசம்ஹிதைகளை நன்றுபறிந்தவர், (அன்றியும்) * குருபக்தியிற்சிறந்தவர், (அதனால்) சத்வகுணங்களுக்கெல்லாம வாசஸ்தானமாக விருக்கின்றீர், ஓ சர்வஞ்ஞரே! உம்முடைய திருவாக்கினின்றும் வெளிப்பட்ட வேறுசில புராணங்களை யாங்கள் கேட்டவர்களாயிருந்தும்தேவர்கள்எங்ஙனம் அமிர்தபானம் செய்வதில் திருப்தியடைந்திலரோ அங்ஙனமே இப்பொழுது யாங்கள் சிறிதுந்திருப்தி யடைந்திலம். (எனவே தேவர்களுக்கு அமிர்தம் உண்பதில் நீங்காத விருப்பமுண்டாவது போல எங்களுக்குப் புராணங்களைக் கேட்பதில் நீங்காத விருப்பம் உண்டாகிறது.) ஓ சூதரே! அமிர்தபானஞ் செய்யுந்தேவர்களுக்கு அந்த அமிர்தபானத்தால் முக்தியென்பது ஒருஞான்றும் அந்தோ உண்டாவதேயில்லை. பாகவதமென்னும் அமிர்தத்தைப் பானம் செய்யு மக்கட்பிறப்பினர் அக்கணமே சங்கடத்தினின்றும் விடுபடுகின்றனர். (எனவே அமிர்தபானம் நரைதிரை மூப்பைப் போக்குவதேயன்றி முக்தியைத்தருவதன்று அதனால்) திக் (துச்சம்) பாகவதமென்னும் அமிர்தத்தை (ஸ்ராவம்) கேட்பது நரைதிரை மூப்பைத் தருவதாகிய தேகபந்தத்தை யொழித்து முக்தியை அக்கணமே தரும் அதிசயத்தை யுடைத்து.

(உக-உச) ஓசூதரே! யாங்கள் அமிர்தபானம் உண்டாம்வண்ணம் எண்ணிறந்த யாகங்கள் செய்தனம், அங்ஙனஞ் செய்தும் யாங்கள்

* குருபக்தி யுடையவர்க்கே குணசீலத்வமும் அதனால் தர்மசிந்தனையும் இவ்விரண்டு முடைமையான் சற்குருலாபமும் அந்தலாபத்தால் சாஸ்திரஞ்ஞானமும் உண்டாம் எனுமுறைமை விளங்கின.

ஒரு சிறிதும் சாந்தியடைந்தோமில்லை. (எனவே) யாகங்களால் எங்கள்மனம் உபசாந்தியடைந்த (சனனமரண துக்க நீங்கிய) தில்லை. யாகத்திற்குப் பலன் சொர்க்கத்தை யடைவதும் மீளவும் அச்சொர்க்கத்தினின்றும் அதப்பதனமாவதும் இயற்கை. இவ்வாறே இச்சமுசார சக்கரத்தில் மாறிமாறிச் சுழன்றிருப்பதே நிரந்தரமாயுள்ள செயல். இதனால் ஒருசிறிதுஞ் சாந்தியடைந்தோமில்லை. ஓ சர்வஜ்ஞரே! திரிகுணாத்மகமான இக்காலசக்கரத்திற் சுழன்றுகொண்டிருக்கின்ற ஆன்மாக்களுக்கு ஞானோதயமின்றி ஒருபொழுதும் முத்தியுண்டாவதேயில்லை. (எனவே) ஞானத்தினால் கன்மநிவர்த்தி யுண்டாமன்றி யாகாதி கிருத்தியங்களால் அஃதுண்டாவதில்லை. ஆகையால் எல்லாரசங்களோடு கூடினதாயும் புண்ணிய சொரூபமாயும் பரிசுத்தமாயும் முத்தியைத்தருவதாயும் ரகசியமாயும் முமுட்சுக்களுக்கு எப்பொழுதும் விருப்பமாயும் உள்ள பாகவதத்தைச் சொல்லியருளுடுமன்றார். (ஸ்லோகம் - உச)

முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஸகலாதிஷ்டான ரூபாயைநம:

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

ஸ்கந்தசங்கியாதிகதனம்

(க - ரு) சூதர் கூறுகின்றார்:—ஓ முநிவர்களே! மஹான்களாகிய நீவிர் என்னைப்பார்த்து மஹா புண்யத்தைத்தருவதாயும், வேதங்களில் முறையிடப்பட்டதாயும்உள்ளதேவீபாகவதபுராணத்தைச் சொல்லுமென்று கேட்டதனால், யான் தந்யனாயினேன், மஹா பாக்யசாலியாயினேன், பரிசுத்தனுமாயினேன். ஓ அந்தணர்களே! மிகவும் மேன்மையுடையதாகியும் மனோகரமாகியும்முத்திப்ரதமாகியும் பிரமனாதியரால் சேவிக்கப்பட்டதாயும் தோத்திரஞ் செய்வதில் ஆசையுடையவர்களான முநிவர்களால் எப்பொழுதுந் தியானிக்கத் தக்கதாயுமுள்ள அந்தப்பராசத்தியின் பாதாரவிந்தத்தை வணங்கி அதிக ரசமுள்ளதாயும் உத்தமமாயும் எல்லா ரசங்களுக்கிருப்பிடமாயும் சகலவேதார்த்தசம்மதமாயும் சகல சாஸ்திரசம்மதமாயும் ஆகமங்களுக்குள் உத்தமமாயும் தேவியினுடைய நாமத்தி

னல் பிரசித்தி பெற்றதாயும் உள்ள ஸ்ரீதேவீபாகவத புராணோத்தமத்தை அன்புடன் விரிவாய்ச் சொல்லுகின்றேன். *

(௬) எனக்கு, எந்தப்பராசக்தியைவேதத்தில் வித்தைஎனவும், ஆதியானவளெனவும், சர்வஜ்ஞை எனவும்; சமுசாரபந்தத்தைச் சேதிப்பதில் நிபுணை எனவும், சர்வாத்மாக்களுடைய இருதய கமலத்தில் வீற்றிருப்பவளெனவும், துராத்மாக்களால் அறியப்படாதவளெனவும், முனிவர்களால் தியானஸ்பதத்தை அடைவிக்கச் செய்கின்றாளெனவுங் கூறப்படுகிறதோ அந்தப்பகவதி பிரத்தியக்ஷமாய் எழுந்தருளிவந்து எப்பொழுதும் நிர்மலபுத்தியைத் தருவாளாக! ‡

---

* "மஹாத்மபி என்றதனால் முனிவர் சிறப்பும், "மஹத்புண்யம்வேத விச்ருதம்" என்றதனால் புராணச் சிறப்பும், "தன்யோஹம் - அதிபாக்யோஹம் பாவிதோஹம்" என்பவைகளால் புராணத்தை எடுத்துக் கூறுவதனால் வரும் பிரயோசனமும் கூறியவாறு.

வேதார்த்தத்திற்கும் ஆகமத்திற்கூறும் ரகஸ்யத்திற்கும் விரோதமின்மையை எடுத்துக்கூறுவது இப்புராணமென்பது தோன்ற "ஸர்வஸ்ருத்யர்த்தம்" "ஸர்வசாஸ்திராணும் ஆகமானும் அநுத்தமம்" எனவும் வேதார்த்த சம்மதம் உள்ளது எதுவோ அதுவே தமக்குச் சம்மதமென்பது தோன்ற 'ஸம்ப்ரவக்ஷ்யாமி" எனவுங் கூறினர்.

யோகிகள் விரும்பும் முத்தியும், பிரமனாதியர்பெற விரும்பும், சிருஷ்டியாதி அதிகாரமும், முனிவர்கள் நிலைபெறவிரும்பும் மனனசீலமும் எண்ணியாங்களிப்பது தேவியினது பதகமலங்களே யாகலான்" ஸலலிதம் முக்திப்ரதம், யோகினும்" எனவும், " பிரம்ஹாத்யை ரபிஸேவிதம்" எனவும், "ஸ்துதிபரை: முநீந்த்ரை: தியேயம்" எனவும், தேவியினது பாதம்மனோவாக்கிறந்த விடத்துத் தோன்றுவதாகலான் தத்பதமெனவுங் கூறினர்.

‡ "வித்யை ஆத்யை சர்வஜ்ஞை" என்று சிவசத்தியின் ஜ்ஞானசத்தியையும், "பவபந்தவிச்சித்தி நிபுணை" என்று அச்சத்தியின் கிரியாசத்தியையும், "ஸர்வாஸ்ரயேஸம்ஸ்திதா" என்று அச்சத்தியின் இச்சாசத்தியையும், " துர்ஜ்ஞேயாஸ ச துராத்மபி:" என்று அச்சத்தி திரோதான சத்தியாயிருத்தலையும், "முநிபிர்த்யாநஸ்பதம்" என்று அச்சத்தி அநுக்கிரகசத்தியாயிருத்தலையும் விதந்தமைகாண்க. இதனானே சிவசத்தி. இச்சாசத்தி – ஞானசத்தி - கிரியாசத்தி - திரோதானசத்தி - அநுக்கிரகசத்தி எனப்பஞ்சசத்திகளாய் விவகரிக்கப்பட்டிருத்தல்காண்க.

அன்றியும்; இந்தப்பொருளடங்கிய " யாவித்யேத் யபிதீயதே ஸ்ருதிபதே சக்திஸ்ஸதா த்யாபரா, சர்வஜ்ஞா பவபந்தசித்தி நிபுணா சர்வாஸ்ரயே சம்ஸ்திதா துர்ஜ்ஞேயாசு துராத்மபிஸ்ச முநிபிர்த்யா நாஸ்பதம்பிராபிதா, பிரத்யக்ஷாபவதீஹஸா பகவதீபுத்திப்ரதாஸ்யாத் ஸதா" என்னும் இந்த சுலோகத்

(ரு) யாதொரு பராசக்தி திரிகுணாத்மகமாயிருக்கின்றதனது சத்தியினால் சேதனசேதனங்களாயுள்ள இந்தஜகத்தைச்சிருஷ்டித்துக் காக்கின்றனளோ, அப்படியேகற்பாந்தத்தில் இந்தஜகத்தைச் சங்கரித்துத் தானொன்றாகவே யிருந்துவிளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றனளோ அங்ஙனமான உலகமாதாவாகிய பராசத்தியைமனதினால் தியானிக்கின்றேன். †

(௬) (ஏனென்றால்) இவ்வுலகங்களையெல்லாஞ்சிருஷ்டித்தவன் பிரமதேவனென்று வேதங்களைக் கற்றுணர்ந்தவராலும் பவுராணிகர்களாலும் பிரசித்தமாய் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவர்களாலேயே அப்பிரமனும் விஷ்ணுவினுடைய நாபீகமலத்தில் உற்பத்தியானனென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விசாரத்தால் இவர்க

தில் "யாவித்யா" என்று தொடுத்து "ஸர்வாஸ்ரயே ஸம்ஸ்திதா" என்று ஒரு முடிவும், "துர்ஜ்ஞேயா" என்று தொடுத்து "தியானஸ்பதம் ப்ராபிதா" என்று ஒரு முடிவுமாகக்கூறினமையான் அப்பராசத்தியை ஞானக்கிரியா சத்தியாகவே தியானித்து என்னுடைய மனவாக்குகளுக்கு வியஞ்சகமாயிருந்து வேதார்த்தங்களை யறியவும் சொல்லவும் செய்யவேண்டுமென்று வணங்கியதாமென்றுங் குறிப்பாற்கொள்ளக்கிடந்தன.

† முக்குண சம்பந்தமா யிருக்கின்றபிரகிருதிமாயாசக்திசிவசக்தியாகிய பராசத்தியன்றி இயங்குவதின் றாகலான் திரிகுணாத்மகமா யிருக்கின்றபிரகிருதிமாயையைத் தனதுசத்தி எனவும், இவ்வுலகமெல்லாந் தத்துவதாத்திகங்களாகிய சடரூபமாகவும், உயிர்வர்க்கங்களாகிய சித்ரூபமாகவுங் காணப்படுதலால் "அகிலம் ஜகதிதம் சதசத்ஸ்வரூபம்" எனவும், சிருட்டியாதி முத்தொழிலைச் செய்தல் பராசத்தியின் பகுதியனவாகவே கூறப்பட்டவாமாதிசத்திகளின் காரியங்களேயாகலான் "சிருட்வா பரிபாதிவிஸ்வம்" எனவும், முத்தொழிற்படுதல் பலமுறையாகலான் "கல்பாந்த சமயே" 'எனவும், இங்ஙனம் பலமுறையியற்றுதல் "ஐங்கலப்பாரஞ் சுமத்தல்சாத்தனுக்கு ஓர் விளையாட்டென்பதுபோல்" மிகவெளிமையாயியற்றுவதேயன்றி அத்தொழிலால் ஒரு சிறிதும் துன்பமுறாத லிலவாகலான் "ரமதே எனவும், சிருட்டியாதி காரியங்களுக்கேற்ற பப்பலசத்திகளாய்ப் பலபெயர்பெறினும்அவைகட்கெல்லாங் காரணசக்தி சிவசக்தி யொன்றேயாகலான் "ஏகா" எனவும், மக்கட்பிணியை யகற்றுந் தாய்போல் உயிர்களுக்கு மலநோயைச்சிருட்டியாதிகளாற்போக்கலான் 'விஸ்வஜனனீம், எனவும், பராசத்தி ஞானப்பிரதமாகலான் அச்சத்தியை ஞானத்தினால் வணங்கலே முறைமையாகலான் "மனஸாஸ்மராமி" எனவுங் கூறினர்.

ளெல்லாஞ் சிருட்டிக்குஞ் சுதந்தர மில்லாதவரென்றுவெளியாகின்றது. *

(எ) விஷ்ணுமூர்த்தியென்றுலோகற்பாந்தகாலத்தில்ஆதிசேஷனாகிய சயனத்தில்உறங்குகின்றாரெனவும், அவருடையநாபிக்கமலத்தில் பிரமன் உற்பத்தியாகின்றானெனவும், அந்த விஷ்ணுவுக்குஆயிரம்பணாமுடிகளையுடைய ஆதிசேஷன் ஆதாரமாயிருக்கின்றானெனவுங் கூறப்பட்டுள்ளனவன்றோ ஆகலான் அந்தமுராரி எப்படிப்பகவானென்று அழைக்கப்படுவர்.

(அ) ‡ பெருவெள்ளமாகிய கடனீரானது ஒருதன்மையாகிய ரசரூபமே. அந்தரசரூபமாகிய சலமானது (கடலென்கிற) பாத்திரமில்லாமல் ஒருபொழுதுமிருப்பதன்று. (அதுபோல்) தேவிசர்வான்மாக்களுடைய விஷயத்தில் சத்திரூபமாக விருக்கின்றாள். ஆகலான் அவ்வுலகமாதாவையே சரணமடைகின்றேன்.

---

* பராசத்தியே உலகத்தைப்படைத்தாளென்பது உண்மையாயின்பெரியோரெல்லாம் பிரசித்தமாய் உலகமெல்லாம் படைத்தவர் பிரமதேவர் என்றும், அவரைப்படைத்தவர் விஷ்ணுமூர்த்தி யென்றுங் கூறுவது என்னை என்னும் பூர்வபக்ஷிகளை மறுத்தற்கு "ஸ்வதந்த்ர நஹி ஸ்ருஜதே" என்றார். எனவேஇ வர்களெல்லாம் அவாந்தரகாரண ராவர் என்று சித்தாந்தங்கூறியதாகும். ஏனெனில் கர்த்தா எனப்படுவோர் பிறராற் படைக்கப்படாதவராயிருத்தல் வேண்டும். படைக்கப்படுவாராயின் அவர் கர்த்தாவாகார். அன்றியும் அவர் கரணத்தாற் படைப்பவரேயன்றி சங்கற்பமாத்திரத்தாற் படைக்கும் ஆற்றலில்லாதவர். அதனால் அவரத்தொழிற்குச் சுதந்தராராகார்என்றும் வலியுறுத்தினமை காண்க.

பராசத்தியை "மனசாஸ்மராமி" என்றுஞானத்தால்வணங்கிப்பின்னர் பிரமவிஷ்ணுக்கள் காரணராகார் அவர் தியானித்தற் குரியராகார்என்றெடுத்துக் கூறியது என்னையென்றாராயின், சிருட்டியாதி கிருத்தியங்களைச் செய்தல் பராசத்தியே இவர்களன்றெனவும், சங்கற்பமாத்திரையாற் படைத்தல் அச்சத்தியே, இவர்கள் காணத்தாற் படைப்பரெனவும், ஆதாரமில்லாதிருத்தல் அச்சத்தியே, இவர்கள் ஆதாரத்தையுடையவரெனவும், இக்காணத்தால் பிரமனாதியர் தியான்ப்பொருளாகாராகலான் இங்ஙனம் வணங்காதொழிந்தோமெனவும் விளக்கி, சங்கற்ப மாத்திரத்தால் யாவையும்படைப்பவராய்த் தானொன்றேயாயிருப்பவளே தியானப்பொருளாவாரென அறிவுறுத்தியவாறு காண்க.

‡ சலத்தினிடத்தில் சுவை எப்படிப்பிரிவில்லாம விருக்கின்றதோ அதுபோலவே பிரஹ்மவிஷ்ணுக்களேயன்றி எல்லாவுயிர்களுடைய அறிவிலுஞ்

(கூ) கமலாசனனாகிய பிரமன் முன்னொருகாலத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியையோகத்திலிருப்பவராகவறிந்து எந்தத்தேவியைத்தோத்திரஞ் செய்யத்தொடங்கினனோ அந்தத்தேவியை நான் வணங்குகிறேன்.

(க0) சகுணசொரூபியாயும் நிர்க்குணசொரூபியாயும் மாயாபந்தத்தையும் முத்தியையுந்தருபவளாயுள்ள அப்பராசத்தியைத்தியானித்து தேவிபாகவதமென்னும் புராணமுறைகள்யாவும்இவ்விடத்தில் சொல்லுகின்றேன் முநிவர்களே! கேளுங்கள்.

தொழிலினும் பிரிவில்லாமல் அநந்யமாய்ச் சிவசத்தியிருப்பதென்றுகுறித்தமைகாண்க. இதனால் முன்னர் பிரமனாதியர் அகாரணரென்றதை 'ஏகார்ணவஸ்யசலிலம்ரசரூபமேவ'' என்னும் உவமானத்தான்வலியுறுத்தியதென்க. எனவே பிரமனாதி எல்லாவுயிர்களுடைய அறிவு தொழில்கள் பலபுவனங்களில் பலவாக விரிந்திருப்பனவாகலான் அவையெல்லாம் (ஏகார்ணவஸ்யசலிலம்) பெருவெள்ளமாகிய கடனீர்போல்எனவும், அவ்வெள்ளத்தில் ஒரு பாகத்திற்றான் அந்தஜலத்திற் குரியரசமிருப்ப தென்பதின்றி முற்றுங்கலந்திருப்பதுபோல் சிலரிடத்திற்றான் சிவசத்தி கலந்திருப்பதென்பதின்றி யாவரிடத்துங் கலந்திருந்து அவரவரறிவு தொழில்களைச் செய்விக்கின்றபடியால்'ரசரூபம்போல்'' எனவும், எல்லாருடையதொழிலும் அச்சிவசத்தியின் செயலாக வெளிப்படவே அச்செயல் நிகழ்தற்கிடமாய் நின்ற பிரமனாதிஉயிர்களெல்லாம் கடல்போல் பாத்திரமென்னும் அளவை மாத்திரையே யானாரகலான் ''பாத்திரம்போல்'' எனவுங் கூறினர். இவ்விசாரத்தால் சிருட்டியாதிதொழிற்குரியவராகிய பிரமனாதியர் உருவங்களெல்லாம்கடல்போல்பாத்திரங்களெனவும், அவர் தொழில்களாகிய சிருட்டியாதிகளெல்லாம் அக்கடலிற்றங்கிய சலம்போலெனவும், அச்சலத்திற்றங்கிய ரசம்போல் சிவசத்தியாகிய ரசங்கலந்திருப்பதெனவுங்கொள்ளக் கிடந்தன. கொள்ளவேயாவரும் பாத்திரரூபம், அறிவுதொழில்கள்சலரூபம், அறிதற்சத்தி செய்தற்சத்திரசரூபம். பாத்திரத்தைவிட்டு சலமில்லைசலத்தைவிட்டு ரசமில்லை. அதுபோலும் பிரமனாதியரை விட்டு சிருட்டியாதி தொழில்களில்லை அச்சிருட்டியாதிகளைவிட்டுச் சிவசத்தியில்லை என்றபடி. முன்னர்''உறங்குகின்றவரைத் தியானிப்பது விதியன்றென்றதையும் விஷ்ணுவாதியர்களெல்லாந் தியானித்தற்குரியராகாரென்றதையும் இச்சுலோகத்தால் வலியுறுத்தியதெனக்கொள்க. அன்றியும் இங்கு உறங்குகின்றாரென்னாது யோகத்திலிருப்பவராக வறிந்து தேவியைத் தோத்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினாரென்றதனால் திருமாலுந் தம்முடைய உள்ளத்தில் பராசத்தியையே தியானிக்கின்றாரென் றுணர்ந்து தாமும் அத்தேவியையே வணங்கவேண்டுமென்று தெளிந்துப் பின்றொடங்கினா ரென்பதே தேற்றமெனக்கொள்க.

(கக-கள) ஸ்ரீமத்பாகவதமென்றுசொல்லப்பட்ட இப்புராணம் உத்தமமாயும் புண்ணியரூபமாயுமுள்ளது. அது வியாசமுனிவரால் நன்றாகச் சோதிக்கப்பட்டுபதிணெண்ணாயிரஞ்சுலோகங்களாகவும் பன்னிரண்டு ஸ்கந்தங்களாகவும் முந்நூற்றுப்பதினெட்டுஅத்தியாயங்களாகவுஞ் செய்யப்பட்டது. முதல் ஸ்கந்தம்—இருபதுஅத்யாயம்- இரண்டாவதுஸ்கந்தம் - பன்னிரண்டுஅத்யாயம், மூன்றாவது ஸ்கந்தம் - முப்பது அத்யாயம், நான்காது ஸ்கந்தம் - இருபத்தைந்துஅத்யாயம், ஐந்தாவது ஸ்கந்தம் -முப்பத்தைந்தத்தியாயம், ஆறாவது ஸ்கந்தம் - முப்பத்தொன் றத்யாயம். ஏழாவது ஸ்கந்தம் - நாற்பது அத்தியாயம், எட்டாவதுஸ்கந்கம் - இருபத்துநான்கத்யாயம், ஒன்பதாவதுஸ்கந்கம் - ஐம்பது அத்யாயம், பத்தாவது ஸ்கந்தம் பதின்மூன்றத்யாயம், பதினொன்றாவது ஸ்கந்கம் - இருபத்துநான்கத்யாயம், பன்னிரண்டாவது ஸ்கந்தம் - பதினான்கத்யாயமெனவும், சுலோகசங்கியைகள்பதினெண்ணாயிரமெனவும் இவ்வகையாக இப்புராணம் மஹாத்மாவான வியாசமுனிவரால்கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

புராணலக்ஷணம்.

(கஅ-உகூ) புராணம்:—சர்க்கம், பிரதிசர்க்கம், வம்சம், மந்வந்தரம், வம்சானுசரிதம் என்றுசொல்லப்பட்டபஞ்சலட்சணங்களையுடையது.

சர்க்கமாவது:—நிர்க்குணசொரூபியாயும்எப்பொழுதும்நாசரகிதையாயும் சர்வவியாபகியாயும் யோகசாத்யையாயும்சர்வலோகங்களுக்கும் ஆதாரமாயுமிருக்கின்ற யாதொருசிவசக்திதுரியப்பொருளாயிருக்கின்றதோ அப்பராசத்திஒருகூற்றனேசாத்வீகம்இராஜசம் தாமசம் எனமூன்று சத்திகளாகிமுறையேசாத்வீகசத்திமஹாலக்ஷிமிஎன்றும், இராஜசசக்திசரஸ்வதிஎன்றும், தாமசசக்திமஹாகாளிஎன்றும் பெயர்பெறுமென்றும் அந்தமூன்று சக்திகளுடையதிருமேனிகள் சிருட்டியாதி நிமித்தம்கொள்ளப்படுமென்றும் அவர்கள் உற்பத்தியாதிகளைக் கூறுவதாகும்.

பிரதி சர்க்கமாவது:—உத்பத்தி திதி நாசமென்னு முத்தொழிலியற்றப் பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்திரர்களுடையஉற்பத்தியைக்கூறுவதாகும்.

வம்சமாவது:-- சோமசூரியாக்கினிகளால்உற்பத்தியான இரண்யகசிபு முதலிய அரசர்களுடைய வம்சத்தைக் கூறுவதாகும்.

மன்வந்தரமாவது:—சுவாயம்புமுதலிய பதினான்கு மநுக்களுடைய மந்வந்திரங்களின் மாறுபாட்டையும் அவர்களுடைய காலவளவைகளையும் எடுத்துக்கூறுவதாகும்.

வம்சாநுசரிதமாவது:—மேற்கூறியமநுக்களுடைய வம்சசரித்திரங்களை எடுத்துச் சொல்லுவதாகும். இவ்வைந்துமே புராணலக்ஷணங்களாமென்க.

இதுவேயுமன்றி வியாசமுனிவர் வேதசம்மதமாயும் ஐந்தாம் வேதமாயுமுள்ள மகாபாரதமென்கிறஇதிகாசமுஞ்செய்தனர்; அது ஒருலக்ஷத்து இருபத்தையாயிரங் கிரந்தங்களாம்.

(உஎ-ஙச) சௌனகர் சூதரைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார்:- ஓ சர்வஞ்ஜரே! நீர் முற்றுணர்ந்தவராகையால் புராணங்களென்றவை எவை? எவ்வளவு சங்கியையோடு கூடினவை? அவற்றின் விரிவையுங்கேட்க வேண்டுமென்னும் அவாவுடையவர்களாக விருக்கின்றோம். ஆகையினால்அவற்றைவிரிவாயெங்களுக்குஎடுத்துச்சொல்லவேண்டும். நைமிசாரண்ய முனிவர்களாகிய யாங்களெல்லாம்கலிக்கு மிகவும் பயமுற்றனம். எங்களுக்குப் பிரமதேவர் மனோகரமாகிய சக்கிரத்தைகொடுத்து ஆக்ஞையொன்றுசெய்தனர். அஃதாவதுநீங்கள்யாவரும் புண்ணியக்ஷேத்திரத்தையுத்தேசித்து இச்சக்கரத்தின் பின்னேசெல்லுங்கள். இதுஎவ்விடத்தில்சிதறிவிழுகின்றதோ அந்தவிடந்தான் புண்ணியபூமி. அந்தவிடத்தில்ஒருபொழுதும்கலிதோஷம் அணுகமாட்டாது. ஆகையால் கிருதயுகம் வருமளவும் நீங்கள் யாவரும் அவ்விடத்திற்றானே தவஞ்செய்திருங்கள் என்றுகட்டளையிட்டனர். யாங்களெல்லாம் சகலதேசங்களையும் பார்க்கவேண்டுமென்கிற இச்சையினால்அவரால்சொல்லப்பட்டகட்டளையையங்கீகரித்து வேகமாய்ச் சுழன்று போகிற அச்சக்கரத்தின் பின்னால் சென்றுகொண்டிருந்தோம். சுழன்றுகொண்டேவந்த அச்சக்கரம் இவ்விடத்திற்சிதறிவிழுந்தது. நாங்கள் அதைப்பார்த்தோம். அதனால்இந்தக்ஷேத்திரம் நைமிசமெனப்பெயர்பெற்றது. இதுமகாபரிசுத்தமானது. இவ்விடத்தில் கலியின் பிரவேசமேயில்லை. அதனால்என்னுடும்முனிவர்களாலும் மகாத்மாக்களாகியசித்தர்களாலும் வசிக்குமிடமாகக் கொள்ளப்பட்டது. அன்றுமுதல்இம்முனிவர்களெல்லாம்

பசுவின் ,பிப் * .பிஷ்டபசுக்களால்யாகங்கள் செய்துவருகின்றார்கள். இப்படியே கிருதயுகம் வருமளவும் காலங்கழிக்கவேண்டியதாகவிருக்கின்றது.

(நடு-சு0) சூதமுனிவரே! நீவிர் எமது பாக்கியவசத்தால்இவ்வனத்தைவந்தடைந்தீர். ஆதலால் எவ்விதத்திலாயினும்இப்பொழுது வேதசம்மதமாயும் பரிசுத்தமாயுமுள்ள இப்புராணத்தைச்சொல்லியருளல்வேண்டும். மேதாவியரானநீர்எப்படிபோதகாசிரியத்தன்மையுடையவராக விருக்கின்றீரோ அப்படியே யாங்களனைவரும்கவலைகளனைத்தையும் விட்டொழிந்து மனமொருமைப்பட்டுகேட்கும்விருப்பமுடையவராக விருக்கின்றோம், ஆதியாத்மிகமுதலிய தாபத்திரயங்களினின்றும்விடுபட்டநீர் தீர்க்காயுளுடையவராயிருத்தல்வேண்டும், எந்தப்புராணத்தில்தர்மார்த்தகாமங்களுடையசிறப்பு,விதிபூர்வகமாகக் கூறப்படுகிறதோ அப்படிப்பட்ட புண்ணியமங்கள சீலம் வாய்ந்த புராணம் இப்புராணமேயாம். ஆகையால் அதை எங்களுக்குச்சொல்லியருளும்.(ஏனெனின்)பாகவதமென்னும்இக்கதைபரவித்யாசொருபமென்றும் இதனாலேயேமோக்ஷ முண்டாகுமென்றும் வியாசமுனிவரிடத்தில் கேட்டதாகக் கூறிகின்றீரல்லவா? சூதரே! ‡ த்வைபாயன முனிவராலே பரிசுத்தமானஎந்தப்புராணங்கள்கூறப்பட்டனவோ அந்தமனோகரமாகிய புராணங்களை யாங்கள்கேட்டுத்திருப்தியடைந்திலம் மேலுங்கேட்கவிருப்பமுடையவராயிருக்கின்றோம். எந்தப்பாகவதம் சகலகுணசமூகங்களுக்குமுக்கியமானபாத்திரமாயும் பரிசுத்தமாயும் எல்லாவுலகங்களுக்கும் மாதாவான அம்பிகையினுடையநாட்யம்போல்விசித்ரமாயும்மலசமூகமனைத்தையும் நசிக்கச்செய்வதாயும் இஷ்டகாமியங்களை நிறைவேற்றுவதற்குமூலமாயும் பகவதியினுடையநாமத்தோடுகூடினதாயுமுள்ளதோ அந்தப் பாகவதத்தைப் பிரகடனஞ்செய்யவேண்டும் என்று வினவினர்.

இரண்டாவது அத்யாயம்.

முற்றிற்று.

[பிஷ்டம் - மா † த்வைபாயன முனிவர் - வியாசர்.

உ

ஸத்வரூபாயை நம:

மூன்றும் அத்யாயம்.

புராண சங்கியை வரலாறு.

(க) சூதமுனிவர் சவுனகாதிரை நோக்கிக்கூறுகின்றார்:—முனிவர்களே! சத்யவதீசுதரான வியாசரிடத்தில் எப்படிப் புராணங்களைக் கேள்வியுற்றேனோ அப்படியே பதினெண் புராணங்களுடைய பெயர்களை அக்ஷரசங்கியையாக உண்மையாய்க் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள்.

(உ) மகாரத்தை முதற்கண்ணுடைய புராணங்களிரண்டு, பகாரத்தை முதற்கண்ணுடைய புராணங்களிரண்டு, ப்ரகாரத்தை முதற்கண்ணுடைய புராணங்கள் மூன்று, வகாரத்தை முதற்கண்ணுடைய புராணங்கள் நான்கு, அ-நா-ப-லிம்-க-கூ-ஸ்கா என்கிற அக்ஷரங்களைத் தனித்தனி முதற்கண்ணுடைய புராணங்களேழு. (ஆகப்பதினெட்டு)

மகாரத்திலிரண்டு என்றது மத்ஸியம், மார்க்கண்டேயம். பகாரத்திலிரண்டு என்றது பவிஷ்யம், பாகவதம். ப்ரகாரத்தில் மூன்று என்றது பிரம்ஹம், பிரம்ஹாண்டம், பிரஹ்மகைவர்த்தம். வகாரத்தில் நான்கு என்றது வாமனம், வாயவ்யம், விஷ்ணு, வராகம். அ, என்றது அக்னிபுராணம். நா, என்றது நாரதபுராணம் ப, என்றது பத்ம புராணம். லிம், என்றது லிங்கபுராணம். க, என்றது கருடபுராணம், கூ, என்றது கூர்மபுராணம். ஸ்கா, என்றது ஸ்கந்தபுராணம்.

இனி, முன்னர், வர்ணக்கிரம முறையாகக்கூறிய பதினெண் புராணங்களுடைய கிரந்தசங்கியைக் கூறுகிறேன்.

(ங-கஉ) முதலாவதான மத்ஸிய புராணம் - பதினாலாயிரங் கிரந்தம். மஹாத்புதகரமான மார்க்கண்டேயம்—ஒன்பதினாயிரங் கிரந்தம்! பவிஷ்யபுராணம் - ஐந்நூற்றை அந்தத்திலுடைய பதினாலாயிரங் (கச௫00) கிரந்தம். புண்ணியமான பாகவதம்-பதினெண்ணாயிரங் கிரந்தம். பிரம்ஹபுராணம் - பதினாயிரங் கிரந்தம்.

பிரம்மாண்ட புராணம் நூற்றையும் இரண்டாயிரத்தையும் அதிகமாகவுடைய பதினயிரம் (௧௨௧௦௦) கிரந்தம். பிரம்ஹ கைவர்த்தம். பதினெண்ணாயிரங் கிரந்தம். வாமன புராணம்-அறுநூற்றை முன்னேயுடைய பதினயிரங் (௧௦௬௦௦) கிரந்தம். வாயவ்ய புராணம்-ஆயிரமென்னும் எண்ணை முன்னேயுடைய இருபத்து நாலு (௨௪௦௦௦) கிரந்தம். பரமாத்புதமான விஷ்ணுபுராணம் - இருபத்து மூவாயிரங்கிரந்தம். வராகம் — இருபத்து நாலாயிரங் கிரந்தம். அக்கினிபுராணம் - பதினயிரங்கிரந்தம். சிறந்ததான நாரதபுராணம் - இருபத்தையாயிரங்கிரந்தம். பெரிதான பத்மபுராணம்-ஐம்பத்தையாயிரங் கிரந்தம். இலிங்கபுராணம் - பதினோராயிரங் கிரந்தம். விஷ்ணுப்ரதி பாதகமான காருடம்-ஒன்றொழிந்த இருபதினயிரங்கிரந்தம். கூர்மாவதாரத்திற் கூறப்பட்ட கூர்மபுராணம்-பதினேழாயிரங் கிரந்தம். ஆச்சர்யகரமான ஸ்கந்தபுராணம்-எண்பதோராயிரங் கிரந்தம். பாபரஹிதர்களான முனிவர்களே! யாம் இப்பொழுது புராணங்களுடைய பெயர்களும் அவற்றின் சங்கியைகளும் விஸ்தாரமாகக் கூறினோம்.

(௧௩-௧௬) ஓ முனி சிரேஷ்டர்களே! பதினெண் புராணங்களைக் கூறியபடியே உபபுராணங்களையும் இனிக்கூறுகின்றோம் கேட்பீர்களாக. சநற்குமாரம், நாரசிம்ஹம், நாரதீயம், சிவம், சிறந்த தூர்வாசம், காபிலம், மானவம், அவசநஸம், வாருணம், காளிகாக்யம், சாம்பவம், அழகானநந்திகேச்வரம், சௌரம், பராசராலே கூறப்பட்ட பாராசரீயம், ஆதித்யம், மாஹேச்வரம், பாகவதம், வாசிஷ்டம், ஆகிய இவைகளே உபபுராணங்களென்று மஹாத்துக்களாற் கூறப்பட்டன.

(௧௭-௨௪) சத்யவதீ புத்ரரான வியாச முனிவர் அஷ்டாதச புராணங்களையும் இயற்றி ஒப்பில்லாததான பாரதமென்னும் இதிகாசத்தையும் அப்புராணங்களுக்கு† உபப்ரமாணமாகச் செய்தருளினர். எல்லா மந்வந்தரங்களிலேயும் வரும் துவாபரயுகங்கடோறும் விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் தர்மத்தை விரும்பி வியாசராயவதரித்து உயிர்களுடைய நன்மைகளைக்கருதினவராய் ஒவ்வொரு வேதத்தையும் சாகோப சாகைகளாயும் விதிப்படி புராணங்களையும் இடைவிடாமற் செய்கின்றார். அதுவுமன்றி இந்த வியாசரே கலியுகத்திற் றோன்றிய அந்தணர்களை அற்பாயுளுடையவர்களாகவும், அற்ப அறிவினை யுடையவர்களாகவும் அறிந்து யுகந்தோறும் புண்ணியமான ஸம்ஹிதைகளையும்ஸ்திரீ சூத்ரர் ‡ த்விஜ

† உபப்ராம்ஹணம்-அங்கமென்றுவது, அவற்றிற் கூறுத வினைய விஷயங்களைக் க்ரோடிகரித்து (ஏகிகரிக்கப்பட்டது) என்றுவது பொருள் கொள்க.
‡ த்விஜபந்து - பிராமண குலத்திற்பிறந்து அக்குலாச்சார தர்மங்களைக் கைவிட்டுப் பெயர் மாத்திர முடையவர்.

பந்துக்கள் ஆகிய இவர்கள் வேதத்தைக்கேட்கும் அதிகாரமில்லாதவர்களாதலால் அவர்களுடைய நன்மையைக்கருதி புராணங்களையுஞ் செய்துவருகின்றார். ஓ! முனிசிரேஷ்டர்களே! சுபகரமானதும் வைவஸ்வத மென்னும் பெயருடையதுமான ஏழாவது மந்வந்தரம் நிகழுங்காலத்தில் வருவதான இருபத்தெட்டாவது துவாபரயுகத்தில் சத்யவதீ புத்திரரும், தர்மஜ்ஞருட் சிறந்தவரும் எனக்கு ஆசிரியருமாகிய இவ்வியாசமுனிவர் அவதரிக்கின்றார். மேற்கூறிய மந்வந்தரத்தில் வரும் இருபத்தொன்பதாவது துவாபரயுகத்தில் அஸ்வத்தாமர் வியாசராக அவதரிப்பார். இம்முறையானே இருபத்தேழு வியாசர்கள் முன் அவதரித்துச் சென்றனர். அந்த வியாசர்களால் யுகந்தோறும் புராணமுஞ் சம்ஹிதைகளுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்றனர்.

(உங-கூ) முனிவர்கள் மஹாபாக்கியவந்தரான சூதமுனிவரைப்பார்த்து, ஓ சூதரே! முன் யுகங்களில் அவதரித்தவர்களான வியாசர்கள் ஒவ்வொரு துவாபரயுகத்திலும் புராணங்களை எப்படிக் கூறினார்கள்? அதைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்ன, சூதர், தயைகூர்ந்து முனிவர்களை நோக்கிக் கூறுகிறார்:— முதல்துவாபரயுகத்தில் பிரம்ஹதேவராலேயே வேதங்கள் வகுக்கப்பட்டன. இரண்டாவது துவாபரயுகத்தில் பிரஜாபதி என்பவர் வியாசருடைய காரியத்தைக் செய்தனர். (புராணங்களைச் செய்தனரென்றபடி) மூன்றாவது துவாபரயுகம் ஆதியாக இருபத்தெட்டாவது துவாபராந்தம் முறையே அவதரித்த வியாசர்கள் உசனர் (சுக்ராசாரியர்) பிரகஸ்பதி, சூரியன், இயமன், இந்திரன், வசிஷ்டர், சாரஸ்வதர், த்ரிதாமர், த்ரிவிருஷர், பரத்துவாஜர், அந்தரிக்ஷர், தர்மர், த்ரையாருணி, தனஞ்சயர், மேதாதி, ரதீ, அத்திரி, கவுதமர், உத்தமர், ஹரீயாத்மர், வேனரென்கிற வாஜஸ்ரவர், அமுஷ்யாயணரென்கிற சோமர், திரணபிந்து பார்க்கவர், சக்தி என்கிற ஜாதுகர்ணர், கிருஷ்ணத் வைபாயனர் என்று நான் கேட்டிருக்கிறேன்; கேட்டவாறே ஈண்டெடுத்துக் கூறினேன்.

(உச-கூசு) இந்த வியாசமுனிவராலேயே கூறப்பட்டதும் புண்ணியமானதும் துக்கசமூகங்களையெல்லாம் நாசப்படுத்துவதுமான பாகவதமென்னும் புராணமுங் கேட்டிருக்கின்றேன். இப்பாகவதம் மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கத்தக்கது. காமியார்த்தங்களைத்தரத்

தக்கது. வேதார்த்தங்களைப் பரிப்ரும்ஹிதம் (எடுத்துக்கோஷிக்கத் தக்கது.) * எல்லாவாகமங்களுடைய சாரங்களுக்கும் சோலையாயுள்ளது. முமுக்ஷுக்களுக்கு எப்பொழுதும் பிரீதிகரமானது. வியாசமுனிவர் மங்களம் வாய்ந்த இப்பாகவதத்தை இயற்றி மகாத்மாவாயும் வைராக்யத்தோடு கூடினவராயும், விசேஷஜ்ஞராயும், அரணியிற்றோன்றினவராயும் தமது புத்திரராயுமுள்ள சுகமுனிவருக்குபதேசித்தனர்.

(ஙஎ-ஙக) ஓ முநீந்திரர்களே! கருணாநிதியாயும் எமது குருவாயுமுள்ள வியாசமுனிவர் அற்புத அறிவுடையவராயும் அயோநிஜராயுமுள்ள சுகமுனிவருக்கு சர்வபுராண ரகஸ்யமானதும் மஹாப்ரபாவமுடையதுமான இத்தேவீபாகவதத்தை எவ்விடத்தில் பிசங்கித்தனரோ அவ்விடத்தில் யானும் அவரது கருணையினால் கேட்டுக் கிரஹிக்கவுமாயினேன். சம்சாரமென்னும் ஆழ்ந்த கடலைக்கடத்தற்கு விருப்பமுடையவரான சுகமுனிவர் நானாவிதமான கதாரசங்களமைந்த பாகவதமென்னும் கற்பகவிருக்ஷத்தினுடைய பல ரசத்தை யுட்கொண்டு அதன் சுவையை யறியும் அறிவுடையவராய் அன்போடு செவிகளாரக்கேட்டனர். ஆகலான் அற்புதமான இப்புராணத்தைக்கேட்டு இவ்வுலகில் கலியினது கொடுமையினின்றும் விடுபடாதவரெவருள்ளார்.

(சO-சங) பாவமுடையவனாயினும் வேததர்மங்களைக் கைவிட்டவனாயினும் குலாசாரத்தை விட்டொழிந்தவனாயினும் புல்லறிவுடையவனாயினும் பிரயத்தினமன்றியில் தற்செயலாய் மிகவுஞ்சிறந்த இப்பாகவதத்தைக் கேட்கப்பெறுவானாயின் அவன் இம்மையில் பெறுதற்கரிய போகங்களெல்லாம் அனுபவித்து இவ்வுடனீக்கத்தில் அழிவில்லாததும் யோகிகளாலடையத்தக்கதும் பகவதியினுடைய திருநாமத்தால் முத்திரிக்கப்பட்டதும் அழகினையுடையதுமான தத்பதத்தை யடைகிறான். எந்தப்பரதேவதை நிர்க்குணையாயும் ஹரிஹராதிகளால் அறியப்படாதவளாயும் சாதுக்களுக்குப் பிரியதமையாயும் சமாதியவஸ்தையில் அறியப்பட்டவளாயும் அடையத்தக்க வித்யாரூபியாயுமிருக்கின்றனளோ அந்தப் பகவதியினுடைய இப்பாகவதத்தை எந்த சத்புருஷன் எப்பொழுதும் சிரவணஞ் செய்கிறானோ அவனுடைய இருதயமாகிய குகை

* வேதங்களில் ஆழ்ந்திருக்கும் அர்த்த புஷ்டிகளை மதச்செருக்குற் யானை கர்ஜிப்பதுபோல் கோஷிப்பது.

யுள் பாவனுருயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றுள். எந்த அறிவிலியானவன் எல்லா வுறுப்புகளோடு கூடின மானிட சம்பந்தமான சரீரத்தை * பிறவிக்கடலைக் கடப்பதற்குத் தோணியாக அடைந்தும் சுகத்தைத்தருவதான புராணவசனங்களைக் கேட்கிறதில்லையோ அவன் அந்தோ! இவ்வுலகில் தெய்வத்தினுல் வஞ்சிக்கப்பட்டவனுவன். எந்த மனிதன் பெறுதற்கரிதான இம்மானிட ஜன்மத்தில் * செவிகளைப்படைத்தும் இடைவிடாது பரதூஷணுவசனங்களைக் கேட்கின்றுனே, அப்புல்லறிவாளன் இவ்வுலகில் அர்த்தங்களை யெல்லாந் தருவதும் ரசநிதியாயுள்ளதும் மலமற்றதுமான புராணசாரமாகிய தேவீபாகவதத்தைக் கேளான்; அவன் மனிதனல்லன் பதிதன் என்றனர்.

மூன்ரும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஸமாக்ருத்யை நம:

நான்காம் அத்தியாயம்

சுகோத்பத்திவினு.

(க-ங) சவுனகாதியர் வினவுகின்றுர்:—? சாந்தரானசூதமுனிவரே! வியாசருடைய எந்த மனைவியினிடத்தில் சுகரென்னும் புத்திரர் உற்பத்தியானுர்? அன்றியும் அச்சுகமுனிவர் அயோநிஜரென்றும், அதுபோலவே அரணியிற்ருேன்றினவரென்றுங் கூறக்

---

* இதனுல் மானிடயாக்கை, பிறவிக்கடலைக் கடப்பதற்கு ஓர் தோணியாயுள்ளதெனவும், அதனைச்செலுத்துவதற்குக்கலைஞானங்களை கற்றதற்குரிய வாக்கு செலுத்துங் கருவியாயுள்ளதென்னவும், செலுத்துங் கருவியாற் கடலைக்கடந்தவழி அக்கலை ஞானங்களில் எடுத்துரைக்குஞ் சதுர்ப்பாடாகிய ஞானம் அங்கு அடையக்கடவதாகியபயனெனவும், அந்த ஞானமாகியபயனை எளிதிற்கூட்டவல்ல இப்புராணஞ் செவிப்புலனுக்கெட்டும் பாக்கியமிலனுயின் அதுவே தெய்வவருள் பெருததன்மை எனவுங் கொள்ளக்கிடந்தன.

* எவனெருவன் மனிதயாக்கையைப்பெற்றும் அதில் சதுர்ப்பாடுடைய இரண்டு செவிகளைப்படைத்தும் புறங்கூறுதலாகிய சொற்களையே கேட்கின்றுனே அந்த அறிவிலி சகலபுருஷார்த்தங்களைத் தருவதாயும், சுவைகளுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயும் நிர்மலமாயுமிருக்கின்ற இப்பாகவதத்தைக்கேளாமையால் அவனது செவித்துளையை நரகத்திற் செலுத்தும் ஒரு பிலத்துவாரமென்றறியவேண்டும்.

கேட்டிருக்கிறோம். அவ்விஷயத்தில் பெருஞ்சந்தேகம் உண்டாகின்றது. ஓ தீர்க்கதரிசியே! அதை இப்பொழுது எங்களுக்குச் சொல்லல்வேண்டும் அன்றியும் சுகமுனிவர் மஹா தபசி என்றும், கர்ப்பத்திலேயே யோகவானு யிருந்தவரென்றுங் கேட்டிருக்கின்றோம். அவர் மிகவும் விஸ்தாரமான இப்புராணத்தை எவ்வாறு கற்றனர் என்று வினவினர்.

(௪-௯) சூதர்கூறுகின்றார்:—ஓ முனிவர்களே! முன்னொரு காலத்தில் சத்யவதீ புத்ரரான வியாசர் ஸரஸ்வதி நதிதீரத்திலுள்ள ஓராஶ்ரமத்தில் ஆண்பெண்ணாகிய ஊர்க்குருவிகள் லீலாவினோதமாயிருத்தலைக்கண்டு மிகவும் வியப்படைந்தனர். பின்னர் அவ்விரண்டு ஊர்க்குருவிகளும், கூடில்தாங்களிட்டஅண்டத்தி (முட்டையி) னின்றும் வெளிப்பட்டதும் அழகானதும் செம்பைப்போலும் செந்நிறமுடையதும் மேன்மையான வடிவமுடையதும் இறகு முளையாததுமான அக்குஞ்சுகளைக்கண்டு களித்துக்கொண்டிருந்தன. பின்னர் அப்பறவைகளிரண்டும் தன் குஞ்சுகளுக்கு உணவைத்தேடிவந்து ஊட்டுந்தொழிலில் மிகவும் வருந்திய முயற்சிகளுடையவைகளா யுணவைக் கொண்டுவந்து அப்பிள்ளைகளினுடைய வாயில் சிறிது சிறிதாய்ப் பலதடவை யூட்டிக்கொண்டிருந்தன. அன்றியும் குஞ்சுகளினுடைய உடம்போடு தம்முடம்பை அணைத்துக்கொண்டும் முகத்தில் அன்போடுமுத்தமிட்டும் சந்தோஷித்து மகிழ்ந்துக்கொண்டிருந்தன. இவ்வாறு அவ்விடத்தில் அப்பறவைகள் தம்பிள்ளைகளினிடத்தில் பாராட்டிக்கொண்டிருந்த ப்ரேமாதிசயத்தை வியாசர் கண்டு தம்முடைய மனதில் இதனை யோசிக்கலாயினர். ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! பட்சிசாதிகளுக்குந் தமது குஞ்சுகளிடத்தில் எவ்வளவு ஆராமை யிருக்கின்றது. இதனை ஆராயுமிடத்து புத்திரனால் தாங்கள் பலத்தையடைய விரும்பும் மாநுடர்கள் புத்திரர்களிடத்தில் வாஞ்சை வைத்திருப்பது ஓ ரதிசயமா?

(௧௦-உ௦) இப்பறவைகளிரண்டும் இக்குஞ்சுகளுக்குச் சுகசாதனமாயுள்ள விவாகத்தைச்செய்து மருமகளுடைய குளிர்ந்த முகத்தைக்கண்டு சுகத்தையடையப் போகின்றனவா? அதுவன்றியும் *பரமதர்மிஷ்டரான இந்தப் புத்திரர் (குஞ்சுகள்) தாய்தந்தைக

* பரமதர்மிஷ்டர் புத்திரர்என்பன இழிவு சிறப்பு.

ளான இப்பறவைகளுக்குக் கிழத்தன்மை வருகிறபோது புண்ணியத்தைவிரும்பி ஏவற்பணிவிடையைச் செய்யப்போகின்றனவா? அதுவன்றியும் இக்குஞ்சுகள் அநேகமான திரவியங்களைச் சேகரித்து இத்தாய்தந்தைகள் பரலோகமடைதற்குரிய அபரகர்மங்களை விதிப்படி நடத்தப்போகின்றனவா? அல்லது, அவற்றிலொன்றேனும் காசிக்குப்போய் கயாசிரார்த்தஞ் செய்யப்போகின்றதா? பிதுர்க்களை யுத்தேசித்து * விருஷோத்ஸர்ஜன முதலியவற்றை விதிமுறையாகச் செய்யப்போகின்றதா. (இங்ஙனங் கூறிவந்தவைகளி லொன்றுமில்லையே) நூல்களிலும் இச்சமுசாரத்தில் புத்திரனுடைய சரீரத்தைத் தழுவிக்கொள்வதனலுண்டான அடையாளத்தையே சுகத்துக்குள் உத்தமமான சிறந்த சுகமென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றன. புத்திரனில்லாதவனுக்குக் கதியில்லை சுவர்க்கமும் இல்லை இல்லை, (ஆகையால்) புத்திரனைக்காட்டிலும் வேருன எந்தச்சாதனமும் பரலோகசாதன மாகமாட்டாது. மநுமுதலிய நீதிமான்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தர்மசாஸ்திரங்களிலும் புத்திரனையுடையவன் சுவர்க்கத்தை யடைகிருனென்றும் புத்திரனில்லாதவன் ஒருபொழுதும் அதை யடைகிறதில்லையென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அது அநுமானத்தாற் சாதிக்கப்பட்டதன்று. இவ்விடத்தில் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகின்றது. இதனல் புத்ரவான் பாபத்தினின்றும் விடுபடுகிருனென்ற வேதவாக்கியம் நிச்சயமாயிற்று. ரோகத்தாற் பீடிக்கப்பட்டவன் அந்தியகாலத்தில் பூமியிற் புரண்டு துக்கித்தவனய், அந்தோ! நமக்குப்புத்திரனில்லாமற் போயிற்றே என்று மனதில் ஏக்கமுறுகிருன். அன்றியும் நமக்கு அளவிறந்த செல்வமும், கிரகத்தில் அநேக பாத்திர வரிசைகளும், சுதந்தரமான வீடும் இருக்கின்றன; இவைகட்கு எவன் அதிகாரியாகப்போகிருனே? அறியோம். இவ்வாறு மரணந்தகாலத்தில் அவனுடைய மனமானது துயரத்தால் மிகவும் பிரமிக்கின்றது. அதனல் பிராந்தசித்தனன அவனுக்கு எவ்விதத்தினலுந் துற்கதியேயன்றி வேறில்லை யென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தனர்

(உக-ஙO) என்றிவ்வாறுவியாசமுனிவர்பலவாருய்ச்சிந்தித்து வெம்பிப் பெருமூச்செறிந்து மனேவிசார முடையவராயினர். இப்

---

* அபரகிரியையில்(கக)வதுதினத்தில் இறந்துபோனவருக்குப் பைசாச மனனம் வாராதிருத்தற்காக இளஞ்சேவை சூலமுதலியவைகளாற்பொறித்து ஆலயத்துக்கு விடுதலாகிய சடங்கு.

படி மனதில் பெரும்பாலுஞ் சிந்தித்துப் பின்னர் புத்திராபேக்ஷை யுடையவராய் மேருவின் சிரகத்தில் தவம்புரிய நிச்சயித்து அங்குச் சென்றனர். சென்று வரந்தருவதில் சாதுர்யமுடையவரும் இஷ்டகாமியங்களை நிறைவேற்றுபவருமான உருத்திர மூர்த்தியை உபாசிப்போமா, அல்லது விஷ்ணு இந்திரன் பிரமன், சூரியன் கணேசர், கார்த்திகேயர், அக்னி, வருணன், முதலிய இவர்களை யுபாசிப்போமா, எந்தத் தெய்வத்தை யுபாசிப்போம் என்று மன திற் சிந்தித்தனர். இவ்வாறு சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கு மளவில் வீணாபாணியாகிய நாரதமுனீந்திரர் அங்குத்தெய்வகதியாய் வந்தனர். சத்தியவதீ புத்திரரான வியாசமுனிவரும் அந்த நாரதரைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனாதிகள் கொடுத்து அவரது க்ஷேமாதிசயங்களை வினவினர். நாரதமுனிவர் அந்த வியாசர்கூறிய குசலவார்த்தைகளைக்கேட்டு ஆனந்தித்து ஓ வியாசரே! நீர் மனோசிந்தை யுடையவராகக்காண்கின்றீர். அதற்குக் காரணம் யாது? அதைச்சொல்லுமென்ன, வியாசர் வினவுகின்றார்:—ஓ நாரத முனிவரே! புத்திரனில்லாதவனுக்குச் சத்கதியில்லை என்று வேதங்கள்முறையிடுகின்றன. அதனால்தான் என்மனதுக்குச் சுகமுண்டாகவில்லை. அக்காரணம்பற்றியே நான் பலமுறையுஞ் சிந்தித்துச் சிந்தித்துத் துக்கிக்கின்றேன். (இது நிற்க) இப்பொழுது நான் தவத்தினால் எந்த தேவதையைத்திருப்தியடையச்செய்யலாம் எந்தத்தேவதைஇஷ்டார்த்தத்தைக் கொடுக்கும்? என்கிற விஷயத்தில்துணிவு பிறவாதவனாய் உம்மைச் சரணமடைகின்றேன் தயாநிதியான ஓ முனிவரே: நீர் சர்வக்ஞரல்லவா. யான் எந்தக்கடவுளைச் சரணமடையலாம்? எந்தக்கடவுள் எனக்குப்புத்ரசம்பத்தைக்கொடுப்பார்? அதை விரைவிற் கூற வேண்டும் என்றனர்.

(௩௧-௭௧) இவ்வாறு வியாசராலே கூறக்கேட்ட வேத வித்தான நாரதமுனிவர் மிகவும் பிரீதியோடு அம்முனிவரைநோக்கிக் கெம்பீரமாய்க் கூறத்தொடங்கினர்.

மகாபாக்கியவந்தரான வியாசரே! நீர் இப்பொழுது எம்மை நோக்கி எத்தகைய கேள்விகளைக்கேட்டீரோ அக்கேள்விகளையே எம்முடைய பிதாவாகிய பிரமதேவரும் நாராயணமூர்த்தியை நோக்கிக்கேட்டிருக்கின்றார். எங்ஙனமெனில் எம்முடைய பிதா ஒருக்கால் நாராயணமூர்த்தியைத் தியான நிஷ்டையி லிருப்பவ

ராகவறிந்து அதிக ஆச்சரியமடைந்து தேவேசனையும் இலக்ஷ்மீபதியாயும், ஜகத்பதியாயும் கவுஸ்துவமணியால் பிரகாசிக்கின்ற திருமார்புடையவராயும் சுந்தரவடிவுடையவராயும் சங்குசக்கர கதாதரதராயும், பீதாம்பரதாரியாயும், நான்கு புயமுடையவராயும், ஸ்ரீவத்ஸமென்னு மருவுடையவராயும், எல்லா வுலகங்களுக்குங் காரணராயும், தேவதேவராயும், ஜகத்குருவாயும் மகத்தான தவத்தைச்செய்கின்றவராயும் விளங்காநின்ற வாசுதேவரைநோக்கி அடியில் வரும் வகையாக வினவுகின்றார்:—இறந்தகால முதலிய முக்கால முணர்ந்தவராயும், தேவதேவராயுமுள்ள பகவானே! நீர் யாது காரணத்தால் தவஞ்செய்கின்றீர்? யாரைத்தியானஞ் செய்கின்றீர்? இது எமக்கு மிகவும் வியப்பைத் தருகின்றது. (ஏனெனில்) நீர் எல்லா உலகங்களுக்கும் பிரபு. அங்ஙனமிருக்க நீர் இப்பொழுது தியான நிஷ்டராக விளங்குகின்றீர். ஓ தேவேசனே! உலகில் இதைவிட ஆச்சரியம் யாதிருக்கின்றது. ஓ லக்ஷ்மீபதே! தேவரீரது உந்திக்கமலத்தினின்றுந் தோன்றியயானே எல்லாவுலகங்களுக்குங் கர்த்தனாகவிருக்கின்றேன், ஆதலால் இப்பூமியில் உம்மைவிட மேலானவர் எவருளர்? உளரெனில் ஆச்சரியமே. அப்படி யொருவரிருந்தாற் சொல்லும். யான் ஜகந்நாதரான உம்மையே எல்லாவற்றிற்கு முதற்காரணமாகவும், சிருஷ்டிகர்த்தாவாகவும் பரிபாலகராகவும் சம்ஹாரமூர்த்தியாகவும் எல்லாக்காரியங்களையுஞ் செய்வதில் சமர்த்தராகவுமெண்ணி யிருக்கின்றேன்.

ஓ மஹாராஜாவே! உமது ஆஜ்ஞையினால் யானிவ்வுலகைப் படைக்கின்றேன். உருத்திரர் கற்பாந்தத்தில் எல்லாவற்றையும் சம்ஹரிக்கின்றார். சூரியனும் ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கின்றான். வாயுவும் சிறுகாற்றுப் பெருங்காற்றாக வீசுகின்றது. அக்கினியும் சப்தஜ்வாலையோடு பிரகாசிக்கின்றது. மேகங்களும் வருஷித்துக் கொண்டு வருகின்றன.

(சஉ-சரு) இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த தேவரீர் எந்தத்தெய்வத்தைத் தியானிக்கின்றீர்; இவ்விஷயத்தில் எனக்குப் பெருஞ் சந்தேக முண்டாகின்றது. ஏனெனில் மூன்றுலகத்திலும் உம்மைவிடச்சிறந்த தெய்வமொன்றிருக்கின்றதாக யான் கண்டிலன். ஆதலால் உமது பக்தனும் புத்திரனுமாகிய எனக்கு அன்புகூர்ந்து அவ்வுண்மையை விளக்கவேண்டும். (ஏனெனின்) மகத்துக்களுக்குத் தமதன்பர்களிடத்தில்மறைக்கத்தக்கபொருளொன்றுமில்லையெனத்

கர்மசாஸ்திரங் கூறுகின்றதல்லவா? எனவே (பெரியோர் தம்மை விசுவசித்தவர்களுக்கு உண்மைப்பொருளை மறைத்தல் குற்றமென்பது விதியல்லவா.)

(சச-சரு) இவ்வாறு பிரமன்கூறிய வசனத்தைத் திருமால் கேட்டு அப்பிரமனை நோக்கிக் கூறுகின்றார். ஓ சிருட்டிகர்த்தனே! நீ ஒருமைப்பட்ட மனமுடையவனாய்க் கேட்பாயாக. யான் என்னுடைய மனதினுற்றவற்றைக் கூறுகின்றேன். உன்னையும் என்னையும் உருத்திர மூர்த்தியையும் சிருட்டியாதிகளுக்குக் கர்த்தாக்களாக தேவாசுரர்களும் மனிதர்களும் ஆகிய இவர்களனைவரும் அறிவார்கள். (நீ அதனை யெண்ணுதொழிவாய்.)

(சகூ-ருO) பிரமனே! நீ படைப்பதும் நான்காப்பதும் அரனுரழிப்பதும் ஆகிய இம்முத்தொழில்களும் சத்தியினாலே செய்யப்படுகின்றன வென்று வேதபாரகர்களால் கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அது எப்படி என்றால் அச்சத்தி உலகைப்படைக்கின்ற உன்னிடத்தில் இராஜசகுணமாயும் காக்கின்ற என்னிடத்தில் சாத்வீககுணமாயும் சங்கரிக்கின்ற உருத்திரரிடத்தில் தாமசகுணமாயும் வியாபித்திருக்கின்றது எனவும், அச்சத்தி உன்னிடத்தில் பரிணமிக்காவிடில் நீ படைப்பதற்குக் கர்த்தா வாகமாட்டாய். அப்படியேயானும் பரிபாலிப்பதற்குச் சக்தனாகமாட்டேன். அப்படியே சங்கரரும் சங்கரிப்பதற்குச் சக்தராகமாட்டார் எனவும், யாமனைவரும் எக்காலத்தும் அச்சத்திக்கு ஐக்கியப்பட்டவர்களாகவேயிருக்கின்றோம் எனவுங் கூறுகின்றனர். அதுபரோக்ஷமாயும் பிரத்யக்ஷமாயும் பார்க்குங்கால் உண்மையாகவே விளங்குகின்றது. அதற்குத் திருஷ்டாந்தரமொன்று கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக. யான் ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையில் உறங்குங்கால் அச்சத்திற்குச் சுவாதீனப்பட்டவனாகவே யிருக்கின்றேன். இவ்விஷயத்தில் யாதொருசந்தேகமுமில்லை. மீண்டும் ஒருக்கால் ஜாக்ரகாலவசப்பட்டவனா யெழுந்திருக்கின்றேன்.

(ருக-ருரு) யான் அச்சத்திக் குடன்பட்டே எப்பொழுதுந் தவம்புரிகின்றேன். ஓர் சமயத்தில் இலக்குமிதேவியோடு சுகமாய் ரமிக்கின்றேன், மற்றொருசமயத்தில் யுத்தரங்கத்தில் அசுரர்களோடுபயங்கரமாயும் தேகத்தைத் துன்பப்படுத்துவதாயும் உலகங்களுக்கெல்லாம் நடுக்கத்தை விளைவிப்பதாயுமுள்ள போர்செய்கின்றேன். ஓ தர்மஜ்ஞனே! முன்னொரு காலத்தில் அவ்வசுரர்க

ளோடு ஐயாயிர வருடம் இடைவிடாமல் யான் மல்யுத்தஞ் செய்தது உனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய்த்தெரிந்திருப்பதுதானே. அப்படிப் போர்புரியுங்காலத்தில் என்னுடைய காதிலுள்ள மலத்தினின்றும் உத்பத்தியானவர்களும் துஷ்டர்களும் மதோன்மத்தர்களுமான மதுகைடபர்களென்கிற இரண்டசுரர்களும் * தேவியினுடைய அனுக்ரஹத்தினல் சம்ஹரிக்கப்பட்டார்களல்லவா? அப்பொழுது எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாயும் பராபரமாயும் உள்ளது சத்திரூபமே என்று என் உன்னலறியப்படவில்லை? ஹே மஹா பாக்கியசாலியே! அவ்விஷயத்தைப்பற்றி மீண்டு மீண்டுங் கேட்பது எற்றுக்கு?

(ருசு - சுக) அன்றியும் யான் புருஷரூபமாய்த் திருப்பாற்கடலில் வசிப்பதும் யுகந்தோறும் மத்சியமாயும் நரசிம்ஹமாயும் வாமனமாயும் அவதரிப்பதும் அப்பராசத்தியினுடைய இச்சாமாத்திரமேயன்றி என்னிச்சையன்றும். திரியக்யோனிகளிற் பிறந்தவன் ஒருவருக்கும் பிரியனுக ஆகமாட்டான். யானே வென்றல் வராக மச்சியாதிகளாகிய திரியக்யோனிகளில் உற்பவித்தும் சகலப் பிராணிகளுக்கும் விருப்பமுடையவனு யிருக்கின்றேன். அது என்னுடைய இச்சையாகமாட்டாது. எனவே என்னுடைய இச்சாசுதந்தரத்தினுல் திரியக் யோனிகளிற் பிறப்பவனுமன்று. அப்பிறவிகளிற்பிறந்தும் இகழ்ச்சியடையாதுபுகழ்ச்சியடைந்திருப்பவனுமன்று. யாவும் அச்சத்தியின் இச்சா சுதந்தரத்தினுலே யாம். இலக்ஷ்மிதேவியோடு ரமித்திருப்பதாகிய உல்லாசத்தையும் சயனத்தையும் விட்டு மச்சிய முதலிய இழிந்த யோனிகளில் எவன்றன் பிறப்பான்? அன்றியும் கருடனை ஊர்தியாகக்கொண்டு மஹத்தான யுத்தஞ்செய்வதும் என் சுதந்தரந்தானு? அன்று. முன்னெருகாலத்தில் வில்லிற் பூட்டிய நாண் அற்றுப்போக அதனுல் ஒளிபொருந்திய என்சிரம் அறுபட்டது. அது எவ்விடத்திற்றன் போயிற்றே! பின்னர்சிற்பவேலையில் வல்ல நீ அஶ்வத்தின் (குதிரையின்) சிரத்தைக் கொண்டுவந்து பொருத்தினை, அதுமுதல் யான் ஹயானனன் (அஸ்வமுக முடையவன்) என்று வழங்கப்பட்டேனென்கிற விஷயம் உலககர்த்தாவாகிய உனக்குப் பிரசித்தமாய்த் தெரிந்திருப்பதுதானே. யான் சுதந்தரனுயிருப்பேனுயின் அப்படியெல்லாம் ஆவனே.

---

* தேவியினுடைய அனுக்ரகத்தினுலென்பது மதுகைடபருத்தத்திற்காண்க.

(கூஉ - கூரு) ஆகலான் யான் சுதந்தரனன்று; எப்பொழுதுஞ் சக்திக் குட்பட்டவனாகவே யிருக்கின்றேன். அந்தச்சத்தியையே இடைவிடாமற் சிந்தித்துத்தியானிக்கின்றேன். அதைவிட மேலானவஸ்து ஒன்றிருக்கிறதா? ஓ கமலபவனே! யானறியேனென்று பிரஹ்மதேவனுக்கு வைகுண்டநாதர் கூறினார். ஓ வியாசரே! யானும் அந்த நிச்சயஞானத்தினாலேயே முத்தனானேன். அப்படியே நீரும் அந்த ஞானத்தினால் மங்களமான புருஷார்த்த சித்தியின்பொருட்டு இருதய கமலத்தில் தேவியினுடைய பதகமலத்தைத் தியானஞ்செய்யும். அந்தத்தேவி உம்முடைய அபீஷ்டங்களை முடித்தருளுவள் இதிலையமில்லை. இவ்வாறு நாரத முனிவரால் கூறப்பட்ட வுண்மையைச் சத்யவதீ புத்ரரான வியாசருணர்ந்து தேவியினுடைய பதாம்புஜத்தில்நிச்சலபுத்தி யுடையவராய்த் தவஞ்செய்வானெண்ணி மேருமலையை நோக்கிச் சென்றனர் என்றனர்.

நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

உ

ஸர்வப்ரபஞ்சநிர்மாத்ரை நமஃ

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

ஹயக்ரீவாவதாரமகிமை.

(க-ச) சவுனகாதியர் வினவுகின்றார்:—சூதமுனிவரே! தேவரீர் கூறிவந்தவைகளில் மிகவும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுப்பதாயும் உலகினர் நகைப்பதற்கேதுவாயுமுள்ள ஒருவிஷயத்தைக்கூறினீர். அதிலுண்டாகிய ஐயமென்னும்கடலில் எங்களுடையமனம் மிகவும் மக்னப் படுகின்றது. ஏனெனின், விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய சிரம் தம்முடையதேகத்தினின்றும் அறுபட்டு சென்றவிடந்தெரியாமற் சிதறிப்போயிற்றென்றுங் அதன்பின்னர் அத்திருமால் சர்வநியந்தாவான ஹயக்கிரீவராக அவதரித்தாரென்றுங் கூறின் சிரம் அறுபட்ட ஹயக்கிரீவர் கடவுளாவது எப்படி? அன்றியும் எந்த ஹயக்கிரீவரை (உலகமெல்லாம்) புகழ்ந்திருக்கின்றதோ, தேவர்களெல்லாம் எவரை ஆஶ்ரயிக்கின்றார்களோ அந்த ஆதிதேவரே சகந்நாத

ரான கடவுளாவாரெனவும், அவரே எல்லாவற்றிற்குங் காரணரா கின்றூரல்லவா எனவும் அவரை வேதங்கள் புகழ்ந்து தோத்திரஞ் செய்யுமா? ஆகலான் முன்னர்க்கூறிய சிறப்புவாய்ந்த விஷ்ணு மூர்த்தியினுடைய சிரம் ஒருக்காலத்தில் தெய்வகதியாய் எப்படிப் போயிற்று. அதனை அறிவிற்சிறந்த நீர் விரிவாய் விரைவில் சொல்லல் வேண்டும் என்றனர்.

(ரு-அ) சூதமுநிவர் கூறுகின்றூர்:— ஓ மஹரிஷிகளே! நீங்களனைவருந் தேவர்களுக்கெல்லாந் தேவரும் பெரியகாந்தியையுடையவருமான விஷ்ணு மூர்த்தியினுடைய சரித்திரத்தைச் சாவதானமாக முற்றும் முறையாகக்கேளுங்கள் கூறுகின்றேன். ஓர்காலத்தில் அநாதியான விஷ்ணுமூர்த்தி பதினுயிரம் வருடம் அசுரரோடு பயங்கரமான யுத்தத்தைச்செய்து மிகவுஞ் சோர்வடைந்தவராய்ச் சமமாயும் சுபகரமாயுமுள்ள ஓரிடத்திற்சென்று பத்மாசனராய் நாணேடுகூடிய திண்ணிய வில்லைப் பூமியிலூன்றிக் கண்டப்பிரதேசத்தில் (முகவாய்க் கட்டையில்) நாட்டி அவ்வில்நுனியில் தமது தேகபாரத்தை யிறுத்தி நித்திரைசெய்யத் தொடங்கினர். அப்பொழுது அவ்விடத்தில் பிரபுவான அந்த இலக்ஷ்மிநாதர் மிகவும் இளப்படைந்தவ ராகையினுல் தெய்வச் செயலாய்ப் பேருறக்கங் கொண்டனர்.

(கூ-கச) அக்காலத்தில் இந்திரன்முதலிய தேவர்களெல்லாம் தங்களுடைய காரியசித்தியின் பொருட்டு பிரஹ்ம ருத்திரர்களோடு கூடி அனேககாலமாய் ஓர் யஜ்ஞஞ்செய்யவேண்டு மென்கிற விருப்பமுடையவர்களாய், யஜ்ஞகர்த்தாவாயும் பிரபுவாயும் விளங்காநின்ற விஷ்ணு மூர்த்தியைப் பார்ப்பதற்கு வைகுண்டத்தை யடைந்தார்கள். அவ்வைகுண்டத்தில் அப்பொழுது அந் நாராயண மூர்த்தியைக் காணுமல் தேவர்கள் தங்கள் ஜ்ஞாநதிருஷ்டியினுல் அவரிருக்குமிடமறிந்து அங்குச்சென்று பிரபுவாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி மெய்மறந்து நித்திரையி லிருப்பதையுமறிந்து நித்திரை நீங்குமளவும் இருப்போமென் றெண்ணி, அவ்விடத்திற்றுனே யிருந்தார்கள். இவ்வாறு இவரெல்லாம் நின்றவண்ணமே நிற்க உலககர்த்தாவாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியோ நித்திரையிற்றுனே யிருந்தனர். பிரமருத்திரர்களை முதன்மையாகவுடைய தேவர்களனைவரும் இவர்து பேருறக்கத்தைக்கண்டு சிந்தாகுலமாயினர். பின்னா இந்திரன் தன்பரிவாரங்களாகிய தேவர்களைப்பார்த்து, தேவர்காள் இப்பொழுது யாம் யாதுசெய்யலாம், இந்த விஷ்ணுவினுடைய

நித்திரைக்குப் பங்கஞ்செய்வது உசிதமாகுமா? இதனை ஆராய்ச்சி செய்யுங்கள் என்று கூறினன்.

(கஙு-கக) அப்பொழுது உருத்திரர் இந்திரனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார்:—நித்திரையைப் பங்கப்படுத்துவதனால் குற்றமிருக்கின்றது. குற்றமுளதாயினும் (இச்சமயம் தேவர்கள் செய்யவேண்டிய யஜ்ஞத்திற்கு ஏதுவொன்றைத்தேடிக்கொள்ளல்வேண்டும். அன்றியும் பூர்வத்தில் சத்யலோகவாசியான பிரமனால் செல் லென்கிற ஒரு செந்து உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தச்செல்லுருவத்தினால் இப்பொழுது பூமியில் நாட்டியிருக்கப்பட்ட வில் நுனியைப் பக்ஷிப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சியிற் றலைப்படுங்கள். அப்படிவில்நுனி பக்ஷிக்கப்படுமேயானால் வில்லானது மேலே நிமிர்ந்துவிடும். அதன்பின்னர் இந்த நாராயணர் நித்திரையினின்று நீங்கிவிழித்துக்கொள்வர். அப்பால் தேவகாரியமனைத்தும் நிர்விக்கினமாய் நிறைவேறுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை என்றனர். தேவர்களிற் சிறந்த உருத்திரர் இந்திரனைச் செல்லுருக்கொண்டுவரும்படி ஆஜ்ஞைசெய்த அப்பொழுதே அவராணையின்படி செல்லுருக்கொண்ட இந்திரன் சிலவெண்ணிக்கூறுகின்றான்:—உருத்திரமூர்த்தியை நோக்கி எங்களுக்குத் தலைவரும் உலகத்திற்குக் குருவும் ஆகிய இலக்குமிநாதருக்கு யான் நித்ராபங்கம் எவ்வண்ணஞ்செய்யலாம்? நித்ராபங்கம் செய்வதும் கதாச்சேதம் செய்வதும் (ஏகாதசாதிகளை முறையே சொல்லிவந்து இடையேவிடுவதும்) ஸ்திரீபுமான்களாகிய தம்பதிகளுக்கு அமைந்துள்ள பிரேமாதிசயத்தைக் கெடுப்பதும், தாயைவிட்டுச் சிசு தனித்திருக்கச் செய்வதுமாகிய இவையெல்லாம் பிரஹ்ம அத்திக்குச் சமானமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவா?

(உ௦-உ௫) ஆதலால் யான் தேவதேவரான விஷ்ணுமூர்த்திக்குச் சுகசாதனமாயுள்ள நித்ராபங்கத்தை எப்படிச் செய்யத்துணிவேன்? ஓ தேவனே! யான் எந்தகிருத்தியத்தினால் பாவத்தைச்செய்தவனாக ஆவேனோ அந்த கிருத்தியம் இதுவாகவே இருக்கின்றமையால் அந்தவில்லைப் பக்ஷிப்பதனால் வரும் பிரயோசனமென்னை? இவ்வாறு யோசிப்பேனாயின் உலகத்தில் யாவருந் தன் காரியார்த்தமாய்ப் பாவத்தைச் செய்கின்றாரல்லவா? ஆதலால், யானும்

* உருத்திரரென்பது ஏகாதசருத்திரரை. இவ்வாறு வருமிடந்தோறுங் காண்க.

என் பிரயோசனத்தை நாடியே வில்லைப் பக்ஷிக்கின்றேன் என்றனன். அப்பொழுது பிரமன் கூறுகின்றான்:—ஓ இந்திரனே! நீ அங்ஙனஞ் செய்வையாயின் யாங்கள் யஜ்ஞஞ்செய்யுஞ் சமயத்தில் உனக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுக்கின்றோம். ஆகையால் நீ சொன்னபடியே எங்களுடைய காரியத்தைச்செய். விஷ்ணுவை யெழுப்புவாயாக, சாவகாசஞ் செய்யாதை; (இதுவன்றி உனக்கு) ஓமகிருத்தியத்தில் அவிர்ப்பாகங் கொடுக்குங்கால் பக்கத்தில் எந்தபாகம் விழுகின்றதோ அதுவும் உன்னுடைய பாகமென்றே அறிதி. ஆதலால் விரைவுடன் அக்காரியத்தைச் செய்வாயாக என்றனன். பிரமதேவர், செல்லுருக்கொண்ட இந்திரனை நோக்கிச் சொல்லியவுடன் அவன் அதிசீக்கிரமாய்ப் பூமியில் நாட்டப்பட்ட வில் நுனியைக் கரித்தனன்; உடனே நாணற்றுப் போயிற்று.

(உசு-ரு0) நாணற்றவுடன் மேனுனியும் மேலே நிமிர்ந்தது. நிமிர்ந்தவுடன் பயங்கரமான பேரொலி யொன்றுண்டாயிற்று. அவ்வொலியால் தேவர்களனைவரும் மிகவும் நடுக்குற்றனர். பிரஹ்மாண்டமெல்லாம் பொடிப்பொடியாய்ப் போயிற்று. பூமியும் அப்பொழுது கம்பமாயிற்று. சமுத்திரமும் கரைபுரண்டது. நீர்வாழுயிர்களும் அச்சமுற்றன. அப்படியே காற்றும்வேகமாக வீசிற்று. பர்வதங்களு நடுங்கிற்று. இனிவரப்போகின்ற துக்கத்தைச் சூசிப்பிக்கின்ற அழற்கொள்ளிகளான மகோத்பாதங்களும் உண்டாயின திக்குகளெல்லாம் மிகவுங் கோரதரங்களாக ஆயின சூரியனும் அத்தமனம் அடைந்தவன் போலாயினன். அச்சமயத்தில் தேவர்களனைவரும் இத்தன்மையான இத் தீயநாளில் என்னவரப்போகின்றனவோ வென்று சிந்தாகுலமடைந்தனர். ஓ முநிவர்களே! தேவர்களெல்லாம் இவ்வாறு மனக்கவலை யுற்றிருக்கு மளவில் விஷ்ணுவினுடைய மகுட குண்டலங்களோடுகூடிய சிரம் அறுபட்டுப் போனவிடந்தெரியாமற் போயிற்று.

(ருக-ருரு) அப்பொழுது கோரமான அந்தகாரம் (சிறிது) நீங்கிற்று. நீங்கியவுடனே பிரமருத்திர ரிருவரும் அழகு குறைந்ததும் சிரமற்றதுமான சரீரத்தைக் கண்டனர். தேவர்களும் அந்த விஷ்ணுவினுடைய கபந்தமாயிருக்கின்ற சரீரத்தைக்கண்டு ஹா! ஹா! என்று ஆச்சரியமடைந்து துன்பக்கடலில் மூழ்கி சோகத்தாற் பீடிக்கப்பட்டவர்களாய்க் கூ கூ வென்று பேரொலியிட்டு அழுதனர். ஆ! நாதா! இது வென்ன! ஓ! பிரபோ! மனிதர்களால் கணிக்கக்கூடாத அத்யத்புதமான செய்கையாயிருக்கின்றதே! ஓ

அநாதியான தேவதேவனே! இது தேவர்களனைவர்க்கும் இம்சையைத்தருகின்றது. உம்முடைய சிரமானது எதனால் அபகரிக்கப்பட்டது. இது. எந்தத் தெய்வத்தினுடைய மாயை? நீர் ஒருவராலுஞ் சேதிக்கப்படாதவராயிற்றே. ஓ விஷ்ணுவே! நீரே இந்தக் கதியை யடைவீரானால் இனித் தேவர்களும் மரணமடைவதுதான் கதி, ஆகையால் உம்மிடத்தில் எப்படிப்பட்ட சிநேகமுமில்லை. இப்பொழுது எங்களுடைய காரியத்தினாலேயே யாங்கள் * துன்பப்படுகின்றோம்.

(௩௬-௩௯) இந்தத்தீங்கு† அசுரநால் செய்யப்பட்டதுமன்று· இராக்கதரால் செய்யப்பட்டதுமன்று. தேவர்களாகிய எங்களாலேயே செய்யப்பட்டது. ஓ! ரமாபதி! இதற்கு யாரைப்பழிப்பது? பிரமனைப்பழிப்பதனாற் பயனென்னை? தேவர்களெல்லாம் பராதீனர்களானார்கள். அதற்கு என்செய்வோம். மூடர்களான தேவர்களுக்கு இனிப் பாதுகாப்பு ஒரு சிறிதுமில்லை. இப்பொழுது எந்தமாயையினால் உமது சிரம் சேதிக்கப்பட்டதோ, அந்தமாயை சாத்வீககுணமுடையதுமன்று, இராஜசகுண முடையதுமன்று, தாமசகுணமுடையதுமன்று, சகத்குருவாகிய ஈசனுடைய மாயையேயாம் என்றனர்.

(௪0-௪௩) என்றிவ்வண்ணம் பலவாறாக வெண்ணிப்புலம்பிக் கொண்டிருக்கும் சிவப்புரோகமர்க (பரமசிவனை முன்னிட்டவர்க) ளான தேவர்களை வேதவித்தமரான பிரகஸ்பதி துக்கோபசமனஞ் செய்து கூறத்தொடங்கினர்:—தேவர்காள்! நீங்கள் துக்கிப்பதினாலேயுங் கூக்குரலிட்டழுவதினாலேயும் பிரயோஜனமென்ன? எக்காலத்தில் எதுபுத்திக்கு கோசரிக்கின்றதோ அதனை அக்காலத்துக்குரிய உபாயமென்றெண்ணிச் செய்யவேண்டும். ஓ தேவேசனே! உலகில் தெய்வப்பிரயத்தனம் புருஷப்பிரயத்தனமெனவிரண்டு கூறுவர். அவ்விரண்டும் ஒப்பானவை. ஆகலான் புருஷன்

---

* ஈண்டு யாங்கள் எங்களுடைய பிரயோசனத்தை (நஷ்டத்தை) நாடித்துன்பமடைகின்றோம் எனவும், அன்று எங்களுடைய பிரயோசனத்தை எண்ணாமல் பிரிவாற்றாமையை எண்ணித் துன்பமடைகின்றோம் எனவும், அன்றி எங்கள்பிரயோசனத்தைப்பற்றிச் சிறிதுந்துன்பப்படவே மாட்டோம் யாம்செய்த இக்காரியமே துன்பத்தை விளைவித்தது எனவும் பொருள்கொள்க.

† சுரர்பேதம் அசுரர், அசுரர்பேதம் இராக்கதர்.

பிரயத்தனஞ் செய்வானாயின் அப்பிரயத்தனத்தினா லடையும் பயனை எவ்வகையிலாயினும் கூட்டிமுடித்தல் தெய்வப்பிரயத்தனம், எனவே, தெய்வமாகிய ஈஸ்வரனுடைய பிரேரேபணையன்றித் தெய்வமாகிய வினையின் முயர்ச்சி புருஷனிடத்தில் நிகழமாட்டாது. அவ்வினையான்வரும் முயற்சியன்றி புருஷப்பிரயத்தனமும் முடிவுபெறாது. ஆகலான் வினை காரணமாகவரு முயற்சியும் அம் முயற்சியளவாகச்செய்யும் புருஷப்பிரயத்தனமும் ஆகிய இவ்விரண்டும் தெய்வமாகிய ஈஸ்வரனுடைய செயலாகவே எண்ணி நீ செய்வாயென்ன, இந்திரன் தனது குருவை நோக்கி ஆசிரியரே! தேவரீர் கூறியவற்றுள் தெய்வப்பிரயத்தனமும் மனுஷப்பிரயத்தனமும் ஒன்றென்பது ஒப்பத்தகுந்ததன்று. ஆகலான் இருவகைப் பிரயத்தனங்களுள் தெய்வப் பிரயத்தனத்தையே முதன்மையாக வெண்ணுகிறேன். அனர்த்தத்தை விளக்கும்படியான. பௌருஷ (புருஷப்பிரயத்தனத்தை) திக்சுடும். (தள்ளும்) எனெனின் தேவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற பொழுதே விஷ்ணுவினுடைய சிரம் அறுபட்டுப்போயிற்றே. இதில் புருஷப் பிரயத்தனமும் தெய்வப்பிரயத்தனமும் ஒத்திருக்குமாயின் அறுபடுமா? என்றனன். அப்பொழுதுபிரமதேவன் கூறுகின்றான்:—காலத்தினால் எந்தவினை பிரேரேபிக்கப்படுகின்றதோ. அதனால் வருவது நன்மை தீமைஎன்னும் இரண்டு பகுப்பினையுடையது. அவ்விரண்டும் முயர்ச்சிஎன்னுங்கருவியால் அனுபவத்திற்கு வருவது உண்மையாதலால் அவ்விரண்டையும் அவசியம் அனுபவித்தே தீரவேண்டும். தெய்வச்செயலை எவன்றான் அதிக்கிரமிப்பான்.

(சச-௫0) சரீரமெடுத்தனன் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கின்றவனாகவே ஆகிறான் இதிலையமில்லை. எங்ஙனமெனின் முன் காலவசத்தினால் (என்னறிவுகெட) அதுகண்டசிவனார் என்றலையைக் கிள்ளினர். அப்படியே, பிரகஸ்பதியினுடையசாபத்தினால் சந்திரன் க்ஷயரோக முடையவனாயினன். சசிதேவியினுடைய பதியாகிய இந்திரனும் (கவுதமர்சாபத்தினால்) ஆயிரம்யோனிகளை யடையவும் அதுபோலவே, ஒருக்கால் அகத்தியமுனிவர் சாபத்தினால் சுவர்க்கத்தினின்றுந் தவறிப் பூமியில் விழவும் பிரஹ்ம ஹத்தியினால் பீடிக்கப்பட்டு மானத-தடாகத்திலுள்ள தாமரை நாளத்தில் வசித்திருக்கவுமாயினன். அதுபோலவே இப்பொழுது விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய சிரமும் உப்புக்கடலிற்போய்விழுந்தது. இவையெல்லாந் தெய்வத்தின் செயலேயன்றோ! (அதனைக்கடப்பது)

கஷ்டம். என்றுகூறிப் பின்னர் தேவர்களைப்பார்த்து ஓ தேவர்களே இவர்களனைவரும் எப்பொழுதும் மாறிமாறித் துன்பத்தை அனுபவிக்கின்றவர்களாகவே யிருக்கின்றார்கள். ஆகையால் இத்தேகமாகிய சமுசாரத்தினால் எவர்தான் துன்பம் அனுபவிக்காமலிருக்கின்றனர். ஆகவே நீங்கள் விசனப்படுவதை விட்டொழியுங்கள். மஹாமாயை எனவும், வித்யை யெனவும், தேவி எனவும், சநாதநி எனவும், பிரசித்திபெற்ற நாரணியைத் தியானஞ்செய்யுங்கள். நிர்க்குணமாயும் பிரகிருதியாயும் உள்ள அப்பரதேவதை நம்மது அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவள். சராசரமாயுள்ள இந்தமூன்றுலகமும் எந்தப் பகவதியினாலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட பிரஹ்மவித்தையாயும், சகத் சிருஷ்டிகர்த்தையாயும், யாவருக்கும் மாதாவாயும் இருக்கின்ற பகவதியைத் தியானஞ்செய்யுங்கள் என்றனன். இவ்வாறு பிரமதேவன் தேவர்களைநோக்கிக் கூறிப் பின்னர் தேவகாரிய சித்தியின்பொருட்டு நான்கு வேதங்களும் தேகவுருவோடு கூடினவைகளாக எதிரில் வந்திருக்கும்படிக் கட்டளையிட்டனர். அவைகளும் அப்படியேவந்தன.

(ருக-ருஉ) பிரமன் அந்த வேதபுருஷர்களைப்பார்த்து பிரஹ்மவித்தையாயும், சநாதநியாயும், * மறைக்கும்படியான அங்கங்களையுடையவளாயும், மஹாமாயையாயும், சர்வகாரியங்களையுஞ் சாதிக்கும்வல்லமை யுடையவளாயும் இருக்கின்ற பரதேவதையைத் தோத்திரஞ் செய்யுங்கள் என்று கூற பிரஹ்ம தேவருடைய வசனத்தை வேதபுருஷர்கள்கேட்டு மிகவுஞ் சவுந்தரியமான அங்கங்களுடையவளாயும் ஜ்ஞானத்தினால் அறியப் பட்டவளாயும், மாயாசொரூபியாயும், சகத்துக்குள் இருப்பவளாயும் விளங்காநின்ற அக்காரணியைத் தோத்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினர்:—

வேதங்கள்செய்யுந் தோத்திரம்.

ஹே! அம்பிகே! ஹே! மஹாமாயே! ஹே! விஸ்வோற்பத்திகரே! (பிரபஞ்சோற்பத்தி காரியங்களைச் செய்கின்றவளே!) ஹே! சிவே, நிர்க்குணே, ஹே! மாத, சங்காரகாமதே, (சங்கரனுக்குக் காமந்தருகின்றவளே.) நீ எல்லாபூதமயமாயிருக்கின்றாய். உனக்கு வந்தனம். நீ எல்லாபூதங்களுக்கும் ஆதாரை, பிராணிகளுக்கெல்

---

* தேவியினது அக்ஷரசொரூபமாயிருக்கின்ற பிரமவித்தையும் மறைக்கத்தக்கது. சிருஷ்டி நித்தம்கொவளும் சரீராங்கமும் மறைக்கத்தக்கது ஆகலான்மறைக்கும்படியான அங்கங்களையுடையளென்று மறைக்கும்படியான அங்கங்களையுடையளென்று கூறியதென்க.

லாம் பிராணே, அப்படியே, † தீ, ஸ்ரீ, காந்தி, க்ஷமை, சாந்தை, சிரத்தை, மேதை, த்ருதி, ஸ்மிருதி, என்று சொல்லப்பட்ட நவ சக்தி சொரூபை என்று துதிக்கப்பட்டவளாயும் இருக்கின்றாய். அன்றியும் அக்ஷரசங்கியையில் கணிக்கப்பட்ட அர்த்தமாத்திரையாயும், காயத்திரியாயும், வியாஹ்ருதி (மந்திரவிசேஷை) யாயும், அப்படியே ஜயையாயும், விஜயையாயும், § தாத்ரியாயும், லஜ்ஜையாயும், கீர்த்தியாயும், ஆசையாயும் தயையாயும் இருக்கின்றாய். ஹே அம்பா! உன்னை மூன்றுலகங்களையும் படைத்துக் காக்கின்றவளெனவும், தயாரசத்தோடு கூடினவளெனவும், ஜனங்களுக்கு ஜநநி எனவும், வித்தை சிவை எனவும், எல்லா வுலகங்களுக்கும் ஹிதை எனவும், வரேண்யை (வரிப்பதற்கு யோக்யை) எனவும், மந்திர பீஜங்களிடத்தில் வாசஞ்செய்வதில் நிபுணை எனவும் ஜன்மத்துக்கு நாசத்தைச் செய்கிறவளெனவுந் துதிக்கின்றோம்.

(௫எ-௬0)* (ஹே தேவீ) பிரமன் அரன் அரி இந்திரன்வாயு அக்நி சூரியன் ஆகிய இவர்களெல்லாரும் புவனங்களுக்கு அதிகாரிகளாயினும் இவர்கள் உன்னுஜ்ஞையினாலே யாதும் செய்துவருகின்றனர் ஆகலானும் நீ ஸ்திரமான ஜங்கமங்களுக்கு மாதா ஆகின்றமையானும் இவர்கள் முதன்மையான கர்த்தாக்களாக மாட்டார். அன்றியும் நீ எப்பொழுது இவ்வுலகமனைத்தையும் படைப்பதற்கு இச்சிக்கின்றனையோ அப்பொழுதே ஹே! ஜநநி! பிரஹ்ம விஷ்ணு உருத்திரர் முதலிய தேவர்களைப்படைத்து அவர்களால் சிருஷ்டி ஸ்திதி லயாதி கிருத்தியங்களைச் செய்விக்கின்றாய். ஹேதேவீ! (அங்ஙனஞ்செய்விக்கின்ற ‡ அத்தொழில்களால்) உனக்குச் சம்சாரபந்தம் ஒரு சிறிதுமில்லை. ஒருவடிவமா

---

† தீ-புத்தி, ஸ்ரீ-சம்பத்து. மேதை-ஞானம், த்ருதி-தைரியம், ஸ்மிருதி-சித்தம். வினைய வெளிப்படை. § தாத்ரி-சிருஷ்டிகர்த்தை. * இதனால் "தச்சனாலாகிய கோயில்" என்பதுபோல் பிரமனாதியரால் சிருஷ்டியாதிதொழில் நிகழ்தலால் (நமுக்யா:-முக்யமான கர்த்தர்களாகார்) எனவே எவுதற் கர்த்தாக்களாகார். ஆகவே இவரெல்லாம் இயற்றுதற் கர்த்தாக்களே யாவரெனவும், அம்பிகையோ "அரசனாலாகிய கோயில்" என்பதுபோல பிரமனாதியரைச் சிருட்டியாதி தொழில்களில் ஏவும் எல்லா வுயிர்களுக்கும் நிலைபான மாதாவாய் நிற்றலான் ஏவுதற்கர்த்தா எனவுங் குறித்தமை காண்க. ‡ தொழில்களால் சம்சாரபந்தமில்லை என்றது—அவைகளை அருளால் செய்கின்றவளெனவும், ஒருவடிவமாகவே இருக்கின்றாள் என்றது—கன்மமல மில்லாதவளெனவுங் குறித்தற் கென்க.

கவே யிருக்கின்றாய் இதனால் சகலபுவனத்தினும் உனது சொரூபத்தை அறிவதற்கு ஒருவரும் சக்தராகார். அதுபோலவே உன்னுடைய நாமசங்கியைகளை எடுத்துச் சொல்வதற்குஞ் சமர்த்தரானபுருடர் ஒருவருமில்லை, ஏனெனின் அல்பமான ஜலத்தைத் தாண்டுவதற்குக் கூடாதவொருவன் கரையில்லாத சமுத்திரத்தைக் கடப்பதற்குச் சாதுர்ய முடையவனாக எப்படியாவான். ஹே பகவதி ! உனது மகிமையை இவ்வுலகிலேனும் தேவசமூகத்திலேனும் ஒருவரும் அறியமாட்டார். ஹே! ஜநநி! நீ ஒருருவாகவேயிருக்கின்றாய். அப்படி ஒருருவாகவே யிருந்தும் * இல்லையாய்ப்போகின்ற இப்பிரபஞ்சமனைத்தையும் எவ்வாறு படைக்கின்றனை? ஹே தேவி! இவ்விஷயத்தில் வேதவசனமும் பிரமாணமாகக் கூறப்படுகிறது.

(௩௧-௩௩)நீ ஆசையற்றவளாகவே யிருந்தும் எல்லாவுலகங்களுக்குங் காரணமாக இருக்கின்றாய். இது மிக்க ஆச்சரியம்! ஹே பகவதி ! உனது சரித்திரம் விசித்திரமானது. எங்களுடைய மனம் இவ்விஷயத்தில் கலக்கமுறுகின்றது. சகல வேதங்களுடைய அந்தத்தினாலும் அறியக்கூடாத மகிமையையுடைய உனது பாதத்துவத்தை நீயும் அறியமாட்டாய். ஹே ஜநநி! நீ விஷ்ணுவினுடைய சிரம் அறுபட்டுச் சிதறிப்போனதை அறியமாட்டாயா? ஹேசிவே! விஷ்ணுவினுடைய இவ்வளவு எளிமையான சக்தியை அறியாமல் எதையறியப்போகின்றாய். ஹே அம்பா! விஷ்ணுவினுடைய பலிஷ்டமான பாவக்கூட்டம் இதுதானோ? ஹே ஜநநி! உன்னுடைய பாதபத்மத்தில் தியானநிபுணரா யிருக்கின்றவரிடத்தில் பாவம் எப்படியிருக்கும்? தேவஸமூகத்தினிடத்தில் பிரியமுள்ள உனக்கு மிகவுங்குடிலமான இத்தகைய உபேக்ஷை எற்றுக்கு? மிகவும் ஆச்சரியகரமான விஷ்ணுவினுடைய சிரோநாசமானது உனக்குச் சம்மதம்போலும். ஹே அம்பா! இதனால் நீ சரீரச்சேதஞ்செய்வதில் மிகவுஞ் சாமார்த்தியமுடையவள் என்று எண்ணப்படுகின்றாய். இதும் பெருந்துக்கம்! சிரசை ஒன்றுசேர்ப்பதில் நீ காலதாமதஞ்செய்வது எப்படி சகிக்கத்தக்கது? அறியோம்.

---

* பிரபஞ்சம் இல்லை என்று சொல்லும்படி நாமரூபங்களழிந்து மாயையிலொடுக்கி யிருத்தலை முன்னுள்ளவாறு தோன்றத் தேவிசங்கற்பிக்கின்றன ளாதலால் இல்லையாய்ப்போகின்ற இப்பிரபஞ்ச மனைத்தையும் எவ்வாறுதான் படைக்கின்றனை என்று வியந்ததென்க.

ஹே தேவி! உனது சித்தத்தில் எல்லாத்தேவர்களுந் தாபத்தைத் தரும்படியான தோஷமியற்றுதற்கு இன்றுதான் அறிந்தனேயோ? அன்றி யுத்தத்தினல் விளைந்த சொல்லுதற்கரிதான விஷ்ணுவினுடைய அகங்காரமே வேகமாய்ச் சேதிப்பதற்குச் சத்தியுடையதாயிற்றோ? ஹே அம்பா! உனது மஹிமாவிலாசத்தை யாங்கள் அறியவேமாட்டோம். * ஹேபவாநீ! இப்பொழுது அவ்விஷ்ணுவினுடைய சிரம் மிகவும் ரம்மியமான தீர்த்தப்பிரதேசத்தில் கோரமான தவஞ்செய்து உன்னிடத்தில் வரம்பெற்றவரும் அவ்விஷ்ணுவினல் யுத்தத்தில் ஜெயிக்கப்பட்டவருமான அசுரர்களால் மறைந்துபோகும்படிச் செய்விக்கப்பட்டதா? இப்படி தலையற்றுப்போன வாசுதேவனைப் பார்ப்பது அவர்களுக்கு இது ஒரு விநோதமா?

(௬௬-௭0) முதன்மையானவளே! அன்றியும் நீ சமுத்திர ராஜனுக்குப் புத்ரியான இலக்ஷ்மியினிடத்தில் கோபங்கொண்டனையே இல்லையாயின் இந்த இலக்ஷ்மியை நாதனற்றவளாகப் பார்க்கின்றது எற்றுக்கோ? அக்கமலாசினி உனக்கு ஏதேனும் அபராதஞ் செய்திருப்பாளாயின் அவள் உனது அம்ஸத்தினின்றும் உண்டானவளாகலின் அவளுடைய அபராதம் பொறுக்கத் தக்கதன்றோ? இனி என் விண்ணப்பத்தையேற்று இந்த விஷ்ணுவை எழுப்பி ஸ்ரீதேவியைச் சந்தோஷப்படுத்தும்படியாகச் செய்வது ஆவசியம். ஹே சகலாதிநாதை! இந்த இலக்ஷ்மியேயல்லாமல் இந்தத்தேவர்களுந் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கின்றனர். இவர்களோ காரியங்களில் முதன்மையானவராயும் பிரசித்தமான பிரபாவத்தையுடையவராயும் இருக்கின்றவர். உன்னை எப்பொழுதும் நமஸ்கரித்துக்கொண்டும் இருக்கின்றவர். ஆகையால் இவரனைவர்க்கும் நாதனாய் விளங்காநின்ற விஷ்ணுமூர்த்தியை எழுந்திருக்கச்செய்து அவர்களைத் துக்கசாகரத்தினின்றுங் கரையேற்றுவாயாக. ஹே தேவி! விஷ்ணுவினுடைய சிரம் எவ்விடஞ் சென்றதோ அறியோம்; இப்பொழுது அவனைப் பிழைப்பிக்கும் உபாயம் யாங்கள் வேறொன்றையும் அறிந்திலம். நீயோ எப்படி அமிர்தமானது தேவர்களைச் சீவிக்கச்செய்யுந் தொழிலில் ஆற்றலுடையதோ, அப்படியே உலகத்திற்குப் பிராணனைக் கொடுக்குந்தொழிலில் ஆற்றலுடையவள். இவ்வண்ணஞ் சரீரத்தோடு

* பவன்-சிவன். பவாநி-சிவனுடைய பத்நி

வெளிவந்த வேதாகமங்கள் குணதீதையாயும் மஹா மாயாசொரு பையாயும் உள்ள மஹாதேவியைத் துதிக்க, அத்தேவி பிரசன்னை யாய் ஆகாயத்திற்றேன்றி இனிய வோசையால் ஜனங்களுக்கு ஆனந்தத்தைத் தருவதும் சுபகாமுமான அசரீரிவாக்கால் அந்தத் தேவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றுள்.

(எக—அக) ஓதேவர்காள்! நீங்கள் துன்பப்படவேண்டாம். அமரர்களே! ஸ்வஸ்தமாக இருங்கள். வேதங்கள் என்னைத் துதித் தன. அதனுல் சந்தோஷமடைந்தேன். இதில் சம்சயமில்லை. இந்த மானிடப் பிரபஞ்சத்தில் எந்தப்புருஷன் என் சம்மந்தமான அத் *துதியை எப்பொழுதும் பக்தியோடு தோத்திரஞ்செய்கின்றுனே

---

* நமோதேவீ மஹாமாயே விஶ்வோத்பத்தி கரேசிவே
நிர்க்குணே சர்வபூதேஷி மாதச் சங்கரகாமதே. (௫௩)
த்வம்பூமிஸ் ஸர்வபூதாநாம் ப்ராண: ப்ராணவதாம் ததா
தீ:ஸ்ரீ:காந்தீ: க்ஷமா சாந்தி:ஶ்ரத்தா மேதா த்ருதி: ஸ்மிருதி: (௫௪)
த்வமுத் கீதோர்த்த மாத்ராஸி காயத்திரீ வ்யாஹ்ருதி ஸ்ததா
ஜயாச விஜயாதாத்ரீ லஜ்ஜா கீர்த்தி ஸ்புருஹாதயா. (௫௫)
த்வாம் ஸமஸ்து மோம்ப புவன த்ரயஸம்விதாந
தக்ஷாந்தயார ஸயுதாம் ஜநநீம் ஜநாநம்
வித்யாம் யிவாம் ஸகலலோக ஹிதாம்வரேண்யாம்
வாக்பீஜ வாஸ நிபுணம் பவநாசகர்த்ரீம். (௫௬)
ப்ரஹ்மா ஹரஶ்ஶௌரி ஸகஸ்ரநேத்ர
வாக்வந்நி சூர்யா புவநாதிநாதா:,
தேத்வத் க்ருதாஸ் ஸந்தி ததோநமுக்யா
மாதாயத ஸ்த்வம் ஸ்திர ஜங்கமாநாம். (௫௭)
சகலபுவனமேதத் கர்த்து காமாயதாத்வம்
ஸ்ருஜஸி ஜநநி தேவாந் விஷ்ணுருத்ராஜ முக்யாந்
ஸ்திதிலயஜநநம்தை: காரய ஸ்யேக ரூபா
நகலு தவகதம் சித்தேவிஸம்ஸாரலேச: (௫௮)
நதேரூபம் வேத்தும் ஸகலபுவநே கோபிநிபுணோ
நநாம்னும் ஸங்கியாந்தே கதிதுமிஹ யோயோஸ்தி புருஷ:
யதல்பம் கீலாலம் கலயது மசக்த: ஸதுநர:
கதம் பராவாரா கலநசதுர ஸ்யா த்ருதமதி: (௫௯)
நதேவானும் மத்யே பகவதிதவாநந்த விபவம்
விஜாநாத்யே கோபி த்வமிஹ புவநை காஸிஜநநி
கதம் மித்யா விஶ்வம் ஸகல மபிசைகார சயஸீ
ப்ரமாணந் த்வே தஸ்மிந் நிகம வசனம் தேவி விஹிதம். (௬௦)
நிரீஹை வாஸித்வம் நிகிலஜகதாம் காரணமஹோ
சரித்ரந்தே சித்ரம் பகவதி மநோநோ வ்யதயதி

அவன் எல்லா அபீஷ்டங்களேயு மடைவன். எந்தப்புருஷன் மூன்றுகாலத்திலும் பக்தியோடு எனது சம்பந்தமான இந்த ஸ்தோத்திரத்தைத் தவருமற் கேட்கின்ருனே, அப்புருடன் துக்கத்தினின்று நீங்கினவனும் சுகமடைந்தவனும் ஆகின்றனன், இத்தோத்திரம் வேதத்தினல் சொல்லப்பட்டபடியால் வேதத்துக்கொப்பானதாம். இனி எக்காரணத்தினல் விஷ்ணுவினுடைய சிரம் அறுபட்டுப் போயிற்ரு அக்காரணத்தை இப்பொழுது கேளுங்கள். சம்சாரமாகிய இந்தப்பிரபஞ்சத்தில் ஒருவருக்கும் ஒருகாரணமன்றியில் நன்மை தீமையாகிய காரியங்கள் எப்படிச் சம்பவிக்கும். ஒர்கால

கதம் காரம் வாச்யஸ் ஸகல நிகமா கோசரகுண
பிரபாவம் ஸ்வயஸ்மாத் ஸ்வயமபி நஜாநாவஸீ பரமம். (சுக)

நகிஜாநந வித்வம் ஜநநி மதுஜின் மவுளிபதனம்
சிவேகிம்வா ஜ்ஞாத்வா விவிதிஷஸி ஸக்திம் மதுஜித:
ஹரே: கிம்வா மாதுர்த்துரித ததியோஷாபலவதீ
பவத்யா: பாதாப்ஜே பஜனநிபுணே காஸ்த்விதுரிதம். (சுஉ)

உபேக்ஷா கிம்ஞேயம் தவஸுர ஸமூஹேதி விஷமா
ஹரோமூர்த்னோ நாசோ மதமிஹ மஹாஸ்சர்ய ஜனகம்
மஹாதுக்கம் மாதஸ் த்வமஸி ஜனனச் சேதகுசலா
நஜாநீமோ மவுளேர் விகட நவிலம்ப: கதமபூத். (சுங)

ஜ்ஞாத்வா தோஷம் ஸகலஸுரதா பாதிதம் தேவிசித்தே
கிம்வா விஷ்ணு வமரஜனிதம் துஷ்கிருதம் பாதிதந்தே
விஷ்ண்வோர் வாகிம் ஸமரஜநித: கோபிகர்வோதி வேகார்ச்
சேத்தும் மாதஸ் தவவிலஸி தம்நைவ வித்மோத்ர பாவம். (சுச)

கிம்வா தைத்யை ஸ்ஸமரவிஜிதை ஸ்தீர்த்ததேசே ஸுரம்யே
கோரம் தப்த்வா பகவதிபரம் லப்தவத் பிர் பவத்யா:
அந்தர்த்தானம் கமிதமதுநா விஷ்ணுசீர்ஷம் பவாநி
த்ரஷ்டம் கிம்வா விகதசிரஸம் வாஸுதேவம்ஸ்நோத:. (சுரு)

விந்தோ: புத்ரியாத் ரோஷிதாம் கிந்த்வமாத்யே
கஸ்மா தேநாம் பிரேக்ஷஸே நாதஹீநாம்
க்ஷந்தவ்யஸ்தே ஸ்வாசத்ஜாதா பராதோ
வ்யுத்தா ஷ்யைநம் மோதிதாம் மாம்குருஷ்வ. (சுசு)

ஏதே ஸுராஸ்த்வாம் ஸததம் நமந்தி
கார்யேஷுமுக்யா: ப்ரதித ப்ரபாவா:
சோகார்ணவாத்தா ரயதேவிதாவாந்
உத்தாப்பிய தேவம் சுகலாதி நாதம். (சுஎ)

மூர்த்வா கத:க்வாம் பஹரேர் நவித்மோ
நான்யோஸ்துபாய: கலிஜீவநேத்ய
யதாஸுதா ஜீவன கர்மதக்ஷா
ததா ஜகஜ்ஜீவித தாசிதேவி. (சுஅ)

த்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி, சமுத்திரராஜபுத்திரியும் தன்சமீபத்தில் நிலைபெற்றிருப்பவளும் பிரியதமையுமாகிய இலக்ஷ்மியினுடைய மனோரம்யமான முகத்தைப்பார்த்து இகழ்ந்துகூறினர். இலக்ஷ்மிதேவி, பிரபுவானபதி நம்மைப்பார்த்து ஏன்பரிகாசஞ் செய்கின்றார்? நமதுமுகம் யாதுகாரணத்தினால் அவருக்கு விரூபமாக (அழகில்லாததாகக்) காணப்பட்டது? அது நம்மாலறியப்படவில்லை; இதுவுண்மை ஆயினும், காரணமில்லாமல் நம்மைப் பரிகாசஞ்செய்தற்கு ஏது வென்னை? நம்மிலுஞ் சிறந்த சுந்தரமுடைய வேறொரு காமக்கிழத்தியை இப்படி நம்மைச் செய்யும்படிச்சொல்லியிருக்கவேண்டும் என்றுலோசித்துக் கோபங்கொண்டு தமோகுணப் பிரதானையாயினள். அப்போது தாமஸசக்தியும் அவளது தேகத்தில் வியாபித்தது. மிகவுங்கொரமான தாமஸசத்தி அந்த இலக்ஷ்மிதேகத்தில் வியாபித்ததை ஆராயுங்கால் யாதோவொரு காலத்தில் தேவகாரியசித்தி யுண்டாகும் பொருட்டென்றே நிச்சயிக்கவேண்டும். (இதுநிற்க) பின்னர் அந்த ஸ்ரீதேவி தாமஸ சக்தியினால் கவரப்பட்ட தேகத்தையுடையவளாய் மிகவும் உக்கிராவேசங்கொண்டு திருமாலைநோக்கி உன்னுடைய தலை அற்றுப்போகக்கடவது என்கிற இக்கடுஞ்சொல்லைக் கோபமிகுதியினால் நாத்தழுதழுத்துக் கூறினள்.

(அஉ-அரு) அந்தோ * வைதவ்யத்தினால்வருந் துக்கத்தைக் காட்டிலும் காமக்கிழத்தியினால் வருந்துக்கம் மிகவும் கொடுமையானதென்றெண்ணித் தாமஸசத்தியின் சம்பந்தத்தினால் இவ்வாறுகூறினள். எனவே இலக்ஷ்மிதேவி, நாம்சாபம் இடுவோமாயின் பதியை யிழக்க வருமே, அதுவருமாயின் சுகத்துக்கழிவும் அமங்கலத்வமும் உண்டாகுமே என்கிற எண்ணங்கொள்ளாமல் மாற்றாளிடத்துக்கொண்ட பகையினால் தன்கணவன் அவளுக்கு உதவாமற் போகவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தையே பெரிதாகக் கொண்டனள். ஓ முனிவர்களே! ஸ்திரீகளுக்கு மூர்க்கத்தன்மையும் தயையின்மையும் பேராசையும் ஆசாரமின்மையும் அசத்தியம் பேசுவதும் சாஹசஞ்செய்வதும் மாய வித்தை காட்டுவதும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் இயற்கையாயுண்டாகுந்

---

* - வைதவ்யம்-தவ- பதி, வி-இல்லாதது, ஆகவே விதவை-பதியில்லாதவள். பதியற்றதன்மையை வைதவ்யம் எனவே-அமாங்கல்யம்.

தோஷகுணங்களாம். (இதுநிற்க) விஷ்ணுமூர்த்திக்கு சாபம்வந்த காரணத்தைக்கூறிய பின்னர் தேவி தேவர்களை நோக்கி ஒ தேவர்காள்! இந்த விஷ்ணுவினுடைய தலை உப்புக்கடலில் ஆழ்ந்து போயிற்று. இப்பொழுது அந்த வாசுதேவனைச் சிரத்தோடு கூடினவனகச் செய்கின்றேன். இதுவன்றியும் வேறொரு காரணம் இருக்கின்றது. அதனால் உங்களுக்கு மஹத்தான கார்யானுகூலம் உண்டாகப்போகிறது; இதிலையமில்லை.

(அ௯-௯௦) முன்னொருகாலத்தில் மஹாபாகுவும் (பெருந்தோளனும்) ஹயக்ரீவனென்று பிரசித்திபெற்றவனுமான ஒரசுரன் சரஸ்வதீ நதிக்கரையில் மிகக்கடினமான தவஞ்செய்திருந்தனன். அவ்வசுரன் ஆகாரமில்லாதவனும், ஜிதாத்மாவாயும், எல்லாப்போகங்களையும் வர்ஜித்தவனும், எனதுமாயா பீஜாத்மகமான ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை ஜபித்தவனும் சர்வாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட எனது தாமஸசத்தியைத் தியானித்தவனும் ஆயிரம் வருஷங் கோரமான தவஞ்செய்துவந்தனன். அப்பொழுது அவனுடைகண்ணுக்கெதிரில் அவ்வசுரனல் எவ்வாறு தியானிக்கப்பட்டேனே அவ்வாறே அத்தகைய தாமசவுருவங்கொண்டு யான் சிம்ஹவாகனரூடையாய் அவனிடத்தில் கருணையுடையவளாய் அவன்முன்னே தோன்றி ஒ மகாபாக்கியவந்தனே! விரதசீலனே! நீ விரும்பிய வரத்தைக்கேட்பாய் அதை உனக்குத் தருகின்றேன் என்று கூறினேன்.

(௯௧ ௯௮) அவன் என்னுடைய இனியவசனத்தைக்கேட்டு சந்தோஷ பூரிதனய் அதிசீக்கிரத்தில் பிரதக்ஷண நமஸ்காரஞ்செய்து எனது அத்புதரூபத்தைகண்டு பிரேமையினல் மலர்ந்த கண்களை யுடையவனய் சந்தோஷத்தினல் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகத் துதிக்கத்தொடங்கினன்:- * ஹே தேவி! மஹாமாயே! சிருஷ்டிஸ்திதி சம்ஹாரகாரணீ! பக்தர்களுக்கு அனுக்ரஹஞ் செய்வதில் சாமர்த்திய முடையவளே! அபீஷ்டத்தைத் தரு

* நமோ தேவ்யை மஹாமாயே ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதியந்த காரணி
பக்தாநுக்ரஹ சதுரே காமதே மோக்ஷதே சிவே. (௯௩)
தராம்புதேஜ: பவன கபஞ்சா நாஞ்ச சாரணம்
த்வங்கந்த ரஸரூபாணும் காரண ஸ்பரஸ சப்தயோ: (௯௪)
க்ராணஞ்ச ரஸநாசக்ஷு ஸ்த்வக் சுரோத் மிந்திரியாணிச
கர்மேந்திரியாணி சாங்யாதி த்வத்தஸ் ஸர்வம் மஹேஸ்வரி. (௯௫)

பவளே! மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கின்றவளே! உனக்கு வந்தனம். பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் ஆகிய பஞ்சபூதங்களுக்கும் கந்தரசரூப ஸ்பரிச சப்தங்களுக்கும் நீயேகாரணி. ஆக்ராணம் ஜிஹ்வை சக்ஷு துவக்கு சுரோத்திரம் ஆகிய ஞானேந்திரிய பஞ்சகங்களும் இவைகட்கு வேறான வாக் பாதபாணி பாயுரு உபஸ்தங்களென்னும் கன்மேந்திரியங்களும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் உன்னிடத்திலிருந்தே வெளியாகின்றன என்று தோத்திரஞ் செய்தனன். யான் அவனைப்பார்த்து உனது பத்தியினாலும் அத்புதமான தவத்தினாலும் ஆனந்தமடைந்தேன். உனக்கு அபீஷ்டமான வரம் யாது சொல்வாய்? எதை நீ விரும்புகின்றனையோ அதைத் தருகின்றேனென்றேன். அவன் ஹே அம்பா! எனக்கு எப்படியானால் மரணம் நேரிடமாட்டாதோ அந்த வகையாய்ச் செய்வாய். யான் எப்படி யோகியாய்த் தேவர் அசுரர்களால் ஜயிக்கப்படாதவனாய்த் தேவத்வத்தையடைவேனோ அப்படிச் செய்வாயென்றனன். ஜன்மம் எடுத்தவனுக்கு மரணம் நிச்சயம். அதுபோலவே மரணமடைந்தவனுக்குச் ஜன்மம் நிச்சயம். இத்தகைய மரியாதை உலகத்தில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. இம்முறைமைக்கு மாறானவிதி எப்படியுண்டாகும்.

(௯௯-௧00) ஓ அசுரகுலோத்தமனே! நீ இவ்வாறு மரணவிஷயத்தில் நிச்சயபுத்திவைத்து மனதினால் யோசித்து உனக்கு இஷ்டமான வரத்தைக் கேட்பாயாக என்றேன். அவன் ஹே ஜகதம்பிகே! எனக்கு ஹயக்கிரீவனிடத்திலிருந்தே மரணமுண்டாக வேண்டும், வேறொருவராலும் எனக்கு மரணம்வரகூடாது, இதுதான் என் மனத்திலுதித்த இஷ்டம், இந்த இஷ்ட காமத்தைப் பூரணஞ் செய்வாயாக வென்றனன்.

(௧0௧-௧0௫) ஓ மஹாபாக்கியவந்தனே! வீடு போய்ச் சேர்ந்து இராஜ்ய பாரத்தை உன்னிஷ்டம்போற் செய்வாயாக. ஹயக்ரீவனைத் தவிர உனக்கு வேறொருவராலும் மரணம் நேரிடமாட்டாது இது நிச்சயம் என்று அந்த ஹயக்கிரீவனுக்கு வரந் தந்து அப்பொழுதே மறைந்துபோயினேன். அந்த அசுரனும் பரமானந்தத்தையடைந்து தன் வீட்டுக்குச்சென்றனன். பின்னர் துஷ்டாத்மாவான அந்த அசுரன் மஹருஷிகளையும் வேதங்களையும் பீடித்தும் நிந்தித்தும் இருந்தனன். அவ்வசுரனைக்கொல்லத்

தக்கவர் மூன்றுலகத்திலும் இல்லை. ஆதலால் பிரஹ்மதேவன் மனோகரமான குதிரையினுடைய சிரசை அறுத்து சிரோபங்கனை விஷ்ணுவினுடைய தேகத்தில் இப்பொழுது சேர்த்து விடுவன். அதன் பின்னர் ஹயக்கிரீவனானநாராயணன் உங்களுடைய நன்மையைக் கருதி பாபிஷ்டனும் குரூரனும் பகைவனுமான அவ்வசுரனைக் கொல்லப்போகின்றான் என்று கூறினள்.

(௧0௬-௧௧௨) இவ்வாறு தேவர்களைநோக்கி ஆகாசவாணியாய்க்கூறிய சர்வாணியாகிய மஹாதேவி மௌனமுற்றனள். பின்னர் தேவர்களும் பரமானந்த பரவசராய்த் தேவ சில்பியான பிரமதேவனைநோக்கிக் கூறத்தொடங்கினர்:— ஓ பிரஹ்மதேவரே! தேவர்களுடைய காரியமாக விருக்கின்ற விஷ்ணுவினுடைய சரீரத்தில் தலையைப் பொருத்துவதைச்செய்வீர். பின்னர் ஹயக்கிரீவவுருவங்கொண்டவிஷ்ணுமூர்த்தி அசுரசிரேஷ்டரான அந்தஹயக்கிரீவனைச் சம்ஹரிப்பதாகிய தேவகாரியத்தைச்செய்து முடிப்பரென்று கூறினர். ஓ முனிவர்களே! இவ்வாறுகூறிய தேவர்கள் விண்ணப்பத்தைப் பிரமதேவர்கேட்டு மிக விரைவோடு தேவர்களுடைய முன்னிலையிலேயே வாளினால் ஒருகுதிரையின் சிரசையறுத்து மஹாமாயா சொரூபிணியாகிய தேவியினுடைய திருவருளால் அத்தலையை விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய கண்டத்திற் சேர்க்கஅவரும்எழுந்தனர். அதனால் அந்நாள்தொட்டு விஷ்ணுமூர்த்தி ஹயக்ரீவரென்னுந் திருநாமம் உடையவராயினர். பின்னர் மதோன்மத்தனும் தேவர்களுக்குச் சத்துருவுமான அந்த தயித்தியனாகிய ஹயக்ரீவன் பலிஷ்டரும் தேஜிஷ்டருமான விஷ்ணுமூர்த்தியாகிய அந்த ஹயக்ரீவனாலேயே யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டனன். பூமியில் எந்தமனிதர்கள் சுபகரமான இந்த ஹயக்கிரீவோபாக்கியானத்தைக் கேட்கின்றார்களோ, அவர்கள் சகல துக்கத்தினின்றும்நீங்கினவராகின்றனர்; இதில் ஐயமில்லை. இந்த மஹாமாயா சொரூபிணியாகிய தேவிசரித்திரம் பாபத்தைப்போக்குவது, பரிசுத்தமானது, படிப்பவர்களுக்குஞ்சர்வசம்பத்தையுந் தருவது என்று கூறினர்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸமாநாதிகவர்ஜிதாயைநம:

ஆறும் அத்தியாயம்.

மதுகைடபர் உற்பத்தி.

———(*)———

(க-கூ) சவுநகர் சூதமுனிவரைப் பார்த்து ஓ முனிவரே! நீர் விஷ்ணுமூர்த்தி ஹயக்ரீவரான வரலாற்றைக் கருணையினாற் கூறக் கேட்டோம்; இனி அவர் மதுகைடபர்கள் என்னும் அசுரர்களோடு கடலில் ஐயாயிரவருடம்போர்புரிந்ததாகக் கூறினீரல்லவா, அதனையும் அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று கேட்கத்தொடங்கினர். அந்த மஹா சமுத்திரத்தில் மஹாபலிஷ்டரும், ஒருவராலும் அதிக்கிரமிக்கமுடியாதவரும், தேவர்களாலும்வெற்றிகொள்ளக்கூடாதவருமான அவ்விரண்டசுரரும் எப்படிப் பிறந்தார்கள்? எப்படி விஷ்ணுமூர்த்தியினால் சங்கரிக்கப்பட்டார்கள்? அந்த அத்புதமான சரித்திரத்தைத்கூறும். யாங்களனைவரும் கேட்பதில் விருப்பமுடையவர்கள். மிக்க கேள்வியுடைய நீரும் சொல்வதில் வெறுப்பில்லாதவர். இப்படிப்பட்ட நம்மிருவருக்கும் இவ்வனத்தில் சந்திக்கும்படி நேரிட்டது தெய்வச்செயல் தான். மூர்க்கனோடு சந்திப்பது விஷத்தைக்காட்டிலுங் கொடுமையானதென்றும், விவேகியோடு சந்திப்பது தேவாமிருதத்தைக்காட்டிலும் மிக இனிமையானதென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

பசுக்களான எல்லாஜந்துக்களும் ஜீவித்திருக்கின்றன, புல் முதலியவைகளைத் தின்கின்றன, வீரியத்தை ஸ்கலிதஞ் செய்கின்றன, விஷயாகாரமான புணர்ச்சி யின்பத்தையும் அத்புதமாயறிகின்றன. இவையன்றி அவைகளுக்கு நன்மை தீமைகளை அறியும் அறிவுமில்லை. மோக்ஷத்தரும் ஞானமுமில்லை. ஆதலால் எவர்களுக்கு சத்கதைகளைக் கேட்பதில் விருப்பமில்லையோ அவர்கள் மேற்கூறிய பசுக்கள் முதலிய ஜந்துக்களுக்கு ஒப்பாகவே மதிக்கற்பாலராவர்.

(எ-கo) விலங்குமுதலிய செவிபடைத்த சிற்சில ஜந்துக்கள் இனிய வோசைகளில் இன்புற்றிருக்கின்றன; செவிபடையாதசர்ப்பங்கள் நாதவொலியைப் பானம் பண்ணி மிகவும் மோகமடைகின்றன. ஆகலான் மெய் வாய் முதலிய பஞ்சேந்திரியங்களுள் கேட்குந் தொழிலமைந்த செவியே சிறந்ததாம். ஏனெனின்செவி என்னும் அவ்விந்திரியத்தைக் கொண்டன்றி கேட்பது முடியுமா? அக்கேள்வியன்றி யொருவஸ்துவினுடைய சொரூபம் விளங்குமா?

அது விளங்காதாயின் அவ்வஸ்துவைப் பார்ப்பதினுலுண்டாகுஞ் சித்தக்களிப் புண்டாகுமா? இவ்வகையான சிறப்படைந்த அக் கேள்வியாகிய சிரவணம் சாத்விக ராஜஸ தாமஸ மென்கிற பேதங் களால் மூவகைப்படும். ஓ மஹருஷிகளே! இது மெய்ஞ்ஞானிகளால் கூறப்பட்ட உண்மை.

(கக-கசு) அவற்றுள் சாத்துவிதசிரவணம் வேதசாஸ்திரமுத லிய சாஸ்திர விசாரஞ்செய்தலெனவும், இராஜஸ சிரவணம் காவி யாலங்கார நாடகாதி ஸாஹித்தியங்களைப் பழகுதலெனவும், தாம ஸசிரவணம் போர்புரிவதற் கேதுவான வார்த்தையாடல் பிறன் பழி கூறுதல் முதலியன எனவுங்கூறப்படும். அன்றியும் அச்சாத் வீகவிசார முதலிய மூன்றுந் தனித்தனி உத்தமம் மத்திமம் அத மம் என மூவகைப்பட்டு ஒன்பது வகைப்படும். அவையாவன:— சாத்துவிக விசாரத்தில் உத்தமம் மோக்ஷபதத்தைப்பற்றி விசா ரிக்கும் விசாரமெனவும், மத்திமம் சுவர்க்க பதத்தைப்பற்றி விசா ரிக்கும் விசாரமெனவும், அதமம் இவ்வுலக போகத்தைப்பற்றி விசாரிக்கும் விசாரமெனவும்; இராஜஸ விசாரத்தில் உத்தமம் தான்கற்ற சாயித்தியங்களால் தந்நாயகியினிடத்தில் சுகிப்பதெ னவும், மத்திமம் கணிகைமாதரிடத்தில் சுகிப்பதெனவும், அத மம் பரதாரத்தினிடத்தில் சுகிப்பதெனவும்; தாமச விசாரத்தில் உத்தமம் எட்பொழுதும் போர்புரிவதில் ஆயத்தமாயிருப்பதென வும், மத்திமம் துரியோதனாதியர்களால் பாண்டவர்களுக்கு எப் படிதுவேஷ முண்டாயிற்றோ அப்படி சத்துருக்களினிடத்திலுண் டாவதெனவும், அதமம் காரணமன்றியில் விவாதத்திலும் கலகத் திலும் பிரவிர்த்தி யுண்டாவதெனவும்பெரியோர்களால் கூறப்படு வதேயா மென்க.

(களா-கசு) ஓ மேதாவியரான சூதரே! இங்ஙனங் கூறிவந்த வைகளில் சாத்துவிகத்தில் உத்தமமான வேதசாரமாகிய புராண த்தைக் கேட்பதே மேன்மையாம். அது புத்தியை வளரச்செய்யும், புண்ணியத்தைத் தரும், அதன்பின்னர் பாபத்தை நசிக்கச் செய் யும். ஆகையால் அறிவிற் சிறந்த நீர் முன் வியாசரால் கேட்கப்பட் டதும் புருஷார்த்தங்களை யெல்லாந் தருவதும் மங்களம் வாய்ந் ததுவுமான புராணகதைகளைச் சொல்லியருளும் என்றனர். சூத முனிவர் கூறுகின்றார்;—ஓ மஹாபாக்ய சீலர்களே! இவ்வுலகில் நீங்களே தன்யர்கள், யானே தன்யன். உங்களுக்குப் புராணங் கேட்பதில் எப்படி புத்திப்பிரவேசம் உண்டாகின்றதோ அப்படி யே எமக்கும் சொல்லுவதில் ஆசக்தி யுண்டாகின்றது.

(உ௦-உஉ) முன்னொரு காலத்தில் சமுத்திரம் பெருவெள்ளமாகப் பெருக அதில் மூவுலகமும் மூழ்கிப்போக அப்பொழுது வாசுதேவராகிய ஜநார்த்தனர் ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையில் உறங்கிக்கொண்டிருக்க அவருடைய காதுகளிலுள்ள மலத்தினின்றும் மஹாபலிஷ்டரும் அசுரத்தொழிலுடையவருமான மதுகைடபரென்னுந் தயித்தியர்கள் தோன்றி அக்கடலிற்றானே வளர்ந்துவந்தனர். அதன் பின்னர் பெரிய சரீரத்தையுடைய அம்மதுகைடபரிருவரும் அச்சமுத்திரத்தில் விளையாடவேண்டுமென்னும் இச்சையுடையவர்களாய் அங்கும் இங்குமாக வுலாவி விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது சகோதரர்கள்போல் பிரியாதுவாழும் அவ்விருவரும் மனதில் அடியில்வருமாறு சிந்திக்கலாயினர்:—

(உ௩-உ௬) எவ்விடத்துங் காரணமின்றிக் காரியநிகழாதென்பதும் * ஆதாரமின்றி ஆதேயப்பொருள் நிலைபெறாதென்பதும் உண்மையன்றோ; ஆகலான் நாம் இப்பொழுது ஆதார ஆதேயங்களின் றன்மை அறியவேண்டியவர்களாயிருக்கின்றோம். ஏனெனின் மிகவும் விசாலமாயும் சுகரூபமாயும் நீர்மயமாகும் விளங்கும் இக்கடலுக்கு ஆதாரம் யாது? இது யாவருடைய படைப்பு? எப்படியுண்டாயிற்று? இக்கடலில் மூழ்கியிருக்கிற நாமிருவரும் எப்படியாவரால் உண்டுபண்ணப்பட்டோம்? நமது தந்தை எங்குற்றனர்? இவ்விஷயங்கள் நமக்கு நன்றாய்த் தெரியவில்லையே என்கிற விசாரமும் தெரியவேண்டுமென்கிற விருப்பமும் உடையவர்களாயிருந்தோமேயன்றி நிச்சயம் அறிந்தோமில்லை என்றனர்.

(உஎ-௩௩) இவ்வாறு தங்களுக்குள் சந்தேகமுற்றுச்சிந்தித்திருந்த இருவருள் கைடபன் தன் பக்கத்தில் நீரில் நின்ற மதுவென்பவனைப்பார்த்துக்கூறுகின்றான்:-ஓ மதுவே! இங்கு இந்தஜலார்ணவத்தில் நம்மைநிலை பெறச்செய்வதாயும் அசைவற்றதாயும் மஹாபலத்தோடு கூடினதாயுமுள்ளது யாதொருசக்தியோ அச்சக்தியே காரணமாகுமென்பது எனது அபிப்பிராயம். இக்கடலும் அச்சத்தியினாலேயேவியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அதனையேஆதாரமாகவுங் கொண்டிருக்கிறது. ஆகையினால் நம்மிருவருக்கும் எல்லாவற்றினும் மேம்பட்ட அத்தேவியே காரணியாயிருக்கின்றனள் என்றனன். மதுவும் அவ்வாறே அபிப்பிராயப்பட்டனன். இவ்வாறு இருவரும் அறிவினால் யூகிக்கப்பட்டு யோசனையுடன் இருக்கையில்

* ஆதாரம்—ஒரு பொருளிருக்க இடம். ஆதேயம்—அவ்விடத்தைத் தங்குமிடமாகக் கொண்டிருக்கும்பொருள்.

மனங்கவரும் அழகிய வாக்பீஜமாகிய அக்ஷரவோசை ஆகாயத்தில் உண்டாகியது. அதை அவ்விருவருங்கேட்டு மனதுட்கொண்டனர். உடனே ஒரு மின்னொளியும் அவர் கண்ணுக்குத் தோன்றிற்று. ஒளியையும் ஓசையையும் கண்டுகேட்ட அவ்விருவரும் அவ்விரண்டையும் நன்றாய் ஆராய்ந்தவர்களாய் நாம் கேட்ட ஓசை வாக்பீஜமாகிய ஒருமந்திர சொரூபமாகவேண்டும் நாம்கண்டவொளி திவ்யப்பொருளாகிய ஸகுண ஸ்வரூபமாக வேண்டுமேயன்றி அது வெற்றோசையுமன்று அது வெற்றொளியுமன்று எனநிச்சயித்து தாங்களுண்ணும் உணவை ஒழித்து ஐம்பொறிகளையும் உள்ளடக்கி அறிவைத் திவ்யப் பொருளிற்கூட்டிமனத்தை அக்ஷரத்தில் நிறுத்திஉடலைச் சமாதியோகத்தில் இருத்தி ஆயிரம் வருடம் உக்கிரமான தவம்புரிந்து வந்தனர்.

(ஙங௨-ஙசு) அப்பொழுதுபராசத்தி, அவ்விருவருக்கும்பிரசன்னையாய்த் தவஞ் செய்வதில் மனவுறுதியுடையவராய் மிகவும் வருந்துகிற அவ்விரண்டசுரரையும் பார்த்து, அவர்களுக்கு அநுக்கிரகம் புரிவாளெண்ணி முன்போல் அசரீரியாயிருந்து, உங்களிருவரது தவங்கண்டு மகிழுற்றனம்,யாம் உங்களுக்குச் சம்மதமான வரத்தைத் தருகின்றோம் கேட்பீராக என்றனள்.

(ஙஎ-ஙகூ) இவ்வார்த்தையைக்கேட்ட தானவரிருவரும் ஹே தேவி! எங்களிருவருக்கும் மரணம் யாங்கள்விரும்பும்பொழுது உண்டாம்வண்ணம் அநுக்கிரகித்தல் வேண்டுமென்றனர். தேவி, ஓ தயித்தியர்காள்! எனது அநுக்கிரகத்தால் நீவிர் விரும்பும் பொழுதே மரணத்தை யடையக்கடவீரேயன்றித் தேவர்களாலும் ஏனைய அசுரர்களாலும் நீவிர் இருவரும் ஜெயிக்கப்படத் தகுவரல்லீரென்று அநுக்கிரகித்தனர். இவ்வரத்தைபெற்ற அசுரர் இருவரும் மதமடைந்து செருக்குற்று நீர் வாழ்வனவாகிய உயிர்களோடு கலந்து கூடி விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

(சO சங) ஓ அந்தணர்காள்! இவ்வசுரர் இவ்வாறு விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு நாள் கமலாசனனும் சிருஷ்டிகர்த்தனுமாகிய பிரமன் திடீரென்று அவர் முன் தோன்ற மஹா பலசாலிகளாயும் யுத்தஞ்செய்வதில் விருப்புடையவர்களாயும் உள்ள அவ்விருவரும் பிரமதேவனைக்கண்டு களிப்படைந்து கூறுகின்றனர்:— ஓ பிரமதேவனே! எங்களிருவருடன் யுத்தஞ்செய்யக்கடவாய்; இன்றேல் உனக்காசனமாயுள்ள தாமரையைவிட்டு எங்கேனுஞ் செல்லக்கடவாய். போர்செய்ய வலியிலனாகிய உனக்கு மங்கள கரமான இச்சுகாசனம் எங்ஙனங்கூடும்? இக்கமலாசனம் வீரத்தோடு கூடி

னவர்களுக்குத் தகுதியேயன்றி பயத்தோடு கூடினவர்களுக்குத் தகுதியன்று; ஆகையால் நீ இதைவிட்டு உடனே போகக்கடவாயென்றனர். இவ்வாறு கூறிய அவ்விருவரது வாய்மொழியைப் பிரஜாபதி கேட்டு மிகவும் விசாரமுற்று அதி பலசாலிகளாயுள்ள இவர்களை அந்தோ! நாம்யாதுசெய்யுந் திறமுடையோம் எனஏங்கி மனதில் ஆராய்வானாயினன் என்றனர்.

ஆறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸர்வோத்துங்காயைநமஃ

ஏழாம் அத்தியாயம்.

* கமலாசனகிருத விஷ்ணுயோக ருத்திராஸ்துதி.

——(*)——

(க-உ) சூதமுனிவர் கூறுகின்றார்:—ஓ முனிகணங்காள்! மதுகைடபருடைய வீரமொழியினால் மதிமயங்கி ஆராயத்தொடங்கிய சர்வதந்திர வேத்தாவான பிரமன் அவ்விருவரையு நோக்கித் தண்டத்தை யீறாகவுடைய சாமதான பேதமென்னுஞ் சதுர்வித வுபாயங்களையும் ஆலோசித்துத் தன்னுள் எண்ணலாயினன்:—

(ங-எ) நாம் இப்பொழுது இவ்விருவரதுபலமும் இவ்வளவினவென உள்ளவாறு அறிந்தோமில்லை ஆகலானும், பகைவர் வலியுணராது யுத்தஞ்செய்தல் மிகவுந் தகுதியற்றதாகலானும், இவர்களிடத்தில் யுத்தஞ்செய்ய வேண்டுமென்னும் எண்ணம் ஒழித்துத் துதிசெய்யின் மதம் பிடித்திருக்கும் இவ்விருவருக்கும் நமது வலியின்மை நம்மாலேயே தெற்றென வெளியாகும் ஆகலானும், அங்ஙனம் வலியின்மை வெளியாகுங்கால் (நம்மைக்கொல்ல இரண்டுபேர் வேண்டுமா) ஒருவனே கொல்லுவான் ஆகலானும், அன்றித்தானத்தால் வெல்லாமென்று எண்ணுவோமாயின் அதற்கு நாம் ஒரு சிறிதும் யோக்கியதை யுடையோம் அல்லோம் ஆகலானும், அன்றிப், பேதத்தில் வெற்றியடைவோம் என்றெண்ணுவோமாயின் இவர்களைப் பேதிக்க எவ்வாற்றானு முடியாதாகலானும், இந்நான்குபாயங்களையும் எண்ணுவதொழிந்து ஜனார்த்தனராய் மஹாவீரமுடையவராய் நான்கு திருக்கரங்களையுடையவராய் ஆதிசேஷன் படியில் துயில் கொள்ளுந் திருமாலைத் துயிலுணர்த்தின் நமதுஇடுக்கணைத் தீர்த்தருளுவர் என மனதில் நிச்சயித்து உந்திமலரிற் றோன்றிய அப்பிரமன் அவரது தாமரைத் தண்டிட்

---

* விஷ்ணுமூர்த்தி நித்திரையிலிருக்கும்போது பிரமன் செய்ததுதி.

சென்று துக்கத்தீர்த்தளாவல்ல விஷ்ணுமூர்த்தியை மனத்தாற் சரணமடைந்து அவர் துயிலுணரும்பொருட்டு சகந்நாதரும் யோகநித்திரையில் அசைவற்றவரும் நாராயணருமான அரியை அவரது மங்களகரமான திருநாமங்களால் அழைப்பானாயினன்.

(அ-க0) ஹே தீனநாத! ஹரே! விஷ்ணோ! வாமந! மாதவ பக்தார்த்த ஹ்ருத்! (அடியரிடர் தீர்ப்பவனே) ஹ்ரிஷிகேஸ! (இந்திரிய நிக்கிரஹ) சர்வவாச! சகத்பதே! அந்தர்யாமின்! அமேயாத்மன் (அளவிடப்படாத சொரூப முடையோய்) வாசுதேவ! துஷ்டநாச! நைகாக்கிரசித்த (துஷ்டராகிய சத்ருக்களை அழிப்பதிலேயே செலுத்துமன முடையோய்) சக்ரகதாதர! சர்வஜ்ஞ! சர்வலோகேச! சர்வசக்தி சமன்வித! தேவேச! துக்கநாச! பள்ளி எழுந்தருளும் எழுந்தருளும் அடியேனைக் காத்தருளும்.

(கக-கங) ஹே விஸ்வம்பர! விசாலாக்ஷ! புண்யஸ்ரவண கீர்த்தன! ஜகத்யோநே! நிராகார! சர்க்க (சிருஷ்டி) ஸ்தித்யந்தகாரக! இந்த இரண்டசுரரும் மதம்பிடித்து என்னைக்கொல்லவிருப்புற்றனர். எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமானவரே! யான் சங்கடப்படுவதைத் தேவரீர் அறியாதது என்னை? அதிக துன்பத்தினால் மெலிந்து தேவரீரைச் சரணமடைந்திருக்கிற அடியேனைக் கடாக்ஷித்திலீராயின் ஹே தீனரக்ஷகரே! தேவரீரது காத்தற்றொழில் நிலையற்றதாகுமன்றோ என்றனர். இங்ஙனம் பிரமன் மிகவருந்தித் துதித்தும் திருமால் யோகநித்திரையைவிட்டுத் திருக்கண் மலர்த்தாதிருக்க மீளவும் பிரமன் ஆலோசிப்பதாயினன்:—

(கச-கசு) யோகநித்திரையின் வசப்பட்ட விஷ்ணுபகவானை நாம் இவ்விதமாகத் துதித்தும் அவர் திருப்பள்ளியுணராராயினர். தருமஸ்வரூபியாகிய அவரென்செய்வர். நித்திராசக்தியால் விழுங்கப்பட்டு அதற்குள்ளாகி திருக்கண் விழித்திலர். இவ்விருதானவரும் மதத்துச் செருக்குற்று நம்மைக் கொல்லக்கருதி கண்ணிமை கொட்டாது குறுகுகின்றனர். இவர்களால் மிகத்துன்புற்ற நாம் இனி யாதுசெய்யவல்லம் எங்குச்செல்லவல்லம்? எனமனதில் பலவாறாக வெண்ணிக் கவலையுற்றுப் பின்னர் தெய்வவருளால் ஒருவாறு கவலையற்றுத் தெளிந்து இவ்விஷ்ணுமூர்த்தியையும் அசைவற்ற அசேதனப்பொருள்போற் செய்த எந்தச்சக்தியோ அச்சக்தியே நம்மைக் காக்கவல்லவளாவள்.

(கஎ-உக) ஏனெனின், பஞ்சபூதங்களின் குணங்களாகிய சத்தாதி விஷயங்களை உயிர் நீங்கினபின் அறியாவாறுபோல் இத்திருமாலும் நித்ராசத்தியான் திருக்கண்கள் மூடப்பட்டு ஒன்றும்

அறியாதிருக்கின்றனர் நாம் இவரை எவ்வளவு பரத்வமாகத்துதித்தோம். அத்துதியுள் ஏதேனும் ஒன்றுகேட்டிருப்பரோ, ஆகையால் இவர் நித்ராசத்தியின் வயத்தரேயன்றி நித்திராசத்தி இவர் வயத்ததன்று, பிறர்வயப்பட்டோர் அவரது ஏவலரேயாவர். இம்முறைமையான் நித்திராசக்தியின் வயத்தராகிய இவருக்கு அந்நித்திரா தேவியே ஏவல்கொள்ளுங் கடவுளாவள்.

(உஉ-உ௩) அத்தேவி இலக்ஷ்மிதேவி என்று சொல்லலாமோவெனின் அத்தேவியும் நமது தோத்திரத்தைக் கேட்டுக் கண்விழித்திலள். ஆகையால் இவ்விலக்குமிதேவியும் அத்தேவியாகாள். இவளுக்கும் யாவருக்கும் எஜமானனாகிய திருமாலையே நித்திரையின்வயத்தராக்கியதால் இவ்வுலகமெல்லாம்அச்சத்தியின் வயத்ததேயாம். இதனால் நாமும் திருமாலும் உருத்திரமூர்த்தியும் சரஸ்வதியாதி முத்தேவி முதலிய யாவரும் அத்தேவியின் வயத்தரே என்றுணர்வதிற் சிறிதேனுஞ் சந்தேகமில்லை.

(உச-உ௫) திருமாலே இந்தேவியினது மகிமைக்குத் தோற்றுப் பிராகிருதரைப்போற் றன் வயமிழந்து கிடக்கின்றாரெனின் ஏனைய கடவுளரைப்பற்றிச் சொல்லக்கிடப்பதென்னை; ஆதலால் இப்பொழுது யோகநித்திராசத்தியைத் துதிப்போம். அங்ஙனந் துதிப்பின் அத்தேவியானவள் கருணைகூர்ந்து திருமாலை கண்விழிக்கும்படிச்செய்வள். அப்பொழுது சநாதனராகிய மஹாவிஷ்ணுவானவர் அவ்வசுரருடன் போர்செய்தருளுவர் எனப்பிரமனெண்ணித் தாமரைத் தண்டினின்றும் ஏகாக்கிரசித்த முடையவனாய்த் திருமாலது திருமேனியில் வியாபித்திருக்கும் யோகநித்திரையைப்பின் வருமாறு துதிப்பானாயினன்:—

(உ௬-உ௯) ஹே தேவி! இவ்வுலகிற்குத் தேவரீரே காரணமென வேதவாக்கியங்களானத்தானும் அறிந்தேன். (அதற்குச் சான்றாக) எவ்வுலகிற்கும் அறிவளிக்கும் புருஷோத்தமராகிய திருமாலும் இன்று உம்மால் நித்திராதேவியின் வயத்தராயினர். ஹே அன்னாய்! எல்லாப்பிராணிகளது மனதிலுறைபவளே! திருமாலே தன்வயமிழந்துகிடக்கின்றனரெனின்தேவர்களுள் மிகச்சிறந்தசமர்த்தனாய் எவன்றான் நிர்க்குணையாகிய நினது மோகவிலாசலீலையை (மதிமயக்கும் வேடிக்கையான விளையாட்டை) இவ்விதமென அறியவல்லவன், அங்ஙனமறியக்கூடாததை மூடனான யானோ அறிவது.

(௩0) ஹே தேவீ! (நிர்க்குணையாகிய உம்மை) சந்தியை என்னும் பெயரால் முனிகணங்கள் மூன்று காலமுந்தவறாது எவ்வாறு குணரூபங்களைத் தியானிக்கின்றனரோ, அத்தகைய தியானரூப

சகுணையாய்த் தேவரீர் பல்வகையான நடனங்கள் செய்கின்றீர் அங்ஙனமான நடனத்தொழிலியற்றுவதில் தேவரீர் சம்மந்தப் படுவதை யாவரு முணரார்.

(கூக-கூரு) உண்மைச் சாங்கியர் புருஷனென்றும், பிரகிருதி என்றும், சைதன்ய பாவரகிதை யென்றும் கூறுவது மல்லாமல் சகத்தைப் படைக்குங் கர்த்தையென்றுங் கூறுகின்றனர். நீர் படைக்கும் மகிமையை யுடையவர்தானு? அதுவுண்மையாயின் இந்த விஷ்ணுமூர்த்தியை எனிப்பொழுது பிரஜ்ஞையில்லாதவ ராகச்செய்தீர்? இது மாத்திரந்தானு, சகுணையாயிருந்து நானுவித மான நாட்டியத்தைச் செய்கின்றீர். இவ்வாறு செய்வதாகியஉம்மு டைய சதுர்ப்பாடாகிய தொழிலை ஒருவருமறியார். ஹே பவாநீ! உம்மை முனிகணங்கள் முக்காலத்திலும் இடைவிடாமல்சந்தியை, சாவித்திரி, காயத்திரி என்னும் நாமகுணங்களைக் கற்பித்துத் தியா னிக்கின்றூர்கள். ஹே மாதா! நீர் எப்பொழுதும் அறிவை உயிர்க ளுக்கு ஊட்டுகின்றபடியால் புத்தி என்றும், தேவர்களுக்கு எக்கா லத்தும் சுகத்தைத் தருகின்றபடியால் ஸ்ரீ என்றும், ஏனையவர்க ளுக்கு மதிகாந்தி சிரத்தை முதலிய குணவிசேஷங்களைத் தருகின் றபடியால் அவ்வக்குண சொரூபி என்றும் கூறப்படுகின்றீர். (இக் காரணங்களை யோசிக்குங்கால்) உம்மைவிட மேலான தெய்வம் ஒன்றிருக்கின்றதென்று அநேகம் பிரமாணங்களினுலும் யுக்தி விசேஷங்களினுலும் என்னுலறியப்படவில்லை. ஆகையால் நீரே எல்லாவுலகங்களுக்குந் தாயென்பது சத்தியம்! இதற்கும் சாக்ஷி இரக்ஷிக்கின்றவரென்று பேருடையவராயிருக்கின்ற இந்த விஷ்ணு நித்திரை வசப்பட்டிருக்கின்றமீதயாம் எனெனில் இந்நாள்காறும் இவரையே தெய்வமென் றெண்ணியிருந்தேன். இவரிப்பொழுது அறிவுகெட்டுறங்கும் மானிடரைப்போல் யாதொரு உணர்ச்சியுமி ன்றி என்னுடையதுக்கத்தையறியாமல் உறக்கங்கொண்டியிருக்கின் றூர். இவரை நானெப்படி தெய்வமாகிய தாயென்றுகூறுவேன்.ஹே தேவி!நீர்வேதவித்துக்களாலும் அறியப்படாதவர். வேத வித்துக்க ளாலும் அறியப்படாதவர். வேதத்தாலும் அவ்வேதந்தன்னுளடக் கிக்கொண்டிருக்கும் அர்த்த விசேஷங்களாலும் உம்முடைய பெ ருமையறியப்படமாட்டாது. எனெனில் இந்தவேதம் உம்மாலுண் டாக்கப்பட்டது, உலகத்தில் நடக்கும் சகலகிருத்தியங்களும் உம் முடையதே, இது பிரத்தியக்ஷந்தான். உம்முடைய மகிமைபொ ருந்திய சரிதங்களனைத்தையும் எந்தப் புத்திமான்கள்தா னறிவார் கள். எவருமறியமாட்டார், யானுமறியமாட்டேன், ஹரிஹரரும் ஏனைய அமரரும் அறியமாட்டார். இவர்களே யறியார்களாயின்

முனிவர்கள் எங்ஙனம் அறியப்போகிறார்கள். அவர்கள் அசக்தர்கள் என்றுண்டாகப்பட்ட புத்திரர்களும் அறியார். ஆகையால் எந்த வுலகத்திலும் உம்முடையமகிமையை அறியவல்லாரொருவருமில்லை. அதுவாக்குக்கெட்டாதது. ஹே தேவி! வேதவித்துக்கள் யாகங்களில் ஆகுதி செய்யுங்காலத்தில் (ஸ்வாஹா) என்னும் உமது நாமத்தை உச்சரிக்காமற் போவாராயின் யஜ்ஞத்தில் கொடுக்கப்படும் அவிர்ப்பாகத்தைத்தேவர்கள் ஒருபொழுதும் பெறமாட்டார்கள். ஆகையால் தேவர்களுக்குந் தேவரீர்தான் ஆகாரத்தைத் தருகின்றவராகின்றீர்.

(௩௬ - ௪௧) ஹே பகவதி! பூர்வத்தில் உம்மால் தேவர்களும் யானும் அசுரர்களுடையபயத்தினின்றுங் காக்கப்பட்டோமல்லவா அதுபோலவேஇப்பொழுதும் காக்கப்படவேண்டும். ஆகையால்இப்பொழுது மதுகைடபருடைய கோரமான தொழிலைக்கண்டு நடுங்கி உம்மைச் சரணமடைந்தேன், என்னைக்காத்தருளல் வேண்டும். மந்தமதிகளாகிய சிலர் வேறு சிலதேவர்களைத் துதிக்கின்றனர். தேவரீர் ஒருக்கால் நீ முன்விஷ்ணுவைத்தானே சரணமென்றடைந்து துதிசெய்தனை என்று வினவுவீராயின்) அவரிப்பொழுது எனக்கு நேரிட்டிருக்குந் துக்கத்தை யறிந்தாரில்லை. (அவரறியாமைக்குக்காரணம்) அவர் உம்முடைய சத்தியினால்வசீகரிக்கப்பட்ட சரீரத்தை யுடையவராயிருக்கின்றார். ஆகையால் அவரை நித்திரையினின்றும் விலக்கிவிடும். இல்லையாயின் இவ்வசுரர்களை யாவது கொன்றுவிடும். இதுவன்றி யான் அதிகமாகச்சொல்லும் யோக்கியதையுடையேனல்லேன். ஹே பகவதி! யான் விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டவற்றுள் உமக்கு எது உசிதமென்று தோன்றுகிறதோ அதனைச்செய்தருள்வீர். உம்முடைய பிரபாவத்தை ஹரி ஹராதிகளும் அறிந்துக்கொள்ளக் கூடாதவராய் தியானஞ் செய்கின்றார்கள். (உம்முடையபெருமை இவ்வாறிருக்குமாயின் நீர் இது செய்யுமென்று அடியேன் எங்ஙனஞ் சொல்வே)ன் ஹே ஜநநீ! யானும் உமது பிரசித்தமான மகிமை அளவுபடாதென்று அறிந்தேன். இதற்குஞ் சாக்ஷி இந்த விஷ்ணுமூர்த்தியே. (எப்படியென்றால்) இந்த விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய மார்பில் வசிக்கின்ற கடலிற்றோன்றிய இலக்ஷ்மிதேவியும் நித்திரா சத்தியின் வயத்தராய்க்கிடக்கும் தனது பதியாகிய ஹரியை எழுப்புவதற்குச் சகதியற்றவளாய்ப் போனது மன்றித் தானும் நித்திராசக்தி வசப்

பட்டுப் பராதீனையா யுறங்குகின்றாள். இப்படி இந்த இலக்குமியும் அறிவிழந்து உறங்குவதற்குங்காரணம் உம்முடைய சத்தியாலென்றே நினைக்கின்றேன். ஹே தேவி! இவ்வுலகத்தில் அந்நிய தெய்வங்களைத் தோத்திரஞ்செய்யும் தோத்திரங்களைவிட்டுவிட்டு உம்முடைய பாதகமலங்களில் ஆழ்ந்தபக்தியையடையப்பெறுவார்களாயின் அவர்களே செல்வவான்களாவர். அந்நெறியை யுடையவர்கள்தான் அம்பிகையாகிய உம்முடைய பக்திமார்க்கங்களனைத்தையு நன்குணர்ந்து சர்வஜநநியாய் விளங்குங்காமதேனுவாகியவும்மைத்தியானிப்பார்கள். ஹே தேவி! இந்த இலக்ஷிமி இங்கு உறங்கிவிட்டஅவரது கணங்களையுங்காண்கிலள். உம்முடைய சொரூபமாகிய புத்திகாந்தி கீர்த்தி நல்விருத்தி முதலிய குணங்களைத் தன்னுடைய குணங்களாகக் கொண்டிருக்கும் இவ்விஷ்ணு அக்குணங்களை நீக்கிவிட்டு நித்திரையை ரம்யமாகக்கொண்டு எவ்விடஞ் சென்றனர்.

(௪௨ - ௫௦) இவ்வண்ணம் விஷ்ணுவும் உறங்குகின்றார், அவருடன்லக்ஷிமியும் உறங்குகின்றாள், அவருடைய குணங்களுமொழிந்தன என்றுபிர்மண எண்ணி மறுபடியும் தேவியைத்துதிக்கிறான். ஹேபகவதி! மிகவும் மானமுடைய உம்முடைய சத்தியாகிய நித்திரையினால் இவ்விஷ்ணு கட்டுப்பட்டாரென்பது நிச்சயம். ஹே தேவி! எல்லாமகிமையும் உமக்கிருக்கின்றமையால் உலகத்திற்கு நீயே சக்தி, (அன்றியும்) இவ்வுலகெல்லாம் உம்முடைய சங்கற்பமாத்திரத்தினால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. ஒரு நாடகன் தன்னால் செய்யப்பட்ட நாடகத்தைத் தானே அவ்விடத்தில் நடித்துக்காட்டுவதுபோல் உம்மால் நிர்மிக்கப்பட்ட மோஹசாலமான இவ்வுலகமாகிய நாட்டியசாலையில் நீர் விளையாடுகின்றீர். பூர்வம் சிருஷ்டி காலத்தில் விஷ்ணுவை வெளிப்படுதிக் காத்தற்றொழிலுக்குரிய அமலமாகிய சத்தியைத் தந்தருளியதால் அவரிவ்வுலகத்தைக் காத்தருளினர். இப்பொழுது அவரை நித்திராசத்தியின் வசத்தராக்கினீர். ஹே அம்பா! தேவரீர் திருவுளத்தில் எது எது எப்பொழு தெப்பொழுது உதிக்கின்றதோ அதையதையப்பொழு தப்பொழுதே செய்துவருகின்றீர். (உம்மைத்தடுப்பாரார்) இதுநிச்சயம். ஹே பகவதி! என்னையும் தேவரீரே விரும்பிப் படைத்தருளினீர். படைத்த நீரே இப்பொழுதுகொல்ல இச்சைப்படுகின்றீரென் றெண்ணுகிறேன். அப்படி என்னைக்கொல்லும் இச்சை இல்லையாயின் (யானெது சொல்லியும் கேளாததுபோலிரு

க்கின்ற) மௌன முத்திரையைவிட்டு திருவாய் திறந்தருளுவீர். ஹே சங்கரி! கருணாகரி! கால சொரூபிகளான இந்த அசுரர்களை இப்பொழுது படைத்திருக்கின்றீரே அவர்களைப் படைத்தது என்னைப் பரிக்ஷிக்கவேண்டு மென்கிற எண்ணங்கொண்டேயன்றி வேறென்னையுள. உம்முடைய அற்புதமான லீலை இத்தன்மைத்தென்று (இப்பொழுது) யானறிந்தேன். நீர் இந்த உலகங்களைப் படைத்து சுதந்தரையாய் விளையாடுகின்றீர். பின்னர் சங்கரிக்கின்றீர். (இப்படி உலகமுழுவதையும் படைத்தளித் தழிப்பதை ஓர் விளையாடலாகக்கொண்ட நீர் முன் என்னைப் படைத்ததும்) இப்பொழுதுகொல்ல இச்சிப்பதும் ஓராச்சிரியமா? அன்று. ஹே மாதா! உம்மிச்சைப்படி என்னைக்கொல்லும். ஹே சகதம்பிகே! மரணமடைவதில் துக்கம் எனக்குச்சிறிதுமில்லை. (இல்லையாயினும் உமக்கொரு பழியுண்டாகுமே என்று எண்ணுகிறேன்) என்னையெனின், பூர்வத்தில் உம்மால் சிருட்டிகர்த்தாவாகப் படைக்கப்பட்டபிரமன் தயித்தியர்களால் கொல்லப்பட்டா னென்னும் அபகீர்த்தி உலகத்தில் நிலைபெற்றிருக்கு மென்பதேயன்றி வேறில்லை. ஹே தேவி! எழுந்திரும், எழுந்து அற்புதமான ஓர் திருவுருவங்கொண்டு என்னையாவது இந்த அசுரர்களையாவது கொன்றுவிடும். சிறியபாலையைப்போல் லீலைசெய்கின்றவரே! உம்முடைய இச்சைப்படி செய்யும், அப்படியில்லையாயின் இந்தவிஷ்ணுவையாவது எழுந்திருக்கச்செய்யும். (உம்மால் எழுந்திருப்பாராயின்) அவர் இவ்வசுரர்களைக் கொல்லவல்லவராவர். இவையாவும் உம்மாலேயே நிறைவேறத்தக்கவை. என்றிப்படி பிரமனால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட அம்பிகையினருளால் விஷ்ணு மூர்த்தியினிடைய சரீரத்தினின்றுந் தாமசரூபமான நித்திராசத்தி அவ்விருதானவரையும் ஒழிக்கும்பொருட்டு வெளிப்பட்டு அவ்வம்பிகையின் பக்கத்தினின்றனள். உடனே விஷ்ணுமூர்த்தி தேஜோரூபியாய்ப் பிரகாசித்துத் தன்னுடைய சரீரத்தை யசைத்தனர். அதுகண்ட பிரமன் அளவிறந்த ஆனந்த மடைந்தனன்.

ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஸங்கஹீனயை நம:

எட்டாம் அத்யாயம்.

சக்திஸ்வரூபகதனம்.

(க - எ) சவுநகாதிகள் மஹாபாக்கியசாலியான சூதமுனிவரைப்பார்த்து வினவுகிறார்:— நீரிப்பொழுது கூறிவந்த கதையில்

அநேக ஆச்சரியமான சந்தேகங்கள் எங்களுக்குண்டாகின்றன. என்னையெனின், வேதசாத்திர புராணங்களாலும் பெரியோர்களாலும் பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்திரர்களாகிய இவர்களே அநாதியாயுள்ள கடவுளரெனவும், இவர்களுக்கு மேலானோர் இப்பிரமாண்டத்தில் இல்லை எனவும், இவர்களுள் பிரமதேவன் சிருஷ்டிக்கின்றவனென்னவும், விஷ்ணு இரக்ஷிக்கின்றவரெனவும், உருத்திரர் சங்கரிக்கின்றவரெனவும், இம்மூவரே உலகிற்குக் காரணகர்த்தாக்களெனவும் ஒரு மூர்த்தியே சத்துவரஜஸ்தமோகுண வேற்றுமைகளான் பிரம்ஹா விஷ்ணு மஹேஶ்வரெனப் பெயர்பெற்று எல்லாக்காரியங்களையு நடத்துகின்றவரெனவும், இந்த மூவருள் மாதவரும், புருஷோத்தமரும், ஆதிதேவரும், சகந்நாதருமாகிய விஷ்ணு மூர்த்தியே சர்வகாரியங்களிலும் சமர்த்தரெனவும், அவரே சிரேஷ்டமானவரென்னவும், நின்மலமான தேஜோரூபியான இவரையன்றி வேறொருசமர்த்தரில்லை எனவும் நிச்சயிக்கப்பட்ட இவர் நித்திரா சக்தியினால் அவசப்பட்டு உறங்கினாரென்பது எப்படி? அவருடைய ஞானம்போனவழி எப்படி? இறந்து போகாமல் உயிரோடு கூடியிருக்கிற அவருடைய கரணசேஷ்டைகள் அடங்கினவழி எப்படி? என்று அடியேங்களுக்கு ஐயந்தோன்றுவதால் அவ்வையமகலத்திருவாய் மலர்ந்தருளல் வேண்டும்.

(அ - கக) இதுவன்றி, பூர்வத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி சக்தியினால் வெல்லப்பட்டாரென்று கூறினீரல்லவா, அந்தச் சத்தி எது எப்படி யுண்டாயிற்று? அப்படிப்பட்ட சத்தியை யுடையது எது? அந்தச் சக்தியையுடையதாகிய அதுஎப்படிப்பட்டது? சர்வேஶ்வரன், விஷ்ணு, வாசுதேவன், சகத்குரு, பரமாத்மா, பரமானந்தன் சச்சிதானந்த விக்ரஹன், சர்வகிருத், (எல்லாம்செய்பவர்) சர்வபிருத், (எல்லாம் பரிப்பவர்) சர்வக்சுசி, என்றுபுகழப்பட்ட விஷ்ணுமூர்த்தி எவ்வாறு நித்திராசத்தியினால் மயக்கப்பட்டு பரதந்திரராயினார். இது எங்களுக்கு ஆச்சரியமாயும் சந்தேகத்துக்குக் காரணமாயு மிருக்கின்றது. சூதமுனிவரே! நீர் வியாசபகவானுக்கு மாணாக்கராயும் அறிவிற்சிறந்தவராயு மிருத்தலால் எங்களுக்குத் தோன்றிய இவ்வையங்களை உமது ஞானவாளுருவிக்களையக் கடவீரென்று பிரார்த்தித்தனர்.

(கஉ - உக) சூதர் முனிவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றார் :— ஓமுனிவர்களே! உங்களைப்போன்ற பெரியோர்களுக்குண்டாகுஞ்சந்தேகத்தைநிவிர்த்தி செய்வதற்கு இவ்வுலகில் எவர்தான் சமர்த்தர்? பிரமதேவனுடையபுத்திரரான சநகாதியரும் நாரதமுனிவர் கபிலர் முதலிய முனிபுங்கவரும் இப்படிப்பட்ட வினாக்களுக்குவிடை தருவதற்கஞ்சுகின்றனரென்றால், அறிவிற்சிறியவனையான், பரியாலோசித்துச்சொல்வதுமிகவும் கஷ்டதரமென்பதற்குச் சந்தேகமுமுள

தோ? ஆகலான்யான் என்னசொல்லப்போகிறேன் முனிவர்களே! சிலர் தேவர்களுக்குள் விஷ்ணுவேயாவுமறிந்தவரெனவும், யாவரையும் பரிபாலிக்கின்றவரெனவும், விராட்புருடரெனவும், அவரிடத்திலிருந்தேசராசரமான இவ்வுலகந்தோன்றியதெனவும், மேலானவற்றிற்குமேலாவரெனவும், இருடீகேசரெனவும், சநார்த்தனரெனவும், வாசுதேவரெனவும் வேதங்கோஷிக்கின்றபடியால் அவரை வணங்கி உபாசிக்கின்றனர். சிலர் மஹாதேவரான சங்கரரையும் அதுபோலவே சங்கரன், சந்திரசேகரன், திரிநேத்திரன், பஞ்சவக்திரன், சூலபாணி, விருஷபத்துவஜன், திரியம்பகன், கபர்த்தி, கவுரிபாகன்; கைலாசவாசன், சர்வசக்திதரன், பூதகணநாதன், தக்ஷயஜ்ஞவிகாதன் என்று வேதங்கள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறபடியால் அவரை யுபாசிக்கின்றனர். சிலர் சூரியனே பரம்பொருளென்று கூறுகின்றபடியால் காலை மாலை பகலென்னு முக்காலங்களினும் உபாசிக்கின்றனர். சிலர் அதுபோலவே இந்திரன் அக்னிமுதலாயினோரையும் எண்ணி உபாசிக்கின்றனர். சிலர் கங்கையானது பல நதிகளுள் கலக்குமாறுபோல விஷ்ணுமூர்த்தியை எல்லாத் தேவருள்ளுஞ் சேர்த்து நமஸ்கரிக்கின்றனர். இதுவேயுமன்றி சில பண்டிதர்கள் பிரத்யக்ஷம், அனுமானம், சப்தம் என அளவைகள் மூன்றென்றும், சிலர் உவமான வளவையையுங்கூட்டி நான்கென்றும், சிலர் அருத்தாபத்திப் பிரமாணங் கூட்டி ஐந்தென்றும், புராணீகர் ஏழென்றும் கூறுகின்றனர். இங்ஙனங் கூறுகின்ற பிரமாணங்களொன்றாலும் அறிதற்கரிய சச்சிதானந்த சொரூபமான பரம்பொருளொன்று உண்டென்று சிலர் கூறுகின்றனர். இப்படிப்பலபலவாய் அவரவருங் கூறுகின்றபடியால் அவரவருங் கூறும் பிரமாணங்களைக்கொண்டே எவர்பரம்பொருளாவர் என்று புத்திவிசாலத்தால் தன்னறிவோடுகூடிய ஆகமத்தைக்கொண்டு தர்க்கித்து அத்தர்க்கத்திற் செல்லும் யுக்தியினால் பலமுறையும் விசாரித்து நிச்சயிக்க வேண்டும். அவ்விசாரமாவது முன்னர் வேதத்தில் கூறும்வாக்கியங்களை விசாரிக்கவேண்டியது. அங்ஙனம் வாக்கியவிசாரஞ் செய்தபுத்தியினாலும் அந்த புத்தியைக்கொண்டு யூகித்த யுக்தியினாலும் பின்னர் இது இவருக்குக் கூறியது வுண்மை இது இருவருக்குக்கூறியது உபசாரமென்றுஇடைவிடாமற்சிந்திக்கவேண்டியது. அதன்பின்னர் அச்சிந்தனையால் ஐயமற் றுணர்ந்த அறிவைக்கொண்டு திருஷ்டாந்த வாயிலாகவும், மெய்ஞ்ஞானிகளாகிய பெரியோர் சென்றசன்மார்க்க முறையாகவும் தெளியவேண்டியது. இப்படி யறியவேண்டுமென்றே அநாதியாயுள்ள சாஸ்திரங்களுங் கூறுகின்றன. வேதவித்துக்களுங் கூறுகின்றனர். முனிவர்களே! இவ்விஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டிய பாகம் மிக விஸ்தாரமாகவிருக்கின்றது. அதனை எடுத்து இவ்விடத்திற் சொ

ல்லப் புகுமேவனுயின் பலவாய்விரிந்து நாட்செல்லும் ஆகையால் எடுத்த பிரமேயத்துக்கு வேண்டியது எதுவோ அதை இப்பொழுது எடுத்துக் கூறுகின்றேன்.

(உஎ - ௬க) விஷ்ணுவாதி கடவுளரை பெரியோர்களேயன்றி வேதசாஸ்திரபுராணங்களும்இவ்வுலகமும்சக்தியையுடையவர்களென்று கூறுகின்றனவா? சக்தியற்றவர்களென்று கூறுகின்றனவா? ஒருவரையும் ஒருபொருளையும் சக்தியற்றவரென்றும், சக்தியற்றதென்றும் மறந்துங்கூரு, ஆகையால் அச்சக்தியானது யார் யாரிடத்தில்ளதென தனிடத்தில் எப்படி எப்படியிருக்கிறதோ அதன்தன் பேதத்தைச் சில கூறுகின்றேன்கேளுங்கள். பிரமனிடத்தில் சிருஷ்டிசத்தியாயும், உருத்திரரிடத்தில் சம்ஹாரசக்தியாயும் சூரியனிடத்தில் பிரகாசப்படுத்துஞ் சத்தியாயும், ஆதிசேஷன் கார்க்கோடகன் கூர்மமுதலியவைகளிடத்தில் தரிக்குஞ் சத்தியாயும், அக்னியிடத்தில் சுடுஞ் சத்தியாயும், வாயுவினிடத்தில் தள்ளுஞ் சத்தியாயும், பரசிவத்தினிடத்தில் குண்டலினி சத்தியாயும் நிலைபெற்றிருக்கின்றது. இங்ஙனங்கூறிவந்தபடி அரி அராதிகளிடத்திலும், அக்னியாதிகளிடத்திலும், பரசிவத்தினிடத்திலும் சத்தியில்லையாயின் செயலற்றிருப்பாரென்றும் செயலற்றிருக்குமென்றும் பண்டிதர் கூறுகின்றனர். அன்றியும் இந்தப்பிரமாண்டத்தில் சராசராத்மகமாய் விளங்கும் பிரஹ்மாதி ஸ்தம்பபரியந்தமாகிய சர்வபூதக்களிடத்திலுஞ் சத்தியில்லையாயின் அவைகள் துச்சமென்றும் சத்தியில்லாதபதார்த்தங்களென்றும் நிந்திக்கப்படுகின்றன. அன்றியும் ஒருவனை யொருவன் வெல்லநினைப்பானுயின் சத்தியில்லாமல் வெல்லுவானு? நடக்கவெண்ணினவன் சத்தியில்லாமல் நடப்பானு? ஆகாராதிகளை யுண்ணவெண்ணினவன் சத்தியில்லாமல் உண்பானு? ஆகவே எல்லாவற்றிலும் சத்தியென்பதொன்று நிறைந்திருக்கின்றது என்றறியற்பாலதாகும். அந்தச்சத்தியாகிய தேவியே பிரமசொரூபமென் றறியப்படுகின்றனள். மேதாவியருக்கும் இந்திராதி தேவர்களுக்கும் அவளே உபாசனமூர்த்தியாயுள்ளவள். அன்றியும் அந்தச்சத்தி விஷ்ணுவினிடத்தில் சத்துவகுணசத்தியாயும், பிரமனிடத்தில் ரஜோகுண சத்தியாயும், உருத்திரமூர்த்தியினிடத்தில் தமோகுண சத்தியாயும் இருந்து காத்தும் படைத்தும்அழித்தும்வருகின்றது. இவ்வாறு. அச்சத்திஅவர்களிடத்திலில்லையாயின் விஷ்ணுமுதலிய மும்மைத் தேவருந் தத்தந் தொழில்களைச் செய்யவறியார். ஆகையால் முனிவர்களே! சத்திதான் பிரமாண்டத்தைச் சிருஷ்டித்து யாவற்றையுங் காத்துத்தன் னிச்சையால் சராசரமான இவ்வுலகனைத்தையும் அழிக்கின்றனள். திருமாலேனும் உருத்திரனேனும் இந்திரனேனும் பிரமனேனும்

அக்கினியேனும் சூரியனேனும் வருணனேனும் யாவரேனுந் தந் தந் தொழிலில் வல்லரல்லர்.

(௩௭-௪௦) அச்சத்தியோடு கூடியே மேற்கூறிய யாவருந் தத் தந் தொழிலியற்றுவாராதலின் அத்தேவியே காரணங்களிலுங் காரியங்களிலும் காட்சியனவையா னறியத்தக்கவர். அச்சத்தியை சகுணை எனவும் நிர்க்குணை எனவும் இருவிதமாகப் புத்திமான்கள் கூறுகின்றனர். சகுணையாகிய அத்தேவியை போககாமிகளும் நிர்க்குணையாகிய அத்தேவியை மோக்ஷகாமிகளும் உபாசிக்கின்றனர். அறம்பொருளின்பம் வீடென்பவற்றிற்கு எதிரற்ற எஜமானி அவளே யாகலான் விதிப்படியவளைப் பூசிப்போர்க்கு வேண்டுவன தந்தருள்வாள். மாயா வயத்தராகிய மூடர் அவளது கருணை யை தந்தருள்வாள். மாயா வயத்தராகிய மூடர் அவளது கருணை யை யறியார்: சிலர் அறிந்தும் பிறரை மயக்குகின்றனர். பண்டிதரும் கலியின்கொடுமையால் அறிவிழந்து பலவிதமான பாஷண்டமதங்களை வயிற்றின் கொடுமையால் உலகிற் பரவச்செய்கின்றனர் அறிவிற்சிறந்த முனிவர்காள்! நானுபேதங்களுடன் கூடிய வேதவிருத்தங்களாகிய தர்மங்கள் பல இக்கலியில் உண்டாகின்றனவேயன்றி மற்றயுகங்களில் சிறிதேனும் உண்டானதில்லை.

(௪௧-௪௮) இம் மஹாவிஷ்ணுவும் பிரமனும் உருத்திரமூர்த்தியும் தமக்குவேண்டிய தொன்றைப்பெற தியானித்துக்கொண்டு அநேகவருஷம் உக்ரமான தவஞ்செய்கின்றனர். அத்தேவியைக் குறித்தே பலவித வேள்வியியற்றுகின்றனர். பிரமமென்று கூறப்படும் பரமாத்மாவாகிய தேவியையே அழியாதென்றுமுள்ள மேலானசத்தி யென்றெண்ணி அம்மூன்றுமூர்த்திகளும் எப்பொழுதும் மனதாற்றியானிக்கின்றனர். ஓ முனிவீர்காள்! கலியின்கொடுமையை யறிந்து அவ்வழி செல்லாது சர்வசத்தி சொரூபமாகிய பரதேவதையே பெரிய தெய்வமென்று துணிவீராக. எல்லா நூல்களும் துணிந்தெடுத்துக் கூறும்பொருளும் இதுவேதானென்றறிமின்கள்.

(௪௯-௫௧) இந்த ரகசியத்தை எனது குருவாகிய வியாசமுனிவர் கூறினர். அவருக்குநாரதமுனிவ ருபதேசித்தனர். அவருக்கு பிரமதேவ ருபதேசித்தனர். அவருக்கு விஷ்ணுமூர்த்தியுபதேசித்தனர். இன்னோரன்ன வுபதேசமொழியாற் றெளிந்த வுண்மையை யறியப்பெறாத மந்தமதிகள் பலர் பலநெறிகளைக் கூறுவர். அவைகளைக்கேட்பதும் நினைப்பதும் பெரும்பாவம். ஆகையால் பராசத்தியே பரம்பொருளென்றும் அவளே வணங்கப்படுந் தெய்வமென்றும் நிச்சயித்து வழிப்பட்டுய்வீராக என்றனர்.

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

சத்குருவே நமஃ

மதுகைடபயுத்தம்.

சவுனகாதியரை, சூதமுனிவர் கண்ணுற்று ஓ முனிவர்காள்! உங்களுக் கிதுகாறும் பராசத்தியின் சொரூபத்தை ஒருவாறு எடுத்துக்கூறினோம். இனி விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய அங்க வியாபகமாயிருந்த நித்திராசத்தி அவரைவிட்டு விலக அந்த விஷ்ணுமூர்த்திக்கும் மதுகைடபருக்கும் உண்டான யுத்தத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீர்களாக என்று கூறுகின்றார்.

(க - கக) முன் விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய நேத்திரம் முகம் மூக்கு தோள் இருதயமுதலிய சர்வாங்கங்களினும் நித்திராரூபமாய் வியாபித்திருந்த தாமசசத்தி வெளிப்பட்டு ஆகாயத்திற் கட்புலனுக்குத்தோன்றாதிருந்த பராசத்தியுடனிற்க, விஷ்ணுமூர்த்தி கண் விழித்து மதுகைடபருக்கஞ்சி மிகவும் பயந்து நிற்கின்ற பிரமனைப்பார்த்து கெம்பீரத்தொனியோடுதாமரைமலரிற்றோன்றிய பிரமனே! நீ தவத்தை விட்டு இவ்விடம் வந்தகாரணமென்னை? பயத்தாற்கலங்கிய மனத்தனாயிங்கு துக்கத்துடனே யிருப்பதற்குக் காரணமென்னை? என்று வினவினர்:— அதற்குப் பிரமன் கூறுகின்றார். என்றந்தையே! உமதுகாதிலுள்ள மலத்தினின்றும் உதித்தமதுகைடபராகிய வசுரர் கோரமான பெரிய உருவங்கொண்டு என்னைக் கொலைசெய்ய வருகின்றனர். யான் பயந்து தேவரீரைச் சரணமடைய வந்தேன். ஓ வாசுதேவரே! பயத்தினனடுங்கி அறிவிழந்து வந்த என்னைக் காத்தருளல் வேண்டும் என்றனர். விஷ்ணுமூர்த்திகூறுகின்றார்:—ஓ பிரமனே! அவர்களை ஒருநிமிஷத்திற்கொன்று விடுகிறேன், அவர்கள் என்னுடைய பலத்தையறியாமல் உன்னைப் பின்றொடர்ந்து வந்து என்னுடனும் போர்செய்ய எத்தனித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அது அவர்கள் விதி முடிந்ததனாற்றான். நீ அஞ்சாதை அஞ்சாதை என்றனர். இவ்வா றபயமொழி கூறிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அவ்வசுரர் அங்குவந்துகூறுகின்றார்:—

ஓ நான்குதலையனே! எங்கொளித்தனை? எங்கொளித்தனை? என்று அங்கு நெருங்கி ஆதாரமில்லாமல் சலத்தில் நின்றுகொண்டு பிரமனைப்பார்த்து ஓ பலமில்லாதவனே! எங்களுடன் போர்புரிவதற்கஞ்சிப் பயமுற்றோடிவந்து இத் தூங்குமூஞ்சியுடன் சேர்ந்தனையே எங்களுக்கென்னபயம்? இவன்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே உன்னைக்கொன்றுவிட்டு, பின்சேஷ சயனத்தின்மீ திறுமாந்

திருக்கும் அவனையும் கொன்று விடுகின்றோம். ஓ பிரமனே! நீ போருக்கு வருவாயாக, அல்லது உங்களுக்கடிமை என்று சொல்லிப்பணிவாயாக என்றனர்.

(கஉ - கஎ) இவ்வாறு உதாசீனமாய்ப்பேசும் அவ்வசுர்களை விஷ்ணுமூர்த்திபார்த்துக் கூறுகின்றார்:—ஓ அசுரஸ்ரேஷ்டர்களே! நீங்கள் வாயில்வந்தபடி பிதற்றவேண்டாம். நீங்கள் வீரராயிருப்பீரர்யின் என்னுடன் போர்புரியவம்மின். ஒருகணப்பொழுதில் உங்கள் மதகர்வத்தையடக்கி விடுகிறேன். வீணாய் வீரம்பேசுவதிற் பயனென்னை? காரியத்திற்காண்பிப்பதன்றோ ஆண்பிள்ளைத்தனம் என்றனர். விஷ்ணுகூறியதை கேட்டு மதுகைடபர் மிகுந்த கோபங்கொண்டு கண்சிவப்பேறி அச் சமுத்திர மத்தியினின்றபடியே யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்து இருவருள் மதுஎன்பவன் முற்பட்டு மிகவேகமாய்ப்பாய்ந்தோட கைடபன் அவ்விடத்திற்றானே நின்று விட்டனன். ஓடிய மது விஷ்ணுமூர்த்திமேற் பாய்ந்து அவரைத்தழுவி யிறுகிக் கட்டிக்கொண்டு மற்போர்செய்யத் தொடங்கினன். விஷ்ணுமூர்த்தி சிறிதேனும் இளைக்காமல் எண்ணிறந்தகாலம் அம்மதுவென்பவனோடுபோர்செய்து அவனைப் புறங்கொடுத்தோடும்படிச் செய்தனர். அவனோடுதலைக்கண்ட கைடபன் அவனைப்போலவே திருமாலோடு போர்புரிந்தோடினன். இவனோடுதலைக்கண்ட மது முன்போலெதிர்த்துப் போர்புரிந்தனன். இவ்வாறு இரண்டசுரரும் ஒரு ஹரியோடு மாறிமாறிப் போர்செய்து வந்தனர்.

(கஅ - உக) இப்போரைப் பிரமனும் ஆகாயத்தில் நிற்கும் நித்திராதேவியும் பார்த்து எண்ணுவதாயினர்:—இரண்டசுரருள் ஒருவனாவது சிறிதும் இளைத்தானில்லை. விஷ்ணுவோ மதோன்மத்தர்களான இருவரோடும்போர்புரிந்து மிகவும் இளைத்திருக்கின்றனன். இந்தயுத்தம் ஆரம்பித்து ஐயாயிர வருடமாயிற்று, இவ்வளவு காலமாகியும்அசுரர்கள் அழியும்வகையைக்காண்கிலோம்என்றனர். இவ்வாறு எண்ணும்பொழுது விஷ்ணுமூர்த்தியும் இதுபோலவே யெண்ணி அந்தோ! நமது சவுரியமும் பலமும் எவ்வாறு போயிற்று? அசுரர்களுக்கு அவ்விரண்டும் எவ்வாறு வளருகின்றது? இது என்ன ஆச்சரியம்! இவர்களை நாம் எந்த உபாயத்தினாற் கொல்லப்போகிறோம். உபாயமென்பது நமக்கொன்றுந் தோன்றவில்லையே. தோன்றாமைக்குக்காரணம் என்னையோ அறியோமென்று ஏக்கமுற்றுச் சிறுபொழுது நின்றனர்.

(௨௨ - ௩௧) அப்பொழுது அசுரர்கள் மேகம்போல் கர்ச்சித்துத் திருமாலைப் பார்த்து ஏன் ஏக்கமற்று நிற்கின்றாய்? (எட்டினால் குடுமியைப்பிடி எட்டாவிட்டால் காலைப்பிடி என்னும்) பழமொழியை நீ யறிந்திலாயோ, நீ யொன்றும் யோசிக்கவேண்டாம். எங்களைச்செயிப்பதற்கு உனக்கு இயலாம லிருக்கின்ற படியால் அடைக்கலமென்று எங்கள்காலில் வீழ்ந்துவிடு, அங்ஙனம் வீழ்வையாயின் உயிர் பிழைப்பாய், விழாது நிற்பையாயின் உயிரிழப்பாய், ஒருக்கால் தைரியங்கொண்டு முன்போல் போர்புரிய வெண்ணுவையேல் உனக்குப்பலமேது, அதனை நாங்களொழித்து விட்டோம். அந்தோ பாவம்! நீ யென்செய்வாய் எங்கள் வார்த்தையில் உனக்குச் சந்தேக மிருக்குமாயின் இந்தக்ஷணமே போருக்குவருவாயாக, காலத்தை வீணாக்கவேண்டாம். உன்மகனாகிய பிரமனோ நீ ஜயமடைவையோ மரணமடைவையோ வென்று இமைகொட்டாமல் விழித்தகண் விழித்தவண்ணமாகவேயிருக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான். அவன் சந்தேகந்தீரும்படி உன்னைக் கொன்றுபின்னர் அவனையுங்கொல்லவேண்டியிருக்கிறது என்றனர். இவ்வாறுகூறும் பரிகாசவார்த்தையை விஷ்ணுமூர்த்திகேட்டு இனி நமக்கு வெற்றியுண்டாவதருமை, இவர்களைத் தந்திரத்தினால்வெல்லவேண்டுமென்றெண்ணி, அசுரரைப்பார்த்துக்கூறுகின்றார்:—ஓ வீரர்களே! யுத்தமுகத்தி லிளைத்துப்போனவனையும் நிராயுதபாணியாயிருக்கின்றவனையும் சேர்ந்து கீழேவிழுந்தவனையும் பாலபருவமுடையவனையும் சுத்தவீரர்கள் யுத்தத்தில் கொல்லநினையார். இந்தநீதி நீவிரும் அறிந்திருப்பீர்கள். ஆகையால் இப்பொழுது நான் மிகவும் இளைப் படைந்திருக்கின்றேன். நீவி ரிளைப்படையவில்லை. ஏனெனில் நீவி ரிருவரும் சேர்ந்து சண்டைசெய்யாமல்தனித்தனியே செய்கின்றபடியால் இளைப்பாறுவதற்கிடனுண்டாயிற்று. நான் தனியனாகையால் இளைப்பாறுதற்கிடனேது? இந்த வுண்மையை எண்ணி நான் சிறிதுநேரம் இளைப்பாருமளவும் நீவிரிருவரும் நிதானிப்பீர்களாயின் இளைப்பாறியவுடன் முன்போல் போருக்கு வருகிறேன்பின்னர் நியாயமான யுத்தஞ்செய்வோம். இதிற்சந்தேகமில்லை என்றனர். விஷ்ணுமூர்த்தி சொல்லியவார்த்தையை அசுரர்கள் கேட்டு. நம்பிக்கையுடையராய் இளைப்பாறியபின்னரே யுத்தஞ்செய்யலாமென்று நிச்சயித்து அவரை யிளைப்பாறவிட்டு தூரத்தில் நின்றனர். அது கண்ட சதுர்ப்புஜராகிய திருமால் இனிநாம் அவ்விருவரையும் எவ்விதவுபாயத்தினாலாவது வெல்லவேண்டுமேஎன்று அதற்குரிய ஆலோசனையை அடியில்வருமாறுஎண்ணுதாயினர்:—

(௬௨ - ௭௬) இவ்வசுரர்கள் தேவியினிடத்தில் எங்களிஷ்டப்படி மரணமுண்டாக வேண்டுமென்று வரம்பெற்றிருக்கின்றார்களல்லவா? இவர்களிளைப்பார்களா? இவர்களுக்கு நம்மால்மரணமுண்டாகுமா? நாம் இதுவரையிற்செய்த சண்டை வீண்தானே போர்செய்ய முடியாமல் விட்டு விடுவோமானால் இவ்வசுரர்கள் தேவர்முதலிய யாவருக்கும் பெருந்தீங்கு விளைப்பார்களே. இதற்கு நாமென்னசெய்யலாம். இவர்கள் சரீரம் இளைக்கும்படியாகக் கொடுமையான வியாதிகளை யுண்டுபண்ணி விடுவோமென்றாலோ அவைகளால் சிறிதேனும் இளைப்பார்களா? இவர்களெந்தக்காலத்தில் என்னவிதமாய் மரணமடையலா மென்றெண்ணி யிருக்கின்றார்களோ அதனை நாமறியோம் ஆகையால் இனி நாம் போர்செய்ய வெண்ணங்கொள்வதுவீணாகும். இவர்கள் மரணத்தை விரும்பும்படியான காரியமெதுவோ அதனைச்செய்ய வெண்ணங்கொள்வதே மேலான யோசனையாகும். அது செய்வதற்குந் தேவியினுடைய கருணையன்றி எப்படி முடியுமென்று பரியாலோசனை செய்து ஆகாயத்தில் சோதிசொரூபமாய் நின்றருளுந் தேவியைப் பார்த்து அஞ்சலிசெய்து துதிக்கின்றனர்:—

ஹே புவனேஸ்வரி! மஹாமாயி! சிருஷ்டி சம்ஹாரணி! புக்தி முக்திப் பிரதாயினி! உன்னுடைய சகுண ரூபத்தையும், உன்னுடைய மகிமையைக் கூறுஞ்சரித்திரங்களையும் யானறியேன். உன்னை நமஸ்கரிக்கின்றேன். என்னன்னையே! யான் மிகவு மனங்கலங்கித் திகைக்கின்றேன். யான் உனது மாயையால் நித்திராசத்தியினால்கவரப்பட்டு பிரக்ஞையற்றவனாய்க் கிடந்தேன். அத்தருணத்தில் பிரமன் என்னிடம் வந்து நான் இந்திரிய சேஷ்டையில்லாமல் அசேதனனாயுறங்குவதைப்பார்த்து என்னை யெழுப்ப முயர்ச்சித்தும் எழுந்திராமையால் தேவரீரைத்தோத்திரஞ்செய்ய, தேவரீர் கருணைகூர்ந்து என்னை விழிக்கும்படிசெய்தீர். நான் விழித்தது முதல் இந்த ஐயாயிரவருடமும் இந்த மதுகைடபரோடு போர்புரிந்து இளைத்தேன். அசுரர்களோ உமது வரப்பிரசாதத்தால் வன்மையடைந்திருக்கின்றனர். நானவர்களோடுபோர்புரிய முடியாமையால் மறைந்துபோகலாமென்று மறைந்துபோவேனாயின் அவர்கள் பிரமனைக் கொல்வதிற் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் என்னையும் பிரமனையுந் தேவரீர் காப்பாற்றியருள் வேண்டுமென்று சரணமடைந்தேன். எனக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யுந்தருணம் இதுவே. நீரிப்பொழுது அனுக்கிரகஞ் செய்யாதொழியின் எங்களை அசுரர்கள் கொன்றே

விடுவர், யான் என்செய்வேன் எங்கு செல்வேன் 'என்று கண்ணீ ராருய்ப் பெருக்கித் துக்கித்து விஷ்ணுமூர்த்தி நின்றனர்.

(நி௦ - கூஎ) தேவி கருணைகூர்ந்து ஓ மாதவனே! நீ அஞ்ச வேண்டாம். நீ இப்பொழுது சண்டைசெய்யச் செல்வாயாக, உனக்கு ஜயமுண்டாகுமாறு அவர்களுக்கு நான் என்னுருவத் தைக்காட்டி மோகங்கொள்ளும்படி வஞ்சிக்கின்றேன், அத்தருணத் தில் நீ வெற்றிகொள்வா யென்றருள் செய்தனர். அவ்வருண் மொழியைக்கேட்ட திருமால் ஆனந்தபரவசமுற்று வணங்கி விடை பெற்று, சமுத்திர மத்தியிற்சென்று போர்த்திறங்காட்டித் தோள் தட்டி நின்றனர். அசுரர்கள் விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய கொக்க ரிப்பைக்கண்டு பளா! பளா! நீ மிகச்சமர்த்தன் தான், யுத்தஞ்செய்ய வா வா, நம்மிருவருடையவெற்றிதோல்வி தெய்வாதீனமேயன்றி நம் மாதீனமன்று, ஓர்காலவிசேடத்தில் பலிஷ்டன் இளைக்கின்றான், இளைத்தவன் பலிஷ்டனாகின்றான் ஆகையால் அறிவுடையார் வெ ற்றியுண்டானபோது சந்தோஷத்தையும் தோல்வியுண்டானபோது துக்கத்தையும் அடையார்கள் பூர்வம் உன்னால் எங்களினத்தவர் தோல்வியடைந்திருக்கின்றார்கள், இப்பொழுது எங்களால் நீ தோ ல்வியடைந்திருக்கிறாய், இதுநிலையல்ல, நாமிருவரும்யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்குவோமென்று கூறியவுடனே விஷ்ணுமூர்த்தி வீராவேசங் கொண்டு வெகுசாதுர்யமாய்க் கையைமுஷ்டியாகப் பிடித்து இருவ ரையுங் குத்தினார். அவர்களும் அப்படியே இவரைக்குத்தினார் இவ்வாறு இருவரும் முஷ்டி யுத்தஞ்செய்து வருகையில் அசுரர் கள் முன்போல் வெற்றியடைவா ராயினர். திருமால் முன்போ லிளைத்து ஏதேது இவர்கள் இளைப்பார்களா இவர்கள் மஹாசூரர் களா யிருக்கின்றார்கள் நாம்அம்பிகையினுடைய அனுக்கிரகத்தைப் பெற்றும் இவர்களைக்கொல்ல முடியவில்லையே இனி யென் செய் வோமென்று ஏக்கமுற்று முகம்வாடி நின்றனர். அப்பொழுது அம் பிகை கருணைகூர்ந்து அசுரர்களுக்கு முன்னர்வந்து தமதுகடைக் கண்ணாகிய காமபாணத்தை அவர்கள்மேல்விடுத்து, புன்னகையா கியதீயை மூட்டி, அபிநயமாகிய நாடகத்தால் அவர்களைப்போர் செய்யவொட்டாது மயக்கி, சங்கீதமாகிய கானத்தால் மோகாந்த காரத்தில் மூழ்கச்செய்து வெறிபிடித்தவர் போலாக்கித் தன்னையே பார்த்திருக்கச் செய்தனர். அத்தருணத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி

தேவியினுடைய திருவுள்ளக் குறிப்புணர்ந்து இனி இவ்வசுரர்களை நாம் வெல்வதிற் றடையில்லையென்று தீரங்கொண்டு அவர்களைப் பார்த்து நகைத்து கூறுகின்றார்:— ஓ வீரர்களே! உங்களைப்போல் யுத்தஞ்செய்தவர்களை யான் எங்குங்கண்டதில்லை. உங்களுடைய யுத்தத்திறமையைக்கண்டு மிகவுஞ்சந்தோஷித்தேன். இப்பொழுது உங்களுக்குப்போர்செய்ய வேண்டுமென்கிற ஆவல் இல்லைபோற் காண்கின்றது. இனி உங்களுக்கு யாது வேண்டியது? வேண்டியவற்றை யான் கொடுப்பதற்குச் சித்தமாயிருக்கின்றே னென்றனர்.

(௬அ - எ0) அசுரர்கள் ஜகன்மோகினியாகிய தேவியினால் காமாதுரர்களாயிருந்தும் விஷ்ணுமூர்த்தி தான்கொடுக்குங்கர்த்தாவாகக்கூறிய வார்த்தையைக்கேட்டுச் சகியாதவர்களாய் ஓ விஷ்ணுவே! என்னகூறினாய் நாங்களா உன்னிடத்தில் யாசிக்கத்தக்கவர்கள்? நீயல்லவா எங்கள் மரபினரிடத்தில் யாசிக்கின்ற வழக்கமுடையவன். அதைமறந்து இவ்வாறு கூறினையன்றோ நன்றாயிருந்தது! ஆயினும் நாங்கள் உன்னுடைய யுத்த சாமார்த்தியத்தைக் கண்டு மிகவுஞ் சந்தோஷித்தோம். உனக்குப் பரிசளிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணம் எங்களுக்குமுண்டு. ஆகையால் உனக்குவேண்டியவற்றைச் சீக்கிரமாகக் கேட்பாயென்றனர். விஷ்ணுமூர்த்தி நமக்கு நல்லகாலம் வந்துவிட்டதென்று உள்ளேமகிழ்ந்து ஓ அசுரர்களே! உங்களுக்குக் கொடுக்குந்திறமும் என்னுடைய யுத்தத்தில் சந்தோஷமும் உண்மையாயிருந்தால் இந்த யுத்தத்தில் என்னால்கொல்லப்படும் விருப்பம் உமக்குண்டாகவேண்டும் அதாவது உங்களை நான் கொல்லவேண்டும் இதுதான் எனக்குவேண்டிய வரமென்றனர்.

(எக - அ௬) இதைக்கேட்ட அசுரர்கள் பிரமைகொண்டு மெய்மறந்து ஐயோ! நாம் மோசம்போனோமே, இவன் நம்மை வஞ்சித்துவிட்டானே, நாம் இவன் வேண்டியவற்றைக் கொடுத்துத் தொலைத்துவிட்டு இந்தப்பெண்ணோடுகூடி வாழலாமென்றெண்ணியன்றோ நாம்கேட்டது, இவன் நமது உயிருக்கே வேலை வைத்து விட்டானே, அடபாவி என்று மனநொந்து இனி நாம் எண்ணியாவதென்னே, (மேலுலகம் இல்லெனினுமீதலே நன்று ஆகையால்) நாம் அவ்வஞ்ச னெண்ணியபடியே இறந்து விடுவோமென்று துணிந்தவர்களாய் விஷ்ணுவைப்பார்த்து ஓ மாயனே! முன்னொருகாலத்தில் இப்பூலோகமெல்லாம் சலமயமா யிருப்பதைப்

பார்த்து உன்னிடத்தில் நாங்கள் ஓர்வரம் வேண்டும்பொழுது கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறோம், அது உனக்குக்கியாபகமிருக்கின்றதோ இல்லையோ நீ உண்மையானவனாயிருந்தால் இப்பொழுது நாங்கள் வேண்டும் வரத்தைக் கொடுக்கக்கடவாய், அஃதாவது சலமயமாயிருக்கின்ற இந்த விடத்தில் எங்களைக்கொல்லாதை, சலமில்லாமலும் விசாலசாயு மிருக்கின்ற பிரதேசத்தில் எங்களை உன்னிஷ்டம்போல் கொன்றுவிடு, இதுதான் எங்களுக்கு வேண்டுவது என்றனர். விஷ்ணுமூர்த்தி உடனே சக்கிராயுதம் தம்மிடம் வரும்படி சிந்தித்தனர். அதுவும் வந்து கரத்திற்றங்கியது. அப்பொழுது அசுரர்களைப்பார்த்து புன்னகைசெய்து ஓ மதுகைடபர்களே! உங்களை இப்பொழுது நீங்கள் வேண்டியபடியே நிர்ச்சலப்பிரதேசத்திற் கொன்று விடுகிறேனென்று கூறி விஸ்வரூபமெடுத்துத் தனது துடைகளை விசாலமான பூமியாகக் காண்பித்து ஓ அசுரர்களே! இந்தப் பூமியைப்பார்த்தீர்களா, இங்கு சலமில்லை. இது நிர்ஜலமானவிடம், இந்த விடத்தில் உங்கள் சிரசை நாட்டுங்கள் இப்பொழுதுதான் நான் சத்தியவானாயினேன். நீங்களும் சத்தியவான்களாக வேண்டும் என்றனர். அசுரர்கள் அம்மொழியைக்கேட்டு இனிநாம் சந்தியந்தவறுவது நீதியல்ல ஆயினும் இந்த மாயவன் ஒரு உபாயஞ் செய்ததுபோல் நாம் ஓர் உபாயஞ் செய்வோமென்றெண்ணி தங்கள் சரீரத்தை ஆயிரம்யோசனை நீளமுள்ளதாகக் காட்டினார்கள். விஷ்ணுவும் தந்துடைகளை இரண்டாயிரயோசனை நீளமுள்ளதாகக் காட்டினர். அசுரர்களதைப் பார்த்து நாணமுற்று அதிசயமடைந்து இனி நாம் நம்முடைய தலைகளைக் கொடாமலிருப்பதற்கு முடியாது, என்றெண்ணி விசாலமான அவ்விஷ்ணுவினுடைய அடைகளில் தங்கள் தலைகளை வைத்தார்கள். வைத்தவுடன் விஷ்ணுமூர்த்தி சக்கிராயுதத்தினாற் சங்கரித்தனர். அவர்களும் பரலோகமடைந்தனர். அப்பொழுது அவர்களுடைய சரீரத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட உதிரங்களும் மாமிசங்களும் சமுத்திரத்திற் பரவியது. பரவியவிடமெல்லாம் பூமியாய்விட்டது. அதனால் இந்தபூமிக்கு மேதினி என ஒரு பெயர் வந்தது. இப்பூமி அசுரர்களுடைய மேதையானதால் உண்ணுகின்ற பதார்த்தமாகா தொழிந்தது.

ஓ முனிவர்களே! இந்த மதுகைடபர் விஷ்ணுவினுடைய பலத்தினாலாவது சாமர்த்தியத்தினாலாவது இறந்தவர்களல்ல ரென்பதும் தேவியினுடைய மோகனசத்தியினாற்றான் அவர்கள் இறக்க

வந்ததென்பதும் உங்களுக்கு நன்ருக விளங்கியிருக்குமன்றே ஆகையால் சகுணே நிர்க்குணேயாகவிருந்து அனுக்கிரகஞ் செய்யும்பராசத்தியே சுராசுரர்களால் பூசித்து வணங்கத்தக்கவள். அந்தத்தேவிக்குக்கிஞ்சித் அதிகமாக ஒருவராயினும் திரிலோகத்தினுங் கிடையாது இது சத்தியம், சத்தியம், சத்தியம். இதுவே வேத சாஸ்திர சம்மதமென்று தெளிமின் என்றனர்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஸகலேஷ்டியாயை நமః

பத்தாம் அத்தியாயம்

* வியாசக்ருத தபச்சரிதை

(க - கக) சவுனகாதி முனிவர்கள் சூதமுனிவரைப் பணிந்து வினவுகின்ருர்கள்:—தேவரீர் எங்கள்பால்வைத்த கருணையினுல் மதுகைடபருடைய யுத்தத்தைக்கேட்கப் பெற்றனம். இனி முன்னர் வியாசமுனிவர் செய்தற்கருமையான தவத்தைச்செய்து சுகரென்னும் ஓர் புத்திரைப்பெற்று அவருக்குச் சகல சாஸ்திரபுராணங்களையும் உபதேசித்தனரென்றுகூறினீர். அந்தச் சரித்திரத்தை எங்களுக்குவிரித்துச் சொல்ல வேண்டுமென்றனர் சூதர் மகிழ்ந்துகூறுகிருர்;— ஓ முனிவர்களே! வியாசமுனிவர் முன்னர்மிகவும்ரம்யமானமேருபர்வதத்தின் சிகரத்தில் புத்திரப்பேறுவேண்டிநாரதமுனிவரால்வாக்பீஜமென்னும் ஏகாக்ஷர மந்திரத்தை யுபதேசிக்கப்பெற்று ஜபித்து வந்தனர். பின்னர் அம்பிகையினுடைய மாயையால் தேவியைமறந்து பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயமென்று சொல்லப்படும் பஞ்சபூதங்களுக்குள்ள வன்மையுடைய ஒருபுத்திரனைத்தர வேண்டுமென்று மஹாதேவராகிய சதாசிவமூர்த்தியைத் தியானித்து அன்னபானுதி ஆகாரங்களை விலக்கி நூறுவருடம் கோரமானதவம்புரிந்து வந்தனர். அங்ஙனஞ்செய்தும் புத்திரோற்பத்திக்குக் காரணமான குறிகுணங்கள் தமக்குத் தோன்ருமையால் வியாசர் சிறிதுகவலைகொண்டு நாம் முன்னர் யாரைத்தியானித்

---

* வியாசரால் செய்யப்பட்ட தவமுறைமை.

தோம், இப்பொழுது பாரைத்தியானிக்கிறோம் இது வென்ன மாயம். நாம் நாரதரிடத்தில் தேவி மந்திரத்தை உபதேசித்துக் கொண்டு மஹாதேவரை மாத்திரந் தியானித்துத் பிரார்த்திக்கின்றோமே; இது வென்ன மடமை. உலகில் சாதாரணமாய்ச் சக்தியோடு கூடினவனை யாவரும் புகழ்கின்றார்கள். சக்தி யில்லாதவனை யாவரும் இகழ்கின்றார்கள். நாம் மஹா பூஜ்யையானபராசத்தியை விலக்கிப் பரசிவத்தைமாத்திரந் தியானித்தோமே. அந்தோ! நமது தவம் வீணாய்ப்போயிற்றே. இனி என் செய்வோமென்று ஏங்கிப் பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து மேருமலையைவிட்டுப் பத்திர புஷ்ப பலங்களால் நிறைந்து அழகான அனேக வனப்பிரதேசங்களை யுடையதும், தேவர் முநிவர் துவாதசாதித்தர் ஏகாதச ருத்திரர் அஷ்டவசுக்கள் சப்தமருத்துக்கள் அஸ்வனிகள் பிரம நிஷ்டர்கள் ஆகிய இவர்களால் சூழப்பெற்றதும், கந்தர்வர்களால் கானங்கள் நிறையப்பெற்றதும் மஹாதேவிக்கு அதிகப்பிரியகரமானதுமான இம்மலையி னுச்சியிற் சென்று தேவியோடு பரசிவத்தைத் தியானித்து முன்போல் தவஞ்செய்யத் தொடங்கினர்.

(கஉ-கஅ) அவருடைய தபாக்கினியானது எல்லா உலகங்களிலுஞ் சராசரங்களிலும் வியாபித்து இந்திரன் முதலிய தேவர்களைச் சுட்டெரித்தது. இந்திரன் இத் தபாக்கினியைக் கண்டுகோபமு நடுக்கமுங்கொண்டு சிவபெருமானிடத்திற் சென்றுபணிந்து நின்றனன். சிவபெருமான் இந்திரனைப்பார்த்து, ஓஇந்திரா! நீ என் பயமடைந்திருக்கின்றனை? என் கோபத்துடனிருக்கின்றனை? இப்பொழுது சுட்டெரிப்பது தபாக்கினியல்லவா? தவஞ்செய்பவனிடத்தில் நீ கோபங்கொள்ளலாமா? அது நியாயமன்று. நீ பயப்படுவதற்குக் காரணமில்லை. அவன் உன் பதத்தை விரும்பித் தவஞ்செய்தாலல்லவாநீ பயப்படவேண்டும்; அதுவுமில்லை. முனிவராயினோர் தங்களுயிருக்கு ஓர் இறுதி வந்தபோதிலும் தாங்கள் பிறவுயிருக்குத்தீங்கு செய்யார். தவஞ்செய்கின்ற வியாச முநிவனே இப்பொழுது என்னைச்சத்தியோடு சேர்த்துத் தியானிக்கவேண்டுமென்று ஆராய்ந்து தெளிந்து அப்படியே தவஞ்செய்து வருகின்றான். தவஞ்செய்யுங்காரணம் என்னையெனின், தனக்கு ஒருசத்புத்திரனுண்டாக வேண்டுமென்றுதான். வருடமோ நூறாயிற்று. அவனுக்கு நாம் அநுக்கிரகஞ் செய்யப்போகின்றோம். நீ உன்னுலகம் செல்லக்கடவையென்று விடை கொடுத்தனுப்பினர்.

(கக-உங) சங்கரர், வியாசரிடஞ்சென்று ஓ வியாசனே! எழுந்திரு, உனது தவத்தை மெச்சினோம், உனதுவேண்டுகோளின்

படி நல்ல தேஜோரூபியாயும், ஞானியாயும், கீர்த்தியுடையவனு யும் இவ்வுலகத்திற்கு நாயக மணியாயும் சாந்தமுடையவனுயும் சத்தியனுயும் விளங்கத்தக்க ஒரு புத்திரனை உனக்குத் தந்தோம் என்றனர். அவ்வருண்மொழியைக்கேட்ட வியாச முனிவர் ஆனந் தமுற்று அடியில் வீழ்ந்து பணிந்து நிற்ப, சிவபெருமான் திருவுரு க்கரந்தனர். வியாசருந் தம்மிடஞ்சென்று தவஞ்செய்யுங் காலத் தில் விட்டிருந்த அக்னிகாரியத்தை அப்பொழுதே செய்யவேண்டு மென்றெண்ணி அரணியில் மத்தைப்பூட்டிக் கடையும்பொழுத் இவருடைய மனதில் புத்திரோற்பத்திக் கேதுவான ஒருவிதமான காமசிந்தனை தேவ சங்கற்பத்தால் உண்டாயிற்று.

(உ௯-௨௯) முனிவர்காள்! அஃதென்னையெனில். நாம்மத்தை இந்த அரணியோடு சேர்த்துக் கடைவதினுலல்லவா அக்னியுண் டாகிறது. மத்தை அரணியோடு சேர்க்காமற் போவோமாகுல் அக்னியெப்படி யுண்டாகும். அது போலவே நாம் ஒரு ஸ்திரீ யோடு சேர்ந்தாலல்லவா நமக்குப் புத்திரனுண்டாவான். இல்லா விடில்புத்திரனேது? ஆகையால் யௌவனமுடையவளாயும் சுந்தர முடையவளாயும் நற்குலத்திற் பிறந்தவளாயும் பதிவிரதையாயுமு ள்ள மனைவி நமக்குக்கிடைக்கவேண்டுமே, கிடைத்தாலும் அவளு க்குப் புத்திரோற்பத்தி யுண்டாகுமென்பதும் பதிவிரதா தர்மம் கெடாதிருக்குமென்பதும் நாமெப்படி நிச்சயஞ் செய்யக்கூடும். இந்த இரண்டும் உடையவளாயிருந்தாலும் அதி காமியாயிருப்பா ளானுல் நம்மை எப்பொழுதும் நிர்ப்பந்தப்படுத்தி சிற்றின்பத்தில் மூழ்கச்செய்து பேரின்பத்தைப்போக்கி விடுவாளே. சிற்றின்பம் எப்பொழுதும் சிவத்தியான முடையவர்களைக் கெடுக்கும். பெரும் பாசமல்லவா? இது நமக்குப் பெரியபந்தமாக முடிவதிற் றடையெ ன்னை? ஆகையால் யான் கிரஹாச்சிரமத்திற் புகேன், பிரமசாரி யாஶ்ரமத்தைவிடேன் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது மின்னற்கொடிபோன்ற ரூபத்தையுடைய தேவ ரம்பையானவள் எக்கமுற்றிருக்கும் அவரது சமீபத்தில் ஆகாயத்திற்றோன்றினுள்.

(௩0-௩௪) வியாசமுனிவர் அசைந்து கொண்டிருக்கும் அவ ளது அங்கத்தையும், நீண்டபுருவத்தையும், உருண்ட நேத்திரத்தை யும், பந்துபோன்ற தனத்தையும், சிறுத்த இடையையும், கோவை போன்ற அதரத்தையும், சங்கம்போன்ற கண்டத்தையும் கொடி போன்ற சரீரத்தையும், பிறைபோன்ற நெற்றியையும், வளைந்த மயி ரினையும், சுவர்ணகாந்தியையுங்கண்டு காமனுடைய பஞ்சபாணத் தால் வருந்தி, அந்தோ என்செய்வேன் சங்கடத்திலகப்பட்டுக்

கொண்டேனே, தவநெறியைக்கைக்கொண்டிருக்கும் என்னெதிரில் அடக்கக்கூடாத காமத்தீ சுடர்விட்டெரிகின்றதே, இவ்வெரியைத் தணிப்பதற்கு இவளை யங்கீகரிப்பேனாயின் பின்னர் இவள் நம்மை வஞ்சிக்குநிமித்தம் இங்கு வந்ததாக வெளிப்படுங்கால் உலகத்தார் நகைப்பார்களே, முனிவர்களுள் சிபோரத்தினமாய்ப் பிரகாசித்தது போய் அவர்களால் பரிகசிக்கப்படுவேனே, நூறு வருடங்கோரமான தவம் புரிந்து கடைசியில் சிற்றின்பத்துக் காசைப்பட்டு ஆசேதனமான ஒரு பெண்ணைக்கண்டு மயங்கிப் போயினனே, இதுவென்னமடமையென்று வைராக்கிய சீலரால் கூறப்படுவேனே என்று தவத்தைக் கைவிடுவதற்குக் கூடாமல் வருந்தினர்.

(௫௫ - ௫௬) பின்னர் இவ்வாறு பலரால் நிந்திக்கப்பட்டாலும் படுவோம். கிருகதாச்சிரமத்தில் உண்டாகவேண்டிய ஒப்பில்லாத புத்திரசுகம் உண்டானாற்போதும். புத்திர சம்பத்தால் இம்மையிலும் மறுமையிலும் இன்பமுண்டாகுமென்று அநேக ஞானிகள் இல்லறத்தோடு கூடியிருந்து மோக்ஷத்தையடைந்தார்களென்றுபல சாத்திரங்களால் கேட்கப்பட்டிருக்கின்றோம். ஆகையால் தெய்வகதியாய் நேரிட்ட இவளை நாம் கைவிடக்கூடாது. இவளை அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஆனால் முன் ஊர்வசியைப் புரூரவன் கூடிப் பின் அவளால் அவமானத்தை யடைந்தனனென்று நாரதர் ஒரு கதை கூறி யிருக்கின்றார். இவள் அப்படி அவமானஞ் செய்பவளாகத் தோன்றவில்லை. யென்று நிச்சயத்தினரென்றார்.

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

சுகாரிண்யை நமः

பதினொன்றாம் அத்தியாயம்.

புதனுற்பத்தி

(க - கO) சௌனகாதியர், சூதமுனிவரை நோக்கி எங்களையரே! புரூரவனென்னும் அரசன் யார்? ஊர்வசி யென்னுந் தேவகன்னிகை யார்? அவளால் அவ்வரசன் எப்படி அவமானத்தை யடைந்தான்? இவ்வரலாற்றைக் கேட்கவேண்டுமென்கிற ஆவல் யாவருக்கும் அதிகமாகவிருக்கின்றது என்று பல இனிய வுபசார மொழிகளோடு விண்ணப்பஞ்செய்ய சூதமுனிவர் கூறுகின்றார்:— ஓ முனிவர்களே! முன்னொரு காலத்தில் தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதியினுடைய பத்னியாகிய தாரை என்பவள் சந்திரனுடைய வீட்டிற்குச்சென்றனள். அவன் இவளது அழகைக்கண்டுகாமாதுரனு

னுக்குத் தெரிவித்தும் அவன் வரவில்லை. அப்படி வராமையைத் தேவகுரு வெண்ணி இப்பரம சண்டாளன் எனக்குச் சீடனாய் வந்து என் மனைவியை யபகரித்தமையால் இவனுக்குப் பலமான தண்டனைசெய்யவேண்டும், இவனை எளிதில்விட்டுவிட்டால் நகைப் புக்கிட முண்டாகுமென்று அந்த வாசற்படியிற்றானே நின்று ஒரு பெருங்கூச்சலிட்டு, அடா துற்புத்தியுடையவனே! தேவாதமனே! பாபி! தெருவில் யான் நின்றுக்கொண்டிருக்க நீ வீட்டில் என் மனைவியோடு தூங்கிக்கொண்டிருக்கின்றனையே, அவளைச் சீக்கிரம் விட்டுவிடு, இல்லையாயின் கடுமையான சாபத்தினாலுன்னைச் சாம்ப ராக்கிவிடுவேன், இது உண்மை, வீணாய்க்கெடாதை, தாரையை சீக்கிரம் என்னிடம் கொண்டுவந்துவிடு, என் இவ்வாறு கூறியறனர். குரு வசனத்தைக்கேட்ட சந்திரன் கோபாவேசங் கொண்டு விரைவாய் வெளியே வந்து குருவைப்பார்த்து நீ ரென்ன அதிக வார்த்தைகளைப் பேசுகின்றீரே, நீரென்ன மன்மதனோ? அவளும் மோடித்திருப்பது நீதியாமோ? குரூபியான வுமக்கு ரூபவதியான இத்தாரை எப்படி தகுதியானவள்? உமக்கேற்றபடி குரூபியான ஓர் ஸ்திரீயை சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டு இனிச்சுகமாயிரும், பிச்சை யெடுத்துண்ணுமுமது வீட்டில் இவள் கால்வைக்கவுங் கூடுமா? ஸ்திரீகளுக்குத் தனக்குச் சமானமான ரூபலாவண்ணிய முடைய புருஷனிடத்திலேயே அன்புண்டாகுமென்று சொல்லப் பட்டிருக்கும் காமசாஸ்திரத்தை மனைவி மனைவி என்றழும் நீரறிந் ததில்லைபோலும், ஓ மூடரே! தாரை காமசாஸ்திரப்படி தனக் கொப்பாகாத உம்மிடத்தில் உண்மையான அன்பை வைக்காமல் தனக்கேற்ற என்னிடத்தில் அன்பை வைத்திருக்கிறாள், நீர் என் சாஸ்திர விருத்தஞ் செய்கின்றீர், வந்தவழியைப்பார்த்துச் செல் லும், என் அன்புக்கன்பான தாரையை விடமாட்டேன், நீர் இப் பொழுது காமவெறி மேலீட்டினால் கொடுக்குஞ் சாபம் என்னை யொன்றுஞ் செய்யமாட்டாது, உமது மனைவியைக் கொடேன், உம்மாலானதைப் பார்த்துக்கொள்வீர் என்றனன். சந்திரன் வசனத்தைகுருகேட்டு நான் மனைவியைஇழந்ததுமன்றி இப்பாபி யினால் சொல்லப்படும் துச்சவார்த்தைகளைக் கேட்கும் விதியுமிருந் ததே என்று அவ்விடம்விட்டு இந்திரனிடஞ் சென்றனர்.

(ரூசு - சச) இவர்வரவைக்கண்ட இந்திரன் அர்க்கிய பாத்யா சமனாதிகள் கொடுத்து ஆசனத்திலுட்காரச்செய்து மிகவணக்கத் தோடு வினவுகிறான்:— உமது திருமுகத்தைப் பார்க்கும்போதே விசனகரமான குறியைக் காட்டுகின்றது. அப்படிப்பட்ட துக்கம்

என்னவுண்டாயிற்று? எதற்குச் சிந்தனைப்படுகின்றீர்? எனக்குக் குருவாயிருக்கின்ற வுமக்கென்ன குறையுளது? என் ராஜ்யத்தில் தேவரீரை எந்த துஷ்டன் அவமானப்படுத்தினான்? என்பரிவாரங் களாயுள்ள சைனியங்களையெல்லாம் உமது வசத்தில் ஒப்புவித்து விட்டேன். உமக்கேதேனும் இடையூறு வரும் பக்ஷத்தில் பிரமாதி தேவரும் சகாயஞ்செய்யச் சித்தமாயிருக்கின்றனர். இப்படியிருக்கத்தேவரீருக்கு என்ன விசனம் நேரிட்டதென்று கேட்கப் பிரகஸ்பதி கூறுகின்றார்:— ஓ இந்திரா! என் மாணாக்கனாகிய சந்திரன் எனக்கு அதிகப்பிரியமான மனைவியை யபகரித்துப் போயினன். யான் பலமுறை சென்று அனுப்பும்படிக் கேட்டும் அனுப்பவில்லை. யான் என் செய்வேன் எனக்கு நீ தான் கதி. எனக்கு வேண்டுஞ் சகாயத்தை நீயே செய்யவேண்டும். நான் மிகவும்வருத்தப் பட்டிருக்கிறேன் என்றுகூற, இந்திரன் ஓ பிரபு! நீர் வருத்தப்பட வேண்டாம். உமக்குவேண்டுஞ் சகாயஞ் செய்வதற்கு யான் அடிமையாளா யிருக்கிறேன், இந் நிமிஷத்திற்றானே சந்திரனிடஞ் சென்று உம்முடைய மனைவியை யழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன்; அன்றித் தூதுவனை யனுப்புவனேயாயின் காமாந்தகனான சந்திரன் அனுப்பமாட்டான், ஆயினும் அனுப்புகிறேன், அவன் பின் தாரையை யனுப்பானாயின் பின்னர் யான் சேனைகளோடு சென்று யுத்தஞ் செய்தாவது உமது காரியத்தை நிறைவேற்றுகிறேன் என்று ஆசிரியருக்குச் சமாதானங்கூறி ஓர் தூதனை அழைத்துச் சந்திரனிடஞ்சென்று நமது குருபத்தினியை யழைத்துவா வென்று அனுப்பினான்.

(சடு - நிச) அவன்சந்திரனிடஞ்சென்று ஓ சந்திரனே! யான் யார்தெரியுமா? உனக்கரசனான இந்திரனால்அனுப்பப்பட்டதூதன். அந்தப் பிரபு உன்னிடத்தில் ரகஸ்யமாகச்சில சங்கதிகளைச்சொல் லும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டனுப்பினார். அதைச் சொல்லுகிறேன்கேள். நீ எல்லா நீதிகளையும் உணர்ந்தவன், நீயறியாத தருமம் ஒன்றில்லை. உனது பிதாவோ அத்திரிமகாருஷி. அவர் பெயரைச்சொல்லும்போதே உலகமெல்லாம் ஆச்சரியமடையும். அப் பெரியோருடைய கீர்த்திக்குக்கெடுதி வரும்படியாக நீ நடக்கலாமா? உலகத்தில் பசு பக்ஷி முதலிய ஜீவராசிகளும் தனது தாரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதில் சோம்பலின்றிச் சாக்கிரதையாயிருக்கின்றன. அந்த விஷயமாய் அவைகளுக்கு நேரிடும் கலங்கலும் விரோதங்களும் அளவிறந்தன. அங்ஙனமிருக்க எல்லா அறிவோடுங் கூடிய மானிடர் தம்மனைவியைப் பிறருக்கு ஒப்புவித்து

விட்டுத் தான் தனியே உறங்கி வீழ்வரா? இப்பொழுது உன்மனைவியைப் பிறர் அனுபவிக்க நீ மனம் ஒப்புவையா? தன்னைப்போல் பிறரையும் பார்ப்பதல்லவோ நீதி. உன் மனைவியைக்காக்க நீ எப்படி முயலுகின்றனையோ அப்படியே பிறரும் இருப்பாரென்று நீ யேன்உணரவில்லை? உனக்குத் தக்ஷனால் கொடுக்கப்பட்டமனைவிகள் இருபத்தெண்மரும் அதிரூபவதிகளாயிருக்க குரு தாரத்தை யிச்சித்தது என்னை? இது உனது கீர்த்தியைத் தொலைக்குந்தொழிலாய் முடிந்தது. பரஸ்திரீகமனஞ் செய்யவிருப்பமிருந்தால் மேனகை முதலிய தாசிகள் இருக்கின்றார்களே, அவர்களை இஷ்டப்படி அநுபவிக்கலாகாதா? நீ செய்வது அநீதி என்று யான் சொல்ல வேண்டுமா? வீணாய்க்கெடாதை. உன் குருவின் மனைவியை அனுப்பிவிடு. உன்னைப்போன்ற நீதிமான்களே இத்தகையதீத்தொழிலில் பிரவேசித்தால் மூடர்களான என்போலியர் இதையே சாக்ஷியாகக்கொண்டு அஞ்சாமல் நடப்பார்களல்லவா; அப்பொழுது தருமம் வேரோடொழிந்துவிடும். இதை வாய்திறந்து சொல்லவும் வெட்கமாயிருக்கிறதே. ஆகையால் இக்கணமே தாரையையனுப்பிவிடு. அனுப்பாமற்போனால் இது நிமித்தமாக ஒருவருக்கொருவர் கலகப்பட்டு யுத்தத்தால் மடியவரும் இதில் ஐயமில்லை; அக்கலகம் நேரிடாவண்ணஞ் செய்வதே அறிவுடையோர்க்கு இலக்கணமென்றுதூதன் கூறினன்.

(நிரு-சுக) சந்திரன் கோபங்கொண்டு கூறுகின்றான். ஓ தூதனேஉன்னிடஞ் சிலநியாயங்கூறுகின்றேன். அதனை நீஇந்திரனிடஞ் சென்று நான் நேரிற்சொல்வதுபோல் நீ சொல்லவேண்டும். என்னையெனில், ஓ இந்திரா! நீ எல்லாநீதிகளையுமுணர்ந்தவன். ஓ தேவராஜனே! உனக்குக்குரு பிரகஸ்பதி உங்களிருவருடைய புத்தியைக் குறித்து நானென்னவென்று புகழ்வேன். உலகத்தில் அநேகர் பிறருக்கு வைராக்கிய ஞானோபதேசஞ் செய்வதில்சமர்த்தராயிருக்கின்றனர். அதுபோல் தாங்கள் நடப்பதில்லை. நடக்கின்றவர் மிகவும் அருமை. பிறர் குற்றம் கூறப்புகுந்தவர் முன்னர் தங்கள் குற்றங்களை யாலோசிக்கவேண்டிய தவசியமானகாரியம். எனக்கு நீதிசொல்லவந்தவன் பரதாரகமனஞ் செய்யாதவனாயிருந்தாலல்லவோ உன் சொல் என்னிடங் கௌரவப்படும். உனக்கெப்போதும் பரதாரகமனஞ்செய்யச் சந்துபார்ப்பதே வேலை. உன்செய்தி இப்படியிருக்க, உன் குருவாகிய பிரகஸ்பதி கர்மசாஸ்திரம் ஏன் செய்யவேண்டும் செய்தது காமுகர்களாயிருக்கின்றவர் அந்த சாஸ்திரப்படி நடப்பதற்கா? அதைக் கைவிடுவதற்கா? கைவிடுவ

தற்காயின் இவர்செய்தது வீண்தானே. அந்தச்சாத்திரப்படி பார்க்கும்போது நான் விரோதஞ் செய்ததாக ஏற்படமாட்டாது அவருக்கு மாணுக்கராயிருக்கிற நான் அவர் சொல்லிய சாத்திரப்படி நடப்பதன்ரே தருமம். இதை நான் சொல்லவேண்டுமா. அவர் கூறிய சாஸ்திரத்தில் பெண் ஒரு புருஷனிடத்தில் ஆராவன்பு வைப்பாளாயின் அவளை ரமிக்கலாமெனவும், வன்மையாளருக்கு எல்லாப்பெண்களும் சுவாதீனமெனவும், மென்மையாளருக்குத் தமக்குரிய வொருபெண்ணும் சுவாதீனமில்லையெனவும், தந்தாரம் பிறர்தாரம் என்கிற வேற்றுமை மந்தமதிகளுக்குண்டாகும் வீண் பிரமையெனவுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நியாயப்படி தாரைஎன்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் பிரேமைக் களவேயில்லை. அதிலோரணுவளவும் குருவினிடம் வைத்தவளன்று. அப்படி என்னிடம் பிரேமைவைத்திருக்குந் தாரையை அவர் கூறிய நீதிப்படி விடக்காரணமில்லை. அன்றியும் இல்லறத்தில் வாழ விருப்பமுடையவளுக்கு இல்லறம் ஒத்திருக்கும். இல்லறத்தில் வெறுப்புடையவளுக்கு அது ஒத்திருக்குமா! இவள் இல்லறத்தில்வாழும் விருப்பில்லாதவளாக இருந்தமையால் நானிந்த தாரையை இளையதாரமாகக்கொண்டேன். ஓ ஆயிரங்கண்ணனே! நீ அரசனுயிருந்தால் உன்னிஷ்டப்படி செய் என்று கூறுவாயென்ன, தூதன்கேட்டு வேறு சொல்ல வறியாது இந்திரனிடஞ்சென்று சந்திரன் கூறியவாறே கூறினன்.

(௬௨ - எச) இந்திரன் கண்சிவந்து பெருமூச்செறிந்து தன் சேனையுடன் யுத்தஞ்செய்யத் தலைப்பட்டனன். அத்தருணத்தில் அசுரகுருவாகிய சுக்ராசாரி தன் பகைவராகிய தேவகுருவுக்கும் சந்திரனுக்கும் நேர்ந்திருக்கும் விரோதத்தைக் கர்னபரம்பரையாகக்கேட்டுச்சந்திரனுடஞ்சென்று சந்திரா! நீ ஒருக்காலுந்தாரையை பிரகஸ்பதியினிடம் விடாதே, அவனுவது மற்றையராவது போருக்கு வருவாராயின் நான்வேண்டிய சகாயம் அசுரராலுஞ் சஸ்திரத்தினுலும் மந்திரத்தினுலுஞ் செய்கிறேன் என்று தைரியம் கூறினன். இச்செய்தியைத் தேவகுருவறிந்து ஹே சங்கரா! எனக்கு நீதான் துணை. உன்னையன்றி வேறு துணையில்லை என்று பிரார்த்தித்த காலத்தில் சங்கரர் நானே உனக்குத்துணையாயிருக்கின்றேனென்று துணையாயினர். போர்க்கோலங்கொண்ட இந்திரன் சந்திரனிடஞ்செல்லஅவ்விடத்தில் சுக்கிரனுடையமுயற்சியினுல்கூடிய யாவரும் வந்து சேர்த்தனர். பின்னர் முன் தாரகாதிகளுக்குண்டான யுத்தம்போல் தேவாசுரர்களுக்கு யுத்தமூண்டது. இந்த

யுத்தம் இவ்வாறு நெடுநாளாய் நடந்து வருவதைப் பிரமன் கேட்டு இதுவென்னபாவம் குருபத்தினிக்காக; இப்படி யுத்தஞ் செய்வாருமுண்டா? இதை நாம்சென்று சமாதானஞ் செய்துவருவோமென்றெண்ணி போர்க்களத்தில் வந்து சந்திரனைப்பார்த்து, ஓ சந்திரா! உன்னை மதியென்று வித்துவான்கள் கூறுகின்றார்களே, இனி யுன்னை மதிப்பார்களா? அடா மதிகெட்டவனே! குருபத்தினியைக் கொடுத்துவிடு, இல்லையாயின்விஷ்ணுமூர்த்தியைக்கொண்டுஉன்னை நாசஞ்செய்து விடுவேனென்று சந்திரனுக்குக் கூறி, அவனருகிலிருக்கும் சுக்கிரனைப்பார்த்து, உனக்கும்என்ன மதிகெட்டுப்போயிற்று, நீதியில்லையா? பிறர்மனைவியை விரும்பினவர் இதுவரையில் யாராயினும் பிழைத்ததுண்டா? புகழ்படைத்ததுண்டா? இச்சண்டையில் தலையிட்டுக்கொண்டனையே, இது உன் புகழுக்கு ஏதுவாகுமோ? உன் பேரிற்குறை கூறுவதனாற் பயனென்னை, இது சேர்க்கையினால் வந்தகேடு, இனியாவது சண்டையை நிறுத்து என்றிடித்துச்சொல்லினன். அந்தநல்லுரையால்தான்கொண்டதுன்மதியை விட்டுசந்திரனைப்பார்த்து! இனி யான் யுத்தத்திற்குச் சகாயஞ் செய்யமாட்டேன், தாரையை அனுப்பிவிடு என்தந்தை மிகவுங் கோபிக்கின்றார். என்றனன். அசுரகுருவசனத்தைக்கேட்டு சந்திரன் மிக வருத்தத்தோடு தாரையை கருப்பாதனத்தோடு குருவினிடம் போய்ச்சேரும்படி யனுப்பினான். அவள் தேவகுருவின் பால்வர அவரும் கர்ப்பவதியா யிருக்கின்றாளே என்பதையும்யோசியாமல் மகிழ்ந்தவரா யழைத்துக்கொண்டு தம்மிடஞ் சென்றனர். பிரமன் முதலிய தேவர்களும் அசுரர்களும் தங்கள் தங்களிடம் போய்ச்சேர்ந்தனர்-

(எரு - அசு) தாரை கர்ப்பிணியானதால் சில நாட்சென்றபின் நல்ல திதிவார நக்ஷத்திரங்கூடிய சுபதினத்தில் அழகான புத்திரனைப்பெற்றனள். தேவகுருவும் தமக்குப் புத்திரப்பேறுண்டாயிற்றென்று ஆனந்தமடைந்தவராய் சாதகாதிகளை விதிப்படி செய்து முடித்தனர். இச்செய்தியைக்கேட்ட சந்திரன் ஓர் தூதனை யனுப்பி சந்திரன் வீரியத்திற்குபிறந்தவனை உன் மகனாகவெண்ணிக் கூத்தாடுகின்றனையே அவன் உனக்குப்பிறந்தவனா? உனக்கு அறிவில்லையா என்று கேட்கும்படி யனுப்பினன் அப்படியே தூதனுஞ்சென்று கேட்க தேவகுரு இப்போது ஜனித்தவன் என்னைப்போல் இருப்பதனால் என்மகனென்பதற்குச் சந்தேகமென்னை? இவனைப்பற்றிச் சந்திரனுக்கு யாதொரு சம்பந்தமுமில்லையென்று தூதனிடஞ் சொல்லியனுப்ப முன்போல சந்திரனுக்கும் தேவ

குருவுக்கும் கலகம் விளைந்து தேவர்களும் அசுரர்களும் போர் புரிய பிரமன் வந்து சமாதானஞ் செய்துசண்டையை நிறுத்திஇத னுண்மையறியத் தாரையினிடஞ்சென்று ஓதாரையே! இப்போது பிறந்திருக்கும் உன்புத்திரன் சந்திரனுக்குண்டானவனு? உன் நாய கருக்குண்டானவனு சந்தேகமறச் சத்யமாய்ச் சொல்வாயென்று கேட்கத் தாரைநாணத்தினல் தலையிரக்கிக்கொண்டு இவன் சந்திர னுக்கே பிறந்தவனென்று முற்றுங்கூற நாணமுற்றுச் சந்திரனுக்கே என்று குறிப்பிக்க, பிரமன் சந்திரனுக்குற்பத்தியானவ னென்று தெளிந்தனன் அப்புத்திரனுக்குச் சந்திரன் ஜாதகாதி கர்மங்களை விதிவத்தாய்ச்செய்து புதனென்று பெயரிட்டனன். தேவகுருவும் தம்மிடஞ்சென்று பத்னியுடன் வாழ்ந்திருந்தனர் என்றனர்.

பதினென்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

காமேஸ்வரப்ராணநாட்யை நமஃ.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

சுத்யும்நஸ்ய ஸ்திரீத்வப் பிராப்திகதனம்.

(க - கக) சூதமுனிவர் முனிவர்களைப்பார்த்து ஓ விரத சீலர் களே! இனிச் சுத்யும்னனென்னும் ராஜாதிராஜன் பெண்ணுருவ மடைந்து புதனேடு புணர்ந்து புரூரவனைப்பெற்ற வரலாற்றைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீர்களாக என்று கூறுகின்றார்:—சுத்யும்ன னென்னும் அரசன் சத்யவாதியாயும் தருமசீலனயும் யஜ்ஞ தான திகளைச் செய்கின்றவனயும் பஞ்சேந்திரியங்களை வென்றவீரனயும் நல்ல வுத்தமமான க்ஷத்திரியகுலத்திற் பிறந்தவனயும்இருந்தனன். இவன் ஓர்நாள் வேட்டையாடுநிமித்தம் அதற்குரிய ஆயுதங்களோடு குதிரைமீதேறிக்கொண்டு சில மந்திரிகளைப் பின்றொடர்ந்து வரும் படியாகக் கட்டளையிட்டு அடர்ந்தவனஞ்சென்று அங்குள்ளமான், முயல், பன்றி, கட்கமிருகம், சிறுத்தை, சர்ப்பம், காட்டெருமை, கவரிமான், காட்டுக்கோழி, முதலியவற்றை வேட்டையாடிக்கொ ன்றுவிட்டு மேருமலையின் தாழ்வரையிலுள்ளதும் அழகானதும் மந்தார விருக்ஷங்களால் சூழப்பட்டதும் அசோகவிருட்சத்தின் கிளைகளினல் மறக்கப்பட்டதும் தாழைகளால் வாசம் வீசப்பட் டதும் தேக்கு, பனை, தெங்கு கதலி முதலிய பல விருக்ஷங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் புன்னை, மாலதி, [மனோரஞ்சிதம்) குந்தம்

(குருக்கத்தி) மல்லிகை முதலிய கொடிமுதலியவைகளால் நிறைந்திருக்கப்பட்டதும் அன்னங்களால் சூழப்பட்டதும் மூங்கிற் புதரினுண்டான நாதங்களால் சப்தமயமாகச் செய்யப்பட்டதும்வண்டுகளின் ஒலியால் திக்குகளில் சப்திக்கப்பட்டதும் எல்லா சுகங்களுக்கும்உற்பத்தித்தானமாய் விளங்கப்பட்டதுமான ஓர் உத்யானவனத்தைக்கண்டு பரிவாரத்தோடு சென்று விருக்ஷங்கள் மலர்ந்திருப்பதையும் குயில்கள் இனிமையான வொலியோடு விளையாடிக்கொண்டிருப்பதையும் அரசன் கண்டு அதிக சந்தோஷத்தோடு உள்ளே பிரவேசித்தமாத்திரத்தில் ஸ்திரீரூபமடைந்தனன். அவனேறிவந்த குதிரையும் பெண்குதிரையாயிற்று. ராஜருஷியான இவ்வரசன் தானுந் தன்குதிரையும் பெண்வடிவமானதைக் கண்டு சிந்தாகுலமடைந்து இதுவென்ன ஆச்சரியம் என்று தன்மனதில் எட்டியமட்டும் ஆலோசித்தும் அதன்காரணம் ஒன்றும் புலப்படாமையால் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி நாணமடைந்து யான் என் செய்வேன் இந்தஸ்திரீரூபத்தோடு எவ்வண்ணம் என் ராஜ்யத்திற்குச் சென்று அரசியல் எவ்வாறு நடாத்துவேன். என்னை யார் வஞ்சித்தனரோ தெரியவில்லையே எனப் பலவாறாக நினைந்து ஏக்கமுற்று அவ்வனத்திலேயே இளையென்கிற பெயர்பெற்று அங்குமிங்குந் திரிந்துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தனர்.

(கச - சO) முனிவர்கள், ஓ சூத முனிவரே! நீர்கூறிய சுத்யும்னனென்னும் அரசனுக்கு ஸ்திரீரூபப்பிராப்தியைக் கேட்கக் கேட்க ஆச்சர்யகரமாக இருக்கின்றது, அவ்வரசனுக்கு மனோகரமான அந்த உத்தியானவனத்தில் பிரவேசித்தவுடன் பெண்ணுருவம்வருதற்குக் காரணமென்னை? அவனவ்விடத்தில் யாது செய்தனன்? இவைகளை விரிவாகச்சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்க, சூதர் கூறுகின்றார்:—முனிவர்களே! ஓர் காலத்தில் சநகாதி முனிவர்கள் சிவபெருமானைக்காணும் விருப்பமுடையவர்களாய் ஆகாயமார்க்கமாக அந்தவுத்தியான வனத்தை நோக்கி வரும்போது அவ்விடத்தில் சங்கரர் பார்வதி தேவியோடு உல்லாசமாய்க் கிரீடித்திருக்குஞ் சமயமாயிருந்தது. அதனை அறியாது இவர்கள் சென்றனராகையால் இவர்களுடைய சரீரகாந்தி வனமுற்றும் பரவியது. அவ்வொளியால் சிவபெருமானோடு கிரீடித்திருந்த அம்பிகை அவர்களைக் கண்டுநாணமுற்றுச் சங்கரருடைய மடியினின்றும் எழுந்துஆடையின்றியிருந்த தமது அங்கத்தை ஆடையினால் மறைந்துக்கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு மறைவான ஓரிடத்தில் தலைவணங்கினவராய்

மிகவும் வெட்கத்தோடிருந்தனர். இதுகண்ட சநகாதியர்களும் உமாசங்கரர்களுடைய கிரீட சமயமென்றுணர்ந்து விரைவாய்த் திரும்பி நரநாராயணருடைய தபோவனஞ் சென்றனர். பின்னர் சங்கரர் உமாதேவியைப் பார்த்து ஓ பிரியே! நீயாதுகாரணத்தால் லஜ்ஜாமுகியா யிருக்கின்றாய், உன்னிஷ்டப்படி கிரீடிப்பதற்கு இப்போது இடையூறென்ன வுண்டாயிற்று? அதனைக்கூறுவையாயின் அவ்விடையூற்றைப் போக்கி உனக்குச் சுகமுண்டாகும்படிச் செய்கின்றேனென்ன, அம்பிகை ஓ என் பிராணநாயகரே! சநகாதியர் நாமிருவருங் கிரீடித்திருக்குஞ் சமயத்தை நோக்காதவர்களாய் இவ்வனத்தின் வழியாகவந்தனர். அவர்கள் தேககாந்தி பரஞான வொளியாகையால் இவ்வனமுற்றும் பரவியது. யான் இவ்வொளிக்குக் காரணம் யாதென்றுபார்க்க, அவர்களைக்கண்டேன். அதனால் நாணமுற்றிருக்கின்றேனே யன்றி வேறுகாரணமின்றென்ன, சங்கரர் பார்வதிதேவியைப் பார்த்து ஓ தேவி! இன்றுமுதல் இவ்வனம் நம்மிருவருக்கும் கிரீடார்த்தமா யிருப்பதென்றறியாமல் எவனொருவன் பிரவேசிக்கின்றானோ அவன் பெண்ணுருவத்தை யடையக் கடவனென்று சபித்தனர். ஓ முனிவர்களே! இவ்வனம் இவ்வாறான சாபமேற்றிருப்பதைப்பலரும் அறியார். அறிந்த சிலர் இவ்வனத்திற் பிரவேசிப்பதில்லை. சுத்யுமனனும் இதனை அறியானாகையால் அவ்வனத்திற் பிரவேசித்துப் பெண்ணுருவத்தையடைந்தனன். வனத்தின் செய்தி இங்ஙனமிருக்க, இனிப் புரூரவன் பிறந்தவரலாற்றைக் கூறுகின்றேன். ஓ முனிவர்காள்! சுத்யும்னன் பெண்ணுருவோடு அவ்வனத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது சந்திரன் புத்திரனான புதன் தேசசஞ்சாரஞ் செய்துகொண்டு அவ்வனத்தின் வழியாய்ப்போகுந் தருணத்தில் அதிசுந்திரத்தோடு விளங்கும் இளையைப்பார்த்து மோகித்தனன். இளையும் அவனைப் பார்த்து மோகித்து ஓ சுந்தரா! உன்னை யான் புருஷனாகக்கொண்டு சுகிக்கவெண்ணி யிருக்கிறேன் என்று கூறியவளவில் அவனும் மோகித்தவளைப் புணர்ந்து சென்றனன். பின் இளை என்னு மரசன் கர்ப்பவதியாய். புரூரவனைப்பெற்று வளர்த்து அக்குழந்தையின் முகத்தை அடிக்கடி பார்த்துப்பார்த்துத் தீராத் துயரமடைந்து தன் குலகுருவாகிய வசிட்டரை நினைத்தனன். அம்முனிவர் இவனடைந்திருக்குந் தீனதிசைகளை ஞானதிருஷ்டியால் உணர்ந்து கருணைகூர்ந்தவராய் இவனை ஸ்திரீரூபத்தினின்றும் மாற்றவேண்டி மகாதேவரைநோக்கித் தவம்புரிய அம்மகாதேவரெழுந்தருளிவந்து உனக்குவேண்டும் வரத்தைத் தருகின்றேன் கேளென்று கூறினர்.

வசிட்டர் பணிந்து எம்பெருமானே! அடியேன்பால் கருணைவைத் திருப்ப துண்மையாயின்பெண்ணுருவடைந்திருக்கும் சுத்யும்னன் மீண்டும் புருஷரூபமடையக் கிருபைபுரியவேண்டும் என்றுபிரார்த் திக்க, சிவபெருமான் யாம் அவ்வனத்தில் யாவர்வரினும் ஸ்திரீ ரூபத்தையடையக் கடவரென்று சபித்திருக்கின்றோ மாகையால், அந்தச்சுத்யும்னன் மீண்டும் புருஷரூபமடைவ தரிது அவன் ஒரு மாதம் புருஷரூபமும், ஒருமாதம் ஸ்திரீரூபமு மடையக்கடவனென் றுஅனுக்கிரகஞ்செய்துமறைந்தனர். வசிட்டரும்மகிழ்ந்திருக்குஞ் சமயத்தில் சுத்யும்னன் முன்போற் புருடவடிவங்கொண்டு தன்பட் டணத்திற்குவந்து ஆசிரியராகியவசிட்டரை வணங்கித்தன்வரலாற் றைச் சொல்லி இப்பெண்ணுருவ மாறினமை யானறியேனென்ன, வசிட்டர்தாம் தவங்கிடந்து பெற்றவரலாற்றைக் கூறினர். அது தவத்தாலென்று கேட்டு விடைபெற்றுப் பெண்ணுருவடையு மாத த்தில் அந்தப்புரத்திலும் புருடவுருவடையு மாதத்தில் அரசாட்சி நிமித்தம் கொலுமண்டபத்திலும் இருந்து நாட்கழித்து வந்தனன். இதையறிந்து நகரவாசிகள் அவ்வரசனிடத்தில் வெறுப்புடையவர் களா யலக்ஷியஞ்செய்து வந்தனர். இவ்வாறு சிலகாலஞ்சென்ற பின்னர் தன் புத்திரனாகிய புரூரவனுக்கு யௌவனதிசைவர பட் டாபிஷேகஞ்செய்து அவனிடம் அரசாக்ஷியை யொப்பிவித்து ஆரணியஞ்சென்று நாரத முனிவரிடத்தில் நவாக்ஷர மந்திரோப தேசம்பெற்று அம்மந்திரத்தை மனவுறுதியோடு அநேகவருடஞ் ஜெபித்து வந்தனன். அம்மந்திர தேவதையாகிய பராசத்தி சிம் ஹாரூடையாய்ப்பிரசன்னமாயினள். சுத்யும்னன்மிகுந்தபக்தியோடு துதிக்கலாயினன்:—

திவ்யஞ்சதே பகவதி பிரதிதம் ஸ்வரூபம் திருஷ்டம்மயாஸக லலோக ஹிதாமரூபம், வந்தே த்வதங்கிரிகமலம் சுரசங்கிக ஸேவ் யம் காமப்ரதம் ஜநநிசாபி விமுக்திதஞ்ச. (சக) கோவேத்தி தேம்ப புவிமர்த்ய தநுர்ந்நிகாமம் முஹ்யந்தி யத்ர முநயஸ்ச ஸு ராஸ்சஸர்வே, ஐஸ்வர்யமேததகிலம் க்ருபணே தயாங்ச திருஷ் டைவதேவி ஸகலம் சிலவிஸ்மயோமே. (சஉ) சம்புர்ஹரிः கமல ஜோ மகவாரவிஸ்ச விஹ்தேசவஹ்ஹி வருணः பவநஸ்சஸோமः, ஜா நந்தி நைவ வஸவோபி ஹிதேப்ரபாவம் புத்யேத்கதம் தவகுண நகுணோ மநுஷ்யः. (சங) ஜ்ஞாதிவிஷ்ணு ரமிதத் த்யுதிரம்ப சா க்ஷாத் த்வாம் ஸாத்விகீ முததிஜாம் ஸகலார்த்ததாங்ச, கோராஜ ஸீம் ஹரவுமாங்கில தாமஸீம் த்வாம் வேதாம்பிகே நதுபுநः கலு

நிர்க்குணம் த்வாம்.(சச)க்வாஹம் ஸுமந்த மதிரப்ரதித ப்ரபாவ:
கோயங் தவாதி நிபுணோ மயிஸப்ரஸாத:,ஜாநேபவாநிசரிதம்கரு
ணாசமேதம் யத்ஸேவகாம்ஸ்ச தயஸே த்வயிபாவயுக்தான். (சரு)
விருத்தஸ்த்வயா ஹரிரஸௌ வநஜேஶயாபி நைவாசரத் யபிமுதம்
மதுசூதநஸ்ச, பாதவ் தவாதி புருஷ: கிலபாவகேந கிருத்வாகரோ
திகரேண சுபவ்பவித்ரவ். (சகூ) வாங்சயாத்யஹோ ஹரி ரஶோக
யிவர்திகாமம் பாதாஹதிம் ப்ரமுதித: புருஷ: புராண:, தாம்த்வங்
கரோஷி ருஷிதாம் பிரண தங்கபாதே திருஷட்வாபதிம் ஸகலதே
வநுதம் ஸ்மரார்த்தம். (சஎ) .வக்ஷஸ்தலேவஸஸிதேவி ஸதைவத
ஸ்ய பர்யங்கவத்ஸ சரிதே விபுலேதி ஶாந்தே, ஸவுதாமிநீவ சுக
நேஸ விபூஷிதேச கிந்தேநவாஹந மஸவ்ஜகதீஸ்வரோபி. (சஅ)
த்வம் சேஜ்ஜஹாஸி மதுஸூதந மம்பகோபாந் நைவார்ச்சிதோபி
ஸபவேத் கிலசக்தி ஹீந:, பிரத்யக்ஷமேவ புருஷம் ஸ்வஜநாஸ்த்ய
ஜந்தி ஶாந்தம் ஶ்ரியோத்தியதமதீவ குணைர்வியுக்தம், (சகூ) ப்ரஹ்
மாதய: சுரகணா நதுகிம்யுவத்யோ யேத்வத்பதாம்புஜ மஹர்நிச
மாஶ்ரயந்தி, மந்யேத் த்வயைவ விஹிதா:கலுதேபுமாம்ஸ: கிம்வர்
ணயாமி தவசக்தி மநந்தவீர்யே. (ருO)த்வம்நாபுமாந்நசபுமாந் இதி
மேவிகல்போ யாகாசிதேவி சகுணா நது நிர்க்குணாவா, தாந்த்வாம்
நமாமிஸததம் கிலபாவயுக்தோ வாங்சாமிபக்தி மசலாம் த்வயிமா
தரந்தே

(சக - ருச) ஹே ஜநநி! ஹே பகவதி! திவ்யமாகியும் சர்வ வேத ப்ரசித்தியாகியும் சர்வலோக க்ஷேமகரமாகியும் இருக்கிற உம்முடைய சொரூபமானது என்னாலே காணப்பட்டபடியினால் தேவசமூகங்களாலே சேவிக்கப்படுகிறதாயும் போகமோக்ஷப் பிரத மாகியும் விளங்கும் உம்முடைய சரணாரவிந்தத்தை நமஸ்கரிக்கின் றேன். (இதனால், என்னாலே காணக்கூடாத உன்னுடைய சொரூ பம் உன்னுடைய அனுக்ரஹத்தால் காணப்பெற்றேனாகையால் இதற்கு நானென்ன கைமாறு செய்வேன் வேறொன்றறியேன் உன்திருவடியை நமஸ்கரிக்கின்றதே யாம் என்றறிவித்ததென்க.) ஹே அம்பா! முநிவர்களும் தேவசமூகங்களும் (என்னுடைய சம்பந்தமான) யாதொரு விஷயத்தையும் அறியக்கூடாமல் மயங்கு

கின்றார்கள். (இவர்களே மயங்குகின்றாரெனின்) பூமியில் எந்த மானுடன் உன்னுடைய சொரூபவிசேஷத்தை யறிவான். (அறியான்; இது இங்ஙனமிருக்க) ஹே தேவி! தீனனாகிய என்னிடத்தில் ஒவ்வொன்றிலும் குறைவில்லாமல் அகண்டமாய் நிறைந்துள்ள ஐஸ்வர்யங்களையும், உம்முடைய தயையையும் பார்க்கின்றபொழுதே (எனக்கு) ஆச்சரியமல்லவா வுண்டாகிறது. (இதனால், உன்னாலடையவேண்டியமோக்ஷைஸ்வர்யமும் போகைஸ்வர்யமும் அடைவதற்கு உன்னுடைய சொரூபத்தை யறிவதற்கின்றி மயங்குகின்றார்கள். பூமியிற்பிறந்த மானுடரிற்கடைப்பட்டயான் ஒன்றிலுங் குறைவில்லாத அகண்டைஸ்வர்யமும், உன்னுடைய தயையுங் கிடைக்கப்பெற்றதை எண்ணுங்கால் ஆச்சரியமன்றோ உண்டாகிறதென்று கருணையை வியந்ததென்க.) சம்பு, நாராயணன், பிரமன், இந்திரன், சூரியன், குபேரன், அக்னி, வருணன், வாயு, சந்திரன், வசுக்கள் என்று சொல்லப்பட்ட இவர் முதலியோரே உன்னுடைய மகிமையை அறியமாட்டார்களென்றால் குண ஹீனனாகிய மானிடன் எப்படியறிவான். (இதனால் உலகினர் ஐஸ்வர்யம் பெறுதற்குரியார் இவரென்பார்க்கு ஐஸ்வர்யங் கொடாமலும், பெறுதற்கு உரியராகாரென்பதற்கு ஐஸ்வர்யங் கொடுத்தலுமாகிய உனது அனுக்கிரக சூட்சியை ஒருவருமறியாரென்று அனுக்கிரக மகிமையைக் கூறியதாம்.) ஹே அம்பா! சர்வ வியாபியாகியும், அளவிறந்த தேஜோரூபியாகியும் இருக்கின்ற சங்கரர் உன்னைப்பிரத்யக்ஷமாயறிவார் (வேறொருவரும்அறியார், எனெனில்) நீ. சத்வகுண சம்பன்னையாகிய பாற்கடலினுதித்த லக்ஷ்மிசொரூபியாகியும், ரஜோகுண சம்பன்னையாகியசகல வேதார்த்தமாய் விளங்கும் சரஸ்வதி சொரூபமாகியும், தமோகுண சம்பன்னையாகிய துர்க்காசொரூபமாகியும் இருக்கின்றனை, (இம்முக்குணரூபமல்லாத) நிர்க்குணையாயும் இருக்கின்றனை, (ஆகையால்) உன்னைச்சங்காரனன்றி எவரறிவார். (இதனால் திரிகுண சத்திசொரூபமாயெவராலும் அறியத்தக்கவள்போ லிருக்கின்றாய், ஒருவராலும் அறியக்கூடாத நிர்க்குணையாயுமிருக்கின்றாயாகையால் உன்னை நிர்க்குணையே என்று கணிப்பார்க்குச் சகுணையாயும், சகுணையேயென்றுகணிப்பார்க்கு நிர்க்குணையாயு மிருத்தலால் உன்னை எவரறியவல்லா ரென்க.

மந்தபுத்தியுள்ளவனாகியும், அப்பிரசித்தனாகியும் இருக்கின்ற நான் எவ்வளவு தன்மையுடையவன், என்னிடத்தில்மிகவும் விசேஷித்திருக்கின்ற உனது நல்ல அனுக்ரஹம் எவ்வளவு மேம்பாடுளது. ஹே அம்ப! தயையோடு கூடிய உன்னுடையசரித்திரத்தை நானறிவேன். (என்னையெனில்) ஒருவன் எந்த காரணத்தினாலாவது உன்னிடத்தில் பக்தி பாவத்தோடுங்கூடியிருப்பானாயின் அவ்வடியானுக்கனுக்கிரகஞ்செய்யும் இயல்புடையவளல்லவா. (இதனால் யாவனாயினும் உன்னிடத்தில் பக்தி பாவத்தோடுகூடியிருப்பானாயின் அவனளவுநோக்காது அளவிறந்த அனுக்கிரஹஞ்செய்யுங்கருணையுடையயவள்நீஎன்று குறித்ததாம்.) உன்னாலுண்டாக்கப்பட்ட பிரமன், மதுசூதனனாகியும் ஆதிபுருஷனாகியுமுள்ள விஷ்ணு, உருத்திரர் ஆகிய மூவரும் ஆனந்தத்தை யடையவில்லை; அதனால் அம்மூவரும் பரிசுத்தமாகியும், சுபகரமாயுமுள்ள உன்னுடைய பாதகமலங்களைத் தங்களுடைய கரங்களால் அடிக்கடிநமஸ்கரிக்கின்றார்கள். (இதனால் மும்மூர்த்திகள் சிருஷ்டியாதி முத்தொழிலியற்றினாலும் அதனாற் பிரஹ்மானந்த முண்டாகாமையால் அஃதுண்டாகும் பொருட்டு அவ்வானந்தத்திற் கிடனாகிய திருவடியைப் பிரார்த்திக்கின்றார்களென்று குறித்ததாம்.) ஆதிபுருஷராகிய நாராயணர் ஆனந்தத்தை யடைந்து சோகமில்லாதவர்போல் உன்னிடத்தில் சரணாகதியை யபேக்ஷிக்கிறார். சகல தேவதைகளாற் றுதிக்கப்பட்டவராகியும், காமபீடிதராகியும், பாதத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கிற அந்த நாயகரைப் பார்த்து நீ அந்த சரணாகதியைக் கடூரமாகச் செய்கிறாய். (இதனால் தேவியே நீ இலக்ஷிமி சொரூபியாய் நாராயணருக்குப் பத்னியாக விருப்பது உண்மையானால் அந்த நாராயணர் உன்னுடைய திருவடியில் அடைக்கலம்புக எண்ணுவரா? அப்படியடைக்கலம் புகுந்த அவரை காமபீடிதராய் வீழ்ந்தாரென்று திருவுளத்திலெண்ணித்திரஸ்கரிப்பையா? ஆகையால்நீ அவரால்ஆளப்பட்ட சக்தியன்று அவரையாளுஞ்சக்தி என்றுகுறித்ததாம்.) நல்ல லீலாவிநோதமுடையவளே! திவ்யாலங்காரமுடைவளே! அதிசாந்தமுடையவளே! ஹே அம்ப! மஞ்சம்போல்விசாலமாகியஅந்த நாராயணருடையமார்பில்மேகத்திற் றோன்றுகின்ற மின்னற்கொடிபோலவாசம்பண்ணுகிறாய். இந்நாராயணர் உனக்குவாகனமாக ஆகமாட்டாரா ஆவது ஒரருமையா (இதனால் நீ நாராயணரதுமார்பை கட்டிலாகக்கொண்டு மின்னல்போல் பிரகாசிக்கஅவர்உனக்குக்கட்டிலாகவிருப்பது ஆச்சரியமன்று. ஏனெனில்உன்னாலாளப்பட்டவரென்று முன்னரே குறித்திருக்கிறேனாகையால்உனக்கு அவர்கட்டி

லாகவிருப்பது ஓரருமையன்றென்றுகுறித்ததாம்.) ஹேஅம்ப! (ஓர்கால், நீ கோபத்தினாலே பதருசூதனராகியநாராயணரைவிட்டுவிலகுவையேயானால் அந்த நாராயணர் யாவராலும் பூஜிக்கபட்டவராயிருந்தாலும் (நிக்ரஹானுக்கிரகஞ்செய்யும்) சக்தியிலாதவராக ஆகமாட்டாரா? (ஏனெனில்) உலகில்பிரத்யக்ஷமாய் ஒருவன்சாந்தனாயும், ஐஸ்வர்யவந்தனாயும் இருந்தபோதிலுங்குணஹீனனாயிருப்பானாயின் அவனை அவனுடைய ஜனங்கள் விட்டுவிடுகிறார்களல்லவா. (இதனால் ஒருவனிடத்தில் குணநீங்குமாயின் அவனினத்தவர் அவனைவிட்டுநீங்குவதுபோல நீநாராயணரைவிட்டு நீங்குவையாயின் உன் சக்தியாகிய நிக்கிரகானுக்கிரகமும் அப்பொழுதே நீங்குமென்றுகுறித்ததாம்.) பிரஹ்மாமுதலாகியயாதொருதேவகணங்கள் உன்னுடைய பாதாரவிந்தத்தை, இரவும் பகலும் ஆஸ்ரயிக்கின்றார்களோ அவர்களெல்லாம் உன்னாலேசிருட்டிக்கப் பட்டவர்கள். ஸ்திரீகளோவென்றால் அப்படியன்று. ஓ அநந்த சாமர்த்திய முடையவளே! உன்னுடைய சக்தியை என்னவென்று கவனிக்கப்போகிறேன். (இதனால் புருடரெல்லாம்உன்னால்சிருட்டிக்கப்பட்டவரானபடியினால்உன்னையாஸ்ரயிருக்கின்றார்கள். ஸ்திரீகளெல்லாம் நீயாகவேயிருக்கின்றபடியால்அடிமைகளாக ஆஸ்ரயிக்கவில்லை என்று குறித்ததாம்.) நீ புருஷரூபமல்லாதவளாயுமில்லைபுருடனாகவுமில்லை! இவ்விஷயத்தில்) பிரமையுண்டாகிறது. ஹே தேவி! (நீ ஆணோ பெண்ணோ) சகுணையோ நிர்க்குணையோ, எவ்வண்ணமிருந்தாலும் இருப்பாயாக; ஒருவண்ணமுஞ்சொல்லக்கூடாதிருக்கின்ற உன்னை (நான்) பக்திபாவத்தோடு கூடினவனாக எக்காலமு நினைக்கின்றேன். (ஏனெனில்) ஹே அம்ப! தேகாந்தத்தில் உன்னிடத்தில் ஸ்திரமானபக்தியை அபேக்ஷிக்கின்றேன். (இதனால்நீ ஸ்திரீரூபமாத்திரமாயிருக்கின்றாயென்றாலோ புருடரூபமாகவுங் காணப்படுகிறாயாகையால் நீஆணோபெண்ணோநிர்க்குணையோசகுணையோ இன்னும்எத்திறத்தனளோயான் கணிக்கற்பாலனன்று. கணித்தற்கறிவிலனாயினும் உன்னை நமஸ்கரிக்கின்றேன். அதற்கு நீஎனக்கு மரணாந்தத்தில் உன்பக்தியைக்கொடு என்றுகுறித்ததாம்.) என்றுதோத்திரஞ்செய்துதேவியினுடையபாதகமலங்களைப்பணிந்தனன். தேவி இவனது தோத்திரத்திற்குமகிழ்ந்து அவ்வரசனுக்குத் தன்சொரூபத்தில் நீங்காதிருக்குஞ் சாயுஜ்யபதமளித்தனள். பின்னர் சுத்யும்னன் அத்தேவியினுடைய அனுக்கிரஹத்தினால் முனிவர்களுக்குங் கிடைத்தற்கரியதும், சிலாக்கியமானதும், நாசமில்லாததுமான பதத்தை யடைந்தனன் என்றனர்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

காமேஸ்வர மனோஹராயை நம:

பதின்மூன்றும் அத்யாயம்

சுத்யும்னோபாக்கியானம்

(க - ரு) சூதர் கூறுகின்றார்:—ஓ முனிகணங்காள்! சுத்யும்னனென்னும் அரசன் சுவர்க்கலோகமடைந்த பின்னர் சற்குணனும் அழகிற் சிறந்தவனும், மன்னுயிர்களைக் காப்பதில் மாண்புடையனும்,எல்லாவரங்களையும்உணர்ந்தவனுமிருந்தபுரூரவனென்னும் அரசன்தனதுபிரதிஷ்டாநகரத்தைநீதியோடு அரசாண்டுவந்தனன். அவன் தனது ரகசியம் இத்தன்மைத்தென்றுசத்துருக்களாலுணரவொட்டாமலும் சத்ருக்களதுரகசியம்தானெளிதாகவுணர்ந்தும்பிரபுத்துவசக்தி உத்சாகசத்திஆகியஇவைகள் எக்காலத்தும் நீங்காது நிறையப்பெற்றும், சாமபேத தானதண்டங்களாகிய நான்குபாயங்களால் யாவரையுஞ் சுவாதீனப்படுத்தியும், நான்கு வருணத்தவருந் தங்கள் தங்களொழுக்கங்களிற் றவராது நடந்துவரவும்செங்கோல் செலுத்திவந்தனன். இதுவன்றி அஸ்வமேதாதி அநேகயாகங்களையும் கோதானமுதலிய அனேகதானங்களையும்மாறாதுசெய்துவந்தனன்.

(சு - கரு) இந்தப் புரூரவ சக்கிரவர்த்தியினுடைய பேரரசு பெருங்குணம் பெருநடக்கைம்பராண்மைமுதலியவைகளை இந்திரனுலகிலுள்ள ஊர்வசிகேள்வியுற்று அவனைத்தான் விவாகஞ்செய்துகொள்ளவிரும்பினள். இதனையறிந்த பிரமன், தேவர்களைப்பார்த்து மோகிக்கவேண்டிய நீ மண்ணுலகிலுள்ள மானுடனிடத்தில்மோகங்கொண்டமையால் இனித்தேவலோகத்தில்வசிப்பதற்குரியளாகாய், ஆகையால்மண்ணுலகிற்போகக்கடவாயென்றுசபித்தனன். உடனே பூலோகம்வந்து தானெண்ணியவாறே புரூரவச்சக்கிரவர்த்தியைக் காந்தருவ விவாகத்தாற்கூடி கூறுகின்றாள்:-ஓ அரசனே! என்னைநீர் ஒருநாளுமறவாமல் ரக்ஷிக்கவேண்டும். இதுமுதல்நான்கொடுக்கும் நெய்யைத்தினந்தோறும்புசித்துவரவேண்டும்.வேறுபோஜனமொன்றையுங்கொள்ளக்கூடாது. என்னிடமிருக்கும் உரணங்களைஉம்மிடங்கொடுக்கின்றேன்.இதைக்கள்வரால்களவுபோகாவண்ணம்பாதுகாத்தல்வேண்டும். நீர்நிர்வாணியாயிருக்கும்போதும்வேறுஸ்திரீயோடு

சங்கமஞ்செய்யும்போதும் உம்மைப்பாரேன். யானிப்போது குறிப்பிட்ட விஷயங்களைத் தவருது நடத்துவீராகில் உம்மிடத்தில்மாருத நேசமுடையவளா யிருப்பேன். இவைகளிலொன்று தவறினும் நானும்மை விட்டுப்போய்விடுவேன். இதுசத்தியம். அரசனே! இதற்கு நீரென்னசொல்லுகிறீர் என்றுகேட்டனள். அரசன் அதற்கிணங்கியுறுதிமொழிகூறி அவளோடுவாழ்ந்திருந்தனன். இவளுடையமோகத்தினுல்தான்நடத்தவேண்டிய அரசநீதிமுதலியயாவையுங்கைவிட்டு ஒருவருமறியாமல் அநேகவருடகாலமாய் ஊர்வசியோடுஒன்றுபட்டமனமுடையனுய் ரமித்துப்போகித்துவந்தனன். அவளைவிட்டுஒருகணமேனும் பிரிந்தவனன்று. எப்போதும் உல்லாசமாய் விளையாடிக்கொண்டேயிருந்தனன். ஊர்வசியும் அரசனிடத்தில் மிக்க அன்புவைத்து அவனுக்காசைகாட்டித் தானும் இன்புற் றிருந்தனள்.

(கசு - கக) இவ்வாறு அநேககாலமாய் பூலோகத்திற்றனே இருந்துவிட்டமையால் இந்திரன் தன் சபைக்கு ஊர்வசி யில்லாக் குறையைப்பார்த்து கந்தருவர்களையழைத்து கூறுகின்றுன்:—ஓ காந்தருவர்களே! சிலநாளாய் ஊர்வசிஇங்குவராதகாரணமென்னை? நீங்களனைவருகொன்றுகூடி எவ்விதத்திலாவது அவளையழைத்து வரவேண்டும்.ஆனுல்அவள்தேவலோகத்திலிருப்பதாகக்காணவில்லை பூலோகத்தில்புரூரவச் சக்கிரவர்த்தியின் அந்தப்புரத்தி லிருப்பதாகத் தெரிகிறது.ஆகையால் அந்தஅந்தப்புரத்தினின்றுஞ் சமயமறிந்து வெளிப்படுத்திக்கொண்டுவரவேண்டும். ஊர்வசியில்லாமல் என் சபைசிறிதேனும்பிரகாசிக்கவில்லை. இவளுக்குப்பிராணனைப்போன்ற வுரணங்களைத்தக்கமுயற்சியினுல் கைக்கொள்வீராயின் அவள்வந்து சேருவளென்று கட்டளையிட்டனுப்பினன்.

(கஎ - உங) கந்தருவர் அந்தகாரமான இருள்சூழுஞ் சமயம் பார்த்து புரூரவனுடைய அந்தப்புரஞ்சென்று அந்தவுரணங்களைக் கவர்ந்துக்கொண்டு ஆகாயவழியாகச்செல்லுங்கால் அவைகள்சப்தித்தன. அதைக்கேட்ட ஊர்வசி நித்திரைதெளிந்து கந்தருவரால் உரணங்கள் போகின்றமையை யறிந்து அரசனிடத்தில் அதிககோபங்கொண்டு அரசனைக்கூவி ஓ அரசனே! இனி உன்னை விட்டுப்போவதற்குக் காலம்வந்துவிட்டதே! இப்படிவருமென்றுகூறி உன்னிடத்தில் உறுதிமொழிகேட்டிருந்தேனே! அதனை நீ மறந்தனையே! யான் உன் உறுதிமொழியைக் கேட்டுக்கெட்டுப் போனேனே! உன்னிடத்தில்அன்புபாராட்டியது வீணுயிற்றே! என் உரணங்களையும்உன்னு

விழக்கப்பெற்றேனே! அவைகளைக் கள்வரைப்போல் கந்தர்வர்கள் கொண்டுபோகின்றார்களே! அவை எனக்குப்புத்ரனுக்குச்சமானமாயிருப்பதென்றறியாயா? நீ எந்தஸ்திரீயோடு தூங்கிக்கொண்டிருக்கின்றனையோ? நீ எனக்குக் கொடுமையான புருஷனாகவாயினையே! உன்னைப்பதியாகஅடைந்து வீணாய்க்கெட்டுப்போனேனே! நீபுருஷகோடியிற் சேர்ந்தவன்றானா? உன்னிடம் சௌரியங் கிடையாதா? மானமென்பதை அடியோடுவிட்டுவிட்டனையா? என்றுபலவாறாய்க் கூக்குரலிட்டு அழுதனள். அரசன் ஊர்வசியின்சோபவார்த்தையும் அறியாமல் அப்படியே விரைவாயோடிவந்து அவளைப்பின்றொடர்ந்தனன், அத்தருணத்தில் கந்தருவர்மாயையால் ஓர் மின்னலுண்டாக்கினர். ஊர்வசி, நிர்வாணியாயிருக்கும் அரசனைப்பார்த்து அளவிறந்த கோபங்கொண்டு அந்தப்புரத்தை விட்டுப்போயினள்.

(உச - உஎ) கந்தருவரும் இவள் வருகின்றாளென்று தெரிந்து தாங்கள்கொண்டுவந்த உரணங்களைராஜமார்க்கத்தில் போட்டுவிட்டுப்போயினர். அரசன்வழியில்வீழ்ந்துகிடக்கும் உரணங்களை எடுத்துக்கொண்டு வாட்டமுற்று ஊர்வசியைக்காணமல் திகம்பரனாகவே வீடுவந்துசேர்ந்து அவளை நினைத்து நினைத்து அவள் நம்மைப்பிரிவாளா? பிரியாள். நாம் நிர்வாணியா யிருந்தமையி னாற்றான் முன் நமக்குச்சொல்லிய வுறுதிமொழிப்படி பிரிந்து விட்டனள். ஆகையால் நாமிப்போது ஆடையுடையவனாகச் செல்வோமாயின் ஒருக்கால் நேரிடமாட்டாளா, எங்கேயிருப்பாளென்று தேடுவோம் என்றழுதுகொண்டே தேசமெல்லாம் சுற்றிக்கொண்டு சரீரம்நொந்து குருக்ஷேத்திரஞ்செல்லுங்கால் அங்கு ஊர்வசியைக்கண்டுதன் றுயரமொழிந்து சந்தோஷமுடையவனாய்ச் சொல்லுகின்றான்:—

(உஅ-௩0) ஓமாதரசே! நில்லு, நில்லு. நீஎன்மனைவியல்லவா? கற்பிழந்த துஷ்டையைப்போல் என்னைவிட்டுப் போவது நீதியல்லவே. நானுனக்கு மனப்பூர்த்தியாக ஒருபிழையையுஞ் செய்த தில்லையே. எப்போதும் உனக்குவசப்பட்டவனாகவேயிருந்தேனே. உன்னைப்பார்க்கவே இப்பூவுலகமுற்றிலுஞ் சுற்றிவந்தேனேயன்றி பூப்பிரதக்ஷணஞ்செய்தவனன்றே. இங்குவந்த எனக்கு ஏதோ தெய்வச்செயலால் நீ நேரிட்டும் என்னைவிட்டுப் போவதற்கே எத்தனஞ்செய்கின்றனையே. அந்தோ! அந்தோ! நீபோவையாகில் என்பிராணனை வைத்திருப்பேனா; இவ்விடத்திலேயேபோக்கிவிடுவேன். அப்பொழுது உன்னிமித்தமாயிறந்துபோன என்சரீரத்தைகழுகுகளும் காக்கைகளும் பிடுங்கித்தின்றுவிடும்; அந்தப்பழியை நீ யடைவாய்.

அது உன்னைவிட்டுப்போகாது என்றனன். இவ்வாறு கூறிக்கூறியழுதுகொண்டிருக்கும் அரசனைப்பார்த்து ஊர்வசி கூறுகின்றாள்:—

(௩௧-௩௪) ஓ அரசனே! நீ என்ன அறிவிலியா? உன்னறிவு எங்குப்போயிற்று? பெண்களுக்குப்புருஷனிடத்தில்நேசமென்பது எது? அவர்கள் பாராட்டும் நேசம் புலிமானினிடத்தில்பாராட்டும் நேசத்திற் கொப்பானதல்லவா, இதனை நீயறியாமற்போனதுமிக்க ஆச்சரியமே. பெண்களிடத்திலும் கள்வரிடத்திலும் நல்லகுலத்துதித்த அரசன்நேசம்பாராட்டுதல் கூடாதென்பதல்லவோ நீதி. நீதி மறந்த வுன்னைப்பார்த்தேன். இனி நீ என்முன் நிற்காதை. உன்னரன்மனைக்குச் செல்லக்கடவாய். வீணாய்வருந்துவதனாற் பயனென்னை என்று பலவாறாய்த் திக்கரித்துச் சொல்லினள். அரசனதனையுணர்ந்து தெளியாது தாசியின் மோகவலையிற் சிக்கிக்கொண்டு தீராத துக்கத்திலாழ்ந்திருந்தனன். முனிவர்களே! ஊர்வசியின்சரித்திர மிகப்பெரியது, ஈண்டுச் சுருக்கிக்கூறினேன் என்றனர்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

காமேஶ்வர ப்ராண நாட்யை நம:

பதினான்காம் அத்தியாயம்.

சுகோற்பத்திவரலாறு.

(௧-௭) சூதர் கூறுகின்றார்:—ஓமுனிவர்களே! புரூரவ சக்கிரவர்த்தியைத்துயரத்திலாழ்த்தியஊர்வசி என்னும் வேசி வியாசராச்சிரமஞ்சென்றுகூக்குரலிட்டு அழுதுகொண்டிருந்தனள். வியாசமுனிவர் அவளைப்பார்த்து, இக்கன்னிகைதேவகன்னியாயிருத்தல்வேண்டும், இவளைநாம்அங்கீகரிப்பது தகுதியன்று, இவளைவிடுவதுங்குணமன்று, இதற்கென்செய்வேன், என்றிவ்வாறு சிந்தித்திருக்குந் தருணத்தில், நிவர்த்திசெய்துக்கொள்ளலாமென்றெண்ணி அவள் சுக கிளிரூபங்கொண்டு அதிகபக்தியோடு சிங்காரமாயங்குமிங்கும் உலாவினள். அதைக்கண்ட வியாசர்வியப்படைந்துகாமமீதூர்ந்து மயிர்ப்புளகங்கொண்டு மனங்காமவழியிற்செல்ல அதைத் தன்னறிவாற் கூடியவளவில் உள்ளடக்கியும் தன்னுளடங்காமல் அவளுள்ளொடுங்கிமோகவலையிற் சிக்கிக்கொண்டுழலும்போதுதாம்செய்யத்

தருவதாகிய அக்னிகாரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்கிற அறிவு தோன்றி அரணியில் மத்தைப்பூட்டி அக்னியை வெளிப்படுத்த விடாது கடையுங்காலத்தில் இவரது வீரியமானது அந்த அரணியில் சிதறியது. சிதறியதனல் அக்னிக்கு அநுசிதமுண்டாயிற்றென்று சிந்தித்து மீளவும் விடாது கடைந்துகொண்டிருந்தனர்.

(அ-கசு) அச்சமயத்தில்அவ்வரணியிலிருந்து இவரைப்போலுமோர்புத்திரன்றோன்றினன். புத்திரனைக்கண்ணுற்றவியாசர், ஆனந்தமடைந்து அரணியிலுண்டான இவன்மகாபரிசுத்தன், இவனுற்பத்தியாவராலும் வியக்கத்தக்கது, என்றுநினைத்துக்கொண்டே அவ்வரணியினின்றும்அக்கினியைவெளிப்படுத்தினர். அவ்வக்னிநெல்முதலிய அவிசுகளையுட்கொண்டுமேலோங்கிஎழுவதுபோல் அதிகமாய்ச்சுவாலித்துவலஞ்சுழித்தெழுந்தது. வியாசர்அதைப்பார்த்துஅநுசிதமுண்டாயிற்றே என்றெண்ணிய ஐயத்தினின்று நீங்கிமிக்கஆனந்தமடைந்து இது சிவபெருமான் தந்தவரத்தின் பெருமைதானே, இந்தவரணியிற்றோன்றியதேஜோரூபமானபுத்திரன் இரண்டாவது அக்னிபோற்சுவலித்துக்கொண்டிருக்கின்றானே, இவனல்லவோபுத்ரன் எனவியப்புற்று அக்குழந்தையைத் தழுவிக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து மீண்டுந்தன்னாச்சிரமமடைந்து சுகரூபியான ஊர்வசியைக்கண்டு மோகங்கொள்ள இப்புத்திரனுண்டானமையால்சாதகாதிகர்மங்களைச்செய்து சுகன்என்றுபெயரிட்டனர். ஆகாயத்திற் புஷ்பமாரிபொழிந்தது. தேவர்கள் துந்துபி முதலிய பஞ்சவாத்தியங்களை முழக்கினர். தேவதாசிகள் நடித்தனர். கந்தருவர் பாடினர். நாரதர் முதலியருஷிகள் ஆசீர்வதித்தனர். உலகத்திலுள்ளவர்களெல்லாம் ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கினர். அத்தருணத்தில் ஆகாயத்தினின்றும் தண்டமும் கமண்டலமும் கிருஷ்ணசனமும்வியாசருக்கருகில் வீழ்ந்தன. அதைச்சுகரொடுத்துத் தரித்துக்கொண்டனர். பின்னர்வியாசர் சுகருக்கு உபநயனஞ்செய்தனர். உடனே சுகர்அதிக தேஜஸுடன் வளர்ந்து வேதங்களையும் வேதாந்தங்களையுந் தன்பிதாவைப்போலுங்கற்றுணர்ந்தவராயினர்.

(உ0 ௩௩.) வியாசர் சுகருடைய தீக்ஷண்யபுத்தியைக்கண்டு, நமது குமாரனாகிய சுகமுனிவன் பிரமசரியாச்சிரமத்தையடைந்து குருகுலவாசஞ்செய்து சர்வசாஸ்திரங்களையுங் கற்றுணர்ந்து, பின்னர் இல்லறதருமத்தை வந்தடையவேண்டுமென்றெண்ணும்பொழுதுபிரகஸ்பதிபகவான் அங்குவந்தனர். அவரைக்கண்டவுடன் தனது ஞானபுத்திரனை அவரடிபணியச்செய்து அவர்பின்னேடனுப்பினர்

சுகர், பிரகஸ்பதிபகவானை உபாத்தியாயராகவைத்துக்கொண்டுவேத வேதாந்தங்களையும் தருமசாஸ்திரங்களையும் நன்றாய்க் குருகுலவாசஞ்செய்து கற்றுணர்ந்து குருதக்ஷிணையுங் கொடுத்துத் திரும்பித் தன் தகப்பனாரிடம் வந்தனர். வியாசர், சர்வசாஸ்திர சம்பந்நனான புத்திரனைக்கண்டதும் அன்போடெழுந்திருந்துவிரைவாயாலிங்கனஞ்செய்துஉச்சிமோந்து இனியமொழிகூறி,கல்விநலமுசாவி, தமது ஆச்சிரமத்திலேயே யிருக்கச்செய்து பின்னர் விவாகஞ்செய்விக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணமுடையவராய் ஒரு முனிகன்னிகையை விசாரித்து சுகரைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார்:—ஓ மேதாவி! நீ தர்ம சாஸ்திரமுதலியவைகளைநன்றாய்க்கற்றுணர்ந்தவன். உனக்கு யான் அதிகமாய்ச்சொல்லவேண்டுவதில்லை. நீ இப்போது நல்லலக்ஷணமான கன்னிகையைவிவாகஞ்செய்துகொண்டுகிருகஸ்தாச்சிரமிகள் செய்யவேண்டியதேவயஜ்ஞம்பிதுர்யஜ்ஞம்முதலியகர்மங்களைமனைவியுடன்செய்துபிதுர்க்கடனினின்றும்என்னைவிமோசனஞ்செய்துவை. புத்திரனில்லாதவனுக்கு சுவர்க்கமில்லையென்றுதர்மசாஸ்திரங்கூறுகின்றமையால், நீ கிருகஸ்தாச்சிரமத்தை யடைந்து என்னைச் சுகிக்கச்செய்வாய். பிரமசரியத்தைநிறைவேற்றினதுபோல்கிருகஸ்தாச்சிரமத்தையும் நிறைவேற்றிவிட்டுப் பின்னர் தவம்புரியச்செல்வாய். யான்உன்னைப்புத்திரனாயடைவதற்கு அநேககாலம்தவம்புரிந்தேன். பின்நீ அயோநிஜனாகவும் மேதாவியாகவும்தேவதாரூபியாகவும்பிறந்தாய்,உன் தந்தையான என்னை,கிருகஸ்தாச்சிரமமடைந்துகாப்பாற்றுவாய் என்றனர். இவ்வாறு கூறிய் இல்லறவிருப்பமுடைய தந்தையைப்பார்த்துஅதில் விருப்பமில்லாத சுகர் கூறுகின்றார்:—

(நஉ-உரு) ஓ மேதாவியரானதர்மஜ்ஞரே! நீர் என்னசொல்லுகின்றீர். நான் உம்முடைய மகனாயினும் நன்மார்க்கத்தில்பிரவேசிக்கும்படிக் கட்டளையிட்டால் அந்தப்படிசெய்வதற்கு அதிகவிருப்பமுடையவனாவேன். வேறுமார்க்கத்தைக் கூறுவீராயின்நானெப்படி விரும்புவேனென்றனர்? வியாசர்,கூறுகின்றார்:— ஓகுழந்தாய்!யான் நூறுவருடம் கோரமான தவம்புரிந்து அதிக கஷ்டத்துடன் சிவாராதனையுஞ்செய்துஉன்னைப் புத்திரனாகப்பெற்றேன். ஆதலால் என்னிஷ்டத்துக்குவிரோதஞ்செய்யாதை.உனக்குப்பொருள்வேண்டுமாயின் அரசனையாசித்துவேண்டியபொருள்சம்பாதித்துக்கொடுக்கிறேன். அதைவைத்துக்கொண்டுமனைவியோடுயௌவனத்தில்நல்லசுகத்தை யனுபவித்துக் கொண்டிருவென்றுகூறினர். சுகர் கூறுகின்றார்:—ஓபிதாவே! இம்மானுடவுலகத்தில் விசாரமற்ற சுகமென்பது

எது நீர்? கூறிய சுகம், முன்னர் சுகம் போற்றேன்றிப் பின்னர் ஆ ருத்துயரந் தருகின்றது. இப்படி துக்க பரம்பரைக்கிடமாயிருக்கிற இல்லறவாழ்க்கையை அறிவுடையோர் சுகமென்றுகூறுர். உம்மு டைய சொற்படி ஒரு பெண்ணை விவாகஞ் செய்துகொண்டால் அப் பெண்ணுக்குயான் வசப்பட்டிருக்கவேண்டும். பிறருக்குட்படிந்திரு க்கின்றவனுக்குச் சுகமென்பது உண்டாகுமா? உண்டாகிறதேயில் லை. அதிலும் ஸ்திரீ வசப்பட்டவனுக்குச் சுகமுண்டாகிறதென்பது விந்தையினும் விந்தை. அப்படி அறிவின்மையால் ஸ்திரீ வசப்பட் டவன் புத்ர பௌத்திரர்களாகிற இருப்புவிலங்குகளில் கட்டப் பட்டு ஒருநாளும் அவ்விலங்கினின்றும்விடுபடுகிறதில்லை. இத்தேகம் மலமூத்ராதிகளால் செய்யப்பட்ட பிண்டமாயிருக்கின்றது. இது போலவே பெண்கள்தேகமுமிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்டசரீரத்தில் என்ன சுகமுண்டாகப்போகிறது. இதில் வித்வான் பிரீதிவைப்பதற் குச் சம்மதியான். ஓ பிதாவே! யான் யோனியிற் பிறவாதவன். அப் படிப்பட்ட எனக்கு இத்தகைய அற்பவிஷயங்களில் மனம் பிரவே சிக்கச்சம்மதியாது. ஆதலால், உம்முடைய சொல்லைக்கேட்டுமண ம்புரிந்து இனியோனியில் ஜனிக்கும்படியான காரியத்தைச் செய்ய மாட்டேன். மலமூத்திரத்தில் சுகிக்கயான் விரும்பேன். அற்புதமான ஆத்மசுகத்தை யநுபவிப்பதற்கே என்விருப்பம். அந்தப்படி, ஆத்ம சுகத்தை அனுபவிப்பனேயாயின், கர்ப்பவாசஞ்செய்துயோனிவாயி லாக ஜன்ம மெடுக்குந் துக்கத்தை யனுபவிக்காமலிருப்பேன், யான் பிரதமத்தில் ஆத்ம சுகத்தைத்தரும்படியான வேதவேதாந்தங்களை விஸ்தாரமாய்க் குருவினிடத்தில் படித்தேன். இப்போது உம்மிடத் தில் கர்மமார்க்கப் பிரவர்த்திகளான இம்சையான பாடங்கள் படிக் கும்படி நேர்ந்தது. எனக்கு வாய்ந்த பிதா குரு ஆகிய உங்களிருவ ரிடத்திலும்நன்மார்க்கத்தைக்காணேம். என்னுசிரியரோ, நீர் கூறிய இந்தச்சம்சாரசாகரத்தில் நன்றாய் முழுகிக்கிடக்கிறீர். இது அஞ் ஞானமல்லவா? இப்படி அஞ்ஞானத்தால் கவரப்பட்டபிரகஸ்பதி, என்னைக்கடைத்தேறச் செய்வதற்கு எப்படி திறமைசாலியாவர்? ரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட வைத்தியன் எப்படிப்பிறருக்குரோகசி கிச்சை செய்வதற் காளாவான்? அதுபோலென்க. ஆயினும் அவர் உம்மைநோக்க நல்லவரே. ஏனெனில் சமுசாரத்தில் மூழ்கினவரா யிருந்தும் மோக்ஷமடைய விருப்ப முடைய வெனக்கு அதற்கேது வான நிலையைக் கூறினரேயன்றி உம்மைப்போல்கிருகஸ்தநிலையைக் கூறியதில்லை. நீர் என்பிதாவாக விருந்துந் துன்பந்தரும் கிருகஸ்த

தருமத்தை யுபதேசிக்கின்றீர். இதுபயனற்ற உபதேசம். எனக்குத் தத்வோபதேசஞ் செய்து சம்சாரமாகிற கொடிய பாம்பின்வாயிற் புகவொட்டாது காப்பது உமது கடமை. இக்கோரமான சம்சாரம் சக்கரம்போல் சுழன்றுகொண் டிருக்கின்றது. சூரியனிரவிலும் பகலிலும் உழன்றுவருகின்றானே யன்றி இளைப்பாறுத லெப்படியில்லையோ அப்படியே அச்சம்சார சக்கரத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டவனுக்குச் சுகத்திற்கிடமேயில்லை.

(சஎ - ருச) ஓதந்தையே! விசாரிக்குமளவில் இதில்சுகமென்பது ஒரு சிறிதாயினுமிருக்கின்றதா? அமேத்யத்திற் கிருமியுழன்று சுகிப்பதுபோல் மாதர்களுக்கு இச்சம்சாரத்தில் சுகபுத்தியுண்டாகிறது. சம்சாரத்தில் அதிக ஆசைவைப்பவரெவர்களோ அவர்களைவிட மூடர் ஒருவருமில்லை. அப்படிப்பட்டவர் பன்றிக்கும் நாய்க்குஞ் சமானமானவர். பெறுதற்கருமையான மானுடசரீரத்தையெடுத்து வேதசாஸ்திரங்களையும்விதிப்படி அத்யயனஞ்செய்துசம்சாரமாகிய பாசத்தாற் கட்டுப்பட்டால் அந்தக் கட்டைவிடுவிப்பதற்கு எவன்சாமர்த்திய முடையவன். புத்திரனிடத்திலும், தாரத்தினிடத்திலும், வீட்டினிடத்திலும், மிக ஆவல் கொண்டபண்டிதன் இந்தவுலகத்தைவிட மேலானபரலோகமொன்றுமில்லையென்றுமதிமயங்கிக் கூறுகின்றான். அவன் விசேஷமாய்க் கற்றுணர்ந்தவனாயினும் அவன் அறிவில்லாதவனே. எந்தமனிதன் பெண்களாகிறமாயவலையினாற் கட்டப்படவில்லையோ அவனேவித்வான், அவனேமேதாவி, சாஸ்திரபாரங்கதன். (எல்லையுணர்ந்தவன்.) வேதத்தையுருவேத்திப்பாடம்பண் ணுவதனாலென்னபயன். சம்சாரபந்தத்தினின்றும் விடுபடும்படியான பாடத்தைப்படிப்பதுதான் பயன். பாசத்தினாற் கிரஹித்துக் கட்டி யிருக்கச்செய்வது எதுவோ அதுகிருகஸ்தமெனப்பெயர்பெறும். அதனையுடையவன் கிருகஸ்தன். அப்படிப்பட்ட பந்தத்தில் என்னைப்பிரவேசித்துச்சுகிக்கும்படி உபதேசிக்கின்றீரே. அதிலுண்மையில் சுகமிருக்கின்றதா? ஆகையால் அதில்பிரவேசிப்பதற்குமிகவும் பயப்படுகிறேன். எவர்கள் வேதசாஸ்திரங்களைக்கற்றுணர்ந்தும்மந்தமதிகளாயிருக்கின்றார்களோ அவர்கள் வினையினால்கவரப்பட்டவர்களே. அவர்கள் அந்தகிருகஸ்தாச்சிரமத்தையடைந்து மீண்டுமீண்டும் ஜன்மமெடுப்பதற்கு வித்தை நாட்டிப்பந்தப்பட்டிருப்பர் என்றனர். இவ்வாறுகூறியசுகரைப்பார்த்து வியாசர்கூறுகின்றார்:—

(ருரு - சுக) ஓகுழந்தாய்! நீகிருகதாச்சிரமத்தைமந்தமதிகளுக்கும், வினையினால்கவரப்பட்டவர்களுக்கும், ஆலயமென்றுகூறினாய

ல்லவர்? அதைஅப்படிக்கூறுவதற்குகாரணமொன்றுமில்லை. ஒருவன் கிருகஸ்தாசிரமத்திலிருந்தும் மனதில்பற்றில்லாதிருப்பானுனல்முத்தனுவான். அன்றி அவ்வாச்சிரமத்தில் நியாயவழியாய்ப்பொருளைச் சம்பாதித்து, வேதத்தில் விதித்த கர்மங்களைக் கிரமப்படி செய்யுஞ் சிரத்தையுடையவனும், சத்யசந்தனும், ஆசாரசீலமுடையவனுயும் இருப்பானுயின் அவன் அப்பந்தத்தினின்றும்விடுபடுவானென்பதில் தடையேதுமில்லை. அன்றி, பிரமசாரியும் வானப்பிரஸ்தனும் சந்நியாசியும், மத்தியானவேளையில்கிருகஸ்தரை நாடிச்சீவிக்கின்றூர்கள். நீதியிலொழுகும்கிருகஸ்தாச்சிரமிகளும் தங்கள் வீட்டைநாடி வந்தமேற்கூறியமூன்றுச்சிரமிகளையும், பக்தியினுலேயும், அன்னதானத்தினுலேயும் இனியசொற்களினுலேயுமுபசரிக்கின்றூர்கள். ஆதலால் இல்லறத்தைவிட மேலானதருமமொன்றுமில்லை. அப்படியிருப்பதாய்ச் சொல்லப்படவுமில்லை. அக்காரணம்பற்றியே, வசிட்டர்முதலிய பெரியோர்களினுலேயும், ஞானிகளினுலேயும் அதனை அங்கீகரிக்கப்பட்டது. வேதத்தில் விதித்த கர்மத்தை வழுவாமற் செய்கிறவனுக்குச் சாதிக்கக்கூடாததுஎதுவிருக்கிறது. சுர்க்கமோ மோக்ஷமோ, நல்லசன்மமோ, இவற்றுள் எதனைவிரும்புகின்றுனோ அதுவருகின்றது. தர்மவித்துகள்கூறும்விதிஎன்னவெனில், ஒவ்வொரு ஆச்சிரமத்தையுந் தவறுமல் கொள்ளவேண்டுமென்பதேயாகும்

(கூஉ-எக) ஆதலால், கிருகதாச்சிரமத்தை யடைந்து, தேவர்களையும், பிதுர்க்களையும், மாநுடர்களையும், விதிப்படிதிருப்தியடையச்செய்யும்படியானகர்மங்களைச்சோம்பலின்றிச்செய்து, உன்மனைவியோடுகூடி, சத்புத்திரனைப்பெற்று, அவனைகிருகஸ்தாச்சிரமத்தில் சேர்த்துவிட்டுப்.பிறகு அந்தஆச்சிரமத்தைப்பரிகரித்து, வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்தையடைந்து, அதற்குக்கூறியவிரதத்தையநுட்டித்து, அந்த ஆச்சிரமத்திற் சிலகாலமிருந்து, பின்னர் சந்நியாசஆச்சிரமத்தை யடைவாய். ஹே புத்ரா! இந்திரியங்களையும் மனசையும் வெல்வது இல்லறத்திலீடுபடாதவனுக்கு முடியாது. ஆதலால் அவைகளை வெல்வதற்காகவேகலியாணஞ்செய்துகொண்டு, அவைகளைவென்று பின்னர் வார்த்திகதிசையில்தவம்புரியவேண்டுமென்பது, சாஸ்திரங்களிற் கூறப்படும் நிச்சயம். ஓ புத்திரனே! விஸ்வாமித்திர முனிவர், மூவாயிரவருடம்அகோராத்திரமாய்க்கோரமானதவம்புரிபவராயிருந்தும் மேனகையைக் கண்டவுடன் மோகித்து அவ்வனத்திலேயே சகுந்தலையென்னும் புத்திரியைப்பெற்றனரல்லவா? எனக்குப் பிதாவானபராசர், வலைஞர்மகளாகிய மற்சகந்தியைக்கண்டு மோகித்து

அப்பெண்ணைச் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டுஓடத்திலேயேயிருந்தனர். பிரமன்தன்புத்திரியினிடத்தில்மோகங்கொண்டோடித்திரிந்து மூர்ச்சையடைந்து பின்னர் சிவபெருமானால் தெளிவடைந்தனன். ஆதலால் இவைகளையெல்லாம் நீநன்றாயாலோசித்து என்சொற்படி நல்ல குலத்திலுதித்த கன்னிகையை மணம்புரிந்து வேதசம்பந்தமான கர்மங்களைச் செய்வாயாக என்றனர்.

பதினான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

காமேசோத்ஸங்கவாசின்யைநம:

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்.

சுகர் சம்சார நிந்தாதி கதனம்.

(க-கூ) சுகர், தன்பிதாவாகியவியாசரைப்பார்த்துக்கூறுகின்றார்:— ஓ தந்தையே! யான்எப்போதும்எல்லாமனிதர்களுக்குந்துயரத்தைத் தருவதாயும், மிருகத்தைப்பந்திக்கின்றவலைபோன்றதாயுமுள்ளகிருகஸ்தாச்சிரமத்தில் ஒருநாளும்பிரவேசிக்கமாட்டேன். பொருளிலாசையுடையமனிதர்களுக்குச்சுகமென்பது ஏது? பொருளில்லாதவனைப்பந்துக்களெப்போதும்நெருங்கிப்பீடிப்பார்கள். சந்நியாசியானவன், எல்லாவற்றையும்விட்டொழிந்தமையால், அவனைப்போல், சுகிஇந்திரனுமாகான். இந்தச்சம்சாரபந்தத்திலிருப்பவனுக்குத்திரளானபொருணிறைந்திருந்தாலும்மேன்மேலும்பொருள்விருத்தியடையவேண்டுமென்றேவிரும்புவனேயன்றித்திருப்தியடைகிறதில்லை. இந்திரன்மூன்றுலகங்களுந் தன் சுவாதீனத்திலிருக்கும்படியான சம்பத்தைப் பெற்றிருந்தும பிறர்கோரமான தவம்புரிவாராயின் தனது இந்திரபட்டம் போய்விடுமே என்கிறஅச்சத்தால்அவர்களுக்கு அளவிறந்த இடையூறுகளைச் செய்கின்றான். இது சம்சாரபாசத்திலுண்டான துக்கமல்லவா; இதுபோலவே பிரமனும் சரஸ்வதியை மணம்புரிந்து ஒரு சுகத்தையு மடைந்தவனன்று. விஷ்ணுமூர்த்தி லக்ஷ்மியையடைந்ததனாலென்னசுகத்தைப் பெற்றார்? அந்தவிஷ்ணுமூர்த்தி, அசுரர்களோடு போர்புரியும்ஒவ்வொரு சமயத்திலும்லக்ஷ்மியை எந்த அசுரனாவது அபகரித்துக்கொண்டு போய்விடுவானோ என்பதாதிதுக்கங்களையனுபவித்துக்கொண்டேயிருக்கின்றார். அன்றி, அசுரர்களைச் செயிப்பதற்காகக்கோரமான தவங்களைச்செய்து, சொல்லமுடியாத கஷ்டங்களையெல்லாம்அநுபவிக்கின்றார். விஷ்ணு

வுக்குலக்ஷ்மி, மனைவியாயிருப்பதால், அவருக்கிருக்கும் சம்பத்துக்களவில்லை. அப்படிப்பட்டதிரளானசம்பத்திருந்தும் நல்லசுகத்தையநுபவிக்க முடியவில்லை. இவர்களேதுக்கத்தை யநுபவிப்பராயின், சாமான்யர்களான தனஹீனர்களுக்கு, இல்லறத்தில் சுகம் எப்படியுண்டாகும்? ஓ தந்தையே! யான், உமதுரேதஸாக்குஜனித்தேனென்பதை நன்குபறிவேன். அக்காரணத்தையே முக்யமாகவைத்துக்கொண்டு என்னைக்கோரமானசம்சாரவலையில்சிக்கிக்கொள்ளும்படிக்கட்டளையிடுகின்றீர்.

(௧0-௨0)சென்மமெடுப்பதே துக்கம். எடுத்துவிட்டால், பின்னர்கிழத்தன்மைவந்துவிடுமே என்பதில்துக்கம். அது வந்தபின்னர் மரணத்தில்துக்கம். அதுவுஞ்சமீபித்தபொழுது, புனர்ஜன்மம்வருமென்கிறதுக்கம். அதுவருங்கால்மலமூத்திரமயமான கர்ப்பவாசத்தில் அதிகதுக்கம். அதன்பின்னர் நமக்கு எல்லா ஐஸ்வர்யங்களும் நிரம்ப இருக்கவேணுமென்பதில் துக்கம். அது இல்லாவிட்டால், யாசகஞ்செய்து வாங்கிய பொருளினால்பிழைப்பதுபுத்திபலமில்லாதவர்செய்யத்தக்க சீவனமென்கிறதுக்கம். பிறர்வாழ்ந்திருப்பதைப்பார்க்குந்தோறுந் தனக்கில்லையே என்கிறதுக்கம். இவையன்றி யமபாதைநினைக்குநிமிஷந்தோறுமுண்டாகுந்துக்கம். இத்துக்கங்கள் நீங்கத்தக்கதன்று. கிருகஸ்தாச்சிரமத்தில் புகுந்தவன்சகலசாஸ்திரங்களுணர்ந்தவனாலும்யாவருக்கும்இஷ்டனானாலும், பொருளில்லாதவனாயிருப்பானாயின், தனிகர்களுடைய வீடுதோறுஞ்சென்றுதலையிறங்கிஇச்சகம்பாடியாசிக்கவரும். ஆகையாலிதைவிட்டு ஏகாகியாயிருப்பனாயின், வயிற்றைப்போஷிக்கவேண்டியதைப்பற்றியோசிக்கவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால், ஆரணியம் விஸ்தாரமாயிருக்கின்றது. அதில்கனிவர்க்கங்களும், இலை காய் கிழங்குகளும், ஏராளமாகவிருக்கின்றன. யாதினாலாவது தன்வயிறு நிறையும்படிச்செய்துகொள்ளலாம். மனைவி புத்திரபௌத்திராள்சகோதரர்பந்துவர்க்கங்கள் அதிகமாகஇருக்குமாயின் இவர்களுடையவயிற்றை நிரப்புவதற்குஅதிகமானமுயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும், இதுதுக்கத்திலும்பெருந்துக்கந்தானே. இப்படியிருக்க, இதைச்சுகமென்றுஎப்படிக்கூறலாம். ஆதலால் எனக்கு யோகசாஸ்திரத்தையும், சன்மார்க்கத்தையும்எடுத்துச்சொல்லும். இதுதான் சொல்லுதற்கரிதான சுகத்தைத்தரத்தக்கது. கர்மகாண்டத்தைப்பற்றி, எவ்வளவுபுகழ்ந்துரைப்பினும்அதில்என்மனம்விருப்பங்கொள்ளாது. இனி, நீர்கர்மமூலமாகிய ஆகாமியசஞ்சிதப்பிராரத்தங்களானமூன்றையும்ஒழிக்குமுறை

யையேவிதிப்படிக்கூறும். அட்டையைப்போல்எப்போதும்புருஷர்களுடையரக்தத்தை ஸ்திரீகள்பானஞ்செய்கிறார்களென்கிறவிஷயத்தை மூடர்களறியாமல் அவர்களுடைய அங்கசேஷ்டைகளைக்கண்டு மோகிக்கிறார்கள். ஸ்திரீகள் போகத்தினால்மலத்தையும்செல்வத்தையும்சொற்சாதுரியத்தினால்மனதையும்அபகரிக்கிறார்கள்.ஃஸ்திரீயோடுசிநேகம்செய்கிறவன்எல்லாமகத்துவத்தையும்இழக்கின்றான். ஆதலால் இதைவிடவேறு என்ன வைரி இருக்கின்றது? மூடன் நித்ராசுகத்தை இழப்பதற்காகவே மணம்புரிகிறான். ஆனால் அவன்அது கெடுகிறதென்கிறதையறிகிறதில்லை. மாயையால் அவன்துக்கத்தைச்சுகமென்றெண்ணி மோசம்போகிறான் என்றனர்.

(உக-௩ரு) இவ்வாறுசுகர்கூறிய சொற்களைக்கேட்டவியாசர் அதிக துக்கத்தையடைந்து, கண்ணீர்சொரிந்து, வேர்வையரும்பி, இனி நான் என்செய்யப் போகின்றேனென்றுசோகமாயினர். சுகர் தந்தையைப்பார்த்து நகைத்துக்கூறுகின்றார்:—ஆ! இதுஎன்னஆச்சரியம். மாயையின் வலி மிகக்கொடியதுகொடியது. பண்டிதராகிய இவரும், மாயைக்குட்பட்டுத்துயரப்படுகின்றாரென்றெண்ணி, ஓ தந்தையே! நீர்பிரம சூத்திர முதலியவேதாந்த சாத்திரங்களையியற்றினவர். எல்லா முணர்ந்தவர். உம்மிடத்தில் இக்கொடியமாயையானது எப்படிவசிக்கிறதோ அறியேன். இதையோசிக்குங்கால் அது கொடிதென்பது சொல்லாமலே யமையும். பண்டிதராகியஉம்மைக்கூட மோகிக்கச்செய்கிறதல்லவா? நீர் வேதங்களையும் வரையறுத்தவர். புராணங்களையும்பாரதத்தையுமியற்றினவர். நீர் இப்படிப்பட்ட மோகத்தை யடைகிறீர்.ஃபிரம விஷ்ணு ருத்திராதிகளும் அந்த மாயைக்கு வசப்படுவாராயின் ஏனையரைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ, மூன்றுலகத்தினும்மாயைக்குட்படாத மேதாவியர்எவரிருக்கின்றனர். ஆகையால், மாயையின் வலிவு இவ்வளவென்றுசொல்லவியலுமா. அதனது செளரியம் எத்தகையதோ? இது தேவியினால் எப்படி உற்பத்தி செய்யப்பட்டதோ? அது மூன்றுலகத்தையும் எப்படி மோகிக்கச் செய்கின்றதோ? யானறியேன். சர்வஜ்ஞான ஈஸ்வரனும் இதை மாற்றாம லிருக்கின்றனரே. ஆகையால், அந்த மாயையை யாள்கின்றதேவியையான் சரணமடைகின்றேன். அவள் எனக்குத்தக்க ஞானோபதேசத்தைச் செய்தருளுவள். புராணிகர் வியாசரை விஷ்ணு அம்சமாகக் கூறுகின்றார். இவரும்மாயாசமுத்திரத்தில், மூழ்கிப்போன வோடத்தை யுடைய வணிகர்போல மூழ்கித் தத்தளிக்கின்றனரே! கண்களில் பாமரசனங்களைப்போல்

தாரை தாரையாய் நீரைச் சொரிகின்றனரே! அந்தோ! இவர் கற்றுணர்ந்த அறிவால் மாயையை வெல்ல சாத்யப்பட வில்லையே! இதன் வன்மையே வன்மை இவர்யார்? யாம்யார்? நம்மைப்பற்றி இத்தகைய ப்ரமத்தையடைவானேன்? பஞ்சபூதங்களா லாக்கப்பட்ட தேகத்தில், தகப்பனென்றும், பிள்ளையென்றும் உண்டாகும்படியான பாசம் மாயையினாலன்றோ? இந்தமாயை மிகவலுவானதே. மகான்களையு மோகிக்கச்செய்கிறதே. அந்தோ! இவர் இந்தத்தேகமாயைக்கு வசப்பட்டு வெட்கமின்றி யழுகின்றனரே? என்றிவ்வாறு சுகர் மனதில் ஆலோசித்துக் கொண்டு, எல்லாவற்றிற்குங் காரணியாயும் இந்திராதிதேவர்களுக்கும், பிரமாதிகளுக்கும், மஹேஶ்வரியாயுமிருக்கின்ற அம்பிகையை நன்றாய்த் தியானித்து, துயரக்கடலில் மூழ்கிக் கரை காணாது திகைத்துக் கொண்டிருக்குந் தந்தையைப் பார்த்து, விவேகத்தோடுகூடிய வசனத்தைக் கூறத் தொடங்கினர்:—

(௩௬-௪௨) ஓ பிதாவே! நீர் அறிவிலிகளுக்கு அறிவைவிளக்கும்போதகாசிரியரல்லவா? அத்தகையநீர், துயரப்படுவானேன்? நீர்படுகிறதுயரம் ஒன்றுமறியாதபிராகிருதருக்குண்டாகுந் துயரம்போலிருக்கின்றதே. யானிந்தச்சன்மத்திலுமக்குப் புத்திரனாகப்பிறந்தேன். இதற்கு முந்தியசனனத்தில் எவருக்குப்புத்திரனோ அறியேன். நீர்யார், யான்யார் பரமாத்மாவினால் இத்தகையபிரமையெல்லாங்கற்பனைப்பட்டுவருகின்றது. இனியாவது, மனதைத்தைரியப்படுத்திக் கொண்டு விழித்துப்பாரும். வீணான விஷயத்தில் துயரப்படும்படி மனதை விடாதேயும். இவையெல்லாம் மாயையின் கூற்றெனத் தெளிந்து துயரத்தைவிட்டொழிப்பீராக. ஒருவனுக்குப்பசியுண்டாகுமாயின் அதற்கேற்ற ஆகாரத்தை யுட்கொண்டாற் றீருமேயன்றிப் புத்திரனைப் பார்ப்பதாற் றீருமா? தாகமெடுக்குங்கால் சலபானஞ் செய்தாற் றீருமேயன்றிப்புத்திரனைப்பார்ப்பதினாற்றீருமா. மூக்கு, வாசனையினாற்சுகிக்கின்றது. செவி, இனியவோசையினாற்சுகிக்கின்றது. ஸ்திரீசுகம், ஸ்திரீயினாலேயே யுண்டாக வேண்டும். யானோ பிள்ளை, என்னால் என்ன சுக முண்டாகும். நான் என் செய்வேன். அரிச்சந்திரன்செய்யத் தொடங்கியவேள்விக்குஅஜீகர்த்தர் தன்புத்திரனையாகபசுவாகத்திரளான திரவியத்துக்குவிற்றுவிட்டனர் ஆதலால், சுகங்களுக்கெல்லாஞ் சாதனமாயிருப்பதுசெல்வம். செல்வத்திற்றான் சுகமிருக்கின்றது.

(௪௩-௪௭) அப்படி உமக்குச்சுகம்வேண்டுமாயின்பொருளைச் சம்பாதியும்; யானோ புத்திரன். என்னாலெப்படிச் சுகமுண்டாகும்

ஓ தந்தையே! நீர்சிறந்தஞானியல்லவா? எனக்குநல்லஞானமுண்டாகும்படிச் செய்யும். இப்போதுநீர் உத்தேசிப்பதுமீண்டும்எனக்குக் கர்ப்பவாசமுண்டாகாமைக்கேயாகவேண்டும். கர்மபூமியான இவ்வுலகில் மானுடசனனமெடுப்பது அருமையினும் அருமை. அதிலும் பிராமணசன்மம் எடுப்பது மிகவும்அரிது அதிலும்உத்தமகுலத்திலுதிப்பது அதனினுமரிது. அதிலும் எனக்கு மீண்டும் கர்ப்பவாசமுண்டாகாமலிருக்கவேண்டுமென்கிறநிச்சயபுத்திபுண்டானதுஎவ்வளவு அரிதானதோ அதைநீரே அறிந்துகொள்ளும். நான்கட்டுண்டவனுனேனென்கிற புத்தியானது என்னைவிட்டுச்சிறிதுமகலவில்லை. என்னைப்பற்றியமாயையானது,ஜன்மஜன்மாந்திரங்களில்அளவிறந்ததுன்பங்களை யனுபவிக்கச் செய்து, கிழத்தன்மையை யடைந்து இப்போதுஎன்னைவிட்டுவிலகிப்போயிற்றுஎன்றனர். இவ்வாறு மீண்டுங்கூறக்கேட்டவியாசர், இவன்நல்லபரிபாகியாயுள்,சந்நியாச ஆச்சிரமத்திலேயே அதிக ஊக்கமுடையவனுயுமிருக்கின்றுன்; இனி இவனுக் கிரண்டாவது ஆச்சிரமத்தைப் பற்றிவிசேடமாய்க் கூறுவதிற்பயனில்லையென நினைத்துச் சுகரைப்பார்த்துக் கூறுகின்றுர்:—

(௪அ-௯எ) புத்திரனே! யான் பாகவதமென்கிற சுருக்கமான புராணமொன்றிபற்றியிருக்கின்றேன். அது, வேதசம்பந்தமானது. பன்னிரண்டுஸ்கந்தங்களோடு கூடியது. ஸர்க்கம், பிரதி ஸர்க்கம், வம்சம், மந்வந்தரம், வம்சானு சரிதம்என்று கூறப்படும்ஐந்துலக்ஷணங்களோடு கூடியது.எல்லாப்புராணங்கட்கும்மகுடமாய்விளங்கத்தக்கது. இதைக்கேட்டமாத்திரத்தில் சதசத்தாகிய ஆத்மவிசாரஞ் செய்யும் நல்லறிவு உண்டாகும். அதை நீ இப்போதுபடிக்கத்தொடங்குவாயாக. ஓர்காலத்தில், விஷ்ணுமூர்த்தி அரசிலையின் மீது பாலரூபத்தோடு படுத்துக்கொண்டுஅடியில்வருமாறு ஆலோசிக்கத் தொடங்கினர். “யான்யாதுகாரணம்பற்றிச்சிதாத்துமாவினுல்பாலரூபனுய்இதிலடைக்கப்பட்டேன். இந்த வுலகத்தை எந்தக்கருவியினுல் எவ்விதமாயறிகிறேன்” என்றிவ்வாறு ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்க, அவரதுசந்தேகம்நிவிர்த்தியாமாறு அம்பிகைஎல்லாப்பொருளும்அடங்கியிருக்கிறஒருபாதிசுலோகத்தைக்கூறினள்:—“காணப்படும்இவ்வுலகமெல்லாம்யானே, என்னைத்தவிர அனுதியானதுவேறென்றுமில்லை” என்பது அதிலுள்ளபொருள் அந்தசுலோகத்தைக்கேட்டு விஷ்ணு, இவ்வரியபொருளோடுகூடியசத்தியமானசொல் யாரால்கூறப்பட்டது? பெண்ணுல்கூறப்பட்டதா? புருடனுல்கூறப்பட்டதா? நபும்ஸகனுல்கூறப்பட்டதா? இதனைஎப்படியறியமுடியும்

என்று ஏக்கமுற்றிருக்குந் தருணத்தில், இந்தப் பாகவதச் செய்யுளாகிய அந்தப் பாதிச்செய்யுள், அவருடைய ஹ்ருதய கமலத்திற் றரிக்கப்பட்டு, அடிக்கடி உச்சரித்துக்கொண்டே வடபத்ரத்தில் சயனித்துக் கொண்டிதன்பொருளை விசாரித்திருந்தனர். அப்போது அம்பிகை சாந்தையாயும் சங்குசக்கர கதை பத்மம் என்கிறஆயுதங்களை புஜங்களில் தரித்தவளாயும், திவ்யவஸ்திராபரணலங்கிருதையாயும் தனக்குச்சமானமான வசின்னியாதி சகிகளால் சூழப்பட்டவளாயும், அளவற்றவொளியையுடையவளாயும், விஷ்ணுவினெதிரில் நின்று, மந்தகாசஞ் செய்தனள். இவளைக்கண்ட மகாலட்சுமியும், தேவியென்றுணராது, புன்னகைசெய்து மலர்ந்த முகமுடையவளாயினள். அவ்வாறே, விஷ்ணுமூர்த்தியு முணராது அற்புத வேஷத்துடன் ஆதாரமில்லாமல் பாற்கடலில் நின்றுகொண்டிருக்கும் அம்பிகையைப்பார்த்து அதிக ஆச்சரியமடைந்து சிரித்தனர். மற்றொரு கணத்துக்குள், அந்த அம்பிகையின் பக்கங்களில் ரதி, புத்தி, பூதி, கீர்த்தி, ஸ்மிருதி, திருதி, ஸ்ரத்தை, மேதை, ஸ்வதை, ஸவாஃ, நித்திரை, தயை, துஷ்டி, புஷ்டி, க்ஷமை, லச்சை, ஜ்ரும்பை, தந்திரை முதலிய சக்திகள் நானாவிதமான ஆயுதங்களைத் தாங்கிக்கொண்டும் அநேகவிதமான ஆபரணங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டும், சாதி முதலிய புஷ்பமாலை, முத்துமாலை முதலிய மாலைகளைத் தரித்துக்கொண்டும், அந்தப் பாற்கடலிலேயே தோன்றினர். இவைகளையெல்லாங் கண்ட விஷ்ணு அளவிறந்தஆச்சரியமடைந்து இதனை யாலோசிக்கலாயினர்:— இதுஎன்ன மாயை, கண்டவர்களுக் கெல்லாம் வியப்பைத் தருகின்றது. இந்தப் பெண்கள் எப்படி உண்டானார்கள்? இப் பரிவாரங்களோடு நிற்கின்றவள் நம்மாதாவா? அல்லது மாயையா? இதனுண்மையறிய முடியவில்லையே. யாதுகாரணம்பற்றி இங்கு இவர்கள் காணப்பட்டனர்? இது விஷயத்தில் என்னாற் சொல்லத்தக்கது என்ன விருக்கிறது. இவர்களிங்கிருக்க வேண்டியவரோ, போகவேண்டியவரோ, ஒன்றுந் தெரியவில்லை, நாம் சிறுவனைப்போல் மௌனமாயிருத்தலே நலமென்றிருந்தனர்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறும் அத்தியாயம்.

காமேஸ்வர சுகப்ரதாயைநம:

தேவீபாகவதோத்பத்தி ஸ்வரூப கதனம்.

(க - கரு) வியாசர் கூறுகின்றார்:—மகாலக்ஷ்மி, விஷ்ணுமூர்த்திவடபத்திரத்தில் சயனரூபியாய்ப் புன்னகையோடு கூடியிருப்பதைப்பார்த்துக் கூறுகின்றாள்:—நீர் என்ன சிரித்துக்கொண்டிருக்கின்றீர். மகாசக்தியுடைய மாயாப் பிரபாவத்தினால், இங்கேதோன்றிய தேவியை, தேவியென்றுணராது நகையாடுகின்றீர். அப்பராசத்தி, இவ்வுலகம் லயமடைந்து சிருட்டியாகுந்தோறும் சகுணையாய் (வடிவமுள்ளவளாய்) ஆவிர்ப்பவிக்கின்றாள். யான் அவளுடைய சகுணை; என்னை, சாத்வீக சக்தி அம்சமா யறிந்து கொள்வாய். உன் நாபிக்கமலத்தில்பிரமனுதிக்கப் போகிறான். அவன் தவம்புரிந்துஒப்பில்லாத ராஜஸ சக்தியோடு கூடி, செந்நிறமுடையவனாய் பூவுலகத்தைப் படைப்பான். அப்பிரமன் தனது புத்திவிசேஷத்தால் பஞ்சபூத சம்பந்தமான உருவங்களையும், இந்திரியங்களையும், அறிகருவிகளான மனமுதலியவைகளையும், முன் வினைக்குத் தக்கவாறு கூட்டிமுடித்தலாகிய உற்பத்தியைச் செய்துவருவா னாதலால், சிருஷ்டிகருத்தா வென்று கூறப்படுவான் நீரோ, அவனால் படைக்கப்பட்ட இவ்வுலகத்தைக் காக்கின்றவ ராவீராதலால், காவற்கடவுளெனப் பெயர்பெறுவீர். அந்தப் பிரமனுடைய புருவநடுவிலிருந்து, உக்கிரத்தோடு கூடிய * உருத்திரமூர்த்தி தோன்றி, கோரமான தவம்புரிந்து தாமச சக்தியுக்தராய், கற்பாந்த காலத்தில் எல்லாவற்றையுஞ் சங்கரிக்கும் சம்ஹார கர்த்தராவர் ஓ விண்டுவே! பிரமனுக்கும், உருத்திரமூர்த்திக்கு முரிய சக்திகளைக் கூறினேன். உனக்குச் சக்தியாரெனில், சாத்வீக சக்தியாகிய யானே யென்றறிவீர். யான், எப்போதும் இந்த சாத்வீக வுருவத்தோடுமே உன்சமீபத்தில் வசிப்பேன். அந்த சமீபத்தானம் எதுவென்றால் உன்னுடைய ஹ்ருதயமாகும்என்றனள். விஷ்ணுமூர்த்தி வினவுகின்றார்:—ஓ தேவி! யான்முன்னர் நல்ல பொருளமைந்த பாதி சுலோகமொன்று கூறக்கேட்டேன். அது யாரால்கூறப்பட்டது? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். அதில் பெருஞ் சந்தேகமிருக்கின்றது. தனமில்லாதவன், எப்படி சார்வகாலமுந் தனத்தையே சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பானோ அப்படியே யானும் அடிக்கடி சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்றனர். இவ்வாறு கூறிய விஷ்ணுவின் வசனத்தைக் கேட்டமகாலக்ஷ்மி சொரூபியாய் வந்த தேவி, நகைத்து அதிகபிரேமையோடு கூறுகின்றாள்:—

* இவர்காலாந்தங்களைச் சங்கரிக்கும் மஹா ருத்திரரன்று, பிரகிருதி தத்வபுவனங்களைச் சங்கரிக்கின்ற குணருத்திரரென்றறிக.

(கூ - ௩க) ஓ விஷ்ணுமூர்த்தியே! என் சொல்லைக் கேட்பாயாக. என்னை, நீ இப்போது கண்ட சகுணசொரூபமாக அறிந்தனையே யன்றி, நிர்குணையென வறிந்தாயில்லை. அறிந்திருப்பையாயின், அந்த சுலோகம் யாரால் சொல்லப்பட்டதென்று கேட்கமாட்டாய். அது நிற்க, நீகேட்பது பகவதியால்சொல்லப்பட்டபாகவதசாரமாம். இதிற்சந்தேகம்வேண்டாம். அதில்பாகவதத்தின்தாத்பரிய விசேஷங்கள் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறது. ஆகையால் அது வேதசாரமான பாகவதமென்றே அறிந்துகொள்ளலாம். உனக்குத் தேவியின் கிருபை மிகவும் விசேடமா யிருந்தபடியினால் பாகவதத்தின் ரகஸ்யாமிசத்தைக் கூறினள். அதனை நீர் மறவாமல் மனத்திலிருத்தி எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். இது, எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் ரகசியமான அமிசம். இதைவிட சிறந்தசாத்திரங்கள்மூவுலகினுமில்லை என்றனள். அதைக்கேட்டவிஷ்ணு, பாகவத சாரமான அம்மந்திரத்தை அநுதினந் தியானித்துவந்தனர். இவ்வாறு சிலகாலஞ்சென்ற பிறகு அந்த விஷ்ணுவினுடைய நாபிக்கமலத்தி லுற்பவித்த பிரமன் மதுகைடப ருடைய பீதியினால் அவரைச்சரணமடைய உடனே மதுகைடபரோடு போர்புரிந்து, சங்கரித்துவிட்டு, பின்னர் பாகவதசார மந்திரமாகிய பாதி சுலோகத்தைச் செபித்தனர். அவ்வாறு செபித்துக்கொண்டிருக்கும் விஷ்ணுவை, பிரமன்பார்த்து, நீர் என்னசெபஞ் செய்கின்றீர்? உம்மைவிட மேலான தெய்வ மொன்றிருக்கிறதா? நீர்செபிப்பதால், உம்மைவிடச் சிறந்ததெய்வ மிருப்பதென்பது நிச்சயம். அது எது? என்றனன். விஷ்ணுமூர்த்தி கூறுகின்றார்:—ஆம் அப்படியேசிறந்ததெய்வ மொன்றிருக்கின்றது. என்னிடத்திலும் உன்னிடத்திலும் தொழில்களையியற்றுஞ்சக்தியொன்றிருக்கிறதல்லவா? அது,இத்தன்மைத்தெனவிசாரித்துப்பார்ப்பாய்.அத்தகைய சிவ சக்தி சொருபமாய் விளங்கும் அம்பிகையே, நம்மிருவருக்கும் மேலான தெய்வம். அத்தேவியை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டிருப்பதனாற்றான், இப்பூவுலகமும் சலமயமான சமுத்திரத்தில் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அவளது பெருமையானது இப்படிப்பட்டதென்று ஒருவராலுங் கூறமுடியாது. அவள் தான், ஆதியந்த ரகிதமான மேலான தெய்வம். அவளாற்றான் தாவர ஜங்கம ,மாத்மகமான இவ்வுலகம் படைக்கப்படுகிறது. அவளது கருணையினாற்றான், மானுட ஜன்மமெடுத்தோர் முத்திபெறவேண்டும். அதள்தான், முக்திக்கதிஷ்டான தேவதை. பந்தத்தில் கட்டுண் டுழல்வதற்கும், அவள்தான் தாரகம். யாமும், இப்பிரபஞ்ச மனைத்தும், அவளது சிற்சத்தியாற்றோற்றப்பட்டவர்களே. இதிலையமொன்று மில்லை. இதனை யதார்த்தமென் றுணர்வாயாக. அவ்வம்பிகை, என்னிடத்தில்

கருணைகூர்ந்து பாகவதசாரமான அர்த்த சுலோகத்தை உபதேசித்தனள். அந்த சுலோகார்த்தமானது, துவாபர யுகாரம்பத்தில் விஸ்தாரமான பாகவதமாகப் போகின்றது என்றனர். இவ்வாறு கூறியவுடனே, பிரமன், அப்பாகவதசார மந்திரத்தை அவரிடத்திலுபதேசம் பெற்றனன். அவர் தன் புத்திரனாகிய நாரதருக்குபதேசிக்க அவர், என்னிடத்தில் கருணைவைத்துபதேசித்தனர். அவரது கிருபாபலத்தினால், துவாபரயுகாதியில் அந்த பாதிசுலோகார்த்தத்தைப் பன்னிரண்டு ஸ்கந்தமாகச் செய்தேன். இதனை, நீ என்னிடம் உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டு படிப்பாயாக.

(௩௨-௩௯) இது, பஞ்ச லக்ஷணத்தோடு கூடினதாயும், அம்பிகையின் லீலாவினோதாதி சரித்திரங்களடங்கினதாயும், தத்துவ ரகசியங்கள் நிறைந்ததாயும், எல்லாப் புராணங்களிலுஞ் சிறந்ததாயும், தருமசாத்திரத்துக் கொப்பானதாயும், வேதார்த்தப் பிரதிபாதகமாயும், விருத்திராசுர வத சரித்திரமுதலிய அநேக சரித்திரங்களடங்கியதாயும், பிரமவித்தைக்கு ஆதிகாரணமாயும், சம்சார சமுத்திரத்தைத் தாண்டிவைப்பதாயு மிருக்கின்றமையால், இதனை நீ என்னிடம் உபதேசம்பெறுவாயாக. இதற்கு, நீ தான் யோக்யனாவாய், இதை நீ இடைவிடாமற் பாராயணஞ் செய்துவருவாயாக. இது பதினெண்ணாயிரஞ் சுலோக சங்கியையுடையது. அஞ்ஞானத்தை நசிக்கச்செய்வது. மேலான ஞானமென்னுஞ் சூரியனைப்பிரகாசிக்கச்செய்வது. சுகத்தையும், செல்வத்தையும், ஆயுள் விருத்தியையுந் தரத்தக்கது. இதைப் படிப்பவர்களுக்கும், கேட்பவர்களுக்கும், புத்திரபௌத்திர தனதானியாதி சம்பத்தைத் தரத்தக்கது. இப்புராணசங்கிதை, உன்னுடன் எவர் படிக்கின்றாரோ அவர், எனக்குச் சீடராவர் என்றனர். சூதர் கூறுகின்றார்:—இவ்வாறு இப்புராண சங்கிதையை, வியாசர் தன்புத்திரனாகிய சுகருக்குபதேசித்த பின்னர், ஓ முனிவர்களே! எனக்குபதேசித்தனர்.

(௪0-௪அ)வியாசர் ஆசிரமத்தில் அதுமுதல் அச்சுகர் பாராயணஞ்செய்து கொண்டு இதற்குப் புறம்பான கர்மமொன்றுஞ் செய்கிறதில்லை. தன் சுகத்தையும்நாடுகிறதில்லை. ஏகாந்தத்திலேயேயிருப்பர். அதிகமாக ஆகாரமுங்கொள்ளார். உபவாசத்திலேயே விருப்பம். அவரைப் பார்க்கும்போதெல்லாங் கேவல ஞானநிஷ்டராகவே தோன்றுவர். தனக்கு வேண்டுமென்றொன்றையும்விரும்பார். யாவரையும் வேற்றுமையின்றிச் சமமாக நினைப்பர். எக்காலத்திலும் சிந்தா சக்தராகவேயிருப்பர். இவ்வாறு சுகமுனிவரிருப்பதைக்கண்ட வியாசர் கூறுகின்றார்:—அப்பா குழந்தாய்! நீ யாதுகாரணத்தால் சித்தாகுலனாகவும். எங்குப் போவோமென்று துவரிதப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறவனாகவும், காணப்படுகின்றாய்? அன்றி, கடன்கார

ரால்பிடிக்கப்பட்ட நிர்த்தனனைப்போல், சர்வகாலமும் ஏக்கமுற்ற வனாயு மிருக்கின்றாய். அத்தகைய வியாகுலம், யானிருக்கும்போது உனக்கெப்படி வந்தது? இனி விசனப்படுவதை யொழித்து, இஷ்டப்படி வேண்டியசுகங்களை அனுபவிப்பாய். ஞானசாஸ்திரத்தை சாத்திரவிதிப்படி அநுஷ்டிப்பாய். மேலான ஞானவழியில் அறிவைச் செலுத்துவாய். என்னுடைய உபதேசத்தால் உனக்கு மனமொடுக்கம் உண்டாகாமற் போனால் சனகமகாராஜனால் பரிபாலித்துவரும் மிதுலாபட்டினஞ் சென்று அவரைக்கண்டு அவருடன் சிலகாலம் பழகிவருவையானால் அவர் உனது அஞ்ஞானத்தை யொருங்கே யொழித்துவிடுவர். அவர் சாமானியமானவரல்லர், தர்மபுத்தியுடையவர், சத்யசந்தர், ஜிதேந்திரியர், அவரை யாவரும் விதேகரென்று கூறுவர். அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாவானசனகரையடைந்து, உனது ஐயத்தை யெல்லாம் நிவிர்த்தித்துக்கொள்வாய். அவர் சீவன்முத்ததிசையிலிருப்பவர், தெளிவானபிரமஞானமுடையவர், நல்ல சீலர், ராஜரிஷி, மிகவும் சாந்தகுணமுடையவர், யோகியென்றனர்

(சகூ-சுக) வியாசரது இதவார்த்தைகளைக்கேட்டசுகர்வினவுகின்றார்:—ஓ பிதாவே! நீர்கூறிய சனக சக்கிரவர்த்தி, அதிகமான டம்பமுடையவரென்று என்மனத்திற் றோன்றுகின்றது. அவரை நீர் ஜீவன்முக்தரென்றும், விதேகரென்றும் தர்ம சாஸ்திரப் பிரவீண ரென்றுங் கூறியது, மலடி மைந்தன் கதைபோலிருக்கிறது. அவர் ராஜ்யத்தைப் பரிபாலித்துக்கொண்டிருக்கும் போதே விதேகரெனக் கூறிய விஷயத்தில் எனக்குச் சந்தேக முண்டாகின்றது. அப்படிப்பட்ட விதேகரான அரசனைப் பார்ப்பதற்கு எனக்கு அதிக விருப்ப முண்டாகிறது. சம்சாரத்தில் தாமரையிலையி லிருக்கும் நீரைப்போ லெப்படி யிருக்கமுடியும். இதை யோசிக்குங்கால் சம்சயமுண்டாகின்றது. ஓ தந்தையே! மோக்ஷமென்பது என்னை? அநுபவித்தும் அநுபவிக்காம லிருப்ப தெப்படி? இந்திரியங்களுடைய தொழில்களை விலக்குவதெப்படி? தாய், புத்திரன், மனைவி, உடன்பிறந்தார், வியபசாரி இவர்களிற் பேதாபேதம் எப்படி யுண்டாகாமற்போகும். உண்டாகுமானால் முக்தலக்ஷண மென்பது எப்படி? கசப்பு, உவர்ப்பு, தித்திப்பு, புளிப்பு, காரம், முதலிய ரசவர்க்கங்களை நாவு அறியுமாயின் போகத்தை யநுபவிக்கிற தாகிறது. சீதம், உஷ்ணம், சுகம், துக்கம், இவை தோன்றாமலிருப்பது எப்போது? முக்தனாக விருப்பது எப்படி? முக்ததிசை யடைந்திருக்குங்காலத்தில் சத்ருவையும் மித்ருவையும் எப்படி யறிவது? சத்ருவானவன், நன்மையைச் செய்வான்போல் நடிப்பானாயின் அவனை எவ்வாறறிவது? விவகாரதிசையில் மிக வூக்கமில்லாதவனாயின் அதனையெவ்வா றறிந்து கொள்

வன்? சோரனையும், தபசியையும் சமானமாக யெப்படி எண்ணு வன்? சமானமான புத்தியுடையவனல்லவோ முக்தனுவன். ஆகை யால் அரசரில், ஒருவனுவது சீவன் முக்தனுக விருப்பனென்று யானிதுவரையிற் கேட்டதில்லை. அன்றியும், கிருகஸ்தாச்சிரமத்தி லிருந்தவண்ணமே முக்தனுவா னென்கிற விஷயத்தில் மேன் மேலு மெனக்குச் சந்தேக முண்டாகிறது. ஒருவன் அரசனுக விருந்தே ஜீவன்முக்தனுக விருக்கிருனென்று நீர் குறிப்பிட்டுக் கூறினமையால் அந்தச்சந்தேகத்தை யொழித்துக் கொள்ள அவ் வரசனிருக்குப் மிதுலாநகரம் செல்லுகின்றேன் என்றனர்.

பதினுரும் அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

உ

காமேஶ்வர சுகப்ரதாயைநமஃ

பதினேழாம் அத்தியாயம்.

* மிதுலாம்பிரதி சுக கமனம்.

(க-டு) சூதர் கூறுகின்றார்:—இவ்வாறு சுகமுனிவர் வினவித் தன் றந்தையை நமஸ்கரித்து கைகூப்பி நின்று கூறுகிருர்:—யான் மிதுலைக்குப் போகவிருக்கின்றேன். என்றந்தையே!சனகசக்ரவர்த்தி சனங்களைத் தண்டிக்காமலே நீதி வழியினிறுத்திஆண்டுவருகின்ரு னென்றுகூறினீர். எந்தராஜ்யத்தில் பிரஜைகளிடத்தில்தண்டத்தை அரசன் செலுத்தாமலிருக்கின்ருனே, அந்த ராஜ்யத்தில் பிரஜை கள் நீதிமார்க்கத்தில் சரியாகச்செல்லமாட்டார்கள். மநுமுதலிய தருமசாஸ்திரங்களில், அரசன் தன்றேயத்தில்தருமம் நிலைக்கவேண் டுமென்றெண்ணுவானுயின், அதுநிலைப்பதற்குத் தண்டமே முதற் காரணமெனக்கூறப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? இங்ஙனமிருக்க, மிதுலா நகரத்தில் தண்டமில்லாமற் பிரஜைகள் நீதியில் நிற்கின்றார்களென் பதையோசிக்குங்கால், இதோ இருக்கின்ற எனதுதாய்மலடியெனக் கூறுங் கதைபோலிருக்கின்றது. ஆகையால் இவ்வற்புதத்தைப் பார்க்க விரும்புகின்றேனுகையால் அங்கு செல்ல விடைதரவேண்டு மென்றனர்.

(கூ-கஅ) வியாசர், புத்திரனைக்கட்டித் தழுவிக்கொண்டு கூறு கிருர்:—ஓ குழந்தாய்,உனக்குமங்களம் உண்டாகுக, நீசிரஞ்சீவியா யிருக்கக்கடவாய். எனக்குறுதியான வார்த்தை யொன்று சொல்லி விட்டு, உன்னிஷ்டம்போற் போய்வருவாய். அஃதாவது நீபோய்

---

* மிதுலாபுரிக்கு சுகர் செல்லுதல்.

வரும்போது, என்னுச்சிரமம்வந்து சேரவேண்டும். இதைவிட்டு வேறோரிடமுஞ் செல்லக்கூடாது. இதுதானெனக்குச் சொல்ல வேண்டிய உறுதிமொழி. இதுகாறும் உனதுமுகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே சந்தோஷமாய்க் காலங்கழித்து வந்தேன். இது முதல் உன்னைக்காணுமளவும், உன்முகம் பாராமையாகிய துக்க சாகரத்தில் மூழ்கிக்கிடப்பேன். என்பிராணன் நீதான். நீஇங்கிருந்து சனகனிடஞ்சென்று சந்தேகங்களை நிவிர்த்திக்கொண்டு, இங்கு வந்துசேர்ந்து வேதாத்தியயனஞ்செய்துகொண்டே காலத்தைச் சுகமாய்க் கழிப்பா யென்றனர். சுகமுனிவர் வியாசமுனிவரை பிரதக்ஷண நமஸ்காரஞ்செய்து, வில்லினின்றும் வெளிப்பட்ட பாணம்போல், அதிவேகமாய் வெளிப்பட்டு, அநேக தேசங்கள், நதிகள், ஆரணியங்கள்புண்யக்ஷேத்திரங்கள், தபோவனங்கள், ஆகிய இவற்றைக் கடந்து, அங்கங்கு தவம்புரிகின்றவர்களையும் யாகஞ்செய்கின்றவர்களையும் யோகிகளையும் வானப் பிரஸ்தர்களையும் பாசுபதர்களையும் சாக்தேயர்களையும் தரிசித்துக்கொண்டு இரண்டு வருடத்தில் மேருவையும் ஒருவருடத்தில் ஹிமாசலத்தையுந்தாண்டி சர்வசம்பத்துக்க ணிறைந்துள்ளதும் சதாசார நிரதர்களான அந்தணர்களாற் சூழப்பட்டதுமானமிதுலாநகரத்தை யடைந்து சுற்றிப்பார்த்து வருந்தருணத்தில்அங்குஒருகாவலாளி என்வந்தாய்? உனக் கிங்கென்ன காரியம்? சொல்லென்று கேட்கப்பதிலொன்றுங்கூறாதுமௌனமாயிருந்தனர்.

(கஃ - உக) இருக்கவே, அவன் நகர வாசற்படியிற் றள்ளிக்கொண்டுவந்துவிட அவ்வாசற்படியிலேயே கட்டையைப்போல் நின்று நகைத்துக்கொண்டு பேசாதிருந்தனர். காவலாளி வினவுகிறான்:—நீஎன்ன ஊமையா? எவ்வளவுகேட்டும் பதிலொன்றும்பேசுவதில்லை, பேசாத நீஇங்கு யாதுகாரணம்பற்றிவந்தனை? எவ்வளவு மூடனுனாலும் ஒருகாரியமின்றி ஓரிடமுஞ் செல்லான். அது நிற்க யாவராயினும் இந்நகரத்தில் பிரவேசிக்க வேண்டுமானல் அரசனுத்தரவு வேண்டும். ஊர் பெயர் தெரியாத புதுமையானவன் இந்நகரத்தில் பிரவேசிக்கக்கூடாது. உன்முகத்தைப் பார்த்தால் பிரமதேஜஸு ஜொலிக்கிறது. வேதவித்தகனைப்போலுங்காணப்படுகின்றது. ஆகலான் இனியாவதுகுலம் பெயர் ஊர் வந்தகாரியம் ஆகிய இவையிற்றைச் சொல்லிவிட்டு உன்னிஷ்டம் நகரத்துக்குட் செல்வாயென்றனன்.

(உஉ-உகூ) சுகர் அவனைப்பார்த்துக்கூறுகின்றார்:—ஓ துவாரபாலகனே! யான் எந்தக்காரியத்தை யுத்தேசித்து இவ்விடம் வந்தேனே அந்தக்காரியம் உன்வார்த்தையினல்கைகூடிவிட்டது. நகரத்துட்பிரவேசிப்பதே துர்லபமா யிருக்கும்பொழுது என் காரியத்தைச் சொல்வதினுற் பயனென்னை? என்னறிவின்மையால்

அந்தோ! இரண்டுமலைகளை வெகு கஷ்டப்பட்டுத் தாண்டி வழிதெரியாமற் றிரிந்தலைந்து வருத்தத்துடன் அரசனைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் அவாவினா லிங்குவந்தேன். வந்தகாரியம் வீணாயிற்று. என் தகப்பனார் என்னை வஞ்சித்தனர். பிறரைப்பழிப்பதிற் பயனென்னை? யான் எவ்வளவு திரியவேண்டுமோ, அவ்வளவுந் திரிந்தாயிற்று. ஓரிடத்திலும் இவ்வளவு கடுமையான சொல்லைக் கேட்டறியேன். தனத்தில் விருப்பமுடையவனுக்கு; உலகத்தைச் சுற்றித்திரிவதும், ஒவ்வோ ரிடத்திலும் இச்சகம்பேசிப் பொருளைத் தேடுவதும் இயற்கை எவற்றிலும் ஆசையற்றவனுக்கு சுகந் தானாகவே யமையுமல்லவா? அவன் வீணாகக் கண்டவிடங்களிற் றிரிவது அறிவின்மையன்றோ, எனக்கோ பொருள் தேடவேண்டுமென்றாவது, அதனால் விஷயசுகத்தை யனுபவிக்கவேண்டு மென்றாவது, விருப்ப மிருக்கின்றதோ வெனின்? ஒருசிறிதுமில்லை. அப்படியிருக்க நான் அரசனைக் காணவேண்டுமென்று பேராவாகொண்டு தேசம்விட்டுத் தேசம்வந்து பயனற்றுப் போயினேனே. இதைவிட அறிவின்மையான செய்கை என்ன விருக்கின்றது. மேருபர்வதமெங்கே? மிதிலைநகரமெங்கே? இதற்கும் அதற்கும் எவ்வளவுதூரமிருக்கின்றது. இவ்வளவு தூரமுங் காலால் நடந்து வந்தேனே? அப்படிவந்தும் என்ன பலன்கண்டேன், யான் மிகவும்தெய்வத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்டவ னானேன். நன்மையாயினும், தீமையாயினும் வருவது வந்தேதீரும். பிராரத்தம் அவசியம் அனுபவிக்க வருமென்பது நிச்சயம். புருஷப் பிரயத்தனமும், அதற்கொத்ததாகவே யிருக்கும். இவ்விடத்தில் தீர்த்த மிருக்கின்றதா? வேத மிருக்கின்றதா? ஒன்று மில்லையே. இவ்வலைச்சலில் எனக்குச் சிரமந்தான் பிரயோஜனம். இது பிராரத்தந்தானே? இந்நகரத் தரசனோ தன்னகரத்தில் ஒருவரும் பிரவேசிக்கக் கூடாதென்று கட்டளையிட்டிருக்கின்றான் என்றனர்.

(௩௦-௩௫) இவ்வாறு சுகர் பலவாறாய் மனவருத்தத்துடன் சொல்லிவிட்டுமௌனமுற்றிருக்க, இதைக்கேட்ட துவாரபாலகன். இவரைச் சிறந்தஞானியென்றறிந்து, அதிக விநயத்தோடுகூறுகின்றான்:— ஓ!பிராமணோத்தமரே இனி உம்மிடம் என்னதிகாரத்தைச் செலுத்துவேனாயின் என்குலம் நாசமாய் விடும். ஆதலான் நீர்எங்கு செல்லவேண்டுமோ அங்குசெல்லலாம். உமது காரியத்துக்கு என்னால் ஒருதடையும் வேண்டாம். இது வரையில் என்னாலுண்டான அபராதத்தைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும். நம்மைப் போன்ற மகான்களுக்குப் பொறுமையன்றோ சிறந்த பூஷணம் என்றனன். சுகர் கூறுகிறார்:—ஓ துவாரபாலகனே! உன்பேரில் சினங்கொள்ளக் காரணமென்னை? நீ பராதீனனன்றோ. சேவகன் பிரபுவின் உத்திரவின்படி காரியத்தைச் சரிவர நடத்தவேண்டியது நீதிதானே. இவ்

விஷயத்தில் அரசனைப் பழிப்பதுந் தகுதியன்று. சோரன் பகைவன் முதலியோர் நகரில் பிரவேசிக்காமற்காப்பதே புத்திமான்களிலக்கணம். பிறராஞைக்குட்பட்ட பிரதேசத்தில் சுலபமாய்ப் பிரவேசிக்க எண்ணியது அறிவின்மை யாதலால், இவ்விஷயத்தில் என்னிடத்திற்றான் குற்ற மிருக்கின்றது என்று அவனுக்குச் சமாதானங் கூறினர்.

(௩௧ ௫௫) அவன், ஓ சுகமெது? துக்கமெது? சத்ரு எவர்? மித்ரு எவர்? சுபத்தை யபேக்ஷிக்கிறவனாலே செய்யத்தக்கது என்ன? இவற்றைநன்றாய்ச் செல்லவேண்டுமென்றுகேட்கச் சுகர்கூறுகின்றார்:— எல்லாவுலகத்திலும் இரண்டுவிதமிருக்கிறது; அதி லிருக்கும் பிரஜைகளும் அராகி விராகி என இரண்டுவிதமாயிருக்கின்றனர். அவர்களுடைய சித்தமும் இரண்டு விதம். இவற்றுள் விராகி என்பவர் அறிந்தவர், அறியாதவர், அறிந்தும்அறியாதவர் எனமூன்றுவிதமாயிருப்பர். ராகி என்பவர், மூர்க்கர், சதுரர்எனஇரண்டுவிதமாயிருப்பர். அந்தச் சதுர்ப்பாடு சாஸ்திரவிசாரத்தால் வருவதாகியசாமர்த்தியம், புத்தி ஸூக்ஷ்மத்தால் வருவதாகியசாமர்த்தியம் என இருவிதம். அந்தப்புத்தி, யுக்தம் அயுக்தமென இரண்டுவிதம் என்றுகூறிவரும்பொழுது துவாரபாலகன் கூறுகின்றான்:— ஓபிராஹ்மணோத்தமரே! நான் அர்த்த ஞானமுடையவனல்லன். ஆகையால் நீரிப்போது கூறிய சொற்களுக்குப்பொருள் நன்றாய்விளங்கவில்லை. ஆகலான், சற்றுத் தயவுசெய்துவிளங்கச்சொல்லவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனன். சுகர்கூறுகின்றார்:—எவனுக்குச்சம்சாரத்தில் விருப்பமிருக்கின்றதோ, அவன் ராகி எனப்படுவன். அவன்றான்எல்லாவற்றிலுமோகமடைகின்றமூர்க்கன். அவனுக்குச்சுக துக்கங்கள் அநேக விதங்களாகவிருக்கின்றன. என்னவென்றால், தனம் புத்திரன், செல்வம், மனைவி, மானம், விஜயம் முதலியவற்றையும், காரியசாதனத்தையும்பெறுவதினாற்சுகமும், அதைப்பெறாததனாற்றுக்கமும், நிமிஷந்தோறும்மாறிமாறிவந்துகொண்டே இருக்கின்றன அவனது செய்கையெல்லாம்சுகத்தையடையவேண்டுமென்கிறவிருப்பத்தையடைந்திருக்கிறது. அச்செய்கைக்கு மாறானசெய்கைகளை யியற்றித் தடைப்படுத்துகிறவன் சத்ருவாகின்றான். அச்செய்கைக்குச் சாதகனாயிருக்கிறவன் மித்ரனாகிறான். விராகி, விஷய சுகங்களொன்றிலும் ஆசைவையாமல் ஏகாந்தத்தில்வேதாந்தவிசாரஞ்செய்து ஆத்மசுகத்தையநுபவித்துக்கொண்டிருப்பன். அவன்றான்எந்த விஷயத்திலுமோகமடையாத பண்டிதன். அவனுக்கு சம்சார வாழ்க்கையின் சுகமெல்லாந் துக்ககரமாகவேயிருக்கும். ஆயினும் அப்படி ஆத்மசுகத்தைநாடுகின்றவனுக்குக்காமக்குரோத லோபமத மாச்சரியமுதலிய கொடியசத்ருக்கள்பலவுண்டு. இப்படிப்பட்டசத்

ருக்களால்பீடிக்கப்பட்டவனுக்குப்பந்து, சந்தோஷமென்பவனொருவனே; அவனைத்தவிர வேறொருவரு மூன்றுலகத்திலுமில்லை என்றனர். இவ்வாறு சுகர் கூறக்கேட்ட துவாரபாலகன், அவர்ஞானியென்றெண்ணி, பட்டணத்தில் சுவேச்சையாகச் சஞ்சரிக்கும்படிப்போகவிட்டனன். பின் இரண்டாவது சூரியனைப்போலும் பிரகாசிக்கின்ற சுகமுனிவர் உள்ளேசென்று அந்நகரம் அநேகஜனங்களால் சூழப்பட்டிருப்பதையும், கடைகளாலலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதையும் மூன்றுலகத்திலுமுள்ள எல்லாப்பொருளுநிறைந்திருப்பதையுங்கண்டு அப்புறஞ்செல்ல, அங்கு வியாபாரிகள்கிரயவிக்ரயவியாபாரவிஷயமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்பதையும், சனங்கள்ராகத்துவேஷகாமக்குரோதலோபமோகாதிகளால்பரஸ்பரம்போராடிக்கொண்டிருப்பதையும்.பண்டிதர்கள்சாஸ்திரவாதஞ்செய்துகொண்டிருப்பதையும், பார்த்துக்கொண்டே உள்ளே பிரவேசிப்பதற்குப்பிரயத்தனப்படுங்கால், அவ்விடத்திலும், முன்போல்ஓர் துவாரபாலகனால்தடுக்கப்பட்டு, அவ்விடத்திலேயேஓர்விருக்ஷநிழலில்உட்கார்ந்துகொண்டு பிரஹ்மவிசாரஞ்செய்திருந்தனர். இப்படிச்சிலநேரம் ஒருகட்டுத்தறியைப்போலும் தியானநிஷ்டராயிருக்குந்தருணத்தில் அரசனுடைய மந்திரி, அவ்விடம்வந்து அவர் நிஷ்டராயிருப்பதைப்பார்த்துக் கைகூப்பி நடு நடுக்கி, சுவாமி! எங்கள் அபராதத்தைப் பொறுத்தருளல்வேண்டுமென்றுபிரார்த்தித்து, இரண்டாவதுபிராகாரம்அழைத்துக்கொண்டுபோய்அங்குஅநேகவிதமானபரிமளபுஷ்பங்கணிறைந்தஉத்யானவனத்தைக்காண்பித்து, அவ்விடத்தில்அர்க்கியபாத்திய ஆசமனாதிகள் தந்து உபசரித்து வைத்தனன்.

(௫௯-௬௬) அதுவேயுமன்றி அம்மந்திரிஅரண்மனையில்ராஜசேவையைச் செய்கின்றவர்களாயும், சங்கீத நாட்டியாதிகள் செய்வதில்வல்லவர்களாயுமுள்ளஸ்திரீகளை அழைத்து நீங்கள் இச்சுகமுனிவரை உபசரித்துவாருங்களென்றுகட்டளையிட்டுச்சென்றனன். அந்தஸ்திரீளும் அம்முனிபுங்கவரை நாடோறுந் தவறாமல் அன்னபானாதிகளால்வேண்டியவுபசாரங்கள் செய்துவந்தனர். சுகரும்சுகானந்தமாயிருந்தனர். பின்னர், அந்தப்புரத்தில் வசிக்கும் சில ஸ்திரீகள் உத்யானவனஞ்சென்று ரமிக்க விருப்பங்கொண்டவர்களாய், அநேகதாதிகளோடுஅவ்வனஞ்சென்றுகுதூகலத்துடன்சுற்றிப்பார்த்துக்கொண்டுவரும்போது. ஒருபக்கத்தில் ஆயிரஞ்சந்திரன் ஏககாலத்திலுதித்தாற்போல், சாந்தமூர்த்தியாய்மிருதுவானவார்த்தையுடையவராய் விளங்கும் மன்மதப் பிரதிநிதியான சுகமுனிவரைக்கண்டு,காமமீதூர்ந்து,மோகமடைந்து,ஒருவருக்கொருவர்,இவரதுரூபலாவண்யங்களைப் பேசிக்கொண்டும், ஒருவருக்கொருவர் முந்திச்சென்றும், அவரைமுற்றுகைசெய்தது போல்சூழ்ந்துகொண்டு

ஒவ்வொருவரும், என்னிடத்திலன்புவைக்கவேண்டும், அன்புவைக்கவேண்டுமென்று பலவாருகச்சகிக்கக்கூடாதஸாகசங்களாற்பலவத்காரஞ் செய்தனர். ஜிதேந்திரியரான முனிவர், அவர்களுடைய மோகவசனங்களுக்கிடங்கொடாமல்நிச்சலசித்தராய்க்கட்டையைப் போலிருந்தனர். இப்படியிருப்பதையறிந்தபெண்கள் இவரைஎப்படியாவது நம்முடைய சுவாதீனத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றுநினைத்து, சிலர்உயர்ந்தசயனுதிகளையும், சிலர்மணிகுண்டலாதி ஆபரணங்களையும், வெகுமானமாகக் கொடுத்தார்கள். அவைகளிலொன்றையேனுஞ் லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் உதாசீன பாவமுடையவராய், கமண்டலத்திலிருக்குஞ்சலத்தினல்கைகால்சுத்திசெய்துகொண்டு சந்தியாதி காலந்தோறுஞ் செய்யவேண்டிய வந்தனுதிஅநுஷ்டானங்களைச்செய்துமுடித்தும், ஒரு யாமகாலந்தியானநிஷ்டராகவிருந்தும், பின் சுகமாய்ச் சயனித்துக்கொண்டும், இரண்டுயாமம் நித்திரைசெய்தும், நான்காவதுயாமம் முழுவதையுந் தியானயோகத்திலேயே கழித்தும், பின்னர்ஸ்நானஞ்செய்துகாலைக்கடனைமுடித்தும், முன்போல்தியான நிஷ்டராகவும் இருப்பரேயன்றி ஸ்திரீகளுடைய செயலையறிந்து அதற்குடன்பட்டாரல்லர். இவ்வாறு ஒவ்வொருதினமும் வழுவா தியற்றிவந்தனர்.

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

காமேஸ்வர ப்ராணநாட்யை நம:

பதினெட்டாம் அத்யாயம்.

சுகஜனகசம்வாதம்.

———(*)———

(க-கச) சூதர் கூறுகின்ருர்:—ஓ சௌனகாதி முனிவர்காள்! இவ்வாறு உத்யானவனத்தில் சுகமுனிவர் சிலராயிருப்பதைகேட்டு ஜனகமகாராஜன், ஆசாரயுக்தனும்மந்திரிகள்பூக்கங்களிலும்புரோகிதர்முன்னுமாகவரஉத்யானவனஞ்சென்றுசுகமுனிவரைக்கண்டு, அர்க்கிய பாத்யாசமனுதிகள் விதிப்படி தந்து சிறந்த ஆசனத்திலிருக்கவைத்து, கோதரிசனஞ்செய்வித்துவேதவிதிப்படிபூஜித்தனன். அவரும், அவனது உபசாரமுழுவதையுஞ்சந்தோஷமாயங்கீகரித்தனர்,

பின்னர் அரசன் சுகமுனிவரைநோக்கித்தேவரீரது கிருபாவிசேஷத்தால் செங்கோல் நடந்துவருகின்றது என்று தனதுராஜ்யாதிக்ஷேமங்களைச்சொல்லிவிட்டு,சுகருடையக்ஷேமத்தைக் கேட்கத்தொடங்கினன். தபோபலத்தினுல், சூரியனைப்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் வியாசபுத்திரராகிய ஓ முனிவரே! உம்மைப்பார்க்கும்பொழுதேஒன்றிலும்ஆசையில்லாதவராகக்காணப்படுகிறது ஆகையால், தேவரீர் இங்குவந்தகாரணத்தைத் தயைகூர்ந்துசொல்லவேண்டுமென்றுபிரார்த்தித்தனன். சுகர், அரசனைப்பார்த்துக்கூறுகின்றூர்:—ஓமகாராஜனே! என்தகப்பனுர் ஆச்சிரமங்களில்கிருகஸ்தாச்சிரமமே சிறந்ததென்றுபுகழ்ந்துஎன்னைவிவாகஞ்செய்துகொள்ளும்படிகூடியமட்டும் பலாத்காரஞ்செய்தனர். யான்,அதுபந்தத்தைத்தருமென்றெண்ணி, அவரது வாக்யத்தை அங்கீகரிக்காமலிருகக, அவர்என்னைவிடாதுஅதுபந்தத்தைத்தரமாட்டாதப்பனேயென்றுபலகாரணங்களைச்சொன்னுர்.சொல்லியும்யானுடன்பட்டேனில்லை இப்படியான் திடசித்தனுயிருப்பதையறிந்து,“ஓபிள்ளாய்! யாதொன்றுக்குங்கவலைப்படாதை. நீமிதிலாநகரஞ்செல்வாய். அங்குசீவன்முக்தனுனவிதேகிஎன்னும்ஜனகராஜர், ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்துகொண்டும், சம்சாரவலையில்சிக்கிக்கொள்ளாமலுமிருக்கின்றூர்.அவரைப்பார்த்தபின்னராவது, பாணிக்கிரஹணஞ் செய்துகொள்ளப்பயந்து தவம்புரியப் பிரயத்தனப்படுகின்ற நீ, கிரகஸ்தாஞ்சிரமத்திலிருக்கும்பிரீதியொழியப்பெற்று,பாணிக்கிரகணஞ்செய்துகொள்வாயென்றெண்ணுகின்றேன். இதிற்சந்தேகமேதாவது இருப்பின், ஜனமகாராஜனைக் கேட்பாய். அவர் தெளிவாய்க் கூறுவர்” என்றனர் அவர்கூறியவார்த்தையைக்கேட்டு, அதிக வியப்புண்டாகி, உம்மைக்காணவேண்டுமென்கிற அவாவினுல், கிரிகளையும்நதிகளையும்வனங்களையுந்தேசங்களையும்கடந்துஇங்குவந்தனன். ஆதலால்நான்மோக்ஷகாமியாயிருக்கிறேன். அந்தமோக்ஷசுகத்தைக்கொடுக்கத்தக்கதுதவமா? தீர்த்தயாத்திரையா? சாந்திராயணவிரதமா? யாகமா? வேதாத்தியயனமா? இவைகளில் எது? அதனைக் கூறும்.என்றனர்.

(கரு-உஉ) ஜநகர், கூறுகின்றூர்:—மோக்ஷத்தில்விருப்புடையவன்செய்யவேண்டியகர்மத்தைச் சொல்லுகிறேன்கேளும்:—விதிப்படி உபநயனஞ் செய்துகொண்டபின், வேதத்தைக் கற்கும்பொருட்டுக்குருவினிடத்தில்வாசஞ்செய்து, வேதவேதாந்தங்களைநன்குயத்தியயனஞ்செய்து, குருதக்ஷணைகொடுத்து, அவரிடத்தில்விடைபெற்று, நல்ல குலத்திலுதித்த கன்னிகையைப் பாணிக்கிரகணஞ்

செய்துகொண்டு மனைவியுடன்கிருகஸ்தாச்சிரமத்தி லிருக்கவேண்டும். அதில் நியாயவழியாய்ப்பொருள்தேடி,அதிகஆசையையொழித்து,கிடைத்தமட்டில் சந்தோஷிப்பதும் அக்னிஹோத்தரமுதலிய கர்மங்களை வழுவாமற் செய்துமுடிப்பதும், புத்ரோற்பவதானஞ் செய்து, சிலகாலம் வசித்திருப்பதும்தருமமாகும். பின்னர்,வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்திற் பிரவேசித்து, கடுமையானதவத்திறைற்காமாதி அறுகுணங்களையும் ஜயித்து,மனைவியைப் புத்திரனிடத்திலொப்புவித்துவிட்டு, அக்னிகளையெல்லாந்தன்னிடத்திலாரோகணஞ்செய்துகொண்டு, பின்னர், நான்காவது ஆச்சிரமமாகிய சந்நியாசத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டும். அந்தத்துரீயாச்சிரமத்தில்சாந்தனையும்,சுத்தனையும்,வைராக்கியத்தோடுகூடினவனையுமிருக்கவேண்டும். சந்நியாச ஆச்சிரமத்துக்குஆசையற்றவன் அதிகாரியாவனன்றி, ஆசையோடு கூடினவன் ஒருபோது மதிகாரியாகான். இது வேதத்திற் கூறிய விதி. இதிற்சிறிது தவறு நேரிடினும் பயனில்லை. ஓ சுகமுனிவரே! நாற்பத்தெட்டு சம்ஸ்காரங்கள் வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதில் நாற்பதுகிருகஸ்தனுக்கும்,ஏனைய சம தமாதி முதலிய எட்டும்மோக்ஷகாமிக்கும்விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.இதனால்இந்த நாற்பத்தெட்டுசம்ஸ்காரங்களால் சம்ஸ்கரிக்கப்பட்டவன்முன்மோக்ஷத்துக்குரியவனுகின்றனெனஸ்பஷ்டமாகிறபடியினுல்ஒவ்வொரு ஆச்சிரமங்கள் தோறுஞ்சென்று, தர்மங்களைவிதிப்படிச்செய்யவேண்டுமென்று பெரியோர் கூறுவர் என்று அரசன் கூறினன்.

(உ௩-௨௭) சுகர் கூறுகின்றார்:—ஜனகமகாராஜனே! சனித்தபொழுதே ஞான விஞ்ஞானேற்பந்தமான வைராக்யம் ஹ்ருதயத்தில்பலமாய்வேரூன்றி இருப்பவன்கிருகஸ்தாதி ஆச்சிரமங்களிலெல்லாம்பிரவேசித்தேதீரவேண்டுமென்பது ஆவசியகமா? அல்லது,சந்நியாச ஆச்சிரம மொன்றே ஆவசியகமா? என்று வினவினர். ஜனகர் கூறுகின்றார்:—சுகரே! இந்திரியங்கள் வலுப்பெற்றிருக்குங் காலத்தில், அதை அடக்குவது ஒருவராலு முடியாது. அசாத்தியம். இந்திரியங்கள் பரிபாகமில்லாதவனைத் தாம்செல்லும் வழியெல்லாம் ஈர்த்து ஆசையை யெழுப்பி, அறிவை ஆகரிஷித்துக் கொண்டு பலவிதமாய்க் கெடுத்து விடுகின்றன. (எப்படி யென்றால்) ஆகாரவிச்சையிலேயும், சுகேச்சையிலேயும், சயனேச்சையிலேயும் எண்ணமுண்டாக்கிக் கெடுக்கின்றன. ஆகையால், இந்திரியங்களை வைத்துக் கொண்டு, எதியாகச் சென்றாற் பயனென்னை? பிராரத்தவாசனுபலத்தைச் செயிப்பது மிகவுங் கஷ்டம். அது ஒருபொழு

துஞ் சமனமடைகிறதில்லை. ஆதலால் கிரமமாய் ஒவ்வொரு ஆச்சிரமத்தினு மீடுபட்டு அவைகளைப் பற்றறத் தொலைக்க வேண்டும். சுகரே! உன்னதமான பிரதேசத்தில் தூங்குகிறவன், கொஞ்சஞ் சலிப்பானுயின் கீழே வீழ்ந்தே தீருவன்; கீழே தூங்குகிறவனெவ்வளவு சலித்தாலும் விழமாட்டான். அதுபோலச் சந்நியாச ஆச்சிரமத்தை யடைந்த பின் சபலபுத்தி யுண்டாகுமானல் பிரஷ்டனுகப் போய்விடுவன். மீண்டும் அவனீடேற வழியில்லை. சுகரே! எறும்புகளானவை, ஒரு பயனுள்ள விருக்ஷ மூலத்தை ஆஸ்ரயித்து மெல்லவூர்ந்து உச்சியிலேறி சுவையுள்ள கனிகளைச் சிறிது சிறிதாய்ச் சுகமாய்ச் சாப்பிடுகின்றன. பக்ஷிகளோ அக்கனிகளைச் சாப்பிடுவதற்கு வேகமாய் ஒரே பாய்ச்சலில் கனிக்குச் சமீபத்திற் சென்றும் அங்கு நேரிடுஞ் சில இடையூறுகளால் மொத்துண்டு சிரமப்பட்டும் பயனற்றுப் போகின்றன. எறும்புகளோ அப்படியன்று. அங்கங்கு சிரமத்தைப் பரிகாரஞ்செய்து கொண்டும் யாதொரு இடையூறில்லாமலும், அந்தப் பலத்தை யனுபவிக்கின்றன. ஆதலால், எவருக்கும் மனதை வெல்ல முடியாது. ஏனென்றால், மனதைக் காமம் விடாது. ஆகலான் அம்மனத்தை ஆச்சிரமந்தோறுஞ் சிறிது சிறிதாய் அடக்கிவர வேண்டும். சாந்தனுயும், ஞானவானுயும், ஆத்மவிசார முடையவனுயுமுள்ள புருஷன் கிருகஸ்தாச்சிரமத்தி லிருப்பவனு யிருந்த போதிலும் இலாபத்திற் சந்தோஷமும், அலாபத்திற் றுக்கமும் அடையமாட்டான். இவ்விரண்டிலும் சமபுத்தியுள்ளவனுக விருப்பான். ஆதலால் எவனுயினும் வேதத்தில் விதித்த கர்மங்களைச் செய்து அதன் பலத்தைவிரும்பாமலீஸ்வரார்ப்பணஞ் செய்கின்றானே அவன் ஆத்மானுபவத்தை யடைந்து ஆனந்தமூர்த்தியாய், சம்சாரபந்தத்தினின் றும்விடுபடுவன். இதிலையமில்லை. என்னைப் பாரும், யான் ராஜ்ய பரிபாலனஞ்செய்து கொண்டு, யதேச்சையாய்ச்சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கொன்றிலும் சுக துக்கமென்பது சிறிது மில்லை. அப்படிநான்பற்றற்றிருக்கின்றமையால்சீவன்முத்தனுய்விளக்குகின்றேன். யான் அநேகவிதமான போகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டும் ராஜ்ய விவகாரங்களைநடத்திக்கொண்டும், எப்படி அவைகளில்விருப்பமற்றிருக்கின்றேனே, அப்படியே, நீரும்கிருகஸ்தாச்சிரமத்தைக்கைக்கொண்டு எல்லாக்கர்மங்களையுஞ்செய்து, அதன்பலத்தைவிரும்பாமலென்னைப்போல்சீவன் முத்தனுகவிரும் எதுகாணப்படுகிறவிஷயமோ! அது பந்தத்தைவிளைவிக்கும். காணப்படாதபொருள் பந்தத்தைவிளைவிகாது. இவ்விரண்டனுள்பஞ்சபூதங்களும், அதனதன் குணங்களும், திரிசியரூபமாகியவிஷயரூபங்களாகும். இவ்விஷயங்களைச்சுட்டியறி

வதாகிய மனமே, சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமாக விருக்கின்றது. காணப்படாத பொருளா யிருப்பது பரமாத்மா, அது அப்பிரத்தியக்ஷமாயும், நிர்விகாரமாயும், மலமற்றதாயு மிருப்பது. அதனை அடைவது அநுமானத்தினாலேயே யன்றி, பிரத்தியக்ஷத்தினால் ஒருபொழுதும் அடைய முடியாது அந்தப் பரமாத்மாவைப் பத்தப்படுத்தாது. பந்தப்படுத்துவதாகிய மனம் நிர்மலமாய் விளங்குமாயின் எல்லாம் நிர்மலமாகவேயாய்விடும். மனம்,மலம் நீங்காதவரைக்கும் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்தாலும் அது பிராந்தியாகவும், பயனற்றதாகவும் முடியும். சீவாத்மாக்க ளடைய வேண்டிய பந்தமோக்ஷங்களுக்குக் காரணம் தேகமுமன்று, சீவாத்மாவுமன்று, இந்திரியங்களுமன்று மனமேயாகும். பரமாத்ம சம்பந்தப்பட்ட ஆத்மாவானவன், சுத்தனும் முக்தனும் விளங்குவான். அவன் ஒருபொழுதும் பந்தப்படான். ஆகையால் ஒருவன் மனோசம்பந்தத்தினின்று நீங்குவானாயின், பற்றுதல் விடுதலென்கிற விகற்பமின்றிச் சாந்தனாவான். சத்ருமித்ரு உதாசீனாதிபேதங்களெல்லாம் மனத்தின் கண்ணே யிருக்கின்றன. ஒரேவஸ்துவினிடத்தில் பேதம் எப்படியுண்டாகுமெனின், மனம்விகற்பப்பட்டு இரண்டாய்ப் பார்ப்பதினாலேயாம். விகற்பப்படுத்துவதாகிய மனோசம்பந்தம் எனக்கில்லை. யான் சிவனாகவிருந்தும் சதாபிரமமாகவே விளங்குகிறேன். இதிற் சிறிதுஞ் சந்தேகிக்க வேண்டாம். பேதபுத்தி நிகழும் வரையில் சம்சாரத்தில் பிரவிர்த்தி யுண்டாகிறது. இது அவித்தை யெனப் பெயர்பெறும். அதனை நீக்குவது வித்தையாம். இந்த வித்தியா வித்தைகள் இரண்டினையும் பண்டிதன் இடையறாது சிந்தித் தறியவேண்டும். சுகரே! வெயிலின்கடுமை இல்லாமற்போனால் நிழலினது சுகம் எப்படி யறியப்படும்? அதுபோல அவித்தியையின் துக்கமில்லாமல், வித்தையின் சுகம் எப்படி யறியப்படும்? குணங்கள் அவ்வக்குணங்களிடத்தில் இருக்கின்றன, பூதங்களும் அந்தந்தப் பூதங்களிடத்தில் இருக்கின்றன. இந்திரியங்கள் அவ்வவ்விந்திரியங்களிடத்தில் இருக்கின்றன. இங்ஙன மிருக்க அதில் ஆன்மாவுக்கு என்ன தோஷமிருக்கிறது. இது நிற்க, உலகிலுள்ள எல்லாவற்றையுங் காப்பாற்று நிமித்தமே வேதங்களில் அதற்குத் தக்கவாறு அங்கங்கும் பலவாறாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி ஏற்படுத்தியது தர்மத்தின் பொருட்டாகும். ஆகவே இதை யதிக்கிரமிப்பது தர்மமாகுமா? தர்மம் நாசமடையுமாகின் வருணாச்சிரமங்களுங் கெடும். ஆதலால் வேதத்தில் வரையறுக்கப்பட்ட மார்க்கத்தில் பிரவர்த்திக்கின்றவர்களுக்கே சுகமுண்டாகும் என்றனர்.

(௪௮-௬௧௨) அரசன் மொழியைக் கேட்ட சுகர் கூறுகின்றார்:— ஜனகமகாராஜாவே! நீர் இதுகாறுங் கூறிய விஷயங்களைக் கேட்டும்,

எனக்குண்டாயிருந்த சந்தேகம் எதுவோ அது அப்படியே யிருக்கின்றதன்றி. அதற்சிறிதும் நீங்கியதில்லை. வேதத்தில் விதித்தவைகளெல்லாம் தாமத்தின் பொருட்டாயின் ஜீவஹிம்சையைக் கூறி யிருக்கின்றதல்லவா? அது தருமமாகுமா? அதர்மம் நிறைந்துள்ளதென்றல்லவா சொல்ல வேண்டும்? அது எப்படி முத்திப்பிரதமான தருமத்தையுடையதாகும்? ஓ ஜனகரே! சோமபானஞ் செய்வதும் பசுக்களைக் கொல்வதும் அதனைப் பக்ஷிப்பதும்பிரத்யக்ஷமான அதர்மமும் அநாசாரமுமல்லவா? சவுத்திராமணி என்னும் வேத பாகத்தில் சுராபானக் கிரஹணமும், சொக்கட்டாணுடுவதும், நாணுவித கோரங்களான அநுஷ்டானங்களும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பூர்வத்தில் சசிபிந்து என்னும அரசன் நாடோறும் அநேக யாகங்கள் செய்தவனாயும், தர்மநிஷ்டனாயும், தான சீலனாயும், சத்யசாகானாயும், பிறருடைய தருமங்களைப் பாதுகாக்கின்றவனாயும், துஷ்டர்களைத் தண்டிக்கின்றவனாயும் இருந்தனனெனவும், அவன் எண்ணிறந்த வேள்விகளைச் செய்து தனத்தை யெல்லாந் தக்ஷிணையாகக் கொடுத்தனனெனவும், அவன் செய்துவந்த யாகங்களில் இறந்துபோன பசுக்களின்றோல் விந்தியபர்வதம்போல் ஆயிற்றெனவும், அதன் மேதையிலிருந்து பெருகிய நீர் சர்மண்வதி என்னும் பெயருடைய ஆறுயோடிற்றெனவும், பின்னர் அவன் சுவர்க்கத்தை யடைந்தானெனவும், அவன் கீர்த்தி யுலகமெங்கும் பரவியதெனவும் ஒரு கதை கேட்டிருக்கின்றேன். இத்தகைய யாக தருமங்கள் வேதம் கூறுகின்றமையால் அவை என் புத்திக்குச் சரியான தாகப் புலப்படவில்லை. அன்றி வேதத்தில் விதித்த வண்ணம் பாணிக்கிரகணஞ் செய்து கொண்டு ஸ்திரீயோடுகூடினவனுய் எப்போதுஞ் சிற்றின்பத்தை யனுபவிக்கின்றவன் அது கைவல்யப் படாத காலத்தில் பெருந்துன்பத்தை யடைகிறுன். இப்படிச் சிறிய வின்பத்தைக் காட்டிப் பெரிய துக்கத்தை அனுபவிக்கச் செய்வது வேத விதியால் வரும் பயன். இச்சுக துக்கத்தில் இருக்கின்றவன் எப்படிச் சீவன் முத்தனுவன்? என்று வினவினர். ஜநகர் கூறுகின்றார்:—ஓ சுகமுநிவரே! வேதத்தில் யாகப்பிரகரணத்தில் எந்த ஹிம்சை பிரத்தியக்ஷமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ அது ஹிம்சை யன்று. அது உபாதி சம்பந்தத்தினல் உண்டாகிய தென்றறிவீர் இது வுண்மை. எங்ஙன மெனின், அக்னியினிடத்தில் உண்டாகும் புகைவிறகின் சம்பந்தத்தினுல் உண்டாவதன்றி அக்னியினிடத்தி லுண்டாவதா? விறகினுடைய வுபாதி நீக்கத்தில் அக்

னியிடத்தில்புகையின்மை விளங்குகிறதல்லவா. அதுபோலவே வேதத்திற்கூறியஇம்சை, இம்சையில்லாததாகவே விளங்குகிறதுஇம்சையாருக்கெனின், தற்பிரயோசனத்தைநாடிச்செய்யும் காமிகளுக்கேயாம் ஈஸ்வரார்ப்பணமாகச்செய்யும்நிஷ்காமிகளுக்கு அஹிம்சையேயாம். இவ்வுண்மை யுணர்வீராக. காமமில்லாமலும் அகங்காரமில்லாமலும் எந்தக்கருமஞ் செய்யப்படுகின்றதோ அது செய்துஞ் செய்யாததென்றே மேதாவியரான பண்டிதர் கூறுகின்றார். (எனவே செய்துஞ் செய்யாதவரென்றபடி) கிருகஸ்தர்களுக்கு யஜ்ஞத்தில் விதிக்கப்பட்ட ஹிம்சை எதுவோ அதுவே ராகமில்லாமலும் அகங்காரமில்லாமலுஞ் செய்கிறமுமூக்ஷுகளுக்கு அஹிம்சையாம் என்றனர்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

காமேஸ்வரவிலாசின்யை நமஃ

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

சுகர் சந்தேக நிவிர்த்தி.

(க - கஉ) சுகர் கூறுகின்றார்:—ஓஜனகராஜனே! இப்பொழுது கூறிவந்த ஹிம்சைஅஹிம்சைகளின்நியாயம்பின்னர்விசாரிப்போம். நீர் கிருகஸ்தன் ஜீவன் முக்தனுவா னென்றீரே அதுபற்றி என் மனதில் மேன்மேலும் சந்தேகம் உதித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது. மாயாமயமான வலோத்தியில் இருக்கின்ற புருடன் எவ்வாறுஆசையில்லாதவனுவான்? அவன் சாஸ்திரஞானத்தையடைந்து நித்யாநித்தியவஸ்துவிசாரஞ் செய்தவனுனுலும் அவன்மனம்மோகத்தினின்றும் நீக்குவதில்லை. அவன் எப்படிமுக்தனுவான்? அந்தக்கரணத்தில்(இருதயத்தில்) பற்றியிருக்கும் அஞ்ஞான இருளைப்போக்குவதற்குச் சாஸ்திரஞானம்என்னவலிசெய்யும்? தீபம்என்கிறசொல்லினுலேயே இருளான நாசமடையுமா? எப்பொழுதும்யாவரிடத்துந் துரோகசிந்தனை யில்லாமலிருக்கவேண்டுமல்லவா? அது கிருகஸ்தனுக்கு எப்படிவாய்க்கும்? ஓஅரசனே! உமக்குப்பொருளாசை தொலைந்ததா? தொலையவில்லை. அவ்வாறே ராஜ்ய சுகானுபவவாசையும் போகவில்லை. அன்னியராஜ்யத்தைச்செயிக்கவேண்டுமென்கிறஆசையும் நீங்கவில்லை. இப்படியிருக்க நீரெவ்வாறு ஜீவன்முக்தராவீர்? அன்றி நீர் சோரர்களிடத்தில் சோரபுத்தியுடையவராகவும், தபஸ்விகளிடத்தில் சாதுபுத்தி யுடையவராகவும் இருக்கின்றீர்,

இது என்னுடையது அது உன்னுடையது என்கிற பேத புத்தியும் உமக்கிருக்கின்றது. நீர்விதேகராகஎப்படியாவீர்? அறுசுவையாகிய ரசங்களையும் நன்மை தீமைகளையும் அறிகிறீர். உமதுமனம்நன்மையிற் களிப்பையும் தீமையிற்சோகத்தையும்அடைகின்றது. சாக்கிர சொப்பன சுழுத்திகளாகிய மூன்றவத்தைகளும் உமக்குத் தவருது நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது, துரீயஅவஸ்தையடைந்தவராகஎப்படியாவீர்? ரதகஜதுரகபதாதிகளெல்லாம்என்வசத்திலிருக்கிறது.யான் எல்லாவற்றிற்கும் அதிபன் என எண்ணுகின்றீரா? இல்லையா? நன்மை தீமைகளையறிந்து சுகதுக்கங்களையடைகின்றமையால் உம்மை மனமில்லாதவராகஎப்படிச்சொல்லலாம்? எப்பொழுதும்சந்தோஷசித்தனும், புஷ்பமாலையினுஞ் சர்ப்பமாலையினுஞ் சமதிருஷ்டி உடையவனன்றோ மனமில்லாதவனவன். பொன்கட்டியையும், மண் கட்டியையும், சமமாய்ப் பார்ப்பவனன்றோ சீவன்முக்தனென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. எல்லாவற்றிலும், ஏகாத்மபுத்தியைபடைத்தாலும், எல்லாச்செந்துக்களுக்கும் ஹிதத்தைச் செய்வதன்றோசீவன்முக்திலக்ஷணம்? ஆதலால் என் மனமானது இல்லறத்தில் ஒருசிறிதும் ரமிக்கவில்லை. ஏகாகியாகியும், ஒன்றிலும்பற்றில்லாதவனுகியும் இருக்கவேண்டுமென்பதே என்கருத்து.

(கரு-உ0) ஸங்கவர்ஜிதனுகவும், அகங்கார மமகாரம்இல்லாதவனுகவும், கந்தமூலபலாசனனுகவும் துவந்த புத்தியில்லாதவனுகவும், விவாகம்இல்லாதவனுகவும், மிருகம்போல்சஞ்சரிக்கப்போகின்றேன். ஆசையில்லாதவனையும், குணதீதனையும் இருக்கின்ற எனக்கு வீட்டினாலும்தனத்தினாலும் அழகான மனைவியினாலும்ஆகவேண்டியதுஎன்னவிருக்கின்றது. நீர் நானுவிதமான ஆசைகளுக்கு மூலமாயுள்ள ராஜ்யசிந்தையை அடிக்கடி ஆலோசிக்கின்றீர், இப்படியிருந்தும் நான் முக்தனென்று சொல்லுகின்றீர். இதனை டம்பமென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? உமக்குச் சிலகாலம் சத்துருக்களைபற்றியசிந்தையும், சிலநேரம் பொருளைப்பற்றிய சிந்தையும், சிலநேரம் சேனை பரிவாரங்களைப்பற்றிய சிந்தையும் இடைவிடாமலிருக்கின்றதே, நீரெப்பொழுதுதான் சிந்தையற்றவராக இருப்பீரோ அறிகிலேன். வைகான சரும் முனிகளும் மிதமான ஆகாரமுடையவர்களாயும் ஜிதேந்திரியர்களாயும்இருக்கின்றனர். அவர்களும்ஓர்காலத்தில்இச்சம்சாரசுகத்தை அசத்தியமென்று அறிந்தவர்களாகஇருந்தும்ஒருகாலத்தில் மயக்கமுறுகின்றனர். உமதுவம்சத்தில்ஜனித்தவர்களுக்கெல்லாம் விதேகர்களென ஒரு பெயர்வழங்கப்பட்டுவருகிறது. அப்

பெயரைவஞ்சகமென்று சொல்ல வேண்டுமேயன்றிவேறுவிதமாய்ச்சொல்ல ஒருபொழுதும் இயலாது. ஏனெனில்உமதுவமிசத்திலுதித்த ஒருவருக்கு வித்யாதர ரென்கிற பெயர். அவர் மூர்க்கசிரோமணியாக விருந்தனர். ஒருவருக்குத் திவாகரர் என்றுபெயர்; அவர் பிறவிக்குருடர். ஒருவருக்கு லக்ஷ்மீதரர் என்று பெயர் அவர்பரமதரித்திரராகவேயிருந்தனர். ஆதலால்உமதுவமிசத்தில்பிறந்தவர்கள் இதுபோலவே பெயருக்குரிய அர்த்தத்தையுடையவரல்லரென்பது நிச்சயம். இதுபோலவே உமதுகுலத்தில்எவரெவர் பூர்வத்தில்பிறந்திருந்தனரோ அவர்களுக்கெல்லாம்விதேகர்களெனப்பெயர்மாத்திரமேயன்றி அது செய்கையினாலன்று. ஓ ஜனகமகாராஜனே! இதற்கோர் கதையுளது.

(உக - ஙக) உமது குலத்தில்பூர்வம்நிமிஎன்னும்பெயருடைய ஓர் அரசனிருந்தான். அவன் யாகஞ்செய்வதற்காகவசிஷ்டமுனிவராகியதனது குல குருவைப் பிரார்த்தித்தனன். அதற்கு முனிவர் யான், நீர் சொல்வதற்கு முன்னர்தேவேந்திரன் இப்பொழுதுதான் தனதுயாகத்துக்கு என்னையிருக்க வேண்டுமென்றுகோறினன். அதனையான் அங்கீகரித்துவிட்டேன். இனியான் அதனைத்தடுக்கவல்லவனன்று. ஆகையால் அவ்வேள்வியை முடித்துவிட்டுப் பின்னர் உன் வேண்டுகோளின்படி உன்யாகத்திற்கு வருகின்றேன் சந்தேகமில்லை. நீ அதுவரையில் யாகத்துக்குவேண்டிய சாமக்கிரிகளைத்தினே தினே சாவதானமாய்ச்சேர்த்து வருவாயென்றுவிடைதந்துஇந்திரனுடைய யாகத்தை நிறைவேற்றிவைக்கச் சென்றனர். பின்னர் நிமி, வசிஷ்டர்தன் யாகத்துக்கு முன்னர் வராமையால் சினங்கொண்டு வேறொருவரைக் குருவாகக்கொண்டுயாகத்தைச்செய்துமுடித்தனன். அதனைக்கேட்டவசிட்டமுனிவர், அதிககோபங்கொண்டுஅரசனைநோக்கி ஒகுருத்துரோகியே! உனது தேகம் அதப்பதனம் (கீழேவிழக்கடவது) என்று சபித்தனர். அரசனுங் கோபித்து என்சரீரம் அதப்பதனம்ஆவதுபோல் உமதுசரீரமும்அதப்பதனமாகக்கடவது என்று பிரதிசாபமிட்டனன். இவ்வாறுஒருவருக்கொருவர்சாபத்தினால்பதிதராயினர் என்பதைக்கேட்டிருக்கிறேன். உமதுகுலத்தவர்விதேகர்களென்கிற பெயருக்குரியவராய் இருப்பின் அவர்எப்படிசபிக்கப்படுவர் இதுஎன்மனதுக்குஅதிகவியப்பைஉண்டுபண்ணுகிறதுஎன்று கூறினர். ஜநகர்சுகரைப்பார்த்துக்கூறுகின்றார்:- ஓசுகரே! நீர் இப்பொழுதுசொல்லிவந்ததெல்லாம்சத்தியம். இதில்ஒருசிறிதும்பொய்மையில்லை. ஆயினும்நான் கூறுவதைச்சற்றுசாவதானமாகக்கேட்பீராக,

உமது தந்தை எனக்குப்பூஜ்யராயுங்குருவாயும் இருக்கின்றவர். அத்தகையநும்பிதாவை விட்டு விட்டு வனவாசஞ் செய்யவிருப்பங் கொண்டவராக இருக்கின்றீர். அப்படி நீர்செய்வீராயின் அவ்வனத்திலுலாவும் மிருகங்களெல்லாம் உமக்குநெருங்கின பந்துவைப் போல் ஆய்விடுமென்பதில் ஐயமில்லை தந்தை சங்கமம் பந்தத்தை விளைவிக்குமென்றெண்ணி ஆரணியமடைந்தஉமக்கு அங்கும் மிருக சங்கமம்உண்டாகின்றமையால் நீர்சங்கமற்றிருப்பது எப்படி? இது வன்றிஉணவின் பொருட்டாகவாவது கவலையுண்டாகுமாதலால் கவலையற்றிருப்பது எப்படி? நீர் வனத்தில் வசித்தபோதிலும் தண்டம் மான்தோல் முதலியன வேண்டுமென்று கவலையுண்டாகு மல்லவா? அதுபோல் எனக்கும் ராஜ்யத்தில் விவகாரார்த்தமாய்க் கவலையுண்டாகிறது. இருவருக்குங்கவலை பொதுவேஅன்றோ? இதனையுணராது என்மேலும் என்னுடைய மூதாதைகள் மேலும் பெருங் குறையெல்லாங் கொள்ளைகொள்ளையாகக் கூறினீர்-

(௩உ-௫௬) நீர் மனக்குழப்பமடைந்து தூரதேசமிருந்து வந்தவர். அது எனக்கில்லாமையால் எப்பொழுதும் நான் நிர்விகல்பனுயிருக்கிறேன், சுகமாய் உறங்குகின்றேன், புசிக்கின்றேன், நான் பந்தனென்கிற புத்தியை யடையாமையால் எப்பொழுதும்சுகரூபியாய் இருக்கின்றேன். நீர் பந்தனுயிருக்கின்றேன்என்கிறபுத்தியைக் கொண்டிருப்பதால் எப்பொழுதுந்துக்கரூபியாய் இருக்கின்றீர். அந்த பந்தன் என்கிற புத்தியை விட்டுவிட்டு சுகியாயிரும், பந்தத்துக்கு, காரணம் தேகமாதலால் அது நானல்லவெனச்சிந்தித்தலே முத்தியாம். அதுபோலவே கிருகம் தனம் ராஜ்யமுதலியன எனதல்லவென்கிற நிச்சயம்உண்டாகுமானுல் அதுவே முத்தியாம் என்றனர். சுகமுனிவர், ஜனகர்வாக்கியத்தைக்கேட்டுச் சந்தோஷித்தராய் விடைபெற்றுத்தன்பிதாவாகியவியாசரிடஞ்சென்றனர். வியாசமுனிவரும் புத்திரனுடைய வரவைக்கண்டு அதிகபிரேமையோடு தழுவி வுச்சிமோந்து ஜனகராஜாவினல் தனக்குவந்த ஞானவிசேஷத்தைக் கூறக்கேட்டு மகிழ்ந்தனர். பின்னர் சுகர் தன்பிதாவினிடத்தில் வேதாத்தியயனஞ்செய்து சர்வசாஸ்திர பாரங்கதராய் ஜனகராஜன், ராஜ்யத்தில் இருந்துகொண்டே விரக்தியடைந்திருந்ததுபோல் தாமும் மனேபந்தமேபந்தமன்றிசம்சாரம்பந்தமன்றென்று தெளிந்து விரக்கியடைந்துசுகியாய் வசித்திருந்தனர். பின்னர், பிதாவினுடைய இச்சையின்படிபிதுர்தேவதைகளுக்குப்புத்திரியாகியபீவரியென்னும்சுந்தரவதியாகியமங்கையைவிவாகஞ்செய்துகொண்டு இல்லறவொ

ழுக்கத்தினின்றுகிருஷ்ணன்கவுரப்ரமன்,பூரிதன்,தேவஶ்ரிதன்என்கிறநான்குபுத்திரர்களையும்,கீர்த்தி என்கிறஒருபெண்ணையும்பெற்று அப்பெண்ணை விப்ராஜ புத்திரனாகிய அணுவென்னும்மகானுக்குக் கொடுத்தனர்அந்தஅணுவென்பவர் பிரமதத்த னென்னும்புத்திரனைப்பெற்றனர்அவர்சௌரிய பல பராக்கிரமத்தினால் அரசனாகித் தனதுவிருத்தவயதில் நாரதமுனிவருடைய உபதேசத்தினால்யோகமார்க்கத்தையும்,பிரமஞானத்தையும்உடையராய்த்தனதுபுத்திரனிடத்தில்ராஜ்யபாரத்தைவிட்டு,பதரிகாச்ரமத்தையடைத்துஅங்குமுன்போலவேநாரத முனிவரால்மாயாபீஜமந்திரம் உபதேசிக்கப்பெற்றுசத்தியஞானத்தையடைந்துமுத்தியடைந்தனர். பின்னர், சுகமுனிவர்தன்பிதாவைவிட்டுநீக்கி, கயிலாயபர்வதஞ்சென்றுதியானநிஷ்டராய்,சங்கவர்ஜிதராய்அணிமாதிசித்திகளையடைந்து அப்பர்வதத்திலிருந்துஉதயகிரியினின்றெழும்சூரியனைப்போல்ஆகாயத்தில்எழும்பினர்.அப்பொழுதுஸ்ரீகயிலாயம்இரண்டுசிகரமுடையதுபோல்ஆயிற்று. அன்றியும்இவரெழுந்தவேகத்தாற்சிறிதசைந்தது. அதனாற்பிறரெல்லாம்இதுவென்னஉத்பாதமென்றுஎண்ணவும்வந்தது சுகர் வாயுவைப்போலுஞ் சூரியனைப்போலுஞ் எப்பொழுதும் ஆகாயசஞ்சாரியாய் இருடிகளால் துதிக்கப்பெற்றவராய் விளங்கியிருந்தனர்.

சர்வஞ்ஞராகிய வியாசமுனிவர் புத்திரசோகத்தால்அடிக்கடிஓ புத்திரனே!புத்திரனே! என்று கதறிக்கொண்டே சுகர்எந்தமலையை நோக்கிச்சென்றனரோ அந்தமலையை யடைந்து அங்குங்காணாமல் புத்திரா, என்கிற சொல்லையே பெருங்கூச்சலோடு இடைவிடாமற் சொல்லிகொண்டே சிந்தாகுலத்தோடும்அம்மலையைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கூறிய அச்சொல்லோசை அம்மலையில் வியாபித்து இவரைப்போலவே அதுவும் ஓயாது எதிரொலிஒலித்துக் கொண்டிருந்தது, இவ்வாறு வியாசர் துயரப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதைப்பரமசிவனார், சகியாதவராய்ச்சுகரைப்போல்எதிரொலிகொடுத்தனர்அன்றுமுதல்அப்பருப்பதத்தையாரொருவர் துயரமுற்றழைகின்றாரோ அவர்களுக்குஅவரதுதுன்பம் அகலுமாறு எதிரொலி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. பின்னர், சிவனார்,புத்திரசோகத்தால்சுகனே! சுகனே! அப்பனே! அப்பனே! என்று கூவிக்கூவிக்கதறியழும்வியாசருகில்வந்து, ஓவியாசனே! நீசோகமடையவேண்டாம் உன்புத்திரன் யோகாப்பியாசத்தில்பரமோத் கிருஷ்டத்தையடைந்துஒருவராலும் அடையக்கூடாத ஆகாசசஞ்சார சாமர்த்தியத்தையடைந்திருக்கின்றான்; ஆதலால், நீதுயரத்தையடையவேண்டாம்

சுகனல்உனதுபுகழ்எங்கும்பரவியிருக்கின்றதுஎன்று அனுகிக்ரஹஞ் செய்தனர். அப்பொழுது வியாசர், ஹேபரமசிவா! தேவரீர் எவ்வளவு சொல்லியும், அடியேனுக்குச் சமாதானம்பிறக்கவில்லை, புத்திரசோக முஞ்சிறிதும் நிவிர்த்தியாகவில்லை, இப்பாசத்திற்குயான் என்செய்வேன். ஹேசங்கரா! அடியேன்கண்களால்காணப்பெறாததேவரீரைக் காணப்பெற்றும் திருப்தியடையாமல் புத்திரனைக்காணவேண்டுமென்கிறவிருப்பத்தையேமேலாகக்கொண்டிருக்கின்றேனே அறிவிலியாகியயான்என்செய்வேன் அடியேன்பிழையைப்பொறுத்தருளல்வேண்டுமென்றனர். சிவனார் ஓ வியாசனே! நீபுத்திரனையேபார்க்கவேண்டுமென்று விரும்பியிருக்கின்றபடியால்சுகனை உனதுபக்கத்தில்சாயாரூபமாய்த்தோன்றும்படி அனுக்கிரகஞ்செய்கின்றேன் அந்தச்சாயையைக்கண்டு உனக்குண்டாயிருக்கும் புத்திரசோகத்தை நிவிர்த்தித்துக்கொள்வாயென்று வரந்தந்து மறைந்தனர். வியாசருந் தனது ஆச்சிரமத்தையடைந்து சாயாரூபமாய்த் தோன்றிய புத்திரனைக் கண்டனர். கண்டுந்திருப்தியடையாமல்முன்போலவேபுத்திரசோகத்தால்தகிக்கப்பட்டு துக்காக்கிராந்தராயினர். ("மக்கண்மெய்தீண்டல்உடற்கின்பமற்றவர், சொற்கேட்டல்இன்பஞ்செவிக்கு" என்று மெய்ம்மொழியிற்கூறியவாறு செவிக்கின்பமாகிய மழலைச்சொற்கேட்கப் பெற்றோமில்லை, மெய்க்கின்பமாகியமெய்தீண்டப்பெற்றோமில்லை. குழலினிதுஎன்ப தம்மக்கண் மழலைச்சொற்கேளாதவர்" என்று கூறியவாறு மகவின்மழலைச்சொல்லை இனிதென்று கூறப்பெறாது, குழலோசையும் யாழோசையும் இனிது இனிதென்று கூறப்பெற்றோமென்று எண்ணுந்தோறும் துன்பமே பெருகி புத்திரசோகந் தகிக்கத் துக்காக்கிராந்தராயினர்) என்றுகூறினார்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

காமேஸ்வர தபஸ்வித்யை நம:

இருபதாம் அத்யாயம்.

திருதராஷ்டிராத்யாத் உத்பத்தி.

(க-க0) தவத்திற்சிறந்த சௌனகாதி முநிபுங்கவர், சூதமுநிவரைப்பணிந்து ஒசர்வக்ஞராகியசூதரே! சுகமுநிவர்தெய்வத்தன்மையடைந்து ககனசஞ்சாரியானபின்னர் வியாசர்யாதுசெய்தனர்? அதனைசொல்லுமென்றுகேட்க, சூதர்கூறுகின்றார்:-வியாசர் தம்முடைய ஆச்சிரமத்தையடைந்துவசிக்குங்காலத்தில் அசிதர், தேவலர் வைசம்

பாயனர், ஜைமினி, சுமந்துமுதலிய தபோதனர் அவரிடத்தில் வேதாத்தியயனஞ்செய்து கொண்டுவந்து சிஷ்யத்துவத்தையடைந்து விடைபெற்றுத் தங்கள் தங்களிடம் போய்ச்சேர்ந்தனர். வியாசர் அங்கிருப்பதற்கு மனமில்லாமல் தம்மிடத்தில் அத்யயனஞ்செய்துபோன தபோதனர் இடந்தோறுஞ் சென்றனர். புத்திரசோகத்தால் அங்கும்இருக்கமனமில்லாதவராய் மீண்டுந் தமது தபோவனத்தை யடைந்துஜபாதியானவிசேஷத்தாலும்சாஸ்திரசிந்தனைவிசேஷத்தாலும் சிலநாள்கழித்திருந்தனர் பின்னர்புத்திரசோகமுற்றுமனம்பொங்கி பெருமூச்செறிந்து இனிநாம் எங்கேபாயிலும்போய்விடுவோமென்றெண்ணினர். அப்பொழுதுகங்காதீரத்தில் தம்மைநினைத்துத்* துக்கித்திருக்க, விட்டுவந்தவலைஞர்பெண்ணாகியசத்யவதிஎன்னுந்தமது தாயை நினைத்து அவ்விடஞ்சென்று தாயைக்காணாமல் அங்கிருக்கும்வலைஞர்களைப்பார்த்து ஓ வலைஞர்களே! இவ்விடத்தில் அதிக சுந்தரத்தோடு ஓரம்மணியிருந்தனளே அவ்வம்மணிஎங்குச்சென்றனள்? என்றுகேட்க, அவர்கள் எங்கள் அரசனிடஞ் சென்றனள் என்ன, அதைக்கேட்டுஅங்குசென்றனர், வலைஞர் குலதிலகனாகிய தாசரதனென்னும்அம்மன்னவன், இவரதுவரவைக்கண்டுமகிழ்ந்து அன்போடு அர்க்கிய பாத்தியாதிகள்தந்து கைகூப்பி நின்றுவிநயத்துடன் ஓ வியாசபகவானே! இப்பொழுதுதேவரீரதுவரவால்எனது ஜன்மம் சபலமாயிற்று; எங்கள்குலமும்பரிசுத்தமடைந்தது, தேவர்களுக்குங்கிடைத்தற் கரிதானஉமதுதரிசனம்எனக்கிப்போதுகிடைத்தமையால் எனது பாக்கியத்தை என்னவென்று சொல்லுவேன். என்பாக்கியமேபாக்கியம். என்பால் கருணைகூர்ந்துஎழுந்தருளியது யாதுகாரணமோ? அதனைத்தயை செய்தருளும். யானும்என்னுடையமனைவிமுதலிய சர்வ பதார்த்தங்களும் உம்முடையன. ஆகையால் உமக்குவேண்டியவைஎவையோ அவைகளையடைவதற்குயாதுதடையுள என்றனன்.

(கக க௮) தனதுதாயாகியசத்தியவதி, சந்தனு என்னும் அரசனுக்கு இரண்டுபிள்ளைகளைப்பெற்றிருக்கின்றாளென்பதைச்சிலரால் அறிந்தவராய் அவ்வலைஞரரசனை ஒன்றுங்கேட்கமனமில்லாமல்திரும்பி, இனிநாம் வனத்திற்சென்று அங்குதவஞ்செய்துகாலங்கழிப்பதேநலமென்றுநினைத்துசரஸ்வதிநதிதீரத்தில்மனோகரமான ஆச்ரம

* தன்மகனாகிய சுகன் தன்னைத் துக்கத்திலிருக்கவைத்துத்தான் சென்றபடியால் தன்னைப்பிரிந்த துக்கத்தால் தன்றாயாராகிய சத்யபதி எவ்வாறிருக்கின்றனளோவென்றெண்ணி அங்குச்செல்லநினைத்தாரென்க.

மொன்று அமைத்துக்கொண்டு அங்குதவ்ம்புரிந்துவந்தனர். இவர் செய்திஇங்ஙனமிருக்க, சந்தநுஎன்னும்அரசனுக்குமுதல்மனைவியாகிய தர்மபத்தினிக்கு காங்கேயன் (பீஷ்மன்) என்னுந் தவசீலனாகிய ஒருமகன் பிறந்தான். அவ்வரசனதுகாமக்கிழத்தியாகியசத்தியவதீ என்னும் வியாசரது தாயாகிய் இரண்டாவது மனைவிக்கு இரண்டு பிள்ளைகள்பிறந்தார்கள். அவருள்மூத்தவன் சித்திராங்கதன், இளையவன் வசித்திர வீரியன். இவர்கள் சர்வ லக்ஷணங்களோடும் சர்வ சுகுணங்களோடும் மஹாவீரபலங்களோடுந்தந்தையாருக்குவேண்டுஞ்சுகங்களைக்குறிப்பறிந்துசெய்கின்றவராயும்இருந்தனர் இம்மூன்றுபுத்திரர்களும் உயர்வு தாழ்வின்றி எல்லாவிஷயங்களிலும்சமான தருமம் உடையவர்களாய் இருப்பதையறிந்த சந்தநு, இறுமாந்து நம்மைத் தேவர்களாலும் வெல்லமுடியாதென்கிறநினைவோடு வயோதிகப்பருவமளவுந்தீரனாய் வாழ்ந்திருந்து சுவர்க்கலோகம் போய்ச் சேர்ந்தனன். இவனது சீமந்த புத்திரராகிய பீஷ்மர் அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தரகிரியைகளை விதிப்படிச்செய்துமுடித்தனர்.

(கக-ந்ச) பின்னர் பீஷ்மர் தனது சகோதரனான சித்திராங்கதனை அரசாக்ஷிக் குரியனாக்கி ராஜயபரிபாலனஞ் செய்துவரும்படி கட்டளையிட்டுத் தான் விரதசீலனா யிருந்தனன். சுகந்தரத்தையடைந்தசித்திராங்கதன் நன் றந்தையைப்போல் தானும் தனக்குச் சமானமானபலிஷ்டன் உலகில் ஒருவருமில்லையென்று இறுமாந்துமக்களுயிர்க்குத்தீராத்துயரத்தைச்செய்துவந்தனன். ஓர்நாள்வேட்டையாடுநிமித்தம்அநேகசேனைகளுடன் ஆரண்யஞ்சென்று அவ்விடத்திலுள்ள துஷ்டமிருகங்களைக்கொலைசெய்துகொண்டுபோகும்பொழுது அங்கிருந்தகந்தர்வராஜனொருவன்இவனுடையகொடுமைக்கஞ்சிதனதுவிமானத்தைஅப்புறஞ்செலுத்திச்சென்றனன். சித்திராங்கன்தஅஞ்சிச்செல்கின்றஅக்கந்தர்வனைப்பார்த்து, நாம்வருகின்றமார்க்கத்தில்இவன்அஞ்சாதுபோகின்றானல்லவாவென்றுஅகங்காரங்கொண்டுஅவனைவிமானத்தோடுபிடித்திழுத்தனன் காந்தர்வராசன் கோபங்கொண்டு மூன்றுவருடங் கொடுமையான யுத்தஞ்செய்து முடிவில் சித்திராங்கதன் கந்தர்வனால் கொல்லப்பட்டு இந்திரலோகஞ்சேர்ந்தனன். பீஷ்மர் அதை கேட்டுக் கவலையுற்றுஅவனுக்குச்செய்யவேண்டிய உத்தரகிரியைகளை முடித்துப் பின்னர் மந்திரிகளைவரவழைத்து ஓஅமைச்சர்காள்! இனி யாரை யரசாளச்செய்யலாமென்றுலோசித்துத் துணிந்து, அவன் தம்பியாகிய சித்திரவீரியனை அரசனாக்கி அரசாளச்செய்தனர்சித்திராங்கதன் இறந்துபோனசெய்தியைச்சத்

தியவதிகேட்டுப் பெருந்துயரத்தில் மூழ்கிப் பின்னர் தனது இளைய பிள்ளைக்குப் பட்டமானசெய்தியைக் கேள்வியுற்று. அத்துயரத்தையொழித்துச் சந்தோஷமடைந்தனள். இச்செய்தியைவியாசருங்கேட்டுமகிழ்ந்தனர். பீஷ்மர், அரசாக்ஷிபுரியும்சித்திரவீரியன், யவ்வனதிசையோடுங்கூடியிருப்பதைக்கண்டு கலியாணஞ்செய்விக்கவெண்ணிஆலோசித்திருக்கும்பொழுது, காசிராசன் தனது புத்திரிகளான அம்பா, அம்பிகை, அம்பாலிகை, என்னு மூன்று பெண்களுக்கும் விவாகஞ்செய்விக்கும் உத்தேசியமாய்ச்சுயம்வரம்நாட்டி, சகலதேசத்தரசரும், அரசபுத்திரரும்வந்துசேரும்படித்தெரிவித்தனன். அச்செய்தியை பீஷ்மர் கேள்வியுற்று ரதாரூரடய்ச்சென்று, அங்குவந்திருந்த அரசர்களையும், அம்மூன்று பெண்களையுங்கைப்பற்றியிருந்த சாளுவதேசத்து அரசனையும் வெற்றிகொண்டு அவ்வரசனைக்கீழேதள்ளிவிட்டு அம்மூன்று பெண்களையுந் தன்தேரிலேற்றிக்கொண்டு அம்மூவரையும்முறையே, தாயாகவும், தங்கையாகவும்புத்திரியாகவும், பாவித்து வெகுவீரியத்தோடு அஸ்தினபுரத்தை வந்தடைந்து சத்தியவதியைவரவழைத்து, என்தாயே! இப்பெண்களைப்பார்த்தனையா? ஒருத்தி என்தாய். ஒருத்திஎன்தங்கை, ஒருத்திஎன்புத்திரி என்று அவளிடத்தில் ஒப்புவித்துப்பின்னர், அப்பெண்களைப் பார்த்து,ஓ பெண்கள் சிகாமணிகளே! சத்யவதியாகிய இவ்வம்மை, என்சிறியதாய்,ஆகையால்நீங்கள் மூவரும்இவள்சொற்படியேகேட்டுநடக்கவேண்டுமென்றுகட்டளையிட்டுப், பின்னர்அப்பெண்களைத் தன்சகோதரனானசித்திரவீரியனுக்கு விவாகஞ்செய்விக்கவெண்ணி பிராமணர்களையும், சோதிடர்களையும்வருவித்துமுகூர்த்தநிச்சயஞ்செய்துவிவாகத்துக்குவேண்டியசாமக்கிரிகளைசேகரித்துவிட்டனர்.

(௩௫ - ௩௯) இச்செய்திகள்யாவும்மூத்தவளாகிய அம்பாஎன்பவள் கேள்வியுற்று, பீஷ்மரிடம்வந்து நாணத்தோடு நின்று கூறுகின்றாள்.ஓகங்காபுத்திரனே!இந்தக்குருவம்சத்தில்நீர்மூர்த்தவர்எல்லா தருமங்களையும்அறிந்தவர், இந்தக்குலத்தைவிர்த்திசெய்விக்குங் கடமையையேற்கொண்டவர். இத்தகையநீர், சாளுவதேசாதிபதியினால்கைக்கொள்ளப்பட்ட என்னைக்கைக்கொண்டுமனசினால்அங்கீகரித்துக்கையைப்பிடித்துக்கொண்டவர்இப்பொழுது அவைகளைமறந்து,என்னை வேறொருவருக்குக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்தீரே! இச்செய்கைஇந்தக்குருவம்சத்திற்குத்தக்கது தானா?முன்என்னைக்கைப்பற்றிய பொழுது உம்மையேபர்த்தாவாகநிச்சயித்துவிட்டேன்.எல்லா தருமங்களையும் உணர்ந்தநீரும் அப்பொழுது அப்படியேநினைத்தீர். அவையெல்லாம்இப்பொழுதுசொல்வதிற்பயனென்னை? நீரோ பலிஷ்டர், உம்முடையமனதில் எச்சமயத்தில் எவ்விதமாய்த்தோன்றுகிறதோ அவ்விதமா யாவையும் ஒழுங்குபடச்சொல்லி சரிசெய்யும் ஆற்றலும், சொற்சாதுர்யமும்உடையவர். உம்முடைய இஷ்டப்படியே செய்யும் என்றனள்.

(சo-நுo) அவ்வார்த்தையைப்பீஷ்மர்கேட்டு, தருமசாஸ்திரம் உணர்ந்தவிருத்தப்பிராமணர்களையும், சிறியதாயாகியசத்தியவதியையும், மந்திரிகளையும்வரவழைத்து அவர்களிடம்அப்பெண் கூறியநீதி கூறி இதற்குயான் செய்யவேண்டியது என்ன? யானெப்பொழுதும் விவாகஞ் செய்துகொள்வதில்லை என்று பீஷ்மம்பண்ணிக்கொடிருக்கின்றேன், இவ்விஷயத்தில் உங்களுக்குத் தோன்றுகிறதைச் சொல்லுங்கள் என்றனர். அப்பொழுது அவர்களும் அப்பெண்ணினுடைய அபிப்பிராயப்படியேகூறி, மறுபடி அப்பெண்மற்றொருவருக்குஉரியவளாகாளென்றுங் கூறினர். அதைக்கேட்டபீஷ்மர் தாம் கொண்டவிரதத்தை விடுவதற்கு எண்ணமில்லாதவராய் அப்பெண்ணையழைத்து நீ பூர்வத்தில் சாளுவதேசத் தரசனால் வரிக்கப்பட்டமையால்எனக்கு உரியவளாகாய், ஆகையால்இனி உன்னிஷ்டப்படி எவர்பாற்செல்லவேண்டுமோ அவர்பாற்செல்லலாம், ஒருகணமும் இவ்விடத்தில் நில்லாதையென்றுகடிந்துத்துரத்திவிட்டனர். அவள் அதிக துயரத்தோடு தன்னைப்பூர்வத்திற்கைபிடித்தசாளுவதேசாதிபதியினிடஞ்சென்று, தனக்குநேரிட்ட ஆபத்தைக்கூறி கூ கூவென்றலறிஎன்னுயகனே! இனிஎன்னைஉன்னிஷ்டம்போல்பாணிக்கிரஹணஞ்செய்துகொள்ளும், யானும் உன்னிஷ்டம்போல்நடந்துகொள்ளுகிறேன், நீரும் என்னைப் பூர்வத்தில் விவாகஞ்செய்துகொள்ளுகிறதாகச்சுயம்வரத்தில்வந்தவர்தானே? ஆகையால்இப்பொழுதுஎன்னை அனுதாணைசெய்யாமல் அங்கீகரித்துக்கொள்ளும்என்றுபிரார்த்தித்தனள். அவ்வரசன் அவளைப்பார்த்து கூறுகின்றான்:—ஓபெண்மணியே! நான் உன்னைக் கைப்பற்றியிருந்த அக்காலத்தில்யாவருங் காணப் பீஷ்மர் பலவத்காரமாய் உன்னைவரித்துத்தன்னுடையரதத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு போய்த்தானும் வைத்துக்கொள்ளாமல்தள்ளிவிட்டபடியால் யானும் உன்னைப் பாணிக்கிரகணஞ்செய்துகொள்ளமாட்டேன். பிறர் கைப்பற்றித் தட்ளிவிட்ட பெண்ணைஎந்த மூடன்றான்கைக்கொள்வான். ஆகையால், பீஷ்மரால்பரிகரிக்கப்பட்டவுன்னையான்வரிக்கமாட்டேன். இனி நீ எனக்குத்தாயாவாய் எனக்கூறிநிக்ரஹித்துவிட்டான். பின்னர், அவள் பெருந் துக்கத்தில்மூழ்கிக் கதறிக் கதறி ஓ வென் றழுதுகொண்டேமீண்டும்பீஷ்மரிடம்வந்து ஓ பீஷ்மரே! யான் உம்மால் வரிக்கப்பட்டவளானபடியினால்பாணிக்கிரஹணஞ் செய்துகொள்ள மாட்டேனென்று சாளுவனுந் தள்ளிவிட்டான், இனி நீர் தான்பாணிக்கிரஹணஞ்செய்துகொள்ளவேண்டும், வேறு ஒனக்குக் கதியாவார் யார்? சகலதருமங்களையும்அறிந்த நீர்என்னை அநியாயஞ்செய்வதுநீதியன்று, இனிஎன்வேண்டுகோளை மறுப்பீராகின்பிராணஹானியை யடைவேனென்பதில்ஐயம்வேண்டாமென்றனள். பீஷ்மர், ஓ பெண்ணே! இவ்வார்த்தையைமுன்னமே சொல்லலாகாதா? வேறு புருஷனிடத்தில் எண்ணம்வைத்திருந்தபடியினாலல்லவாயான் வேண்டாமென்றவுடனே இதுநல்லகாலந்தானென்று சென்றுவிட்டாய், அங்கு உன்னெண்ணம்போல்முடிவு

பெருமையினாலல்லவா மீண்டும் என்னிடம்வந்து சேர்ந்தனை, வீணா யேனழுகிறாய் இப்படிப்பட்ட கெட்டவெண்ணமுடையவுன்னை அங் கீகரிக்கமாட்டேன். ஆகையால் உன் தந்தையிடம் போய்ச்சேர்வாய் என்றனர். பீஷ்மரால்மறுக்கப்பட்ட அம்பா இனிஒருவருடையமுகத் தையும் பார்ப்பதில்லை என்று நெருங்கிய வனம்புகுந்து மநுஷ்யசஞ் சாரமில்லாத ஓரிடத்திற்றங்கிப் பரிசுத்தமானஓர் தீர்த்தக்கரையில்த வம்புரிந்துகொண்டிருந்தனள்.

(௫க - எச)விசித்திரவீரியன்,மிகரூபவதிகளான அம்பிகா அம் பாலிகாஎன்கிற இரண்டு பெண்களையும் விதிப்படி விவாகஞ்செய்து கொண்டு அப்பெண்களோடு கிருகத்திலும் வனத்திலும் உத்தியான வனத்திலும், நானாவிதமான காமரசங்களை ஒன்பது வருடமளவும் போகித்துப்பின்க்ஷயரோகத்தாற்பீடிக்கப்பட்டுமரணமடைந்தனன் இச்சேதியையறிந்துகொண்ட சத்யவதீபெருந்துக்கமடைந்து,அவ னுக்குச்செய்யவேண்டியஉத்ரகிரியைகளைமந்திரிகளைக்கொண்டுமுடி த்து,பின்னர்பீஷ்மரையழைத்துஏகாந்தஸ்தானத்தில்வைத்துக்கொ ண்டு பெருந்துயரத்துடன் ஓ புத்திரனே! உன்பிதாவினால்சம்பாதிக் கப்பட்டஅகண்டராஜ்யத்தையும், உன்சகோதாருடையமனைவிமார் இருவரையும்வைத்துக்கொண்டுவம்சத்தையும்அரசாக்ஷியையும்விர் த்திசெய்வாயாக; யான்சொல்லியவாறு நீ செய்யாமற் போவையே யானால்யயாதிமகாராஜவினுடையஇந்தவம்சமானதுக்ஷீணதசையை யடைந்துவிடும்என்றனள். ஓதாயே! என்தந்தை நிமித்தம்யான்செய் திருக்கும்பிரதிக்ஞை நீயறியாயோ,அறிந்திருந்தாலும் அறியாதிருந் தாலும் யானிப்பொழுது சொல்லுகிறேன், என்னையெனில், நான் இராஜ்ய மாளுகிறதில்லை என்றும், விவாகஞ்செய்து கொள்ளுகிற தில்லை என்றும் பிரதிஜ்ஞைசெய்திருக்கிறேனென்றனர். சத்தியவதீ மகாதுக்கத்தையடைந்தவளாய் இந்தவம்சமானது எப்படி விருத்தி யடையப்போகின்றது? அரசன் இல்லாமற்போனால்ராஜ்யத்தில்நீதி தப்பிப்போமே? என்றுபலவாறான குறைமொழிகளைக்கூறும்போது பீஷ்மர் ஓ அம்மணி! நீயேன் வீணாக வியசனப்படுகிறாய், விசித்திர வீரியனுடைய மனைவியினிடத்தில் நல்லகுலத்திற் பிறந்த பிராஹ் மணனையழைத்துவந்துபுணரும்படிச் செய்துபுத்திரோற்பத்திசெய் துக்கொள்ளலாம், குலம்நாசத்தை யடையவருந்தருணத்தில் இவ் வண்ணஞ்செய்வதுதோஷமன்று. வேதத்திலும்இவ்வாறேகூறியிருக் கின்றது, ஆகையால் நீ பவுத்திரனை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு அவ னுக்கு இந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து விடுவாய், அதுவரையில்உன் னுத்திரவின்பேரில் யானாண்டுவருகிறேன் என்று கூற, சத்தியவதீ, அவ்விதியைக்கேட்டு கானீனனும், தனக்குப்புத்திரனும், துவைபாய னனு மானவியாசபகவானை நினைத்தனள். அவர் ஞானதிருஷ்டியினா லறிந்துஅந்த க்ஷணமே வந்துதாயை வணங்கி நின்றனர். அப்பொ ழுதுபீஷ்மரும் வந்துபூஜித்தனர். சத்யவதிஅக்கினிதேவனைப்போல

தேஜோ நிதியாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற வியாசரைப்பார்த்து, ஓபுத்திரா! நீ விசித்திரவீரியனுடையமனைவியிடத்தில் உன்னுடையவீரியத்துக்குத்தக்கவாறுபுத்திரனை யுண்டுபண்ணக்கடவாயென்றனள். வியாசர் அதனைக்கேட்டு பிரணவோச்சாரணை செய்து மாதுர் வாக்கியத்தை மறுக்கக் கூடாதென்கிற நீதிவாக்கியத்தை யெண்ணி அங்கீகரித்து விசித்திர வீரியனுடைய மனைவியாகிய அம்பா என்பவளுக்கு மாதந்தோறும் வரும் ருதுஸ்நானத்தைஎதிர்பார்த்திருந்து அவளோடுசங்கமஞ்செய்து அந்தகனாகிய ஒருபுத்திரனைப்பெற்றனர். பிறவிக்குருடனாகப்பிறந்தஅப்பிள்ளையை சத்யவதிபார்த்து, தீராக்கவலையடைந்து அவனது இரண்டாம்மனைவியாகிய அம்பாலிகையை யழைத்து ஓ பெண்ணே! நீயாவது அந்த வியாசரோடு சேர்ந்து நல்லபுத்திரனைப் பெறுவாயென்று கூற, அவள் அச்சொல்லைக்கேட்டு உடன்பட்டவளாய்வியாசரைப்புணர்ந்து பாண்டுஎன்னும்வியாதியோடுகூடியஒரு புத்திரனைப்பெற்றனள். வெண்குஷ்டத்தோடுகூடிய பிள்ளைபிறந்தானென்றுசத்யவதிகேள்வியுற்று இவனும் அரசியலுக்கு உரியவனல்லவேஎன்றுமாறுத்துபரமடைந்துஒருவருடமானபின்னர்மறுபடியும் மருமகளையழைத்து, பெண்ணே! இரண்டு பிள்ளைகளும் அரசியல் செலுத்துந் தன்மைக்கு உரியராகாமற்போயினரே, உன்னை வியாசனோடு கூடும்படிவேண்டிக்கொண்டதும் அதற்கேயன்றோ. நீ மனம் வேறுபட்டு இப்படிச்செய்துவிட்டனையே, இனியேனும்மனம் ஒருமித்துஅந்தவியாசனோடுகூடிஒருநல்லபிள்ளையைப்பெறுவாயென்று வேண்டிக்கொண்டனள். பின்னர் வியாசரையும் வரவழைத்து அவரையும்வேண்டிக்கொண்டுஅன்றிரவில்அதிகஅலங்காரத்தோடுகூடியிருக்கின்ற பள்ளியறையைப்போய்ச்சேரும்படி செய்தனள். மருமகள் சத்யவதிக்கு உடன் பட்டவள்போல் நடித்து, விடை பெற்றுச் சென்று படுக்கையறையைப்போய்ச் சேராமல் தனக்குப்பதிலாகத் தாதியையனுப்பினள். அவள் அந்தவியாசரை இன்பமாய்க்கூடி இயமனுடைய அம்சமான சத்வகுண சம்பன்னராகிய விதுரனைப் பெற்றனள். இந்தப்பிரகாரம் கவுரவ வம்சவிர்த்தியின் பொருட்டுச்சத்தியவதியானவள்வியாசராலே வீரர்களாகிய திருதராஷ்டிரன்முதலிய மூவரையும் உண்டாக்கிய முறைமையைக் கூறினேனென்று சூதமுனிவர் சவுநகாதி முனிவர்களைப் பார்த்துக் கூறினர்.

இருபதாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

அத்தியாயம் உ௦ - க்குச் சுலோகம் (கககூ௫)

முதல் ஸ்கந்தம் முற்றிற்று

உ

காமேஸ்வர மநப்ரியாயை நம:

தேவீபாகவதம்.

இரண்டாம் ஸ்கந்தம்.

முதல் அத்தியாயம்.

* மத்ஸ்யகந்தி உத்பத்தி.

கஞ்சன காஞ்சிநிலயம் காத்ருத கோதண்டபாண ஸ்ருணுபாசம்
கடின ஸ்தனபர நம்பரம் கைவல்யானந்த கந்த மவலம்பே.

(க - எ.) சவுநகர் சூதமுனிவரைப் பணிந்து வினவுகின்றார்:— சர்வபுராணப் பிராஜ்ஞரே! இப்பொழுது தேவரீர் கூறிவந்தவைக ளிற் சிற்சில சந்தேகங்கள் தோன்றி என்மனத்தையும் இங்குள்ளா ராகிய முனி கணங்களுடைய எண்ணங்களையும் பிரமிக்கச் செய்கின் றன. அவற்றை மாற்றியருளல்வேண்டும். திருதராஷ்டிராதியருடைய உற்பத்திகள் சத்யவதியினுடைய ஆணையின்படி வியாசரால் ஆயின வென்றும், அந்தச் சத்யவதியை வியாசருடைய தாயென்றும், சந்த நுராஜன் அந்த சத்யவதியை மனைவியாகக் கொண்டா னென்றும், இவளுக்குச் சித்திரவீரியன், சித்திராங்கதன் என்கிற இரண்டுபிள்ளை கள் பிறந்தார்க ளென்றுங் கூறினீ ரல்லவா? சத்யவதி, வியாசரை திருதராஷ்டி ராதிய ருடைய விர்த்தியின் பொருட்டுப் பரஸ்திரீக ளைப் புணரும்படிச் செய்யவேண்டிய காரணமென்ன? வியாசருக் குத் தாயா யிருக்கின்ற சத்தியவதியே சந்தநுவுக்கு மனைவியானல் வியாசருக்குப் பிதா சந்தநுவா? சந்தநு பிதாவாகாமற் போனுல் இவருக்குப் பிதாயார்? இவருக்குப் பிதா வேறொருவ ரென்றுல் சத்தியவதிக்குக் கணவர் இருவரா? சத்தியவதிக்கு இரண்டு பிள்ளைக ளென்றீரே, அவர்கள் வியாசருடைச தந்தையாருக்குப் பிறந்தவர் களா? சந்தநுவுக்குப் பிறந்தவர்களா? என்றனர். சூதர் தருமார்த்த காம மோக்ஷங்களைக் கொடுக்கின்றவ ளாகியும், ஆதி சத்தியாகியும்

* மச்ச வாசனை வீசுகிற சரீரமுடையவளது பிறப்பைக் கூறல்.

இருக்கின்ற பராசக்தியை * "யாதொரு தேவியினுடைய மந்திர பீஜாக்ஷரத்தைப் பக்திஹீனமாக வுச்சரித்தபோதிலும் அழிவில்லாத இஷ்ட காமிய சித்தியுண்டாகுமோ அத்தேவி போக மோக்ஷ காமிக ளாகிய யாவராலும் எவ்விதத்தினு லாயினும் சர்வா பீஷ்டங்களையுங் கொடுக்கின்றவளாக எப்பொழுதும் ஸ்மரிக்கத்தக்கவள்" என்று தியானித்து, யாவரும் தேவியினுடைய தியானபரரா யிருக்க புரா ணப் பிரசித்தமாய் விளங்கும் பரிசுத்தமான கதையைச் சவுனகாதி யருக்குக் கூறத் தொடங்கினர்:—

(அ-கரு) ஓ அனுக்கிரஹ சீலராகிய முனி கணங்காள்! சேதிதேசத்தில் உபரிசரன் (மேலே சஞ்சரிக்கின்றவன்) என்னும் அரசன் தர்மிஷ்டனும், சத்யசாகரனும், பிராஹ்மண பூஜையிற் சிறந்தவனுயு மிருந்தனன். அவன் இந்திரனை நோக்கித் தவஞ்செய்ய அவ்விந்திரன் மகிழ்ந்து அவ் வரசனுக்குப் பரிகாச ஸ்படிக மயமா யிருக்கின்ற ஓர் விமானந் தந்து ஆசிபுகன்று போயினன். அன்று முதல் அவ்வரசன் அவ்விமானத்தில் ஆரோகணித்தவனுய் எப்பொ ழுதும் ஆகாச சஞ்சாரியாய் அஷ்டவசுக்களில் இவனும் ஒருவ னென்று சொல்ல உலாவி, பின்னர் கிரிகா என்கிற மங்கையை மணம் புணர்ந்து ஐந்து பிள்ளைகளைப்பெற்று, அவ்வைவரும் வீர பராக்கிரம சாலிகளா யிருத்தலைக்கண்டு, தன்னகரைச் சூழ்ந்திருக் கும் ஐந்து தேசங்களைத் தனித்தனியே அவர்களை அரசாளவைத் துத் தான் தன்னகரத்தை யாண்டுவந்தனன். அக்காலத்தில் ஓர் நாள் பிதிர்தேவதைகள் வந்து ஓ அரசனே! உன்னகரத்தில் மிரு கங்கள் மிகுந்திருக்கின்றன. ஆகையால், நீ இன்று வனஞ்சென்று வேட்டையாடி வருவாயென்று போயினர். அம்மொழியைக் கேட்ட அரசன், இன்று நம்முடைய மனைவியானவள் ருதுஸ்நான முடை யவளா யிருக்கின்றனளே நாமெப்படி வனம்போகிறது என்று அடி யில்வருமாறு சிந்தாகுலனுய்ச் சிந்திக்க லாயினன்:—ருது ஸ்நான காலத்தில் மனைவியைப் புணராதவன் பசுவின்கன்றைக் கொலைசெய் தவனுவான் என்றும், பிதுர் வாக்யத்தைக் கடந்தவன் மஹா பாதக னுவா னென்றுந் தரும சாஸ்திரங் கூறுகின்றதே; இவ் விரண்டில் நாமிப்போது எந்தபாதகத்துக்கு ஆளாவது, ஒன்று

*"யஸ்யோச்சாரண மாத்ரேண ஷித்திர்ப்பவதி ஸரஸ்வதீ, வ்யாஜே நாபிஹி பீஜஸ்ய வாக் பவஸ்ய விசேஷத:,, "சம்யக் சர்வாத்மநாசர்வை ஷ்ஸர்வகார்மார்த்த சித்தயே, ஸ்மர்த்தவ்யா சர்வதாதேவீ வாஞ்சிதார்த்தப்ரதாயிநீ".

கெட்டு ஒன்றுதானே முடியும். இவற்றில் எதுவிடத்தக்கது, எது செய்யத்தக்கது, இவ்விரண்டில் பிதுர்வாக்யமே மேலானதென்று கூறியிருக்கின்றபடியால் அதுவே செய்யத்தக்கதென்று துணிந்து வேட்டையாடச் சென்றனன்.

(கசு - உஎ) அவ்வேட்டை, அன்று அரசன் அரண்மனை சேராவண்ணம் பொழுதைப்போக்கி அவனை இரவில் அவ்விடத்திற்றானே தங்கியிருக்கச்செய்தது. அப்பொழுது அரசன், தன்மனையாளை நினைத்து இன்று நம்முடைய மனையாட்டி ருதுஸ்நானமுடையவளாயிருந்தும் அவளைக் கூடுதற்கில்லாமற் போயிற்றே என்றும் அவளைக் கூடவேண்டிய நாளி லொருநாள் வீணாயிற்றே என்றும் ஏங்கி அவளுடைய அங்கங்களை எல்லாம் ஒவ்வொன்றாக நினைத்து நினைத்து மயங்கியிருக்கும் பொழுது அவனது வீரியம் வெளிப்பட்டது. அதனை அரசன் பூமியில் வீணாய்ப்போக விடாது ஓராலிலையிற் பிடித்துவைத்துக்கொண்டு அந்தோ! இந்த வீரியம் வீணாய்ப் போகத் தக்கதன்று, இது * அமோகம், சிசு உற்பத்திக் கேதுவா யுள்ளது; ஆகையால் இது இன்று எவ்விதத்திலாவது நமது மனைவியினுடைய கர்ப்பத்திற்போய்ச் சேரவேண்டும் என்று மனதில் நிச்சயிக்கும் பொழுது தன்னருகில் ஓர் கழுகிருக்கக்கண்டான். அக்கழுகைப்பார்த்துக் கூறுகிறான் :— ஓ பக்ஷிராஜனே! உன்னால் எனக்கொரு உபகாரம் ஆகவேண்டும்; அதனைத்தட்டாமல் நீ செய்யவேண்டும். என்னையெனின், இந்த வீரியத்தை வாங்கிக் கொண்டு என்னுடைய கிருகத்தை யடைந்து கிரிகா யென்னும் என் மனையாளிடத்திற் சேர்த்துவிட வேண்டும் என்று கூறி, தொன்னையிலுள்ள வீரியத்தை எதனாலுங் கெடுதி நேரிடாவண்ணங் காத்தற்பொருட்டு அபிமந்திரித்து அதனிடம் கொடுத்தனுப்பினன். அப்பக்ஷி ராஜன் தன்மூக்கினாற் கவ்வி எடுத்துக்கொண்டு அதிவேகமா ஆகாயத்திற் பறந்து போகும்பொழுது மற்றொரு கழுகானது இதனை மாமிச கண்டமென்றெண்ணி, அதிவேகமாய்ப் பின்றொடர்ந்து இறகினாலும் மூக்கினாலும் அடித்துங் குத்தியும் பிடிங்கிக்கொண்டு போகப் பிரயத்தினப்பட்டது. அதனாற் கவர்ந்துகொண்டு போவதற்கு இடங்கொடாமல் இக்கழுகு அதனைப் பாதுகாத்துவரும் பொழுது தெய்வகதியாய்த் தவறிப் பெருவெள்ளமாய்வரும் யமுனா நதியில் விழுந்தது. பக்ஷிகளிரண்டும் போராடிக்கொண் டோடிப் போயின.

(உஅ - சஅ.) நதியில் விழுந்த வீரியமானது அவ்வெள்ளத்தில் மிதந்து கொண்டுவர, அதனை ஓர் மச்சம் விழுங்கிவிட்டது.

---

* மோகம்-கெடுதியடையத்தக்கது. அமோகம்-கெடுதியடையத்தகாதது.

ஓ முனிவர்காள்! இனி அம்மச்சத்தின் வரலாற்றைக் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள், அந்த மச்சம்-அத்ரிகை என்கிற தேவமங்கை அறள் அந்நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து கிரீடித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு பிராஹ்மணன் சந்தியாவந்தன நிமித்தம் அந்நதியிலிறங்கினன். அப்பிராஹ்மணன் காலை அந்த அப்சரஸ்திரீயானவள் பிடித்திழுத்தனள். பிராஹ்மணன் திடுக்கிட்டு நமது காலைப் பிடித்திழுப்பது ஜலஜெந்துவோ, அரக்கனோ, என்றாலோசித்து ஞான திருஷ்டியால் நோக்கித் தனது தவத்தைக்கெடுக்கவந்த ஓர் அப்சரஸ்திரீ என்றறிந்து கோபங்கொண்டு நீ நீரில்வாழுமுயிரைப்போல் என்னுடைய காலைப்பற்றி யிழுத்து சந்தியாவந்தனத்துக்கு இடையூறு செய்தமையால் மச்சமாகக்கடவாய் என்று சபித்தனர். இந்தச் சாபமேற்ற மச்சந்தான் அந்த வீரியத்தை விழுங்கியது. பின்னர் தேவமங்கையாகிய இந்த மச்சங்கர்ப்பமா யுலாவிக்கொண்டிருக்க, ஓர் நாள் ஓர் வலைஞன்வந்து வலைவிச, அவ்வலையிற் சிக்கிக் கொண்டது. அப்பொழுது அதற்குக் கர்ப்பமாசம் * பத்து. வலையிற் சிக்குண்ட அம்மச்சத்தை வலைஞன்கண்டு ஆச்சரியமடைந்து அதன்வயிற்றை யிரண்டாகப் பிளந்தனன். அதில் ஒரு ஆண்குழந்தையும், ஒருபெண்குழந்தையும், இருக்கக்கண்டு இதுவென்ன விந்தையினும் விந்தையாக விருக்கின்றதே என்று அந்த இரண்டு குழந்தைகளையும் உபரிசரனாகிய அரசனிடத்திற் கொண்டுபோய்க்கொடுத்தனன். அவன் அக்குழந்தைகள் தன் வீரியத்திற்குப் பிறந்தனவாமென்றறிந்து, ஆண்குழந்தயை வைத்துக்கொண்டு, பெண் குழந்தையை அவ் வலைஞனிடத்திலேயே கொடுத்து இக்குழந்தையை, காளி, அல்லது மத்ஸ்யகந்தி என்றழைக்கக்கடவாய் என்று கட்டளையிட்டனுப்பினன். அவ்வலைஞன் அப்பெண்குழந்தையை வீட்டுக்குக்கொண்டுபோய் அன்போடு வளர்த்துவருநாளில் அக்குழந்தைமேனியில் மச்சநாற்றம் வீசத்தலைப்பட்டது. அதுகண்ட யாவரும் காளியென வழைக்காமல் மச்சகந்தி என்றே யழைத்து வந்தனர் என்று சூதமுனிவர் கூறும்பொழுது, சவுநகர் இவள் தாயாகிய அத்ரி. என்னகதியடைந்தனள், அதனைச் சொல்லவேண்டும் என்ன; சூதர் ஓ முனிவர்களே! அப்சரஸ்திரீயாகிய அந்த அத்திரீதனக்குச் சாபமிட்ட அப் பிராமணரை அப்பொதுதே யடிபணிந்து ஓ அந்தணரே! நீர்யாவரிடத்துங்கருணை யுடையவராயிற்றே!

* உண்டது மானிட வீரியமாகையால் ஜலசரங்களுக் குரியனபோலா காது மாசம் பத்தாயிற்று.

அதனிற் சிறிது என்பால்வைத்து ஒரு விமோசனஞ்செய்யக் கூடாதாவென்று பிரார்த்திக்கும் பொழுது மனமிரங்கினவராய், ஓ சுந்தரமுடையவளே! சிறிது காலஞ்சென்றபின் நீ கர்ப்பவதியாய் இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெறுவாய்; அக்காலத்தில் சாப விமோசனமுண்டாய்ச் சுவர்க்கலோக மடையக்கடவாய் என்றனுக்கிரகஞ்செய்தனர். ஆகையால் ஓ முனிவர்களே! அதுபோல பிள்ளைகளைப் பெறவேண்டிய பத்தாவது மாசத்தில் வலைஞன் கைப்பட்டிறக்கப் பெற்று சுவர்க்க மடைந்தனளென்று அறிமின்கள். பின்னர், வலைஞனால் வளர்க்கப்பட்ட மத்ஸ்யகந்தியானவள் தன்னை வளர்த்து வந்த தாய்தந்தையர் மனமகிழ நடந்துவந்தனள் என்றனர்.

முதலத்யாய முற்றிற்று.

காமேஸ்வர ப்ராணநாதாயை நம:.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

வியாசோத்பத்தி.

(க-ரு.) சூதர் கூறுகின்றார்:— ஓ முனிவர்களே! முனிவரிற்சிறந்த பராசரமுனிவர் ஓர் காலத்தில் தீர்த்தயாத்திரை செய்து வரும்போது காளிந்தி என்னும் உத்தமமாகிய யமுனா நதிக்கரையில் வந்து அந்நதியைக் கடத்தற்கு அங்கிருந்த ஓடக்காரனாகிய தாசன் என்னும் வலைஞனைப்பார்த்து என்னை ஓடத்திலேற்றிக் கொண்டு போய் அக்கரையில் விடுவையா வென்றுகேட்க, அவனப்போது ஆகாரங்கொள்ளுஞ் சமயமாயிருந்தபடியால் அம்முனிவரைநோக்கி ஓ சுவாமிகாள்! யான் ஆகாரமுண்ட பின்னர் உம்முடைய இஷ்டம்போல் விடுகிறேனென்று கூறினன். முனிவர் அப்பா! யான் அதுபரியந்தம் இருக்கமுடியாது; சீக்கிரமாய்ப் போகவேண்டு மென்ன, அவன் அப்படியானல் இதோ என்னருமை மகளிருக்கின்றாள் அவளை யனுப்புகிறேன் என்று உபசாரத்தோடுகூறி, தனக்குப் பிரியையாத் தன்னால் வளர்க்கப்பட்ட மச்சகந்தியைப் பார்த்து ஓ குழந்தாய்! இம்மஹானுபவரை ஓடத்தி லேற்றிக்கொண்டு அக்கரையில் விட்டுவருவா யென்று கூற, மச்சனூற்ற முடைய அப்பெண் அவ்வலைஞனைவணங்கி உம்முடைய கட்டளையின்படியே தவசிரேஷ்டராகிய முனிவரை, விட்டு வருகின்றேனென்று விடைபெற்று

அம்முனிவர்பாற் சென்று ஐயா தர்மாத்மாவே! தவசிரேஷ்டரே! விரதசீலரே! இதோ ஓடங்கொண்டுவந்துவிட்டேன் வாரும், இதி லேறும் ஏறும் உமது ஆசாரத்திற்குக் குறைவின்றிக் கொண்டுபோய் விடுகிறேன் என்று பல மதுரமொழிகளைக்கூறி அவரை ஏற்றிக்கொண்டு ஓடத்தைவிட்டனள்.

(கூ - கசு.) முனிவர் அவ்வோடம் போகும்பொழுது அவள் அசைந்தசைந்து ஒய்யாரமாய்ப் போவதையும் அவளுடைய ரூபலாவண்யசௌந்தரியங்களையும் நன்றாய்க் கவனித்துப்பார்த்து ஊழ்வகையால் காமவெள்ளத்தில் மூழ்கிக் கரையேறமாட்டாது இனி நாம் என்செய்வோம்? நமக்கு யாதொரு பற்றுக்கோடு மில்லையே என்றெண்ணி எக்கமுற்றுத் தள்ளாடித்தள்ளாடி அவள் சமீபத்திற் சென்று அவளுடைய வலக்கரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டெழுந்தனர். இதனைக்கண்ட மச்சகந்தி தன்கையைப்பிடித்த முனிவரைப்பார்த்துக் கூறுகிறாள்:—இது என்னகொடுமை! உம்முடையபுத்தி இப்படியும் மோசம்போகலாமா? என் கையைப்பிடித்தது எற்றுக்கு? நல்ல குலத்திற் பிறந்தவராயும், ஆசாரசீலராயும், ஞானவைராக்யமுடையவராயுமிருக்கின்ற நீர் இப்பொழுது அவைகளைமறந்து குல முதலியவற்றிலிழிந்த என்னுடைய கரத்தை எப்படிப்பிடிக்கத் துணிந்தீர்? மன்மதனுடைய வேதனைக்குள்ளானீரே! உலகில் மானிடப் பிறப்புவருவது அரிது, அதனினுமரிது பிராஹ்மணனாகப் பிறத்தல், அதனினு மரிது பிராஹ்மணத்வ முண்டாதல், என்று வேதங்கள் கூறுகின்றனவல்லவா? அவ்வேத மொழியையும் கைவிட்டீரே? ஓ விப்பிரேந்திரரே! என் சமீபத்திலெப்படி யிருக்கின்றீர்? என் சரீரத்தில் மச்சநாற்றம் வீசுகிறதே அது உமக்கு வீசவில்லையா? உலகில் ஸ்திரீபுருஷாளிருவரும் குலத்திலும் ஆசாரத்திலும் அழகிலும் ஒத்திருந்து கூடுவாராயின் அவர்களுக்குச் சுகமுண்டாகுமேயன்றி இவை மாறுபட்டவர்களுக்குச் சுகமெப்படி யுண்டாகும்? ஆகையால் நீர் என்னைக் கைப்பற்றியதும் என்சமீபத்தி லிருப்பதும் ஆகிய இச்செய்கைகள் எனக்கு அருவருப்பைத் தருகின்றன. அருவருப்படைந்திருக்கிற என்னிடத்தில் உமக்கு எப்படிச் சுகமுண்டாகும்! மந்தபுத்தி யுடையவரே! பின்வருவதை ஆலோசியாமல் திடீரென்று என்கையைப்பிடித்தீரே! அப்பொழுது நான் பயந்தாவது அல்லது நம்முடைய கையை இவர்பிடிக்கலாமா என்றெண்ணி யாவது இவ்வோடத்தைக் கவிழ்த்துவிடுவேனாயின் நீரென்னசெய்வீர்? என்னையுமிழந்து உம்முயிரையுமிழந்துவிடுவீரே!

உம்மால் வஞ்சனையில்லை. மன்மதனுடைய பஞ்சபாணங்களி லகப் பட்டவர்களில் யாவர் பிழைத்தனர் என்று கூறிய மொழியைமுனி வர்கேட்டுச் சிறிது நடுக்கிட்டனர். அதுகண்ட மச்சகந்தி, ஓமுனி வரே! என்ன திகிற்படுகின்றீர், நான் ஓடத்தைக் கவிழ்த்து விடு வேனென்றால் நான் கவிழ்ப்பேனு! நீர் அஞ்சாதிரும் என்று கூறி னள். இம்மொழிகளைக் கேட்ட முனிவர் இவளுடைய சாகசக்யமா யிருக்கிற ஹிதமொழிகளை யூகித்து இவள் வலைஞர் மகளாயினும் அறிவிற்சிறந்தவளே என்று தன்னுள்ளே மகிழ்ந்து கூறுகிறார்:—

(கரு - உகூ) ஓ பெண்மணியே! என்னை மந்தபுத்தி யுடை வனென்றும், மன்மத பாணத்தால் வருந்துகின்ற அறிவிலியென் றும், இழித்துக்கூறினையாயினும் யான் உன்பாற்கொண்ட மோகத் தைவிடக்கூடவில்லை என்று அவள் கையைவிட்டு மனதிற்சில எண் ணுமளவில் அப்பெண் கரைசேர்த்தனள். முனிவர் கரைசேர்ந்த வுடன் அப்பெண் எங்கு போய்விடுவளோ வென்று மீளவுங்கை யைப்பிடித்துக்கொண்டு ஓ சுந்தரீ! உன்சரீரம் மச்சநாற்றம் வீசு கின்ற தென்றல்லவா கூறினை, இப்பொழுதே அந்நாற்றம் பரிமள நாற்றமாக வீசச்செய்கிறேனென்று தன் தபோபலத்தினால் அவ் வாறே செய்து சத்தியவதீ யென்று பெயரிட்டு ஓ சத்யவதீ! என்ற ழைத்து நீமுன் மச்சகந்தியா யிருந்தபடியால் எனக்கு நீ ஒத்தவ ளன்றென்று கூறினாய். இப்பொழுது பரிமளகந்தியானதால் இனி யெனக்கு நீ ஒத்தவள்தானே, இனிகாமசுக முண்டாவதற்குத்தடை யென்ன! உன் பரிமளமானது ஒருயோசனைதூரம் மிருகமதம் போல் வாசம் வீசுகின்றது என்று சரசமொழிகளைக்கூற; அப்பெ ண் இனி யான் உம்மிஷ்டம்போ லிணங்கத் தக்கவளாயினும் இப் போது பகற்காலமாயிருப்பதனால் சங்கமஞ்செய்றதெப்படி! கால ம் நோக்காது சங்கமஞ்செய்வது மிருகங்களினுடைய தருமமல்ல வா! இது மானிடதருமமாகுமா! இம்மார்க்கத்திற் செல்கின்றவ கள் நம்மைக் காண்பாராயின் பழிப்பார்களல்லவா! ஆகையால் இராப்பொழுது வருமளவும் மன்மதவேதையைச் சிறிது பொறுத் திருப்பீராயின் அப்பொழுது ஒழித்து விடுகிறேன் என்று கூறினள். முனிவர் அதற்குடன்பட்டவராகி அந்த யமுனாதீர்த்தத்தைக் கை யிலள்ளி மந்திரித்துஆகாயத்தில் வீசினர், உடனே இருள் எங்கும் மூடியது. அப்பொழுது முனிவர் ஓ சத்யவதீ! இதோ இருள் வந் துவிட்டது! என்னசொல்லுகிறாய் என்றுகேட்க,அவள் ஐயர் உம க்குக் காமமிகுதியினால் உண்டாயிருக்கும் வீரியம் அமோகம்.

என்னைப் புணர்வீராயின் புத்திரோற்பத்தி உண்டாவதற்கும், புணர்ந்த பின் நீர் சார்த்தூலம்போல்என்னைவிட்டு வேகமாய்ப்போவதற்கும் யாதொருசந்தேகமில்லை. யான் உம்மைவிட்டு பிதாவையும் விட்டு குழந்தையும்பெற்று இவ்வாற்றங்கரையே கதியாகக் கிடந்து இம்மார்க்கத்தில் செல்கின்றவர்களால் சோர ஸ்திரீயென்றிகழப்பட்டு இவ்விகழ்ச்சியைக் கேள்வியுறும் பந்துக்களால் தள்ளப்பட்டு பாழ்பட்டுப்போவதா உமக்குண்டாகிய காமநோயைப் பரிகாரஞ்செய்யுமெனக்கு நீர் செய்யு முபகாரம்! என்று வினவினள். முனிவர் இரக்கமுற்றவராய் ஓ சத்தியவதீ! இப்போது நீ அடைந்திருக்கும் சௌந்தரியமான மங்கைப்பருவம் என் சுகத்தின் பொருட்டே யாகும். நான் சென்ற பின்னர் நீ முன்போல் கன்னிகையாகவே யிருப்பாய் என்று கூறினர். இவள் முன்போலாவாயென்றதனால் மச்சகந்தியாக ஆவேனோ என் றையமுற்றவளாய் முனிவரைப்பார்த்து முன்போல் கன்னிகையாவதிற் சந்தோடமாயினும் மச்சநாற்றம் வீசுவதில் அருவை யுடையவளா யிருக்கின்றேன் என்ன, முனிவர் உனக்கிடையிடையே எந்த சந்தேகமுந் தோன்றுவதற் கிடமில்லாமல் உனக்காகவேண்டிய யெல்லா நன்மைகளையும் இப்பொழுதே கூறுகின்றேன்:—

(உஎ - ௩௦௧.) என்னையெனில். நீ கன்னிகைப்பருவமுடையவளாயும், மச்சகந்தி என்கிறபெர் வழங்குவதொழிந்து எப்பொழுதும் பரிமளகந்தி சத்யவதீ என்கிற பெயரா லழைக்கப்பட்டவளாயும், சோரஸ்திரீ என்கிற இகழுரை வெளிப்படாமல் கற்பிற்சிறந்த மங்கையென்று யாவராலும் புகழப்பட்டவளாயும், இனி உன்னால் விரும்பப்பட்ட புருடனே உனக்குக் கணவனாக வரும் பாக்கியசீலமுடையவளாயுமாவாய். அன்றியும். இப்பொழுது என்னால் உனக்குண்டாகப்போகிற புத்திரன், விஷ்ணுவினுடைய அம்சபூதனும், சுசியுடையவனும், சகலவேதங்களையும் ஓதாதுணர்பவனும், அவைகளின் பொருளுணர்ந்து முறையாக விபாகப்படுத்தும் ஞானமுடையவனும், அதுபோலவே வேதார்த்தங்களை யெல்வுபடுத்தா துணர்த்தவல்ல புராணங்களை வகைப்படுத்துங்கர்த்தாவாயும், மூன்றுலகத்திலும் பிரசித்தி யுடையவனும் விளங்குவான். (இச்செய்தி யிங்ஙனமிருக்க.)

(௩௧-௩௪.) ஓ சுந்தரி! எனக் கெப்பொழுதும் மோகமுண்டானது கிடையாது. ஆனால் நான் ஸ்திரீகளைப் பார்ப்பதில்லையா, அதிக் ரூபலாவண்யத்தோடுங் கூடியிருக்கின்ற அரம்பை முதலிய

ஸ்திரீகளைப்பார்ப்பதுண்டு. அப்பொழுதெல்லாம் தைரியம் (வைராக்கியத்தை) வகித்திருந்தேன். அப்படிப்பட்ட நான் உன்னிடத்தில் காமநோய் கொண்டு பரிதவிப்பது ஒரு காரணத்தாலென்று நீ யறிந்துகொள்வாய். அக்காரணமாவது விதி, அவ்விதிகூட்டிய காரணத்தால் உன்னைப் பார்த்தவுடனே மன்மதன்வசமாயினேன். விதியைக்கடப்பதற்கு ஒருவராலு முடியாது. இதற்கொரு ஞாயங் கூறுகிறேன் கேட்பாயாக. நீயோ சுந்தரமுடையவளாயினும் சமீபிப்பதற்குக்கூடாத துர்க்கந்தத்தோடுங் கூடினவள். நானோ அதி பரிசுத்தத்தோடுங் கூடினவன். இப்படிப்பட்ட நான் உன்னைப் பார்த்தவுடன் துர்க்கந்தமே தோன்றாமல் எப்படி மோகத்தை யடைந்தேன் என்று முனிசிரேஷ்டராகிய பராசரர், தன்சுவாதீனையாயிருக்கிற சத்யவதியினிடத்தில் இவ்வண்ணங்கூறிப் பின்னர் அவளுடைய சுகானுபோகத்தையடைந்து, காளிந்தியாகிய யமுநா நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து அதிசீக்கிரமாய் ஆரணியத்தை நோக்கிச் சென்றனர். பதிவிரதையாகிய சத்யவதி பராசர முனிவரைக் கூடியபொழுதே கர்ப்பவதி யாயினாளாகையால் பராசரமுனிவர் சென்றவுடன் அந்நதிக்கரையில் இரண்டாவது மன்மதனோஇவனென்று கண்டோர் சொல்லும்படி மஹாதேஜஸோடுங் கூடிய ஒரு பிள்ளையைப்பெற்றனள். அப்பிள்ளை பிறந்தவுடன் தாய்முகத்தைப்பார்த்து, ஹேமாதா! ஹே மஹானுபாவிநீ! உனக்குமிகவும் உத்தமமானகாலம் எப்பொழுதுண்டாகுமோ அப்பொழுதும், நீ நினைக்குங்காலத்திலும் உன்னிடம்வந்து சேருவேன், உனக்கு மங்களம் உண்டாகுக, உன்னிஷ்டப்படி போகுமிடத்திற் போகக்கடவாய், நானும் போகின்றேன், என்னைப் பிரிவதில் நீ சிந்தனைப்படுவதை விட்டுச் சுகமாகவசித்துக் கொண்டிருப்பாய் என்று சொல்லிவிட்டு மிகுந்த தபோபலத்தினாற் பிறந்தவராதலால் தவமியற்றுவதில் மனவூக்கமுடையவராய்த் தவத்தையே புரிய வனத்தை நோக்கிச் சென்றனர். அவர்தாயாகிய சத்யவதியும் தன் பிதாவினிடம் போய்ச்சேர்ந்தனள். பின்னர் இந்த * த்வைபாயனர் தீர்த்தங்கடோறுஞ் சென்று ஸ்நானஞ் செய்து மேலானவேத கர்மங்களை யெல்லாம் விடாது அநுஷ்டித்து இனிவரப்போகிற கலியின் கொடுமையை எண்ணி வேதசாகைகளை வரையரை செய்து அதனால் வேதவியாசரெனப் பெயர்பெற்று வேதங்களை வகுத்துப் பின்னர் புராணசங்கிதைகளையும், மஹா பாரதத்தையுஞ் செய்தருளினர். அன்

---

* நதிக்கரையில் பெற்று அவ்விடத்தில் வைக்கப்பட்டவர்-த்வீபம்-கரை.

றியும் தம்மால் விபாகஞ் செய்யப்பட்ட வேதமுதலிய கலைகளை சுமந்து, ஜயிமினி, பயிலர், வைசம்பாயனர், அசிதர், தேவலர், தமது குமாரராகிய சுகர், ஆகிய இம் மஹருஷிகளுக்கு அத்யயன முறையாக உபதேசஞ் செய்துவந்தனர் என்றனர்.

இவ்வாறு கூறிய சூதமுனிவரை சவுனகாதியர் பணிந்து, ஓ போதகாசிரியரே! சகல சம்பன்னராகிய வியாசரது தவநிலை முதலிய நெறிகளைக் கேட்கும் பொழுது ஆனந்தகரமும், அவரது தாய் தந்தையருடைய வரலாற்றைகேட்கும் பொழுது அதிருப்தியும் எங்களுக்குண்டாகின்றன; ஏனெனில், ஆசாரசீலர்களால் அருவருக்கத்தக்க மச்சநாற்றத்தோடுகூடிய ஒரு பெண்ணை, தர்மஜ்ஞராகிய பராசரமுனிவர் கண்ட மாத்திரத்தில் எப்படி அவர் மனங் காமநோயையடைந்து அவிவேகிகளால் செய்யப்பட்ட செயலைச் செய்யத் துணிந்தது? இவரோடு புணர்ந்த மச்சகந்தி பரிமளகந்தத்தையும், சத்யவதி என்கிற பெயரையும் பெற்றபின்னர் சந்தனு என்கிற அரசனுக்குமனைவியாயிருக்கஎப்படித்துணிந்தனள்என்றனர்.

சூதர் கூறுகின்றார்:—ஓ முனிவர்களே! மஹாத்துக்கள் சரிதங்களில் குணங்களையே கிரஹிக்கத் தக்கவை. இவ் வியாசர் அம் மச்சகந்தி கர்ப்பத்திற் பிறக்க விதி என்கிற காரணமொன்றிருந்தபடியினால் பராசரர் காமவசத்தராயினர். இந்த நியாயம் சத்யவதிக்குப் பராசரர் கூறியதை முன்னங்கூறியிருக்கிறேன். அந்த நியாயத்தை நீங்களும் ஆராய்ந்து தெளிவீர்களாக. வியாசர் சத்யவதிக்குப் பிறந்தவராயினும், அவருடையஅவதாரம் மிகவும் மங்களகரமுடையது இதிற்சந்தேகங்கொள்ளாதீர்கள். காரணத்தோடு கூடியதாகியும், கேட்கின்றவர்களுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கிறதாகியுமுள்ள இவரதுஅவதாரத்தை வேதசம்பன்னனாகிய எந்தமானுடன் கேட்கின்றானோ அவன் அந்தக்கணமே சகலபாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். அவனெப்பொழுதுந் துர்க்கதியடைகிறதில்லை. இவ்வுலகினும் அவ்வுலகினும் சுகத்தையே அநுபவிப்பான் என்றனர்.

இரண்டாவது அத்யாயம்

முற்றிற்று.

உ
காமேஸ்வரவிமோஹிங்யைநம:
மூன்றும் அத்தியாயம்.

* கங்காயா: சாபப்பிராப்தியாதிகதனம்.

(க-கச.) சவுனகாதியர் வினவுகின்றனர்:—ஓ சர்வஜ்ஞராகிய சூதமுனிவரே! இதுவரையில் சத்யவதியினுடைய, உற்பத்திமுதலிய வற்றையும், வியாசருடைய உற்பத்தியையும் விரிவாய் அனுக்ரகஞ் செய்தீர். யாங்கள் முன்வினவிய வினாக்களிற் சிலவற்றிற்கு விடைவாராமையால் மீளவுங்கேட்கத் தொடங்கினோ மென்றனர். என்னையெனில், வியாசருடைய தாயாகிய சத்யவதி சந்தநுமஹாராஜாவை எப்படியடைந்தாள்? இவ்வரசன் தர்மஜ்ஞனும், நல்ல குலத்திற் பிறந்தவனுமாக விருக்க, அவன் குலஹீனையாகிய இவளை மனைவியாக எப்படி வகித்துக்கொண்டான்? சந்தநு சத்தியவதியை வகித்துக்கொள்வதற்குமுன் அவனுக்கிருந்த தர்ம பத்னி என்ன கதியாயினள்? அஷ்டவசுக்களுடைய அம்சமாகிய பீஷ்மர் இவ்வரசனுக்கு எப்படி மகனாகப்பிறந்தனர்? சந்தநுவைச்சேர்ந்த சத்யவதிக்குச் சித்திராங்கதன், விசித்திரவீரியன் என்று இரண்டு பிள்ளைகள்பிறக்க, அவ்விரண்டு பிள்ளைகட்கும் முறையே முன்பின்னாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய எப்படித் தர்மசாஸ்திரம் இடங்கொடுத்தது? பீஷ்மர் ஜேஷ்டராக விருக்கத்தாம் அரசுக்குரிமையாகாமல் அவ்விருவரையுமே உரிமையாக்கி அரசாளும்படிச் செய்தது யாதுகாரணம்? இந்த இரண்டுபிள்ளைகளும் மாண்டபின்னராவது பீஷ்மருக்கு ஏன்ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கவில்லை? இந்தப்பீஷ்மர் ஏன் பாணிக்கிரகணஞ்செய்து கொள்ளவில்லை? இவையெல்லாம் ஒருபட்சமிருக்க, சத்தியவதி சந்ததி விர்த்திசெய்விக்கத் தனது புத்திரராகிய வியாசரை சித்திராங்கதன் விசித்ரவீரியன் என்பவர்களுடைய மனைவிகளைப் புணரும்படி ஏவிய காரணமென்னை? வியாசர் எல்லா தருமத்தையு முணர்ந்தவராயிருந்தும் உலகத்தார் மூர்க்கரென்று சொல்லும்படியாகத் தன் தம்பிமாருடைய பத்னிகளிடத்தில் புணர்ச்சிசெய்து இரண்டு புத்திரர்களை உற்பத்தி செய்யத் துணிந்ததென்னை? இவர் புராணகர்த்தாவாயும் தர்மாத்மாவாயும் யஜ்ஞங்களைச் செய்கின்றவராயுமிருக்க இவருக்குப் பரதாரகமனஞ்செய்வது தோஷமென்று கூறும் அறிவியினுடைய அறிவும் இல்லையாயிற்றே? அந்தோ! இவர் தன் சகோதரர்களுடைய மனையாட்டிகளிடத்திற்

* கங்காதேவிக்குச் சாபம் நேரிட்ட காரணமுதலியன கூறுதல்.

சிறிதேனும் நாணத்தையும், பாபத்தையும், பிறர்பழிக்கவரும் பழிப்புரையையும். பாராட்டாது இவ்விழிதொழிலை என்செய்தனர்? வேதத்தில் விதித்திருக்கும் விதியாவது, சிஷ்டாசாரமென்றும், அந்த ஆசாரத்தைக் கைவிடாமல் நடத்திக்கொண்டு வருபவரே பெரியோரென்றுங் கூறுவதல்லவா? * வேதம் பிரமாண மென்பதற்கும் இது பெரியசாக்ஷி யல்லவா? இம்முறைமைகளெல்லாம் இவரிப்படிச்செய்ததனால் இனி என்னும்? இனி சிஷ்டாசாரம் வேதத்திற்கு அவிரோதமென்பதுபோய், வேதத்திற்கு விரோதமென்பது பெறப்பட்டது. ஓமேதாவியரான சூதமுனிவரே! நீர் அந்த வியாசமுனிவருக்குச் சீடராகையினால் எங்களுக்குண்டாகிய இந்தச்சந்தேகங்களை நிவிர்த்தி செய்தருளுமென்றனர். நாங்களனைவரும் இத்தன்மையான தர்மங்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்கே இந்தத் தர்ம க்ஷேத்திரத்தில் வசித்திருக்கின்றோம் என்றனர்.

(கரு-உஉ.) சூதர் கூறுகின்றார்:— ஓ முனிவர்களே! இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் மஹா பிஷன் என்னும் அரசன் உற்பவித்து ஆயிரம் அஸ்வமேதம், நூறு ராஜபேயம் முதலியன வியற்றி இந்திர பதத்தையடைந்து வாழும் நாளில் ஒருநாள் பிரமசபைக்குப் போயினன். அவ்விடத்தில் சகல தேவர்களும் பிரமதேவனுடைய தரிசன நிமித்தமாக வந்திருந்தனர். மஹா நதீஸ்வரூபிணியாகிய கங்காதேவியும் வந்திருந்தனள். இவ்வாறு யாவருங்கூடியிருக்கின்ற சமயத்தில் பெருங்காற்றொன்றுவீச அதனால் கங்காதேவியினுடையவஸ்திரமானது விலகிப்போயிற்று. அதனை அச்சபையி லுள்ளார் யாவருந்தெரிந்துகொண்டு கங்காதேவியைப் பாராமல் கீழ்நோக்கியமுகமாகவே யிருந்தனர். மஹாபிஷன்மாத்திரம் அவ ளங்கத்தைப்பார்த்தவண்ணமாகவே யிருந்தனன். கங்காதேவியும் மஹாபிஷன் தன்னைப் பார்க்கின்றானென்கிற லஜ்ஜையில்லாமல் அவனைப்பிரியமுற்றுப் பார்த்திருந்தனள். இவ்வாறு இருவருங் காமமுடையவராய் கண்ணிமைகொட்டாது பார்த்திருக்கும் பார்வையைப் பிரமன் கண்டுகோபங்கொண்டு, ஓ அரசனே! ஓ கங்கையே! நீங்களிருவரும் சிற்றின்பத்தை விரும்பியபடியால் பூலோகத்திற் சென்று அவ்வின்பத்தை யனுபவித்து சில புண்ணியங்களியற்றி முன்போல் உங்கள்பதத்தை வந்தடையக்கடவீர்களென்று சபித்தனன்.

* சிஷ்டாசார பேதங்களையும் அதையனுஷ்டிக்கின்றவர் பெருமைகளையும் எடுத்துக்கூறுவது வேதம். ஆகையால் சிஷ்டாசாரமும் அதை யனுஷ்டிக்கும் பெரியோரும் உலகில் மாறுபடின் வேதம் பொய்யென்று சொல்லவரும் என்று இங்ஙனங் குறித்ததென்க.

அச்சாபமொழியைக்கேட்ட அவ்விருவரும் மனோவருத்தமடைந்து அச்சபையைவிட்டுத் தங்கள் தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர்.

(உங-௩உ.) மஹாபிஷன் நாம் பூலோகத்திற் போகும்படி சாபம் வந்துவிட்டபடியால் நாம் யாருக்கு மகனாகப் பிறப்பது என்று பூலோகத்திலுள்ள அரசரையெல்லாம் எண்ணி எண்ணிக் கழித்துத் தர்மிஷ்டனாகிய புரூரவம்சத்திற் றோன்றிய பிரதீபனென்கிற அரசனைச் சிந்தித்திருந்தனன். இவன் செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, அஷ்டவசுக்கள் தங்கள் தங்கள் பத்னிகளோடுங்கூடி பூலோகசஞ்சாரமாய் வரும்பொழுது வசிஷ்டருடைய ஆசீர்மத்தை யடைந்து அங்கு உல்லாசமா யுலாவிக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது பிருதுமுதலான அஷ்ட வசுக்களுக்குள் ஒருவரான தியா என்கிற வசுவினுடைய மனைவியானவள் அங்குலாவும் நந்தனி என்கிற பசுவைப்பார்த்து மோகித்தவளாய்த் தன் கணவனைப்பார்த்து இந்த உத்தமமாகிய பசு யாருடைய தென்று கேட்டனள். அவ்வசு, ஓ சுந்தரீ! இது வசிட்டருடையது, இதனுடையபிரபாவம் இப்போது சொல்லிமுடியுமோ, அதனதுபாலை புருஷராவது ஸ்திரீகளாவது உண்பார்களாயின் நரைதிரை.மூப்பின்றி பதினாயிரம் வருடம் சுகமாகவாழ்வார்கள், இவ்வருமையுடைய இந் நந்தினியை வசிட்டர் தனக்குப்பெருந்தனமாகக்கொண்டு பூசித்து வாழ்கின்றனர் என்று கூறக்கேட்ட சுந்தரி மனமகிழ்ந்தவளாய்த் தனக்குப் பிரியை யாகிய உசீனருடைய மகளுக்கு இப்பாலை உண்பித்துப் பூலோகத்தில் இவ்வொருத்தியை யாவது நரைதிரைமூப்பின்றி வாழச்செய்து அதன் பெருமையை விளக்கவேண்டு மென்றெண்ணி மீளவுங் கணவரைப்பார்த்து, ஓ என் பிராணநாதரே! பூலோகத்தில் உசீனருடைய மகளுக்கு இப்பாலை உண்பிக்க இப்பசுவை எவ்விதத்திலாவது கொண்டுபோக ஆசைப்படுகிறேன்; அதனை நீர் எவ்வுபாயத்திலாவது முடிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள். இதனைக்கேட்ட தியா என்னும் வசு பெண்புத்தி தீமையைப் பயக்குமென்பதையும், இத்தீச்செயலால் தபசிரேஷ்டராகிய வசிட்டரிடுஞ்சாபந் தன்னைப் பற்றிவிடாதலைக்கு மென்பதையும் மறந்தவராய் மனையாட்டியின் சொற்படி அப்பசுவைக் கன்றுடன் முனிவரில்லாச் சமயத்திற் கவர்ந்துகொண்டு ஏனைய வசுக்களுடன் தன்னிடம்போய்ச்சேர்ந்தனர்.

(௩௩-௪௪) பின்னர் வசிட்டர் தனதாச்சிரமம் வந்து தனது யஜ்ஞாதி கிருத்தியங்களுக்கு இன்றியமையாத நந்தினியைக் கன்று

டன்காணுமல் சுற்றுமுற்றும் பார்த்து ஏக்கமுற்று, அந்தோ! இந்த நந்தனியைக் கொண்டுபோன தீமையாளர் யாவர்? இக்கொடுஞ் செயலைச் செய்யநமக்குப் பகையாயுள்ளவர் யாவர்? இந்நந்தினியில்லாமல் நமது கர்மானுஷ்டானங்களை எப்படி முடிப்பது? இவ் வஞ்சகச்செயலை யறியவேண்டுமென்று ஞானதிருஷ்டியாற் பார்க்க வசுக்களாலென்றுணர்ந்து கோபங்கொண்டு இவர்கள் நமது செல்வமாகிய தேனுவைக் கவர்ந்துபோனபடியால் பூலோகத்தில் மாநுடராய்ப் பிறக்கக் கடவரென்று சபித்தனர். இச்சாபத்தை அஷ்டவசுக்களுங்கேட்டு இக்கொடுஞ் சாபத்தினின்று மெவ்வாறு நீங்கப் பெறுவோமென்று திடுக்கிட்டு வசிட்டரைச் சரணுகதி யடைந்து நாங்க ளறிவீனத்தினு லறியாதியற்றிய இக்குற்றத்தைப்பொறுத்து எங்களுக்குச் சாபவிமோசனஞ் செய்யவேண்டுமென்று பலமுறை பணிந்துகேட்க, முனிவர் மனமிரங்கி, ஓ வசுக்களே! உங்க ளெண்மரில் தியாஎன்பவன் பசுவைக் கவர்ந்துபோனவ னுகையால் அவன் நெடுங்காலம் தெய்வத்தன்மை நீங்கி மனிதனு யிருக்கக்கடவன், அவனது கொடுஞ்செயலை மறுக்காது நீங்க ளுடன்பட்டவர்போன்று பின்ருெடர்ந் தமையால் ஒருவருடம் மாநுடஜென்ம மெடுத்திருந்து தெய்வத்தன்மை யடையக் கடவீர்களென்று அநுக்ரஹஞ் செய்ய, அதனைப்பெற்று கங்காதீர மார்க்கமாய் வரும்போது பிரமலோகத்தில் சாபமேற்ற கங்கையானவள் எதிரே வரக்கண்டு, ஓ கங்கையே! நாங்கள் வசிட்டருடைய சாபத்தால் மாநுடப் பிறப்பை அடையும்படி வந்தது, அதனுல் யாங்களெல்லாம் யாருக்குப் புத்திரராய்ப் பிறப்போமென்கிற ஏக்கத்துடன் வருகின்ருேம், உன் கிருபை யிருக்குமானுல் அவ்வருத்தமொழியைப்பெறுவோம், என்னேயெனில் நீ எங்கள் பொருட்டாக மாநுடப்பிறப்படைந்து சந்தநுவென்னும் அரசனுக்குப் பத்தினியாய் எங்களைப்பெற்று அப்போ தப்போது இக் கங்காதீர்த்தத்தில் விட்டுவிடுவையாயின் யாங்கள் சாபவிமோசனத்தைப் பெறுவோம் என்றனர். அது கேட்டகங்கை உடன்பட்டவளாய் விடைகொடுத்து மறைந்தனள்.

(சடு-ருகூ உ.)பின்னர் குருவமிசத் தரசனுகிய பிரதீபன் ஒருநாள் தான் நாடோறும் கங்கையில் ஸ்நான முதலிய நித்திய கர்மானுட்டானங்களை முடித்து சூரியநமஸ்காரஞ் செய்துவருவதுபோல் செய்து கரையிலிருக்கும்பொழுது கங்கையானவள் அதிக சுந்தரமுள்ள ஒருபெண்ணுருக்கொண்டு அவ்வரசனது வலது தொடையில் உட்கார்ந்து அவ்வரசனைப் பார்த்துப் புந்நகையரும்பி அவனைத்

தழுவுவாள்போன்றிருக்க, அரசன் அவளைப்பார்த்து நீயார்? நீ சிறிதும் அஞ்சாது எனது தொடையி லுட்கார்ந்து என்னைத் தழுவஎண்ணுவது என்ன முறை என்ன, கங்கை நான் உன்னைத்தழுவுங்காரணம் உனக்கு விளங்கவில்லையா, நான் உனக்கு மனைவியாக இருக்கவே இவ்வாறு செய்தேனென்றனள். அரசன் அந்தோ! இதுவென்ன கொடுமை நான் பரதாரகமனஞ்செய்வதில்லைமெய், அன்றியும் வலதுதொடையில் உட்காரத்தக்கவர் புத்திரன், புத்ரி மருமகளுமேயன்றோ! இதனை நீ யறியாயா! புத்திராதியர்களுக்குரிய தொடையில் உட்கார்ந்தமையால் நீ என்மகனுக்கு மனைவியாவாயன்றி எனக்காகாய், இது உண்மை என்றுகூற கங்கை மகிழ்ந்து விடைபெற்று மறைந்தனள். அரசன் தன் அரண்மனையடைந்து கங்கைக்கரையில் நடந்த செய்திகளை எண்ணி நமக்குப் புத்திரன் எப்போதுண்டாகப்போகின்றான், இவ்வாக்ய பரிபாலனம் எப்போது நடக்கப்போகிறது; என்றாலோசித்து வரும் நாளில் பிரமலோகத்தில் சாபமேற்ற மஹாபிஷன் என்னு மரசன் இவனது மனைவி வயிற்றில் கருக்கொண்டு பத்தாமாண்டிற் பிறந்துவளர்ந்து சகல சிறப்புடன் யௌவனதிசையை யடைந்தகாலத்தில் பிரதீபன் தன் மகனைப்பார்த்து முன் தனக்கும் கங்கைக்கும் நடந்த செய்திகளைச் சொல்லி, ஓ குழந்தாய்! அந்தக் கங்கையானவள் உன்னை யபேக்ஷித்தவளாகக் கங்கைக்கரையில் எச்சமயத்தி லாவது வந்தடைவளேயானல் அந்த மனோரம்யமான ஸ்திரீயைத் தர்ம பத்னியாகக்கொண்டு அவளுடன் சுகமாகவாழ்வாய், அவளை நீ வரித்துக்கொள்வது என்னுடைய ஆஜ்ஞை யாகையினல் அவளுடைய குலமுறைமுதலியவற்றை நீ விசாரிக்கவேண்டிய அவசியமின்று என்றுகூறித் தனது ராஜ்யசம்பத்தையும் செங்கோலையும் அவன் வசமாக்கித் தான் ஆரண்யம் போய்ச்சேர்ந்து அரியதவானுஷ்டானங்களைக் கைக்கொண்டு இராஜ ராஜேஸ்வரித்தியான பரவசனயிருந்து தேகாந்தத்தில் தேஜோரூபியாய்ச் சுவர்க்கலோக மடைந்தனன். இப்பால் அவன் மகனகிய சந்தநுமஹாராசன் அகண்ட சாம்ப்ராஜ்ய பட்டாபிஷேகனய் அரசியல்நடாத்தி மன்னுயிர்களைத் தன்னுயிர்போற் காத்துவந்தனன் என்றனர்.

மூன்றும் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

காமேஶ்வரப்ரஹ்மவித்யாயை நமஃ

நான்காம் அத்தியாயம்.

* காங்கேயோத்பத்தி யாதிகதனம்.

(க - கo.) சூதமுனிவர் கூறுகின்றார்:—ஓ முனிவர்களே! பிரதீபனென்னும் அரசன் ஆரணியஞ் சென்று தேவி அனுக்கிரகத்தினாற் சுவர்க்கலோக மடைந்தமையும், அவன் மகனாகிய சந்தநு மஹாராஜன் அரசாண்டு வந்தமையுங் கூறினோமன்றோ; இனி அச்சந்தநு கங்காதேவியைக் காண்டலாதியாகிய சரித்திரங்களைக் கூறுகின்றேன் கேட்பீர்களாக. சந்தநுமஹாராஜன் செங்கோல் செலுத்தி வருநாளில் ஒரு நாள் துஷ்டமிருக நிவாரணார்த்தம் வேட்டையாடவெண்ணி ஆரண்ணியஞ்சென்று புலி, காடி, கட்கமிருக முதலிய மிருகபேதங்களை யெல்லாம் வேட்டையாடி கங்காதீர மார்க்கமாய் வரும்பொழுது கங்கையானவள் முன் இவன் தந்தையாருக்குத் தோன்றியதுபோல் பெண்ணுருக்கொண் டுலாவி யிருந்தனள். அக்கங்கையைக்கண்ட சந்தநு மதிமயங்கி இப்படியும் ஒரு பெண்ணிருப்பாளோ! இவளொரு பூங்கொம்போ! மின்னற்கொடியோ! அறியேன்; இவ்வழகியை நமது புயமலை அணையப்பெறுமோ பெறாதோ! பெறாதாயின் நமதுயிர்வாழுமோ! என்று பித்தனைப்போற் பலவாறாய்ப் பிதற்றுரை பிதற்றி, யௌவன சம்பன்னையாய் லக்ஷிமியைப்போல் பிரகாசிக்கும் அவளைச் சமீபித்து இவள் நம்முடைய பிதாவினால் சொல்லப்பட்ட ஸ்திரீயா யிருக்குமோ வென்றையுற்று, அவளைப்பார்த்து ஓ என்னுயிருக்கொப்பானவளே! நீ தெய்வலோக மங்கையா? நாகலோகமங்கையா? நீ எவ்வுலகினுள்ளவள்? உன்னுடைய முகவிலாசம் என் கண்ணைக் கவர்ந்தது, உன்னுடைய இளமுலை என்னுடைய புயமலையைத் துளைக்கின்றது, உன்னுடைய பேரழகு என்னறிவைக் கொள்ளை கொண்டது, உன்னுடைய துடைகளில் என்மனம்புகுந்தது, அது எவ்வழிச்சென்றதோ? அறியேனென்று மதிமாழாந்து நின்றனன்.

(கக-உஉ) கங்கை, அரசன் கூறிய காமவார்த்தைகளைக்கேட்டுக் கோபங்கொள்ளாது, இவன் பிரமலோகத்தில்நம்மைக்கண்டு மோகித்தவனல்லவா? அக்காரணத்தால் இவ்வுலகில் அரசனாக வந்திருக்கின்றா னென்று தன்னுள்ளே மகிழ்ச்சியடைந்து, அரசனைப்பார்த்து, ஓஇராஜபுத்திரனே! நீ என்னைப்பார்த்தவுடன் அறிவு

* காங்கேயர் முதலியோருடைய உற்பத்தியைக் கூறுதல்.

கேட்டு வாயில்வந்தவாறெல்லாம் பிதற்றுகின்றனே, யான் இன்னு ளென்பதையும், என் குலமுதலியன இவை என்பதையும், என் மனோபாவம் இவ்வண்ணமிருக்கு மென்பதையும் அறிந்தல்லவா என்னைவிரும்பவேண்டும், ஒன்றையும் அறிந்துகொள்ளாமல் என் பேரில் மோகங்கொள்வது முறைமையாகுமா என்றனள். அரசன் கூறுகின்றான்:— ஓ அழகிய தொடை யுடையவளே! உன் குலமுத லியவற்றை நான் விசாரிக்கவேண்டியதில்லை. என்னுடைய தந்தை, அப்பா குழந்தாய்! நீ கங்காநதிக்குப் போகுங்காலம்வரும், அப்பொ ழுது அக்கரையின்கண் ஒப்புசொல்லக்கூடாத பெண்ணொருத்தி வருவாள், அப்பெண்ணை நீ யாதொருகேள்வியுங் கேளாமல் தர்ம பத்தினியாகக்கொண்டு வாழக்கடவாயென்று சொல்லி யிருக்கின்ற னர், அவள் நீதானென்பதிற் றடையென்னையுள? அக்காரணத்தி னாலேயேஎனக்கும் உன்னிடம் காமமுண்டாயிற் றென் றாகிக்கிறே ன், ஆகையால் இனி நீ என் மனைவியாவதிற் றடையென்னை என்ற னன். கங்கை, அரசனே! அது உண்மையாயின் யான் உன்னிடத் தில் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டியவை சிலவுள; அவைகட்கு நீ வேறுபடாது ஒப்புக்கொள்ளுகிற பக்ஷத்தில் நான் உன்மனைவி யாவதிற் றடையில்லையென்றனள். அரசன், ஓ சுந்தரீ! நீ என்பிராண நாயகி யாகும்பக்ஷத்தில் உன்னால் கேட்கப்படுமவைகட்குத் தடை யுமுளவோ, தடைகூறுவேனாயின் நானரசனாவேனோ, நீதியுடையவ னாவேனோ என்றனன். கங்கை, ஓ அரசனே! நான் நல்ல காரியத் தைச் செய்தாலும், தீயகாரியத்தைச் செய்தாலும் நீஎன்னை நிஷே திக்கக்கூடாது; என்னிடத்தில் வெறுப்புண்டாய்ப் பிரியமில்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்லக்கூடாது; என்னுடைய வார்த்தையை எப்பொழுது நீ அங்கீகரிக்காமற் போகின்றனையோ நானப்பொ ழுது உன்னைவிட்டு எனக் கிஷ்டமானவிடம் போய்ச் சேருவேன் என்றனள். அரசன், ஓ மாதரசியே; நானொருபொழுதும் உனக்குப் பிரியமில்லாத சொல்லைச்சொல்லமாட்டேன்; நீ சம்மதித்து எந்த த்தொழிலைச் செய்தபோதிலும் அது எனக்குச்சம்மதமே; என்னை நீ உன்னுஜ்ஞையின்படி நடந்துகொள்ளும் ஏவலாளியென் றெண் ணுவாய், இதிற் சந்தேகமில்லை என்றனன். கங்கை, ஓ அரசனே! என்னை நீ இன்னுளென்று நீ விசாரிக்காமற் போனபோதிலும் யான் கூறுகிறேன்; யான் கங்கை, அஷ்டவசுக்களுடைய சாபநிவி ர்த்தியின்பொருட்டு இவ்வுருக்கொண்டு உன்மனைவியா யுன்னோடு வாழவந்தே னென்றனள். அரசன் புளகாங்கிதங்கொண்டு கங்கை

யின் கரத்தைப்பற்றி யழைத்துக் கொண்டுபோய்த் தன் னகரஞ் சேர்ந்து விதிப்படி விவாகஞ்செய்து கொண்டு உத்யானவனத்தில் அவளை யொருகணமேனும் பிரியாமல் காமநூலுக்கிலக்காய் இரதியும் மன்மதனும் போலும், இந்திராணியும் இந்திரன்போலும், இலக்ஷ்மியும் நாராயணரும்போலும் உல்லாசமாய் கிரீடித்திருந்தனன். இவ்வாறு அநேகநாள் கழிந்தபின்னர் கங்கை கர்ப்பவதியாய் அஷ்டவசுக்களில் முதல்வசுவைப் புத்திரனாகப் பெற்றனள். அப்பிள்ளையைத் தீர்த்தத்திற் கொண்டுபோய் விட்டனள். இந்தப்படி ஏழு வசுக்களையும் புத்திரராகப்பெற்று அவ்வப்பொழுதே கங்காதீர்த்தத்தில் விட்டுக்கொண்டு வந்தனள். இவ்வண்ணம் புத்திரரெல்லாம் இறந்துவரும்பொழுது சந்தநுராசன் அடியில்வருமாறு துக்காக்கிராந்தனாய்ச் சிந்திக்கலாயினன்:—

(உ௬-உஅ.) நம்முடைய வம்சமானது பூமியில் நீடூழியாய் வளர்ந்து வருவதெப்படி? நாமிப்பொழுது என்ன செய்கிறது, பாபிஷ்டியாயிருக்கிற இவளால் ஏழுபிள்ளைகள் நாசமாய்ப் போயினார்களே, இது மிகவாச்சரியம், இப்பொழுது இவளைத் தடுப்போமானால் இவள் நம்மைவிட்டுப் போய்விடுவாளே, இவளே இப்பொழுது நம்முடைய மனசுக்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கும்படியான கர்ப்பத்தை யுடையவளா யிருக்கின்றாளே, ஆகையால் இக்குழந்தையை முன்குழந்தைகளைச் செய்ததுபோற் செய்யாமற்றடுக்கவேண்டும். தடுக்காமற் போவோமானால் இவள் பெரும்பாலும் சலத்திற் போட்டுவிடுவாள். தடுத்தோமானால் அக்குழந்தை நம்மால் காக்கப்பட்டு பிழைத்திருக்குமோ? இறந்துபோய் விடுமோ? இது நமக்குச்சந்தேகமாயிருக்கிறது. இந்தத்துஷ்டையானவள் இனிப்பிறக்கப்போகிற பிள்ளையி னிடத்திலாவது இரக்கமுடையவளாய் ரக்ஷிப்பாளோ? முன்போல் பக்ஷிப்பாளோ? நமக்கு எதுவுஞ் சந்தேகமாயிருக்கிறது. நம்மாலே செய்யத்தக்கது என்ன விருக்கின்றது? இனி எட்டாவது பிள்ளை பிறக்கப்போகிறது அவசியந்தானே? நாமென்செய்வமென்று அப்பொழுது சும்மாவிருப்போமானால் நம்முடைய வம்சம் எப்படி உத்தாரணமாகும்? ஆகையால் அதற்குத் தக்க பிரயத்தினஞ் செய்யவேண்டியது அவசியமே என்று பலவாறுயெண்ணி யிருக்கும்பொழுது, ஸ்திரீவசப்பட்டு வசிட்டருடைய நந்தினிஎன்கிற பசுவை அபகரித்த வசுவானவன் இந்தக் கங்கைக்கு எட்டாவது பிள்ளையாகப் பிறந்தான். அப்பிள்ளை பிறந்தவுடன்

சந்தநு மிகவும் மகிழ்ச்சி யடைந்தவனுய்த் தனதுபத்னியாகிய கங்கையின் பாதத்தில் வீழ்ந்து சொல்லுகிருன்:—

(உகூ-ஙிஉ௨) மந்தகாசத்தோடு கூடியிருக்கிற பெண்மணியே நா னுனக்கடிமையாளாய்ப் பிரார்த்திக்கின்றேன். இந்த ஒரு புத்திரனை நான் காப்பாற்றிக் கொள்ளுகின்றேன். இதுவரையில் ஏழு பிள்ளைகளைக் கொன்றுவிட்டாய். இவ்வரிய பிள்ளையையுங்கொல்லுவையே யானுல் நானு முயிரிழப்பேன். ஆகையினுல் என் னுயிரோடு பிள்ளையைக்கொடுப்பாய். ஓ அழகிய நிதம்பத்தை யுடையவளே! எட்டாவதாகிய இந்தக்குழந்தையையாவது ரக்ஷிப்பாய். நானுன்காலில் விழுகிறேன். உனக்கெவ்வகைப் பொருள்வேண்டுமோ அவையெல்லாம் அரியபொருளா யிருந்தபோதிலும் நான் கொண்டுவந்து இப்பொழுதே கொடுக்கிறேன். நீ என்னுடையவம்சத்தை ரக்ஷிக்க வேண்டியவ ளல்லவா. வேதவித்துக்களான பெரியோர்கள் புத்திரனில்லாதவருக்குக் கதியில்லை என்றுசொல்லுகிருர்கள். ஆகையால் இப்பொழுதுபிறந்த இப்பிள்ளையைக் கொடுத்துவிடுவாயென்று பிரார்த்திக்கிறே னென்றனன். கங்கையானவள், அரசன்பலவாருய்ப் பிரார்த்தித்தும் சிறிதும் இரங்காதவளாய்க் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு போவதற்குப்பிரயாணப்பட்டாள். அதைப்பார்த்து அரசன் திடுக்கிட்டுக்கூறுகின்ருன்:—அந்தோ நமக்கு ஏழுபிள்ளைகள் பிறந்தன. அவைகளில் ஒருபிள்ளையேனும் நாம் கண்டுகளிப்பதற் கில்லாமற்போயிற்று. இப்பொழுது பிறந்தது எட்டாவது பிள்ளை. இதையுங் கொன்றுவிடுவாளானுல் இனி நமக்குப் பிள்ளைபிறக்கு மென்பது என்னநிச்சயம். நம்முடைய சந்ததி நம்மோடன்ருே போய்விடும். இந்தப்பாவிநமக்கெங்கிருந்து வந்தாள். இவளை இப்பொழுது தடுப்போமானுல் மீளவும் இவளைக் காணப் போகிறதில்லை. தடுக்காமற் போவோமானுல் பிள்ளையைக் காணப் போகிறதில்லை என்று சிந்தாகுலமடைந்து இவள் தொலைந்தாலுந் தொலையட்டும். சந்ததிவிர்த்தியாதற்குரிய பிள்ளையைப் பாதுகாத்தலே முக்கியமான தருமமென்று துணிந்து அவளைச் சமீபித்து ஓ பாபாத்மாவே! இப்பொழுது நானென்ன செய்வேன்? உனக்கு நரகமுண்டென்கிற பயமில்லையா? உன்னைப் பாபிஷ்டாளுடைய புத்திரியாக நினைக்கின்றேன்; இல்லாவிட்டால் பாவகிருத்தியத்தில் ஆசையுடையவளா யிருப்பாயா! இக்குழந்தையை என்ன செய்யப் போகின்ருய்? கங்கையில்விட மனம் எவ்வாறு துணிகின்றது? பிள்ளையைப் பேயும் வளர்க்குமென்று உலகினர் கூறுகின்றனரே!

நீ அப்பேயினும் இரக்கமென்பதறியாத வொருபெரியபூதமோ! ராக்ஷஸியோ! யாவளோ அறியேன். இவ்வொருபிள்ளையாயினும் எனக்கிருக்கும்படி மனமிரங்கிக்கொடுப்பாய். நீ இருந்தாலும் இரு, இல்லாமற் போனாலும்போ, இவ்விடத்தில் என்னுடைய புத்திரன் மாத்திரம் இருக்கவேண்டும். வம்சநாசஞ் செய்யவந்த வுன்னோடு நானென்ன சொல்லப்போகிறேனென்றனன். அவ்வாறு சொல்லு கிறபொழுது, கங்கைகுழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு அதிககோப முடையவளாய் அரசனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறாள்:— நானடியில் உன்னிடஞ் சொன்ன வார்த்தையை மறந்து விட்டாயா கையால் நான்போகிறேன். நான் குழந்தைகளைக் கொல்லுகின்ற கொலையாளியா! என்னுடைய காரணமறியாமற் பேசினாய். நான் தேவகாரியார்த்தமாக வந்த கங்கை யென்றறிவாய். அஃதாவது மஹாத்மாவான வசிட்டராலே அஷ்டவசுக்கள் மானுடராகப் பிறக் கக் கடவீர்களென்று முன் சபிக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் சிந்தா குலராய் வழியில் வரும்பொழுது தெய்வகதியாய் நானெதிர்ப்பட் டேன். என்னைப் பார்த்து அந்த அஷ்டவசுக்களும் ஓ பரிசுத் தையாகிய கங்காதேவியே! எங்களுக்கு நேரிட்ட சாபநிவாரணமா கும்வண்ணம் நீ தாயாகவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அவர்களுக்கு அப்படியே அநுக்ரஹஞ்செய்து உனக்குப் பத்னி யாயினேன். அவர்கள்தான் ஏழுபிள்ளைகளாகப் பிறந்தார்கள். அவர்கள் அப்பொழுது வேண்டியபடியே தீர்த்தத்திற்கொண்டு போய் விட்டு சாபவிமோசனஞ் செய்வித்தேன். கையிலிருக்கின்ற இவன் எட்டாவது வசு. இவன் பூமியில் சிலகாலம் உன்னுடைய புத்திரனென்று யாவருஞ் சொல்ல மஹா வீரனாயிருந்து பின்னர் சாபநிவிர்த்தியடைய வேண்டியவன். ஆகையால் ஓ அரசனே! நீ வேண்டியவண்ணமே இவனைக்கொடுக்கிறேன். இவனைப் புத்திரனா கக் கிரஹித்துக் கொள்ளக் கடவாய். இவனைச் சாதாரணமான குழந்தை யென்றெண்ணாமல் வசுக்களில் ஒருவனாகிய தெய்வத்தன் மை யுடையவனென்றறிந்து புத்திரசுகத்தை யடையக்கடவாய். ஓ மஹானுபாவனே! இவனுக்குக் காங்கேயனென்றுபெயர். இவ ன் அதிக பலமுடையவனாய்ப் பிரசித்தி பெற்றிருப்பான். இவனை நாமிருவரும் சுகித்திருந்த அஸ்தினா புரத்திற்கு அனுப்பமாட்டே ன். இவனுக்கு யவ்வனதிசை வருகிறவரையில் நான் ரக்ஷித்திருந்து நீ இவ்வனத்திற்கு வரும்பொழுது கொடுக்கிறேன். என்னையும் பார்க்கலாம். ஏனென்றால் தாயைப்பிரிந்தபிள்ளைபிள்ளையன்று. அது

நலமுடன்வளராது, வளர்ந்தாலுஞ் சுகமடையமாட்டாதென்று கூறிக் குழந்தையுடன் மறைந்துபோயினள்.

(ருங-கூ0) அரசன் புத்திரனையும் மனைவியையுங் காணப்பெருமல் புத்திரசோகத்தையும் விரகதாபத்தையும் ஏககாலத்தில் அடைந்தவனுய்த் தன்னுடைய கிருகம்போய்ச் சேர்ந்து அரசியல் நடாத்திவந்தனள். சிலகாலங் கழிந்தபின்னர் வேட்டையாட வெண்ணி வனஞ்சென்று காட்டெருமை, காட்டுப் பன்றி முதலிய கொடியமிருகங்களைப் பாணங்களால் துவம்சஞ்செய்து மஹாராசாவாகிய சந்தநு கங்கைக் கரையையடைந்தான். அப்பொழுது கங்கை பெருவெள்ளங்கொண் டெழுந்தது. அக் கரையில் பெரியதநு சொன்றை நாட்டி அநேக பாணங்களைவிட்டு விளையாடிக்கொண்டு ஒரு சிறுவனிருந்தனன். இவ்விரண் டதிசயத்தையும் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து, மநுஷ்ய சாத்திய மில்லாத அஸ்திரசஸ்திரப் பிரயோகங்களால் விளங்கும் இவனது வீரதர்மத்திற்கும், கண்டவர் மனத்தைக் கிரஹிக்கவல்ல இவனது ரூபலாவண்யத்திற்கும் ஒப்பு எவை, இவன் கங்கையின் கர்ப்ப சம்பவனுகிய நமது குமாரனுயிருக்க வேண்டும், அன்றி வேறெந்த வீரனுடைய குமாரனேவென்றையுற்று, அவன் சமீபத்திற் சென்று நீ யாருடைய குமாரனென்று கேட்டனன். அவன் பாணங்களைவிட்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்தனனே யன்றி இவன்கேட்ட கேள்விக்கு விடைதந்தவனுமன்று இவனை லக்ஷியஞ்செய்து பார்த்தவனுமன்று. சிலநேரம் விளையாடிக்கொண்டிருந்து கங்கையில் மறைந்துபோயினன். போகவும் அரசன் ஆச்சரியமடைந்து இவன் இன்னுருடைய குமாரனென்று அறிவதற் கில்லாமற்போயிற்றே, இவனை எவ்விடத்திற் றேடுவது, என்றெண்ணி ஏகாக்ரசித்தனுய்க் கங்கையை நினைத்தனன். கங்கை முன்போல் திவ்ய ரூபத்தோடும் அவன் காணத்தோன்றினள். அரசன் கண்டு மகிழ்ந்து ஹே கங்கே! என்குமாரனெங்கே? எவ்விடத்திற்குப்போயினன்? அவனை இப்பொழுது எனக்குக் காட்டவேண்டுமென்ன, கங்கை கூறுகின்றுள்:—ஓ எனது பிராணநாயகனே! உன் மகனை உனக்குக்கொடுப்பதில் எனக்கென்னஆக்ஷேபம். உன்னுடைய குமாரன் இதுகாறும் வசிட்டரிடத்திலிருந்து சகல வேதசாஸ்திரங்களு முணர்ந்தான். இவனைப் பிரகஸ்பதி எப்படியோ அப்படியே கற்றுணர்ந்தவனென்று சொல்லலாம். தநுர்வித்தையில் ஜமதக்கினியினுடைய குமாரன் எவ்வளவு பாண்டித்தியனே அவ்வளவுபாண்டித்ய முடையவனென்று இவனைச் சொ...

லாம். ஆகையால் ஓ ராஜசிரேஷ்டனே! உன்னுடைய வம்சத்திற்குக் கீர்த்தியை யுண்டுபண்ணி உனக்கு என்றும் அழியாதபுகழைக் கொடுக்கத்தக்கவன் இவனேயாவன். இவனை இதுவரையில் யான் பாதுகாத்துவந்தேன். இப்பொழுது இதோஉன்னிடம் ஒப்புவித்துவிட்டேன், நீர் பெற்றுக்கொள்ளும்; என்று காங்கேயரைக் கொடுத்து இனி நீர் உம்முடைய நகரத்தையடைந்து புத்திரனோடு சுகமாய் வாழ்ந்திருமென்று வாழ்த்தி மறைந்துபோயினள்.

(சுக-சுகூ) பின்னர், அரசன் சகல வித்தியாபாரங்கதனுய் அதிபரிசுத்தனுய் மஹாவீரனுய்ப் பிரகாசிக்கும் அரியமகனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு உச்சிமோந்து பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தவனுய் நான் தன்யனுயினேன் தன்யனுயினேன்என்று கூத்தாடிப் பிள்ளையை ரதத்திலேற்றிக்கொண்டு அஸ்தின புரத்தை யடைந்து சோதிடர்களை வரவழைத்து நல்ல சுபமுகூர்த்தம்பார்த்து மந்திரிப் பிரதானிகளோடு அனேக தேசத் தாசரெல்லாம் புடைசூழ்ந்திருக்கக் கங்கா புத்திரனுகிய தன் மகனுக்கு இளவரசு பட்டங்கட்டிமங்களங் கொண்டாடி ஆனந்தக் கடலில் முழ்கினன்.

தர்மாத்மாவாகிய சந்தநு, தன் மகன் யுவராஜ்யபட்டத்துக்குரியவ னுை னுதலால் ராஜ்ய விசாரமற்றும், சகல சத்குணசம்பன்ன னுதலால் காமாதி குணவர்ஜிதனுய் மனைவியை மறந்தும் சுகமாய் வாழ்ந்திருந்தனன். ஓ முனிவர்களே! இதுவரையில் வசுக்களுக்கு நேரிட்ட சாபகாரணமும், கங்காதேவி சந்தநு மஹாராஜனுக்கு மனைவியாய் வந்தகாரணமும், காங்கேயருடைய பிரபாவமும் சொல்லப்பட்டன. இந்தப்புண்யகரமான சரித்திரங்களைஎந்தமாநுடன் கேட்கிருனே அவன் சகலபாபத்தினின்றும் விடுபடுகிருன். இதிற் சந்தேகமில்லை. நானுவிதமான புண்ணிய சரித்திரங்களுடையதாயும்பஞ்சலக்ஷணமுடையதாயும் வியாசருடையவாக்கினின்றும் வெளிப்பட்டதாயும், கேட்போர்க்குப் பாபங்களைப் போக்கி, இகபரலோக சுகாநுபவங்களைக் கொடுப்பதாயுமுள்ள இப்பாகவதத்தில் எப்படிவியாசரிடத்தில் இந்தச் சரித்திரத்தைக் கேட்டேனே அப்படியே சொன்னேனென்று அறிமின்கள் என்றனர்.

நான்காவது அத்யாயம்.

முற்றிற்று.

காமேஸ்வரக்ரஹேஸ்வர்யை நமஃ

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

* சத்யவதீசந்தநு சம்வாத கதனம்.

(க-ங) சவுனகாதியர்வினவுகின்றார்:—ஓ சூதமுனிவரே! அஷ்டவசுக்களுக்குச் சாபகாரணத்தினால் நேரிட்ட சன்ம விவரணமும், அவருள் காங்கேயருடைய வீரப்ரதாப விசேஷமும், எங்களுக்குப் புளகாங்கிதங் கொள்ளுமாறு எடுத்துரைத்தீர். நல்ல விரதானுஷ்டான முதலிய சூதபகவானே! இனி வியாசபகவானுக்கு மாதாவாகியும், திவ்ய லக்ஷண சம்பன்னையாகியும், பரிமள கந்தியாகியும் விளங்கும் சத்யவதியானவள், வலைஞனாகிய தாசனிடம் போய்ச் சேர்ந்துவாழுநாளில் சர்வதர்மஜ்ஞனாகிய சந்தநு மஹாராஜன் அவளை எவ்வாறடையப் பெற்று மனைவியாகக் கொண்டான்? அதனைச்சொல்லவேண்டும். அதுகேட்பதில் மிகவும் விருப்பமுடையவர்களா யிருக்கின்றோம். அதில் எங்களுக்குள்ள சந்தேகத்தை நிவிர்த்தி செய்தருளு மென்றனர்.

(ச-கக.) சூதர் கூறுகின்றார்:—ஓ முனிவர்களே! இராஜரிஷியாகிய சந்தநு மஹாராஜன், மஹாதேவர் சுப்பிரமணியக் கடவுளோடு எவ்வாறு ரமித்திருப்பாரோ அவ்வாறு தன்மகனாகிய காங்கேயனோடு நான்குவருடம் ரமித்திருந்து அரசாக்ஷி செய்துவருநாளில் ஒருநாள் மான், காட்டெருமை, சிறுத்தை முதலிய மிருகங்களை வேட்டையாடுவதில் பிரியமுடையவனாய் ஆரண்யஞ் சென்று நாள்தோறும் அவ்வாறே செய்துவந்தனன். ஒருநாள், வேட்டையாடி கட்கம் காட்டுப்பன்றி முதலிய கொடிய மிருகங்களையும், பாணப்பிரயோகஞ் செய்து கொன்று வரும்பொழுது நதிசிரேஷ்டமாகிய கங்கைக்கரையைத் தெய்வீகமாய் வந்தடைந்தனன். அப்பொழுது இந்த வாசனை இதுவாகுமென்று மதித்தறியக்கூடாததாகிய ஓர் பரிமளத்தோடு கூடிய காற்றொன்று வீசியது. அந்த உத்தமமாகிய சுகந்தத்தை ஆக்கிராணித்து ஆச்சரிய மடைந்து இதுவென்னவாசம் இந்த வாசனை தேவமந்தார புஷ்ப வாசனையுமன்று, சண்பகத்தினுடைய வாசனையுமன்று, மல்லிகையினுடைய வாசனையுமன்று, தாழம்பூவினுடைய வாசனையுமன்று, மிருகமதத்தினுடைய வாசனையுமன்று. இந்தச்சுககரமாகியசுகந்தத்தை நாம் முன்

---

* சத்யவதிக்கும் சந்தநுமஹாராஜாவுக்கும் நடந்த சம்வாதத்தைக் கூறல்.

னெப்பொழுதும் ஆக்கிராணித்தது மன்று. இவ்வரியசுகந்தம் எவ்விடத்தினின்றும் எழுந்து வீசுகின்றது? இதனுற்பத்திஸ்தானத்தை யறியவேண்டும். இந்தக்கந்தமானது நம்முடையமனத்தைக்கவர்ந்து மேன்மேலும் மோரவேண்டு மென்கிற அவாவையே விளைவிக்கின்றது. ஆகையால் இச்சுகந்தம் இவ்வனத்துக்குள் எங்குநின்று தோன்றுகின்றதோ அவ்விடத்தைச் சுற்றிப்பார்ப்போ மென்றெண்ணி அதிமோக முடையவனாய் அதிவேகமாய் அப்பரிமளம் வரும் வழியே இலக்காக யமுனாநதிக்குச் சென்றனன். செல்லும் பொழுது அந்த ஓரிடத்தில் பார்ப்பதற்கு அழகுள்ளவ ளாகியும், ஆபரண விசேடங்க ளில்லாதவளாகியும், அழுக்கடைந்த ஆடையுடுத்தவளாகியும் மனத்தை வசீகரஞ் செய்கின்ற எவ்வனத்தோடு கூடினவளாகியும் பிரகாசிக்கின்ற ஓர் பெண்ணைக் கண்டான்.

(கஉ-கரு.) கருவிழியோடு கூடிய கடைநோக்க முடைய அப்பெண்ணைப் பார்த்து, நாம் அருமையாக மோந்த சுகந்தம் இவளுடைய சரீரத்தினின்றும் வீசுகிறதாகவே தெரிய வருகிறது; இதிற் சந்தேகமில்லை என்று நிச்சயித்துக் கூறுகின்றான்:—ஆ ஹா இதுவென்ன ஆச்சரியம்! இப்படியும் ஓர்பெண்ணுக்கமையுமோ! இவளுடைய அங்க விசேடங்களைப் பார்க்கும்பொழுது ஒவ்வொன்றும் உவமானப்பொருள்களி லடங்கியதாகவில்லை. சவுந்தரிய விசேடமும் அப்படியே சமைந்திருக்கின்றது. பருவமும் இப்பொழுது ஒத்திருக்கின்றது. அப்பருவத்துக்குத் தக்க எவ்வன விசேடமும்யாவரிடத்துங் காணக்கூடாததாக விருக்கின்றது. இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று மேன்மேலாக அமைந்திருக் தும் சவுந்தரியாதி விசேடங்களை யன்றிப் பரிமளமொன் றமைந்திருக்கின்றதல்லவா? இதனை யாவரிடத்தே காணப்பெறுவோம்! யாவர்தான் காணப்பெற்றார்கள்! இனி யாவர்தான் காணப்பெறுவார்கள்! இது எவ்வுலகிலுள்ள மங்கையர்களும் அமையப்பெறாத அதிசய முடைத்தானது. இந்தக்கந்தத்தை எந்தப் புருடனாவது எந்தத் தேவனாவது மோரப்பெறுவாராயின் அவர் பிரமிப்பரே யன்றி பிரமிக்காமற் போவாரா? என்று சந்தனு மஹாராஜன் அளவிறந்த வியப்புடையவனாய் இவள் யார்? இவளிப்போது எங்கிருந்து வந்தவள்? இவள் தெய்வமங்கையோ! பூலோக மங்கையோ! கந்தர்வமங்கையோ! நாகமங்கையோ! பரிமள மிகுதியோடு கூடியிருக்கின்ற இவளை யாரென்று யான் தெரிந்து கொள்வேனென்று சிந்தித்துக் காமாதுரனாய் மதிமயங்கி முன் தான்

கண்ட கங்கையோவென் றையுற்று அது தெளிய அப்பரிமள கந்தி யைப்பார்த்துக் கேட்கத் தொடங்கினன்:—

(கக - உஎ.) பரிமளத்தோடு கூடியிருக்கின்ற ஓ மங்கையே! நீ யார்? நீ என்னகுலத்தவள்? நீ யாருடையமகள்? ஓ அழகுள்ள துடையை யுடையவளே! மனித சஞ்சார மில்லாத இவ்விடத்தில் நீ தனியே யிருக்கின்றனையே! யாதுகாரணம்? காமத்தை விளை விக்கும் நேத்திரத்தை யுடையவளே? நீ விவாக முடையவளா இல்லாதவளா? நீ எத்தொழில் செய்கின்றவள்? உன் விருத்தாங் தங்களைச் சொல்லுவாயாக. மாவடுவகிரென்ன கன்னியே! மனோ கரமாகியும் எவ்வன முடையவளாகியும் இருக்கின்ற வுன்னை நான் பார்த்தபொழுதே காமவெள்ளத்தில் மூழ்கிக் கரையேறப்பெறாது அலமருகின்றேன். ஆகையால் நான் காமக்கரையேறுமாறு கேட் டவைகட்கெல்லாம் விடைகூறுவாயென்று புன்னகையோடு வினு வினன். பரிமளகந்தி யானவள், தன்பாலுள்ள விருப்பத்தைப் புன்னகையினுற் காட்டும் அரசனை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்:—ஓ அர சனே! நீர் என்னைப் பரிமளகந்தியாகவும், வலைஞர் பெண்ணாகவும் தாசனுடைய மகளாகவும், பிதாவினுடைய ஆக்ஞையினால் இவ்வி டத்திற்றனியே இருக்கின்றவளாகவும், கன்னிகையாகவும், இந்நதி யில் தருமநிமித்தமாக இந்த வோடத்தைத் தள்ளிச்செலுத்துகின்ற தொழிலுடையவளாகவும் அறிந்துகொள்ளக்கடவீர் என்று விடை கூறி, பரிமளகந்தி சும்மாவிருந்தனள். காமாதுரனாகிய அரசன் அவ ளைப்பார்த்து அடியில் வருமாறு கூறத்தொடங்கினன்:— ஓ மான் போலுங் கண்களை யுடையவளே! உன்னுடைய எவ்வனத்தை வீணாய்க் கெடுத்துக்கொள்ளாதை. கவுரவகுல வீரனாகிய என்னை நாயகனாகக் கொள்ளக்கடவாய். எனக்கு வேறுமனைவி யுண்டென் று நீ நினைக்கவேண்டாம். எனக்கு இப்பொழுது பத்னி யில்லை, ஆகையால் உன்னை மனைவியாகக் கொள்கின்றேன். ஆனால் காமக் கிழத்தியாகக் கொள்வேனென்று சந்தேகிக்க வேண்டாம். தர்ம பத்னியாகவே கொள்வேன். மனோரம்ய மானவளே! மனோபவ னாகிய மன்மதன் நான் உன்னைப் பார்த்ததுமுதல் என்னை வாட்டு கிறான். ஓ பாலையே! எனக்குப் பிரியையான பத்னியானவள் என்னை விட்டுப்போயினாள். அவள்போனபின்னர் நான் விவாகஞ் செய்துகொள்ளவில்லை. நான் சம்சாரமில்லாதவனாகவே இருக்கி றேன். எல்லா அவயவங்களும் ரம்யமா யிருக்கின்ற உன்னைப் பார்த்த என்மனம் சிறிதேனும் என் சுவாதீனத்திலில்லை. நான்

துணையற்றவனு யிருக்கின்றேன். ஆகையால் எனக்கு நீ துணைவியாக வேண்டும். ஆவையேல் உனக்கு நான் சுவாதீனனுகவும் அடிமையாளாகவு மாகிறேன். இதற்குச் சந்தேகமில்லை என்றனன். தாசன்மகளாகிய பரிமளகந்தி அமிர்தம் போலும் சுவையையும் மனதுக்கு இன்பத்தையும் விளைவிக்கின்ற சந்தனுமகாராஜனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுச் சாந்தகுணத்தோடுங் கூடினவளாய்த் தைரியத்தோடும் அரசனைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றாள்:—ஓ அரசரே! நீர் என்னிடத்தில் எந்த அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்தினீரோ அந்த அபிப்பிராயம் நானும் உம்மிடத்தில் கொண்டவளா யிருக்கின்றேன். அன்றியும் உம்முடைய வரலாறு எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே என்னுடைய வரலாறு மிருக்கின்றது. இருவருடைய வரலாறும் எண்ணமும் இவ்வண்ணம் ஒத்திருந்த போதிலும் இப்பொழுது நான் சுதந்தரையா யிருக்கின்றவ ளல்லளென்று நீர் தெரிந்துக் கொள்ளலாம். என்னை உமக்குக் கொடுக்கவேண்டியவர் என்னுடைய தந்தையார். நான் தந்தைசொற்படி நடக்கும் நியமமுடையவள். நான் வலைஞர்மகளாயினும் விபசாரியாக ஆகத் தக்கவளல்லள். என்பிதாவானவர் மிகவும் பிரசித்தியானவர். அவர் சம்மதித்து என்னை உமக்குக்கொடுக்கிற பக்ஷத்தில் நீர் பாணிக்கிரகணம் பண்ணிக்கொள்ளலாம். என்றாற் சிறிதுந் தடையில்லை. நான் என்றும் உம்முடைய வசமாகவே இருப்பேன். ஏனென்றால் மன்மதன் உம்மை எப்படிவாட்டுகின்றானே அப்படியே எவ்வனத்தோடுங்கூடினவளாகிய என்னையும்வாட்டுகிறான். நம்மை விதிகூட்டும். அப்படியிருந்தபோதிலும் குலாசார பரம்பரைகளைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்பது அறிவுடையார்க் கியல்பன்றோ, ஆகையால் என்னுடையபிதாவானவர் இப்போதுதான் வீட்டுக்குப்போயினர். வீட்டிலேயே யிருப்பர். அவரெங்கும் போயிரார். ஓ தனுட்டியரான வள்ளலே! உம்மிடத்தில் சிறிதேனும் பொய்சொல்லேன். சத்தியத்தையே சொல்லுகிறேன். நீர் அதிசீக்கிரயாகச் சென்று கேட்பீராக என்றனர். அவ்வமைதியான வார்த்தைகளைக் காமத்தினாற் பிடிக்கப்பட்ட அரசன் கேட்டு அவள்கூறிய முறைமையைக் கடத்தற்கஞ்சி அதுபோற் சம்மதித்து இவளைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொள்ள விரும்பி யிருக்கிறேனென்று அந்தத் தாசனைக்கேட்க அவன்கிரகத்துக்குச் சென்றான்.

(உஅ-௩௪) அந்தத் தாசன் தன்வீடு நோக்கிவருகின்ற அரசனைப் பார்த்து இவ்வளவென்றுசொல்லக்கூடாதஆச்சரியமடைந்து

அநந்தமுறை தெண்டனிட்டுக் கைகூப்பிநின்று அடியில்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினன்:—ஓ அரசனே! நான் தேவரீருக்குத் தாசனுயுள்ள தாசன், உம்முடைய வரவால் இன்று நான் தன்யனுயினேன். எந்த நிமித்தமாகத் தாங்கள் இங்குவர நேர்ந்ததோ அதனைக் கட்டளையிட்டருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். அரசன் ஓ ஒழுக்கமுடைய தாசனே! உன்மகளை நான் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொள்ளப்போகிறேன், நீ சம்மதிப்பையே யானல் நான் தர்மபத்னியாகக்கொள்வேன் இது சத்தியம் என்றுகூறத் தாசன் கூறுகின்றுன்:—ஓ அரசனே! நீர் என் சுவாதீனையாயுள்ள கன்னியாரத்தினத்தை விரும்பியது என்னுடைய பாக்கியமே யாயினும் கொடுக்கக்கூடியதா யிருந்தாற் கொடுக்கிறேன், கூடாமையா யிருந்தால் நான் எப்படிக்கொடுக்கத் துணிவேன்? ஓ மஹாராஜனே! என் வேண்டுகோள் சிலவுள; அவற்றைக் கேட்டருளுக. உமக்குப் பின் என் மகளுக்குப் பிறக்கும்மகன் அரசனுக எவ்விதத்திலுலுந்தடையின்றிப் பட்டாபிஷேக முடையவனு யுலகாளவேண்டும். உம்முடைய வேறுபிள்ளைகட்குப் பட்டாபிஷேக மாகக்கூடாதென்று பணிந்தனன். அரசன் தாசனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுச் சீமந்தபுத்திரனுகிய காங்கேயன் பட்டாபிஷேகத்துக் குரியவனுயிருக்க அவனை மாற்றுவது அறமாகுமா? அதனை எண்ணி இவனை மறுப்போமாயின் இவ்வலைஞன் பரிமளகந்தியைத் தருவானு? இதற்கென்செய்வோமென்றேங்கி காங்கேயரைப் பலகால்நினைக்குஞ் சிந்தனையாற்பீடிக்கப்பட்டவனு யொன்றுந்தோன்ருது அவனுக்கு விடைகூருமல் தன் னரண்மனைசேர்ந்து காமநோயாலும் பட்டாபிஷேக சிந்தனையாலும் மதிமயங்கினவனுய்ச் சோர்ந்து ஸ்நானஞ்செய்வதொழிந்தும், ஆகாரங்கொள்ளுவ தொழிந்தும், நித்திரை பண்ணுவதொழிந்து மிருந்தனன்.

(ரு௫-ச௮) புத்திரராகிய காங்கேயர் சிந்தா குலனுயிருக்குந் தந்தையைப்பார்த்துச் சமீபித்துநின்று கூறுகிருர்:—நீர் சந்தோஷமற்றிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? உமக்கு எந்தச்சத்துருவானவவன்செயிக்கக்கூடாதவனு யிருக்கிறுன்? அவனை நான்செயித்துஉம்முடைய அடிமையாளாகச் செய்கிறேன். ஓ இராஜ சிரேஷ்டரே! உமக்கு என்னசிந்தனை யுண்டா யிருக்கிறது? உண்மையைச் சொல்லும். என்னையாவே! எந்தப் புத்திரன் பிதாவினுடைய துக்கத்தையறியாம லிருக்கின்ருனே, எந்தப்புத்திரன் துக்கத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அந்தத் துக்கத்தை நிவர்த்தி செய்யாமலிருக்கின்ருனே

அந்தப் புத்திரன் பிறந்ததனாலென்? இருந்ததனாலென்? அவன் யாரென்றால் பூர்வஜன்மத்திலுண்டாகிய ருணத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கு வந்தவனாவன். இதில் விசாரிக்கத்தக்க தொன்றுமில்லை. ஓ பூமண்டலாதிபதியே! ரகு வம்ஸஸ்தனாயும் தசரதகுமாரனாகியுமிருந்த இராமன் பிதாவினாக்ஞையினால் தானடையவேண்டிய இராஜ்ய சம்பத்தைவிட்டு லக்ஷ்மணன் சீதை இவர்களோடு சித்ரகூடத்தையடைந்து ஆரணிய சஞ்சாரஞ் செய்தனன். லோகிதாசன் தன்பிதாவாகிய அரிச்சந்திரனால் கடைவீதியில் அடிமையாளாக விற்கப்பட்டனன். சுனஸ்சேபன் என்றுபிரசித்திபெற்ற பிராமணன் ஆணிகர்த்தரென்கிற இருடியாகிய தன் பிதாவினால் தனத்துக்கு விற்கப்பட்டு யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டுப்பட்டுப் பின்னர் விஸ்வாமித்திரரால்விடுபடப்பட்டான். பரசுராமன் முன்னொரு காலத்தில் தந்தையாருடைய ஆக்ஞையால் தாயாருடைய சிரசை வெட்டியும் பின்னர் அவருடைய ஆக்ஞையினாலே அவளை யெழுப்பியும் விட்டனன். இவ்வாறு தந்தையின் வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்த புண்ணிய சீலர் பலர். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் செய்தகாரியங்களை எண்ணிப்பார்க்குங்கால் நடத்தக்கூடுமானவைகளா? இவைகளெல்லாம் யாருமறிந்த விஷயமே. ஓ பூபதியே! என்னுடைய சரீரம் உம்முடையது நான் என்ன செய்யவேண்டும்? அதனைச்சொல்லும் அது செய்வதற்கு நானருகனல்லவா? நானிருக்கின்ற பொழுது நீர் துக்கிக்கவேண்டியகாரண மென்னை? ஆகையால் நீர் அபேக்ஷித்திருக்கிறது எதுவோ அது சாத்தியப் படாததாயினும் அதை நான் கூட்டிவைக்கின்றேன். ஓ அரசனே! உம்முடையசிந்தையானது என்ன ரூபமாயிருக்கிறது? விவரமாய்ச் சொல்லும். சத்துருக்களைப் பற்றிய சிந்தனையாயிருக்குமாயின் இப்பொழுதே தனுசைத் தாங்கிக்கொண்டு அந்தச்சத்துருவைப் போக்கடிக்கிறேன். என்னுடையதேகச்சிரமத்தால் எதுவும்நடத்தக்கூடும் பக்ஷத்தில் உம்முடைய அபிப்பிராயமானது வியர்த்தமாய்க் கெட்டுப்போகாது. உம்முடைய எக்கத்தை வாய்விட்டுப்பகரும். எந்தக்குமாரன் பலவிதத்திலும் யோக்கியனாயிருந்தபோதிலும் 'பிதாவினுடைய ஆக்ஞையைப் பரிபாலனஞ் செய்யாமற்போகிறானோ அதனைப் புத்திரனென்று நினைக்கக் கூடாது, பிதாவினுடைய மனக்கவலையையறிந்து தீர்க்கவறியாத பிள்ளை பிறந்திருப்பதினாற் பிரயோஜனமென்ன என்றனன். சந்தனுமகாராஜன் புத்திரனுடைய வாக்கியங்களைக் கேட்டு மனசில் லஜ்ஜையுடையவனாய் அந்தக்குமாரனைப் பார்த்து அடியில் வருமாறு கூறு

வானுயினன்:— ஓ புத்திர சிகாமணியே! எனக்கு நீ ஏகபுத்திரனாயிருக்கிறாய். மேலும் சூரனாகியும் அதிபலிஷ்டனாகியும், சத்துருக்களிடத்தில் கோபிஷ்டனாகியும், யுத்தத்தில் புறங் காட்டாதவனாகியுமிருக்கின்றாய். ஆகையால் உனக்குச் சத்துருக்கள் பலருண்டாவர் என்கிற சிந்தனை என்னை மிகவும் பாதிக்கின்றது. ஓ என்னப்பனே! ஏக புத்திரவானாகிற என் பிழைப்பு வியர்த்தமல்லவா? எவ்விடத்திலாவது யுத்தத்தில் நீ மரணமடையும் பக்ஷத்தில் நானென்னசெய்யப்போகிறேன். நான் நிராதரவாக ஆவேனல்லவா? ஓ புத்திரா! எந்த விசாரத்தை இப்பொழுது உன் முன்னே சொன்னேனோ அந்த விசாரந்தான் எனக்குப் பெரிய சிந்தனையாயிருக்கின்றது. அந்தக் காரணத்தினாற்றான் துக்கித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்குவேறு சிந்தையில்லை என்றனன்.

(சக-நிக) பிதாவாக்கியத்தைக்கேட்ட காங்கேயர் இது உண்மையான மொழியல்ல வென்றெண்ணி, வயதில் முதிர்ந்த மந்திரிகளைப் பார்த்து தொன்று தொட்டுள்ள அமைச்சர்களே! என்னுடைய பிதா என்னிடத்தில் உண்மையைச் சொல்லவில்லை; ஆகையால் அரசனுடைய அபிப்பிராயத்தை நீங்கள் நிச்சயமாய்க்கேட்டு என்னிடத்தில் அந்த அபிப்பிராயத்தைச் சத்தியமாய்ச்சொல்லவேண்டும். சொல்லும் பக்ஷத்தில் அந்த அபிப்யராயத்தை இப்பொழுதே செய்து முடிக்கிறேனென்று சொல்லி யனுப்பினர். உடனே அந்த மந்திரிகள் அரசனிடத்திற்போய் அந்த விஷயத்தைப்பற்றிக் கேட்டுச் சோக காரணத்தையும், அதுபற்றிப் பலவாறாகச் சிந்திக்கும் சிந்தனையையும் உண்மையாயறிந்துகொண்டு காங்கேயரிடத்திற் றெரிவித்தனர். காங்கேயர் அதைக்கேட்டு இது தான் உண்மையானசங்கதி யென்றெண்ணி ஆலோசிக்கவேண்டிய அளவும் ஆலோசித்து அப்பொழுதே அந்தமந்திரிகளையும் அழைத்துக் கொண்டு துரிதமாகத தாசனுடைய வீட்டிக்குப் போய்த் தாசனைக்கண்டு நாணத்தோடும் அதிக விநயத்தோடும் அடியில் வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார்:— ஓ தாசனே! இப்பொழுது உன்னுடைய புத்திரியை என்னுடைய பிதாவுக்குக் கொடுப்பாயாக. இந்தப்புத்திரியானவள் என்னுடைய தாயாக ஆகவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன். இவள் தாயாகும் பக்ஷத்தில் நான் புத்திரனாவதுமன்றித் தாசனுமாகிறேனென்றனர். தாசன், குருவம்சத்திற்றோன்றிய அரசரேறே! தேவரீர் விதிக்குங் கட்டளையை மறுக்குந் தன்மையன் எல்லனாயினும் என் மகள்பாலுள்ள பாசத்தினாற்றான்

றும் ஓ ராசையை மறுக்கும் வலியில்லாதவனு யிருக்கின்றேன், தாசனுகிய யான் என் செய்வேன், அஃதென்னை யெனில், தேவரீ ரிருக்கும்பொழுது இவளுக்குப் பிறக்கப்போகிற புத்திரன் சிம்மா சனுதிபதியாக ஆவனு? ஆகமாட்டான். ஆகையால் ஓ மஹானுபா வனே! என் மகளைத் தேவரீர் பத்னியாகக் கொள்ளும் என்றனன். காங்கேயர், ஓ தாசனே! நீ ஆலோசனையிற் சிறந்தவன், காரியத்தி லே கண்ணுடையவன், "உன் மகளை என்வாக்கினுல் எனக்குத் தா யாக ஆகவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்" என்றமையால் இனி நான்பத்தினியாகக்கொள்ளேன், அவள் எனக்குத் தாயேயா வள், நான் சிம்ஹாசனு ரூடனுவதில்லை, இவளுக்குப் பிறக்கப்போ கிற பிள்ளையே இராஜ்யத்தை எவ்விதத்திலும் நடத்துவதற்குரிய வனுவான் இதிற் சந்தேகமில்லை என்றனர். தாசன், ஐயா! தரும சீலரே! சத்தியமாகிய உம்முடைய வார்த்தையைத் தெரிந்துக் கொண்டேன், ஆயினும் உமக்கு எப்படியும் புத்திரப் பேறுண்டா கு மல்லவா? அப்பிள்ளை பலவானுவானேயானுல் அந்தக் குமா ரன் தன்னுடைய பராக்கிரமத்தினுல் இராஜ்யத்தைக் கிரகித்துக் கொள்ளாமலிருப்பனு? அதற்குச் சந்தேகமு முண்டா நீரப்பொ ழுது என்செயவல்லீர் என்றனன். காங்கேயர், ஓ வலைஞனே! நீ வலை யை வீசி அக்கண்ணியிற் சலசரங்களைப் பிணிப்படுத்தி எப்படி ஆட் டிப்படைக்கின்றனையோ அப்படியே என் பிதாவையும் என்னையும் உன் சொல்வலையிற் பிணிப்படுத்தி விழிக்கும்படிச் செய்து உன் னெண்ணத்தை முடித்துக்கொள்ளத் துணிந்தாய், அதற்கு நானஞ் சேன், நான் எவ்விதத்திலும் விவாகஞ் செய்துகொள்வதில்லை, இது நிச்சயம், அப்பா! இப்போது! நான் இந்தப் பீஷ்ம (பயங்கர மான) விரதத்தை அநுஷ்டித் துக்கொண்டேன், இந்த வார்த்தை சத்யம் என்றனர். மத்சியசீவனஞ்செய்யும் அந்தத் தாசன் பீஷ்மர் செய்த பிரதிக்ஞையைக் கேட்டு அச்சமுற்றவனுய் இனித்தர்க்கி ப்போமாயின் தீங்கு நேரிடுமென்றெண்ணி அதிக சௌந்தர்ய வதியாகிய தன் மகளைக் காங்கேயரிடம் ஒப்பிவித்து விட்டனன். காங்கேயர் மகிழ்ந்து அவளைத் தன் பிதாவினிடங்கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து அவரது கவலையை மாற்றினுர். சந்தநு மகாராஜன் தன் மகனது அரியசெயலைக் கேட்டு அதிசயமுடையவனுக மகிழ்ந்து பரிமள கந்தியை விதிமுறைப்படி தர்ம பத்னியாகக் கொண்டு அவ ளது இன்பநலத்தை உண்டு வாழ்ந்திருந்தனன். அந்நாள்வரையில்

சந்தநுமகாரஜன் இந்த சத்யவதிக்கு முன் வியாசர் பிறந்த செய்தியை யறியான்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

காமேஸ்வரக்ரகேஸ்வர்யை நம:

ஆறும் அத்தியாயம்.

திருதராஷ்டிராதி யுத்பத்தி.

(க-கச) சூதமுனிவர் கூறுகின்றார்:— சந்தநு சத்யவதியை விவாகஞ் செய்தபின் சித்ராங்கதன், விசித்திர வீரியன் என்னும் பிள்ளைகளைப் பெற்றனன். அவ்விருவரும் சிலகாலம் அரசாண்டுப் பின்னர் தெய்வலோகஞ் சென்றனர். சத்தியவதிதன்மக்களிருவரும் இறந்துபோனபடியால் சந்ததிவிர்த்தியின் பொருட்டு வியாசரைப் பிரார்த்தித்து மூத்த மருமகளிடத்தில் சம்போகிக்கச் செய்து திருதராஷ்டிரனையும் இளையமருமகளிடத்தில் பாண்டுவையும் உத்பத்தி செய்வித்தனள். இருவருள் ஒருவன் குருடனுகவும், மற்றொருவன் வெண்குஷ்ட முடையவனுகவும் பிறந்தகாரணம் என்னையெனின் மூத்தவள் வியாசருடையசடைமுடியையும் நகரோமமுதலியனவுங் கண்டு அச்சமுற்றவளாய்க் கண்களை மூடிக்கொண்டாள்; அதனுல் நீங்காத குருடனுயினன். இளையவளும் அச்சத்தினுலும், நாணத்தினுலும் தன்னுருவத்தைக் காட்டாமல் ஓர் வெள்ளை வருணத்தைப் பூசிக்கொண்டாள். அதனுல் நீங்காத வெண்ணிறமுடைய. வியாதியாளனுயினன். இவ்வண்ணம் வியாசருடைய கோபத்தினுற் பிறந்தபிள்ளைக ளிருவரும் குருடனும் வியாதியாளனுமாய்ப் போனபடியினுல் சத்யவதி இவ்விருவரும் அரசுரிமைக்குரியவரல்லரே என்றெண்ணி மறுபடியும் இளையவளை யழைத்து அவளுக்கு வேண்டிய நயவுரைகள் கூறி மீண்டும்வியாசரைப் புணரும்படி ஏவினள். அவள் தான்போகாமல் தன்னேவலாளியாகிய ஒரு தாதியை யனுப்பினள். அவள் மனங்களித்து முனிவர்பாற் செல்ல அவரும் இவளுடைய சுந்தர நலங்களைக் கண்டு அன்புடையராய்க் கிரீடித்தனர். அதனுல் தருமாத்மரும்' சாந்தரும், ஆசாரசீலரும்ஞானமுடையவரும் யமனுடைய அம்சருமான விதுரர் பிறந்தனர். ஓ முனிவர்களே!பின்னர் சத்யவதி பீஷ்மர் அனுமதியினுல் பாண்டுவுக்கு மந்திரிகளால் முடி சூட்டிவைத்து விதுரரை மந்திரியாக நியமித்து பீஷ்மருடைய

ஆணையின்படி அரசியல் நடத்திவரச்செய்தனள். திருதராஷ்டிரன் மூத்தவனா யிருந்தும் குருடனாகையினால் அவன் அரசியலுக் குரிய னாகானாயினான். இவ்வந்தகனுக்கு சவுபலை, காந்தாரி என்று இரண்டு மனைவியர். அவருள் காந்தாரி துரியோதனன் முதலிய நூறுபிள்ளைகளைப் பெற்றனள். வைசியப்பெண்ணாகிய சவுபலை யுயுத்ஸு என்கிற பிள்ளையைப்பெற்றனள். பாண்டுவுக்குச் சூரசேனன் மகளாகிய குந்தி, மாத்திரி என்று இரண்டு மனைவிகள். குந்திதேவியானவள் விவாகத்துக்கு முன் கன்னிகையாயிருந்தபொழுது சூரியபகவானால் மனோகரமாகிய கர்னனைப் பெற்றனள் என்றனர். சவுனகாதியர் சந்தேகமுற்று ஓ முனிபுங்கவரே! இது வென்ன மிக ஆச்சரியமாக விருக்கின்றது! நீர் கூறிய இச்செய்தி மிக நன்றாயிருக்கின்றது!! முதலில் கன்னிகையா யிருந்த காலத்தில் சூரியனால் புத்திரனெப்படிப் பிறந்தான்? பிள்ளையைப் பெற்றவளைப் பாண்டு எப்படி கலியாணஞ்செய்துகொண்டான்? என்றனர். சூதமுனிவர் ஓ முனிவர்களே! குந்திதேவியின் வரலாற்றைக் கூறுகின்றார்:—கேட்பீர்களாக:—வேதவித்துக்களாகிய மஹரிஷிகளால் பாண்டு மகாராஜாவுக்கு முதற் பத்னியென் றழைக்கப்பட்ட குந்திதேவி தன் தந்தையாகிய சூரசேன மகாராஜனிடத்தி லிருக்கும்பொழுது குந்தி போஜனென்னும் அரசன் அங்குவந்து உமது புத்திரியாகிய குந்தியைப் பூஜாபரிசார நிமித்தம் என்வசம் ஒப்பிவிக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனன். பின்னரவன் தனது புத்திரியாகப் பாவித்துத் தான் செய்யும் சூரிய பூசைக்குரிய பணிவிடைகளுக் குரியவளாக வைத்துக் கொண்டனன்.

(கடு-சஅ) ஓர் நாள் குந்தி போஜன்பால் தூர்வாச முனிவர் வந்து சாதுர்மாசிய விரதபூர்த்தி உன்னாலாக வேண்டுமென்றனர். அவன் மகாபாக்கியமென்று சம்மதித்து அவருடைய பணிவிடைகளுக்குக் குந்திதேவியை நியமித்தனன். அவள் அம்முனிவருக்குரிய ஏவற் பணிகளிற் சிறிதும் வழுவின்றி அவர் குறிப்புணர்ந்து செய்து வந்தனள். தூர்வாசர் விரதபூர்த்தியானவுடன் குந்தியினிடத்தில் மிகவுஞ் சந்தோஷமுடையவராய் ஓ குழந்தாய்! உன் வழிபாட்டிற்கு மகிழ்ந்தேன் உனக்கு எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகும் என்று ஆசிபுகன்று சில திவ்யமந்திரங்களை யுபதேசித்து இம்மந்திரங்களை எப்பொழுது உச்சரிக்கின்றனையோ அப்பொழுது அம்மந்திரங்களுக்குரிய தேவதைகள் பிரசன்னமாகும் என்றனுக்

கிரகஞ்செய்து போயினர். சில நாள்கழிந்த பின்னர் குந்திதேவி தனக்குபதேசித்த மந்திரங்களின் மகிமை தெரிந்துகொள்ள அம் மந்திரங்களிலொன்றை யெண்ணி யுச்சரித்தனள்; உடனே அம்மந் திரத்திற் கதிதேவதையாகிய சூரியமூர்த்தி மாறுடவடிவங்கொண்டு வந்து நின்றனர். குந்தி அவருடைய பேரழகைக்கொண்டு அதிசயி த்துக் காமங்கொண்டு ருது தோஷத்தை யடைந்து நாணமுடைய வளாய்க் கைகூப்பி, ஓ சுவாமிகாள்! உம்மைத்தரிசிக்க எண்ணினேன் தரிசனமாய்விட்டது உம்முடைய மண்டலத்துக் கெழுந்தருளலாம் என்ன, சூரியமூர்த்தி ஓ குந்தி! உன்னிடத்தில் மந்திரசித்தி யுண் டானபடியினாற்றான் நானிவ்வளவு எளிதில் வந்தேன், நீ என்னால் ஒரு பிரயோஜனமு மடையாமற் போவென்று சொல்லுவது அழக ன்று, இதற்கா எனது மந்திரத்தை உச்சரித்தது? நான் உன்னைப்பார் த்தவுடன் மன்மதனால் பீடிக்கப்பட்டு காமவெப்ப முடையவனாயி னேன், அவ்வெப்பத்தை உன்னால் போக்கிக்கொள்ளாமல் நானெப் படிப் போவேன்? என்றனர். குந்தி யான் கன்னிகையாயிருந்த லால் நீரிப்போது கொண்ட அபேக்ஷை எப்படி நிறைவேறும்? அதற்குரியவளாயிருப்பின் உம்முடைய ஆக்ஞைக் கிரண்டாவது செய்யேன், இப்போது உடன்படுவேனாயின் யாவரும் பழிப்பார் களல்லவா? என்று சொல்ல சூரியமூர்த்தி ஓ பெண்ணே! என் னோடு கூடுவதனால் உன் கன்னிகை விரதத்திற்குப் பங்கம் வராமாட் டாது, யாவரும் உன்னைப் புகழ்வார்கள், என்னபீஷ்டத்தை நீ தடுப் பையாயின் உன்னைச் சபிப்பேன், இம்மந்திரத்தை யுபதேசித்த குரு வையுஞ் சபிப்பேன் என்ன சொல்லுகிறாயென்று கேட்க, குந்திதேவி சிறிது அச்சமுற்றவளாய் நம்மால் நமது ஆசிரியருக்குச் சாபம் நேரி டும்படிச் செய்வதுதானா நாம் செய்யும் பிரதியுபகார மென்றெண்ணி ஓ சூரியபகவானே! சாபமிடுவேனென்பதை விட்டுவிடும், உம்மு டைய பிரியத்திற்கு நானுரியவளாயிருக்கிறேனென்று கூற, சூரியன் மனமகிழ்ந்தவனாய்க் குந்தியினுடைய இன்ப நலத்தைக் குறைவின்றி யனுபவித்துக் காமவிடாயகன்று அவளுக்குப் பல ஆசிகள்புகன்று தனது மண்டலம்போய்ச் சேர்ந்தனன். பின்னர் குந்தி தாய்தந்தை முதலிய ஒருவருக்குந் தெரியாமல் கர்ப்பவதியாய்க் கவசகுண்டலத் தோடு இரண்டாவது சூரியனென்று கண்டோர் சொல்லக்கூடிய ஓர் குழந்தையைப்பெற்று அக்குழந்தையைக் கையிலேந்திக்கொண்டு துக்கித்திருக்குஞ் சமயத்தில் அவளுபிருக்கொத்ததாதி யொருத்தி

நானிருக்கும்போது நீஏன்விசனப்படுகின்றாய் இவ்வற்பகாரியங்களுக்கெல்லாந் துக்கிப்பவருண்டோ? நீ ஒன்றுக்குக் கவலையுறவேண்டாம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது, குந்தி ஒரு மாப்பெட்டியில் தனது களங்கமுள்ள சேலையைப்பரப்பி அதில் வளர்த்தி அம்பி, கையைத் தியானித்து குழந்தையின் திருமுகமண்டலத்தைப்பார்த்து, அப்பா குழந்தாய்! உன்னைப் பெறும்பாக்கியத்தைப் பெற்றேனேயன்றி உன்னைச் சீராட்டித் தோளிலும் மார்பிலுங் கிடத்திப் பாலூட்டித் தொட்டிலில் வளர்த்தி ஊசலாட்டப் பெறும் புத்திரானந்தத்தை யடையும் பாக்கியத்தைப் பெறுதொழிந்தேன், அந்தோ! இது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! சர்வாபரணசம்பன்னையாயும், பகவதியாயும், சர்வேஸ்வரியாயும், விஸ்வஜநநியாயும், காத்தியாயினியாயும் விளங்கும் அம்பிகையே உனக்குப் பசிவாரமல் பாலூட்டி வளர்க்கவேண்டும் அவ்வம்பிகையே உனக்குத்துணையாயிருப்பாள், உன் முகாரவிந்தத்தை நானெப்பொழுது காண்பேன், நான் உன்னைப் பெற்றெடுத்து வளர்க்குந் தாயாகாமல் உன்னைக்கொல்லுங் கொலையாளியாயினேன், என்னைப்போலும் பாவி ஒருத்தி உலகிலுண்டோ இப்பொழுது பெட்டியைப் பூட்டி மநுடசஞ்சாரமில்லாத விடத்திற்கொண்டுபோய்ப் போட வுத்தேசித்திருக்கிறேன், நான் ராஜஸ்திரீயாயிருந்தும் சோரஸ்திரீயைப்போல் இக்கொடுந் தொழிலைச் செய்வதற்காயினேன், இப்பாவந் தேவியைத் தியானித்துப் பூஜித்து வாழ்த்தாமையினால் வந்ததேயன்றி வேறில்லை, இனி நான் என்செய்வேன் என்று அப்பெட்டியைப் பூட்டித் தன்னைப் பாதுகாப்பவளாகிய தோழியிடத்திற் கொடுத்து ஓ பாங்கியே! என்னுயிரை மாய்க்கத்துணியாது இவ்வருமை மகனது உயிரை மாய்க்காது மாய்க்கத் துணிந்தேன், ஆகையால் என்பால் அன்புடையவளாய் இப்பெட்டியை ஒருவரும் அறியாவண்ணஞ் செய்துவிடென்று கொடுத்துவிட்டு ஸ்நானஞ் செய்து பரிசுத்தையாய்த் தன் பிதாவினுடைய கிருகஞ்சென்றுமிகவும் பயத்தோடு கூடினவளாய் வாழ்ந்திருந்தனள். அத்தோழி அப்பெட்டியை அப்படியே செய்ய, அப்பெட்டி அதிரதனென்னுந் தேர்ப்பாகன் கையிற் கிடைத்தது. அவன் அப்பெட்டியைத் தன் மனையாட்டியாகிய ராதைக்குக் காண்பித்து இது பெறுதற்கரிய பெருஞ் செல்வமென்று கானீனனாகிய அக்குழந்தையைப் பாதுகாத்துவந்தனன்.

(௩௯-.௫௮) இப்பால் சூரசேனன் குந்திக்கு மங்கைப்பருவம் வருதலைநாடி சுயம்வரம் நாட்ட பாண்டு, மகாராஜன் வந்து அக்

குந்தியை விவாகஞ்செய்துகொண்டு, பின்னர் மாத்திரியையும் இரண்டாவது மனைவியாக்கிக்கொண்டு வாழுநாளில் ஓர் நாள்வேட்டை நிமித்தமாய் வனஞ்சென்று மிருகங்களைக் கொன்றுவரும்பொழுது அங்கு குந்தமனென்னு முனிவர் தானும் மனைவியும் மானுருவெடுத்து லீலாவிநோதமாய்ப் புணர்ந்திருப்பதை யறியாது மிருகமென்றெண்ணிப் பாணப்பிரயோகஞ் செய்தான். அது முனிவர்மேற்பட அவர் மாணுவஸ்தை யடைந்து கோபங்கொண்டு அரசனைப் பார்த்து ஓ மதி கேடா! உன் சரீரம்போல் உன்னறிவும் வெள்ளையாயிற்றோ! அடமூடா! இனி உன் மனைவியை எப்போது புணருகின்றனையோ அப்போது மரணமடையக் கடவாயென்று கொடுஞ்சாபமிட்டனர். அதை அரசன் கேட்டுத் துக்காக்கிராந்தனாய் நடுக்கமுற்று இனி என்செய்வோமென்றேங்கி அரசாட்சியை வெறுத்து வனத்திற்றானே நாள் கழிக்கவெண்ணித் தன் மனைவியரைப்பார்த்து என்னிருகண்மணிகளே! எனக்கு நேரிட்ட சாபத்தைக் கேட்டீர்களல்லவா! இனி நான் உங்களோடு கூடி வாழ்வதற்குரியவனல்லனே! ஆகையால் நீங்கள் நகரம்போய்ச் சேருங்கள் நானிங்குள்ள தவசிகளோடு ஒருவனாக விருந்து காலங்கழிக்கின்றேன் என்றான். மனைவியர் நாங்கள் உம்மைப் பிரிந்திருப்பது எங்கள் கற்புக்கு அழகாகுமா! நாங்களும் உம்மைப்போலவே காமாதிகுணங்களைவிட்டுப் பரிசாரிகளாய்க் காலங்கழித்து வருகிறோம் என்று அரசன் தடுக்காவண்ணங் கூறி அவனுடன் அவ்வனமே நகரமாக வாழ்ந்திருந்தனர். ஓர் நாள் அரசன் கங்கைக்கரையின் வழியே மனைவியருடன் செல்லும்பொழுது அங்குள்ள ஓ ராச்சிரமத்தில் முனிவரெல்லாங் கூடித் தருமசாஸ்திர விசாரஞ்செய்யும் பாகத்தில் "அபுத்ரஸ்யகதிர்நாஸ்தி" என்கிறவாக்கியத்தைச் சொல்லிப் புத்திரனில்லாதவர்க்குக் கதியில்லை யாகையால் அவர் எவ்விதத்திலேனும் அம்சஜன், கோளகன், குண்டகன், கானீனன் என்பவரைக் கொண்டாவது புத்திரோற்பத்தி செய்துகொள்ளல் வேண்டும் என்று உபந்நியசித்துக் கொண்டிருக்க அதைக்கேட்டு மனக்கவலை யடைந்து குந்தியைப்பார்த்து, ஓ சொற்றிரம்பாத கற்பிற் சிறந்த நங்காய்! இப்பெரியோர் கூறிய தருமத்தைக் கேட்டனையா? என்னாலெப்படி உங்களுக்குப் புத்திரப்பேறுண்டாகும்? ஆகையால் நீ இங்குள்ள முனிவரிடஞ் சென்று புத்திரப்பேறு பெற்று வருவாய், இது என்னுடைய ஆணையா யிருக்கும்பொழுது உனக்குத் தோஷ முண்டாகமாட்டாது, பூர்வத்தில் மஹாணுகிய சவுதாசன னென்கிற அரசன்

வசிஷ்டமுனிவரால் புத்திரோற்பத்தி செய்துக்கொண்டனனென்று எனக்குக் கேள்வி என்றான். குந்திதேவி ஒ அரசனே! எச்சமயத்திலேயும் பலிக்கத்தக்கதாகியும், இஷ்டாபூர்த்தி செய்வதாகியுமுள்ள மந்திரங்கள் முன்னொரு சமயம் துர்வாசர் எனக்குபதேசித்திருக்கின்றார், புத்திரபாக்கியத்தை விரும்பிய என்நாயகனே! எந்த மந்திரத்தைக்கொண்டு எந்தத் தேவதையை விரும்புகின்றேனோ அந்தத் தேவதை என்பக்கத்தில் நிச்சயமாகவரும், அந்தத் தேவதையினாலேயே புத்திரப் பேறுண்டாகுமென்றனள். அரசன் அம்மொழிகேட்டு மிகவும் மகிழ்ந்து அப்படியே செய்வாயென்று விடைகொடுத்தனன். குந்திதேவி கணவனுடைய அநுக்ஞைபெற்று தேவ சிரேஷ்டனாகிய யமதருமராஜனைத் தியானித்து அவன் மந்திரத்தைச் செபிக்க அவன் வந்தனன். அவனுடன் புணர்ந்து தருமரையும், அப்படியே வாயு பகவானுக்கு * விருகோதர (வீம)னையும், இந்திரனுக்கு அர்ச்சுனனையும், வருடத்துக்கொருவனாக மூன்று வருடத்துக்கு மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றனள். குந்திதேவி புத்திரப்பேறுபெற்ற மகிமையைக் கண்டு மாத்திராதேவி அரசனை நோக்கி என்நாயகனே! நான் புத்திரப்பேறு பெறவறியாத பாவியாயினேன் என்செய்வேன் நீர் எனக்குப் புத்திரப்பேறுண்டாகும் வகையைத் தேடவேண்டுமென்று மிக விரக்கத்தோடும் பிரார்த்தித்தனள். அரசன் குந்தியே இதற்கு வழிகாட்டத் தக்கவளென்றெண்ணி அவளை யழைத்து மாத்திரியினுடைய வேண்டுகோளைத் தெரியப்படுத்தினான். அந்தஉத்தமி தயையுடன் மாத்திரியையழைத்து அஸ்வினி தேவதைகளினுடைய மந்திரத்தை யுபதேசித்தனள். மாத்திரி நமக்கு இந்தக் குந்திதேவி ஒரு மந்திரத்தைத்தானே உபதேசித்தாள், இதற்கு ஒரு பிள்ளை தானே பிறக்கும் என்கிற மனக்குறை யுடையவளாய் அரசனுடன் தெரிவிக்க அரசன் ஒரு பிள்ளையிருந்தாற் போதுமென்றனன். பின்னர் மாத்திரியும் சித்தசமாதானமுடையவளாய்வாழுநாளில் ஓர்நாள் அஸ்வினி தேவதைகளைத் தியானிக்க அத்தேவதைகள் பிரத்தியக்ஷமாய் வர அவர்களைப் புணர்ந்து நகுலசகாதேவரைப் பெற்றனள். இவ்வாறு இருவருக்கும் பிறந்த ஐவரும் பாண்டு புத்திரரென்றே வழங்ப்பெற்றனர். க

(ருகூ-சுரு) ஓர் நாள் அந்த ஆச்சிரமத்தில் ஒருவருமில்லாமற் போக மாத்திரியானவள் மலர்பறித் திருக்கும்பொழுது பாண்டுவுக்கு மாரணகாலஞ் சமீபித்த படியினால் அவளைக்கண்டு என்றுங்

* செந்நாயைப்போலும் வயிறுடையவன்.

கொள்ளாத காமவெறிகொண்டு அவள் கையைப் பற்றியிழுத்தனன். அவள் என்னைத் தொடவேண்டாம் தொடவேண்டாமென்று அனேக விதமாய்த் தடைசெய்தும் இவன் தடைபடாது அவளைக் கட்டியணைத்துச் சுகிக்கும்பொழுது பூமியில் வீழ்ந்திறந்தனன். மாத்திரி ஒரு விருக்ஷத்திற் படர்ந்திருந்தகொடி அவ்விருக்ஷ முறிந்த காலத்தில் அக்கொடி அவ்விருக்ஷத்தின்மேல்வீழ்வதுபோல் பாண்டுவின்மேல் ஓவென்றலறி அழுதுகொண்டே விழுந்தனள். அக்குரலொலியால் குந்தியும் ஓடிவந்து இருவரையும் பார்த்து இதுவென்ன கொடுமையென்று தீராத்துயரங் கொண்டழத் தொடங்கினள். இவ்விருவருடைய அழுகையோசையைக் கேட்டுப்பாண்டவரும், வைதிக நிஷ்டரான முனிகணங்களும் ஓடிவந்து பார்த்துத் தாங்களும் வருந்தி பின்னரவர்களைத்தேற்றி அப்பாண்டு மகாராஜன் நாடோறும் வளர்த்திவந்த காருகபத்திய முதலிய அக்கினிகளால் அவனைக் கங்கைக்கரையிற் கிடத்தி, செய்யவேண்டுவனவாயுள்ள தகனாதி கருமங்களைச் செய்துவைத்தனர். மாத்திராதேவியானவள் வீரபதிவிரதைகளுடைய சத்தியவொழுக்கத்தைப் பரிபாலிக்க வேண்டுமென்கிற தருமத்தில் ஆசையுற்றவளாய் நகுல சகாதேவரைக் குந்தியினிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தான் தனது நாயகனுடன் சகசமனமாயினள். முனிவர்கள் யமமூர்த்திக்குக் கொடுக்கதக்கதாகிய அருக்கியதான முதலியவைகளைச் செய்து முடித்துப் பாண்டவரோடும், குந்திதேவியோடும் அஸ்தினபுரமடைந்தார்கள்.

அவர்களைக் காங்கேயர், விதுரர் நகரத்தார் முதலாயினோர் கூடி அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் திருதராஷ்டிரனிடம் விட்டு, பாண்டுவுக்கு நேர்ந்த சாபந்தெரிந்தவர்களாதலால் சந்தேகித்து இக்குழந்தைகள் யாருடையதென்றனர். குந்திதேவி இவ்வாறு கேழ்க்கலாயிற்றே என்று சிறிதேங்கி இயமன் முதலிய ஐவரையும் நினைத்தனள். அவ்வைவரும் ஆகாயமார்க்கத்தில் வந்து அந்த ஐந்து பிள்ளைகளும் தேவாம்சத்தினாற் குருகுலத்திற் பிறந்தவர்களே, இவர்களுக்குக் காரணர் நாங்களேவரே என்றனர். இவர்வாக்கியத்தைப் பீஷ்மர் முதலாயினர் கேட்டுச் சத்தியம் சத்தியமென்று கொண்டாடினர். பீஷ்மர் இக்குழந்தைகளிடத்தில் மிகவும் பிரீதியுடைய மனமுடையவராய் எல்லாவாற்றானுங் குறைவு வாராவண்ணம்திரவியங்களைச் செலவழித்துக் கண்ணிமைபோற் பாதுகாத்து வந்தனர் என்றனர்.

ஆறாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

முதல் ஸ்கந்தம் 20-ம் அத்யாயமும், இந்த 2-ம் ஸ்கந்தம் 6-ம் அத்தியாயமும் "திருதராஷ்டிராதி யுத்பத்தி" என்றால் இவ்விரண்டு மொன்றன்று. யாதெனின்! முதல் ஸ்கந்தத்தில் திருதராஷ்டிராதியர் பிறப்பதற்கு ஆதியாயிருந்தவர் காங்கேயர், சத்யவதீ வியாசர் இவர்களாகையால் அவர்கள் சரித்திரத்தை ஆரம்பத்தில் பெருக்கமாகவும், திருதராஷ்டிராதியர் பிறந்ததைஅந்தத்தில் சுருக்கமாகவுங் கூறினபடியால் இந்த ஸ்கந்தத்தில் "திருதராஷ்டிராதி யுத்பத்தி" என்று திருதராஷ்டிரன் முதலிய மூவரும் முறையே கண்ணில்லாமற் போவதற்கும், பாண்டு நோயை யடைதற்கும், ஞானவானாதற்குங் காரணமும் இது இதுவாமென்றும், அவருள் பாண்டு அரசியலுக் குரியனாய்த் தன் மனைவியரால் குலவிர்த்தி செய்தமுறையும் கூறப்பட்டிருக்கிறதென்க.

உ

காமேஸ்வரமஹேஸ்வர்யை நம:

ஏழாம் அத்தியாயம்.

யுதிஷ்டராதிசரிதம்.

(க-சு.) சூதர் கூறுகின்றார்:— ஓ முநிபுங்கவர்காள்! மேற்கூறிய பாண்டவர் ஐவருக்குத் திரௌபதி என்பவள் அழகிய சுந்தரியாய்ப் பொதுவான மனைவியாயிருந்தனள். பொதுவா யிருந்தபோதிலும் மஹா பதிவிரதை. அப்பதிவிரதைக்குப் பிள்ளைக ளைவர். இவர்களுள் அருச்சுனன் கிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய உடன்பிறந்தவளாகிய சுபத்திரையை விரும்ப, ஜயசீலனாகிய அவன் விரும்பியபடியே கிருஷ்ணமூர்த்தி சம்மதித்து அவனுக்கு அச்சுபத்திரையை விவாகஞ் செய்து வைத்தனர். அவளுக்கு அபிமன்யு என்கிற ஒரு புத்திரனிருந்தான். அவனுக்கு மனைவி விராடராஜனுடைய பெண்ணாகிய அதி சுந்தரமுடைய உத்தரை; இவன் பாரதயுத்தத்தி லிறந்தனன். திரௌபதியினுடைய பிள்ளைகளும் இறந்துபோயினர். இவ்வாறு பாண்டுவினுடைய குலம் க்ஷீணமாய் வருகின்ற அந்தத்தில் அபிமன்யுவினுடைய மனைவியாகிய உத்தரை ஒரு புத்திரனைப் பெற்றனள். அப்பிள்ளையும் அஸ்வத்தாமனுடைய பாணத்தினால் மரணமடைந்தனன். அற்புதசாமர்த்திய முடையவனாகிய அபிமன்யுவினுடைய பிள்ளை இறந்து விட்டானென்கிற செய்தியைக் கேள்வியுற்ற கிருஷ்ணமூர்த்தி தாபத்தை யடைந்தவராய் அப்பிள்ளை பிழைத் தெழுந்திருக்கும் வண்ணஞ்செய்ய, அவனும் எழுந்திருந்தனன். இவன் குலம் க்ஷீணமாகுங்காலத்திற் பிறந்தானாகை

யால் அக்காரணங் கருதி "பரிக்ஷித்" என்று உலகெல்லாமறிய நாமகாணஞ் செய்து மங்களங்கொண்டாடினர்.

(எ-கo) * திருதராஷ்டிரன்-யுத்தத்தில் தன் பிள்ளைகளிறந்து போக அதனால் மிகவுந்துக்கத்தை யுடையவனாகியும், வீமனுடைய வார்த்தை என்கிற பாணத்தினால் ஒரு கணமேனும் ஓயாமல் பீடிக்கப்பட்டவனாகியும், பாண்டவர்களுடைய அதிகாரத்திற் குட்பட்டவனாகியும் இருந்தனன். இவனைப்போலவே காந்தாரியும் பிள்ளைகளுடைய துக்கத்தினால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவளாய்க் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டேயிருந்தாள். தருமபுத்திரர் இந்த இரண்டு பேருடைய துக்கத்தைப் பார்க்குந் தோறும் சகிக்கக் கூடாத பெருங் கவலையுடையவராய் அவர்களுக் குண்டாயிருக்கும் புத்திரசோபம் நீங்குமாறு அவர்களுக்குரிய பணிகளெல்லாம் இரவும் பகலுமோய்வில்லாமல் தானே செய்துவந்தனர். ஞானதரும சீலராகிய விதுரர் யுதிஷ்டிரருடைய சம்மதப்படி அந்தகனாகிய அத்திருதராஷ்டிரன் பக்கத்திற்றானே யிருந்தனர். திருதராஷ்டிரன்-விதுரர் தன்னைவிட்டு நீங்கா திருப்பதினாலும், தருமர் மனஞ்சலியாது தனக்குச் செய்யும் ஏவலினாலும் புத்திரசோகம் நீங்கினவன் போலிருந்தனன்.

(கக-உo.) தருமருடைய உபசரிப்பினால் திருதராஷ்டிரன் சோகம் நீங்கினவனா யிருப்பதைப்பார்த்த வீமன் சகியாதவனாய் அடங்காத கோபங்கொண்டு யாவருங்கேட்க மிகவும் கிழவனாயிருக்கின்ற திருதராஷ்டிரன் உயிர்விட்டிறக்கும்படியாக அடியில் வருமாறு வாக்பாணங்களைப் பிரயோகஞ் செய்யலாயினன். ஓ கண்ணில்லாத குருடனே! உன்னுடைய பிள்ளைகளெல்லாம் யுத்தத்தில் என்னால் கொல்லப்பட்டார்கள். அவருள் உனக்கும் துரியோதனனுக்கும் மிகவும் பிரியனாயிருந்த துச்சாதனனுடைய உதிரவெள்ளத்தைத் தண்ணிரைப்போற்பருகி ஏப்பமிட்டேன். ஓ சபையோர்களே! இந்தக் கிழக்குருடன வெட்கமென்பது சிறிது மில்லாமல் என்னால் கொடுக்கப்பட்ட பிண்டத்தைக் காக்கையைப்போலும், நாயைப்போலும் வெறுப் பில்லாமல் தின்று வருகின்றான். இவன் பிழைப்பும் ஓர் பிழைப்பா! இவன் உயிரோடிருப்பதனால் யாருக்கென்ன பிரயோஜனம்! இவன் விருதாவாக ஜீவித்திருக்கின்றான் என்று பல வாறான இழிவுரைகளால் வைதனன். இவன் வைவதைக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன் தருமனைப்பார்த்து ஓ தருமனே! இந்த வீமன்

* தரிக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தையுடையவன், யுத்தத்தில முன்வைத்தகாலைப் பின்வாங்காதவன்,

பேசுகிறபேச்சை எத்தனை நாள் கேட்டிருப்பேன் என்றால் கேட்க முடியவில்லை என்றனன். தருமர் ஓ என்னைபாவே! அந்த வீமனுடைய வார்த்தையை நீர் ஒரு பொருளாக எண்ணவேண்டாம், அவன் மூர்க்கன், அவன் யார் சொல்லையுங்கேளான் என்று வேண்டிய சமாதானங்களைச் சொல்லிவந்தனன். இவ்வண்ணம் தருமருடைய இனிய வார்த்தைகளையும், வீமசேனனுடைய கடுஞ்சொற்களையுங் கேட்டுப் பதினெண்ணாயிரவருடம் துக்க ஜீவியாய் வாழ்ந்திருந்து ஓர் நாள் தருமனை யழைத்துக்கூறுகின்றான்:- குழந்தாய்! நான் இனி அரணியவாசஞ்செய்ய விரும்புகிறேன்; நீ விடைதரல் வேண்டுமெ ன்று பிரார்த்தித்தனன். அன்றியும் ஓ கருமனே! நீ மிகவுந் தயாள குணமுடையவன் இப்பொழுது நானொன்று விரும்பியிருக்கிறேன். என்னையெனில், இறந்துபோன என்னுடைய பிள்ளைகள் பொருட்டு விதிபூர்வகமாய்த் திலோதகம் (தர்ப்பணாதிகள்) செய்யவெண்ணி யிருக்கிறேன். அதற்கு வேண்டிய பொருளுதவியை நீ செய்யவே ண்டு மென்றனன். ஏனென்றால் யுத்தத்திலிறந்துபோன என்னுடைய பிள்ளைகளுக்கெல்லாஞ் செய்யவேண்டிய பரலோகக்கிரியைகளை இந்த வீமன் பூர்வ துவேஷத்தையே மனதி லெண்ணிக்கொண்டு நன்றாகச் செய்யவேயில்லை. அவர்களை இங்குவாழ வொட்டமற் செய்ததுபோல் அங்கும் வாழவொட்டாமற் செய்யவே விதிப் படிச் செய்யாதொழிந்தனனென்றறிவாய். நீ நான் கேட்டவண்ணந் தருவையாயின் என் பிள்ளைகளெல்லாஞ் சுவர்க்கலோகப் பிராப்தி யடையுமாறு என்னிஷ்டம்போற் செய்து முடிப்பேன். இதனை யோசிப்பாயென் றனுப்பிவிட்டுப் பின்னர் விதுரரை யழைத்துத் தன் குறைகளெல்லா மெடுத்துக் கூறிப் பிரபுவாகியும், பரிசுத்தனாகியு மிருக்கின்ற தருமபுத்திரனிடத்தில் ஏகாந்த சமயம் பார்த்து நான் தனம் வேண்டியவனாக விருக்கின்றே னென்பதைத் தெரிவித்துக் கொடுக்கும்படிச் செய்வாயென்றனுப்பினன். அவரும் அவ்வாறே தருமருக்கறிவிக்க, அவர் மிகவிரக்க முடையவராய்த் தன் சம்பந்தமாயிருக்கிற யாவரையு மழைத்து ஓ பூஜ்யமானவர்களே! இப்பொழுது 'என்னுடைய பெரிய தந்தையாகிய திருதராஷ்டிர மஹாராஜா தன்பிள்ளைகளுக்குச் சுவர்க்கலோகப் பிராப்தியுண்டாமாறு திலோதகஞ்செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறபடியால் அதற்கு வேண்டிய பொருளுதவியைச் செய்யச் சித்தமா யிருக்கின்றேனென்றனர்.

(உக-ஙச) அபார பராக்கிரமத்தை யுடைத்; தானவர்களான ஐவருக்குள் மூத்தவராகிய தருமர் கூறிய வார்த்தையை இவரு

டைய சகோதரனும், வாயு புத்திரனுமாகிய வீமன்கேட்டுக் கோப கொண்டவனுய் மிக ஆவேசத்துடன் தமையனைப் பார்த்துப் பேசு வான்:—ஓ அண்ணுவே! நீர் தருமராஜாவென்பதை இப்பொழுது நானறிந்தேன். உம்மைப்போலுந் தருமமறிந்து செய்யத்தக்கவரை இவ்வுலகின்கண் காண்டல் மிகவும் அரிது. ஹா! ஹா! நீர் கூறிய வார்த்தை மிக நன்று நன்று. துரியோதனுதிகளுடைய பரலோகத் தைக் கருதி திரவியங்கொடுக்கவா வேண்டும்? நீர் கொடுக்குந் திர வியத்தினுலேயே இந்தக்குருடன் திருப்தியடைவானு? இதுவென் னமூடத்தனம். உம்முடைய யோசனை ஒவ்வொன்றையும் எண்ணி ப்பார்க்கும்பொழுது எவ்வளவு சந்தோஷத்தை விளைவிக்கின்றது. முன்னும் உம்முடைய ஆலோசனையினுலன்றே நாங்கள் துக்கத் தையுடையவர்களாய் வனத்தில் வசிக்கலாயினேம். திரௌபதியுந் துஷ்டனுகிய சடாசூரனென்கிற அசுரனுலேகொண்டு போகப்பட் டாள். நல்ல நியாயந்தெரிந்த ஓ புண்ணியபுருஷரே! முன் கூறியது மாத்திரமா, உம்முடைய அனுக்கிரஹத்தினுல் நாங்கள் பிழைக்க வகையற்றவர்களாய் விராடராஜனுடைய கிரஹத்தில் வசிப்பும், அவனுடைய ஏவற்ருெழிலும் கிடைக்கப் பெற்ருேம். நீர் சொக் கட்டானுடினீரே அது ஆடாமற்போவீராஞல் நாங்கள் பரதேசியா ய்ப்போக வந்தகாலம் எப்படி விருத்தியடையும்? விராடபூபதிக்கு நானெனப்படி சமையலாளாக ஆவேன்! புஜபலபாக்கிரமத்திற் சிற ந்தவனும், இந்திரகுமாரனுமான அருச்சுனன் வேடதாரியைப் போற் பேடிவடிவங்கொள்வதற்கும், சிறுபிள்ளைகளுக்கு நிருத்தங் கற்பிக்கின்றவனைப்போல் பிருஹன்னளையென்கிற ,பேருடை...ய னுய் ஆடல் கற்பிப்பதற்கும் எப்படி யுரியவனுவான்? அன்றியும் அவன் ஆண்மகனுகப் பிறந்து வீரனென்று காண்டீபத்தைத் தா ங்கி அழகுபெற்ற அவனுடைய முன்னங்கைகள் வளையல்களால் அழகுபெறும்படியான செல்வத்தைப் பெறுமா? இதைக்காட்டி லும் வியசனகரமான சந்தோஷம் வேறென்றுண்டா? இதுமட் டோ. முடியணியும் அவன் தலையில் பெண்முடியும், அவனுடைய ராஜதிருஷ்டியில் மையையுங்கண்டேனே, இன்னம் நான் பார்க்க வேண்டியவை என்னவிருக்கின்றன? இனி நான் உன் முகத்தில் விழிக்கமாட்டேன். வாளைக் கையிற்பிடித்து வெட்டிக்கொள்ளுகி றேன். இதைவிட வேறுசுகம் எனக்கில்லை. எங்களுயிரைச் சூறை யிட முன்வந்த ஓ அண்ணுவே! நம்மையெல்லாங் கொல்லுவதற்கு அரக்குமாளிகைகட்டிக் கொளுத்துவதற்குப் புரோசனனை ஏற்ப

டுத்திவைத்தானே, அந்த நீதிக்கோ நீரிப்போது பொருள் கொடுக்கத் துணிந்தது. அவனை நான் அனியாயமாய்க் கொன்றல்லவோ விட்டேன். அவனிப்போதிருப்பானாயின் நீ அவனைப்பார்த்து ஓ துரியோதனா இந்த வீமன் உன்னேவலைச் செய்யாமற் போயினான் அது குற்றமாகும் ஆகையால் இப்பொழுது இந்த வீமனை ஏவலாளியாக வைத்துக்கொள்ளென்று நீதிமொழிகூறி என்னை அடிமையாளாக்கி வேண்டியவளவில் பொருளையுந் தானமாகக் கொடுப்பீர். ஓஹோ உம்முடைய மதி என்ன துன்மதி, அந்தோ! துரியோதனனைக் கொல்லவேண்டிய முறையில் ஒன்றல்லவோ தவறினேன். நானுன்னைக் கேளாமலே கீசகர்களை அவர்கள் மனைவியரோடு எவ்வண்ணங் கொன்றேனோ அவ்வண்ணங் கொல்லாமலன்றோ போயினேன். அதனை நினைக்குந்தோறும் எனக்குக் குறையாயிருக்கின்றது. உனக்குக் கீசகர்களை நம்மைக்கேளாமல் கொன்றுவிட்டானே நம்மைக் கேட்டிருப்பானாயின் அப்படிச் செய்ய நாம் இடங்கொடுப்போமா என்றகுறை இருக்குமென்றெண்ணுகிறேன். ஏனிப்படி சொல்லுகிறேனென்றால் வனத்தில் கந்தருவன் துரியோதனனைத் தேரிற் கண்டிக்கொண்டு போகிறபோது அவனை மீட்பிப்பதற்குக் கந்தர்வனுக்கு மூர்க்கமான சபதத்தைச் சொல்லி ஏமாற்றி அத்துரியோதனனை நகருக்குப் போகும்படிச் செய்த தயாளு வல்லவா? இவ்வாறெல்லாம் துரியோதனனுக்குச் செய்ததெல்லாந் நன்மையே; உன்னுடன் பிறந்த எங்களுக்குச் செய்ததெல்லாந் தீமையே. நாங்கள் அந்தத் துரியோதனனுக்கே சகோதரராகப் பிறந்திருப்போமானால் உனக்கு எங்களிடத்தில் விசுவாசமுண்டாயிருக்கும். அவனுடன் பிறக்கும் பாவம் ஏன்செய்யாமற்போனோமென்று இப்பொழுது மிகவும் யோசிக்கிறேன். நீ தருமனென்று பேர்பெற்றது அவர்களுக்கே; எங்கட்கு நீ தருமனன்று. இனி உன்னோடு போராட என்னால் முடியாது, துரியோதனனுடைய நன்மைக்கோ, தீமைக்கோ, புண்ணியத்துக்கோ, பாவத்துக்கோ, நான் ஒரு காசளவுங் கொடேன் கொடேன். நீ கொடுப்பேன் கொடுப்பேனென்று எனக்குக்கேட்கும்படிப் பெருங்கூச்சலிடவேண்டாம். உன்னை அண்ணாவாகப்பெற்றது போதும்போதும் என்று திருதராஷ்டிரனாகிய குருடன் மனம் புண்படும்படியாய் வாய்சலிக்க வந்தவாறெல்லாம் பேசித் திரும்பிப்பாராமற்போயினான். அவன் போனவுடன் தருமர் பெருஞ்சனிவிட்டதென் றெண்ணினவராய் இனி நம்மைத் தடைசெய்வாரொருவருமில்லையென்று தீரங்கொண்டு யாவருங் கேட்க முன்கூறி

யவாறு திருதராஷ்டிரன் மகிழும்படியாக அளவிறந்த திரவியங்களைக் கொடுத்து அக்குருடனிஷ்டப்படியே துரியோதனனாதியருக்குப் பரலோகக்கிரியைகளை வேதவிதிப்படிச் செய்வித்து பிராஹ்மணோத்தமர்களுக்குத் தானங்கொடுத்து இப்படி ஒருவருக்குஞ் செய்யவேயில்லையென்று அந்தகன் அகமகிழும்படியாகச் செய்து முடித்தனர்.

(௩டு-சக) அந்தகன் ஒருவாறுதெளிந்து வனம்போகவெண்ணி, சஞ்சயனால் யாவுந்தெரிந்து கொண்டு குந்திதேயும், விதுரனும் தன்னுடன்வர, காந்தாரியோடு ஆரணியஞ் செல்லத் தொடங்கும் பொழுது குந்திதேவி தன் பிள்ளைகள்பால் விடைகேட்டனள். பாண்டவர்க ளுடன்படாது தடைசெய்தனர். அத்தடைக்குட்படாது தன்னுடன்வரத் தலைப்படவும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றனன். வீமசேனன் தாயாரைப் பிரிந்திருப்பதற் காற்றாது அழுது கொண்டே சென்றனன். ஏனைய குரு வம்சத்தாரும் துக்காக்கிராந்தராய்ச் சிலதூரஞ்சென்று வீமனை யழைத்துக்கொண்டு கங்கைக் கரையைக்கடந்து அஸ்தினுபுரத்தை வந்தடைந்தார்கள். திருதராஷ்டிரன் முதலியோர் கங்கைக்கரையே சென்று சதயூபருடைய ஆச்சிரமத்தை யடைந்து அங்கு பர்னசாலை யமைத்துக்கொண்டு தவசீலராய் ஆறுவருடம் வாழ்ந்திருந்தனர். அது வரையில் திருதராஷ்டிராதியருடைய க்ஷேமாதிசயங்களைச் சொல்லததக்க ருஷிகள் அஸ்தினுபுரத்திற்கு வாராமையால் தருமர் அவர்கள்மேல் ஏக்கமுடையவரா யிருக்க ஓர் நாள் குந்திதேவியைக் கனவிற்கண்டு மனக் கவலையுடையவராய்த் தம்பிமார்களை யழைத்து, அப்பா தம்பிமார்களே! நான் நம்முடைய தாயைக் கனவின்கண் கண்டேன், மிகவும் இளைத்திருக்கிருள், பெரிய தந்தையும் அப்படியே, ஆகையினல் நாம் போய்ப்பார்த்துவரவேண்டும், என்மனம் மிக ஏக்கங்கொண்டிருக்கிறது, பூஜ்யராகிய விதுரரும், மிகுந்த அன்புடைய சஞ்சயரும் எப்படியிருக்கின்றூர்களோ தெரியவில்லை, நான் போக விருக்கிறேன், உங்களுக்கும் பார்க்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமிருந்தால் வாருங்களென்றூர்.

(சஉ-டுக) இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட சகோதரர்களும் சுபத்திராதேவியும், திரௌபதியும், மஹாபூஜ்யனகிய விராடராஜன் புத்திரியாகிய உத்தரையும், நகரத்தாரும் புறப்பட்டார்கள். பாண்டவர்கள் தாயார் முதலாயினரைப் பார்க்கப் போகிறோமென்கிற சந்தோஷத்தோடு கூடினவர்களாய் சதயூபருடைய ஆச்சிரமத்தை

யடைந்து யாவரையுங்கண்டு களித்தார்கள். அப்பொழுது தருமர் விதுரரைக் காணமல் திருதராஷ்டிரனைப் பார்த்து எங்கள் விதுரரெங்கே என்றனர். அவனிங்கு எங்கிருக்கிறன், அவன் சங்கற்பரஹிதனய், ஒருவருடைய அபேக்ஷைபற்றவனய் விரக்தியுடையவனய்த் தனித்தவனய் எந்தவிடத்திலோ புராணபுருஷனகிய சர்வேஸ்வரனைத் தியானித்துக்கொண்டிருக்கிறன் என்றனன். தருமர் மறுநாள் கங்கைக்கரையே ஆரணியஞ் சென்று, சரீரம் இளைத்தும் தவத்தில் ஊக்கமுடையவராயும், அசைவற்று யோகத்திலிருக்கின்ற விதுரனைப் பார்த்து யான் தருமன் உம்மைத் தெரிசிக்கவந்தேன் இதோ நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்றனர். அவர் இவையெல்லாங் கேளாதிருக்கும் நிலையில் நிற்கின்றனராதலால் மரம்போலிருந்தனர். அதுகண்டு தருமர் மயங்கிநிற்கும் அந்தக்ஷணத்துக்குள் அவ்விதுரருடையமுகத்திலிருந்து அதிசயிக்கத்தக்க சோதியொன்று வெளிப்பட்டு தருமருடைய முகத்தில் பிரவேசித்தடங்கிற்று. ஓ முனிவர்களே! இருவரும் யமதருமனுடைய அம்ச பூதராகையால் விதுரர் உடனீங்குங்காலத்தில் யமாம்சராயிருக்கின்ற தருமரிடத்தில் அவராம்சம்கலந்ததென்றறிமின்கள். இதுபோலவே இத்தருமரும் யமதருமனிடத்தில்ஒடுங்குரென்றறிமின்கள். விதுரருக்குப் பிராணன் நீங்குஞ்சமபத்தில் பிராணன் முதலிய பஞ்சவாயுக்களும் நீங்கின. அது கண்ட தருமர் அவரைத் தகனஞ் செய்வதற்குரிய கிருத்தியங்களிற் பிரவேசிக்கும்பொழுது ஓ அரசனே! இந்த விதுரன் விரக்தனுகலால் தகனஞ்செய்பத் தக்கவனன்றென்று அசரீரிவாக்கொன் றுண்டாயது. அந்தவாக்கைத் தருமரேயன்றி, பின்வந்த தம்பிமார் முதலிய யாவருங்கேட்டு நாம் செய்யுங் கடனென்றுமில்லை என்று தெளிந்து கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து அவ்விடம் விட்டுத் திருதராஷ்டிரன் முதலியோரிருக்குமிடத்தை யடைந்து விதுரருடைய நிர்யாணத்தைத் தெரிவித்து அவ்விடத்திலேயே யாவருமிருந்தனர். அச்சமயத்தில் வியாசமுனிவரும், நாரதமுனிவரும் வந்தனர். அப்பொழுது நல்ல நோக்கமுடைய குந்தி தேவி வியாசரைப்பார்த்து தவத்தையே தனமாகப் படைத்த பூஜ்யராகிய் பிரபுவே! கர்னன் என்மகனல்லவா? அவனைப் பிறந்தபோது பார்த்தேனேயன்றி வேறில்லை. ஆகையால் அவனையும் ஏனையோரையும் பார்க்கவேண்டுமென்று என்மனந் தவிக்கின்றதென்றூள். காந்தாரி என்மகனுகிய துரியோதனனை யுத்தத்திற்குப்போகிற காலத்திற்கண்டேனேயன்றி அவன் மீண்டு வரப்பார்த்ததில்லை,

ஆகையால் அவனையும் ஏனையபிள்ளைகளையுங் காண்பிக்க வேண்டுமென்றாள். சுபத்திரை, ஓ முனிசிரேஷ்டரே! என்னுடையபிராணனைக் காட்டிலும் மிகுந்த பிரியமுள்ள என்மகனாகிய அபிமன்யுவைக் கண்டேனா? ஆகையால் அந்த மஹா வீரனை எனக்கு இப்பொழுது காண்பிக்கவேண்டுமென்றாள். இவ்வண்ணம் ஒவ்வொருவரும் சர்வஜ்ஞராகிய வியாசரைப் பிரார்த்தித்தனர். வியாசர் இவர்களுடைய பரிதாபவிண்ணப்பங்களைக் கேட்டு மனமிரங்கினவராய்க் கங்கைக்கரையை யணுகிக் காலத்தை நோக்க அப்பொழுது சந்தியாகாலம் சமீபித்ததனால் மகிழ்ந்து திருதராஷ்டிரன் முதலிய யாவரையும் அழைத்து ஸ்நானாதி கிருத்தியங்களை நியமமாகச் செய்துகொள்ளும்படி நியமித்துத் தான் சகல பாவங்களையும் போக்கடிக்கிற கங்கையில் ஸ்நான சந்திகளை முடித்துக்கொண்டு பிராணாயாமஞ்செய்து சநாதனியாகிய தேவியைத் தியானஞ்செய்யத் தொடங்கினர்:—

(கூ0-கூஅ) காரணியாயும், பரமாத்மாவுக்குச் சுகஞ்செய்கின்றவளாயும், சகுண நிர்க்குண ரூபியாயும், மஹாதேவியாயும், பிரஹ்மசொரூபிணியாயும், மணித்வீபத்தில் வசிக்கின்றவளாயும் பிரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரர்களாலும் இந்திரன் அக்கினியமன் தருமன் வருணன் முதலியோராலும் அறியப்படாதவளாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். வாயு ஆகாயம்குணங்கள் இந்திரியங்கள் மநம் புத்தி, சந்திரன்என்றுசொல்லப்பட்ட இவைகளாலும் அறியப்படாதவளாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். இப்பொழுது இங்குள்ள இவர்கள் வேண்டுகோளின்படிகர்னன் முதலிய வீரபுருஷர்கள் இங்கு வரும்படி அனுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டும். அவர்களுக்கெல்லாம் துலசரீரம் போனபோதிலும் கற்பாந்தமளவும் அழியாததாகிய சூக்ஷ்ம சரீரம் இருக்கின்றபடியினால் அவர்களெந்த உலகத்திலிருந்தபோதிலும் உன்னுஜ்ஞையுண்டாகுமானால் வருவார்கள். இவ்விஷயத்தில் என்னை மன்னிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, தேவி கருணைபுரிந்தனள். தேஜோரூபியாகிய வியாசர் குந்திதேவி, காந்தாரி, சுபத்திரை முதலியயாவரையும்பார்த்து இதோ நீங்கள் காணவேண்டுமென்று விரும்பிய யாவரும் வந்துவிட்டார்கள் பார்க்கலாம் பார்க்கலாமென்று கூற யாவருங்கண்டு களித்தவுடன் அவரெல்லாம் மறைந்து போயினர். ஓ முனிவர்காள்! தேவி தன்னுடைய கருணைவிசேடத்தால் இந்திரசாலம்போல் காட்டி மறைத்தனள். பின்னர் யாவரும் வியாசரைப் புகழ்ந்துகொண்டாட அவர்

களிடத்தில் அவர் விடைபெற்றுச் செல்லப் பாண்டவர்கள் யாவரையும் அழைத்துக்கொண்டு அஸ்தினபுரம் சேர்ந்தனர் என்றனர்.

ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

காமேஶ்வர்யைநம:

எட்டாம் அத்தியாயம்.

திருதராஷ்டிராதி மரணம்.

(க - ௧௦) சூதர்கூறுகின்றார்:—பின்னர் திருதராட்டிரன் ஆரண்யஞ்சென்று தனது மனைவி சகிதமாய்க் குந்திதேவியுடன் காட்டுத்தீயில் பிரவேசமாயினன். சஞ்சயன் அரசனை விட்டுவிட்டுத் தீர்த்தயாத்திரையாகப் போயினன். தருமபுத்திரர் நாரதரால் தன் பெரிய தந்தை யிறந்ததைக் கேள்வியுற்றுத் துக்கத்தை யடைந்தனர். கவுரவ வம்சம் க்ஷயித்து முப்பத்தாறுவது வருடம் வருகிறபோது பிரபாச தீர்த்தக் கரையில் சகலமான யாதவர்களும் பிராஹ்மணசாபத்தால் நாசத்தை யடைந்தார்கள். பலராமர் கிருஷ்ணர் பார்த்துக்கொண்டிருக்க மகாபலசாலிகளாகிய அந்தயாதவர்கள் மதுபானஞ்செய்து வெறிமேலிட்டவர்களாய் ஒருவருக்கொருவர் போர்புரிந்து நாசத்தை யடைந்தார்கள். பலராமரும் தேகத்தை விட்டுவிட்டார். செந்தாமரைக் கண்ணராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியும் முன்னேர்ந்த சாபத்தின் படியே வேடனுடைய பாணத்தினல் பீடிக்கப்பட்டிறந்தார். வசுதேவன் பிள்ளைகளிறந்ததைக் கேட்டுப் புவனேஶ்வரியைத் தியானித்துப்பரிசுத்தாத்மாவாய்த் தேகவியோகமடைந்தனன். அதன் பிறகு அருச்சுனன் மிகவுந் துக்கமுடையவனாய்ப் பிரபாச தீர்த்தக் கரையை யடைந்து அவ்விடத்திலிறந்துபோன யாதவ ரனைவர்களுக்குஞ் செய்யவேண்டிய சமஸ்காராதிகளை அவரவ ரனுஷ்டானப்படிச் செய்துமுடித்தனன். பின்னர் கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய தேகத்தைப் பார்த்து அவருடைய மனைவிமார்களாகிய ருக்மணி, சத்யபாமை, சாம்பவதி முதலிய எட்டுப் பேர்களுடன் அவரைத் தகனஞ் செய்துவிட்டுப் பின்னர் பலராமருடைய சரீரத்தையும் ரேவதி என்னும் அவருடைய மனைவியுடன் தகனஞ் செய்துவிட்டுத் துவாரகா புரிக்குப்போய் அங்கிருந்த யாவரையும் அந்நகரத்தி னின்றும் வெளிப்படுத்தினன். உடனே கடல்

ஜலத்தினுல் அத்துவாரகை மூழ்கிப் போயிற்று. பின்னர் அருச்சு னன் துவாரகையி னின்றும் வெளிப்படுத்தி சர்வ ஜனங்களையு மழைத்துக் கொண்டு வரும்பொழுது கிருஷ்ணருடையலீலாவி னோதத்துக்குரியவராயிருந்த கோபிகாஸ்திரீகள் கள்வரால் பலது ன்ப முற்று ஆபரணாதிகளு மிழந்து இறந்து போயினர்.

(கஅ-சக) மிக்க காந்தியையுடைய பார்த்திபன் இந்திரப்பிரஸ் தத்தை யடைந்து அநிருத்தன் மகனுகிய வஜ்ஜிரனென்பவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து அவனை அவ்விடத்தில் அரசாளச் செய்து வைத்தான். அப்பொழுது வியாசர் அவ்விடம்வர அவரைக்கண்டு எல்லாருடைய மரணங்களையுங் கூறித் துக்கித்தனன். வியாசரும் மிகவுந் துக்காக் கிராந்தராய் அருச்சுனனைப்பார்த்து ஓ அருச்சுன! நீயும் கிருஷ்ணபகவானும் எப்பொழுது அவதாரம் பண்ணப்போ கிறீர்கள். நீங்க ளொருவரை யொருவர் பிரிந்திருந்த தில்லையே என்று பலவாறான வுபசாரவார்த்தைகள் கூறி ஓ அருச்சுன! உன் னுடைய அதியுக்ர மாகிய வீர தேஜஸானது மறுபடியும் கலியுக த்தில் உண்டாகப் போகின்றது என்று சொல்லிச் செல்ல, அவ் வார்த்தையை அருச்சுனன் கேட்டு அஸ்தினுபுரம்வந்து தருமராஜா வைப்பார்த்து அடங்கப்பெறாத துக்கத்தை யடைந்தவனாய் நடந்த செய்திகளையெல்லா மெடுத்துக் கூறினான். தருமர் பலராமர் கிருஷ் ணருடைய மரணங்களைக் கேட்டுத் தீராத்துயரத்தில் மூழ்கி ஒரு வாறு தெளிந்து இதுகாறும் தம்பிமாரோடு திரௌபதியுடன் முப்பத் தாறு வருடம் அஸ்தினுபுரத்தில் ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்து பின் னர் முப்பத்தாறு வயதுள்ள உத்தரா தேவியினுடைய குமாரனு கிய பரிக்ஷித்துக்கு இராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து இமமலைச் சாரலிலுள்ள வனத்தை யடைந்தார். இமாசலம்போன ஆறாம் வருடத்தில் குந்திதேவி புத்திரர்களாகிய பாண்டவர்கள் அவரவ ரடையவேண்டிய கதியை முறைப்படி யடைந்தார்கள். பின்னர் ராஜருஷிபாகியும் தர்மானுஷ்டான பரனுகியு மிருந்த பரிக்ஷித்து பிரஜைகளைப் பரிபாலித்து வந்தனன்.

(கக-சக) அந்தப் பரிக்ஷித்து ராஜனீதிப்படி அறுபது வரு டம் செங்கோல் செலுத்தி வருநாளில் ஓர் நாள் மிருகவேட்டை யாடுவதில் பிரிய முடையவனாய்ப் பெரிய ஆரணியத்திற் சென்று அங்கிருக்கும் காலத்தில் ஓர்நாள் வேட்டையாட வெழுந்து மிரு கங்களைத் தேடும்பொழுது உச்சிப் பொழுதாயிற்று. அப்பொழுது

மிகவும் பசிதாகமுற்று இளைப்புடையவனும் உஷ்ணமிகுதியினால் மிகவுந் தகிக்கப்பட்டுப் போகும்பொழுது நிஷ்டை கூடி யிருக்கின்ற ஒரு யோகியைக்கண்டு அவரைத் தாகந்தணியத் தண்ணீர் கேட்டனன். மவுன நிலையில் நீங்காதிருக்கின்ற அந்தயோகி ஒருவார்த்தையுஞ் சொல்லாதிருக்க, அதனை யோகநிலையென் றுணாராது அகங்காரியென் றெண்ணிக் கோபித்து அங்கு இறந்து கிடக்கும் ஒரு பாம்பினைத் தன் வில் நுனியி லெடுத்து அவர்கழுத்திற் சுற்றி விட்டான். அப்பொழுதும் அவ ரதனை யறிந்தவரல்லர். மீண்டும் அரசன் மூர்க்கங்கொண்டு முனிவர்கீழே வீழுமாறு சுற்றிய பாம்பினைப் பற்றியிழுத்தனன். இழுத்தும் அவர் சமாதியினின் றும் சலனப்பட்டா ரில்லை. அரச னலுத்துத் தன் னிருக்கையை யடைந்தான். மஹாதபஸ்வியும் பசுவின் வயிற்றிற் பிறந்தவருமாகிய மகாசத்தர் என்னும் அவருடைய புத்திரர் வனத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அரசனால் தன் தந்தையினுடைய கண்டத்தில் பாம்பு சுற்றப்பட்டுத் தொங்கியிருத்தலைக் கேள்வியுற்றவராய்க் கோபித்துச் சலத்தைக் கையிலேந்திப் பிதாவினுடைய கண்டத்தில் எவ னிறந்துபோன சர்ப்பத்தைச் சுற்றினனோ அவன் ஏழுநாளைக்குள் தக்ஷனென்கிற சர்ப்பராஜனால் கடிக்கப்பட்டு மரணமடையக்கடவன் என்று சபித்தனர். அந்த ருஷியினுடைய சீடர்களில் ஒருவன் அரசனிடஞ்சென்று சிவயோகியாருடைய புத்திரரிட்ட சாபத்தைத் தெரிவித்தான். அபிமன்யுவினுடைய புத்ராகிய பரிக்ஷித்து பிரமருஷியினால் கொடுக்கப்பட்ட சாபத்தைக்கேட்டு மணிமந்திர அவுஷங்களாலுந் தடைபடா தென்றெண்ணி விருத்தராகிய மந்திரிகளைபார்த்து வேதார்த்த பரிஜ்ஞான முள்ள ஓ மந்திரிகளே! ருஷியை நான் செய்த கொடுமையைக் கேட்ட அவருடைய குமாரரால் சபிக்கப்பட்டேனே என்றான் அதற்கு அவர்கள் இப்பொழுது நேரிட்ட இந்த மிருத்யு ஒருவராலுந் தடுக்கப்படாதது என்ன, அரசன் கூறுகிறான்:— இதற்கென்செய்வது! இவ்விஷயத்தில் உபாயத்தை யோசிக்க வேண்டியது அவசியமல்லவா? உபாயந்தெரிந்த புத்திமான்களாகிய சிலர் ஒருவராலுந் தடுக்கக்கூடாததா யிருந்தபோதிலும் பண்டிதர்களைக்கொண்டு சாஸ்திரயுக்தமான பிரயத்தனம் அநேக விதங்களால் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச் செய்யும் எத்தனங்கள் புத்திமான்களுடைய உபாயத்தினால் சித்தியாகின்றன. மூடர் உபாயம் அறியாராகையால் அவர் செய்யும் எத்தனங்கள் சித்தியாகாமற் போகின்றன. மணி மந்திர அவுஷ

தங்களின் மகிமை புத்திக்கெட்டிய தன்று. நன்றாய்ச்செய்யப்பட்டிருக்கின்ற மணிமந்திரங்களால் சித்தியுண்டாக மாட்டாதென்பது இல்லை. பூர்வத்தில் ஒரு ருஷிபத்தினி விஷந்தீண்டி இறந்துவிட்டாள், உடனே பிழைத்தாள். எப்படி யென்றால் இறந்துபோன அந்த அப்சரஸ் ஸ்திரீயினுடைய கணவனாகிய ருரு என்னும்மஹாருஷி அவளுக்குத் தனது ஆயுளிற்பாதியைத் தத்தஞ்செய்யப் பிழைத் தெழுந்தாள். இவ்வாறு ஒருவருக்கொருவர் செய்யவேண்டியநன்மையைக்கருதிப் பண்டிதர்கள் உபகரித்து வருகின்றார்கள். ஓ மந்திரிகளே! உபகரிக்கிறதாகிய அந்த விஷயத்தில் இது பிரத்யக்ஷமாய் நடந்த சங்கதியாகும். இப்படி ஆயுளைக் கொடுக்கிற புருஷன் சுவர்க்க லோகத்திலாவது இவ் வுலகத்திலாவது மற்றெவ் வுலகத்திலாவது காணக் கூடுமா? எவன் முயற்சிசெய்து நன்மையைத் தேடிக் கொள்ள வறியாமல் யாவுந் தெய்வ சங்கற்பத்தின்வழி நடக்குமென்று விரக்தனாய்ச் சோம்பி யிருப்பானோ அவன் அரசனாயிருந்தபோதிலும் பிக்ஷாந்தேகி என்று திரியு நிலைமைக் குரியவனாவான். கிருகஸ்தனா யிருக்கின்றவனுக்கு வேண்டியவை கிடைக்கப் பெறுதல் தனக்கு அறிந்த ஒருவனைக்கொண்டாயினுந் தானறியாத ஒருவனைக் கொண்டாயினுந் தெய்வங் காட்டுமேயன்றித் தெய்வந் தானேவந்து வாயிலூட்டுமா? ஒருவனுக்கு உண்ணத்தக்க பொருள் வாயினிடத்தே வந்தபோதிலும் அதனை விழுங்குவதாகிய முயற்சி செய்யாமற் போவானானால் அது எப்படி உள்ளே செல்லும்? ஆகையால் முயற்சியைக்கொண்டு ஏதேனும் பிரயத்தனஞ் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யப்பட்ட பிரயத்தனம் எப்பொழுது சித்திக்காமற் போகிறதோ அப்பொழுது பண்டிதனா யிருக்கிறவன் இது தெய்வத்தின் செயலென்று கொள்ளல்வேண்டுமென்றனன் மந்திரிகள் ஓ அரசனே! இறந்துபோன ஸ்திரீயைத் தன்னாயுளிற் பாதிகொடுத்துப் பிழைப்பித்தாரென்று சொன்னீரே அந்த ருஷி யார்? அந்தஸ்திரீ எப்படி இறந்தாள்? இந்தச் செய்தியை எங்களுக்கு விவரமாய்ச் சொல்லல் வேண்டுமென்று கேட்டனர்.

(சஉ-சகூ.) அரசன் கூறுகின்றான்:— ஓ மந்திரிகளே பிருகு மகாருஷியினுடைய பத்தினியாகிய புலோமை என்பவளுக்கு யவன ரென்கிற ஞானவானாகிய குமார ரொருவ ருண்டாயினர். அவருக்குச் சர்யாதி என்கிற அரசன் மகளாகிய சுகன்யை என்பவள் மனைவியாயினள். அவளுக்குப் பிரமதி என்பவர் பிறந்தார்

அவருடைய மனைவி பிரதாபி என்பவள். அவளுக்கு ருரு என்பவர் பிறந்தார். இவர் அடியில்வரும் மேனகையின் பெண்ணைத் தூல கேசருடைய ஆச்சிரமத்திற்கண்டு காமாதுராராயினர். யாவராலு மதிக்கத் தக்கவளும் எல்லா வுலகங்களிலுஞ் சுந்தரியென்னப் பட்டவளுமாகிய மேனகை என்னும் அப்சரஸ் ஸ்திரீயானவள் நதிக்கரையில் விசுவாவசு என்னுங் கந்தர்வனோடு கிரீடித்துக் கர்ப் பத்தையடைந்து அவ்விடத்தை விட்டு வெளிப்பட்டு மஹாதபஸ் வியாகியும், சத்யசந்த ராகியும், தர்மாத்மா வாகியும், மகாப் பிர சித்தராகியு மிருந்த ஸ்தூல கேச ராச்சிரமத்தை யடைந்து மூன் றுலகத்தாருங் கண்டு வியக்கத்தக்க பேரழகோடு கூடிய ஓர் பெண்பாவையைப்பெற்றுத்தன்னுலகம் போய்ச்சேர்ந்தாள். தூல கேசர் அநாதையா யிருக்கிற அக் குழந்தையைப் பார்த்து எடுத் துக்கொண்டு பிரமத்வரையென்று பெயரிட்டுக்காப்பாற்றி வந்தார். சர்வ லக்ஷணங்களோடு கூடிய அந்தக் குழந்தை காலக்கிரமப்படி யவ்வனத்தை யடைந்தனள். இவள்தான் ருரு என்பவருக்கு மோகத்தை விளைவித்தவள் என் றறிவீர்களாக என்றனர்.

எட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

உ

காமகோடிநிலயாயைநமஃ

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

பரிக்ஷித்சாப நிவர்த்தி யுபாய சிந்தனை.

(க-ரு.) சூதர் கூறுகின்றார்:—ருரு வென்கிற மஹ ருஷியான வர், தூலகேசருடைய ஆச்சிரமத்தில் பிரமத்வரையைக் கண்டு மோகித்துத் தன்னுடைய ஆச்சிரமத்திற் சென்று மன்மதனாற் பீடி க்கப்பட்டிளைத்துச் சோர்ந்துறங்கும் பொழுது அவரது பிதாவா கிய பிரமதர் அவரை நோக்கி ஓ ருரோ! நீ யாதுகாரணத்தினல் பிரஜ்ஞையற்றவனாய்க் கிடக்கின்றனை என்று வினவினர். ருரு தன் னுடைய பிதாவைப்பார்த்து என்னையனே! தூலகேசருடைய ஆச்சி ரமத்தில் வசித்துக்கொண் டிருக்கிற பிரமத்வரை என்னும் பெய ருடைய கன்னிகை எனக்கு மனைவியாக வேண்டுமென்னும் சிந் தனையுடையவனா யிருக்கின்றேனென்றனன். அது கேட்ட பிதா தனது மகனது மனோபீஷ்டத்தை முடிக்கக் கருதித் தூலகேச

ருடைய ஆச்சிரமத்தை அதி சீக்கிரமாயடைந்து அம் முனி புங்கவரை நமஸ்கரித்து உமது மகளாகவளரும் அழகிற்சிறந்த பிரமத்வரையை என்னருமை மகனுக்குத் தரல்வேண்டு மென்று முகமலர்ச்சியுடன் கேட்டனர். அதற்குத் தூலகேசரென்கிற மஹருஷி உமதெண்ணப்படி நல்லசுபதினத்தில் தருகின்றே னென்று உறுதிமொழிகொடுத் தனுப்பிப் பின்னர் விவாக நிமித்தம் சேகரிக்கவேண்டிய சாமக்கிரியைகளையுஞ் சேகரித்திருந்தனர். குறித்த நன்னாள் குறுகியபடியால் மீளவும் பூஜ்யர்களாகிய பிரமதர் தூலகேசரி என்னும் இரண்டு மஹருஷிகளுங் கூடினார்கள்.

(சு - கக.) அச்சமயத்தில் பன்னசாலை முற்றத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த அழகுபொருந்திய கண்களையுடைய பிரமத்வரை யானவள் அங்கு ஓர் பாம்பானது வளையமிட்டுப்பேருறக்கங் கொண்டிருந்ததைப் பாராமல் மிதிக்க அப் பாம்பாற் கடியுண்டிறந்தனள். அங்குவந்திருந்த முனிவர்க ளெல்லாம் அதுகண்டு ஹா ஹா வென்று பேரிரைச்சலிட் டழுதனர். அவ்வொலியைக் கேட்ட தூலகேசர் என்ன தீங்குவிளைந்ததென் றோடிவந்து பூமியில் வீழ்ந்து கிடக்குந் தன் மகளைப்பார்த்து அந்தோ! அந்தோ!! தெய்வமே தெய்வமே என்று பிரலாபித்து அழத் தொடங்கினர். அச்சமயத்தில் கன்னிகைக்குக் கணவனாகவேண்டிய ருரு வென்பவர் அவளைக்காணு நிமித்தம்வரும்பொழுது அழுகைக்குரலோசையும் கன்னிகை மரித்தாளென்னும் ஓசையுங் கேட்டு அழுதுகொண்டே அவ்விடம் வந்து தனக்குப் பிராண நாயகியாய் வர வெண்ணிய கன்னிகை உயிருள்ளவள்போல் வீழ்ந்து கிடப்பதையும், அக் கன்னிகையின்மேல் அவள் பிதா வீழ்ந்து புரண்டலறுவதையும், அவரைச் சூழ்ந்து முனிவர்க ளெல்லாம் பதறிப் பதறிப் புலம்புவதையும் பார்த்து அங்கிருப்பதற்குச் சகியாமல் அப்புறம் போய்க் காமாக்கினியாற் பீடிக்கப்பட்டவராய் அந்தோ! இவளிறந்தது மிகவும் ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! இவ்விடத்தில் இந்த ஆச்சரியமான பாம்பு தெய்வத்தினால் ஏவப்பட்டதேயன்றி வேறன்று இது கஷ்டம் என் றழுதனர்.

(கஉ - கஎ.) மீண்டும், என்னுடைய பிராண நாயகியாகிய இவள் மரண மடைந்தது எனக்குச்சுகத்தை நாசமாக்கும் பொருட்டுந் துக்கத்தை யுண்டுபண்ணும் பொருட்டுமே யன்றி வேறென்ன, இனி யான் என் செய்வேன் எவ்விடம் போவேன். இவ்வழகியைப் பிரிந்திருக்கப்பெற்ற நான் இனி உயிருடனிருக்கஇச்சிக்கமாட்டேன். ஏனெனில், இவள் என்னா லடையப்படும் ஆலிங்கனத்தையும் முக சும்பனத்தையும் பெற்றாளல்லள். நான் யாவருங்கண்டு களிப்புறுமாறு பாணிக்கிரஹணஞ் செய்யப் பெற்றதுமில்லை, இவளுடனிருந்து ஓமாக்கினியில் பொரியிடும் பாக்கியத்

தைப் பெற்றது மில்லை, இங்ஙனமான அற்ப பாக்கிய முடைய யான் இருந்தாவதென்; அந்தோ! இந்த மாநுட சம்பந்தமான ஆசையைச் சுடவேண்டும். இந்தப்பொழுதே என்னுடையபிராணன் செல்லக்கடவது. என்றெண்ணிப் பின்னர் துக்கானுபவத்தை அநுபவிக்க வேண்டியவன் இறப்பனாயின் அது சுகமாகுமாதலால் அவனைமிருத்யு அடைகிற தில்லை. ஆகலான் நாம் பிராணனைவிடத் துணிந்தபோதிலும் மிருத்தியு உண்டாக மாட்டாது. ஆனால் நாம் இவ்வுலகிலிருந்து இச்சிக்கத்தகுந்த மனோரம்யமான சுகத்தை எப்படி யடையப் போகின்றோம். ஆகையால் பயங்கரமான மடுவிலாவது, அக்கினியிலாவது விழுவோம். அது கூடாதாயின் விஷத்தையாயினும், அக்கினியை யாயினும், விழுங்கியாவது, கண்டத்தில் கயிற்றைக் கட்டிக்கொண்டாவது பிராணனை விடுவோம்; என்றிவ்வாறு ருரு வென்கிற மஹருஷியானவர் சொல்லிச் சொல்லி அழுது மறுபடியும் அடியில் வருமாறு மனதில் சிற்சில வாலோசிக்க லாயினர்:—

(கஅ - உங) நாமெண்ணியபடி நமக்கு மரண முண்டாகுமாயின் அதனால் நமக்கு வரும் பலன் யாது. அன்றியும் அந்தத் துர்மரணத்தினால் வருவது பாவம், அதனை நம்முடைய ஆன்மா கடக்க முடியாதன்றோ, இதுவுமன்றி நம்முடைய பிதா துக்கத்தை யடைவர், தாயோ அவரினும் அதிக துக்கத்தையடைவள். நம்முடைய பிராணநாயகியைக் கொன்ற தெய்வந்தான் நம்மைப் பார்த்துச் சந்தோஷ மடையும். இதுபோலவே நாய் நரி முதலிய சீவ சமூகங்கள் சந்தோஷ மடையும் இதிற் சந்தேகமில்லை. அன்றியும் நாம் மரணமடைவதனால் நம்முடைய நாயகிக்குப் பரலோகத்தில் ஏதேனும் உபகார முண்டாமோவென்றால் என்ன உபகாரம் உண்டாகப்போகிறது (ஒன்று மில்லை) இங்கு நாம் துர்மரணத்தை யடைந்து அங்கு நாயகியோடு கூடுவோமென்றாலோ நம்மை அவள் கூடாள். ஏனெனில் மன்மதனாற் பீடிக்கப்பட்டுத் துர்மரணத்தை யடைந்தவனென் றதுவை கொண்டொழிப்பாள் சீவித்திருப்போமாயின் இந்தத்தோஷம் நமக் கில்லையல்லவா என்றிவ்வண்ணமான ஆலோசனைகள் ஆற்றங்கரையி லிருந்தவண்ணம் ஆலோசித்துப் பிராணனை விடும் எண்ணத்தை விட்டு அந்த ஆற்றில் ஸ்நானஞ்செய்து ஆசமித்துப் பரிசுத்தராயிருந்து கையில் சலத்தை யள்ளிவைத்துக்கொண்டு அடியில்வருமாறு கூறிப் பூமியில் விட்டனர்.

(உச - ௩௦) (என்னை யெனில்) என்னால் பத்தியுடன் சத்கிருத்தியமான (கிஞ்சித்) ஈஸ்வர ராராதனையும், ஆசாரியர் பூஜையும், ஓமங்களும், ஜபங்களும், தவசுகளும், சகலவேத அத்யய

னங்களும், காயத்திரி ஜபங்களும், சூரிய ஆராதனையுஞ் செய்யப் பட்டிருந்தால் அவை காரணமாக என்னுடைய பிராண நாயகி உயிர்பெற் றெழுந்திருக்கக் கடவள். இக்காரணங்களான் அவளெழுந்திராமற் போவாளாயின் இப்பொழுதே பிராணனை விடுகிறேனென்று சொல்லி இஷ்டதெய்வங்களை மானசீகமாகப் பூஜித்துச் சலத்தைப் பூமியில்விட்டு அழுதுகொண் டிருக்கும்பொழுது யமதூதனொருவன் சமீபத்தில்வந்து அந்த ருரு மஹருஷியைப்பார்த்து ஓ அந்தணனே! நீ இந்தச் சாகசமான காரியத்தைச் செய்யாதே, இறந்துபோன நாயகி எப்படிப்பிழைப்பாள்? இறந்தவள் இறந்தவள்தானே? அன்றியும் இவள் உன்னால் விவாகம்பண்ணப் பட்டவளா? அல்லவே ஆகையால் நீ அழகுள்ள அங்கங்களோடு கூடிய வேறொரு கன்னிகையை இச்சிப்பாயாக, மிகவுந் துர்ப்புத்தியுடையவனே? ஏன் வீணேயழுகிறாய்? இறந்துபோன இவளிடத்தில் உனக் கென்னபிரீதி, என்றுகூறிய தூதனை ருரு மஹருஷிபார்த்து ஹே காலதூதனே! நான் வேறு ஸ்திரீயை வரிக்கமாட்டேன் (பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொள்ளமாட்டேன்) இவள் இப்பொழுது என்னால் கூறப்பட்டுள்ள பிரதிஞ்ஞையினால் பிழைப்பாளாயின் யானும் பிழைத்திருக்கின்றேன். பிழைக்காமற் போவளாயின் யானும் மரணமடைவேன். நீ என்னுயிரைக் கொண்டுபோவாயென்றான். காலதூதன் ருருமஹருஷியினுடைய பிடிவாதத்தையறிந்து சந்தோஷ சித்தனாய் அடியில் வருமாறு கூறுகின்றான்.

(ருக-ருரு.) ஓ பிராஹ்மணோத்தமனே! உன் விஷயத்தில் என் மனம் மிகவும் பரிதாபத்தை யடைகிறது; ஆகையால் நானொரு உபாயங் கூறுகிறேன். அவ்வண்ணஞ் செய்வாய். அது சத்தியமாயும் மனோகரமாயும் பூர்வத்தில் தேவர்களால் செய்யப்பட்டதாயுமுள்ளது. என்னையெனின்? உன்னுடையஆயுளிற்பாதி தத்தஞ்செய்வையாயின் அவள் சீக்கிரத்தில் எழுந்திருப்பாள் என்றனன். அது கேட்ட ருருமஹருஷி ஓ தூதனே! இறந்துகிடக்கும் இவள் பொருட்டுச் சலத்திலும் அக்கினியிலும் வீழ்ந்து உயிரை மாய்க்கத் துணிந்த யான் இப்பொழுது என் னாயுளிற்பாதி அவளுக்கு ஒப்பிப்பதில் சந்தேகமு முண்டோ? நன்று கூறினாய்! ஓ தூதனே! இப்பொழுதே நீ கூறியவாறு தத்தஞ்செய்தேன். எவ்விதத்திலாவது என்பிராணநாயகி உயிருடையவளா யெழுந்தாற்போதும்; என்று அவனுடன் கூறும் அப்பொழுது விசுவாவசு என்கிற அவளுடைய பிதாவாகிய கந்தர்வன், சுவர்க்க லோகத்தினின்றும் சீக்கிரமா யவ்விடம்வந்து பிரமத்வரை என்கிற தனது புத்திரி இறந்துகிடத்தலைப் பார்த்து மனம்புழுங்கி அவளைப் பிழைப்பிக்கவெண்ணி அங்கு நிற்கின்ற காலதூதனையும் அழைத்துக்கொண்டு யமபுரஞ்சென்று இயமனைக் கண்டனன். அப்பொழுது தூதன் ஓ தருமராஜனே!

யானொரு விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளுகிறேன் அதனைக் கேட்டருளுக. இந்த விசுவாவசு என்கிற கந்தருவனுக்குப் புத்திரியும் ருரு வென்கிற மகருஷிக்குப் பத்தினியாகத் தக்கவளுமாகியபிரமத்வரை என்கிற கன்னிகையானவள் சர்ப்பத்தினால் தீண்டப்பட்டு மரித்தாள்.

(௩௬-௩௯) சூரியபுத்திரனாகிய ஓ தருமனே! அவள் மரித்ததைக்கண்ட ருருமஹருஷி பட்டபாட்டை என்னென்று கூறுவேன். இரக்கமென்பதறியாத என்மனமும் இரங்கிற்று. பின்னர் அம்முனிபுங்கவர் தம்முடைய விரதானுஷ்டான மகிமையினால் தனது ஆயுளிற்பாதி தத்தஞ் செய்தனர். ஆகையால் இனி அக்கன்னிகை எழுந்திருக்கும்படி ஆஞ்ஞை செய்வீராக வென்றுபணிந்தனன். தருமராஜனும் மனமிரங்கி ஓ தூதனே! உன்னிச்சைப்படிசெய்வாயாக யான்மறுக்கிலன். நீயேபோய் இந்த விசுவாவசுவினுடைய பெண்ணாகிய அக்கன்னிகையை அந்த ருருமகருஷி மகிழும்படி எழுப்பிக் கொடுத்துவிட்டு வாவென்றனன். காலதூதன் தருமனிடத்தில் விடைபெற்றுக் கந்தர்வனோடு அதிக விரைவுடன் வந்து பிரமத்வரை உயிர் பெற்றெழுந்திருக்கச்செய்து ருருமஹருஷியினிடத்தில் ஒப்புவித்தனன். அந்த மகருஷி ஓ தூதனே! நீ இக் கன்னிகையைக் கொண்டுபோகவந்த தூதனன்று இவளை எனக்குக்கொடுக்கவந்த தூதனென்று பல இன்னுரை பகர்ந்து விடைகொடுத்துப் பின்னர் நல்ல சுபதினத்தில் அக்கன்னிகையை விதிமுறையாக விவாகஞ் செய்துகொண்டு மகிழ்ந்து வாழ்ந்திருந்தனன். விசுவாவசு என்கிற கந்தர்வனும் கண்டுகளித்துத் தன்னுலகம் போய்ச்சேர்ந்தனன்.

(௪0 ௪௯) ஓ மந்திரிமார்களே! மரித்துப்போன கன்னிகை இவ்வண்ணமான உபாயவழியினால் பிழைப்பிக்கப் பட்டாளன்றோ? ஆகையால் நாமும் சகலசாஸ்திர சம்மதமாகிய உபாயவகைகளை இப்பொழுது நன்றாய்த் தேடவேண்டியதென்று கூறி உத்தராதேவியினுடைய குமாரனாகிய பரீக்ஷித்து அந்தக்ஷணமே தன்னை இரக்ஷிப்பதற்குரிய மணிமந்திர அவுஷதங்களினாலேயும், தன்னைக் காப்பாற்றுவதில் கண்ணுங் கவசமும்போன்ற மந்திரிகளினாலேயும் செய்துகொள்ளற்பாலனவெல்லாம் எண்ணி அடியில் வருமாறு ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஏழுமதில்களோடு கூடிய கோட்டையொன்றுஅமைத்து அதில் மந்திரிப் பிரதானிகளுடன் குடிபுகுந்து

அரசாண்டிருந்தனன். எங்ஙனமெனின், கோட்டைக்கு உட்புறம்பான விடங்களில் அவுஷதங்களில் வல்ல சூரர்களைவைத்தும், கவுரமுக ரென்கிற மகருஷியை மேற்கூறிய சூரர்க ளனைவரும் தத்தந்தொழிலில் பிறழாதிருக்கச் செய்தலாகிய அதிகாரத்தைமேற்கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்றும், இவ்வாறேவிய என்பாலுள்ள குற்றங்களை மன்னித்தருளல்வேண்டு மென்றும், அவரை யடிக்கடி பிரார்த்தனைசெய்து ஏவியும், மந்திரசித்தியுடைய பிராமணோத்தமர்களை அங்கங் கிருக்கின்றவரைப் பரிக்ஷிக்கும்படி ஏவியும், மந்திரி குமாரனைக்காவலோடு கூடிய உப்பரிகையின்மேல் ஒருவருஞ்செல்லா திருத்தற்குக் கோபுரத்துவாரத்தில் மதத்தயானைகளைக் கட்டும்படி ஏவியும், அந்தயானைகள் தங்கள் காதசைவினாலேயே வேறெவ்விடத்துஞ் செல்லுவதற் கிடனின்றி அவ்வழியாகவருங் காற்றைத் தடைபடுத்த வேண்டுமென்று அவைகளுக் கறிவுறுத்தி நிறுத்தியும், ஸ்நானசந்திமுதலிய நித்திய கருமங்களையும், அறுசுவையோடு கூடியஉணவை உண்ணுதலையும், அவ்விடத்திற்றானே நிறைவேற்றிக் கொண்டும், தன்னருகில் மந்திரிகளை இடைவிடாது வைத்துக்கொண்டு நாள்களை எண்ணியும், சகல ராஜ்ய காரியங்களையுஞ் செய்து வந்தனன்.

(ருo ருoஉ.) அப்பொழுது மந்திரவித்தையை நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்தவனும் வேதபண்டிதனும் முனிசிரேஷ்டனும் திரவிய ஆசை யுடையவனுமான கஸ்யப னென்னும் பெயருடைய ஒரு பிராமணன் பூஜ்யனாகிய அரசன்சாபமேற் றிருப்பதைக்கேட்டு, அரசன் பிராஹ்மணனுடன் கூடி எவ்விடத்தி லிருக்கின்றானோ அவ்விடத்திற்கு நாம் போகலாமென்று தன்னு ளெண்ணித் தன் வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு வீதிவழியே வந்தனன்.

ஒன்பதாவது அத்யாயம்முற்றிற்று.

காஞ்சுதிதார்த்தாயைநம:

பத்தாம் அத்தியாயம்.

பரிக்ஷித்தின் மரணம்.

(க-கூ.) கஸ்யபனென்கிற மஹருஷி, கருணை யுடையவனாய் அரசன் பால் போகப் புறப்பட்ட அந்நாளிலேயே நாகலோகவாசியாகிய தக்ஷகனென்னும் சர்ப்பராசனும் கவிஜாத ரென்கிறமஹருஷியினுடைய சாபப்பிரேரே பணையினால்போகவெண்ணித் தன்னிருக்கையை விட்டுப் பூலோகத்தை நாடி வெளியே சீக்கிரமாக வந்து விருத்தப்பிராமண வேடங்கொண்டு புருஷரிற்சிறந்தவனாய்ப் போகும்பொழுது அவ்வழியே செல்லும் மந்திரவாதியாகிய கஸ்யபனைப்பார்த்து ஒ பிராமணரே நீர் யார்? அதி சீக்கிரமாக எவ்விடத்திற்குப் போகின்றீர்? நீர் போகுமிடத்தில் என்ன இச்சித்திருக்கின்றீர்? என்று கேட்டனன். யான் "பரிக்ஷித்" என்னும் அரசனிடத்திற் போகின்றேன், அந்த மஹாராஜனை தக்ஷகனென்கிற சர்ப்பங் கடிக்கப்போகிறது; அதன் விஷத்தை நாசம்பண்ணத் தக்க மந்திரசித்தி என்னிடத்தி லிருக்கிறது. ஆகையால் அந்தவரசன் அந்த விஷச் சுவாலையினாற் பீடிக்கப்படாமற் பிழைத்திருக்கும் வண்ணம் செய்வதே நான் கொண்ட இச்சை என்றனன். தக்ஷகன் அந்த கஸ்யபரைப்பார்த்து ஒ அந்தணரே! யான்தான்,தக்ஷகன் யான் போவது அந்த அரசனைக் கடிப்பதற்கே, அவனைச் சாகச் செய்வதே என்னிச்சை, ஆகையால் அவனைப் பிழைப்பிப்பதற்கு நீர் சக்தியுடையவ ராவீரா? நீர் வந்தவழியே திரும்பிவிடும் என்றனன்.

(எ-கச.) கஸ்யபன் ஒ சர்ப்பராஜனே! 'கவிஜாத' ராலே சபிக்கப் பட்டாலும் உன்னாற் கடிக்கப்பட்டாலும் அந்த வரசனை நான் மந்திரபலத்தினால் பிழைப்பிக்கப் போகிறன் சிறிதும்சந்தேகமில்லை என்ன சர்ப்பராஜன், நிர்மலனான ஒ பிராமணனே! என்னால் கடிக்கப்பட்டவரசனை நீர் பிழைப்பிக்கச்செய்வது உண்மையேயாயின் இப்பொழுது இதோ இந்த ஆலமரத்தை என்னுடையவிஷப் பற்களால் கடித்துப்பஸ்மீகப் படுத்துகிறேன். அதனை உம்முடைய மந்திர சக்தியினால் உண்டாக்குவீரா? பார்ப்போம். இதில் உம்முடைய வல்லமையைக் காண்பிப்பீ ரென்ன கஸ்யபன்

அப்படியே இந்த மரத்தைக்கடித்துவிடு நானதை உண்டுபண்ணு கிறேன். இதனால் என்னுடைய மந்திர சித்தியை நன்றாய் தெரிந்து கொள்ளலா மென்றனன். சர்ப்பராசன் அந்தக்ஷணமே அந்த மர த்தைக்கடித்து விஷாக்கினியினால் சாம்பராக்கி ஓ பிராமணரே! ஏதோ நீர் உண்டு பண்ணுவதை நானறிகிறே னென்றனன், கஸ் யபன் சாம்பராய்ப்போன அந்த மரக்குப்பையை ஒன்றாகச் சேர் த்து ஓ சர்ப்பராஜனே! நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே இதனைப் பிழைப்பிக்கிறேன் என்னுடைய மந்திரபலத்தையும் ஆ லமரத்தின் செழிப்பையும் பார்ப்பாயாக வென்று தன்னுடைய கையினால் சலத்தை யள்ளிக்கொண்டு அபி மந்திரித்து அந்தச் சா ம்பர்மேற் புரோக்ஷித்தனன் (தெளித்தனன்) உடனே அந்தச்சாம் பர் முன்னிருந்ததுபோல் மரமாய் அநேகமான கிளைகளோடும், பத்திர புஷ்ப பலாதிகளோடும் வளர்ந்தோங்கியது. சர்ப்பராஜன் அதனைக்கண்டு அளவுபடாத ஆச்சரியமடைந்து இவன் அவ்வரச னைப் பிழைப்பிப்பதில் என்னதடை யென்று தன் மனதிலெண்ணி அந்தக் கஸ்யபனைப்பார்த்துக் கூறுகிறான்:—

(கரு-உ0) ஓ கஸ்யபரே! யான் உம்முடைய மந்திர வல்லபத் தைக் கண்டேன். நீர் முன்னே அரசனைப் பிழைப்பிப்பதுதான் என்னுடைய இச்சையென்று சொன்னீரல்லவா? அவனைப்பிழைப் பிப்பதனால் உமக்கு வரும் லாபமென்ன? உலகில் இலாபத்தை எண்ணாமல் ஒருவரும் ஒரு காரியத்தைச் செய்யமாட்டார்கள். ஆ கையால் நீர் அந்த அரசனால் அடையவிரும்பிய அபீஷ்டம்யாது? அதைச் சொல்லும் நானதை முடிவுசெய்கிறே னென்றனன். கஸ் யபன் ஓ சர்ப்பராஜனே! யான் கவிஜாதரால் அரசனுக்கு நேர்ந்தி ருக்கும் சாபத்தைக்கேட்டுத் திரவியத்தி லாசையுடையவனாய் அவ னைப் பிழைப்பித்து வேண்டிய தனங்களைப் பெறலாமென்றுதான் வந்தேனென்று உண்மையைக் கூற, சர்ப்பராஜன் ஓ அந்தணரே! நீர் அரசனால் எவ்வளவு தனம் பெறலாமென் றாசைப்பட்டீரோ அவ்வளவு பொன் இதோ கொடுத்துவிட்டேன், நீ ரெடுத்துக்கொ ண்டு சந்தோஷ சித்தராக வீட்டுக்குப்போம், என்னுடைய மனோ ரதமும் இனி நிறைவேறுவதிற் றடையில்லை என்றனன். கஸ்யபன் தக்ஷகனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு எண்ணுகிறான்:—இந்ததக்ஷ கன் கொடுக்குந் திரவியத்தைப்பெற்று அரசனைப்பிழைப்பிக்காமற் போவோமேயானால் நமக்கென்ன கீர்த்தியுண்டாகும். இந்தத்தனத் தாசையை விட்டு நாம் திரும்பாமலும் இந்தத் தக்ஷகனுடைய

வார்த்தையைக்கேளாமலும் அரசனுடைய துர்ம்மரணத்தை போக்குவமேயானல் நமக்கு வரும் புண்ணியமும் கீர்த்தியும் தனமும் இவ்வளவினவென்று சொல்லி முடியுமா! அவையழியுமா!

(உக-உசு) பூர்வத்தில் ரகுமகாராஜாவென்ன, அரிசந்திரமகாராஜாவென்ன, கர்னமகாராஜாவென்ன இவர்களெல்லோரும் தனத்தையா பெரிதாகப் பார்த்தார்கள்? தனத்தை வாரியிரைத்துக் கீர்த்தியையன்றோ பெருந்தனமாகத் தேடினர்கள். ஆகையால் இந்த அரசனை நாம் எப்படிக் கைவிட்டு விடுவது? அரசன் பிழைப்பானுல் சகலஜநங்களுக்கும் சுகமுண்டாகும். அரசனில்லாமல் போவானுல் சர்வ ஜநங்களும் நாசத்தையடையும். இதிற் சந்தேகமேயில்லை. அரசனுக்கு மரணத்தினுலுண்டாகும் பாவமும், அவன் மரணத்தினுல் ஜநங்களுக்குண்டாகும் பாபமும் நம்மை வந்தடைவதிலுஞ் சந்தேகமில்லை என்றெண்ணினன். அப்பொழுது ஒருசிந்தனை யுண்டாயிற்று. அஃதாவது, இந்தஅரசனுக்குச் சாபத்தினு லுண்டாகும் மரணம் தீரத்தக்க மரணமா, தீரத்தகாத மரணமா இதனை யறிவோமென்று ஞான திருஷ்டியினுல் பார்க்கும்பொழுது தீரத்தகாத மரணமென்று தெளிந்து விதிப்பயனை வெல்வதற்கு ஒருவராலு முடியாதென்னு முண்மையை யறிந்தவனுய்ச் சர்ப்பராசனுகிய தக்ஷகனைப்பார்த்து ஓ தக்ஷகனே! நீ எனக்குத் தத்தம்பண்ணியதனத்தைத் தந்துவிடு என்று கேட்கத் தக்ஷகன் அந்தக் கஸ்யபன் போதும் போதுமென்று சொல்லுமளவுந் தனந்தந்தனுப்பினன்; கஸ்யபரும் தன்னிடம்போய்ச் சேர்ந்தனன்.

(உஎ-சஉ) கஸ்யபனை அரசனிடஞ் செல்லவொட்டாது திருப்பிய தக்ஷகன், பரிக்ஷித்து தனக்கு வரும் மரணபயநிவிர்த்தியின் பொருட்டு நூதனமாய்ப் புதுக்கி யிருக்கும் நாகசமென்னும் பட்டணத்தைக் குறித்து அதி வேகமாய்ச் சென்று அரசன் உப்பரிகையின்மே லிருப்பதையும், மணிமந்திர அவுஷதங்களினுல் இடைவிடாமல் ரக்ஷிக்கப்பட் டிருப்பதையும், என்ன விதத்தில் என்ன தீங்கு வருமோவென்று அதிக சாக்கிரதையோடுங் கூடிச் சோம்பலில்லாம லிருப்பதையுங் கேள்விப்பட்டு அந்தோ! இந்த அரசனுக்குக் கவிஜாதருடைய சாபம் எப்படித் தவரப்போகிறது என்றுசிந்தாகுல முடையவனுய் இந்த உப்பரிகையின் மீது நாமெப்படிப் போவது? அந்தோ! இவன் அந்தக் கவிஜாதருக்குச் செய்த ஒரு தீங்கினு லல்லவா பாபத்தொழிலைச் செய்தவனு மானுன், அவர் சாபாக்னியினுலே தகிக்கப்பட்டவனு மானுன், பிராஹ்மணனை

உபத்திரவித்ததனால்விப்பிரபீடாகானுமானன், சடனுமானன், இவனை நானெவ்வண்ணங் கொல்லுவேன். பாண்டவர்களுடைய வம்சத்தி லிவனைப்போலொருவருந் தோன்றவில்லை, எவன் தான் தபசியாகிய பிராஹ்மணனுடைய கழுத்தில் செத்துப்போன பாம்பை எடுத்துப்போடத் துணிவான். இப்படிப்பட்ட துர்புத்தியுந்தோன்றுமா ! பாவம் பாவம். இவ்வாறான இழி தொழிலைச்செய்து விட்டுப் பின்வருங் கதியையு நாடாது அநேக காவலாளிகளை நியமித்து இந்த வுப்பரிகையின்மீதிருக்கின்றானே, மந்திர சித்தி பெற்றவர்களுடைய காவலுக்குள் நாமிருக்கின்றோமாகையினால் நமக்கு எப்படி மரணம்வரும் என்று கலக்கமில்லாத நெஞ்ச முடையவனுயுமிருக்கின்றானே. இவனுடைய மூடப்புத்தியை என்னென்று சொல்லுவேன். மரணத்தைவஞ்சிக்க இவனால் முடியுமா? மணிமந்திர அவுஷதங்கள் தெய்வத்தினால் விதிக்கப்பட்ட மிருத்தியுவை ஒருகணநேரமாவது நிருத்துவதற்கு முடியுமா? அல்லது திருப்புவதற்கு முடியுமா ? பாண்டவர்களுக்குத் தாயாதிகளாயிருந்தவரெல்லாம் இருக்கவேண்டு மென்று எண்ணியிருந்தவர்களே யன்றி இறக்க வேண்டுமென் றெண்ணியிருந்தார்களா? அவர்களெல்லாம் இப்பொழு திருக்கிறார்களா? இறந்தவர் இறந்தவர்தானே, இது பிரத்தியக்ஷமாகத் தெரிந்திருந்தும் இவ் வரசன் பிழைத்திருக்கலாமென்று சந்தோஷ சிந்தனை யிருக்கின்றானே, கவிஜாதருடைய சாபத்தினலேவப்பட்ட நான் இவனை இறக்கச் செய்யாமற்போவேனு! தானதரும முதலிய சத்கருமங்கள் அளவில்லனவாகச் செய்வதற்கு அரசன் யோக்கியன்? அந்தச் சத்கருமங்கள்வியாதிமுதலியமரணங்களைப் போக்கடிக்க முடியுமோ? ஒரு நாளுமுடியாது. அப்படிப் போக்கடிக்க முடியுமானால் ஆயுள் நிலைபெற்றிருக்குமல்லவா, ஆயுள் நிலை பெற்றிருக்கின்றவர்களை இவ்வுலகில் யாரைக் கண்டோம்; ஆகையால் ஸ்நான முதலிய தருமங்களைச் செய்து மரணமடைந்தால் சுவர்க்கலோகத்தை யடையலாம். அத் தருமங்களைச்செய்யாது மரணமடைந்தால் நரகத்தை யடையலாம். இந்த நியாயங்களைச் சமீபத்திலிருக்கிற ஒரு பிரமாணனாவது எடுத்துச் சொல்லக் கூடாதா? அந்தோ! பிரமனால் விதிக்கப்பட்ட மிருத்தியுவானது ஒருவராலுந் தடுக்கமுடியாதென்று ஒரு வேதியனாவது தெரிவிக்கவில்லையா? யாவருங் கூட்டமாகக்கூடி மரணபயமில்லையென்பதைத் தாங்கள் செய்யும் செய்கையினால் உணர்த்தி அவனை மகிழச் செய்துகொல்லத் துணிந்திருக்கிறார்களே! இந்த அரசன்

அந்தப் பிராஹ்மணனுக்குச் செய்தபாபம் விட்டுப்போமோ? அது பாபமா! வேறு! என்றிவ்வாறு எண்ணித் தன்னருகிலிருக்கும் தன்னினமான நாகங்களைத் தவவேடங்கொண்டு வரும்படிச்செய்து அவைகளைப் பார்த்து ஓ நாகங்களே! நீங்களனைவரும் பார்ப்பதற்கு அதிரம்யமாயிருக்கிற பலாதிகளைக் கையிலேந்திக்கொண்டு பரிக்ஷித்திருக்கும் அரண்மனை நோக்கிச்செல்லுங்களென்று தன்னெண்ணத்தைக் குறிப்பிட்டுத் தான் அப்பழங்களில் கிருமிரூபமாய்ப் பிரவேசித்தான்.

(சங-டுகூ) பின்னர் தபோரூபிகளாகிய நாகர்களெல்லாம்பழம்மந்தியகைகளோடு அதி வேகமாய் அரசன் மாளிகையடைந்து அங்குள்ளவாயிற் காவலரைப்பார்த்து; ஓ காவலர்களே! நாங்கள் தபோ வனத்தினின்றும் அரசனைப் பார்க்க வந்தோம். ஏனெனில் இவ் வரசன் மஹாவீரனும் அழகுள்ள பார்வையுடையவனும் பாண்டுகுலத்திற்குச் சூரியனைப் போன்றவனும் விளங்கியிருந்த அபிமன்யு மகாராஜாவினுடைய புத்திரன், இவனுடைய தீர்க்காயுளை யுத்தேசித்து அதர்வண மந்திரங்களினால் மந்திரோச்சாரணை செய்து, தீர்த்தங்களில் அபிமந்திரித்து அந்த மந்திர தீர்த்தங்களால் அபிஷேகஞ் செய்து இந்தப் பழங்களையுங் கொடுத்து ஆசீர்வாதமுஞ் செய்து அவனிடத்து நல் விடைபெற்றுப் போகவந்தோம். ஆகையால் எங்கள் வரவை அரசனுக்குத் தெரிவியுங்களென்ன, காவலாளிகள் ஓ ஐயன்மீர்! யாவராயிருந்த போதிலும் உள்ளே விடுவதற்கு அரசனுடைய ஆணை யில்லை என்றனர். வஞ்ச வேடங்கொண்டுவந்த முனிவர், ஓ காவலாளிகளே! இது வரையில் இப்பரத வம்மிசத்தில் எங்களையொத்த முனிவர்களைத் தடைசெய்யும்படியான உத்தரவு பிறந்ததாகக் கேட்டது மில்லை கண்டது மில்லை. இது புதுமையினும் புதுமையே! எங்களைத் தடைசெய்யும் ரக்ஷத்தில் நாங்கள் அரசனை யுத்தேசித்துக் கொண்டுவந்த இந்தப் பழங்களும் அபிமந்திரிதவான தீர்த்தங்களும் வீணாய்ப்போம் அப்படிப் போக்கத்தக்கவைகளன்று. ஆகையால் நீங்களே பெற்றுக்கொண்டு அரசனிடஞ் சேர்த்துவிடுங்க ளென்றனர். காவலாளிகள் இவர் வஞ்சவுரையை அறியாதவர்களாய் இவர்கள் மெய்ம்மையான பிராஹ்மணோத்தமர்கள். இவர்களைப்போன்ற அந்தணர்களைக் காண்பதரிதென மனமிரக்க முடையவர்களாய் ஓ முனிவீர்காள்! எங்கள் ராசாதிராஜன் கவிஜாதருடைய சாபத்தினால் மிகவும் பயமுற்றவனாய்க் கடுங்காவலோடு கூடிய இக்கோட்டையில்

வசிக்கின்றான். இப்பொழு திருக்கின்ற காவற்றிலத்தை என்னவென்று கூறுவோம் பிராஹ்மணனொருவரும் மேலுப்பரிகையில் போகக் கூடாது. ஒருவரும் ஓர் பண்டத்தை வெளியேயிருந்து கொண்டுவந்து கொடுக்கவுங்கூடாது. நாளையதினங் காலையில் மந்திரோச்சாரணை செய்கின்றவர்களா யிருக்கின்ற சகல முனிவர்களும் வரப்போகின்றார்கள் ஆகையால் நீங்களும் அச்சமயம் வருவீர்களாயின் அரசனைக் காண்பதிற் றடைகிடையாது என்றனர். வஞ்ச வேடத்தவராகிய அந்தணர்கள் நாளைக்கு நாங்கள் வருவதாயிருந்தாலும் அரசனை உத்தேசித்துக் கொண்டுவந்த இக்கனி முதலியவைகளை உங்கள்பால் வைக்கின்றோ மென்றனர். காவலாளிகள் ஆனால் அரசனுக்குத் தெரிவித்துப் பின்னர் அவனாணையின்படி செய்கின்றோ மென்று கூறி அரசன் பாலோடி அடிபணிந்து விண்ணப்பஞ் செய்ய; அரசன் கேட்டு மிகுந்த பக்தியுடையவனாய் ஓ காவலாளிகளே! நீங்கள் அவர்கள் கொடுப்பனவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு இன்றுபார்க்க முடியாதென்று கூறி நாளையதினம் அவர்கள் தரிசனந்தரும்படிப் பிரார்த்தித்து அவர்களுக்கு என்னாலாக வேண்டுவன எவைகளோ அவை இவைகளென்பதும் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு எனது வந்தனத்தையுங் கூறக்கடவீர்களென்றனன். காவலாளிகள் விடை பெற்றுமுனிவர்களிடம் வந்து அரசன் கட்டளையைக்கூற முனிவர்கள் நாம் வந்த காரியம் முடிந்ததென்று மனதி லெண்ணிக் கனி முதலியவற்றைக் காவலாளிகளிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போக காவலாளிகள் அவைகளை அரசனிடம் கொடுக்க அரசன் அதிக பய பக்தியுடனேற்று மந்திரிகளைப்பார்த்துக் கூறுகின்றான்:—

(ருள-கூஅ) ஓ அன்புள்ள மந்திரிமார்களே! இன்று வந்த அந்தணர்களால் கொடுக்கப்பட்ட இப்பழங்களைப் பார்த்தீர்களா எவ்வளவு அருமையாக விருக்கின்றன. இதில் பெரிதான பழத்தை நான் சாப்பிடுகிறேன். மற்றைப் பழங்களை நீங்க ளனைவரும் பக்ஷியுங்களென்றுஅவரவருக்குங் கொடுத்துத் தானுண்ண வெண்ணிய பழத்தை இருபிளவாகப் பிளந்தனன். அதில் கருத்த கண்ணும் சிவப்புநிறமு முள்ள அதி சூக்ஷ்மமான ஓர் புழுவைக் கண்டு அதிசயித்து உடனே மந்திரிகளைப்பார்த்து இப்பொழுது சூரிய னஸ்தமிக்கப் போகிறான் விஷத்தினால் ஒருபயமும் வராது என்று சொல்லி அந்தப்புழுவைப்பார்த்து இது புழுவா? அன்று இதுசாபரூபமே. ஆகையால் கவிஜாத ராலே கொடுக்கப்பட்ட சாபத்தை

அங்கீகரிக்கின்றேன். கிருமிரூபமாகிய இது என்னைக் கடிக்கட்டும் என்று சொல்லி அதனைத் தன் கண்டத்தில் வைத்துக் கொண்டனன். சூரியன் அஸ்தமிக்கும் அப்பொழுது அப்புழுவாயுள்ள தக்ஷகன் கால ரூபமாயும் பயங்கர ரூபமாயும் இருக்கிற தன்னுருவங் கொண்டு கவிஜாதருடைய சாபத்தின்படி கண்டத்தை சூழ்ந்து கடித்தான். அதுகண்ட மந்திரி மார்களும், மந்திர சித் புருஷர்களும் முனிவர்களும், ஆஹாவென்று பெருங்குரலிட் டழுதனர். அவ்வோசை அக்கோட்டை முற்றும் நிறைந்தது. உத்தரா தேவியின் மகனாகிய அரசன் கலங்கா நிலையனாய்ச் சிறிதுஞ் சலிக்கவில்லை பேசவு மில்லை. தக்ஷகன் தன் முகத்தினின்றும் வெளிப்படும் விஷாக்கினியினால் அரசனைச் சீக்கிரமாகத்தகித்து ஆகாய மார்க்க மாகச்சென்றனன். அவனைக் கண்டவர்களெல்லாம் உலகத்தை யழிக்க வந்த காலனென் றெண்ணித் தூரத்தேவிலகி நடுங்கி நின்றுப் பின்னர் விஷத்தினால் கொளுத்தப்பட்ட விருக்ஷம் போல் வீழ்ந்திருக்கும் அரசனைப் பார்த்துத் துக்கித்தனர் என்றனர்.

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

லகாரிண்யை நம:

பதினொன்றும் அத்தியாயம்.

* ஜநமே ஜயஸ்ய ராஜ்ய ப்ராப்தி:.

(க-கக) சூதமுனிவர் சவுநகாதியர்களை நோக்கிக்கூறுகின்றார்:— ஓ முனிபுங்கவர்களே? பின் மந்திரிகளெல்லா மொன்றுகூடி அரசன் மாண்டிருப்பதையும், அவன் மகனாகிய ஜனமேஜயன்குழந்தையா யிருப்பதையும் பார்த்து மனம்புழுங்கி ஐயோதெய்வமே! இப்படியும் விதியிருந்ததாவென்று கூக்குறலிட்டழுது நெடுநேரம்மூர்ச்சையாகக்கிடந்துப்பின்னர் தெளிந்து இனித்துக்கிப்பதனாலாவதென் ? செய்யவேண்டுவனவற்றைச் செய்து முடித்தலேகடனென்றெழுந்து, கங்காதீரத்தில் சந்தனம் அகில் முதலிய கட்டைகளைப் பரப்பி அதில் அரசனைக் கிடத்திப் புரோகிதர்களால்வேத முறைப்படி தகனாதி உத்தர கிரியைகளும் துர்மரணப் பிரயாசச் சித்தாதிகளுஞ் செய்து முடித்துப்பின்னர் குழந்தையாகியஜனமேஜயனுக்கு ராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்வா னெண்ணிநல்ல சுப முகூர்த்

---

* ஜனமேஜயனுக்கு அரசாட்சி வருதல்.

தத்தில் அந்தணர்களுக்குக் கோதான சுவர்னதான முதலிய மஹாதானங்களையும், அவர்கள் விலாப்புறம் வீங்க அறுசுவையோடு கூடிய அன்ன தானங்களையும், இவர்க ளந்தணர்களல்லர் அரசராவாரென்று வியக்கப் பொன்னுடைகளையுங் கொடுத்துச்சிங்காதனத்தில் அக்குழந்தையை ஏற்றிப்பொன்முடி சூட்டினார்கள். நகரத்தாரும் அடி பணிந்து வாழ்த்தினர். பின்னர் ஜனமேஜயன் செவிலித்தாயர்களால் நாளொரு மேனியாய் வளர்க்கப்பட்டு ராஜ லக்ஷணங்களெல்லாம் நிறையப்பெற்று வாழ்ந்துவருநாளில் புரோகிதர் பதினோராண்டு ஆனமைகண்டு வேதசாஸ்திர முதலிய கலைஞானங்களைக் கற்பித்துவந்தனர். அந்த ஜனமேஜயனும் பூர்வபுண்ணிய விசேடத்தால் முன் கற்றுணர்ந்தவன் பின்னர் அதனைக் கியாபகஞ்செய்து கொள்வதுபோலும், துரோணாசாரியரிடம் அருச்சுனனும் பரசுராமரிடம் கர்னனும் கற்றுணர்ந்ததுபோலும், சகல வேதாத்யயனத்தோடு சாஸ்திரங்களிலுள்ள உண்மையான பகுதிகள் இது இதுவென்று அதி நுட்பமாகவும், யாவரையும் வெல்லுதற்குரிய தநுர் வித்தையை அதிக சாகசமாகவும், உயிர்களைப் பாதுகாக்கு முறைமையை யுணர்த்த வல்ல நீதி நூல்களைத்தனக்கு யிர்த்துணையாகவுங் கசடறக் கற்றுணர்ந்து பொய்மையைக்கடிந்து, பஞ்சேந்திரியங்களைத் தன் வசப்படுத்தித்; தருமராஜன் அறநெறி வழாது ஆண்டு வந்ததுபோல் உலகை ஆண்டுவந்தனன்.

(கஉ-கசு) காசி தேசாதிபதியாகிய சுவர்ன வர்ணகரனென்கிற அரசன் ஜனமேஜயனுடைய கல்வி, நீதி, அறிவொழுக்க முதலியவற்றைக் கேள்வியுற்று அவனுக்குத் தனதுமகளாகிய வபுஷ்டையைக் கலியாணஞ்செய்வித்தான். ஜனமேஜயன் பூர்வத்தில் தன் மூதாதையாகிய சித்திரவீரியன் அம்பை முதலியவர்களோடு எப்படி இன்புற்றிருந்தானோ, அருச்சனன் சுபத்திரையோடு கூடி எப்படி லீலாவினோதனாயிருந்தானோ, அப்படியே காசிராஜன் மகளாகிய வபுஷ்டையோடு கூடிச்சசியும் இந்திரன் போல் சிங்காரவனங்கடோறுஞ் சென்று காமகலா விநோத லீலைகளைப் புரிந்தும், தன் குடையின்கீழ் வாழ்கின்ற குடிகள் எவ்வகை யானுந் துன்பமென்பதறியாமல் வேண்டிய சுகங்களோடுகூடி வாழச்செய்தும், மிகவுஞ் சமர்த்தர்களான மந்திரி மார்களுடன் எவ்விதத்தும் பகையென்பதணுகாவண்ணம் அரசியல் நடத்தியும் வந்தனன்.

(கஎ-உ0) இவ்வாறு வாழுநாளில் உத்துங்க ரென்னும் மஹருஷி பரிக்ஷித்தென்னு மஹாராஜா தக்ஷகனென்னும் சர்ப்பராஜ

ஞலல்லவா இறந்தானென்று மிகவும் கிலேச மடைந்து அந்தத் தக்ஷகனென விரோதியைக் கொல்லவேண்டும். அவனை எவன் கொல்லப் போகிறான் என்று யோசித்துக் கொண்டே அஸ்தின புரத்தையடைந்து அந்தப்பரிக்ஷித்த மகாராஜாவின் புத்திரனாகிய ஜனமேஜயன் அரசாண்டு வருதலைக் கண்டு இவன் தான் அவனைக்கொல்லவேண்டு மென்று நிச்சயித்து அவ்வரசனிடஞ் சென்று ஹே மஹாப்பிரபோ! ராஜாதி ராஜனே! நீ சமயோசிதமாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய காரியா காரியங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வில்லையே? செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாமலும், செய்வதல்லாததைச் செய்தும் வருகின்றனையே, கோபமில்லாமலும் பிரயத்தினமில்லாமலும் இருக்கின்றனையே, உன்னை இப்பொழுது எதைக் குறித்துப் பிரார்த்திப்பேன், என்னையெனில் நீ சத்துரு இன்னானென்று அறிந்தாயல்லை, அச் சத்துருவை வெல்லுந் தந்திரம் இதுவாமென்று யூகித்தாயல்லை, சிறுபாலரைப்போல் சிங்காரவனங்கடோறும் லீலா விநோதமாய்க் காலங்கழித்து வருகின்றனை, யானுனக்கு யாது புகல்வேனென் றிரங்கிக் கூறினர்.

(உக-உச) ஜனமேஜயன், அம்முநிவரைப் பணிந்து ஓமகானுபாவரே! எனக்கு யார் சத்துரு? அவனை நான் இந்நாள்காறும் அறிந்தவனன்று அவன் யாவன்? அவனை நான் செய்யவேண்டிய வகையாது? அதனை யருள் செய்வீராயின் அவ்வாறே செய்கின்றறேனென்ன, உத்துங்க மஹருஷி ஓ மஹாராஜனே! உன் பிதா இயல்பாக மரணமடைந்தவனன்று; தக்ஷகனென்னும் சர்ப்ப ராஜனால் கடிக்கப்பட்டிறந்தான். அதன் வரலாற்றை உன் மந்திரிமார்களைக்கொண்டு தெரிந்து கொள்வாயென்றார். உடனே மந்திரிமார்களை வினவ அவர்கள் ஓ அரசனே! கவிஜாதரென்னும் ருஷியினுடைய சாபத்தினால் தக்ஷகன் கடித்தானேயன்றித் தக்ஷகன் உன் பிதாவை பகைமை கொண்டு கடித்தவ னன்றென்று சாபம் நேரிட்ட காரணத்தை வரன் முறையாகக் கூற ஜனமே ஜயன் கேட்டுத் தக்ஷகனிடத்தில் குற்றமில்லாமையைக்கண்டு உத்துங்க மஹருஷியைப்பார்த்து ஐயா கருணாமூர்த்தியே! தக்ஷகன் என் பிதாவுக்குச் சத்துருவாகத் தோன்றவில்லையே என்றான். மஹருஷி அவனா சத்துரு வாகான்? மாந்திரீக சாஸ்திரத்தில் வல்லவரான கஶ்யபர் அத் தக்ஷகனுக்குத் தன் மந்திரவல்லபத்தை ஒரு ஆலமரத்திற்காட்டிப் பரிக்ஷித்தை நா னெழுப்புவேனென்று சொன்னபோதே அத் தக்ஷகன் கஶ்யபரை உன் பிதாவினிடம் வரவொட்டாமல்

அளவிறந்த தனத்தைக் கொடுத்துத் திருப்பி விட்டானே அவன் சத்துருவா சத்துருவல்லவா? நீயே யோசித்துப்பார்.

(உ ரு-௯௪) பூர்வத்தில் ருரு என்கிற மஹருஷி தன்மனசினால் நிச்சயிக்கப்பட்ட பத்தினி சர்ப்பத்தினால் கடிக்கப்பட்டிறக்க அவளைத் தான் தபோமகிமையினால் பிழைப்பித்துக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டனர். அப்படிச்செய்து கொண்டும் தன்பத்தினியைக் கொன்றது சர்ப்பமாகையால் அந்தச் சர்ப்ப ஜாதிகள்மேல் பெரும்பகைகொண்டு எந்தெந்தச் சர்ப்பங்களை நான் எங்கெங்கு பார்க்கின்றேனோ அவைகளை ஆயுதத்தினால் அங்கங்கே கொல்லுகிறேனென்று அதிபயங்கரமான பிரதிஜ்ஞை செய்துக்கொண்டு ஆயுதத்தைக் கையிலேந்தினவராய் உலகமெங்குந் திரிந்து அங்கு மிங்குமுழல்கின்ற சர்ப்பங்களை யெல்லாம் விடாமல் கொன்று வரும்பொழுது ஓர் பயங்கரமான காட்டில் பால்போன்ற நிறமும் இருபக்கந்தலையுமுள்ள ஓர் கிழத்தன்மையுடைய "டுண்டுபம்" என்னும் சர்ப்பத்தைப்பார்த்துக் கையிலுள்ள தடியைத் தூக்கிக்கொண்டு மிகுந்த கோபத்தோடு அடிக்க அச் சர்ப்பம் அந்த ருருவைப் பார்த்து ஓ மஹருஷியே! யான் உமக்கொரு அபராதமுஞ் செய்யாதிருக்க என்னை என்னகாரணத்தினால் அடித்தீரென்று கேட்டது. அதற்கு அந்த ருரு ஓ டுண்டுபமே! என்னுடைய பத்தினியானவள் உன் இனத்தவரால் கடிக்கப்பட்டிறக்க அச்சமயத்தில் நான் மகாதுக்காக்கிராந்தனாய்ச் சர்ப்பங்களை யெல்லாங் கொல்லுகிறேனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்துக்கொண்டு அதுபோல் செய்து வருகிறேனென்றார். அந்த "டுண்டுபம்" அம்முனிவரைப் பார்த்து உம்முடைய பத்தினியைக்கொன்ற சர்ப்பத்தை மாத்திர மல்லவா கொல்லவேண்டும், அதைவிட்டு எல்லாவற்றையுங் கொல்லவேண்டுமென்று கொலைசெய்துவந்து சர்ப்பரூபமாக விருக்கின்ற என்னையும் இப்பொழுது மடித்தீரே, யான் சர்ப்பமா? என்னைக் கொல்ல உம்மாலாகுமா? என்ன, மகருஷி மானிட வார்த்தையும் மனதைக் கவர்வதாயுமுள்ள அந்தச் சர்ப்பத்தின் வாய்மொழியைக் கேட்டு நீயார்? யாதுகாரணத்தால் இச்சரீரம் பெற்றனை? என்ன, ஓ மஹருஷியே யான் பூர்வஜன்மத்தில் பிராமணன், எனக்கு "மேககன்" என்று ஒரு தோழனிருந்தான், அவன் தருமவான்களுக்குள் சிறந்தவன், சத்யவாதி, இந்திரியங்களைச் செயித்தவன், அவனிடம் என் மந்த மதியினால் அஞ்சத்தக்க சில விளையாடலை விளையாடி வருவேன், ஓர் நாள் அவன் அக்னி ஹோத்திரஞ் செய்யுங் கிருகத்தி

விருக்கும் பொழுது சர்ப்பத்தைப்போல் ஒன்றைச்செய்து அக்கிருகத்திற்போட்டு இதோ பாம்பு பாம்பென்று அலறினேன், அவனும் அது கண்டு பிரதிஜ்ஞை தெரியாதவனாய் மிகவும்பயந்து நடுநடுங்கிப் பின்னர் பொய்ப்பாம்பென்று தெளிந்து என்னைப் பார்த்து அடா மூடா என்ன செய்தாய்! நானெவ்வளவு பயந்துவிட்டேன்! இப்படியுஞ் செய்யலாமா? என்னைப் பொய்ச் சர்ப்பத்தைக்காட்டிப் பயப்படுத்திய படியால் நீ மெய்ம்மையான சர்ப்ப சொரூபமாகவே ஆகக் கடவாயென்று சபித்தனன். அச்சாபமேற்றநான் அச்சமுற்று அந்தச் சிநேகனாகிய மேகக னென்னும் பிராஹ்மணனைப் பணிந்து சிநேக முறைமை பாராட்டிச் சாப விமோசனங் கூறவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தேன். அவனுங் குரூரத்தினின்றுஞ் சிறிது நீங்கிக் கருணையுடையவனாய் ஓ சிநேகனே! பிரமதருடைய புத்திரராகிய ருரு மஹருஷியினாலே இச்சாபம் நீங்கப் பெறுவா யென்றனன். அதுபோலவே உம்மால் எனக்குச் சாபம் நீங்கும்படியான காலம் வந்து விட்டது. இப்பொழுது உமக்கொன்று சொல்லுகின்றேன் கேளும். என்னையெனின், அந்தணர்களுக்குக் கொல்லாவிரதமே மேலான விரதம், எந்தச் சீவ செந்துகளிடத்திலும் தயையிருக்க வேண்டும். யக்ஞத்திற் கொலை இல்லையோவெனின், அது யாகத்திற் செய்யத்தகும் யாக முகத்தினன்றி வேறெந்தவிடத்திலுஞ் செய்யக் கூடாது. மனத்தினும் நினைக்கக் கூடாது, இவ்விஷயத்தில் சந்தேகம் வேண்டாம், என்று சொல்லிச் சர்ப்ப வடிவத்தி னின்றும் நீங்கிப் பிராமணவடிவ முடைய னாயினான். ருரு மஹருஷியும் அவ்வேதியனது சாப விமோசனத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தவனாய்ச் சர்ப்பங்களைக்கொல்லுந் தொழிலை அன்று முதல் செய்யாது விட்டு மனைவியோடுசுகமாக வாழ்ந்திருந்தனன்.

(௬௨-௬௬.) ஓ ஜனமே ஜயனே! ருரு என்பவர் தன் பத்தினியைச் சர்ப்பங் கடித்ததென்று சர்ப்ப ஜாதிகள்மேல் துவேஷங் கொண்டு கொலை செய்யத் துணிந்தாரென்றால் க்ஷத்திரியனாகிய நீ உன் பிதாவை மரிக்கச்செய்த சர்ப்ப ஜாதிகள்மேற் சிறிதுந் துவேஷங் கொள்ளாதிருப்பது என்ன வீரமோ? ஓ பரத சிரேஷ்டனே! உன் பிதா இருப்பதற்கிடமில்லாமல் ஆகாயத்தி லலைந்து கொண்டிருக்கிறான். நீயெவ்வளவுகாலம் சர்ப்பங்களைக் கொல்லாமலிருக்கின்றனையோ அவ்வளவு காலமும் உன் பிதாவுக்குத் துர்க்கதிதான். ஆகையால் நீ சகல சர்ப்பங்களையுங் கொன்று அவன் வீரத்தைப் பூர்த்திசெய்வாய் எவன் பிதாவினுடைய சத்துருவை யறி

யாம லிருக்கின்றானே அவன் செத்தவனுக்குச் சமான மாவன். அரசனே! நீ அம்பிகையை யுத்தேசித்து உன் பிதாவின் வைரிக ளாகிய சர்ப்பங்களைக்கொல்ல சர்ப்பயாக மொன்று சங்கற்பித்துக் கொண்டு அந்தயாகத்தைச் செய்தல் வேண்டு மென்றார். ஜனமே ஜயன் தன் பிதாவினுடைய துக்கத்தைக்கேட்டு மிகவும் வியசன முற்றவனாய்க் கண்ணீராறாய்ப் பெருகவிட்டு என் பிதா சர்ப்பத்தி னால் கடிக்கப்பட்டுப் பயங்கரமான கதியையா அடைந்தனர். இப் பொழுது நான் சர்ப்பயாகத்தைச் செய்து என்பிதாவுக்குச் சுகஞ் செய்கிறேனென்று கூறி சர்ப்பங்களைக் கொல்ல வேண்டுமென்கிற துவேஷ முடையவனாய் மந்திரிகள் யாவரையும் அழைத்து ஓ மந் திரிமார்களே! யாகத்துக்குவேண்டிய திரவியங்களைச் சேகரித்து, கங்கா தீரத்தில் நல்ல மங்களமான விடத்தில் அந்தணர்களைக் கொண்டு யாகசாலையை ஏற்படுத்தி அதில்அநேக ஸ்தம்பங்களோடு கூடின யாகமண்டபத்தை நிர்மாணஞ்செய்து அம்மண்டபத்துக் குள் யாகவேதிகைகளை விதிப்படியமைத்து அந்தச்சர்ப்பயாகத் திற்கு அங்கபூதமாயுள்ள யஜ்ஞங்களை முன்னே செய்து, பின்னர் தக்ஷகனைப் பசுவாகவும் உத்துங்க மஹாமுனியை ஹோதா (ஓம ஞ்செய்கின்றவர்) ஆகவும், முற்று முணர்ந்தவர்களாயும் வேத பா ரகர்களாயு முள்ள பிராஹ்மணோத்தமர்களை ஏனைய கிருத்தியங்க ளுக்கு உரிமையுடையவர்களாகவும் இருக்கச் சீக்கிரமாக ஏற்படு த்த வேண்டியதென்று ஆஜ்ஞை செய்தனன். அரசனுத்தரவின் படியே கங்காதீரத்தில் யாகசாலையை ஏற்படுத்தி யாகத்தை நடத் திவரும்பொழுது தக்ஷகனானவன் தேவேந்திரனிடத்தி லோடி அபயம் அபயமென்று அவனடியில் வீழ்ந்து புலம்பினன். இந்திர ன் அவனது துன்பத்தைக்கண்டு ஓ தக்ஷகா! நீ யஞ்சற்க என்று கூறித் தன்னாசனத்தில் அவனைப் பயமற்றிருக்கும் படியாகச் செய் தனன். இச்செய்தியை யாகத்துக்கு ஹோதாவாக விருக்கிற உத் துங்கமஹாருஷி யறிந்து இந்தத் தக்ஷகன் யாரைச் சரணமடைந்த போதினும் விடுவேனா வென்று மிகவும் துவேஷ முடையவராய் அதிக விரைவுடன் தமது மந்திர சக்தியினால் இந்திரன் தக்ஷகனோ டு யாகசாலைக்கு ஓடி வந்துசேரும்படிச் செய்தனர். அப்பொழுது தக்ஷகன் யாயாவர குலத்தி லுதித்தவரும் "ஜரத்காரு" மகருஷி யினுடைய புத்திரரும் தருமாத்மருமாகிய "அஸ்திக" ரென்னும் முனிவரைச் சிந்தித்தனன். அம்முனிவர் அக்கணமே அந்த யாகசா லையையடைந்து ஜனமேஜயனை மிகவும் புகழ்ந்து கொண்டாடினர்.

அரசன் அவர்கூறும் புகழுரையையும், அவரது கல்வித்திறத்தையும், இளம்பருவத்தையுங்கண்டு அகமகிழ்ந்தவனாய் அவருக்குஅருக்கியபாத்யாசமனாதிகள்தந்து அதிகசிறப்புடன் பூஜித்து ஓ முனிபுங்கவரே! என்மனம் உம்முடைய விஷயத்தில் மிகவும் சுவாதீனப் பட்டிருக்கிறது. தேவரீர் இப்பொழுது வந்தகாரண மென்ன? என்னால் தேவரீருக்கு ஆகவேண்டிய காரியம் யாது? அதைச் சொல்லியருளுமென்றனன். அஸ்திகருஷி ஓ ஜனமே ஜயனே! நீ கூறியது உண்மையாயின் இந்த யாகத்தைக் நிறுத்தல்வேண்டுமென்றனன். சத்திய சந்தனாகிய அரசன் அதனைக்கேட்டு அந்தோ! இதற்கென்னசெய்வேனென்று துயரமுற்று முனிவருக்குச் சொன்னமொழியை மறுக்கமாட்டாதுசர்ப்பயாகத்தைநிறுத்தினன். அப்பொழுது இந்த அரசனது கோபந்தணியுமாறு வைசம்பாயன முனிவர் மஹா பாரதத்தைக் கூறினர். அதனைக்கேட்டும் அரசன் மனவுபசாந்தி யடையாதவனாய் வியாசரைநோக்கிக் கூறுகிறான்:— ஐயா! என் மனதுக்குச் சாந்தி எப்படி யுண்டாகும்? என் மனம் மிகவுந் தகிக்கப்படுகின்றது. இதற்கு யான் என்செய்வேன். அர்ச்சுன மஹாராஜாவுக்குப் பேரனும் எனக்குப் பிதாவுமாகிய பரிக்ஷித் மஹாராஜா சர்ப்பத்தினால் கடிக்கப்பட்டிறந்தாரே. இதுவென்ன மரணம்! க்ஷத்திரியனுக்கு யுத்தத்தில் மரணம் நேரிட்டால் அது மிக விசேஷமான மரணம். அதுவன்றி கிருகத்தில் நேரிட்டால்அது விதியான மரணம். இந்த விரண்டுமல்லாத துர்மரணமா என்பிதாவுக்கு நேரிடுவது? ஆஹா! இதை எண்ணுந்தோறும் எனக்குண்டாகுங் கஷ்டம் இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாது. இனி எண்ணிஆவதென்? என்பிதா மிருத்யுவுக்குச் சுவாதீனராய் ஆகாயத்தி லலைந்துகொண் டிருக்கிறார். அதற்கு நான் என்ன சாந்தி செய்யவேண்டுமோ. அதனையும், அவர் இந்த துக்கத்தினின்றும் நீங்கி எவ்வண்ணம் சுவர்க்கத்தை யடைவாரோ அதனையும் கூற வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன்.

பதினொன்றாம் அத்தியாய முற்றிற்று.

லப்தரூபாயைநம:

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

வியாசஜனமேஜயசம்வாதம்.

(க-ச) சூதமுனிவர் கூறுகின்றார்:—வியாசபகவான் ஜனமேஜயன் கூறிய வார்த்தையைக்கேட்டு விளம்புகிறார் ஓ அரசனே! அதி கோப்யமாயும், கேட்குந் தோறும் ஆச்சரியகரமாயும், புண்யகரமாயும், மங்களகரமாயும், அநேக சரித்திரங்களுடன் கூடினதாயு முள்ள புராணமொன்றுளது. அதனைக் கேட்பையாயின் உனக்கு மனவுபசாந்தியும், உன் பிதாவுக்குச் சுவர்க்கலோகப் பிராப்தியும் உண்டாகும். இதனை முன்னர் என் குமாரனாகிய சுகமுனிவனுக் குபதேசித் திருக்கின்றேன். அதன் பெயர் தேவீபாகவதம். ஓ அரசனே! இப் பாகவதம் தருமார்த்த காம மோக்ஷமாகிய சதுர்வித புருஷார்த்தங்களுக்குக் காரணமாயுள்ளது. இதைச்சிரவணஞ் செய்த மாத்திரத்தில் பரம சுகத்தையும்நித்தியத்வத்தையும் சர்வ சம்பத்தையுங் கொடுக்கு மென்றனர்.

(ரு-க0) அரசன், ஓ வியாச முனிவரே! தேவரீரால் சொல்லப்பட்ட பாகவத புராணத்தைக் கேட்கவேண்டு மென்னும் ஆவலுடையவனாயினும் இப்பொழுது யாகத்தைக் கெடுப்பதற்கு அதிவேகமாய்வந்த இந்த அஸ்திகருஷி யாருடையபிள்ளை? என்ன நிமித்தம் இந்த யாகத்தைக் கெடுக்கவந்தார்? இந்தச் சர்ப்பங்களைக் காப்பாற்றுவதனால் இவருக்குவரும் பிரயோசன மென்ன? இவற்றை முன்னர்கேட்கவேண்டுமென்று என் மனம் என்னைத் தூண்டுவதால் அவற்றைக் கூறவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். வியாசர்கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! "ஜரத்காரு" என்னும் மஹாருஷியிருந்தார். அவர் கிருகாதாச்சிரமத்தை விரும்பாமல் பிரமசாரியாச்சிரமத்திற்றானே இருந்தனர். அவர் ஓர் நாள் ஓர்வனத்தின் வழியாகப் போகும்பொழுது அவருடைய பிதுர்க்கள் ஓர் கிணற்றில் தலை கீழாய்த் தொங்கிக்கொண் டிருப்பதைப்பார்த்தனர். அப்பிதுர்க்கள் இந்த ஜரத் காருவைப்பார்த்து ஓ குழந்தாய்! எங்களை நீ இப்பொழுது பார்ப்பதனால் என்ன திருப்தியுண்டாகும்? நீ ஒரு கன்னிகையை விவாகஞ் செய்துகொண்டு ஒரு புத்திரனைப்பெற்று அவன் சதாசாரத்தோடு கூடி யிருப்பானேயானால் நாங்கள் படும் இந்த யாதனையை விட்டுச் சுவர்க்கத்திற்குப் போவோம் என்றனர்.

அதுகேட்ட ஜாத்காரு, ஓ பிதுர்க்களே! எனக்கு வரப்பட்ட கன்னிகை என் பேருடையவளாயும், என் மனோரதம்போல் நடக்கப் பட்டவளாயும், என்னாலே தேடப்படாதவளாயும் வருவாளானால் நான் விவாகஞ்செய்து கொள்ளுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுத் தீர்த்தயாத்திரைக்குச் சென்றனர்.

(கக-கஅ) ஓ அரசனே! இவர் செய்தி இங்ஙனமிருக்க, காசிபமகருஷி பத்தினிகளாகிய கத்துரு, விநதை என்பவர்கள் ஓர் நாள் சூரியன் குதிரையைப்பார்த்தனர். அவருள் கத்துரு விநதையைப்பார்த்து ஓ விநதையே! இக்குதிரை எந் நிறமுடையது? உண்மையாய்ச் சொல்வாயென்றாள். அதற்கு அவள் இந்த நிறமென்று சொல்லாமல் குதிரைகளில் வெண்ணிறமுடையதுதான் சிரேஷ்டமென்று கூறினாள். அதுகேட்ட கத்துரு இக்குதிரை எந்த நிறம் என்றாள். இது வெண்ணிறந்தான் என்றாள். பின்னர் விநதை கத்துருவைப் பார்த்து நீயும் இந்தக்குதிரையினிறம் இந்த நிறமென்று உண்மையாய்ச் சொல்லவேண்டும். நான் கூறியபடி வெண்ணிறமாக வில்லாவிடில் உனக்கு நானடிமையாகின்றேன்என்றாள். அப்பொழுது கத்துருவானவள் வஞ்சமன முடையவளாய் விந்தையைப்பார்த்துக்கூறுகின்றாள்:—ஓ விநதையே! இக் குதிரை கறுப்பு நிறமுள்ளதாக நினைக்கிறேன். அப்படியேதானிருக்கும். எனக்கு நீ வேலைக்காரியாய் ஆகவேண்டியது தான். இதற்குச் சந்தேகமில்லை என்று சொல்லிவிட்டு, அப்புறம்போய்த் தன்னுடைய புத்திரர்களாயிருக்கின்ற சர்ப்பங்களைக் கூப்பிட்டு நீங்கள் இந்த க்ஷணமே சூரியனுடைய குதிரையைச் சமீபித்து உங்களுடைய விஷச்சுவாலையினால் அதனுடைய ரோமங்களெல்லாம் கறுப்பாகத் தெரியும்படிச் செய்யவேண்டுமென்று கட்டளை யிட்டனள். அம்மொழிகேட்ட சர்ப்பங்களுட்சில அப்படிச்செய்ய எங்களால்முடியாதென்று சொல்லிற்று. அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட கத்துரு கோபித்தவளாய் முடியாதென்ற நீங்களெல்லாம் ஜனமேஜயன்செய்யப் போகிற சர்ப்பயாகத்தில் வீழ்ந்திறக்கக் கடவீர்களென்று சபித்தனள், ஏனைய சர்ப்பங்களெல்லாம் தாய்சொற்றுறக்கக் கூடாது, அவளுக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணவேண்டுமென்றெண்ணி ஆகாயத்திற்றாவி சூரியனுடைய குதிரையின், வாலைச்சுற்றிக்கொண்டு தங்களுடைய தேககாந்தியினாலே கறுப்புநிறமாகத் தோன்றச் செய்தன. அதுகண்ட கத்துரு, மனமகிழ்ந்தவளாய் விநதைபாற் சென்று ஓ விநதையே; நீ சூரியனுடைய குதிரையை வெண்ணிற

மென்றாய் யான் கறுநிற மென்றேன் இப்பொழுது நாமிருவரும் அந்தக் குதிரையைப் போய்ப் பார்ப்போம் வாவென் றழைத்துக் கொண்டு குதிரையினிடஞ் சென்று எந்த நிறமென்றாள்? விநதை என் செய்வாள்! அதிக துக்கமுடையவளாய் கத்துருவே! உன் வார்த்தை மெய்யாயிற்று, என் வார்த்தை பொய்யாயிற்று, ஆகை யால் நான் சொல்லியபடி உனக்கு இப்பொழுதே அடிமையாயி னேன் என்றாள். கத்துரு தன் சபதம் முற்றியதென் றிறுமாந்து அந்த விநதையை இவ்வண்ணஞ் செய்யலாமென்பதின்றி எல்லாச் சிறுமைகளும் அவள் பாலாக்கிச் சிறைப்படுத்தினள்.

(கசு-உகூ) இவ்வாறு விநதையானவள் சிறையிடப்பட்டுத் துயருறுங்காலத்தில் சர்ப்பங்களை ஆகாரமாகவுடைய மஹாபலிஷ் டனாகிய கருடன் இந்த விநதையின் மகனாதலால் ஒரு நாள் தன் தாய் படுங்கஷ்டத்தைப்பார்த்து மனமாற்றாது ஒரு வார்த்தைகூறு கிறான்:—ஓ என் அன்னாய்! நீ மிகவுந்தீனையாய் அழுகின்றவளாய் காண்கின்றனை, நானும், சூரியனுடைய தேர்ப்பாகனாகிய அருண னும் சீவித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது நீ துக்கப்படவேண்டிய காரணமென்ன? புத்திரரிருக்கத் தாய் துக்கிப்பாளேயானால் அப் புத்திரராலென்னபயன்? இனி எங்களைச் சுடவேண்டும். ஓ மாதா வே! உனக்குத் துக்கம்வந்த காரணத்தைச்சொல். அதனை நான் நிவிர்த்திக்கிறே னென்றனன். அவன் தாயாகிய விநதை கூறுகின் றாள்:—குழந்தாய்! உன் பெரியதாயாகிய என் சககளத்திக்கு நான் அடியாளாயினேன். அவளால் நானடையும் சிறுமை என்னென்று சொல்லுவேன். இதற்கு நீ என்செய்வாய். நீ எடுத்துக்கொள்ளும் கஷ்டம் வீணாகும். இப்பொழுது அவளைநான் தூக்கிக்கொண்டு யாவருங்காண அவள் எங்குபோகச் சொல்லுகிறாளோ அவ்விடத் துக்குப் போகவேண்டுமாம். இந்த அவமானத்துக்கு நான் என் செய்வேன். இதுதான் என்னை இப்பொழுது அழச்செய்கின்றது என்றனள். கருடன் என்னுடைய பெரியதாய் எவ்விடத்துக்குத் தன்னைத் தூக்கிக்கொண்டுபோக ஆசைப்படுகின்றாளோ அவ்விடத் துக்கு நான் தூக்கிக்கொண்டு போகிறேன். இதற்காக நீ துக்கிக்க வேண்டாம். உன்னைச் சீக்கிரத்தில் இந்தச் சஞ்சலத்தினின்று நீக்கி நிச்சலபுத்தி யுடையவளாயிருக்கச்செய்கின்றேன் என்றனன். விநதை கருடனை யழைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய சககளத்தியா கிய கத்துருவினிடத்திற் போய் நின்றனள். கருடன் கத்துருவை வணங்கி, தாயே! என்தாய் உன்னை எவ்வளவு தூரந் தூக்கிக்

கொண்டு போகுஞ் சத்தியுடையவள்? அப்பணியை யான் விரும்பி வந்தேன் கட்டளை யிடவேண்டு மென்றனன். உடனே தன் பிள்ளைகளாகிய சர்ப்பங்களுடன் அக்கருடன்மீதேறிக் கடற்கரைக்குப் போவாயென்றனள். அவ ளெண்ணப்படியே அரைக்கணப்பொழுதில் கடற்கரையை யணுகினன். அந்தக் கத்துருமகிழ்ந்தாள். அப்பொழுது கருடன் இதுதான் நல்ல தருணமென்றெண்ணி அந்தக் கத்துருவினுடைய தாளைப்பணிந்து இரக்கத்திற் சிறந்ததாயே! என்னுடைய தாயானவள் எது செய்தால் இந்த அடியாளா யிருக்குந் தன்மையினின்றுந் தடையின்றி விடுபடுவாளென்றனன். கத்துரு கருடனைப்பார்த்து ஒ கருடனே! அவளொன்றுஞ் செய்ய வேண்டாம். மஹாபலிஷ்டனாகிய நீ சீக்கிரமாய் இந்திரலோகம் போய் அங்கிருக்கிற அமிர்த கலசத்தைக் கொண்டுவந்து உன்னுடைய தாயைச் சிறையினின்றும் விடுவித்துக்கொள், இதிற் சந்தேகமில்லை என்றனள். உத்தமனான கருடன் கத்துருவை நோக்கி நீ விரும்பிய அமிர்தகலசத்தை இதோகொண்டுவந்து விட்டேனென்று இந்திரலோகம்போய் யாவரையும் வென்று அமிர்தகலசத்தை இதோகொண்டுவந்து விட்டேன் என்று தர்ப்பையைப் பரப்பி அதன்மேல் வைத்து, தன் தாயை அடியாள் தன்மையினின்று நீக்கிப் பின் யாதொரு சந்தேகத்திற்கு மிடமில்லாமல் அழைத்துக்கொண்டு போயினன்.

(௩௦-௩௭) பின்னர் சர்ப்பங்க ளெல்லாம் அமிர்தங் கிடைத்ததென்றகமகிழ்ந்து அதைப் பானம் செய்ய ஸ்நானத்துக்குச் சென்றன. அத்தருணத்தில் தேவேந்திரன் அந்த அமிர்தகலசத்தைக் கொண்டுபோயினன். ஸ்நானஞ் செய்துவந்த சர்ப்பங்கள் கலசத்தைக் காணாது வருந்தித் தர்ப்பைகளிற் சிதறிக்கிடந்த சிறியதிவலைகளை நாவினால் நக்கின. அப்பொழுது தர்ப்பையினுடைய கூர்மையால் நாவிரண்டாகப் பிளவுபட்டன. இந்தச் சர்ப்பங்களுடைய செய்தி யிருக்க இந்தக் கத்துருவினிடத்தில் சாபமேற்ற ஏனைய வாசுகி முதலிய சர்ப்பங்கள் தங்களுக்கு நேர்ந்த சாபத்தை நிவிர்த்தி செய்துகொள்ளப் பிரமனிடஞ் சென்று சரணமடைந்து ஒ சிருட்டி கர்த்தரே! நாங்கள் ஜனமேஜயனுடைய சர்ப்பயாகத்தில் இறந்துபோகும்படி எங்கள்தாய் சபித்திருக்கின்றாள். இதற்குப்பரிகாரம் தேவரீர் அனுக்கிரகிக்க வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தன. பிரமன் ஒ சர்ப்பங்களே! ஜரத்காரு என்கிற

மகருஷிக்கு வாசுகியினுடைய தங்கையைக்கலியாணஞ் செய்து வையுங்கள் அவருக்கு அஸ்திகனென்று ஒருபுத்திர னுண்டாவான், அவனால் இந்த மரணபயம் உங்களுக்கு நீங்குமென்றனன். வாசுகி பிரமன் கூறிய மங்களவார்த்தையைக் கேட்டுக் கவலை நீங்கினவ னாய் ஜரத்காரு என்னு மகருஷி இருக்கும் வனத்தைத் தேடிவந்து அவரைக்கண்டு தன் அபீஷ்டத்தைச் சொல்ல அவர் தன்னுடைய பிதுர்க்களுக்குச் சொல்லிய வார்த்தையை எண்ணி அப்படியே யாகுகவென்று வாசுகிக்குச் சொல்லிவிட்டுப் பின்னர் அந்தக் கன் னிகைக்குத் தன் பெயரிட்டிருப்பதையுந் தெரிந்து மகிழ்ந்து மறு படியும் அந்த வாசுகியைப்பார்த்து ஓ வாசுகீ! இந்தக்கன்னிகை எப்பொழுது எனக்கு அப்பிரியத்தைச் செய்வாளோ அப்பொழு து இவளை விட்டு விடுவேன், இதுவேதான் பிரமாணமென்ன, வா சுகி அதற்குடன்பட்டவனாய்த் தன் தங்கையைக் கலியாணஞ் செய் துகொடுத்து ஸ்ரீதன முதலியனவுஞ் சிறப்பாகக் கொடுத்துத் தன் னிடம்வந்து சேர்ந்தனன்.

(௩௮-௪௪.) சத்துரு காதகனாகிய ஓ ஜனமேஜயனே! பின்னர் ஜரத்காரு அதிபயங்கரமானஅந்தக்காட்டில் ஓர் பர்ணசாலை அமை த்துத் தன் பத்தினியோடு லீலாவிநோதராய் வாழ்ந்து வந்தனர். ஓர்நாள் பகற்பொழுது போஜனஞ் செய்தபின்னர் சுகமாய் நித்தி ரைசெய்யவேண்டு மென்கிற எண்ணமுடையவராய்த் தன் சமீப த்திலிருக்கும் மனைவியைப்பார்த்து, ஓபெண்கள் நாயகமே! இன்று எனக்கு நித்திரையில் அதிக விருப்ப மிருக்கிறபடியால் என்னை எழுப்பவேண்டியதாக எந்தக் காரியம் வந்தபோதிலும் நீ என்னை எழுப்பி நித்திரையைப் பங்கஞ் செய்யவேண்டாமென்று சொல்லி விட்டு அசைவின்றி நித்திரை செய்தனர். சந்தியா காலம் வந்தது; அதனைக்கண்ட மனைவி சந்தியாவந்தனஞ் செய்யுங்காலம் வந்து விட்டதே, இப்பொழுது எழுப்பாமற் போவோமானால் மஹாபாதகம் உண்டாகுமே, இவரோ நித்திரையில் அதிக பிரிய முடையவனா யிருக்கின்றேனென்றாரே, எழுப்புவோமானால் இவர து பிரியத்தைக் கெடுத்தவளாவோமே, அப்படி யாவோமானால் நம்மை நீக்கிவிடுவாரல்லவா? இந்தவார்த்தையை நம்முடையதமை யனிடத்தில் பிரமாணமாகச் சொல்லி யிருக்கிறாரல்லவா என்று பலவிதமாக ஆலோசித்துத் தருமத்தைக் கெடுப்பதில் பயந்தவ ளாகிய அப் பெண்மணியானவள் சந்தியாகாலம் வீணாய்ப்போவ தாகிய தருமநாசத்துக்கு நாம் ஆளாயிருப்பதைப் பார்க்கிலும்

அவருடைய பிரியத்துக்கு விரோதியாய் நாம் அவரால் விலக்கப் பட்டுப்போவது பாதகமன்று, மேலாகும், நமக்குப் பிரிவுவந்த காலத்தில் மரணமடைந்துபோவது அதனினுமேலாகும், தரும ஹானியானது மனிதருக்கு நரகத்தை யுண்டு பண்ணத் தக்கது என்று தருமங்களை எண்ணி தனது நாயகனை எழுப்புவதே சரியெ ன்று, ஓ விரானுஷ்டான சீலரே! சந்தியாகாலம் வந்துவிட்டது. எழுந்திருமென்று எழுப்பினள்.

(சரு-ரு0) அம் மகருஷி அதிக கோபத்துடனெழுந்து அக் கன்னிகையைப் பார்த்து, நீ என் சொற்றவறி நித்திராசுகத்தைக் கெடுத்தபடியினால், இனி என்னுடனிருக்கத்தகுதி யுடையவளா காய், உன் தமையனிடஞ் செல்லக்கடவாய், நான் போகின்றே னென்ன ; அக்கன்னிகை நடுக்கமுற்று அளவிறந்த தேஜஸோடுங் கூடிய பிரபாவத்தை யுடையவரே! என் தமையன் என்னபயனை விரும்பி என்னை உமக்குக் கொடுத்தாரோ அந்தச் சந்தானப் பிர யோசனம் இப்பொழுது எனக்கு ஒன்றுந்தோன்றவில்லையே யென் றனள். அதுகேட்ட மஹருஷி வேறொன்றுஞ் சொல்லாது "இருக் கிறது" என்று சொல்லிவிட்டு மனையாட்டியின் பிரிவை ஒரு சிறி தும் எண்ணாது வனத்தை நாடிச் சென்றனர். அக்கன்னிகை தன் தமையனாகிய வாசுகியினிடம் போய்ச்சேர, வாசுகி அவளைப்பார் த்து உன்னையகர் உனக்கு என்ன சொல்லி உன்னை விட்டுப் பிரிந்து போயினா ரென்ன, கன்னிகை ஏன்னையகர் "இருக்கிறது" என்கிற சொல்லைச்சொல்லிவிட்டுப் போயின ரென்றாள். வாசுகி அச்சொல் லைக்கேட்டுத் தன் தமக்கையை மிகவும் பிரியத்தோடு காப்பாற்றி வருங்காலத்தில் மாதத்துக்கு மாதம் கர்ப்ப சின்னங்களெல்லா மேலிட்டுப் பத்தாமாண்டில் இந்த ருஷியைப் பெற்றனள். ஓ குரு வம்ச திலகனே! இந்த மஹருஷியினுடைய பிதா சொல்லிய * "அஸ்து" என்கிறசொல்லையே இவருக்குநாமகாரணமாக "அஸ் திகர்" என்று பிரசித்திபெற்றிருக்கின்றனர்.

(ருக-ருஉ) இம் மகருஷி தன் தாய்வர்க்கம் சர்ப்பங்களாத லால் தன் தாய் நிமித்தம் உன் யாகத்தில் வீழ்ந்திறக்கவேண்டிய சர்ப்பங்களைக் காப்பாற்றினரென் றறியக்கடவாய். ஓ அரசனே! உன்யாகத்தில் சில சர்ப்பங்கள் வீழ்ந்திறந்ததற்குக் காரணங்கா சிப ருஷியினுடைய மனைவியாகிய கத்துரு வானவள் தன் சொல் லைக்கடந்தனவென்றிட்டசாபமெனவும், சில சர்ப்பங்கள் இறவா

* அஸ்து—இருக்கிறது.

மல் பிழைத்ததற்குக்காரணம் பிரமதேவனுடைய அனுக்கிரகமென்றும் அறிதி. இக்காரணங்களை அறிந்த நீ இந்த அஸ்திகரிடத்தில் குரோதம் வைப்பதற்கிடமேது? ஆகையால் இவரை நீ நன்றாய்ப் பூஜிக்கவேண்டும்; உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகுக.

(ரு௩-௬௪) ஓபூபாலனே! ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன், அதனை யூகிக்கக்கடவாய். இதுவரையில பாரதமாகிய ஐந்தாம்வேதத்தைச் சாங்கோபாங்கமாகக் கேட்டனை. அநேக தானங்களைச் செய்தனை. அநேகம் பெரியோர்களை வழிப்பட்டனை. இதுபோன்ற அநேக புண்ணியகிருத்தியங்களைச் செய்துவந்தனை. இவையாவுஞ் செய்தவனாயிருந்தும் உன்னுடைய பிதா சுவர்க்கத்தை யடைந்தானில்லை. உன்னுடைய குலமும் பவித்திரத்தை யடைந்ததுமில்லை. ஆகையால் பக்தியோடும் மஹா தேவிக்குப்பெரிய ஆலயமொன்று உண்டாக்கி அதில் தேவியைப் பிரதிஷ்டைசெய்து பேரன்போடு அருச்சனையாதிகள் உபசாரத்தோடு செய்வையே யானால் உனக்குச் சகலசித்தியையும், சகல சம்பத்தையும், எப்பொழுதும் மங்களத்தையும், குலவிர்த்தியையும், அழிவில்லாத ராஜ்ய சம்பத்தையும் உண்டாக்கும். தேவியைக்குறித்து யாகஞ்செய்வதனால் எந்த பல னுண்டாகுமோ அந்தப்பலத்தைக் கொடுக்கத்தக்க உத்கிருஷ்டமாகிய ஸ்ரீ மத் பாகவதமென்னும் புராணத்தைக் கேட்பாயாக. அது மிகவும் பரிசுத்தமாயும் ஜனனமரண துக்கங்களைப் போக்குவதாயும் திவ்யமாயும் அநேகவிதமான ரசக்களோடு கூடினதாயுமுள்ளது அக்கதைகளைக்கேட்க நன்றாய்ச்சொல்லுகின்றேன்.

உலகில் இப்புராணமே கேட்கத்தக்கது. இதர புராணங்கள் கேட்கத்தகாதது. தேவியினுடைய மலர்போன்ற திருவடியே ஆராதனைக்குரியது. ஏனையவெல்லாம் ஆராதனைக்குரித்தல்லாதது. எவனொருவனுடைய பக்தியினால் நிறைந்திருக்கின்ற சித்தத்தில் தேவி வாசஞ்செய்யப்பெற்றானோ அவன்தான் நல்ல பாக்கியத்தையும், நல்ல ஞானத்தையு முடையவனாவன். ஓ பரதவம்ச திலகனே! எவனொருவன் மகாமாயாசொரூபியான அம்பிகையை ஆராதிக்கவில்லையோ அவன் மிகவும் துக்க முடையவனாக உலகில் காணப்படுகிறான். பிரமனாதி சகலதேவரும் தேவியை ஆராதிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடனிருக்கின்றாரென்றால் அத்தேவியை எவன்தான் வழிபடமாட்டான். ஓ அரசனே! தேவியினால் விஷ்ணுவுக் குபதேசிக்கப்பெற்றதும், உத்தமுமான இப்புராணத்தை எவனொருவன் கேட்கிறானோ அவன் அழிவில்லாத எல்லா மங்க

ளங்களேயும் அடைகிருனென்று கூறியிருப்பதால் நீஇப்புராணசிரவண மொன்றினுலேயே சித்தசாந்தி யடைவாய். உன்னுடைய பிதுர்க்களும் அழிவில்லாத சுவர்க்கபதத்தை யடைவார். நீ யஞ்சற்க என்றனர். ஓ முனிவர்களே! எவனெருவன் இந்தஉபாக்கியாக்கைதை நாடோறும் சிரவணஞ் செய்கின்றுனே அவன் எல்லா மனேரதங்களேயு மடைகிருனென்று சூதமுநிவர் கூறியருளினர்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆ அத்தியாயம் கஉ-க்கு ஸ்லோகம் (எஉஉ)

ஆ ஸ்கந்தம் உ-க்கு அத்தியாயம் (௩உ) ஸ்லோகம் (ககூகளஉ)

உ

லப்ததியேநமஃ.

தேவீ பாகவதம்

மூன்ரும் ஸ்கந்தம்.

முதலத்தியாயம்.

ஜனமேஜயகிருததேவீசொரூபாதிபிரஸ்னே.

"சிந்தித பலபரிபோஷண சிந்தாமணி ரேவகாஞ்சிநிலயாமே
சிரதரசுசரித சுலபாசித்தம் சிசிரயது சித்ஸுகாதாரா"

(க - கO.) சூதர்கூறுகின்ருர்:—ஓ சர்வகலா சம்பன்னர்களாகிய சவுனகாதி மஹரிஷிகாள்! ஜனமேஜயமஹராஜன் வியாசரை வணங்கி, தேவரீர் அம்பாபிதம் (தேவியைக்குறித்த யாகம்.) ஒன்று செய்வாயென்று கட்டளேயிட்டீர். அந்தயாகம் எவ்வண்ணமுண்டாயிற்று! அது யாது? எதனிடத்தினின்றும் எவ்வண்ணமுண்டாயிற்று; அதனுடைய குணமென்ன? அது எப்படிப்பட்டது? அதனுடைய சொரூபமெப்படிப்பட்டது? அது செய்யவேண்டிய விதி எப்படிப்பட்டது? நீர் தயாநிதியாகியும் சர்வஜ்ஞராகியு மிருப்பதால் இவற்றைச் சாங்கோ பாங்கமாகச் சொல்லியருளல்வேண்டும். இதுவன்றியும் பிரமாண்ட வுற்பத்தியை விஸ்தாரமாய் எவ்வண்ணங் கேட்டறிந்திருக்கின்றீரோ அதனேயும், ஸ்ருஷ்டி - திதி-சம்ஹாரம் என்னு மும்மைத்தொழிலுடையவராயும், சகுணசொரூபராயு மிருக்கிற இந்த பிரம விஷ்ணு ருத்திரர் ஸ்வதந்திரரென்றும், மகாத்மாக்களென்றும் தேவர்களிற் சிறந்தவரென்றும், சச்சிதானந்த சொரூபிகமென்றுங் கேட்டிருக்கின்றேன். கேட்டவனேயாயினும், அவர்கள் மரண தருமத்தோடு கூடினவர்க ளல்லவா? ஆதியாத்மிக ஆதிதெய்வீக ஆதிபவுதிகமுதலிய துக்கங்களோ

டு கூடினவர்களல்லவா? காலதத்துவத்துக்கு சுவாதீனப்பட்டவர்களல்லவா? சுக துக்கங்களோடு கூடினவர்களல்லவா? நித்திராலயங்களோடு கூடினவர்களல்லவா? உதிரமுதலிய சத்த தாதுக்களோடு கூடிய சரீரத்தையுடையவர்களல்லவா? இவைகளெல்லாமுடையரா? அல்லரா? இவர்வேறு எவ்விதகுணமுடையவர்? எந்த இந்திரியங்களோடு கூடினவர்? அவர்களுடைய போகம் எப்படிப்பட்டது? ஆயுள் பிரமாணம்எவ்வளவு? வசிக்குமிடமெது? அவர்களுடைய லீலாவிபூதி என்ன? இவையனைத்தும் இப்பொழுதுயான் கேட்கவேண்டு மென்கிற ஆவலுடையவனா யிருக்கின்றேனாகையால் தேவரீர் சொல்லியருளல்வேண்டுமென்று ஜனமேஜய மஹாராஜன் விண்ணப்பஞ்செய்தனன். வியாசபகவான்கேட்டு மகிழ்ந்தவராய்க் கூறுகின்றார்:—

(கக - சரு.) ஓ நுண்ணிய அறிவுடைய அரசனே! இப்பொழுது உன்னாலே கேட்கப்பட்டவை எவையோ அவையெல்லா மிகவும் அருமையானவை. யாவருக்கும் புலப்படாதவை, இக்கேள்விகளையே பூர்வத்தில் நான் பிரமபுத்திரராயும், மஹா மேதாவியராயும் விளங்கும் நாரத முனிவரைக்கேட்டேன், அவர்நகைத்து சிலசொல்லிப்போயினர். பின்னர் ஓர்கால் கங்கா நதிக்கரையில் சாந்தராயும் சர்வக்ஞராயும் வேதவித்துக்களுட்சிறந்தவராயு மிருக்கின்ற அந்த நாரதர் அங்கு வரக்கண்டு மனக்களிப்படைந்து அவரை யணுகி திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி அவருடைய ஆஜ்ஞையின்பேரில் ஓர் அரிய ஆசனத்திலிருந்து க்ஷேமாதிசயங்களை வினவிப் பின்னர் என்னுடைய சந்தேகங்களெல்லாம் வினவலுற்றனன். ஓ அரசனே! இன்னும் உனக்குச் சந்தேகம் ஏதேனுமுளவேல் அதனையுங் கூறுவாயாகவென்ன, அரசன் ஓ முனிவரே! எனக்குள்ள சந்தேகம் இவ்வளவினவென்று சொல்லிமுடியாது. தேவரீர் கட்டளையிட்டபடியால் விண்ணப்பிக்கிறேன். யான் மிகவும் விஸ்தாரமாகிய சமசாரத்தில் விகற்பகோடிகளைச் செய்து கரையேறமாட்டாது தடுமாறுவதுபோல் சந்தேகமென்கிற கடலில் மூழ்கி நிலைகாணாது மயங்குகிறேன். அதனைப் போக்கிக் கரையேற்றவேண்டும். என்னையெனில் எதனிடத்திருந்து பிரமனாதியருடைய வுற்பத்தி? இப்பிரமாண்டமெங்கிருந்துண்டாயிற்று? விசாலமாகிய இப்பிரமாண்டத்துக்கு முக்கியமான கர்த்தாயார்? இது ஒரே கர்த்தாவையுடையதா? அநேக கர்த்தாக்களையுடையதா? கர்த்தாவையே யில்லாததா? காரியப்படுவதா?

காரியப்படாததா ? இது நித்தியமா? அநித்தியமா ? (இதுவன்றி யும்) சிலர் சதாசிவமாகியும், மஹாதேவனாகியும், சங்கரனாகியும் விளங்கும் சிவபெருமானை, காரண காரணனாகவும், உற்பத்தி நாச மில்லாதவனாகவும், சுரேசனாகவும், திரிகுணசொரூபனாகவும், நிர்ம லனாகவும், ஹானாகவும், சம்சாரதாரகனாகவும், நித்யனாகவும், சிருட் டி ஸ்திதி லயங்களுக்குக் காரணனாகவுஞ் சொல்லுகின்றார்கள். சிலர் விஷ்ணு மூர்த்தியை, எல்லாருக்கும் பிரபு வென்றும் ஈஸ்வ ரன், பரமாத்மா, நாசமில்லாதவன், சர்வசத்திகளோடு கூடினவ ன், போக மோக்ஷ பதங்களைக்கொடுக்கின்றவன், சாந்தன், எல்லா வற்றிற்கும் ஆதியானவன், எங்கும் பார்வையுடையவன் வியாப கன், பிரபஞ்சத்தினால் சரணமடையத்தக்கவன், அநாதியானவ னென்றுங் கூறுகின்றனர். சிலர் பிரஹ்மாவை, "தத்" என்கிற பத த்துக்குரிய பரமாத்ம சொரூபன், சிருட்டிகாரணன், சர்வவேத த்தால் (எல்லாமறிந்தவன்) சர்வ பூதப்பிரவர்த்தகன், சதுர்முகன், சுரேசானன், நாபீபத்மபவன், விபு, சர்வலோகாசிருட்டா, சத்திய லோகவாசி என்றுங் கூறுகின்றனர். வேதவித்துக்களான இன்னு ஞ்சிலர் சூரியனை சர்வேஸ்வரனென்று காலை மாலைகளிற் சோம்ப லில்லாதவர்களாய்த் தோத்திரமுங் கானமுஞ்செய்கின்றார்கள். சில ர் சதகிருது (நூறு யாகஞ்செய்தவன்) ஆகிய இந்திரனை ஆயிரங் கண்ணன், தேவதேவேசன், யாவருக்கும்பிரபு, யஜ்ஞங்களால் பூஜிக்கத்தக்கவன், தேவர்களால் பூஜிக்கத்தக்கவன், திரிலோகாதி பதி, எஞ்ஞபோக்தா, சோம்ப என்னும் யாகஞ் செய்கின்றவர்க ளிடத்தில் பிரீதியுடையவன் என்று யாகமுகத்தில் துதிக்கின்றனர். சிலர் அவ்வண்ணமே வருணனையும், சோமனையும், அக்கினியை யும், வாயுவையும், தனத்தைக் கொடுக்கிற குபேரனையும், சிலர் சர்வகாரியசித்தியை யுண்டுபண்ணத் தக்கவராயும், நினைத்த மாத் திரத்தில் அணிமாதி சித்திகளைச் சித்தி பண்ணுகிறவராயும், எல் லாராலும் விரும்பப்பட்டவராயும், விரும்பின பொருளைக் கொடு ப்பவராயும், விரும்பினவருள்ளத்தை யடைகிறவராயும், யானை முகத்தையுடையவராயும் விளங்கும் விநாயகரையும், பரம்பொரு ளென்று சொல்லுகின்றனர். சிலபெரியோர்கள் பவானியைச் சக லசம்பத்தையும் கொடுக்க வல்லவளென்று சொல்லுகின்றனர். பலாபேக்ஷயுடைய சிலர் ஆதிமாயையாகிய மகாசத்தியே பிரகி ருதி சிவர்களை அநுசரிக்கின்றவள், பிரஹ்மைக்கியமா யிருக்கின்ற வள், அவளே சிருஷ்டி திதி லயகாரணி, சர்வ பூதகாரணி, சர்வபூ

தங்கட்கு மாதா, அநாதியானவள், நாசமில்லாதவள், பரிபூரண வியாபினி, சர்வலோகங்கட்கும் ஈஸ்வரி,நிர்க்குணே, சகுணே, சிவை, வைஷ்ணவி. சங்கரி, பிராம்ஹி, வாசவி, (இந்திராணி) வாருணி, வராகி, நாரசிம்ஹி, மஹாலக்ஷ்மி, வேதமாதா, ஏகை, வித்தை, பவதரை (பிறவியை நிவிர்த்திசெய்கின்றவள்) சாஸ்வதை, சர்வ துக்கங்களேயும் போக்கடிக்கிறவள், போககாமிகள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தமாத்திரத்தில் சர்வபோகங்களேயும் கொடுக்கிறவள், மோக்ஷகாமிகளுக்கு மோக்ஷத்தைக்கொடுப்பவள், யார் எந்த பலனே யபேக்ஷிக்கின்றார்களோ அந்தப்பலனே யுண்டுபண்ணுகிறவள், திரிகுணாதீதரூபை, அநேக குணங்களே யுடையவள், நிர்க்குணே, சகுணே, என்று தியானஞ்செய்கின்றார்கள். முனீஸ்வரர்கள் பிரஹ்மத்தை, நிரஞ்சனம், நிராகாரம், நிர்லேபம், நிற்குணம், அரூபம், வியாபகம், என்று சொல்லுகிறார்கள். சிலர் வேதோபநிஷத்துக்களில் தேஜோமயமாயுள்ளதே பரமென்று சொல்லப்பட்டதாகச் சொல்லுகிறார்கள். சிலர் அந்தப் பரமபுருஷன் அநேகஞ்சிரசுகள் அநேக முகங்கள் அநேகங்கண்கள், அநேகங்காதுகள், அநேகங் கைகள், அநேகங்கால்களோடு கூடினவனென்றும், உத்தமமான விஷ்ணுபதமென்றும், விராஜம், (பிரகாசமுள்ளதென்றும்) ரஜோ குணமில்லாததென்றும், சாந்த முள்ளதென்றும், சொல்லுகிறார்கள். பெரியோரான சிலர் புருடோத்தமனே என்று சொல்லுகிறார்கள். சிலர் பிரபுவாகிய ஈஸ்வரன் ஒருவன்தானென்றும், சிலர் இந்தப் பிரமாண்டமெல்லாம் ஈஸ்வரனேயுடையதல்ல வென்றும், சிலர் மனதுக்கு எட்டாததாகிய அந்த ஜகத்து ஈஸ்வரனிடத்திலிருந்துண்டானதென்றும், இந்தஜகத்து ஈஸ்வரனேக் கர்த்தாவாகவுடையதன்று என்றும், இந்த ஜகத்து தனக்குத்தானே உண்டானது என்றும், இந்த ஜகத்துக்குப் புருஷனும் கர்த்தாவன்று, பிரகிருதியும் கர்த்தாவன்று என்றும், சாங்கியரும் கபிலர் முதலிய ரிஷிகளும் சொல்லுகிறார்கள். இவைகளும் இவைபோன்ற சில பக்ஷங்களும் சந்தேகங்களே அநேகமாக உண்டு செய்கின்றன.

(௬௬ - ௫0) ஓ முனீஸ்வரரே! என்மனம் இவ்விதமான வேற்றுமைகளால் நாசத்தை யடைகிறது. என்னசெய்வேன். இது வன்றி என் மனம் தர்மாதர்ம விசாரத்திலும் ஸ்திரத்தையடையவில்லே. தர்மம் எது? அது எப்படிப்பட்டது தர்மத்தினுடைய லக்ஷணம் எப்படி? யாதொரு அடையாளமுங் காணப்படவில்லே. ஏனென்றால் சர்வகுண சம்பன்னராயும், சத்ய தர்ம குணஙகளே யுடையவ

ராயுமிருக்கின்ற தேவர்களும் பீடிக்கப்படுகின்றார்கள். பாபோத்பந்நராயும், அதன்ம மார்க்கத்தி லிருப்பவராயு மிருக்கின்ற தானவர்களும் பீடிக்கப்படுகின்றார்கள். என்னுடைய வம்சத்திலுண்டானவராயும், தருமமார்க்கப்பிரவர்த்தகராயும், சதாசாரத்தோடுங் கூடினவராயுமிருந்த பாண்டவர்களும் அநேகவிதமான துக்கத்தையடைந்தனர். இவ்வாறு யாவரும் துக்கத்தையே யடைந்தவர்களாகக் காணப்படுகையால் தருமம் என்ன சிறப்புடையது? அதர்மம் என்ன இழிவுடையது? ஆகையால் என்னுடைய மனது இவ்விதமான சம்சயத்தில் மிகவும் அலைகிறது. ஓ முனிவரே! நீர் சமர்த்தராகையால் என்னுடையமனதிற் றோன்றியிருக்குஞ் இச்சந்தேகங்களெல்லாஞ்சிறிது மில்லாமற்செய்யும். அஞ்ஞானமென்கின்ற கலங்கிய சலமயமாகிய சம்சாரசாகரத்தில் மக்னனாய் வீழ்ந்துகிடக்கின்ற என்னை ஞானமாகிய தெப்பத்தி லேற்றிப் பிழைப்பிப்பீர் என்றனர்.

மூன்றாவது ஸ்கந்தம் முதலத்தியாயம் முற்றிற்று.

லப்த வாஞ்சிதாயைநம :

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

தேவீபாகவதாவதரணம்.

(க - கO.) வியாசர் கூறுகின்றார்:— ஓ பெருந்தோளனே! நீ எந்தெந்த கேள்விகளை இப்பொழுது கேட்டனையோ, அவைகளையெல்லாம் நான்முன்னர் நாரதரைக் கேட்டிருக்கின்றேனென்றேனல்லவா அவர் ஓ வியாசரே! இப்பொழுது உமக்கு என்னசந்தேகங்கள் தோன்றி கவலைங் கிடஞ்செய்கின்றனவோ, அவைகள் பூர்வத்தில் எனக்குந் தோன்றிப் பெருவெள்ளமா யென்னையலமறச்செய்தன. அவற்றைப்போக்க, பிரமலோகமடைந்து என்னுடைய பிதாவாகியும், மஹாதேஜஸ்வியாகியும் பிரகாசிக்கும் பிரஹ்மாவைப்பணிந்து, ஓ பிரபஞ்ச சொரூபியே! ஜகந்நாயகனே! இப் பிரமாண்டம் எங்கிருந்துதோன்றியது? இது உம்மாலுண்டாக்கப்பட்டதா? விஷ்ணுவினாலுண்டாக்கப்பட்டதா? அல்லது உருத்திரராலே யுண்டாக்கப்பட்டதா? உங்கள் மூவருள் பூஜிக்கத்தக்கவரும் சர்வசிரேஷ்டரும், சர்வவியாபகருமா யுள்ளவர் எவர்? இவற்றிற்குவிடை கூறும். கூறுவதி லெனக்குச் சந்தேகந்தோன்றா திருக்கவேண்டும்.

யான் துக்கரூபமாயும் பொய்யானதாயு மிருக்கின்ற சம்சாரபந்தத்தில் மூழ்கினவனாக விருக்கின்றேன். என்மனமோ சந்தேகமென்கின்ற ஓர் சிவிகையின்மேலேறி நிலைபெறாது தெப்பம்போ லலைகின்றது. நாடோறுஞ் செய்வதாகிய தீர்த்த ஸ்நாநங்களாலேயும்வேதாத்தியயனங்களாலேயும், இதுபோன்ற பல சத்கருமாதிகளாலேயும், உபசாந்தியடைகிறதில்லை. ஏனென்றால் என்மனமானது யாரைத் தியானிக்கின்றது? யாரைச் சரணாகதியடைகிறது? யாரைப் பத்திர புஷ்பங்களால் அருச்சிக்கிறது ? யாரைத் தோத்திரஞ்செய்கிறது ? ஜகத் காரணர்களாயிருக்கின்ற கர்த்தாக்களுக்கு ஈஸ்வரனாகவிருக்கின்றவர்யார் என்று நானாத்வமாய் விரிந்து ஒன்றிலுந்தெளிவின்றி ஒன்றைப்பற்றிச் செய்யுஞ்செயலு மின்றி வருந்துகின்றது என்று கேட்டேன். ஓ சத்யவதியினுடைய புத்திரரே! நான் கேட்டதாகிய இக்கேள்விகள் சாமான்யர்களால் சொல்லக் கூடுமானதா? அன்று. பின்னர் சர்வலோக சிரேஷ்டராகிய பிரஹ்மாவானவர் என்னைப் பார்த்து விடைகூறத் தலைப்பட்டனர்.

(கக - உரு.) ஓ நாரதா! இந்த உத்தமமாகிய கேள்விகளினுடைய நிச்சயார்த்தம் என்னாலும் விஷ்ணுமூர்த்தியாலும் அறியக்கூடாததாயிருக்க இதுவிஷயத்தை உன்னாலே அறியக்கூடுமானதா? அதனுண்மையை நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன். ஆயினும் ஒருவாறு தெரிந்தவளவிற் சொல்லுகிறேன். ஓ அறிவிற்சிறந்தவனே! சம்சாரத்தில் ஆசையுடையவன் இவ்வுண்மையை யறியமாட்டான். ஆனால் அறியத்தக்கவன் யாவனென்றால் தாபத்திரயமில்லாதவனும், பற்றற்றவனும், விரக்தனுமா யுள்ளவனெவனோ அவனே யறியத்தக்கவன். பூர்வத்தில் வெள்ளமாகத்தோன்றிய ஓர் ஜலப்பிரளயத்தில் தாவர ஜங்கமங்களெல்லாம் நாசத்தை யடைந்தன. அப்பொழுது கமலத்திற் பிறந்த நானொருவன்தா னிருந்தேன். சந்திர சூரியர்களையும் விருக்ஷசமூகங்களையும் பர்வதாதிகளையும் பார்க்கவில்லை. அச்சமயத்தில் நான் அக்கமலப் பொகுட்டிலிருந்து மனதிலொருவிதமாகச் சிந்தித்தேன். மஹார்ணவமாயிருக்கின்ற இவ்வெள்ளத்தில் நாம்யாவராலுண்டாக்கப்பட்டோம்? நம்மை இவ்வெள்ளத்தில் காக்கின்றவர் யார்? யுகமுடிவில் நம்மை யொடுக்கிக்கொள்ளுகிற பிரபுயார்? பூமியானது இப்பொழுது தோன்றவேயில்லை, இவ் வெள்ளம், எதனை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது? நமக்காதாரமாயுள்ள இந்தப்பங்கஜமும் எதனை ஆதாரமாகக்கொண்டு தோன்

றியது? பங்கஜத்துக்கு மூலம் சேறல்லவா? அதற்குமூலம் பூமியல்லவா? ஆகையால் நாம்பூமியைக்கண்டு பிடிப்போமானால் சேற்றையுங்காணலாம். நாமிதனைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டியது அவசியந்தானே என்று நிச்சயித்துப் பூமியினெல்லையைக் காணவேண்டி அவர்களால் அவ்வெள்ளத்தைத் தாண்டித்தாண்டி அநேகம் ஆண்டாகச் சென்றும் பூமியைக்காணமற் போயினேன். அப்பொழுது ஆகாயத்தில் நீதவஞ்செய்யக் கடவாயென்று ஒருவாக்கெழுந்தது. அதுபோலவேநான் இத்தாமரைக்கமலத்திலேயே ஆயிரம்வருடந் தவஞ்செய்து வந்தேன். அப்படித் தவஞ்செய்து வரும்பொழுது மீளவும் முன்போல் ஆகாயத்தில் நீ சிருட்டிசெய் என்று ஒரு வாக்குண்டாயது. அதனைக்கேட்ட நான் எதனைச் சிருட்டிக்கிறது, ஒன்றையுங் காணேம், என்னசெய்கிறதென்று மயங்கினேன் அப்பொழுது அதிபயங்கரரூபிகளான மதுகைடப ரென்கிற அசுரர்கள் அதிசீக்கிரத்திலென்னைச் சமீபித்தார்கள். அவ்வெள்ளத்தில் யுத்த நிமித்தமாய்ப் பீடிக்கப்பட்டேன். பின்னர் நான் தாமரையின் நாளத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு வெள்ளத்திலிறங்கினேன். அவ்விடத்தில் பரமாத்புதனாகியும், மேகஸ்யாமள வர்ணனாகியும், பீதாம்பர தாரியாகியும், சதுர்ப்புஜ ராகியும், சேஷ சயனராகியும், துளபமாலையணிந்தவராகியும் சங்கசக்ர கதாபத்ம தாரியாகியும், ஜகந்நாதராகியுமிருக்கின்ற விஷ்ணுமூர்த்தியைக் கண்டேன். அம் மகாபுருஷர் சேஷனாகிய படுக்கையில் யோகநித்திரையோடு கூடினவராய், அதில் அசைவில்லாதவராய், அதைவிட்டு நீங்காதவரா யிருக்கின்றதைப் பார்த்து, ஓநாரதனே! அப்பொழுது எனக்கு இதுசெய்யவேண்டுமென்று ஒரு அற்புதமாகிய சிந்தனை உண்டாகி நித்திராசொரூபிணியாகிய தேவியைத்தியானித்தேன்.

(உசு-சு0.) சிந்திப்பதற்குக் கூடாமையாயுள்ள திவ்ய தேஜஸ்வினியாகியும், திவ்யமங்களையாகியுமுள்ள அந்தத்தேவியானவள் விஷ்ணு மூர்த்தியினுடைய திருமேனியினின்றும் வெளிப்பட்டு ஆகாயத்தில் பிரகாசித்து நின்றனள். அப்பொழுது திருமால் அச்சத்தியினின்றும் விடுபட்டவராய் திவ்யதேஜஸோடுங்கூடி எழுந்திருந்து மதுகைடபரோடு ஐயாயிரவருடம் யுத்தஞ்செய்து பளபளப் போடுகூடிய கட்கத்தினாற் சங்கரித்தனர். அவர்க ளிறந்துபோன பின்னர் நானும் நாராயணருமாக விருந்தோம். எங்கண்மத்தியில் உருத்திரமூர்த்தியுந் தோன்றினர். அப்பொழுது எங்கள் மூவராலே

பார்க்கப்பட்டவளாகியும், நிர்மலையாகியும், மனோகரையாகியும், துதிக்கப்பட்டவளாகியு முள்ள மகாசக்தியாகிய தேவியானவள் சந்தோஷ சித்தர்களாயிருக்கின்ற எங்களைக் கருணுகடாக்ஷஞ்செய்து, ஓ பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களே! இவ் வசுரர்கள் சங்கரிக்கப் பட்டார்களல்லவா? இனி நீங்கள் முயற்சியுடையவர்களா யுங்களுக் குரிய சிருஷ்டி திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்தி, உங்களுடையபதவிக ளில் சுவஸ்த சித்தர்களாக வசியுங்கள். நீங்களே எல்லாப்பிரஜை களையும் சராயுஜமுதலிய நான்கு பிரகாரமாகச் சிருஷ்டித்து கன்மங் களைப்போக்குங்கள் என்றனுக்கிரகஞ்செய்தனள். அந்தமஹாதேவி யினுடைய சுகப்பிரதமாயும்மிருதுவாயும்ஸ்பஷ்டமாயுமுள்ள அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஹே அம்ப! விஸ்தாரமாயிருக்கின்ற பூமி யோ காணப்படவில்லை இந்த ஜலந்தானெங்கும் விஸ்தரித்திருக் கின்றது. பிரஜைகளெங்கே? நாங்களெப்படி சிருஷ்டிப்போம்? சிரு ஷ்டிப்பதற்குஞ் சாமர்த்தியமில்லாதவர்களாயிருக்கின்றோம்; என்று அத்தேவியைப் பார்த்துச் சொன்னோம். எங்களுடைய வார்த் தையைக்கேட்டு தேவி புன்சிரிப்புடையவளாய் திவ்யப்பிரகாசத் தோடுங் கூடிய ஓர் விமானம் ஆகாயத்தினின்றும் வரச்செய்து எங்களைப்பார்த்து நீங்கள் மூவரும் பயமில்லாதவர்களாய் இந்த விமானத்தில் நன்றாயுட்காருங்கள். இப்பொழுதுசில அற்புதத்தைக் காட்டுகிறேனென்றாள். நாங்கள் மூவரும் அத்தேவியின் வார்த்தை யைக்கேட்டு பிரணவாத்மகமாயிருக்கின்ற அப்பகவதியைத்தியா னித்து, இரத்னகசிதமாகியும், முத்துமாலைகளோடு கூடினதாகியும், கண்டாமணிகளால் சத்திக்கப்பட்டதாகியும், தெய்வக்கிரகம் போ லுள்ளதாகியும், ரமணீயமாகியுமிருக்கின்ற விமானத்தில் சங்கை யில்லாமல் இந்திரியநிக்ரஹமுடையவர்களா யுட்கார்ந்தோம். அப் பொழுது தேவி தன்னுடைய சக்தியினல் ஆகாயத்தில் விமானத் தைத் தூண்டினள்.

மூன்றாம் ஸ்கந்தம் இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

லப்தபாப மநோதூராயை நம:.

மூன்றம் அத்தியாயம்.

* பிரஹ்மாதீனும் புவநேஸ்வரீ சந்தர்சனம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! இனி புவநேஸ்வரியாகிய அத்தேவி அவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்த மஹிமாதிசயங்களைக் கூறுகிறேன் கேட்பாயாக.

(க - எ.) மனோவேகத்தையுடைய அவ் விமானத்தைத் தூண்டவும் ஓரிடத்திற்போய்ச்சேர்ந்தது. அவ்விடத்தில் ஜலத்தைப்பார்க்க முடியவில்லை. விஸ்தாரமாய்ப் பரவியிருக்கின்ற பூமியையும், அதில் பத்திரபுஷ்ப பலங்களோடு கூடினதாகியும், குயில்களுடைய ஓசைகள் நிறைந்துள்ளதாகியும், செழுமையோடு கூடினதாகியுமுள்ள விருக்ஷங்கள், பர்வதங்கள், வனங்கள், உத்யானவனங்கள், நதிகள், காலுறுகள், நடபாவிகள், கிணறுகள், தடாகங்கள், குட்டைகள், முதலியவற்றையும், மிருகங்களையும், புருடர்களையும், ஸ்திரீகளையும், திவ்யப்பிராகாரங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டும் அநேக கிருகங்களால் அழகுசெய்யப் பெற்றும் யக்ஞசாலைகளால் நிறையப்பெற்றும் பிரகாசிக்கின்ற பார்ப்போரது மனத்தைக் கிரகிக்கும் ரம்யமாகிய நகரத்தையும், அங்கு வேட்டையாடி வருகிற தேவசமானனாகிய ஒரு அரசனையும் பார்த்து, அந்தோ ஜலமன்றி வேறறியாத நாம் இவ்வற்புதங்களை எவ்வாறு காணப்பெற்றோ மென்கிற அடங்காத வதிசயமும் நாம்கண்ட இந்நகரம் மஹாத்புதமாகிய சுவர்க்கமல்லலவா? இது யாரால் நிர்மிக்கப்பட்டது என்கிற ஐயமும் எங்கள் மனதிற் றோன்றியது. அப்பொழுது எங்களுக் கெதிரில் அந்தரத்தில் முன் காட்சிகொடுத்த தேவி மீளவும் யாங்கள் காணக் காட்சி கொடுத்தனள். அத்தேவியைப் பார்ப்பதற்கு முன் ஆகாயத்தில் வாயுமண்டலத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற எங்கள் விமானம் ஓர் முகூர்த்த காலத்துக்குள் மிகவும் மனோகரமாகிய மற்றோரிடத்திற் சென்றது அந்த விடத்தைப் பார்த்தோம்.

(அ - கஅ.) அவ்விடத்தில் நந்தனவனமொன்றும், அவ்வனத்தில் பாரிஜாதவிருக்ஷநிழலில் ஓர் காமதேனுவும், அக்காமதேனுவினுடைய சமீபத்தில் நான்கு தந்தங்களோடு கூடிய ஐராவதமும், அவ்விடத்திலேயே ஆடல்பாடல் அபிநயங்களோடு கூடிய நாட்டிய விசேடங்களால் கிரீடித்துக்கொண்டிருக்கிற மேனகை

*பிரமன் திருமால் உருத்திரருக்கு புவனேஸ்வரியதேவி காட்சிகொடுத்தல்.

முதலிய அப்ஸரஸ்திரீகளுடைய சமூகங்களும், மந்தார விருக்ஷத்தின் மத்தியில் பாடிக்கொண்டு ரமித்திருக்கிற அநேக பக்ஷ வித்யாதர கந்திருவரும், அவ்விடத்தில் சசி சமேதனுயிருக்கின்ற இந்திரன், வருணன், குபேரன், யமதருமன், சூர்யமூர்த்தி, அக்னி, மற்றுமுள்ள தேவர்கள் முதலியோரும் இருக்கப்பார்த்து ஆச்சரியமுடையராயினோம். அப்பொழுது அந்த திவ்யாலங்காரத்தோடு கூடிய சுவர்க்கத்தினின்றும் இந்திரனைப்போல் மகாதீரனுகிய ஒரு அரசன் வெளிப்பட்டு மானுடர் சஞ்சரிக்கும் பூமியில் நின்றனன். அவனை இன்னுனென்று அறிவதற்கு முன் எங்கள் விமானம் மகாவேகத்தோடு மற்றோரிடஞ் சென்றது. அங்கு பிரமனுலகமும், பிரமன் சபையும், அச்சபையில் சர்வதேவதைகளால் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவனுயிருக்கின்ற பிரமனொருவனு மிருக்கக்கண்டோம். அவனைச்சூழ்ந்து வேதங்களும் வேதாங்கங்களும், தெய்வவடிவங்கொண்டிருந்தன. இவைகளேயன்றி கடல்கள், நதிகள், பர்வதங்கள், தேவசர்ப்பங்கள், அஷ்டநாகங்கள் முதலியவைகளுமுருக்கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது அரனும், அரியும், அந்தச் சபையையும், பிரமனையும் பார்த்து அதிசயமடைந்து என்னைப் பார்த்து சதுர்முகத்தோடிருக்கின்ற இந்தப் பிரஹ்மா யாரென்றார். அப்பொழுது சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய இவர் யாரோ நானறியேனென்றேன். பின்னர் நான் என்மனதில் நாமார், நமக்கு மேற்பட்டவர்களாய் நம்முடனிருக்கின்ற இந்த அரி அரர் யார். இந்தப் பிரமனும் இவனுக்கு முன்கண்ட இந்திரனும் இவருலகமும் நமக்குத்தோன்றுகின்றனவல்லவா இது சித்தப்பிரமையோ அல்லது உண்மையோவென்று சிந்தித்திருக்கும்பொழுது விமானம் மற்றோரிடஞ்சென்றது.

(கக - உடு.) அவ்விடம் அநேக யக்ஷர்களாலே வசிக்கப்பட்டதாகியும், கிளி குயில் முதலிய பக்ஷி சாதிகளால் சத்திக்கப்பட்டதாகியும், வீணை மிருதங்கமுதலிய வாத்தியங்களால் கோஷிக்கப்பட்டதாகியும், சுகப்பிரதமாகியும், மங்களகரமாகியும், ரமணீயமாகியு மிருக்கின்ற ஸ்ரீ கைலாயங் காணப்பட்டது. நாங்கள்போன அச்சமயத்தில் திவ்யமங்களமாகிய ஆலயத்தினின்றும் திரிநேத்திரதராயும், பஞ்சமுகத்தோடுங் கூடினவராயும், தசக்கரங்களையுடையவராயும், சந்திரசேகரராயும், வியாக்ரசர்மத்தை அந்தரீயம் (இடையில்) உடுத்தவராயும், கஜசர்மத்தை உத்தரீயமாக

வுடையவராயும் பிரகாசிக்கின்ற பகவானாகிய சம்பு விருஷபாரூடராய் வெளிவந்தனர். அவரது வலமிடங்களில் மகாவீரராகிய கஜானனரும் ஷடானனருமாகிய இரண்டு புத்திரரும் வந்தனர். பின்புறத்தில் நந்திதேவர் முதலிய பிரமத கணங்கள் ஜயஜயவென்று கோஷித்துக்கொண்டு வந்தனர். ஓ நாரதனே! அந்தச் சங்கரரை நாங்கள் மூவரும் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தோம் பின்னர் அவ்விடத்தில் பராசக்தியின் அம்சபூதங்களா யிருக்கின்ற சக்தி பேதங்களைக் கண்டு சம்சயசித்தராயிருந்தோம். அப்பொழுது வாயுவேகத்தோடுங் கூடிய எங்கள் விமானம் அப்புறஞ் சென்றது.

(உசு - ௩0.) அவ்விடமோ வைகுண்டம். ஓ நாரதனே! நாராயணருடைய ஆஸ்தானமாகிய அவ் வைகுண்டத்தில் மனசினால் இத்தன்மைத்தென்று யூகித்தற்கு மரிதான சம்பத்துக்கள் காணப்பட்டன. சர்வசிலாக்கியமாகிய வைகுண்டத்தில் விமானத்திலிருந்த நாராயணரைப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தோம். அச்சமயத்தில் அங்கிருந்த கமலாக்ஷராகிய விஷ்ணுமூர்த்தி எழுந்தருளி அங்குள்ள மகாமண்டபத்தின் முன்னே வந்தனர். காயாம்பு வண்ணராகியும், பீதாம்பரதாரியாகியும், சதுர்ப்புஜராகியும், திவ்யாபரணாலங்கிருதராயும், கருடவாகனாரூடராயும், இலக்ஷ்மிதேவியினால் சாமரை வீசப்பட்டவராயும், ஆதியாயுமிருக்கின்ற அவ்விஷ்ணுமூர்த்தியைக் கண்டோம்; கண்ட நாங்கள் ஆச்சரியமடைந்து அவ் விமானத்திலிருந்த வண்ணமாகவே ஒருவரை யொருவர் பார்த்து இப்படியும் உண்டோவென் றெண்ணும் பொழுது வாயுவேகமாய் எங்கள் விமானம் மோதுகின்ற அலைகளோடு கூடினதாயும் அநேகவிதமான ஜலசரங்களால் நிறைந்துள்ளதாயுமுள்ள திருப்பாற்கடலையடைந்தது.

(௩.க - ௩சு.) அக்கடல் நடுவில் ஓர் த்வீபமானது எங்களுக்குத் தூரத்தில் காணப்பட்டது. அது மந்தாரம், பாரிஜாதம், மகிழம், மருதாணி, தாழை, சண்பகம் முதலிய விருக்ஷங்களால் சூழப்பட்டதாகியும், அவ்விருக்ஷங்களில் மலர்ந்த புஷ்ப கந்தங்களால் நிறையப்பெற்றதாகியும், வண்டுகளுடைய ரீங்காரத்தொனியும் குயிலோசையும் நீங்கப்பெற்றிலதாகியும் விளங்கிற்று. அச்சோலையின் மத்தியில் கட்டிலொன்று காணப்பட்டது. அக் கட்டில் பரமாத்புதமாகியும், மங்கள சொரூபமாகியும், ரமணீயமாகியும் ரத்னங்களா லிழைக்கப்பட்டதாகியும், அநேகவித ரத்னமாலைகளா லலங்கரிக்கப்பட்டதாகியும், ஆஸ்தரணம் (நானாவிதமெத்தைகளால்) அடுக்கிடப்பட்டதாகியும். அநேகவிதமான சித்ரங்களால் சித்திரிக்கப்பட்டதாகியும், இன்னும் சொல்வதற்கெட்டாத அலங்கார வகைகளா னிறைந்துள்ளதாகியும், இந்திர தனுசைப்போல் மேற்கட்டியையுடையதாகியும், நானாவிதமான திரைச்சீலைகளோடு கூடினதாகியும் கோடிசூர்யப் பிரகாசமாகப் பிரகாசித்தது.

(கூஎ - ரு0.) சிலாக்கியமாகிய அக் கட்டிலில் மகாபூஜ்ஜையையாகிய தேவி வீற்றிருந்தனள். நாங்கள் எவ்வாறு வீற்றிருக்கக் கண்டோமென்றால், சிவந்த நிறமுள்ள வஸ்திரமும், சந்தனப்பூச்சும் உடையவளாகியும், சிவந்த நேத்திரங்களுடையவளாகியும், கோடி மின்னல்கள் மின்னுவதுபோல் பளபளப்புடன் பிரகாசிக்கின்ற தேஜோரூபியாகியும், சிவந்த தந்தவரிசையோடுகூடிய அதரத்தையுடையவளாகியும், ஆனந்தகரமாகிய முகமண்டலத்தையுடையவளாகியும், கோடி லக்ஷ்மிகளை ஒப்பிடுவதற்குக் கூடாத மங்களத்தையுடையவளாகியும், சூரியபிம்பம்போ லொளிவிடுகின்ற காந்தியையுடையவளாகியும், அபயம் வரதம் பாசம் அங்குசம் இவற்றைத்தரித்தவளாகியும், ஹ்ரீங்காரமாகிய சக்திபீஜத்தை உச்சரிக்கின்ற பக்ஷிசமூகங்களோடு கூடினவளாகியும், சிவந்த நிறமுடையகருணை மூர்த்தியாகியும், பாலையாகியும், புதிய யௌவனத்தை உடையவளாகியும், சர்வாலங்காரத்தோடு கூடினவளாகியும், புன்னகையோடு கூடிய முகபங்கஜத்தை உடையவளாகியும், சுவர்ணமயமாகிய அங்கதம் கேயூரம் கிரீட முதலியவைகளால் அழகுபெற்றவளாகியும், பருத் திறமாந்து தாமரையரும்பைவென்று பிரகாசிக்கின்ற தனபாரங்களை யுடையவளாகியும், நானாவிதமான ரத்நாபரணங்களால் பிரகாசிக்கின்றவளாகியும், ஸ்ரீசக்ரரூபமாயிருக்கின்ற தாடங்கமாகிய காதோலையினால் பிரகாசிக்கின்ற முகார விந்தத்தையுடையவளாகியும், ஹ்ருல்லேகை புவனேசி என்கிற நாமங்களையுச்சரிப்பதில் அன்புடையவர்களாயிருக்கின்ற ஹ்ருல்லேகை முதலிய நாமங்களைப்பெற்ற தேவகன்னிகைகளாலும், அனங்ககுசுமைமுதலியவர்களாலும் சூழப்பட்டவளாகியும், புன்னகையினா லலங்கரிக்கப்பட்ட வாக்குடையவளாகியும், சுந்தரவதியாகியும், எப்பொழுதும் யாவராலும் கண்டறியாதவளாகியுமுள்ள தேவி யந்திரராஜமாய் அஷ்டகோணவடிவமாய் விளங்கும் ஸ்ரீ சக்ரமாகிய பீடத்தின்மேல் வீற்றிருக்கக்கண்டோம். அப்பொழுது நாங்கள் அந்த மகாதேவியைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தவர்களாய் தேவியென்றறியாது இந்த ஸ்திரீ யார்? இவள் என்ன பேருடையவள். ஒன்றுந்தெரியவில்லையே! அன்றியும் இந்த ஸ்திரீ ஸ்திரீயாகத் தோன்றவில்லை அநேகமுகங்களை யுடையவளாகியும் அநேக நேத்திரங்களை யுடையவளாகியும் அநேகங்கரங்களையுடையவளாகியும் தூரத்தில் பிரகாசிக்கின்றாள். இதிற் சந்தேகமில்லை. ஆகையினால் அவள் அப்சரஸ்திரீயுமல்லள். கந்தர்வஸ்திரீயுமல்லள். தேவஸ்திரீயுமல்லள் இவள் யாரோவென்று சந்தேகத்தை யடைந்தவர்களாயிருந்தோம். ஓ நாரதனே! அப்பொழுது இந்த விஷ்ணுபகவான் புன்னகையோடு கூடிய அந்தத் தேவியைப்பார்த்து தன்னுடைய ஞானவிசேஷத்தினாலே ஜகன்மாதாவென்று நிச்சயித்து எங்களைப் பார்த்து அத்தேவியின் பெருமையைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

எங்கும் நிறைந்தவளாகியும், அற்பமதியுடையவர்களால் அறிந்தடையப்படாதவளாகியும், யோக நிஷ்டையினால் அறிந்தடையத்தக்கவளாகியும், நம்மாலறியக்கூடாத அநுக்ரஹ சாமர்த்தியத்தையுடையவளாகியும், தன்னிச்சையின்படியே யாவுஞ் செய்கின்றவளாகியும், நித்யா நித்ய பதார்த்த ஸ்வரூபிணியாகியும், புண்ணியக்குறைவுடையவர்களால் ஆராதிப்பதற்குக் கூடாதவளாகியும், தேவியென்கிற சொல்லுக்குப் பொருளாயுள்ளவளாகியும், ஜகந்நாயகியாகியும், நித்யமங்களையாகியும், வேதங்களுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமாகியும், விசாலமாகிய நேத்திரங்களோடு கூடினவளாகியும், எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஆதியானவளாகியு முள்ள இந்த ஈஸ்வரியானவள் சகத்பிரளயத்தில் சமஸ்தமாகிய பிரபஞ்சத்தைச் சம்ஹரித்து எல்லாவான்மாக்களுடைய சூக்ஷ்ம சரீரங்களைத் தன்னிடத்தி லொடுக்கிக்கொண்டு விளையாடுகிறாள். ஓ பிரம ருத்திரர்களே! சர்வபீஜாட்சர சொரூபிணியாகிய இந்தத் தேவியானவள் இப்பொழுது காணப் பிரகாசிக்கின்றாள். தேவியினுடைய பக்கங்களில் திவ்யாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களாகியும், பல சக்திகள் காணப்படுகின்றார்களல்லவா? அவர்களெல்லாம் அந்தத் தேவியினுடைய அம்சங்களாகும். நாம் தேவியினுடைய இந்த சொரூப தரிசனம் கிடைக்கப்பெற்றோமாகையால் தன்யராயினோம், மஹாநுபாவராயினோம், கிருதகிருத்யராயினோம். இவ்வாறுவதற்கு நாம் பூர்வத்தில் நீங்காத முயற்சியினாலே தவஞ்செய்திருப்போம், அந்தத் தவத்தினுடைய உத்தமமான பலம் இந்த சொரூபதரிசனங்கிடைக்கச் செய்தது. இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு பிரேமையுடன் இந்த தரிசனம் எப்படி கிடைக்கப்பெறுவோம். ஏனென்றால் புண்ய சமூகத்தை யுடையவர்களாகியும், பண்டிதர்களாகியும், விரதாநுஷ்டானபராகியும் இருக்கின்றவர் ஓர்கால் ஆசையின் வசப்படுவரானால் அவர்கள் திவ்யமங்கள சொரூபியாகிய இத்தேவியைத் தெரிசிக்கப் பெறுவாரா? பெறார். பரசிவத்தோடு கூடியிருக்கிற இம் மகாதேவி மூலப்பிரகிருதி (காரணமாயுள்ளவள்) ஆகையினால் பிரமாண்டங்களைச் சிருட்டித்துப் பரமாத்மாவுக்குக் காண்பிக்கிறாள். ஓ பிரம சங்கரரே! எந்தப்பகவான் எல்லாப்பிரமாண்டங்களையும் தேவசமூகங்களையும் படைத்துப் பார்க்கின்றாரோ அந்தப்பரமேஸ்வரருக்கு சர்வசொரூபிணியாகியும், மஹாமாயா சொரூபிணியாகியும், எல்லாவற்றிற்குந் தலைவியாகியும், சர்வான்மாக்க

ளுக்கும் மங்களத்தை நினைப்பிக்கின்றவளாகியு மிருப்பவள் இந்த தேவியே. இவளுடைய பெருமையைச் சொல்ல நானெவ்வளவி னன். மற்றைய தேவர்கள்தா னெவ்வளவினர். ஸ்ரீதேவி முதலிய தேவஸ்திரீகள்தா னெவ்வளவினராவர். இந்தப்பரமேஶ்வரியினுடைய லக்ஷம்பாகத்தில் ஓர் பாகத்திற்கேனும் ஒப்பிடும் அளவினையு டையே மல்லோம். மகா சமுத்திரத்தில் நாமுன் காணப்பட்ட சிரேஷ்டமாகிய ஸ்திரீவடிவமுள்ள இந்த மகாதேவியே வலிமை யுடையதா யசைவற்று கட்டில்போ லுள்ள ஆலிலையில் முன் நான் சயனித்தவனாய் காற்பெருவிரலைக் கையாற் பிடித்து வாயில்வைத் துச் சுவைத்து மகிழ்கின்றவனாய் இதுபோலும் பாலப்பருவ விளை யாட்டோடுங் கூடினவனாய் மிருதுவாகிய சரீரத்தையுடையவனா யிருந்தபொழுது என்னைப் பெற்றெடுத்த தாய்போற்பார்த்து யான் கண்ணுறங்குவதற்குரிய ஊசல் முதலிய பாடல்களைப் பாடுகின்றவ ளாகியும் ஆலிலையாகிய தொட்டிலை ஆட்டுகின்றவளாகியு மிருந்தவ ளாமென் றறிமின்கள். ஓ பிரம ருத்திரர்களே! இப்பொழுது நிச்சயித்த ஞானமானது எனக்குத் தரிசனமாத்திரத்தா லுண்டா யிற்று. ஆகையால் இந்தத் தேவியானவள் நமக்கன்னையாவாள். இ ன்னமும் என்னால் முன்னனுபவிக்கப் பட்டதைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் என்றனர்.

மூன்றாவது ஸ்கந்தம் மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸப்தாஹங்கார துர்க்கமாயைநம:

நான்காம் அத்தியாயம்

* விஷ்ணு கிருத புவநேஶ்வரீ ஸ்துதி.

ஓ மஹாரிஷிகாள்! இதுகாறுந் தேவியினால் தூண்டப்பட்ட விமானமானது பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரமூர்த்தி இவர்களுடைய உலகங்களுக்குச் செல்ல அவ்விமானத்திலிருந்த பிரமன் முதலிய

* விஷ்ணுவினால் செய்யப்பட்ட தேவிதோத்திரம்.

மூவரும் அங்கங்குள்ள அற்புத விசேஷங்களையும், பிரமனாதியரை யுங் கண்டதிசயித்ததும், பின்னர் தேவி பிரத்தியக்ஷமாய் வர அவளையறியாது மயங்கிநிற்குங்கால் விஷ்ணுமூர்த்தி அத்தேவியினு டைய பிரபாவத்தைச் சொல்லியதும் ஒருவாறு எடுத்துச் சொன் னோம். இனி அவ்விஷ்ணுமூர்த்தி அத்தேவியினுடையபுகழை எடுத் துக்கூறியதாகிய அற்புதத்தைக் கூறுகிறேன்; கேட்பீர்களாக.

(க - கூ.) பகவானும் ஜகன்னாதனுமாகிய அந்த விஷ்ணுவா னவர் இவ்வண்ணம் சொல்லிப் பின்னர் ஓ பிரம ருத்திரர்களே! நாமிந்தத் தேவியினுடைய பக்கங்களிலிருந்து அடிக்கடியும் நமஸ் கரிக்கின்றவராக சந்நிதானத்தையடைவோம். பின்னர் பாதசமீப த்தில் பயமற்றவர்களாய் நின்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்வோம். செய் வோமாயின் மகாமாயா சொரூபிணியாகிய இந்தத் தேவியான வள் நமது அபீஷ்டங்களை நிறைவேற்றுவள். ஒருசமயம் துவார பாலகிகளாயிருக்கின்ற பாங்கியர்கள் நம்மைத் திருவடி சமீபத்தி லிருக்கவொட்டாது தடுப்பார்களாயின் நாம் போகாமல் அவ்விடத் திற்றானே இருந்து ஏகாக்ரசித்த முடையவர்களாய்த் தேவியினது ஸ்தோத்திரங்களைப் படிப்போமென்றார். பின்னர் ஆனந்தக்களிப் புடன் ஏகாக்ர சித்தமுடையவராயும் தேவியினுடைய சாமீப்பியத் தையடைவதில் மேன்மேல் சந்தோஷம் பொங்கப் பெற்றவரா யும் பிரணவோச்சாரணை செய்து மூவரும் விமானத்தினின்றும் போவதற்குத் தீவிரங்கொண்டனர். அப்பொழுது தேவியான வள் தான் வீற்றிருந்த கட்டிலினின்றும் வெளிவந்து துவாரத்தை யடைந்து புருஷ ரூபமாயிருக்கின்ற எங்களைப் பார்ப்பதற்குத் திருவுளத்தில் மிகவும் சங்கையடைந்து புன்னகையோடு எங்கள் மூவரையும் ஸ்திரீ ரூபமாக்கினாள் :—என்று மீண்டும் கூறுகின்றார்.

(எ - உகூ.) நாங்கள் சௌந்தர்ய முடையவர்களாகவும், திவ் யாபரணாலங்கிருதராகவும், யௌவன வதிகளாகவும் ஆயினோம். பின்னர் மூவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து தேவியினுடைய சந்நிதானத்தைச் சங்கையில்லாமற் சமீபித்து அஞ்சலிசெய்து திருவடிநோக்கமாக நின்றனம். எங்களைத் திவ்ய திருமேனியோடுங் கூடியிருக்கின்ற தேவி கருணை நிறைந்திருக் கின்ற கடைக்கண்ணால் கடாக்ஷித்தனள். அக்குறிப்பறிந்து நமஸ் காரஞ்செய்தோம். அப்பொழுது திருவடியைத் தாங்கியிருந்த கோடி சூர்யப்பிரகாசமா யொளிவீசும் ரத்ந பாதுகையைக் கண் டெழுந்து அப்பாதுகை நோக்கமாகவே யிருந்தோம். அப்பொ ழுது அங்குகண்ட அதிசயங்களைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக.

ஓ நாரதனே! அநேகந்தோழிகள் அவ்விடத்தில் சிவந்த ஆடைகளை யுடையவர்களாயும், சிலர் நீல ஆடைகளை யுடையவர்களாயும், சிலர் பீதாம்பர ஆடைகளை யுடையவர்களாயும், சிலர் அழகுடைய சரீரங்களை யுடையவர்களாயும், சிலர் விசித்திரமாகிய ஆபரண பூஷிதர்களாயும், சிலர் சீலமுடையவர்களாயும், சிலர் அந்தத் தேவியினுடைய பணிவிடைகளை அன்புடையவர்களாய்ச் செய்கின்றவர்களாயும், பக்கங்களிற் சூழ்ந்துவிளங்கினர். இவர்களன்றி சிலவகையான பாங்கியர் பாடுகின்றவராயும், ஆடுகின்றவராயும், வீணை புள்ளாங்குழல் முதலியவற்றை வாசிக்கின்றவராயும், ஆனந்தமேவிட்டவராயு மிருந்தனர். இவர்கள்செய்தி இங்ஙனநிற்க. பாதுகையோடு கூடியிருந்த தேவியின் பாதத்தில் கண்ணாடிபோற் பிரகாசிக்கின்ற நகமத்தியில் அநேககோடி பிரமாண்டங்களும், அவைகளிலுள்ள சராசரங்களும் பிரமனாதி மூவரும், வாயு, அக்னி, யமன், சூரியன், குளிர்ந்த வருணன், துவஷ்டா, குபேரன், இந்திரன், முதலியோரும், மேருமுதலிய பர்வதங்களும், க்ஷீர முதலிய சமுத்திரங்களும், கங்கைமுதலிய நதிகளும், விசுவாவசு, சித்திரகேது, சுவேதன், சித்திராங்கதன், ஆஹா ஊஹூ முதலிய கந்தருவர்களும், அப்சரஸ்திரீகளும், தும்புரு நாரதர் அஸ்வனி தேவதைகள் வசுக்கள் சாத்தியர்கள் சித்தர்கள் பிதுர் தேவதைகள் முதலியோரும், ஆதிசேஷன் முதலிய மகாநாகங்கள் மற்றுமுள்ள சர்ப்பங்களும், கின்னரரும், அசுரர்களும், வைகுண்டம், பிரமலோகம், மஹாகைலாச முதலியவைகளும் சிருட்டியுட்பட்ட ஏனையவுங் காணப்பட்டன. இவைகளேயன்றி எனக்குற்பத்தி ஸ்தானமாகிய பங்கஜமுங்காணப்பட்டது. அதில் சதுர்முகனுகிய நானும், சேஷசாயியும் ஜகந்நாதனுமாகிய நாராயணனும், மதுகைடபரு மிருக்கக்கண்டோம். இவைகளையெல்லாம் பார்த்து மிகவும் சந்தேகமுடையவராய் ஆச்சரியமடைந்து இத்தேவியே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாக விருக்கின்ருளென்றறிந்தோம். அதுவரையில் வருடம் எனக்கு நூருயிற்று. அவ்வளவு காலமும் தேவியினுடைய நகமத்தியிலுள்ள அற்புத விநோதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே அந்த அமிர்த மயமாகியும் சுககரமாயுமிருக்கின்ற அந்த த்வீபத்திலேயே விளையாடிக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது எங்கள் மூவரையும் தேவியினுடைய பாங்கிமார்கள் ரூபலாவண்ணிய சவுந்தர்யத்தோடு என்றும் அங்கிருக்கின்ற பாங்கிமார்களென்றே யெண்ணி வேற்றுமையில்லாமல் உறவாடினர். நாங்களும் ஸ்திரீரூபத்தில் அருவருப்பில்லாதவர்க

ளாகவே இருந்தோம். ஏனெனில் தேவியினுடைய தரிசன விசேஷங்களும் அவ்விடத்திலுள்ள சிருங்காரமான அற்புத விசேஷங்களும் எங்களுக்குப் பெண்ணுருவம் வராமற்போகுமானல் காணப் பெறுவோமா; ஆகலான் மிகவும் ரமணீயமாகக் கிடைத்த பெண்ணுருவத்தில் மோஹமுடையவர்களாகவேயிருந்தோம். இவ்வண்ணமிருக்குநாளில் ஓர் நாள் விஷ்ணுபகவான் மஹாதேவியாயும் ஸ்ரீ புவனேஸ்வரியாயு மிருக்கின்ற தேவியைத் துதிக்கத்தொடங்கினர்.

𑌨𑌮𑍋 𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑍈 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌚 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍈 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌨𑌮𑌃 ।
𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑍍𑌯𑍈 𑌕𑌾𑌮𑌦𑌾𑌯𑍈 𑌚 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍈 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍈 𑌨𑌮𑍋 𑌨𑌮𑌃 ॥ ௨௭ ॥

𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑍍𑌯𑍈 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌾𑌰𑌣𑌯𑍇 𑌨𑌮𑍋 𑌨𑌮𑌃 ।
𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌧𑌾𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑍈 𑌤𑍇 𑌭𑍁𑌵𑌨𑍇𑌶𑍍𑌯𑍈 𑌨𑌮𑍋 𑌨𑌮𑌃 ॥ ௨௮ ॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯𑍈 𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑍈 𑌨𑌮𑍋 𑌨𑌮𑌃 ।
𑌅𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯𑍈 𑌹𑍍𑌰𑍀𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌯𑍈 𑌨𑌮𑍋 𑌨𑌮𑌃 ॥ ௨௯ ॥

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌂 𑌮𑌯𑌾𑌖𑌿𑌲𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂
𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌲𑌯𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌮𑌾𑌤𑌰𑌦𑍍𑌯 ।
𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌾
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾𑌽𑌧𑍁𑌨𑌾 𑌸𑌕𑌲𑌲𑍋𑌕𑌮𑌯𑍀𑌤𑌿 𑌨𑍂𑌨𑌮𑍍 ॥ ௩௦ ॥

𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌂
𑌸𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌸𑍍𑌯𑌵𑌿𑌕𑌲𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌯 𑌕𑌾𑌲𑍇 ।
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌭𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚
𑌭𑌾𑌸𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌜𑌾𑌲𑌮𑌿𑌵 𑌨𑌃 𑌕𑌿𑌲 𑌰𑌞𑍍𑌜𑌨𑌾𑌯 ॥ ௩௧ ॥

𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍃𑌤𑍇 𑌕𑌿𑌮𑌪𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌗𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌤𑌿
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌸𑌿 ।
𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑍃𑌤𑍋 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑍋
𑌬𑌮𑍍𑌭𑌣𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌜𑌨𑌨𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌤𑌾 𑌜𑌨𑍇𑌨 ॥ ௩௨ ॥

𑌪𑍍𑌰𑍀𑌣𑌾𑌸𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑍈𑌃
𑌸𑍍𑌵𑍈𑌸𑍍𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾 𑌚 𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌟𑍀𑌕𑌰𑍋𑌷𑌿 ।
𑌅𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌤𑌰𑌸𑌾 𑌕𑌿𑌲 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑌾𑌲𑍇
𑌕𑍋 𑌵𑍇𑌦 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌚𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌵 𑌵𑍈𑌭𑌵𑌸𑍍𑌯 ॥ ௩௩ ॥

𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑌾 𑌵𑌯𑌂 𑌜𑌨𑌨𑌿 𑌤𑍇 𑌮𑌧𑍁𑌕𑍈𑌟𑌭𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂
𑌲𑍋𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌵𑌿𑌤𑌤𑌾𑌃 𑌖𑌲𑍁 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑌾 𑌵𑍈 ।

நீதாஸ்ஸ¬வஸ்யஹவநே வராரோஹகோடிம்
யஜ்ஞஶூநம்தவஹவாநி ஹோவ்யாஹாவழ்‖ ௩௪‖
நாஹம்ஹவொநவவிரிம்ஹி விவெதமாத:
கொந்யோஹிவெத்திசரிதம்தவது¬விபாவ்யழ் |
காநீஹஸஞ்ஹி ஹ¬வநாநி ஹோவ்யாஹாவொ
ஹ்யஜ்ஞிநவாநீவரிதேசவநாகஷாவெ‖ ௩௫‖
சஸாஹிரத்ரஹ¬வநே ஹரிரந்யஷவ
ஜ்யெஷ்டஸ்லிவ:கஸோஜ:வ்யாயிதவ்யாஹாவ: |
சநேந்யஷ¬தேவிஹ¬வநேஷ¬நஸஞ்கிதெ
கிம்விஜ்ஞதெவி விததம் தவ ஸ¬வ்யாஹாதழ்‖ ௩௬‖
யாவெஉம்பதேம்வ்ரிகஷோம்வ்யாணிவத்யகாஸம்
ஹித்தவஸதாவஸதா¬ரஸெவஜீதம்தவெவேதஸ் |
நாரோவிவக்ருக¬ஹரெஸததம்தவெவ
ஸநூஶூநம் தவ வதாம்பா¬ஜயொஸ்ஸெதேவ‖ ௩௭‖
ஹ்யேத்யாஉயஹ்தி ஸததம்ஹியிவாவநீயம்
கவாம் ஸ்லாஜிநீதிஜநஸா நந¬விஜயாஜி |
ஷஷாஷயொரவிரதாகிஷதெவி ஹஜியாஸ
வ்யாஹ்திஸ்ஸெதெவஜநநீஸ¬தயொரிவாயெத்‖ ௩௮‖
கம்வெதிஸஸவஜீஹேஷம் ஹ¬வநவ்யாவம்வம்
ஸவஜஜ்ஞதாவரிஸரோஷ்திநிதாஞஹஜித: |
கிம்வாஜெரணஜஹதம்பநிவெத நீயம்
யத்ய¬க்ஷரோவர ஹவாநி தவெம்ஶிதம்ஸ்யாஸ‖ ௩௯‖
ஜ்ஞஹாஸ்யஜத்யவதிவிஷ்ண¬ர¬ரோவதிஸ்து
ஸம்ஹாரகாரகஜயஞ¬ஜநேவ்யாஸிஜி: |
கிம்ஸத்யதேதஜவிதெவிதவெஜ்ஞயாவெ
கதத்¬ம்க்ஷரோஸ்த¬ஹிநஜெதவஶக்தய¬க்தா:‖ ௪௦‖
யாத்ரீயராய்ரஸ¬தேநஜஹஜ்ஹதித்
க்ருயாரஶக்திரவிஷம்தவவெஷிஹதித் |
ஸஜியெத்ராஷிஹாதிவரதெவ்யாஷயாய¬தவெஷ்
கவம்ஸவத்வேதஜவிஷம்விரஜாவிஹாஷி‖ ௪௧‖

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾 𑌹𑌰𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌵𑌰𑌃 𑌕𑌿𑌲 𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍
𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌯𑌂 𑌜𑌨𑌿𑌯𑍁𑌤𑌾 𑌨 𑌯𑌦𑌾 𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 ।
𑌕𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌶𑌤𑌮𑌖𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌜𑌨𑌨𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾 ॥ சஉ

𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌦𑌯𑌸𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂
𑌜𑌾𑌨𑍇𑌽𑌹𑌮𑌦𑍍𑌯 𑌤𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑌿𑌗𑌸𑍍𑌸𑌦𑍈𑌵 ।
𑌨𑍋𑌚𑍇𑌦𑌹𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌰𑌨𑌾𑌦𑌿𑌰𑌨𑍀𑌹𑌂𑌰𑌂𑌶𑍋
𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌧𑍀𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌮𑌃𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑌦𑍈𑌵 ॥ சங

𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌨𑍁 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂
𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌿𑌲 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌸𑌦𑍈𑌵 ।
𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌮𑌲𑌾𑌮𑌲𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾
𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌰𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑍇 ॥ சச

𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌵𑍇𑌦𑌕𑌲𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌹𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍀 𑌸𑌗𑍁𑌣𑌾𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 ।
𑌆𑌮𑍍𑌨𑌾𑌯 𑌏𑌵 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌗𑌮𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾
𑌸𑌂𑌜𑍀𑌵𑌨𑌾𑌯 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌸𑍁𑌰𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 ॥ சரு

𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍇𑌵 𑌰𑌚𑌯𑌸𑍍𑌯𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌂
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌾𑌃 𑌖𑌲𑍁 𑌯𑌤𑍋 𑌨𑌨𑍁 𑌜𑍀𑌵𑌭𑌾𑌵𑌮𑍍 ।
𑌅𑌂𑌶𑌾 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌧𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌿𑌲𑌾𑌨𑌘𑌸𑍍𑌯
𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌰𑍍𑌣𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌾 𑌹𑌿 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌰𑌂𑌗𑌾𑌃 ॥ சசு

𑌜𑍀𑌵𑍋 𑌯𑌦𑌾 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌿𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌵𑍈𑌵 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌂
𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌹𑌰𑌸𑍍𑌯𑌖𑌿𑌲𑌮𑍇𑌤𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 ।
𑌨𑌾𑌟𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌟𑍇𑌨 𑌰𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌤𑌥𑍇𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂𑌗𑍇
𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌰𑌮𑌸𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌵𑌾 ॥ சஎ

𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌮𑌮 𑌮𑍋𑌹𑌮𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌬𑍍𑌧𑍇
𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌮𑍍𑌬𑌿𑌕𑍇 𑌸𑌤𑌤𑌮𑍇𑌮𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌰𑍍𑌤𑌿𑌦𑍇 𑌚 ।
𑌰𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌤𑌥𑍇 𑌕𑌿𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇
𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌾𑌹𑌿 𑌬𑌹𑍁𑌦𑍁𑌃𑌖𑌕𑌰𑍇 𑌚 𑌕𑌾𑌲𑍇 ॥ சஅ

𑌨𑌮𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌨𑌮𑌾𑌮𑌿 𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌤𑌵 ।
𑌸𑌦𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌦𑍇 𑌶𑌿𑌵𑍇 ॥ சகூ

(உஎ - ௩௩.) தேவியாகியவுனக்கு நமஸ்காரம், மூலப்பிரகிருதியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம், சிருட்டி கர்த்திரியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம், சர்வாபீஷ்டங்களையுங் கொடுக்கின்றவளாகிய உனக்கு நமஸ்காரம், சித்விர்த்தி ரூபிணியாயிருக்கின்ற வுனக்கு நமஸ்காரம், சம்சாரசாகரத்துக்குத் தோணியாயிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம், பஞ்சகிருத்தியங்களையு நடத்துகின்றவளாகியவுனக்கு நமஸ்காாம், சர்வாதிஷ்டானரூபிணியாயிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம், கூடஸ்தையாய் (எல்லாவற்றிலுங் கலந்திருப்பவளாய்) இருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம், அர்த்தத்துக்கு அர்த்தமாயிருக்கின்ற உனக்கு நமஸ்காரம், ஹிர்லேகை (ஹிருதயத்தில்பிரகாசிக்கின்றவள்) ஆகிய உனக்கு நமஸ்காரம், சித் ஸ்வரூபிணியாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். ஹே அம்ப! இவ்வுலகமெல்லாம் உன்னிடத்தி லிருக்கின்றதென்பதும், என்னுடைய உற்பத்திலயம் உன்னிடத்திலேயே என்பதும் உன் றிருவடியிற்கண்டேன். உன்னுடைய பாதத்திற்கண்ட காட்சியினலேயே நீ அகண்டமான மகிமையுடையவளாயும், சர்வப்பிரபஞ்ச ஸ்வரூபிணியாயு மிருக்கின்ருயென்பதும் நான் நன்ருய்த் தெரிந்துகொண்டேன். இது நிச்சயம். சீவகோடிகணிமித்தம் சிருட்டிகாலத்தில் பிரபஞ்சத்தை சதசத்விசாரத்தோடு விஸ்தாரமாய்ப் படைக்கின்ருய். * பதினறு ஏழு கின்கிற தத்துவசொரூபிணியாய் எங்களுடைய சுகானுபவ நிமித்தம் திருவுருவங்கொண்டு பிரகாசிக்கின்ருய். எந்த வஸ்துவும் அடைவதற்கு உன்னைத்தவிர வேறேரிடமுமில்லை. நீயோ எல்லாவஸ்துவிலும் நிறைந்தவளாயிருக்கின்ருய். எந்தப் புத்திமானகிய புருஷனும் விவகார தருமத்தில் உன்னைவிட்டு ஒன்றுஞ் செய்யவறியான். ஹே தேவி! உன்னுடைய பிரபாவத்தினல் எல்லாவுலகங்களையும் சந்தோஷிப்பிக்கின்ருய், உன்னுடைய ஒளியினலே எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பிக்கின்ருய், கற்பாந்தத்தில் நீ அழியாமலேயிருக்கின்ருய், வேதமுதலிய கலைகளெல்லாம் ஒருங்கேயறியவல்ல பண்டிதன் உன்னுடைய வைபவமான சரித்திரத்தையும் சீக்கிரத்தில் அறிந்துகொள்ளலாமென் றெண்ணுவானயின் அவனலறியக்கூடுமானதோ! எந்த வித்வான்தா னறியவல்லவனுவான்.

---

* பதினறு ஏழு என்னும் தத்துவங்களுடைய விவரங்கள் பின்னர் வரும்.

(உச-ருக) ஹே அம்ப! மதுகைடபர்களால் பயந்திருந்த நாங்கள் விரிந்திருக்கின்ற உலகங்களைக்கண்டோமல்லவா, அவை உன்னாலே காணப்பட்டனவேயன்றி எங்களால் காணப்பட்டனவா, ஒருவராலும் அடையப்பெறாத பரமானந்தத்தை யடைந்தோமல்லவா, அதுவும் எங்களாலன்று உன்னாலேயாம். ஹேபவாநி! உன்னுடைய தரிசனம் மஹாப்பிரபாவமுடையது. ஹேமாத! சிந்திப்பதற்குங் கூடாத உன்னுடைய சரித்திரத்தையும் நீசெய்கின்ற சிருட்டி சமூகத்திலகப்பட்ட புவனகோடிகளையும் நானுமறியமாட்டேன், உருத்திரருமறியார், பிரமனுமறியான். யாங்களை யறியாமற்போவோமாயின் மகா மகிமையோடுங் கூடிய மற்றெவர்தா னறியவல்லார். இதுவரையில் நாமே திரிமூர்த்திகளென்று பிரசித்திபெற் றிருக்கின்றோமென் றிருந்தோம். இப்போது நாங்கள் பார்த்துவந்த புவனங்கடோறும் பிரசித்திபெற்றவர்களான மும்மூர்த்திகளுங் காணப்பட்டார்கள். ஹே தேவி! இதுபோலுமுள்ள புவனங்களிலும் இப்படியே திரிமூர்த்திக ளிருப்பார்களல்லவா! சர்வசாஸ்திர பிரதிபாதிதமா யிருக்கின்ற உன்னுடைய திவ்ய மகிமையை என்னவென்றறிந்தபடி. ஹே அம்ப! இப்போது உன்னுடைய பாதாரவிந்தத்தை நமஸ்கரித்து என்னுடைய இஷ்டத்தைப் பிரார்த்திக்கின்றேன். உன்னுடைய உருவம் என் மனத்தில் எப்பொழுதும் நீங்காம லிருக்கவேண்டும், உன்னுடைய நாமம் என்னுடைய வாக்காகிய குகையி லுலாவிக்கொண்டிருக்க வேண்டும், உன்னுடைய பாதாரவிந்த தரிசனம் என்னுடைய கண்களில் எப்பொழுதும் நீங்காதிருக்கவேண்டும், ஹே தேவி! உன்னுடைய திருவுளத்தில் நம்முடைய அடிமையாகிய இவனொருவ னிருக்கின்றானென்கிற பாவனை நீங்கா திருக்க வேண்டும் அவ்வண்ணம் நீ சிந்திப்பையேயானால் யான் நம்மை ரக்ஷிப்பதற்குரிய ரக்ஷகி இருக்கின்றாளென்று நானுஞ் சிந்திப்பவனாவேன், ஹே தேவி! தாயானவள் பிள்ளைகளிடத்தி லியல்பா யன்புடையவளாயிருத்தல் போல் என்னிடத்தும் என் மகனாகிய பிரமனிடத்தும் இடைவிடாமல் இப்போதிருப்பதாகிய இந்த சம்பந்தமானது எப்பொழுதுமுண்டாகவேண்டும். ஹே ஜகதம்பா! நீ எல்லா அண்டகோடிகளையும் அறிவாய், சர்வஜ்ஞத்துவாதி குணங்களுக்கெல்லாம் இடமாயுள்ளவள், அறிவிலியாகிய யான் உன்னிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளற்பாலதுயாது. ஹேபவானி! எது என்னால் விண்ணப்பஞ்செய்து கொள்ளப்படுமோ அதை அப்படியே அநுக்கிரகிக்கவேண்

லப்தசக்தியைநம:

ஐந்தாம் அத்யாயம்.

சிவக்ருதபுவநேஸ்வரீ ஸ்துதி.

(க - கக) இவ்வாறு தேவர்களுக்கெல்லாந் தலைவராகிய நாராயணர் துதித்து ஆனந்தபரவசராய் மௌனமுற்றிருக்கும்போது உருத்திரமூர்த்தி தேவி சந்நிதானத்திலிருந்து வணக்கத்துடன் துதிக்கத் தொடங்கினர். ஹே தேவீ! ஹே சிவே! விஷ்ணுவும், பிரமனும் உன்னுடைய சங்கற்பத்தினின்றுந் தோன்றினவர். யான் உன்னுடைய சத்குணரூபி. ஹே ஜநநீ! நீ பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாசமுதலிய பூதரூபமாகவும், மனம் புத்தி சித்த அகங்கார முதலிய காணரூபமாகவும் ஆயினுய். உன்னுலே படைக்கப்பட்டவர்களாகிய நாங்கள் மூவரும் சாாசர ரூபமாகிய உலகினைப் படைத்தும் காத்தும் அழித்தும் வருகின்றேம். இவைகளையே அறிவதற்கும் சொல்வதற்கும் எங்களுக்கே கூடாமையா யிருக்கும்பொழுது ஏனையோர் உன்னுடைய பிரபாவத்தை எவ்வாறு அறிந்துசொல்ல வல்லவராவர். பஞ்சபூதங்களாலும் பஞ்ச தன்மாத்திரைகளாலும் முக்குணங்களாலும் பிரபஞ்சகாரிய முண்டாகிறதென்றுல் எப்படி உண்டாகும். அவைகள் உன்னுடைய கலையன்றியில் உண்டாகாதென்பது இப்போது பிரகாசமாயிற்று. ஹே அம்ப! நீ உன்னுல் படைக்கப்பட்ட சராசரமாயிருக்கின்ற இவ்வுலகமாகவும், பிரம விஷ்ணு உருத்திரராகவும் இருக்கின்றுய். அன்றியும் உலகில் காணப்படும் பலவிதமான அலங்காரங்களாலும் விலாசங்களாலும் அவைகளாலுண்டாகும் குதூஹலங்களாலும் இஷ்டப்படி ரமிக்கின்றவளாயும் ரமிக்காதவளாயு மிருக்கின்றுய். ஹே தேவீ! பிரமன் முதலாக வெண்ணப்பட்ட நாங்கள் மூவரும் சிருட்டியாதிகளைச் செய்ய எப்போது உத்தேசஞ்செய்கின்றேமோ அப்பொழுது உன் பாதரேணுவை நாங்கள் சிரமேற்கொண்டு தான் செய்கின்றேம். ஹே மநோன்மணீ! நீ தயையினுல் குளிர்ந்த மனத்தை யுடையவளாய் இல்லாமற் போவையேயாயின் நாங்கள் மூவரும் சத்துவ ரஜஸ் தமோகுண சம்பந்நர்களாக எப்படியுற்பவமாவோம். ஹே கருணு கடாக்ஷி! விகற்பரூபமான பலசங்கற்பங்களை நீசங்கற்பிக்காமற் போவையேயானல் இவ்வுலகம் அரசன் மந்திரி சேவகர் முதலானவர்களால் சூழப்பட்டதாகவும் தனிகர் நிர்த்தனிகர்களால் நிறையப்பெற்றதாகவும் காணப்படுகின்ற பின்ன பின்ன ரூபங்களாக எப்படியாகும். நாங்கள் மூன்று தொழிற்குரியவைகளா யிருக்கின்ற உன்னுடைய மூன்று குணங்க

ளோடுகூடி அம் முத்தொழிலையுஞ் செய்தற்குரியவராகிய படியினு லன்றோ மூவுலகிலும் எங்களை இவ்வுலக காரண கர்த்தர்களென்று கூறுகிறார்கள் காரணர்கள் நாங்களன்று, ஏனெனில் விமான மூர்ந்து வரும் வழியில் எங்களால் பார்க்கப்பட்ட புதிதாகிய புவனங்களை நாங்களாபடைத்தோம்! நாங்கள் கண்டதேயில்லை. இவை யாவரால் செய்யப்பட்டன. ஹே பவாநீ! நீயே சொல்வாயாக.

(கஉ - கா) உன்னுடைய கலையினாலே எவ்வளவு உலகைபடைக்கின்றனையோ காக்கின்றனையோ அவ்வளவையும் நீ அழிப்பதற்கு இச்சிப்பாயல்லவா? யான் வேண்டுமா? உன்னுடைய நாயகனாகிய பரமசிவத்தை இந்த விளையாட்டால் எப்பொழுதும் களிக்கச் செய்கின்றாய். ஹே சிவே! ஜகதம்பிகே! இவ்வாறான உன்னுடைய பிரபாவத்தை யறியோம். ஹே ஜநநீ! ஹே யுவதி! உன்னுடைய பாகவதாளாகிய எங்களுக்குப் பதாம்புஜ சேவையைக்கொடுப்பாயாக. ஸ்திரீரூபத்தோடு கூடியிருக்கின்ற நாங்கள் புருஷரூபத்தையடைவோமாயின் உன்னுடைய பதாம்புஜ சேவை எங்களுக்குண்டாமா? அது உண்டாகாமற்போனால் அந்தப் புருஷவடிவத்தால் நாங்கள் அடையப்போகிற பிரயோசனமென்ன? ஹே அம்பா! ஹே சிவே! உன்னுடைய பாதாரவிந்தத்தை விட்டுநான் இவ்வுலகில் புருஷரூபத்தை யடைவதற்கும் திரிலோகாதிபத்தியத்தை யடைவதற்கும் விரும்பவில்லை. ஹே சுத்தி! (தந்தவரிசைகளையுடையவளே) உன்னுடைய சந்நிதானத்திற் கிடைத்த இப்பெண்ணுருவம் என்னுடைய கண்களுக்கு உன்னுடைய பாததரிசனங் கிடைக்கச்செய்தமையால் இதில் வெறுப்புண்டாகவில்லை. கிடைக்கச்செய்யாமற்போகுமானால் இதிற் சிறிதும் விருப்பமுண்டாக மாட்டாது. இனிப்புருஷவடிவம் சுகமுடையதென்று எப்படித் தோன்றப்போகிறது? ஏ! அம்பிகே! நான் ஸ்திரீ வுருவத்தை யடைந்து ஜனனபந்தத்தை நிவிர்த்தி செய்வதாகிய உன்னுடைய பதாம்புஜசேவை கிடைக்கப்பெற்றே னென்கிற நிஷ்களங்கமாகிய இக்கீர்த்தியானது மூன்றுலகத்திலும் விளங்கவேண்டும். இவ்வுலகில் ஆத்மகோடிகளுக்கு உன்னுடைய பாதாரவிந்த தரிசனப் பிராப்தி இல்லாமற் போகுமானால் அந்த ஆத்மகோடிகளுக்கு யுகந்தோறும் இந்தத் தாபத்திரயத்தோடிருக்கின்றகாலம் இப்படியே நடந்துகொண்டே இருக்குமன்றோ. இவ்வுண்மை யுணர்ந்த பண்டிதன் உன்னுடைய சந்நிதான சேவையை விட்டு அகண்டராஜ்யாதிபத்யத்தை யபேக்ஷிப்பனு அபேக்ஷியான்.

(கஅ-உரு) ஹே ஜநநீ! நிர்மலராகிய எந்த முனிவர்கள் உன்னுடைய பாதாரவிந்த பூஜையைவிட்டு வேறாகிய தவத்தில் பற்றுள்ளவராயிருப்பின் அவர்கள் தெய்வத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களாவரன்றோ? ஏனென்றால் வேறாகிய தவத்தினால் வருவதாகிய பிரபுத்துவமுதலியவைகள் பின்னர் துக்கத்தையே விளைவிக்கின்றனவன்றோ. ஓ அநாதியானவளே! உன்னுடைய ஸ்ரீ பாததீர்த்தத்தில் ஒரு சிறிது ஒருவனுட்கொள்ளுவானாயின் அவன் பிறவிப்பெருங்கடலினின்றும் நீங்குகிறான். அதைவிட்டுச்செய்வதாகிய தபோயக்ஞங்களாலும், சமதமாதி நிஷ்டைகளாலும், பிறவி நீக்கமாகிய முத்தியுண்டாகமாட்டாது. ஆகையால் என்னிடத்தில் உனக்குத் தயையிருந்தால் நானெண்ணியிருக்கும் வகையாக அற்புதமாயும் அநாதியாயுமுள்ள நவாக்ஷரமந்திரத்தை எனக்குபதேசஞ் செய்வாய். செய்வையாயின் நிர்மலமாகியும் உத்தமோத்தம மாகியுமுள்ள அம் மந்திரத்தை நான் ஜபித்து நித்தியாநந்த முடையவனாவேன். பூர்வ ஜன்மத்தில் என்னாலே இம்மந்திரம் அநுட்டிக்கப் பட்டது. இப்பொழுது எனக்கு மறதியாயிருக்கிறது. ஆகையால் அம்மந்திரத்தையே உபதேசஞ் செய்யவேண்டும். ஹே ஜநநீ! ஹே பிரணவ ஸ்வரூபிணீ! என்னைக்கரையேற்றுவாய் கரையேற்றுவாய். ஓ நாரதனே! அற்புத தேஜோரூபியான உருத்திரர் இவ்வண்ணம் பிரார்த்திக்கவும் அந்தத் தேவி அவர் வேண்டியவாறே நன்றாயுபதேசித்தனள். உருத்திரர் உபதேசம் பெற்றவராய் பேரானந்தமடைந்து தேவிபாதங்களை வணங்கி அவ்விடத்திலேயே நவாக்ஷரசொரூபமாயும் சர்வாபீஷ்டங்களைக் கொடுப்பதாயும் மோக்ஷத்தைத்தருவதாயுமுள்ள அம்மந்திரத்தைப் பீஜாக்ஷர சகிதமாய் விதியுக்தமான உச்சரிப்புடனே செபித்திருந்தனர். ஓ நாரதனே! அப்பொழுது தேவீ பாதசந்நிதானத்திலிருக்கின்ற நான் உருத்திரமூர்த்தி எல்லாவுலகங்கட்கும் சுகத்தைச்செய்கின்ற பரமாத்ம சொரூபியாய் அந்த செபநிட்டையி லிருப்பதைப்பார்த்து அதிசயித்தவனாய்மகாமாயா சொரூபிணியாகிய தேவியை நமஸ்கரித்து விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினேன்.

(உகூ - சகூ.) சர்வஜ்ஞையாகிய ஹே அம்ப! மூன்றுலகினும் சர்வாபீஷ்டங்களைக் கொடுக்கின்றவளாயும், சகல யஜ்ஞ ஹோமங்களில் ஸ்வாஹா என்கிற மந்திரரூபிணியாகியும் இருக்கின்ற நிஷ்களங்கமாகிய உன்னை இந்த உருத்திரமூர்த்தி சர்வாத்ம ஸ்ருஷ்டிகர்த்ரியாக அறிந்தெடுத்துச் சொன்னதுபோல் வேதங்கள்சொல்ல

வில்லை. எப்பொழுது அவ்வண்ணஞ் சொல்லவில்லையோ அப்பொழுதே இவ்வண்ணந் தோத்திரஞ் செய்வதற்கான நிறைந்த சக்தி யுடையனவாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. இவ்வேதம் போலவே உன்னுண்மை யறியாத நானும் ஜகத்கர்த்தா நானே என்றும், விசித்திரமாய் அகண்டாகாரமாய் விரிந்திருக்கும் பிரமாண்டத்தைச் சிருட்டிக்கின்றவன் நானே என்றும், சராசராத்மகமாகிய இம்மூன்று புவனத்தில் என்னைக்காட்டிலும் வேறு சமர்த்தனாகிய புருஷன் எவனிருக்கிறானென்றும், எப்பொழுது பிரமனைப் விட்டேனோ அப்பொழுதே தன்யனைப் விட்டேனென்றும், எல்லா வுலகங்களையுங் கடந்தவன் நானே என்றும், இதிற்சம்சயமேதென்றும் அகங்கரித்திருந்தேன், அக்குற்றத்தினால் அளவிடற்கரிய பிறவிக்கடலில் மூழ்கினேன். அந்தோ! இதுவென்ன பாவம். இது வென்னகொடுமை. இதுவரையில் நான் கொண்டிருந்த அகங்காரமும் அதுகொண்டு கூறிய கூற்றுக்களும் பொய்மை. இப்பொழுது உன் பாதாரவிந்தத்தினுடைய ரேணுஸ்பரிசத்தா லுண்டாகிய அகங்காரத்தால் இப்பொழுது தன்யனாய்விட்டேனென்று கூறுங்கூற்று தான் உண்மை. அதுபொய் இது மெய்யென்று தெரியவந்ததும் உன்னுடைய அநுக்ரகத்தினாலன்றி வேறில்லை. ஆகையால் சம்சார பந்தத்தைப் போக்கடிப்பதில் சமர்த்தையாகிய உன்னிடத்திலொன்று யாசிக்கின்றேன். என்னையெனில், உன்னுண்மையறியாத அஞ்ஞானத்தினா லடையப்பெற்ற பெருந்துன்பமாகிய விலங்கை விடுவித்து உன்னிடத்தில் நீங்காத பக்தியுடையவனாயிருக்க அநுக்கிரகித்தல் வேண்டும். அநுக்கிரகிக்காமற் போவையேயாயின் அநிர்வசனம் (இன்னவிடத்தினின்று உற்பத்தியானதென்றறிவதற்கில்லாத) தாமரை மலரினின்றும் உன்னுடைய கிருபாவீக்ஷணியத்தினால் உண்டாகிய நான் அஞ்ஞானத்தினின்றும் எவ்வண்ணம் விடுபட்டவனாவேன். அன்றியும் ஹே சிவே! நான்உன்னுடைய ஆக்ஞையைச் செலுத்துகின்ற சேவகனாயிருக்கின்றபொழுது பிறவிக்கடலில் மூழ்கியிருத்த லழகாகுமா? ஆகையால் என்னைக் காப்பாய். ஹே சாம்பவி! என்னிடத்தில் சில அபராதங்களுண்டாயிருக்கின்றன. என்னையெனில், ஆதியாகியும் பரிசுத்தமாகியுமுள்ள உன்னுடைய சரித்திரத்தை அறியாதவர் யாரோ அவர்கள் என்னைப்பிரமனைச் சொல்லுகிறார்கள். அதை நான் கேட்டு மகிழ்ந்ததாகிய அபராதமும், சந்ததமும் உன்னாலே சிருட்டித்தொழிலில் ஏற்படுத்தப்பட்ட நான் சராயுஜமுதலிய நால்வகைத் தோற்றமாகிய சிருட்டி

யைச்செய்யும் சதுர்ப்பாட்டை நானொருவனே யறிவேனென்றும், வேறு எவனறிவானென்றும், அகங்காரத்தினு லெண்ணுவதாகிய அபராதமும், இன்னும் இது போன்ற எண்ணத்தொலையாத அபராதங்களுமுள. ஹே ஆதிமாயே! அவையெல்லாம் பொறுத்தருள்வாய்.

அந்தோ! உலகில் சுவர்க்க காமிகளாய் யஜ்ஞத்தை விரும்பிச் செய்வதிலும், தேககாமிகளாய் அஷ்டாங்க யோகமார்க்கத்தில் பிரவர்த்தித்திருப்பதாகிய சமாதி அவஸ்தையிலும், எந்த மாநுடர் உழல்கின்றனரோ அவர் வீணராகியே மூடர்போன்று எப்பொழுதும் உன்னுடைய மகிமையையும் மோக்ஷப் பிரதமாகிய உன்னுடைய நாமமாகிய மந்திரத்தை ஓர்கா லுச்சரித்தபோதிலும் சகல யோக சாம்பிராச்சியத்தைக் கொடுக்குமென்கிற நாமோச்சாரணையின் பெருமையையும் அறியமாட்டார். ஹே பவாநீ! (பரசிவகுடும்பிநீ) பந்த நிவிர்த்தியாகிய மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறவள் நீயேயாயிருக்க உன்னைத்தோத்திரஞ் செய்வதாகிய தொழிலையொழித்துச் சிவதத்துவ ஞானிகள் பிருதிவிமுதல் நாதாந்த தத்துவ விசாரஞ் செய்து அத்தத்துவங்களை நானன்றென்று நியதிசெய்வதே மேலான ஞானமார்க்கமென்றெண்ணுகின்றனர். அவரெல்லாம் சிவா, அம்பிகா, சக்தி, ஈச என்கிற பவித்திரமாகிய நாமாவளிப் பிரபாவத்தை அறிந்து ஒருகணப்பொழுதேனு முச்சரித்து அதன் பயனையடையாமல் அஞ்ஞானிகளைப்போல் பிறவிக்கடலில்மூழ்கிக் கிடக்கின்றவராவர். ஹே அம்பிகே! நீ நான்கு பிரிவினை யுடைய சர்வப்பிரபஞ்சத்தையும் உன்னுடைய நேத்திர வீக்ஷணிய மாத்திரத்தினுல் ஒரு கணப்பொழுதில் செய்வதற்குச் சாமார்த்திய முடையவளல்லவா. அங்ஙனமிருக்க ஆதிசிருஷ்டிகாலத்தில் என்னைச் சிருட்டிகர்த்தாவாகச்செய்தது உன்னுடைய இச்சாமாத்திரமாகிய லீலை யென்றெண்ணுகிறேன். என்னைப்போலவே விஷ்ணுவும் ருத்திரு மாவாரென்றெண்ணுகிறேன். ஏனெனின் அவ்விருவரும் காக்கின்றவரென்பதும் சங்கரிக்கின்றவரென்பதும் எப்படி? மதுகைடபர் சமுத்திரமத்தியினின்று யுத்தஞ்செய்த காலத்தில் விஷ்ணு தனக்கு மரணம் வரவொட்டாமல் காத்துக்கொண்டனரா? உருத்திரர் அவர்களைச் சங்கரித்தனரா? இல்லையே! நீயேயன்றோ அவர்களைச் சங்கரித்து என்னையும் விஷ்ணுவையும் காத்தனை. இன்னமும் உன்னுடைய பிரபாவத்தை யெண்ணும்போது உனக்கு எவ்விடத்திலாவது ஜனனமுண்டென்று காணப்படவுமில்லை, கேட்கப்படவுமில்லை. இதனுல் நீஜனனமரண ரகிதையாயிருக்கின்ற ஆதி

சக்தி யென்று யாவராலும் அறிந்து கொள்ளத்தக்கவளா யிருக்கின்றனை. அதுமட்டோ சர்வசுதந்தரத்துவ, சர்வஞ்ஞத்துவ, சர்வ வல்லபத்துவாதி குணவிசேடங்களெல்லாம் உன்னுடையனவாகவேகாணப்படுகின்றன. இவையெல்லாஞ் சிற்றறிவின ரெங்ஙனமறிவார். உன்னுடையகடாக்ஷத்திற்கு நானும் விஷ்ணுவும் உருத்திரரும் பாத்திரங்களாவோமாஞல் சிருஷ்டிக்கவும் காக்கவும் சங்கரிக்கவுமான சாமர்த்தியமுடையவர்கள்தான். உன்னுடைய கடாக்ஷ வீக்ஷணிய மில்லாமற்போகுமாஞல் இம்முத்தொழிலும் செய்வதற்கு எங்ஙனமுரியராவோம். நாங்கள் மூவரும் ஏனையரும் உன்னை விட்டு முன்னுண்டானவர்களு மல்லர். இப்போது நிலையாக இருக்கின்றவர்களுமல்லர். இனி உண்டாகப் போகின்றவர்களு மல்லரெனவும், அற்பவறிவுடையவர்களுக்கு விவாதத்திற்கிடமாய் தனக்கு மேலொரு கடவுளில்லாதவராகியும் சர்வஜ்ஞத்துவாதி குணங்களாற் பிரகாசிக்கின்றவராகியும் சிருஷ்டிக்கு முதன்மையா யிருக்கின்றவராகியும் தாபத்திரயமில்லாதவராகியும் மாயோபாதியில்லாதவராகியும் நித்யானந்தராகியு மிருக்கின்ற பரசிவம் உன்னுலுண்டாகின்ற லீலாவிநோதங்களைச் சுகமாய்ப் பார்க்கின்றன ரெனவும், சர்வசாத்திர சம்பன்னராகிய மெய்ஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர். ஏனெனில் ஒ முனிவர்களே! காணப்பட்ட பிரபஞ்சரூபத்தில் மாயாசொரூபிணியாகிய உன்னைக் காட்டிலும் அதீதரா யிருக்கின்ருராகையால் சாக்ஷியா யிருக்கின்றவராயினர். நன்ருய் நூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்யப் புகுங்கால் மாயா சொரூபிணியாகிய நீயும் மாயாதீதராகிய பரசிவமும் ஆகிய உங்களிருவருக்கும் அன்னியமாக மூன்ருவது புருஷன் இல்லையென்று நானறிகிறேன். ஆயினும் நானிப்போது அபிப்பிராயப்பட்டது வேதவாக்கியத்திற்கு விரோதமானதென்றும், வேதவாக்கியத்தை விபரீதார்த்தமாகச்செய்யக் கூடாதென்றும், என்னிதயத்தில் நீங்காமல் ஓர் சங்கை சங்கித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. என்னையெனில் யாதொரு பாசிவமானது "ஏக மேவாத்துவிதீயம்" என்று வேதங்களிற் சொல்லுகின்ற தல்லவா! அத்தன்மையுடையது நீயா! அப்பரசிவமா! என்பதும் நீங்களிருவரும் ஏகமா! துவிதமா! என்பதும் அறியப்படவில்லை. இச் சந்தேகத்தை நிவிர்த்திசெய்யவேண்டும்.

இவற்றில் என் மனம் சம்சயமில்லாமலும் சங்கை யடையாமலுமில்லை. ஆஞல் என் மனம் புண்பட்டுப் போகின்றது. நீ சந்தேகத்தை நிவிர்த்திசெய்கின்றவளா யிருக்கின்றனை. ஆகையிஞல் உன்

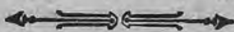
னுடைய வாக்கினால் விடை தரவேண்டும். நான் உன்னுடைய பாதங்களிற் சரணாகதியடையவும் பெற்றேன். இதுவும் என் புண்ணிய விசேடந்தான். நீ இந்த ஸ்திரீயா யிருக்கின்றனையா! புருஷனாயிருக்கின்றனையா! எனக்கு விவரமாய் கூறியருளல் வேண்டும். சத்தியாகிய உன்னுண்மையைத் தெரிந்து கொள்வேனேயாகில் சம்சாரசாகரத்தி னின்றும் விடுபட்டவனாவே னென்றனன்.

ஐந்தாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

லப்தகேஹாயை நமஃ.

ஆறும் அத்தியாயம்.

* பிரஹ்மாதீநாம் ஸ்ரீ தேவி நிஜரூபோபதேசம்.

(க - கசு) பிர்மதேவர் கூறுகின்றார்:—ஓ நாரதனே! அதிவிநயத்தோடும் வணங்கி விஞ்ஞாபனஞ் செய்துகொண்ட என் விண்ணப்பத்தை ஆதியாயும் பகவதியாயுமுள்ள தேவி திருச்செவியேற்று ரமணீயமாய் விடை கூறத்தொடங்கினள். ஓ பிரமனே! எனக்கும் பரசிவத்துக்கும் எப்பொழுதும் ஏகத்துவமே (ஒன்றாயிருக்குந் தன்மையே) பேதமாயிருப்பதில்லை. யாதொரு பரசிவமிருக்கிறதோ அச்சிவமே நான். நானே அப்பரசிவம். எங்களைப் புத்திப்பிரமமுடையவன் பேதமாகக் காண்பான். எங்களிருவருடைய சூக்ஷ்மமாகிய சமயபேதத்தை எந்த ஞானவானறிகின்றானோ அவன் சம்சார பந்தத்தினின்றும் விடுபடுகிறான். இதிற் சந்தேகமில்லை. நித்தியமாயும் அநாதியாயுமிருக்கின்ற பரப்பிரமமானது "ஏகமேவா" என்றும் "அத்விதீயம்', என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ருக்குக்குத் தாத்பரியமென்னையென்று கேட்டனையன்றோ! ஒன்றாயிருக்கின்ற பரப்பிரமமானது துவிதபாவத்தை யடைந்தது எப்படியென்றால்; கண்ணடியின் மத்தியில் உபாதி சம்பந்தத்தினால் ஒருதீபம் இரண்டாகவும், ஒருவனுடையவுருவம் இரண்டாகவும் பிரதி பிம்பிப்பதுபோல் பிரமஸ்வரூபமாகிய எங்களிருவருடைய வுருவம் இரண்டாகத் தெரிகின்றது. ஓ விதாதா! புனருற்பவகாலத்தில் சிருட்டி நிமித்தமா யிரண்டென்கிற பேத முண்டானதை எந்த விதத்தினாலெடுத்துச் சொன்னபோதிலும் அது த்ரிஸ்யம் அத்ரிஸ்யம் என்கிற பேதத்தையுடைத்தானதே யன்றி வேறன்று. சர்வசங்காரகாலத்தில் நான் ஸ்திரீயுமன்று, புருஷனு

---

* பிரம விஷ்ணு ருத்திரருக்குத் தேவி தன்னுண்மை வடிவைக் கூறுதல்.

மன்று, அலியுமன்று. புனருற்பவகாலத்தில் புத்தி, சம்பத்து, தைரியம், கீர்த்தி, நினைவு, ஸ்ரத்தை, தீர்க்காலோசனை, தயை, நாணம், பசி, தாகம், பொறுமை, தேஜஸு, சாந்தி, பானஞ்செய்ய வேண்டுமென்னு மிச்சை, நித்திரை, சோம்பல், நரைதிரைமூப்பு, படுத்வம், ஞானம், அஞ்ஞானம், ஆசை, அபேக்ஷை, பலம், பலயீனம், உதிரம், மச்சை, சர்மம், நேத்ரம், வாக்கு, பொய், மெய், நானாவிதமாகிய நாடிகள், என்று புத்தியினாற் கற்பிக்கப் பட்ட பேதரூபமாயிருக்கின்ற இவைகளெல்லாம் நானாகவேயிருந்து அதனதன் செயலையும், அதனதன் பயனையும், செய்பவளாயிருக்கின்றேன். இந்த விவகாரத்தில் என்னைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கிற வஸ்து ஏதேனுமொன்றுண்டோ? இல்லையல்லவா. ஆகையால் எல்லாப்பொருளும் நானென்றே நிச்சயஞ்செய்து யோசிப்பாய். எல்லாம் நானாகுங்காலத்தில் அவ்வப்பொருளின் வண்ணமாக நான் ஏன் ஆகமாட்டேன் சொல்வாயாக. முன் நான் புனருற்பவகாலத்தில் தேவசமுகத்தி லெண்ணப்பட்ட கௌரி, பிராம்ஹி, ரௌத்ரி, வராகி, வைஷ்ணவி, சிவா, வாருணி, கௌபேரி, நாரசிம்ஹீ, இந்திராணி என்கிறநானாவிதமான நாமங்களைத்தரித்தவளாயும், அந்தந்தச் சக்திசொரூபியாயும் அந்தந்தச் சக்திக்குரிய சாமர்த்தியங்களைச் செய்துவருகிறேன். உற்பவமாகிய சகல பதார்த்தங்களும் தொழிற்படுங்காலத்தில் அவைகளை நிமித்தமாய்வைத்துச் சகல காரியங்களையும் நானே செய்கின்றேன். எங்ஙனமெனில்; சலத்தில் தண்மையாயும், அக்னியில் உஷ்ணமாயும், சூரியனிடத்தில் பிரகாசமாயும் சந்திரனிடத்தில் பனியாயுமிருந்து அவ்வக்காரியங்களைச் செய்து வருகின்றேன். பிரபஞ்ச விவகாரத்தில் சீவகோடிகள் என் சம்பந்தத்தை விட்டுச் சிறிதும் அசைவதற்குச் சாமர்த்தியமுடையனவாகமாட்டா. இது நிச்சயம்.

(௧௭-௩௦) உன்னிடத்தி லோருண்மை கூறுகின்றேன். இக்குணருத்ரர் தைத்தியர்களைச் சங்கரிப்பதற்கு என்னைவிட்டிருப்பாராயின் சங்கரிக்கும் தன்மையுடையவ ராவரா! உலகத்தில் பலஹீனமாயிருக்கின்ற ஒருவனைப்பார்த்துச் சக்திஹீனனென்று சொல்லுகின்றார்களல்லவா! அதமனாயிருக்கின்றவனும் மற்ற யாவரும் சக்திஹீனனென்று சொல்வதுபோல் விஷ்ணுஹீனனென்றும் உருத்திரஹீனனென்றும் சொல்லுகிறதில்லை. கீழேவிழுந்தவன், தடுக்கப்பட்டவன், பயந்தவன், மந்தன் சத்துருவசப்பட்டவன், இவர் போன்றவர்களை யசக்தர்களென்று சொல்லுகின்றார்களேயன்றி

அருத்திரன் அவிஷ்ணுவென்றுஞ் சொல்லுகிறதில்லை. நீ எவ்வாறெல்லாம் சிருஷ்டிக்கின்றனையோ அதற்கெல்லாங்காரணம் சக்தி. நீ எப்பொழுது சக்தியோடு கூடினவனாகின்றனையோ அப்பொழுது எல்லாவற்றையுஞ் செய்கின்றவனாகின்றாய். உன்னைப்போலவே அரி அரன் இந்திரன் அக்னி சந்திரன் சூரியன் யமன் துவஷ்டா வருணன் வாயு முதலியோரு மென்றறிவாய். இப் பூமி எப்பொழுது சக்தியோடு கூடுகின்றதோ அப்பொழுது எல்லாவற்றையுந் தரித்திருக்கும் நிலைமையுடையதாகின்றது. சக்தியீனமாகின்றபோது ஒரு பரமாணுவையேனும் தரிப்பதற்குக்கூடாத அசக்தத் தன்மையை யடைகிறது. இதுபோலவே ஆதிசேஷன், கூர்மம், மற்றுமுள்ள திக்கஜ முதலியவைகளும் என்னுடைய அம்சத்தை யடைகிற பட்சத்தில் அதனதன் காரியங்களைச் செய்வதற்குச் சாமர்த்திய முடையவைகளாகும். நான் ஒருக்கால் தத்துவங்களுக்குள்ளே ஜலரூபமாகிய சர்வதீர்த்தங்களையும் பானம் பண்ணவேண்டு மென் றிச்சிப்பேனாயின் பானம் பண்ணுவேன். எல்லாவற்றையும் அழிக்கிற அக்னியை யழிக்க எண்ணுவேனாயின் அழித்துவிடுவேன். எல்லாவற்றையும் அசைப்பிக்கின்ற வாயுவை அசையவொட்டாமல் நிறுத்தநினைப்பேனாயின் அப்படியே நிறுத்துவேன். இவ்வாறு எங்கெந்த பூதங்களை எப்படி எப்படி நடத்த வெண்ணுகின்றேனோ அப்படி யப்படி நடத்துவேன். ஓ பிரமனே ! இவ்வுண்மையறியாத * அசத்துக்களுடைய சந்தேகரூபமான அபிப்பிராயத்தை நீ யொருக்காலும் மனதிற்கொள்ளாதை. அணுவணுவாய்ப்

* பிராகபாவம், பிரத்வம்சாபாவம் என்பன உலகமொடுங்கு முறைமைக்குக்காட்டிய இலக்கணங்களாகவிருக்க இவ்வுண்மையறியாதவேதாந்திகளென்றழைக்கப்படுஞ்சிலர் இவ்வபாவ வாக்கியங்களைக்கொண்டு பிரபஞ்சமென்பது எது? சூன்யம், உண்டென்பது பிராந்தி; ஆகையால் ஒரு பொழுதுங்கிடையாது என்று துர்ப்போதங்களைச் சொல்லுவது இயல்பாகலின் அப்போதங்களை உண்மையென்று கொள்ளாதிருத்தற்பொருட்டு "அசத்துக்களுடைய சந்தேகரூபமான அபிப்பிராயத்தை நீ ஒருக்காலும் மனதிற்கொள்ளாதை" என்று தேவிகூறியருளினரென்க. உண்மையாதெனின், "மண்ணிலுண்டாகிய பாண்டங்கள் எப்படி மண்ணினிடத்தில் காணப்படவில்லையோ அப்படிமாயையினிடத்தில் சர்வசக்தியாகிய தேவி பூதபவுதிகங்களை யுண்டாக்குவதற்கு முன் சராத்சராத்மகமாகிய பிரபஞ்சங் காணப்படவில்லை என வுணர்த்தியதென்க. இதனால் பாண்டமுதலிய வுருவபேதங்கள் மண்ணினுடைய காரியமேயாயினும் அவை குலாலன் சத்தியினாலன்றி யாகாததுபோல் சிவசத்தியினாலன்றி யாகாதென்று விளக்கியதென்க.

பிரித்துப் பரமாணுவாகப் பார்ப்பதாகிய "பிராகபாவம்" (முன் அபாவம்) எனவே, கடம் மிருத்திகையிலும் ஓட்டிலும் முன் எப்படி யில்லையோ அப்படியே பிரபஞ்சமு மில்லையாகும், ஆயின் இப்பிருதிவியானது எவ்வாறு சூனியமாய்ப் போய்விட்டது என்றாராயின் மண்மயமாகிய பிண்டத்தினின்றும் பிரத்வம்சா பாவமாகப்போயிற்றென் றறியத்தக்கது. ஓ பிரமனே! சாஸ்வதம், க்ஷணிகம், சூனியம், நித்யம், அநித்யம், கர்த்தாவோடுகூடியது, அகங்காரம், என ஏழு பேதங்களாகத் தத்துவங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளில் முதன்மையானது அகங்காரதத்துவம். இது மமகாரதத்துவத்தினின்றுந் தோன்றியது. நீ அவ்வகங்காரதத்துவத்தைக்கொண்டு எல்லாப் பூதங்களையும் முன்போல் சிருட்டிசெய்பக்கடவாய்.

(ருக-ருரு.) இனி நீங்கள் என்னிடம் விடைபெற்றுப்போய் உங்களுக்குரிமையாகிய பதங்களைச் சிருட்டித்து அதிலிருந்துதெய்வத்தை மறவாமல் உங்களுக்குரிமையான காரியங்களைச் செய்து வருவீர்களாக. ஓ பிரமனே! நல்ல சௌந்தரியத்தையும், புன்சிரிப்பையும், வெள்ளாடையையும், திவ்யாபரணங்களையு முடையவளாயும், ரஜோகுணத்தோடுகூடினவளாயும், சிறந்த ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற மகா சரஸ்வதி என்னும் பெயருடைய சிரேஷ்டமான இந்தச் சக்தியை உன்னுடைய கிரீடார்த்தம் மனைவியாகக்கொள்வாய். இந்த மகாசக்தி உன்னைவிட்டு எப்பொழுதும் பிரியாள், என்னுடைய அம்சபூதையாயும், எல்லாராலும் பூஜிக்கப்பட்டவளாயும் இருக்கின்ற இவளை நீ நமக்கு மனைவியா யிருக்கின்றாளென்று அலட்சியஞ்செய்யாதே. இவளுடன் நீ சத்தியலோகஞ்சென்று சீக்கிரமா யுற்பத்தி காரணமாயிருக்கின்ற சராயுஜமுதலிய நான்கு விதமாயுள்ள பீஜங்களை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு கன்ம சகிதமாயிருக்கின்ற ஆன்மகோடிகளுடைய முன்னுள்ள சுபாவகுணங்களையறிந்து அவைகளுக்குத் தக்கவாறு காலகன்ம சுபாவங்களை நியமனஞ்செய்து லிங்காங்க பகாங்கங்களுடையனவாக முன்போல் சிருட்டித்து வருவாய். மஹாபலிஷ்டராகிய இவ்வுருத்திரர் உனக்குச் சகாயமாக விருப்பார். நீ சுகமுற்றிருப்பாயாக வென்று எனக்காசிபுகன்றனர். பின்னர், விஷ்ணுமூர்த்தியை நோக்கி ஓ விஷ்ணுவே! மனோகரையாயிருக்கின்ற இந்த மஹாலக்ஷ்மியை நீவரித்துக்கொள்வாய் என்னால் கொடுக்கப்பட்ட சர்வசம்பத்தையுங் கொடுக்கின்ற மங்களாகாரையாகிய இச்சக்தி உன்னுடைய மார்பில் எப்போதும் வீற்றிருப்பாள். இதிற் சந்தேகமில்லை, இவள் உன்னால் மனைவியென்றெண்ணப்பட்டு இகழப்

ப்பட்டவளல்லள் மதிக்கப்பட்டவள். இனி நீ இலக்குமீநாராயண னென்னும் பெயருடையவனுவா யென்றவருக் காசிபுகன்றனர். மீண் டும் என்னைப்பார்த்து ஓ பிரமனே! இந்த லக்ஷ்மிநாராயணன் உன் னால் மதிக்கத்தக்கவன், பூஜிக்கத்தக்கவன், சத்துவகுணப்பிரதான னுகையால்உன்னினுமேம்பட்டவன், இவன்எவ்வக்காலங்களில்அசுர ருபத்திரவமும், உலகில் யாவராலுஞ்செய்தற் கரியனவாகிய காரிய மும் உண்டாகுமோ அவ்வக்காலங்களில்மாநுடயோனிகளி லாவது திரியக்யோனிகளிலாவது பிறந்து உபத்திரவத்தைப் போக்கிக் காரி யத்தைச்செய்து முடிப்பான் என்று கூறிப்பின்னர் மூவரையும் பார் த்து உங்களுக்கும் ஏனைய தேவர்கட்கும் போஷணைநிமித்தம் யாக ங்களை ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றேன், ஆகையால் முதன்மூவருணத்த வரும் பரிசுத்த முடையவராய் வேதவிதிப்படி தக்ஷிணையோடு யாகா திகளியற்றி ஆராதித்துவருவார். அந்த யாக அவிர்ப்பாகங்களை நீங் களேற்கும் பொழுது என்னுடைய நாமத்தை யுச்சரித்துத் திருப்தி யடைந்து சந்தோஷசித்தராயிருப்பீர்களாக வென்று கூறி என்னை யும் அரியையும் பார்த்து அயனரிகளாகிய நீங்களிருவரும் இந்தி ராதிதேவரும் எந்த யக்ஞத்தினுந் தமோகுணப் பிரதானராகிய உரு த்திரருக்கு எந்த விதத்திலும் பிரயத்தினப்பட்டு முதலில் அவிர்ப் பாகத்தைக்கொடுத்து சாக்கிரதையாய்ப் பூசித்துவரவேண்டும். அவ ரெந்த விதத்திலு மதிக்கத்தக்க மேம்பாடுடையவர். இது நிற்க, விஷ்ணுமுதலாக வெண்ணப்பட்ட உங்களால் வெல்லக் கூடாத அசு ரர்கள் மேலிடுங்காலம் வருமாயின் அக்காலத்தில் என்னிடத்தி னின்றும் வராகி, வைஷ்ணவி, கௌரீ, நாரசிம்ஹீ, ரௌத்ரீமுதலிய சத்திக்கூட்டங்கள்தோன்றி அவர்களைச் சங்கரித்து விடுவார்கள். ஆகையால் எப்பொழுதும் தியானிக்கத்தக்க பீஜாக்ஷரத்தோடுநவா க்ஷரமந்திரத்தைச் செபித்து சகலகாரியங்களையுஞ் செய்துவருவீர் களாக. இம் மந்திரமானது மந்திரங்களுக்குள் உத்தமமானதென்று நீங்களும் அறிந்திருக்கின்றீர்களன்றோ, ஆகையால் சர்வகாம சித்தி யின்பொருட்டு அது எப்பொழுதும் மனத்தில் தியானிக்கத்தக்கது, நீங்கள் மூவரும் அவிரோதமுடையவர்களாக விருக்கக்கடவீர். என் னுடைய முக்குணத்தினின்றுந் தோன்றினவராதலால் யாவராலும் மதிக்கப்பட்டவராய் பூஜையேற்குங் கடவுளர்களாக ஆவீர்கள். இதிற் சந்தேகமில்லை.

(௫௪-௬௪) இவ்வுண்மையறியாமல் எவராயினும் உங்களை அவ மதிப்பாராயின் நரகத்தையடைவர். ஓ விஷ்ணுவே! உனக்குள்ள

முக்குணங்களில் முக்கியமான சத்துவகுணம் பரமாத்ம சிந்தனையிலேயும், ரஜோகுணம் இலக்ஷ்மியோடுகூடிக்கிரீடிப்பதாகியலீலா விலாசங்களிலேயும், தமோகுணம் அசுரசங்காரங்களிலேயும் இருப்பதாக வைத்து அவ்வப் பிரயோஜனங்களை யடைந்துவருவாய். வாக்பீஜம், காமபீஜம், மாயாபீஜமென்று சொல்லப்படும் மூன்று பீஜாக்ஷரங்களோடு கூடினதாகியும் பரமார்த்தத்தைக்கொடுப்பதாகியு முள்ள மஹாமந்திரம் உனக் குபதேசித்திருக்கின்றே னன்றோ, அம்மந்திரத்தை இரவும் பகலும் இடைவிடாது செபித்துக்கொண்டுவருவாய், அவ்வண்ணஞ்செய்து வருவையாயின் உனக்கெப்பொழுதும் பயங்கரமான அகாலமரணம் வரமாட்டாது. ஆகையால் இனி நீ வைகுண்டத்தை யுண்டுசெய்து அதிலிருந்து முன்கூறியசெபத்தினோல உலகை காக்கின்றவனாய் சுகஜீவியாய் வாழ்ந்திருப்பாயாகவென்று விஷ்ணுமூர்த்திக் கனுக்கிரகஞ் செய்தனர்.

(கூடு-அடு) பின்னர் உருத்திரமூர்த்தியைப்பார்த்து மிக இனிய வார்த்தையோடு நீர்மனோகரையும் மஹாகாளியுமாகிய கௌரியை வரித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கயிலாயத்தையுண்டுசெய்து அதில் எப்படியிருந்தாற்சுகமோ அப்படியிரும், நீரெப்பொழுதும் * தமோகுணப்பிரதானராகவேயிரும், உமக்கு முக்கியம் தமோகுணம், சத்வரஜோகுணங்கள் கவுணம் (இரண்டாம்பக்ஷம்) அங்ஙனமாயினும் சிருங்காரலீலையிலும், அசுரசம்ஹாரலீலையிலும் ரஜோகுணதமோகுணங்களையும், தவத்திலும், பரமாத்மசிந்தனையிலும் சத்வகுணத்தையும் கொள்ளல்வேண்டும். உலகத்திலுள்ள சராசரங்களெல்லாம் முக்குணவசப்பட்டவைகளேயன்றி அவைகட்கு வேறாயுள்ளனவன்று. காணப்படும் வஸ்து எதுவோ அது முக்குணசம்பந்தமுள்ளதே, என்னிடத்தினின்று தோன்றிய பொழுதும் முக்குணரகிதமாக எதுவுந் தோன்றியதின்று. இப்பொழுதுந்தோன்றுவதில்லை. ஆகையால் அவைகளைத் தொழிற்படுத்துங்கால் அக்குண வசத்தராயிருந்தே செய்யவேண்டியது அவசியமானதென்று உருத்திரமூர்த்திக் கனுக்கிரகஞ்செய்து பின்னர் மூவரையும் நோக்கி ஓ பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களே! நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் முக் குணங்களைச் செலுத்தவேண்டிய முறைமைகளைக் கூறினோம். ஆயினும் நீங்கள் மூவரும் சிருட்டிதிதி சங்காரமென்னு முத்தொழிலுக்குத் தனித்தனி கர்த்தர்களாகையினால் அவ்வத்தொழிலுக்குரிய குணங்

* ஆன்மாக்களுடைய தமசை (அஞ்ஞானத்தைப்) போக்கடித்தலாகிய குணத்தில் முற்பட்டிரும்.

களையே பிரதானமாகக்கொண்டு வாழ்வீர்களாக. நான் சராசராத்மகமாகிய சகலப் பிரபஞ்சங்களையும் எப்பொழுதுசங்கரிக்கின்றேனோ அதுவரையில் உங்களுக்கு விதித்த சிருட்டி திதி சங்காரமாகிய என்னுடைய லீலைகள் குறைவின்றி நடந்துவரும், அச்சங்காரகாலத்தில் அவைகளுங் கெடும், நீங்களும் என்னிடத்தில் ஒடுங்குவீர்கள், நான் ஒடுங்கத்தக்கவளல்லள். ஏனெனில் நான் குணங்களோடு கூடுகின்றகாலத்தில் சகுணையாயும், அக்குணங்களுக்கு வேருகின்ற காலத்தில் நிர்க்குணையாயும் இருக்கின்றவளாகையால் குணரூபங்களாகிய யாவும் ஒடுங்குவதற்கும் உதிப்பதற்கும்காரணமாக விருக்கத்தக்கவளாகும், அழிவதற்கும் ஆவதற்கும் ஏதுவாகிய காரியப்பொருளாவதில்லை காரியப்படும் பொருள்களெவையெனின்! மகத்தத்துவம், அகங்காரதத்துவம், குணங்கள், சத்தாதிகள் முதலியன. இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று முதலாகுங் காலத்தில் அதுவது காரணமெனப்பெயர்பெறும். ஆகவே யான்காரியப்படாத காரணமெனவும், தத்துவங்கள் காரியப்படுங் காரணங்களெனவும் அறியற்பாலன.

எங்ஙனமெனின், அகங்கார முதலாகக்கூறிய தத்துவங்களுக்கெல்லாங்காரணம் மகத்தத்துவம். அதற்குக்காரணம் சிவஸ்வரூபமாகிய யான். காரணமாகிய நான் ஆதியில் காரியப்படுத்தியது அகங்காரதத்துவத்தை. அதினின்றும் சத்துவமுதலிய மூன்றுகுணங்களும், மகத்தத்வாத்மகமாகிய புத்தி தத்தவமும் ஏனையவுந்தோன்றின. ஆகவே மகத்தத்துவம் அகங்கார தத்துவத்திற்குக்காரணம். மகத்தத்துவத்தினின்றுங் காரியப்பட்ட இந்த அகங்காரதத்துவம் தன்மாத்திரைகளுக்குக் காரணம். தன் மாத்திரைகள் பஞ்சபூதங்களுக்குக் காரணம். ஆகாச முதலிய பஞ்சபூதங் காரணமாகச் சுரோத்திராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், வாக்காதி கன்மேந்திரிய பஞ்சகம், மனமொன்று ஆகியஇப்பதினாறுங் காரியகாரணமாகத் தோற்றப்பட்டுவரும். இவ்வாறு ஆதிசிருட்டியில் உற்பத்தியாகின்ற யாவும் இப்பொழுது சொல்லிவந்த முறைப்படியேதான் சிருட்டியாகுங்கிரமம். (இச்செய்தியிங்ஙனமிருக்க) ஆதிபரமபுருஷராகிய பரமாத்மா (பரமசிவம்) காரணமுமன்று, காரியமுமன்று. இந்தப் பரமாத்மா காணப்படுபொருள்போல் காணப்படார். நிர்க்குணமாய் சர்வவியாபகமாயுள்ளவர். நான் எல்லாவற்றிற்குங் காரணமாயிருக்கின்ற அக்காரணத்தால் சகுணையாகவும், சீவர்களுடைய இருதயத்தில் நிர்க்குணையாகவும் இருக்கின்றேன். இதனுண்மை எடுத்துச்

சொல்லப்புகின் இப்பொழுது முடிவதன்று. சிலவற்றைச் சங்கிரகமாகச் சொல்லிமுடித்தேன். இனி நீங்கள் என்னுடைய காரியார்த்தமாக இந்த விமானரூடராய்ப்போகக்கடவீர்கள், உங்களுக்கு ஏதேனுந் துன்பம் வந்தணுகுமாயின் அக்கணமே என்னை நினையுங்கள். அப்பொழுது நான் தரிசனங்கொடுக்கிறேன். நானும் பரசிவமுமே தியானிக்கத்தக்கவர்கள். உமாமஹேஸ்வரராகிய எங்களைத்தியானித்தால் சர்வகாரியசித்தியும் சந்தேகமில்லாமல்உண்டாகுமென்று அநுக்கிரஹித்தனள். ஓ நாரதனே! இவ்வாறு தேவியானவள் கருணையுடையவளாய் எங்கள் மூவருக்கும் தத்துவோற்பத்தியையும், சிவதத்துவ சக்திதத்துவவுண்மைகளையும் அனுக்கிரஹித்து கலைவாணி முதலிய சத்திகளையுஞ்சேர்த்து நவாக்ஷரி மந்திரத்தால் சம்ஸ்காரமுஞ்செய்து விடைகொடுத்தனள். நாங்கள் மூவரும் அவரவருக்குரிய மஹா சரஸ்வதிமுதலிய சத்திகளோடுபிரயாணப்பட்டு தேவீசொரூபத்தைத் தியானித்து சந்நிதானத்தைவிட்டு வெளிவந்து ஸ்திரீரூபத்தினின்றும் நீங்கி புருஷரூபத்தையடைந்து விமானரூடராய் வரும்பொழுது அந்த த்வீபமும் தேவியும் சமுத்திரமும் நாங்களேறிவந்தவிமானமும்மறைந்துபோயின. அப்பொழுது அதிசயித்துப்பார்க்கும்பொழுதுமுன்மதுகைடபர் எங்கு யுத்தஞ்செய்தார்களோ அங்குநாங்களிருக்கக்கண்டோம் என்றனர்.

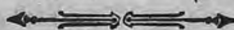
ஆறும் அத்யாயம் முற்றிற்று.

உ

லப்தைஸ்வர்ய ஸமுந்நத்யை நமஃ.

ஏழாம் அத்யாயம்.

பிரமாண்டோற்பத்தி.

(க-௩௦) ஓ முனிகணங்காள்! மும்மூர்த்திகள் தரிக்கப்பெற்ற அற்புதத்தைப் பிரமன் கூறக்கேட்ட நாரதர் பரமானந்தமடைந்து வினவத்தொடங்கினர்:—ஆதியாகியும், கெடுக்கப்படாதவராகியும், நாசமில்லாதவராகியும், குணரகிதராயும், நிஷ்கல்மிஷராகியுமிருக்கின்றபுருஷன் (பரமாத்மா) ஒருவனுளனென்று தேவி கூறியதாகச்சொன்னீரன்றோ, அவர் எப்பொழுதாவது தரிசிக்கப்பட்டிருக்கின்றனரா? அநுபவிக்கப்பட்டிருக்கின்றனரா? என் தந்தையாகிய ஓ பிரமதேவரே! முக்குணங்களோடு கூடிய சக்தியானவள் காணப்பட்டனளேயன்றி நிர்க்குணை யென்று சொல்லிய அச் சத்தி

காணப்படவில்லை அவள் எப்படிப்பட்டவள்? அவ்வுண்மை தெரியவில்லை; ஆகையால் முன் சொல்லிய பரமபுருஷனுடைய நிர்க்குண சொரூபத்தையும், நிர்க்குணையாயிருக்கின்ற சத்தியினுடைய சொரூபத்தையும், எனக்குச் சொல்லவேண்டும். நான் முன்னோர் நிமித்தத்தினால் ஸ்வேத த்வீபத்தில் ஓர் அரியதவஞ்செய்தேன். அப்பொழுது கோபத்தைச் செயித்தவர்களாகியும், சித்தபுருஷாளாகியும், மஹாத்மாக்களாயுமிருக்கின்ற முனிவர்கள் தரிசனமாயினர். அக்கூட்டத்தில் நீர் சொன்ன பரமாத்மாவானவர் என்னுடைய திருஷ்டிக்கு அவர்களைப்போலும் விஷயமாகக்காணப்படவில்லை. நான் அந்த ஸ்வேத த்வீபத்தில் அடிக்கடியும் தீவிரமாகிய தவத்தைச் செய்திருக்கின்றேன். அப்பொழுதெல்லாம் என்றந்தையே! குணசகிதமாகிய சிவமும், அத்யந்தம் மனோரமையாகிய சக்தியுந் தரிசிக்கப்பட்டனரேயன்றி நிர்க்குணையாகிய சக்தியும், நிர்க்குணராகிய பரமாத்மாவுந் தரிசிக்கப்பட்டார்களில்லை. அவ்வரிய பெரியோருடைய சொரூபங்களைச் சொல்லுமென்று கேட்க, பிரமன் புன்சிரிப்புடன் விடைகூறத்தொடங்கினன். ஓ நாரதனே! குணரகிதராயிருக்கின்ற பரமாத்மாவினுடைய ரூபமானது திருஷ்டிக்குக் கோசரம் ஆகவே மாட்டாது. ஏனெனில் எது த்ருசியம் அது நஶ்யம். ஆகையினாலே அதிர்சியமானது எப்படிகாணப்படும். குணரகிதமாயிருக்கின்ற சக்தியும் சிவமும் அறிவதற்குக் கூடாதவர். அறியவேண்டுமாயின்மஹரிஷிகள்போல் ஞானத்தினாலுணர்ந்து தியானித்தல் வேண்டும்.

(கக-உக) ஓ நாரதனே! ஆதியந்தமில்லாத அந்தப் பிரகிருதி புருஷர் (சக்திசிவங்கள்) அன்பினாலடையத்தக்கவர், அன்பற்றவர்களாலடையக்கூடாதவர், சொல்லுக்கு அர்த்தமாய்த்தெரிந்துகொள்ளத்தக்கவர், தேஜோரூபியாயுள்ளவர், அவருடைய தேஜஸானது சரம் அசரமாகிய எல்லாப்பொருளிலும் வியாபகத்தை யடைந்து நித்யமாயிருக்கின்றயடியால் சிவமும் சத்தியும் எல்லாப் பொருளிலும் வியாபகமாயிருக்கிறதென்று கூறப்பட்டன வென்றறியக்கடவாய். ஜகத்தில் சிவசக்திகளைப் பிரிந்திருக்கிற வஸ்து வொன்றுமில்லை. எப்பொழுதும் நாசரகிதர்களாகியும், ஓரேவடிவமாக விருக்கின்றவர்களாகியும், சித் சொரூபிகளாயும், நிர்க்குணர்களாகியும், நிர்மலர்களாகியும், சித் சொரூபிகளாயு மிருக்கின்ற அச்சிவ சக்திகள் தேகமாகிய ஆலயத்தில் தியானிக்கத் தக்கவர்கள். ஓ நாரதனே! பரசிவந்தான் சத்தி, சத்திதான் பரசிவம். இந்தச்சிவ சக்திகளுக்குள்ள அபேதத்தைச் சிறிதேனும் எவனும் அறியமாட்

டான். வேதங்களைச் சாங்கமாக அத்யயனஞ்செய்தாலும் அந்தச் சிவசத்திகளா லுண்டாகும் சுகானந்தத்தை யறியலாமேயன்றி அவர் களை எவ்வாற்றானும் அறியமுடியாது. தாவரசங்கமமாகிய சர்வப்பிர பிரபஞ்சமும் அகங்கார தத்துவத்தினின்றுந் தோன்றியது. இந்த அகங்காரதத்துவத்திற்கு வேறாகிய சிவசத்திசொரூபமானது அநேக கற்பங்களானாலும் எப்படி காணப்படுவதாகும்! ஏனெனில் குணத் தோடு கூடினவன் நிற்குணமானவஸ்துவை நேத்திரத்தினால் எவ்வண் ணம்பார்ப்பான். ஆகையால் சகுணமூர்த்தியை நீ அறிவுடன் தியா னஞ்செய்வாய். பித்த நீரால் வியாபிக்கப்பட்ட நாவானது உறப்பு முதலிய சுவையையும் உருவமுதலியவற்றையும் அறியவுங் காண வுங்கூடுமா! அதுபோல் மூக்குணங்களால் சூழப்பட்டிருக்கின்ற மனமானது நிர்க்குணமான பரமாத்மாவை எப்படி தெரிந்துக்கொள் ளும்! குணங்கள் அகங்காரத்தினின்றுண்டானவை. அதனால் அதன் சம்பந்தமுடையது. அந்தப்பரமாத்மாவோ அகங்காரத்துக்கு அப் பாற்பட்டவர். எதுவரையில் குணசூனிய மாகவில்லையோ அதுவரை யில் அந்தப்பரமாத்மாவினுடைய தரிசனம் எப்படி கிடைக்கும் எப் பொழுது சித்தத்தில் அகங்காரநிவர்த்தி யுண்டாகின்றதோ அப் பொழுது அந்தப்பரமாத்மாவைத் தரிசிக்கலாம். அவர் தூலசூக்ஷ் மாதி பேதங்களால் இரண்டுருவமுடையவரென்று சொல்லப்படுவர். இரண்டில் சூக்ஷ்மமென்று சொல்லப்படும் உருவம்ஞானரூபம் அது எப்பொழுது சித்தத்தில் அகங்காரநிவிர்த்தி யுண்டாகின்றதோ அப்பொழுது அந்தப் பரமாத்மாவைத் தரிசிக்கலாம். ஆகையால் சகுணமூர்த்தியை அறிவுடன் தியானஞ் செய்துவருவாய் என்றனர்.

(உஉ-௫உ) மூன்று குணங்கள் இது இதுவென்றும், அகங்கா ரம்-சாத்வீகம் ராஜசம் தாமச மென்கிற மூன்று பிரிவினையுடைத் தென்றுங் கேட்டிருக்கின்றேன்; அவைகளுடைய சொரூபங்களிவை யிவை யென்று தனித்தனியே சொல்லுவதுமன்றி நான் எதைத்தெ ரிந்துக்கொண்டால் பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவேனோ அந்த ஞானத் மகமானவிஷயத்தையும், பலபலவாய் விரிந்திருக்கிற குணங்களையும், விவரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். பிரமன் ஓ பரிசுத்தனே! சத்தி-ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி, திரவியசத்தி என மூன்றுவகைப்படும். இந்த மூன்று சத்திகளும் முறையே சாத்விக முதலிய மூன்று குணசம்பந்த முடையவைகளாயிருக்கும். தாமச குண சம்பந்த முடைய திரவிய சத்தியினின்றும் சத்தபரிச ரூப ரச கந்தங்கள் தோன்றும். இவ்வைந்தினையுந் தன் மாத்திரைக

ளென்று சொல்லப்படும். இவற்றிற்கு அதிதேவதைகள்-வாயு, சூரியன், வருணன், அசுவினி தேவதைகள். இந்த சத்த முதலிய வைந்தில்தனித்தனியே சத்தகுணாத்மகமான ஆகாசமும், பரிச குணாத்மகமான வாயுவும், ரூபகுணாத்மகமான பிரிதிவியுந் தோன்றும். சத்த முதலிய தன்மாத்திரையைந்தும், ஆகாச முதலிய பூதமைந்தும் ஆக பத்தும் இவைகளை யனுசரித்துத் தோன்றுமவைகளும், திரவிய சத்தியாகிய தாமச அகங்காரத்தினின்றுந் தோன்று மவைகளாம். சுரோத்திராதிகளைந்தும்,வாக்காதிகளைந்தும் ராஜச அகங்காரத்தினின்று முண்டானவைகளாம். இவை ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களெனப் பெயர்பெறும். இந்திரிய பஞ்சகங்களும், பிராணாதி வாயு பஞ்சகமும் ஆகப் பதினைந்தும் ராஜச அகங்கார சிருஷ்டி என்று சொல்லப்படும். இவையெல்லாங் கிரியாசத்தி சொரூபங்கள். இந்தக் கிரியாசத்தியே உபாதானம். இதனுடைய விருத்திகள் மேலேகூறிய தத்துவங்கள். மனமுதலிய அந்தக்கரணங்கள் சாத்வீக அகங்கார சிருட்டியென்று சொல்லப்படும். இவற்றிற்கு அதி தேவதைகள்-சந்திரன், பிரமன், உருத்திரர், க்ஷேத்ரஜ்ஞர். இனி பஞ்சீகரணமுறையாவது யாதெனின்:—முதலில் ரசதன் மாத்திரையை எடுத்து அப்பு பூதத்தை யுண்டாக்கி அதுபோலவே ஏனைய தன் மாத்திரைகளினின்றுந் தனித்தனியே புத்திதத்துவத்தினால் ஏனைய பூதங்களையுமுண்டாக்கி எல்லாவற்றையுஞ் சலதத்துவத்திலடக்கிப் பின்னர் சீவனைப் பிரவேசிப்பிக்கச் செய்கிறபொழுது நான் என்கிற அகங்காரஞானஞ் சிறிதுண்டாகிறது; இவ்வாறான பூதபஞ்சீகரணஞ் செய்து பிண்டமாக்கி அதில் சீவப்பிரவேசஞ்செய்வதாகிய சிருட்டியைச் செய்பவன் யான். ஆத்மகிருகமாகிய அந்தத்தேகதத்துவத்தை ரக்ஷிக்கின்றவர் பகவானாகிய ஆதிநாராயணர். இவரால் தநுகரணாதிகள் குறைவின்றி நிரம்பிவரும்பொழுது ஒவ்வொரு தத்துவத்தினுடைய குணங்கள் விருத்தியடைகின்றன. அவற்றுள் ஓரம்சங் கூறுகின்றேன். ஆகாசத்தில் சத்தகுண விருத்தியொன்றும் வாயுவில் சத்தமும் பரிசமும், அக்னியில் அவ்விரண்டனோடு ரூபமும், அப்புவில் அம்மூன்றனோடு ரசமும், பிரிதிவியில் அந்நான்கனோடு கந்தமும் ஆகிய குணங்கள் விருத்தியை யடைகின்றன.

இவ்வாறு குணவிருத்திகளாவதற்கு இடமாயுள்ள சரீரதாரிகளாயுள்ள ஆத்ம கோடிகள் எண்பத்துநான்குலக்ஷம் பேதங்களாகவிருக்கும். இப்பொழுது கூறிவந்த அண்டபிண்டங்களாகியஉருவங்களெல்லாம் பரமாத்மாவினுடைய ரூபங்களென்று சொல்லப்படும்,

இந்த விசாரம் வருமிடத்திற் கூறுகின்றேன். இவ்விடத்தில் பிரமாண்டவுற்பத்தி கூறிவந்தேனுகையால் அதனையேவிரிவா யெடுத்துச்சொல்லவேண்டியது அவசியம்; ஆயினும் அந்தப் பரமாத்மா தூலசூக்ஷ்மாதி பேதங்களால் இரண்டுருவுடையவராகச் சொல்லப்படுகின்றது; இரண்டில் ஒன்ருகிய சூக்ஷ்மமாகிய ஞானரூபம் நிராகாரமாகவும், நிதானம் (எல்லாவற்றிற்கும் ஆதிகாரணம்) ஆகவுஞ் சொல்லப்படுகின்றது. மற்றொன்ருகிய தூலரூபம் உபாசகருடைய தியானுதிகளில் வருகிற சகளரூபமாகும். அச்சகளரூபம் தூலரூபமென்று சொல்லப்படுமேயன்றி உண்மையாயாராயின் காணக்கூடாத சூக்ஷ்மரூபமேயாம். எங்ஙனமெனின், அந்தப் பரமாத்மாவினுடைய சகளரூபம் என்னைமுதலாயினுருடைய சூத்திர ரூபமாயுள்ளசரீரங்களை யசைப்பிக்கக்கொள்ளும் உருவமேயன்றிக் கன்மசம்பந்தத்தினுல் வரும் உருவமன்ருகும் எனவே சிருட்டி முதலிய தொழில்களுக்குக் கர்த்தாக்களாயிருக்கின்ற பிரமனுதியர்-சூத்திரம். சூத்திரம் போன்றவராகிய பிரமனுதியர் வழியில் சராசராத்மகமாகிய ஆன்மகோடிகள்-பதுமைபோன்று நிற்பவர்கள். பரமான்மா ஆன்மகோடிகள் ஜநநமரண மென்கிற சலிப்பினை யடைய, பிரமனுதியராகிய சூத்திரங்களை யசைப்பிக்க உருவங்களைக் கொள்ளும். ஓ நாரதனே! நீ "எதையுணர்ந்தால் பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவேனே அந்த ஞானத்மகமான விஷயத்தையும் சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டனையாதலால் அது இவ் விஷயந்தானென்று சூசிப்பிக்க ஈண்டெடுத்துக் கூறினேனென்றனர்.

ஏழாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

லப்தபுத்தயேநமஃ.

எட்டாம் அத்யாயம்.

* சத்வாதிநாம் சொரூபோபதேசம்.

(க - கஎ) ஓ அப்பனே! இதுவரையில் நீ கேட்டவைகளுள் சிலவற்றிற்கு விடைகூறிவந்தேன். இனிக் குணங்களுடைய சொரூபலக்ஷணத்தைச் சொல்லுகின்றேன், ஒருமைப்பட்ட மனமுடையவனுய்க் கேட்பாயாக. சாத்வீகம் ராஜசம் தாமசமென்று சொல்லப்பட்ட மூன்று குணங்களில் சத்வகுணமானது வெண்ணிறமுடையதாய்ப் பிரீதிவடிவமாய்ச் சுகத்தை யாதாரமாகவுள்ளது. அந்தச்

---

*சத்வமுதலிய குணரூபங்கள் இவையென்றுணர்த்துதல்.

சத்துவகுணத்தினின்றுந் தோன்றுவன-மாறுபடாமை, சத்தியம், ஆசாரம், சிரத்தை, பொறுமை, தைர்யம், தயை, நாணம், சாந்தம், சந்தோஷம், தர்மானுஷ்டானத்தில் பிரியத்தைச் செய்தல், எப்பொழுதும் சத்விஷயத்தில் சிரத்தையை யுண்டுபண்ணுதல் அசத்விஷயத்தில் சிரத்தையை நிவிர்த்திபண்ணுதல் முதலியன. இவைகள் அச்சத்துவத்தில் நீங்காதிருப்பன. இவற்றுள் சிரத்தை மூன்றுவிதமென்று தத்வஞானிகள் கூறுவர். அவை சாத்வீக சிரத்தை, ராஜஸ சிரத்தை, தாமச சிரத்தை என்பன. ரஜோகுணமானது சிவந்தநிறமுடையதாய் அப்பிரீதி வடிவமாய்த் துக்கத்தை யாதாரமாயுள்ளது. அந்த ரஜோகுணத்தினின்றும் தோன்றுவன-அதிகத் துவேஷம், துரோகம், மாச்சரியம், டம்பம், பேராசை, நித்திரை, அசிரத்தை, மானம், அடங்காமை, கர்வ முதலியன. தமோகுணமானது கருமை நிறமுடையதாய்ப்பிரமிக்கச்செய்யு மியல்பாயுள்ளது. இந்தத் தமோகுணத்தினின்றுந் தோன்றுவன-துக்கத்தைவிளைவித்தல், பிறருக்குத் தாபத்தை விளைவித்தல், ஆலஸ்யம், அஞ்ஞானம், நித்திரை, தீனபாவம், விவாதம் (சண்டை) கார்ப்பண்ணியம், கபடம், ரோஷம் வைஷம்யம், நாஸ்திகபுத்தி, புறங்கூறுதல், தமோரூப விஷயங்களில் சிரத்தை முதலியன. ஆகையால் புண்ணியத்தை விரும்புகின்றவன் சத்துவகுண விருத்தியை விருத்திசெய்து, ரஜோகுணவிருத்தியை யடக்கியாண்டு, தமோகுண விருத்தியை யொழித்தல்வேண்டும். இம்மூன்று குணங்களுடைய விருத்திகளொன்றுக்கொன்று பொருத்தமுடையனவாகக் காணப்படாமையால், ஓ நாரதனே! விரோதப்பட்டவைகளாகவே யிருக்கும். இம் மூன்று குணங்களும் பிரியாமலிருக்கின்ற மிதுனராசியைப்போல் சீவர்களைவிட்டிருப்பதில்லை. ஆகவே குணங்கள் ஒன்றைப்பற்றியிராம லிருக்கத்தக்கனவன்றென்றுஅறியற்பாலன. சீவர்களைப்பற்றியிருப்பதாகியமுக்குணங்களும் தனித்தனி யிருப்பன அன்று; மூன்றுஞ் சேர்ந்தேயிருப்பன. இவைகளுடைய விருத்திகள் மாத்திரந் தனித்தனியிருப்பன; இதனைப் பின்னர் கூறுகின்றேன். ஒருவனிடத்து சத்வகுணவிருத்தி மேலிட்டிருக்குமாயின் ஏனைய இரண்டுகுண விருத்திகளும் அடங்கியிருக்கும். அப்படியே ரஜோகுண விருத்தி மேலிட்டிருக்குங்காலத்தில் சத்துவ தமோகுணவிருத்திகளும், தமோகுணவிருத்தி மேலிட்டிருக்குங் காலத்தில் சத்வ ரஜோகுண விருத்திகளும் அடங்கியிருக்குமென் றறிவாய். ஓ நாரதனே! இப்பொழுது என்னாலே சொல்லப்பட்ட குணரூப விசாரத்தை உணரக்கடவாய்; மறுபடி

யும் சந்தேகம் வைத்துக்கொள்ளவேண்டாம். இவ்வுண்மைகளும், இக்குணங்களுடையஅனுபவமும் அனுபவத்திற்கு வருங்காலத்தில் நன்று யறியப்படும். அவ்வனுபவ காலமன்றிக் கேட்பதனாலேயும், சாத்திரங்களைப் பார்ப்பதனாலேயும், சத்கர்மாநுஷ்டானங்களை யனுஷ்டிப்பதனாலேயும், அவை அறியமுடியா.

(கஅ-கூஉ) எப்படியென்றால், பரிசுத்தமாகிய தீர்த்தமகிமையைக்கேட்ட ஒருவன் ரஜோகுண சம்பந்தமாகிய சிரத்தை யுடையவனாய் அத்தீர்த்தத்தை யடைந்து அதன் தன்மையைப் பார்த்து நீராடி, அவ்விடத்திற் செய்யவேண்டிய தீர்த்தசிராத்தாதிகளியற்றி, தானமுங்கொடுத்து, சிலகாலம் வசித்து, பின்னர் முன்னிருந்தது போலவே ரஜோகுணத்தோடு கூடினவனாகவும், ராகத்துவேஷங்கள் நீங்காதவனாகவும், காமக் குரோதங்களாற் சூழப்பட்டவனாகவும் தன்னிடம் வந்து சேருவனாயின் அவனுக்குத் தீர்த்தஸ்நானாதிகளால் வரும்பலன் வந்ததனவோவென்றால் வந்தனவன்று. ஏனெனில்,—பயிரிடவெண்ணங்கொண்டவொருவன் விளைநிலமல்லாத களர்நில முதலியவைகளில் மிகவுங் கஷ்டப்பட்டு உழுதும், விதைவிதைத்தும், களைபறித்தல் முதலிய சீர்ப்பாடுகள் செய்தும், மாடு முதலிய மிருகங்களால் கெடுதிவராவண்ணம் இராப்பகல் காத்தும், உண்டாக்கிய பயிர் பிரயோசனப்படுங்காலத்தில் பூச்சிகளால் பக்ஷிக்கப்படுமாயின் அவன் வருத்தமுற்றவனாவனேயன்றிப் பலன்பெற்றவனாவனா? அவ்வுழவனைப் போலவே ரஜோகுண சம்பந்தமாகிய சிரத்தையுடையவனாய்த் தீர்த்த ஸ்நானத்திற்குச் சென்ற இவனும் வருத்தமுற்றவனாவனே யன்றிப் பலன்பெற்றவனாகான்; இவ்விருவரும் பெற்றது கஷ்டமொன்றே. ஏனெனில், விதைவிதைக்கத் தொடங்கினவனும் நிலத்திலுள்ள குற்றங்களை யாராயாது விதைத்தவன், ஸ்நானஞ்செய்யத் தொடங்கினவனும் தன்னுள்ளத்திலுள்ள குற்றங்களை யாராயாது செய்தவன்.

ஆகையால் நிலத்திலுள்ள குற்றங்களை யாராய்ந்தொழித்து, செய்யவேண்டுவனயாவுமுறைப்படச்செய்து, முடிவில் பிரயோசனமாகிய தானியத்தைப்பெற விரும்பும் உழவன் பலன்பெற்றுச்சுகமுறுவன். தீர்த்தபலனைப்பெற விரும்பினவனும் குணபேதங்களையும், குணங்களின் விருத்திபேதங்களையும் ஆராய்ந்து ஒழிக்கவேண்டுவனவற்றை யொழித்து, கொள்ளவேண்டுவனவாகிய குணங்களைக் கொண்டு, பின்னர் செய்யத்தகுவனவாகிய சத்கர்மங்களைச் செய்து அவற்றின் பிரயோஜனத்தை ஆரம்பத்திற்றானே பெறவிரும்பாது

முடிவிற்பெற விரும்புவனுயின் அவன் அவற்றின் பலன்களைப் பெற்றுச் சுகமுறுவனென்றறிக

(௩௩-ருக) சத்வகுண அடையாளம்:—புத்தியானது தர்மானுஷ்டானத்தில் பிரவிர்த்திதிருக்கச்செய்தலும், தனக்குத் துன்பந்தரும் பாபார்ஜ்ஜிதமல்லாத திரவியத்தைத் தேடச்செய்தலும், யஜ்ஞாதி வேதகருமங்களை விரும்பச்செய்தலும், சாத்வீகமாகிய போகங்களிலே காமத்தைச்செலுத்தச்செய்தலும், மோக்ஷசாதனங்களிற் சிந்தனை யிருத்தச்செய்தலும், ஆன்மலாபத்திற்குஉதவியாகாத ரஜோகுண தமோகுணப் பிரவிர்த்திகளிற் செல்லாதிருத்தச் செய்தலும், ராஜச தாமச குண ரூபிகளிடத்தில் சேராதிருக்கச் செய்தலும், அக்குணவிருத்திகளை வெற்றிகொள்ளச்செய்தலுமாம்.

ரஜோகுண அடையாளம்:—சாத்திரசம்பந்தமாயிருக்கின்றதருமங்களை விட்டுவிடுவதும், ராஜச சம்பந்தமாயிருக்கின்ற சிரத்தையடைந்து அசாஸ்திரீயமான தருமங்களைச்செய்வதும், புண்ணியம் பாவமென்னும் பகுப்பின்றி திரவியத்தைத் தேடுவதும், ரஜோகுண சம்பந்தமாகிய போகங்களை விரும்புவதும், சாத்வீக தருமத்தை வெறுப்பதுமாம்.

தமோகுண அடையாளம்:—வேதத்தினிடத்தும்,வேதார்தத்தை விளக்கவல்ல சாத்திரங்களிடத்தும் அவிஸ்வாசமும், தமோகுண சிரத்தையடைந்து திரவிய நாசஞ்செய்வதும், எல்லாரிடத்தும் துரோகசிந்தனை யுடைத்தாயிருப்பதும், சாந்தியில்லாதிருப்பதும், கோபமேலிட்டிருப்பதும், மூர்க்கமடைந்திருப்பதும், தன்னிஷ்டம் போல் நடப்பதுமாம்.

இவைகளேயன்றி, இம் முக்குணங்களுக்கும் வேறு குணங்களுஞ் சிலவுள.என்னையெனில் சத்வகுணமானது சாத்திர ஆராய்ச்சியினலே விருத்தியடையின் அது பிரகாசமுடையதாய் ராஜச தாமச விருத்தி சம்பந்தமான கிருத்தியங்களில் வைராக்கியத்தைச் செய்து ரஜோகுண தமோகுண விருத்திகளையும் நீக்கிவிடும் ரஜோகுணமானது—உலோபசப்பந்தத்தினல் விருத்தியடைந்து சத்துவ தமோகுண விருத்திகளை நீக்கிவிடும். தமோகுணமானது—அஞ்ஞானசம்பந்தத்தினலே விருத்திபடைந்து ஏனைய இரண்டுகுண விருத்திகளையும் நீங்கிவிடும். இவ்வண்ணம் சத்வமுதலிய மூன்று குணங்களில் ஒன்று பிரதானமாகும்பொழுது அது ஏனைய விரண்டு குணங்களையு நீங்கிவிடும்.

இப்பொழுது கூறிவந்த முக்குண வடையாளங்களும் ஒவ்வொருவரிடத்தில் ஒவ்வொருகுண வடையாளங்களிருப்பதன்று; யாவரிடத்தும் மிதுனதர்மம்போல் மூன்றுவித வடையாளங்களாகச் சொல்லப்பட்ட செய்கைகள் யாவுமிருக்கும். ஏனெனில் ரஜோகுணத்தைவிட்டு சத்துவகுணமும், சத்வகுணத்தைவிட்டு ரஜோகுணமும், இவ்விரண்டு குணங்களை விட்டுத் தமோகுணமுமிருப்பதன்றென்றும், இம்முக்குணங்களும் சீவர்களை விட்டிருப்பதில்லை என்றும் முன்னமே கூறியிருக்கின்றேனாகையால் அம்முக்குண வடையாளங்களும் சீவர்களை விட்டிருப்பனவன்று. ஆகையால் சீவர்கள் முயலும் காரியப்பாடுகள் எவ்வச்சமயங்களில் எவ்வெவ்விதமாய் வருமோ அவ்வக்காரியப்பாடுகளுக்கேற்றவாறு அவ்வக்குண வடையாளங்களுண்டாகும்; ஏனெனில் இம்முக்குணங்களும் * பிரசவ (தாயாகும்) தருமம் உடையது. சத்வகுணப் பிரதானனாகவே யிருக்கின்ற ஒருவனிடத்தில் ரஜோகுண தமோகுணங்களும், அப்படியே ரஜோகுணப்பிரதானனிடத்தில் சத்வகுண தமோகுணங்களும், தமோகுணப்பிரதானனிடத்தில் சத்துவகுண ரஜோகுணங்களும் மண்ணினிடத்தில் கடகலசாதிகள் தோன்றும் வகைபோற் றோன்றுகின்றன. ஆகையால் அறிவுடையவன் தானெடுத்த சரீரத்தைப்பார்த்து இது பாபகர்மத்தினால் வந்ததல்லவாவென்றாராய்ந்து இப்பாவம் புத்தியின்கணிகழ்வதாகிய குணகன்மங்களாலென் றாகித்து இவைக ளொழிக்கற்பாலனவாமென்றெண்ணி அந்தோ! இவைகள் தேவதத்தர், விஷ்ணுமித்திரர், யஜ்ஞதத்தர் முதலான பேருடையவரைப் போலும், ஆண்பெண்ணுருவமாயிருக்கின்ற மிதுனராசியைப்போலும், இருப்பனவாகலான் நீங்குவதரிதென்று தெளிந்து சரீரசம்பந்தமுள்ள வரையில் நீங்காதனவாகிய காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், ஆசை, துவேஷம், மதம் அசூயை, ஈரிஷை, பொறாமை, மனக்களிப்பு முதலாயினவற்றைத் திரேதிரே புத்தியின்கணிகழாவண்ணஞ் செய்து சரீரத்தையும், சரீரசம்பந்தியாயிருக்கின்ற ஆத்மாவையும் பரிசுத்தஞ் செய்தல்வேண்டும். ஓ நாரதனே! இதுவரையில் ரஜோகுணத்துக்குச் சத்வகுணசம்பந்தமும், சத்வகுணத்திற்கு ரஜோகுணசம்பந்தமும், தமசுக்கு இவ்விரண்டு குணசம்பந்தமும் உடையனவென்று கூறினேனென்றனர். ஜனமேஜயன், ஓ வியாசரே! நான் இவைகளையெல்லாங் கேட்பவனாயிருந்தும் மறுபடியுங்கேட்கவேண்டியவனாகவேயிருந்து கேட்டேனென்றனர்.

எட்டாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

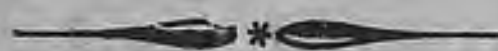
---

* ஒன்றிலொன்று தோன்றுகிறது அஃதாவது பின்றோன்றும் பொருளுக்கு முன்தோன்றிய பொருள் தாயாயிருப்பது (காரணமாயிருப்பது.)

லப்தலீலாயைநம:

ஒன்பதாம் அத்யாயம்.

சத்வாதிநாம் லக்ஷண கதனம்.

(க-ரு) நாரதர் - பிரமதேவனைப்பார்த்து ஓ தந்தையே! தேவரீருடைய வாக்கினின்றும் அதிரசமாய்ப் பெருகிய குணலக்ஷண முதலியனவற்றைச் செவி என்கிறவாயினாற்பருகியுந் திருப்தியடைந்தேனில்லை; ஆகையினால் எனக்குத் திருப்தியுண்டாகும் வண்ணமாயும், எந்த விஷயத்தினால் யான் மேலாகிய சாந்தியை யடைவேனோ அந்தவிஷயமாயுமுள்ளது குணங்களுடைய விசாரஞானமாயிருத்தலால் அந்த ஞானத்தை கூறவேண்டுமென்றனர்.

(சு-கக) பிரஹ்மா கூறுகின்றார்:—ஓ நாரதனே! யான்குணங்களுடைய சொரூபம் இத் தன்மைத்தாமென்று நன்றாயறிந்தவனன்றாயினும் ஒருவாறு என்னறிவுக் கெட்டியவளவில் கூறுகிறேன்:—முக்குணங்களிற் சிறந்த சாத்வீக குணமே யாவரிடத்திலுஞ் சிறந்திருக்குமென்று நினையற்க. அப்படி ஒருவரிடத்திலும் இருப்பதாகக்காணவில்லை. ஏனெனில், அம்மூன்று குணங்களும் ஒன்றோடொன்று கலந்திருக்குந் தன்மையுடையனவாகையால் எவரிடத்திலுங் கலந்தேயிருக்கும். இதற்குச் சிலதிருஷ்டாந்தங் கூறுகின்றேன்.

சர்வாலங்கார சம்பன்னையாகியும், அபிநயபண்டிதை யாகியுமிருக்கின்ற ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன்புருடனுக்குந் தாய்தந்தை முதலிய பந்து வர்க்கங்களுக்கும் பிரீதியுடையவளாகவிருக்கின்றாள். அவர்களல்லாத ஏனையோர்க்கும் அவள் நன்னடையும், நல்ல நயமுடையவளென்றும், கற்பிலக்கண மறிந்து தருமநெறியில் நிற்கும் சாத்வீககுண முடையவளென்றும் எண்ணச்செய்து இன்பத்தை விளைவிக்கின்றாள். அவளே சககளத்தியருக்கு மாத்திரம் துக்கத்தையும், அஞ்ஞானமாகிய விபரீதச் செயல்களையும்விளைவித்தற்குக் காரணமாகின்றாள். சககளத்தியருக்கு விளைவித்ததுன்பம் ஏனையோர்க்கு விளைவிக்கின்றனளா? அன்றியும் அக்கற்புடையவளே கள்வரால் பயந்து சிலர் ஓடிவருவாராயின் அவர்களுக்கு உபசாரஞ் செய்கின்றவளாகவும், அக் கள்வருக்குத் துன்பஞ்செய்யும் உபாயங்களைத் தேடுகின்றவளாகவும், தன் புருடனுக்குப் பரிவாரமாயிருக்கின்ற பரிசனங்களை ரோதனம் பண்ணுகின்றவளாகவும் ஆகின்றாள். எவ்வாறெனின், மேகக்கூட்டங்களாலே சூழப்பட்ட துர்த்தினமானது மின்னல் இடிமுதலியவைகளோடு கூடினதாயும், இருளா லடையப்பட்டதாயும், எங்கும் பெருகிவரும் பிரவாக முடையதாயும், தாமசரூபமென்று சொல்லப்பட்டதாயும், ஒருவரையும் வெளிவர வொட்டாமற் றடைசெய்வதாயும், சிதிலமான

மேற்கூரை யுடையவர்களுக்கும் ஏழைமைக்குடிகளுக்கும், வைக் கோல் விறகு முதலிய பொருள்களைக் கொள்ளுகின்றவர்களுக்குத் துன்பத்தை விளைவிப்பதாயு மிருக்கின்றது; அதுவேபயிரிடும் உழவர்கட்குச் சுகத்தைவிளைவிக்கின்றது. அதுபோலும் ஓ நாரதனே! சத்துவகுணமானது ரஜோகுண தமோகுணங்களுக்குத் துன்பத்தையும், தன்னினமான விருத்திகட்கு இன்பத்தையுஞ் செய்து கூடிவாழ்ந்து தான் பிரகாசமாகவே யிருக்குமென் றறிவாயாக.

(௨0-௩௨) ஓ புத்திரனே! இன்னமும் அக்குணங்களுடைய லக்ஷணங்கள் சில கூறுகின்றேன்:—சத்துவகுணமாவது - பிரகாச முடையதாய், களங்கமற்றதாய், நேத்திரமுதலிய இந்திரியங்களுக்கு மனம் எப்பொழுதும் எப்படி விஷயங்களைத் தெளிவாய்த்தெரிவிக்கின்றதோ அப்படி நிர்மலமா யிருக்கின்ற அநேக பரமார்த்தங்களை அறிவிற் கறியச்செய்வதாய் விளங்குவது. ரஜோகுணமாவது-கொட்டாவியையும் ஸதம்பம்போ லசைவற்று அறிவற் றிருத்தலையும், சோம்பலையும், சித்த சலனத்தையும், உண்டு பண்ணுவதாய், ஊருக்குப்போகவேண்டிய ஒருவன் போகும்வழியை எவ்வண்ணந் தேடுவானோ அவ்வண்ணம் பாபந்தேடும்வழியை நன்றாய்த் தேடச்செய்வதா யுள்ளது. தமோகுணமாவது - ஞானத்தை மறைத்துச் சித்தத்துக்குச் சலனமுண்டாக்கிப் போர்புரிவதில் ஆவேசங்கொண்டு தலைப்பட்டிருக்கச் செய்வதாய், இந்திரியங்களுக்குச் சுகத்தைச் சூனியப்படுத்துவதாய், மனமுதலிய கரணங்களைச் சுவாதீனப் படுத்தாததாய், ஓய்ந்துறங்கவுஞ் செய்யாததாயுள்ளது. ஓ நாரதனே! குணங்களுடைய லக்ஷணங்களை இம் முறையாகவும் அறியவேண்டுமென்றார். நாரதர் ஓ தந்தையே! முன் கூறிய திருஷ்டாந்தங்களால் ஒன்றே சிலவற்றிற்குத் துன்பமாயும், சிலவற்றிற்கு இன்பமாயு மிருப்பதுபோல், குணங்க ளிருக்கு மென்று அறியலாயிற்று. இப்பொழுது கூறிபலக்ஷணங்களை யோசிக்குங்கால் ஒன்றுக்கொன்று பெருஞ் சத்துருத்துவமாகவே காணப்படுகின்றன. இவைகள் ஒன்றாகக்கூடியிருந்து விவகாரங்களை எவ்வண்ணம் பிரகாசமாய் நடத்தும் அதைவிளங்கச் சொல்லவேண்டுமென்று வினவ, பிரமதேவர் ஓ புத்திரனே! முற் கூறிய குணங்கள் தீபவிருத்தியைப்போ லிருப்பன. எப்படியென்றால், தகளியும், திரியும், தைலமும் வெவ்வேறாயும், வெவ்வேறு குணங்களை யுடையனவாயும் இருந்தபோதிலும் தீபம் பிரகாசிக்கும்பொழுது அம்மூன்றுமின்றிப்பிரகாசிக்கின்றதா? அதுபோல் ஒரு குணம் பிரகாசிக்கும்பொழுது ஏனைய குணங்கள் தகளி முதலியனபோ லிருக்கின்றனவென் றறியற்பாலது என்று கூறவும், நாரதர் அதுவரையில் தான் கேட்டுவந்தவினாக்களுக்கெல்லாம் விடைபெற்று மகிழ்ந்தவராயினர் ஓ மஹருஷிகாள்! பின்னர் நாரதர் தாம் பிரமதேவரை வினவியது போலுந் தம்மை வினவிய வியாசரைப்பார்த்து ஓ

வியாசரே! நீர் என்னை வினவிய வினாக்களுக்கு என்பிதா எனக்குச் சொல்லிய வண்ணஞ் சொன்னேனென்றார். வியாசர் நாரதரிடத்தில் தெளிந்தவண்ணம் ஜனமேஜயனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார்.

(ருடு-சஅ) ஓ அரசனே! இதுவரையில் தேவி பிரமனுக்குச் சொல்லியதும், பிரமன் நாரதருக்குச் சொல்லியதும், நாரதர் எனக்குச் சொல்லியதும் முறையாகச் சொல்லிவந்த வகையினால் நீ என்னைக்கேட்ட சந்தேகங்கள் நிவர்த்தியாயிருக்கலாம். ஆயினுஞ் சில கூறுகின்றேன். யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்ட பராசத்தியாகிய பரதேவதையானவள் காரியபேதத்தினால்சகுணையாகவும், நிர்க்குணையாகவும், தனக்குமேலொரு கடவுளும், துன்பமுமில்லாமல் சர்வவியாபகராய், நாசரகிதராய், பராபரராயிருக்கின்ற புருஷனாக (சிவரூபமாக)வும் இருக்கின்றாள். இந்த மஹாமாயா சொரூபிணியாகிய தேவியே சதசத்சொரூபமாகிய ஆன்மாக்களைப் படைக்கின்றாள். விநாயகர், சுப்பிரமணியர், பிரமன், திருமால், உருத்திரர், மற்றுமுள்ள தேவர்கள், சூரிய சந்திரர்கள், இந்திராதிதிக்பாலகர், அஸ்வனி தேவதைகள், அஷ்டவசுக்கள், துவஷ்டா முதலாகக்கூறப்பட்ட இவர்களெல்லாரும் சத்தியம்சபூதர்களாக விருந்தாற்றான் தங்கள் தங்கள் காரியங்களைச் செய்வதற்குச் சத்தியுடையவர்களாவார்; சத்தியம்சம் இல்லாமற் போமாயின் சலிப்பதற்கும் முடியாதவர்களா யின்னமுங் கடவுளராகவிரார். ஓ அரசனே! அந்தப் பரமேஸ்வரிதான் ஜகத்துக்குக்காரணம். ஆகையால் அந்தத் தேவியை நன்றா யாராதனஞ்செய்யக்கடவாய். அத்தேவியினுடைய தந்திரத்தை யனுசரித்துச் சிறந்த பக்தியுடன் தேவி பூஜாத்மகமாயிருக்கின்ற யாகத்தைச்செய்வாய். அந்தச்சத்தியே மஹா லக்ஷ்மீ, மஹாகாளி, மஹாசரஸ்வதி, சர்வ பூதங்களுக்குந் தலைவி, சர்வ காமார்த்தங்களைக் கொடுக்கிறவள், சாந்தை, சுக முண்டாகும் பொருட்டுச் சேவிக்கத்தக்கவள், தயையோடு கூடினவள், நாமத்தையுச்சரித்த மாத்திரத்தில் அபீஷ்டபலன்களைக் கொடுக்கின்றவள், பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களால் பூர்வம் ஆராதிக்கப்பட்டவள், ஜிதேந்திரியர்களாய் மோக்ஷத்தை யபேக்ஷித்து முனிகணங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவள், புலி முதலிய துஷ்டமிருகங்களால் பயகம்பனாதிகளடைந்து தேவி திருவுருவத்தைப் பார்த்து ஹே தேவீ என்றமுற்றுஞ் சொல்வதற்கு நாவெழாமல் ஏ ஏ என்றுகுளறுபடையாய்ச் சொன்ன போதிலும் அடைதற்கரிய அபீஷ்டங்களை அளிப்பவள், மந்திர பீஜாக்ஷரத்தைப் பிந்து ஹீனமாகச் சொன்ன போதிலும் இஷ்டசித்தியைக் கொடுக்கின்றவள். இதற்குச் சத்தியவிரதனுடையசரித்திரமே உதாரணமாகவிருக்கின்றது. ஓ அரசனே! வைதிக நிஷ்டராய்ப் பிரமபாவனையிற் சிறந்த எங்களுடைய பிராஹ்மண கூட்டத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிற சத்தியவிரதனுடைய சரித்திரத்தை வரன் முறையாகச் சொல்லக் கேட்டி

ருக்கிறேன். எங்ஙனமெனில் சத்திய விரதனென்பவன் பிராஹ்மணனும், எழுத்தென்பதே யறியாத மூர்க்கனும், அவன் பன்றியினுடைய வாக்கினின்று மெழுந்த தொனியில் தொனிக்கும் எழுத்தைக்கேட்டு அதைத் தான் உச்சரிக்கும்பொழுது பிந்துஹீனமாக "ஐகாரத்தை" உச்சரித்தனனும். அதற்குத்தயாவதியாகியும் பாவபேதினியாயுமிருக்கின்ற பரமேஸ்வரியானவள் சந்தோஷ மடைந்தவளாய் அந்தப் பிராஹ்மணனைக் கவிராஜ னாக்கினளாம். இவ்வற்புதத்தை என்ன சொல்லுவேன் அரசனே! என்றனர்.

ஒன்பதாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

உ

லப்தயௌவனசாலிந்யை நம:

பத்தாம் அத்யாயம்.

சத்தியவிரதோ பாக்கியானம்

(௧-௩) ஜனமேஜயன் வியாசரை வணங்கி ஓ தயாநிதியே! சத்திய விரதனென்கிற பிராஹ்மணன் யார்? எத்தேசத்திற் பிறந்தவன்? எப்படிப்பட்டவன்? பன்றியினுடைய சப்தத்தை எவ்வண்ணங் கேட்டான்? அது எப்படி மந்திர சித்தியையுண்டு பண்ணிற்று? எங்கும் நிறைந்தவளாகியும் சர்வஜ்ஞையாகியும் இருக்கின்ற அத் தேவிஎப்படிச் சந்தோஷமடைந்தாள்? இவ்வற்புதமாகிய சரித்திரத்தை விரிவாய்க்கூறவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன்.

(௪-௧௩) வியாசமுனிவர் அரசனுடைய வினவைக் கேட்டுக் கம்பீரமாகியும், கேட்பதற்கு இன்பமாகியும் உள்ள விடைகளைச் சந்தேகத்துக் கிடமில்லாத சொற்களால் கூறலுற்றனர். ஓ அரசனே! யான் மஹாருஷிகளுடைய கூட்டத்தில் எவ்வண்ணங்கேட்டிருந்தேனோ அவ்வண்ணமே புராணபத்ததியாயுள்ள அச்சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. ஓ அரசனே! நான் முன்னொரு காலத்தில் தீர்த்தயாத்திரைசெய்து வரும்பொழுது முனிவர்கள் வசிக்கப்பட்ட தாகியும், பரிசுத்தமாகியும் விளங்குகின்ற நைமிசவனத்தை யடைந்து அங்குள்ள இருடிகளை வணங்கி அவ்விடத்திற்றானே தங்கியிருந்தேன். அங்கு மஹா நியமத்தை யுடையவர்களும், ஜீவன் முத்தர்களுமான பிரஹ்ம புத்திரர்களுமிருந்தனர். அப்பொழுது அவ்விடத்தில் கதாப்பிரசங்கம் நடந்தது. அச்சமயத்தில் சமதக்னி என்னும் மஹருஷி சபையாரைப் பார்த்து மஹானுபாவர்களான ஓ மஹருஷிகாள்! என்னுடையமனதில் ஓர் சந்தேகமிருக்கின்றது. அது மகத்துக்களாகிய உங்கள் கூட்டத்திற்றான் தெளிய

வேண்டும். பிரஹ்மா, விஷ்ணு, உருத்திரர், இந்திரன், வருணன், அக்கினி, குபேரன், வாயு, துவஷ்டா, சூரியன், அஸ்வனி தேவதைகள், பகன் என்கிற சூரியன், பூஷா என்கிற சந்திரன், ஏனைய கிரகங்கள் ஆகிய இவர்களுக்குள் பூசிக்கதக்கவரும், அபீஷ்டத்தைக் கொடுக்கின்றவரும், சுகத்தின் பொருட்டுச் சேவிக்கத்தக்கவரும், சீக்கிரத்தில் சந்தோஷித்து அருள்செய்யத்தக்கவரும் யாவர்? விரைவில் கூறுங்களென்றனர்.

(கஊ-கஎ) அப்பொழுது அங்கிருந்த லோமசமுனிவர், ஓ சமதக்னி முனிவரே! நீர் கூறியவைகட்கெல்லாம் உரியவர் பராசக்தியாகிய தேவியே யாவள். அவளெத்தன்மையாளெனின் பரா (எல்லாவற்றிற்கு மேலானவள்) பிரகிருதி (காரணம்-ஆதி) சர்வவியாபினி சர்வதாசிவா (நித்தியமங்களே) தேவர்களிற் சிறந்த பிரமன் முதலிய மூத்தேவருக்குந் தாயாயுள்ளவள், தியானித்தாலும் துதித்தாலும் இஷ்டார்த்தத்தைக் கொடுப்பவள், எப்பொழுதும் இரக்கமுள்ள சித்த முடையவள், வரமளித்தற் பொருட்டுச்சேவிக்கத் தக்கவள். அத்தேவிதான் சீக்கிரத்தி லருள் செய்யத்தக்கவளென்றறிமின். இதற்கு அத்தேவி பீஜாக்ஷர மந்திரத்தை ஹீனமாக வுச்சரித்த அந்தணனுக்குச் சம்பிராப்தமான அற்புதமாகிய ஒரு இதிகாசத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக.

(கஅ-ஙரு.) கோசல தேசத்தில் தேவதத்தனென்னும் ஓர் பிராஹ்மணன் புத்திரனில்லாதவனாய் நெடுநாள் வருந்திப் புத்திர சந்தானத்தின் பொருட்டுப் புத்திரகாமேஷ்டியாகத்தை விதிப்பிரகாரஞ் செய்ய வுத்தேசித்து (தமசா) என்னும் சிறந்த நதிதீரத்தையடைந்து சிறப்பாக யாகசாலை மண்டபமமைத்து, சத்கரும விதியுணர்ந்தவர்களாய், வேதாத்தியயன பராளாயிருக்கின்ற அந்தணர்களே வரவழைத்துச் சாஸ்திர விதிப்படி குண்ட நிர்மாணஞ் செய்து காருகபத்திய முதலிய மூன்றக்னிகளேயும் பிரதிஷ்டை செய்து, சுஹோத்ரரென்னு முனிவரைப் பிரஹ்மா வாகவும், யாஜ்ஞவல்கரை அத்வரி (யஜ்ஞத்தை நடத்துவிக்கின்றவர்) ஆகவும், பிரஹஸ்பதியை ஹோதா (ஹோமஞ்செய்கின்றவர்) ஆகவும், பைலரைப் பிரஸ்தோதா (வேதங்களால் தோத்திரஞ்செய்கின்றவர்) ஆகவும், கோபிலரை உத்காதா (சாமவேதகானஞ் செய்பவர்) ஆகவும், ஏனைய முனிவர்களேத் தானப் பிரதி கிரீஹீதா (தக்ஷணைபெறுதற்குரிய சத்பாத்திரர்) ஆகவும் இருக்கும் வண்ணம் நியமனஞ் செய்து யஜ்ஞஞ் செய்யத் தொடங்கி யாக கிருத்தியங்கள் தவறாது நடத்திவரும்பொழுது சாமவேதியாகிய “கோபிலர்” உத்காதாவாயிருந்து சாமகானஞ்செய்கின்றவரானபடியினால் ஸப்தஸ்வரத்தோடுக் கூடிய “ரதந்தர” மென்கிற சாமத்தை ஸ்வரிதத்துடன் கானம் பண்ணும்பொழுது தம்முடைய சுவாசத்தை (மூச்சை) யடக்கிச்

சொல்லுவதொழிந்து அடிக்கடி சுவாசத்தை விட்டு விட்டு சுரபங்கமாகச் செய்து வந்தனர். தேவதத்தன் அதுகண்டு கோபிலரைப் பார்த்துக் கோபித்து ஓ முனி சிரேஷ்டரே! நான் புத்திரா பேக்ஷயினால் நடத்துவதாயிருக்கின்ற இந்த யாகத்தில் நீர் மஹாதேவருக்குப் பிரியகரமா யிருக்கின்ற சாமகானத்தை ஸ்வர ஹீனமாகக் கானஞ் செய்கின்றீர். சுவாசத்தையும் உஸ்ஸென்று விடுகின்றீர். இவ்விரண்டும் அமங்கலக் குறியல்லவா! இதுவென்ன மூடத்தன மென்றனன். இந்தவார்த்தைகளைக்கேட்ட "கோபிலர்" தேவதத்தனைக்கோபித்து நீ என்ன கூறினை? உஸ்வாச நிஸ்வாச ரூபமாயிருக்கின்ற பிராணவாயுவானது எந்தப் பிராணிகளாலும் அடக்கக் கூடுமானதன்று. அங்ஙனமிருக்க, சிறிது தளர்வுற்றிருக்கின்ற சரீர தருமத்தா லெனக்குண்டாகிய ஸ்வரபங்க விஷயத்தில் சிறிதும் என்னைத் தூஷித்தல் கூடாது. நீஇதனை ஆராயாது என்னை மூடனென்று கூறியபடியினால் உனக்குப் பிறக்கப்போகிற புத்திரன் மூடனையும் முருட்டுத்தன முடையவனையும், ஊமையாயும் பிறக்கக்கடவன் என்று சபித்தனர். அச்சாபவார்த்தையைக் கேட்ட தேவதத்தன் மிகவும்பயந்து துக்கமெய்தி இனிஎன்செய்வோமென்றேங்கி மஹாத்மாவாகிய ஓ விப்ரேந்திரரே! நிராபராதியான என்னிடத்தில் நீரேன் வியர்த்தமாய்க் கோபிக்கின்றீர்? பெரியோர்கள் கோபிப்பது அழகாகுமா? பிறரைத் துன்பமுறச்செய்வது அருளுடைமை யாகுமா? இச் சிறுகுற்றத்திற்கு இவ்வளவு பெரிய சாபம் நீ ரிடலாமா? நான் முன்னமே புத்திரனில்லாதவனுப்த் துக்கத்தில் மூழ்கிக்கிடக்க இப்பொழுது மேலுந் துக்கத்தையே அதிகரிக்கச் செய்தீர். அந்தோ! அந்தோ! இது என்னபாவம். வேதவித்துக்கள் மூட புத்திரனையுடையவன் புத்திரப்பே றில்லாதவனென்று சொல்லுகின்றபடியால் அவன் எல்லாராலும் இகழப்பட்டவன்றோனே? அவன் மிருகத்தைப்போலும், சூத்திரனைப்போலும் விலக்கி வைக்கத் தக்கவன்றோனே? அவன் பூஜிப்பபடுவானா? அபூஜ்யன்றோனே? அவன் தானபாத்திரனவனா? அவன் வேதகர்மங்களினின்றும் விலக்கப்பட்டவன்றோனே? இதிற் சந்தேகமு முண்டோ? என்மகன் ஊமையாய்ப் பிறந்தால் அவன் அத்தியயனத்திற்கும் யோக்கியனாகாமற் போவானல்லவா? அவனுலகில் வசிப்பானாயின் அவனை அரசன் சூத்திரனைப்போல் தனக்குப் பகுதி கட்டுகிறவனாக எண்ணப்படுவனேயன்றித் தான் ஆசனமிட்டுத் தானங் கொடுக்குஞ் சத்பாத்திரனாக எண்ணப்படுவானா? அப்படியே பிதிர் யஜ்ஞங்களிலும்தேவ

யஜ்ஞங்களிலும் அந்தணர்களால் பூஜிக்கப்படாதவ னுவானல்லவா? எதற்கும் யோக்கியனாகாத அவன் உழவுத் தொழிலுக்கே உரியவனு வனன்றி வேறெந்த சத்கருமங்களுக்குரியவனுவான் ? ஆகான்.

(௩எ-௪௩) மிருதிகளிலும் வேதாத்யயனமுடைய பிராமணன் கிடைக்காமற்போனால் தர்ப்பை கூர்ச்சம்வைத்து சிராத்தஞ்செய்து கொள்ளலாமே யன்றிப் பிராஹ்மணனுயிருந்தாற் போதுமென்று மூடப் பிராமணனை வைத்துக்கொண்டு ஒரு பொழுதுஞ்சிராத்தஞ் செய்யக்கூடாதெனவும், அவ்வபண்டிதனுக்குப்பசிக்கு அன்னமாத் திரங் கொடுக்கவேண்டுமன்றி விசேஷதானஞ் செய்யக் கூடாதென வும்,செய்தால் செய்தவனும், செய்யப்பெற்றவனும்நரகத்தை யடை வார்களெனவும், எந்த நகரத்தில் கல்வியில்லாதவரும் மூடப் பிரா ஹ்மணரும் தான சன்மானங்களைப் பெறுதற்குரியவரா யிருப்பரோ அந்த நகரத்தை விட்டு நீங்கவேண்டியதெனவும், ஆசனங் கொடுப் பதிலேயும் மரியாதைசெய்வதிலேயும், மூடர் பண்டிதரென்கிற பேத மில்லாமல் சமமாகச் செய்யுந்தன்மை யுடையவர் வசிக்குமிடமும் நிந்திக்கப்பட்டதெனவும், ஆகையால் ஒரு பண்டிதனால் இவன் பண்டிதன் இவன் அபண்டிதனென்றறிந்து கொள்ளல்வேண்டு மெனவும், எந்தநகரத்தில்மூடர்கள் தான சன்மானங்க ளடைவத னல் அகங்காரத்தை யடைகின்றார்களோ அந்த நகரத்தில் ஒரு பொழுதும் பண்டிதனு யுள்ளவன்வசிக்கக்கூடாதெனவுங் கூறுகின் றார்கள். இவ் விசாரங்களை எவனறிவினாலறியாமற்போகிறானோ அவன்தான் துர்ஜனன். அவனுடைய ஆர்ஜிததாகிய திரவியங்க ளெல்லாம் வேம்பினுடைய பழமான துஎப்படிக்காக்கைகளுக்கேவுப யோகப்படுமோ அப்படி அசத்துக்களுக்கே வுபயோகப்படும். சத் துக்களாவார் யாரெனின் வேதாத்தியயனத்தில் வல்ல பிராஹ்மணர் கள். அவர்கள் சத்துக்களென்பதற்குப் பிரமாண மென்னையெனின் முற்கூறிய அந்தணர்கள் எவனுடைய அன்னத்தைப் புசித்துப்பின் னர் வேதபாராயணஞ் செய்வாராயின் அப்புண்ணிய விஷேசத்தால் அவ்வன்னங் கொடுத்தவனுடைய மூதாதைகள் சுவர்க்கலோகத்தில் சந்தோஷ சித்தர்களாய்க்கிரீடித்திருப்பார்களென்பதேயாம். ஓகோ பிலரே! பிராஹ்மண பண்டிதனுடையபெருமைஇவ்வாறெல்லாமிரு க்க எனக்குநீர் என்ன சொன்னீரையா! சம்சாரத்தில் புத்திரனில்லை என்கிறசோபத்தை யனுபவிப்பதைப் பார்க்கிலும் மூடனைப் புத்திர னுகப்பெற்றுவைத்திருப்பது அதிகதுன்பம். ஆகையால் ஓமஹானு பாவரே! ஒ கோபில முனிவரே! சாபநிவர்த்தி யுண்டாகும் வண்ணம்

ஓர் அனுக்கிரக வார்த்தைசொல்லும். நீர் தீனர்களை ரக்ஷிப்பதில் சாமார்த்தியரென்று நான் அறிந்தவனாகலான் என்னை ரக்ஷியுமென மிகவும் தீனபாவத்தை யுடையவனாய்க் கண்ணீர்விட்டழுது அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கித் தோத்திரஞ்செய்து புலம்பி நிற்ப, கோபிலர் துக்காக்கிராந்தனாய்ச் சரணாகதியடைந்த அத்தேவதத்தன்பால் கருணைகூர்ந்து ஓ தேவதத்தனே! பெரியோர்களுக்குக் கோபமுண்டாகுமாயின் ஒரு க்ஷணகால மிருக்குமேயன்றி நெடுங்காலமிருக்கமாட்டாது, பாவிகளுக்குமாத்திரம் நெடுங்கால மிருக்கும். ஆகையால் எனக்கு உன்மேலுண்டாகிய கோபாக்கினி, இயற்கையில் குளிர்ச்சியுடைய தண்ணீரானது நெருப்பு வெய்யில் முதலிய உஷ்ண சம்பந்தங்களால் உஷ்ணமாய்த் தோன்றுவதுபோற்றோன்றி பின்னரந்நீரானது உடனே முன்னிருந்த குளிர்ச்சியையே எப்படி யடைகிறதோ, அப்படித் தணிந்துவிட்டது. இனி நீ துக்கிக்கவேண்டாம். என்னுடைய சாபத்தின்படி மூடனாகப் பிறந்திருந்து பின்னர் நல்ல வித்துவானாவாயென்று அனுக்கிரகஞ்செய்தனர்.

(ருo-கூரு) தேவதத்தன் அதிக சந்தோஷத்தையடைந்து யஞ்ஞத்தைப் பூர்த்திசெய்ய வேண்டுமென்றெண்ணி முன்போல் ஏனைய சடங்குகளையும் விதிமுறையாகச் செய்துமுடித்துப் பிராஹ்மணர்களுக் கெல்லாம் சந்தோஷமுண்டாகும் வண்ணங் கொடுப்பனவாகிய எல்லாப்பொருளுங் கொடுத்தனுப்பி வாழ்ந்து வருநாளில் அழகிற்சிறந்த ரோகிணியைப்போல் அழகுடைய ரோகிணி என்னும் அவன் மனைவியாகிய பதிவிரதை கருப்பமடைந்தனள். அது கண்ட தேவதத்தன் அடங்காத ஆனந்தமடைந்து விதிமுறையே கர்ப்பாதானம் பும்சவனவிதானம் சிருங்காரகாரணம் சீமந்தோந்நயன முதலியவற்றை அவ்வக்காலங்களில் குறைவின்றி நடத்தித் தானமுதலியவைகளுந் தந்து நாம் செய்தயாகம் இப்பொழுதுதான் பிரயோசனமுடைய தாயிற்றென் றெண்ணிப் புத்திரனை எப்பொழுது பார்ப்போமென்று நாளை யெண்ணிக்கொண் டிருந்தனன். அழகிலும் ரோகிணியாயும் பெயரிலும் ரோகிணியாயுமுள்ள அந்தக்கர்ப்பிணி ரோகிணி நக்ஷத்திரங்கூடிய சுபதினத்திலேயே புத்திரனைப் பெற்றனள். அப்புத்திரனுக்கு வேதமுறையாக நல்ல சுபதினத்தில் சுபலக்கினத்தில் ஜாதகரணமும், "உதத்தியன்" என்று நாமகரணமும் கர்ப்பாதானந்தொட் டெண்ணத்தக்க எட்டாவது வயதில் உபநயனச் சடங்கும், அதிக சிறப்பாக நடத்தினன்.

உபநயன விரதத்திலிருக்கின்ற அக்குமாரனுக்கு முன்னர் கற்பிக்க வேண்டிய சந்தியாவந்தனத்துக்குரிய அத்தியயனத்தைக் கற்பிக்க அவன் அதனைக் கற்கும் அறிவில்லாதவனாய் மூடனாயிருந்ததைக் கண்டு தன்னுடைய கஷ்டத்தை நோக்காது அநேகப் பிரகாரங்களாலுங் கற்பித்துவந்தனன். அங்ஙனங் கற்பித்தும் அவன் புத்தி அதிற் பொருந்தாமல் மூடத்தன்மையையே அடைதலைக்கண்டு மிகவும் மனம் வருந்தி அப்புத்திரனை அத்தியயனத்தினின்று விடுவிக்கவுந் துணியாதவனா யின்னமும் பார்ப்போமென்று பன்னிரண்டுவருடம் இரவும் பகலும் இடைவிடாது அத்தியயனஞ் செய்வித்து வந்தனன். அவ்வளவுகாலஞ் செய்வித்தும் அந்த வுதத்தியனுக்குச் சந்தியாவந்தன விதியேனுங் கிரமமாய்ச் செய்வதற்குரிய பாடமும் வரவில்லை இனி தந்தை என்செய்வான். அதனால் அவனுக்கு பிராஹ்மண குலத்தாராலும் ஏனைய குலத்தாராலும் இவனைப்போல் ஒரு மூடனும் இருக்கமாட்டானென்கிற இழிந்தசொல் பெரும்பாலும் உண்டாயிற்று. அதுவுமன்றி அவ்வனத்தின் வழியாகப் போகின்றவரும் வருகின்றவரும் இவனைப் பார்த்து நகைத்து ஏளனஞ்செய்வார்கள். அதைக்காணும் தாய் தந்தையரும் பந்துவர்க்கங்களும் அவர்கள்பேரில் கோபித்து நிந்திக்காமல் தங்கள் பிள்ளையைப்பார்த்து அடா! அடா! ஏன் வெளியிலேவந்து உலாவுகின்றாய், உள்ளே யிருக்கலாகாதா வென்று பயமுறுத்திக் கண்டனஞ் செய்துவருவரேயன்றி, இவனை வித்துவானாக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணமில்லாமல் வெறுப்படைந்திருப்பதுமன்றி, பிள்ளை குருடாயிருந்தாலும் மூடமாயிருந்தாலும் கல்வியறிவொன் றமைந்திருக்குமாயின் அவன்தான் சிலாக்கியமானவன், கல்வியறிவில்லாத அழகுள்ளவனா யிருந்தபோதிலும் பிரயோசன மென்னவென்று அவனைப் பார்க்குந்தோறும் நிந்தித்தும் பயப்படுத்தியும் வந்தனர். அப்பிள்ளை அவ்வவமானத்தை ஓர்நாளெண்ணி யாவரையும் வெறுத்து வைராக்கிய முடையவனாய் அந்த வனத்தைவிட்டு வேறொரு வனத்துக்குப்போய் கங்கா தீரத்தையடைந்து தன் மனதுக்குச் சுகமான ஓரிடத்தில் மிகவுஞ் சிரேஷ்டமாகிய ஆச்சிரமத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு இவ்விடத்தில் நாம் ஆகாரமாகக் கொள்ளவேண்டியது கந்தமூல பலன்களென்றும் நமக்கு விரதமாக விருக்கவேண்டியது பொய் சொல்லாமை என்றும் நியமம் வைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தனன்.

சுலோகம் - சுரு.

மூன்றும் ஸ்கந்தம் பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

லப்தாதிசய ஸர்வாங்க ஸௌந்தர்யாயை நமஃ.

பதினொன்றும் அத்தியாயம்.

சத்யவ்ரதோபாக்கியானம்.

(க - அ) அசத்தியஞ் சொல்லுகிறதில்லை என்கிற விரதத்தை மாத்திரம் மேற்கொண் டிருந்தனனேயன்றிப் பிராஹ்மண தருமத்துக்குரிய வேதாத்தியயனமும், தேவதைகளைத் தியானஞ் செய்யு முறைமையும், அவர்களைப் பூஜிக்கு முறைமையும், மந்திர ஜபமும், அந்த ஜபத்துக்கங்கமாகிய ஆசனம், பிராணயாமம், பிரத்யாகாரம், பூதசுத்தி, மந்திரம், கீலகம், காயத்திரி முதலிய இந்த முறைமைகளில் ஒன்றும் அறியான். இவைகளையறியாமற் போனுலும் காலையில் எழுந்து முதல் இன்றியமையாமற் செய்யத்தகுவனவாகிய சௌசம், ஸ்நானம், ஆசமனம், சந்தி, அக்கினிஹோத்திரம், பலிதானம் (பலிகொடுத்தல்) அதிதிபூஜை, முதலியவற்றை விதி முறையறிந்து செய்யவாவது அறிந்துகொண்டவனோ வென்றுல் ஒன்றுமறிந்தானல்லன் அவற்றில் அவையாவுமறியா தொழியினும் அக்னிஹோத்திரஞ் செய்கின்றவர்களுக்கு வேண்டுவனவாகிய சமித்துக்கள் இது விதுவென்றுவது, அக்னிஹோத்திரமென்பது இத்தன்மைத்தென்றுவது அறிந்தனனேவென்றுல் அவையுமறிந்தானல்லன் இவ்வறிவிலியாகிய பிராமணச்சிறுவன் காலையிலெழுந்திருந்து அசத் சூத்திரனைப்போல் தந்தசுத்தி செய்யவும், உடம்பிலுள்ள அழுக்குப்போக நீரில்மூழ்கி எழுந்திருக்கவுங் கற்றுக்கொண்டவனுய் உச்சிப்போதில் தான் தேடாமற் கிடைப்பதாகிய கனிவகைகளை எடுத்துப் புசிக்கத்தக்கது இது புசிக்கத்தகாதது இதுவென்றறியும் பான்மையின்றி எல்லாவற்றையும் உண்ணும்வகையில் தெளிவுடையனுயும் நித்திரை செய்வதில் வெறுப்பில்லாதவனுயு மிருந்தான்.

இத்தன்மையனுயினும் ஒருவரிடத்தும் பொய்யான வார்த்தையைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லாதவனுய், மெய்யான வார்த்தையையே குறிப்பிட்டுரைப்பவனுயிருந்தான், அதனுல் "சத்தியதபன், என்று அவனை யாவரும் அழைக்கலாயினர். "பொய்யாமை" என்கிற அவ்வொரு நன்மையன்றிப் பிறருக்கு நன்மைசெய்யுங்காரியம் இதுவெனவும் தீமைசெய்யுங் காரியம் இதுவெனவும் அறிந்து ஒருவருக்கு ஒரு நன்மையாவது தீமையாவது செய்வதில்லாமல்

அந்த ஆரண்யத்தில் நிர்ப்பயனாய் உலாவி வாழ்ந்திருந்தனன். இவ்வளவு அறியாமையிற் பிறந்த சத்தியதபன் ஓர்நாள் தனக்குத் தானே தன்னுடைய தீனதிசையைப்பற்றி எண்ணலாயினன்.

(கூ-கந) எவ்வாறெனின், நமக்கெப்பொழுது மானம்வருமோ என்பதும், நாம் இந்தக்காட்டில் மிருகத்தைப்போல் எவ்வளவு காலம் உலாவிக்கொண் டிருப்போமென்பதும் தெரியவில்லை இப்படிச் சீவித்திருத்தல் மூடர்களுடைய கஷ்டசீவனமல்லவா? இந்த மூடப்பிழைப்பும் ஓர் பிழைப்பாகுமா? இவ்வண்ணமான பிழைப்புடைய என்போலிகளுக்கு நன்மையாவது யாதெனில் சீக்கிரத்தில் மரணம் வருவதுதானன்றி வேறன்று நமக்கு இந்த மூடத்தன்மைவந்தது நம்முடைய புத்தி பூர்வத்தினாலன்று தெய்வத்தின் செயலினாலேயென்று தோன்றுகிறது, வேறுகாரணந் தோன்றவில்லை, ஏனென்றால் நாம் உத்தமமாகிய ஜன்மமெடுத்தும் நல்ல ரூபவதியானவள் மலடியாய்ப் போனதுபோலும், தழைத்திருக்கும் விருக்ஷம் பலங்கொடாததுபோலும் செழிப்புடைய பசு பால் கொடாததுபோலும் வீணாய்ப்போயிற்று. ஓ மஹாருஷிகாள்! பின்னரும் அந்தச் சத்தியதபன் நாம் ஏன் தெய்வத்தை நிந்திக்கவேண்டும். நாம் செய்த கன்மம் இவ்வாறாகவிருந்தால் என்செய்யலாம். அதனை யோசிக்குங்கால் நாம் பூர்வ ஜன்மத்தில் உத்தமமான பிராஹ்மணரிடத்தில் மறுபடியுங் கொண்டுவந்து கொடுப்பதாகப் புத்தகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு கொடாமலிருந்திருக்கலாம், வித்தையை விரும்பி நம்மைக் கேட்டவர்க்கு நாம் வஞ்சனையோடு சொல்லியிருக்கலாம். இந்தப் பாவங்களால் மூடமும், பிராஹ்மண தர்ம ஹீனமும் உண்டாயிற்றென்று அறியற்பாலது.

(கச - ௨௦) இந்தப் பாவகன்மம் செய்ததுபோல் இதற்குப் பரிகாரமாயுள்ள புண்ணியதீர்த்த ஸ்நானமாவது, மந்திர ஜபாதிகளாவது, மகத்துக்களுடைய தரிசனமாவது, திரவியங்களால் திருப்தி யுண்டாகும்வண்ணம் பிராஹ்மண பூஜையாவது செய்திருப்போமாயின் இந்த மூடத்துவமாகிய துர்ப்புத்தி நீங்குவதற்கு ஓர் பரிகாரம் நேரிடும். நாம் பரிகாரமானபுண்ணிய கிருத்தியங்களுஞ் செய்யவில்லை, பரிகாரமு முண்டாகவில்லை. அந்தோ! அந்தோ! நம்மைப்போன்ற முனிபுத்திரர்களெல்லாம் சகல சாஸ்திர சம்பன்னராக விருக்கின்றார்கள். நாம் மூடப்பிரசன்னனாக விருக்கின்றோம். என்று தன்னு பூர்வஜன்ம கன்மத்தையும், இந்த ஜன்மத்தில் நேரிட்ட மூடத்தின் கொடுமையையும் பலவாறாக எண்ணி

எண்ணி எக்கமுற்று இனியாவது பரிகாரந் தேடிக்கொள்ளலா மென்றாலோ பரிகாரமாயுள்ள தவமும், அதற்குரிய விதிமுறை யும் ஒரு சாதனமும் அறியாத நாம் என்செய்வோம் இப்பொழுது நாம் எண்ணுவதெல்லாம் அப்பிரயோசனமே நமக்குப் பூர்வ புண் ணியம் நன்றாயில்லை, நமக்குத் தெய்வந்தான் துணைசெய்யவேண் டும் அதுதான் மேலானது, அந்தத் தெய்வப்பிரயத்தினமில்லாமல் மானிடன், செய்யும் பிரயத்தினமும் ஓர் பிரயத்தினமாமா சி! சி!! மானிடப் பிரயத்தினத்தினாற்செய்யுங் காரியத்திற்குத் தெய் வசகாயம் இல்லாமற்போமாயின் அது வீண்சிரமமாய் முடியும். பிரம்ஹா, விஷ்ணு, உருத்திரர், இந்திரன் முதலியோரெல்லாம் தேவர்களா யிருந்தபோதிலும் உருவத்தோடு கூடினவராகலின் அவர்களெல்லாம் கால தத்துவத்தினுடைய சுவாதீனத்தில் அகப் பட்டவர்களேயன்றி அதனைக் கடக்கும் ஆற்றலுடையவராகார், என்றெண்ணிக்கொண்டே உறங்கி நித்திரை செய்தனன். பின் விழித்தெழுந்தும் முன்னெண்ணிய வெண்ணத்தை மறவாமல் இர வும்பகலும் அதனையே மனதில் தர்க்கித்துக்கொண்டு மகா பரி சுத்தமாகிய கங்காதீரத்தில் மானுட சஞ்சாரமில்லாத தனியிடத் தில் விரக்தனாய் ராகத்துவேஷமற்றவனாய் பதினான்கு வருடங் காலங்கழித்து வந்தனன்.

(உக-ந) அந்தப் பதினான்குவருடகாலத்தைக் கழித்தும் அவ னுக்கு வைதீக தர்மமாகிய பூஜையுமில்லை, ஜபமுமில்லை, மேலாகிய காயத்திரி இதுவென்றறியத்தக்க அறிவுமில்லை. இவ்வாறான வைதீக தர்மஞ் சிறிது மில்லாதவனாயினும் பொய்சொல்லா நெறியிற்றவரா திருந்தானாகையால் இவனைக்காணும் யாவரும் இகழாமல் இவர் பொய் சொல்லாதவர் என்கிற புகழையே கொண்டாடினார்கள். இவன்பால் ஓர் நாள் ஒரு பன்றியானது ஒரு வேடனால் அதி வேகமாகவிட்ட பாணத்தினால் அடிக்கப்பட்டு ஒட்டமெடுத்து நடப் பதற்குஞ் சக்தியற்றுப் பயமுற்றுவந்து விழுந்தது. அதனைச் "சத்தியதபன்" கண்டு ஆ! ஹா!! இந்தப்பன்றி என்ன நடுங்கு கிறது உதிரம் எப்படிப் பெருக்கெடுத் தோடுகிறது என்ன வேக மாய் ஓடிவந்தது உடம்பெல்லாம் ரக்தமயமாயிருக்கிறது என்று மிகவும் இரங்கிய மனமுடையவனாய் அடிக்கடிபார்த்து சரீரம் நடுங் கினவனாய் ஊமையாகையான் நன்றாய்ச் சொல்லளவையாற் கூச்ச லிடுவதற்குக் கூடாமல் "ஹ்ரு - ஹ்ரு" என்கிற தொனியோடு பயந்து கூச்சலிடத்தொடங்கினன். தொடங்கும்பொழுது எக்கா

லத்திலுந் தன்னுவினல் உச்சரிக்கக்கூடாததாகியும் காதினல் கேட்கப்படாததாகியும் உள்ள ஸ்ரீவித்யா மந்திரசம்பந்தமாகிய பீஜாக்ஷர உச்சரிப்பு, பூர்வ புண்ணியவசத்தாலோ தேவியினுடைய கருணு விசேஷத்தாலோ தெய்வகதியாய் வந்துவிட்டது. அது வந்தும் அந்தச் சத்யதபன் அது தேவீ பீஜாக்ஷரமென்றும், அதன் சொரூபம் இத்தன்மைத்தென்றும், அறியப்பெற்றிலனுய்ப் பன்றியைப்பார்த்து அப்போ துண்டாகிய கோபத்தோடு தனக்குள்ள மூடகிலைமையையும் எண்ணித் துக்கித்திருந்தனன். அப்பொழுது அந்தப்பன்றியும் எந்தப்பக்கமும் ஓடிப்போவதற்குக் கூடாமல் பாணத்தால் உடம்பெல்லாம் புண்பட்டு மிகவும் துக்கமுடையதாய் அங்குள்ள ஓர் புதரிற்போ யொளித்திருந்தது. ஒளித்துக்கொண்ட ஒரு க்ஷணத்துக்குள் அந்தப் பன்றியைப் பாணத்தினுற் புண்படுத்தியவேடன் அதைத் தேடிக்கொண்டு காலனைப்போலங்கு வந்தனன். அவன் எத்தன்மையனெனில் கடினமாகிய குரூர தேகத்தையும் வேட்டையாடுவதில் அதிக பிரியத்தையும் கண்டோர் யமனென்று அஞ்சத்தக்க பயங்கரத்தன்மையையும் தனுசும் பாணமும் நீங்காத கணையும் விசாலமாயுள்ள வனமெங்குந் திரிந்துலாவி எவ்வுயிரையுங் கொலைசெய்வதில் மிகுந்த சாமர்த்தியத்தையும் உடையவன். அந்த மகா மூடனுகிய வேடன் அறங்களிற் சிறந்த பொய்யாமையையே மேற்கொண்டொழுகும் ஒப்பிகந்த சத்தியதபனென்கிற முனிபுங்கவனைத் தர்ப்பாசனத்தில் வீற்றிருக்கக் கண்டு நமஸ்கரித்து எதிரில் நின்று ஓ பிராஹ்மணரே! ஓர் க்ஷணத்துக்குமுன் இவ்வழியாய் என்னுடைய பாணத்தினு லடிபட்டுவந்த பன்றி எவ்வழிபோயிற்று. உம்மை நான் சத்திய விரதரென்றறிவேன் பொய்சொல்லவேண்டாம், என்னுடைய குடும்பமானது பசியினல் மிகவும் வாட்டத்தை யடைந்திருக்கிறபடியால் நான் அதை ரக்ஷிக்கவேண்டியவன், எனக்குப் பிரமன் இவ்விதமான விருத்தியை ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றுன், சீவிப்பதற்கு வேறு விதமான விருத்தியில்லை. இனி நாளுெருவுண்மை சொல்லுகிறேன். என்னையெனில் புண்ணியகரம், பாபகரம் என்கிற எவ்விதமான விருத்தியினுலாவது தன்னுடைய குடும்பத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டியது முக்கியமென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் என்னுலே போஷிக்கத்தக்க குடும்பமானது தவித்துக்கொண் டிருக்கிறது. இது பொய்யென்று எண்ணவேண்டாம், நான் பொய் சொல்ல மாட்டேன், நீரும் பொய் சொல்லமாட்டீர். ஆகையால் என்னு

டைய பாணத்தினல் அடியுண்டுவந்த பன்றி எங்கேயிருக்கிறது, உம்மை நான் மிகவும் பிரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், சீக்கிரமாகச் சொல்லுமென்று ஒருமுறைக் கிருமுறை கேட்டனன்.

(௩௪-௪௬) அவ்வேடன் வாய்மொழியைக் கேட்ட ருஷிபுத்திரன் ஆலோசிக்கலாயினன். என்னையெனில் இந்த வேடன் குடும்பத்தைப் போஷிப்பதே முக்கிய தருமமென்றும் அதற்காகத் தனக்கமைந்த தொழில் கொலைத்தொழிலென்றும், அதுதான் தனக்கு விதித்த விதி என்றும் இது பொய்யல்ல மெய்யென்றுங் கூறுகின்றான், இதுவுண்மையே. நாம் அவன்கூறும் உண்மையை நாடி நீ தேடிவந்தபன்றி இதோவிருக்கின்றது என்று சொல்லிவிடுவதுதான் உண்மைநெறியென்று சொல்லிவிடுவோமாயின் அதுவுண்மையாகமாட்டாது. பொய்மையேயாகும். ஏனென்றால் சத்தியம் அசத்தியம் (மெய் - பொய்) என்பது அஹிம்சை, இம்சை என்று சொல்லப்படும் விஷயங்களெவைகளோ அவைதானாகும். எனவே உயிர்களுக்குச் சவுக்கியம் செய்வது (துன்பஞ்செய்யாதிருப்பது) எதுவோ அது அஹிம்சை, அசவுக்கியம் செய்வது (துன்பஞ்செய்வது) எதுவோ அது இம்சை, இந்த இம்சைதான் அசத்தியம், அந்த அஹிம்சைதான் சத்தியம். சத்தியா சத்தியங்களுக்கு இப்பொழுது சொல்லிவந்த ஞாயத்துக்குவேறாக ஒரு ஞாயமுங் கிடையவேகிடையாது. நாம் இப்பொழுது பன்றியிருக்கிறது என்று சொல்வோமானல் பன்றிக்கு இம்சையும், வேடனுக்கு அஹிம்சையும் செய்தவனாகிறோம். பன்றியைக் காட்டிக்கொடுக்காமலிருந்தால் பன்றிக்கு அஹிம்சையும் வேடனுக்கு இம்சையும் செய்தவனாகிறோம் இந்தப் பன்றிக்கும் வேடனுக்கும் அஹிம்சை செய்யாதவிதம் எப்படி? சத்தியதபனென்கிற நம்முடைய பெயரையுங் காத்துக்கொள்ளும் விதம் எப்படி? இது விருத்ததரும (மாறுபட்டதரும)மா யிருக்கின்றதே என்று தோன்றிய தரும சங்கடமாகிய சங்கைகளில் மிகவும் மூழ்கினவனாய் வேடன் கேட்ட கேள்விக்கு யுக்தமானவார்த்தை சொல்ல வறியாமல் பன்றியிருக்கும் புதருக்குச் சமீபத்திற்போய் அதைப்பார்த்து இரங்கியமனத்துடன் முன்போல் தேவியினுடைய வித்யாபீஜோச்சாரணையைச்செய்ய தேவி கருணை கூர்ந்தவளாய் எழுந்தருளிவந்து யாவராலும் அடையவொண்ணாத வித்தையை அனுக்கிரஹஞ் செய்து மறைந்துபோயினள்.

இவ்வாறு தேவியால் அனுக்கிரகிக்கப்பெற்ற ருஷிபுத்திரன் அப்போதே சகல சாஸ்திர பாரங்கதனாய் பூர்வத்திலுள்ளவராகக்

கேள்விப்படுகிற வான்மீகியைப்போல் கவீஸ்வரராய்த் தன்னெதிரில் நின்ற வில்லாளியாகிய வேடனைப்பார்த்து *"யாபஸ்யதி" என்கிற சுலோகஞ் சொல்லியருளினர். அந்தச் சுலோகார்த்தமாவது எவன் பார்க்கின்றானோ அவன் சொல்லுகின்றானில்லை, எவன் சொல்லுகின்றானோ அவன் பார்க்கின்றானில்லை, தேகப் பிரயோசனத்தையே கருதியிருக்கிற ஓ வேடனே! அடிக்கடி என்ன கேட்கிறாய் ஆ! ஆச்சரியம் என்பதாம். இந்த அர்த்தமுடைய சுலோகத்தைக் கேட்ட வேடன் அந்த அருள்வாக்காகிய சுலோகத்தைக் கேட்கப் பெற்ற புண்ணிய விசேடத்தால் அப்பன்றியினிடத்தில் ஆசையற்றவனாய் ஒரு வார்த்தையுஞ் சொல்லாது வீட்டுக்குப் போயினான். தேவியினுடைய அனுக்கிரக சீலராய் விளங்கிய ருஷிபுத்திரர் சத்தியத்திலேயே பிரியமுடையவராய்ச் தர்மாத்மாவாய், சர்வஜீவ தயாபரராய் இரண்டாவது வால்மீகி என்னக் கவீஸ்வரராய்க் கங்காதீரத்திலிருந்து ஸ்ரீவித்தையை விதிமுறையாகச் செபித்து நிறைந்த கல்விக் களஞ்சியமாய் எங்கும் மஹா பண்டிதரென்று பிரசித்தி பெற்றனர். இவரது மகிமையைக் கேள்வியுற்ற மஹாருஷிகளெல்லாம் இவருடைய கீர்த்திகளைப் புண்ணியகாலங்கடோறும் பாராயணம்போ லெடுத்துப் பாடுகின்றவராயும் இவருடைய சரித்திரத்தை விரிவாயெடுத்துத் தோத்திரரூபமாகச்செய்து தோத்திரஞ் செய்கின்றவராயு மிருந்தனர். இவ்வற்புதத்தைத் தாய்தந்தையர்களுங் கேள்வியுற்று அதிசயித்தவர்களாய் மிக்க ஆவலோடும் அவராச்சிரமத்தை யடைந்து தமது புத்திரசிகாமணியாரைக் கண்டு அதிக மரியாதையுடன் அழைத்துக்கொண்டுத் தங்களாச்சிரமத்தைப் போய்ச்சேர்ந்தனர்.

(சஅ-ருஅ.) ஓ அரசனே! பன்றிமொருவிய ஒலிக்குறிப்பைக் கண்டு தானும் மொருவ அவ்வொலியைத் தேவியானவள் தன்னுடைய மந்திரபீஜாக்ஷரத்தை யுச்சரித்ததாகத் திருவுளத்திலெண்ணி அவனைக் கவிவாணனாக்கி யாவராலும் புகழும்வண்ணஞ் செய்தாளென்றால், அவள் கருணையை என்னவென்று சொல்லலாம். ஆகையால் அக்கருணாமூர்த்தியாகிய பரதேவதையையே எப்பொழுதுஞ் சேவிக்கத்தக்கவளும், பக்தியுடன் பூஜிக்கத் தக்கவளுமாவள். ஓ அரசனே! எல்லா உலகங்களுக்கும் ஆதிகாரணியாயிருக்கின்ற அந்தத்தேவீ யஜ்ஞத்தை வேதவழியாகச் செய்வையாயின் அது எப்பொழுதும் சர்வாபீஷ்டங்களையுங் கொடுக்கும்; இது சத்தியம். அந்தத் தேவி மனதால் நினைக்கப்பட்டவ

ளாகவும், பக்தியுடனே பூஜிக்கப்பட்டவளாகவும், தியானிக்கப் பட்டவளாகவும், உச்சரிக்கப் பட்டவளாகவும், துதிக்கப்பட்ட வளாகவும், வேண்டுவார் வேண்டும் அபீஷ்டங்களைக் கொடுக்கத் தக்கவளாகவும் இருக்கின்றாளாகையால் அத்தேவியைப் பண்டிதர்கள் "காமதா" என்று துதிக்கின்றார்கள். அத்தேவியைத் துதித்தல் உச்சரித்தல் தியானித்தல், பூஜித்தல், நினைத்தல் முதலியன செய்யாதவர்கள் யாரோ அவர்கள்—ரோகமுடையவராயும், அன்னமில்லாமற் பசித்தவராயும், ஏற்போருக்குக் கொடுக்கும் பொருளில்லாதவராயும், அறிவில்லாதவராயும், பிறராற் பீடிக்கப் பட்டவராயும், சாஸ்திரவுணர்ச்சி யில்லாதவராயும், சத்ருபத்தை யுணரும் உணர்ச்சி யில்லாதவராயும், ஏவலாளிகளுக்கு ஏவலாளராயும், அற்பபுத்தி யுடையவராயும், அங்கஹீனராயும், மந்தபுத்தி யுடையவராயும், போஜனத்திலும் போகத்திலும் திருப்தி பெறுதற் கில்லாதவராயும், இந்திரியங்கள் போகுமார்க்கத்தைத் தடுப்பதற்குக் கூடாதவராயும், பேராசை யுடையவராயும், அஞ்ஞானத்தாற் பீடிக்கப்பட்டவராயும் இருப்பர். தேவியினுடைய தியானமுதலியவற்றோடுங் கூடினவர்கள்—வேதாத்தியயன முதலிய பண்டிதத் திறமையோடும், தேக காந்தியோடும், புத்திர சம்பத்தோடும், ஐஸ்வர்யத்தோடும், திருப்தியான போகத்தோடும், இராஜ்ய லக்ஷ்மியோடும், சூர பராக்கிரமத்தோடும், ஜன வாச்சல்யத்தோடும், சூழ்ந்த பந்துக்களோடுங் கூடியிருப்பர். ஓ அரசனே! இவ்வாறான ஐஸ்வரியங்களைக் கொடுக்கின்ற தேவியைப் பூஜிக்காதவர்கள் யார்! மஹா தாபரூபமாகிய இந்தச் சம்சாரத்தில் தேவியினுடைய அனுக்கிரஹம் பெற்றவர்கள் தாம் சுகமாக விருக்கின்றவர்க ளென்றும், அனுக்கிரகம் பெறாதவர்கள் தாம் முன் கூறியவாறு ரோகமுதலிய வற்றால் பீடிக்கப்பட்டுச் சம்சாரத்தில் துக்கமுற் றிருக்கின்றவர்க ளென்றும் அனுமானிக்கற் பாலது, என்று வியாசமுனிவர் தாம் நைமிச வனத்திற் போயிருந்தபொழுது அங்கிருந்த முனிவர் கூட்டங்களில் உரோமச முனிவர் தேவியினுடைய மகிமையை எடுத்துரைத்ததாக வியாசமுனிவர் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறினர்.

பதினொன்றும் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

லப்தவிப்ரமாயை நமஃ.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

* தேவீயஜ்ஞவிதி.

(க - ங.) ஜனமேஜயன் வியாசமுனிவரைப் பணிந்து ஓ வியாச பகவானே! தேவியினுடைய யஜ்ஞவிதியில் கூறப்பட்டுள்ள பூஜா விதியையும், மந்திரங்களையும், ஹோமசாதனத் திரவிய விசேஷங்களையும், பிராம்ஹண சங்கியையும், தக்ஷிணை சங்கியையுமாகிய இவைகளில் ஒன்றேனும் விடாமல் பூர்த்தியாகச் சொல்லல் வேண்டும். அங்ஙனஞ் சொல்லுவீராயின் நான் அந்த விதிகளைக் கேட்டு என்னுடைய சக்திக்கேற்றவாறு செய்கிறேன் என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, வியாசர் ஜனமேஜயனை நோக்கி ஓ அரசனே! நீ கேட்டவாறு தேவியினுடைய யஜ்ஞத்தை விதி முறையாகச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக.

(ச-ரு) அந்த யஜ்ஞவிதியானது சாத்வீகம், ராஜசம், தாமசம் என மூன்றுவிதமா யுள்ளதென்று நூல்களில் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. அவற்றுள் அந்தணர்களுக்குச் சாத்வீகயஜ்ஞமும், க்ஷத்திரியர்களுக்கு இராஜச யஜ்ஞமும், அசுரர்களுக்குத் தாமச யஜ்ஞமும், இம் மூவரல்லாத ஞானிகளாகிய முத்தான்மாக்களுக்குக்

---

* தேவியானவள் தனதருளை மிக வெளிமையாக வழங்கும் திறத்தை இதுகாறுங் கூறியதாகும். இனி இந்த மூன்ருவது ஸ்கர்கம் முதலத்யாயத்தில் ஜனமேஜயன் வியாசபகவானை "அம்பாமிதம் என்கிற தேவியஜ்ஞத்தைப் பற்றிய விதிமுறைகளை வினவிய வினக்களுக்கு அவர் அருளுடையராய் அந்த யஜ்ஞத்தின் உண்மைப்பொருளையும் அதன் விதிமுறையையும் சிவசத்தியின் பிரபாவத்தை மேன்மேலுஞ் சிரவணஞ்செய்ய அவாவி நிற்கும் அந்தணர்களாகிய நைமிசாரண்ணிய முனிவர்களுக்குச் சூதமுனிவர் எடுத்துக்கூறிய வரலாறு வருதல் காண்க.

குண ரகிதமாகிய ஞானயஜ்ஞமும் விதித்திருக்கின்றன. இந்தப் பேதங்களை விவரமாய்ச் சொல்லக் கேட்பாயாக.

(௬ - ௯) சாத்வீக யஜ்ஞமாவது—தேசம், காலம், திரவியம், மந்திரங்கள், பிராம்ஹணர்கள், சிரத்தை ஆகிய இவைகளோடு கூடியதாகும். இவற்றுள் திரவியமும், கிரியையும், மந்திரமும் சுத்தமாயுள்ள பக்ஷத்தில் அதற்குரிய பலன் குறைவின்றிவரும். இம் மூன்றில் திரவியம் சுத்தமற்றதாகிய அன்யா யார்ஜ்ஜிதமாயுள்ள பக்ஷத்தில் இம்மையிலும் மறுமையிலும் கீர்த்தியுண்டாக மாட்டாது. ஆகையால் இம்மையில் சுகத்தின்பொருட்டும் மறுமையில் பரலோகத்தின் பொருட்டும் இந்தச் சாத்வீக யாகத்தை ஞாயார்ஜ்ஜிதமாகிய திரவியத்தினாலேயே செய்யவேண்டும். ஓ அரசனே! ஞாயார்ஜ்ஜிதத்தாற் செய்வது எதுவோ அதுதான் இகத்திற்கும் பரலோகத்திற்கும் ஏதுவாகும்.

(௰ - ௨௨) அன்னியாய ஆர்ஜ்ஜிதம் ஆகாதென்பதற்குச் சில வரலாறு கூறுகின்றேன். ஓ ஜனமேஜயனே! குறைவற்ற தக்ஷிணையோடு கூடியதாகியும், யஜ்ஞ சிரேஷ்டமாகியும் விளங்கும் இராஜசூயயாகத்தை உன்னுடைய வம்சத்தவராகிய பாண்டவர்கள் மிகவும் பிரசித்தமாய் நடத்தினார்களல்லவா? அந்த யாகத்தில் சுத்தாத்மாவும், யாதவ சிரேஷ்டரும், சாக்ஷாத் நாராயணருமாகிய கிருஷ்ண மூர்த்தியும், சாங்கமாக அத்தியயனஞ் செய்த பரத்வாஜர் முதலிய பிராம்ஹணர்களும் பிரவர்த்தகர்களாக விருந்தன ரல்லவா? இவ்வண்ணம் எவ்விதத்திலுங் குறைவின்றி முடித்த ஒரு மாதத்திற்குள் மஹா கஷ்டமும், வருத்தமாகிய வனவாசமும் அடையப்பெற்றனர். அந்தோ! அவர்களுக்குச் சொக்கட்டாணுடுவதில் அபஜயமும், திரௌபதியினுடைய மானபங்கமும், கஷ்டதரமாகிய வனவாசத்தில் விராடராஜனுடைய சேவகாவிருத்தியும், திரௌபதிக்குக் கீசகனால் மிகவுங் கிலேசமும் வந்துவிட்டதல்லவா? அச்சமயங்களில் யாகபலனும், சுத்தமாகிய இருதயமுடைய பிராம்ஹணனுடைய ஆசீர்வாதமும், கிருஷ்ணரிடத்திலிருந்த பக்தியும் எப்படிப்போயின? ஓ தருமசீலனாகிய அரசனே! திரௌபதியினுடைய நீண்ட கூந்தலைத் துச்சாதனன் பிடித்திழுத்தன னல்லவா? அக்காலத்தில் எந்தப்பலனுந் துணைசெய்யவில்லையே? தெய்வத்தன்மையுடைய கிருஷ்ணமூர்த்தியும், தருமப் பிரபுவாகிய தருமரும் இருந்தார்களே? இவர்களிருக்கிறபொ

மூது தருமத்துக் குறைவுவந்த காரணம் எதுவென்று யோசிக்கற்பாலது? ஆனால் நடக்கவேண்டியது எதுவோ அது நடந்தது என்று உலகத்தார் சொல்லுவதுபோல் சொல்லும் பக்ஷத்தில் சாஸ்திரம் நிஷ் பிரயோஜனமாகிறது. வேதமந்திரங்களும், ஏனைய விதிகளும் வீணாகவே முடிகின்றன. இதிற் சந்தேகமில்லை. சந்தேகமில்லையாயின் புண்ணியார்ஜிதங்களுக்குரிய சாதனங்களையும், அவ்வப் புண்ணியங்களுக்கு விதித்த விதிகளையும் எடுத்துக் கூறும் சாஸ்திரங்களெல்லாம் அப்பிரமாண்யமாய் அபலமாவதிற் றடையில்லை. அபலமாகும்பொழுது சுவர்க்க நிமித்தமாகச் செய்யுந் தவ முதலியவைகளும், வருணதருமங்களும் பயனற்றனவாய் முடியும். இதுபோலவே எல்லாப் பிரமாணங்களும் வீணென்று சொல்லுவதற்கே வரும். ஆகையால் தெய்வப் பிரயத்தினமும் சிந்திக்க வேண்டும். இதற்குப் பண்டிதர்கள் கூறுவது என்னையெனின், ஒருவன் கர்மானுஷ்டானஞ் செய்யும்பக்ஷத்தில் அதனால் அவனுக்கு வரும் பிரயோஜனம் மாறுபாடாக முடியுமாயின் அதனை அவன் செய்யுந் தொழிலினுண்டாகிய தவறினாலென்று கூறுவரேயன்றிச் சாஸ்திரங்கள் தவறுடையனவென்று கூறார். ஆனால் கன்மகாண்டமாகிய ஸ்மிருதிகளைச் செய்திருக்கின்ற வித்வான்களாலே சத்கர்மங்களை அநேக விதமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருப்பானேனென்னில், செய்கிறவனுடைய குற்றத்தினாலும், மந்திர தோஷத்தினாலும், திரவிய தோஷத்தினாலும், செய்கையும் அதனால் விளைவதாகிய சுக துக்கரூபமான பிரயோஜனங்களும் பலவகையாய் முடிதலால் அங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்டனவென்க.

(௨௩-௩௨) எங்ஙனமெனின், முன்னொருகாலத்தில் இந்திரன் யஜ்ஞஞ்செய்யு நிமித்தம் விஸ்வரூப னென்பவனைக் குருவாகக் கொண்டான். அவன் தேவர்களுடைய சுகத்தின் பொருட்டுச் செய்யத்தொடங்கிய அந்த யாகத்தில் அசுரர்கள் திதியினுடைய புத்திரர்களாதலால் அந்தத் திதியினுடைய சுகத்தையும் உத்தேசித்து "அசுரர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் மங்களம் உண்டாகுக" வென்று அடிக்கடியுஞ் சொல்லிச் செய்துவந்தனன். அதனால் அசுரர்கள் முன்னினும் விசேஷமான வலியுடையவராயினர். அதனைக் கண்ட இந்திரன் கோபமுடையவனாய் அந்த விஸ்வரூபனுடைய தலையை வெட்டினான். அதனால் அந்த யாகம் விபரீதமாகப் போயிற்று.

துருபதமஹாராஜன் அதிகமான குரூரத்துடன் துரோணாச்சாரியரைக் கொல்வதற்கும், புத்திரோற்பத்திக்கும் யாகஞ்செய்

தனன். அவனெண்ணியவாறே த்ருஷ்டத்தூய்மனும் யாகாக்னியில் திரௌபதையும் உண்டாயினர். புத்திரஹீனனாகிய தசரத மஹாராஜன் புத்திர காமேஷ்டி யாகஞ்செய்தான். அதனால் நான்கு பிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள். இங்ஙனங் கூறிவந்த இவர்களெல்லாம் யாகங்களைச் செய்தவர்களாகவும், அதனதன் பலனைப் பெற்றவர்களாகவும் இருந்தபோதிலும் குற்றம் விளைவித்தவர்களேயாவர்.

எங்ஙனமெனின், விஸ்வரூபன் அசுரர்களுக்கும் மங்களம் உண்டாகுகவென்று கூறியதை எண்ணுங்கால் அவ்வெண்ணம் தேவர்களுக்கு மங்களம் உண்டாக வேண்டுமென்று எண்ணியதாகுமா? ஆகலான் எண்ணம் வேறுபட்டவனை அதில் வைத்ததனால் அவனாலும் அவன் சொல்லிவந்த மந்திரத்தினாலும் தோஷமுண்டாயிற்றென்றும்; தருமபுத்திரரை யோசிக்குங்கால் அவர் சத்தியவாதி, அவருடைய தம்பிமார்களும் அத்தன்மையாளர், பத்தினியோ மகாபதிவிரதை, இவர்களெல்லாம் அத்தன்மையராயிருந்தும் அவர்கள் சொக்கட்டானாடிய காலத்தில் தோல்வியடையவும், அதுகாரணமாக வனவாச முதலிய அநேக கஷ்டங்களை அனுபவிக்கவும் வந்ததற்குக் காரணம் ராஜசூய யாகத்திற்கு ஆர்ஜித்த திரவியதோஷ சம்பந்தத்தால் அங்ஙனமான விபரீதமாகிய பலங்கள் உண்டாயிற்றென்றும்; தசரதனும், துருபதனும் பின்வருங்கெடுதிக்குப் பரிகாரம் யுக்தியினாற் றேடிக்கொள்ளாமற் போனதனால் துக்கங்கள் விளைந்தனவென்றும் அறியற்பாலன.

(௩௩ - ௩௬) ஓ ஜனமேஜயனே! முன்கூறிய எஜ்ஞத்தை அதி துர்லபமாகவும், க்ஷத்திரியர் முதலியோரால் செய்யப்பட்ட ராஜச யஜ்ஞாதிகள்போல் தோஷமுடைய தல்லாததாகவும், வைகாநசர் முதலியோரால் யுக்தமாகக்கொண்டு அங்கிகரிக்கப்பட்டதாகவும், வனத்திலே யுண்டாகப்பட்ட பரிசுத்தமாகிய திரவியங்களோடு கூடினதாகவும் நினைக்கவேண்டும். * புரோடாசபரமாயும், மிகுந்த யூபஸ்தம்ப முள்ளதாயும், மிகுந்த விதி பூர்வகமான மந்திரங்களோடு கூடினதாயும் உள்ள யாகங்கள் எவைகளோ அவைகளையும் சாத்வீக யஜ்ஞங்களென்றே கொள்ளல்வேண்டும். இந்தச் சாத்வீக யஜ்ஞத்தைச்செய்யும் மஹருஷிகள் நாடோறும் சாத்வீக போஜனத்தையே செய்வார்கள்.

---

* புரோடாசம் என்பது அவிசுவோமத்தில் ஓர் விதமானபாகம்.

(௩எ - ௪௨) இனி ராஜசயஜ்ஞமாவது ;—திரவிய மிகுதியை யுடையதாகியும், பொறாமையோடு கூடினதாயும், பக்ஷபாதத் தோடு கூடினதாயும், க்ஷத்திரிய வைசியர்களால் செய்யப்பட்ட தாயு முள்ளதெனவும், தாமச யஜ்ஞமாவது,—கோபத்தோடும், அகங்காரத்தோடும், குரூரபாவத்தோடும் கூடினதாயும் உள்ள தெனவும் பெரியோர் கூறுவர். இம் மூவகை யஜ்ஞங்களன்றி மான சிக யஜ்ஞமொன் றுளதென்று கூறுவர். அது, விரக்தர்களாய் மோக்ஷாபேக்ஷிகளாயுள்ள மகத்துக்களாகிய மஹருஷிகள் மனோ தர்மத்தினால் சர்வ சாதனத்தோடுஞ் செய்யப்படுவதாகும். இந்த மானசிக யஜ்ஞமல்லாத மற்ற யஜ்ஞங்களில் திரவியத்தினாலாவது, சிரத்தையினாலாவது, கிரியா விதியினாலாவது அந்தணர்களாலா வது, தேச காலங்களினாலாவது, வெவ்வேறாயுள்ள சாமக்கிரியை களினாலாவது சிறிதாயினுங் குறைபாடுண்டாகும். மானசிகமா கிய அந்தர்யாகமானது யாதொரு குறைவின்றி நடக்கும். அது போல் புறம்பே செய்வதாகிய முன்கூறிய பகிர்யாகங்கள் குறை வின்றி நடக்கமாட்டா. ஆனால் அந்தர்யாகத்தை யபேக்ஷித்த அதிகாரியானவன் முன்னர் முக்குணங்களுடைய விருத்திகள்தோ ன்றுவண்ணம் மனோசுத்தியைச் செய்யவேண்டும். மனம் சுத்தத் தையடையுமாயின் தேகமும் சுத்தியை யடைந்ததேயாம். இதிற் சந்தேகமில்லை. இந்திரியங்களுக்குப் பிரயோஜனமான விஷயங் களினின்றும் நீங்குவதாகிய மனோசுத்தி எவனுக்கு எப்பொழு துண்டாகிறதோ அப்பொழுதுதான் அந்தர் யாகத்துக்கு அவன் அதிகாரியாவானென்று பெரியோர் கூறுகின்றனர்.

(௪௩-௫எ) இனி யஜ்ஞவிதியைக் கூறுகிறேன். எங்ஙனமெ னில், பிரமத்தியானமுடைய பிராஹ்மணன் தன்னுடைய இருதயத் தில் யஜ்ஞத்துக்குரிய விருக்ஷத்தினின்றும் நீண்டதாயும் அழகாகி யும் எடுத்துக்கொண்ட ஸ்தம்பங்களால் அநேகயோசனை விஸ் தீர்ணமாக மண்டபத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டு அதில் நிர்மலமா கிய குண்டத்தையும், அக்குண்டத்தில் அக்னியையும் ஸ்தாபித்து, அப்பொழுது வேதமூர்த்திகளாகிய அந்தணரநேகர் தன்னுள் வந் ததாகவெண்ணி அவரவரதிகாரத்துக்கேற்றவாறு * அத்வரி, ஹோ

* அத்வரி-நடத்துவிக்கின்றவர், ஹோதா - ஓமஞ்செய்துகொண்டிருக் கிறவர். பிரஸ்தோதா-அக்காலத்தில் வேதமந்திரங்களைத் தோத்திரஞ்செய் கிறவர். உத்காதா-சாமகானம் பண்ணுகிறவர். பிரதிஹர்த்தா - பிராயச் சித்தத்திற் கிடமில்லாமல் நடத்துவிப்பிக்கின்றவர். சபிகர் - கோஷ்டி களாயுள்ளவர்.

தா, பிரஸ்தோதா, உத்காதா, பிரதிஹர்த்தா, மற்றுமுள்ள சபிகர் முதலானவர்களாக நியமித்து விதிப்படி பூசித்து, பிராணன் அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்கிற பஞ்ச வாயுக்களை முறையே காருகபத்தியம், ஆகவனீயம், தக்ஷிணாக்கினி, அவசகம் சத்யன் என்னும் நாமங்களையுடைய அக்னிகளாகப் பாவித்து அந்த ஓமகுண்டத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டும். ஏனைய ஓமத்திரவியங்களையும் தோஷமில்லாத தாகவும், மிகவும் பரிசுத்த முள்ளதாகவும், மனதை எஜமானனாகவும், குணரகிதமாகிய பரமாத்மாவை யஜ்ஞத்துக் கதிதேவதையாகவும், பாவித்து; எப்பொழுதும் சர்வ பலத்தையும் சகல சந்தோஷத்தையும் கொடுக்கின்றவளாய், நித்ய மங்களையாய், வேதசொரூபிணியாய் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதார பூதையாய், சர்வ வியாபினியா யிருக்கின்ற யாதொரு பராசத்தியோ அந்தச் சத்தியை உத்தேசித்துப் பிராணனாகிய அக்னியில் முன்சொல்லிய திரவியங்களைக்கொண்டு குண்டலி முகமாக ஹோமஞ்செய்தல் வேண்டும். பின்னர் சித்தத்தையும், பிராணாதி வாயுக்களையும் சுத்தமாக்கிச் சுவானுபூதியினால் தன்னாத்மாவோடு அத்வைதமாயிருக்கிற சாக்ஷாத் பராசத்தியைத் தியானித்து அவ்வருணைக்கத்தோடு சமாதியோகத்தை யடைதல் வேண்டும். சமாதியோகமாவது,-பராசத்தியோ டத்வைதமாயிருக்கிற பரமாத்மா எல்லாப் பூதங்களிலும் நிறைந்திருக்கிறதாகவும், எல்லாப் பூதங்களும் அப்பரமாத்மாவினிடத்தி லிருக்கிறதாகவும் கண்டதுவாயிருத்தலாம். எவன் சர்வ பூதாத்மாவாகக் காண்டலாகிய நிலையை எப்பொழுது சிந்திக்கின்றானோ அப்பொழுதுதான் சச்சிதானந்த சொரூபிணியாகிய அந்தக் தேவியைத் தரிசித்தவனாவன். அவன் தான் பிரமவித்தென்று சொல்லப்படுவான். அவன் தான் மாயாவிலாசத்தைச் சுட்டெரித்தவனாவன். அவன் தேக முள்ளளவும் பிராரத்தானுபவத்தை யனுபவிப்பவனாவான். அனுபவிப்பவனயினும் அவனைச் சீவன்முத்தனென்றே சொல்லப்படும். தேகாந்தத்தில் இனிப்பிறவா நெறியாகிய மோக்ஷத்தை யடைகிறான். இதனால் எவனொருவன் சகன் மாதாவாகிய பராசத்தியைப் பஜிக்கிறானோ அவன் கிருதகிருத்தியனாய் விடுவானென்றறியற்பாலது.

(ரு அ - சுரு.) ஆகையால் எவ்வித பிரயத்தினத்தினாலாவது ஸ்ரீபுவநேஸ்வரியானவள் தியானஞ்செய்யத்தக்கவள். ஆகவே அவளது மந்திரம் குருபதேச மூலமாய்க்கேட்டுச் செபிக்கத்தக்கது. ஓ பூபாலகனே! இப்பொழுது கூறிவந்த தேவியினுடைய யஜ்ஞமுறையில் சாத்விகமாகிய ஓமமும், சமாதியுத்தமான தியான சாட்

சாத்கார தரிசனமும் செய்யப்பெறுமாயின் அந்த யஜ்ஞம் மோட்சத்தைக் கொடுக்கும். இவ்விஷயத்திற் சந்தேகமில்லை. இதுவல்லாத ஏனைய யஜ்ஞங்கள் காமத்தோடு கூடினவைகளாயும், நாசமடைவதற்கிடமாயும், யுக்தியுளதாயின் சித்தி கொடுப்பதாயும், அது இலதாயின் சித்தி கொடாததாயும், இருக்கின்றன. ஆனால் பண்டிதர்கள் சுவர்க்காபேக்ஷையுள்ளவன் சாஸ்திரத்திற்சொல்லிய வண்ணம் அக்னிஷ்டோமத்தில் யஜனஞ் செய்யவேண்டுமென்று வேதங் கூறுவதாகச் சொல்லுகின்றார்களே என்றால் சுவர்க்காபேக்ஷையுள்ளவன் அதற்குக்கூறிய முறைப்படி யஜ்ஞத்தைச் செய்ய அப்புண்ணிய விசேஷத்தால் சுவர்க்கத்தையடைவது உண்மையே; அப்புண்ணியம் க்ஷீணத்தையடையுந் தன்மைத்தாகலின் அங்ஙனம் க்ஷீணமடையுங்கால் முன்போல் பூலோகத்தையடைவன். அடைந்த பின்னர் செய்யற்பாலனவாகிய புண்ணியபாவங்களுக் கேற்றவாறு மரணசமயத்திலுதிக்கு மனோசங்கற்பப்படி மீட்டும் நற்கதி துற்கதிகளை யடைவன். இதனால் சாத்வீகமல்லாத ராஜச தாமச யஜ்ஞங்களுக்குமூலங் காமமெனவும், அந்தக் காமம் நாசரூபமாதலால் அதுகாரணமாகச் செய்யும் யஜ்ஞமும் அதனால் விளையும் புண்ணியமும் அப்புண்ணியத்தால் அடையுங்கதியும் நாசத்தையடைகின்றன எனவும், மானசீகமாகிய சாத்வீக யஜ்ஞம் காமமற்றதாகலான் அந்த யஜ்ஞமும், புண்ணியமும் முத்தியாகிய கதியும் நாசரகிதமாய் நித்தியமாய் விளங்குகின்றதெனவும் அறியலாயிற்று. ஆனால் மானசீகயாகம் சாதிப்பதற் கெளிதானதன்று. ஜயத்தை யபேக்ஷித்திருக்கிற ஓ அரசனே! முன் உன்னால் செய்யப்பட்ட சர்ப்பயாகமும் தாமசமென்றே சொல்லப்படும். ஏனெனில், அந்தயாகத்தில் துராத்மாவாகிய தக்ஷகனிடத்தில் வைரங் கொண்டு அநேகஞ் சர்ப்பங்கள் உன்னால் கொல்லப்பட்டன. ஆகவே அந்தயாகத்தில் வைரமும் கொலையுங் காரணமாயிருந்ததேயன்றி வேறில்லை. இந்த இரண்டுகுணமும் தாமசகுணங்களாகையால் அங்ஙனங் கூறியதென்க.

(கூச - கூஎ) ஓ தருமசீலனாகிய அரசனே! இனி உனக்குச் சிருட்டிக்கு முன் எந்த யஜ்ஞஞ்செய்யப்பட்டதோ அந்தத் தேவியினுடைய யஜ்ஞவிதியை விதி முறையாகச் சொல்லுகிறேன். நான் சொல்லப்போகும் அந்த விதி தவறாமல் நீ செய்யவேண்டும். தேவீயஜ்ஞத்தை விதிவழி யறிந்தவர்களாயும் மந்திரமார்க்கத்தில் சமர்த்தர்களாயும் வேதபண்டிதர்களாயும் உள்ள அந்தணர்கள்

இப்பொழுது மிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் உன்னுடைய யாகத்தை நடத்திவைப்பதற் குரியவராவர், நீயும் அந்த யாகத்திற்குத் தக்க வனே, ஆகையால் சாஸ்திரமுறையாக அந்த யஜ்ஞத்தைச்செய்து அதனாலுண்டாகத்தக்க புண்ணியத்தை நரகத்தை யடைந்திருக்கிற உன் பிதாவுக்குத் தத்தஞ்செய்து அவனை அதினின்றுங் கரை யேற்றுவாய்.

இதுவரையில் உன்னுடைய வம்சத்தில் உன் பிதா செய்த பாவத்தைப்போல் ஒருவருஞ் செய்ததில்லை, அவன் அடைந்த துர் மரணம்போல் ஒருவரு மடைந்ததில்லை. ஓ அரசனே! பிரபஞ்சத் தோற்ற மில்லாமல் பிரம நிஷ்டையிலிருந்த பிரஹ்ம ஞானிகளுக்கு மானஹானி யுண்டாகும்படிச் செய்தால் அதனால் விளையும் பாவம் சகிக்கக் கூடுமானதா? அன்று. அங்ஙனஞ் சகிக்கக் கூடாத தாய்க் கொடிய நரகத்தைக் கொடுக்கத் தக்கதாயுள்ள வலிய சாபத்தை அந்தப் பிரஹ்மரிஷியினாலேற்று மாயாவிசித்திரமான சர்ப்பத்தினாற் றீண்டப்பட்டு மரணமடையுங்காலத்தி லிருக்கத் தக்க தர்ப்பசயனம், யுத்தமுகம், கங்காதீர முதலிய விடங்களி லோரிடத்திலாவதிருந்து நல்ல மரணத்தை யடையாமல் மேலுப் பரிகையில் ஸ்நானதான சூன்யனாய்த் துர்மரணத்தை யடைந் தான். இதற்குக் காரணம் யோசிக்குமிடத்து ஒன்றுந் தெரிய வில்லை. பிராணிகள் எந்த எந்த விடங்களில் இருந்தபோதிலும் அவர்கள் தங்களுக்கு நிர்யாணகாலம் வருவதை முன்னரறிந்து கொண்டு அதற்குரிய பிராயச்சித்தாதி கருமங்களைச் செய்துகொள் ளல்வேண்டும், அதற்குரிய சாதனங்களுக்குக் குறைவும், தானபரா தீனனாய்ப் பரிதவிக்கவும் வருமாயின் ஆத்மானாத்மவிசாரஞ் செய் தல்வேண்டும். செய்வானாயின் பிராயச் சித்தாதிகள் செய்துகொண் டவனேயாவன். அவ்விசாரம் யாதெனின், "இந்தத் தேகம் பிரி திவிமுதலிய பஞ்ச பூதாத்மகமா யுள்ளதெனவும், துக்கமுடைய தெனவும், இத்தேகக் கூட்டிலுள்ள தத்துவங்களெல்லாம் நாச முடையன எனவும், இத்தேகம் பூர்வகர்மத்தின்படி நம்மைவிட்டுப் போகட்டும் எனவும், இந்தத் தேகத்தில் நமக்குச்சம்பந்தமேயில்லை நாம் இந்தத் தேகமுமன்று, இந்தத் தத்துவங்களுமன்று, நாம்

வேறாயுள்ளேம், குணங்களுக்கும் வேறாயுள்ளேம் எனவும், நாம் நாசமடைய மாட்டோம் எனவும், நாசமடையாத நாம் ஏன் துக்கிக்க வேண்டுமெனவும் எண்ணி, நிர்மலமாயிருக்கின்ற சித்தத்தினால் சுகத்தையடைந்து, பின்னர் நாம் சம்சாரியல்ல, எப்பொழுதும் முத்தத்தன்மை யுடையோம், அநாதியாயுள்ளோம், பிரம சம்பந்த முடையோம் என்று தெளிந்து, நமக்கு இந்தத் தேகம் கன்மத்தினா லுண்டாகியது, அது உண்டாகவே இதாகிதந்தோன்றியது, அது தோன்றவே புண்ணியபாவப் பலனாகிய சுகதுக்கானுபவம் வந்தது, இப்பொழுது அதிகோரமாய்ச் சம்சார சங்கடமாயுள்ள அக்கன்மானு பவத்தினின்றும் விடுபட்டோம்" என்று எண்ணுவதாகும். இவ்வித எண்ணத்தோடுகூடிய சிந்தனையுடன் மரணமடைந்தவன் சென்ம துக்கத்தினின்றும் விடுபடுவான்.

(அ௦ - அஎ.) ஓ தருமசீலனாகிய அரசனே! உன்றந்தையோ பிராயச் சித்தாதி கருமமறிந்து செய்துகொண்டதுமில்லை. ஆத்மானாத்ம விசாரஞ் செய்ததுமில்லை. வீணான விசாரமும், பிரயோஜனப்படாத செய்கையும் செய்து துர்மரணத்தை யடைந்தான். அவனெண்ணியதும் செய்ததும் என்னையெனின், பிராஹ்மணசாபம் நேரிட்டவுடன் தேகம் போய்விடுமேயென் றேங்கித் தேகாபிமானங் கொண்டவனாய் என்னுடைய தேகம் இச்சாபரோகத்தை அடையாதிருத்தல் வேண்டுமே! என்னுடைய இராஜ்யம் சத்ருபயமில்லா திருத்தல்வேண்டுமே! நானெப்படிப்பிழைப்பேன்! ஐயோ மந்திரிகளெங்கே! மாந்திரிகர்களெங்கே! மணிமந்திர அவுடதங்களெங்கே! அவைகளைத் தேடவில்லையா! என்று மேலுப்பரிகையில் கதறிக்கதறி அலைந்திருந்தனனேயன்றி, ஸ்நான சந்தியாதிகள் செய்தவனுமன்று, தேவியை ஸ்மரணை செய்தவனுமன்று தெய்வமே துணையென்று பூமியிற் சயனித்தவனுமன்று, இவ்வாறு ஒன்றுஞ் செய்யவொட்டாது தடைபடுத்திய சாபவசத்தனாய்க் கோரமாகிய அஞ்ஞான சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவனாய் ஒருவராலும் அழிக்கக்கூடாத மேலுப்பரிகையி லிறந்துபோயினன். இவ்விதமான மரணத்தால் அவனுக்கு நரக முண்டாய் விட்டது. ஆகையால் உன் தந்தையை அந்த யமபயத்தினின்றுங் கரையேற்றுவாயென்று வியாசமுனிவர் கூற, ஜனமேஜயன் தன் தந்தையின் பரிபவத்தைக்கேட்டுத் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டுக் கண்ணீராறாய்ப்பெருக்கி நம்முடையதந்தை நரகத்திலாழ்ந்துவிடக்க நாமிங்கு

வாழ்ந்திருப்பது ஆஹா! நல்லவாழ்வு! நம்முடைய பிழைப்பும் நல்லபிழைப்பு! என்றிகழ்ந்து இனி நான் என்றந்தை சுவர்க்கம் போய்ச் சேரும் மார்க்கத்தைத் தேடுவேனென்று புலம்பிக் கூறினன்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

லப்தராகாயைநமஃ.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்

* விஷ்ணுகிருததேவீ யஜ்ஞவிதி.

தந்தையின் பரிபவத்தைப் போக்க மனோவேகங்கொண்ட பரிக்ஷித்து வியாசபகவானை வணங்கி என்னுடைய தந்தை சுவர்க்காரோகணஞ்செய்ய நானிப்பொழுது எண்ணிய கருமம் தேவரீர் கூறிவந்த தேவீயஜ்ஞமே; அதனினும் சிறந்த சத்கருமம் வேறொன்றில்லை என்றெண்ணுகிறேன். ஆகையால் உம்மால் சொல்லப்பட்ட விண்ணுமூர்த்தி அந்த யஜ்ஞத்தை எவ்வண்ணஞ் செய்தனர் என்றுகேட்ட வரலாற்றைக் கூறுகிறேன் மஹா சாம்பவராகிய மஹருஷிகாள்! அதனைக் கேட்டுய்வீர்களாக வென்று சூதபகவான் கூறத்தொடங்கினர்:—

(க - உஎ) தந்தையைக் கரைசேர்க்க வெண்ணிய அரசன் வியாசரைவணங்கி ஓ பிதாமகராயுள்ள பெரியோரே! சகத்காரணரூபியாய், ஒப்பிகந்தவராய், பிரஹ்ம தேஜோவாசராய், சர்வ வியாபகராய் விளங்கும் நாராயணமூர்த்தி முன்னர் தேவீயஜ்ஞஞ் செய்தாரென்றீரே, அவர் எவ்வண்ணஞ் செய்தனர்? அவரந்த யாகஞ் செய்யத்தொடங்கிய காலத்தில் அதற்குச் சகாய பூதர்களாய் வேத தத்வார்த்த முணர்ந்தவர்களாய் ருத்விக்குகளாயிருந்த அந்தணர்கள்யாவர்? இவற்றை நன்றாயெடுத்துக் கூறுவீராயின் நானவற்றைக்கேட்டு நின்மல சித்தனாய் சாஸ்திரத்திற் கூறியவண்ணம் அந்த யஜ்ஞத்தைச் செய்கிறேன் என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, வியாசபகவான் அந்த ஜனமேஜயனை அன்புடனேநோக்கி ஓ மஹா

* விஷ்ணுவினுற் செய்யப்பட்ட தேவியினுடைய யாகவிதி.

னுபாவனே! விஷ்ணு மூர்த்தியினால் விதிமுறையாகச் செய்த அந்த அற்புதமாகிய யஜ்ஞப் பிரபாவத்தைக் கூறுகிறேன் கேட்பாயாக.

* "முன்னர் பிரஹ்மா விஷ்ணு உருத்திரர்களாகிய மூவரும் பராசத்தியை ஓர் த்வீபத்தில் ஸ்திரீ ரூபங்கொண்டு தரிசித்தார்களென்றும், அவர்களுக்கு அத்தேவி சரஸ்வதிமுதலிய மூன்று சத்திகளை அவரவர் தொழிலுக்கேற்றவாறு தந்து விடைகொடுத்தனுப்ப அவர்கள் முன்போல் புருஷரூபிகளாய்த் தெய்வத்தன்மையுடைய விமானரூடராய்க் கண்டோர்க்குப் பயத்தை யுண்டு பண்ணத்தக்க மஹாப் பிரவாகத்தோடு முன்னிருந்த சமுத்திரத்தை யடைந்தனரென்றும், பின்னர் வெள்ளமாறிப் பூமியைக்கண்டு அதில் நின்று தங்கள் தங்களுக்குரிய சத்யலோகமுதலிய உலகங்களைப்படைத்து அவரவரும் அவ்வவ்வுலகங்களில் வீற்றிருந்து சிருட்டியாதி தொழில்களைச் செய்யத் தொடங்கின ரென்றுங் கூறியிருக்கின்றேன். அவற்றுள் சிலவற்றை ஈண்டெடுத்துக் கூற வேண்டியவனாயிருக்கின்றேன் அம்முறையைக்கேட்டு வருவையேயாயின் பின்னர் நீ கேட்கவிரும்பிய தேவியஜ்ஞவிதியை எடுத்துக் கூறுகிறேன். என்னேயெனின், திரிமூர்த்திகளும் பூலோகத்திற்கு வந்தபொழுது தேவியினுடைய ஆஜ்ஞையினால் நிச்சலையாகிய ஆதார சத்தியானவள் அவர்களுடன் வந்தனள். அந்தச் சத்தி, எல்லாப்பொருளையுந் தரிப்பதனால் "தரை" என்றும், அகண்டமாயிருப்பதனால் "பிரிதிவி" என்றும், ஆதிசேஷனுடைய மத்தகத்தில் தரிக்கப்பட்டிருக்கிற சத்தியினுடைய சிரேஷ்டத் தன்மையை அடைந்திருப்பதனால் "மகீதலம்" என்றும், மதுகைடபருடைய மேதையோடு கலந்திருப்பதால் "மேதினி" என்றும், பெயர் பெற்ற இந்த மேதினியிற் கலந்து பூமிசொரூபமாய் விட்டாள். ஓ பூபாலகனே! பின்னர் இந்தப்பூமி அசையாமலிருத்தற்குப் பர்வதங்களை யுண்டுபண்ணி அப்பர்வதங்களை மரத்துக்கு இருப்பாணிவைத் தடித்திருப்பதுபோல் அதில் ஆழ்ந்திருக்க வைத்தனர். அதனால் அம்மலைகளைப் பண்டிதர்கள் "மகீதர" மென்று கூறுவர். அம் மகீதரமாகிய மலைகளுக்குள் மேருமலை மிகப்பெரிதாயும், பொன்மயமாயும், இரத்தினமயமாயிருக்கின்ற அநேக சிகரங்களால் பிரகாசமாயும், பரமாத்புதமாயு முள்ளது.

---

* மூவரும் தேவியைக்கண்ட விவரம் ௩-வது ஸ்கந்தம் ௩-வது அத்தியாயத்திற்காண்க.

பூமியின்செய்தி இங்ஙன மிருக்க, மரீசி, நாரதர், அத்திரி, புலஸ்தியர், புலகர், கிருது, தக்ஷன், வசிஷ்டர் என்று சொல்லப் பட்ட இவர்களனைவரும் பிரஹ்மாவினுடைய பிரசித்தமான புத்திர ராவர். இவருள் மரீசி காசிபரைப் பெற்றூர். அவருக்கு மனை வியாயுள்ளார் தக்ஷனுடைய பதின்மூன்று பெண்கள். அப்பெண் கள் வழியாகவே தேவாசுரர்களுண்டாயினர். ஏனைய மானிடர், மிருகங்கள், சர்ப்பங்கள் முதலிய பலவகைச் சாதிபேதங்களாயுள்ள உயிர்களெல்லாமு முண்டாயின. பிரமனுடைய சரீரத்தில் வலப் பாதியில் "ஸ்வாயம்புமநுவும்" இடப்பாதியில் "சதரூபி" என்கிற பெண்ணும் உண்டாயினர். சதரூபி என்பவளுக்குப் பிரியவிரதன் உத்தானபாதன் என்கிற இரண்டு பிள்ளைகளும், அதிக சுந்தர வதிகளாயுள்ள மூன்றுபெண்களும் பிறந்தார்கள். இவ்வண்ணம் பிரமவம்ஸம் விருத்தியானபிறகு பிரஹ்மா மேருபர்வதத்தினுச்சி யில் தன் பெயரால் பிரமலோகமொன் றுண்டாக்கிக்கொண்டு அதி லிருந்தனன். பகவானுகிய விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் இலக்ஷ்மிதேவி யினுல் விரும்பத்தக்கதும், எல்லா வுலகங்களுக்குமே லுள்ளது மான வைகுண்டத்தைக் கிரீடார்த்தமாக வுண்டுபண்ணிக்கொண்டு அதிலிருந்தனர். உருத்திரதேவரும் கைலாசமென்கிற திவ்யமா கிய ஸ்தானத்தை யுண்டாக்கிக்கொண்டு அதில் நந்தியாதி பிர மதகணங்களோடு உல்லாசமாய் உலாவிக்கொண் டிருந்தனர். மேருவினுடைய சிகரத்தில் நாஞவித ரத்னமயமா யுண்டுபண்ணப் பட்ட சுவர்க்கம் தேவாதிபதியாகிய இந்திரனுக்கு அமைக்கப்பட் டிருக்கிறது. அந்த ஸ்வர்க்கத்தில் முன் பாற்கடலைக் கடைந்தகாலத் தில் தோன்றினவைகளா யிருக்கின்ற விருக்ஷங்களுக்குள் சிரேஷ்ட மாகிய பாரிஜாதமும், நான்கு கொம்புகளோடுகூடிய ஐராவத மும், உச்சைஸ்ரவ மென்கிற குதிரையும், காமதேனுவும், அரம்பை முதலிய தேவஸ்திரீகளும் பூஷணமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளை இந்திரன் பரிபாலித்துக்கொண்டு அதில் சுகித்திருக் கின்றனன். அந்தச் சுவர்க்க லோகத்திலேயே, பாரிஜாத முத லியவைகள் பாற்கடலிற் றேன்றியபொழுது தோன்றினவர்களான தன்வந்திரியும், சந்திரனும் பிரகாசித்து வசிக்கின்றனர். பிரஹ்மா விஷ்ணு உருத்திரர் நீங்கலாக ஏனைய சராசரங்களெல்லாம் நாஞ வித பேதங்களாய்க் கற்பிக்கப்பட்டுள்ள தேவ திரியக் மானிட மென்னு மூன்றுவிதமாய்ச் சிருட்டிக்கப்பட்டுக் கன்மபேதங்கட் கிடாய் சராயுஜம், அண்டஜம், சுவேதஜம், உற்பீஜம் என்னும் நால் வகை யோனிவாய்ப்பட்டு வெளிவருகின்றன.

(உஅ-சங) திரிமூர்த்திகளும் சத்தியிடத்திலிருந்து இவ்வித மான சிருட்டிபேதங்களைச் செய்துகொண்டு வரும்பொழுது அவருள் ஒருவராகிய விஷ்ணுபகவான் தம்மிடமாகிய வைகுண்டத்தில் இலக்ஷ்மிதேவியோடு கிரீடித்திருக்குஞ் சமயத்தில், முன் பாற்கடலிற் கண்ட இரத்தின வகைகளா லலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற த்வீபத்தையும் அதில் மஹாமாயா சொரூபிணியாகிய எந்தத்தேவியைத் தரிசிக்க ஸ்திரீரூபத்தை யடைந்து மந்திரோபதேசஞ் செய்யப்பட்டதோ அதனையும், நினைத்து அத் தேவியையுந் தியானித்து வைகுண்டத்தைவிட்டுக் கைலாயத்துக்குச் சென்று மஹாதேவரை யழைத்துக்கொண்டு தேவிசம்பந்தமாகிய யஜ்ஞத்தை நடத்துவதற்கு உத்தேசித்து, பிரஹ்மன், வருணன், இந்திரன், குபேரன், அக்னிமுதலிய தேவர்களையும், வசிஷ்டர், காஸ்யபர், தக்ஷப் பிரஜாபதி வாமதேவமுனி பிரகஸ்பதி முதலிய தேவருஷி பிரஹ்மருஷிகளையும், பூசுர ஸ்ரேஷ்டர்களையும் வரவழைத்து வைத்துக்கொண்டு, மஹா வைபவத்தோடு கூடினதாகியும், சாத்வீகமாகியும், ரமணீயமாகியும், யஜ்ஞப் பிரயோஜனங்களாகியுமுள்ள திரவியங்களை மிகவும் விசேஷமாக எற்படுத்திக் கொண்டும், சில்பிகளால் யாகசாலையை விஸ்தாரமாகச்செய்தும், நல்ல அநுஷ்டான பராளாயும் நல்ல இருதயத்தோடும் இருக்கின்ற ருத்விக்குகளை வரவழைத்து மண்டலங்களையும் குண்டலங்களையும் அலங்காரஞ் செய்வித்தும், யஜ்ஞஞ்செய்ய ஆரம்பித்துத் தேவியினுடைய மந்திரங்களைப் பீஜாக்ஷரங்களோடும் ஜபிக்கத் தொடங்கினர். முன் கூறிய அனைவரும் அவரவர் செய்யவேண்டிய விதிகளையும் முறை தவறாமற் செய்துவந்தனர். அந்தணர்களும் விதிமுறையாய்ப் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிற அக்னிகளில் அவிசுகளை விசேஷமாக ஒமஞ் செய்துவந்தனர். அச்சமயத்தில் நல்ல சுரத்தோடும், தெளிவான அக்ஷர விளக்கத்தோடுங்கூடிய ஓ ரசரீரி வாக்கொன்றெழுந்தது. அதுவருமாறு:—ஓ விஷ்ணுவே! நீ தேவர்களுக்குள் சிரேஷ்டனாயிருக்கக் கடவாயென்று முன்னர் மங்கலமொழி யொன்றுகூறி மீளவும் இனி நீ யாவராலுங் கொண்டாடத்தக்கவனும், ஆராதிக்கத் தக்கவனும், தேவர்களுக்குள் சமர்த்தனும், பிரமன் இந்திரன் முதலிய எல்லாத் தேவராலும் பூஜிக்கத்தக்கவனும், இவ்வுலகின்கண் நான் கெல்லைக் குட்பட்டவர்களால் உன்னிடத்தில் பக்திசெலுத்தத் தக்கவனுமாவாய். அங்ஙனம் செய்கின்றவர்களுக்கு நீ வரம் கொடுக்கின்றவனுமாவாய், எல்லாத் தேவர்களுக்கும் வேண்டிய வேண்டியாங்கருள் செய்பவனுமாவாய், இதுவே

யுமன்றி சிரேஷ்டரென்று அழைக்கப்படுவோரில் சிரேஷ்டத்துவமும், சகல ஐஶ்வர்ய சம்பன்னத்வமும், சகல யஜ்ஞங்களில் முக்கிய கர்த்திருத்துவமும், யஜ்ஞஞ் செய்வோரால் பூஜ்யத்துவமும் உடையவனுயுமாவாய். அன்றியும், எல்லாச் சனங்களும் ஆத்மார்த்தமாகப் பூஜிக்கவும், அங்ஙனம் வழிபடுவோருக்கு வேண்டியாங்கருள் புரியவும், அசுரர்களால் பாதிக்கப்பட்ட அமரர்கள் உன்னை அடைக்கலம்புகுங்கால் அவர்களுக்குச் சுகத்தைக்கொடுக்கவும் உரியவனுயுமாவாய். இங்ஙனங் கூறிவந்த விசேடணங்க ளமைவதனுல் ரக்ஷகமூர்த்தி என்றும் பேர்பெறுவாய். இப்படியே சர்வ புராணங்களாலேயும் வேதங்களாலேயும் பூஜிக்கப்பட்டவனுயு மாவாய். அவைகளா லுனக்குண்டாகுங் கீர்த்திக் களவேயில்லை. அன்றியும் உலகின்கண் எப்பொழு தெப்பொழுது தருமத்துக்கு ஹானி வருகின்றதோ அப்பொழு தப்பொழுது உன்னுடைய ஓர் அம்சத்தினுலே பூமியிலவதரித்துத் தர்மரக்ஷணஞ் செய்துவருவாய். அவ்வவதாரங்கள் சிறுமையுடையனவா யிருந்தபோதிலும் அவையெல்லாம் இகழப்படாமல் மிகவும் புகழப்பட்டவைகளாகவும், மகத்துக்களால் கொண்டாடத்தக்க வைகளாகவு மிருக்கும்.

(சச-ருஅ) எனெனில், நீ எந்த அவதாரங்க ளெடுத்தபோதிலும் அவ்வவதாரங்களில் என்னுடைய அம்சங் கலந்திருப்பதால் அந்த அவதாரங்களிற் செய்யுங்காரியங்கள் சித்தியாய்ப் புகழப்படுகின்றன. என்னுடைய அம்சத்தினின்றும் சனிக்கின்ற சத்திகளெவையெனின், வாராஹி, நரசிம்ஹிமுதலிய பல பேதங்களாயுள்ள சத்திகளாகும். அச்சத்திகள் உன்னுடன் கலந்திருந்து எல்லாவற்றையுஞ்செய்து உனக்கே புகழையுங்கொடுக்கப் போகின்றபடியால் நானுவிதமான இழிந்தயோனிகளிற் பிறந்தபோதிலும் அவை உனக்குப் பிரசித்தமான புகழையே கொடுக்குமென்பதிற் சிறிதுஞ் சந்தேகிக்கவேண்டாம், ஓ விஷ்ணுவே! முன்கூறிய வாராஹி முதலிய சத்திகளுடைய ரூபலாவண்ய முதலியவற்றைக்கேட்டு அந்தச் சத்திகளுடைய பலத்தால் எல்லாக் காரியங்களையுஞ்செய்து முடிப்பாய். அச்சத்திகளை ஒருவாறு மதிக்கக்கூடாத ரூபலாவண்ணியத்தோடுங் கூடினவர்களாயும், சர்வாபரண லங்கிருதர்களாயும், அநேக ஆயுதங்களை யுடையவர்களாயும் தியானித்து அவர்களுடைய கலப்பினுல் சாதிக்கப்படாத தேவகாரியங்களையும் எளிதிற் சாதித்துவிடுவாய். இவையாவும் நான் உனக்குக் கொடுத்த வரங்களாகும். நீ எப்பொழுதும் சிறிதேனும் அகங்காரத்தையடைந்து அந்தச் சத்திகளை அலக்ஷியமாய் நினையற்க. பரதகண்டத்தில்

அந்தச் சத்திகள் சர்வாபீஷ்டங்களையுங் கொடுக்கத்தக்கவர்கள். அவர்களே எவ்வித பிரயத்தினத்தினாலும் பூஜிக்கத்தக்கவரும், கொண்டாடத்தக்கவருமாவர். இது நிச்சயம். ஓ திருமாலே! உனக்கும் அந்தச் சத்திகளுக்கும் பேதமில்லை. ஆகையால் அந்தச்சத்தி விக்ரஹங்களையும், உன்னையும் சப்த த்வீபங்களிலேயும் த்வீபாந்தரங்களிலேயுமுள்ள மானிடர்கள் பிரசித்தமாய் நானாவிதமான இகபோகத்துக்குரிய கோரிக்கைகளின் பொருட்டுப் பூஜித்து வருவார்கள். அவ்வண்ணம் பூஜிக்கும் சுவர்க்காதி புவனாபேக்ஷிகளாகிய அவர்கள் தங்களபீஷ்ட சித்தியின்பொருட்டு விசேடமான வேதமந்திரங்களாலேயும், சஹஸ்ரநாம ஜபங்களாலேயும், ஆராதிக்கற் பாலராவர். அன்றியும் பூலோகத்தாராலும் சுவர்க்கலோகத்தாராலும் உனக்குச் செய்யப்பட்ட பூஜையினால் மகிமை விர்த்தியடையும். என்றிவ்வண்ணம் ஆகாயத்திலெழுந்த வாக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்து நின்றுவிட்டது. பகவானாகிய அந்த விஷ்ணு மூர்த்தி அந்த வரங்களைக்கேட்டு ஆனந்த பரவசராய் யஜ்ஞத்தை விதிப்படி நிறைவேற்றித் தேவ சமூகங்களையும் பிரஹ்ம புத்திரர்களாகிய முநிவர்களையும் ஏனைய அந்தணர் முதலியோரையும் அவரவரிடம்போய்ச் சேரும்படி விடைகொடுத்து நாராயணர் தம்முடைய பரிவாரங்களுடன் வைகுண்டம் போய்ச் சேர்ந்தனர். விடைபெற்றுப் போகத்தொடங்கிய அனைவரும் ஒருவருக்கொருவர் அசரீரிவாக்கை எண்ணி எண்ணி அதிசயித்து அவற்றைப் பன்முறை எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டும் தங்களுக்கு இந்த யஜ்ஞத்தி லிருக்கவந்த புண்ணியத்தையும், அதனோடு அசரீரி வாக்கைக் கேட்டு மகிழவந்த பாக்கியத்தையும், புகழ்ந்துகொண்டும், இந்த வாக்கைக் கேட்டதற்கு வரும் புண்ணியம் எவ்வளவோவென்று கூத்தாடியும், கேட்பதற்கு ரம்மியமாயும் நல்ல விளக்கமாயுமெழுந்த இந்த வாக்கைப்போல் இதுவரையில் யாராவது கேட்டிருப்பார்களாவென்றும், கேட்டிருந்தபோதிலும் அத்தேவி விஷயத்தில் பக்தியுண்டா யிருக்குமாவென்றும் சொல்லிச் சொல்லித் தேவியினுடைய பக்தி யுடையவர்களாய்ச் சகல பலன்களையும் கொடுக்கின்ற அந்தப் பராசத்தியினுடைய பூஜையைச் செய்துவருவோமென்று சென்று அவ்வண்ணமே யாவரும் செய்துவந்தனர்.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

லப்தபதயே நமஃ.

பதினான்காம் அத்தியாயம்.

* த்ருவசிந் தூபாக்கியானம்

(க—ரு) ஜனமேஜயன் வியாசரைநோக்கி நாராயணராலே செய்யப்பட்ட யஜ்ஞத்தில அவருக்குத் தேவி வரமளித்த பிரபாவத்தைத் தேவரீர் விரிவாய்க் கூற, அதனால் எனக்கு இன்னமும்தேவியினுடைய மகிமையைக்கேட்க ஆவலுண்டா யிருக்கிறது ஆதலால், தேவரீர் அத்தேவியின் மகிமையைச் சரித்திரரூபமாய்க் கூறியருள் வீராயின் அதனைக்கேட்டுப் பின் சிலாக்கியமாகிய அத்தேவி யஜ்ஞத்தை உமது அநுக்கிரகத்தினாற் செய்து பரிசுத்த னாவேனென்று அன்பாளனாய்க்கேட்க, வியாசபகவான் ஓ அரசனே! நீ விரும்பிய வண்ணம் உத்தமமாகிய தேவியின் சரித்திரத்தைக் கர்மகாண்டப் பிரதிபாதகமாகிய இதிகாச சம்மதமாகவும் ஞானகாண்டப் பிரதிபாதகமாகிய புராண சம்மதமாகவுங் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக வென்றருளிய உண்மையை இதிகாசாதி புராண சாரங்களை யுணர வல்ல மஹரிஷிகாள்! உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறேனென்று சூதபகவான் கூறத்தொடங்கினர்:—

(ச-கசு) கோசலதேசத்தில் சூரியவம்சத்திற் றோறின்னவனுயும், புண்ணிய புத்திரனும், மிக்க தேஜோரூபியாயும், தருமாத்மாவாயும், சத்ய சந்தனும், நல்ல அநுஷ்டான பரனும்,வருணாச்சிரம தருமங்களில் அவரவரைத் தவறாது நடப்பிக்கின்றவனுயு முள்ள த்ருவசிந்து என்னும் அரசன் எல்லா வளங்களும் நிறைந்த அயோத்தியில் அரசாண்டு வந்தனன். அவனிடம் அந்தணர்முதலிய நால்வரும் ஏனைய சங்கரசாதியருந் தங்கள் தங்களுக்கு விதித்த விருத்தியிலிருந்து தருமந் தவறாதிருந்தனர். பொய் கொலை களவு கட்காம முதலியவற்றில் உழலவல்லவரும் தூர்த்தருமாகிய யாவரும் அப்பொய் முதலானவற்றை யொழித்துச் சாதுக்களாகவே யிருந்தனர். அன்றியும் டம்பம், மூர்க்கம், நன்றி மறத்தலாகிய தீயகுணங்களை யொருவருமறியார். இவ்வாறு செங்கோல் செலுத்தி

---

* த்ருவசிந்து என்னும் அரசனுடைய சரித்திரம்.

வரும் அவ்வரசனுக்கு நல்ல ரூபலாவண்ணியத்திலும் சாமர்த்திய குணத்திலும் சிறந்த மனோரமைஇலீலாவதி என்னும் இரண்டு ஸ்திரீகள் முறையே தருமபத்தினியாயும், * காமக்கிழத்தியாயுமுள்ளவர்கள். அவர்களோடு அரசன் அரண்மனையிலேயும், உப்பரிகைகளிலேயும், உத்யான வனங்களிலேயும், மாளிகைகளிலேயும், நடபாவிகளிலேயும் அநேகவிதமான விநோதங்களுடன் கிரீடித்திருக்கு நாளில் லீலாவதி நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் அரச லக்ஷணத்திலும் அரசியல்செலுத்து முறைமையிலுஞ் சிறந்த ஓர் புத்திரனையும் அப்புத்திரனைப்போலவே எல்லா இலக்ஷணங்களும் வாய்ந்த ஓர் புத்திரனை முப்பதாநாளில் மனோரமையும் பெற்றார்கள். இருவரும் அரியமக்களைப் பெற்றதனால் அரசன் பேரானந்தப் பெருக்கடைந்து அப்புத்திரர்களுக்கு ஜாதகன்ம முதலிய சடங்குகளை விதிமுறையாகச் செய்து மனோரமையினுடைய பிள்ளைக்கு சுதர்சனன் என்றும், லீலாவதியினுடைவ பிள்ளைக்குச் சத்ருஜித்தென்றும் நாமம் வைத்து அந்தணர்களுக்குச் சுவர்னதான முதலிய பலதானங்களுங்கொடுத்து அகமகிழ்ந்து அவன் தர்மபத்தினியினுடைய மகனென்று அவன்பால் மிக்க அன்பும், இவன் காமக்கிழத்தி மகனென்று அவன்பால் அன்பின்மையுங்காட்டாது இருமக்களிடத்தும் எக்காலத்தும் வேற்றுமை சிறிதுமின்றி அன்புபாராட்டி வளர்த்துவந்து சௌகர்ம முதலியவற்றையும் அதிக சிறப்புடன் நடத்திவர; அவ்விருமக்களும் தந்தை மேன்மேல் மகிழ அழகிய உருவத்தாலும் உருவத்துக்கேற்ற சத்குணங்களாலும், அக்குணங்களுக்கேற்ற நன்னடைகளாலும், மேன்மையையே விளைவித்துவந்தனர். தந்தைக்கேயன்றி ஏனையோர்க்கும் அவ்வாறே சந்தோஷத்தை விளைவிக்கின்றவர்களாகவே யிருந்தனர்.

(கஎ-ருங) இவருள் இளையவள் குமாரனாகிய சத்ருஜித்மிகவும் சாதுர்யவானாகவும் மிருதுவான இனிய சொல்லுடையவனாகவும் பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகுடையவனாகவும் மந்திரிகளுக்கும் குடிதளுக்கும் இஷ்டனாகவும்இருந்த சிறப்பால் அரசனும் அவன்பால் மிக்க அன்புடையவனாகவும், சுதர்சனனுடைய அதிர்ஷ்ட ஹீனத்தால் அவன்பால் மிகுந்த பிரியமில்லாதவனாகவு மிருக்குங்கால்

* அரச பத்தினிகளுள் முதலாயுள்ளவளே அரசியனுக்குரிய தரும பத்தினி என்றும், ஏனையரெல்லாம் காமக்கிழத்தியரென்றுங் கூறுவது விதியாம்.

ஓர் நாள் வேட்டையாடுவதில் பிரிய முள்ளவனுய்ப் பயங்கரமான வனமத்தியிற்சென்று சிறுத்தை காட்டுப்பன்றி முயல் காட்டெருமை சரபப்பக்ஷி மான் முதலியவைகளை வேட்டையாடும் பொழுது ஒருசிங்கம் மிகுந்த கோபத்தோடும் ஒரு புதரிலிருந்து பாய்ச்சலாகவர அரசன் அதனைக்கண்டு பாணத்தினலடிக்க அது மிகவும் கோபத்தோடும்மேகம்போற் கர்ச்சித்து வேகமாய்வந்து அரசனைப்பார்த்து உறுத்துத் தன் வாலைமேலே யுயர்த்தி முகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற ரோமங்களைச் சிலுர்த்து அதிகபராக்கிரமத்தோடும் பாயும்பொழுது அரசன் அது பாய்வதற்கு முன் வலக்கையிற் கத்தியும் இடக்கையிற் கேடகத்தையும்தாங்கி அதைக்கொல்ல எத்தனித்தனன். அவன் சேனைத்தலைவர்களும் அச்சிம்ஹத்தைக் சூழ்ந்து பாணங்களை விசேஷமாக விடுத்தனர். விடுத்த அப்பாணங்களின் ஓசையும், விடுக்கும்பொழுதுசேனைகள் கூச்சலிடும் ஓசையும் இவ்வளவிற்றென்று சொல்லி முடியாது. அரசன் சேவகத்தையும் சேனைகளின் ஆரவாரத்தையும் பாணப்பிரயோகங்களின் ஒயையுங்கண்ட அச்சிங்கம் சிறிதும் அஞ்சாதுபாய அரசன் கத்தியினல் வெட்டினன். வெட்டும்பொழுது அச்சிங்கம் தன்னகங்களினல் அவனைப் பூரியது. அரசனும் மாண்டனன். அதனைச் சேனைகள் நகரத்திலோடி மந்திரிகளிடம் கூற அவர்கள் வசிஷ்டர் முதலானவர்களையும் பந்து சனங்களையும் அழைத்துக் கொண்டு வனத்திற்குப்போய் அரசனைக்கண்டு துக்கித்து அவன் பரலோக சுகத்தையடைய அபரக்கிரியைகளை விதிமுறையாக நடத்திப் பின்னர் வசிட்டரும் மந்திரிமார்களும் எந்தப்பிள்ளைக்குப் பட்டங் கட்டலாமென்று யோசிக்கும்போது மந்திரிகள் சுதர்சனன் தருமபத்தினியின் பிள்ளையாயிருத்தலாலும், அரசியலுக்குரிய சாந்தகுணமுதலிய குணங்களிலும் நல்ல ரூபத்திலும் சிறந்திருத்தலாலும், அவனுக்கே பட்டாபிஷேகஞ் செய்யலாமென்று கூறி, பின் அதுபோல் செய்வதற்கு யோசித்திருக்குஞ் சமயத்தில் உஜ்ஜீனி என்னும் பட்டணத்திற் கரசனும் இலீலாவதிக்குப் பிதாவுமாகிய யுதாஜித் தென்பவன் கேள்விப்பட்டுத் தன்பேரனுகிய சத்ருஜித்துக்கும் கலிங்கதேசத்துக்கரசனும் மனோரமைக்குப்பிதாவுமாகிய வீரசேனன் தன்பேரனுகிய சுதர்சனனுக்குப்பட்டங்கட்டிவைக்க வந்து சேர்ந்தனர். அவ்விருவர் சேனைகளும் எண்ணிறந்தனவாய் மிக்க வயிரங்கொண்டு அவர்களுடன் அயோத்திக்கு வந்தன. இவ்விரண்டரசர்களும் யாருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வு

தென்று ஒருவரை யொருவர் வினவினர். யுதாஜித் தென்பவன் இருவரில் மூத்தவன் எவனோ அவன்தான் இராஜ்யத்தை யடைவா னன்றி இளையவன் எப்படி யடைவானென்றனன். வீரசேனன் யுதாஜித்தைப்பார்த்து உன்னால் சொல்லப்பட்டவனா பெரியவன்? பண்டிதர்களால் நான் கேட்டிருக்கின்றபடி தருமபத்னியின் குமாரனே ராஜ்யத்தையடையத் தக்கவன் என்றனன். அதைக்கேட்ட யுதாஜித்து மீளவும் நீ கூறியவன் தருமபத்தினியின் புத்திரனாயிருந்தபோதிலும் இராஜலக்ஷணமாகியசாமதானபேததண்டங்களாகிய சதுர்வித உபாயங்களைச் செலுத்தும் மேன்மையாளனாகக் காணப்படவில்லை. ஆகையால் அவன் பட்டத்துக்குறியவனாகான் என்றனன். இவ்வாறு ஒருவருக்கொருவர் தங்கள் தங்கள் பேரனுக்குப் பட்டாபிஷேகமாக வேண்டுமென்று கலகம் விளைக்க அப்பொழுது சபையார்கள் இக்கலகத்தை நிவர்த்திசெய்யவல்லவர்கள் யாவரென்று க்குஞ் சமயத்தில்யுதாஜித்து மந்திரிகளைப் பார்த்துக் கூறுகிறான்:— இவ்வீரசேனனுடைய எண்ணம்எப்படியோ அப்படியே உங்களுக்கு மிருக்கின்றதல்லவா? ஆஹா! நன்றாயிருக்கின்றது. நீங்கள் சுயலாபத்திலேயே ஆசையுடையவர்களாதலால் அறிவில்லாதவனாகிய சுதர்சனனுக்குப்பட்டங்கட்டி ராஜ்யசம்பத்தைக் கொள்ளைகொள்ள இச்சித் திருக்கின்றீர்கள். அதனை இப்பொழுது உங்களிடம் விளங்கும்கண்காட்டல்முதலிய இங்கிதச் செயல்களால் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டேன். வீரசேனனகளோடு கூடி யிருக்கின்றவனாகிய நான் உயிருடனிருக்கும் பொழுது குணத்திலும் பராக்கிரமத்திலுஞ் சிறந்த பெரியவனை விட்டுச் சிறியவனுக்குப்பட்டங்கட்ட எவனாவது வருவானாயின் நான்யுத்தம் நடத்துவதிற் சந்தேகமில்லை. என் வாள்முனையினால் இப்பெரிய பூமி இரண்டு பிளவாகப் பிளக்கப்படுமானால் நீங்களனைவரும் இவ்வாளுக்கு என்னாவீர்கள் என்றான். அதுகேட்ட வீரசேனன் யுதாஜித்தைப்பார்த்து வார்த்தைசொல்வதிற் சதுர்ப்பாடுடைய ஓ அரசனே! இப்பிள்ளைகள் குணத்திலும் ராஜலக்ஷணத்திலும் சமான மானவர்களாகவே இருக்க அவர்களிடத்தில் நீ எப்படிப் பேதங்கண்டனை யென்றான். இவ்வாறு இரண்டரசரும் மேன்மேல் வைரங்கொள்ளும் வார்த்தைகளைப் பேசிக்கொண்டிருக்குஞ் சமையத்தில் அங்குள்ள பெரியோர்களும் ஏனைய நகரத்தார்களும் வியாகுலமடைந்த மனமுடையவர்களாக விருந்தனர். இவர்கள் கலகங்களை முன்னமே யறிந்தவர்களும் அளவிறந்த

சைனியங்களை யுடையவர்களும் எந்த நகரத்திலாவது கலச முண்டாயிருக்குமாயின் அச்சமயமறிந்து சண்டையை விரும்பி இச்சமத்தில் நாஞெருவனே வென்று விடுவேன் நீ வேண்டுமாவென்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ளும் வஞ்சகச் சொற்களை யுடையவர்களுமான பகை யரசர்களாகிய சிருங்கபேர புரத்திலுள்ள வேடர்குல மன்னவரும் அரசன் இறந்து போனமையைக் கேட்டு அவனுடைய திரவியத்தைக் கொள்ளைகொள்ள வந்து சேர்ந்தனர். இவர்களேயன்றிப் புத்திரர்கள் பால்யராயிருப்பதையும் அவர்களுடைய பாட்டன்மார்கள் பட்டாபிஷேக விஷயத்தில் கலகப்பட்டிருப்பதையும் கேள்வியுற்ற தேசாந்தரங்களிலுள்ள வஞ்சகக்கள்வர்களும் வந்துசேர்ந்தனர். இவ்வாறு கூடிய யாவரும் யுத்தத்துக்கு ஆரம்பிக்குஞ் சமயத்தில் யுதாஜித்தும் வீரசேனனும் அச்செய்தியறிந்து தங்களுடைய பேரன்மார்களைக் குறித்த பட்டாபிஷேக விவாதத்தைமறந்து அவர்களோடு யுத்தஞ் செய்து வெற்றிகொண்டனர்.

பதிஞன்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

லப்தநாங்கா கமஸ்த்யைநம:.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்.

* யுதாஜித்வீரசேனையோர்யுத்தம்.

(க-௩) பின்னர் ஒருத்தருக்கொருத்தர் பேசுஞ்சொல்லிற் கோபமுடையவராயும், ராஜ்யத்தைக் கொள்ளை கொள்ளவேண்டுமென்கிற பேராசை யுடையவர்களாம் போரை மேற்கொண்ட சர்வாயுத பாணிகளாயுமுள்ள யுதாஜித்து வீரசேன னென்கிறவர்களுடைய சேனைகள் தடிகளைச் சுழற்றிச் சுழற்றி மேன்மேலும் விட்டு எங்குந் தடிமயமே யாக்கினர். அப்பொழுது யுதாஜித்து வில்லைத்தாங்கினவனுய்த்தான் ஜயமடையத்தக்கவனென்கிறஅடையாளத்தைக் காட்டுவதாகிய கொடியை முன்னுயர்த்தி நடத்தி, அதன்பின்னர்த் தான்வரவழைத்திருக்கிற திரண்ட சேனைகளைக் கொண்டுபோரைசெய்வித்துச் செயத்தை யடைய வேண்டுமென்

---

* யுதாஜித்துக்கும் வீரசேனனுக்கும் யுத்தம்.

கிற எண்ணமுடையவனுதலால் அவர்களை முன்னேபோக்கித்தான் அவர்களுக்குப்பின்னே நின்று யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்கினன். இந்திரனுக்குச் சமானமாகிய வீரதேஜஸையுடையவனுகிய வீரசேனன் யுதாஜித்தோடு யுத்தஞ்செய்ய வேண்டுமென்னு மெண்ணமில்லாதவனு யிருந்தும் அவன் சொற் போரையொழித்து விற்போருக்குவந்தனனுதலால் எதிர்த்தவனேடு எதிர்த்துப்போர்செய்வது க்ஷத்திரியதரும மென்பதையும், தன்பேரனுக்குரியக்ஷேமத்தைத் தேடுவது தருமசீல மென்பதையும் நீதியாக வெண்ணி யுத்தஞ் செய்யத்தலைப்பட்டு மகாகோப முடையவனுகியும் ஒருவராலும் கெடுக்கப்படாத பராக்கிரமத்தை யுடையவனுகியும் சிங்கம் போற் கெர்ச்சித்து யுதாஜித்தைப் பார்த்துச் சிறிதுமஞ்சாமல் மேகங்கள்மலைமேல் நீரைப் பொழிவதுபோல் பாணவருஷங்களை அமோகமாகப்பொழிந்தும், கூர்மையாகியும் அதிவேகமாய்க்குறி தவறுமல் கொல்லத்தக்க ஆற்றலுடையதாகியுமுள்ள விசிகமென்கிற ஓர்வகைப்பாணங்களை ஒன்றிரண்டு பலவாக விட்டும் அசையாமற் கடினன். அவைகளையுதாஜித்தென்பவன் அதிவேகமாய்ப் பாயத்தக்க சிலீமுகபாணங்களால் வெட்டினுன். இவர்களிவ்வாறிருக்க, பார்ப்பதற்கு அதிபயங்கரரூபிகளாயிருக்கின்ற யானைவீரர்களோடு யானைவீரர்களும், குதிரை வீரர்களோடு குதிரை வீரர்களும், தேர் வீரர்களோடு தேர் வீரர்களும் சமயுத்தஞ்செய்தனர். இவ்வாறு அவ்விரு அரசரும் செய்வதாகிய போர்த்திறத்தையும், அவர் சேனைகள் செய்வதாகிய போரின் சதுர்ப்பாட்டையும் எங்குங் கண்டிலோமென்று ஆகாயத்திற் றேவர்களும் போர்க்களத்தைச்சூழ்ந்து ருஷிகள் மாநுடர் முதலியோரும் அதிசயித்துப் பாக்கவும், மாமிசங்களைப் பக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிற கழுகுகள் எங்கும் வட்டமிட் டுலாவுதலுமா யிருந்தன.

(எ-கஎ) அப்போர்க்களத்தில் பாவமிகுந்த பிராணிகளுடைய கண்களுக்குப் புலப்படுவதாகியும், மகா பயங்கரமாகியு முள்ள இயமலோகத்திற்குப் போகும் வழியில் வெள்ளங்கொண்டோடும் வைதரணிநதியைப்போல் நால்வகைச்சேனைகளுடைய உதிரவெள்ளம் பெருக்கெடுத் தோடிற்று. மயிரினுல் நரவீரர்களுடைய தலைகள் அங்குள்ள மணற்குன்றுகளில் பரவியிருக்க அவைகளை அவ்வுதிரவெள்ளம் அடித்துக்கொண்டு போயிற்று. அதைப்பார்க்குங்கால் நதிக்கரையின்கண் விளையாடும் சிறுவர்கள் அக்கரையிலுள்ள

தும்பீபலமென்னும் பழத்தைப் பறிக்கும்பொழுது அவை அந்நதி
யிற்றவிறிவீழ்ந்து ஒன்றோடொன்றடிபட்டுப் புரண்டுபுரண்டு செல்
வதுபோலிருந்தன. தேரினின்றும் பூமியில்வீழ்ந்திறந்துபோன ஒரு
வீரனை ஓர் கழுகானது மாம்சபக்ஷண நிமித்தம் அவன்மேற்றங்கி
அவனங்கமுற்றும் உலாவித்திரிந்து மயங்கிற்று. அதனைநோக்குங்
கால் அவ்வுடம்பை விட்டுப்போன வீரன் வீழ்ந்து கிடக்குந் தன்
சரீரத்தைப் பார்த்து இவ்வுடம்பைவிட்டு எப்படிப்போவதென்
றெண்ணி மீளவு மவ்வுடம்பில் எவ்வழியாய்ப் பிரவேசிப்பதென்று
பார்ப்பதுபோலிருந்தது. ஓ அரசனே! இதுவென்ன ஆச்சர்யம்.
போரிலிறந்துபோன ஓர் வீரன் விமானரூடனாய் ஓர் தேவஸ்திரீ
யுடன் ஆகாயத்திற் போம்போது தன் மடியிலிருக்கின்ற அவளைப்
பார்த்துப் பாணத்தாலடிபட்டுப் பூமியில் வீழ்ந்து கிடக்கின்ற ரம
ணீயமாகிய என்னுடம்பைப் பார்ப்பாயாகவென்றுதன்மனதிற்றோ
ன்றும் தன் சரீரத்தின் சுந்தரங்களை யெல்லாஞ் சொல்லத்தொடங்
கினன். ஒருவீரன் சத்துருக்களாலடிக்கப்பட்டிறந்து ஒரு தேவ
ஸ்திரீயோடுகூடி வீரசுவர்க்கத்தை யடைந்தனன். அவனைப் பிரிந்தி
ருக்க அறியாத அவனைமனைவி அக்கினியில் அவனை வளர்த்தித் தா
னுஞ் சககமனஞ்செய்து அவ்வுலகிலுந் தன்கணவனோடு கூடிப்பிரி
யா திருந்தனள். அப்போர்க்களத்தி லிறந்துபோன இரண்டுவீரர்
கள் சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்தபொழுது அவர்களைநோக்கி ஓர்
அப்சரஸ்திரீவர அவளைக்கண்ட அவ்விருவரும் எனக்குனக்கென்
று வாதிட்டுக் கலகங்கொண்டு ஆயுதங்களேந்தி அங்குமிங்கு முல
விப் போர்புரியத் தலைப்பட்டனர். ஒருவீரன் உருவத்திற் சிறந்தவ
ளாயும் மகா குணவதியாயுமுள்ள ஒரு அப்பரஸ்திரீயை யடைந்து
மிகவும் பிரியமுடையவனாய்த் தன்னிடத்தில் மோகங் கொள்ளத்
தன்னுடைய இயற்கையான குணங்களை விரிவாய்ச்சொல்லமுயற்சி
யெடுத்துக்கொண்டனன். ஒருவீரன் சுவர்க்கத்தை யடைந்தகாலத்
தில் அவனைநோக்கி நல்ல சுந்தரவதியாகியும் நல்லன்புள்ளவளாகியு
முள்ள ஓரப்சரஸ்திரீயானவள் அடைந்தும் அவன் அவளை அங்கீ
கரிக்காமல் தான் யுத்தத்தில் ஜயமடையவெண்ணிய வெண்ணம்
பழுதுபட்டமையால் இவளால் வருஞ் சுகம் நமக்கென்ன பிரயோ
ஜனமாமென்று மோகங்கொள்ளாது கிலேசங்கொண்டிருந்தனன்.
வீரர்கள்செய்தி இங்ஙனமிருக்க அப்போர்க்களத்தினின்று மெழு
ந்த தூசுகள் ஆகாயமளாவிச் சூரியன் தோன்றாதவண்ண மிருளாக்
கின. பின்னர் தெய்வகதியாய் அவை சமுத்திரத்தில் விழ அது

கண்ட சூரியன் ஆனந்தமுடையவனுய் முன்னையிலும் அதிகமாகப் பிரகாசித்தனன். இவ்வண்ணமான அரிய போரில் யுதாஜித்து மூன்றுபாணங்களால் வீரசேனனைத் தலையில் மோதத் தலை யுடைபட்டுப் பூமியில் வீழ்ந்திறந்தனன். அவனைச் சேர்ந்த சேனைகளும் நடுக்கமுற்றுப் போர்செய்யும் பலமற்று நான்கு பக்கங்களிலு மோடிப்போயின.

(கஅ-சரு) இச்செய்தியை இவன்மகளாகிய மனோரமைகேட்டு அந்தோ! அந்தோ! என்றேங்கி யேங்கி இப்பொழுது நம்பிதாவைக்கொன்ற யுதாஜித்து கெட்ட எண்ணமுடையவன், பாபாத்மா, இவன் இராஜ்யாபேக்ஷையினுல் நமது புத்திரனையும் நமது பிதாவைக் கொன்றதுபோல் கொன்றுவிடுவா னென்பதிற் சந்தேகமுமுண்டோ! இதற்கு நாமென்செய்வோம்! எவ்விடத்துக்குப்போவோம், நமக்குப் பிதாவும்போயினுர், பர்த்தாவும் போயினுர், புத்திரனுேமிகவும் பாலனுயிருக்கிருன். இந்தயுதாஜித்து நம்முடைய புத்திரனுக்குப் பட்டமாகக் கூடாதென்று கொண்ட லோபகுணமானது மிகவும் நீசமானதல்லவா! அந்தநீசகுணமானது எவனுக்குத்தான் கெடுதியையுண்டாக்கமாட்டாது. அதுஎந்தப் பாவத்தொழிலைத்தான் செய்வதற்குத் துணியச்செய்யாது. அந்த லோபகுணமுடைய மானுடர்கள் தந்தைதாயார்களையும் உடன்பிறந்தாரையும் பந்துசனங்களையும் ஆசாரியனையும் தன்னை அடைக்கலம்புகுந்தவர்களையும் கொலைசெய்ய என் துணியார்கள்! இதில் நாம் என்னயோசனை செய்யவேண்டிய திருக்கிறது! ஒன்றுமேயில்லையென்று சிந்தாகுலமுற்று மீண்டும் சிந்திக்கத்தொடங்கினள்:—

இந்தப்பாவியாகிய யுதாஜித்து லோபகுண முடையவனுயிருத்தலினுல் இவன் புசிக்கக் கூடாதவற்றைப் புசிப்பான். புணரக் கூடாத ஸ்திரீயைப் புணர்வான் தருமத்தையு மிழப்பான். இந்த நகரத்தில் நமக்குப் பலிஷ்டனுகிய சகாய புருஷ னெவனிருக்கின்றுன்? நாமெவனுடைய ஆதரவிலிருந்து புத்திரனை ரக்ஷிக்கலாம்? அவனுல் புத்திரன் கொல்லப் படுவானுனுல் நா மென்ன செய்யலாம்? இப்போது நம்மை காக்கத்தக்கவர் ஒருவருமில்லையே, அந்தச்சக்களத்தியாகிய இலீலாவதியும் இனி எப்பொழுதும் விரோத முடையவர்களாய்ப் பெரும்பாலும் பகையாளியாகவேயிருப்பாள். அவள் நமது புத்திரனிடத்தில் தயையுடைய வளாயிருப்பாளா. அந்த யுதாஜித்து போர்க்களத்திலிருந்து நகரத்துக்குவருவானேயானுல் நம்மை இவ்விடத்தில் வைப்பானு! துறத்தி

யே விடுவான். குமாரனையாவது பரிபாலிப்பானோ வென்றால் அ வனைப்பாலனென்று நினைத்துச் சிறையிற்றான்வைப்பான்.

நாம் பூர்வத்தில் தாயார் கருப்பத்திலிருந்த சிசுவானது இந்தி ரனால் ஏழுதுண்டங்களாகக் கண்டிக்கப்பட்டதென்றும் பின்னர் அத்துண்டங்களும் ஸப்த மருந்துகளாயிற்றென்றும் கேட்டிருக் கின்றோம். சிலரால் அவ்விந்திரன் தான் கருப்பத்திற் பிரவேசித்து வச்சிராயுதத்தைக் கையில் சூக்ஷுமமாய்த் தாங்கி அங்கிருந்த சிசுவைப் பலதுண்டங்களாக வெட்ட அத்துண்டங்கள் நாற்பத் தொன்பது மருத்துக்களாக ஆயிற்றென்றுங் கேட்டிருக்கின்றோம். சிலரால் சக்களத்தியாகிய ஒரு ராஜஸ்திரீ கர்ப்பத்திலிருக்கும் சிசு நாசமடையும் பொருட்டு விஷத்தைக் கொடுத்தாளென்றும் அக்குழந்தை அதனாற் சாகாமல் எந்த விஷச்சுவாலையுடன் பிறக்க அவன் சகரனென்கிற பெயருடையவனாய்ப் பிரசித்தி பெற்றிருந் தானென்றும், ஒரு இராஜஸ்திரீயால் பெரியகுமாரனாகிய இராமன் வீட்டைவிட்டுப்போக அவன் பிதாவாகிய தசரதன் இறந்தானென் றுங் கேட்டிருக்கின்றோம். இவ்வாறான துர்மரணங்களும் கஷ்ட மான அநுபவங்களும் சக்களத்தியருடைய போராட்டத்தினால் வருவதல்லவாவென்று பலவாறாக வெண்ணித் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கினவளாய்* நம்முடைய நாயகன் இறந்தகாலத்திலும் நம்மு டைய பிதா யாருக்குப் பட்டங்கட்டுகிறதென்று கேட்டகாலத்தி லும் சுதர்சனனுக்கே கட்டவேண்டுமென்று சொல்லிய மந்திரிக ளெல்லாம் இப்பொழுது இந்தயுதாஜித்தினுடைய சுவாதீனர்களா யும் சுதந்தர மற்றவர்களாயு மிருக்கின்றனரல்லவா. நமக்கிந்த கஷ் டம் தெய்வகதியாய் நேரிட்டதன்றிவேறில்லை. ஆயினும் நாம் எங்கி யிருக்கக் கூடாது எந்தவிதமான பிரயத்தனத்தையாவது முயற்சி க்கவேண்டும். அதன்மேல் நமக்கு வரவேண்டிய சித்தியானது தெ ய்வகடாக்ஷத்தா லுண்டாகும். நாம் தீவரத்தில புத்திரனை ரக்ஷிக்க வேண்டிய பிரயத்தனத்தைத் தேடல் வேண்டுமென்று அந்தம னோரமையானவள் தன் மனதுக்குள் சில ஆலோசனைகளைச்செய் து அதனை ஆலோசித்ததற் குரியார் யாவரென்று யோசிக்கும்பொ ழுது நமக்குப் பிதாவு மில்லை இந்தக்கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்ய த்தக்க சூரனாயிருக்கின்ற ஒருபகார புருஷனு மில்லை. இது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! ஆயினும் எல்லாக்காரியங்களிலும் சமர்த்த

* கரம்-விஷம். சகரன்-விஷத்துடன் பிறந்தவன்.

னும் யோசனையிற் சிறந்தவனுமுள்ள ஓர்மந்திரியை வரவழைப்போமென் றெண்ணி அதுபோலொருவனை யழைத்து அவனை ஏகாந்தத்தில் வைத்துக்கொண்டு வெகு துக்கத்தோடு கூடினவளாய்ப் புத்திரனைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு குன்றிய மனத்தோடுஞ் சொல்லத் தொடங்கினள். ஓ மந்திரி! போரில் என்னுடைய தந்தை இறந்துபோயினர். புத்திரனோ மிகவும் பாலியன். என்னுடைய பிதாவைக்கொன்று என்மகனைப்பரிதபிக்கச் செய்யவந்த யுதாஜித்தோ மிகவும் பலவானு யிருக்கின்றான். ஆகையால் யான் செய்யத்தக்கது இதுவென்று நீசொல்லவேண்டுமென்றனள். மந்திரி அந்த மனோரமையைப் பார்த்து, ஓ அம்மணி! நீ இவ்விடத்தில் இருக்கக்கூடாது. காட்டுக்காவது காசிக்காவது போகவேண்டும். அக்காசியில் மஹா பலிஷ்டனுகியும், சமயத்துக்கேற்ற காரியங்களை அறிந்துசெய்ய வல்லவனுகியுமுள்ள சுபாஹு என்கிற என்னுடைய அம்மானிருக்கின்றான். நீ அவனிடம் போவையாயின் அவன் உன்னை ரக்ஷிக்கத்தக்கவனுவான். இப்பொழுது நீ வெளியே போவதற்கு ஓ ருபாயஞ்செய்யவேண்டும். என்னையெனில், நீ உன்னுடைய சக்களத்தியினிடஞ் சென்று உன்னுடைய பிதாவாகிய யுதாஜித்தை யான் பார்க்கவேண்டு மென்றுசொல்லிவிட்டு அவனைப் பார்ப்பதற்கு வெளியே போவதுபோல் அரண்மனையை விட்டு வெளிப்பட்டு தேரிலேறிக்கொண்டு போக வேண்டும். போவையேயாயின் உனக்கு நன்மை யுண்டாவதிற் சம்சயமில்லை என்றான். மனோரமை அந்த மந்திரி சொல்லின்படியே லீலாவதியினிடத்திற் சொல்லி விட்டு விதல்ல னென்கிறவனையும், தனக்கொத்த ஒருதாதியையும் அழைத்துக்கொண்டு மகனோடு தேரிலேறி நகரத்தைவிட்டு வெளியேவந்து மிக்க துயரத்தோடு நாம் வனத்துக்கு எவ்வாறு போவதென்று பயந்து துக்கித்தும், மனம் படிக்கப்பட்டுத் தீன தசையை யடைந்தும் பிதாசோகத்தில் மூழ்கியும், இவ்வா றொன்றின்மே லொன்றாக வியாகுலமேலிட்டு ஒருவருக்குந் தெரியாமல் கபடமா யுத்தகளத்திற்குப்போய் யுதர்ஜித்தைப் பார்த்து அப்புறம்போய் வீழ்ந்துகிடக்குந் தன்பிதாவைக்கண்டலறித் தகனதிகளை விரைவாய் நடத்தி அவ்விடம் விட்டு வனத்தை நோக்கிச் செல்லும்பொழுது கள்வர்களிற் றலைமைபெற்ற துஷ்டர்களாகிய வேடர்கள் கண்டு வழிமறித்து அவனிடத்திலிருந்த ஆபரண முதலிய சகல திரவியங்களையும் பறித்துக்கொண்டு மீதரையும் பிடிங்கிக்கொண்டு உயிரை

மாத்திரங் கொல்லாது விட்டு ஓட்டினர். ஓ அரசனே அந்தராஜஸ்திரீயானவள் உயிர் தப்பியது போதுமென்று தன் மகனையும் காவலாளிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு கங்காநதிக்குப் போகும் மார்க்கத்தை நாடித் தேம்பித் தேம்பி யழுது ஓ ராவையுட னடந்து இன்னமும் அக்கள்வர்கள் எவ்வழியாய் வருவார்களோவென்று பயத்துடன் அதிவேகமா யோடும்பொழுது தாதியானவள் அவளுடைய பரிதாபத்தைக் கண்டு அம்மணி! நீ பயப்படாதே என்று அணைத்துக் கொண்டுவர இரண்டு நாளில் கங்கைக் கரையைவந்தடைந்து தெப்பத்திலேறி மஹா பரிசுத்தமாகிய அக்கங்கையைத் தாண்டித் திரிகூட பர்வதத்திற்குப் போய் பாரத்துவாச ராச்சிரமத்தைக்கண்டு ஆங்குள்ள முனிகணங்களைப் பார்த்துப் பயமற்றவளாய் நின்றனள்.

(௬௯-௯௧) பரத்துவாசர், அந்த மனோரமையைப்பார்த்து ஓ கமலக்கண்ணளே! நீ யார்? தேவமங்கையா? பூலோக மங்கையா? யாருடையமனைவி? உனக்கு எந்தவிதமானகஷ்டம் நேரிட்டதனால் இந்தப்பாலனை யழைத்துக்கொண்டு இக்கானகத்துக்குவந்தனை? உன்னைப்பார்த்தால் இராஜ்யத்தினின்றும் விடுபட்டு வந்தவள் போற்காண்கின்றாய்? உன்னுடைய சரித்திரமென்ன? உண்மையைச் சொல்வாயென்று கேட்டனர். அந்த மனோரமையானவள் ஒன்றுக்கும் விடைகூறாமல் அவர் பாதத்தில்வீழ்ந்துப் புலம்பித் தேம்பித் தேம்பிப் பெருங்குரலிட்டழுது ரோதனஞ்செய்து ஒரு வாறு தெளிந்து ஒன்றையும் விடாது சொல்லவல்ல தோழிக்குச் சொல்லும்படிச் சொன்னாள். அவள் அம் மகருஷியைப்பார்த்து எங்களுக்குத் தெய்வம்போல் வீற்றிருக்கின்ற ஓ தவசிரேஷ்டரே! சூரிய வம்சஸ்தனும், மஹா பலிஷ்டனுமான த்ருவசிந்து என்னும் ஓர் அரசனுடைய தருமபத்தினியாகும் இந்த அம்மணி இவள் மனோரமை என்னும் பெயருடையவள். இவளைப்போலும் அந்த அரசனுக்கு லீலாவதி என்கிற வேறொரு மனைவியு முண்டு. இவள் நாயகனாகிய அந்தஅரசன் வனத்தில் வேட்டையாடச் சென்று சிங்கத்தா லிறந்தனன். இந்தப்பாலன் அவன் மகனாகும். இவன் சுதர்சனனென்கிற பெயருடையவன், இவனுடைய பாட்டன் நல்ல தருமாத்மா. அவன்தன் பேரனாகிய இவனுக்குப் பட்டங் கட்டவந்து யுத்தத்தில் மரணமடைந்தனன். அச் செய்தியைக்கேட்ட இந்த மனோரமை இனி நாமும் நம்முடைய மகனும் பிழைத்திருப்பது கஷ்டமென்றுபயந்து மானிடசஞ்சாரமில்லாத வனத்தின்வழியாக

உம்முடைய ஆச்சிறமத்தை வந்தடைந்து தானடைந்திருந்த கவலையே யொழித்துத் தேவரீருடைய சரணமே கதி யென்று இப்பொழுது அடைக்கலம்புகுந்திருக்கின்றாள். ஆகையால்தேவரீர் இவ்வம்மணியைகாக்க வேண்டும். ஏனெனில் தீனதசை யடைந்திருப்பவரையும், எந்தகாரணத்தினாலாவது பயந்திருப்பவரையும் காப்பது யஜ்ஞஞ் செய்யும்புண்ணியத்தைக் காட்டிலும் மேலானதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தல்லவா? என்றனள். அவள் வாய்மொழியைக்கேட்ட மஹருஷி மிகவும் இரக்கமுடையவராய்ம னோரமையைப் பார்த்து ஒ கற்புடையாளே! இனி நீபயமற்றவளாய் என்னுடைய ஆச்சிறமத்தி லிருக்கலாம், சத்துருவாகிய யுதாஜித் தென்பவனாலுண்டாகிய பயத்துக்கு நீ சிறிதும் அஞ்சவேண்டாம் அதி சுந்தரனாகிய உன்னுடைய குமாரனை நன்றாய்ப் பாதுகாத்து வருவாய். அவன்தான் அரசனாகப் போகிறான். இது விஷயத்தில் நீ சந்தேகித்துத் துக்கிக்கவேண்டாம். இப்பொழு துண்டாகிய வருத்தம் போல் எப்பொழுதும் உனக் குண்டாகமாட்டாது. இன்பமேயுண்டாகுமென்றனர்.

அவரது வாய்மையாகிய வார்த்தைகளை மனோரமைகேட்டுச் சிந்தாகுல மற்றவளாய் அந்த மஹருஷியினாலே ஏற்படுத்தப் பட்ட பர்னசாலையில் யாதொரு துக்கமுமின்றித் தாதியோடு சுகமாய்வசித்திருந்து தனது அரிய குமாரனைப் பாதுகாத்துவந்தனள்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

லப்தபோகாயை நம:

பதினாறாம் அத்தியாயம்.

* யுதாஜித் பரத்வாஜாஶ்ரம கமனம்.

(க-கூ) வியாஸ முனிவர் ஜனமேஜயனைப்பார்த்து ஓ பூபாலனே! மகாபலிஷ்டனாகிய யுதாஜித்து போர்களத்தைவிட்டு அயோத்திநகரத்துக்குபோய் மனோரமையினுடைய குமாரனாகிய சுதாசனனைக் கொல்லவேண்டு மென்னுந் துர் அபிப்பிராயத்தினால் மனோரமை எங்கே? அவளெங்குப்போயினள்? என்று அடிக்கடிப் பலமுறையுங் கேட்டு அவ ளெங்கில்லாமையை யறிந்து பின்னர் திக்குகடோறும் தூதர்களை யனுப்பி எவ்விடத்து மில்லாமையை

* யுதாஜித் பரத்வாஜர் ஆச்சிரமத்துக்குப் போதல்.

யறிந்து, தன்பேரனாகிய லீலாவதியினுடைய குமாரனை நல்ல சுப •தினத்தில் வசிஷ்டரா லுச்சரிக்கப்பட்ட அதர்வண சம்பந்தமாகிய மந்திரங்களால் ஜபிக்கப்பட்டு தீர்த்தங்கள் நிறைந்திருக்கின்ற கும்பங்களை மந்திரிகளைக்கொண்டு அபிடேகஞ்செய்வித்துச் சிங்காதனத்திலேற்றிச் செங்கோலளித்துப் பின்னர் பேரிகைகள் கொட்டச் சங்கங்கள் முழங்க மற்றுமுள்ள பலவாச்சியங்கள் கோஷிக்க நகர்வலம் வருதலாகிய பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தை நடாத்தினன்: அந்த மஹோத்ஸவ சமயத்தில் எழுந்த அந்தணர்களுடைய ஆசீர்வாத வசனங்களாலும், கட்டியக் காரர்களுடைய ஸ்தோத்திரங்களாலும், மங்களகரமாகிய ஜய சப்தங்களாலும் எழுந்த பேரோசையை நோக்குங்கால் அயோத்திமாநகரம் தன்னிடம் நூதனமாக அரசன் ஏற்பட்டபடியால் தானுந் திருப்தியடைந்து மகிழ்ந்து சோபனம் பாடியதுபோலு மிருந்தது. அன்றியும் அரசன் புதிதாய்த் தோன்றிப் பிரகாசிப்பதால் அவனுக்கொற்றுமையாகத் தானும் வீணா வேணு மிருதங்கமுதலிய வாச்சியங்களோடுங் கூடித் தானும் புதிதாய் விளங்கியதுபோலு மிருந்தது.

இவ்வாறான அரிய சிறப்புடன் நகரம் விளங்கிய போதிலும் அந் நகரவாசிகளும் சில பெரியோர்களும் நம தரசனுடைய மூத்த மகனாகிய சுதர்சனன் எவ்விடஞ்சென்றானோ! அவன்தாய் எங்குச் சென்றாளோ! புத்திரனோடுதான் போயினளோ! ஒன்றுந் தெரியவில்லையே! இவள் பிதாவாவது இருக்கின்றானோ வென்றால் அவனும் ராஜ்யா பேக்ஷையோடுங் கூடியசத்துருவினல் போர்க்களத்திலிரந்துபோயினன்; என்று தங்கள் தங்கள் வீடுகடோறுந் துக்கத்தையே கொண்டாடுகின்றவர்களாக விருந்தனர். இவர்களெல்லாம் அந்த யுதாஜித்தினுடைய சுவாதீனத்திலிருப்பவர்களே ஆயினும் தருமபுத்தி யுடையவர்க ளாதலால் மேற் கூறியவாறெல்லாம் எண்ணித் துக்கிக்க லாயினர்.

(௧0-௩எ) இவர்கள் செய்தி இங்ஙனமிருக்க, யுதாஜித்துத் தன் பேரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தபோதிலும் அவன் அரசியல் செலுத்தும் பருவமுடையவ னல்லனாகலின் அரசாக்ஞையை அமைச்சர் வசமாக்கித் தான் தந்நகரம்போய்ச் சேர்ந்தனன். சில நாள் சென்றபின்னர் சுதர்சனன் தன் தாயுடன் பரத்துவாஜருடைய ஆச்சிரமத்தி லிருப்பதாகக் கேள்வியுற்று அவனைக் கொல்ல வேண்டுமென் றெண்ணிச் சிருங்கபேர புரத்துக் கதிபதியாயு

மஹா சூரனாகியுமுள்ள துர்த்தரினம் என்னும் பெயருடைய வேட
ராஜனைச் சேனைகளுடன் அழைத்துக்கொண்டு சித்திரகூடம் போ
ய்ச் சேர்ந்தனன். அச்செய்தியை மனோரமை கேள்வியுற்றுப் பயங்
கரமுடையவளாய்க் கண்ணீர்விட்டழுது இனி நான் என்செய்வே
ன்? எவ்விடம்போவேன்? என்று மனங்கலங்கி நடுக்கமுற்றுப்பரத்
துதாசரிடஞ் சென்று பணிந்து ஓ சுவாமிகாள்! சத்துருவாகிய
யுதாஜித்து என் தந்தையைக் கொன்றபின்னர் தன் பேரனுக்குப்
பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தன்மகனை வாழ்வித்து இப்பொழு
து என் மகனைக்கொன்று என் வாழ்வைத் தொலைக்க வெண்ணித்
திரண்ட சேனைகளுடன் சித்திரகூடம் வந்திருக்கின்றான். இன்னும்
ஓர் கணத்துக்குள் இவ்விடம் வந்து சேர்வான். சேர்ந்தவுடன் எ
ன்னைப் பலாத்காரமாக அபகரித்துத் தீங்குசெய்வதிற் றடையில்லை
என்று மீண்டும் கூறுகின்றாள். ஐம்புலன்களை வென்ற ஓ மகருஷி
யே! என்னை எவ்விதம் பாதுகாக்க வல்லீராவீர்? பூர்வத்தில் பாண்
டவர்கள் வனவாசத்திற்குச் சென்றபொழுது அங்கு ருஷிகளு
டைய ஆச்சிரமத்திற் றங்கியிருந்த திரௌபதிக்கு அந்த மகருஷி
களையே காவலாகவெண்ணி வெளியேபோவதும் வருவதுமாக விரு
ந்தார்களென்றும், அவ்வண்ண மிருக்குங்காலத்தில் ஒருநாள் தரு
மனாதியர் வேட்டைக்குப்போக அந்தப் யாஞ்சாலி தனது தோழி
யருடன் தௌமியர்-அத்திரி-காலவர்-பைலர்-ஜாபாலி-கௌதமர்-
பிருகு-அத்திரிகோத்ரர்-கண்ணுவர்-சதக்ருது வீதிஹோத்ரர்-சுமந்
து-யக்ஞதத்தர்-ராசாசனர்-வத்ஸலர்-ககோடர்-யவக்கிரீவர் - யக்ஞ
கிருது-சைவரிஷியாகிய பாரத்துவாசர் முதலிய மகருஷிகளும், வே
தபாராயணஞ் செய்கின்ற ஏனையருஷிகளுங் கூடியிருக்கும் அவ்வா
ச்சிரமத்தில் சைனியத்தோடுங்கூடி வழியேபோகின்றவனாகிய சை
ந்தவனென்னும் அரசன் அங்கெழுந்த வேதகோஷத்தைக் கேட்டு
அப்புறஞ்செல்லத்துணியாது தேரைவிட்டிறங்கிச் சமீபித்து மகா
முனிவர்களாகிய அப்பெரியோர்களுடைய வேதத்தொனியை நன்
றாய்க்கேட்டு இரண்டுதூதர்களுடன்சென்று அங்குவீற்றிருக்கும்
பெரியோர்களை யெல்லாம்பார்த்து மிகுந்த பக்தியுடையவனாய் அவ
ர்கள் சந்நிதானத்தில் அஞ்சலியஸ்தனாய் நின்று வேதசொரூபிகளா
யிருக்கின்ற ஓ மகருஷிகாள்! உங்களடியவனாயிருக்கின்ற யான் ஜய
த்திரதன் என்னும் நாமமுடையேனென்று பணிந்து மகிழ்ந்திருந்
தனனென்றும், அப்பொழுது அவ்வாச்சிரமத்திலிருந்த ருஷிபத்தி

ணிகள் அவ்வரசனுடைய வந்தனை வழிபாடுமுதலிய வொழுக்கங்களைச் சிலரால் கேள்வியுற்று அந்தராஜன்யார்? என்று ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு அவனைப்பார்க்க யாவரும் புறப்பட்டார்களென்றும், அப்பொழுது மகாபதிவிரதையாகிய திரௌபதியையும் அவ்விருடிபத்தினிகள் மத்தியில்வந்தனளாமென்றும், இவர்கள் வருகையைப்பார்த்த ஜயத்திரதன் இருடிபத்தினிகள் மத்தியில் இலக்குமியைப்போல் பிரகாசிக்கின்ற பாஞ்சாலியைப்பார்த்து இவள் ருஷிபத்தினிகளோடு சேர்ந்தவளல்லள். இவள் தேவகன்னிகையைப்போலுங் காணப்படுகின்றாள். இந்த ஐயத்தையொழித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று தமியரைப்பார்த்து, இந்திராணியே பூமண்டலத்தை யடைந்தாள்போலும் எவ்வனத்தோடு ரூபலாவண்ணியத்தையு முடையவளா யிருக்கின்ற இந்தஸ்திரீயாருடைய மகள்? யாருடையமனையாட்டி? இவள் பெயரென்னை? அரம்பையைப்போலும பிரகாசிக்கின்ற இத்தேவமங்கை ராக்ஷஸ அம்சங்களை யடைந்திருப்பவள் போலுஞ் சிறிது உருவ பேதத்தை யடைந்திருக்கின்றாள். மகானுபாவரே! உங்க ளினத்தவராகிய ருஷிபத்தினிகளைப்போல ஒரு ருஷிபத்தினியென்று எண்ணத் தக்கவ ளன்று. இராஜபத்தினிஎன்றே எண்ணத்தக்கவள். நீர்உண்மையைச்சொல்லுமென்று வினவினனென்றும், அதற்கு அத்தவமியர் ஓ அரசனே! இவள் பாஞ்சாலதேசத்தரசன்மகள். பாண்டவர்கள் பத்தினி திரௌபதை என்னும் பெயருடையவள். இப்பொழுது நேரிட்ட சமயபேதத்தால் இவ்வனத்தில் வசிக்கின்றாள், இவளுக்கு எங்களுடைய ஆதரவு கிடைத்திருப்பதால் பாண்டவர்கள் மனவருத்தமில்லாதவர்களாய் வனசஞ்சாரிகளா யிருக்கின்றனரென்று கூறினரென்றும், அப்பொழுது அந்த அரசன் பாண்டவர்களைப் பார்க்கவிரும்பி இப்பொழுது எவ்விடம்போயினர்களென்று கேட்கத் தவமியர் அவர்கள் தேரேறி வேட்டையாடப் போயிருக்கிறார்கள். பின்னர்மிருகங்களை எடுத்துக்கொண்டு உச்சிப்பொழுதுக்கு இவ்விடம் வந்துசேர்வார்களென்று அவர்கூறினரென்றும், அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட அரசன் எழுந்திருந்து திரௌபதி சமீபத்திற்போய் வந்தனஞ்செய்து ஓ பதிவிரதையே! நீ க்ஷேமந்தானு; மகாவீரர்களான உன் பர்த்தாக்கள் எங்கேபோயினர். நீவனவாசஞ்செய்யும்படி ஏற்படுத்திய பன்னிரண்டுவருடத்தில் பதினொருவருடம் ஆய்விட்டதல்லவா? என்று க்ஷேமலாபங்களை விசாரித்தனன்.

(௩௮-௬0) திரௌபதி இவனது நன்னடையைக்கண்டு சந்தோஷித்து ஓ இராஜகுமாரனே! உனக்கு மங்களமுண்டாகுக வென்றுசீர்வதித்து நீ சிறிதுநேரம் இவ்விடத்தில் வந்தஇளைப்பாரியிருப்பையேயாயின் ஓர் கணப்பபொழுதில் பாண்டவர் வருவார்களென்று சொன்னுனென்றும், அதனை யங்கீகரித்த அரசன் அந்தத் திரௌபதியை நன்ருய்ப்பார்க்க நேரிட்டபடியால் காமாந்தகனுய் நீதியை மறந்து அங்கிருந்த மஹா பெரியோர்களையும் அலக்ஷியஞ் செய்து அவளை யபகரித்தானென்றுங்கேட்டிருக்கிறேன். ஓ முனிவரே! ஒருத்தி ஐந்துபேரைக் கணவர்களாகப் பெற்று அவர்களுடையவீரக்காவலை புடையவளா யிருந்தும், அவர்களே யன்றி அநேக மகருஷிகளுடைய நீங்காத காவலைப் பெற்றவளாயிருந்தும், ஒரு சிறிய அரசனல் அபகரிக்கப் பட்டாளென்ருல் எனக்குள்ள ஒரு கணவனுமற்று உம்முடைய ஒரு காவலிலிருக்கின்ற நான் என் பகையாளியால் பங்கமடைவே னென்பதற்குச் சந்தேகமு முண்டோ? ஆகையால் பெண்களுக்குக் காவலாகவுள்ள பண்டிதர்களாகிய புத்திமான்கள் அப்பெண்களிடத்தில் புருஷர்களாயிருக்கின்றவர் யாவராயினும் அவர்களை ஒருகணமு நெருங்கி விசுவசிக்காவண்ணஞ் செய்தல்வேண்டும். அவ்வண்ணஞ் செய்வாராயின் இருவருக்குந் துக்கமுண்டாகும். இந்த நியாயத்தை என்னைக்காக்கவல்ல தேவரீர் ஆலோசித்து யுதாசித்து இவ்விடம் வருவானுயின் அவனைவிசுவசித்து நீர் இடந்தரவேண்டாம். அன்றியும் ஒஞானசீலரே! அறிவிலியாகிய எனக்குத் தோன்றும் சில நியாயங்களைத்தேவரீரே அறிந்துகொண்டு என்னை காக்கவேண்டும். என்னையெனின் உலகின்கண் பெண் மண் பொன் என்கிற முப்பொரு ளிடத்தும் ஆசைகொள்ளாதவர்கள் ஒருவருமில்லை. அதனுல் வஞ்சகச்செயலையும் அதற்கேற்ற பாவச்செலையுஞ் செய்யத் துணிகின்ருர்கள். இவ்வித காரியங்களில் திருமால் முதலியோரும் தன்பொருட்டே யன்றிப் பிறர்பொருட்டும் செய்ததாகச் சில கேட்டிருக்கின்றேன். அவற்றுள் இப்பொழுது வேண்டிய சிலவற்றை விண்ணப்பஞ் செய்கிறேன் கேட்டருள்வீராக:—

மகாபலி, பிரகலாதன் மகனுகிய விரோசன னுடைய குமாரனல்லவா? அவன் மகா தர்மாத்மா, சத்தியசந்தன், விசேஷ சாம்பிராச்சிய முடையவன், எப்போதும் யாகங்களைச் செய்கின்றவன், கொடையாளி யெவரையும் காப்பவன், பெரியோர்களுக் கெல்லாம் பிரியமானவன், அதர்மத்தில் எக்காலத்திலும் மனங்கொள்

ளாதவன், இத்தன்மையனாகிய மகாபலிச் சக்கிரவர்த்தி விசேஷ தக்ஷிணைகளோடுங்கூடிய தொண்ணூற்றொன்பதுயாகங்களைச்செய்துமுடித்து நூறாவதுசெய்யத்தொடங்குங்காலபத்துவருணமுள்ளவரும், யோகிகளால்சேவிக்கப்பட்டவரும், பகவானுமாகிய நாராயணன் அவனிடம் ஒரு விரோதமில்லாதவராயிருந்தும் தேவர்கள் பொருட்டு காசிபருடைய புத்திரராகிக் கபடநிறைந்த வாமனரூபராய்வந்து உலகமுழுவதையும் ஓர் போக்குக்காட்டித் தானமாகப் பெற்றுக்கொண்டனர். சக்கிரவர்த்தியோ சத்தியவாக் கொன்றையே எண்ணிக்கீழடங்கினவனாயினன். கபடமற்றுக் காக்கவேண்டிய மஹாவிஷ்ணுவே இவ்வாறுகபடஞ்செய்தாரென்றால் மற்றெவர்கள் தான் இவ்வாறான வஞ்சனையைச் செய்யத் துணியார்கள்? ஆனால் இவரைப்போலும் ஒருவருஞ் செய்யத் துணியாரென்று மெண்ணுகிறேன். ஓ மஹாருஷியே! குணங்களிற் சிறந்த சத்துவகுணமூர்த்தியென்று யாவராலுங் கொண்டாடப்பட்ட திருமால் யாகத்தைக் கெடுக்கவெண்ணி குணங்களில் மிகச்சிறியதென்று பெரியோர்களா லிகழப்பட்ட வஞ்சகத்தை மேற்கொண்டு வாமனமூர்த்தி யாயினரல்லவா? இது பிறர்பொருட்டுக் கொண்ட மண்ணாசையினாற் செய்ததல்லவா?

ஓ முனிவரே! யாவருக்காயினும் மனதில் உலோபகுண முண்டாகுமாயின் பயத்தைக் கொடுப்பதாகிய பாவம் எம்மாத்திரம்? ஆகவே அவர்கள் பாவஞ்செய்யத் துணிகிரார்கள். அவர்களுக்குப் பரலோகமில்லாமற் போகுமே என்கிற பயமு முண்டாகிறதில்லை. அவர்கள் பிறருடைய பொருள்களை யபகரிக்க வேண்டுமென்றே மனவாக்குக் காயங்களால் முயற்சிக் கின்றவர்களாகலான் அவர்களெவ்விதத்துங் கெடுதியடைவார்கள். இவர்களேயன்றித் தெய்வத்தை வழிபடு கின்றவர்களுக்கும் பொருளாசை விட்டு நீங்காமல் அப்பொருளுக்கே தெய்வத்தை வழிவடுவதினால் அத்தெய்வமும் வர்த்தகஞ் செய்வோனுக்கு வர்த்தக மூலத்தினாலும் தானமாக ஏற்பவனுக்குத் தானமூலத்தினாலும் நாயகமற்ற பொருள்களுக்கு நாயகமாகுங் காரணத்தாலும் பிறரைக் கொண்டு பிறருடைய பொருளையே அவர் வேண்டியவாறு கொடுப்பதல்லாமல் தான் கொடுப்பதில்லை. ஏனெனில் பொருளாசையுடையவர்களுக்குப் பிறரிடத்தில் விசுவாச முண்டாகிறதில்லை. அது உண்டாகாதவர்களிடத்தில் தெய்வங்களுக்கு விசுவாச முண்டாகிறதில்லை. பொருளாசை யுடையவர்களுக்கு விசுவாச முண்டா

கிறதில்லை என்பதற்குச் சில நியாயங் கூறுகின்றேன். என்னை யெனில், வைசியர்கள் வியாபாரஞ் செய்யுநிமித்தம் அநேக வஸ்துக்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு ஒ கடவுளே! எனக்கு இவைகளால் விசேஷ லாபமும் சாம்பிராஜ்யமும் உண்டாக வேண்டுமென்று வேண்டுகின்றனர். அவ்வண்ணம் பிரார்த்திக் கின்றவர்கள் ஒ கடவுளே! நீ எனக்கு லாபங்கொடுக்கும் பொழுது பிறரை வஞ்சித்தாவது, வருத்தியாவது கொடுக்கவேண்டுமென்று வேண்டுவதுண்டா? பொருளைச் சம்பாதிக்குஞ் சமயங் கூடும்பக்ஷத்தில் பிறர்பொருளைக் கொள்ளும் ஆசையுண்டாகாமற் போகிறதா! அப்பொழுதுதான் அதிகவிலை கூறி எவ்விதத்தினலாவது பிறர்பொருளைக் கொள்வதற்கு விரும்புகின்றார்கள். இவ்வண்ணம் விரும்புவது ஒருசமயமன்று எப்பொழுதுமேயாம். ஒ ஆசையற்ற முனிவரே! இவர்களுககுப் பிறரிடத்தில் விசுவாசம் எங்கே யுண்டாயிற்று? நிலையில்லாத பொருளில் ஆசையும், பரகதியைவிரும்பாத அஞ்ஞானத்தையுமுடைய இவர்கள் தீர்த்தயாத்திரை செய்வதும், தான தருமங்களைச் செய்வதும், வேதாத்தியயன முதலியவற்றைச் செய்வதும் வீணுக முடியுமேயன்றிப் பயன்படமாட்டா. ஆகையாலிவர்கள் மேற்கூறிய தீர்த்தயாத்திரை முதலியவற்றைச் செய்தாலும் செய்யாதிருந்தாலென்ன பிரயோசன முண்டாகுமோ அந்தப் பிரயோசனந்தானுண்டாகும். ஒ சாந்தகுணமுடைய பெரியோரே! இதுவரையில் நான்கூறிவந்த ஆசையுடையவர்களில் இப்பொழுது வரப்பொகிற யுதாஜித்து முதன்மை யானவனாகும். ஆகையால் ஒ மகானுபாவரே! அவன் வருவானாயின் நீர் அவனை போம்படிச் செய்யவேண்டும். நான் புத்திரனோடு உம்முடைய ஆச்சிரமத்திற்றானே சீதாதேவியைப்போல் வசிக்கிறேனென்று பிரார்த்தித்தனள். பரத்துவாசர் அவளெண்ணப்படி நடக்க விருக்கும்போது யுதாஜித்தும் வர, அவன் வருகையைக்கண்ட முனிபுங்கவர்எதிரேசென்று அவனைச் சமீபித்து ஒ அரசனே! நீ எண்ணி வருவதை நானறிவேன்; நான் சொல்வதை நீ நம்புவாயாக. மனோரமை என்னுடைய ஆச்சிரமத்துக்கு வரவேயில்லை நீ உன்னிடம் போகலாமென்று சொல்ல யுதாஜித்து ஒ முனிவரே! என் பொய் சொல்லுகின்றீர். மனோரமை உம்மிடத்திற்றானிருக்கின்றாள் நீயவளிடம் தாக்ஷணியப்படாமல் கண்டிதமா யென்னிடம் துறத்தாமற் போவீராயின் யான் பலாத்காரமாகக் கொண்டுபோவேனேயன்றி அவளை விட்டுப்போகேனென்றனன். தவசிரேஷ்டராகிய பரத்துவாசர் முன் விஸ்வாமித்திரன் வசிஷ்டருடைய பசுவை எப்

படியபகரித்தானே, அப்படியே உனக்குச் சக்தியிருக்குமாயின் மனோரமையை யபகரித்துப் போகலாமென்றனர்.

பதினாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

லப்தசுகாயை நமः

பதினேழாம் அத்தியாயம்.

* ஸுதர்சனஸ்ய காமபீஜப்பிராப்திः.

(க-ரு.) மகருஷியினுடைய வீரமொழியை யுதாஜித்துக்கேட்டும் மனோரமையைக் கொண்டுபோவதற்கே ஊக்கமுள்ளவனாய்ப் பெரியமந்திரியை யழைத்து ஓ மந்திரி! புத்திரனோ டிருக்கின்ற மனோரமையை இம் மகருஷி யனுப்புவதாகத் தோன்றவில்லை. ஆகையால் அவளைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டு போகலாமென்றெண்ணுகிறேன். புத்திமானாகிய நீ இதற்கென்ன செய்யத் தக்கதோ அதைச்சொலவாயாக எதையு மெண்ணிச்செய்ய வேண்டியது அவசியமாகலானும், க்ஷேமத்தை யடைய அபேக்ஷை யுள்ளவன் அதற்கு விரோதமான பகை அற்பமா யிருந்தபோதிலும் அதனை அலக்ஷியஞ் செய்யக்கூடாதாகலானும், செய்வானாயின் அது க்ஷயரோகம்போல் விருத்தியடைந்து முடிவில் தான்சாகுந் துயரத்தைத் தரு மாகலானும், பகையைச் சிறிதாகவெண்ணிப் போகக்கூடாதென்பதே என்னபிப்பிராயம். ஆகாயால் என்பேரனுக்குச் சத்ருவாகி இவ் வாசிரமத்தி லிருக்கின்ற சுதர்சனனை கொல்லவேண்டும். கொல்வேனாயின் எவன் என்னை இங்குத் தடுக்கக்கூடியவன். அவனுக்குச் சேனைமுதலியவையிருந்தாலல்லவோ யுத்தஞ்செய்ய வருவார்கள் ஒருவருங்கிடையாது. ஒருவருமற்ற அவன் மரித்தால் என்னுடைய பேரன் பயமற்று இராஜ்யத்தைச் சுகமாக ஆள்வான். ஆகையால் அதனையே செய்ய எத்தனிக்கிறேன் நீ என்ன சொல்லுகின்றாயென்று மீளவுங் கேட்டனன்.

(சு-உச)மந்திரி ஓ அரசனே! நீ இச் சாகசமான செயலைச் செய்யவேண்டாம். மகருஷி சொல்லியதை நீ யோசித்தவனாகத் தோன்றவில்லை. அவர் திருஷ்டாந்தமாக வெடுத்துக்கூறிய விஸ்வாமித்திரனுடைய செய்தி நீ யறிந்திலாய்போலும். பூர்வத்தில் விஸ்வாமித்திர னென்பவன் காதிராஜனுடைய குமாரனாயும் அரசர்களிற் சிறந்தவனாயு மிருந்தவன். அவன் ஓர்கால் வசிஷ்ட ராசிரமத்

---

* சுதர்சனன்காமபீஜமென்னும்மந்திரத்தைச்சொல்லப்பெறுதல்.

தையடைந்து அவரைப்பணிந்து அவர்கொடுத்த ஆசனத்தி லிருந் தனன். மகாத்மாவாகிய வசிஷ்டர் அவனைநோக்கி இன்று உன் சேனைகளுடன் போஜனஞ் செய்து போகவேண்டுமென்று சொல் லிக் காமதேனுவை யழைத்து அதனால் அவரவர் விருப்பத்துக் குத் தக்கவாறு அறுசுவையோடு கூடிய வுண்டிகளை யுண்டாக்கி அவரவரையு முண்பித்துத் திருப்தி செய்வித்தனர். விஸ்வாமித்தி ரன் இவை யாவும் காமதேனுவின் பிரபாவமென்றறிந்து வசிட் டரை நோக்கி ஒ சாந்தகுணமுள்ள சீலரே! கும்பம்போலும் மடி படைத்த ஆயிரம் பசுக்களை உமக்குத் தானமாகக் கொடுக்கின் றேன், நீர் இக் காமதேனு ஒன்றை மாத்திரம் கொடுமென்று பிரார்த்தித்தனன். வசிஷ்டர் ஒ அரசனே? இக்காமதேனு எனது ஹோமார்த்தமாக வுள்ளதாகையால் அதனை யொருபொழுதுங் கொடுக்கமாட்டேன் நீ எனக்குககொடுக்க வுத்தேசித்த ஆயிரம் பசுக்களெனக்கு வேண்டாம் நீயே வைத்துக்கொள் ளென்றார். விஸ்வாமித்திரன் அவர் கூறிய வுண்மையை யறியாது மறுபடியும் உமக்காயிரம் பசு போதாதென்றிருக்குமாயின் பதினாயிரமாவது லக்ஷமாவது இவ்வளவன்றி உம்முடைய மனதிற் றோன்றுகின்ற அவ்வளவாவது கொடுங்கின்றேன். நீர் இக்காமதேனுவை மாத் திரந் தடையில்லாமற் கொடும். அப்படி நீர் கொடாமற் போவீரா னால் யான் பலாத்காரமாகக் கொண்டுபோவதிற் றடையில்லை யென்றான். வசிட்டர் ஒ அரசனே! என்னிபித்திலிருக்கும் பசுவை என்னுடைய மனப்பூர்த்தியாகக் கொடுக்க மாட்டேன். நீயே உன் னிஷ்டப்பபடிக் கொண்டு போகக் கூடுமானல் கொண்டு போகலா மென்றார். உடனே விஸ்வாமித்திரன் மகா பலசாலிகளாகிய தன் சேனைகளைப்பார்த்து இக்காமதேனுவை நீங்கள் பிடித்துக்கொண்டு போங்களென்று கட்டளையிட அவர்கள் காமதேனுவை இலேசாக வெண்ணிப் பிடிக்கத்தொடங்கியபொழுது, அழு கண்ணீர் விட்ட ழுது நடுக்கத்தோடும் வசிட்டரைநோக்கி, ஒ முனி சிரேஷ்டரே! எந்தக் காரணத்தினால் என்னை இவர்களிடம் விட்டுவிடத் துணிந் தீர்? இவர்களோ என்னை யிழுக்கின்றார்கள், உம்முடைய சம்மதம் யாதென்று கேட்டது. வசிஷ்டர் யான் எனுன்னை விடுகிறேன் மன தினாலும் விடுவதற்கு இச்சை கொள்ளேன், இத்த விஸ்வாமித்தி ரன் என்னால் செய்யப்பட்ட உபசாரத்தை யேற்றுப் பின்னர் அவ் உபசாரத்திற் கெல்லாம் காரணம் நியென்றுணர்ந்து உன்னைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டுபோகப் பிரயத்தனப்பட் டிருக்கிறான், யானென்செய்வே னென்றார். அவரது கருணைமொழிகளைக் கேட்ட

காமதேனு ஓர் உங்காரத்தொனியை யாவரு மஞ்சச் சத்தித்தது உடனேமகாகோரரூபத்தோடுங்கூடிய இராக்ஷசர்கள்கவசம்பூண்ட சரீரமுடையவர்களாயும், ஆயுதங்களேந்திய கரங்களை யுடையவர்களாயும் அக்காமதேனுவின் சரீரத்தினின்றும் வெளிப்பட்டுச் சூழ்ந்திருக்கின்ற சைனியங்களை யுறத்துப்பார்த்து நில்லுங்கள்நில்லுங்களென்று சொல்லிக்கொண்டேயாவரையுங் கொன்று மறைந்தார்கள். காமதேனுவும் பயமற்று வசிட்டரிடத்தில் சுகமாகத்தங்கிவிட்டது. விஸ்வாமித்திரன் இது என்ன ஆச்சரியமென்று மனவருத்தமுற்று அக் காமதேனுவினிடத்தில் பயபக்தி யுடையவனாய்த் திரும்பிச் சேனைகள் மாண்டதை யெண்ணிக் கலக்கமுற்று க்ஷத்திரியருடைய மந்திரசத்தி என்ன வன்மை யுடைத்தென்று நிந்தித்துப் பிரமருஷிகளுடைய மந்திரசத்தியே வன்மையுடைத்தென்று புகழ்ந்த அந்தமந்திர வீரியத்தைத் தானடையவெண்ணிப் பின்னரது கைகூடுத லரிதென்றுநினைத்து, அரிதாயினும்அதனையேதேடவேண்டுமென்று மீண்டுங் கருதி நகரத்துக்குச் செல்லாது அநேக காலம் வனத்திலேயே கடினமாகிய தவத்தைச் செய்து க்ஷத்திரியருடைய * தேஜோபலத்தை யொழித்துபிரஹ்மதேஜோபலத்தை யடைந்தான்.

(உ௫-௩௧) ஆகையினால் ஓ அரசனே! தவசிகளை இலேசாக நினைத்து அவர்கள் விரோதத்தைக் கொள்ளவேண்டாம். அவர்களை வெற்றிகொள்ள ஒருவராலு முடியாது. அவர்களுடைய கோபம் குலநாசத்தை யுண்டுபண்ணும். இதனை யாலோசித்து மஹாதபஸ்வியாகிய பரத்துவாசரை நமஸ்கரித்து இனிய மொழி கூறி உன்னுடைய நகரை யடையும் வழியைத் தேடுவாய். நீ பகையாளியாக நினைக்கும் பாலனாகியசுதர்சனனுக்குத் தனமிருந்தால்லவா அவன் உனக்கு வருத்தத்தை யுண்டாக்குவான். அவனிடத்திலென்ன விருக்கின்றது? அவனென்ன செய்யப்போகின்றான்? நாதனில்லாதவனாயும் பலஹீனனாயு மிருக்கின்ற அவனிடத்தில் நீ வைரங்கொள்வது வீண்தானே? யாவரிடத்திலுந் தயை யிருக்கவேண்டும். யாவரும் ஒரு தெய்வத்தின் சுவாதீனத்தி லிருக்கின்றவர்களே யன்றி வேறில்லை. ஒருவரை யொருவர் ஏதேனுஞ்செய்வதற்கு முடியுமா? ஒருவருக்கு எது வரத்தக்கதோ அது அவசியம் வந்தே தீருமல்லவா அதனைத் தடுக்கமுடியுமா? ஆகவே ஒருவர் சுகத்தைப்பார்த்துப் பொறாமைப் படுவதினால் வரும் பிரயோஜனமென்னே? தெய்வபலமிருந்தால் ஒருசமயம் வச்சிராயுதமும் ஓர்

* தேஜோபல மென்பது- மந்திர வீரியம்.

புல்லுக்கொப்பாகும், அற்பமாகிய முயலும் புலியைக்கொல்லும். அதுபோலவே சிறிய வோர் மசகமும் யானையைக்கொல்லும். அஃதில்லையாயின் திரணமாகிய ஓர் புல்லும் வச்சிராயுதமாகும். ஏனையவும் அப்படியேயாகும். புத்திமானாகிய ஓ அரசனே! எனது இதமாகிய சொல்லை அங்கீகரித்து கோபத்தைத் தணித்துச் சுதர்சனன் இங்குச் சுகமாக வசிக்கவிட்டு நாம் போவோமொன்று கூற யுதாஜித்து ஒருவாறு கோபந்தணிந்து மந்திரி வார்த்தையின்படி பரத்துவாசரை வணங்கித் தன்னகரம்போய்ச் சேர்ந்தனன்.

(ரு௨-சக.) பின்னர் இச்செய்தியெல்லாம் மனோரமை யறிந்துத் தனது புத்திரனுடன் வாழ்ந்திருக்கும்போது சுதர்சனன் யாதொரு பயமில்லாமல் ஐந்துவயதளவும் அங்குள்ள முனிபுத்திரர்களோடு விளையாடிக்கொண்டிருந்தனன். ஓர்நாள் ஓர் முனிபுத்திரன் மனோரமையோ டிருக்கின்ற பேடியைப்பார்த்து. ஓ க்லீபனே (நபும்ஸகனே) இங்கு வாவென்றழைத்தனன். அப்போது சுதர்சனன் அப்பதத்தின் முதலெழுத்தைத் தனக்கு விவரமாயும் நன்றாயுந் தெரியும்வரையிற் கேட்டு அதனை மிகவும் பிரியத்துடன் அடிக்கடியும் * அநுஸ்வாரத்தோடுச்சரித்து வந்தனன். காமராஜமென்கிற பீஜாக்ஷரம் அதுவாதலால் அதனையுச்சரித்துவந்தபாலியனாகிய சுதர்சனனுக்குப் பூர்வ புண்ணியவசத்தால் அதனை யுச்சரிப்பதில் மனதுக்கோ ராதரவும், அதன் பயனை அடையவேண்டிய சம்பந்தமில்லாமல் ஒருவருடைய ஏவுதலில்லாமல் இயல்பாகவே அவனை மறவாதிருத்தலாகிய திறமும், மந்திரத்துக்குரிய ருஷி - சந்தஸு - தியானம் - நியாசமுதலியன உணர்ந்திலனாயினும் அது சாரமுள்ளதென்றுணர்ந்த அறிவுடையனாயும் அவ் வக்ஷரத்தை மாத்திரம் இடைவிடாது பதினொருவயதளவும் ஜபித்து வந்தனன் அப்பருவததில் பரத்துவாச முனிவர் உபனயனஞ் செய்துப் பின்னர் வேதாத்தியயனத்தையும் தனுர்வேதமுதலிய சகலகலைகளையுங் கற்பித்துவர அவன் ஜபித்துவரும் மந்திரபலத்தால் விதிப்படி யாவையு மெளிதிலுணர்ந்து மற்றோரிடத்திற் சென்று அங்குள்ள முனிவர்களிடத்தில் இன்ன நூலைக் கற்றுணர வேண்டுமேஎன்கிற ஏக்கமுமற்று இருந்த விடத்திற்றானே சர்வ சாஸ்திர பண்டிதனாய்த் தன் தாயை மறவாது அவளுக்குறிய பணிவிடைகளைச் செய்து நதிக்கரையில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தனன். ஓர்நாள் அவன்முன்னே செவந்த வஸ்திரத்தோடுங் கூடினவளாய், செவந்த

* அநுஸ்வாரமென்பது ० இக் குறியுடையது. அதனைத் தமிழில் மகர வொற்றாக வுச்சரிக்கப்படும்.

நிறமுடையவளாய்,செவந்த ஆபரணம்பூண்டவளாய், கருடவாகனத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற அற்புதமாய் விளங்கும் விஷ்ணு சத்தியாகிய மகாலக்ஷ்மி சொரூபிணியாய்த் தரிசனந்தந்து தநுசையும் மிகவுங் கூர்மையாகிய அநேகபாணங்களையும் அம்பறாத்தூணியையும் வச்சிரகவசத்தையுங் கொடுத்து மறைந்தனள். அச்சமயத்தில் அவ்வழியாய்வந்த காசிராஜனுடைய தூதர்களிற் சிலர் சுதர்சனனுடைய பேரழகைக்கண்டு தங்கள் அரசன்மகளாகிய சர்வலட்சணங்களோடுங் கூடிய சசிகலை என்னுங் கன்னிகையிடத்திற்சென்று அவனுடைய அங்கவிசேஷங்களையும், இரண்டாவது மன்மதனென்று சொல்லும்படி யமைந்துள்ள சவுந்தரியத்தின் பெருமையையும், வீரபாராக்கிரமத்தினுடைய மிகுதிப்பாட்டையு மெடுத்துக் கூறினர். அக்கன்னிகை அவர்களால் சொல்லப்பட்டன வெல்லாங்கேட்டு அப்பொழுதே அவனைக்கண்டவள்போலு மகிழ்ந்து அதனைத்தனககுக் கணவனாக மனதினால்நிச்சயித்து மன்மதனுடைய பாணத்துக் கிலக்காயினள். உலகமாதாவாகிய தேவி ஓர்நாளிரவில் அக்கன்னிகையின் சொப்பனத்தில் பிரசன்னையாய் ஓ பெண்ணே! நீகேள்விப்பட்ட சுதர்சனனென்கிற இராஜபுத்திரன் எனபக்தன்; அவனைப் புருஷனாக நீவரித்துக்கொள்வையேயாயின் அவனே உனக்குச் சர்வாபீஷ்டங்களையுங் கொடுக்குங் கடவுளாவனென் றனுக்கிரகஞ்செய்து மறைந்தனள். சசிகலை தேவியினுடைய மனோகரமாகிய திருவுருவத்தைச் சொப்பனத்தில் தெரிசிக்கப் பெற்றதையும் அவள் தன்னெண்ணம்போல் அநுக்கிரகித்ததையும் நினைத்து விழித்து நமதெண்ணமுடிந்ததென்று சந்தோஷித்தெழுந்து என்றுமில்லாதமுகமலர்ச்சியுடையவளாய் உள்ளே யடங்கப்பெறாத ஆனந்தத்தோடு மூலாவிக்கொண்டிருந்தனள். அதுகண்ட அவளன்னைபார்த்து நீ இவ்வளவு சந்தோஷத்தோடுங் கூடியிருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்றுகேட்கக் கன்னிகையானவள் நாணமுடையவளாய் அக்காரணத்தைச்சொல்லாமல் தான்கண்ட சொப்பனத்தை அடிக்கடிஎண்ணிச்சந்தோஷித்துத் தனக்குத்தானே சிரித்துக்கொண்டு தன்னுயிர்த்துணையாயுள்ள ஒருதோழியைப்பார்த்துச் சொப்பனத்தைக் கண்டவண்ணம் சொல்லிவிட்டுப் பின்னர் தோழிகளோடு விளையாடுதலையெண்ணி யழைத்துக்கொண்டு சண்பகமரங்களால் பிரகாசிக்கின்ற உத்யானவனத்தை யடைந்து அங்கொருசண்பகவிருக்ஷத்தின் கீழ்நின்று அம்மரத்திலிருக்கும் புஷ்பங்களைப் பறித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் ஓர் பிராமணன் அம்மார்க்கத்தில் அதிவேக

மாய்வர அவனை நமஸ்கரித்து, ஓ மகானுபாவரே! நீர் எந்ததேசத்திலிருந்து வருகின்றீரென்று இனியமொழிகளாற் கேட்டனள். அதற்கந்தப் பிராமணன் ஓ யௌவனவதியாகிய கன்னிகையே!நான் பரத்துவாச ராச்சிரமத்திலிருந்து ஓர் காரியத்தையெண்ணிவருகின்றேன். நீ என் என்னையாரென்றுகேட்கின்றாய்; அதனைச் சொல்லென்றான்.

(ரு அ-சூ உ) சசிகலை தனக்குத் தேவி யநுக்கிரகஞ்செய்தகணவன் அந்த ஆச்சிரமத்தி லிருப்பதாகக் கேள்வியுற்றிருக்கின்றாளாதலால் அவன்பெருமையை அந்தப்பிராமணனால் நன்றாயறிந்துகொள்ளலாமென்றெண்ணி, ஓ மகானுபாவரே! நீர் சொல்லிய அந்த ஆச்சிரமத்தில் கண்களால் அதிசயித்துக் காணத்தக்கதாகியும், உலகத்தி லில்லாததாயுமுள்ள விசேஷங்களேதேனுமிருக்கக் கண்டதுண்டோவென்றாள். அந்தப்பிராமணன் ஆஹா அவ்விடத்தில் நான்கண்டதொன்றுண்டு. ஆனால் அது அஃறிணைப் பொருளன்று. உயர்திணைப்பொருளாகிய ஒரு மகாபுருஷனாகும். அவன் யாரெனின், த்ருவசிந்துவென்னும் அரசனுடையபுத்திரன், * சுதர்சனனென்னும் பெயருடையவன். அந்த ஸ்ரீமானுடைய நாமமெப்படியோ அப்படியே ரூபலாவண்ணிய முதலியனவும் அவனுக்கு அமைந்திருக்கின்றன. ஓ கன்னிகையே! புருஷ சிரேஷ்டனாகிய அந்தச் சுதர்சனனை எந்த மாநுடனுடைய கண்கள் காணப்படவில்லையோ அக்கண்கள் பிரயோசன மற்றனவாம். ஆண்மக்களுக்கே இந்த கதியாயின் பெண்களுக்கு நான் வேறு சொல்லவேண்டுமா? ஏனிவ்வண்ணஞ் சொல்லுகின்றேனென்றால் சிருட்டியி லாசையுடைய பிரஹ்மா குணங்களிற் சிறப்பாகச் சிலரையும் உருவங்களிற் சிறப்பாகச் சிலரையும் இவ்விரண்டிலும் ஈனமாகப் பலரையும் எண்ணாது படைப்பதுபோல் இவனைப் படைக்காமல் எல்லாமும் இவனிடத்திலேயே அமைந்திருக்க வெண்ணிச் சிருட்டிக்கப்பட்டவனாய் விளங்குகின்றான். ஓ சுந்தரவதியே! இப்பொழுதொன்றெண்ணுகிறேன். என்னையெனின் குணங்களுக்கெல்லாம் இடமாயிருக்கின்ற அந்த மகாபுருஷனைச் சந்தோஷத்துடன் நீ பார்க்கவேண்டுமென்பதேயாம். யோக்யனாகிய அந்தஇராஜபுத்திரன்றான் உனக்குத் தலைவனாதற் குரியவனாவான். நீதான் அவனுக்குத் தலைவியாதற் குரியவளாவாய். புருடரிற் சிறந்த சுதர்சனனைப் பிரமன் படைக்கும்பொழுது புருடருக்குரிய எல்லா

* சுதர்சனன்-பார்ப்பதற் கழகுள்ளவன்,

லக்ஷணங்களும் அவனிடத்திலேயே அமைத்திருக்கச் செய்தா னென்று சொல்லியதுபோல் பெண்களிற் சிறந்த உன்னையும் படைக்கும்பொழுது பெண்களுக்குரிய சகல லக்ஷணங்களும் உன் னிடத்திலேயே யமைத்திருக்கச் செய்தானென்றே சொல்லவேண் டியதா யிருக்கின்றது. ஆகையால் உங்களிருவருக்கும் சம்பந்தம் உண்டாகுமானால் அது சுவர்ணமும் மாணிக்கமும் ஒன்றாகக் கல ந்து அழகு செய்வதுபோ லாகுமென்று கூறினான்.

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

லப்தஹர்ஷாபி பூஜிதாயைநம:

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்,

சசிகலா சுயம் வரம்

(க-அ) யௌவனவதியாகிய சசிகலையானவள் முன் வந்த பிராஹ்மணன் வார்த்தையைக்கேட்டுச் சுதர்சனன்பால் முன்னை யினும் மிகுந்த பிரேமை யுடையவளாய் மயங்கி நிற்ப அந்தப் பிராஹ்மணன் இராப்பொழுது வந்தவிட்டபடியால் கோரங்கிக் குச்சியைக் கொளுத்தி விளக்கொளியாகக் கையிற் கொண்டு தன் னூருக்குப் பிரயாணப்பட்டுப் போயினன். மயங்கி நின்ற சசிகலை யானவள் காமவிகாரங் கொண்டவளாய்ச் சரீர வாட்டமடைந்து தன்னெண்ணத்தைக் குறிப்பாலறிந்து முடிக்கவல்ல தோழியைப் பார்த்துக் கூறுகின்றாள்:—ஓ தோழி! இங்குஅந்தணனால்சொல்லப்ப ட்டபுருஷனுடைய ரூபலாவண்யாதி விசேடங்களைநான்உன்னிலும் அதிரசமாக நன்றாய்க் கேட்டவளாயிருந்தும் அவைகளை ஒருவமா னங்காட்டி உனக்கு எடுத்துச்சொல்ல வேண்டுமென் றெண்ண முடையவளா யிருந்தும் அவனுடைய ரூபலாவண்ணியங்களுக் கேற்ற பொருள் இதுவாமென்று எடுத்துக்சொல்லக் கூடாதவளா யிருக்கின்றேன். இதனால் நீ அவன் என்னால் பார்க்கப்பட்டவ னென்று எண்ணற்க இப்பொழுது இந்த அந்தணன் சொல்லக் கேட்டேனே யன்றி வேறில்லை. ஆனால் இப்பொழுது என்மனம் என்னவிதமா யிருக்கிறதென்று கேட்பையே யாயின் அவனைப் பிரத்தியக்ஷயமாய்க் கண்டதுபோல் சபலத்தை யடைகிறது. மன் மதனும் நாயகனைப் பிரிந்த நாயகியை வருத்துவது போலவே

---

* சசிகலையினுடைய திருமணத்தைக்குறித்து நாட்டியசுயம்வரம்,

என்னைக் காமத்துக்குள்ளாக்கி வருத்துகின்றான். நான் கண்ணாற் கண்டறியாத அந்தச் சுதர்சனனும் இரண்டாவது மன்மதன் போல் என் கனவில்வரத் தலைப்பட்டான். நானென்ன செய்வேன் எங்கே போவேன். என்மனமும் காமலீலையில் ஆகுலத்தை யடைந்து தபிக்கிறது. என்தேகத்தில் இப்பொழுது சந்தனத்தை அப்பியிருப்பது - விஷத்தை அப்பியதுபோலும், பூமாலைகளசைவது- சர்ப்பங்க ளூறுவதுபோலும், சந்திர கிரணம் வீசுவது- அக்னியானது சுவாலை வீசுவதுபோலு மிருக்கின்றன. உப்பரிகை உத்யான வனம் நடபாவி பர்வதமுதலிய விடங்களில் பகற்பொழுது மிராப்பொழுது மிருந்து மிருதுவான படுக்கைகளாலும் தாம்பூலமுதலிய சுகவாசங்களாலும் கான முதலிய வாத்தியங்களாலுஞ் செய்து கொள்ளற்பாலன வெல்லாஞ் செய்தும் அவைகளெல்லாம் என் மனத்தையும் கண்ணையும் திருப்தி செய்யவில்லை.

(கூ-ரு) என்னை இவ்வாறு காமத்தால் பீடிக்கச்செய்கின்ற சுதர்சனன் எந்தவனத்தி லிருக்கின்றானோ அந்தவனத்திற்கு இனி நான் போகின்றேன். போவதற்குங் கூடவில்லை. ஏனெனில் குல தருமமாகிய வெட்கமும், தந்தையினுடைய காவலும் என்னைப் பயப்படுத்தி ஒருவழியிலும் தெளிய வொட்டாமற் செய்கின்றன. என் தகப்பனாராவது என்னெண்ணமறிந்து சுதர்சனனாகிய இராஜ புத்திரனுக்குக் கொடுக்கின்றே னென்று சுயவரம் நாட்டுவாரா? அது செய்பார். ஏனெனில் நிறைந்த சாம்பிராச்சிய முடையவர்களாகிய அரசர்கள் அநேகரிருக்க அவர்களை யெல்லாம் விட்டு இராஜ்ய மில்லாமலிருக்கின்ற சுதர்சனனுக்கு எப்படி என்னைக் கொடுக்க நினைப்பார்? நினையார். எனக்கோ சுதர்சனன் இராஜ்ய ஹீனனா யிருந்த போதிலும் அவன் தான் எனக்கு இஷ்டனாயிருக்கிறான். மற்றயரெல்லாம் எனக்குப் பிரியப்படவில்லை. இதற்கு நான் என்ன செய்வேனென்றாள். ஓ அரசனே! சுதர்சனன் ஜபிப்பதாகிய வாக்பீஜத்தினுடைய ஜபசித்தியினால் அந்தச் சசிகலையானவள் ஒருவனாயுகிம் தன மில்லாதவனாகியும் உபபல மில்லாதவனாகியும் வனத்தில் வசிக்கின்றவனாகியும் கந்த மூலபலங்களைப் புசிக்கின்றவனாகியு மிருந்தபோதிலும் அவனையே தன்னுடைய மனதிலெண்ணிக் கொண்டிருப்பவ ளாயினளென் றறிவாய்.

இவன்செய்தியிங்ஙனமிருக்க, அச்சுதர்சனன்தேவியினுடைய தியானபரனாய் உத்தமமாகிய மந்திரத்தை இடைவிடாமற் செபித்து வரும்போது ஒரு நாள் எங்கும் நிறைந்தவளாயும், உலக

மாதாவாயும், சித்திப்பதற்குக் கூடாதவளாயும், சர்வ சம்பத்தையுங் கொடுக்கின்றவளாயுமுள்ள மஹாதேவி விஷ்ணுமாயா சொரூபிணியாகிய இலக்ஷிமி தேவியாக சுவப்பனத்தில் வரக்கண்டனன். மறுநாள் சிருங்க பேரபுரத்துக்கு அரசனாகிய வேடராஜன் அந்தச் சுதர்சனன்பால் வந்து ஜயசாலியாகத் தெரிந்து அவனுக்குத் துவஜனங்களையும் பதாகைகளையும் நான்கு குதிரைகள் பூண்ட சர்வசாதத்தோடுங் கூடிய சிரேஷ்டமாகிய தேரையும் சில திரவியங்களையும் கொடுத்தான். சுதர்சனனும் அவ்வேடனிடத்தில் சிநேகபாவங் கொண்டவனாய் அவனைத் தழுவி அன்புபாராட்டி வனத்திலுள்ளனவாகிய கந்தமூல பலங்களினால் உபசரிக்க அதனை மிக மகிழ்ச்சியோடு எற்று அவன்பால் விடைபெற்றுப்போயினன். பின்னர் அங்கிருந்த முனிவர்கள் இவைகளைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்து அச்சுதர்சனனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்:—ஓ ராஜகுமாரனே! சிறிது நாட்களில் உனக்குண்டாகும் பிரதாபத்தினால் உன்னுடைய இராஜ்யமுற்றும் அடையப் போகின்றாய். இதிற் சம்சயமில்லை. பிரவஞ்ச மோகினியாகிய தேவியானவள் உன் விஷயத்தில் பிரசன்னையாயிருக்கின்றாளாதலால் இவ்வேடன் சகாய புருஷனாகக் கிடைத்தான். இதுபோலவே எல்லாங் கைகூடும். இனி நீ சிந்தாகுலப்படவேண்டியதொன்றுமில்லை என்று சொல்லிப் பின்னர் மனோரமையைப் பார்த்து உன் குமாரன்றான் பூபதியாகப் போகிறான் என்று மகிழ்ந்து கூறினர். மனோரமையானவள் அவர்களைப்பணிந்து கூறுகின்றாள்:—ஓ மஹாருஷிகாள்! உங்களுடைய ஆசீர்வாதப்படியே நல்லபலத்தைத் தரல்வேண்டும். இந்தக் குழந்தையானவன் சத்துக்களாகிய உங்களுக்குத் தாசனாய் உங்களை யுபாசிக்கின்றவனாயிருக்கும்பொழுது இராஜ்ய சம்பத்து கிடைப்பதில் ஆச்சரியமென்னவென்று பிரியவார்த்தைகள்கூறி, ஓசுவாமிகாள்! என்னுடைய குமாரனுக்குச் சேனைகளும் மந்திரிப் பிரதானிகளும் அகண்ட செல்வமும் பிறருடைய சகாயமு மில்லையே. இவனுக்கு எந்தச் சம்பந்தத்தால் இராஜயம் வரும்? ஆனால் நீங்கள் மந்திர சித்தியுடைய மூர்த்திகளா யிருக்கின்றவராதலால் உங்கள் வாக்கினால் சொல்லிய ஆசீர்வாதப்படியே தவறாமற்சித்தியாகு மென்று நம்புகின்றேன். இனிச் சந்தேகமில்லை என்றனள். புத்திமானாகிய சுதர்சனன் வேடனால் கொடுக்கப்பட்ட தேரி லாரோகணித்தவனா யுலாவத் தலைப்பட்டு எங்கெந்த விடத்திற்போகின்றானோ அந்தந்தவிடங்களிலெல்லாம் அவனைச் சூழ்ந்து ஒரு அக்ரோணி சேனைகள் போவது

போல் அவன் அன்போடு செய்யும் மந்திரப் பிரயோகத்தினல் காணப்பட்டது.

ஓ ஜனமேஜயமகாராஜனே! சுதர்சனன் அவ்வளவுசிறப்புடன் காணப்பட்டது யாதினுலென்ருல், அந்தமந்திர பீஜத்தினுடைய பிரதாபத்தினு லென்றறிவாய். ஆகையினல் எந்தப் புருஷன் குரு மூர்த்தி ஸ்வரூபிணியாகிய மஹாதேவியினுடையபீஜாக்ஷரமாகியும் அற்புதமாகியுமுள்ள காமராஜமென்கிற மந்திரத்தை யுபதேசிக்கப் பெற்றுச் செபிக்கின்ருனே அவன் பரிசுத்தனுகி மண்ணுலகத்தி லும் விண்ணுலகத்திலும் அடையக்கூடாத காமரூபமா யிருக் கின்ற வஸ்துக்களெல்லாம் பிரசன்னையாகிய மகாதேவி கடாக்ஷத் தினல் கிடைக்கப்பெறுவான். ஆகலான் அத்தேவியால் அடையக் கூடாததாகிய பொரு ளொன்றுமில்லை என்பது திண்ணம். எந்த மாநுடர்களுக்குத் தேவி பரமாகிய உபாசனையில் பிரீதியில்லையோ அவர்கள் தான் புத்தியீனர்களாயும் தரித்திரர்களாயும் வியாதி களினல் பீடிக்கப்பட்டவர்களாயும் பிறந்துழல்கின்றவர். ஏனெ னில் தேவியானவள் எல்லா ஆத்மாக்களிடத்தும் புத்தி ரூபமாக வும் கீர்த்திரூபமாகவும் தைரியரூபமாகவும் சம்பத் ரூபமாகவும் சத்தி ரூபமாகவும் சிரத்தை ரூபமாகவும் ஞான ரூபமாகவும் ஸ்மரணை ரூபமாகவும் பிரத்தியக்ஷ மானவள்போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்க அவளை உபாசிக்காராயின் அவர்கள் என்ன கேட் டைத் தானடையார்கள். அந்தத் தேவியை வேதங்கள் சிருட்டி காலத்தில் சர்வ தேவதைகளுக்கும் உற்பத்தி ஸ்தானமாக சொல் லுகின்றதோ அந்தக் காரணம் விளங்க அந்தப்பராசத்தியை ஆதி மாதாவென்றுஞ் சொல்லுகின்றன. எந்த மாநுடர்கள் மகாமாயை யினல் இவ்வுண்மையையறியாது தர்க்கம்பண்ணுகிருர்களோ அவ ர்கள் லோக நாயகியாகிய மஹேஸ்வரியை உபாசனை செய்யார் கள். மும்மூர்க்திகளும் அஷ்டதிக் பாலர்களும் துவஷ்டாவும் சூரி யனும் அசுவனிதேவதைகளும் பகனும் எண்கோடி வசுக்களும் பதினெருகோடி உருத்திரர்களும் பன்னிரு ஆதித்ய கோடிகளும் இரண்டுகோடி விஸ்வதேவர்களும் இவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட தேவாம்சமுடையவர்களான யக்ஷகின்ன ராதியர்களும் முத்தொ ழிலைச் செய்கின்ற அந்தப் பரமாத்ம ரூபமாகிய தேவியைத் தியா னிக்கிருர்கள். புத்தியிற் குறைந்த பருவத்திற் சிந்தித்த சுதர்சன னுக்கே இராஜ்ய சாம்பிராஜ்யத்தைக் கொடுத்தாளென்று அவன் சரித்திரத்தாற் றெரிகின்ற பொழுது சகலப் பிரயோஜனங்களையுங்

கொடுக்கின்றவளாய் விளங்கும் பரமாத்ம சொரூபமாகிய அம் மஹேஸ்வரியைப் புத்தியிற் சிறந்த எவன்றான் சிந்தித்துவணங்கா திருப்பான்.

(௩௯-௪0) அத்தேவிதான் "ஏகமேவா" என்று சொல்லப் பட்ட பிரமப்பொருளாகியும் வேறாகவறிந் தடையக் கூடாதவளா கியும் வித்யா சொரூபிணியாகியும் மோக்ஷத்தை யபேக்ஷிக்கின்ற வர்களுக்கு யோகமார்க்கத்தால் அடையக் கூடியவளாகியும் பரா சத்தியாகியும் பிரகாசிக்கின்றாள். யாதொரு மஹேஸ்வரியானவள் சிருட்டி யாதி முத்தொழிலைச் செய்து சர்வவியாபியாகிய பரசிவத் துக்குக் காண்பிக்கின்றாளோ அவளைத் தவிர பரமாத்ம சொரூப மாகிய அப் பரசிவத்தை அறிவதற்கு எவன் தான் சமர்த்தனவன். அப்படிப்பட்டதேவியை மனதினால்தியானித்தலே இராஜ்யலாபத் தைக்காட்டிலும் மேலான இலாபமென் றெண்ணி வனத்திலிருக் கின்ற சுதர்சனனை நினைத்து அந்தச் சசிகலை மன்மதபாணத்தால் பீடிக்கப்பட்ட மனத்தோடும் அத்துன்பம் நீங்குமாறு செய்யும் உபசாரங்களினால் மிகவும் வருத்தப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிற சரீ ரத்தோடுங் கூடினவளா யிருந்தனள்.

(௪௧-௪௩) அதனை அவளுடைய பிதாவாகிய சுபாகுவானவன் தெரிந்துக்கொண்டு அவளபிப்பிராயத்தைப் பூர்த்திசெய்வதில் மிகுந்த தீரமுடையவனாய்ப் பண்டிதர்களால் சொல்லப்பட்ட மூவகைச் சுயம்வரத்தில் இச்சாசுயம்வரத்தை நாட்டினான். ஓ அர சனே! சுயம்வரம் இச்சாசுயம்வரம், பந்தயச் சுயம்வரம், வீரசுயம் வரம் என மூவகைப்படும். அவை அரசர்களுக்கு யோக்யமாக விதித்தவைகளே யன்றி ஏனையோர்க்கு விதித்தவைக ளன்று. இவற்றுள் இச்சாசுயம்வரம் - தமயந்தியைப்போல் கன்னிகை யினால் விரும்பப்பட்ட புருடனுக்கு மாலையிடுவது, பந்தயச் சுயம் வரம்- ஸ்ரீராமரைப்போல் கன்னிகையைக் கொள்வதற்குக் குறித்த பந்தயத்தை முடித்து அக்கன்னிகையைக் கொள்வது. வீரசுயம் வரம்-பீஷ்மரைப்போல் வீர தருமத்தினால் கன்னிகையை வரிப்ப தென்றறிவாய்.

(௪௪-௫௫) இச்சா சுயம் வரத்தை நாட்டிய சுபாகு பின்னர் சிற்பிகளைக்கொண்டு சபா மண்டபங்களும் அம் மண்டபங்களில் அவரவர்களுக்குரிய முறைப்படி உயர்ந்த பட்டாடை முதலியவற் றால் மெத்தென் றமைக்கப்பட்டுள்ள பலவிதமான சிங்காதன வகைகளும் மற்றுஞ் செய்யவேண்டு வனவாகிய அலங்காரங்களும்

அழகாகச் செய்துவரும்போது சசிகலை துயரமுற்றுத்தன்னைப் பிரியாத தோழியைப்பார்த்துக்கூறுகின்றாள்:—ஓ தோழி! த்ருவசிந்துவுன் குமாரனாகிய சுதர்சனன்றான் என் சித்தத்தில்வரனாக அமைந்தானே யன்றி வேறொருவரும் அமையவில்லை. இதனை என் தாய் தனித்திருக்குஞ் சமயத்தில் தெரிவிப்பாய். அவனையே பராசத்தியாகிய தேவியும் கணவனாகக் கொள்ளும்படிக் கட்டளையிட்டிருக்கின்றாள். ஆகையால் நீ இப்பொழுதே சென்று சொல்வாயென்றேவினள், அவள் விதர்ப்பதேசத்தரசன்மகளாகிய அவள்தாயிடஞ் சென்றுதனியேயழைத்து, கூறுகின்றாள்:—ஓ அன்னாய்! உன்மகளாகிய சசிகலை உன்னிடம் சில மதுரமான தன்னெண்ணத்தைக்கூறும்படி ஏவினள், நீ அந்த இதமான விஷயத்தைக் கேட்டு அப்படியேசெய்யத் தீவரமுடையவளாயிருத்தல்வேண்டும். என்னையெனில், பரிசுத்தமாகிய பரத்துவாச ராச்சிரமத்தில் த்ருவசிந்துவினுடைய குமாரனிருக்கின்றான், அவனைத்தான் உன்மகள் கணவனாகக் கொள்ளப் பலகாரணங்களால் நிச்சயித்திருக்கின்றாளே யன்றி வேறொருவனைக்கொள்ள இச்சை யில்லாதவளா யிருக்கின்றாள். ஆகலான் நீ அவனே அவள் கணவனாக வருவதற்குரிய முயற்சியைத்தேடுவாயென்றுகூறிச்சென்றாள். பின்னர் அன்னை தன்னாயகனை வரவழைத்துத் தன் மகளுடைய எண்ணத்தை உண்மையாய்த் தெரிவித்தாள். அதனைக் கேட்ட அரசன் அடிக்கடி சிரித்து மனைவியைப்பார்த்துக்கூறுகின்றான்:—ஓசௌந்தரியவதியே! உன்மகளெண்ணியதும் அதனை யருமை பாராட்டி தோழி உன்னிடத்திற் சொன்னதும் அதைக்கேட்ட நீ உன் மகளால் விரும்பி யிருக்கப்பட்ட அந்த இராஜபுத்திரனுடையசெய்தியின்னதென்று தெரிந்து கொள்ளாமலே எனக்குச்சொல்லவந்ததும் எண்ணுங்கால்விளையும் ஆச்சரியத்தை என்னவென்பேன். அந்தோ! உன்மகளுடைய புத்தி இப்படியும்போகுமோ! அந்தஇராஜபுத்திரன்நகரத்தைவிட்டு வனத்தில் தன் தாயுடனிருக்கின்றான். அவனுக்குஆதரவாகவுள்ளாரொருவருமில்லை. அவன் தந்தை சிங்கத்தினா லிறந்தபிறகு இந்தச் சுதர்சனன் பொருட்டுப்பாட்டனாகிய வீரசேனனும் யுதாஜித்தினால் கொல்லப்பட்டு யாதொரு திக்குமில்லாம லிருக்கின்றான். அவனெப்படி நம்மகளுக்குக்கணவனாகலாம்? நாளையதினம் சுயம்வரத்தில் மகாபிரபுக்களாகிய அரசர்களெல்வாம் வரப்போகிறார்கள். அந்தச்சமயத்தில் உன்மகளுக்கும் உனக்கும் என்னதோன்றுகின்றனவோ அவற்றைச் சொல்லுங்களென்றான்.

௧௮-ம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஹ்ரீங்காரமூர்த்தயே நமஃ.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

* சுதர்சனஸ்ய ஸ்வயம்வரப் பிரஸ்தானம்.

(க-கூ) சுபாகுவின் சொல்லைக்கேட்ட அவன் மனைவியானவள் கணவன்சொல்லிய வார்த்தைகளை எண்ணிப்பார்த்துப் புன்னகையுடைய மகளையழைத்து மடியில்வைத்துக்கொண்டு முத்தமிட்டுக் கொண்டாடிச் சில இனியவார்த்தைகளைச் சொல்லத் தொடங்கினாள்:—நீ என்னிடத்திற்பிரியமில்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்லத் தோழியை யனுப்பினாய், அவளாலெல்லாமறிந்தேன், இதுவென்ன வீணானவார்த்தை, இந்த வார்த்தையினால் உன்பிதாவும் நானும் துக்கமடைந்தோம். ஏனெனில் உன்னால் குறிக்கப்பட்ட சுதர்சனன் கெட்டதசையடைந்து இராஜ்யாதி சகல சம்பத்தையுமிழந்து சேனைகளையும் பந்துக்களையுங் கைவிட்டுத் திக்கில்லாதவனாய்த் தாயுடன் வனத்தில் கந்தமூலபலங்களைப் புசித்துக்கொண்டு சரீர போஷணையற்று மிக வெளியனாய் வனத்திலேயே வசிக்கின்றான். அவனா உனக்குக் கணவனாக வரத்தக்கவன்? ஓ புத்திரியே! விவேகத்தில் மேலானவராயும் உருவத்தி லழகமைந்தவராயும் செல்வத்தில் இராஜ சின்னத்தோடுகூடிய சிறப்புடையவராயும் மதிப்பில் யாவராலும் குறைகூற வியலாத ஆண்தன்மையுடையவராயுமுள்ள இராஜகுமாரர்கள் உன்னருமைக்குரியவர்களா யிருக்கின்றார்கள். அவர்களெல்லாம் உனக்குப்பிரியப்படாமற் போவாராயினும் அச்சுதர்சனனுக்குத் தம்பியாகிய சத்ருஜித்து இராஜ்ய பட்டாபிஷிக்தனாயும் ரூபவானாயும் கோசலதேசத்தை ஆள்கின்றவனாயு மிருக்கிறான். அவனையாவது கணவனாகக்கொள்வாய்.

(எ-ருரு) ஓ அறிவிற்சிறந்தவளே! உன்னால் விரும்பப்பட்ட சுதர்சனனே உனக்குக் கணவனாவானென்பது எனக்குச் சந்தேகம். ஏனெனில் அவனுடைய செய்திகள் உன்றந்தை சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். என்னையெனில் யுதாஜித்தென்பவன் தன் பேரனுக்கு அரசாக்ஷி வரும்பொருட்டு வீரசேனனோடு மஹா யுத்தஞ்செய்து அவனைக் கொன்று மந்திரிகளோடு யோசித்துத் தன்

---

* சுதர்சனன் சுயம்வரத்திற்குப் போதல்.

பேரனுக்கே பட்டங்கட்டி அரசாளவைத்துப் பின்னர் சுதர்சனன் பரத்துவாச ராச்சிரமத்திலிருப்பதை யறிந்து அவனைக்கொல்ல அவ்விடத்துக்குப்போய் அம்முனிவராற் றடுக்கப்பட்டுத் தன்னக ரம்போய்ச் சேர்ந்தனன். அன்றுமுதல் மரணகாலத்தை எதிர் பார்த்திருக்கும் இயமனைப்போல் நெடுநாளாய்ச் சமயம் பார்த் துக்கொண் டிருக்கின்றானென்று சொல்லக்கேட் டிருக்கிறேன். ஆகையால் யுதாஜித்து அவனைக் காண்பானாயின் கொல்வதிற் சந் தேகமில்லை என்றாள். சசிகலை கூறுகிறாள்:— ஓ அம்மணி! என்ன சொன்னபோதிலும் என் மனதுக்கு சுதர்சனன்தான் பிரியமா னவனா யிருக்கிறான். ஆகையால் நான் சரியாதிராஜனுடைய புத்ரி யாகிய சுகன்னி சவன ரென்கிற ருஷியைக் கணவனாகக்கொண்டு அவருடைய பணிவிடையில் எப்படி அன்புள்ளவ ளாயினளோ அப்படி ஆவேனென்று நீ நினைப்பாயாக. எனெனில் மகாதேவி என் சொப்பனத்தில் அவனை வரனாகக்கொள்ள ஆக்யாபித்ததே யன்றி என் சித்தமாகிய சுவரில் எழுதியும் விட்டாள். இனி நான் அவனைத் தவிர வேறொருவனை எப்படி வரனாக நினைப்பேன். அந்த இஷ்டனாகிய புருடனைவிட்டு வேறொருவனை விவாகஞ் செய்து கொள்ளமாட்டேன். அல்லாமலும் ஸ்திரீகள் தங்களால் பதியாகக் கொண்டபுருஷனுக்குக் கபடமில்லாமல் பணிவிடை செய்வாரா யின் அதுதான் அவர்களுக்கு இம்மையிற் சகல சம்பத்தையும் மறுமையில் மோக்ஷத்தையுங் கொடுத்துச் சுகத்தைச் செய்வதா கும். இது நிச்சயம். ஓ அம்மணி! இனி நீ ஒன்றுஞ் சொல்லவேண் டாமென்றாள். இவ்வாறு அநேக திருஷ்டாந்தங்களுடன் சசிகலை பிரதிமொழி கூறியதை அவள் தாய்கேட்டுத் தன் கணவனிடத்தில் யாவும் விடாதுசொல்ல இருவரு மாலோசித்திருந்தனர்.

அப்போது சசிகலை புத்திமானாகிய ஒரந்தணரைக் கூவிக் கூறு கிறாள்:—ஐயரே! என்பால்தயவுசெய்துஎன்பிதாவுக்குத்தெரியாமல் பரத்துவாச ராச்சிரமத்திலிருக்கும் சுதர்சன மகாராஜனிடத்திற் போய் நீர்சொல்லவேண்டியவை சிலவுள. என்னையெனின், என் னிமித்தமாய் என் தந்தை சுயம்வரம் நாட்டப்போகின்றாரென்றும் அக்காலத்தில் சதுரங்க சேனைகளோடு அநேக அரசர்கள் வரப் போகிறார்க ளென்றும், ஆரண்யவாசியாகிய அவனும் அவசியம் வரவேண்டுமென்றும், வரவேண்டுமென்கிற அபிப்பிராய முடைய வள் நானென்றும் சொல்லும். சொல்லும்பொழுது அந்த இராஜ

குமாரனுக்கு இடையிற் சந்தேகங்க ளுண்டாகும். அவைகட்குச் சில உறுதிமொழி கூறுகிறேன், அவைகளை மறவாமற் சொல்லல் வேண்டும், என்னையெனின் என் சுயம்வரத்துக்கு அநேக அரசர்கள் வந்தபோதிலும், நான் மனதில் நீங்காத பிரியத்துடன் வரனை வரித்துக்கொண்ட சுதர்சனனை யன்றி வேறொருவனை வரனைக் கொள்ளேனென்றும், என் எண்ணப்படியே என் சொப்பனத்தில் தேவியும் ஆக்ஞை செய்திருக்கிறாளென்றும், ஓர்கால் என்னுடைய உறுதியும் அவளுடைய ஆக்ஞையும் தவறவருமாயின் விஷத்தைப் புசித்தாயினும் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கிற அக்கினியில் விழுந்தாயினும் இறப்பேனென்றுங் கூறுவீர். இப்பொழுது நான் கூறி வந்த உறுதிமொழி சொல்லளவாகக் கூறியதன்று; மனப்பூர்த்தியாகக் கூறியதாகும். இது உண்மையாமென்று நீர் கொள்வதற்கு நான் சரீரவாட்டமுற்றுச் சகலசுகங்களுந் துன்பமாய்ப் பரிதவிப்பதொன்றே போதும். இதனையும் அவனுக்குக் கூறுவீர். இவையாவுங் கேட்டு அந்த இராஜகுமாரன் ஒருக் கால் நீ கூறுவதெல்லாஞ் சரியே அவளுடைய தாய் தந்தையர் வேறொருவனை வரனைக் கொள்ளத் தூண்டுவாராயின் அவ ளென்செய்வாளென்று வினவுவானாயின் பகவதியாகிய அன்னை சொப்பனத்தின்கண் வந்து தூண்டிய அநுக்கிரகம் பொய்த்துப் போயினாலன்றோ இவர்களுடைய தூண்டுதல் பொய்யாகாது மெய்யாகும். ஒருநாளும் அநுக்கிரஹமும் பொய்யாகாது, அவளுக்கு நீ கணவனாவதும் பொய்யாகாதென்றுங் கூறுவீர். அப்பொழுதுஞ் சந்தேகிப்பானாயின் தெய்வ பலமே பெரிதானதென்று தீர்மா னித்து நீ சுயம்வரத்துக்கு வரவேண்டுமென்றும் சரா சராத் மகமா யிருக்கின்ற ஆத்ம கோடிகளும் பகவதியின் சுவாதீனமா யிருப்பன. இந்திராதியரும் அத் தன்மையரா யிருப்பவர். ஆகையால் அவளுடைய ஆணைக்கு அன்னியமாக ஆகுங் காரியங்களும் உளவோ, ஆக்குங் கர்த்தாக்களுமுளரோ என்றும் சில ஞானமொழி கூறுவீர். ஓ அந்தணரே! அவனும் இந்த ஞான உண்மையையறியத் தக்கவன். ஆனால் நீர் இவைகளையெல்லாம் அதி இரகசியமாய்ச் சொல்லவேண்டுமேயன்றிப் பிறரறியச் சொல்லப்போகின்றீர். நீர் தாமசஞ் செய்யவேண்டாம். என்னுடைய உத்தேசத்தை முடிக்க வல்லவரும் அறிவுடையவரும் நீரே என்று பலவுபசார நயமொழிகளைக் கூறி வேண்டிய தக்ஷிணையுங் கொடுத் தனுப்பினாள்.

அந்தப் பிராமணன் அவளிடத்தில் விடைபெற்றுப் பரத்து வாச ராச்சிரமம்போய்ச் சுதர்சனனைக்கண்டு சசிகலை சொல்லிய வண்ணம் யாவும் விடாதுசொல்லி அவனிசைவுபெற்றுத் திரும்பி ஞன். பிறகு சுதர்சனன் யாவையும் ஆலோசித்து அதில் தெய்வ பலம் இருப்பதை நன்றாயறிந்து பரத்துவாசரிடம்போய்த் தேவி கடாக்ஷித்த செய்திகளைக்கூறி அவரது அநுக்கிரகமும் ஆணையும் பெற்றுப் பிரயாணப்பட்டுப் போவதற்கு நிச்சயித்தனன். பிர யாண முயற்சியை யறிந்த மனோரமை நடுக்கமுற்றவளாயும் பீடிக் கப்பட்ட மனவருத்த முடையவளாயும் மிகுந்த பயத்தை யடைந் தவளாயும் கண்களில் தாரை தாரையாய் நீரைவிட்டு அப்பா குழந் தாய்! நீ எங்கேபோகத் தலைப்பட்டாய்? சுயம்வரத்தை நாடிவரு கிற மகா ராஜசபையில் நீ போவதற்குத் துணியலாமா? தனியா யும் விரோதத்திற்குப் பாத்ரியாயுமிருக்கின்ற உன்னுடைய நிலையை மறந்து என்ன யோசனை செய்துகொண்டு பிரயாணப்பட்டாய்? உன்னைக் கொல்லவேணுமென்கிற கருத்துள்ள யுதாஜித்து அந்த இராஜசபைக்கு வராமற் போவானு? அந்தோ! அவன் உன் னைப் பார்த்தால் கொல்லாமல்விடுவானு? அந்தக் கூட்டத்தில் உனக்குச் சகாய புருஷன் எவன்? ஆகையால், ஓ என்னிரு கண் மணியே! நீ போகவேண்டாம், உனக்கு மனையாட்டி யில்லாமற் போனாலும் போகட்டும். நான் ஏகபுத்திரனையுடையவளாகிய துர்த் தசையுள்ளவள். நீ மரண மடைந்தால் எனக்கு ஆதரவாயுள்ளவர் யாவர்? நான் எல்லாச் செல்வங்களையு மிழந்தவளா யிருந்தும் உன்னொருவனால் எல்லா முடையவள்போ லிருக்கிறேன். என் னருமைச் செல்வனே! இப்பொழுது சொல்லிய தசையி லிருக் கின்ற என்னை ஆசையற்றவளாகப் பண்ணுவதற்கு நீ ஆசைப்ப டாதை. உன்னுடைய சத்துருவாகிய யுதாஜித்து என்னுடைய பிதாவைக்கொன்றான், அந்தத் துஷ்டன் தனியேபோகிற உன்னை அந்தச் சபையில் கொல்லப்போகிறான். ஓ சுதர்சனா! நீ போக வேண்டா மென்றனள். தாயினுடைய பரிபவத்தைக் கண்ட சுதர்ச னன், அம்மா! நீ அஞ்சவேண்டாம்; நடக்கவேண்டியது எப்போ தும் நடந்தே தீரும், இவ்விஷயத்தில் விசனப்படுவது அழகன்று, அன்றியும் உலக மாதாவாகிய தேவியின் ஆக்ஞையால் இப்போது நான் சுயம்வரத்துக்குப் போகிறேனென் றறிவாய், க்ஷத்திரிய ஸ்திரீயா யிருக்கின்ற நீ துக்கப்படுவது முறையாகுமா? தேவியி

னுடைய அனுக்கிரகத்தினல் நான் எப்போதும் பயப்படமாட்டேனென்று சொல்லிவிட்டுத் தேரின்மேலேறிக்கொண்டு அதிவேகமாய்ப் போகவேண்டுமென்கிற அபேக்ஷையுடனிருக்கும்போது மனோரமை புத்திரனுடைய தீரவார்த்தையும் பிரயாணத்தில் தீவரத்தையும் பார்த்துத் தீனசுபாவ மொழிந்தவளாய்ச் சந்தோஷத்துடன் தேவியைத் தியானஞ்செய்து அத்தேவி அவனை முற்றும் காக்கு நிமித்தம் * கவசத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினள்.

(௩௪-௫௩) ஓ புத்திரனே! உன்னை அம்பிகையானவள் முன்னும் பார்வதியானவள் பின்னும் இரக்ஷிக்கட்டும். வராகியிடர்செய்வதாகிய மார்க்கங்களிலும், துர்க்காதேவி அடைவதற்குக் கூடாத காரியங்களிலும், மகாகாளி கோரமாகிய யுத்தத்திலும், பரமேஶ்வரி மகா சபையிலும், மாதங்கி சுயம்வரத்திலும், பவானிதேவி ராஜ மத்தியிலும், சம்சார துக்கத்தை நிவர்த்திபண்ணுகிற கிரிஜை பர்வதங்களிலுள்ள குகை வழிகளிலும், சாமுண்டி நாற்சந்திகளிலும், அனுதியா யுள்ளவளாகிய காமகை காடுகளிலும், வைஷ்ணவி விவாத காலத்திலும், பைரவி சத்துருக்களுடைய யுத்தத்திலும், மகாமாயா சொரூபிணியாகியும் சகத்தைப் படைத்தவளாகியும் சச்சிதானந்த சொரூபிணியாகியுமுள்ள இராஜஇராஜேஶ்வரி எல்லாத் தேசங்களிலேயும் மற்றெப்போதும் இரக்ஷிக்கட்டும். என்னும்பொருளமைந்துள்ள கவசமாகிய ஆசிகூறிப் பின்னரும் மகனைப் பிரிந்திருக்க ஆற்றுளாகிச் சுயம்வரத்தில் என்ன விளையுமோவென்கிற பயத்தால் மனங் கலங்கி நடுக்கமுற்றுத் தன்னருமை மகனைப்பார்த்து என்னை வாழ்விக்க வந்த வாழ்வே! நானு முன்னோடு வருகிறேன், உன்னைவிட்டு அரைநிமிஷமும் இங்கிருக்கேன்; உனக்கு எங்கே போகவேண்டு மென்று மனமிருக்கிறதோ அவ்விடத்துக்கு என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போவாயென்று

* அக்ரதஸ் தேம்பிகாபாது பார்வதீ பாதுப்ருஷ்டதஃ வராஹீவிஷமே மார்க்கே துர்க்கா துர்க்கேஷு கர்ஹிசித், காளிகா கலஹேகோரே பாதுத்வாம்பரமேஶ்வரீ. பூமண்டலே தத்ரமாதங்கி ததசவும்யாஸ்வயம்வரே, பவாநீபூபமத்யே பாதுபாதுத்வாம்பவமோசநீ. கிரிஜா கிரிதுர்க்கேஷு சாமுண்டா சத்வரேஷு ச, காமகா காநநே ஸ்வேவம் ரக்ஷது த்வாம்சநாதநீ, விவாதேவைஷ்ணவீ சக்திரவதாத்வாம் ரக்ஷத்வஹ, பைரவீசரணேசவும்ய சத்ரூணாம்வை சமாகமே. சர்வதா சர்வதேவேஷு பாதுத்வாம்புவநேஶ்வரீ, மஹாமாயாஜகத்தாத்ரீ சச்சிதாநந்த ரூபிணீ.

ஞகவுமேற்பட்டது. அவையென்னிடமில்லையாயினும் நீயுடையவனை ப்போலெண்ணியிருக்கின்றனையாதலால் இச்சபையில்அந்தநீதியை எடுத்துக் கூறினுய். இது நிற்க, கன்னிகை நிமித்தமாய்ச் சுதர்சனன் வந்தது அநீதியென்று நான்சொல்லிவந்தேன். நீ நீதியென்று சொல்லவந்தனை, அது எப்படி யாகும்? மிருகராஜமாகிய சிம்ஹத்தினுடைய உணவுக்குள்ள நரி யோக்கியமாகுமா? அதுபோல் இந்த இராஜகன்னிகையை அநுபவிப்பதற்குச் சுதர்சனன் யோக்யனுவனு? வேதமானது அந்தணர்க்குப்பலன் கொடுக்குமே யன்றி அரசர்களுக்குப் பலன் கொடுக்குமா? அதுபோல் நம்மை யொத்த அரசர்களுக்குக் கன்னியாரத்தினமாகிய அவள் பலன் படத்தக்கவளே யன்றி இந்த அயோக்கியனுக்குப் பலன்படத் தக்கவளா? இந்த நீதியை நானெண்ணிப் பார்த்துக் கூறிய அதை நீ அநீதியென்று கூறியது நியாய விரோதமாகும். நீ கூறிய நியாயம் உனக்குத்தான் சரியாயிருக்குமன்றி ஏனையோர்க்குச் சரியாயிருக்குமா? ஆகையால் நான் உன்னுடைய நீதியை அநீதியென்று துணிவாய்க் கூறுவேன். இது வன்றியும் இவ்விடத்தில் நாட்டியது இச்சாசுயம் வரமென்றனை, அது அரசர்களுக்கு அவ்வளவு முக்கியமானதென்று நான் சொல்லேன். வீர சுயம்வரமே முக்கியமான தென்பேன். ஆகையால் இப்பொழுது யாவருங்கூடி அதனை ஏற்படுத்தி இந்தக்கன்னிகையைப் பலஹீனனு யிருக்கின்றவன் கிரகிக்கக் கூடாதென்று நியமித்தல் வேண்டும். இதுதான் நீதி, இப்படிச் செய்யாவிட்டால் அரசர்களுக்குள்ளே மிகுந்த கலக முண்டாய் விடுமென்றுன். இவனைப் போலவே சில அரசர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு கலகஞ்செய்யத் தலைப்பட்டுச்சுபாகுவை அழைத்துச் சபைநடுவிலிருக்கச் செய்து கூறுகிருர்:— ஓ அரசனே! நீரிப்பொழுது ஏற்படுத்திய சுயம்வரம் எங்களுக்கு யுக்தமாகத் தோன்றவில்லை. ஆகையால் நீதிக்கு விரோதமில்லாமல் நாங்களனைவரும் யோசித்து உமக்கொன்று சொல்லத் துணிந்திருக்கிருேம். உம்முடைய அபிப்பிராயம் எதுவோ அதனைச்சொல்லும். நீர் இச்சாசுயம் வரமென்று நாட்டினீரே அது இனிக் கன்னிகையா லிச்சிக்கப்படும் புருஷனுக்கென்ரு? அல்லது முன்னமே யுத்தேசித்திருக்கும் ஓர் புருஷனுக்கென்ரு? அல்லது நீர் முன்னமே யுத்தேசித்திருக்கும் புருஷனுக்கென்ரு? அல்லது இனி நீ ருத்தேசிக்கும் புருஷனுக்கென்ரு? இவ்வுண்மையைக்களங்கத்திற்கிடமின்றிக் கூறுமென்ருர்கள். சுபாகு கூறுகிருன்:—

அரசர்களே! என் புத்திரி சுதர்சனனை முன்னமே மனத்தால்வரனாகநினைத்திருக்கிறாள்; நானோ உங்களைப்போல் அவன் கூடாதென்று தடுத்தும் என்சொல்லைச் சிறிதுங்கொள்ளவில்லை. அவளுடையமனமும் என் சுவாதீனத்திலடங்கியிருக்குமென்றுந் தோன்றவில்லை. அரசியல் இத்தன்மைத்தாமென்றறியக்கூடாத வனத்திலிருந்த சுதர்சனனும் தனித்து வந்தவனாயிருந்தும் நங்கூட்டங்களைப்பார்த்து நாமென்னசெய்வோமென்று வியாகுல மடைந்தவனாகவுந்தோன்றவில்லை. இனிப் பகவதியின் செயலெவ்வாறாமோ அறியேன் என்றான்.

(கரு - கஅ) இவ்வார்த்தையைக்கேட்ட அரசர்களெல்லாம் சாந்தனாய்த்தனித்திருக்கிற சுதர்சனனையழைத்துக் கூறுகிறார்கள்:- ஓ இராஜபுத்திரனே! இச்சுயம்வரத்துக்கு நீயேவந்தனையா? யாராவது அழைக்கவந்தனையா? வந்த நீ தனியனாயிருக்கிறாய். அங்ஙனமிருந்தபோதிலும் சைனியங்களும் மந்திரிப் பிரதானிகளும் அளவிறந்த செல்வமும் சகாயபுருஷரு மிருப்பராயின் ஒருவாறு வந்தகாரியத்தை முடித்துக்கொண்டு போவாயென்று நினைக்கலாம். ஒன்றுமில்லாமல் வந்திருக்கின்றனை. நீ என்னசெய்ய நினைத்திருக்கிறாய்? உண்மையைச் சொல். மிகவும் பலமுடையவனாயும் அதிசூரனாயு மிருக்கிற உன்தம்பியும் இந்தக் கன்னிகையினிடத்தில் மஹா மோஹியாய்த் தானே அவளைக் கொண்டுபோக வந்திருக்கின்றான். யுதாஜித்தும் அவனெண்ணத்தை முடித்தற்குரிய சகாயங்கள்செய்ய அந்தக்கன்னிகை அவனையே சேரும்படிச் செய்வானேயன்றி உன்னைவந்து சேரும்படிச் செய்யான். அதற் கிடையூறுவரும் பக்ஷத்தில் யுத்தஞ் செய்யவும் சித்தமாயிருக்கிறான். ஏனையோரும் அந்த நோக்கமாகவே யிருக்கின்றனர். உனக்காக யுத்தஞ்செய்வோரும் அல்லது வேறுசகாயஞ் செய்வோருமில்லை; இது உண்மையான செய்தி. இதனையாங்கள் உன்பாலிரக்கமுற்றுச் சொல்லவந்தோம். இனி உனக்கிருக்கும் பலாபலத்தை நாடி எங்களைப்போல் இவ்விடத்தி லிருக்கலாமென்றிருந்தா லிருக்கலாம், இல்லையாயின் இப்பொழுதே போனாலும் போகலாமென்று கூறினர்.

(ககூ-உ0) சுதர்சனன் அவர்களைப்பார்த்துகூறுகிறான்:— நீங்கள் கூறியதெல்லா முண்மையே, எனக்குப் போர்செய்யும் வன்மையும் இளைத்தகாலத் துதவிசெய்யும் சகாய புருஷரும் யாவருமென்னை விரும்பச் செய்யவல்ல திரவியமும் பகைவர் வருதற்

கிடந்தராத கோட்டையும் பகைத் திறத்தைக் கூறவல்ல சிநேக ரும் இடுக்கண் வருங்காலத்துப் பரிபவப்படத்தக்கவரும் இரதகஜ துரக பதாதிகளை உதவியாகக் கொடுக்கவல்ல அரசருமில்லை. இவைகளொன்றுமில்லாதயான் கன்னிகையைக் கொண்டுபோக நீங்களனைவரு மெண்ணுவதுபோ லெண்ண என்ன ஆதரவிருக் கின்றது. ஆகையால் சுயம்வரத்தைக் கேள்விப்பட்டு வேடிக்கை பார்க்க வந்திருக்கும் அநேகருள் நானும் ஒருவனாக வந்திருப் பவனேயன்றி வேறல்லன். அங்ஙனமாயினும் என்னிஷ்ட தெய்வ மாகிய பகவதி எனக்குச் சில வபிப்பிராயங்களைச் சொல்லி இங்கு வரும்படிப் பிரேரித்தபடியால் அதனைப்பார்க்கவேண்டு மென்கிற அவாவினால் வந்திருக்கிறேன். அத்தேவியபி னேற்பாடு எதுவோ அதுதா னுண்மையாக நடக்கும். இதிற் சந்தேகமில்லை.

ஏனெனின் தேவர்கள் பஞ்சபூதங்கள் மாநுடர்கள் முதலி யோருடைய சாமர்த்தியங்களெல்லாம் அத்தேவியினால் செய்யப் பட்டனவேயன்றி வேறில்லை. பொருளில்லாதவனாயிருக்கின்ற ஒரு வனை அரசனாகச்செய்ய வெண்ணுவளாயின் அவனை அவ்வண் ணமே யாக்குவாள். அதனை மாற்றுதற்குப்பிரம விஷ்ணு உருத்திர ரும் சக்திபற்றவராவர். இதனால் ஒவ்வொருவரிடத்தும்நாம்காணப் படும் செயல்களெல்லாம் அவளால் நடத்தப்படுகின்றன வென்று கொள்ளத்தக்கதே யன்றி அச்செயல்களைச்செய்கின்றவரால் நடத் தப்படுகின்றனவென்று கொள்ளத்தக்கதன்று. இவ்வுண்மையறிந் தவன் எது நடக்கவேண்டியதோ அது நடக்கப்போகிற தென்றும் அதையிப்போது ஒருவராலும் மாறுபடுத்தமுடியா தென்றும்அது விஷயத்தில் சிந்திக்கவேண்டிய தொன்றுமில்லை யென்றும் எண் ணிச் சிந்தாகுலமற்றிருக்கவேண்டியது. ஓ அரசர்களே! மகாராஜ் ஞையா யிருக்கின்ற பரமேஸ்வரியையே எவரிடத்திலும் எத்தொ ழிலினும் நான்பார்க்கின்றவனா யிருக்கின்றபடியால் இவ்வுலக விவ காரமாகிய சம்சாரத்தில் எனக்குச் சத்ருவாயிருக்கின்றவன் ஒருவ னுங்கிடையாது. என்னிடம் எவனாவது சத்ருபாவத்தைக் கொள் வானாயின் அவனைத்தண்டித்தற்கு மஹாவித்யா சொரூபிணியாகிய பரமேஸ்வரியே தலைப்படுவாள். ஆகவே எனக்குச் சத்ருவேது? நான்தண்டிப்பதேது?கிடையாது.இப்பொழுதும்இச்சுயம்வரத்தில் வந்திருக்கிற நான் இக்கன்னிகையைக் கொள்ளவேண்டு மென்றா வது விடவேண்டு மென்றாவது எண்ணியிருக்கின்றவனல்லன். என் னுடைய தேவி எதனைச்செய்ய அபேக்ஷித் திருக்கின்றாளோ அத

ணச் செய்பட்டும். அவள் செய்கைக்கு நான் சக்தனு யிருந்தாலென்! அசக்தனு யிருந்தாலென்! நான் அவள் செய்யும்லீலையைக்கண்டு மகிழ்கின்றவனேயன்றி அதிற் சிந்தாகுலப்படத்தக்கவனல்லன். அதுபோலவே நீங்களும் சக்தர்களா யிருந்தாலென்! அசக்தர்களா யிருந்தாலென்! உங்களுடைய சக்தமும் அசக்தமும் யாதொருபயனும் படத்தக்கதன்று. இதனுல் நீங்களும் சிந்தாகுலப்படத் தக்கவரல்லர். இதுதான் என்னுடைய உண்மையான எண்ணம். ஓ அரசர்களே! நானெப்பொழுதும் தேவியினுடைய சுவாதீனனு யடிமையாளாகவே யிருக்கின்றவனுதலால் இப்பொழுது எனக்குச்செயமுண்டாகாமல் அபசெயமுண்டானுலும் அதனுல் வரும் அவமதிப்பு எனக்கில்லை. அது தேவிக்கே யாகுமென்று கூறினன்.

(ஙக - சகூ) அரசர்கள் அந்தச் சுதர்சனனுடைய வுண்மையான வார்த்தைகளைக்கேட்டு வேறொன்றுஞ்சொல்ல அறியாதவர்களா யொருவரையொருவர் பார்த்து இதுதானுண்மை இதுதானுண்மை இது பொய்யாகாது இது பொய்பாகாது என்றுண்மையறிந்தவர்களாய் அந்தச்சுதர்சனனைப்பார்த்து வேண்டுதல் வேண்டாமையற்ற ஓ மகானுபாவனே! நீ கூறியவை யுண்மையேயாயினும் யுதாஜிதனென்பவன் உன் விஷபத்தில் ஒரு சிறிதும் இரக்கமின்றி உன்னைக்கொல்வதற்கே எண்ணங்கொண் டிருக்கிறுனுகையால் நாங்களனைவரும் துன்பப்படத் தக்கவர்களாயிருக்கின்றோம்; அதற்கு நீயே ஏதேனும் ஓர் ஆலோசனையை யாலோசித்துச் செய்யவேண்டுமென்றனர். அதற்குச்சுதர்சனன் கூறுகிறுன்:—ஓ அரசர்களே! நீங்க ளென்பால் மிக்க இரக்கமுள்ளவர்களாயும் சிநேகமுறை யுள்ளவர்களாயு மிருக்கின்றபடியா லிந்த வுண்மையைச் சொன்னீர்கள்; இதற்கு நானேருண்மை கூறுகின்றேன். தாவரசங்கம ரூபமாயிருக்கின்ற வுலகம் தம்மால் செய்யப்பட்ட கர்மத்தின் சுவாதீனமாயுள்ளது. அது ஆகாமியம் சஞ்சிதம் பிராரந்தமென மூவிதப்பட்டுத் தெய்வத்தின் சுவாதீனமாயுள்ளது. அத் தெய்வம் காலதத்துவத்தைக் கொண்டு அவரவர்கள் கன்மத்துக்கீடா யவரவரைச்சனனமரணப்பட்டுழலச்செய்கின்றதேயன்றி அக்கால அளவையைவிட்டுத் தான் சிருஷ்டிப்பதுமில்லை சங்கரிப்பதுமில்லை. ஆகவே தெய்வத்துக்குத் துணைக்காரணமாயுள்ள அநாதியாகிய காலதத்துவமே ஓர் நிமித்தத்தால் அவரவரை வாழவு மிறக்கவுஞ் செய்யுமேயன்றி ஒருவனுல் ஒருவனுக்கு மிருத்யு வரு

மென்பதில்லை; இஃதுண்மை. இதற்கு என்னனுபவமாயுள்ள சில திருஷ்டாந்தங்களைக் கூறுகின்றேன். என்னையெனில், சத்துருசங் காரஞ்செய்வதில் சமர்த்தராகிய என்னுடைய பிதா சிம்ஹத்தின லிறக்கத் தக்கவரா? அவர் அதனாலிறந்தார். என் பாட்டனாரும் தனக் கபஜெய முண்டாகாவண்ணம் கோடி எத்தனங்களைச் செய் தவராயிருந்தும் யுதாஜித்தின லபஜெயப்பட்டிறந்தார். ஆகையால் ஓர்மனிதன் தனது பூர்வகன்மத்தையுமறந்து காலதத்துவத்தையு மெண்ணாது தெய்வத்தையுங் கைவிட்டுத் தத்கால மெண்ணுவதா கிய எண்ணத்தாலுஞ் செயலாலுந் தன்னை இரக்ஷித்துக்கொள்ள நினைப்பானாயின் அவன் இரக்ஷிக்கப்படுவானா? படான். ஆகலான் இவன் கன்மத்தையறிந்து காலத்தையெண்ணிச் செய்யத்தக்க தெய்வத்தைக் கைவிடா திருப்பானாயின் அத்தெய்வ மிவனைக் கைவிடாது காக்கும். அதனால் வெகு காலமுலகில் வாழ்வான். ஆகலான் நான் பரமேஸ்வரியின் ஸ்மரணத்தை விடாது இரவும் பகலும் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றேனாகையால் அந்த வுலகமா தா எனக்கு மங்களத்தையே செய்துவருகின்றாள். அதனால் நான் யுதாஜித்துக்கு ஒருபோதும் பயப்படமாட்டேன்.

பூர்வஜன்ம கன்மார்ஜிதம் சுகத்துக்கேதுவா யிருந்தாலும் துக்கத்துக் கேதுவாயிருந்தாலும் அதனை அநுபவிக்கவேண்டி வரும் அனுபோககாலத்தில் அறிவாளிகள் சுகத்துக்கு வேறுபடா திருந்து துக்கத்துக்கு வேறுபடுவாராயின் பிரயோஜன மென்னை; அறிவிலி தன்னைத் துக்கம்வந்தடைந்தகாலத்துப் பூர்வகன்மமென் றெண்ணாது அத் துக்கத்துக்கு முன்னிலையாயிருந்த ஒருவனை விரோதம் பண்ணுகிறான். நான் ஒருவரையு முன்னிலையாகக்கொள் ளாதவனாகலான் விரோதத்தையும் துக்கத்தையும் பயத்தையும் அறியேன். எப்பொழுது இவைகளை யறியாதவனாயினனோ அப் பொழுதே களங்கமில்லாதவனாயினேன். களங்கமற்ற என்னை இந்த இராஜசபையில் நடத்தப்படுஞ் சுயம்வரத்தைப் பார்க்கவேண்டு மென்னுமோ ரெண்ணத்தினால் வந்தவனாக எண்ணவேண்டுமேயன் றிப் பிரயோஜனத்தை யெண்ணிவந்தவனாக எண்ணுதலடாது. பகவதியின் ஆக்ஞையால் எதுவரத்தக்கதோ அதுவரப்போகிறது. அவளுடைய ஆக்ஞையே எனக்குப் பிரமாணம். அவளுடைய ஆக்ஞைக் குட்பட்டவனாகிய நான் வேறெதையும் பிரமாணமாக அறியமாட்டேன். முன் கூறியவாறு சுகமுந் துக்கமும் யாவருக் கும் அவளாலேயே வருகின்றன. தங்களால் வரச்செய்து கொள்வ

தன்று. ஆகையால் ஓ அரசர்களே! யுதாஜித்து சுகத்தையே யடையட்டும் அதனால் எனக்கு விரோதமில்லே. என்பொருட்டு எவன் விரோதத்தைச் செய்கின்றானோ அதன்பலத்தை அவனே யடைகிறானென்றனன். இவ்வாறு அச் சுதர்சனன் சொல்லக்கே ட்ட அரசர்கள் சந்தோஷித்துத் தங்கள் விடுதியிற்போயினர்.

(௫௦-௬௦) மறுநாள் குறித்த சுபமுகூர்த்தத்தில் சுபாகு அரசர்களையெல்லாம் அதி விசித்திரமாயிருக்கின்ற மண்டபத்தில் வரும்படியழைக்க அவர்களெல்லாம் மங்களகரமான அலங்காரத் தோடுங் கூடினவர்களாய் அச்சபைக்குவந்து அங்கு அதிக சிறப் புடனமைத்திருக்கிற மஞ்சங்களில் விமானத்தின்கண் திவ்யாலங் காரத்தோடும் வீற்றிருக்கின்ற தேவர்களைப்போல் சுவலிக்கின்ற தேஜோரூபிகளாய்ச் சுயம்வரம் பார்க்கவேண்டுமென்னு மிச்சை யுடனிருந்து எப்போது இராஜகன்னிகைவந்து நூல்களிற் சிறப் பாகக் கூறும் புண்ணியவானாகியும் பாக்கியவானாகியுமுள்ள எந்த இராஜபுதல்வனை வரிக்கப்போகிறாளென்றும், ஒருசமயம்தெய்வச் செயலாய்ச் சுதர்சனனுக்கு மாலையிடுவாளாயின் அப்பொழுது இராஜாக்களுக்குள் கலகமுண்டாவதிற் சந்தேக மில்லையல்லவா வென்றும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தனர். அரசர்களெல்லாம் சுயம் வரமண்டபத்தில் கூடினவுடன் வாத்தியங்களிற் சிறந்த வீணை வேணு மிருதங்கமாதிகளுடைய கோஷங்களுண்டாயின. அப்பொ ழுது மணக்கோலத்துக்குரிய மங்கள ஸ்நானஞ்செய்துவெண்பட் டாடையுடுத்து சர்வாபரணா லங்கிருதையாய் இலுப்பமலர் மாலை யணிந்து மற்றுமுள்ள மணக்கோலத்துக்குரிய அலங்காரங்களெல் லாம் நிரம்பப்பூண்டு வாருணீ தேவிக்குச் சமானமானவளாய்ச் சிறிது சிந்தாகுலத்தோடும் அலங்கார மண்டபத்தில் வீற்றிருக் கின்ற மகளிடம்சுபாகுவந்து, கூறுகின்றான்:—லக்ஷ்மியைப்போல் விளங்குகின்ற ஓசவுந்தரவதியே! நீ என் சிறிதுவாட்டமா யிருக் கின்றனை. கலியாண மாலிகையைக் கையிலேந்திச் சுயம்வரமண்ட பத்திற்சென்று அங்குள்ள அரசர்களைப்பார்த்துஅவருள் ரூபவா னாகியும் குலஸ்தவனாகியும்குணவானாகியுமுள்ளஎந்தஅரசன்உன்னு டைய மனதில் எண்ணத்தக்கவனாகின்றானோ அவனை நீ கணவனா கக்கொள்வாய். ஆனால் அச்சபையிலுள்ள அரசர்கள் ஒரு தேசத் தவரன்று, அநேக தேசங்களிலிருந்து வந்திருக்கின்றவர், அவர்க ளுள் நீகணவனாக வெண்ணியஅரசன் எந்தத்தேசத்தரசனோ, அத

னையுமறிந்து அவனுக்கு மாலையிட்டு உன்வாட்டத்தைத்தவிர்த்துக் கொள்வாயென்றனன்.

(௬௧-௭௧) சசிகலை மாலையிடும் வகையையுணர்த்தும் பிதாவைப்பார்த்தா கூறுகிறாள்:—தருமயுக்தமாயும்இனிமையாயுமுள்ளதைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக. சபையில் வந்திருக்கிறவர்களெல்லாம் என்னிடம் காமிகளாதலால் அவர்களுக்கு முன்னே நான் வரமாட்டேன். இதுவரையில் இராஜஸ்திரீகளெல்லாம்சுயம்வரத்துக்குவரவில்லையா? அவர்களை அரசர்கள் பார்க்கவில்லையா? அதனாலவர்கள் குற்றமுடையவ ராயினரா வென்றால் அவர்கள் வருவார்கள்; அதற்கெல்லாம் நான் நியாயமுணர்ந்துசொல்லவந்தவளல்லள். நானொரு தருமங் கேட்டிருக்கிறேன். அதுதானெனக்குப் பிரியமாயிருக்கின்றது. என்னையெனின், ஸ்திரீயை ஒரே புருஷன்றான் பார்க்கதக்கவனென்றும், ஏனையரெல்லாம் பார்க்கத் தகாதவரென்றும், ஒருஸ்திரீ பலபுருஷர்கள் தன்னைப்பார்க்க வேண்டுமென்று போவாளாயின் அவளுக்குப் பதிவிரதாதருமம் போய்விடுமென்றும் கேட்டிருக்கின்றேன். அது உண்மையே. ஏனெனில் இவளைப்பார்க்கின்ற ஒவ்வொருவரும் இவள் நமக்கு மனைவியாக வரவேண்டுமென்று எண்ணுவார்களல்லவா? அன்றியும் மாலையைக் கையிற்றரித்து எப்பொழுதுசுயம்வரமண்டபத்திற் போகின்றாளோ அப்பொழுதே அந்தக்கன்னிகை நாடகப்பெண்ணுக் கொப்பானவளல்லவா; தாசியானவள் கடைத்தெருவிற் போய் அங்குள்ள புருடர்களைப்பார்த்து அவரவர்களுடைய குணகுணங்களை யெல்லாமனதிலெண்ணி ஆலோசித்து அவர்களில் ஒரு செல்வனைத் தன்மனதில் அபேக்ஷித்து ஏனையோரையெல்லாம்விசுவாசமில்லாமல் அவளைப்போலவே அன்பு பாராட்டுவதுபோல நானும் சுயம்வர மண்டபத்துக்குப்போய் அவளைப்போற் செய்ய வேண்டியவளல்லவா?முன்னுமுள்ள இராஜஸ்திரீகளாலேசெய்யப்பட்டது தருமமா யிருந்தபோதிலும் நான் செய்யமாட்டேன். நான் பத்தினி விரதத்தை மிகவும் அநுட்டிக்க வேண்டுமென் றிருக்கின்றேன். சாமானியமாகிய ஸ்திரீசாதிகள் முன்னே அநேகரை உத்தேசஞ் செய்துகொண்டு சுயம்வர மண்டபத்துக்குப்போய் அங்கு ஒருவனை வரித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அதுபோல் நானெப்படி வரிப்பேன். முன்னமே நான் சுதர்சனனைக்கணவனாக எல்லாவிதத்தாலும் வரித்திருக்கிறேன். இன்று அவனைத்தவிரவேறொருவனை சபையிற் கொள்வதற் கிச்சிக்கமாட்டேன். ஆகையால் அர

சனே! எனக்கு மங்களத்தை இச்சிப்பையேயானால் கல்யாணவதியாகச் சுதர்சனனுக்கு என்னைக் கொடுத்து கன்னிகாதானமுஞ் செய்வாயாக வென்றாள்.

இருபதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹ்ரீங்கார துக்தாப்தி சுதாயைநம:

இருபத்தோராம் அத்தியாயம்.

ஸுபாகுசிந்தாநுவர்ணனம்,

(க-எ.) சுபாகுவானவன் சசிகலை நீதி யுக்தமாய்ச்சொல்லியதைக்கேட்டு இனி நாம் செய்யத்தக்கது எதுவென்று சித்தாகுலமுடையவனாயினான். என்னை யெனின், இச் சுயம்வர மண்டபத்துள் மகா பலவான்களாயும், அநேக திரவிய சாதனங்களோடு சைனியங்களை யுடையவர்களாயும் வீற்றிருக்கின்ற அரசர்களெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து யுத்தஞ் செய்யவெண்ணி யிருக்கிறார்கள். இச்சமயத்தில் அவர்களிடத்தில் நம்முடைய மகள் சொல்லியதைச் சொல்லுவோமாயின் அப்பொழுதே துர்ப்புத்தி யுடையவர்களாகிய அந்த அரசர்களெல்லாங்கோபித்து முன்பலிகொடுக்க நம்மையடிப்பார்கள். இவர்களைப்போல நமக்கவ்வளவு சைனியமும், மலைமுதலியநால்வகையரணோடுகூடிய கோட்டையுமில்லை. நாம் எந்தஆதரவினால் நம்முடைய மகள் சொல்லிய விடையைச்சொல்லத்துணிவோம். சுதர்சனனுவது எல்லாப் பலங்களுமுடையவனோ வென்றால் ஒன்றுமில்லாத வொற்றையாளாயும் ஒருவனுடைய சகாயமில்லாதவனும் பொருளில்லாதவனும் பாலப்பருவ முடையவனுயு மிருக்கின்றான். இதிற் கென்னசெய்யலாம்! நம்முடைய அளவையும் அவனுடைய அளவையும் எவ்வளவு யோசித்தபோதிலும் துக்கசாகரத்தில் மூழ்க இடமாக விருக்கின்றதேயன்றிச் சுகத்துக்கிடமில்லை. இனித் தெய்வந்தான் துணையென்று சிந்தாகுலத்தோடும் அரசர்களுடைய சமீபத்திற் சென்று வணக்கத்தொடுநமஸ்கரித்து கூறுகிறான்.—ஓ அரசர்களே! நானும் என்மனைவியும் என்னுடையமகளை இந்தச் சுயம்வர மண்டபத்துக்குக் கொண்டுவர எவ்வளவோமுயற்சிகள் செய்தோம்; அவ்வளவும் வீணாய்ப்போயிற்று.

---

* சுபாகுவானவன் பலவாறாகச் சிந்தனைப்படுதல்.

அவளிந்தச் சபையில் உங்களைப்பார்க்க வருவதில்லையாம். ஓ மன்னர்காள்! நீங்களனைவரும் மகா மகாபாக்கியவான்களாயும், மஹா பராக்கிரமசாலியாயு மிருந்தும் என்னிடத்தில் மிகவும் இரக்கமுள்ளவர்களாக விருக்கின்றீர்களாகலான் நான் உங்களுடைய தாசனுய்ப் பாதங்களில் வீழ்ந்துவணங்கி என் னந்தரங்கமான சில வெண்ணங்களைச் சொல்லுகிறேன். அவற்றைக்கேட்டு கோபங்கொள்ளாது என்னைப் புனிதனுக்கல்வேண்டும். உங்களுக்கு அநேக இரத்தினங்களையும் யானைகளையும் தேர்களையும் கொடுக்கிறேன். அவைகளை அங்கீகரித்து என்னிடம் கிருபைவைத்து உங்களுடைய கிருகங்களுக்குத் தயைசெய்யவேண்டும். என்னுடைய மகள் என் சுவாதீனத்தி லிருப்பவளாக எண்ணவேண்டாம். அவளிப்பொழுதிருக்கும் நிலையைப்பார்த்தால் சுதர்சனனுடைய துக்கத்தினுலேயே மரணமடைவாள்போ லிருக்கின்றது. அப்போது நான் தீராத்துயரத்தி லாழ்ந்துவிடுவேன். அத்துக்கத்துக்கு நீங்களெல்லாம் வந்தவர்களாவரேயன்றிச் சுயம்வரத்துக்கு வந்தவர்களாகீர். இதுவுமன்றி மந்தபுத்தியுடையவளாயும் வணக்கமில்லாதவளாயு மிருக்கின்ற என்மகளால் வேறு விசேடம் என்ன உண்டாகப்போகிறது, உங்களுக்கு எவ்விதத்திலும் தாசனுயிருக்கின்ற நான் சொல்லியதை யுண்மையென் றெண்ணிப் பிரயாணப்படுவீர்களாயின் என்னை உயிரோடிருக்க அநுகிரகஞ் செய்தவராவீர்கள். என்மகளையும் இதுவரையி லெண்ணியிருந்[illegible]போ லெண்ணமல் உங்கள் புத்திரியென் றெண்ணுங்கள் என்றுமிகவும் பயந்தவனுய்ச்சொல்ல எல்லா அரசர்களும் பதில் சொல்லாதிருந்தனர். யுதாஜித்துமாத்திரங் கோபித்துச் சுபாகுவைப்பார்த்து, கூறுகிருன்:— ஓ அரசனே! நீ என்ன மூடனுயிருக்கின்ருய். இது வரையில் அரசர்கள் செய்யும் வழக்கம்போல் சுயம்வரத்தைநாட்டி இப்பொழுது முன்னே உன்கன்னிகைசாவாளென்றும் , பின் நீ சாவாயென்றும், எங்களைச் சாவுக்கு வந்தவர்களென்றும், ஆண்தன்மையில்லாத பேடியைப்போல் வாயில்வந்தபடி வதறுகின்றனை. இது என்னவார்த்தை? உன்மகள் விஷயத்தில் உனக்கு முன்னமே சம்சய மிருக்கிறபொழுது இந்தச் சுயம்வரத்தை எப்படி ஏற்பாடுசெய்தனை? இங்கு வந்திருக்கும் அரசர்களெல்லாம் உன்னுலழைக்கப்பட்டவர்களாக விருக்க அவர்களை இப்போது பார்த்துக் கள்ளக்கும்பிடிட்டுக் குழைந்து குழைந்து நீங்களனைவரும் வந்தவழியைப் பார்த்துக்கொண்டு போகலாமென்று கூறு

கின்றனே, ஆஹா! நீ நல்ல குழையுங்கள்ளன். வந்தகாரிய முடியாமல் ஒருவரும் போதற்குடன்படார்கள். நீ எவ்வளவு குழைந்து சொன்னபோதிலும் நான் உன்வார்த்தையை நம்பமாட்டேன். நீயேவந்திருக்கும் எல்லா அரசர்களையும் அவமானஞ் செய்யச் சுதர்சனனுக்கு உனது புத்திரியைக்கொடுக்கும் அசங்கதமான இச்சையுடையவனு யிருக்கின்றனே. உன்னைப்போலும் மூடனைக் கண்டதில்லை. உலகில் சுபகாரியத்தை யபேக்ஷிக்கின்ற வொருவன் முன்னரே நடக்கவேண்டிய காரியத்தை யோசித்து ஆரம்பிக்கின்றனன். நீ மூடனுகையால் அவ்வண்ணம் ஆலோசனை செய்யாமல் அவமானஞ் செய்தனை. அந்தோ! சைனியங்களோடு கூடியிருக்கின்ற இவர்களையெல்லாம் விட்டு அழைப்பதற்கோ ராளுமில்லாத சுதர்சனனை வரனுகக் கொள்வதற்கு எப்படி இச்சை கொண்டனை? ஓ மூடனே! நான் முன்னரவனைக் கொல்ல வுத்தேசித்திருந்தேன். இப்பொழுதுமுன்னர் உன்னையும் பின்னர் அவனையும் சாகவடிக்கப்போகிறேன் அப்பொழுது என்ன சொல்லவிருக்கின்றுய்?

நானிருக்கிறபொழுது, மற்றொருவன் உன்னுடைய கன்னிகையைக் கொள்வதற்கிச்சிப்பானு? வருவானு? அச்சுதர்சனன் எவ்வளவினன்? தனத்திற் சிறந்தவனு? பலத்தில் மிகுந்தவனு? வயதிற் பெரியவனு? அவனை நான் பரத்துவாச ராச்சிரமத்திற்போனபொழுதே கொன்றிருப்பேன். அப்பொழுது முனி நிமித்தமாய் விட்டுவிட்டேன். இப்போது சிறுவனுகிய அவனை உயிரோடு விடமாட்டேன். உன்னிடத்தில் இன்னம் ஒருபிழை பொறுக்கிறேன். நான் சொல்லியதுபோல் என்பேரனுக்கு அழகுள்ளவளாகிய உன்மகளைக் கொடுக்கும்படி உன்மனையாளோடு நன்றுயாலோசித்துவந்து யாவருமதிப மனதை இரமிக்கச்செய்பவல்லஉன்புத்திரியைக்கொடுத்து எனக்குச் சம்பந்தியாய் விடுவாய். அப்படி ஆவையாயின் எப்பொழுதும் மேன்மேல் சுகத்தை இச்சிக்கின்றவனுயும், கண்டோரால் மிகவும் அதிசயிக்கத்தக்க சிறப்புடையவனுயு மிருப்பாய். என்பேரனைவிட்டு மங்களவதியாகிய அவளை சுதர்சனனுங்குக் கொடுத்து என்ன சுகத்தையடைவாய். அவன் சேனைகளோடும் இராஜ்யாதிகாரத்தோடு மிருந்தாலல்லவா உனக்குச் சுகமுண்டாகும். ஆகையால் உன் சுகத்தையும் சுயம்வரம் நாட்டியதற்குரிய தருமத்தையும் நெடுங்காலமாய்வரும் நீதியையும் ஆலோசித்து யாவரு மதிக்கத்தக்க யோக்யமான காரியத்தைச் செய்வாய். அறிவீனத்தா லுண்டாகும் வித்யாசமான காரியத்தைங் செய்ய

வேண்டாம். நீ எனக்கு மிகவும் சிநேகனு யிருக்கின்றபடியால் இந்த இதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறேன். நீ என் சொல் லைத் தவருறு நீராடமண்டபத்தில் தோழிகளோடிருக்கும் உன் மகளை இந்தச் சுயம்வரமண்டபத்தி லழைத்துவந்து என்பேரனு கிய சத்துருஜித்துக்கு மாலைசூட்டும் வண்ணஞ் செய்விப்பாய். இல்லையாயின்சுதர்சனனைத்தவிர இராஜசெல்வத்தோடுங் கூடியிருக் கின்ற வேறெந்த அரசனுக்காவது மாலை சூட்டும்படிச் செய்வாய். இவ்வண்ணஞ் செய்கிறபக்ஷத்தில் எனக்கும் மற்றையோருக்கும் விரோதமில்லை.

ஏனெனின் சுதர்சன னொருவன்றான் எனக்குப் பகையாளி யேயன்றி, மற்றையரெல்லாம் குலம் பலம் செல்வமுதலியவற்றில் மேம்பாடுடையவர். இப்பொழுது நான் சொல்லுவதை விட்டு உன்மகள் வார்த்தைக்குக் கோணுதலில்லாமல் அவனுக்குக் கொடுப்பாயாயின் உனக்கு ஞாயஞ் சொல்லுவதில்லை. பின்னர் உனக்கும் எனக்கும் நீங்காதவிரோதமுண்டாய்விடும். ஓ அரசனே! உன் மகளிடத்திற்போய் வருவாயென் றனுப்பினன்.

(௩௦-௩௬) சுபாகு துக்கத்தோடு பெருமூச்செறிந்து பேதிக் கக்கூடாத வருத்தத்துடன் மனைவியிடத்திற் சென்று தருமசூக்ஷ் மந்தெரிந்த நங்காய்! இப்போதுண்டாயிருக்குங் கலகம் என்னுல் கூறமுடியாது, இதற்கு நானென்ன செய்யத்தக்கது? ஒன்றுந் தோன்றவில்லை, நான் யுதாஜித்துமுதலிய அரசர்களுடைய சுவா தீனனு யிருக்கின்றேன், எனக்கென் ருேரறிவில்லை என்றனன்.

அதுகேட்ட அவன் மனைவி மகளிடம்போய்க்கூறுகிருள்:—ஓ குழந்தாய்! உன்பிதா துக்கமுடையவரா யிருக்கிருர். அரசர்களோ உன்னிமித்தமா யுத்தஞ்செய்யத் தயாராயிருக்கின்றனர். நீ சுதர் சனனைத்தவிர வேருெருவனை வரித்துக்கொள்வையேயானுல் ஒரு கலகமுமில்லை. தாய்தந்தைகளா யிருக்கின்ற எங்களைத் துன்பப் படுத்தவேண்டாம். எங்களனுமதியை விட்டு நீ சுதர்சனனைப் பலாத்காரமாய் வரிப்பையேயானுல் யுதாஜித்து சேனைகளோடுங் கூடிவந்து உன்னையும் எங்களையும் சுதர்சனனையுங் கொல்லுவதிற் சந்தேகமேயில்லை. அந்த யுதாஜித்து பலத்திலும் பிரதாபத்தி லுஞ் சிறந்தவன். அவன் கலகஞ்செய்கிற பக்ஷத்தில் நாமெல் லோரும் இறக்கவாவதுவரும். அல்லது உனக்கு வேருெரு கணவ னுவது வருவான். ஆகையினுல் சுதர்சனனைவிட்டு வேறெவனையா வது வரித்துக்கொள்வையேயானுல்ஒருகலகமு மில்லையென்று மீண் டுங்கூறினள். அப்பனும்வந்து வேண்டியவளவில் போதித்தான்.

(௬எ-சஅ) தாய் தந்தையர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட சசிகலை பயமற்றவளாய் ஓ அம்மையப்பர்காள்! நீங்கள் சொல்லியதெல்லாம் உண்மையே, என்விரதத்தை நீங்களறிந்தவர்களாயிருந்தும் அதனைமறந்து அறியாதவர்கள்போல் இருவரும் மாறி மாறிப் பேசுகிறீர்கள். நீங்கள் மாறுபட்டாலும் நான் சுதர்சனனைத் தவிர இதரபுருஷனை வரிக்கமாட்டேன். ஓ தந்தையே! நீர் இந்த இராஜாக்கள்செய்யுங் கலகத்தைக்கண்டு மருட்சியடைந்தவராய்ப் பயப்படுகின்றபடியால் என்னைச் சுதர்சனனுக்குக் கொடுத்து ஒருவருமறியாமல் எங்களிருவரையும் நகரத்துக்கு வெளியிற் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும். பின்னர் அந்தச் சுதர்சனன் என்னை தேரில் வைத்துக்கொண்டு எவ்விடத்துக்குக் கொண்டுபோகவேண்டுமோ அவ்விடத்துக்குச் சுகமாய்க் கொண்டுபோய் விடுவான். போகும்பொழுது எங்களுக்கு இடையில் எது வரவேண்டியதோ அதுவரும் வராமற்போகாது; இதிற் சந்தேகமில்லை. அதுவிஷயத்தில் நீர் சிந்தனையோடு செய்யத்தக்க தொன்றுமில்லை.

தந்தை சசிகலை கூறிய வார்த்தையைக்கேட்டு ஓ விவேக இரத்தினமே! இப்போது நீசொல்லியது புத்திமான்களாலும் வேதார்த்தந்தெரிந்த பெரியோர்களாலும் செய்யத்தக்கதன்று. கன்னிகாதானஞ் செய்கின்றகாலத்தில் அனேகருடைய விரோதமுண்டாயிருக்குமாயின் அவைகளைப்போக்கிச் செய்யத்தக்கதேயன்றி விரோதங்களை வைத்துக்கொண்டு செய்வது அழகன்று. கன்னிகாதானஞ் செய்து உங்களை நகரத்தில் வாழவைக்காமல் எப்படி நான் ஓட்டிவிடுவேன். ஒருசமயம் உன்னிஷ்டம்போல் செய்தாலும் விரோதத்தோடு கூடியிருக்கின்ற அயோக்கியர்களாகிய இந்த ராஜாக்கள் என்னதீங்கைச் செய்வார்களோ அறியேன். ஓ குழந்தாய்! நீ என்னபிப்பிராயம்போல் இணங்கும்பக்ஷத்தில் பூர்வத்தில் ஜனகமகாராஜன் சீதைக்குச் சுயம்வரம் வைத்ததுபோல் நானும் ஒருவராலுஞ் சாதிக்கக்கூடாத பந்தயச் சுயம்வரத்தை வைக்கின்றேன். அப்படிச் செய்யும் பக்ஷத்தில் அரசர்களுக்குள் வந்திருக்கிற இந்தவிவாதம் சாந்தமடையும். எவனொருவன் நான்வைத்த பந்தயத்தைப் பரிபாலிக்கிறானோ அவன் உனக்குக் கணவனாகிறான். அவர் சுதர்சனனாயிருந்தாலும் சரி, பலவானாகிய அவன்றம்பியாயிருந்தாலுஞ்சரி, இது ஒருவருக்கும் விரோதத்தை யுண்டுபண்ணாது. வெற்றியடைந்தவன் இன்னானென்று ஏற்பட்டபின்னர் நான் சுகமாய் உனக்கு வி

வாகஞ்செய்வேன். அப்படியல்லாமல் நீ சொன்னதுபோற் செய்தால் அது மூடகிருத்தியமாகும். இதுசெய்யத்தக்கதென்று தெளியாமல் சந்தேகத்தில் மூழ்கியிருக்கும் எனக்கு ஓர்வழி சொல்வாயென்றனன்.

(சகூ-கூ0௨) சசிகலை ஓ தந்தையே! உம்முடைய மனம்போல் பந்தயத்தை யேற்படுத்துகிற விஷயத்தில் நான் யாவருக்கும் சுவாதீனையாய் விட்டவள்தானே? அப்படியானாலும் பந்தயத்தைப் பரிபாலிக்க வருகின்றவன் வஞ்சகத்தால் ஒருவராவது, இருவராவது, அநேகம் பேராவது நான் நீஎன்றுவருவார்களேயானால் அப்போது விவாதமுண்டாகுமே அதற்கென்னசெயவீர்? ஆகையால் நீர் அவ்வஞ்சருடைய சொல்லைக்கேட்டுச் செய்யுங்காரியத்தைவிடும். அது சம்சயத்திற் கிடமாயிருக்கிறது. அதில் என்புத்தியைச் செலுத்த மாட்டேன். நீதில் சிந்திக்கவேண்டாம். நான் முன்னர் எந்தசுதர்சனனை மனதிற்றரித்தேனோ அவன்றான் மனதிலிருக்கின்றான். அவனை வஞ்சிப்பேனாயின் பாவத்துக் காளாவேன். நான் சொல்வதைக் கேளும். புண்ணிய பாவங்கட்குக் காரணம் மனது, அந்தமனதினால் எப்படிநினைக்கின்றேமோ அப்படித்தான் பாபபுண்ணியங்கள்வரும் ஆகையால் சுதர்சனனைவிட்டு மற்றொருவனை எப்படி வரனாகக்கொள்வேன் ஒருபோதுங்கொள்ளேன். ஆகையால் நீசுயம்வரமண்டபத்திற்குச்சென்று அஞ்சலியஸ்தனாய் நின்று ஓ அரசர்களே! இன்றுபோய் நாளையதினம் காலையில் இச்சுயம்வர மண்டபத்துக்கு வரவேண்டியது. வந்தால் உம்முடைய இஷ்டம்போல் செய்விக்கிறேனென்று சொல்லிவிட்டு இவ்விடம் வந்து, இன்றிரவிலேயே வேதோக்தப்படி விவாகத்தை நடத்திக் கன்னிகாதானத்தையுக்தப்படி செய்து அனுப்பிவிட்டு நீர் கிருகத்திலேயே யிருக்கலாம். சுதர்சனன் என்னை வரித்துப்போகிறான். ஒருசமயம் அந்த இராஜாக்கள் இதனையறிந்து கோபித்தவர்களா யுத்தம்நடத்த முயற்சியுள்ளவர்களாய் வருவாராயின் அப்போது பகவதி எங்களுக்குச் சகாயம்பண்ணுவாள். சுதர்சனனும் அந்த இராஜ புத்திரர்களோடு யுத்தத்தைப்பண்ணுவான். ஊழ்வகையால் சுதர்சனன் மரணமடைவானாயின் நானும் மரணமடைவேன். நான் அந்தச் சுதர்சனனோடு இரமிக்கவேணுமென்கிற இச்சையால் போகப்போகிற எனக்கு அந்த அமங்களம் உண்டாகமாட்டாது. மங்களமே யுண்டாகும் நீர் போய்வாருமென் றனுப்பினள். அரசன் மகளுடைய உறுதிமொழியைத் தடுத்தற்கஞ்சி விசுவாசமுடையவனாய் மகள் சொல்லியதுபோல நடத்துவதற் குத்தேசித்தான்.

இருபத்தோராம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹ்ரீங்கார கமலேந்திராயை நம:

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

சசிகலா விவாகம்.

(க-ரு.) சுபாகு தன்னுடைய மகள் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு அதனால் அவளுடைய பதிவிரதா தர்மத்தை மதித்து இனி நாம் அயளுடைய அபிப்பிராயப்படியே செய்வோமென்கிற நல்லெண்ண முடையவனாய் ராஜசபைக்குப்போய் முடிமன்னர் முதலாயினரைப் பார்த்து ஓ அரசர்களே! இன்று செய்ய வுத்தேசித்த விவாகம் நாளையதினம் நடத்துவதாக வுத்தேசித்திருக்கிறேன். நீங்களனைவரும் இப்போது தாகசாந்தி முதலியவை பெறாது போதல் நலமன்று. ஆகையால் இப்பொழுது என்னிடத்தில் சந்தோஷமுடையவர்களாய் என்னால் கொடுப்பப்படும் பக்ஷியங்களையும் பரமான்னமுதலிய பானவர்க்கங்களையும் அங்கீகாரமாய்ப்பெற்றுத் தாகசாந்தி செய்துபோய் இன்றுபோலவே இம்மண்டபத்தில் நாளைய தினம் யாவரும்வந்திருந்து விவாககாரியங்களை நடத்திவைக்கவேண்டும், இனி உங்கள் விடுதிக்குப் போய்வாருங்கள்.

(ச-சு) ஓ அரசர்களே! இன்று என்மகள் இச்சுயம்வரமண்டபத்துக்கு வரமாட்டாள். இதுமுதல் அவளுக்குச் சொல்லவேண்டிய புத்திமதிகளையெல்லாஞ் சொல்லிப்புத்ரியையச்சமாதானப் படுத்திக் காலையி லழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன். உங்களிடத்தில் விதேயனா யிருக்கத்தக்க என்னிடத்தில் புத்திமான்களாகிய நீங்கள் இப்பொழுது சண்டையை யுத்தேசிக்காமல் மிகவுங் கருணைசெய்ய வேண்டும், பெண்ணைச் சமாதானப்படுத்தி இவ்விடங் காலையில் அவசியம் அழைத்துவந்து உங்களிஷ்டப்படி இச்சாசுயம்வரமாவது பணச்சுயம்வரமாவது, அவள் மனதுக்குச் சம்மதியானதை முன்னாலோசித்துப் பின்னர்வந்திருக்கிற உங்களிடத்திலுங் கலந்தாலோசித்து அவரவ ரபிப்பிராயங்களை நன்றாய்த்தெரிந்துகொண்டு அதனை யாவரும் வாய்மொழியாகவுஞ் சொல்லும்படியாகவுஞ் செய்து சுயம்வரத்தைநாட்டி விவாகத்தை நடத்துகிறேன். இப்பொழுது யாவருந் தயைசெய்து விடுதியைப்போய்ச் சேருங்களென்று மீளவும் விநயத்துடன் சொன்னான். அதுகேட்ட அரசரெல்லாஞ் சிறிது சந்தேகமடைந்து நகரத்தினுடைய நாற்பக்கங்களிலுந் தங்கள் காவலாளிகளைக் காவலாகவைத்து மத்தியானஞ் செய்யவேண்டிய

அநுட்டானத்தை முடித்துக்கொண்டு இனிச் சுயம்வரம் எவ்விதமாய் நடக்கவிருக்கிறதோவென்று ஒருவரோடொருவர்பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

(எ-கஉ) சுபாகு இவர்களை அனுப்பிவிட்டுத் தன்மகளுக்கு விவாகத்தை நடத்திடவேண்டுமென்றெண்ணி வேதவித்துக்களை அழைத்து அவர்களோடு தன்மகளபிப்பிராயப்படி நடத்தவேண்டிய அதிரகசியமான விவாககாரியத்தைச்சொல்லி அவர்களிசைவுகொண்டு அதுபோல் நடத்தத்தொடங்கி ஒருவருக்கும் புலப்படாத அந்தரங்கமான வோரிடத்தில் சுதர்சனனையும் சசிகலையையும் வரவழைத்துக் கங்கைமுதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களால் மங்களஸ்நானமும் மணக்கோலத்துக்குரிய அலங்காரமும் அதிகசிறப்புடன்செய்வித்துக் கலியாணமண்டபத்திற் கழைத்துக்கொண்டுபோய் இரத்னபீடத்திலிருக்கச்செய்து அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனுதிகள்கொடுத்துப் பின்னர் க்ஷத்திரியதருமப்படி இரண்டுவஸ்திரமும் குண்டலங்களும் பசுவுங்கொடுத் துபசரிக்கச் சுதர்சனன் அவைகளையேற்றுத் தேவியினுடைய கருணையை எண்ணியிருக்கும்பொழுதுமனோரமை தன்மகளுடைய மணக்கோலத்தைக்கண்டு சிந்தைமகிழ்ந்து இன்றுதான் நாம் மக்கட்பேறுபெற்ற பாக்கியசீலமுடைய சிரேஷ்டத்தன்மையை அடைந்தோமென்று மகிழ்கூர்ந்திருந்தனள். மந்திரிப்பிரதானிகளும் பயமில்லாதவர்களாய்ச் சந்தோஷித்து அவ்வரனைக் கலியாணமண்டபமத்தியில் அழைத்துக்கொண்டுவந்தார்கள். அப்பொழுது கலியாணச்சடங் கறிந்தவர்களாகிய ஸ்திரீகள்சர்வாலங்காரத்தோடு மிருக்கின்ற இராஜகன்னிகையைச் சிவிகையிலேற்றிக்கொண்டுவந்து மண்டபத்தி லிருக்கும் வரனுடைய பக்கத்திலிருக்கச் செய்தனர்.

(கரு-௨0) பின்னர் புரோகிதர் கலியாணமேடையில் பிரதிஷ்டைசெய்திருக்கிற அக்கினியில் விதிப்படி செய்யத்தகும் ஹோமத்தையும், மணக்கோலத்துடன் மகிழ்ந்து அதிகப்பிரேமையோடிருக்கும் வதுவரர்களாகிய மணவாளனையும் மணவாட்டியையும் அக்கினிமுகமாயிருக்கும்படி ஞாபகஞ்செய்து விதிப்படிச்செய்யத்தகும் பொரிஹோமத்தையும் பின்னர் அத்தம்பதிகளுக்குச் செய்யத்தகும் ஏனைய சடங்குகளையும் விதிமுறையாகச் செய்துமுடிக்கும் அச்சமயத்தில் குலாசாரத்துக்கும் சாஸ்திரத்துக்கும் விரோதமில்லாமல் சிறப்பாகக் குதிரைகள் பூண்டிருக்கிற இருநூறுதேர்களையும், அநே

சுபாணங்கள் நிறைந்துள்ளதாகிய ஒரு தூணீரத்தையும், மலைபோன்ற வடிவத்தோடு மதச்செருக்குடையனவாகிய சுவர்ணாபரணத்தாலலங்கரிக்கப்பெற்ற நூறு ஆண்யானைகளையும், மனோகரமாகிய நூறுபெண்யானைகளும், சிந்துதேயத்திற்பிறந்த சிரேஷ்டமாகிய இரண்டாயிரம் குதிரைகளையும், எவ்வளவுபாரத்தையுஞ் சுமக்கவல்ல முந்நூறு ஒட்டைகளையும், பொன்னாபரணம்பூண்ட நூறு தாசிகளையும், அநேகவிதமான ஆயுதங்களினால் நிறைந்திருக்கின்றவர்களாயும் சேவகச்சின்னத்தில் குறைவில்லாதவர்களாயுமுள்ள நூறு தாசர்களையும், விலையுயர்ந்த மாணிக்கங்களையும், அன்னப்பக்ஷிகளுடைய உரோமங்களாலமைக்கப்பட்ட அலங்காரத்தோடுங்கூடியஆசனங்களையும், இந்தவகைகளன்றி விசாலமாகியும் விசேஷமான அலங்காரத்தோடுங் கூடியதாகியும் வசித்தற்கு மனோகரமாயுமுள்ள அரண்மனைகளையும், தானியங்களோடுகூடிய இருநூறுபண்டிகளையும், தக்ஷபுத்திரிக்குச் சமானமான தன்மகளுக்குஅளவிறந்த சந்தோஷத்துடன் கொடுத்தனன்.

(௨௧-௪௮) பின்னர் அரசன் இச்சீர்களையெல்லாம் நடத்தி மனோரமையை நமஸ்கரித்து எதிரில் அஞ்சலியஸ்தனாய் நின்று ஓஇ ராஜபுத்திரியே! உன்தாசனாகிய என்னால்செய்யப்பட்ட இந்தக் கலியாண மகோற்சவத்தில் ஏதேனுங்குறைபாடுகள் உன்னுடைய மனதில் தோன்றியிருக்குமாயின் அதனையொளிக்காமற் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, மனோரமை என்னுடைய ஐஶ்வர்யமாயிருக்கின்ற ஓ அரசனே! மகததேசத்தரசன் மகளாகியும் இப்போதுனக்குச் சம்பந்தியாயுமிருக்கின்ற நான் உனக்கும் உன்னைச்சேர்ந்த பந்துஜனங்களுக்கும் அளவிடப்படாத இனிய வுபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லித் தோத்திரஞ்செய்யாது யானென்ன கைம்மாறு செய்யப்போகிறேனென்று சொல்லவேண்டியவள். அப்படி நான் சொல்வதற்குமுன் நீ என்னைப்பார்த்து ஏதேனுங் குறையுளதோவென்று கேட்டதற்கு நானென்னசொல்லவறிவேன்.

நகரவாசத்தைவிட்டு வனவாசியாயும், தனபதியாயிருப்பதொழிந்து தந்தையில்லாதவனாயும், பரிஜனங்கள்சூழ விருப்பதின்றித் தனியனாயும், அறுசுவையோ டுண்பதொழிந்து கந்தமூலபலங்களையுண்பவனாயும், யாவருக்கும் பிரயோசனமாயிருக்குந் தன்மையொழிந்து நிஷ்பிரயோஜனத்தன்மையுடையவனாயுமிருந்த என்குமாரருக்குக் குணவதியாயும், உரூபவதியாயுமுள்ள கன்னிகையை எவன்

ரூன்கொடுப்பான். உலகில் அரசர்மள் தங்கள்மகளைக் குலத்திலும் பலத்திலும் திரவியத்திலும் தங்களுக்குச் சமானமா யிருக்கின்றவர்களைப்பார்த்துக் கொடுப்பதே;யன்றிப் பாராது கொடுப்பதில்லை. அங்ஙனமிருக்க நீயாவராலுங் கொண்டாடத்தக்க உன்னுடையகன்னிகா ரத்தினத்தைச் சிறந்த பலமுடைய மகா அரசர்களெல்லாம் தங்கள் வசமாக்கிக்கொள்ள பற்பலமுயற்சிகள் செய்தும் வீராவேசத்தோடு யுத்தத்திற்குத் தலைப்பட்டும் நீ அவர்களையெல்லாம்பகைத்து அஞ்சாது என்மகனுக்கேகொடுத்து இரத கஜ துரக பதாதிகளாகிய அரசச்செல்வமுந்தந்து மேருபர்வதம்போல் யாவரினும் மேலோங்கியிருக்கச்செய்தனை. இவ்விஷயத்தில் உனக்குண்டாகிய தைரியத்தை என்னவென்று சிலாகிப்பேன். இது மிக ஆச்சரியம்! இது மிக அதிசயம்!! ஓ அரசனே! என்மகனையும் என்னையும் வாழ்வித்தவனக்கு மங்களம் உண்டாகுக. உன்னுடைய வம்சமும் வளர்ந்தோங்குக. என்று பலவாசிகள் மனமகிழ்ந்து கூறியபொழுது கைகூப்பிநின்ற சுபாகு ஓ அம்மணி! நாடுனொரு விண்ணப்பஞ்செய்கிறேன்; என்னையெனில் என்னுடைய இராஜ்யத்தை உனக்கொப்புவித்து நான்சேனாபதியாயிருந்து அரசியல் நடத்துகிறேன்; இல்லையாயின் உன்மகனுக்கேகொடுத்து விடுகிறேன். நீ உன்மகனோடு வாழ்ந்திருப்பாயாக. நான் இந்தக்காசியைவிட்டு ஆரணியம்போகிறேன். இந்த நகரவாசத்தைக்காட்டிலும் ஆரணியவாசமே எனக்குமேலானது. ஆகையால் என் விண்ணப்பத்தை யங்கீகரித்தல் வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டு இனி நான் அரசரெல்லாம் கோபித்திருக்கின்றபடியால் அவர்களிடத்திற்சென்று நால்வகையுபாயத்தில்முன்னர் சாமத்தைச்செய்கின்றேன். அதனைக்கேளாராயின் தானபேதங்களைச்செய்கிறேன். அதற்கும் வழிவிடாராயின் தண்டமாகிய யுத்தத்தைச் செய்கிறேன். அதில்வரும் ஜயாபஜயங்கள் தெய்வாதீனம். அது சொல்லமுடியாது. அப்படியிருந்தாலும், தருமமார்க்கத்தில் நிற்போர்க்கு ஜயமும், அதர்மமார்க்கத்தினிற்போர்க்கு அபசயமுமாகையால் அதர்மிஷ்டர்களாகிய அவர்களுக்கு ஜயமுண்டாவது அரிதென்று மனோதைரியத்தோடும் சந்தேஷத்தோடும் சொல்லினன். சுபாகுவினுடைய வார்த்தையை அந்த அரசனால் பெருமையும் புகழுமடைந்து மகிழ்ந்திருக்கும் மனோரமைகேட்டு ஓ அரசனே! நீ எதனை எதனை எண்ணிச் செய்கின்றனையோ அதனாலெல்லாம் உனக்குச் செயமும் மங்களமு முண்டாகக்கடவது. நீ பயப்ப

டவேண்டாம். என்மகனுக்குக் கொடுப்பதாகச்சொன்னஉன்னுடைய இராஜ்யத்தை நீ உன் புத்திரனோடிருந்து அரசியலைநடத்திச் சுகமாக வாழ்ந்திருப்பாயாக.

எங்கள் வனவாசத்தையொழித்தநீ வனத்துக்குப் போதல் நன்றன்று; என்குமாரன் அயோத்தி நகரத்திற்குப்போய் ராஜ்ய சம்பத்தை யடையப்போகிறபடியால் யாங்கள்போய்வரநீவிடை தருவாய். மஹேஸ்வரியையிடைவிடாமல தியானித்துக்கொண்டிருக்கிறஎங்களுக்கு ஒருசிந்தையும் வரமாட்டாது. நீயும் மகேஸ்வரியைத்தியானஞ்செய்துசிந்தையற்றிருப்பாய். என்றிவ்வாறு அமிர்தமயமாகியவார்த்தைகளைஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டுஇராப்பொழுது கழித்தனர். விடிந்தவுடன் சுயம்வரத்துக்குவந்திருந்த அரசர்கள் இரவில் டந்த விவாகத்தைக் கேள்விப்பட்டு எப்படி நடந்திருக்குமென்று சந்தேகித்து ரோஷத்தோடும் பட்டணத்துக்கு வெளியேவந்து முற்றுகைசெய்து எங்களுக்கு அவமானஞ் செய்த அந்த சுபாகுவை இப்பொழுதே துவம்சஞ்செய்து சுதர்சனனைச் சின்னபின்னப்படுத்தி லக்ஷ்மிதேவிக்குச் சமானமாகிய சசிகலையைக் கிரகிப்போம். இது செய்யாமல் நம்முடைய நகரங்களுக்குப் போவோமாயின் நாணமற்றவர்களாவோமல்லவா என்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது வாசிக்கிற வாத்யகோஷங்களும் சங்கநாதங்களும் நானுவிதமாகிய சப்தகானங்களும் வேதகோஷங்களுங் கடலொலி போலெழுந்தன. அவ்வோசையைக்கேட்ட அரசர்கள் மருண்டு ஆஹா! இதுவென்ன வாச்சரியம். விவாகம் நடப்பதாகத்தெரிகின்றது மிருதங்கங்களுடைய சப்தங்கள் நம்மைத் தோல்வியடைந்தவரென்று சொல்லி அவமானப்படுத்துவதாகத் தெரிகின்றது. ஓ அரசர்களே! அந்த சுபாகு நம்மைப் பிரியவசனங்களால் வரவொட்டாமற் செய்தனுப்பிவிட்டுச்சுதர்சனனுக்கு விதிமுறையாகப் பாணிக்கிரகணத்தைச் செய்துவிட்டான் இதிற் சந்தேகமில்லை. இப்போது நாம் என்ன செய்யத்தக்கது அதனை யோசித்து அவரவர்கள்புத்தி சாதுர்யத்தைத் தெரிவியுங்களென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் சுபாகு சமீபத்தில் வந்தனன். அரசர்களெல்லாமொன்றுங் கேளாது கோபத்தால் மௌனமாயிருக்க சுபாகு அவர்கள் குறிப்பறிந்து நமஸ்கரித்து அஞ்சலிசெய்து இன்று என்கிருகத்தில்யாவரும் போஜனஞ்செய்து போகவேண்டுமென்றுப்பிரார்த்தித்துஐயா!

உங்களுக்கெல்லா மோர் விண்ணப்பம், என்னுலும் வஞ்சனை யில்லை சுதர்சனனுலுங்கெடுதியில்லை என்னுடைய கன்னிகையே அவனைவரித்துக்கொண்டாள். பிரமன் விதித்தவிதி அப்படியிருக் குமாயின்என்செய்வேன். இது விதியின்பயனென்றுணர்ந்துபொறு த்துக்கொள்ளவேண்டும். பெரியோர்களா யிருக்கின்ற நீங்களெல் லாந் தயையுடையவர்களா யிருத்தல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித் தனன் அவனது உபசாரவார்த்தைகளைக்கேட்ட அரசர்கள் ஓசுபா குவே! நீர் எங்களைவரவழைத்து எங்களிஷ்டப்படி எல்லாக்காரிய ங்களையும் நடத்திவிட்டீராகையால் இனிநாங்களனைவரும் போஜன ஞ்செய்துபோகாத குறையொன்றுதா னிருக்கின்றது அக்குறையு மில்லாமற் செய்யத்தான் இப்போது வந்தீர்போலும் மிகவுஞ் சந் தோஷமாயிற்று.எங்களுக்கு எல்லாம் நடந்ததுபோல்போஜனமும் நடந்து விட்டது. இனி அவரவ ரிடம்போய்ச் சேர வேண்டியது தான் வேறென்னவேலை யிருக்கிறது. இதுவரையில் எங்களுக்காக நீர் மிகவும் சிரமமெடுத்துக் கொண்டது போதும் போதும். இனி உம்முடைய ஆஸ்தானம் போய்ச்சேர்ந்து மற்றும் நடத்தவேண்டி யகாரியங்களை யெல்லாம் குறைவில்லாமல்நடத்தும் என்று அதி ககோபத்தோடுங் கூறினுர்கள். சுபாகு இவையாவுங்கேட்டு அச்ச முற்று இவர்களெல்லாம் மிகவும் கோபமுள்ளவர்களாயும், மனவ ருத்த முடையவர்களாயு மிருப்பதால் இனிஎன்ன செய்யப் போகி ன்ருர்களோ நாமறியோமென்று சந்தேகங்கொண்டவனுய் அரண் மனையைப் போய்ச் சேர்ந்தான். பிறகு அரசர்களெல்லாம் சுதர் சனன் எவ்வழியாவது வருவானல்லவா; வருவானுயின் அவனை வழிமடக்கி யடித்து கன்னிகையைக் கொண்டுபோவோ மென்று சமயத்தை எதிர்ப்பார்த் திருந்தனர். ஒருவராவது இந்த சுதர்சன னுேடு நமக்கென்னபோரென்று சொன்னுரல்லர். இனிநடக்கும் மங் களத்தைப் பார்த்துப்போங்களென்று ஒருவரையும்வெளியேபோக விடாமல் தடுத்துக்கொண்டு சுதர்சனனை எதிர்பார்த் திருந்தனர். இவர்க ளிவ்வாறிருக்க சுபாகு மருகனுக்கு நடத்தவேண்டிய விரு ந்து முதலியவற்றைச் சிறப்பாகச் செய்யத்தொடங்கினன்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

த்ரிபுரசுந்தர்யைநமః

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம்.

* சுதர்சன யுதாஜித்தோர் யுத்தம்.

(க-கக) சுபாகு அரசர்களைவிட்டுத் தன்னரண்மனைக்குவந்து சுதர்சனனுக்கு விருந்திடவெண்ணி அதுபோல அதிகசிறப்புடன் ஆறுதினம் அதிகபிரேமையுடன் திருப்தியுண்டாகும்படி நடத்தி அப்பொழுது செய்யவேண்டிய பாரிபர்ஹம் (மரியாதைகளையுஞ்) செய்து மந்திரிகளையழைத்து நாம் மருகனுக்குச் செய்யவேண்டிய வையெல்லாம் இதுவரையில் செய்தாய்விட்டது. இனித்தம்பதிகளை யனுப்பலாமென்றால் அரசர்கள் நம்முடைய கோட்டை வழியைச் சேனைகளால் முற்றுகைசெய்திருப்பதாக நம்முடையசேவகர்களால் கேள்விப்படுகிறோம். இதற்கென்னசெய்யலாமென்று மனவருத்தமடையும்போது தேவி அநுஷ்டானபரனாகிய சுதர்சனன் மாமனாரைப்பார்த்து நீரேன்துயரப்படுகின்றீர். எங்களைச் சீக்கிரத்தி லனுப்பியும். நாங்களந்தவரசர்களுக் கஞ்சாமற்போய்ப் பரிசுத்தமாகிய பரத்வாச ராச்சிரமத்தையடைந்து அவ்விடத்தில் சந்துஷ்டர்களாக வசித்திருப்போம் இதற்கோரிடையூறும் வரமாட்டாது: நீர்சிறிதும் விசாரப்படவேண்டாம். விசாரப்படத்தக்கதொன்றுமில்லை, சகன்மாதாவகிய மகேஸ்வரி உமக்கும் ஒருவருத்தம் வரவொட்டாமல் சகாயஞ் செய்யப்போகிறாளென்றனன். சுபாகுமருமகப்பிள்ளையின் அபிப்பிராயத்தை நன்றாயறிந்தவனுய் வேண்டிய திரவியங்களையுஞ் சேனைகளையுங் கூட்டியனுப்பச் சுதர்சனனும் விடைபெற்று வரிசையாகவந்த ரத கஜ துரக பதாதிக ளெல்லாஞ் சூழ்ந்துவரச் சசிகலை சமேதனுய் ரதத்திலாரோகணித்து மிகவும் விரைவாய் புறப்பட்டு அரசர்கள்சூழவிருக்கு மார்க்கத்தில்பயமற்றுப்போகும்போது ராஜாக்களுடைய சைனியங்கள் அணியணியாய்த்திரண்டு வருவதைப்பார்த்துத் தன்னுடைய ஹ்ருதய வாசியா யிருக்கின்ற தேவியை சித்தத்தாலெண்ணி நானுன் னடைக்கலமென்று ஆனந்தமாகச் சரணமடைந்து இந்த அரசர்களை எவ்வாறு செயிக்கப்போகிறேனென்கிற பயமுமில்லாமல் பிராணஹானி வருமே என்கிற விசனமுமில்

---

* சுதர்சனனுக்கும் யுதாஜித்துக்கும் போர்.

லாமல் சிரேஷ்டமாகிய காமராஜமென்னும் ஓ ரக்ஷரமாகிய மந்திரத்தைச் செபித்திருந்தான். வழிவிடவந்த சுபாகுமாத்திரம் சிந்தாகுலமடைந்திருந்தான். அரசர்களெல்லாம் சுதர்சனன் சசிகலேயோடு வருவதைப்பார்த்து சேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டு கோலாகலஞ்செய்து கன்னிகையைக் கொள்ளைகொள்ளும் இச்சையுடையவர்களாகக் கிளம்பினர்கள். சுபாகு அவர்களைப்பார்த்து யுத்தஞ்செய்யவேண்டுமென் றெண்ணும்பொழுது ஜயத்தையடையவேண்டியவனாகிய சுதர்சனன் தடுத்தனன். தடுத்தும் அவன் றடைபடாது சைனியங்களோடெதிர்த்துவர அவர்களும் இவனோடெதிர்த்து ஒருவரையொருவர் வெற்றிகொள்ளவேண்டுமென்னும் அவாவுடன் சங்கம் பேரிகை துந்துபி முதலிய வாத்தியங்களை முழங்கும்படிச் செய்தனர்.

சத்துருஜித்தென்கிற சுதர்சனனுடைய சகோதரன் தன் தமையனைச் செயிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமுடையவனாய்த் தனதுபாட்டனாகிய யுதாஜித்தைத் தன்னோடு துணையாகவரும்படியழைத்துக்கொண்டு வந்தனன். வரும்பொழுது சிலவரசர்கள் அவர்களைப்பார்த்து இவர்கள் மஹாபலசாலிகளாகையால் இவர்களே வெற்றியடைவார்க ளென்றெண்ணி அவர்களுடன் கலந்து சைனியங்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு யாவருஞ் சுதர்சனனை எதிர்க்கச் செல்லும்பொழுது இடையே கூட்டமாயிருந்த சேனைகளைக் கண்டு மகாகோபங்கொண்டு அவைகளைத் துவசஞ்செய்யும்பொருட்டு பாணசமூகங்களை ஒன்று நூறு ஆயிரமாக ஒன்றின்பின்னென்றாகவிட்டு எங்கும் பாணவருஷங்களாக்கினர். அதுகண்ட சுபாகு நமதுமருகன் நமக்குத்துணையாக வருவானால் இவர்களை வெல்லலாமென் றெண்ணித் தன்னுடைய பரிவாரங்களாயுள்ள யாவரையு மழைத்துக்கொண்டு சுதர்சனனைச் சமீபித்து ஓ தேவித்தியானத்திலிருக்கின்ற மஹாபுருஷனே! இப்பொழுது அதிபயங்கரமாயும மகாவீரர்களுக்கும் உடலம் நடுங்கும்படியாயுமுள்ள யுத்தம நடந்து வருகின்றது. ஆகையால் என்னுடன் நீ துணையாகவரவேண்டுமென்று சொல்லும்பொழுது அந்தச்சுதர்சனனுக்குத் துணையாயுள்ள மஹாதேவி திவ்ய வஸ்திரந் தரித்தவளாயும், மந்தாரபுஷ்பமாலை சூடிக்கொண்டிருக்கிறவளாயும், திவ்யாபரணலங்கிருதையாயும், நானாவிதமான ஆயுதங்களைத்தரித்தவளாயும், சிங்கவாகனரூடையாயும் பிரசன்னையாயினள்,

(௨0-௨௫௪.) அத்தேவியை அரசர்களெல்லாங்கண்டு இதுவென்ன ஆச்சரியம்! சிம்ஹத்தின்மேலிருக்கிற இவள் யார்? எங்கிருந்துவந்தாள்? நமக்கொன்றுந் தெரியவில்லையே என்று தியங்கி ஏங்கியிருக்கும்பொழுது சுதர்சனன் அந்தத்தேவியைத்தரிசித்து சுபாகுவைப்பார்த்து ஓ மாமா! நம்முன் பிரசன்னையாய் அற்புதமாகிய காட்சியைத்தருகின்ற தேவியைத் தரிசனம்பண்ணும். எனக்கிப்போது வேண்டியவற்றை அனுக்கிரகஞ் செய்யக் கருணையுடன் வந்திருக்கிறாள், மிகுந்தபயத்திலிருந்த நான் அந்தப்பயத்தினின்றும் இப்பொழுது விடுபட்டவனாயினேனென்றான். சுபாகுவும் நானும் அப்படியே ஆயினேனென்றான். இவ்வண்ணம் இருவரும் தேவியைப் பயமற்றவர்களாய்ப்பார்த்து நமஸ்காரஞ்செய்து நாங்கள் கிருதார்த்தராயினோம் என்று கூத்தாடி நிற்கும்பொழுது தேவியினுடைய வூர்தியாகிய சிம்ஹமானது ஓர் ஹுங்காரஞ்செய்தது அந்தத் தொனியால் பெருஞ்சேனையாயிருந்தயானைக் கூட்டங்களெல்லாமுயிரிழந்தன. பின்னர் அச்சிங்கம் ஓர் பெருமூச்செறிந்தது. அது மகாகோரமாகிய பெருங்காற்றாய் மற்றப்படைகளையெல்லாம் அதாகதப் படுத்தித் திக்குகளில் ஒதுங்கியது.

(௨௬-௫௫) இவ்வண்ணம் சிம்ஹமானதுபடைகளை நாசஞ்செய்கிறபொழுது சுதர்சனன் தனது சேனாதிபதியைப்பார்த்து ஓ சேனாபதீ! என்பேரில் கோபமுள்ளவர்களாகியும் துர்ப்புத்தியுள்ளவர்களாகியும் வந்த அரசர்களெல்லாம் இப்போது எவ்விடத்திலிருந்து என்னசெய்கிறார்கள்? அந்தவிவரத்தைத் தெரிந்துவருவாயென்றேவ அவனஞ்சி நின்றான். அவனைப்பார்த்து நம்மைரக்ஷிக்கு நிமித்தம் தேவியானவள் வந்திருக்கிறபோது இந்த அரசர்கள் நெருங்கியிருக்கின்ற இந்தமார்க்கத்திற் போக நீயேனஞ்சுகிறாய். நான் இந்தப்போர்முகத்தில் வந்து அஞ்சி நினைத்தவுடன் எழுந்தருளி வந்து என் பயமகற்றியதை நீயறியவில்லையா! நீ அஞ்சாமற்போவென்றான். சேனாதிபதியும் பயமற்றுப் போய்வரத் தலைப்பட்டு அரசர்கணெருங்கி யிருக்கும் மார்க்கத்திற் போயினான். அப்பொழுது யுதாஜித்து மிகவுங் கோபக்கொண்டவனாய் அரசர்களைப்பார்த்து ஓஅரசர்களே! சிம்மத்தின்மேலுட்கார்ந்திருக்கிற ஒரு பெண்பிள்ளையைப்பார்த்து நடுங்கமுற்று என் பயப்படுகிறீர்கள்? இவள் நம்மை என்ன செய்வாள்? நாம் இவளைப்பார்த்து மருண்டிருப்போமாயின் இப்பொழுது அதிகபலமுள்ளவனாய் நம்மை அவ

மானப்படுத்தி ராஜகன்னிகையைக்கிரகித்து அவளோடுபயமற்றவனாய் வேகத்துடன் போகத் தலைப்பட்ட அந்தப் பலஹீனனாகிய சுதர்சனனென்னும் பாலன் நம்மை மதிப்பானா? அவன் நம்மால் உதாசீனமாகப் போக்கத்தக்கவனா? அவன் எவ்வளவுபெரியவேலை செய்திருக்கிறான். ஆகையால் அவனை நாம் அடித்துத்திவ்யாபரணவதியாய் விளங்கும் கன்னிகையை கிரகிப்போம். அவன் அவளைகொண்டுபோகத் தக்கவனா? சிம்ஹத்தினால் கொள்ளத்தக்க ஒருஆகாரத்தை இடையே ஒரு நரியானதுவந்து தடுத்துத் தான் கொண்டுபோவதற்கு யோக்கியமுடைய தாகுமா? இவ்வாறெல்லாஞ்சொல்லி அதிககோபமுள்ளவனாய்த் தன்சேனைகளோடு சத்ருஜித்தையுமழைத்துக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன் அகங்காரத்தோடெழுந்து பூண்கள்கட்டியிருக்கும் தனுசைக்கையிலெடுத்துக் காதளவுமிழுத்துவளைத்துக் கூர்மையுள்ள சிலீமுகம் விசிகம் என்கிற பாணங்களைச் சுதர்சனனைக்கொல்லும்படி மாறி மாறி விட்டான். அவைகளைச்சுதர்சனன்கண்டு இவைகள் தன்னைக் கொல்லவேண்டுமென்கிற துன்மதியுடைய யுதாஜித்தினால் விடப்பட்ட பாணங்களென் றுணர்ந்து அவைகட்குமாறானவைகளைவிட்டு அப்பொழுதப்பொழுதுவெட்டிவந்தனன். இவ்வண்ணம் இருவரும்போர்செய்யும் பொழுது அநேக ஆயுதங்களைத் தரித்தவளாய் வந்திருக்கிற உலகமாதாவாகிய மகாதுர்க்கையானவள் மிகவுங்கோபவேசங்கொண்டு அநேகவுருவங்கொண்டு யுத்தஞ்செய்கிறவள் போல்காட்டி யுதாஜித்தையும் சத்ருஜித்தையும் கொன்றனள். மாண்ட இருவரும்ரதங்களிலிருந்து யாவருமறியப் பூமியில்விழுந்தனர். உடனே சுதர்சனனுடைய சேனைகள் வெற்றிச்சங்கங்களை முழக்கி ஜய ஜய வென்கிற சத்தத்தை யுண்டாக்கினர். இவ்வொலியைக்கேட்ட அரசர்களெல்லாம் அவ்விருபாணங்களையும் பார்த்துமிகுந்த ஆச்சரியமடைந்தனர்; சுபாகுவும் துர்க்கதியை நாசம்பண்ணுகிறவளாகிய துர்க்காதேவியை மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அடியில்வருமாறு தோத்திரஞ் செய்தனன்.

"நமோதேவ்யை ஜகத்தாத்ரை சிவாயை சததம்நம:
துர்க்காயை பகவத்யை தேகாமதாயைநமோநம:"

"நமஶ்ஶிவாயை சாந்த்யை தேவித்யாயை மோக்ஷதேநம:
விஶ்வவியாயதைஜகன்மாத ஜகத்தாத்ரை நமஶ்ஶிவே" என்றும்;

குணசகிதனுகிய நான் குணரகிதையாயிருக்கின்ற உன்னுடைய நிலையை என்னுடைய புத்தியினால் எண்ணிப்பார்த்தும் எட்டவில்லை. ஓ உலகமாதாவே! சகலவேதங்களிலும் பிரகாசிக்கின்றவளா யிருக்கின்ற தத்பதலக்ஷ்யார்த்தமாகிய பரப்பிரமம் நீ யன்றி வேறில்லையென் றறிதலாகியநிச்சயமென்னும் பக்தியுடையவர்களுக்கு வருந்துன்பத்தைப் போக்கடிப்பதில் மிகுந்த அன்புள்ளவளாகிய பராசத்தியே! உன்னை நானென்சொல்லி நமஸ்கரிக்கப் போகின்றேன். வாக்தேவதையாகிய சரசுவதி சொரூபிணியாயிருக்கின்றவளு நீயே, எல்லாருடைய புத்தீந்திரியமாயிருக்கின்றவளு நீயே, மனோரூபிணியா யிருக்கின்றவளு நீயே, சகல ஆத்மாக்களும் அந்தத்திலடையும் இடமாவிருப்பவளும் நீயே, எல்லாருடைய மனோ விகற்பங்களைப் போக்கடிக்கின்றவளு நீயே இவ்வண்ண மிருக்கின்ற வுன்மை என்னவென்று தோத்திரஞ்செய்யப்போகின்றேன். இந்திரிய கோசமாகாத உன்னுடைய ஆத்மசொரூபத்தை எப்படி நான் தோத்திரஞ் செய்வேன். பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்களும் ஏனையதேவர்களும் எப்பொழுதும் வேதமுதலியகலைகளால் தோத்திரஞ் செய்கின்றவர்களாயினும் அவர்களே உன்குணங்களுடைய சொரூபம் இப்படிப்பட்டதென்று தெரிந்துகொள்ளவில்லையென்றால பேதபுத்தியுள்ளவனுகியும் குணபேதங்களை யுடையவனுகியும் பெரியோர்களால் ஒருண்மையு மறியப்படாதவனுகியும் இருக்கின்ற நான் உன்னுடையமகிமையைத் தோத்திரம் பண்ணுவதற்கு எப்படியோக்கியனுவேன். இவ்வளவு சிறியனுகிய எனக்குச் சத்துருக்களா லண்டயத்தக்க கதி எப்படியுண்டாகும். என்னுடையசித்தமானது உன்னுடைய பிரபாவத்தை விசேடமாகச் சொல்லவேண்டுமென்கிற ஆவலுடையதாயிருந்தும் அதற்கு அதுசெய்யும்படியான சக்தி யமையவில்லை. இப்பொழுது இந்த மருமகன் காரணமாக உன்னுடைய அற்புதமாகிய இந்த தரிசனங் கிடைக்கப்பெற்றேனேயல்லாமல் என்னுடைய புண்ணியத்தால் கிடைக்கப்பெற்றவனல்லன். பிர்மனுதிமும்மைத் தேவரும் இந்திராதிதேவர்களும், முனிவர்களுமாகிய அவர்கள் தத்வார்த்தங்களையறிந்தவர்களாயிருந்தும் அவர்களுக்கு நீதரிசமானுயில்லை. ஓ தாயே! உன்னுடைய தெரிசனமானது சமதமாதி குணங்களாலல்லாமல் அடைவதற்குக்கூடாது. அந்தத்தரிசனம் நான் கிடைக்கப்பெற்றேன்: அறிவிற்சிறியனுகிய நான் எவ்வளவினன். எனக்

குக்கிடைத்த ஜனனமரண வியாதிக்கு மருந்தாயும் ஒப்பிடக் கூடாததாயுமுள்ள உன்காட்சியானது எவ்வளவு அருமையை யுடையது. அவரவரெண்ணத்தோடு கூடினவளாயும் பக்தர்களுக் கனுக்கிரகஞ் செய்வதில் ஆசையுடையவளாயும் தேவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவளாயுமுள்ள ஓ தேவி! நீஎல்லாமறிந்தவள், உன்பிரபாவமாகிய இதை நான் என்னவென்று சொல்வேன். ஓதேவி! பலிஷ்டர்களாகிய இந்த இரண்டரசர்களும் உன்னால் கொல்லப்பட்டு இந்தச்சுதர்சனன் இந்த ஆபத்திலிருந்தும் ரக்ஷிக்கலாயினன். அடியாரிடங் கருணையுள்ளவளே! உனது மகிமையானது மிகவும் வேத சம்மதமாயுள்ளது.ஹேதேவி!இங்குநடந்த அற்புதத்தையோசிக்கும் விஷயத்தில் இது ஒரு ஆச்சரியமாகவுந்தோன்றவில்லை. நீ எப்பொழுதும் தாவர சங்கமங்களையெல்லாம் ரக்ஷிப்பதை எண்ணுமளவில் ஒன்றுக்கொன்று ஆச்சரியமாகவேயிருக்கிறது. அவற்றில் எது ஆச்சரியமானதன்று, ஒராச்சரியமொன்றிருக்கின்றது என்னையெனின் எந்தமானுடனுக்காவது உன்னிடத்தில் பக்திவருமாயின் அதனை நீ பெரிய வாச்சரியமாக வெண்ணி வெளிப்பட்டு வந்து அவனை யாவரும் புகழ்ந்து கொண்டாடும்படியாகச் செய்கின்றனையே இது தானாச்சரியம். ஹே பவானி! உன்னை எப்போதும் துதிப்பதில் இச்சையுள்ள இந்த த்ருவசிந்து மகாராஜனுடைய குமாரனாகிய சுதர்சனனை வாழ்விக்க அவனுக்கு ஜன்ம சத்துருவாயிருந்த யுதாஜித்தைக் கொன்று இப்பொழுது யாவரும்புகழும்படியாகச் செய்தனையே. இதனால்இவன்புகழ்வெளிப்பட்டதா? உன்புகழ் வெளிப்பட்டதா? இப்படி நீ தயையினால் வாராமற்போவையேயானால் இச்சுதர்சனன் என்மகளைக் கூடவைத்துக்கொண்டே வந்தெதிர்த்த அரசர்களோடு யுத்தத்தைச்செய்து அழிவில்லாதகீர்த்தியையும் க்ஷேமத்தையும் எப்படியடைவான்? உன்னைத்தியானிக்கும் அன்பர்களுடைய சனனமரணங்களைப்போக்கிப்பேரின்பத்தைக்கொடுக்குஞ் சாமர்த்தியமுள்ள வுனக்கு இப்பகைவர்களை யொழித்துச் சசிகலையோடு இவனைவாழவைத்தது ஓராச்சரியமா? ஹேஜனனி! உன்னைஉன்னடியார்கள் அளவைப்பிரமாணங்களால் அளவிட்டறியக்கூடாதவளென்றும், கர்மபந்தமில்லாதவளென்றும், சகுணையென்றும்நிர்க்குணையென்றும்ஸ்தோத்திரஞ்செய்கிறார்கள் அப்படிப்பட்டபுவனேஸ்வரியாகிய உன் தரிசனத்தினால் நான்சுகிர்தமுடையனாயும் கிருதார்த்தனாயும் தன்யமாகிய சரீரத்தைப்பெற்றவனாயுமாயினேன். ஹே அம்

பா! இவ்வளவு பிரயோஜனத்தைப்பெற்றநான்உனது பீஜாக்ஷர மந்திரத்தையேனும் தோத்திரத்தையேனும் அறிந்தவனோவென்றால் ஒன்றுமறியாதவன். ஒன்றுமறியாத எனக்கு உன் தரிசனங்கிடைத்ததனால் இவனது பிரபாவமாகிய மகிமை பிரசித்தியாயிற்று என்று தோத்திரஞ்செய்கின்றஅரசனைப்புன்னகையோடுகூடிய சில. . .பார்த்து ஓ நல்லொழுக்கமுடையவனே! உனக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேட்பாயாக வென்றனள்.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீபிரசுந்தர்யை நம:

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ தேவி மஹிமாதி வர்ணனம்

(க-ரு) சுபாகுவானவன் அந்த மகேஸ்வரியினுடைய திருவாக்கைக்கேட்டு மிகுந்த அன்புடையவனாய் ஹே தேவி! தேவலோக சம்பத்தை எண்ணினாலும் அதுவுஞ் சிலகாலவனுபவமா யிருக்கின்றது. பூமண்டல ராஜ்ய சம்பத்தையெண்ணினால் அதுவுஞ்சிலகாலவனுபவமா யிருக்கின்றது. உன்னுடைய தரிசனமாகிய சம்பத்தையெண்ணினால் எப்பொழும் நீங்காத அனுபவமா யிருக்கின்றது. ஆகையால் உன்னுடைய தரிசனத்துக்குச் சமானமான சம்பத்து மூன்றுலோகத்தினு மிருப்பதாக வெனக்குத் தோன்றவில்லை ஆகவே எவ்வுலகத்திலும் இல்லாததாகிய உன்னுடைய தரிசனமாகிய சம்பத்தைக் கிடைக்கப்பெற்றபொழுது வேறெந்த வரத்தைக் கேட்கப்போகின்றேன். உலகில் நான் கிருதார்த்த னாய்விட்டேன். ஆயினும் ஹே அம்பா! சலனமில்லாமலும் பங்கமில்லாமலு மிருக்கின்ற உன் பத்தியானது எனக்கெப்பொழுது முண்டாக வேண்டும். இந்த மனோரதமாகிய வரத்தைத்தான் கேட்பதற்கிச்சித்திருக்கிறேன். ஹே அம்பா! இவ்வரத்தைக் கொடுப்ப துண்மையாயின் அடியேனது கிருகத்தில் நீ எப்போது மெழுந்தருளி துர்க்காதேவியென்றும் பெயருடையவளாய்ப் பிரகாசிக்கவேண்டும். ஹே தேவி! சுதர்சனன் சத்துரு சமுகத்தினின்றும் உபாதியில்லாதவனாக எப்படி காக்கப்பட்டானோ அப்படி நானெப்போதும் இந்த

நகரத்தில் சத்துரு பயமில்லாமல் உன்னால் காக்கப்பட்டவனாயிருக்கவேண்டும். ஏ அம்பிகே! பூமியில் எவ்வளவுகாலல் இந்தக் காசி அழிவில்லாமலிருக்கின்றதோ அவ்வளவுகாலமும் நீ இந்தக்காசியைகாக்குந் தெய்வமாக விருக்கவேண்டும். ஹே துர்க்கே! ஹே கருணாகடாக்ஷி நானிந்நகரத்துக்கு அரசனாகவிருப்பதால் அதற்கேற்ற ஐஸ்வரியங்களுள் எதுவெது கொடுக்கலாமென்று திருவுளத்திற் றோன்றுகின்றதோ அவைகளை யெல்லாங் கொடுத்தனுக்கிரகஞ் செய்வாய். அவைகட் கிடையூறு வாராவண்ணம் என் சத்துருக்களை நிவர்த்திசெய்வாய். சத்துருக்களல்லாத துஷ்டர்களையும் நிக்கிரகஞ் செய்வாயென்றனன். இவ்வாறு பிரார்த்திக்குமரசனைச் சகல பாவங்களையும் போக்கவல்ல துர்க்காதேவி கருணைகூர்ந்தவளாய்க் கடைக்கண்ணாற்பார்த்துக் கூறுகின்றாள். ஓ அன்மனே! உனக்குச் சகலசம்பத்துகளும் உண்டாகுக; இப்பூமியானது எவ்வளவுகாலம் வரைக்கு மிருக்கின்றதோ அதுவரையில் எல்லாவுலகினையுங் காக்கு நிமித்தமாய் விளங்குகின்ற முத்தி நகரமாகிய இங்கு நான் உன் வேண்டுகோளின்படி வசிக்கின்றேனென் றனுக்கிரகித்தனள்.

(கஉ-கரு) பின்பு சுதர்சனன் சந்நிதியிற்சென்று சந்தோஷசித்தனாய்ச் சமீபித்து நமஸ்கரித்து மிகுந்த பத்தியுடன் தேவியைத் தோத்திரஞ் செய்தனன். உன்கருணை மிக ஆச்சரியமானது; நானென்ன சொல்லப்போகிறேன். எந்தக்காரணத்தால் பத்தியீனனாகிய என்னைக்காத்தனை. இதனால் பக்தியீனர்களாயிருந்தபோதிலும் அவர்களை காப்பதே உனக்குள்ள வழக்கமென்பது தெரியவந்தது. அது தெரியவரவே நீ பக்தர்களிடத்தில்தான் தயையுள்ளவளென்பதேது? ஹே தேவி! நீதான் எல்லாப் பிரபஞ்சத்தையும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதைப் பரிபாலிக்கின்றாயென்றும், பரிபாலிக்கப்பட்டதை ஒடுக்கிக்கொள்ளுங் காலத்தில் சங்கரிக்கின்றாயென்றுங்கேட்டிருக்கின்றேன் இதனைப் படைத்தழிக்குந் தொழிலேயல்லாமல் காத்தற்றொழிலையு முடையவளென்று தெரியவந்தது; வரவே நான் எப்போதும் உன்னால் காக்கப்பட்டவனென்றாயிற்று. ஆகவே இப்பொழுதுதான் என்னைகாத்தா யென்றாச்சரியப்படுவது ஆச்சரியமல்ல. என்னை எப்பொழுதும் காத்த உனக்கு நான் வேண்டிய பணிவிடை இதுவரையில் செய்யாதிருந்தது தான் ஆச்சரியம்; இனியாவது உனக்கு நான் செய்யத்தக்க பணிவிடை யாது? என்னபணி செய்யவேண்டும்? எங்கே போகவேண்டும்? அதனைச் சீக்கிரம் அநுக்கிர

கஞ் செய்வாய்; உனக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடையைச் செய்யாத தரித்திரனாயிருக்கிறேன், நான் உன் கட்டளையினால் போகிறேன் இருக்கிறேன் விளையாடுகிறேன் உன்னையன்றி யாதொரு செயலும் இங்குச்செய்வதில்லை என்று துதிக்கும் சுதர்சனனை தயாமூர்த்தி யாகிய தேவிபார்த்துத்திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்றாள்.

(கசு-உச) ஓ மகனீயனே! நீ அயோத்திக்குச்சென்று உனது குலதருமத்துக்கு யுக்தமாகிய இராஜதருமத்தை நடத்திவருவாய். எப்போதும் என்னை மறவாமல் அவசியமாய்த்தியானித்தும் நாடோறும் பூசித்தும் வருவையேயாயின் உன்னுடைய இராஜ்யத்துக்கு வேண்டியசுகத்தைச் செய்து வருகின்றேன். எனக்கு விசேடதினங்களாயுள்ள கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமியிலும், நவமியிலும் சதுர்த்தசியிலும், பலிதான முதலியவற்றோடு விதிமுறையாய் நம்முடைய பூசையைச்செய்துவருவாய். இவ்வண்ணம் உன்னுடைய அயோத்திமா நகரத்தில் நித்தியம் மூன்றுகால பூஜையும், பக்திபூர்வகமாய் மிகமுயற்சியோடு நடத்தும்படி ஏற்படுத்துவாய். சரத்துருதுவில் வரும் நவராத்திரியிலும், சைத்ரம் ஆஷாடம் ஆஸ்வீஜம் மாகம் என்னும் 4 மாதங்களிலும், கிருஷ்ணபக்ஷம் அஷ்டமி,சதுர்த்தசி என்னுந் தினங்களிலும், என்னிடத்தில் அன்புள்ளவர்கள் என்னுடைய ஆகமத்திற் கூறியிருக்கும் பூஜையை அவசியமாய் அந்தந்தக்காலத்திற்கு விதித்திருக்கும் விதிப்படி விசேஷமாய்ச் செய்துவர நீ விதிக்கவேண்டுமென் றநுக்கிரகித்து அந்தர்த்தானமாயினள். மறைந்துபோன அந்தத் தேவியைத் தரிசித்த அரசர்களெல்லாம் சுதர்சனனைச் சமீபித்து இந்திரனைத் தேவர்களெல்லாம் நமஸ்காரஞ் செய்வதுபோல் நமஸ்கரித்தார்கள். மாமனாகிய சுபாகுவும் அந்தச் சுதர்சனனை வணங்கிச் சந்தோஷ சித்தனா யெதிரிலிருந்தனன்.

(உடு-நந.) அரசர்களெல்லாம் சுதர்சனனை நோக்கி கூறுகின்றார்:— நீயே எங்களுக்குப் பிரபு, நீயேரக்ஷகர்த்தா, யாங்களனைவரும் உனக்கு அடிமையாளா யிருக்கத்தக்கவர்கள், இனி அயோத்தியில் செங்கோல் செலுத்தி எங்களைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டும். ஓ மகாராஜனே! உன்னுடைய அநுக்கிரகத்தால் புருஷார்த்தங்களாகிய அறமுதலிய நான்கையுங் கொடுக்கின்றவளாயும் ஆதிசத்தியாயும் பிரபஞ்ச நாயகியாயுமிருக்கின்ற மகேஸ்வரியானவள் தரிசனமாயினாள். எந்தக்காரணத்தினாலோ இவ்வுல

கின்கண் ஆதிசக்தியாகிய பரமேஸ்வரியை நீயுந் தரிசனஞ்செய்து எங்களேயுந் தரிசிக்கச் செய்தபடியினுல் நீயே தன்யன் நீயே கிருத கிருத்தியன் நீயே வெகு புண்ணியமுடையோன். ஆனல் அந்தப் பரமேஸ்வரி யாதுகாரணத்தினுலுனக்குப் பிரசன்னை யாயினுளோ அறியோம். ஓ இராஜனே! தேவியினுடைய மாயையில் மோகிக் கப்பட்டுத் தமோகுண முடையராயிருக்கிற நாங்களுன்னுடையபிர பாவத்தை எப்படியறிவோம். நாங்களெல்லோம் பொன்னிலும் பெண்ணிலும் பிள்ளையிலும் சிந்தனேயும், ஆசையுமுடையவர்களா ய்க் காமக் குரோத லோப மோக மத மச்சரமென்னு மிவைகள் நிறைந்துள்ள கோரமாகிய இந்தச் சம்சாரத்தில் மூழ்கிக்கிடக் கின்றேம். ஓ மஹாநுபாவனே! ஜ்ஞானவானே! நீ சர்வக்ஞனுகின் ருய்; நீயறியாததொன்றுமில்லை. ஆகையால் இந்தச் சக்தியானவள் எங்கிருந்து வந்தவள்? எவ்விதமான மகிமையுடையவள்? என்ன பிரபாவமுடையவள்? எவ்விதமான சொரூபமுடையவள்? எதிலி ருந்து ஜனித்தவள்? இவைமுழுவதுங் கேட்பதற்குஇச்சையுடைய வர்களா யிருக்கின்றேம் நீ சொல்லல்வேண்டும். சம்சாரசாகரத் தில் வீழ்ந்துகிடக்கும் எங்களுக்கு நீ ஓரோடம்போ லிருக்கின் றனை. அன்றியும் நீ மகாபெரியோன். ஆகவே தயைகூர்ந்து சிரேஷ்டமாகிய தேவி மான்மியத்தைச் சொல்லல்வேண்டுமென்று மீளவும் பிரார்த்தித்தனர்.

(நசு-சுடு.) த்ருவ சிந்துவின் குமாரனுகிய சுதர்சனன் அந்த அரசர்கள் மிகவும் வணக்கத்தோடு கேட்பதற்கிரங்கித் தேவியை மனதிற்றியானித்து சந்தோஷ சித்தனுய்ச் சொல்லத்தொடங்கி னன். ஓ அரசர்களே! அத்தேவியின் சரித்திரத்தை என்னவென்று சொல்லப்போகிறேன். பிரமதேவர் முதலிய தேவர்களும் அறிய மாட்டார்கள். எல்லாவுலகங்களுக்கும் ஆதியாய் மேலாயிருக்கின்ற பராசத்தியானவள் திரிகுணுதீதமாகிய சுத்தசத்துவகுணப் பிரதா னையாய் அழிவில்லாத மோக்ஷசம்பத்தையும், முக்குணத்துளொன் ருகிய இரஜோகுணப் பிரதானையாய்ச் சிருட்டியையும், சத்வகுணப் பிரதானையாய்ப் பரிபாலனத்தையும், தமோகுணப் பிரதானை யாய்ச் சங்காரத்தையுஞ் செய்துவருகின்ருள். இவ்வாறு அவரவர் வேண்டியாங்கருள்புரிந்து நிர்க்குணமாகிய பராசத்தியாய்ப் பிர மனுதியருக்குக் காரணமாயிருக்கின்ருள். ஓ அரசர்களே! தேவியி னுடைய நிர்க்குண சொரூபத்தைப் பெரும்பாலும் யோகிகளானு

மறிவதற்குச் சாத்தியமாகாது. ஆனால் பண்டிதர்களாகிய ஞானிகள் எப்போதும் தேவியைச் சகுணையாகவே தியானித்துச் சுகமாய் வணங்குவரென்று சொல்லியதைகேட்ட அரசர்கள் ஐயா நீர் பாலியத்தில் யுதாஜித்துக்குப் பயப்பட்டு வனத்தை யடைந்திருந்தகாலத்தில் இந்தப்பராசத்தியைஎப்படியறிந்து உபதேசித்து வந்தீர்? அவளெப்படிச் பிரசன்னையாயினாள்? இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் எப்படிசகாயஞ் செய்யவந்தனளென்று வினவினர். சுதர்சனன் ஓ அரசர்களே! பால்யனாயிருந்தபோது அந்தத்தேவியினுடைய சாஸ்திரசம்பந்தமாகிய காமபீஜமென்கிற மந்திரத்தைத் தெய்வீகமாய்க் கேட்கப்பெற்று ஜபித்துத் தியானித்துக்கொண்டிருந்தேன். பின்னர் ருஷிகளால் அம்மந்திர அதிதேவதையாகிய மகேஸ்வரியினுடைய பெருமையைச் சொல்லக்கேட்டு மிகுந்த பக்தியுடன் அகோராத்திரம் தேவியைத் தியானித்துச் செபித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதனால் அவள் கருணையைக் கிடைக்கப்பெற்றேனென்றான். அரசர்கள் மிகுந்த பக்தியுடையவர்களாய் அந்தச் சுதர்சனனுடைய வாக்கைக்கேட்டுப் பராசத்தியைப் பரப்பிரமரூபிணியாக நினைத்துத் தங்களுடைய கிருகங்களுக்குப் போயினர். சுபாகு சுதர்சனனைக் கொண்டாடிக் காசிநகரத்தை யடைந்தான். தருமாத்மாவாகிய சுதர்சனனும் கோசலதேசத்தை யடைந்தான்.

(சகூ - ௫0.) மந்திரிமரர்களும், மற்றுமுள்ள நகரவாசிகளும், சுதர்சனன் தன்னோடு யுத்தம்செய்யவந்த யுதாஜித்தையும், சத்ருஜித்தையும், வொன்றுவருவதைக் கேள்வியுற்று ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கினவர்களாய்ப் பூரணகும்ப முதலியவற்றைச்சிறப்புடனெடுத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். அரசர்களெல்லாம் த்ருவசிந்துகுமாரனென்று தெரிந்துக்கொண்டு நானாவிதமான முத்தார முதலியவற்றைத் தாங்கள் செய்யத்தகுங் கையுறையாககொண்டு சென்றார்கள். இவ்வாறு யாவரும் எதிர்கொள்ளச் சுதர்சனன் சசிகலை சமேதனாய் அயோத்தி நகரத்தையடைந்து யாவரையும் நன்மொழியினாற் கொண்டாடி ஆஸ்தானத்தையடைந்து கட்டியக்காரர்கள் புகழெடுத்துப்பாடவும், மந்திரிகள் வணங்கவும், மங்களப்பெண்கள் ஆலஞ்சுற்றி மலர்களை மாரிபாகப் பொழியவும் வீற்றிருந்தனன்.

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஹ்ரீங்கார ஜடேக மணயே நம:

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்.

சுதர்சனஸ்ய பைத்ருக ராஜ்யப் பிராப்தி

(க-கக) இராஜாதி ராஜனாகிய சுதர்சனன் அயோத்தியையடைந்து தனது இஷ்டஜன குடும்ப சமேதனாய்த் தன்றந்தை யிருந்த விடத்திற்குப்போய்த் தந்தையைநினைந்து அந்தப்புரஞ்சென்றுமிகுந்ததுக்கமுடையவளாகியசத்துருஜித்தின்தாயை நமஸ்கரித்துகூறுகின்றான்:—ஓஅம்மணி! உன்குமாரனும்பிதாவும் யுத்தத்தில்துர்க்காதேவியினால் இறந்தார்களேயல்லாமல் என்னால் கொல்லப்பட்டவர்களல்லர்.உன்பாதங்களி லாணையிடுகிறேன்,இவ்விஷயத்தில்என்னால் ஒருகுற்றமும் நடந்ததில்லை. அனுபவிக்கவருவதை ஒருவன் கஷ்டமென்றறிந்துகொண்டு அதனையனுபவிக்காமல் நிவிர்த்திசெய்யவேண்டுமென் றெண்ணுவானாயின் அது நிவர்த்தியாகுமா? ஆகாதுஓஅம்மா! இறந்துபோன உன்புத்திரனுடைய விஷயத்தில் நீ துக்கப்படவேண்டிய தொன்றுமில்லை. ஆன்மாக்கள் தாந்தாம்செய்த வினைக்கீடாயெடுத்த சரீரசுகங்களை யனுபவிக்கின்றார்கள். என்தாயாகிய மனோரமைக்கு நானெப்படியோ அப்படியே உனக்குப்புத்திரனாயும் தாசனாயு மிருக்கின்றேன். எனக்கு உங்களிருவரிடத்திலுஞ்சிறிதும் பேதமில்லையென்று சொல்லுந்தோறும் லீலாவதிக் குண்டாகுந்துயரத்தைப்பார்த்து ஓஎன்தாயே! புண்ணியபாவங்களாகிய வினையையனுபவிக்கவேண்டிய தவசியமாகையால் ஒருபொழுதுஞ் சுகதுக்கங்களைக்குறித்து இன்பத்துன்பங்க ளடையவுங்கூடாது. அவைகளிற் புத்தியைச்செலுத்தவுங்கூடாது,செலுத்தினால் * துக்கத்தில்அதிக துக்கத்தையும் சுகத்தில் அதிக சுகத்தையும் பார்க்க வேண்டுமேயன்றிச் சத்ருத்துதமா யிருக்கின்ற அவைகளில் புத்தியைச் செலு

* துக்கத்தில் அதிகதுக்கத்தைப்பார்த்தலாவது—இப்போது வந்ததுக்கத்துக்கு ஏதுவாயிருந்தது பூர்வஞ்செய்த பாவமல்லவாவென்று எண்ணிப்பார்த்தல், அதுபோலச் சுகத்துக்கேதுவா யிருந்தது பூர்வஞ்செய்த புண்ணியமல்லவா வென்று எண்ணிப்பார்த்தல்.இவ்வாறெண் ணுங்கால்பாவத்தில் அதிகதுக்கமும்,புண்ணியத்தில்அதிகசுகமுந் தோன்றுமென்க.

த்தக்கூடாது. தாயே! நான் வனத்தில் வசித்திருந்த காலமளவும் இந்தவிடத்தில் எது அநுபவிக்கவேண்டுமோ அது அநுபவிக்கவேண்டுமென்ற அறிவுடனிருந்தேனேயன்றி இந்த இராஜ்யசுகத்தை யெண்ணித் துக்கித்தவனன்று.

இந்தச் சராசரமாயுள்ள வுலகமெல்லாம் தெய்வாதீனமாயிருப்பதல்லாமல் ஒருபோதுஞ் சீவர்களுடைய ஆதீனமாயிருப்பதல்ல. இவ்வுண்மையறிந்த புத்திமான் ஆத்மாவைச் சுகதுக்கமாகிய சோபத்தினால் தபிக்கச்செய்யமாட்டான். மரத்தினாற்செய்த பெண்பாவையானது தன்னை ஆட்டிவைக்கின்றவனால் எப்படி யாடுகிறதோ அப்படிச் சீவராசிகளை அவர்கள் கன்மமானதுஆட்டிவைக்கின்றது இப்பொழுது என்வினை என்னையாட்டிவைத்தது நீயு மறிந்ததுதானே ஆயினும் சொல்லுகிறேன்.

இங்கு என் தாயாரைப்பெற்ற பாட்டனா ரிறந்துபோய்விட்டபொழுது என்தாய் துக்கித்துப் பயந்தவளா யென்னை அழைத்துக்கொண்டு மகாரணியத்தி னுழைந்துபோயினள்; போகும் அவ்விடத்தில் திருடர்கள் புரட்டிப் புரட்டியடிக்க வஸ்திரஹீனையாய் வழிச்செலவுக்குள்ள பொருளுமிழந்து அவ்வளவு துன்பத்திலும் பாலனாகிய என்னைக் கைவிடாமல் ஆதரவற்றவளாய்ப் பரத்துவாசுராச்சிரமத்தை அடைந்தனள். என்தாயுடன் சகாயமாய் வந்த பேடியும் தாதியுங் கூடவந்தனர். யாங்களனைவரும் கருணாசாலிகளாகிய முனிவர்களாலும் முனிபத்தினிகளாலும் கொடுத்துவந்த கந்தமூல பலங்களாலுஞ் செந்நெல் முதலிய தானிய வகைகளாலும் உயிரைப் பாதுகாத்து இவ்வளவுகாலமும் அங்கேயே யிருந்தோம் அதுவரையில் நான் வருந்துக்கத்தைப் பார்த்து அதையனுபவித்து வந்தேனேயல்லாமல் நான் துக்கமடையவில்லை. அதுபோலவே இராஜ்யத்துக்குவந்த இப்பொழுதும் வருஞ் சுகத்தைப் பார்த்து அதை அநுபவிப்பனேயல்லாமல் சந்தோஷ மடையப்போகிறதில்லை. இதனால் என் சித்தத்தில் விரோதமும் பொறுமையும் சுகமும் துக்கமும் உண்டாவதில்லை நான் வனத்தில் செந்நெல்லைப் புசித்திருந்ததை இப்பொழுதெண்ணுங்கால் இந்த இராஜ்ய போகத்தைக்காட்டிலும் அது சிறந்ததென்று தோன்றுகிறது. இந்திரிய சமூகத்தை வென்றவன் எப்படி நரகத்தை அடையமாட்டானோ அப்படி செந்நெல்லைப் புசித்தவன் நரகமடையமாட்டான்.

(௨0-௨௬) இவ்வண்ணம்சுதர்சனன் சொல்லக்கேட்டலீலாவதி

மிகுந்த வெட்கமடைந்து புத்திரசோகத்தை விட்டுக்கண்ணீர்வி ட்டழுது சுதர்சனனை நோக்கி கூறுகின்றார்:— ஓ குழந்தாய்! யுதாஜித்து உன் பாட்டனாரைக்கொன்று இராஜ்யத்தை அபகரித் தான். அச்சமயம் என்பிதாவையும் என்குமாரனையும் தடுப்ப தற்கும் சக்தியில்லாதவளா யிருந்தேனாகையால் நானும் அந்த அப ராதத்தை யுடையவளானேன். ஆனால் அவர்களெண்ணியதுபோல் நானெண்ணங்கொண்டவளன்று யுதாஜித்துச் சிறிதுமெண்ணாது செய்த தீவினைக்கீடாக அவனும், சகோதரத்துரோகமுண்டாகுமே என்றஞ்சாததனால் என்குமாரனும் மரணத்தை அடைந்தார்களே யன்றி நீ அவர்களைக் கொன்றவனல்லவென்பது எனக்கு நிச்சயந் தான். என்புத்திர னிறந்தானென்று துக்கிக்கவில்லை. அவன்செய்த துன்மார்க்கத்தைக்குறித்துத் துக்கிக்கின்றேன். ஓ சுதர்சனா நீ தான் எனக்குப்புத்திரன். உன்றாய்தான் என்னுடன் பிறந்தவள் உன்னிடத்தில் எனக்குச்சிறிதேனும் கோபமும் வருத்தமுங்கிடை யாது. இனி நீ தேவியினுடைய அநுக்கிரகத்தால் சத்துருபாதை யில்லாமல் கிடைக்கப்பெற்ற இந்த ராஜியத்திலிருந்து செங்கோல் செலுத்தி அந்தணர்களைப் பரிபாலித்து ஏனையரையும் காத்து வருவாயென் றாசிபுகலச் சுதர்சனன் லீலாவதியை நமஸ்கரித்து முன் தன் தாயிருந்த விடத்துக்குப் போயினன்.

(உஎ-சரு) பின்னர் எல்லாமந்திரிகளையும் சோதிடர்களையும் வரவழைத்து ஒரு சுப முகூர்த்ததினத்தைக் கேட்டுப் பின்னரவர் களைப்பார்த்து ஓ பெரியோர்களே! நான் சுவர்ணமயமாயும் மணி மயமாயுமுள்ள சிங்காதனமொன்றைச்செய்வித்து அதில் தர்மார்த் தகாம மோக்ஷங்களைக்கொடுக்கின்ற தேவியைப்பிரதிஷ்டைசெய்து சர்வோபசாரத்தோடும் பூசித்துப் பின்னர் இராமனாதியர்களால் நடத்திியிருக்கப்பட்ட இந்த இராஜ்யத்தைப் பரிபாலிக்கின்றேன். என்னைப்போலவே நகரவாசிகளனைவரும் தேவியைப் பூசித்துவர வேண்டும். அவள்தான் சர்வகாமார்த்த சித்திகளைச் கொடுப்பவ ளென்றுசொல்லவும், மந்திரிகள் அரசனாணையைக் கடத்தற்கஞ்சி அவனிஷ்டம்போல் சில்பிகளால் மனோகரமாகிய மண்டபத்தை யுண்டாக்கி நல்ல சுபதினங்கூடிய சுபமுகூர்த்தத்தில் தேவியினு டைய திருவுருவத்தைச்செய்வித்துச்சோதிடர்களையும் பிராமணர் களையும் வரவழைத்துத் தேவியினுடைய தந்திரப்படிபூசித்துயக்ஞ முதலியவற்றையும் விதிவத்தாய் நடத்தி மண்டபத்தில் சுதர்சன

னைக்கொண்டு ஸ்தாபனஞ்செய்தனர். அப்பொழுது பிராமணர்களுடைய வேதகோஷங்களும், வாத்தியகோஷங்களும், நானாவிதமான கானகோஷங்களும், அவ்விடத்திலொன்றாய்க் கடலோசைபோற் கோஷிக்க வேதவித்துக்களாகிய பிராமணர்களால் விதிவத்தாய்ப் பரமேஶ்வரிக்குச் செய்யவேண்டிய திருவிழாவாகிய மஹோற்சவஞ் செய்வித்துத் தேவிபூசையைக் கொண்டாடினர்.

அதன்பின்னர் சுதர்சனன் பிதுராச்சிதமாகிய இராஜ்யாதிகாரத்தைச் செலுத்திச் சந்தோஷ சித்தனாயிருந்தான். ஜகன்மாதாவாகிய பரமேஶ்வரியுங் கோசலதேசத்தில் மிகவும் பிரசித்தியாயிருந்தனள், தருமமார்க்கத்தினாற் சயசாலியாயிருந்த சுதர்சனன் சத்ருக்களையெல்லாம் தன்னாணையி னிற்கச்செய்து பூர்வத்தில் ரகு மகாராஜன் திலீபன் இராமமூர்த்திமுதலாயினார் அந்தணர்முதலாயினார்க்கு எப்படி சுகமுண்டாக்கினரோ அப்படியே சுகமும் சத்தியமும் மறியாதையும் வருணாச்சிரம தருமங்களும் வளர்ந்தோங்கும்படிச் செய்தனன் உலகில் யாவரும் அதன்மத்தியில் பிரவேசிக்காமலிருந்தனர். எல்லாவரசர்களும் தங்கள் தங்களிடங்களில் தேவிக்கு ஆலய நிர்மாணஞ்செய்து அயோத்தியில் எவ்வண்ணம் பூசையாதிகள் நடந்துவருகின்றனவோ அவ்வண்ணம் நடத்திவந்தார்கள். சுதர்சனன் மாமனாராகிய சுபாகுவும் தன்னுடைய நகரத்தில் தேவியினுடைய விககிரஹத்தைச் செய்வித்துப் பக்தியுடன்பிரதிஷ்டை செய்து ஆராதித்துவந்தனன். அந்த நகரவாசிகளும் மிகுந்த அன்போடு விசுவநாதருக்கு எவ்வாறு பூசையாதிகளை நடத்திவருகின்றனரோ அவ்வாறே மகேஶ்வரிக்கும் நடத்திவந்தனர். ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே! அரசர்களெல்லாம் மஹேஶ்வரியினுடைய பூஜா துரந்தாளாக விருந்தபடியால் இப்பூமண்டல முற்றும் மகேஶ்வரியே பிரசித்தமாயிருந்தனள், அவளுடைய பக்தியும் அவ்வாறே பிரசித்தியடைந்திருந்தது. அத்தேவியைப் பூசிக்காத வருணத்தவரும் ஆச்சிரமிகளுமில்லை, அப்படியே யோகிகளும் தேவிபக்தி யுள்ளவர்களாய் அவனுடைய ஆகமங்களிற் சொல்லப்பட்ட ஸ்தோத்திரங்களோடு செபத்தியான முதலியவற்றையும் அன்போடு செய்துவந்தனர்என்றனர்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஹ்ரீங்காரதர்சபிம்பிகாயை நமஃ

இருபத்தாறும் அத்தியாயம்.

நவராத்திரி பூஜாவிதி.

(க-ங) ஓ முநிசிரேஷ்டரே! சரத்காலத்தில் நவராத்திரி வருகிறபோது என்னசெய்யவேண்டும்? அதை விதிப்படிச்சொல்லும்? அந்தப் பூஜைசெய்வதனு லென்னபயன்வரும்? இவற்றைவக்கருணையுடன் சொல்லவேண்டுமென்று அரசன்வினவினன். ஓஅரசனே! விசேஷமாகச் சொல்லப்பட்ட சரத்காலத்தில் பரிசுத்தமாய் நடத்தவேண்டியநவராத்திரி விரதத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக அந்தநவராத்திரிபூஜையை வசந்த காலத்திலேயும்அன்புடன் செய்யவேண்டுமென்று வியாசர் கூறுவார்:—

(ச-கள) வசந்தருது சரத்ருது என்னு மிரண்டு ருதுக்களும் இயமனுடைய இரண்டு கோரப்பல்லுக்குச் சமானமாயுள்ளன. அந்த இரண்டும் மாநுடர்களுக்குத் தெய்வாக்கிரகத்துக் கிடங்கொடாமற் றடைசெய்யும் பகையாய் ரோகத்தைச்செய்து நாசம் பண்ணுவதாகும். ஆகையால் பண்டிதர்கள் இம்மை மறுமை யின்பங்களை வேண்டி மாநுடர் இவ்விரு ருதுக்களினு முண்டாகுஞ் சரீரதருமமா யிருக்கின்ற இடையூறுகளுக் கிடங்கொடாமல் தேவியைப் பூசித்தல் வேண்டு மென்று கூறுவர்.

நவராத்திரி பூஜைக்கு விதித்திருக்குஞ் சகலத்திரவியங்களையும் அமாவாசைதினத்திலேயே சேகரித்துக்கொண்டு அன்று ஒருவேளைபோஜனத்துடன் உபவாசியாயிருந்து மறுநாள் பிரதமை முதல் பூஜைக் காரம்பித்தல்வேண்டும். அப்பூஜைக்குரிய மண்டப வேதிகைளுடைய அளவைப் பிரமாணமுதலியன எத்தன்மைத்தெனின்? மண்டப ஸ்தானமானது சமமாயும், பார்ப்பதற்குச் சுகமாயும்,பசுவின் கோமயத் தால் மெழுகிச் செம்மண்ணிட்டதாயும், நான்கு மூலைகளிலும் பதினறு முழமுள்ள நான்குஸ்தம்பங்களைத் துவஜத்தோடு நாட்டப்பட்டதாயும், மேற்கட்டோடுகூடியதாயும், விசித்திரமான தோரணங்களா லலங்கரிக்கப் பெற்றதாயும் மண்டபமிருத்தல் வேண்டும். அதன்மத்தியில் நான்கு முழநிளமும் ஒருமுழ வுயரமுமுள்ள சமானமான வேதிகை யொன்றமைத்தல்வேண்டும்.

(ரு அ-சரு) வேதிகை யமைந்த பின்னர் பராசக்தியாகிய தேவியினுடைய பூஜாதந்திரங்களையும், தத்துவார்த்தங்களையும் உண்மையாயுணர்ந்தவர்களாயும், ஆசாரநிஷ்டர்களாயும், சாதுக்களாயும், விதிமுறையாக வேதமந்திரங்களைச்சொல்லத்தக்கவர்களாயுமுள்ள அந்தணர்கள்ஒன்பதின்மராவது, ஐவராவது, மூவராவது, ஒருவராவது, பிரதமைமுதல் பூசாந்தம்வரையில் நாடோறும் வரும்படியாகப் பிரார்த்தித்து அவர்களலங்கார பூஷணத்தோடிருக்க திரவியமுடையவனு யிருப்பானாயின் விசேடமாயும், இஃதின்றாயின் தன்னளவுக் கேற்றவாறாயும், உலோபமில்லாமல் அவர்மன மகிழும்படியாய் வஸ்திராபரணங்கள் தந்து *மனமகிழ்ந்து வந்திருக்கச்செய்து பிரதமைமுதல் சாஸ்திரோக்தமாய் ஐந்துநாழிகைப் பொழுதி லெழுந்திருந்து சவுசாதிகளை முடித்துக்கொண்டு நதியிலாவது நதத்திலாவது தடாகத்திலாவது நடபாவியிலாவது கிணற்றிலாவது கிருகத்திலாவது விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து நித்திய கன்மாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு பூஜார்த்தமாய் முன் வரித்திருக்கிற அந்தணர்களுக்கு மதுசம்பந்தமான அர்க்கிய பாத்திய சமனக்கள்தந்து அவர்களுடன் பூஜாமண்டபஞ்சென்று அவ்வந்தணரெல்லாம் வேதகோஷஞ்செய்ய வேதிகையின்மேல் வெண்பட்டிட்டிருக்குஞ் சிங்காதனத்தைத்தாபித்து அதன்மேல் சங்கு சக்கர கதாபத்மக்களைத் தாங்கிநிரா நின்ற சதுர்ப்புஜத்தோடு கூடிய தேவி ரூபமாகவாவது, பதினெண் கரத்தோடிராநின்ற தேவி ரூபமாகவாவது திவ்யமாகிய வஸ்திரவகைகளாலும், ரத்ன முத்தார முதலிய ஆபரணவகைகளாலும், மலர்மாலைமுதலிய மாலை வகைகளாலும், அலங்காரஞ்செய்து எழுந்தருளச்செய்தல் வேண்டும். பின்னர் கும்ப பூஜை நிமித்தமாய்ச் சிங்காதனத்தின் பக்கத்தில் கலசஸ்தாபனஞ்செய்து அதின் புண்ணியதீர்த்தத்தை நிறைத்து சுவர்னம் இரத்ன முதலியவைகளையிட்டு மாவிலைமுதலிய ஐந்துவகைத் தளிர்களை மேலேவைத்து வேதமந்திரங்களாலேமந்திரித்து மங்கலவாத்தியங்கள் கோஷிக்கப் பூஜாத்திரவியங்களைக்கொண்டு பூஜித்தல் வேண்டும்.

அதன் பின்னர் ஹே அம்பா! சிரேஷ்டமாகிய நவராத்திரி

---

*அந்தணர்கள் மனமகிழ்ச்சியில்லாமல் எது செய்தாராயினும் அதனால் வரும்பயன் சித்தியாகாமற் போகுமாதலான் அவர் எவ்விதத்திலாவது மனமகிழ்ந்திருக்கச் செய்தல்வேண்டும்.

விரதத்தைச் செய்கிறேனென்றும், எனக்கு யாதொரு இடையூறும் வராமல் வேண்டியசகாயஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், இந்தப்பூஜையை என்னுடைய சத்திபளவாகச் செய்கிறேனென்றுஞ் சங்கற்பித்துக்கொண்டு, சந்தனம் அகில் பச்சைகற்பூரங் கஸ்தூரி முதலிய வாசனைத்திரவ்யங்களாலும்,மந்தாரம் சண்பகம் சாதிமல்லிகைமுதலிய வாசனையுள்ள மலர் வகைகளாலும், வில்வ பத்திரங்களாலும், உலகமாதாவாகிய தேவியைத் தூப தீபங்களோடு மந்திர பூர்வகமாய் விதிப்படிபூஜித்து நவாவரண பூஜையுஞ்செய்து, நானாவிதமாகிய பழரசங்களால் அர்க்கியங்கொடுத்து, இளநீர் மாதுளை வாழை பலா மா முதலிய பழவகைகளை விசேஷமாகவைத்து மிகுந்த அன்போடு அன்ன நிவேதனஞ் செய்தல்வேண்டும். பூஜிப்பவர் மாம்ச போஜனஞ் செய்பவராயுருப்பின் மகிஷபலி, மேஷபலி வராக பலி, முதலியவைகளைத்தந்து அதன் பின்னர் ஹோ அதன் பின்னர் தஹாமார்த்தமாய் ஒருமுழ நீளமும் அகலமுள்ள திரிகோய் தல்வேண்டும்.

ஓ ஜனமேஜயனே மகாராஜனே! மஜேகரமாகிய நவ ராத்திரி பூஜையை அநேகத் திரவியங்களால் முன்சொல்லியவகறு நிர்த்த கீத வாத்தியத்தோடு சிறப்புடன் மூன்றுகாலமுஞ் செய்தல் வேண்டும். அந்த ஒன்பதுநாளும் விரதமிருப்போன் உபவாசியாயிருந்து பூஜித்தப் பின்னுண்டு சயனசுகாதிகளைவிட்டுத் தரையிற்படுத்தல்வேண்டும். பிரதமைதிதியில் அஸ்த நட்சத்திரங் கூடுமாயின் அது விசேடமென்றும், அத்தினத்தில் தேவியைப்பூசித்தால் சகலாபீஷ்டங்களையுங் கொடுப்பாளென்றும் பெரியோர் கூறுவர்.

ஓ அரசனே! தேவியையுத்தேசித்துப் பலிகொடுக்கும் மகிஷ முதலியவைகள் சுவர்க்கத்தை யடையுமேயன்றி நரகத்தையடையா. அதனைக்கொன்றவர்களும் அக்கொலையால் அடையத்தகும்நரகத்தையடையார். ஏனெனில் ஜீவபரமாக எதைச்செய்யினும் அது பாபத்தைவிளைவிக்குமென்றும், அருட்பரமாக எதைச்செய்யினும் அதுபுண்ணியத்தை விளைவிக்குமென்றும் பிரமாணங்கூறுகின்றது. அது அப்பிரமாணமோவெனின் ஆகா. ஜீவன் அஞ்ஞானியாதலால் அஞ்ஞானசம்மந்திக்குச் செய்வதெல்லாம் அஞ்ஞான விளைவாகிய பாவத்தைக்கொடுக்குமன்றிப் புண்ணியத்தைக் கொடுக்கமாட்டா, அருள் இரக்கமுடையதாதலால் அருட்சம்பந்தத்திற்குச் செய்வதெல்லாம் அருள்விளைவாகிய புண்ணியத்தைக்

கொடுக்குமேயன்றிப் பாபத்தைக் கொடுக்கமாட்டா. ஆகையால் அந்த அருட் சொரூபிணியாகிய தேவிக்குச்செய்வது அஹிம்சையாகிய பரமதருமமாமென்றும் இம்சையையடையும் அந்தவுயிர்களும் பரமபதத்தையே யடையுமென்றும் அறிவாயாக.

இதுநிற்க, கும்பபூஜைமுதல் ஹோமாந்தம்வரையில் செய்யத்தகுவனவெல்லாஞ் செய்துமுடித்துப் பின்னர் கன்னிகைகளைப்பூஜித்தல்வேண்டும். இந்த பூஜைக்குரிய கன்னிகைகள் யாவரெனின் சுகந்த முதலியவைகளை யறியத்தக்க இரண்டுவயதுமுதல் பத்துவயதளவுமுள்ள கன்னிகைகளாகும். இக்கன்னிகைகளுக்கு முறையே குமாரி திரிமூர்த்தி கல்யாணி ரோகிணி காளிகா சண்டிகா சாம்பவி துர்க்கா சுபத்திரா என்று ஒவ்வொரு கன்னிகைக்குப் பெயராகும். அப்பெயர்களால் அவர்களை ஸ்ரீரஸ்து, ஸ்ரீயுக்தம் என்கிற பதங்களை முதலாகவுடைய வேதமந்திரங்களாலும் அது அறியாதான் பீஜமந்திரங்களாலும் பூசித்தல்வேண்டும். இவர்களன்றி ஒரு கந்தமும் அறியப்பெறாத ஒருவயதுள்ள கன்னிகையும், பத்துவயதுக்கு மேற்பட்டவர்களும் பூஜைக்கு யோக்கியமாகார். குமாரி முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஒன்பதின்மரில் தினம் ஒவ்வொரு கன்னிகையாவது அல்லது முதல்நாள் ஒரு கன்னிகையும் இரண்டாநாள் இரண்டு கன்னிகையுமாக ஒவ்தொருநாளுக்கு ஒவ்வொரு கன்னிகையை அதிகமாக வருவித்துவைத்துப் பூஜையை நடத்தல்வேண்டும். ஓ ஜனமேஜயனே! இந்தப் பூஜையில் தனக்கமைந்திருக்குஞ் செல்வத்துக்கேற்ப விசேடமாகச் செய்யவேண்டுமேயன்றி லோபகுணத்தால் லோபமாகச் செய்தல்கூடாது.

(சச-சூஉ) இனி அந்த ஒன்பது கன்னிகைகளையும் பூசிப்பதால் வரும் பலனைக் கூறுகின்றேன். ஓ பூமண்டலாதிபனே! குமாரியைப் பூசித்தால் தரித்திரநாசமும், சத்துரு க்ஷயமும், ஆயுள் விருத்தி தனவிருத்தி முதலிய பலவிருத்திகளு முண்டாகும், திரிமூர்த்தியைப் பூஜித்தால் தர்மார்த்த காமியமும், தனதானிய விருத்தி புத்திரபௌத்திராதி விருத்தியு முண்டாகும். கல்யாணியைப் பூஜித்தால் வித்தை ஜயம் ராஜ்யசுகம் இவைகளுண்டாகும். ரோகயைப் பூசித்தால் ரோகநாசமுண்டாகும். காளியைப் பக்தியுடன் பூசித்தால் சத்துருநாச முண்டாகும். சண்டிகையைப்பூசித்தால் ஐஸ்வரியமுண்டாகும். சாம்பவியை நாடோறும் பூசித்தால் யுத்தத்தில் விஜயமும் துக்கஹேதுவாயிருக்கின்ற தரித்திரநிவர்த்தியும்

ராஜசம்மோகமுமுண்டாகும். துர்க்கையைப் பூஜித்தால் குரூரமாகிய சத்துருநாசமும், நடத்துவதற்குக்கூடாத கிருத்தியத்தை நடத்தும் ஆற்றலும், பரலோகசுகமு முண்டாகும். சுபத்திரையைப் பூசித்தால் மனோரத சித்தியுண்டாகும்.

இவ்வண்ணம் அவரவர்வேண்டும் பலன்களைக் கொடுக்கவல்ல குமாரிமுதலிய திருநாமங்களால் கன்னிகைகளைப் பூசித்தலென்றால் அந்த நாமஙகளுக்கு மூலகாரணியாயுள்ள பரதேவதையை அடியில்வரும் தியானசுலோகங்களால் தியானித்தலாகும்.

குமாரஸ்யச தத்வானி யாஸ்ருஜத்ய பிலீலய
காதீநபிச தேவாம்ஸ்தான் குமாரீம் பூஜயாம்யஹம். (க)
சத்யாதிபி ஸ்திரிமூர்த்திர்யாத் தர் ஹிநாநாஸ்வரூபிணீ
த்ரிகால வ்யாபிநீ சக்தி ஸ்திரிமூர்த்திம் பூஜயாம்யஹம். (உ)
கல்யாணகாரிணீ நித்யம் பக்தாநும் பூஜிதாநிசம்
பூஜையா மிசதாம்பக்தியா கல்யாணீம் சர்வகாமதாம். (ங)
ரோஹயந்தீச பீஜாநி பிராக்ஜன்ம சஞ்சிதாநிவை
யாதேவீ சர்வபூதாநும் ரோஹிணீம் பூஜையாம்யஹம். (ச)
காளிகாலயதே சர்வம் பிரஹ்மாண்டம்ஸ சராசரம்
கல்பாந்த சமயேயாதாம் காளிகாம் பூஜையாம்யஹம். (ரு)
சண்டிகாம் சண்டரூபாஞ்ச சண்டமுண்ட விநாசிநிம்
தாம்சண்ட பாபஹாரிணீம் சண்டிகாம் பூஜையாம்யஹம். (சு)
அகாரணுத் சமுத்பத்திர் யந்மயைஃ பரிகீர்த்திதா
யஸ்யாஸ்தாம் சுகதாந்தேவீம் சாம்பவீம் பூஜையாம்யஹம்()
துர்க்காத்ராயதி பக்தம்யா தாதுர்க்கதிநாசனீ
துர்ஜ்ஞேயா சர்வதேவாநும் தாம்துர்க்காம் பூஜையாம்யஹம்.
சுபத்திராணிச பக்தாநும் குருதேபூஜிதாசதா
அபத்ரநாசிநீம் தேவீம் சுபத்திராம் பூஜையாம்யஹம். (கூ)

(இ-ள்.) சிசுவினுடைய கிரீடா விநோதங்களைப்போலும் எவள் செய்கின்றனளோ, பிரமனுதிதேவர்களை எந்தச்சத்தியின் லீலையினுல் சிருஷ்டிக்கின்றனளோ அந்தக் குமாரியாகிய சத்தியை நான் பூசிக்கிறே னென்றும், சத்துவ முதலிய முக்குணங்களால் அநேகரூபிணியாய்ச் சிருஷ்டி திதி சங்காரமென்கிற மூன்றுகாலங்களிலும், அன்றிகாலை உச்சி மாலை என்கிறமூன்றுகாலங்களிலும் எந்த சத்தியினுல் வியாபித் திருக்கின்றனளோ அந்தத் திரிமூர்த்தியாகியசத்தியை நான் பூசிக்கின்றேனென்றும், பக்தகோடிகளால் எப்பொழுதும் பூசிக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு எந்தச்சத்தியினுல் மங்க

ளத்தைச் செய்கின்றனளோ அந்தக்கலியாணியாகிய சத்தியை நான் பூசிக்கிறேனென்றும். எண்பத்துநான்குலக்ஷம் பேதமாயுள்ள சகலப்பிராணிகளுடைய பூர்வஜன்ம சஞ்சிதங்களாகிய பாபவித்துக்களை எந்தச் சத்தியினால் நிவர்த்தி செய்கின்றனளோ அந்த ரோகணியாகிய சத்தியை நான்பூசிக்கிறேனென்றும், பிரளயகாலத்தில் சராசராத்மகமாகிய சகலபிரமாண்டங்களையும் எந்தச்சத்தியினால் சங்கரிக்கின்றனளோ அந்தக்காளியாகிய சத்தியை நான் பூசிக்கிறேனென்றும், சண்டமுண்டர்களைச் சங்கரித்து மகாபாதகங்களை எந்தச்சத்தியினால் நிவர்த்திசெய்கின்றனளோ அந்தச்சண்டிகையாகிய சத்தியை நான் பூசிக்கிறேனென்றும், யாதொரு தேஜோரூபியாகிய பரமாத்மாவி னிச்சைவண்ணம் எந்தச்சத்தியினால் திருவுருவங்களைத் தருகின்றனளோ அந்தச் சாம்பவியாகிய சத்தியை நான் பூசிக்கிறேனென்றும், துர்க்கதியைப் போக்குகின்றவளாய்த் தேவசமூகங்களா லறியக்கூடாதவளாய்ப் பக்தர்களை ரக்ஷிக்கின்றவளாய் எந்தச்சத்திவிளங்குகின்றனளோ அந்தத்துர்க்காதேவியாகியசத்தியை நான்பூசிக்கிறேனென்றும், தன்னைப்பூசிக்கின்றவர்களுக்கு மங்களங்களைச் செய்து அமங்கலங்களை எந்தச் சத்தியினால் போக்கடிக்கின்றனளோ அந்தச் சுபத்திரையாகிய சத்தியை நான் பூசிக்கிறேனென்றுங் கூறுவதாகும். இவ்வாறுபண்டிதர்கள் கன்னிகைகளைத் தியானித்து கந்தபுஷ்ப வஸ்திராதிகளால் அதிக சிறப்பாகப் பூசித்து வருகின்றனர்.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹ்ரீங்காரயைநமஃ

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்.

நவராத்திரி மகாத்மியகதனம்.

(க-ரு) அங்கஹீனனையும், குஷ்டம் பிடித்தவளையும், புண்ணுள்ளவளையும், துர்வாசனையுள்ளவளையும், கட்டுப்பாடில்லாத குலத்திற் பிறந்தவளையும், பிறவிக்குருடியையும், குரூபியையும், தேகத்தில் ரோமமுடையவளையும், சுகந்த புஷ்பங்களைத் தரித்தவளையும். குண்டகியையும், கோளகியையும், கானீனையையும், எல்லாப் பூஜைகளிலேயும் விலக்கல்வேண்டும்.

(௪-எ) ரோகமில்லாதவளாயும், நல்ல அழகுள்ளவளாயும், அவயவலக்ஷண முடையவளாயும், புண்ணில்லாதவளாயும், ஒரே வம்சத்திற் பிறந்தவளாயுமுள்ள கன்னிகையையே பூஜிக்கவேண்டும். எவ்விதமான இஷ்டசித்திகளுக்கும் பிராமண கன்னிகை விசேடமாகும். அன்றி ஜயத்தைவிரும்பினவர்களுக்கு க்ஷத்திரிய கன்னிகையும், லாபம் வேண்டியவர்களுக்கு வைசிய கன்னிகையும், சூத்திரகன்னிகையும் விசேடமாகும். ஆகையால் எவர்கள் எதனை விரும்புகிறார்களோ அவர்கள் அதற்குரிய கன்னிகையைப் பூஜித்தல்வேண்டும்.

அங்ஙனமாயின் ஒருவன் ஜய முதலியவற்றை விரும்புவானாயின் தனக்குக்கீழுள்ள குலத்தினரைப் பூஜித்த லடுக்குமோவெனின் அடாது. ஆகையால் பிராமணன் எதைவிரும்பினபோதிலும் பிராமண கன்னிகையையும், க்ஷத்திரியர் தன்னினத்திலுள்ள கன்னிகையையும், தனக்கு மேலுள்ள பிராமண கன்னிகையையும், வைசியர் தன்னினத்திலுள்ள கன்னிகையையும் தனக்குமேலுள்ள இரண்டு குலக் கன்னிகைகளையும், சூத்திரர் தன்னினத்திலுள்ள கன்னிகையையும் தனக்கு மேலுள்ள மூன்று குலக்கன்னிகைகளையும் பூஜித்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் பூசிக்கப்படுவோர் நல்ல வம்சத்தி லுற்பத்தியானவர்களா யிருத்தல் வேண்டும்.

ஒருவன் நவராத்திரியில் நியமமாய்ப் பூசைபண்ணுவதற்கு அசக்தனாயிருப்பானாயின் அஷ்டமிதினம் அவசியம் பூசை செய்ய வேண்டும். ஏனெனின் பூர்வம் தக்ஷயாகத்தை அழித்தவளாகிய பத்ரகாளியானவள் அநேககோடி யோகினிகளோடும் தோன்றிய தினமாகையால் அன்று கந்தபுஷ்பங்களாற்பூஜித்து அநேகவிதமான அன்னங்களையும், பாயசமும்பழமுதலியவைகளையும்நிவேதனஞ் செய்து ஹோமாக்கினியில் ஓமமுநடத்திப் பின்னர் பிராமண சந்தர்ப்பணைசெய்வித்து தேவியைத் திருப்திசெய்தல் வேண்டும்.

(அ-உ௯) அசக்தர்களாயுள்ளார் நவராத்திரி விரதத்தில் சப்தமி அஷ்டமி நவமி ஆகிய இம்மூன்று தினங்களில் முன்சொல்லியவாறு உபவாசத்தோடிருந்து பூஜிப்பாராயின் அவர்களுக்கு ஒன்பது நாளுஞ்செய்த பலனுண்டாகும். ஓ அரசனே! அந்நவராத்திரியில் தேவிக்குப் பூசைகளாலேயும், ஹோமங்களாலேயும், கன்னிகா பூஜைகளாலேயும் பிராமணசந்தர்ப்பணைகளாலேயும். திருப்திசெய்தலேவிரதபூர்த்தி என்று சொல்லப்படும். இரதவிரதங்களும் அநேகவித தானங்களும், சகல சம்பத்தையுங் கொடுக்கும்படியான நவராத்திரி விரதத்துக்குச்சமானமாகமாட்டாது. எக்காலத்திலேயும் இவ்விரதமானது தனதானியங்களையும் நல்ல சந்தானங்களையும் ஆயுளையும் ஆரோக்கியத்தையும் வித்தையையும் அரசாட்சியையும் சுவர்க்க மோக்ஷங்களையும் கொடுப்பது.

இந்த மகிமையறிந்து எவரெவர் எதை எதை விரும்பிச்செய்கின்றனரோ அதை யதை அவர்களுக்குக் கொடுக்குந்தன்மையுடைய இவ்விரதத்தை நடத்தல் வேண்டும். எவர்கள் பூர்வ ஜன்மத்தில் உத்தமமாகிய இவ்விரதத்தைச் செய்யவில்லையோ அவர்கள் இந்தசன்மத்தில் வியாதியுடையவர்களாயும், தரித்திரர்களாயும், புத்திரனில்லாதவர்களாகவும் இருப்பர். அன்றியும் மலடியாகவும் விதவையாகவும் இருக்கின்ற ஸ்திரீகள் எவர்களோ அவர்களும், தனமில்லாதவர்களெவர்களோ அவர்களும் இந்தவிரதத்தைச் செய்யவில்லையென்று யூகிக்கவேண்டியவர். எவன் இவ்வுலகில் பிரசித்தமாகச் சொல்லப்பட்ட நவராத்திரி விரதஞ் செய்யவில்லையோ அவன் இம்மையில் சம்பத்தையடைந்து எப்படி சந்தோடத்தையடைந்துவாழ்வான். மறுமையிலும் எப்படி பரலோகத்தையடைவான். செங்நிறமுடைய சந்தனத்திற்றோய்த்தமிருதுவாகிய வில்வபத்திரங்களால் எவன் மகேஸ்வரியைப் பூசிக்கின்றானோ அவன் பூமியில் அரசனாகவாழ்ந்திருப்பான். உலகில் சிரேஷ்டையாயும், சர்வசித்திகளையுங் கொடுக்கின்றவளாயும், துக்கங்களையெல்லாம் போக்கடிக்கின்றவளாயும், ஆதியாகியுமிருக்கின்ற மகேஸ்வரியை எவன் ஆராதிக்கவில்லையோ அவன் இவ்வுலகில் துக்கமுடையவனாகவும் சத்ரு சம்பந்தமுள்ளவனாகவும் தரித்திரனாகவும் அலைந்துலாவுவன் இது நிச்சயம். தேவியைப் பிரமவிஷ்ணுருத்திரரும் இந்திராக்கினி குபேர வருண அரக்கருந்தியானஞ்செய்து சிருட்டியாதி சகல பாக்கியங்களையும் அடைந்து ஆனந்தித்திருக்கின்றாரென்றால் அந்த மகேஸ்வரியை மாநுடராயுள்ளார் என் உபாசிக்கமாட்டார்கள். தேவராயுள்ளாரும், பிதுர்த்தேவராயுள்ளாரும், சுவாஹாஸ்வதா என்கிற மந்திரப் பிரபாவங்களாலே திருப்தியடைகிறார்கள். யக்ஞங்களில் மகாருஷிகள் வேதோச்சாரணையோடு தேவியினுடைய அந்த இரண்டுநாமத்தை உபாசிக்கின்றார்கள். யாதொருதேவியி னிச்சையினால் பிரமதேவன் இச்சகத்தை சிருஷ்டிக்கின்றான், விஷ்ணுமூர்த்தி அநேக அவதாரங்களைச் செய்கின்றனர், ருத்திரமூர்த்தி சகத்தைபஸ்மமாகச் சங்கரிக்கின்றனர். அவ்வண்ணந்தன்தொழிலைத்தந்து அவரவர்க்குச் சுகத்தைக்கொடுக்கிற தேவியைமாநுடன் என் உபாசிக்கமாட்டான். எந்தபுவனங்களிலேயும் தேவமாநுடமிருக பக்ஷிசர்ப்பங்களாக எவனிருந்தாலும், கந்தர்வராக்ஷச பைசாச முதலிய யோனிபேதங்களா யெவனிருந்தாலும், அவனெல்லாம் அந்தச்சக்தி சம்பந்தமில்லாமல் தன்னிஷ்டப்படி சத்தியுள்ளவனாய்ச் சலிப்பதற்குமுடியாது. ஆகவே சர்வ காமியாத்தங்களையுங் கொடுக்கின்ற அந்த மகேஸ்வரியை எவன் சேவிக்கமாட்டான். தருமார்த்த காமமோக்ஷங்களை யிச்சித்தவன் அந்தத்தேவியின் நவராத்திரியி விரதாநுஷ்

டானத்தை என்செய்யமாட்டான். அந்தவிரதானுஷ்டான முடையவன் மகாபாதகமுடையவனுயினும், அவன்பாதங்களினின்றும் என் விடுபடமாட்டான், இதி லாலோசனையில்லை.

(ரு0-சரு) ஓ ஜனமேஜயனே! பூர்வத்தில் கோசதேசத்தில் சுசீலனென்கிற ஒருவைசியன் தனஹீனனுயும், அதனுல் துக்கமுடையவனுயும், சந்ததிவிருத்தி யுடையவனுயுமிருந்தான். அவனுடைய பிள்ளைகளெல்லாம் அன்னமில்லாமல் மிகுந்த பசியினுல் வாடி அந்திபொழுதிலேமேதனும் பிறாரந் கிடைக்கும் சிற்றுண்டிகளைப் புசித்துக் காலத்தைக் கழித்து வருவார்கள். அந்த வைசியனும் ஜீவிக்கு நிமித்தம் தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட குலத்தவரிடத்து ஊழியஞ்செய்து தன் வயிற்றை வளர்த்துக்கொண்டு தன்னுலியன்றவளவில் குடும்பத்தையும் பாதுகாத்து வருவான். இவ்வளவு வறுமையுடையவனுயினும் தருமத்தி லாசை யுள்ளவனுயும், சதாசார முடையவனுயும், சத்தியவாக் குள்ளவனுயும், கோபமில்லாதவனுயும். வறுமையாலுண்டாகுஞ் சித்தசபல மில்லாதவனுயும், குரோதமில்லாதவனுயும், பொறுமை யில்லாதவனுயும், நாடோறும் தேவர்கடன் பிதுர்க்கடன்களைக் கழித்து அதிதி பூஜையை நடத்திப் பின் போஜனம் பண்ணுவதாகிய நியமத்திற் றவறாதவனுயு மிருந்தனன்.

குணசாலியாகிய அச் சுசீலன் அவ்வாறுவாழுநாளில் ஓர்நாள் ஒன்றுங்கிடையாமல் மிகவும் பசித்தனுய் தரித்திரித்தையெண்ணி வாட்டமுற் றிருக்கிறபொழுது சாந்தனுகிய ஓர் பிராமணர் அங்கு வந்தனர். அவரைக்கண்டு பணிந்துநின்று ஓ அந்தணரே! இத் ததித்திரம் எப்படிப்போகும் அவ் வுண்மையைத் தயவுசெய்து சொல்லும். ஆனுல் நான் பணக்காரனுக வேண்டுமென்பதுமன்று, திரவியத்தை யபேக்ஷித்து அதனையே தேடி என்னுடைய ஆயுளைக் கழிக்க வேண்டுமென்னு மெண்ணமுடையவனுமன்று, குடும்ப போஷணை நிமித்தம் அதனை வேண்டுகின்றேனே யல்லாமல் வேறல்ல. இன்று எனது பாலியனுகிய பிள்ளையும் பெண்ணும் புசிப்பதற் கொன்றுமில்லையே யென்று ஓயாம லழுகின்றனர். அன்னம் இருக்கிறபக்ஷத்தில் ஒருபிடி யன்னமாவது கொடுப்பேனல்லவா? அவ்வளவு கூடவில்லை. இப்படியே மற்றொரு குழந்தையழ அவனைத் துறத்திவிட்டேன். அவனழுதுகொண்டே போயினுன். இவைகளை எண்ணியெண்ணி என்மனம் மிகவும் வாட்டமடைகின்றது. இதற்கெல்லாம் பணமில்லாமல் என்னசெய்வேன். மற்றொரு பெண்ணுக்கோ கலியாணஞ் செய்யுஞ் சமயம் வந்திருக்கின்றது பணமோவில்லை. என்செய்வேன். எங்கள் குலத்தில் பத்து வயதுக்கு மேற்பட்டால் கலியாணத்துக்கு யோக்கியமில்லை. காலம் தவறிப்போகிறது. ஓ பிராமணரே! இவைகளான் மிகவுந் துக்கிக்

கிறேன். நீரெல்லாந் தெரிந்தவராகையால் இவ்வறுமை விட்டொழியத்தவமாவது தானமாவது விரதானுஷ்டானமாவது மந்திர செபமாவது சொல்லும், என்னுல் போஷிக்க வேண்டிய குடும்பத்தை நான் போஷிக்க வேண்டும். அது மேற்கூறியவற்றுள் எது செய்தாலாகும்? தனத்தை யதிகமாக அபேக்ஷிக்கவில்லை. குடும்ப போஷணைக்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவே நான் விரும்புவது. ஆகையால் எதையாவது சொல்லுவீராளுல் உம்முடைய அநுக்கிரகத்தால் என் குடும்பம் சுகத்தை யடைந்ததாக வேற்படும் நன்ருயோசித்து நானெது நடத்தத் தக்கதோ அதைச் சொல்லுமென்று பலவாறு இரங்கிக் கேட்டனன்.

(சச-௫எ) இவ்வாறு அந்தவைசியன் சொல்லக்கேட்டவராகிய பிராமணோத்தமர் மிகவுஞ் சந்துஷ்டராய் அந்த வைசியனைப் பார்த்து ஓ வைசிய சிரேஷ்டனே! நீ தவமுதலியவற்றி லொன்றுஞ் செய்யவேண்டாம். மங்களப் பிரதமாகிய நவராத்தி விரதத்தை யநுட்டித்து தேவியினுடைய பூஜையும், ஹோமமும், பிராமண போஜனமும், தேவிமந்திர ஜபமும், அந்த ஜபம் சித்தியாவதற்கு ஹோமமும் தர்ப்பணமும் உன் சத்தியளமாக நடத்துவையேயாயின் நீ உத்தேசித்த காரியமாகிய தனலாபமுண்டாகின்றது ஜனமேஜயனே இதைக்காட்டிலும் வேறு விரதம் இப்பூமண்டலத்திலில்லை. இந்த விரதம் மகிமையுடையதுஞ் சுகத்தைக்கொடுப்பதுமாயுள்ளது எவனுவது நவராத்திரி விரதத்தை விடாது அநுட்டிப்பானுனல் அவன் ஞானத்தை விரும்பினுலும் சத்துரு நாசத்தை விரும்பினுலுங் கொடுக்கும் பெருமையுடையது.

முன் ராமமூர்த்தி ராஜ்யத்தை யிழந்து ஆரணியஞ்சென்று அவ்விடத்திற் சீதையையுந் தொலைத்துக் கிஷ்கிந்தையையடைந்து காமபீடிதராய் அவ்வக்கினியால் கொளுத்தப்பட்டு மகா துக்கத்தை யடைந்திருக்குஞ் சமயத்தில் நவராத்திரி விரதத்தை யநுட்டித்து விதிவழியாகத்தேவியைப் பூசித்து அவளுடைய அநுக்கிரகத்தைப் பெற்றுத் தீரமுடையவராய்ச் சேதுபந்தனஞ்செய்து மண்டோதரித் தலைவனுகிய ராவணனையும், மகாபலிஷ்டனுகிய கும்பகர்ணனையும் அவர்களுடைய மக்கள் முதலிய யாவரையுஞ் சங்கரித்து விபீஷணனை ரக்ஷித்து அயோத்தியை வந்தடைந்து அகண்ட ராஜ்யாதிபதியாய் இவ்வுலகைச் சுகமாக ஆண்டுவந்தனர். ஓ வைசியனே! ராமமூர்த்திக்கு நேரிட்ட மகா துக்கத்தைப்போக்கி மிக்க சந்தோஷத்தைக் கொடுத்ததாகும் இந்த நவராத்திரி விரதமென்றும் சொல்ல, அதைக்கேட்டவைசியன் அவரையே தன்னுடைய குருவாகக்கொண்டு மாயாபீஜ சகிதமாகிய தேவிமந்திரத்தை யுபதேசஞ் செய்யப்பெற்று மிகுந்த பத்தியோடும் நவராத்திர விரதத்தை மேற்கொண்டு தேவிபூஜையை நானுவித திரவியங்களால் திருப்தி

யாகச் செய்யத்தொடங்கி ஒன்பது வருடம் அந்த மாயாபீஜ ஜபத்தோடு செய்துவந்தனன். ஒன்பதாவது வருடம் மஹாஷ்டமி திதியில் அர்த்தராத்திரியில். மகேஸ்வர் வெளிப்பட்டுத் தரிசனங் கொடுத்து அவன் வேண்டிய வரங்களெல்லாந்தந்து அவனை என்றும் வருமை யணுகாவண்ணங் கிருதகிருத்தியனாக்கிச்சென்றனன்.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹ்ரீங்காராஸ்தானநர்த்தக்யை நமஃ

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீராமசரிதம்

ஓ மகருஷிகாள்! இதுகாறும் நவராத்திரி விரதபூஜையில் கன்னிகைகளைத் தியானித்து வழிபடுதலாதியாகிய விரதபூர்த்தியின் விதிமுறைகளையும், சுசீலனென்கிற வைசியன் ஸ்ரீராமமூர்த்தி நவராத்திரி விரதத்தை யநுஷ்டித்த பின்னரே இழந்த சீதையையும், ஒழிந்த ராஜ்யத்தையும் பெற்று அகண்டமண்டலாதிபதியாய் வாழ்ந்திருந்தாரென்கிற சரித்திரத்தை ஓரந்தணரால் கேள்வியுற்றுத் தானும் அவ்விரதத்தை யனுஷ்டித்துத் தன்னைவிட்டுப் பிரியாதிருந்த வறுமைக்கு விடைகொடுத்துத் தன்னிடம் வருவதற் கஞ்சியிருந்த செல்வந் தன்னைவிட்டு நீங்காதிருக்கத் தேவி யனுக்கிரகம் வரப்பெற்றுய்ந்த வரலாற்றினைச்சொல்லி வந்தோம். இனி, ஸ்ரீராமமூர்த்தி இந்த விரதத்தை யனுஷ்டித்ததற்குக் காரணமும், அனுஷ்டித்தபின்னர் அவர்சீதையையும் ராஜ்யசெல்வத்தையும் பெற்றவரலாறும்கூறுகிறோமென்று சூதபகவான்சொல்லத்தொடங்கினர்.

(க-கஅ) ஜனமேஜயன் வியாசமுநிவரை நோக்கிச் சுகத்தைக் கொடுப்பதாகிய தேவீவிரதத்தை ஸ்ரீராமமூர்த்தி எவ்வாறு அநுட்டித்தார்? எவ்விதமாக ராஜ்யத்தை இழந்தார்? என்ன காரணத்தால் மனைவியாகிய சீதையை இழந்தார் இவ்வற்றைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க வியாசமுநிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்.

பூர்வம் சூரியவம்சத்திற் பிறந்தவனும், தெய்வபக்தி பிராமண விசுவாச முதலியவற்றில் மறவாத அறிவுடையவனும், அயோத்தியாபுர வசேியாயும், ஸ்ரீமானுமுள்ள தசரதனென்னும் ஓரரசனிருந்தான். அவ்வரசனுக்கு உலகமெல்லாம் பிரசித்தியாய்ப் புகழ ராமலக்ஷ்மண பரத சத்ருக்னர்களென்று நான்கு குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் கௌசலை குமாரன் ஸ்ரீராமமூர்த்தி கைகேயி குமாரன் பரதன், சுமித்திரை குமாரர்கள் இரட்டைப்பிள்ளைகளாகிய லக்ஷ்மண சத்ருக்கனர்கள். அந்நால்வருங் குணத்திலும் ரூபத்திலும் சமானர்களாய்த் தனுர்வித்தை முதலிய

நாளுவித்தைகளில் தந்தை மகிழத்தக்க. சமர்த்தர்களாய் உபநயன சலஸ்காரம் பெற்றவர்களாய் வாழும்நாளில் விஸ்வாமித்திர முனிவர்வந்து தசரதனைப் பார்த்து உன்னுடைய மூத்த குமாரனாகிய ராமனை என்னுட னனுப்பவேண்டுமென்று காரணத்துடன் சொல்லத் தசரதன் அவரை யனுப்புவதத் குடன்படாது மனம் நொந்து பின்ன ரவருக்கஞ்சி அவர் வேண்டியபடியே பதினாறு வயதுள்ள ராமனை லக்ஷ்மணருடன் கூட்டி விஸ்வாமித்திரர் வசம் ஒப்புவித்து விடைகொடுத்தனர். முனிவரும் இவர்களை யழைத்துக்கொண்டு போகும்போது மார்க்கத்தில் கோரரூபிணியாயும் ருஷிகளுக்குத் துக்கத்தை விளைவிக்கின்றவளாயுமுள்ள தாடகை என்கிற ராக்ஷசியை ஸ்ரீராமமூர்த்தி ஒரே பாணத்தால் சங்கரித்துச் சுபாகு என்னும் ராக்ஷசனை யடித்து மாரீசனைத் தன் பாணவேகத்தினால் இறந்துபோனவனைப்போ லாக்கினர்.

இங்ஙனமான பெரிய கிருத்தியங்களை ராமலக்ஷ்மணர்கள்செய்து யாகத்துக்கோ ரிடையூறில்லாம னடத்தி விஸ்வாமித்திரரோடு மிதுலைக்குப் போகும்போது ராமர் மார்க்கத்திலிருந்த முனிபத்தினியாகிய அகலிகையைச் சாபத்தினின்று விடுவித்து அவளைப் புனிதமாகிய மங்கையாக்கி மிதுலாநகரத்திற்குப்போய் சனக மகாராஜாவினால் பந்தயமாக நியமிக்கப்பட்டதும் ருத்திர மூர்த்தியினா லெறியப்பட்டதுமான தனுசைமுறித்து இலக்குமி அம்சமாகியும் ஜனக புத்திரியாகியுள்ள சீதையை விவாகஞ் செய்துகொண்டனர் பின்னர் ஜனகமகாராஜன் தான்பெற்ற பெண்ணாகிய ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணருக்கும், தன்சகோதரனாகிய குசத்துவனுடைய இரண்டுபெண்களை அழகுள்ளவர்களாகிய பரதர் சத்ருக்னர்களுக்குங் கொடுத்துக்கலியாணஞ் செய்துவைத்தான். பின்னர் தசரதன் ஸ்ரீராமருக்கு பட்டாபிஷேகஞ்செய்ய வசிஷ்டர் முதலியோரிடம் ஆலோசித்து அதற்குரிய சம்பாரங்களைச் சேகரிக்கின்றபொழுது கைகேசி அவைகளைப் பார்த்துத் தன் சுவாதீனத்திலிருக்கின்ற தசரதனை நோக்கி முன் உம்மால் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இரண்டு வரங்களை இப்போது கொடுக்கவேண்டும் அவை யென்னையெனில், என் குமாரனாகிய பரதனுக்கு ராஜ்யமும், ராமனுக்குப் பதினான்கு வருடகாலம்வரை வனவாசமுமா மென்றாள்.

(கசு-உஅ) அச்செய்தியறிந்த ராமமூர்த்தி சீதாலக்ஷ்மணரோடு அரக்கர்கள் சஞ்சரிக்கின்ற தண்டகாரணியத்தை யடைந்து வனசஞ்சரியா யிருநதனன். தசரதன் புத்திரனை விட்டுப் பிரிந்ததனால் துக்கித்து முன் தனககு நேரிட்டசாபத்தையுஞ் சிந்தித்துப் பிராணனைவிட்டான். இச்செய்தி அறிந்த பரதன் தாயாரால் இவ்வளவு தீங்குநேரிட்டதென்று தந்தையைப் பார்த்து மனநொந்து பின்தன் தமையனாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியிடஞ்சென்று அவர் சந்

தோஷிக்கும்வண்ணம் அரசாங்கத்தைத் தானாள வெண்ணாத குறிப்பை நன்றாய்க் காட்டிப் பின்னரவராணையால் அயோத்தியை யடைந்து அரசாண்டுவந்தனன். பரதன் செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, வனவாசியாய்ப் பஞ்சவடியில் வசித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீராம மூர்த்தியினிடத்தில் ராவணன் தங்கையாகிய சூர்ப்பனகை காம மிகுதிகொண்டுவர, அவளை மூக்கறுத்து அங்கஹீனையாக்கித் துறத்த, அவளங்கங் குலைந் திருப்பதைக் கரன் முதலானவர்கள் பார்த்து அளவிறந்த தேஜஸோடும் விளங்குகின்ற மகாவீரராகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியோடு யுத்தஞ்செய்யத்தலைப்பட்டார்கள். அது கண்ட சத்தியபராக்கிரமசாலியாகிய ராமமூர்த்தி, மகருஷிகளுக்கு க்ஷேமத்தை யுண்டுபண்ணு மெண்ண முடையவராய் மகா பலசாலி களாகிய அவர்களைக் கொன்று சூர்ப்பனகையையும் அங்கிரா வண்ண மோட்டினர். அவளோடி இலங்கையை யடைந்து கரதூஷணனை ராமன்கொன்றானென்றுஇராவணனிடஞ்சொல்ல அவர்க ளிறந்தாரென்று கேட்ட மாத்திரத்தில் அடங்காத குரோதமுடை யவனாய் ரதத்திலேறி மாரீசனிடஞ்சென்று ஓ மாரீசனே! நி உன் மாயையினால் சீதைக்கு ஆசைவிளையும் வண்ணம் ஓர் பொன்மா னாகப் போவாயென்று சொல்லியனுப்ப, அதுபோலவே அம்மாரீ சன் பொன்மானா யுருவங்கொண்டு மகா மாயனாய் ஆச்சரியப்படத் தக்க அவயவத்தோடும் சீதை கண்களாற் காணுமாறு அவள் முன் வந்து சமீபத்தி லுலாவினன்.

(உகூ-சச) சீதை யூழாற் றூண்டப் பட்டு நாயகனைப்பார்த்து ஓ என்னாயகனே! அந்த மானினுடைய தோல் என்ன காந்தியா யிருக்கிறது, அதனை நீ என் சுவாதீனப்படுத்த வேண்டுமென்று மிகுந்த ஆசையுடன் கேட்க, இராமரும் ஆலோசனையற்றுத் தன் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணரைச் சீதைக்குகாவலாக வைத்து வில்லை யும் பாணத்தையு மெடுத்துக்கொண்டு அந்த மானை நோக்கிச் செல்ல, அது அவரது கண்ணுக்குத் தோன்றுவதுபோற் காட்டிப் பின் மறைதலும், மறைந்துபோயிற்றே என்று பார்க்கும்போது தோன்றுதலுமான மாயவித்தைகளைக்காட்டி நெடுந்தூரம்போய் அங்கு இவர் கைக்கு அகப்படுவதுபோல் நின்றது. உடனே ராம மூர்த்தி கோபங்கொண்டு தன் கைவசப்பட்டதுபோல் நினைத்துக் கபடமாகிய அந்தமானைக் குரூரமாகிய பாணத்தாலடிக்க மாயாவி யாயும் இறக்கத்தக்கவனாயும துஷ்டனாயுமுள்ள மானுருவங் கொண்ட மாரீசன் அந்த ராமர் அடித்த அடியால் நொந்து அதிக துக்கத்தோடு ஹா! லக்ஷ்மணா!! நானிறக்கிறேன். ஹே! சீதா!! நானிறக்கிறேனென்று இராமர் கூச்சலிடுவதுபோல் ஹீனஸ்வரத் தோடும் பெருங் கூச்சலிட்டான்.

அவ்வோசை சீதையினுடைய காதிற்புக, அவள் அவ்வோசையைத் தன்னுயகனேசையே யாமென நினைத்து மனவருத்தமுற்றவளாய் இலக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ஒ லக்ஷ்மணு! உன் தமையன் உன்னை யழைக்கும் ஈனஸ்வரத்தோடு கூச்சலிட்டு இறக்கின்ற செய்தி யறிந்தனையா! சீக்கிரத்திற் போவாய் அதோ கேட்டாயா, இனி நில்லாதே, நீ அவருக்குத் தம்பியல்லவா! அதிவேகமாகச் சென்று வேண்டிய சகாயஞ்செய்வாயென்றுமனங்கலங்கிச்சொல்ல லக்ஷ்மணர் ஒ அம்மணீ! இவ்வுலகில் ராமனை அடிக்கும் புருஷனுமிருக்கின்றனு! அவன் ஒருவ னடிக்க இறப்பானு! நானெண்ணவில்லை. நீ தயிரியத்தைவிடாதே, இது இங்குவந்த பொன் மணிமானினுடைய மாயவஞ்சனையென் றெண்ணுகிறேன். அன்றியும் இந்த ஆச்சிரவத்தில் சகாயமில்லாம லிருக்கின்ற வுன்னைவிட்டு நான் போகக்கூடாது. என்னுடைய அண்ணனும் இவ்விடத்திலேயே இருவென்று ஆக்ஞைசெய்திருக்கின்றுர் நானவ ராஞ்ஞையைக்கடக்க அஞ்சுகிறேன். அந்த மாயமானுல் நேரிட்ட வஞ்சனையைப் பெரிதாகவெண்ணி உன்னைத் தனியாகவிட்டுப்போகேன். உன்னுடைய சமீபஸ்தானத்திலேயே யிருப்பேன், இதைவிட்டு ஓரடியேனும் எடுத்து வைக்கமாட்டேன். அவரிருவென்ற ஆணையைக் கடக்கேன் கடக்கே னென்றனன். சர்வ லக்ஷணத்தோடுங் கூடியிருக்கின்ற சீதை சாந்த குணமுடை யவளாயிருந்தபோதிலும் ஊழினுடைய பிரேரேபணையால் அழுது புலம்பி ஏங்கி லக்ஷ்மணரை நோக்கி அடியில் வருமாறு சில குரூரமானவார்த்தைகளைச் சொல்லத்தொடங்கினுள்.

ஒ லக்ஷ்மணு! இவ்விடத்திற் காவலிருக்கிறதுபோல் இருக்கின்ற வுன்னை உன் தமையனுக்குத் துணையாக வந்தவனென்றும், பரதனும் அவ்வண்ணமாக அனுப்பினுனென்றும் எண்ணவில்லை. வேறென்ன வெண்ணுகிறேனென்றுல், என்னிமித்தமாகவே அந்தப் பரதனு மனுப்பினுனென்றும், நீயுமதுபோலவே என்னிடத்திலாசையுள்ளவனுய் வந்திருக்கிறுயென்றும் எண்ணுகிறேன். ஒ துர்ப்புத்தியுடையவனே! நான் அப்படிப்பட்ட விபசாரியல்லள். இராமமூர்த்தி யிறந்திருப்பாரானுல் பிராணனை விடுவேனேயல்லாது அவரிறப்பை எதிர்பார்த்திருக்கின்ற வுன்னைக் காமத்தினுற் பர்த்தாவாகக்கொள்ள அபேக்ஷிப்பேனே! ஒருக்காலும் அபேக்ஷிக்கமாட்டேன். நான் சீவித்திருப்பேனு? இரேன்! என்று விதிர் விதிர்த்து மிகவுந் துக்கித்து மீண்டும் ஒ லக்ஷ்மணு! நீபோனுற்போ இருந்தாலிரு உன்னுடைய அபிப்பிராயம் எதுவோ தெரியவில்லை தருமாத்மாவாகிய தமையனுரிடத்தில் நீ வைத்திருந்த சிநேகம் எப்படிப் போய்விட்டதோ அறியேனென்று வாய் பேசாதிருந்தனள்.

(சடு-கூக) லக்ஷ்மணர் சீதையின் வார்த்தையைக்கேட்டு மன வருத்தமுடையவராய் சீதையைப்பார்த்து விக்கி விக்கி அழுது ஹே சீதா! என்னிடத்தில் மிகவும் கர்ண கடூரமாயுள்ள வார்த்தையைச் சொன்னையல்லவா? இது ஏதோ பின் விளைவைத் தெரிவிக்கின்றது, அது இப்போ தறியக் கூடவில்லை அது விளையும்போ தறிவேன். நீ இப்போது சொல்லக்கூடாத மிகவும் குரூரமான வார்த்தையெல்லாம் சொல்லுகிருயென்று மிகவும் ரோதனத்துடனழுது இருப்பதற்கஞ்சிச் சீதையை விட்டுப் போயினன். லக்ஷ்மணன் போனவுடனே கபடரூபம்வசித்த இராவணன் சன்னியாசி வேடம்பூண்டவ்விடம் வந்தான். சீதை அந்த ராவணனைச் சன்னியாசியென்றே நினைத்து அன்புடன் அர்க்கியபாத்தியங் கொடுத்து கந்த மூல பலங்களாகிய பிக்ஷையளித்து நிற்க, துஷ்டனாகிய இராவணன் ஹே! சீதா! நீயார்? உன் பிதா யார் உன்? புருடன்யார்? இவ்வனத்தில் மூடஸ்திரீகள்போல் என் றனியேயிருக்கின்றாய்? தேவஸ்திரீக்குச் சமானமாய் நீ உப்பரிகையில் வாசஞ்செய்ய வேண்டியவள். அதை விட்டு இந்தப் பர்னசாலையில் ருஷி பத்னியைப்போல் யாருமில்லாத காட்டில் என் வாசம் பண்ணுகின்றாயென்றுமிக்க வினயத்துடன் மிருதுவான வார்த்தையோடுகேட்க ஜானகி கபட சன்னியாசியென்றறியாமல் தெய்வகதியாநேரிட்ட சன்னியாசியென்று நினைத்து அந்த இராவணனைப் பார்த்து ஓ முனிஸ்ரேஷ்டரே! என் பிதா ஜனகமகாராஜன், என் பெயர்சீதை என்னுயகன் தசரதனென்கிற இராஜாவினுடைய நான்கு குமாரர்களில் மூத்தவராகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தி, கைகேயிநிமித்தமாய் லக்ஷ்மணரோடு காட்டில் பதினான்குவருஷம் இருக்கவேண்டி வந்த காரணத்தால் வனத்தில் வந்திருக்கின்றேன் எனது நாயகனுடைய தோள்வலியால் பயமில்லாமல் தனியே யுருகின்றேன். என் வேண்டுகோளால் அவர் ஓர் பொன்மானைப் பிடித்துவர வெளியே போயிருக்கின்றார். அவர் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணரும் தமையனாருடைய தொனியைக்கேட்டு இப்போதுதான் போயினர். அவ்விருவருடைய தோள்வலி யிருக்கும்போது எவ்விடத்தில் நான் தனியே வசித்தாலும் பயமில்லை. என் கற்புநிலை கெடாது, நீர் அவர்களைப் பார்க்கவேண்டும். இதோ வந்துவிடுவார்கள். அவர்களும் உம்மைக்கண்டால் மிகவும் பிரியத்துடன் உமக்குப் பூசை விதிப்படி நடத்துவார்கள்.

உம்மைப்பார்த்தால் சாக்ஷாத் விஷ்ணுஸ்வரூபம்போ லிருக்கின்றது. அதனல் நானும் பூசித்தேன். கோரமாகிய ராக்ஷசர்கள் நெருங்கியிருக்கின்ற இந்தவனத்தில் முனிவர்களுடைய ரக்ஷணையின்பொருட்டு இவ்வாச்சிரமம் முக்கியமா யேற்படுத்தியதால் சற்றும், பயமில்லாமல் உம்மையொன்று கேட்கிறேன். திரிதண்ட

தாரியாய் வந்திருக்கிற நீர் யார்! என் முன்னிலையில் உண்மையைச் சொல்லுமென்றனள்.

(சஉ-சூசூ) நான் இராவணன், ஸ்ரீமானுகியும் மண்டோதரிக்கு நாயகனுகியுமுள்ள லங்காதிபதி. உன்னிமித்தமாய் இவ்வடிவத்தோடு வந்திருக்கிறேன். என் தங்கையாகிய சூர்ப்பனகையால் ஜனஸ்தானத்தில் என் தம்பிமாராகிய கரதூஷணர்களிறந்தார்களென்று கேள்விப்பட்டு அவளுடைய பிரேரேபணையால் யான் இவ்விடம்வந்தேன். ஒசீதையே! நீராஜ்யமிழந்தவனுயும், தரித்திரனுயும், பலஹீனனுயும், வனவாசியாயும், மானுடனுயுமுள்ள ராமனைவிட்டு என்னைப் புஷனுக வரித்துக்கொள். கொள்வையே யாயின், மண்டோதரிக்குமேல் நீபட்டஸ்திரீயாக விருக்கலாம். நானவளுக்குநாயகனுயிருப்பதுபோல உனக்குத் தாசனுகவிருப்பேன். நீஎனக்கு எஜமானியாக யிருக்கலாம். திக்பதிகளைச் செயித்தவனுகிய நான் உன் பாதங்களில் இதோவிழுகிறேன். என்னைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொள்வாய். ஒ ராஜஸ்திரீயே! பூர்வத்தில் நான் உன்பிதாவினிடத்திலேயே உன்னையாசிக்க. அவர்பணச்சுயவரம் செய்திருக்கிறேன் அது உன்னுல் கூடும்பட்சத்தில் நீ சீதையைப்பெறலா மென்றனர். நான் சைவதனுவென்கிற பயத்தினுல் சுயம்வரத்திற்கு வாவில்லை, அதுமுதல் என்மனம் விரகதாபமடைந்திருக்கிறது. இங்கிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு முன்கொண்டிருந்த ஆசையைப் பூர்த்திசெய்துகொள்ளவந்தேன். இனியேனும் என்சிரமத்துக்குக் கூலி கொடுப்பாயென்றனன்.

இருபத்தெட்டம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹ்றீங்கார சக்திகாமுக்தாமணயே நமஃ

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

இ ரு வு ம து.

(க-சூ) இவ்வாறு இராவணன்கூறியதைச் சீதாதேவிகேட்டுப் பயந்து இந்தராக்ஷசன் என்னசெய்வானேவென்று நடுங்கிச்சிறிது மனதைத்திடஞ்செய்து இராவணனைப்பார்த்து ஒ புலஸ்தியனே! நீ காமமோகிதனுய்ப் பிரயோசனமற்ற வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறுய். இதுவென்ன மடைமை? ஜனகவம்சத்திற் பிறந்தவளாகிய நான்விபசாரத்தொழிலுக்கு வருவேனு! இப்போது ஸ்ரீராமர் வருவாராயின் உன்னைக்கொன்றுவிடுவார். என்வார்த்தையைத்தடுத் திங்கிருப்பையாயின் என்னிமித்தமா யுனக்குமரணம்வருவதிற் சம்சயமி

ல்லே, என்று சொல்லிக்கொண்டே பர்ணசாலைக்குள்ளே நுழைந்து ராமருடைய நித்தியாக்கினியைத் துணையாகநினைத்து அவ்வக்கினி சந்நிதானத்தினின்று இராவணனைநோக்கி ஓராவணா! நீபோய்விடு என்றுசொல்ல, இராவணன் தன்னுடைய நிஜமான ரூபத்தைத்தாங்கி, உள்ளத்திற்பயந்து கண்ணீர்விட்டழுகின்ற அந்தச்சீதையைச் சமீபித்துப் பலாத்காரமாய்க் கிரகித்து வெளியேவர; அச்சீதை ராமாராமாவென்றும், லக்ஷ்மணா லக்ஷ்மணாவென்றும் அடிக்கடிகூச்சலிட்டுப் புலம்பினள் அந்தப்பாபிஷ்டன் சிறிதும் மனமிரங்காது தேரில்வைத்துக்கொண்டு அதிவேகத்துடன் போகின்றபொழுது மார்க்கத்தில் அருணன் குமாரனாகிய சடாயுகண்டு இதுவென்ன மோசமென்று தடுக்க இராவணனுமெதிர்த்து அச்சடாயுவோடு அந்தவனத்தில் யாவரும்கண்டஞ்சும்படியான பெரும்போர்செய்து ஜடாயுவினுடைய சிறகுமுறியஅடித்துச் சீதையைக கைவிடாமல் தன்னுடைய லங்காபுரிக்குப்போய் அசோகவனத்தில் எண்ணிறந்த வசுரர்கள் சூழ்ந்திருக்க அவர்கள்மத்தியில் சீதையை இருக்கச்செய்தனன். அவளென்செய்வாள் அந்தோ! அந்தோ! என்று குருவிபோல் கூவிக்கொண்டிருந்து இராவணன் தன்னிடம்வந்து தன்காமத்தை வெளியிடுந்தோறும் சாமதானமுதலியவைகளால் அவனைத் தடுத்துத் தன்னுடைய பதிவிரதாதருமத்தைக் கைவிடாமல் கொஞ்சமேனுஞ் சலிக்காமல் அவ்வசோகவனத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனள்.

(கo-கக) இவள்செய்கை இங்ஙனமிருக்க, இராமர் அந்தமானையடித்து இந்தமான்றோல் சீதைக்குச் சந்தோஷத்தை விளைவிக்குமல்லவாவென்று மகிழ்ந்து அத்தோலைஎடுத்து வரும்போதுமார்க்கத்தில் எதிரே லக்ஷ்மணர் வருதலைப்பார்த்து ஓ தம்பி! ஏனிப்படிச் செய்தனை? மாரீசன்செய்த மாயவோசையைக் கேள்வியுற்று என்னைப் பாதுகாக்க சீதையைத் தனியேவிட்டு வந்தனை என்று சொல்லிக்கொண்டே விரைவாய்வர சீதையினுடைய வாக்பாணத்தால் மிகவும் நொந்திருக்கிற லக்ஷ்மணர் ஹே ராமப் பிரபோ! ஏதோ ஒரு தீங்கானகாலம் சமீபித்திருக்கிறபடியால் நான் வந்துவிட்டேனேயல்லாமல் இல்லாவிடில் நான்வருவேனா! என்றுசொல்லிக்கொண்டே தானும் விரைவாய்ப் பர்னசாலையை நோக்கி வந்தனன். அங்கு இருவரும் சீதையைக்காணாமல் மிகுந்தவருத்தமுடன் வரும்போது அவளைத் தேடித்தேடி சடாயு சிறிது பிராணனுடையவனாய்ப் பூமியில் வீழ்ந்திருப்பதைப் பார்த்து வருந்த, அவன் ஓ ராமா! சீதையை இப்பொழுதுதான் இராவணன் கொண்டுபோகக்கண்டு நான் கூடியவரையில் தடுத்து யுத்தஞ்செய்தும் அவனை வெல்வதற்குக் கூடாமல் விழுந்துவிட்டேன். அவனிதோ போகி

னன். அவனைப் பாருங்களென்று சொல்லிவிட்டு உயிர்விட்டனன். இராமமூர்த்தி அவன் யுத்தஞ்செய்ததை எண்ணி ஏக்கமுற்று அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய தகனாதிகிரியைகளையெல்லாங் குறைவற நடத்தி மார்க்கத்தில் நேர்ந்த கபந்தாசுரனைச் சங்கரித்து அவனைச் சாபத்தினின்றும் விடுவித்து அக்கபந்தன்சொல்லிய வார்த்தையினால் கிட்கிந்தையில் சுக்ரீவனைச்சிநேகித்து அவன்வேண்டுகோளால் மகாவீரனாகிய வாலியைக்கொன்று சிரேஷ்டமாகிய கிஷ்கிந்தையினுடைய ராஜ்யசம்பத்தைத் தன்னைச்சரணமடைந்த சுக்ரீவனுக்குக் கொடுத்து அந்தவனத்திலேயே லக்ஷ்மணருடன்மழைக்காலமாகிய நான்கு மாதங்களையும் சீதையை நினைத்துநினைத்துப் போக்கினார்.

(உ0-உரு) ஓர் நாள் சீதாவிரகத்தினால் வருத்தப்படும் இராமமூர்த்தி லக்ஷ்மணரைப்பார்த்து ஓலக்ஷ்மணா' கைகேசி, தன்னெண்ணம்பூர்த்தியாயிற்றென்று மகிழ்ந்திருப்பாள். ஏனெனில், இராவணன் கொண்டுபோனசீதை இவன்கைக்கு அகப்படுவாளா! அவளகப்படாமற்போனால் அவன் பிழைப்பானா! பிழைத்திருப்பதற்கெண்ணம விறக்கத்துணிபவன் இந்த அயோத்திக்கு வருவானாவென்று எனக்குண்டாகப்போகும் துக்கத்தையெல்லா மெண்ணுவாளல்லவா? அவளெண்ணப்படியே எனக்குராஜ்யம்போய் வனத்தில் வாசம்நிலைத்தது. ராஜ்யம்வரவேண்டுமென் றெண்ணிய தந்தையோ இறந்துபோய்விட்டார், மனைவியோ வெளிப்பட்டு துஷ்டனாகிய ராவணனால் மானஹானியடைந்திருக்கிறாள், இன்னமும் சர்வேஸ்வரன் என்னசெய்யப்போகின்றாரோ அறியேன். மேல் வரப்போகிறதை மாநுடர்களால் எப்படி அறியக்கூடும். ஆகையால் இராஜகுமாரர்களாகிய நம்மிருவருக்கும் இன்னமும் துக்ககரமாகிய கதி என்னவரப்போகிறவோ தெரியவில்லை. நாம் மநுவம்சத்திற்பிறந்து வனத்தில் துக்கத்தை யநுபவிக்கின்றோமே,இது முன்செய்த வினையல்லவா! நீயும் ஊழ்வகையால் போகங்களைவிட்டு என்னோடு வெளிப்பட்டுவந்து சகிப்பதற்குக் கூடாமையாகிய என் துக்கத்தை யநுபவிக்கிறாய், நம்மைப்போலும் நம்முடைய குலத்தில் ஒருவரும் அநுபவித்திரார். இதுவரையில் என்னைப்போல துக்கத்தை யடைந்தவராகவும், தரித்திரராகவும், ஏதற்குமுதவாதவராகவும், விசாரம்பிடித்தவராகவும்முன்னெவருமிருந்திருக்கமாட்டார். பின்னொருவரும் வரவுமாட்டார். ஹே லக்ஷ்மணா! துக்கசாகரத்தில் மூழ்கிவிட்டேன். நானென்னசெய்வேன், சகாயமில்லாம

லிருக்கிற எனக்குக் கரையேறுமுபாயமில்லை. எனக்குச் சகாயன் நீ ஒருவன்றான்.

என்னால்செய்யப்பட்ட வினையின் பயனை நானனுபவிக்கிறவிஷயத்தில் யாரிடத்தில்கோபிக்கிறது. இந்திரசபையினுஞ் சிறந்தராஜ்யம் என் கைவசப்படுகிறசமயத்தில் தவறிப்போய் இந்தவனவாசம் கைவசப்பட்டு நிலைத்துப்போய்விட்டதே. தெய்வநிர்மாணத்தை எவனறிவான்! நம்மிருவருடைய பால்யதிசையினால் யௌவனவதியாகிய சீதைதவறிப்போகவும், அவள்துக்கத்தை யனுபவிக்கவும் வந்தது. காலத்தின் கொடுமையா? வேறு? இராவணன் மேன்மேலும் விரும்பத்தக்க யௌவனவதியாயும் நல்ல ஆசாரமுடையவளாயுமிருப்பதால் அவன்காவலிலிருக்கின்ற அவளுக்கு என்னவிதமான துக்கங்களுண்டாகுமோ அறியேன். ஓ லக்ஷ்மண! அவ்வசுரன் எவ்வளவு பலாத்காரஞ்செய்தாலும் என்னிடத்தில் மிகவும் பிரீதியுள்ளவளாதலால் பதிவிரதா தருமத்தைவிடமாட்டாள். அவனுக்குச் சுவாதீனமுமாகமாட்டாள். அவள் ஜனகனுடைய புத்திரியாதலால் விபசாரியுமாகாள்? அவன் நிர்ப்பந்திப்பானாயின் பிராணனை விட்டுவிடுவளேயல்லாமல் சுவாதீனமாகமாட்டாளென்பது என்னுடைய மனோநிச்சயம். சீதை மரணமடைவாளேயானால் நான் பிராணனை வைக்கமாட்டேன். சீதைபோனபின் இந்தத்தேகத்தினால் என்ன பிரயோஜனம்? என்றிவ்வாறு பிரலாபிக்கின்ற ராமரைப்பார்த்துத் தருமாத்மாவாகிய லக்ஷ்மணர் சத்யமாகிய சிலசொற்களால் சமாதானப்படுத்துகிறார்.

(௩௯-௫௫) ஓ மகாவீரரே! மருட்சியைவிட்டுத் தைரியத்தைக் கொள்ளும். நான் அந்த நீசனாகிய ராக்ஷசனைக்கொன்று சீதையையழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன். அறிவாளியாகிய புருஷர்கள் தைரியத்தினால் ஆபத்திலேயும் சம்பத்திலேயும் சமபாவமுள்ளவர்களாய்த் தீரமாகவேயிருப்பார் மூடபுத்தியுள்ளவர்கள் அவ்விரண்டிலும் ஏகதேசப்பட்டு அதிலதில் மூழ்கினவர்களாயிருப்பார். ஒருவரோடொருவர் கூடியிருப்பதும் பிரிந்துபோவதுமாகிய இந்த இரண்டும் தெய்வத்தினுடைய சுவாதீனமாயிருக்கும்போது சோகமெப்படியுண்டாகும்? அன்றியுங் கூடுதலும் பிரிதலும் தேகத்தினிடத்திலன்றி ஆத்மாவினிடத்திலில்லை. தீயகாலம்வந்தபோது ராஜ்யத்திலிருந்த நமக்கு வனவாசம் எப்படிசித்தித்ததோ, சீதாவியோகம் எப்படி நேரிட்டதோ, அப்படியே நல்லகாலம் வருகிறபோது

ராஜ்யலாமும், சீதாதேவியின் வரவுமுண்டாகுமல்லவா! சுகமநுபவித்தல் அநுபவியாதித்தல். துக்கம் அநுபவித்தல் அநுபவியாதிருத்தலாகிய அநுபவம் வரும்போது அவைகளை அனுபவித்தே தீரவேண்டும். இவை ஒருபொழுதும் மாறுபடுவனவல்ல. ஓ அண்ணு! சீதையின்சோபத்தை விடு. இப்பொழுது நமக்கு வானரர்கள் பெருங்கூட்டங்களாக விருக்கின்றனர் அவர்கள் நாலு திக்கிலுஞ் சென்று சீதையைகண்டுபிடித்து அவளுடைய க்ஷேம சமாசாரத்தையுந் தெரிந்துக்கொண்டு நாம் போகவேண்டிய மார்க்கத்தையு மறிந்துகொண்டு வருவார்கள். பின்னர் நாம் அந்த விடம்போய் மகா பாபிஷ்டனுகிய இராவணனைச் சங்கரித்து சீதையைக் கொண்டுவருவோம். இன்னம் நமக்குக் சகாயம் வேண்டுமானல் பரதனைச் சைனியத்தோடு வரவழைத்து யாவரும் ஒன்ருகச் சேர்ந்து சத்துருவாகிய ராவணனை அடிப்போம். வீணுக என் துக்கிக்கிறீர். பூர்வத்தில் ஒற்றைத்தேருடைய ரகுமகாராஜன் அஷ்டதிக்கிலுஞ்சென்று யாவரையுஞ்செயித்திருக்கிருர். அவர்வம்சத்திற்பிறந்த நீர் என் பயத்தையடையவேண்டும் தனிமையாயிருக்கின்ற நானொருவனே தேவாசுரர்களையெல்லாஞ் செயிப்பதற்குச் சமர்த்தனுயிருக்கின்றேன். அண்ணன்மாராகிய நீரும்பரதனும் தம்பியாகிய சத்ருக்கனும் வானரரும் எனக்குத்துணையாய் வரும் பக்ஷத்தில் நீசனுகிய ராவணனைச்செயிப்பதற்கு என்ன ஆக்ஷேபமிருக்கின்றது. இன்னமும் சகாயம்வேண்டுமானல் சனகமகாராஜனையும் வரவழைப்போம். எவ்விதத்திலாவது ராவணனைக்கொல்வது நிச்சயம். சுகமும் துக்கமும் சகடக்கால் போற் சுழன்று வருவதேயல்லாமல் ஒன்ருவது நிலைத்திருப்பதல்ல. எவனுக்குச்சுக துக்கங்க ளுண்டாகிற விஷயத்தில் மனமருட்சி யுண்டாகிறதோ அவன் கோசமென்கிற சாகரத்திலேயே மூழ்கவேண்டியவனேயன்றி ஒருக்காலும் சுகமடையான், பூர்வத்தில் தேவர்களெல்லாங் கூடிநகுஷனுக்கு இந்திரபட்டங்கட்டியபொழுது அவனுக்கு முன்னிருந்த இந்திரன் விசனமுற்றுப்பயந்து தன்னுலகைவிட்டுத் தாமரைநாளத்தில் அநேகநாள் ஒளித்திருந்தனன் பின்னர் அந்த நகுஷன் இந்திராணியை யபேக்ஷித்து மகருஷிகளை யவமதிக்க அகஸ்தியர்கோபித்துச் சர்ப்பமாகெனச் சபிக்கவும் அவ்வுலகவாழ்க்கையையிழந்து அவன் மலைப்பாம்பாய் பூமியில் வீழ்ந்தனன். ஒளித்திருந்த இந்திரன் முன்போல் தன்னுலகடைந்தனன். இவ்விருவரும்

சுகத்தையாவது துக்கத்தையாவது ஒருபடித்தா யனுபவித்தார் களா? இதனால் இந்திரனாயிருப்பினும் சுகதுக்கம் மாறிமாறி வரு மென்பது நிச்சயமன்று ஆகையால் வருத்தம் வந்தபோது துக் கப்படாது அது நீங்குதற்குறிய முயற்சியில் புத்திவைத்திருக்க வேண்டும். ஓ மகாநுபாவரே! சர்வக்ஞராயிருக்கின்ற நீர் அறிவில் லாதவர்போல் சித்தத்தில் சோகம் ஏன்கொள்ளுகிறீரென் றிவ்வண் ணம் இலக்ஷ்மணர்கூறிய ஞானமொழிகளைகேட்டு ராமர் துக் கத்தைவிட்டு மிகவும் நிர்மலசித்தத்தை யுடையவராயினர்.

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹ்ரீங்காரபோதிதாயைநமஃ

முப்பதாம் அத்தியாயம்.

இதுவுமது.

(க-உ-ச) ஓ ஜனமேஜயனே! இவ்வண்ணம்ஞானவிசாரத்தால் கவலைப்படுகிறதில்லை யென்கிற பிரதிக்ஞையோடு எப்போது இரா மர் செயலற்றிருந்தனரோ. அப்போதே ஈஸ்வராக்ஞையால் நார தர் மகதி யென்கிற வீணையைத் தடவி பிரஹத்ரதம் என்கிற சாமத்தைக் கானம் பண்ணிக்கொண்டு இராமரிடத்தில் வர ஸ்ரீரா மர் அவரைப் பார்த்து எழுந்திருந்து பரிசுத்தமான ஆசனங் கொடுத்து நமஸ்கரித்து நின்றனர்.

நாரதர் அவரைப் பார்த்து சமீபத்திலிருக்கலாமென் றுக்ஞா பிக்க அப்படியே யிருந்தனர் நாரதர் ஓ ராமமூர்த்தி! நீயும் உன் தம்பியும் மனவருத்தத்தோ டிருப்பதாகத் தெரியவருகின்றது. உங்களுடைய க்ஷேமம் யாது? ஹே ராகவா! அறிவற்றவரைப் போல் ஏன் துக்கப்படுகின்றாய். சீதையைத் துராத்மாவாகிய இராவணன் அபகரித்ததை யானுமறிந்தேன் யான் சில காரிய நிமித்தமாய்ச் சுவர்க்கலோகம் போனபொழுது அங்கு நடந்த சில காரியங்களைத் தெரிந்துகொண்டு உன்னிடம் வந்தேன். என்னை யெனின், இராவணன் தனக்கு நேரும் மரணவகை யறியாமல் அஞ்ஞானத்தால் சீதையை யபகரித்தானென்றும், நீ அவதரித் தது அவனைச் சங்கரிக்கும் பொருட்டென்றும், அது சமீபித் தபடியால் சீதையை இராவணன்கொண்டுபோனானென்றும், இரா வணனுக்குச் சீதையினிடத்திலுண்டான மோகம் பூர்வ ஜனம

சங்பந்தமென்றும், அதாவது முன் ஜன்மத்தில் சீதை தவத்திற் சிறந்த ஓர் முனிமகளாய் வனத்திற் றவஞ்செய்து கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் இராவ்ணன் கண்டு மோகித்து நீ என் மனைவியாக வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அவளிணங்காமல் கோபித்தலைக் கண்டு அவன் பலாத்காரமாய் அவளுடைய கையைப்பிடித்திழுத்தனனென்றும், அந்த க்ஷணமே அவனைப் பார்த்து ஓ துராத்மாவே! உன்னைக் கொல்லுநிமித்தம் அயோநிஜையா யிவ்வுலகில் வந்து பிறப்பேனென்று கடுஞ்சாபமிட்டு இவனால் தொடப்பட்ட இந்தத் தேகத்தையும் வைத்திரேனென்று அக்கினியிற் பிரவேசித்துத் தேகத்தை விட்டனளென்றுங் கேள்வியுற்றேன்.

அதுபோலவே பாம்பையெடுத்துத் தன் கழுத்திற் போட்டுக்கொண்டதுபோல் அந்த ராவணன் தன் குலமெல்லாம் நாசமடையச் சீதையைக் கொண்டுபோயினான். நீயும் தேவர்களுடைய பிரார்த்தனையால் விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய அம்சத்தோடும் அஜமகாராஜன் வம்சத்திற் பிறந்தனை. இனி இராவணன் சம்மாரமாவதிலென்ன சந்தேகமிருக்கிறது, ஓராமா! பதிவிரதையாயும், தருமத்தி லூக்கமுள்ளவளாயுமுள்ள சீதை அசோகவனத்தில் இராப்பகல் உன்னையே தியானித்துக்கொண்டிருக்கிறாள் அவளுக்குஆகாரமாக இந்திரன் காமதேனுவின் பாலை ஓர் பாத்திரத்தில் விட்டு அனுப்பியிருக்கிறான், அவள் அதை உண்டு பசிதாக மில்லாமல் சுகமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.நானும் பார்த்தேன். நீ அவள்பொருட்டாகக் கவலைப்படவேண்டாம் தைரியமாயிருப்பாய்.

ஓராகவா! அந்த இராவணனைச் சங்கரிப்பதற் கேதுவாகிய உபாயத்தை இனிச்சொல்லுகிறேன். இப்போதுநடப்பது ஆஸ்வீஜமாதமாகையால் இம்மாதத்தில் பகவதியினுடைய பிரீதியாக நவராத்திரி விரதத்தை நடத்துவாய், அந்த ஒன்பது இராத்திரியும் உபவாசமாயிருந்து மயேஸ்வரியினுடைய பூஜையும், ஜபமும் ஹோமமும், செய்து வருவையேயாயின் அது எல்லாச்சித்திகளையுங் கொடுக்கும். அன்றியும் அந்தப்பூஜையில் அஜபலியும், பலிக்குப்பத்து ஹோமமும் செய்யும் பக்ஷத்தில் வீர பராக்கிரம சாலியாவாய். இந்த விரதத்தைப் பூர்வத்தில் திரிபுரத்தைச் சங்கரிக்க ருத்திரரும், மதுவைச்சங்கரிக்க மேருபர்வதத்தில்விஷ்ணுவும்,விருத்திராசுரனை வதைக்க இந்திரனும், ஏனையதேவர்களும், விசுவாமித்திரர், பிருகு வசிட்டர், காசிபர், மனைவியையிழந்த பிரகஸ்பதி முதலியமுனிவர்களும் அநுஷ்டித்து அவரவர் வேண்டியவற்றைப் பெற்றனர்.

ஹே ராமா! சுகத்தை அபேக்ஷித்தவன் மங்களகரமாகிய இவ்விரதத்தை யநுஷ்டிக்கவிரும்புவான், கஷ்டத்தையே யபேக்ஷித்தவன் விரும்பான் ஆகையால் ஓ ராமா! இராவணனை வதைசெய்வதற்குரிய ஊக்கத்தோடு முயற்சியுள்ளவனாய் விதிப்படி விரதத்தை நடத்துவாயென்றனர். இராமர் நாரதரைப்பணிந்து அந்தத் தேவியானவள் யார்? என்னமகிமையுள்ளவள்? எவ்வா றுருவங்கொண்டவள்? என்னபெயருள்ளவள்? அவளுடைய விரதம் எப்படிப்பட்டது? தேவரீர் சர்வக்ஞராகையால் கூறியருளவேண்டு மென்றனர்.

ஓ ராமா! என்னால் சொல்லப்பட்ட தேவி யாரெனின்? எக்காலத்தும் நித்தியமாயிருக்கின்ற ஆதிசத்தி. அவள் மகிமை யென்னையெனின், துக்கங்களைப் போக்கடிப்பவள், சகலகாமங்களையுங்கொடுப்பவள், யாவராலும் பூசிக்கத்தக்கவள், பிரமன் முதலியசேதனர்களுக்கெல்லாம் காரணமாயுள்ளவள், யாவரும் அவளுடைய சத்தியைவிட்டுச் சலிப்பதற்குச் சக்தியில்லாதவர், பிரபஞ்சத்துக்கு அதீதையாகிய அந்தப் பரமேஸ்வரி யாவரிடத்தும் எவ்வாறிருக்கின்றாளெனின், என் தந்தையினிடத்தில் சிருஷ்டிக்கிற சத்தியாயும், விஷ்ணுவிடத்தில் பரிபாலிக்கின்ற சத்தியாயும், உருத்திரரிடத்தில் சங்கார சத்தியாயும், சத் அசத்தாயிருக்கிற பதார்த்தங்கள் எவைகளோ அவைகளிடத்தில் அவைகட்குரிய சத்தாகிய சக்திவடிவாகியு மிருக்கின்றனள். இவ்வாறு பிரம்மாதி பிபீலி காந்தம் நிறைந்துள்ள சக்திபேதங்களெல்லாம் அந்தப் பராசத்தியினின்று தோன்றிய சத்திகளாகும். ஆகவே அப்பராசத்தியைவிட்டு எவையும் வேறு எவ்விடத்தினின்று தோன்றும்? தோன்றுதற்கிடமில்லை. அதனுடைய வியாபகமில்லையாயின் பிரமனேது, திருமாலேது, உருத்திரரேது, இந்திரனேது, தேவர்களேது, பூமியேது, பர்வதமேது, எவையுமில்லை, எவருமில்லை, சர்வசத்திமயமா யிருக்கின்ற அந்தப் பராசத்தி பரமாத்மாவாகிய பரசிவத்தோடுகூடிக் கிரீடித் திருப்பாள். இன்னும் அவளுடைய மகிமை பலவுள.

இனி அவளுருவங்கொள்ளும் வகை யென்னையெனின், பரசிவத்தோடு அபின்னையாகக் கூடியிருக்கும் அப்பராசத்தி பிரபஞ்சோற்பத்தி காலத்தில் சகுணையாய் முன்போல் மூன்று புவனங்களையுஞ் சிருஷ்டித்துப் புவனகர்த்தராகிய பிரமனாதியரைப் படைத்து அவர்களிடம் தன்சத்திகளைப் பதிவித்துத் தனது சிருஷ்டியாதி கிருத்தியங்களைச் செய்விக்கின்றனள். அவளே வேதத்துக்கெல்லாம் ஆதியாயும் வேதமாதாவாயு முள்ளவளென்று யாவராலுந் தியானிக்கத் தக்கவள் பிரமனாதியரும் அந்த மகேஸ்வரியி

னுடைய அருட் குணங்களையும், அருட் செயல்களையுங் குறித்து அகாரமுதல் க்ஷகாரம் வரையில் கூடியிருக்கிற அக்ஷரங்களால் கணக்கிடமுடியாத அநேகவித நாமங்களைக் கூறி யிருக்கின்றனர். அவைகளெல்லாம் இவ்வள வினவென்று எவ்வாறெடுத்துச் சொல்லத்தக்கவனென்று கூறினர்.

(௩அ-சரு) இராமமூர்த்தி நாரதரைநோக்கி ஒ மகருஷியே! உம்மாற் சொல்லப்பட்ட தேவி விரதத்தின் விதியை விரிவாய்ச் சொல்வீராயின் அதனை இவ்வருடமே அநுட்டித்து அவளனுக்கிரகத்தைப் பெற்றுய்யலாமென்று தீவர வெண்ணத்தோடு மிருக்கின்றேன் விரைவாய்ச் சொல்லி யருளல் வேண்டுமென்றனர்.

நாரதர் அவரது அதிதீவிர பக்குவத்தைப் பார்த்து ஒ இராமா! இப்பூசையை முடிக்க நானே ஆசாரியனாகி விருந்து தேவர்களுக் கனுகூல சித்தியுண்டாகுமாறு உனக்கு உத்சாகத்தை விளைவித்துப் பூர்த்திசெய்விக்கின்றேன் என்று நாரதர் கூற இராமமூர்த்தி சத்தியமாக நம்பி அவரால் பூஜாவிதிகளை யெல்லாம் நன்கு யுபதேசஞ் செய்யப்பெற்று சகலத் திரவியங்களையுஞ் சேகரித்துக் கொண்டு அந்த மால்யவான் பர்வதத்தில் நித்ய கன்மாநுஷ்டான மியற்றிப் பின் தேவிக்கு விதிமுறையாகப் பூஜை செய்யத்தொடங்கி சமமான பூமியில் மங்களகரமான பீடத்தைத் தாபனஞ் செய்து மகேஸ்வரியைத் தாபித்துப் பூஜா ஹோம பலி முதலியவைகளைக் குறைவின்றியும், நாரதர் சம்மதப்படியும், உபவாசத்தோடிருந்து பிரதமை முதல் நடத்தி வரும்போது தேவி மகிழ்ந்தவளாய் அஷ்டமி தினம் நடு இரவில் அம்மலையி னுச்சியில் சிம்ஹவாகனத்தி லெழுந்தருளி வந்து தரிசனங்கொடுத்து இராமரைப்பார்த்து மேகந் தொனிப்பதுபோலும் கம்பீரமாக அடியில் வருமாறு கூறத்தொடங்கினாள்.

(சசு-ருக) ஒ இராமா! நீ செய்த இவ்விரதத்துக்கு நான் சந்தோஷித்தவளாயினேன். உனக்கு வேண்டுவன வற்றைக் கேட்பாயாக. பூர்வத்தில் மற்சமாகப் பிறந்து குரூரனாகிய ராட்சசனைச் சங்கரித்து வேதங்களை ரக்ஷித்தனை. கூர்ம வுருவமெடுத்து மந்தர பருப்பதத்தைத்தூக்கி மத்தாக நாட்டித் தேவர்களைக் காத்தனை. வராக வுருவமெடுத்துக் கோர தந்தத்தால் பூமியைத் தூக்கினை. நரசிம்ஹமாக வெளிப்பட்டு இரணியகசிபனைக் கொன்று உனக்கு அன்பனாகிய பிரகலாதனனைக்காத்தனை. இந்திரனுக்குச்சகோதரனு

ய்தேவர்களுக்குக்கரு கூலியாய்வாமனனுகப்பிறந்துபலிச்சக்கிரவர்த்தியைப் பாதலத்தி லடக்கினே. ஜமதக்கினிருஷிக்குப் புத்திரனுகப் பிறந்து க்ஷத்திரியருடைய பூமியெல்லாம் காசிபருக்குத்தானமாகக் கொடுத்தனே. இப்போது தசரதனுக்குப் புத்திரனுகப் பிறந்து இராவணனைச் சங்கரிக்கப் போகின்றனே. நீ விஷ்ணு அம்சமாக வந்ததுபோல் இந்த வானரக் கூட்டங்களும் தேவர்களுடைய அம்சங்களாகும். உனக்குச் சகாயமாயிருக்க என்னுடைய சத்தி அம்சத்தைக் கொடுக்கின்றேன். உன் தம்பி ஆதிசேஷனுடைய அம்சம். அவன் இந்திரஜித்தையும் நீ இராவணனையும் வசந்த காலத்தில் சிரத்தையுடன் வெற்றியடைந்து சுகமாய் அயோத்திக்குப் போய் பதினுயிரவருடம் இராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்து, பரமபதத்தை யடைவாயென் றனுக்கிரகஞ்செய்து மறைந்துபோயினள்.

(சுO-சுரு) பின்பு இராமர் சந்தோஷித்து விரதத்தைப் பூர்த்தி செய்து அநேக தானங்களைக் கொடுத்து நாரதரைப் பணிந்து ஐயா! நீ ரெனக் காசிரியரா யெழுந்தருளியபடியினு லல்லவா விரத பூர்த்தியும் தேவி யனுக்கிரகமுங் கிடைக்கப்பெற்றேன். இனிச் சீதையையுங் கிடைக்கப் பெறுவேன். இவ்வரிய உதவி செய்த தேவரீருக்கு அடியேன் என்ன கைம்மாறு செய்ய வல்லேனென்று வணக்கத்துடன் சொல்ல நாரதர்மகிழ்ந்து ஓராமமூர்த்தி! உனக்கு வெற்றியும் மங்களமு முண்டாகுகவென்று ஆசீர்வதித்துப் போயினர். இராமர் சந்தோஷ சித்தராய் தசமிதினம் பிரயாணப்பட்டு யாவராலுந் துதிக்கப்படுங் கீர்த்திபெற்றுத் தம்பியினிடத்தில் மிகுந்த இஷ்டமுடையவராய் மகா சத்தியா லனுக்கிரகிக்கப்பட்ட வானர சைனியங்கள் சூழ்ந்துவரக் கடற்கரையை யடைந்து சேது பந்தனஞ்செய்து இலங்காபுரிக்குப்போய் தேவ சத்துரு வாகிய இராவணனைச் சங்கரித்துச் சுகமுற்றனர். எவன் பரமேஸ்வரியினுடைய அனுக்கிரக விசேஷத்தை வளர்க்கும் பக்தியோடு இந்தச் சிரேஷ்டமாகிய சரித்திரத்தைக் கேட்கின்ருனே அவன் சகலமான போகத்தையும் அனுபவித்துத் தேகாந்தத்தில் பரமபதத்தையடைவான். ஓ இராசனே! மிகவும் பெரிதாய் அநேக புராணங்க ளிருந்தபோதிலும் இந்தப் பாகவதத்துக்குச் சமானமாகா வென்பது என் அபிப்பிராயமென்று வியாசமுனிவ ரருளியவாறு சூதபகவான் மகருஷிகளுக் கெடுத்துக் கூறினர்.

ஸ்ரீராமசரிதம் முற்றிற்று.

ஹ்ரீங்காரமய ஸௌவர்ண ஸ்தம்ப வித்ரும புத்ரிகாயை நமஃ.

தேவீபாகவதம்.

நான்காம் ஸ்கந்தம்.

முதலத்தியாயம்.

* ஜனமேஜயகிருத ஸ்ரீகிருஷ்ண ஜன்மாதிகாரணப் பிரஸ்னே.

குடிலகசம் கடினகுசம் குந்தஸ்மித காந்தி குங்குமச் சாயம்
குருதே விஹ்ருதிம் காஞ்சியாம் குலபர்வத சார்வபௌம சர்வஸ்வம்.

ஓ பரசிவசத்தி சொரூப விசாரத்திற் றெள்ளிய மனதுடைய எங்களையராகிய சூதமுநிவரே! நாங்கள் முன்னர் மூன்றும் ஸ்கந்தஞ் சொல்லியருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த வண்ணங் கிருபைகூர்ந்து ஜனமேஜயன் தேவீ சொரூபத்தை வினவியதும், பாகவதவுற்பத்தியும், திரிமூர்த்திகள் தேவியைக் கண்டதும், பின்னர் அம்மூவருந் தோத்திரஞ் செய்ததும், அதன் பின்னர் பிரமாண்டவுற்பத்தி, முக்குணங்களின் சொரூபம், அவற்றுள் தமோ குணவிசேட முதலியனவும், அதன்பின்னர் தேவீ மந்திரமகிமை விளக்குவதாகிய சத்திய விரதனுடைய சரித்திரம், சுதர்சனனுடைய சரித்திரங்கள் முதலியனவும், அதன்பின்னர் தேவியினுடைய யஜ்ஞவிதிகளும், தேவியினுடைய மஹிமாதி வர்ணனமும், நவராத்திரி பூஜாவிதியும், அந்தப் பூஜையைச்செய்து வேண்டிய சித்திகளைப்பெற்ற ஸ்ரீராமர் முதலாயினருடைய திவ்ய சரித்திரங்களும் அடங்கியுள்ளனவாகிய மூன்றுவது ஸ்கந்தத்தை நன்றுயருள்செய்தீர். அதனுல் எங்களுடைய உள்ளத்தில் பராசத்தியினுடைய சொரூபமுதலியன நிலைக்கப்பெற் றுய்யலானேம். இனி அப்பரதேவதையினருளால் ஏனையவும் கேட்டுமகிழத் தேவரீருடைய அனுக்கிரஹத்தை எதிர்ப்பார்க் கின்றவர்களா யிருக்கின்றே மென்று சவுனகாதியர் பிரார்த்திக்கச் சூதபகவான் நான்காவது ஸ்கந்தத்திலடங்கியுள்ள அற்புத சரித்திரங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

* ஜனமேஜயன் கிருஷ்ணர் முதலாயினருடைய ஜன்மங்களைப்பற்றி வினவுதல்.

(க-கO) ஜனமேஜய மகாராஜன் வியாசரைநோக்கி ஓ சர்வக்ஞ மூர்த்தியே! எங்களுடைய குலத்தை விர்த்திசெய்தவரே! இன்னமுந் தேவரீருடைய வாக்கினால் பூர்வத்தில் நடந்த திவ்ய சரித்திரங்களையே கேட்கும் இச்சையுடையவனா யிருக்கிறேன்.

சூரசேனனுடைய குமாரராகிய ஆனகதுந்துபி என்கிற வசுதேவர் ஸ்ரீமானாயும், தருமத்தினிடத்தில் அபேக்ஷையுள்ளவராயும், அதனால் பிரதாபமுடையவராயும், தேவர்களால் கொண்டாடத்தக்கவராயும், தேவகீ தேவியை மனைவியாக வுடையவராயுமிருந்தாரென்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

இதுவுமன்றி இவ்வருஞ் சிறப்பினையுடைய இவரையும் இவர் மனைவியையும் யயாதி வம்சத்திற்பிறந்த கம்சன் விலங்கு பூட்டிக் காராக்கிருகத்தி லடைத்தனனென்றும், அவனே அந்தக் காராக்கிருகத்தில் அவர்களுக்குப் பிறந்த ஆறு குழந்தைகளையும் வாளினால் வெட்டினனென்றும், பின்னர் ஏழாவது பெண்பிறந்ததென்றும், அப்பெண் குழந்தையை அந்தக் கம்சன் ஓர் கற்பாறையின் மீது மோதும்போது அது ஆகாயத்திற்போய் அஷ்ட புஜத்தோடும் கன்னிகையாய்நின்றதென்றும், அதன்பின்னர் விஷ்ணுமூர்த்தி எட்டாவது பிள்ளையாகப் பிறந்தாரென்றும், பின்னர் அவர் யாதவ குலத்தில் வளர்ந்தாரென்றும், அதன்பின்னர் யௌவன திசையில் அநேகம் கோபிகாஸ்திரீகளுடன் அநேக லீலைகள் செய்தாரென்றும், அதன்பின்னர் மரண மடைந்தாரென்றுங் கேட்டிருக்கின்றேன்.

ஓ வியாசமுனிவரே! வாசுதேவராகிய நாராயணருக்குக் கர்ப்பவாசம் வரவேண்டிய காரணமென்னை? பிறக்கவந்தவர் வசுதேவருக்குந் தேவகிதேவிக்கும் மகனாகவருதற்கும், வந்தபின்னர் யாதவ குலத்தில் வளர்தற்கும், வளர்ந்தபின்னர் அநேகங் கோபிகாஸ்திரீகளிடத்தில் லீலை புரிவதற்குங் காரணமென்னை? இவருக்கு வசுதேவருந் தேவகிதேவியும் தாய்தந்தையராதற்கும், இவரைப் பெறும் புண்ணியமுடைய அவர்கள் காராக்கிருகத்தி லிருத்தற்குங் காரணமென்னை? இவைகளெல்லாம் எனக்கு நன்றாய்ச் சொல்லுவதோடு கிருஷ்ணமூர்த்தி அவதரித்து நடத்திய லீலாவிபூதியையும் நடந்த வண்ணம் எடுத்துரைப்பீரென்று பிரார்த்திக்கிறேன். நீரெடுத்துச் சொல்லுவதனால் விஷ்ணுமூர்த்தி பிறந்து அநேக ஸ்திரீகளோடு லீலை புரிந்தாரென்கிற விஷயத்தில் உண்டாயிருக்கிற புத்திப்பிரமை தெளிதல்வேண்டும்.

(கக - ௨௦.) இப்பொழுது வினவிய வினக்களேயன்றி இன்ன முஞ் சில வினக்களுள. என்னையெனில், பழமையானவர்களாயும், ருஷிசிரேஷ்டர்களாயும், தர்ம தேவதையினுடைய புத்திரர்களாயும், மகாத்மாக்களாயும், விஷ்ணுவி னம்சபூதர்களாயு மிருந்த நர நாராயணர்கள் மோக்ஷார்த்தமான தபஸ்ஸித்திகளை யுடையவர்களாய் உலக க்ஷேமநிமித்தம் பதரிகாச்சிரமத்தில் ஆகாரசூன்யர்களாய் ஆசையற்றுக் காமக்குரோதாதிகளை யொழித்து அநேக வருஷகாலம் உத்தமமான தவத்தைச் செய்தார்க ளென்றும், மகாபலிஷ்டராகிய அந்த நர நாராயணர்களே கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களாகப் பின்னர் அவதரித்தார்களென்றும் நாரதாதி மகருஷிகளால் நன்ருய்ச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

ஓ வியாசமுநிவரே! அநேககாலம் பிரம ருஷிகளாகவே யிருந்து யோகசித்திகளைப்பெற்று தேஜோரூபிகளாய்ப் பிரகாசித்த அவர்கள் வேறு தேகத்தை யடைந்து கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களாக க்ஷத்திரிய குலத்திற் பிறக்கவேண்டிய காரணமென்னை? சூத்திரன் தன் குலாசாரத்திற்றவரும விருப்பானுயின் அவன் மறுபிறப்பில் க்ஷத்திரியனுகவும், க்ஷத்திரியகுலத்திற் பிறந்தவன் தன் குலாசாரத்திற் றவருதிருப்பானுயின் அவன் மறுபிறப்பில் பிராமணனுகவும், பிராமணனுகப் பிறந்தவன் ஆசையற்றவனுயும் இராகத்துவேஷ மில்லாதவனுயு மிருப்பானுயின் அவன் ஜனனமரண ரகிதனுவானென்றுஞ் சொல்லியிருக்க இந்த நரநாராயணருடைய ஜனன விசேஷம் விபரீதமாகவன்றே விருக்கின்றன. ஐயா! தவத்தினுல் வலிய சரீரத்தை யுடையவர்களாயும் சாந்தர்களாயுமிருந்த அந்த நர நாராயணர்கள் எந்தச் சாபத்தினுல் க்ஷத்திரியர்களாகப் பிறந்தார்கள்? அந்தோ! பிராமணர்களான அவர்கள் க்ஷத்திரியராகப் பிறந்த காரணத்தைச் சொல்லும்; இன்னமுஞ் சில கேள்விகளும் சில சந்தேகங்களு மிருக்கின்றன.

(௨க-௨௬.) முநிவரே! யாதவருடைய குலம் நாசமடைதற்குக் காரணம் பிராமணசாபமென்றும், கிருஷ்ணருடைய குலக்ஷயத்துக்குக் காரணம் காந்தாரியினுடைய சாபமென்றும், பிரத்யும்னன் சம்பராசுரனுலே கொல்லப்பட்டானென்றுங் கேள்வி. அவன் அந்த வசுரனுல் எவ்வண்ணங் கொல்லப்பட்டான்? தேவசிரேஷ்டராகிய வசுதேவ குமாரராகிய கிருஷ்ணர் பிரசவக் கிருகத்திலிருக்கிறபொழுது அவருடைய அபஹரணமானது, மிகவும் கஷ்டமென்று கேட்டிருக்கிறேன், இவையன்றி அந்தக்கிருஷ்ணர் துவாரகாபுரியிற் போவதற்குக்கூடாத கோட்டை மத்தியிலுள்ள கிரு

கத்தில் நடந்த செய்தியை ஏனறியாமற்போயினர்? பிறராவது சொல்லியிருப்பார்களே? அவர்கள் சொல்லாமற் போனபோதிலும் தம்முடைய யோக திருஷ்டியினலாவது தெரிந்துகொள்ளலாமே? ஓ பிராமணரே! இந்தச் சந்தேகங்கள் மிகப் பெரிதாயிருக்கின்றன.

(உஎ - ௩௪.) இன்னமும் கிருஷ்ணருடைய பத்தினிகள் திருடரா லடிக்கப்பட்டு கொள்ளையிடப்பட்டார்களாம். தேவதேவேசராகிய கிருஷ்ணமூர்த்தி சுவர்க்கமடைந்தபொழுது இவைகளெல்லாமெப்படி நடந்தன? இவையாவும் நினைக்கின்றபொழுது என் சித்தத்துக்குக் கலக்கமுண்டாகிறது. விஷ்ணுவினுடைய அம்சமே பூபாரம் போக்கக் கிருஷ்ணராய் இப்படி வந்ததென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படியானல் அந்த விஷ்ணுவாகிய கிருஷ்ணர் பயத்தினல் மதுரா நகரத்தைவிட்டுத் துவாரகையில் சைனியங்களோடும் சிநேகர்களோடும் போய்ச் சேர்ந்தாரென்கிறார்களே இது எவ்வளவு குறைவானது! அன்றியும் அந்தக் கிருஷ்ணமூர்த்தி பாவத்தைப் போக்கடிக்கவும், தருமஸ்தாபனஞ் செய்யவும் அவதரித்தாரென்கிறார்கள். அப்படியானல் அவர் சர்வஞ்ஞரும் சத்யசந்தருமாயிற்றே! அவர் தன்னுடைய பத்தினிமார்களை மானபங்கஞ் செய்யத்தக்கவர்களான அக்கள்வரைப் பாரதயுத்தத்தில் யாவரையுங் கொன்றபொழுது ஏன் கொன்றிருக்கக்கூடாது? கொல்லத்தக்கவர்களாகிய கள்வரைக் கொல்லாது கொல்லத்தகாதவர்களாகிய பீஷ்மர் துரோணர் முதலாயினரைக் கொன்று சமாதானங் கூறியிருக்கின்றாரல்லவா? உத்தமர்களாகிய பாண்டவர்கள் யாவராலுங் கொண்டாடத்தக்க பிரசித்தியுடையவர்களென்றும், தருமத்திலாசக்தி யுடையவர்களென்றும், எப்பொழுதுங் கிருஷ்ணரையே ஆச்ரயித்து அவரிடத்தில் பக்தியுடையவர்களா யிருந்தார்களென்றும் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. அவர்கள் யஞ்ஞஸ்ரேஷ்டமாகிய இராஜசூயத்தை விதிப்படிச்செய்தும், பிராமணர்களுக்கு அவர்கள் கேட்ட அளவன்றி அதிகமாகத் தானங்கொடுத்தும், சகிப்பதற்குக் கூடாமையான துக்கத்தை ஏன் அடைந்தார்கள்? அந்தப் புண்ணியம் எங்குப்போய்விட்டது. இவர்களுக்கு அது ஏன் சித்திக்கவில்லை? அவர்கள் புண்ணியத்தைக் கீழ்ப்படுத்திய அந்தப்பாவம் எத்தன்மையது? எந்தக்காரணத்தினல் அத்தன்மையாகிய துன்பத்தை யடைந்தார்கள்?

(ருரு-ருஅ) இவர்கள்நிற்க. திரௌபதியோ மஹாநுபாவினி, அக்னிகுண்டலத்தி லவதரித்தவள், இலக்ஷ்மியினுடைய அம்சீபூதை, நல்லொழுக்கத்திற் சிறந்தவள், கிருஷ்ணரிடத்தில் பக்தியுள்ளவள் என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அவ்வளவு மகிமையோடு கூடிய திரௌபதியானவள் *இரஜஸ்வலையாய்த் தனிவஸ்திரத்தோடு மிருக்கிறபொழுது துச்சாதனன் கூந்தலைப் பிடித்திழுத்துவந்து சபையில் மிகவும் பயத்துட னிற்கச்செய்து சேலையை யிழுத்தானென்றும், விராடதேசத் தரசனிடத்தில் ஊழியஞ் செய்தாளென்றும், அவ்விடத்திற்றானே கீசகனால் இம்சிக்கப்பட்டுக் கூக்குரலிட்டழுதாளென்றும், ஓர் சமயம் ஜயந்தவனால் அபகரிக்கப்பட்டுப் பின்னர் பலிஷ்டர்களாயுள்ள பாண்டவர்களால் விடுபட்டாளென்றும், இதுபோலும் அநுபவிக்கக்கூடாத பலவிதமான பங்கங்களையும், அதிகோரமான பல துக்கங்களையும் அடிக்கடி யடைந்தாளென்றுங் கேட்டிருக்கிறேன்.

(ருகூ-சஅ) இப்படிப்பட்ட துன்பங்களெல்லா மவளநுபவிப்பதற்குப் பூர்வ ஜன்மத்திற்செய்த பாவங்களுடைய சொரூபம் எப்படிப்பட்டதோ தெரியவில்லை. என்னுடைய முன்னோர்களாகிய தேவாம்சமுடையபாண்டவர்கள் யக்ஞசிரேஷ்டமாகிய இராஜசூயத்தைச் செய்து அநேகமான துக்கத்தை யநுபவிக்கவந்தது பூர்வ ஜன்ம பாவ சம்பந்தத்தினால் உண்டானதென்கிற விஷயத்தில் எனக்கு அதிக சந்தேகமுண்டா யிருக்கின்றது நல்லொழுக்கமுள்ள குந்தி புத்திரரும் ஞானமுள்ளவருமான பாண்டவர்களால் துரியோதனனாதியர் கொண்ட பொருளாசை நிமித்தமாகக் கபடத்தினால் பீஷ்மத் துரோணாதிகளெல்லாம் இம்சிக்கப்பட் டிருக்கிறார்கள். இன்னமும் அநேக இராஜாக்களெல்லாம் நாசத்தை யடைந்தார்கள். இவர்களெல்லாம் இவ்வாறு இம்சையடையவும் இரணக்களத்தி லிறக்கவும், குலநாசமாய்ப்போகவும், பரமாத்மாவென்று சொல்லப்பட்ட வசுதேவ குமாரராகிய கிருஷ்ணர் பிரேரேரக கர்த்தாவா யிருந்தாரென்றுங் கேட்டிருக்கிறேன். உலகில் பெரியோர்களுக்குச் ஜீவனோபாயமானது பிக்ஷான்ன போஜனமென்றும், அது கூடாதபக்ஷத்தில் செந்நெல் விளைவித்துண்ண வேண்டுமென்றும், அதுவும் கூடாதாயின் பொருளாசையினால் ஒருவரைத் துன்பப்படுத்தாமல் ஏதேனு மொருதொழில் செய்துண்ணவேண்டுமென்றுஞ் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. இந்தக் கிருஷ்ணர் இந்தவிதங்களில் ஒன்றினாற் சீவித்து நாள் கழிக்கக்

* மாதவிடாய்.

கூடாதா? நாசத்தை யடைந்துபோன இந்த வம்சமானது உத்தாரண மாகவேண்டுமென்று கோளகர்களாகிய மகா வீரமுடைய திருதராஷ்டராதியரை நீருண்டாக்கிக் காத்தீரல்லவா? அந்த வம்சமானது இந்தக் கிருஷ்ணமூர்த்தியினாலே நாசத்தையடைந்து அதிற்றப்பிப்பிழைத்த உத்தரா தேவியினுடைய குமாரராகிய பரிக்ஷித்து சிலகாலத்துக்குமுன் மகருஷியினுடைய கண்டத்தில் சர்ப்பத்தைப்போட்டுத் துர்மரணத்தையடைந்தார். என் தந்தையாகிய அவர் மோனநிலையிலிருந்த மகருஷி விஷயத்தில் என்ன தீங்கு செய்தார்! இதுவென்ன வாச்சரியம்! க்ஷத்திரிய வம்சத்திற்பிறந்த எவனும் பிராமணனைத் தூஷிக்கமாட்டான். இப்படிப்பட்ட சந்தேகங்களால் என்மனது சிறிதுஞ் சுகமடையவில்லை. ஓ தயாநிதியே! நீர் சர்வக்ஞராகையால் என் மனத்தைச் சுகப்படுத்துமென்று பிரார்த்தித்தனன்.

முதலத்தியாயம்
ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஜன்மாதிகாரணப் பிரஸ்னை முற்றிற்று.
முதலத்தியாயம் சுலோகம் (௬௮.)

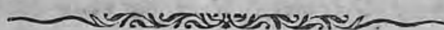

உ

ஹ்ரீங்கார வேதோபநிஷதே நம:.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

சகல பிரபஞ்சோத்பத்தௌ கர்மண: காரணத்வம்.

(௧ - ௧௭.) ஓ முநிகணங்காள்! புராணமுதலிய நூல்களின் உண்மையைச் சொல்வதிற் சதுர்ப்பாடுடைய வியாசர் பரிக்ஷித்தென்னும் மகாராஜனுடைய குமாரனும், இந்திரிய நிக்ரஹனுமான ஜனமேஜயனுடைய சந்தேகங்களெல்லாம் நிவர்த்தியாம் வண்ணம் விடை கூறத்தொடங்கினர்.

ஓ அரசனே! கர்மத்தினுடைய பலப்பிராப்தியானது அளவிடக்கூடாததா யிருக்கின்றது. அதனை நானென்னவென்று சொல்லுவேன். இப்பிரமாண்டம் முக்குணசம்பந்தமா யுண்டானது. அது எப்பொழுது முக்குணசம்பந்தமாக உண்டாயிற்றோ அப்பொழுதே தேவமாநுடராதியாயுள்ள சகல ஆன்மாக்களும் கன்மகதியி லகப்பட்டவைகளே, அந்தக் கன்மகதியை அறிவதற்குக் கூடாமையா

* சேதனாசேதனங்களாகிய உலகவுற்பத்திக்குக்காரணம் கன்மமென

யிருக்கிறது. ஆகவே நீ சொல்லிவந்தவர்களுடைய கன்மகதியைப் பற்றி என்ன விசாரஞ்செய்வதற்குக்கூடும். எவருடைய தேகோற்பத்தியும் கன்மத்தைவிட்டாவதில்லை. இதிற் சந்தேகமுமில்லை. சீவகோடிகளோ ஆதியந்தமில்லாதன. இவைகள் கன்ம பீஜத்தினால் பலமுறை அநேகவிதமான யோனிகளிலே பிறக்கின்றன. மரணமடைகின்றன. கன்ம சம்பந்தமில்லாமல் உற்பத்திநாசம் கிடையா. ஜகத் துற்பத்திக்குக் காரணமாகிய நல்வினை தீவினை ரூபமான புண்ணியபாவ மிச்சிரமமாயுள்ள கன்மங்கள் சஞ்சிதம் ஆகாமியம் பிராரத்தமென மூன்றுவிதமா யிருக்குமென்று தத்வார்த்தந் தெரிந்தவர்களாகிய பண்டிதர் சொல்லுவார். இம்மூன்றோடுங் கூடியதே தேகம். ஆகவே தேகதாரிகளாகிய பிரமன் முதலிய யாவரும் அந்தச் சஞ்சிதாதிகளுக் குட்பட்டவ ராவரேயன்றி அவைகளுக்கு அப்புறப்பட்டவராகார். எப்படியென்றால் அவர்களிடத்தில் சுகம் துக்கம் மூப்பு மரணம் சந்தோஷம் பிறரைப்பற்றிய சோகம் ஆகிய இவைகளுண்டாயிருத்தலைக் காண்கிறோம். ஓ அரசனே! காமக்குரோதலோபங்களும் மற்றுமுள்ள குணங்களும் சரீரதாரிகளாயிருக்கிற யாவரிடத்துங் காலவசத்துக்கீடாயுண்டாகின்றன. இந்தக் குணங்களுக்குரிய செய்கைகள் இவ்வுலகில் எப்படிக் காண்கின்றோமோ அப்படியே இராகத்துவேஷாதிகளுடைய செய்கைகளெல்லாஞ் சுவர்க்காதி லோகபேதங்களிலு மிருக்கின்றன. இதனால் தேவயோனி மாநுடயோனி திரியக்யோனிகளாயுள்ள எந்தயோனிகளிலுந் தேகமுண்டாகிறபொழுதே இப்பொழுது சொல்லிவந்த குணவிகாரங்களெல்லாம் உண்டாகத் தக்கவைகளென்று அறியற்பாலது. அதற்குச் சில வநுபவங்கூறுகின்றேன். முன் ஜன்ம சம்பந்தத்தி லுண்டாகிய துவேஷத்துக்கீடாகவும், சிநேகத்துக்கீடாகவும், இந்த ஜன்மத்தில் அவரவர்க்கவை யுண்டாகின்றன. இவ்விதமான கன்மசம்பந்த மில்லாமல் பிராணிகளுக்கு உற்பத்தி யுண்டாகிறதில்லை. சூரியன் உலகைச் சுற்றிவருவதும், சந்திரன் க்ஷயரோகியா யிருப்பதும், சாஸ்வதமா யிருக்கின்ற தாவர ஜங்கமமாகிய சகலப் பிரபஞ்சமும் அசைதலும் அசைவில்லாதிருத்தலுங் கன்மமே. இதனால் யாவுங் கர்மசம்பந்தமாகவே யுள்ளனவென் றறியற்பாலது. இவைகளுடைய நித்தியாநித்திய விசாரத்தில் முநிவர்களும் மூழ்கிக்கிடக்கின்றார்கள். ஏனெனில் பிரத்யக்ஷமாய்க் காணப்படுகிற மகாமாயையினால் அநித்தியத்தையடைகிற ஜகத்தே நித்தியமாய்க் காணப்படுகிறது. அதனால் நித்தியமானது இன்னதென்

றும், அநித்தியமானது இன்னதென்றும் அறிவதற்கில்லை. ஆயின், நித்தியமெது! அநித்திய மெதுவெனின்! மாயையுங் கன்மமும் நித்தியம். கன்மத்துக்கீடாய் மாயையினின்றுங் காரியப்படும் ஜகத்து அநித்தியம். இந்த நித்தியமாகிய மாயையைக் காரண மென்றும், அநித்தியமாகிய ஜகத்தைக் காரியமென்றுங் கூறுவர். பண்டிதர்களால் எப்பொழுதும் சிந்திக்கத்தக்கதாகிய நித்தியமாகிய கன்மமானது பீஜமா (காரணமா) யிருக்கின்றபொழுது காரியத்துக்கு அபாவ (இல்லாத) லக்ஷணம் எவ்வாறு சொல்லக்கூடும்.

(கஅ-உஉ.) ஓ அரசனே! அளவிறந்த தேஜசோடுங் கூடிய விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் தருமநிமித்தமா யுகங்கடோறும் அவரிச்சைப்படியே நானாவிதமான இழிந்த யோனிகளில் ஜன்மித்தனரே அது நானாவிதமான கன்மப் பிரேரேபணையினாலல்லவா? அந்தப் பிரேரேபணையில்லையாயின் வைகுண்டத்திலுள்ள அநேகமாகிய சுக போகங்களையும், அவ்விடத்தில் தானும் பத்தினியுமாய்ச் செண்டாடுவதையும் சலக்கிரீடை செய்வதையும், சுகாசனத்தில் வீற்றிருப்பதையும் விட்டு ஈனயோனிகளில் பயந்தவராய் மலமூத்திர மயமாகிய கர்ப்பத்திலேன் பிறக்கவேண்டும். அந்தோ! அதிலெவன்றான் வசிப்பான். தேவசில்பியினால் மிகவும் மிருதுவாக நிர்மிக்கப்பட்ட அம்சதூளிகா மஞ்சத்தைவிட்டுக் கர்ப்பமாகிய கிருகத்தில் வசிப்பதற்குப் புத்திமானாயுள்ளவனெவன்றான் அபேக்ஷிப்பான். எவன் நானாவிதமான சிருங்கார பாவங்களோடு கூடிய கானத்தையும் நாட்டியத்தையும் விட்டு நரகஸ்தானத்தில் தலைகீழா யிருத்தலாகிய அதோமுகவாசத்தை எப்படி அபேக்ஷிப்பான். எவன் அற்புதமா யெண்ணத்தக்க இனிமையாகிய பாற்கடலில் வசிப்பதாகிய வசிப்பைவிட்டு நரகத்தில் வசிக்க இச்சிப்பான். எந்தப்புருஷன் மலமூத்திர சம்பந்தமான ஸ்தன்னியபானத்தை எப்படியிச்சிப்பான். இந்த மூன்றுலகத்திலும் கர்ப்பவாசத்தைக் காட்டிலும் வேறான நரகமுமுண்டோ. இதையறிந்தன்றோ முனிவர்கள் கர்ப்பவாசத்திற்குப்பயந்து இராஜ்யத்தையும் போகத்தையும் விட்டு வனத்திற்குப்போய் திடசித்தர்களாய்ச் செய்தற்கரிய தவத்தைச் செய்கின்றார்கள். எந்த மூழுமூடன்றான் பயத்தை விளைவிக்கத்தக்க கிருமிகள் துளைக்கவும், சடராக்கினி கொளுத்தவுமாயுள்ள கர்ப்பஸ்தானமாகிய துக்கவாசத்தை எந்தக் காரணத்தினால் ஆச்சிரயிப்பதற் கிச்சிப்பான். ஓ அரசனே! அந்தக் கர்மஸ்தானமா

னது ஒரு சிறிய பையி லிருக்கப்பட்டதுபோல் மிகவும் நெருக்கத்தை யுண்டாக்குவ தாகலான் அது என்ன சுகத்தைக்கொடுக்கும். இதிற் கட்டுப்பட்டிருப்பதைப்பார்க்கினும் விலங்கைக் காலிற்பூட்டிக்கொண் டுலாவுவது சுகமென்று நீ நினைக்கத்தக்கது. இதனினும் யமலோகத்தில் வசிப்பது மிகவுஞ்சுகம். ஆகையால் இக் கர்ப்பவாசம் ஒருபொழுதும் சுகத்தைக் கொடுப்பதன்று. அதில் வசிக்கும் ஒரு கணப்பொழுதை ஒரு கற்பகாலமாகக் கூறல்வேண்டும். இவ்வளவு கஷ்டமாகவிருக்கும் அதில் பத்துமாதம் வசிப்பதென்றால் அது எவ்வளவு பெருந்துன்பமெனக் கூறலாம். அதனினும் அச்சிறிய யோனித்துவாரத்தி னின்றும் வெளிப்படுவது மிகவுங் கஷ்டமாம்.

(உகூ-ஙகூ) இவ்வளவு கஷ்டத்தோடும் பிறந்த பின்னராவது சுகமுண்டோவெனின்; சிசுப்பிராயத்தில் பேசவறியாமல் அஞ்ஞானமயமாயிருப்பதாகிய துக்கமும், பசி தாக முதலியவற்றைத் தெரிவிக்கக்கூடாத துக்கமும், தன்னறிவால் செய்துகொள்ளற்பாலன சிறிதுமின்றிப் பாதந்திரமாய் மாதா பிதாக்களுக்கு மிகவும் பயந்திருத்தலாகிய துக்கமும், இதுவு மன்றி அந்தக் குழந்தைப் பருவத்தில் பசியினால் அழுகிறபொழுது தாய் பசியினாலென் றறியாமல் நோய் வந்துவிட்டதென்று சிந்தாகுலமுடையவளாய் வியாதியே வந்ததென்று நிச்சயித்து மருந்து கொடுப்பதற்குத் திடமாகத் துணிந்து அது உண்பிக்குங்காலத்தில் படுந்துன்பமும், இதுபோலும் அவ்வப்பருவங்களில் மென்மேலும் விளைவதாகிய துக்கங்கள் எண்ணத்தொலையா. இவ்விதமான துன்பத்துக்கு நிலைக்களமாகிய பிறப்பில் என்ன சுகமிருக்கிறதென்று தேவர்களா யுள்ளவர்கள் இதனை யபேக்ஷிப்பார்கள்? பிறவித்துன்பத்தையுமறந்து தேவர்களோடு கூடியிருக்கின்ற சுகத்தையும் விட்டுத் துன்பத்தைக் கொடுப்பதாயும், சுகத்தைக் கெடுப்பதாயுமுள்ள யுத்தத்தைச் செய்வதற்கு எந்த மூடன்றான் இச்சிப்பான். ஓ அரசனே! பிரமனாதி தேவர்களெல்லாந் தாங்கள் தாங்கள் செய்த கன்மப் பகுதிகளுக்கீடாகச் சுக துக்கங்களை யனுபவிக்கின்றார்கள். புண்ணியகர்ம சுகானுபவம் எப்படி அநுபவிக்கின்றேமோ அப்படியே பாவகர்ம துக்கானுபவமும் அவசியமா யநுபவித்துத் தீரவேண்டியதாகும். எப்படியென்றால் மாநுடனா யுள்ளவன் அரியதவங்களையும் தானங்களையுஞ்செய்து இவ்வுலகவாழ்வை விட்டு இந்திரபட்டத்தை யடைகிறான். அவ்வுலகில் இந்திரனாயிருந்தவன் புண்ணியக்ஷய முண்டாகுங்காலத்தில் அவ்வுலகை வாழ்வைவிட்டுக் கருமபூமியில் வந்து வீழ்கிறான். இதில் சந்தேகம் வைத்துக்

கொள்ளவேண்டாம் உண்மையே. இதற்குச் சிலதிட்டாந்தங் கூறுகின்றேன். இராமாவதாரத்தில் தேவர்களெல்லாங் குரங்குகளாகப் பிறந்தார்கள். அதுபோலவே கிருஷ்ணாவதாரத்தில் யாதவர்களாகப் பிறந்தார்கள். இவ்வண்ணமே யுகந்தோறும் நாராயணர் தருமபரிபாலன நிமித்தம் பரமேஸ்வரனால் பிரேரிக்கப்பட்டவராய் நானாயோனிகளில் தசாவதாரமும் ஏனைய அவதாரங்களும் அடிக்கடி தேருருளையைப்போல் ஆச்சரியகரமாகப் பலமுறையு மெடுத்து வருகின்றனர். ஆனால் மகாத்மாவாகிய விஷ்ணுவினுடைய அம்சங்கள் அவதார புருஷர்களாகப் பூமியிற்பிறந்து வருவதெல்லாம் அசுரர்களைச் சங்கரிக்கும் பொருட்டேயாகும். அது அவரது காவற்றொழிலுக்கு முக்கியமான தருமமென்றறிதல்வேண்டும்.

(௪௦-௪௩) ஓ அரசே! இனி க்ஷேமகரமாகிய கிருஷ்ணாவதார வைபவத்தைச் சாங்கமாகச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. பகவானாகிய அந்தவிஷ்ணுவே கிருஷ்ணமூர்த்தியாக யாதவகுலத்தில் அவதரித்தனர். வசுதேவர் காசிபருடைய அம்சம். அவருக்கு முன் நேரிட்டசாபத்தால் பசுக்களை மேய்த்தலாகிய தொழில்வந்தது. அந்தக் காசிபருடைய பத்தினிகளாகிய அதிதியும் சுரசையும் வருணன் கொடுக்கப்பட்ட சாபத்தால் அதிதியானவள் தேவகியென்றும், சுரசையானவள் ரோகணியென்றும் பூமியிற்பிறந்தனர்.

(௪௪-௫௦) வியாசமுனிவர் இவ்வாறு சொல்லவும், அரசன் அவரைப்பார்த்து ஓ சர்வக்ஞரே! மகருஷியாகிய காசிபர் எவ்விதமான பாவஞ்செய்து யாவரால் சாபமேற்றுத் தன் மனைவிகளுடன் எப்படி பூமியிற் பிறந்தார்? அதனைச் சொல்லவேண்டும். வைகுண்டத்தில் வசிக்கின்றவராயும் இலக்ஷ்மீ நாயகராயும் அகண்டிதராயும் பகவானாயுமுள்ள விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் அந்தக் கோகுலத்தில் எப்படியுண்டாயினர்? நாசமில்லாதவராயும் சர்வவியாபியாயும் எல்லாவற்றையுந் தரித்திருக்கிறவராயும் சிருட்டிக்காதியாயும் தேவசிரேஷ்டராயும் பகவானாயுமிருக்கின்ற நாராயணரானவர் யாருடைய ஆக்ஞையினாலிருக்கின்றார்? ஒருவருடைய ஆஞ்ஞையி லில்லாதவராயின் தன்னுடைய ஆஸ்தானத்தை விட்டுக் கர்ப்ப சம்பந்தமுடைய மானுடன் போலயோனியில் எந்தக் காரணத்தால் சனனமெடுத்தார்? இவ் விஷயத்தில் எனக்கு மிகவும் சம்சயமாயிருக்கிறது. மானுடதேகத்தை எப்பொழுதடைந்தனரோ அப்பொழுதே பிறவிக்கேற்றதொழிலைச் செய்திருப்பாரல்லவா? துஷ்டசன்மமாகிய மானுடசன்மத்தில் நானாவிதமான குணபாவங்களையுடையவரா யிருப்பாரல்லவா? காமம்

குரோதம் அசூயை துக்கம் வைரம் பிரீதி சுகம் பயம் சோகம் தீனத்வம் சொல்லியவண்ணமிருத்தல் பாவவசனம் புண்ணியவசனம் சொல்லுதல் பாதுகாத்தல் புத்திசலனப்படுதல் தாபம் சம்பகம் ஓயாமல் வீண்வார்த்தையாடல் ஆசை டம்பம் அஞ்ஞானம் கபடம் பிறருக்கு வருத்தமுண்டுபண்ணுதல் இதுபோலுமுள்ள அநேக குணபாவங்கள் மாநுடசன்மத்தி லுண்டாகின்றன. அந்த மாநுட சன்மத்தை அந்தப் பகவானாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி சாஸ்வதமாகிய சுகத்தைவிட்டு ஏனெடுத்தனர். ஓ முனீஸ்வரரே! அ மனிதப் பிறப்பையடைந்து என்ன சுகத்தைக் கண்டனர். சாக்ஷாத் ராயணர் எந்த நிமித்தமாய் ஒரு சுகமுங்காணப்பெறாத அந்தப் பிறப்பை எடுத்தற்குக் கர்ப்பவாசத்தை யடைந்தனர். கர்ப்பதுக்கம் ஜனனதுக்கம் பாலப்பருவத்தி லுண்டாகும் அஞ்ஞான துக்கம் என்று சொல்லப்பட்ட இவைகளுக்கெல்லாம் யௌவனமுடையவனுய்க் கிருகஸ்தாச்சிரமத்தி லிருக்கும்போதுண்டாகுங் காம துக்கம் அதிகமான துக்கமாகும்.

பகவானாகிய விஷ்ணு மாநுட யோனியில் அவதாரங்களைச் செய்து இத் துக்கங்களை ஏனடைந்தனர்? அந்தோ! வேதமூர்த்தியாகிய நாராயணர் இராமாவதாரத்தில் மிகவும் பயங்கரமான வனங்களில் அதிக துக்கத்தையடைந்தார். அதாவது சீதையைவிட்டுப் பிரிந்தபோதும் அடிக்கடி யுத்தம் நேரிட்டகாலத்தும், அதனால் இராக்ஷச விரோதமுண்டாய் மனைவியைக்கொண்டுபோன காலத்துமுண்டாகிய துக்கங்களாகும். இந்த அவதாரந்தா னிப்படிப் போனபோதிலும் கிருஷ்ணவதாரத்திலாவது சுகமுண்டோவெனின் பிறந்தது க்ஷத்திரியர் வீட்டில், வளர்ந்தது இடையர் வீட்டில், விளையாடியது மாடுகளிடத்தில், கம்சனைக்கொன்றது கஷ்டப்பட்டு, மதுரையைவிட்டுக் குடிபுகுந்தது துவாரகை. இவ்வாறெல்லாம் பகவானாகிய அவர் நானாவிதமான இந்தச்சம்சார துக்கத்தை ஏன் அனுபவித்தார். ஞானவானுயு முத் தாத்மாவாயு முள்ளவன் தன்னுடைய இச்சையினாலே துக்கங்களை அபேக்ஷிப்பானா? ஓ சர்வக்ஞரே! என்னுடைய சித்தந் தெளியும் வகையாகச் சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று ஜனமேஜயன் வியாச பகவானை வினவியதாகச் சூதமுனிவர் சௌனகாதியர்கட்குக் கூறினார்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

மூன்றம் அத்தியாயம்.

* வசுதேவாத் யவதார காரணம்.

(க-உ0) வியாசமுனிவர் ஜனமேஜயனை நோக்கி விஷ்ணுவினுடைய அவதாரத்திற்கும் ஏனையோருடைய அவதாரங்கட்குங் காரணங்கள் அநேகமிருக்கின்றன, அவையெல்லா நிற்க, இப்பொழுது வசுதேவர் தேவகி தேவி ரோகிணி என்று சொல்லப்பட்டவர்களுடைய அவதார காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன் என்றருளியதைச் சூதபகவான் மகருஷிகளுக்குக் கூறத்தொடங்கினர்.

ஓர்காலத்தில் மகானுகிய காசிபர் யாகநிமித்தமாய் வருணனுடைய பசுவை அபகரித்தனர். பின்னர் அவ் வருணன் காசிபரையடைந்து பலவிதமாய்க் கேட்டும் யாசித்தும் அவர் கொடுக்காதிருக்கப் பிரமனிடம்போய் நமஸ்கரித்து தீனசுபாவத்தோடும் நின்று ஓ ஐயா! காசிபர் என்னுடைய பசுக்களை அபகரித்தனர். அதை நானறிந்தவனுய் அவரிடஞ் சென்று கேட்டேன். கேட்டும் கொடுப்பதில்லை யென்று சொல்லுகிறுர். இனி நானென்ன செய்வேன். இனிநா னவரைச் சபிக்கப்போகிறேனென்று சொல்லிவிட்டு அக் காசிபர் மாநுடயோனியில் யாதவனுய்ப் பிறக்கக் கடவரென்று சபித்தனன். பின்னருங்கோபந்தணியாது அவருடைய மனைவியரையும் மானுடசன்மத்திற் பிறந்து தாயைப்பிரிந்த கன்றைப்போல் அளவுபடாத துக்கத்தையடையக் கடவர்களென்று சபித்தனன்.

ஓ அரசனே! இருவரில் இவ்வுலகில் அதிதியானவள் பிறந்தவுடன் துர்மரணத்தை யடையத்தக்க குழந்தைகளை யுடையவளாகவும், அதிக துக்கத்தை விளைவிக்குங் காராக்கிருகத்தில் வசிப்பதாகிய வசிப்பை யுடையவளாகவுமாயினள். ஓ பூபாலனே! பிரமதேவன் அந்த வருணனுடைய சாபத்தைக்கேட்டுக் காசிபரை வரவழைத்து ஓ மஹானுபாவனே! எந்தக் காரணத்தினுல் நீ திக்பாலகனுகிய வருணனுடைய பசுக்கூட்டங்களை யபகரித்தனை. மறுபடி கேட்கும்போதும் ஏன் கொடுக்கவில்லை! இதுவென்ன அநியாயம்! நீ நீதிதெரிந்தவனுயிருந்தும் பரதிரவியாபகரணத்தை எப்படிச் செய்யத் துணிந்தனை! இது மிகவும் அநீதியானது. மேலும் நீ எல்லாமறிந்தவன். அந்தோ! இந்த லோபத்தினுடைய குணம் ஆச்சரியம்! ஆச்

* வசுதேவர் முதலியோர் பிறந்ததற்குக் காரணம்.

சரியம்!! இதுவல்லவா நரகத்தைக் கொடுப்பதாகிய பாபரூபமாய்ப் பெரியோர்களுக் கசம்மதமாயுள்ளது. இது எவரையும் விடுகிற தில்லையல்லவா வென்றெண்ணி இக்காசிபனும் அந்தலோபகுணத்தை விடுவதற்குக் கூடாதவனாயிருக்கிறான் நாமென்ன செய்கிறது. எந்த விதத்திலும் லோபகுணமானது யாவராலும் விடுவதற்குக் கூடாமையா யுள்ளதென்று நிச்சயிக்கிறேன். சாந்த சித்தத்தை யுடையவர்களாய்ப் பிறரிடத்தில் யாசிக்காதவர்களா யிருக்கின்ற வைகானசர் முதலிய பெரியோர்களே இந்த லோபகுணத்தைச் செயித்தவராகையால் அவர்கள் தான் தன்யர்களென்றும் சாந்தர்களென்றுஞ் சொல்லப்படுவார். சம்சாரத்தில் பலிஷ்டமாகிய சத்துருவானது லோபகுணமே. அசுத்தத்திற்கு முதன்மையானதும் அதுவே. இக்காசிபன் துஷ்டத் தொழிலைச்செய்தானல்லவா வென்றுகோபித்துப் பின் புத்திரனல்லவாவென்று சிறிது மனமிரங்கிக் காசிபனைப்பார்த்து நீ பூமியில் ஓ ரம்சமாக யாதவகுலத்தில் உன் மனைவியரோடு ஜனித்துக் கோக்களை மேய்த்துக் காத்துவருவாய் என்று ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிறவெண்ணத்துடன் சபித்தனர். காசிபர்வருணனாலேயும் பிரமனாலேயும் பூபார நிவிர்த்தியின்பொருட்டு அவ்வாறு சபிக்கப்பட்டவராயினர். அவ்வண்ணமே அவருடைய பத்தினிகளாகிய திதியையும் அதிதியையுஞ் சபித்தனர். அருவள் அதிதியை நோக்கி உனக்குப்புத்திரர் எழுவருண்டாவர்; அந்த எழுவரும் பிறந்து பிறந்து அப்பொழுதப்பொழுதே இறந்துபோகக் கடவார்களென்றனர். அதைக்கேட்ட ஜனமேஜயன் ஓ வியாசரே! இந்திரனுடைய மாதாவாகிய திதிக்குத் தங்கையாகிய அதிதியானவள் எந்தக் காரணத்தினால் சோகமேலிட்டிருப்பதாகிய கர்ப்பத்தைப் பெறலாயினள்? அதனைச் சொல்லல் வேண்டுமென்று ஜனமேஜயன் வினவிய விண்ணப்பத்தை வியாசர்கேட்டு மனவெழுச்சியுடன் அதன் காரணத்தை அடியில் வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினர்.

(உக-நச) ஓ ஜனமேஜயனே! உத்தமர்களாகிய திதி அதிதி என்கிற இரண்டு ஸ்திரீகளும் தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய பெண்களாகும். இவர்கள் காசிபருக்கு மனைவியானார்கள். அதிதிக்கு இந்திரன் மகனாகப்பிறந்து அதிபராக்கிரம சாலியாயுலாவினான். அவனைக்கண்ட திதியானவள் அவனைப்போலும் ஓர் புத்திரன் தனக்குண்டாகவேண்டுமென் றபேக்ஷித்து ஓர் நாள் தந்நாயகனைப் பார்த்து எனக்கு மேன்மையைத் தரத்தக்க நாயகனே! இந்திரனுக்குச் சமானமான பராக்கிரமத்தையுடையவனாயும், மகாவீரனாயும்,

தர்மாத்மாவாயுமுள்ள ஓர் புத்திரனுண்டாகவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனள். காசிபர் கருணை யுடையவராய் ஓ என்னன்புடையாளே! உனக்கு நானொரு விரதத்தைச் சொல்லுகிறேன். அந்த விரதத்தை என்னாணை கடவாமல் நடத்துவையாயின் அந்த விரதபூர்த்தியில் உன் வேண்டுகோளின்படி இந்திர சமானனாகிய புத்திரன் உனக்குண்டாகிறானென்று அநுக்கிரகஞ் செய்தனர். அதுகேட்ட திதியானவள் தேவரீர் சொல்லுகிறபடியே செய்கிறேனென்று சொல்லி அவரால் விதிக்கப்பட்டபடியே பரிசுத்த முடையவளாய்த் தியான நிலையினின்று ஆகார நிவர்த்திசெய்து பாலருந்தி உறங்கும்போது பூமியிற் கிடந்துறங்கி வேறு சிந்தனையின்றி விரதத்தை முடித்தனள். அவ்விரத பலத்தால் மனோகரமாகிய கருப்பமுண்டாய் அது நாளுக்கு நாள் மிக்க வீரியத்தோடு வளர்ந்துவர, திதியானவள் ஒளிவீசும் அழகிற்சிறந்தவளாயக் கர்ப்ப சின்னங்களெல்லாம் நிறையப்பெற்றுலாவுவதை அதிதிபார்த்து துக்கமடைந்து இந்த திதிக்குப் பிறக்கப்போகிற பிள்ளை மகா பலவானாயும் இந்திர சமானனாயு மிருப்பான். அப்பொழுது நம்முடைய பிள்ளை சிறுமை யடைந்திருப்பானல்லவா என்று சிந்தாகுலமடைந்து தன் மகனாகிய இந்திரனைப்பார்த்து உனக்கொரு சத்துரு உண்டாகப்போகிறான். அவன் அதி பராக்கிரமமுடையவனாய்த் திதியினுடைய கர்ப்பத்தில் இப்பொழுது வசிக்கிறான். ஆகையால் அவனை நாசஞ்செய்வதற்கு ஏதேனும் ஓ ருபாயத்தை ஆலோசனையோடு தேடல்வேண்டும். அந்தவுபாயமானது என்னையெனின் திதிக்குண்டாயிருக்கும் கர்ப்பத்தை அழித்தலே யாகும் அது வன்றி வேறுபாய மென்ன விருக்கின்றது. ஏககளத்தியாகிய அவளை நான் பார்க்கும்போதெல்லாம் என் சித்தத்தில் சந்தோஷமென்பது சிறிதுந் தோன்றாமல் சிந்தாகுலமானது பெரிதுந் தோன்றி என்னை வாட்டுகின்றது. கர்ப்பத்தில் வசிப்பவனாகிய உன்னுடைய சத்துரு கர்ப்பத்திலேயே நாசமடையாமற் போவானாயின் பின்னரவன் க்ஷயரோகம்போல விருத்தியடைந்து உன்னைநாசஞ் செய்வான். உலகிலறிவுடையவன் சத்துருத்துவம் அங்குரிக்கும் பொழுதே அதனை அழித்துவிடுவதியல்பு. ஓ இந்திரனே! திதியினுடைய கர்ப்பமானது என்னுடைய வயற்றில் சிலாக்கைச்சொருகியிருக்கிறதுபோ லென்னுள்ளத்தை வாட்டுகின்றது. ஆகையால் எவ்விதத்திலாவது கர்ப்பத்தை அழித்துவிடுவாய். ஓ மஹாநுபாவனே! தாயாகிய எனக்கு இஷ்டபூர்த்தி செய்விக்கவேண்டுமென்றுனக்கு இஷ்டமிருக்கும்பக்ஷத்தில் சாமபலத்தினாலாவது வேறு எவ்

விதமான உபாயத்தினாலாவது அவளை நீ சுவாதீனப்படுத்தி சிசுவை நாசஞ்செய்தல் வேண்டும் என்ன சொல்லுகிறாயென்றனள்.

(௩௫-௩௯) இவ்வாறு கூறக்கேட்ட இந்திரன் தாயாருடைய வார்த்தையை யங்கீகரித்தவனாய் அதற்குரிய ஆலோசனையைத் தன்னுள்ளெண்ணி விடைபெற்று ஓ அரசனே! பாவ புத்தியுள்ளவனாகிய இந்திரன் பெரிய தாயாருடைய சமீபம்போய் அதிகவினயத்துடன் வணங்கிப் பகையாளிகளுடையவார்த்தை வெளியே மிகவினிமையாயும் உள்ளே விடமாயுமிருப்பதாகலான் அதுபோலும் சில வார்த்தைகளை அடியில் வருமாறு கூறத் தொடங்கினான். ஓ தாயே! நீ விரதத்தினாலிளைத்த தேகத்தையுடையவளாயும், பலஹீனையாயுமிருக்கும் புண்ணியசாலியாகையினால் உன்னுடைய பாதசேவைசெய்வது எனக்குப் பெரும்பாக்கியமென்று நினைத்துவந்தேன். உனக்கு நான் என்ன செய்யவேண்டுமோ அதைக் கட்டளையிடவேண்டும். ஓ பதிவிரதையே! நான் உன்னுடைய பாதத்தைவருடுகிறேன். தந்தையாருடைய பணிவிடையைப் பார்க்கினும் தாயாருடைய பணிவிடை மிகவும் புண்ணியமானது. அது கிடைக்கப் பெற்றவன் நாச ரகிதமாகிய பரகதியை அடைகிறான். எனக்கு உன் விஷயத்தி லொருபேதமுமில்லை; உனக் கென்பேரி லேதேனுஞ் சந்தேகமிருக்கும் பக்ஷத்தில் என் தாய்பேரி லாணைவைக்கிறேனென்று சொல்லி அவளுடைய காலைத் தன் தொடையின்பேரில் வைத்துக்கொண்டு பிடித்தனன்.

(௪0-௫0) வீரபதிவிரதையாகிய அவள் இவன்பால் விசுவாசமும் பிரியமுமுடையவளாய் அவன் பாதம்பிடிப்பதை மறுக்காமையான் விரதத்தினால் மெலிந்திருந்த சரீரத்தி லாரோக்கியமுண்டாய் நித்திரை செய்தனள். அச்சமயம்பார்த்து இந்திரன் இதுதான் நல்ல சமயமென்று தீவரங்கொண்டு ஆயுதபாணியாய் சூக்ஷ்ம சரீரமெடுத்து யோகபலத்தினால் கர்ப்பத்திற் பிரவேசித்து வச்சிராயுதத்தினால் சிசுவை * ஏழு துண்டங்களாய்க் காரணந் தெரியாமலே வெட்டினான். அப்பொழுது அக்குழந்தையழ அதைப் பார்த்து அழாதையென்று மெதுவாகச்சொல்லிப் பின்னர் ஏழாகவெட்டிய வொவ்வொரு துண்டங்களையும் எவ்வேழாக வெட்டினான். அத்துண்டங்களெல்லாம் நாற்புத் தொன்பது மருத்துக்களாயின. திதியும் விழித்துக்கொண்டு இது வஞ்சனையோடும் வந்திருந்த இந்திரன்

* ஏழுதுண்டங்களாக வெட்டினானேயல்லாமல் ஏழாகவெட்டுவதற்கு காரணமறிந்தவ னல்லனும்.

செய்த கொடுந் தொழிலென் றறிந்தவளாய் அளவிறந்த துக்கத்தோடும் மனவேகங்கொண்டு இவ னிவ்வாறு செய்வதற்குக் காரணம் தங்கையினுடைய போதனையா மென்றறிந்து மகா கோபத்தோடும் அதிதியையும் இந்திரனையும் சபிக்கத்தொடங்கி இந்திரனைப்பார்த்து நீ உன் தாயினுடைய கெட்டவார்த்தையைக் கேட்டுப் பரிகாரத்துக் கிடமில்லாத சூதானபாவத்தைச் செய்தாயாகையால் நீதிரிலோகாதிபத்தியத்தை யிழக்கக்கடவாய். ஓ அதிதி! உன்னுடைய குமாரனால் என்னுடையகர்ப்பமானது எப்படிச்சேதிக்கப்பட்டு நான் துக்கத்தை யடைந்திருக்கின்றேனே அப்படியே பாபிஷ்டியாகிய நீ வேறொரு ஜன்மமெடுத்து காராக் கிருகத்தி லடைக்கப்பட்டு அவ்விடத்தில் பிறப்பனவாகிய பிள்ளைகள் பிறந்து பிறந்து அப்பொழுதப்பொழுது சேதிக்கப்பட்டு மரணமடைந்துபோக நீ விசனமடைந்தவளாய் சோகமுற்றிருக்கக் கடவாயென்று சபித்தனள்.

(ருக-ருரு) இவளிட்டசாபத்தை காசிபர்கேட்டு அவளைச் சமீபித்து இப்படிச் சபிக்கலாமாவென்று கேளாமல் நீ கோபிக்கவேண்டாம் வேண்டாம், மகாபலமுடைய உன்னுடைய புத்திரனைவரும் மருத்துக்களாய் இந்திரனுக்குச் சமானமாகப் பிரகாசிப்பார்கள். ஓ திதியே! இப்போது அதிதிக்கு நீ இட்டசாபம் இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுகத்தில் வரும் துவாபரத்தில் நடக்கப்போகிறது. ஓ பெண்ணே! எனக்கும் வருணனுலும் பிரமனுலும் ஓர் காரணத்தாற் சாபம் நேரிட்டிருக்கிறது அப்போது அவனுக்கும் சாபமிட்டிருக்கிறார்கள். இப்போது உன்னுடைய சாபமும் நேரிட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அதிதியானவள் ஓரம்சத்தினுல் மானுடப் பிறப்பை யடைந்து சாபத்தின் பலனையனுபவிப்பாள் நானும் அந்த சாபத்தின் படியே மானுடனுகப்பிறந்து அதன் பிரயோஜனத்தை யடையப்போகிறேன். எங்களிரண்டுபேருக்கும் சாபத்தினனுபவம்விடாது என்று சொல்லவும் திதியானவள் ஒருவாறு சமாதானப்பட்டவளாய் சந்தோஷமடைந்து அதிதியினிடத்திலிருந்த கோபமாறி எப்பொழுதும் சிறிதும் பிரியமில்லாதவார்த்தை சொல்லாதவளாய்க் கலந்திருந்தனள். ஓ ஜனமேஜயனே! பூர்வத்தில் நடந்த சாப வரலாற்றை யிப்போதுனக்குச் சொன்னேன். இதனுல் தேவகீ தேவியானவள் அதிதியினுடைய அம்சீ பூதையென்று அறியத்தக்கவ ளாகுமென்று வியாசபகவானருளியவாறு சூதமுனிவர் முனிகணங்கட்குக் கூறினுர்.

மூன்றம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஹ்ரீங்கார நந்தன ராம நவகல்பத வல்லாயை நமஃ

நான்காம் அத்தியாயம்.

* சம்சார விமுக்த்யுபாய கதனம்.

(க-கக) சூதர் கூறுகின்றார்:—ஓ முநிகணங்காள்! ஜனமேஜயன் வியாசமுனிவரைப் பார்த்து ஓ சர்வக்ஞ மூர்த்தியே! இப்பொழுது கூறிவந்த சரித்திரத்தைக் கேட்டு ஆச்சரியப்படுகிறேன். பாபரூபமாகிய சம்சாரபந்தமானது எப்படி விடுதலையாகும்? அந்தோ! காசிபருடைய குமாரனாகிய இந்திரன் திரிலோக சாம்பிராஜ்ய முடையனாயிருந்தும் அவன் சிசுச்சேதமாகிய கொடுந்தொழிலை எவ்விதமாய்ச் செய்யத் துணிந்தனன்? இச்செய்கையை எவ்வளவு தாழ்ந்த தன்மையுடையவனும் நினைவினாலும் செய்ய நினையான். தாயாரிடத்திற் சென்று உனக்கு நான் பணிவிடை செய்கிறேனென்று வஞ்சனையாற் சில இனிய வார்த்தைகளைச் சொல்லி நம்பத் தருந்ததாகிய ஆணையுமிட்டு அவளுறங்குஞ்சமயத்தில் கர்ப்பத்திற் பிரவேசித்துச் சிசுவதை செய்யத் துணிந்தானல்லவா! இதனினுங் கொடியது உலகத்திலென்ன விருக்கின்றது? இந்திரன் தேவராஜாவாயிருக்கும்பொழுது இவன் தருமங்களைப்பாதுகாத்து அதர்மஞ் செய்வோரைத் தண்டிக்க வேண்டியவன். அன்றியும் திரிலோகத்துக்கும் அதிபதி, இவன் இந்த நீசகாரியத்தைச் செய்யலாமா? இந்த அயோக்கியமான காரியத்தை எவனுஞ் செய்யான். இவன் செய்தி இங்ஙன மிருக்க, ஓ முனிவரே! என்னுடைய பாட்டன்மார்கள் குரு க்ஷேத்திரத்தில் மிகவும் பயங்கரமாகியயுத்தத்தையும் மிகவும் ஆச்சரியப்படத்தக்கதாகிய அதிகுரூரமான செய்கைகளையுஞ் செய்திருக்கிறார்கள். இவர்களேயன்றி பெரியோர்களாயிருந்த பீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் முதலாயினோரும் கிருஷ்ணராலே தூண்டப்பட்டவர்களாய் கர்னன் தருமபுத்திரராதியரோடு கலந்து அதர்மமான பலகாரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாம் கனவான்களாயிருந்தும் அப்படி என் செய்யவேண்டும்? தேவரிற் சிறந்த இந்திரனும் தரும நீதியிற் சிறந்த தருமனாதியருந் தெய்வத்தன்மையிற் சிறந்த பீஷ்மராதியரும் எந்தக் காரணத்தினால் அதர்மத்திற் பிரவேசித்தனர். இனித் தர்மத்தினிடத்தில் பிரமாணம் எவ்வாறு நிச்சயிக்கக்கூடும்?

ஓ வியாசமுநிவரே! இதுகாறும் தங்களால் சொல்லக் கேட்டு வந்தவைகளினால் எனக்குச் சித்தசலன முண்டாயிற்றே யன்றிச் சித்தோபசமன முண்டாகவில்லை. ஆனால் இவை ஆப்தனாகிய கிருஷ்ண

* சம்சார அபிமானத்தை விடும் உபாயத்தைக் கூறுதல்.

மூர்த்தியின் வாக்கியத்தைக் கொண்டு தருமனுதியர் செய்தார்களென்று சொல்லுவீராயின் அந்த ஆப்தனென்று சொல்லுகிற கிருஷ்ணன் வனிதாதி விஷயங்களில் ஆசையுடையவனும் பெரும்பாலும் பாரபக்ஷஞ் செய்யும் ராகமுடையவனுயு மிருந்தானென்று அவனுடைய சரித்திரத்தால் வெளியாகின்றது. அன்றியும் அவன் இவர்களுடைய வம்சஸ்தனு மல்லன். அவனெவ்விதத்தால் ஆப்தனுவன். பொருள் நஷ்டத்தை விளைவிப்பதாகிய ராகமும், அசத்திய வார்த்தையை விளைவிப்பதாகிய துவேஷமும் எவனிடத்திலிருந்தபோதிலும் அவை அவனுக்கு அவ்விரண்டையுமுண்டாக்குமல்லவா? நீர் ஆப்தனென்று கூறிய கிருஷ்ணனிடத்தும் அவன் வாக்கியத்தை நம்பினவனிடத்தும் அவ்விரண்டுகுணமும் நிலைபெற்றிருந்தமையைக் கூறுகின்றேன். என்னையெனின் ஜராசந்தனைக் கெடுக்கவேண்டிய நிமித்தம் சத்துவமூர்த்தி என்கிற கிருஷ்ணன் கபடமாகப் பிராமண வடிவத்தை யெடுத்தனனே அது சத்வகுணசாலியாயிருக்கின்றவனுக்குரியதா? இப்படிப்பட்ட குணமுடையவனெப்படி ஆப்தனுவான்? இப்படியே அருச்சுனனும் யாககாரியார்த்தமாய்க் கபட வடிவங் கொண்டானல்லவா? அது சாத்வீக தருமமாகுமா? சாத்வீக தருமமல்லாத யாகமும் ஒரு யாகமாகுமா? அந்தோ! இதுதானு தருமம். தருமம் நான்குபாதமா யுள்ளதன்றே, அதில் முதற்பாதம்சத்தியம், இரண்டாம்பாதம் ஆசாரம், மூன்றும்பாதம் தயை, நான்காம்பாதம் தானம் என்று வேதங்களால் பலமுறை சொல்லப்பட்டன வென்று உண்மையுணர்ந்த பௌராணிகர்களெடுத்துக் கூறுகின்றனர். இவர்கள் செய்த யாகத்தில் இந்நான்கு தருமமுமில்லை. இந்த யாகம் பெரியோர்களுக் கெவ்வண்ணம் சம்மதமாகும்; தருமசூனியமாகிய அந்த யாக கிருத்தியத்தில் தருமத்தின் பலன் எப்படிவரும்? யோசிக்கும் பொழுது இவர்களுக்குள் ஒருத்தருக்காயினுந் தருமத்தினிடத்தில் நிச்சயமான புத்தி யிருந்ததாகக் காணப்படவில்லை.

(கஎ-௩௦) இப்படியே சகத்துக்கெல்லாம் பிரபுவாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி கபடமாய் வாமன வுருவங்கொண்டு பலிச்சக்கரவர்த்தியை வஞ்சித்து மூன்றுலகத்தையுங் கொண்டனரே அவனென்ன அநீதிமானு? பலிச்சக்கிரவர்த்தியோ இந்திரனை வெல்லும்படியான பராக்கிரமத்தை யுடையவன், வேதவிதியாயிருக்கின்ற யாகங்களை நடத்தினவன், தர்மாத்மா, இல்லையென்னுது கொடுக்கும் வள்ளல், சத்தியசந்தன், இந்திரிய வசீகரன், இந்த மகாநுபாவனை எந்தக்காரணத்தினுல் ஸ்தானப்பிரஷ்டம் பண்ணினுர். ஓ வியாசரே! அந்த விஷ்ணு

மூர்த்தி பலியை வஞ்சித்தபோதிலும் ஜயத்தை யடைந்தவர் யாவர்? விஷ்ணுமூர்த்தி கபடத்தினால் வஞ்சித்துச் செயித்தவராகத் தெரிய வருகிறது. நானிவ்விதமான அளவிறந்த சந்தேக முடையவனாக விருக்கிறேன். நீர் புராணகர்த்தராகவும், சகல தருமங்களையு மறிந்தவராகவு மிருக்கின்றீர். ஆகையால் உண்மையைச் சொல்லவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய வியாசர், ஓ அரசனே! எந்தக் காரணத்தினாலாவது பலிச்சக்கரவர்த்தியே கொடுத்தவனா யிருக்கின்றபடியினால் அவனே ஜயமுடையவன். விஷ்ணுவோ வாமனாவதாரங் கொண்டுபோனார், திரிவிக்கிரமராக வளர்ந்துவந்தாரென்கிற சொல்லளவில் பிரசித்தி யடைந்தவரேயன்றி வேறில்லை. ஆனால் மகாபலியை விஷ்ணுமூர்த்தி வைகுண்டத்தில் துவாரபாலனாக விருக்க வருளினார். இது நிற்க.

ஓ அரசனே! சத்தியந் தருமத்துக்கு அன்னியமானதல்ல அது சத்தியத்துக்கு மூலமாயுள்ளது. ஆனால் மாநுடர்களுக்குச் சத்தியமாயிருப்பதென்றால் மிகவும் கஷ்டம். ஏனென்றால் இந்த வுலகம் மாயையால் நிர்மிக்கப்பட்டது. அந்த மாயையோ முக்குணமாயும் அநேகவிதமான வடிவங்களாயும், கெடாத வலியுள்ளதாயும், ஆன்மாக்களுடைய பேதங்களுக்குத் தக்கவாறு விளங்கும். அவ்வவ்வறிவை வஞ்சித்தலாகிய வஞ்சச் செயலையுடையதாயு முள்ளதாகையால் தருமத்தையும் சத்தியத்தையும் விளக்குந் தருமத்தை அது உடையதாயிருத்தல் எவ்விதத்துங் கூடாது. ஆனால் இவ்வுலகமெவ்வாறு நடக்குமெனின், வஞ்சகச்செயலுடையமாயையும், முக்குணங்களுங் கூடியிருத்தலால் சத்தியத்தில் அசத்தியமும் அசத்தியத்தில் சத்தியமுங் கலந்துநடப்பதே அநாதியாயுள்ள வழக்கு. இவ்வுண்மையுணர்ந்த வைகானசர் முதலிய சில மகரிஷிகள் தான் மாயைக்குங் குணாதிகட்கும் வன்மைசெய்வதாகிய ராகத்துவேஷாதிகளைவிட்டவர்களாய்ப் பிறரிடத்தி லொருபொருளும் வேண்டுவதொழிந்து சத்தியமுந் தருமமுமே பொருளெனக்கொண்டு அவாவுக் கிடஞ்செய்யாமல் மாயாதீதராகியும் குணாதீதராகியும் வாழ்கின்றார்கள். அவர்கள்தான் உய்யுநெறி யிதுவாமென்று உலகினரறிய நிர்மிக்கப்பட் டிருக்கின்றவர்கள். அவர்கள் நீங்கலாக ஏனையோரெல்லாம் முன்கூறிய குணாதிகளால் ஆவரிக்கப்பட்டே யிருப்பார். ஆகையினாற்றான் வேதங்களிலேயும் உபப் பிரம்ஹணங்களாகிய புராணங்களிலேயும் ஒரேவழியாய்க் கூறாமல் பலவழியாய்க் கூறியிருக்கின்றன. அது போலவே குணசம்பந்திகளால் செய்யப்பட் டிருக்கிற தர்மசாஸ்தி

ரங்களிலேயும் குணங்களோடுகூடினவன் குணத்தோடு கூடியகிருத்தியத்தையேசெய்வான். நிர்க்குண பரமாயிருக்கிறவன் ஒரு கிருத்தியத்தையுஞ் செய்யானென்று கூறியிருக்கின்றன. ஆகவே ஒன்றோடொன்று கலந்திருப்பனவாகிய குணங்களைக் கலந்திராத சீவகோடிகளெங்குமில்லை. ஆகையால் கபடமற்றதாயும் குணசூன்யமாயும் ஸ்திரமாயும் வேதங்களிலேயும் வேதோபப் பிரம்ஹணங்களாகிய புராணங்களிலேயும் சுருத்யர்த்த ஸ்மாரகமாகிய ஸ்மிருதிகளிலேயும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தருமங்களுக்கு வேறுபடாமலுள்ள தர்மத்திலறிவு நிலைபெற்றிருத்தலரிதாகும்.

(௩௧-௪0) ஓ ஜனமே ஜயனே! மாயையினால் சம்சாரத்தில் மோகத்தையடைந்திருக்கிற சீவனை இந்திரியங்கள் தங்கள் வசமாக்கியாளுகின்றன. மனமோ இந்திரியங்கள் போகும் வழியே போகுந் தன்மையையுடையது. சீவனோ அந்த மனமுதலிய குணங்களாலே பிரேரேரிக்கப்பட்டவனாய் அநேகவிதமான எண்ணங்களை மாறி மாறி எண்ணும் நிலைமையினன். இவ்வனுபவம் பிரம்ஹாதி ஸ்தம்பபரியந்தமுள்ள ஸ்தாவரசங்கமங்களாகிய சகல சீவர்களிடத்தும் பார்க்கலாம். இதனால் மாயைக்குட்பட்ட சீவர்களிடத்து அம்மாயையானது விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறது. அதாவது யாவரையும் வெவ்வேறு விதங்களாக மோகப்படுத்திக்கொண் டிருக்கிறதென்றறியற்பாலது.

ஓ அரசனே! பிராணிகள் மாயை விளையாடுதற் கிடமாயிருக்கின்றபடியால் அவர்கள் சத்தியத்தை யறியாமல் அசத்தியத்தில் பிரவர்த்திக்கின்றனர். பிரவர்த்தகராய் வெளிவந்த பின் இந்திரியப் பிரவர்த்தகங்களுண்டாய் விஷயாதிகளைச் சிந்திக்க வருகின்றனர். சிந்தனையுண்டானபோது அதற்குறியபொருள்கள் கைகூட முயலுகின்றனர். அப்பொருள்கள் கைகூடாதபொழுது அவைகூடும் வண்ணம் கபடமுதலியவைகளை மேற்கொண்டு பாவத்தொழிலில் பிரவேசிக்கின்றனர். அதிற் பிரவேசிக்கின்றபொழுது காமக்குரோத லோபாதிகளாகிய பகைமைக்குணங்கள் ஓயாமல் அவருள்ளே புகுந்து அவர்களைச் சுவாதீனப்படுத்தி இது செய்யத்தக்கது இது செய்யத்தகாதது என்றறியும் அறிவினை மறைக்கின்றன.

இவர்களுக் கைஸ்வர்யம் அதிகப்படுங்கால் அகங்காரமேலிட்டு அவ்வகங்காரத்தால் அஞ்ஞானத்தையடைந்து அதனால் இம்மை மறுமைப் பிரயோஜனங்களை யிழந்து மரணப் பிரயோஜனத்தை யடைகிறார்கள். மரணப்பிரயோசகராகிய இவர்கள் மரணத்தை மறந்து அநேக சங்கற்பங்களைச் சங்கற்பிக்கிறார்கள். அச்சங்கற்பங்கள் நிறைவேறாமற் போமாயின் ஈரிஷை அசூயை துவேஷம்

ஆசை பேராசை தீனபாவம் டம்பம் அதர்மபுத்தி இவைகளெல்லா முண்டாகின்றன. இவை நீங்கும்பொருட்டே யாகம் தானம் தீர்த்தஸ்நானம் விரதாதிகளாகிய நியமங்கள் நியமிக்கப்பட்டிருக் கின்றன. இவைகளையு முன்சொன்ன ஈரிஷை முதலியவைகளையும் விடாமல் அகங்கார வெண்ணத்தோடுகூடித் தினந்தோறுஞ் செய்து வருவாராயின் அவை பெரியோரால் நிந்திக்கப்பட்டு பலத்தைக் கொடுக்கமாட்டா.

(௬க-௬எ) ஆசையினாலேயும் லோபத்தினாலேயும் செய்யப்பட்ட சத்கருமங்களனைத்தும் சுத்தியாகமாட்டா. அறிவாளிகளாயுள்ளவர் கள் தாம் செய்யத்தொடங்கும் தர்ம கருமங்களுக்குரிய திரவியங்கள் சுத்தியுள்ளனவா? இல்லனவாவென்று முன்னர் ஆராய்தல்வேண்டும். பிறருக்குத் துரோகஞ்செய்யாமல் ஆர்ஜிக்குந்திரவியமே சுத்தியான திரவியம். அந்தத் திரவியந்தான் தர்ம கருமங்களுக்கு முக்கியமான தென்று சொல்லப்படும். துரோகஞ்செய்து வருவது எதுவோ அதுவே அசுத்தியுடையதாகும். அதைக்கொண்டு ஒருவன் தர்ம கருமங்களைச் செய்வானாயின் அவை அவனுக்குப் பிரயோஜனமாகுங் காலத்தில் விபரீதமானபலத்தைத்கொடுக்கும். எந்தப்புருடனுடைய மனமானது துரோகமற்று எவ்வளவு நிர்மலமாயிருக்கிறதோ அவ் வளவு நல்லபலனைப் பெறுவான், எவனுடையமனமானது நிர்மலத் தையடையவில்லையோ அவன் செய்யுங் கர்மங்களால் வரும்பலன் சாஸ்திரத்திற் சொல்லியவாறுண்டாகாது. திரவியமெப்படி சுத்தியா யிருத்தல் வேண்டுமென்றேனே அப்படியே சத்கருமங்களைச்செய் கின்ற ருத்விக் முதலாகிய ஆசாரியர்களும் சுத்தமான மனமுடைய வராயிருப்பாராயின் அந்தசத்கருமம் பூர்ணபலனைக் கொடுத்துவரும் ஆகையால் தேசமுங்காலமுங் கிரியையுந் திரவியமுஞ் செய்கின்ற வரும் மந்திரங்களும் அவ்வவற்றிற்குக்கூறிய சுத்தியோடுங்கூடி யிருக்கவாராய்ந்து எந்தசத்கருமத்தையாவது நடத்துவாராயின் அது பூர்ண பலத்தைத்தரும். அந்தப்பலத்தால் நல்ல சுகத்தைக் கர்த்தாவடைவான். இவ்வாறன்றிச் சத்துருக்களுக்கு நாசத்தையுத் தேசித்தும் தனக்குமாத்திரம் விசேஷவிருத்தியையபேக்ஷித்தும் எவ ராவது சத்கருமத்தைச் செய்வாராயின் அது விபரீத பலனைத்தான் கொடுக்கும். எவர் தற்பிரயோசனத்தை விரும்பிச்செய்கின்றாரோ அவர் எப்பொழுதும் நன்மையறியமாட்டார். எவர் தெய்வாதீனராய் சத்கருமங்களைச் செய்கின்றாரோ அவரெப்பொழுதுந் தீமையை யறி யார். அங்ஙனமாயினும் ஒருவருந் தெய்வாதீனமாய்ச் செய்யார்.

(௬அ-௫௨) ஓ அரசனே! சகலதேவரும் அசுரரும் பிரமனிடத்தி லிருந்தே உற்பத்தியானார்கள். எவ்வாறெனில் பிரமன் சத்வகுணத்தி னின்று தேவர்களையும், ராஜசகுணத்தினின்று மாநுடர்களையும், தாமசகுணத்தினின்று அசுரர்களையும் திரியக்குகளையு முண்டாக்கி னன். அவ்விருவரும் தவம் யாகம் முதலியவற்றைச் செய்தவர்களா யினும் தீமையை விளைவிப்பதாகிய துவேஷாதி குணங்களைக்

கொண்டு செய்தனரேயன்றி நிர்மலமனத்துடன் தெய்வாதீனமாய்ச் செய்தவர்களன்றி. திரியக்சாதிகளுக்கும் அந்தத் துவேஷாதிகள் விட்டனவோவென்றால் அவைகளுக்கும்விட்டனவல்ல. இதுவென்ன வாச்சரியம். இதுவென்னகொடுமை! யாவரினுந்தேவர்கள் சிறிதேனும் நன்மைக்குணத்தோடு கூடினவரல்லர். அவர்கள் எப்பொழுதும் துவேஷசிந்தனை யுடையவர்களாய் யார் தவஞ்செய்தபோதிலும் அவர்கள் தவத்துக்கு விக்னஞ்செய்கிறதே தொழிலாகக்கொண்டிருக்கிறவர்; சந்தோஷஞ் சிறிதுங்கிடையாது எப்பொழுதும் துவேஷமுடையவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் விரோதவெண்ணமேயுடையவர்கள். ஓ அரசனே! இந்தச் சம்சாரமானது அகங்காரத்தினின்றுண்டானதென்று சொல்லப்படும்பொழுது அதிலிருப்பவர்கள் எப்படி துவேஷம் நீங்கினவர்களாக விருப்பார்கள் என்றனர்.

நான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஹ்ரீங்கார ஹிமவத் கங்காயை நமஃ

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

* இந்திரகிருத நரநாராயண தபோவிக்னம்.

(க-எ)வியாசர் மீண்டும் கூறுகின்றார்:— ஓ அரசனே! இச்சம்சார விஷத்தை விவரித்துரைப்பதனாற் பலனென்னே! துரோகபுத்தியுள்ளவன் எப்படித் தர்மாத்மாவாவன். உத்தமர்களாகிய சத்புருஷர்களுக்குகிருதயுகம் உரித்தானதென்றும், அதர்மர்களாகிய அசத்புருஷர்களுககுக் கலியுகம் மிகச் சிறந்ததென்றும், இவ்விருவருமல்லாத மத்திமர்களாகிய ஏனையோர்களுக்குத் தருமா தருமப் பிரவர்த்தகமாயுள்ள இரண்டு யுகங்களும் உரித்தென்றும், கலியில் ஒருக்கால் ஒருவன் சத்யதர்மத்தை யநுசரித்தவனாகவிருப்பானாயின் அவன் உலகத்தவரால் பரிகாசஞ் செய்யப்படுவனன்றி மேன்மையாகக் கொண்டாடத்தக்கவ னன்றென்றும் பெரியோர் கூறுகின்றனர். அஃதுண்மையேயாயினும் கிருதயுகத்திலுந் தாவர ஜங்கமங்களாயுள்ள எல்லாப் பிரபஞ்சமும் ராகத்துவேஷத்தோடுகூடி விவகரிக்கப் பட்டிருக்கின்றமையைக் கேட்டிருக்கின்றோம். ஆகவே சகல தோஷங்களுங் கூடியுள்ள இக கலியுக சமயத்தில் அக்குணங்கள் தாண்டவ மாடுவதற்கு என்ன விசாரமிருக்கின்றது. தேவர்களுடைய குணாதிசயங்களை இன்னம் விசாரிக்கப் புகுமளவில் அசூயையோடும் துரோகசிந்தனையோடுங் கூடினவர்களாயு மிருக்கின்றார்கள். இவர்களே இவ்வாறிருப்பாராயின் அசுரர்களுக்கும் மாநுடர்களுக்கும் என்ன நியாயஞ் சொல்லலாம். உலக நடையில் துரோக சிந்தனையுடை

* நரநாராயணர்களுடைய தவத்தை இந்திரன் கெடுத்தல்.

யவ ரிடத்தில் துரோகசிந்தனை யுடையவரா யிருத்தல் ஞாயம். துரோக சிந்தனையில்லாத சாந்தகுணமுடையவரிடத்தில் துரோக சிந்தனை யெண்ணுவது தூர்த்த சுபாவமல்லவா? அங்ஙனமிருக்க யாரோ ஒரு இருடி ஜபத்திலுந் தியானத்திலும் ஆசக்தியுடையவ ராயும் இராகத் துவேஷாதிகளை நிக்கிரகஞ் செய்வதில் வைராக்கிய முடையவராயு மிருக்க அவருக்குத் தேவர்களென்று சொல்லப் படுவோரும் தேவேந்திரனும் மிகவும் விக்கினத்தைச்செய்தனர்க ளாம். இது வென்ன கொடுமை!

(அ-கரு) ஓ அரசனே! எப்பொழுதும் தருமம் விளங்குவதிற் குக் காரணம் பூர்வ ஜன்மவாசனையாகும். அந்தப்பூர்வஜன்ம வாச னை, மலினப்படும் பக்ஷத்தில் தருமமும் நாசத்தையடையும். ஆனால் அந்த வாசனை மலினப்படுவதற்குக் காரணம் தருமத்தின லடை யவேண்டியவற்றை யடைவதற்குரிய பிராப்தியில்லாமையினாலே யாம். இதனால் பூர்வ ஜன்ம வாசனையும் பிராப்தமும் ஒருவனுக்கு ஒத்திருக்கின்ற பக்ஷத்தில் அவன் எந்த யுகத்தில் பிறந்தாலுந் தருமத்தை விடானென்றறிதல் வேண்டும்.

ஓ ஜனமேஜயனே! பிரமனுடைய இருதயத்திலிருந்து தரும னென்று ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அந்தப் புத்திரன் சத்தியசம் பன்னனாயும் எப்பொழுதும் தருமத்தி னிடத்தில் ஆசக்தியுள்ள வனாயுமிருந்தான். சத்தியவான்களில் மேலானவனாயிருந்த அவன் தக்ஷப் பிரஜாபதியினுடைய பெண்களில் பதின்மரை விதிமுறை யே விவாகஞ் செய்துக்கொண்டு கிருகஸ்தாச்சிரமியாய் மனைவிமா ரைக் கூடிக்கலந் தின்பகல னுகர்ந்து புத்திரப்பேறுடையவனுமா யினான். அப்புத்திரருக்குள் அரி என்றும் கிருஷ்ணரென்றும் இ ருவருளர். அவ்விருவரும் நரநாராயணர்களென்று பெயர் பெற் று மஹாருஷிகளாய் உலகத்தில் பிரசித்தி பெற்றிருந்தனர். அவ் விரண்டு பேரும் யோகாப்பியாசத்திலேயே யிருக்கும் இச்சையு டையவராய் இமோத் பர்வதத்தை யடைந்து கங்கைக் கரையிலு ள்ள பதரிகாச்சிரமத்தில் சதாகாலமும் யோகாப்பியாசத்திலிரு த்தலாகிய உத்தம தவத்தைச்செய்துவந்தனர். அவர்கள் செய்த தவத்தின் திறம் எத்தன்மைத்தெனின், எல்லாப்பொருட்கும் வேறு பட்டதாகியும் தத் என்னும் பதத்துக்கு அர்த்தசொரூபமாகி யுமுள்ள பரமான்மாவினிடத்தில் ஒன்று பட்டிருத்தலாகிய சதுர்ப் பாட்டையுடையதாம். அவர்கள் விஷ்ணுவினுடைய அம்ஸ பூதர்க

ளாதலால் அவ்வரியதவத்தில் ஆயிரவருடகாலம் நிலைபெற்றிருந்து முனிவர்களுக்குள் சிறப்புடையவராய்ச் சகலசித்திகளையும்பெற்று அத்தவத்தையே செய்துவந்தனர்.

(கசு-உஉ) அந்தத் தவாக்கினியினால் சராசராத்மகமாகிய சர்வ பிராணிகளும் தாபத்தை யடைந்தன. அதைக்கண்ட இந்திரன் கலக்கத்தையடைந்து சிந்தாகுலமுற்றுத் தருமனுடைய புத்திரர்களாகிய நரநாராயணரை நாமென்னசெய்யலாமென்று யோசித்தனன். என்னையெனில், இவர்களுடைய தவம் நிறைவேறுகிறபக்ஷத்தில்நம்முடைய சிம்ஹாசனத்திலிருக்க வருவார்கள். ஆகையினால் இவர்களுடைய தவம் எவ்விதத்திலாவது கெடுக்கத் தக்கதே, அதை எப்படிச்செய்யலாமென்று ஓராலோசனையைத் தனக்கு ளெண்ணி மிகவுங் குரூரமாகிய காமத்தையும் கோபத்தையும் லோபத்தையும் அடைந்து ஐராவதத்தின்மே லாரோகணித்து அதிவேகமாய் இமோத்பர்வதத்துக்குவந்து அங்குள்ள அவர்களாசிரமத்திற் பிரவேசித்துத் தவத்தினால் வன்மை பெற்றிருக்கிற சரீரத்தை யுடையவர்களாயும் இரண்டு சூரியர்க ளுதித்தனர்போலும் இரண்டக்கினிகள் கொழுந்துவிட்டெரிவன போலும் பிரகாசிக்கின்ற தேஜஸையுடையவர்களாயும் காணப்படுகின்ற அந்த நரநாராயணரைப் பார்த்து இவர்கள் பிரம விஷ்ணுக்களோவென் றையுற்று இவர்கள் தவஞ் செய்யவேண்டிய காரிய மென்னையோவென் றுலோசித்து அவர்களிடத்தில் அடியில்வருமாறு வார்த்தைசொல்லத்தொடங்கினான்:—

(உரு-உஎ) மஹானுபவர்களாகியும் தருமனுடைய புத்திரர்களாகியுமிருக்கின்ற ஓ மகருஷிகாள்! நீங்களெண்ணியிருக்குங் காரியத்தை எனக்குத் தெரிவியுங்கள். உங்கள் தவத்திற்கு மிகவுஞ் சந்தோஷமுற்றுக் கொடுக்கக்கூடாத வரங்களா யிருந்தபோதிலும் கொடுக்க வேண்டுமென் றிச்சைகொண்டு நான் வந்திருக்கிறேன். ஆகையால் உங்களெண்ணத்தை வெளியிட்டு வேண்டிய வரங்களைக் கேட்பீர்களாகவென்று அவர்களெதிரே நின்றவனு யடிக்கடி வினவினன். திடசித்த முடையவர்களாய் யோகமார்க்கத்தி லிருக்கின்ற அந்த நரநாராயணர்கள் ஒரு வார்த்தையுஞ் சொல்லா திருந்தனர். சொல்லாதிருக்கவே, இந்திரன் அவர்கள் பயந்து பிரமிக்கத்தக்கனவாகிய சிலமாயைகளைச் செய்யத்தொடங்கினன். என்னையெனில், ஓயாமல் மழை பெய்யவும் காற்றடிக்கவும் அக்கினி நாற்புறமுஞ்

சூழ்ந்தெரிக்கவுஞ் செய்து பின்னர் சர்ப்பம் நாய் சிம்ஹம் புலி முத லியவற்றை யுண்டுபண்ணி அவைகளை அடிக்கடி தாண்டி அவர்கள் பயந்து நடுங்கத்தக்க மாயைகளைச்செய்தனன். செய்தும் தருமனு டைய புத்திரர்களாகிய அவ்விருவரும் அஞ்சாதவர்களாய் அவன் வசப்படா திருந்தனர்.

(உஅ-௩௩) அது கண்ட இந்திரன் நரநாராயணருடைய திட த்தைப்பார்த்துத் தன்னுலகம் போய்த் தனியிடத்திலிருந்து, அந் தோ! அவ்விருவரும் இருஷிகளாகவிருந்தும் தேவராஜனுகிய நம் மைப்பார்த்து மதிக்காமற் போயினர், அதுவுமன்றி நாம் எவ் வளவோ ஆசைப்படுவதற்குரிய விஷயங்களை யெடுத்துச்சொல்லி யும் ஒரு பொருளினும் ஆசைப்படவில்லை, அஞ்சத்தக்க அநேக காரியங்களைச் செய்தும் அவைகட்கு அஞ்சவில்லை, அவர்களஞ் சாமற் போனபோதிலும் நாம் ஏவிய புலி சிங்கமுதலிய துஷ் டமிருகங்களாவது அவர்களை யேதேனுந்துன்பஞ் செய்ததோவென் ருல் ஒன்றுஞ்செய்யவில்லை, அவர்களாவது நம்முடைய தவத் துக்கு இடையூறு வந்துவிட்டதென்றெண்ணி யோகநிலையினின் றுஞ் சிறிதுநீங்கி அந்த ஆச்சிரமத்தைவிட்டுப் போயினரில்லை என் ருலோசனையிலிருந்தனன். ஓ அரசனே! அந்த நரநாராயணர் களுடைய நிலைமை நானென்ன வென்று சொல்லுவேன். என் னுற் சொல்லவெளிதானதன்று. இந்திரன்செய்தமாயை அவர்களி டத்தில் செல்லாமைக்குக்காரண மென்னை யெனின், சர்வலோகங் கட்கும் மாதாவாயும் அநாதியாயும் திவ்யமங்களையாயும் மகாவித் யாசொரூபிணியாயும் மூலகாரணியாயு மிருக்கின்ற பராசத்தியை த்தியானித்தும் அவளுடைய வாக்பீஜ காமபீஜ மாயாபீஜமாயுள்ள மந்திரங்களை யுச்சரித்தும் வருகின்றவராதலின் அவர்களை யாரு டையமாயை தான் என்னசெய்யக்கூடும்? உலகத்தில் அநேகவித மாகப் பரவியிருக்கும் மாயாவிசேடங்களும், தேவர்களாலேயும் அசுரர்களாலேயுஞ் செய்யப்பட்ட சகலமாயைகளும் எந்த வஸ்து வை மூலமாக வுடையனவோ அந்த வஸ்துவைத் தியானஞ்செய்கி ன்றவர்களுக்கு இடையூறு செய்ய எவன் யோக்கியமுடையவனு வான்? எவன் சக்தி யுடையவனுவான்? அவர்கள்தான் எப்படித்து ன்பத்தை யநுபவிப்பவராவர்? ஓ அரசனே! இதனுல் பாபரகிதனு கிய எவனுடைய உள்ளத்தில் பராசத்தியினுடைய மந்திரங்கள் ஸ்புரிக்கின்றனவோ அவனுக்கிடையூறு செய்வோருமில்லை இடை யூறுவருவதுமில்லை என்றறியற்பாலது.

(ரு௪-௪௬) இந்திரன் மாயையினால் அறியாமையுடையவனாய் அவர்களுக்கு மறுபடியும் வேறு இடையூறுகளைச் செய்வதற் கெண்ணி மன்மதனை வரவழைத்து, ஓ மன்மதா! நீ வசந்தகாலத்தில் இரதிதேவி சமேதனாய் அரம்பையர் கூட்டத்துடன் இமோத் பர்வதத்துக்குப்போய் அங்குப் பதரிகாச்சிரமத்தி லுள்ள நர நாராயணரென்கிற முனிவர்கள் ஏகாந்தமாகத் தவஞ்செய்கின்றார்களாகையால் அவர்கள் சமீபத்திற்சென்று உன்னுடைய பாணங்களாலே மோகத்தையுண்டாக்கிப் பின்னர் உச்சாடனஞ் செய்து அவர்கள்காமத்தில் மூழ்கும் வண்ணம் உன்னுடைய பாணங்களை அதிவேகமா யடிக்கடிவிட்டு அடித்து அவர்களை உன் சுவாதீனஞ் செய்வாய். இப்பொழுது நீ எனக்குச் செய்யத்தக்க காரியம் இதுவன்றி வேறில்லை. ஓ மஹானுபாவனே! இவ்வுலகத்தில் தேவனா யிருந்தபோதிலும், அசுரனா யிருந்தபோதிலும், உன்னுடைய பாணங்களாலடிப்பட்டு உன்னுடைய சுவாதீனமாகாமற் போனவன் யார்? பிரமாவும், விஷ்ணுவும், சந்திரனும், அக்கினியும், நானும் உன்னால் மோகிக்கப்பட்டிருக்கிறோமல்லவா? நாங்களே மோகிக்கப்பட்டிருக்கிறபொழுது ஓ மன்னவனே! உன்னுடைய பராக்கிரமமாகிய பாணங்களுக்கு இவர்களெவ்வளவினர்? நீ அவர்களைச் செயிக்கக்கூடாதவனென் றெண்ணவேண்டாம். ஆகையால் நீ என்னுடைய ஆணையைக் கடவாதவனாகப் போகவேண்டும். இதோ இருக்கிற அப்சரஸ்திரீகளைச் சகாயார்த்தமாயழைத்துக்கொண்டுபோ. அவ்விடத்திற்கு அரம்பை முதலியவர்களுக்குள்ளே சிறந்த அழகுள்ளவளாயும், அந்த அரம்பை செய்யவேண்டிய காரியமெதுவோ அதைத் தான் சாதிக்கும் யோக்கிய முடையவளாயு மிருக்கின்ற திலோத்தமையும் வருவாள். இந்தக் காமசாதனங்களைக்கொண்டு காமத்தை விளைவிப்பதற்கு நீ தான் தகுந்தவன். ஓ மஹானுபாவனே! என்னுடையகாரியத்தைச் சீக்கிரமாய்ச்செய்வாய். உனக்குவேண்டிய அபீஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறேன். நான் முன்னர் தபசிகளாகிய அந்த நர நாராயணர்களிடத்திற் போய் வரந்தருகின்றேனென்று மிகவும் ஆசைகாட்டி யிருக்கிறேன். அவர்கள் வெறுப்பு விருப்பற்றவர்களா யிருப்பதனால் தங்கள் நிலையினின்றுந் தவறவில்லை. என்னுடைய கஷ்டம் வீணாய்ப்போயிற்று. வேறொருவராயின் நான்செய்த விசேடமாகிய மாயைக் கஞ்சித் தேக ரக்ஷணையில் ஆசக்தி யுடையவர்களாய் அவ்வாச்சிரமத்தைவிட்டு எங்கேயாயினும் போய்விடுவார். அவர்களோ அவ்

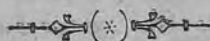
விடத்தினின்றும் எழுந்திருக்கவேயில்லை. என்று கூறிய இந்திரனுடைய வார்த்தையை மன்மதன்கேட்டு, ஓ இந்திரனே! இப்பொழுது சொல்லிவந்த இந்தக் காரியந்தவிர வேறனக் கிஷ்டமான காரியமேதேனு மிருந்தாற் சொல்லுவாய் அதனை நான் செய்கிறேனென்று சொன்னான்.

(சஎ - ருக) காமசாதனங்களால் விஷ்ணுவையும் பிரமாவையும் சூரியனையும் உன்னையுஞ் சுவாதீனஞ்செய்வதற்கு நான் சக்தனன்றான். நரநாராயணர்கள் உங்களைப்போலும் சுவாதீனப்படுகின்றவர்களா? ஏனென்றால் காமராஜ மென்கிற மஹா பீஜாக்ஷரத்தை மானசீகமாக எப்பொழுதும் ஜபிக்கின்றவர்களாயும் அம் மந்திராதி தேவதையாகிய பராசத்தியைத் தியானிக்கின்றவர்களாயும் இருக்கிறபொழுது அந்தப் பகவதியினுடைய பாகவதர்களை வெல்லுவதற்கு நான் சக்தனேவேனோ ஒருபொழுதுமாகேன் என்னுடைய பாணங்கள் அவர்களை யொன்றுஞ்செய்ய மாட்டாவென்று மன்மதன் சொல்ல, ஓ மஹாநுபாவனே! நீ ஒன்றுஞ் சொல்லாதே, உனக்கு வேண்டிய வுபகரணங்களோடும் போவாய், சாதிப்பதற்குக் கூடாதவற்றைச் சாதிப்பதுதான் எனக்குச் சந்தோஷத்தையும் சிறப்பையுந் தரும். இந்தக் காரியத்தைச் செய்யவேண்டியவன் நீயே யென்று இந்திரன் சொல்ல மன்மதன் அதைத் தடுப்பதற்கஞ்சித் தரும குமாரர்களாகிய அந்த நரநாராயணர்கள் எந்தவிடத்திற் செய்வதற் கருமையாகிய தவத்தைச் செய்கிறார்களோ அந்தவிடத்தில் யாவருடனும் சென்றனன்.

என்று இவ்வாறு வியாசமுனிவர் அரசனுக்குச் சொன்னதைச் சூதபகவான் சவுனகாதியருக்கருளினார்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

இந்திரகிருத நரநாராயண தபோவிக்னம் முற்றிற்று.

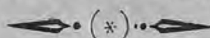
ஆ அத்தியாயம் ரு - க்குச் சுலோகம் (௨௬௬½)

ஹ்ரீங்காரார்ணவ கௌஸ்துபாயைநம:

ஆறும் அத்தியாயம்.

நர நாராயணாஶ்ரமே வசந்தாதி ப்ரவேசம்.

ஓ மஹாருஷிகாள்! இந்திரன் நர நாராயணர்களால் அவமதிப்படைந்து மன்மதனை யேவிய பின்னர் நடந்தசெய்திகளை எம்முடைய ஆசிரியர் கூறியவாறு கூறுகின்றேன் கேட்பீர்களாகவென்று சூதமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினர்:--

(க-ரு) ஓ அரசனே! மன்மதன் ஆச்சிரமத்துக்கு வருவதன் முன்னம் அந்த இமோத் பர்வதத்தில் வசந்தருதுவானது பிரவேசித்தது. அதுபிரவேசித்தமாத்திரத்தில் சகலவிருக்ஷங்களும் புஷ்பித்து அவைகளில் வண்டுக் கூட்டங்கள் நெருங்கின. மா மகிழம் முருக்கு திலகம் தேக்கு பனை இலுப்பைமுதலியமரங்கள் புஷ்பித்தன. அம்மரங்களின் நுனியிற்றங்கியிருந்த குயில்கள் மனோகரமாகக்கூவின. கொடிவகையான மலர்களெல்லாம் விகசித்தன. இன்னம் அநேகவிதமான விருக்ஷங்களெல்லாம் மலையைச்சூழ்ந்து பிரகாசித்தன. அங்குள்ள பிராணிகளெல்லாந் தங்கள் தங்கள் மனைவிகளிடத்தில் காமவிகாரங்கொண்டவைகளாய் மோகித்து மதத்துடன் கூடிக்கிரீடித்திருந்தன. நறுமணங்கமழ்ந்து நற்பரிசத்தைக்காட்டும் காற்றுகள் பலமுகத்திலும் மெல்லென வீசின. அங்குள்ள முனிவர்களுடைய இந்திரியங்களுங் கலக்கமுறத் தொடங்கின.

(சு-உஉ) அதன்பிறகு இரதிதேவிசமேதனாகிய மன்மதன் பதரிகாச்சிரமத்தில் அதிவேகமாய்ப் பிரவேசித்துத் தனதுபஞ்சபாணங்களைத் தொடுக்கத் தலைப்பட்டனன். கானத்திற் சமர்த்தர்களாகிய அரம்பைமுதலிய அப்சர ஸ்திரீகள் அந்த ஆச்சிரமத்தையடைந்து ஸ்வரத்தோடுங்கூடிய கானத்தைச் செய்தார்கள். அந்த நர நாராயணர்கள் மதுரமாகிய கானத்தையும் குயில்களுடைய நாதத்தையும் வண்டுகளுடைய ரீங்காரத்தையுங் கேட்டு அகாலத்திலுண்டாகிய வசந்த ருதுவையும் புஷ்பங்களோடுகூடிய வனத்தையும் பார்த்து ஆலோசிக்கத் தொடங்கினர். சிசிர ருதுவினுடையபூர்த்தியானது முடியவேண்டிய சமயமாயிருக்க அது இப்

நர நாராயணர்களுடைய ஆச்சிரமத்தில் வசந்தகாலமுதலியனபோதல்.

பொழுது முடிந்த தெவ்வண்ணம்? எல்லாப் பிராணிகளும் காமத்தினலே பீடிக்கப்பட்டுப் புத்தி சுவாதீன மற்றவர்களாய்க் காணப்படுகின்றன. இந்தக் காலதருமத்தினுடைய வித்யாச மெவ்வாறுண்டாயிற்று, இந்தக் காமவிகாரம் இப்பொழுது வரப்பட்ட காலமல்லவே யென்று நாராயணரென்கிற ருஷியானவர் கானவிலாசங்களை யெல்லாம் ஆச்சரியமாய்ப்பார்த்து நரனென்கிற ருஷியை நோக்கி ஓ சகோதரனே! இங்குள்ள விருக்ஷங்களெல்லாம் புஷ்பித்திருப்பனவாயும் குயில்களெல்லாங் கூவுகின்றனவாயும், வண்டுகளெல்லாம் நெருங்கி ரீங்காரஞ் செய்கின்றனவாயுங் காணப்படுகின்றன. இவைகளை நீயும்பார். இப்போது நல்ல வசந்த ருதுவென்கிற சிம்மமானது சிசிரருதுவென்கிற பயங்கரமுடைய யானையை முருக்கமலராகிய நகங்களால் கிரியதாகத் தோன்றுகிறது. ஓ தேவரிஷியே! இந்த ஆச்சிரமத்தில் செவந்த நிறமுள்ள அசோக விருக்ஷங்களே கைகளாகவும், கலியாண முருக்கமரங்களே பாதங்களாகவும், நீலநிறமுள்ள அசோகவிருக்ஷங்களே கூந்தலாகவும், மலர்ந்த தாமரைகளே முகமாகவும், கருநெய்தல்களே கண்களாகவும், பில்வபலங்களே தனங்களாகவும், குருக்கத்திமலர்களே தந்தவரிசைகளாகவும், பூங்கொத்துகளே காதுகளாகவும், கோவைப்பழங்களே உதடாகவும், செங்நெற்கதிர்களே நகங்களாகவும், ஆண்குயில்களுடைய ஓசையே துவனியாகவும், கடப்பமரங்களே ஆடையாகவும், மயிற்கலாபங்களே ஆபரணவகைகளாகவும், மல்லிகைவிருக்ஷங்களே ஒட்டியாணமாகவும், மதத்த அன்னப்பட்சிகளே நடையாகவும், புத்திரசீவாம்சமென்னும் விருக்ஷங்களே உந்திமுதல் நிதம்பத்தளவு முள்ள ரோமராசிகளாகவும் அமையக்கொண்டு யவ்வனவதியாகிய வசந்த லக்ஷ்மியானவள் வந்திருக்கிறாள். ஓ தேவரிஷியே! தவத்துக்கு விக்னஞ் செய்கின்றவளாகிய வசந்த மென்கிற மங்கையானவள் அகாலத்தில் வந்திருக்கிறார்கள். இதுவென்ன காரணம்? எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாகவிருக்கிறது. இதனை நீரும் யோசனைசெய்குவாய். தியானத்தைக்கெடுப்பதாகிய தேவஸ்திரீகளுடைய இசைகளுங் கேட்கப்படுகின்றன. இவைகளெல்லாம் நம்முடைய தவத்தைப் பங்கஞ் செய்யும்பொருட்டுத் தேவேந்திரனல் செய்யப்பட்டமாயையாகும். இது நிச்சயம். அவன்மாயையாக இல்லாமற் போகுமேயானல் வசந்த ருதுவானது காலமல்லாத காலத்தில் பிரவேசித்து மோகத்தை எப்படி யுண்டுபண்ணும்! முன்னர் நேரில் இடையூறு செய்

வதற் கஞ்சிப்போன அசுத்தவைரியாகிய இந்திரனாலே இந்தவிக்கினம் செய்யப்பட்டதே யன்றி வேறில்லை. இதோகாற்றுநல்லவாசனையுடையதாய்க் குளிர்ந்து மனோகரமாய் வீசிக்கொண்டு வருவதைப்பார்ப்பாய். இவையெல்லாம் இந்திரனுடைய செயலாகுமேயன்றி வேறொருவருடைய செயலாகமாட்டாதென்றறிவாய்.

(உ௩-௩௩) மகாத்மாவாகியும், திவ்ய தேஜஸுடையவராகியும் பிராமணசிரேஷ்டராகியு முள்ள நாராயணர் இவ்வண்ணஞ் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறபொழுது மன்மதன் முதலாகிய யாவருங் கண்களுக்குத் தோற்றமாய்வர, பகவானாகிய நரனும் நாராயணரும் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்த மனதுடையவரா யிருந்தனர். வந்தவர் யாவரெனின், மன்மதன் மேனகை அரம்பை திலோத்தமை புஷ்பதந்தி சுகேசி மகேஸ்வதை மனோரமை பிரமத்வரை கிருதாசி சந்திரப்பிரபா வித்யுன் மாலினி காஞ்சனமாலினி அம்புஜாக்ஷி என்று சொல்லப்பட்டவர்களாம். இவர்களை யல்லாமல் மாயையில்வல்லவர்களாகியும் புன்னகை நீங்காதவர்களாகியும் இசையில் குயில்போன்ற ஓசையுடையவர்களாகியுமுள்ள ஏனைய அப்சர ஸ்திரீகளும் சமீபத்தில்தோன்றினார்கள். அவர்களோ பதினாயிரத்து ஐம்பதின்பர். இவர்களேயன்றி மன்மதனுடைய சேனாசமுத்திரங்களும் வந்தன. நரநாராயணர்கள் அடுக் கடுக்காய் வருகின்ற ஸ்திரீசமூகங்களைப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தனர். திவ்யமாகிய ஆபரணங்களாலும் நறுமணங்கமழும் நல்லமலர்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களா யிருக்கின்ற அந்த ஸ்ரீகளெல்லாம் நர நாராயணருடைய சந்நிதானத்தை வந்தடைந்து நமஸ்கரித்து அவர்களை வஞ்சிக்கவேணுமென்கிற வெண்ணத்துட னெழுந்து தங்களுடைய அங்கங்களெல்லாம் நன்றாய்த் தோன்றும்படியாக அபிநயத்தோடு நடனஞ்செய்து காமாதிகுணங்களை விருத்திசெய்ய வல்ல சங்கீதங்களையும் பாடத்தலைப்பட்டனர். பகவானாகிய நாராயணரும் உங்களுக்கு அற்புதமாகிய நல்லவிருந்து செய்விக்கிறோமென்று சொல்லிவிட்டு, நாராயணர் தன்னுள் இந்திரன் நம்முடைய தவத்துக்கு விக்கினம் பண்ணவேண்டுமென்கிற இச்சையினால் ஏவப்பட்டவர்களாகும் இவர்களென்று சிறிதெண்ணிக் கோபத்தை யுடையவராய்த் தன்னுள் அடியில்வருமாறு எண்ணுகின்றார்:—

(௩௪-௩௮) இந்த அரம்பையர்கள் என்னரூபலாவண்யமுடையவர்களென்று இவ்விடத்துக்கனுப்பினான். இவர்களினுஞ் சிறந்த அழகுள்ளவர்களை நான் சிருட்டித்து என்னுடைய தபோபலத்தை

க் காண்பிக்கிறேனென்று நாராயணர் தன்னுடையதொடையைக் கையினாற்றட்டினர். தட்டியவுடன் சர்வாங்க லக்ஷணத்தோடுங் கூடிய ஒரு ஸ்திரீ வெளிவந்தனள், அவள்தான் ஊர்வசியென்னும் பெயருடையவளாயினள். அவளைத் தேவதாசிக ளனைவரும் பார்த்து மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்து நாணமுற் றிருக்கும்பொழுது முன்வந்த பதினாயிரத்து ஐம்பதின்மராகிய தாசிகளும், சங்கீதகானத்தைச்செய்து புன்னகைகாட்டி காணுதற்கரிய நானாவிதமான பழவர்க்கங்களைக் கையிற்றாங்கிக்கொண்டு அவர்களைச் சமீபித்து அஞ்சலிசெய்து வணங்கினார்கள். அந்தச்சமயத்தில் நாராயணர், பிரமன் ஊர்வசியைப்படைத்துத் தானே மயங்கியதுபோல் மயங்காமல் தாம்படைத்த ஊர்வசிக்கு ஏவற்பணிவிடை செய்யத் தன்னை நோக்கிவந்த தேவதாசிகள்போல் மறுபடியும் பதினாயிரத்து ஐம்பதின்மராகிய அப்சரஸ்திரீகளைச் சிருஷ்டித்தனர். அவர்களைத் தாமரை மலர்போலும் முகசோபை யுடையவர்களாகிய தேவலோக அப்சரஸ்திரீகள் பார்த்து நாராயணருடைய தபோமகிமையா லுண்டாக்கப்பட்ட இவர்கள்தான் காண்போரை மயக்கவல்ல அப்சரஸ்திரீகளாவார். இவர்களன்றி நாமல்லவென்று மிகவும் பிரமைகொண்டு புளகாங்கிதமடைந்து இது செய்யலாமென்கிற வெண்ணமுந் தோன்றாமல் அந்தநரநாராயணருடைய தபோமகிமைக்குவியந்து அவர்களைநோக்கி ஓ மகருஷிகளே! உங்களிடத்தில் மகிமையான தவம் எவ்வள விருத்கின்றதோ அவ்வளவு தயையுமிருக்கின்றது. எங்களுடைய கடைநோக்கமாகிய விஷபாணத்தால் எவன்தான் எரிக்கப்படாமற் போயினன். பூஜ்யர்களாகிய உங்களுடைய இருதயந்தான் எங்களால் யாதொருகளங்கத்தையு மடையாமலிருக்கின்றன. மகருஷிகளாகிய நீங்கள் நரஹரியினுடைய பரமாம்சீபூதர்களென்றும், சமதமாதி குணங்களுக்குக் கடலாகவிருக்கின்றவர்களென்றும் அறிந்திருந்தும் நாங்களனைவரும் இந்திரனுடைய காரியார்த்தமாகவந்தோமேயன்றி உங்களுடைய தரிசனநிமித்தம் இங்கு வந்தவர்களல்லர். துர்க்குணமுடையராய்வந்த வெங்களுக்கு உங்களுடைய தரிசனம் எந்தப் புண்ணியபாக்கியத்தினாற் கிடைக்கப்பெற்றோமோ அதுதெரியவில்லை. அபராதமுடையவர்களாயிருக்கின்ற எங்களிடத்தில் உங்களுக்குக் கோபமுண்டாகவேண்டும். அதுவுண்டாகாமலும் சபிக்காமலும் எங்களைவேறாக வெண்ணாமலும் உங்களுக்குரிமை யானவர்களாகவே அங்கீகரித்து விருந்திடவேண்டுமென்று கூறியதை எண்ணுந்தோறும் மிகுந்த ஆச்சரியமுண்டா

கிறது. மகான்களாகிய பண்டிதர்கள் பாவபலனைக் கொடுப்பதாகிய சாபத்தினால் தாம் செய்யுந் தபசுக்கு நாசத்தைச் செய்துகொள்ள மாட்டார்கள். ஏனெனில் சபிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணம் வந்த பொழுதே கோபமுண்டாகின்றது. அது வுண்டானபொழுதே தவத்துக்கு நஷ்டமுண்டாகின்றது. ஆகையாற் சபியார் என்று தங்களைக் கோபத்தினால் அவர்கள் சபிக்க வண்ணம் பலவாறாகத் தோத்திரஞ் செய்யும்பொழுது தபோவிசேஷத்தினாற் பிரகாசிக்கின்ற காந்தியைப் படைத்த சரீரமுள்ளவர்களாயும் காமாதி குணங்களைச் செயித்த வீரர்களாகியு மிருக்கின்ற நரநாராயணர்கள் அந்த ஸ்திரீகளுடைய விநயவார்த்தைகளைக்கேட்டுச் சந்தோஷித்தர்களாய் முக மலர்ந்து ஓ அப்சர ஸ்திரீகளே! உங்களுக்கு வேண்டிய அபீஷ்டங்களைச் சொல்லுங்கள். நாங்கள் சந்தோஷகரமாகக்கொடுக்கின்றோம். ரமணீயமாகிய நேத்திரத்தை யுடையவளாகிய இந்த ஊர்வசியை உங்களுக்குப் பரிசாகக் கொடுக்கின்றோம். இவளை யழைத்துக்கொண்டு இப்பொழுதே உங்களுடைய சுவர்க்கலோகத்துக்குப் போய்வாருங்கள். அவ்விடத்துக்குப்போன பின்னர் இந்திரனைப்பார்த்து ஐயா! நரநாராயணர்கள் நீங்கள் செய்தவுபகாரத்துக்கு உங்களுக்கு சந்தோஷமுண்டாக இந்த ஊர்வசியைக்கொடுத்துத் தேவர்களுக்கெல்லாம் மங்களமுண்டாகுகவென்று கூறினார்களென்று சொல்லுங்கள். ஓ நங்கைமார்களே! இனி உங்களிஷ்டப்படிப்போகலாமென்று விடைதந்தனர்.

(௭௭-௫௮) அவர்கள் வாய்மொழியைக் கேட்ட அந்த ஸ்திரீகள் ஓ மஹானுபாவரே! தேவஸ்ரேஷ்டராகிய ஓ நாராயணரே! நாங்கள் மிகுந்த பயபக்தியோடும் சந்தோஷத்தோடும் உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை யடைந்தோம். இனி நாங்கள் எவ்விடத்துக்கும் போகமாட்டோம். தேவரீர் உங்களபீஷ்ட மென்னவென்று கேட்டீரல்லவா? அதுபோல ஓ நாதரே! மனக்களிப்புடையவர்களாய் நாங்கள் கொண்டிருக்கும் அபீஷ்டத்தைக் கொடுப்பீராகில் அதனைச் சொல்லுகிறோம். ஓ தவசிரேஷ்டரே! என்னையெனில் தேவரீர் எங்களுக்கு நாயகராகவேண்டும். நாங்கள் உம்மை அனுபவிப்பதற்குப் பிரீதியுடையவர்களாக விருக்கிறோம். உங்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்கிறோம். இந்த வரங்களைக் கொடும். எங்களுக்குப் பதிலாக உம்மால் சிருட்டிக்கப்பட்ட அழகிய நேத்திரத்தையுடைய இந்த ஊர்வசி முதலிய ஸ்திரீகள் சுவர்க்கத்துக்குப் போகும்படி ஆஞ்ஞைசெய்யும். தேவலோகத்தி லிருந்துவந்த இப்பதினயிரத்து

ஐம்பதின்மர்களாகிய ஸ்திரீகள் இவ்விடத்திற்றானே யிருக்கவேண்டும். ஓ மாதவரே! எங்கள் மனோரதப்படியே அநுக்ரகஞ் செய்யும் முன் எங்களுக்குக் கொடுத்த வாக்கைத்தவறுதல் செய்யவேண்டாம். சத்தியத்தில்நில்லும். காமாதுரர்களாயிருக்கின்றஸ்திரீகளுக்கு ஆசையைக் காட்டிக்கொடுப்பது பாவமென்று தர்மவித்துக்களாகிய தத்துவ தரிசிகளால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாங்கள் பூர்வ புண்ணிய விசேஷத்தால் சுவர்க்கத்திலிருந்து வந்து உம்மிடத்தி லன்புடையவராகவு மிருக்கின்றோம். சமர்த்தராயிருக்கின்ற நீர் எங்களை விடும்படியான வெண்ணங்கொள்ளக் கூடாதென்று பிரார்த்திக்க, நாராயணர் அழகிற் சிறந்த ஸ்திரீகளே! நான் அநேக வருடகாலம் நிறைந்த தவத்தைச் செய்துள்ளேன், இந்திரியங்களைச் செயித்தவனுயுமிருக்கின்றேன். ஆகையால் இப்பொழுது எவ்வாறு தபோபங்கத்தைச் செய்யத்தக்கவனாவேன். பரமசுகத்தையும் தருமத்தையுங் கெடுப்பதாகிய காமசுகத்தி லெனக்குப் பிரியமில்லை. பாவசம்மந்திகளாயுள்ள ஆத்மகோடிகளால் சகசமாய் விரும்பப்பட்ட இந்திரிய விஷய சுகத்தை இந்திரியவர்ச்சிதனாகிய புத்திமான் எப்படி விரும்புவானென்றுகூற, அப்சரஸ்திரீகள் சத்தமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட பஞ்சதன்மாத்திரைகளால் விளையுஞ் சுகங்களில் பரிசசுகமே சிரேஷ்டமான சுகம். ஆனந்த ரசத்தை மூலமாகவுடைய அந்தப் பரிச சுகத்தைக் காட்டிலும் சுகமென்பது வேறேது ஒன்று மில்லையே. ஓ மஹாப்பிரபோ! ஆகையினல் எங்களுடைய வார்த்தையைப் பெரும்பாலும் அங்கீகரித்தல் வேண்டும். நீர் இந்திரிய சுகங்களை இப்பொழுது பரிகரித்துப் பின்சுவர்க்கத்திலடையப் படுவதும் இந்திரிய சுகந்தானே! அந்தச்சுகம் இவ்விடத்திற்றானே வந்திருக்கும்பொழுது அதனை நன்று யநுபவித்து இந்த மலையிலேயே யிருக்கலாமன்றோ. நீர் ஓர்கால் சுவர்க்கத்தையே யபேக்ஷிப்பீராயின் அது இதற்குச் சமானமானதன்று. ஆகையால் சுககரமாகிய இவ்விடத்தில் இந்த அப்சரஸ்திரீகளோடுமிருந்து நல்ல சுகத்தை யநுபவித்திருமென்று கூறினர்களென்று வியாசர் அரசனுக் குரைத்ததைச் சூதபகவான் முனிவர்கட்குக் கூறினர்.

ஆறும் அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஹ்ரீங்கார மந்திர ஸர்வ ஸ்வாயை நமஃ.

ஏழாம் அத்யாயம்.

* நாராயண:கிருத சம்சாரதத்வ விசாரம்.

சூதபகவான் ஓ மஹருஷிகாள்! இதுகாறும் நாராயணருடைய தவத்தைக் கெடுக்குமாறு இந்திரன் மன்மதனையும் அப்சரஸ்திரீகளையுமனுப்ப நாராயணர் அவர்களைப்போல் தான் படைத்து வந்தவர்களை நாணும்படியாகச்செய்ய அவர்கள் நாணமுற்று உங்களை விட்டுப் போகோமென்று சொல்லியவரையிற் சொல்லி வந்தோம். இனி நாராயணரால் சொல்லப்பட்ட சம்சார நிந்திதையைக் கேளுங்களென்று சொல்லலுற்றனர்.

(க-கஉ) வியாசமுனிவர் கூறுகின்றார். ஓ அரசனே! நாராயணர் அந்த ஸ்திரீகள் உங்களைவிட்டுப் போகோமென்று சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு நாமிப்பொழுது என்ன செய்யலாமென்று சிந்தித்து இது நமக்கு அகங்காரத்தினுல் வந்த துக்கம். இதற்கு விசாரமேன். தீயகுணங்களில் முதன்மையாகக் கூறப்பட்ட அகங்காரமானது தவத்தைக்கெடுப்பதற்குக் காரணமாயுள்ளது. இதனை மகத்துக்கள் சம்சாரமாகிய விருக்ஷத்துக்குப் பீஜமென்று சொல்லுகின்றனர். நாம் இந்த ஸ்திரீகளுடைய வரவைப்பார்த்து ஏன் மௌனத்தை யடைந்திராமற் போனோம். அப்படி யிராமையினுல் துக்கங்களுக்கெல்லாம் பாத்திரமாயிருக்கின்ற தாசிகளுடைய கூட்டமானது நம்மைச்சேர்ந்தது. அதுவுமல்லாமல் நாம் ஸ்திரீகளை யுண்டுபண்ணி நம்முடைய தவமாகிய தர்மத்தை நாசமாக்கிக் கொண்டோம். தேவஸ்திரீகளோ வென்றால் இப்பொழுது காமபீடிதராய் நம்மைப் பாதை பண்ணுவதற்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றார்கள். சிலந்திப் பூச்சியைப்போல் நாம் செய்த இந்த ஜாலம் நமக்கே தீங்கைச் செய்யவும் திண்ணியபாசம்போல் நம்மைக் கட்டுண்டிருக்கச் செய்யவுமாயிற்று. நாம் இனிச் செய்யவேண்டியவை என்ன? அன்றி இவ்வாறு சிந்தாகுலப் படுவதைவிட்டு இந்த ஸ்திரீகளை விட்டுவிடுவோமாயின் இவர்களெல்லாந் தங்களபீஷ்டம் நிறைவேருமற் போனபடியினுல் நம்மைச் சபிப்பார்கள். நாம் கோபஞ்செய்வோமாயின் அது தாபத்தை யுண்டாக்கு மல்லவா? அன்றியும் காமத்துக்கு இரண்டாவது சத்துருவாயுள்ளதல்லவா? ஆகையால் இந்த ஸ்திரீகளிடத்தில் நாம்கோபத்தைக்

காட்டாமல் இவ்விடத்தினின்று நீங்கி ஏகாந்தத்திலிருந்து தவத்தை யநுட்டிப்போமென்று தம்முளாலோசித்து சுகோற்பத்திக்குச் சாதனமாயுள்ள சித்தத்தில் விசாரஞ்செய்தனர்.

உலகத்தில் காமத்தினும் லோபத்தினும் அதிகமான தீங்கையுடையது கோபம். கோபமுடையவன் பிறருக்குப் பிராணனைப் போக்கடித்துங்கொள்வதாகிய இம்சையை விளைவிப்பான். ஆகையால் அதுஎல்லாப் பிராணிகளுக்குந் துக்கத்தைக் கொடுப்பது. அன்றியும் நரகமென்கிற உத்தியானவனத்துக்கு நடபாவியாயுள்ளது. மேலும் மரங்களொன்றோடொன்று உராய்தலினுலுண்டாகும் நெருப்பு அந்த மரங்களையே எப்படி எரித்து விடுகிறதோ அப்படியேகோபம் நம்மிடத்திலேயேதோன்றி நம்மையே சுட்டெரித்துவிடுமென்று மிகவும்வியாகுலமுடையவராயிருக்கின்ற தமையனுக்குத் தம்பியாகிய நரன் சொல்லத்தொடங்கினான்.

(௧௩.-௩௩) ஓ ஞானவானாகியநாராயணரே! கோபத்தையடக்கும், கெடுக்குந் தீயகுணங்களுக் கெல்லாம் பெரிதாகிய அகங்காரத்தை நிவிர்த்தித்து சாந்த பாவத்தை யடையும், பூர்வத்தில்அகங்கார தோஷத்தினால் தேவவருடத்தில் ஆயிரம் வருடம் பிரகலாதனென்கிற அசுரனோடு யுத்தஞ்செய்து நம் மிருவருடைய தவமும் நஷ்டத்தை யடைந்திருக்கிற தல்லவா? ஓ தேவ ஸ்ரேஷ்டரே! அந்த யுத்தம் நடந்த விஷயத்தில் மிகுந்த துக்கமும் உண்டாய் விட்டதன்றோ? ஆகையினால் கோபத்தைவிட்டுச் சாந்தராய் விடுமென்று நரனென்பவர் கூறினார். ஜனமேஜயன் வியாசர் கூறியதைக்கேட்டு ஓ முனி சிரேஷ்டரே! எனக்கிது சம்சயமாயிருக்கிறது. விஷ்ணு பக்தனாகியும் சாந்த சித்தனாகியும் மகாத்மாவாகியு மிருந்த பிரகலாதன் பூர்வம் இந்தநாராயணரிடத்தில் என்ன காரணமாயுத்தஞ்செய்தான்? இந்த நரநாராயணரென்கிற மகருஷிகள்தாம் ஏன் யுத்தஞ் செய்தார்கள்? சாந்தசித்தமுடைய இந்த இருடிகளுக்கும் அசுரனாகிய அந்தப்பிரகலாதனுக்குஞ்சந்தி எப்படியுண்டாயிற்று? இவ்விருவரும் என்னவிதமான யுத்தஞ் செய்தார்கள்? பிரகலாதனை விசாரிக்குமிடத்து அவன் மிகவுந் தர்மாத்மாவென்றும் ஞானத்மா வென்றும்விஷ்ணுபக்தனென்றுந் தெரியவருகின்றது. நரநாராயணரென்கிற ருஷிகள் அந்தப் பிரகலாதன் போலவே சத்வகுணத்திலேயேயிருக்கின்றவர்களென்று தேவரீர் சொல்லிவந்ததனால் தெரியவரு

கிறது, இவ் விருவருக்குமே விரோதமுண்டாய்ப் போர் நேரிட்டிருக்குமானால் அவர்கட்குத்தவத்தினாலுந் தருமத்தினாலுஞ் சரீரத்துக்குச்சிரமம் வுண்டானதேயன்றி வேறென்ன பிரயோசன முண்டாயிற்று. அந்தச் சத்தியயுகமாகிய கிருதயுகத்திலேயும் செபமுந்தவமும் நடந்திருக்குமென்பது எப்படி? சாதுவிருத்தியி லிருப்பவர்கட்கு யுத்தம் நேரிட்டதென்றால் அப்பொழுது கோபத்தினாலும் அகங்காரமுதலியவற்றாலுஞ் சூழப்பட்ட சித்தவிருத்தியுண்டாயிருக்குமே? தத்துவ ஞானிகளென்று சொல்லப்படுவோர் ஜயிக்கவேண்டியவைகள் அவைகள் தாமே! அகங்காரமாகிய அங்குரத்தைவிட்டுக் கோபமுதலியவைகள் வரமாட்டா தல்லவா ? அதுபோலவே காமக்குரோத முதலியவைகள் அகங்காரத்தினின்றுந் தோன்றியவை தாமே. சூரியோதயத்தில் அந்தகார மெப்படி யில்லையோ அப்படி அகங்காரவுதயத்தில் ஆயிரங்கோடி வருடம் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் தேடிய தவமாகிய புண்ணியமு மிருக்கமாட்டாது.

அங்ஙனமிருக்கப் பிரகலாதனும் நாராயணரும் யுத்தம்பண்ணினரென்றால் அவர்கள் இவ்வுலகில் தீர்க்க காலமாய்ச் செய்த புண்ணியங்க ளெல்லாம் வியர்த்தந்தானே! பிரகலாதனவது அரசன், சாந்தர்களாகிய நர நாராயணர்கள் ருஷிகள், இவர்கள் தவத்தைவிட்டு எப்பொழுது யுத்தஞ்செய்தார்களோ அப்பொழுதே சாந்தமும் செய்ததவமும் எவ்வண்ணம் நிலைத்திருக்கும்! சத்வகுணத்தோடுங் கூடினவர்களாகிய இவர்களாலேயே அகம்பாவத்தைச் செயிப்பதற்குக் கூடாமற்போகுமானால் நம்மையொத்தவர்கட்கு அகங்காரநாசம் ஆகவில்லைஎன்பதில் என்னவாதமிருக்கின்றது. (நம்மால் முடியவே முடியாது) ஆகவே இம்மூன்றுலகத்திலும் அகங்காரத்தை விட்டவ னெவனுமில்லை. அந்த அகங்காரத்தினால் விடப்பட்டவனும் பெரும்பாலு முன்னுமில்லை பின்னுமில்லை. தொழுவாகிய விலங்கி லகப்பட்டவனும் ஓர்காலத்தில் விடுபடுகிறான். அகங்காரமாகிய விலங்கிலகப்பட்டவன் ஒருபொழுதும் விடுபடுகிறதேயில்லை. தாவரசங்க மாத்மகமாயுள்ள எல்லாவுலகும் அகங்காரத்தினாலேயேமூடப்பட் டிருப்பதனால் மலமூத்திரங்களினால் அருவருக்கத்தக்கதாயிருக்கிற இந்தச் சம்சாரத்தில் பிரமித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது இயல்பாகவிருக்கின்றது. அது இயல்பாகவே அஞ்ஞானத்தினால் சூழப்பட்டசம்சாரத்தி லிருப்பவனுக்குப் பிரமஞானம் எப்படியுண்டாகும்! மகான்களும் காமக் குரோதாதிகளோடு கூடியிருக்கின்றவர்

களேயென்று மீமாஞ்சகருடைய வுண்மையானமதம். அதுதான்பிர காசமாய் எனக்குந்தெரிகின்ற வுண்மை. மகான்களுடைய கதியே அப்படியாகுமானல் இக்கலியுகத்தில் நம்மனேருடைய கதியைச் சொல்லவேண்டுமா! ஓ அரசனே! நானென்றுசொல்லுகிறேன், காரிய மானது காரணத்தினல் எப்படி பின்னப்படும். படமாட்டா?

(௩௪-௫௫) எங்ஙனமெனின், கடகமுதலாகிய காரியங்கள் காரணமாகிய பொன்னினற் கெடுமென்பாருமுண்டா? ஆகவே காரணமாகியபொன்னிருக்குமளவும் அதன்காரியமாகிய கடக குண்டலாதிகளு முண்டென் றறிவது போலும்? நூல் மயமாகியவஸ் திரம் அந்நூலில்லாதொழியின் வஸ்திரமேதென் றறிவதுபோலும், காரணமாகிய அகங்காரங்கெடாதிருக்குமளவும் காரியமாகிய காமக் குரோதாதிகளிருக்குமெனவும், அகங்காரமயமாகிய காமக்குரோ தாதிகள் அவ் வகங்காரமில்லாதொழியின் அவைகள் எங்ஙனமிரு க்குமெனவும் அறியற்பாலது. இதனல் பொன் காரணம், கடகமுத லியவைகள் காரியமெனவும், நூல் காரணம் வஸ்திரங்காரியமென வுந் தெற்றென அறியவருவதுபோல் அகங்காரங் காரணமெனவும், காமக்குரோதாதிகள் காரியமெனவும் அறிந்து எங்கே காமாதிகுண ங்க ளிருக்கின்றனவோ அங்கே அகங்காரமிருக்கின்றதெனவும், எங்கேகாமாதிகுணங்கள் வெளிப்படவில்லையோ அங்கே அகங்கார மில்லை எனவும் அறியற்பாலது. இந்த விசாரத்தால் பிரகிருதிகுண சம்பந்தமாயிருக்கின்ற திரணமுதல் ஸ்தம்ப பரியந்தமாயுள்ள சகல சகத்தும் அகங்காரத்தினின்றுந் தோன்றியதாகலான் அகங்கார காரியமாகிய காமக்குரோதாதிகள் ஒருவரையும் விடமாட்டாவென் றும், அவை விடக்கூடாதனவாகவே தவமுதலியன ஒருவர் இயற் றியபோதிலுங் காமக்குரோத அகங்காரமுதலியவைகள் நசித்துப் போயிற்றென்று அறியற்பாலதன்றெனவும், மற்றென்னெனின் தவ முதலியனவியற்றுங்கால் அவை யடங்கிநின்று அவைதோன்றும் இடம்வந்துழி வெளிப்பட்டுவருவனவெனவும் ஐயமின்றி அறியற் பாலனவாம்.

ஓ அரசனே! முனிவர்களும் இந்தச்சம்சாரத்தில் துன்பத்தை யடைந்தவர்களாய்ச் சஞ்சரிக்கின்றூர்கள். மூன்றுலகத்திலும் இப் படிப்பட்ட மாயாகுணங்களினின்றும் விடுபட்டவராயும், சாந்தத் தையடைந்திருக்கிற மனதையுடையவராயும், பேரின்ப சாகரத்தில்

நிலைபெற்றவராயு மிருக்கப்பட்ட புருடர் எவருமில்லை. காமக்குரோ தாதிகளும் தேகத்தோடு கூடியிருக்கின்றவர்களை விடுகிறதில்லை. ஒரு வன் வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் அத்தியயனஞ்செய்து புராணங்களையெல்லாம் ஆராய்ந்தும் வனிதாதி விஷயங்களில் பற் றுள்ளவனுகவே யிருந்து தீர்த்தயாத்திரை தானம் தேவதாபூஜை வேதாத்தியானம் இதுபோலுமுள்ள கர்மாநுஷ்டானங்களைச் செய் வானுயின் அவன் திருடனைப்போற்செய்கிறவனுவான். முன்னர் கிருதயுகமுதலிய மூன்று யுகங்களிலும் சர்வசாஸ்திரசம்பன்னரா யிருந்தவரும் காமக்குரோத முதலியவைகளோடு கூடினவராகவே யிருந்தார்களன்றி அந்தக் குணங்களையொழித்து சாந்தவிருத்தியி லிருந்தவரல்லர். அந்தச் சர்வசாஸ்திம்ரசபன்னமான குணங்களெல் லாம் கெட்டுப்போயிருக்கின்ற இக்கலியுகத்தில் அந்தவிசார மெற் றுக்கு இந்தக் கலியுகத்தில் எப்பொழுதுந்துரோகமும் விரோத மும் லோபமும் கோபமும் நிறைந்திருக்குமென்பது சித்தம். எந்த யுகத்திலும் சம்சாரலக்ஷண மாத்திரம் இத்தன்மையாகவே யிருக் கின்றது. இந்தவிஷயத்தில் விசாரம்பண்ணுவது யுக்தமாகக் காணப் படவில்லை. குரோதம் விட்டவர்களாயும் பொறுமையற்றவர்களா யும் மாச்சரியமில்லாதவர்களாயும் உலகத்தார்க்குச் சாக்ஷிபூதமாயு முலாவிக்கொண்டிருந்த மகான்கள் இப்பொழுதே தேடத் தக்கவர் களாக விருக்கின்றூர்கள். மதம் முதலியகுணங்களை விட்டவர்களா யும் இந்திரிய நிக்ரகமுடையர்களாயும் சதாசார சம்பன்னர்களாயு மிருக்கிற புண்ணியசாலிகளே தன்யர்கள். அவர்கள்தாம் மூன் றுல கத்தையுஞ் செயிக்கத்தக்கவர்கள். இப்பொழுது மகாத்மாவாகிய என் தகப்பனுருடைய பாதகத்தை நினைத்து வருத்தப் படுகின் றேன். தப்ஸ்வியாகிய மகருஷியினுடைய கண்டத்தில் ஒருகுற்றமு மில்லாமலே இறந்துபோன பாம்பைச் சுற்றினூர். ஓ வியாசரே! அத ஞல் அவருக்குண்டாகிய பாவத்தைப்போக்க என்னுல் என்னபரி காரஞ் செய்யவேண்டுமோ அது என்மனதிற் றேன்றவில்லை. என் பிதா செய்ததை யோசிக்குங்கால் மதுபானஞ்செய்ய அபேக்ஷித்த வன் தனக்குவரும் அபாயத்தை எப்படியறியானே அவன்போ லறி யாதவராயினூர். அவர் நரகத்துக்குப் பயப்படாமலே நிந்தையான கிருத்தியத்தைச் செய்துவிட்டார்.

என்பிதாவினுடையசெய்தி நிற்க. நீர் சொல்லிவந்தபிரகலாத னேடு நரநாராயணர்களுக்கு யுத்தமெப்படி நேரிட்டது. அதை

விவரமாகச்சொல்லவேண்டும். பிரகலாதன் பாதாளத்திலிருந்து எப்படிவந்தான்? அவனுக்கும் சரஸ்வதிநதிக்கரையிலுள்ள பதரிகாச்சிரமத்தில் வசிக்குஞ்சாந்தர்களாகிய நரநாராயணர்களுக்குந் திரவிய நிமித்தியமாகவா, ஸ்திரீநிமித்தியமாகவா யுத்தம் நேரிட்டது? ஒரு பொருளிலும் இச்சையற்றிருக்கிற அவர்கள் ஒரு காரணமுமில்லாமலா பெரிய யுத்தத்தை நடத்தினர்கள்? தர்மாத்மாவாகிய பிரகலாதனுக்கு அவர்கள் மிகவும் பெரியோர்களென்று தெரிந்திருந்தும் அவன் அவர்களோடு எப்படி யுத்தஞ் செய்தான்? ஓ வியாசரே! இவைகளெல்லாம் காரணங்களோடு கேட்க அபேக்ஷித்திருக்கிறேனென்று வியாசமுனிவரைப் பிரார்த்தித்ததாகச் சூதபகவான் முனிவர்கட்குக் கூறினர்.

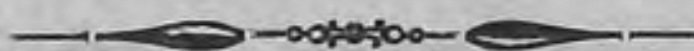
ஏழாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

உ

ஹ்ரீங்கார பர சௌக்யதாயை நம:

எட்டாம் அத்யாயம்.

பிரகலாத நாராயண சமாகமம்.*

(க-சூ) சூதர் கூறுகின்றார்:—ஓ மஹாருஷிகாள்! வியாசபகவான் அரசனுடைய விண்ணப்பத்தைக்கேட்டுத் தன்னிருக்கைக்குப்போயினர். அவர் போன பின்னர் தர்மாத்மாவாகிய ஜனமேஜயன் தன் பிதாவாகிய பரிக்ஷித்தினுடைய சித்தத்தைப் பாவரூபமாகவெண்ணி மிகவுந் துக்கத்தையடைந்து நம்முடையபிதாபிரமருஷிக்குச்செய்த அவமானத்தால் விளைந்த சாபத்தினல் சர்ப்பந்தீண்டப்பட்டு விடமேறி ஸ்நானதான முதலியன வொன்றுமின்றி உப்பரிகையிலிறந்து யமலோகத்துக்குப்போய் அங்கும் இங்குண்டாகிய பாவவிளைவால் நரகத்தை யடைந்தனரல்லவா? அவரை நாம்கரையேற்றவேண்டும். ஏனென்றால் எந்தப்புத்திரன் புத் என்கிற நரகத்தினின்றுந் தன்

---

* பிரகலாதனும் நாராயணரென்கிற ருஷியும் சந்தித்தல்.

தகப்பனைக் கரையேறச் செய்கின்றானோ அந்தப் புத்திரனுக்குத்தான் புத்திரனென்கிற பேரானது உண்மையாகச் சொல்லக்கூடுமென்று பெரியோர் கூறுகின்றனரென்று பிதாவினுடைய கதியைக் குறித்து மனக்கவலையையும், பயகம்பனத்தையு மடைந்து துக்கித்திருக்குஞ் சமயத்தில் வியாசர் கிருகத்தினின்றும் வருவதைப்பார்த்து எதிர்சென்று வணங்கி ஆசனமளித்து நரநாராயணருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க வியாசர் சொல்லத்தொடங்கினர், அதனைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

(எ-கூஉ) குரூரனாகிய இரணியகசிபு என்கிற அசுரன் நரசிங்க மூர்த்தியினா லெப்பொழுதுகொல்லப்பட்டானோ அப்பொழுது அவனுடைய குமாரனாகிய பிரகலாதன் பட்டாபிஷேகமுடையவனாய்த் தேவர்களாலும் அந்தணர்களாலும் கொண்டாடப்பட்டு வாழ்ந்திருந்தனன். அப்பொழுது உலகில் அரசரெல்லாம் நீதிகளைச் சிரத்தையோடு நடத்திவர அந்தணர்கள் தவம் சத்கருமானுஷ்டானம் தீர்த்தயாத்திரை முதலியவற்றில் தவறாமலும், வைசியர் பிறர் பொருளுந் தம்பொருள்போ லெண்ணிச் செய்தலாகிய வாணிபத்திலும், சூத்திரர் மூன்று வருணத்தாருக்குரிய பணிவிடைகளிலுந் தவறாதிருந்தனர். பின்னர், நரசிங்க மூர்த்தியினால் பாதாளலோகத்தில்தாபிக்கப்பட்டு அவ்விடத்திலிருந்தே பிரஜைகளைக்காத்து அரசபரிபாலனஞ் செய்து வந்தனன்.

பின்னர், ஒருசமயம் பிருகு புத்திரராகிய சவனர் புண்யப்ரதமாய் விளங்கும் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்வதற்கு யாத்திரையாகப் போகும்போது ரேவாநதியைப்பார்த்து அதில் ஸ்நானஞ்செய்து அந்நதியைத் தாண்டுகிற சமயத்தில் பயங்கரமாகிய விடத்தோடுங்கூடிய ஒருசர்ப்பமானது கவ்விப் பாதாளலோகத்தை யடைந்தது. அப்போது அந்தச் சவனர் திகிலடைந்து தேவசிரேஷ்டராகிய நாராயணரை ஓ ஜனார்த்தனா! தேவதேவா! புண்டரீகாக்ஷா! இந்தவிஷத்தைப் போக்கடிக்கவேண்டு மென்று தோத்திரஞ் செய்தமாத்திரத்தில் விஷச்சுவாலை யடங்கிப்போனதுமல்லாமல் பாதாளலோகபரியந்தம் போனதனா லுண்டாகிய துக்கமும் நீங்கிப்போயிற்று. அப்பொழுது அந்தச் சர்ப்பமானது இனி இந்தருஷி நம்மைச் சபிப்பானென்று பயந்து விட்டுவிட்டது. பின்

னர் அந்தச்சவனர் அங்குள்ள நாகராலும் அசுரராலும் நாககன்னிகைகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டு வாழ்ந்திருந்தனர்.

ஓர் நாள் அந்தருஷியைத் தர்மசிந்தனையுள்ள பிரகலாதனுகிய அசுரேந்திரன் பார்த்து அர்க்கிய பாத்தியாதிகள் தந்து பூஜித்து அவரைநோக்கி நீர் இவ்வுலகில் எப்படிவந்தீர்? அசுரத் துவேஷியாகிய இந்திரன் என்னுடைய ராஜ்யத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற இச்சையா லனுப்ப நீர் வந்தீரா? உண்மையைச்சொல்லுமென்று கேட்க, மகருஷி ஓ அரசனே! இந்திரனுல் எனக் காகவேண்டிய காரியமென்ன? நா னவனுக்கு ஏவலாளியா? உன்னுடைய நகரத்தில் தூது வருவதாகிய தொழிலையா செய்யவந்தேன்? ஓ அசுரேந்திரா! என்னைப் பிருகுவம்சஸ்தனுகவும், தர்மாநுஷ்டான பரனுகவும், என்னுடைய இச்சையினுல் வந்தவனுகவும் அறிந்துகொள்வாய். என்னிடத்தில் வேறுசந்தேகங் கொள்ளவேண்டாம். ஆனுல் என்னுடைய விருத்தாந்தம் ஒன்றுளது. யான் ஸ்நானநிமித்தமாக நதியை யடைந்தபொழுது சர்ப்பத்தினுல் பிடிக்கப்பட்டு இவ்விடம்வந்தேன். அப்பொழுது யான் செய்த விஷ்ணுஸ்தோத்திரத்தினுல் அந்தச்சர்ப்பமாணது விஷமில்லாத தாயிற்று. நானும் அந்தச் சர்பத்தினின்றும் விடுபட்டேன். ஓ ராஜேந்திரனே! இவ்விடத்தில் விஷ்ணுபக்தனுகிய எனக்கு அந்த விஷ்ணுபக்தனுகிய உன்னுடைய தரிசனமுங் கிடைத்ததென்று கூறியபொழுது, பிரகலாதன் அவருடைய மதுரமாகிய வார்த்தைகளைக்கேட்டு மிகுந்த அன்புடனே ஐயா முநி சிரேஷ்டரே! தீர்த்தமகிமையைக் கேட்க விருப்பியிருக்கின்றே னுகையால் பூமியிலும் பாதாளத்திலும் அந்தரமார்க்கத்திலும் உள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்க ளெவைகளோ அவைகளையெல்லாம் விரிவாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டனன்.

ஓ அரசனே! மனம் வாக்குக் காயமென்கிற மூன்றுகரணங்களுஞ் சுத்தமாக விருக்கப்பெற்றவர்களுக்குச்சுத்தமாயுள்ள தீர்த்தமானது ஒவ்வோர் காலடிதோறு மிருக்கிறது. அந்த மூன்றுகரணமுஞ் சுத்தமில்லாதவர்களுக்குக் கங்கையும் புழுக்களோடு கூடிய அசுத்தமுடையதேயாகும். முன்னர் பாவமில்லாமலிருக்கிற சுத்தமான மனது ஒருவருக் குண்டாகுமேயானுல், அவர்கட்கு எந்தத் தீர்த்தங்களும் பரிசுத்த முடையவைகளாகவே யிருக்கும். கங்கா தீரத்தில் நகரங்களும் அநேக கிராமங்களும் ஆயர் முதலியோர்பாடி

களும் சிற்றார்களு மிருக்கின்றன. அதுவுமன்றி வேடர் வலைஞர் ஊணர் மிலேச்சர் முதலியோருடைய குடிகளுமிருக்கின்றன. அவர்கள் சிவசொரூபமாகிய கங்காதீர்த்தத்தில் எப்பொழுதும் ஸ்நானமும் எப்பொழுதும் பானமுஞ்செய்கிறார்கள். ஓ அரசனே! அவர்களெல்லாம் ஒருகாலமன்றி மூன்றுகாலமும் ஸ்நாந முதலியவற்றைச் செய்தவர்களா யிருந்தபோதிலும் அவர்களில் ஒருவனாவது மனோசுத்தம் பெற்றிருப்பனோவென்றால் ஒருவனும் பெற்றிருக்கமாட்டான். ஆகையால் பிரபஞ்சவிஷயங்களால் கெட்டிருக்கும் மனமுடையவர்களுக்குத் தீர்த்தத்தினுடைய பலனேது! என்றால் இந்திரியவிஷயங்களில் மயங்கிக்கிடக்கும் அவர்களுக்குத் தீர்த்தபலன் கிடையாதென்பதாம்.

(௬௩-௬௬) ஓ அரசனே! இந்தவிஷயத்தில் மனோசுத்தியே காரணமாயுள்ளது. அதற் கன்னியமானது இல்லையென்று யோசிக்கவேண்டும். எப்பொழுதுஞ் சுத்தியை யபேக்ஷிக்கிறவன் மனோசுத்தியை முன்னர்த் தேடவேண்டும். தீர்த்தக்கரையில் வசிக்கிறவன் பிறரைவஞ்சித்தல் முதலிய தீத்தொழிலைச் செய்வானாயின் அவன் புண்ணியவானாய் விடுவானா? ஆகலான்புண்ணிய தீர்த்தக்கரையிற் செய்யப்பட்ட பாவம் திநே திநே விருத்தியடையும். பரிசுத்தமாகிய தீர்த்தஸ்நானஞ் செய்கின்றவன் மனோசுத்தி யில்லாதிருப்பானாயின் அவனை அது சுத்திசெய்கிறதில்லை. தீமையான வெண்ணம் படைத்தவன் புண்ணியதீர்த்தத்தில் கோடிமுறை ஸ்நானஞ் செய்தபோதிலும் அவன் சுத்தனாகமாட்டான். ஆகையால் சுத்தியை யபேக்ஷிக்கிறவன் மனோசுத்தியை முன்னர்ச் செய்துகொள்ளவேண்டியது. மனமானது சுத்தமா யிருக்குமேயானால் உபகரணங்களும் சுத்தியையடையும். வேறுவிதத்தால் சுத்தியையடைகிறதில்லை. ஆசாரசுத்தி என்பதும் அதுவேயாகும். அந்த மனோசுத்தி யுடையவர்களாற்றான் தீர்த்தங்களும் மகிமை கெட்டுப்போகாமல் பிரசித்தத்தை யடைகின்றன. மனோசுத்தியீனமாய்ச் செய்யும் வேறுவிதமமான அநுட்டானங்க ளெல்லாம் சீக்கிரத்தில் வியர்த்தத்தை யடையும். முக்கியமான மனோசுத்தியாவது தன்னுடைய புத்தியினாலேயும் செய்கையினாலேயும் பிறரஞ்சத்தக்கவை செய்யாதிருத்தலேயாகும்.

(௬௦-௭௨) ஓ அரசனே! மகிமை பொருந்திய தீர்த்தங்களைக் கேட்டபடியினால் அவைகளிற் சிலவற்றைச் சொல்லுகிறேன். மிக

வுஞ் சிறப்புடைத்தாகிய நைமிசாரணியத்தில் சக்கரதீர்த்தமென வும், புஷ்கர தீர்த்தமெனவு மிருக்கின்றன. அதுபோல் பூமியில் அளவில்லனவாகிய தீர்த்தங்களும், க்ஷேத்திரங்களு மிருக்கின்றன வென்று கூறப், பிரகலாதன் அவருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு நைமிசாரணியத்தை யடைவதற்குப் பிரயத்தனஞ்செய்து தன்னுள் அடக்கக்கூடாத சந்தோஷத்தை யுடையவனாய் அசுரர்களைப் பிர யாணப்படுத்தி அவர்களைப்பார்த்து ஓ மஹாநுபாவர்களே ! எழுந் திருங்கள் இப்பொழுது நைமிசாரணியத்தை யடைவோம், அங்குப் பீதாம்பரதாரியாய் கமலலோசனராய் வீற்றிருக்கின்ற விஷ்ணுமூர் த்தியைத் தரிசிப்போமென்று சொல்ல, மஹாபலிஷ்டர்களாகிய அசு ரர்களுந் தனவான்களும் ஒன்றாகக்கூடிப்பாதாளலோகத்திலிருந்து மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் விஷ்ணுபக்தனாகிய அந்தப் பிரகலாத னோடு பிரயாணப்பட்டு நைமிசாரணியம்போய் மிகுந்த பக்தியோடு ஸ்நானஞ் செய்தார்கள்.

பிரகலாதன் அந்த அசுரர்களோடு கூடி அங்கங்குள்ள புண் ணியதீர்த்தங்களி லெல்லாம் ஸ்நானஞ்செய்து பின்னர் மகாபுண் ணிய சொரூபமாகிய நிர்மலமான தீரத்தையுடைய சரஸ்வதி என் கிற நதியைத் தெரிசித்தான். ஓ ஜனமேஜயனே! அந்தத் தீர்த்தத் தைப்பார்த்தபொழுதே மகாத்மாவாகிய பிரகலாதனுடையபுத்தியி லோர்தெளிவுண்டாய் சாஸ்திர முறைப்படி ஸ்நானமும்; ஸ்நானார்த் தமாயுள்ள தானமுதலியனவுஞ் செய்தானென்று வியாசமுனிவர் கூறியதைச் சூதபகவான் முனிவர்களுக்குக் கூறினர்.

எட்டாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீ திரிபுரசுந்தர்யை நம:

ஒன்பதாம் அத்யாய

பிரகலாத நர நாராயண யுத்

சூதர் கூறுகின்றார்:— ஓ மஹருஷிகாள்! பின்னர் பிரகலாதன் நர நாராயணரைச் சந்தித்து யுத்தஞ்செய்த வரலாற்றை வியாசபகவான் அரசனுக்குக் கூறியதைச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள்:—

(க-கo) வியாசமுனிவர் அரசனைநோக்கி ஓ ஜனமேஜயனே! பிரகலாதன் சரஸ்வதி நதியில்விதிப்படி ஸ்நானமுதலியன செய்து எதிரில் நிழலோடுங்கூடிய ஆலமரமொன்றையும், அதில் கழுகின் சிறகுகளோடு கூடியதாகிய அதிவேகத்தைக்காட்டும் நானுவிதமான பாணங்களையும் பார்த்துப் புண்ணியப் பிரதமாயும் அதிபரிசுத்தமாயுமுள்ள இச்சிறந்த புண்ணியதீர்த்தக் கரையில் மகருஷிகளுடைய ஆச்சிரமத்தில் காணப்படும் பாணங்கள்யாருடையதென்று சிந்தித்தான்.

பின்னர் கிருஷ்ணாஜின தாரிகளாய் நீண்ட சடைமுடியோடு கூடித் தியான நிலையினிற்கும் தருமருடைய புத்திரர்களாகிய நர நாராயணரையும், அவர்களுக்கு முன்னே சர்வலக்ஷண யுக்தமாய் வெண்ணிறத்தோடு, பிரகாசிக்கின்ற சார்ங்கம் ஆஜவகம் என்கிற இரண்டுதனுசுகளையும், அக்ஷயமாகிய இரண்டு தூணீரங்களையும் பார்த்து இவர்கள் தர்மவிரோதமாகிய இந்த டம்பமான காரியத்தைஏன் செய்யவேண்டுமென்று கோபித்து இரண்டு கண்களும் சிவந்துஅவர்களைப்பார்த்து இந்தப்பிரபஞ்சத்தில் உங்களைப் பார்ந்தால் தவமார்க்கத்தில் தீவிரநோக்க முடையவர்களாய்த் தெரியவருகிறது. நீங்கள் விற்களைத் தாங்கியிருப்பதென்? இதுதவத்துக்கு விரோதமான அங்கமல்லவா? இவ்வாறு தவத்தி லிருப்பவர்களைக் கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை. இதுகிருதயுகத்தில்நடக்கத் தக்கதன்று. இது கலியுகத்துக்குரிய தருமம். யுகதருமங்களுக்குமாறாக நடப்பது நீதியானதன்று. பிரமருஷிகளாகியபிராமணர்களுக்குத் தபசு யுக்தமானதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதேதவிர தனுசைத்தாங்கியிருப்பது தவாங்கமென்றுசொல்லவில்லை. அங்ஙனமிருக்க நீங்கள் தாங்கியிருக்

கும் காரணமென்னே? யோகபாவத்தை யடைந்திருக்கிற உங்களுடைய சரீரத்தில் சடாதாரணமெங்கே? தூணீரமெங்கே? இவ்விரண்டும் ஒரு சரீரத்திலிருக்கத்தக்கதா? எவரெவர்கள் எந்தெந்த நிலைமையி லிருக்கின்றார்களோ அவரவர்கள் அந்தந்த நிலைமைக்குரியவற்றை ஆச்ரயிப்பது யுக்தம். அல்லாதது அயுக்தமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று பிரகலாதன் கூறினன்.

(கக - கஅ) அந்தவார்த்தையை நரன்கேட்டு, ஓ அசுரேந்திரனே! இவ்விடத்தில் எங்களுடைய தபசில் உனக்கேன் வீணை விசாரமென்று கூறினன்? சாமர்த்திய மிருக்கும்பக்ஷத்தில் எவன் எந்தக்காரியத்தைச் செய்தபோதிலும் அவனுக்கு அது சுவாதீனப்படுவதில் என்ன ஆக்ஷேபமிருக்கிறது. ஓ மூடனே! உலகப் பிரசித்திபா யிருக்கின்ற நாங்கள் வீரத்திலும் தவத்திலுஞ் சமர்த்தர்கள். நீ என்னசெய்யப் போகிறாய். நீ உன்னிஷ்டப்படி வந்த வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு போவாய். இவ்விடத்தினின்று வீணைவார்த்தைகளை நீ பினத்துவதற் கென்னகாரணம்? நீ எங்கள் முன்னே யிருப்பதற்குக் கூடாது. இருந்தால் எங்களுடைய பிரமதேஜஸைச் சகிக்கமாட்டாய். அதன் பெருமையை மூடனாகிய நீ அறியமாட்டாய். உலகசுகத்தை யபேக்ஷிக்கின்ற பிராணியாயிருக்கின்ற நீபிரமருஷிகளுடைய தர்மா தர்ம விசாரஞ்செய்ய வந்தது தருமமாகுமா? நீ போபோ வென்றனர்.

அந்தவார்த்தைகளைக் கேட்ட பிரகலாதன் இந்த நர நாராயணர்கள் மந்தபுத்தியுடையவர்கள், இவர்களிடத்தில் பொய்வார்த்தையும் அகங்காரமும் நிறைந்திருக்கின்றன. இவர்கள் நம்மை அலக்ஷியமாய்ப் போவென்று சொன்னாலும் தருமத்தை நிலை நிறுத்தும் அசுரேந்திரனாகிய நாம் போவது தருமமல்ல. ஏனென்றால் நாமிருக்கிறபொழுது தீர்த்தக்கரையில் பிரம ருஷிகளாயிருக்கின்ற இவர்கள் க்ஷத்திரிய தருமத்தை இன்னமும் அநுட்டித் திருத்தல் யுக்தமானதன்று. இது பரதர்மம். இது துக்கத்தை விளைவிக்குமென்றெண்ணி ஓ முனிவர்களே! உங்களுக்கு யுத்தத்திலும் சக்தியிருக்கிறதென்று கூறினீரல்லவா! அதனை இப்பொழுது காட்டுங்களென்று பிரகலாதன் கூற, நரனென்பவர் உனக்கு யுத்தஞ் செய்யவேண்டுமென்கிற அபிப்பிராய மிருக்கிறபக்ஷத்தில் என்னுட னிப்பொழுதே யுத்தம்பண்ணுவாய். ஓ அசுரருக்குள் பிரயோசனமற்ற நீச

மானவனே! உன்னு லென்னவாகும் நான் உனது சிரசை இப்போது பொடியாக்கி விடுகிறேனென்ருர்.

(கக - உச) அதனைக்கேட்டபிரகலாதன் கோபித்து இவர்களை எந்தவிதத்திலாவது யுத்தஞ்செய்து செயிக்கவேண்டுமென்றெண்ணித் தவத்தாற் சரீரத்தைவாட்டிப் பெருமை பெற்றிருக்கும் அந்தநரனைப்பார்த்து உன்னைச் செயிப்பது எனக்கோர் பெருங்காரியமாவென்று பிரதிக்ஞைசெய்து வில்லைக்கையிலேந்தி வளைத்துக் குணத்தொனி செய்தனன். நரனும் வில்லைவளைத்து வேகத்தோடுங் கூடிய அநேகபாணங்களைப் பிரயோகித்தனன். அவைகளைப் பிரகலாதன்பார்த்துக்கோபங்கொண்டவனு யெதிரே நின்று பொன்கட்டுகளோடு கூடிய அநேக பாணங்களை வேகமாய்விட்டு அவைகளையெல்லாம் வெட்டினுன். நரன் தன்னுல் விடப்பட்ட பாணங்கள் வெட்டுப்பட்டு முறிந்துபோனமையைக்கண்டு மிகுந்தரோஷத்தோடுங் வேறுபாணங்களைச் சீக்கிரமாய் விட்டனன். பிரகலாதன் அப்பாணங்களையும் கொடியவேகத்தோடுங் கூடிய பாணங்களால் வெட்டி அந்த நரனை மார்பிலடித்தான். நரனும் கோபித்தவனுய் ஐந்துபாணங்களால் பிரகலாதனைத் தோளிலடித்தான். இவ்விருவருடைய யுத்தத்தையும் இந்திரன் முதலியதேவர்கள் விமானங்களிலேறிக்கொண்டு ஆகாய வீதியில் வந்துபார்த்து இருவருடைய பராக்கிரமங்களையும் மேன்மேலுங் கொண்டாடினுர்கள்.

(உரு - ௩௬) நரனுல் அடிபட்ட பிரகலாதன் அதிகவீரத்தோடும் மேகவருஷம்போல் பாணங்களைப் பொழிந்தனன். நரனும் சார்ங்கமென்கிற தனுசைவளைத்துத் தீக்ஷணமாகிய பொன்கட்டுகளோடு கூடிய பாணங்களைவிட்டான். செயத்தையபேக்ஷித்திருக்கிற இருவருடைய யுத்தமும் நீங்குதலில்லாமல் அதிகரித்தது. ஆகாயத்திலிருந்த தேவர்கள் சந்தோஷத்தை யடைந்த மனமுடையவர்களாய்ப் புஷ்பங்களை வருஷித்தார்கள். மறுபடியும் இருவரும் மாறிமாறி விடுவதும் ஒருவர்பாணங்களை யொருவர் வெட்டுவதும் முறிப்பதுமாய்ப் போராடிப் பின்னர் இருவருடைய போரையும் பார்த்துக்கொண்டு சுகாசனராய் வீற்றிருக்கின்ற நாராயணர்மேல் பிரகலாதன் நரன்மேலெவ்வாறு பாணப்பிரயோகஞ் செய்தனனே அதுபோல் பாணப்பிரயோகஞ் செய்தனன். அதுகண்ட நாராயணமுனிவரும் அசுரேந்திரனுகிய பிரகலாதனை எதிர்த்து அவன் திக்பிரமை

யடையும்படியா யெண்ணிறந்த பாணங்களைவிட்டு ஆகாயமெங்கு மறைத்தனர். அதுவுமன்றி அப்பாணங்கள் ஆகாயத்திலிருக்கின்ற தேவர்களைப் பார்த்து ஓ தேவர்களே! வாய்மூடிக்கொண் டிருப்பதற்கா இங்குவந்தீர்கள். நாராயணருடைய ஜயத்தைச்சொல்லுங்களென்று தூண்டுவதுபோ லவர்கள்பேரிற் றைத்துநெருங்கின. அதனால் ஜயகோஷத்தைச் செய்கின்ற தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் பகற்பொழுதிற்றானே இராப்பொழுதுக்குச் சமானமான இருள்பரவியது. அப்பொழுது போரைப்பார்க்கவந்த தேவர்கள் அடியில்வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினர். எப்பொழுதும் பார்த்திராத அதி பயங்கரமாகிய யுத்தம் இப்பொழுது நடந்துவருகிறது. இதனைக் காணுநிமித்தம் கந்தர்வர் யக்ஷர் கின்னரர் நாகர் வித்யாதரர் சாரணரென்பவரும் வந்திருக்கின்றனரென்றும், நாரதரும் பர்வதரும் ஆச்சரியமடைந்து பூர்வத்தில் தாரகாசுர யுத்தமும், விருத்திராசுரயுத்தமும் இப்படி நடந்ததில்லை என்றாரென்றும், விஷ்ணுவினால் செய்யப்பட்ட மதுகைடவயுத்தமும் இத்தன்மைத்தான தன்றென்று அதிசயித்தனரென்றுங் கூறினர்.

இவ்வண்ணம் யாவரும் அதிசயிக்கும்படியாகத்தினந்தோறும் பகலேயன்றி இரவிலும் விடாதுசெய்துவருங்கால், ஒருநாள் பிரகலாதனுடைய தனுசை நாராயணர் இரண்டுதுண்டமாக்க, அவன் வேறொருதனுசை யெடுத்துப் பாணங்களைப் பிரயோகஞ்செய்ய, அவைகளையும் நாராயணர் ஓர்பாணத்தால் முறித்தெறிந்து அந்தத் தனுசையும் வெட்டினர். இவ்வாறு நாராயணர் வெட்டுந்தோறும் பிரகலாதன் வெவ்வேறு தனுசையெடுத்து யுத்தஞ்செய்து வந்தனன். அவன் வேறுவேறு தனுசை எடுத்து யுத்தஞ்செய்யுந்தோறும் நாராயணர் கோபங்கொண்டவராய் அதிவேகமான பாணங்களால் வெட்டிக்கொண்டே வந்தனர்.

இவ்வாறு எடுக்கும் விற்களெல்லாம் ஒடிந்துபோக மனம் பொறுது பிரகலாதன் பரிகமென்கிற ஆயுதத்தையெடுத்து மிகுந்த கோபத்தையுடையவனாய் நாராயணருடைய மார்பில் மோதியடித்தான். பலிஷ்டராகிய அந்தநாராயணர் தன்மார்பிற் றைத்திருக்கிறவதனைப் பிடுங்கியெறிந்து ஒன்பதுபாணங்களை விட்டனர். அந்தப் பாணங்களைப் பிரகலாதனும் ஒன்பது பாணங்களால் வெட்டி ஓர் இருப்புமயமாயிருக்கிற கதாயுதத்தை யெடுத்துக் கோஷஞ்செய்து நாராயணருடைய முழங்காலில் வேகமாக அடித்தான். அதற்கவர்

சிறிதும் அசையாமல் பர்வதம்போல் திடசித்தராயிருந்து பிரகலாதனுடைய திண்ணிய கதையைப் பாணங்களால் வெட்டினர். அதனை ஆகாயவாசிகள்கண்டு ஆச்சரியமடைந்தனர். பின்னர் சத்துருதுவம்சகனாகிய பிரகலாதன் சத்தியாயுதத்தை யெடுத்து அதிககோபத்தோடும் மிக்கபலங்கொண்டு நாராயணருடைய மார்பில் வேகமாக விட்டான். அதனை நாராயணர் ஓர் பொருளாக வெண்ணாமல் விளையாடுவதுபோல் ஓர் பாணத்தினால் இரு துண்டாக்கினர். அதனைப் பிரகலாதன் எழுபாணங்களால் அதிவேகமாய்ப் பொடியாக்கினன்.

ஓ ஜனமேஜயனே! இவ்வா றிருவரும் ஆகாயவாசிகள் பலமுறையும் அதிசயிக்கத் தேவமானத்தில் ஆயிரம் வருடம் அந்த யுத்தத்தை நடத்திவந்தனர். அப்பொழுது பீதாம்பரதாரியாயும், கதாதரராயும், பத்மநாபராயும், இலக்ஷ்மிபதியாயுமிருக்கின்ற விஷ்ணுவானவர் அவ்விடத்துக்குவரப் பிரகலாதன் பிரத்யக்ஷராய்வந்த நாராயணரை நமஸ்காரஞ்செய்து மிகுந்தபக்தியுடனே அஞ்சலியஸ்தனாய் நின்று அடியில்வருமாறு சொல்லுகின்றான். ஓ தேவ தேவா! ஜகந்நாதா! பக்தவத்ஸலா! மாதவா! யுத்தத்தில் நான் இந்த ருஷிகளை ஏன் ஜயிக்காமலிருக்கிறேன். ஓ தேவனே! நான் நூறுவருடத்துக்குக் குறையாமல் தேவர்களோடு யுத்தஞ் செய்திருக்கிறேன்.

அங்ஙனமிருக்க என்னகாரணத்தினால் இவர்களிடத்தில் எனக்கு ஜயமுண்டாகவில்லை. இது மிகவும ஆச்சரியகரமாயிருக்கிறதென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய விஷ்ணுமூர்த்தி ஓ சத்துருவம்சகனே! மனோலய முடையவரா யெவராலுஞ் ஜெயிக்கப்படாதவராய் மஹாதபஸ்விகளாய் சித்புருஷர்களா யிருக்கின்ற நரநாராயணர்களாகிய இவர்கள் என்னுடைய அம்சங்களா யிருக்கின்றபொழுது அவர்களை நீ ஜயிக்கக்கூடாமலிருப்பது ஓராச்சரியமா! ஓ புத்திமானே! நீ இந்த ருஷிகளோடு விரோதஞ் செய்யவேண்டாம். நீ பாதாளத்துக்குப்போய் என்னுடைய பக்தியை ஸ்திரமாகச் செய்வாயென்று கட்டளையிட்டனர். அவராணையின்படி பிரகலாதன் அசுரர்களோடு போய்விட்டான். நரநாராயணரென்கிற ருஷிகள் மறுபடியும் தவத்தைச்செய்யத் தலைப்பட்டனர். என்ற வியாசமுனிவர் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறினர்.

ஒன்பதாம் அத்யாயம்.
பிரகலாத நர நாராயண யுத்தம் முற்றிற்று.

ஆ அத்யாயம் 9-க்குச்சுலோகம் (483½)

ஸ்ரீ திரிபுரசுந்தர்யை நம:

பத்தாம் அத்யாயம்

* ஹரயேபிருகுகிருத சாபகாரணம்.

சூதர் கூறுகின்றார்:—ஓ மஹருஷிகாள்! நரநாராயணருக்கும் பிரகலாதனுக்கும் நடந்த யுத்தவிசேடமுதலியவற்றை எடுத்துச் சொன்னோம். இனி விஷ்ணுமூர்த்திக்குச் சாபம்வந்தகாரணத்தை வியாசமுனிவர் அரசனுக்குச்சொல்லிய அற்புதத்தைக்கூறுகிறோம் கேட்பீர்களாக.

(1-11) ஜனமேஜயன் வியாசரைநோக்கி ஓ முனிஸ்ரேஷ்டரே! இப்பொழுது தாங்கள் சொல்லிவந்த சரித்திரத்தில் எனக்கொரு பெரியசந்தேக மிருக்கிறது. என்னையெனில், நரநாராயணர்கள் சாந்தர்களாயும், விஷ்ணு அம்சமுடையவர்களாயும், தபஸ்விகளாயும், புண்ணியதீர்த்தத்தை யடைந்தவர்களாயும், கந்தமூலபலன்களையாகாரமாகக்கொள்பவராயும்,சத்வகுணசம்பன்னராயும்,சத்தியசந்தர்களாயுமிருக்கின்றவர்கள். இவர்கள் யுத்தம் நேரிட்டகாலத்தில் அதிலாசையுடையவர்களாய்ச் சிரேஷ்டமாகிய தங்கள் தவத்தைவிட்டு யுத்தத்தை அபோகமாகச் செய்தகாரணமென்னை? ராகத் துவேஷமற்று ஒருவருக்குந் தீங்குசெய்யாமல் சோகம் பாவனையாகிய பரமானந்தசுகத்தி லாழ்ந்தி நுக்கவேண்டியவர்கள்ராகத்துவேஷமுடையவர்களாய்த் தேவவருடத்தில் ஆயிரவருடகாலம்தங்களுக்குக்கீழ்ப்பட்டவணுகிய பிரகலாதனிடத்தில் சமமா யுத்தஞ்செய்த அவசியமென்னை? ஒருவராலுஞ் செய்தற்கருமையாகிய தவத்தைச்செய்து அதனால் மனோலயம்வந்து பரமாத்மவைபிக்கியத்தையடையவேண்டிய சமயத்தில் தமோகுணப்பிரதானிகளுக்கு வாத்தக்கதாகிய யுத்திபுத்திகள் எப்படிவந்தன?

தவமானது போகமோக்ஷப் பிரதமாயிருக்கின்ற சர்வ பலத்தையுங் கொடுக்கத் தக்கதாகையால் இவர்கள் போகார்த்தமாயுள்ள ஸ்திரீமோகத்தை யுத்தேசித்தா? அதுவன்றிவேறுவிதமான சுகபோ

---

* விஷ்ணுமூர்த்திக்கு பிருகுருஷியினாலிடப்பட்ட சாபத்துக்குக் காரணங் கூறுதல்.

கங்களையனுபவிக்கவா? அதுவுமன்றிச் சுவர்க்கத்தை யடைவதற்கா இவற்றிலெதனை யுத்தேசித்துத் தவத்தைச் செய்தனரோ தெரியவில்லை. ஆனால் அவற்றிலேதேனும் ஒன்றையாவது அடையப்பெற்றார்களோ வென்றால் ஒன்றையும் பெறாதவர்களாகவே தெரியவருகின்றனர். ஆகவே இவர்கள்பெற்றது தவத்தினால் மிகவும் மெலிவடைந்திருக்கிற சரீரத்தையும், ஆயிரவருடகாலம் ஓயாமல் யுத்தமியற்றியதனாலுண்டாகிய கஷ்டத்தையுந்தான். இதுவன்றி ராஜ்யபலத்தையாவது, ஸ்திரீகளையாவது, கிருகங்களையாவது பெற்றாரின்றி ஒன்றையும்பெறவிரும்பாது சாந்தசித்தர்களாயிருந்த இவர்கள் எந்த பலத்தைத்தா னடைந்தார்களோ தெரியவில்லை ஒரு பலத்தையும் அடைய அபேக்ஷியாதவர்களென்றால்மகாபலிஷ்டர்களாகிய அசுரர்களோடு எதற்காகயுத்தஞ் செய்தார்கள்? அநாதியாயுள்ளயுத்ததர்மமானது தேகத்துக்குத் துக்கத்தைக் கொடுக்கத்தக்கதென்று கொண்ட புத்திமான்கள் அதைவிட்டுச் சுகத்தைக் கொடுப்பதாகிய கிருத்தியத்தையே எப்போதுஞ் செய்துவந்தனர்.

(12-16) அங்ஙனமிருக்க, இந்த நரநாராயணர்களை விஷ்ணுவினுடைய அம்சவான்களென்றும், எல்லா மறிந்தவர்களென்றும், அளவிறந்த தவத்தைச்செய்தவர்களென்றுஞ் சொல்லுவதெல்லாம் வீணாகும் உண்மையென்று சொல்லுப்பக்ஷத்தில் அவர்கள் அந்தத் துக்கமானகாரியத்தைச்செய்யாதிருத்தல்வேண்டும். அங்ஙனமன்று சொன்னவையெல்லாம் நம்பத்தக்கவைகளே யென்றால் துக்கசம்பந்தமாயுள்ள யுத்தாதிகளை யொழிக்கத்தக்கதாயும், சுகத்துக்கு உத்யானவனம் போன்றதாயும், மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதாயுமுள்ள தவத்தை அநேக காலமாய்ச் செய்து வந்து அப்பொழுது அதனை விட்டுத் துக்கத்தை விளைவிப்பதாகிய யுத்தத்தையேன் செய்ய வேண்டும்?

ஓ வியாசரே! பயங்கரமாகிய யுத்தத்தை மூடனுஞ்செய்யான். ஏனெனில் யயாதி என்கிற அரசன் அநேக யாகங்களைச் செய்தவனும், கொடையாளியாயும், தர்மாத்மாவாயுமிருந்து சுவர்க்கபதவியையடைந்தும், அகங்காரத்தினால் ஓர்சொல்லைச்சொல்லியமாத்திரத்தில் இந்திரன் அவனைக்கீழே தள்ளிவிட்டானென்று கேட்டிருக்கிறேன். ஆகையால் எவ்விதமான சிறப்புடையவராயினும் அகங்காரத்

தோடு எந்தச்சொல்லை சொல்வாராயினும் எந்தத் தொழிலைச்செய்தாராயினும் அவர்கள் கெடுவரென்பது நிச்சயம். ஆகவே மகருஷிகளாயிருந்த இவர்கள் அகங்காரங்கொள்ளாமல் எப்படி யுத்தஞ்செய்யத் தலைப்பட்டார்கள்? எப்பொழுது அகங்காரங்கொண்டார்களோ அதனால் அவர்களுக்குக் கிடைத்தபலன் புண்ணிய நாசமேயன்றி வேறென்னையுள.

(17-32.) என் றிவ்வாறு வினவிய அரசனைநோக்கி வியாசர் கூறுகின்றார். ஓ அரசனே! தர்மத்தில் நிச்சயமுள்ள சர்வஞ்ஞர்களா யிருக்கின்ற முனிவர்கள் இப் பிரபஞ்சத்துக்கு மூலமாயுள்ளது அகங்காரமென்றும், அது சாத்வீக அகங்காரம் ராஜஸ அகங்காரம், தாமச அகங்காரமென மூன்றுவிதமாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்றனர். ஆகையினால் நர நாராயணர்கள் கதகத்தைத் தாங்கியிருக்கின்றவர்கள் தானே? அவர்கள் அந்த அகங்காரத்தை விடுவதற்குமுடியுமா? ஓ அரசனே! காரணமன்றிக்காரியமுண்டாகுமா? இது நிச்சயம். முன்கூறிய மூவகை அகங்காரத்தில் தவம் தானம் தேவயக்ஞம் பிதுர்யக்ஞம்முதலிய சத்கர்மானுஷ்டானங்களை விதிபூர்வமாயும் ஞானபூர்வமாயுஞ் செய்கின்றவர்கட்குச் சாத்வீகாங்காரங் காரணமெனவும், மேற்கூறிய தவ முதலியவைகளை விதியற்றதாயும் ஞானசூன்யமாயும் செய்கின்றவர்களுக்கு இராஜசாங்காரங் காரணமெனவும், பொய்சொல்வோருக்கும் கலகஞ் செய்வோர் முதலியோருக்கும் தாமச அகங்காரங் காரணமெனவுங் கூறுவர். ஓ ஜனமேஜயனே! நல்லனவுந் தீயனவுமாயிருக்கின்ற எந்தக் கிரியையும், இந்த அகங்காரங்களை விட்டு நடவாது. இந்தப் பிரபஞ்சம் அகங்காரத்தோடு கூடினதேயல்லாமல் அகங்காரத்தைவிட்டு இந்தப் பிரபஞ்சம் எப்படியுண்டாகும்? பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களும் அகங்காரமிலராயின் சிருட்டியாதிதொழிலை அவர்களெவ்வாறு நடத்தியிருப்பர். திரிமூர்த்திகளே அகங்காரத்தோடு கூடினவர்களென்றால் மகருஷிகள் முதலாகச்சொல்லப்பட்டவர்கள் எவ்வாறு அதனை விட்டிருக்கமுடியும்? ஏனெனில் உலகத்திலெவரெவர் நாமரூபத்தோடுங் காணப்படுகின்றனரோ அவர்களெல்லாம் பெத்தான்மாக்களே யாவர். பந்தமில்லாதவரெவருமில்லை. ஆகவே அவரெல்லாம் அகங்காரமயமான சுபாவத்தோடுங் கூடிக் கன்மத்துக்கீடாய்த் தேவதிரியக் மானுடமா யிருக்கின்ற அச்சுக்களில் மாறிமாறித் தேருருளையைப்போல் இறந்தும் பிறந்தும் வரு

கின்றவரேயாவர். அந்தோ! விஷ்ணுமூர்த்திக்கு அகண்டமாயிருக்கின்ற இச்சகத்தில்உத்தமம் அதமமாயிருக்கின்ற யோனிகளில்நேரிட்ட சனனமரணங்களுடைய கணக்கை இவ்வளவினவென்று எந்தப் புருடன்று னறிவான். ஒருசமயம் மச்சமாகவும், ஒருசமயம் ஆமையாகவும், ஒருசமயம் பன்றியாகவும், ஒருசமயம் நாரசிங்கமாகவும், ஒருசமயம் வாமனமாகவும், இவ்வா றனேகவிதமாக யுகந்தோறும் அவதாரஞ் செய்திருக்கிறார். அவருக்கு இப்பொழுது சொல்லிவந்த பிறவிகள்தா னென்று நினைக்கவேண்டாம். இந்த வைவஸ்வத மந்வந்திரத்திலேயேபிருகுவினுடைய சாபத்தாலிவரெடுத்திருக்கின்ற சனனங்க ளிவ்வளவினவென்று சொல்லி முடியாது. அவைகளைச் சொல்லுகிறேனென்று வியாசர் கூறினர்.

அப்பொழுது அரசன் ஓ வியாசரே! விஷ்ணுமூர்த்தி பிருகுவினுடைய சாபத்தால் அநேக அவதாரங்களெடுத்திருக்கிறாரென்று சொல்லிய விஷயத்தில் எனக்குச் சந்தேகந் தோன்றியிருக்கிறது. என்னையெனில் விஷ்ணுவாகிய பகவான் பிருகுவினால் ஏன் சபிக்கப்பட்டார்? அம்முனிவருக் கென்ன அபராதஞ் செய்தார்? தேவர்களால் வணங்கத்தக்கவராகிய அந்தவிஷ்ணுமூர்த்தியை இம்மகருஷி எப்படிச் சபிக்கத்தக்கவ ராயினர்? என்று வினவ, வியாசர் கூறுகின்றார்:—

(33-44) பூர்வத்தில் காசிபருடைய புத்திரனாகிய இரணியகசிபனென்னும் அசுரன் தேவர்களோடு யுத்தஞ் செய்யும்பொழுது இவ்வுலகமெல்லாம் பெருந்துன்பமடைய, அப்பொழுது அந்த விஷ்ணுமூர்த்தி அவனைக்கொன்றனர். அவனுக்குப் பின்னர் அவன் மகனாகிய பிரகலாதன் பட்டத்துக்குரியவனாய் அரசாண்டுவரும் பொழுது தேவர்கள் மிகவுந் துன்பமடைய அப்பொழுது இந்திரனெதிர்த்து நூறுவருடகாலம் உலகத்தில் ஆச்சரியப்படத்தக்க பயங்கரமாகிய யுத்தத்தைச் செய்து அவனை அபசெயப்படுத்தினன். அபசெயமடைந்த பிரகலாதன் மிகவுந் துக்கத்தையடைந்து பூர்வீகமாயுள்ள தர்மத்தை யாலோசித்து வீரசேனன் மகனாகிய பலிக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவிட்டுத் தவஞ்செய்யவெண்ணி கந்தமாதன பர்வதத்துக்குப் போயினன்.

ஸ்ரீமானாகிய பலிச்சக்கிரவர்த்தி தேவர்களோடு போரியற்றக்கலகஞ் செய்யத்தலைப்பட்டான். அதனால் அசுரர்கட்குஞ் சுரர்கட்கும் மகா பலமானயுத்தம் நேரிட இந்திரனும் விஷ்ணுவும் தேவர்களுக்குத் துணையாயிருந்து அசுரர்களுக்கு அபசயத்தையுண்டாக்கி அவர்கள் தங்கள் ராஜ்யத்தை யிழந்துபோகும்படிச் செய்தார்கள். பின்னர் அசுரர்கள் சுக்ரரைச் சரணாகதி யடைந்து ஓ பிராமணோத்தமரே! தவத்திற் பிரசித்திபெற்றிருக்கின்ற நீர் எங்களுக்குச் சகாயமான கிருத்தியத்தைஏன்செய்யாமலிருக்கிறீர். சர்வமந்திரவேத்தாவாகிய தேவரீர் எங்களைக் காப்பதற்குச் சகாயபூதரா யாகாமற் போவீரே யானால் நாங்களிப்பூவுலகிலிருப்பதற்குச் சத்தியில்லாமையான்பாதா ளஞ்சேருகிறோமென்றனர். சுக்ரர் அசுரர்களைப்பார்த்துஓஅசுரர்களே! நீங்கள் பயப்படவேண்டாம்; என்னுடைய தபோவன்மையால் உங் களைக்காக்கிறேன். எப்படியென்றால் மந்திரங்களாலேயும் ஔஷதிக ளாலேயும் உங்களுக்குச் சகாயஞ் செய்கிறேன். ஆகையால் மனதில் வருத்தத்தைவிட்டுச் சந்தோஷ முடையவர்களாக விருங்களென்று சொல்ல அசுரர்கள் சுக்ரரை யடைக்கலம் புகுந்ததனால் பயமற்ற வர்களாயினர்.

(45-50) சுக்ரருடைய மந்திரப்பிரபாவத்தினால் தேவர்களு டைய மனதுக்கு நிஷ்காரணமாய்ச் சந்தோஷமற்றுத் துன்பமுண் டாயிற்று. அதனைத் தேவர்களெண்ணி இது அசுரமாயை யென்று நிச்சயித்துத் தூதர்களால் சுக்ரருடைய செய்தியை யறிந்துகொ ண்டு இந்திரனிடஞ்சென்று நமக்கிந்த அரசியலிருக்கும் பொழுதே சீக்கிரத்தில் யுத்தஞ்செய்வதற்குப் புறப்பட்டு முன்னோடிப்போன வர்கள்போக விருக்கின்ற அசுரர்களைத் துரத்தியடித்து ஓட்டிவிட வேண்டுமென்று ஆலோசித்துக் கோபங்கொண்டு ஆயுதபாணிகளா ய்த் தங்களைத் தூண்டினவராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியோடு அசுரரிட த்திற்போய் அடித்துத் துரத்த அவ்வசுரர்கள் பயமுற்றவர்களாயும் தங்கள் குருவாகிய சுக்ரரைச் சரணாகதியடைந்து எங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும் எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று முறையிட்டனர். சுக்ரர் மகாபலிஷ்டராயிருந்த அசுரர்களெல்லாம் தேவர்களால் மிகவும்பீடி க்கப்பட்டு மெலிந்திருப்பதைப்பார்த்து மந்திரமும் அவுஷதமுமிரு க்கின்றது நீங்கள் பயப்படவேண்டாமென்று மிகுந்த தொனியோடு சொல்லவும் அந்தத் தொனியை அசுரரைப் பின்றொடர்ந்துவந்த தேவர்களெல்லாங் கேட்டுப் பயமடைந்தவர்களாய் வந்த வழியே

பார்த்துக்கொண்டு வோட்ட மெடுத்தார்களென்று அரசனுக்கு வியாசபகவான் கூறியருளினர் என்றனர்.

பத்தாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீ திரிபுரசுந்தர்யை நம:

பதினோராம் அத்யாயம்

இதுவுமது.

சூதர்கூறுகின்றார்:— ஓ மஹருஷிகாள்! இதுவரையில் விஷ்ணுமூர்த்திக்குச் சாபம் வருவதற்கேதுவான சுராசுரர்களுடைய யுத்தவரலாற்றைச் சொன்னோம். இனி அந்த விஷ்ணுமூர்த்திக்குச் சாபம்வந்த காரணத்தைச் சொல்லுகின்றேன் கேட்பீர்களாக.

(1 - 6) வியாசர் அரசனைப்பார்த்து ஓ அரசனே! பின்னர் சுக்ரர் அந்த அசுரர்களை நோக்கி ஓ அசுரர்களே! முன்னர் பிரமனால் சொல்லப்பட்டிருக்கிற செய்தியொன்றுண்டு. அதனைச்சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். விஷ்ணுமூர்த்தி முன் வராகாவதாரஞ் செய்து இரணியாக்ஷதனையும், நரசிங்காவதாரமெடுத்து இரணியகசிபனையும் எப்படிச் சங்கரித்தனரோ அப்படியே அசுரர்களை யெல்லாஞ் சங்கரிக்கும் விஷயத்தில் முயற்சியுடையவராய்ச் சங்கரிக்கப் போகின்றாராம். இதிற் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் விஷ்ணுமூர்த்தியை ஜயிப்பதற்குரிய மந்திரசித்தி இப்பொழுது எனக்கில்லை. என்னால் காக்கப்பட்டவர்களாகிய நீங்கள் இப்பொழுது தேவர்களை ஜயிக்கமாட்டீர்கள். சிலகாலம் பொறுத்திருங்கள். ஓ அசுரர்களே! நானிப்பொழுது மந்திரோபதேச நிமித்தம் மஹாதேவரிடத்திற்போய் உபதேசம் பெற்றுவருகிறேன். வந்தபின்னர் உங்களுக்கும் அதை உபதேசிக்கின்றேனென்றனர்.

அசுரர்கள், ஓ மகருஷியே! நீர் சிவனுரிடத்துப் போய்வருமளவும் அபஜயப்பட்டவர்களாயும், பலஹீனர்களாயுமிருக்கின்ற நாங்கள் இப்பூமண்டலத்தி லிருப்பதற்குத் தைரியமுள்ளவர்களாவோமா? ஏனென்றால் எங்களுக்குள் பலமுள்ளவராயிருந்த அசுரர்களெல்லா மாண்டுபோயினர், இப்பொழு திருக்கின்றவர்களோ மிகவும் பலஹீனர்கள், ஒருசமயம் அமரர்க ளெதிர்த்தால் இவர்க ளெதிர்ப்பதற்கு யோக்கியமானவர்களா என்று கேட்டனர்.

(9-14.) சுக்ரர் கூறுகிறுர்:—ஓ அசுரர்களே! நான் சங்கரரிடம் மந்திரோபதேசம் பெற்றுச் சித்தியாய் வருமளவும் நீங்களனைவரும் சாந்தவி ருத்தி யுடையவர்களாய்த் தவத்தைச் செய்துகொண்டிருங்கள். ஏனெனில் பண்டிதனும் ஞானவானும் வீரனுமுள்ளவன் காலம் தேசம் படைத்துணை தன் சரீரசக்தி முதலியவற்றை யோசித்து அதற்குத் தக்கவாறுன சமயோசித மறிந்து சாமபேத முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டுமென்று பெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர். அறிவாளிகளாகிய வீரர்கள் காலவசத்தால் மெலிவடைந் திருக்கும்பொழுது க்ஷேமத்தை யடையவேண்டுமென்கிற வெண்ண முதிக்குமாயின் சத்துருவா யிருக்கிறவனுக்கும் பணிவிடை செய்யவேண்டிய சமயத்தில் அதைச் செய்யவேண்டும். தனக்கு வலிவானது மேலிடுங்காலம் வரும்பொழுது அவனையே முன்பின் பாராது கொல்லவேண்டும். ஆகையால் நீங்கள் நன்மையான வார்த்தையோடு கபடமாகிய வினயத்துடன் நான் சொல்லியவாறு சமயத்தையறிந்து பகையாளிகளை யெதிர்க்காமல் நான் எப்போது வருவேன் வருவேனென்று எதிர்ப்பார்த்துக்கொண்டு உங்களுடைய வாசஸ்தானத்தில் வாழ்ந்திருங்கள்.

ஓ அசுரர்களே! நான் சொல்லியதுபோல் நீங்களிருப்பீராயின் முன் சொல்லியதுபோல் தேவர்களை யுத்தத்திலே ஜெயிக்கும்படியான மந்திரசித்தியை நானடைந்து வருகிறேனென்றுசொல்லி அவர்களையனுப்பிவிட்டுத் தானெண்ணிய வெண்ணத்தில் நிலையுடையவராய் எண்ணியவாறெய்த மாதேவரிடத்திற் சென்றனர்.

(15-20.) அவர் சென்றபின்னர் அசுரர்கள் பிரகலாதனைப் பிரார்த்தித்து, நீர் தேவர்களிடத்திற் போகவேண்டும், தேவர்கள் உம்மை சத்தியவாதி என்றும் மனதில் யாதொரு களங்கமில்லாதவரென்றும் மதித்து உம்மிடத்தில் நம்பிக்கை யுடையவர்களாயிருக்கின்றாராகையால் நீரெதைச் சொன்னபோதிலும் நம்புவரென்று

சொல்ல, அவ்விண்ணப்பத்தை அவனங்கீகரித்துச் சில அசுரர்களுடன் சுரர்களிடத்திற்போய் மிகவணக்கத்துடன் அவர்களைப் பார்த்துத் தலைவணக்கத்தோடு நின்று ஓ தேவர்களே! நாங்களனைவரும் இனி ஆயுதங்களையெடுப்பதில்லை மரவுரியெடுத்துத் தவஞ்செய்ய உத்தேசித்திருக்கின்றோம், இதிற் சந்தேகமில்லை என்று சொல்லவும் தேவர்கள் இவன்சொல்லுவ துண்மையேயென்று அவன் வார்த்தையை நம்பி யுத்தஞ்செய்யும் எண்ணத்தையும் அவர்களிடத்திற் கொண்ட குரோதத்தையும் விட்டுச் சந்தோஷ சித்தர்களாய்த் திரும்பினார்கள். சிலகாலஞ் சென்றபின்னர் அசுரர்கள் சொல்லியதுபோ லிருக்கின்றார்களா இல்லையாவென்று தேவர்கள் போய்ப் பார்க்க, அவர்கள் சொல்லியதுபோல் தவத்திற்றலைப்பட் டிருத்தலைக்கண்டு மிகவும் நம்பிக்கை யுடையவர்களாய்த் தங்கள் தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்து சுகமாய்க் கிரீடித்துக்கொண் டிருந்தனர். அசுரர்கள் மகாடாம்பீகமாகத் தவவேடம் பூண்டு தவசிகளைப் போல் நியமத்திற் சிறந்தவராகச் சுக்ராசாரியருடைய வரவை எண்ணிக்கொண்டு காசிபருடைய ஆச்சிரமத்தி லிருந்தனர்.

(21-32) இவர்கள் இப்படியிருக்கச் சுக்ரர், ஸ்ரீ கயிலாயத்தை யடைந்து மகாதேவரை நமஸ்கரித்துநிற்க, மகாதேவர் நீ யாதுகாரணமாய் வந்தனையென்று வினவினர். சுக்ரர், ஓ மகாதேவரே! தேவரீரிடத்தில் மந்திரோபதேசம்பெற விரும்பிவந்தேன், ஆனால் அம்மந்திரங்கள் சுரர்களுக் கபஜயமும் அசுரர்களுக்கு ஜயமும் விளைவிப்பதாயிருத்தல் வேண்டும், அன்றியும் தேவர்களுடைய பக்ஷமாயிருக்கின்ற பிரகஸ்பதியினிடத்தில் இதைமாற்றும்படியான மந்திரங்க ளில்லாதனவாயிருத்தல் வேண்டுமென்று கேட்டனர்.

சர்வஜ்ஞரும் சங்கரருமான சிவபெருமான் சுக்ரனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, இந்தச் சுக்ரன் தேவர்களிடத்திற் துரோகபுத்தியும் அசுரர்களிடத்தில் க்ஷேமபுத்தியுமுடையவனாய் வந்திருக்கிறான். ஆனால் அசுரர்களுக்குக் குருவாகையினால் அவனெண்ணியதுஞ் சரியே; சரியாயிருந்தபோதிலும் தேவர்களுக்குத் துன்பம் விளைவிக்கவெண்ணுவது சரியன்றாகையால் இதற்கென்ன செய்வதென்றாலோசித்துப் பின்னர் நாம் தேவர்களுக்கு க்ஷேமஞ்செய்வதே நமது கடமையாமென்று திருவுளத்தில் நிச்சயித்துச் சுக்ரனைப் பார்த்து, ஒருவராலும் செய்தற்குக் கூடாமையாகிய மிக அரிய விரதத்தை நீ செய்தல்வேண்டும், என்னையெனின், ஆயிர

வருஷந் தலைகீழும் கால்மேலுமாயிருந்து ஓமாக்கினியி லுண்டாகும் புகையை ஆகாரமாகச்சிறிதுகொண்டு தவஞ்செய்து வரவேண்டும்; வருவையேயாயின் உனக்குப் பரிபாகமுண்டாகும், அதன் பின்னர் மந்திரோபதேசம் பெறலாமென்று சொல்லினர். சுக்ரர் மகாதேவரை நமஸ்காரஞ்செய்து தேவரீர் ஆஞ்ஞையின்படி அந்த விரதத்தைச் செய்கிறேன், அவ்வாணையை மறுக்கவல்லே னல்லேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்து விடைபெற்றுத் தூமத்தையே ஆகாரமாகக் கொள்பவராயும், இராகத்துவேஷாதி குணவர்ஜிதராயும், என்ன இடையூறு வந்தபோதிலும் சிவபெருமான் சொல்லியவண்ணம் செய்தே தீரவேண்டுமென்னும் நியதியுடையவராயும், அந்த உத்தமமாகிய விரதத்தைச் செய்துவந்தனர். சிலகாலஞ் சென்ற பின்னர் சுக்ரர் செய்யுந் தவத்தை தேவர்களறிந்து இதுவென்ன வாச்சரியமென்றெண்ணி இவர் இதுசெய்வது அசுரர்கள் க்ஷேமார்த்தமேயன்றி வேறில்லை, ஆகையினாற்றான் அசுரர்களெல்லாம் மகா தபசிகள்போல் பட்டங்கட்டிக்கொண்டு இவர்வரவை எதிர்பார்த்திருக்கிறதாகத் தெரியவருகிறது, இதற்கு நாமென்ன செய்யலாமென்று ஆலோசித்துப் பின்னர் பல்லயமென்னும் ஆயுதத்தைத் தாங்கித் தவவேடம் பூண்டிருக்கிற அசுரரிடத்தில் யுத்தஞ்செய்யத் தலைப்பட்டனர். அசுரர்கள் தேவர்களெல்லாம் ஆயுதபாணிகளாக நான்குபக்கமும் சூழ்ந்து வருதலைப்பார்த்து நாமென்னசெய்வோமென்று பயமுற்று யாவருமொருங்குகூடிச் செருக்கடைந்திருக்கிற தேவர்களைப்பார்த்து முன்னடந்த செய்தியை அடியில் வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினர்:—

(33 - 40.) ஓ தேவர்களே! நாங்களனைவரும் இளைத்து உங்களைச் சரணாகதியடைந்தபோது நீங்கள் இரக்கமுடையவர்களா யுத்தஞ் செய்வதில்லையென்று அபயந்தந்து போனீர்களல்லவா? போன நீங்கள் இப்பொழுது ஆயுதபாணிகளா யுத்தஞ்செய்ய வந்திருக்கிறீர்கள், இது தருமமாகுமா? நாங்களோ அப்பொழுது சொல்லியதுபோல் ஆயுதங்களைத் தொடாமலே தவத்தி லிருக்கின்றோம், எங்கள் ஆசிரியராகிய சுக்ரரும் ஏதோ ஒரு விரதத்திலிருக்கிறார், ஓ தேவர்களே! உங்களுக்குச் சத்தியம் எங்கேபோயிற்று? அந்தோ! யுத்த தருமத்தில் நிராயுதபாணிகளா யிருக்கின்றவர்களையும், யுத்தஞ்செய்வதற் கஞ்சி யோடுகின்றவர்களையும், சரணாகதியடைந்தவர்களையுங் கொல்லக்கூடாதென்று சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. அந்த நியாயத்தையும், தெரிந்துகொள்ளாம லிருக்கின்றீர்

களை என்றனர். அவ்வார்த்தைகளைத் தேவர்கள் கேட்டு ஓ அசுரர்காள்! ஏன் பொய்வார்த்தை சொல்லுகின்றீர்கள்? சுக்ரரை நீங்களெல்லோருங்கூடித் தானே இப்பொழுது செய்கிற விரதத்துக்கு அனுப்பியிருக்கிறீர்கள்? அவரும் எங்களுக்கு அபஜயமும் உங்களுக்கு ஜயமு முண்டாக்கத்தக்க மந்திரசித்தியைப் பெறுதற்குத் தானே போயிருக்கின்றார்? இவ்வளவு வஞ்சச்செயலை மேற்கொண்டிருக்கிற நீங்களா தவத்திலிருப்பவர்? ஓ அசுரக் கூட்டங்களே! நீங்கள் செய்யுந் தவத்தை நாங்களறிவோம், இனி உங்களை விடுவதில்லை; யுத்தஞ் செய்தே தீருவோம். சத்துருக்களாகிய உங்களிடத்தில் நாங்கள் நீதியைப் பார்க்கவேண்டியதில்லை; இது அநாதியாயுள்ள வழக்கந்தான். ஆகையால் ஓ அசுரர்களே! நீங்களும் ஆயுதபாணிகளா யுத்தஞ்செய்யச் சித்தமாய் வாருங்கள் என்றனர்.

இவ்வாறு தேவர்கள் சொல்லியதை அசுரர்கள்கேட்டு ஒருவருக்கொருவர் ஆலோசனைசெய்து ஒன்றுந்தோன்றாமல் பயமடைந்தவர்களாய் நாமனைவரும் ஓடிப்போவதே நல்ல யோசனையென்று பேசிக்கொண்டு ஓடிப்போய் தங்களாசிரியருடைய அன்னையைச் சரணஞ் சரணமென்று சரணாகதியடைந்தனர். அவ்வன்னையானவள் மிகவும் கஷ்டத்தையடைந்திருக்கிற அசுரர்களைப் பார்த்து ஓ அசுரர்களே! நீங்கள் பயப்படவேண்டாம், என்னுடைய முன்னிலையில் இருக்கின்றவர்களுக்கு யாதொருபயமும் வரமாட்டாதென்று அபயந்தந்து இனிப் பயத்தை விட்டுவிடுங்களென்று சொல்லினள். அந்த வார்த்தையை அசுரர்கள் கேட்டு அவ்வாச்சிரமத்தில் அவ்வம்மையின் முன்பாக நிராயுதபாணிகளாகவும், மனக்கலக்க மற்றவர்களாகவும், யாதொரு துன்பமு மில்லாதவர்களாகவு மிருந்தனர்.

(41 - 49.) தேவர்கள் அசுரர்களோடிப்போவதைப் பார்த்து இவர்களெங்கே போகின்றார்கள் பார்ப்போமென்று அவர்களைப் பின்றொடர்ந்துபோய் அடைக்கலமென்று புகுந்த அந்த விடத்தினுடைய பலாபலத்தை யோசிக்காமல் இவர்களெந்த விடத்துக்குப் போனால் தான் என்னவென்று பலாத்காரமாக அவ்வாச்சிரமத்துக்குள்ளே நுழைந்து அசுரர்களை யழைக்கத் தலைப்பட்டனர். அதுகண்ட அவ்வம்மை ஓ தேவர்களே! அடைக்கலம் புகுந்த அசுரர்களைக் கொல்லவேண்டாம் கொல்லவேண்டாமென்று தடுக்கவும், அத்தடைக் குட்படாது மென்மேலும் அந்த அசுரர்களை

யடித்துக்கொண்டே யிருந்தனர். அப்பொழுது அசுரர்கள் சகிக்காமல் அபயந்தந்த அம்மையைப்பார்த்து ஓ அம்மணி! அந்தோ! அந்தோ!! தேவர்களெங்களை யடித்துக் கொல்லுகின்றார்களே, நாங்களென்னசெய்வோம், எங்களுக் குன்னைவிட வேறு புகலிடமில்லையே, எங்களை இரக்ஷியென்று பரிதபித்துப் பிரார்த்திக்கின்றபொழுது அந்த அம்மை ஓ அசுரர்களே! நீங்கள் பயப்படாதீர்கள், நானிப்போது என்னுடைய தவத்தினால் நித்திராதேவியைப் பிரேரேபித்துத் தேவர்களை யெல்லாம் தூக்கத்தில் விழும்படிச் செய்கிறேனென்று சொல்லி உடனே நித்திராதேவியைத் தூண்டவும், அது இந்திரன் முதலிய சகல தேவர்களிடத்திலுஞ் சென்றது. செல்லவும், யாவரும் ஊமையாளரைப்போல் ஒரு வார்த்தையுமின்றி மயக்கமுடையவராயினர்.

அப்பொழுது விஷ்ணுமூர்த்தி அங்குவந்து மயக்கமடைந்திருக்கும் இந்திரனைப்பார்த்து, ஓ தேவராஜனே! நீ என்னிடம் வந்து சேருவையாயின் உன்னை நான் இரக்ஷிக்கிறேனென்று சொல்லவும் இந்திரன் ஒருவாறு மயக்கந்தெளிந்தவனாய் அவர் சொல்லியபடியே சமீபிக்க நித்திரை மயக்கமுஞ் சிறிது நீங்கப்பெற்றுப் பயமற்று அவரால் இரக்ஷிக்கப்பட்டனன். இவ்வண்ண மிருக்கின்ற இந்திரனை அசுர ரக்ஷகியாயிருக்கின்ற அம்மைபார்த்து, ஓ இந்திரா! இவ்விடத்திற் சூழ்ந்திருக்கும் தேவர்களெல்லாம் நித்திரையின் மயக்கத்தால் மயக்கிக்கிடந்தனர், அவர்களெல்லாம் இப்பொழுது சிறிது இறுமாப்படைந் திருப்பதாகத் தெரியவருகிறது, ஆகையால் உன்னோடு அவர்களையும் இந்த விஷ்ணுவையும் என்னுடைய தபோபலத்தால் விழுங்கிவிடுகிறேன், என்னுடைய தபோபலத்தை இந்த தேவகூட்டத்திற் பார்ப்பாயாக, இதனாலேயே எனக்கும் இந்த விஷ்ணுவுக்குமுள்ள வலிமையும் என்னொருத்தியினுடைய தவவலிமையும் நன்றாய் அறிந்துகொள்வாயென்று சொல்லி, முன் தேவர்கள்மேற் பிரயோகித்த நித்திராதேவியை விஷ்ணுவின்மேலும் இந்திரன்மேலு மேவினள். உடனே அவ்விருவரும் சக்தியற்றவர்களாய் அறிவுமயங்கிக் கம்பம்போல் அசைவற்று நின்றனர்.

(50-57.) அப்பொழுது தேவர்களெல்லா மயங்கித் துன்பத்தோடிருக்கிற இந்திரனையும் விஷ்ணுவையும் பார்த்து உற்சாகமற்றவர்களாக ஆஹா! ஓஹோ!! வென்று கூச்சலிட்டனர். அவரிடுங்

கூச்சலை இந்திரன் சிறிதுணர்ந்தவனாய் விஷ்ணுவைநோக்கி, ஓ மதுசூதனா! உம்மைப்பார்க்கினும் நான் பாதையடைகின்றேனாதலால் இப்பொழுது நம்மைப் பாதைப் படுத்துகின்றவளா யிருக்கின்ற இவள் இனி நம்மைச் சுட்டெரிப்பதற்குமுன் இந்தத் துஷ்டையைச் சங்கரித்துவிடும், அவளைச் சங்கரிக்கின்ற விஷயத்தில் ஸ்திரீ அத்தி வருமென்றாவது மாமியாயிற்றே யென்றாவது யோசனை செய்ய வேண்டாம், வருத்தப்படுகின்ற என்னைப் பாருமென்று இந்திரன் சொல்லவும், விஷ்ணுமூர்த்தி நீதியைமறந்து தயாளகுணத்தையு மொழித்துத் தன்னுடைய சக்கரத்தை நினைத்தனர். உடனே அச் சக்கராயுதமானது அவர் கையில்வந்து தங்கியது. அதனை இந்திரன் பார்த்து, ஓ ஸ்வாமி! இதோ வந்துவிட்டதே ஏன் சும்மாவிருக்கிறீர் என்று தூண்ட, அந்தக்ஷணமே கோபமேலிட்டுச் சக்ராயுதத்தினால் அந்த அம்மையினுடைய சிரத்தைச் சேதம் பண்ணினார். அதைக் கண்ட இந்திரனும் தேவர்களும் துன்பமொழிந்தவர்களாய் ஆனந்தத்தோடு ஜய ஜய வென்று விஷ்ணுவைக் கொண்டாடினார்கள் பின்னர் அந்த விஷ்ணுவும் இந்திரனும் நாம் ருஷிபத்னியைக் கொன்றோமே, அவரிதனையறிந்தால் அவர் சாபமிடுவரே, இட்டாராயின் நம்மால் மாற்ற முடியாதேயென்று சங்கையுடையவ ராயினரென்று வியாசர் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறினாரென்று சூதபகவான் சௌநகாதியர்கட்குக் கூறினர்.

பதினோராம் அத்தியாயம்.
ஹரயே பிருகு கிருத சாபகாரணம் முற்றிற்று.
ஆ அத்தியாயம் 11-க்குச் சுலோகம் ($590\frac{1}{2}$)

உ

சங்காரார்த்தாங்க சௌந்தர்ய பாவநாயை நமோ நம:.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

சுக்ரம்பிரதி ஜயந்தி பிரஸ்தானம்.

சூதபகவான் மகருஷிகளைப்பார்த்து விஷ்ணுமூர்த்திக்குப் பின் நேர்ந்ததையும், ஏனையவற்றையும் அரசனுக்கு வியாசமுனிவர் கூறியவா றுரைக்கின்றேனென்று சொல்லத்தொடங்கினர்.

* சுக்ரரிடத்தில் ஜயந்தி என்பவளை அனுப்புதல்.

(1-8.) வியாசமுனிவர் அரசனைப்பார்த்து ஓ அரசனே! பிருகு முனிவர்தனதுபத்தினி சக்ராயுதத்தால்சேதிக்கப்பட்டுக்கோரமாய் வீழ்ந்திருப்பதைப்பார்த்து அடியில்வருமாறு சொல்லுகின்றனர்:- ஓ விஷ்ணுவே! நீ மகாபுத்திமானுயுள்ளவன். இது நீக்கத்தக்கபாவம் இது நீக்கக்கூடாத பாவமென்பனவற்றை யறியத்தக்கவன். அப்படிப்பட்ட நீ இந்த அகிருத்தியத்தைச் செய்தாயல்லவா? பிராமண ஸ்திரீயினுடைய ஹத்தியானது மனதிலெண்ணுவதற்கும் யோக்கியமல்லவே ஸ்திரீயத்தி செய்யுந்துணமுடைய உன்னை சாத்வீககுணமுடையவனென்றும், பிரமனை இராஜஸகுண முடையவனென்றும், உருத்திரரைத் தாமசகுணமுடையவரென்றுஞ் சொல்லுகின்றனரே! அது என்ன விபரீதமோ தெரியவில்லை. இப்பொழுது நீ மிகவும் நீசமாகிய தொழிலைச் செய்கின்றவனு யிருக்கிறபொழுது உன்னைத் தாமசகுண முடையவனென்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? இது நிற்க உனக்கொரு குற்றமுஞ் செய்யாதவளாயும், உன்னால் தண்டிக்கத் தகாதவளாயுமுள்ள இவளை நீ எந்த ஞாயத்தினுற் கொன்றனை? துராசார முடையவனே! உன்னைச் சபிக்கிறேன். இதுவன்றி உன்னை யான் என்னசெய்யப் போகிறேன். ஓ பாபிஷ்டனே! இந்திரன்பொருட்டு இவளைக்கொன்று என்னைப் பத்தினிஹீனனுக்கினை. இதற்கு இந்திரன் காரணமென்று அவனைச் சபிக்கமாட்டேன் உன்னையே சபிக்கிறேன், ஓ விஷ்ணுவே! நீ எப்பொழுதும் ஜனன மரணத்தோடு கூடினவனும் இழிவான யோனிகளிற் கட்டுண்டிருந்து பிறந்து பிறந்து இறந்து இறந்து இப்பொழுது செய்த துஷ்ட செய்கையையே எப்பொழுதுஞ் செய்துவருவாய். இனி எந்த முனிவராவது உன்னைச் சத்வகுண முள்ளவனென்று சொல்வாராயின் அவர்கள் முழுமூடராகக்கடவர். தீய நடக்கையுள்ளவனுகிய நீ எப்பொழுதும் தாமசகுண முடையவனுய்த் தாமசத் தொழிலையே செய்துவருவாயென்று சபித்தனர்.

ஓ ஜனார்த்தன! உன்னைத் தாமசனென்று நான் சொல்லியது இப்பொழுது நேரிட்ட கோபத்தினுற் சொன்னதன்று, உன்னிடத்தில் உண்மையிலுள்ள குணமுமதுவே. ஓ விஷ்ணுவே! என்னுடைய சாபத்தினுலுனக் குண்டாகப்போகிற ஜன்மங்களெல்லாம் மண்ணுலகத்தாரெல்லாமறிய பூலோகத்திலேயே உண்டாகக் கடவது, அந்த ஜன்மங்கள் வேறொரு விதங்களால் வருவதன்று, ஒவ்வொரு ஜென்மமும் மலமூத்திர சம்பந்தமா யிருக்கின்ற கர்ப்பவாசத்தினின்றே வரவேண்டியது என்றனர்.

(9-16.) ஓ அரசனே! பிருகு முனிவருடைய இல்லற தருமத்தை விஷ்ணுமூர்த்தி கெடுத்தனராகையால் அவர் மானுடயோனி முதலிய யோனிகளிற் பிறக்கும்படியாய் வந்தது. ஆனால் ஒவ்வொரு பிறப்பும் உலகத்துக்கு உபகாரார்த்தமாக முடிந்தனவென்று சொல்லவும் அரசன் ஓ வியாசமுனிவரே! விஷ்ணுவினுடைய பிரகாசமாகிய சக்கரத்தினால் அந்த அம்மணி யிறந்துபோன பின்னர் அந்தப் பிருகுருஷி எப்படி கிருகஸ்தராயினர்? அதனைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, வியாசர் ஓ அரசனே! பிருகு முனிவர் இவ்வண்ணஞ் சபித்தபின்னர் மனைவியை யெழுப்பும்வகையைச் சிந்தித்து வெட்டுண்ட தலையை எடுத்துவந்து சரீரத்திலொன்றாகச் சேர்த்து "ஓ பெண்ணே! நானிதுவரையில் அநுட்டித்துவந்த தருமங்கள் விதிவத்தாகவும், அவை பரமேஸ்வரருக்கு ஒப்பாகவுமிருக்கும்பக்ஷத்தில் விஷ்ணுவினால் கொல்லப்பட்டிருக்கிற நீ எழுந்திருக்கலாம். பரமேஸ்வரனுக்குப் பிரீதியாக விருக்குமானால் என்று சொல்லியது சத்தியமானால் அந்த ஒரு சத்தியத்தினாலேயே நீ ஜீவப்பிரவேச முடையவளாகலாம். சத்தியம், ஒழுக்கம், வேதாத்தியயனம், தவவீரியம் என்று சொல்லப்பட்ட இந்த வலிமைகள் என்னிடத்தில் உண்மையா யிருக்குமானால் யான் புரோக்ஷணஞ்செய்யும் இந்தத்தீர்த்தத்தினால் நீ பிழைத்தெழுந்திருப்பாய். என்னுடைய சைவத்தின்பெருமையைப் பசுத்தவமுடைய தேவரெல்லாம் பார்க்கட்டும்" என்று தீர்த்தத்தால் புரோக்ஷித்தவுடன் உயிர்பெற்று மிகவும் சந்தோஷ சித்தமுடையவளாயும் புன்னகையோடுங் கூடினவளாயு மெழுந்திருந்து உறங்கியிருந்து பின்னுறக்க நீங்கி எழுந்திருந்து வருகின்றவளைப்போல வருகின்ற அத்தேவியை நான்கு புறத்துஞ் சூழ்ந்திருக்கின்ற தேவர்களெல்லாம் பார்த்து இது அற்புதம்! அற்புதம்!! என்று பிருகு முனிவரையும் அவர் மனைவியையும் புகழ்ந்துகொண்டாடினர்.

(17-35.) பின்னர் இந்திரனும் தேவர்களும் இதுவென்னவாச்சரியமென்று தங்களுக்குள்ளே பேசிக்கொண்டு மீண்டும் இந்திரன் தேவர்களைப்பார்த்து, ஓ தேவர்களே! இந்த வீர பதிவிரதை இம்முனிவருடைய தபோபலத்தினால் எழுந்தனள், இது நல்லதேயாயினும் மந்திரவேத்தாவாகிய சுக்ரர் கோரமாகிய தவத்தை முடித்துக்கொண்டு இவ்விடம் வருவாராயின் நாம் செய்த இந்த அனியாயம் தெரியுமல்லவா? தெரிந்தால் அவரென்ன செய்வாரோ அறியோம், முன் இந்த அம்மையால் பிரேரேபிக்கப்பட்

டதுன்பத்தையடைந்தோம், அதுபோயிற்று, இப்பொழுது சரீரவே தனையற்று ரோகமில்லாதவர்களாயிருக்கின்றோம், இனி வரப்போகிற சுக்கிரனால் என்ன துன்பமடைய விருக்கின்றதோ அறியோம், அவரோ இப்பொழுது மந்திரசித்தியின் பொருட்டு அதிகோரமான தவஞ்செய்கின்றார், மந்திரசித்திபெறுங் காரணமும் நாமறிந்திருக்கிறோம், இனி என்னசெய்யலாமென்று ஆலோசித்து யவ்வனவதியாய்ப் புன்னகையோடு கூடியிருக்கின்ற ஜயந்தி என்னுந் தன் மகளைப் பார்த்துக் கூறுகிறான்:—ஓ சுந்தரீ! உன்னை நான் சுக்கிருக்குத் தத்தஞ்செய்துவிட்டேன். நீ அவரிருக்குமிடம்போய்ச்சேர்ந்து அவருக்குரிமையாகிய பணிகளைச்செய்து எனக்கு அவர் சுவாதீனராகும் விதஞ்செய்வாய். நான் உனக்குச்செய்யும் உபகாரம் அவரை உனக்குப் பர்த்தாவாக்கியதுதான். அதற்கு நீ செய்யும் உபகாரம் அவரை எனக்குச் சுவாதீனப்படுத்துவதுதான். ஓ பெண்ணே! இன்னமுஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். நீ அவருடைய ஆச்சிரமத்துக்குப் போய் அவருடைய மனதுக்குப் பிரியமாயும் அவர்செய்யுந் தவத்துக்குரிமையாகியுமுள்ள உபசாரங்களைச் சமயமறிந்து ஆலோசனையோடு செய்து விரைவில் நானடைந்திருக்கிற பயத்தை நிவர்த்தி செய்வாய் என்றனன். இந்திரன்மகளாகிய ஜயந்தி தந்தையின் வார்த்தையைக்கேட்டு அவனுணையைக் கடவாது சுக்கிரரிடத்திற்போய், அவராச்சிரமத்திலிருந்து அவர் தூமத்தை ஆகாரஞ்செய்துக்கொண்டு தபோமயமா யிருப்பதைப்பார்த்து, இவ்வரிய தவத்திலிருக்கும் சுக்கிருக்குத் தந்தைசொல்லியபடிச்செய்வதற்கு என்னகாரணமிருக்கின்றது? ஆயினும் நாம் வந்துவிட்டோமாகையால் வந்தகாரியத்தை முடித்துத் தீரவேண்டுமென்றெண்ணி, அவரது மெலிந்திருக்குஞ் சரீரத்துக்கேற்ப வாழைக்குருத்தைக்கொண்டுவந்து விசிறியும், மிகுந்த பக்தியுடன் தாகசாந்தியின்பொருட்டுக் குளிர்ச்சியாயும் வாசனையாயும் தெளிவாயுமுள்ள தீர்த்தத்தைக்கொண்டுவந்து எடுப்பதற்கு இலேசாயுள்ள பாத்திரத்தில் வைத்தும், உச்சிப்போது வந்த காலத்தில் பர்னசாலை சிதலப்பட்டு சூரியகிரணம் மேலே படுவதைப் பார்த்துக் கிரணங்களை ஓர் வஸ்திரங்கொண்டுமறைத்து நிழலைச்செய்தும், அவருக்கு ஆகாரநிமித்தம் அற்புதமாயும், புசிப்பதற்குச் சுகமானதாயும், இனிப்புள்ளதாயும், பசிக்கு யோக்கியமானதாயு மிருக்கின்ற பழவகைகளைக் கொண்டுவந்து எதிரில்வைத்தும், அதன்பின்னர் ஹரித் (சீகாரம்பொடி) வர்ன்மாயும் கிளிநிறமாயுமிருக்கின்ற தர்ப்பைகளைப் பவித்திரத்திற்கும் சங்கற்பத்திற்கும் ஓமாக்கினிக்கு

நாற்பக்கத்திலுமிடும் பரிஸ்தரண முதலானவைகட்கும் விதித்திருக்கும் அளவாகச்செய்து அதனோடு நல்லமலர்களை எதிரில்வைத்தும், பின்னர் மேன்மேலுண்டாகும் அன்பினால் அவருக்குச் சயனநிமித்தம் இளந்தளிர்களைப்பரப்பிய ஓர் படுக்கையைச்செய்தமைத்தும், இவையெல்லாம் அமைத்தபின்னர் முன்போல் விசிறி இளைப்பாற்றியும், இவ்வாறு தான்செய்யும் பணிவிடை தருமத்தில் தவறாதிருந்தனளேயன்றி, காமவிகாரத்திற் கேதுவாகிய அபிநயமுதலியவற்றைச் செய்தாளல்லள். அது தவத்துக்கு விரோதமாய்ச் சுக்கிரருடைய சாபத்துக்கிடஞ்செய்யுமாகலின் அச்சாபத்துக்கஞ்சி அவை யொன்றுஞ் செய்யாமல் அவர் தவத்துக்கு விரோதமில்லாமலும் தன்னிடம் பிரியம்வருவதற் கேதுவாயுமிருக்கின்ற நல்ல சுகஜனிதமாகிய தோத்திரங்களைச் செய்துவருவாள். அப்பொழுது அந்தச் சுக்கிரர் யோக சமாதியினின்று சாக்கிரத்துக்கு வருவார். அக்குறிப்பறிந்து ஆசமன பாத்திரத்தில் தீர்த்தத்தைக்காட்டுவாள். இந்தப்படி அவருடைய மனதுக்கிதமாக எப்பொழுதும் கோபமற்றவளாயும் சிரத்தையுள்ளவளாயும் வைதிகாசாரத்திலேயே ஆசையுள்ளவளாயும் அநேககாலம் பணிவிடைசெய்து வந்தனள்.

(௩௯-௪௨) சமர்த்தனாகிய இந்திரனும் ஜிதேந்திரியராகிய அந்தச் சுக்கிரருடைய மனோபாவத்தை யறியவேண்டுமென்கிற இச்சையுடையவனாய்த் தூதர்களை யடிக்கடி யனுப்பிக்கொண்டே யிருந்தனன். ஆனந்த பரமாத்மாவாகிய சிவபெருமானார் சொல்லியவாறு ஆயிரவருஷம் பூர்த்தியாகின்ற சமயத்தில் சந்தோஷமடைந்தவராய் அந்தச் சுக்கிரருக்குக் காட்சிகொடுத்துக்கூறுகின்றார்:—ஓ பிருகுநந்தனா! எப்பொழுதும் யாருக்குஞ் சொல்லத்தகாததாகிய மந்திர சமூகங்கள் எவ்வள விருக்கின்றனவோ அவ்வளவையும் ஒருங்கே யறிதலாகிய முற்றுமுணர்தற்றன்மையை நீ யடைவாய். எவராலும் எவையாலுங் கொல்லப்படமாட்டாய். பிராமணசிரேஷ்டனாய்ப் பிரமனுக்குச் சமானனாயிருப்பாய். இவைகளுனக்குண்டாகுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை என்றனுக்கிரகஞ்செய்து சிவபெருமான் அவ்விடத்திற்றானே மறைந்தருளினர். அதன்பின்னர் சுக்கிரர் இந்திரன் புத்திரியாகிய ஜயந்தியைப் பார்த்துச் சில வார்த்தை சொல்லத்தொடங்கினர்:—ஓ சுந்தரவதியே! நீ யாருடைய மகள்? யாதுகாரணமா யிவ்விடம்வந்தனை? உன்னெண்ணமென்ன? அதனைச்சொல். நீ வந்தகாரியத்தையுந் தெரிவிப்பாய். ஓ அழகிய கண்களையுடையவளே! நீ எதை விரும்புகின்றனையோ அது நடத்துவதற்குக் கூடாமையா யிருந்தபோதிலும் நானிப்பொ

ழூதே நடத்துவிக்கிறேன். எனக்குரிய பணிவிடைசெய்வதில் மிகு ந்த சிரத்தையுடையவளே! உன்விஷயத்தில் நான் சந்தோஷத்தை யடைந்தவனு யிருக்கின்றவனுகையால் உனக்கு வேண்டியதைக் கேட்பாயாகவென்று கேட்டனர். அப்போது ஜயந்தியானவள் முக மலர்ச்சியுடையவளாய் ஓ பகவானே! என்னபிப்பிராயத்தை உம்மு டைய தபோபலத்தினுல் நன்ருயறிந்து கொள்ளலாமென்ருள். சுக் கிரர் நீ சொல்லியபடி நானே யறிந்துகொண்டேனுயினும் நீயே வாய்விட்டுச்சொல்லவேண்டும், எனக்கு நீ அருமையான பணிவிடை யைச் செய்திருக்கின்ருயாகையால் உன்னிடத்தில் நான் கொண்டி ருக்கும் பிரியத்துக்களவில்லை, உனக்கு மங்களத்தையே செய்கிறே னென்றனர்.

(சங-டுகூ) அதற்கு ஜயந்தியானவள் கூறுகின்ருள்:—ஓ பிராம ணரே! நான் தேவேந்திரன் மகள். என்னை உமக்கு அவர் தத்தஞ் செய்துவிட்டனர். என்பெயர் ஜயந்தி. ஜயந்தனுக்கு நான் தங்கை. ஓ பிரபுவே! நான் உம்மிடத்தில் காமவிகாரத்தை யடைந்தவளாயிருக் கிறேன். ஆகையால் என்னபிப்பிராயத்தை நீர் நடத்தவேண்டும். ஓ மஹாநுபாவரே! பதிவிரதா தருமப்படி நானும் உம்மிடத்தில் பிரீதி யுடையவளாய் சுகித்திருக்கவேண்டும் என்றனள். சுக்கிரர் அவள் சொல்லிவந்ததைக் கேட்டு ஓ நங்காய்! நீ இதுமுதல் பத்துவருட காலம் ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் என்னுடன் கிரீடா விலா சமா யிருவென்று சொல்லி அந்த ஜயந்தியினுடைய கரத்தைப் பிடித்துக்கொள்ளலாகிய பாணிக்கிரகணஞ் செய்து தான் முன்னி ருந்த விடத்துக்குப் போய்ப் பத்துவருஷகாலம் தம்முடைய மாயை யினுல் எந்தப் பிராணிகளுக்குந்தெரியாமல் கிரீடித்துக்கொண்டிருந்த னர். அசுரர்கள் தங்களாசிரியர் சர்வமந்திரங்களையும் அறிந்தவரா யும், அறிந்தவண்ணம் அவர்களை ஆளத்தக்க சித்தியுடையவராயு மிருக்கப்பெற்றுத் தம்முடைய ஆச்சிரமத்தை யடைந்திருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு அவரைக் காணவேண்டுமென்கிற வெண்ணமுடைய யவர்களாய்ச் சந்தோஷத்தோடுங்கூடி அவருடைய ஆச்சிரமத்துக்கு வந்து அவரைத் தேடிப்பார்க்க ஜயந்தியுடன் கிரீடித்துக்கொண்டி ருக்கிற அவர் இவர்கள் கண்ணுக்குக் காணப்படவில்லை. காணப்ப டாமற் போகவும் அசுரர்கள் மனக்கலக்கமடைந்து சிந்தாகுலப்பட் டுத் தீனபாவமுற்று அடிக்கடி மருண்டு மருண்டு மயங்கி எந்தக்காரி யஞ்செய்வதற்கும் யோசனையற்றவர்களாய்ச் சத்துருபயத்தை மேற் கொண்டு பலபலவாகச் சிந்தனைசெய்து ஒன்றுந்தோன்ருமல் தங்கள்

தங்கள் இடங்களுக்கு போய்விட்டனர். இந்திராணீ தன்மகளுடன் சுக்கிரன் ரமணீயமாய் ரமித்துக்கொண்டிருப்பதை யறிந்துகொண்டு தனது குருவாகிய பிரகஸ்பதியினிடஞ்சென்று நடந்த செய்திகளைத் தெரிவித்து இனி என்ன செய்யலாமென்று கேட்டனன். இவனு டைய கேள்விக்கு அவர் விடைகூறுவதற்குமுன் இந்திரன் கூறுகின் றான்:—ஓ ஆசிரியரே! தேவரீர் இப்பொழுது அசுரரிடத்திற்சென்று அவர்களெல்லாம் உம்முடைய சொல்லின்வழி நிற்க ஓர் கபடஞ் செய்து ஏமாற்றல்வேண்டும். இதுவன்றி அவ்விஷயத்தில் தேவரீ ருக்கு எதுசெய்தால் காரியசாதகமாகுமென்று தோன்றுகிறதோ அந்தச் சாதகமானகாரியத்தை எங்களுக்குச் செய்யுமென்றனன். அவன் சொல்லியதைத் தேவகுருவானவர் கேட்டு அசுரகுரு ஒருவர் கண்ணுக்குந் தோன்றாமல் ஜயந்திபால் சுகித்திருப்பதையறிந்து அவ ருருவத்தைத் தானெடுத்து அசுரரிடஞ் சென்று அவர்களுடைய காரியசித்தியாய் விட்டதென்றுகாட்டும் அபிநயபாவமாகிய பிரியத் துடனழைக்க அவ்வசுரர் ஆசிரியர் வந்துவிட்டாரென்று யாவரும் ஒருங்குகூடிச் சமீபத்தில் வந்து தங்களுடைய ஆசிரியருக்கு எவ் வண்ணம் உபசரிக்கின்ற வழக்கமோ அவ்வண்ணமே அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனாதி உபசாரங்கள் செய்து சுக்கிரராகவே கண்டு களித்துத் தரிசித்துச் சுக்கிரரல்லரென்கிற ஞானஞ் சிறிதுமில்லா மல் இவரே சுக்கிரரென்கிற ஞானத்தோடுங்கூடி முழுமோசம் போனவர்களாய் வணங்கி எழுந்து கைகூப்பி நின்றனரேயன்றி அவருள் ஒருவனாவது அவர் கபடத்தை யறிந்தவனல்லன். மறைப் பைச் செய்கின்ற மாயையினால் சுக்கிர வடிவங்கொண்டுவந்த குருவா னவர் அசுரர்களைநோக்கி ஓ அசுரர்காள்! உங்களுடைய க்ஷேமத்தின் பொருட்டு வந்துவிட்டேன், நம்முடைய சிடர்களெல்லாம் க்ஷேமந் தானாவென்று வினவி, ஓ அசுரர்களே! உங்களுடைய க்ஷேமத்தின் பொருட்டு நான் செய்த தவத்தினால் சம்புவானவர் சந்தோஷித்துப் பிரசன்னமாக, நான் அவரால் மாயையற்றமந்திரத்தை உபதேசிக்கப் பெற்றேன், அதனை உங்களுக் குபதேசிக்கிறேனென்றனர். அந்த அசுரர்களுக்குள் சிறந்தவராயிருக்கின்றவர்கள் அவருடைய வார்த் தையைக்கேட்டு மனக்களிப்படைந்து நமது ஆசிரியர் கிருதகிருத்தி யராயினரென்று சந்தோஷித்து இனி நமக்குப்பயமேது மனக்கவலை யேது சல்லியமேது தேவர்களுடைய துன்பமேது யாவும் விட்ட தென்று மகிழ்ந்து சந்துஷ்டர்களாய் வணங்கினர் என்று சூதபக வான் சவுனகாதியருக்குக்கூறினர்.

சுலோகம் - (ருகூ)

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

திரிபுரசுந்தர்யைநம:

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்.

‡ குருக்ருதாசுரப்ரலோபனம்.

சூதர் கூறுகின்றார்:—ஓ மஹருஷிகாள்! இனிப் பிரகஸ்பதி அசுரர்களை வஞ்சித்த விநோதத்தை வியாசபகவான் வினவ அவர் அரசனுக்குக் கூறியவாறு சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்:—

(க-கச) ஜனமேஜயன் வியாசரைநோக்கி வினவுகின்றார்:—புத்திமானாகிய பிரகஸ்பதி சுக்கிரவுருவத்தைத்தாங்கி அசுரர்களிடத்தில் கபடகுருவாய்வந்து ஆசீர்வதித்த பின்னர் என்செய்தார்? ஐயா தேவகுருவானவர் சகல பிரமவித்தைக்கும் நிதியாயுள்ளவர். மேலும் அவர் முனிவர்களிற் சிறந்தவராகிய ஆங்கிரசருடைய புத்திரர். இவர் எவ்வண்ணங் கபடஞ்செய்யத் தொடங்கினர். சகல தருமசாஸ்திரங்களிலும் தருமத்துக்கு மூலம் சத்தியமேயென்று பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தச்சத்தியத்தினாற்றான் பரமாத்மாவாகிய பரமசிவனும் பிரத்யக்ஷமாகின்றனர். அங்ஙனமிருக்க வாக்பதியாகிய தேவகுருவே அசுரர்களைக்குறித்துப் பொய்சொல்லவந்தாரானால் உலகின்கண் சம்சாரத்திலிருக்கின்ற எவன்றான் சத்தியசந்தனா யிருக்கப்போகிறான். உலகவைபவத்தில் ஆகாரத்தைக்காட்டிலும் அதிகமான சுகம் வேறொன்றில்லை. அந்த ஆகாரத்தை வெறுப்பவர் முனிவர்கள். அங்ஙனமிருக்க முனிவர்கள் எப்படி பொய்யொழுக்கத்தில் நடக்கத்துணிவார்கள்? துணியார்! ஆகவே இவர் எந்தச் சுகத்தை விரும்பிப் பொய்சொல்லத் துணிந்தனர்? இவர் இவ்வாறு கபடமான சொற்களைச் சொல்வாராயின் பொய்சொல்லாமை முதலிய ஒழுக்கத்தினின்றுந் தவறாத சிஷ்டாசாரத்தினின்றுந் தவறினவராகவே முடிவரல்லவா! இவருக்கு வேறு விசேடமான பாவங்களுண்டாகாமற் போனாலும் சொல்லுஞ் சொல்லளவுக்கேற்ற தோஷமுண்டாகுமல்லவா! அதுவேயுமன்றி இந்தக் கபடமார்க்கத்திற் புகுந்ததனால் அவருக்கதுவரையிலுண்டாயிருந்த புகழுரையெல்லாம் பிரயோசனமற்றதாயொழிந்து போமல்லவா? உற்பத்திக்காலத்தில் தேவர்கள் சத்வகுணத்திலும், மாநுடர் இராஜதகுணத்திலும், திரியக்குகள் தாமதகுணத்திலுந் தோன்றினவர்களென்று பெரியோர் கூறுகின்ற

‡ குருவினாலே செய்யப்பட்ட மோகத்தால் அசுரர் அவர் வசப்படுதல்.

னர். ஆகவே சத்வகுணப் பிரதானரென்று ஏற்பட்ட தேவர்களுக்கு இவர் சாக்ஷாத் குருவாயுள்ளவர். ஆகவே இவர் எவ்வளவு சாத்வீகப் பிரதானரா யிருத்தல்வேண்டும். அங்ஙனமிருக்க இவர்தாமே பொய்சொல்லத் துணிந்தனரேயானால் இரஜோகுண தமோகுண சம்பந்தமாயுள்ள சீவர்களுக்குள் எவன்றான் பொய்சொல்லாதவனாக விருப்பான்? இவர் இப்படி நடந்ததற்கு என்ன சமாதான மிருக்கின்றது? இதுவிஷயத்தில் சந்தேகமே. மூன்றுலகத்திலுமுள்ள விஷ்ணுமூர்த்தி, பிரமன், இந்திரன், அக்கினி, சந்திரன் முதலிய தேவர்களுடைய சரித்திரங்களேயும், வசிஷ்டர், வாமதேவர், விஸ்வாமித்திரர், இந்தப் பிரகஸ்பதிமுதலிய தபசிகளாகிய முநிவர்களுடைய சரித்திரங்களேயும் விசாரிக்குங்கால் காமக் குரோதாதிகளுக்கு வசப்பட்டு அவாமீக்கொண்டு வேறுபட்ட அறிவுடையவராய்ப் பிறரால் காணக்கூடாத கபடத்தொழிலில் சாமர்த்தியம் வகித்துப் பிறர்மனே விரும்புதல், பொய்மைகூறுதல் முதலிய கூடாவொழுக்கத்திற் றலைப்பட் டுழன்றவர்களாகவே தெரியவருகின்றனர். இவர்களெல்லாம் இவ்வா றிருப்பாராயின் ஒழுக்கத்தினின்றும் இழுக்காத நன்னடக்கையை யாரிடத்திற் காண்பது? இனி மானுடர்களுக்குள் இவன் பொய்மையுடையவன், அஃதில்லாதவன், இவன் பிறன் மனேயாளே விரும்புந் தீயகுணமுடையவன், அஃதில்லாதவன் என்று யாரை யாராய்வது? இவர்களுக்கெல்லாம் என்னகதி யுண்டாகும்? இனி யாருடையவாக்கை உபதேசமாகக் கொள்வது என்றான்.

(கரு-நும) வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! விஷ்ணுவாயிருந்தாலென் பிரமனாயிருந்தாலென் இந்திரனாயிருந்தாலென் எப்பொழுது தேகதாரிகளா யிருக்கின்றார்களோ அப்பொழுதே குணவிகாரமுடையவரா யிருத்தற்குச் சந்தேகமென்ன? விஷ்ணுமுதலாகச்சொல்லப்பட்ட இவர்களெல்லாம் ஆசையுடையவர்களாகவே இருந்தபோதிலும் தங்களுடைய உபாசகர்களுக்கு உபாசியர்களாயிருந்து வேண்டியாங்கருள்செய்வதாகிய சாமர்த்திய விசேஷத்தால் விதேகியாகிய பரமாத்மாவைப்போல் தோற்றப்படுகின்றனரேயன்றி அவர்கட்குச் சங்கடங்கள் வருகின்றகாலத்தில் குணங்களால் அவர்கள் பாதைப் படாம லிருக்கத்தக்கவரல்லர். ஏனென்றால் அவர்களுக்கெல்லாம் பிரகிருதி சம்பந்தமாகிய குணங்கள் காரணமாயிருப்பதால் அவைகளின் காரியமாகிய உபாதிவசத்தாகவே யிருக்கத்தக்கவராவர். அவர்கட்குச் சரீரமும் இருபத்துநான்கு தத்துவ சமூகங்களேயா

கும். அவர்கள் வேறுவிதமான சுத்தமாயாகாரியமாகிய சரீரமுடை யவரல்லர். அவர்களெல்லாம் எப்பொழுது பிரகிருதி சம்பந்தமான சரீர முடையவர்களாயினரோ அப்பொழுதே காலத்துக்கிடாய் மரணத்தை யடையத்தக்கவர்களே யாவர். ஆனால் பிறருக்குத் தத்துவார்த்தத்தை யெடுத்துச் சொல்லுகின்றார்களே என்றால் சொல்லுகிறபக்ஷத்தில் நன்றாய்ச் சொல்லத்தக்கவர்களே, தங்களுக்குரிய காரியங்கள் எதிர்ப்படுகின்றபொழுது அதற்குரிய குணவிகாரங்கள் அப்பொழு தப்பொழுது வெளிப்பட்டுக்கொண் டிருக்குமேயன்றி அவை வெளிப்படாமற்போகா. ஆகையால் இவர்களுக்கெல்லாம் யான் இப்பொழுதுசொல்லிய காரணமன்றி வேறுகாரணம் விசாரிக்கவேண்டியதில்லை. ஆகவே நீ அவர்களிடத்தில் விசாரிக்குங் குணங்களெல்லாம் அவர்களுக்குள்ள சுபாவமென்றே யறிவாயாக. தேகதாரியாயிருக்கின்ற எவன்றான் அவைகளை அடக்கவல்லவனுவான்? ஓ ஜனமேஜயனே! இவ்வுலகம் இவ்விதமாகவே இருக்குமென்று நினைக்கவேண்டும். இவ்வுலகில் தேவ மானுடர்களா யிருக்கின்றவர்க ளெல்லாம் சுக துக்கங்களோடு கூடியே யிருப்பார். இவ் விரண்டையும் விட்டிருப்பவ ரொருவருமில்லை. இதற்குச் சில திட்டாந்தங் கூறுகின்றேன்:—ஒருசமயம் பகவானுகிய விஷ்ணுமூர்த்தி கடினமான தவத்தையும், ஒருசமயம் அநேக யாகங்களையுஞ் செய்கிறார். ஒரு சமயம் இலக்குமியோடு கூடி அந்தப்புரத்தில் லீலாவினோதராயும், ஒருசமயம் இலக்குமி சமேதராய் வைகுண்டத்தில் பக்தானுக்கிரக நிமித்தமா யிருக்கின்றவரா யு மிருக்கின்றார். ஒருசமயம் தானவர்களோடு மகா குரூரமாகிய யுத்தஞ்செய்து அவர்களுடைய பாணங்களால் அபஜயமடைந்தவராயும், ஒருசமயம் தன்னுடைய பாணங்களால் அசுரர்களை வெற்றிகொள்ளுகின்றவராயும், ஒருசமயம் ஆதிசேஷன்மீது பள்ளிகொண்டு சுகதுக்கந்தோன்றுததாகிய யோகசமாதியிலிருக்கின்றவராயும், ஒருசமயம் அந்த யோகநித்திரையினின்று வெளிப்படவேண்டிய காலமெதுவோ அக்காலத்தில் சாக்ராவஸ்தையை யடைகின்றவராயுமிருக்கின்றார். இதனல் விஷ்ணுமூர்த்தியும் சுகதுக்கானுபவ முடையவராகவே யிருக்கின்றவரென் றறிவாய். இதுவுமன்றி இந்த விஷ்ணுவும் பிரம ருத்திர இந்திராதியரும் மகான்களாகிய முனிவர்களும் ஆகிய இவர்களுக்கு விதித்த நிர்ணயப்படி அதிகமான ஆயுளையுடையவர்களாய் அவர்களுடைய காலவளவின்படி யுலாவிக்கொண்டிருப்பரேயன்றி அவ் வளவையைக்கடந்திரார்.

இப்படியே தாவரசங்கமங்களாயுள்ள யாவும் இயங்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தத்தையடையுங்காலத்தில் மேற்சொல்லிய தாவரசங்கமங்களோடு பிரமணுதிதேவர்களும் நாசத்தை யடைகிறுர்கள். இதிற் சந்தேகமில்லை. மீண்டும் பிரமன்முதலியயாவரு முண்டாகின்றுர்கள். ஆகையால் தேகமுடையவர்களெல்லாம் அந்தமாதியையுடையவரா யும் காமாதிகுணங்களை யுடையவராயுமிருப்பாரேயன்றி அவைகளை யொருபோதும் விட்டிரார்.

(நக-சஉ) ஓ ஜனமேஜயனே! உனக்கிதுகாறுஞ் சொல்லிவந்த ஞாயவிசாரத்தால் அரி யயன்முதலாகச் சொல்லப்பட்ட யாவரும் பிரபஞ்சிகளென்றும், அந்தப் பிரபஞ்ச தருமமாயிருக்கின்ற இராகத்துவேஷ காமக் குரோத முதலாகச் சொல்லப்பட்ட சகலகுணங்களையு முடையவராய் அவைகளால் வியாபிக்கப்பட்டு அவைகட்குரிய செயல்களோடு கூடியேயிருப்பரென்றும் வெளியாக்கியதாகும். இவ்விஷயத்தில் இனி உனக்கு ஒருபொழுதும் ஆச்சரியம் வேண்டாம். அவர்களை ஆன்மவர்க்கங்களினின்றும் வேருக வெண்ண வேண்டாம். ஆகையால் காமாதி விஷயங்களைவிட்டுப் பரமார்த்த ஞானத்தை யுடையவராயிருத்தல் யாவர்க்கு மரிது. காமாதிகளுக்கு எவர் பயப்படுகின்றனரோ அவர்கள் அவைகளுக்கு மூலமாயுள்ள ஸ்திரீகளை அங்கீகரிக்கா திருத்தல்வேண்டும். அங்ஙனமிருப்பாராயின் அவர்கள்தான் சர்வசங்க பரித்யாகிகளாய் நிர்மலசித்தரா யுலாவிக்கொண் டிருப்பவர்.

ஓ அரசனே! பிரகஸ்பதியின் மனைவியைச் சந்திரன் மோகித்ததையும் அதனுல் விளைந்த விளைவையும், பிரகஸ்பதி தன் சகோதரன் மனைவியை விரும்பி அவமதிப்படைந்ததையும் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். மேலோர் கூறோரொன்று சொல்லப்பட்ட யாவரும் இச் சம்சாரமாகிய சக்கரத்தில் காமாதி குணங்களாற் சுழன்றுகொண் டிருப்பரென்பதற்குச் சந்தேகமுமுண்டோ? கிருகஸ்த தருமத்தை எப்போது ஒருவன் அடைகின்றுனே அவன் எப்படி முக்தனுவான். ஆகையினுல் எந்தவிதத்திலும் சம்சாரிக தருமத்தை விட்டுச் சச்சிதானந்த சொரூபிணியாகிய மஹேஸ்வரியை ஆராதித்தல் வேண்டும். ஏனெனில் இச் சம்சாரமானது பராசக்தியினுடைய மாயாவிலாசத்தினுல் எவருடைய அறிவையும் மறைத்துப் பித்துப் பிடித்தவர்போலும் மதுபானஞ் செய்தவர்போலும் பிரமித்திருக்

கச் செய்வதாகும். இந்தப் பிரமையை யறிந்தவன் தேவி ஆராதனத்தினல் அக்குணங்களை நிவர்த்தித்து மோக்ஷசாதனங்களுக்குரியனாய்ப் பேரின்பவீட்டை யடைகிறான். இந்தப் பிரபஞ்ச மயக்கமொழிந்து பேரின்பவீட்டை யடைதற்குத் தேவி யாராதனையன்றி ஆவதில்லை. அந்தத் தேவியை அவளுடைய அநுக்கிரக முண்டாகுமளவும் ஆராதித்துவரவேண்டும். ஏனென்றால் அத்தேவியைப்போலுந் தயாசமுத்திரமாயுள்ளவர்களெவரிருக்கின்றனர். அவளுடைய அநுக்கிரகத்தா லுண்டாகும் சுகம்போலும் யாருடைய வனுக்கிரகத்தா லுண்டாகும். ஆகையால் கருணைக் கடலாகிய தேவியை வஞ்சனையில்லாமல் உபாசித்தல்வேண்டும். எவனுகிலும் தேவியினுடைய உபாசனையாற்றான் சிவன் முத்தனுகவேண்டும். கிடைத்தற்கருமையாகிய மாநுட தேகத்தை யெடுத்துத் தேவியைப் பூசிக்காமற் போவானுயின் அவன் உன்னதமான விடத்திலிருந்து கீழே விழுந்தவன்போ லாவானென்று தீர்மானித்தல் வேண்டும். முக்குணத்தோடும் அகங்காரத்தோடுங்கூடி அசத்தியத்தினுல் பின்னவிடப்பட்டிருக்கிற இந்தச் சகத்தினுடைய மாயாவிலாசமானது அருள்விலாச ரூபிணியாயிருக்கும் தேவிகடாக்ஷமன்றி வேறெவ்விதத்தினுற் போயொழியும், ஆகையால் மோக்ஷகாமியானவன் சகல துர்க்குணங்களையும் விட்டுப் புவனேஸ்வரியையே பூசித்தல்வேண்டும் என்றனர்.

(சங-சுக) இவ்வாறு சொல்லியபொழுது அரசன் தேவியினிடத்திற் பக்தியுடையவனுய்த் தியானித்துப் வியாசபகவானைப்பார்த்து அசுரரிடஞ்சென்ற பிரகஸ்பதி பகவான் பின்னர் என்ன செய்தார்? அவர்களிடத்தினின்றும் எப்போது மீண்டனர்? என்று கேட்க, வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! பிரகஸ்பதி அசுரரிடஞ்சென்று அவர்களுக்கிதமாகிய அசுரஞானத்தைப்போதிக்க அசுரர்கள் அவர் செய்யும் மோகஜாலத்தினுல் அவரைத் தங்கள் குருவாகவே எண்ணி அவரிடத்தில் அதிக விசுவாசமும் அவர் சொற்படி நடக்கவேண்டுமென்னு முறுதியு முடையவர்களாய் அன்புடன் அவரிடத்திற் பெறவேண்டிய மந்திரோபதேச நிமித்தம் சரணுகதியடைந்தனர்.

(சஎ-சுஉ) ஓ அரசனே! மோகசாலத்தால் யார்தான் மோகிக்கப்படமாட்டார்கள்? இவர்செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, சுக்கிரர் ஜயந்தியினிடம் சொல்லியிருந்த பத்துவருடமும் முடிந்தவுடன் தன்சிஷ்யர்களாகிய அசுரர்களைநினைத்து அந்தோ! அசுரர்கள் நம்மிடத்திலுள்ள

ஆசையினால் நம்வரவை எதிர்பார்ப்பவர்க ளல்லவா, தேவர்களால் பயந்திருக்கிற அவர்களை நாம் பார்க்கவேண்டும், நம்முடைய பக்தர் களுக்குத் தேவர்களால் ஒருபயமு மில்லாதிருக்கும்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்து, காமவிகாரத்திற் சென்றிருந்த மனதைத் தன் சுவாதீனப்படுத்தி ஜயந்தியைப் பார்த்துக் கூறுகிறார்:— ஓ ஜயந்தீ! உன்னிடம் சொல்லியிருந்த பத்துவருடமும் முடிந்துவிட்டது. இப்பொழுது என் சீடர்கள் தேவர்களைச் சந்தித்திருப்பார் கள். ஆகையால் சீடர்களைப் போய்ப்பார்த்து மறுபடியும் சீக்கிரத் தில் உன்னிடம் வருகிறேனென்று' சொல்லினர். தருமந்தெரிந்த ஜயந்தி அந்த சுக்கிரரைப்பார்த்துத் தேவரீருடைய தருமத்தைக் கெடுக்கமாட்டேன், உம்முடைய இஷ்டப்படி போய்வரலாமென்ற னள்.

அதன்பிறகு சுக்கிரர் ஜயந்தியிடம் விடைபெற்று அசுரரிடஞ் சென்று, அங்கு அசுரர்மத்தியில் கபடரூபதாரியாய்த் தேவகுரு விருந்து ஓ தேவசத்துருக்களே! அஹிம்சையே முக்கியமான தரும மென்றும், உயிர்களைக் 'கொல்வதில் ஆசையுள்ளவர்களைக் கொல்ல வேண்டுமென்னும் க்ஷமண தருமமே மேலான தருமமென்றும், அதனையே அநுட்டிக்கவேண்டுமென்றும், இதுவன்றிப் போகத்திலாசை யுள்ள பிராமணர்கள் தங்கள் நாவின் ருசிக்குத் தக்கவாறு வேதத் தில் பசுஹிம்சையாகிய யாகத்தைச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று காட்டி அதனைச் செய்யவேண்டுமென்றுகூறும் அந்த அறிவில்லாத பிராமணர்களையும் அந்த அநுஷ்டானங்களையும் கைவிடவேண்டும் என்றும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறதைப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து, நமக்குத் துவேஷியாயிருக்கிற இந்தத் தேவகுருவினால் நம் சீடர்கள் வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள், இதுவிஷயத்தில் சம்சயமில்லையென்று சிந்திக்கலாயினர்:—இவர் இவ்வாறு வஞ்சனையாக வுபதேசிப்பதற் குக் காரணம் பாவத்துக்கு வித்தாகியும் நிரயத்துக்கு வழியாகியும், ஒருவரையும் விடாததாகியுமுள்ள லோபமாகிய ஆசையல்லவா சீ! சீ!! இதுபோலுங்கெட்டது எதுவிருக்கின்றது? பரமாத்மாவாகிய இந் திரனால் பிரகஸ்பதி தூண்டப்பட்டு இப்படிப் பொய்சொல்லுகின்றாரே இதுவென்ன கொடுமை! இப்போது இவர்சொல்லி வருகின்ற வார்த் தையை எவன் பிரமாணமாகக்கொள்ளுகிறானோ அவன் பாஷண்ட னவனல்லவா! தருமசாஸ்திரப்பிரவர்த்தகராகியும், தேவர்களுக்கெல் லாம் ஆசிரியராயுமிருக்கின்ற இவர் இப்படிப்பட்ட மலினமான மன

முடையவராயிருப்பாரானல் இவர் எந்தத் தோஷத்தைத்தானடை யார்? உலகத்திலிருக்கின்ற ஏனைய ஆசிரியர்களும் இவர்சொல்லிய தைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு பாஷாண்டர்க ளாவார்க ளல்லவா! பிரமருஷியாகிய இவர் நாடகத்தில் வரும் வேஷதாரிகளைப்போல் நடைநொடி பாவனை முதலிய எல்லாவற்றையு மறைத்து மூடர்க ளாகிய நமது சீடர்களை என்னமோசஞ்செய்கிருர் என்றெண்ணினர்.

பதின்மூன்ரும் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

உ

திரிபுரசுந்தர்யைநமஃ

பதினன்காம் அத்தியாயம்.

* தைத்யானும் சுக்ர சம்ப்ராப்தி.

(க-கரு) வியாசர் கூறுகின்றுர்:—ஓ அரசனே! இவ்வாறு தேவ குருவினுடைய வஞ்சத்தை முன் சொல்லியவாறு சுக்கிரர் மனதிலா லோசித்து அசுரர்களைப் பார்த்து நகைத்துக்கொண்டே கூறுகின் றுர்:—ஓ அசுரர்களே! என்னைப்போலுருவமெடுத்து வந்திருக்கிற பிரகஸ்பதியினல் மோசம்போய் விட்டீர்களா? அந்தோ! என்று அவனல்ல சுக்கிரன் நான்தான். அவன் தேவர்களுக்குச் சுகத்தை விளைவிக்கின்ற குருவாகும். என் சிஷ்யர்களாகிய நீங்கள் அவனுல் மோசம் போனீர்கள். இதிற் சந்தேகம் வேண்டாம். ஓ சீடர்களே! அவன் வேஷக்காரன். அவன் சொல்லும்வார்த்தையில் நம்பிக்கை கொள்ளவேண்டாம். ஓ அன்பர்களே! என்னுடன் வாருங்கள். பிரகஸ்பதியைத் தூரத்திவிடுங்கள் என்றனர். இவ்வாறு சொல்லி வருவதை அவ்வசுரர்கள் கேட்டு உருவத்திற் சிறிதும் பேதமில்லாம லிருக்கின்ற இருவரையும் பார்த்து மிகுந்த ஆச்சரியமடைந்து தங்க ளாசிரியரையே ஆசிரியரென்றறியவந்தும் சித்தப்பிரமையுடையவர்க ளாய் மறுபடியும் மயங்கிநிற்கும்பொழுது தேவகுருவானவர் கூறு

---

* அசுரர்கள் சுக்கிரரைக்காணுதல்.

கின்றார்:—ஓ அசுரர்களே! நீங்களேன் மயங்குகிறீர்கள்? இப்பொழுது வந்தவன் தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதி, உங்களை வஞ்சிக்கும் பொருட்டு என்னைப்போ லுருவங்கொண்டனன். ஓ அசுர சிரேஷ்டர்களே! இவன் உங்களை மோசஞ்செய்து தேவர்களுடைய காரியத்தைச் சித்திபண்ணுவதற்கு இவ்வாறு சொல்லுகின்றான். ஆகையால் அவனிடம் விசுவாசம் வைக்கவேண்டாம். அவன் சொல்லுஞ் சொல்லில் நம்பிக்கை சிறிதுங்கொள்ளவேண்டாம். மஹாதேவரால் எனக்கு மந்திரோபதேசமாயிருக்கிறது. அதை உங்களுக்குபதேசிக்கின்றேன். தேவர்களா லுங்களுக் கபசயம்வாராமல் செயத்தை யுண்டுபண்ணுகிறேன். நான் இப்போது சொல்லிவருவதிற் சம்சயங் கொள்ளவேண்டாம் என்றனர். அவ்வசுரர்கள் கேட்டு பிரமையொழிந்து இவர்தான் நம்முடைய உண்மையான குருவென்று மிகுந்த விசுவாசமுடையாயினர். சுக்கிரர் மறுபடியும் அநேக வுபமானங்களால் அவன் நானல்ல பிரகஸ்பதியென்று எடுத்துக்காட்டியும், அந்த பிரகஸ்பதியினுடைய வாக்சாதுர்ய விசேடத்தால் அவரையே சுக்கிரனென்றும், சுக்கிரரையே பிரகஸ்பதியென்றும், கால வித்தியாசத்தினால் நிச்சயித்து உண்மையறியாது உண்மையான சுக்கிரரைப்பார்த்து அசுரர்கள் கூறுகின்றனர்:—

தருமாத்வாயும் ஞானத்திற் பிரதாபராயும் க்ஷேமங்களை யநுக்கிரகிக்கின்றவராயுமுள்ள இவர் எங்களிடம் சொல்லிப்போனபடியே தபசு முடிந்தபின்னர் எங்களிடம்வந்து அன்றுமுதல் இன்றளவாகிய பத்துவருஷகாலம் எங்களைக் காத்துக்கொண்டுவருகின்றாராகையால் இவர்தான் உண்மையாய் வந்த சுக்கிரர், நீர்தான் கபடியாய் வந்த சுக்கிரர். ஆகையால் எங்களுக்கு நீர் ஆசிரியரல்லர் நீர் போய்வாருமென்றனர். மூடர்களாகிய அசுரர்கள் இவ்வாறு சொல்ல, சுக்கிரர் உங்கள்குரு நான்தானென்று அடிக்கடி முறையிட்டனர். அவர்கள் அதனை நம்பாது ஏனையா கூச்சலிடுகின்றீர். போமையா போமென்று மிரட்டிவிட்டுப் பிரகஸ்பதியைப் பார்த்து இந்தக் கபடிசொல்லும் வார்த்தையில் நாங்கள் மாறுபடுவோமென்று நீர் குற்றங்கொண்டு கோபிக்கவேண்டாமென்று பலமுறைவணங்கி யுபசரித்தனர். அப்போது சுக்கிரர் பிரகஸ்பதியின் போதனாசக்தியினால் இந்த அசுரரனைவரும் அவர் வசப்பட்டு மோசமடைந்து நம்மைப்பழிக்கின்றார்களல்லவாவென்று கோபங்கொண்டு அவர்களைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார்:—ஓ அசுரர்களே! இந்தப் பிரகஸ்பதி எவ்வளவுதான் உங்களுக்குப் போதித்தபோதிலும் நான் நேராகவந்து அவன்கூறிய வஞ்ச

னச்சொல்லைத்தடுத்து நானே குருவென்று பலமுறைசொல்லியும் அதையறியாமல் என் கட்டளையை அவமதித்தீர்களாகையால் நீங்களனைவரும் ஞானமின்மையையும் யுத்தத்தில் தோல்வியையும் அடையக் கடவீர்கள். ஓ அறிவிலிகளே! நானிட்ட இந்தச்சாபம் உங்களுக்கு விரைவில் பயன்படும். இந்தக் கபடியினுடைய மோசமும் சீக்கிரத்தில் வெளியாகுமென்று சபித்தனர்.

(கசு-௫௨) சுக்கிரர் கோபத்துடன் சபித்துச்சென்ற பின்னர் தேவகுரு அசுரர் கூட்டத்தில் தாம் வந்தகாரிய முடிந்ததென்று சந்தோஷத்துடனிருந்து குருசாபமேற்ற இவர்களால் தேவர்களுக்கோர் இடையூறும் வரமாட்டாதென்று நினைத்து அவர்களிடம் விடைபெற்றுத் தாம்கொண்டிருந்த பொய்வேடத்தைமாற்றித் தம்முருவங்கொண்டு இந்திரனிடம்போய்க் கூறுகின்றார்:—நான் போன காரியம் முடிந்துவிட்டது. என்னையெனின், அசுரர்களுக்கு அவர்களுடைய குருவாகிய சுக்கிரரால் சாபம் நேர்ந்துவிட்டது. அதை மாற்ற ஒருவராலும் முடியாது. நானும் வந்துவிட்டேன்; ஓ தேவேந்திரனே! நான் குருசாபத்தை யேற்கும்படி அசுரர்களைச் செய்துவிட்டேனாகையால் நீ தேவர்களோடு இந்தச்சமயத்தில் நிராதரவாயிருக்கின்ற அவர்களிடத்திற்சென்று யுத்தஞ்செய்யப் பிரயத்தனப்படுவாய் என்றனர். இவ்வாறு தேவர்களுக்குகூறித் தன்னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தவுடன் தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்கள் குருவார்த்தையைக்கேட்டு அவரைக்கொண்டாடி ஆனந்தக் களிப்படைந்து யாவரும் ஒன்றாய்க்கூடி ஆலோசித்து அசுரர்களை நோக்கிச் சென்றார்கள். அசுரர்கள் பலிஷ்டராகிய தேவர்கள் யுத்தத்திற்குப் பிரயத்தனப்பட்டுவருவதையும், ஆசிரியர் மறைந்திருப்பதையு மெண்ணிச் சிந்தாகுல முடையவர்களாய் ஆலோசிக்கின்றனர்;— ஆஹா! அந்தப் பிரகஸ்பதியினுடைய மாயையினால் மோசம்போன நம்மால் ஞானவானும் மஹாத்மாவாயுமுள்ள நமது ஆசிரியர் மனதிற் கோபமுள்ளவராய்ப் போய்விட்டார். இதற்கென்ன செய்வோமென்று ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு அந்தோ! கபடத்திற் பண்டிதனும் பாபிஷ்டனுமுள்ள பிரகஸ்பதி, நம்மை இப்படி மோசஞ் செய்துப் போய்விட்டானே! அவனெப்படிப்பட்டவன் சகோதரனுடைய மனைவியை யனுபவித்தவனல்லவா! அவனிதுதானா செய்வான்! மனதிலசுத்தமுள்ள அவன் வெளியில் சுத்தமுள்ளவன்போல் நடிக்கின்றான். நாம் அவன் வஞ்சனையை யறியாமற்போயினோம். நம்மால் கோபத்தையடைந்திருக்கிற சுக்கிரரைத் தரிசிப்பதற்கு எவ்வாறு

போகலாம். மந்திரப் பிரசன்னராயிருக்கின்ற அவர் நம்மிடத்தில் சந்தோஷமுடையவராய் நமக்காகவேண்டிய சகாயங்களைச்செய்ய நாமென்னவுபாயஞ் செய்யலாம். அவரெப்பொழுது வருவாரென்றனர். அசுரர்களெல்லாம் இவ்வாறு ஆலோசித்து பயமுடையவர்களாய் ஒன்றுகூடிப் பிரகலாதனை முன்னிட்டுக்கொண்டு சுக்கிரரிடம் சென்று வணங்கினார்கள். சுக்கிரர் கோபத்தால் கண்சிவந்து அந்த அசுரர்களைநோக்கிக் கூறுகின்றார்:—ஓ அசுரர்களே! நீங்கள் என்னுடைய சீடர்களென்று அநேகநாளிருந்து ஏகதேசத்தில் பிரகஸ்பதி வந்து செய்த மாயையினால் மோகிக்கப்பட்டு அவனுக்குச் சீடர்களாய் அவன் வசப்பட்டு என்னை மதிக்காமல் மதோன்மத்தா யிருந்தீர்களல்லவா? அப்பொழுதே நீங்கள் பிரஷ்டாராய்விட்டீர்கள். அப்படியிருந்தும் நான் கருணையினால் கோபிக்காமல் வஞ்சனையின்றி இதமாக அனேகவார்த்தைகளைச் சொல்லியும், அவைகள் உங்கள் காதுக்குள் நுழையாமற் போய்விட்டதல்லவா! அப்பொழுது என்னை அவமானப்படுத்தியதனால் இப்பொழுது வந்தபலனை அநுபவியுங்கள். என்னிடத்தில் உங்களுக்கு என்னவேலை? கபடவேஷதாரியாகிய குரு எந்தவிடத்திலிருக்கின்றானோ அந்தவிடத்துக்குப் போகும்வழியைத் தேடுங்கள். தேவர்களுடைய சுகத்தைவிரும்பி யுங்களிடம் கபடமாய் வந்த மோசக்காரனாகிய அந்தக் குருதான் பிரஷ்டர்களாகிய உங்களுக்குச் சரியானவன். நானோ அவனைப்போல் மோசக்காரனல்லன் என்றனர்.

இவ்வாறு அங்கீகார முடைமையையு மில்லாமையுங் காட்டுஞ் சொற்களைச் சொல்லுகின்ற சுக்கிரரிடத்தில் அசுரர் ஒன்றுஞ் சொல்லவறியாது மயங்கிநிற்கப் பிரகலாதன் அவருடைய பாதங்களில் வணங்கிக் கூறுகிறான்:—எங்கள் பெருமானாகிய ஓ சுக்கிரரே! இப்போது தேவரீருடைய சீடர்களாயும், விதேயர்களாயும், மனவருத்தமுடையவர்களாயும் வந்திருக்கிற அசுரர்களாகிய எங்களை நீர் கைவிடுவது அழகல்ல. உங்களுக்கு நாங்கள் புத்திரர்களல்லவா? தேவரீர் மந்திர நிமித்தமாய்க் கைலாயத்திற்குப்போயிருந்தகாலத்தில் வேஷக்காரனும் துராசாரனுமான பிரகஸ்பதி தேவரீரிடத்தில் எங்களுக்குத் துவேஷம்வரும்படி வசனித்துவந்த வசன சாமர்த்தியத்தினால் நாங்கள் மிகவும் மோசம்போனோம். இது எங்கட்கு அபுத்திபூர்வமாய் நேரிட்ட தோஷமாகலான் சாந்தமூர்த்தியாகிய தேவரீர் கோபங்கொள்ளக்கூடாது. ஓ சர்வஞ்ஞரே! எங்கள் மனம் தேவரீ

ரிடத்தில் ஒற்றுமைப்பட்டிருக்குமேயன்றி வேறுயாரிடத்தில் ஒற்றுமைப்படும். அதுவுந் தேவரீ ரறிவீர். ஓ ஞானமூர்த்தியே! இப்போது சொல்லியவை பொய்யோ மெய்யோ என்பதை உம்முடைய தபோவிசேஷத்தாலறிந்து கோபத்தை விட்டுவிடும். பெரியோர்களாகிய சாதுக்களெல்லாம் சிறிதுகாலம் கோபமுடையவரா யிருப்பரேயன்றி நீண்டகாலம் அதனையுடையவராயிரார்கள். எங்ஙனமெனில் நீருக்கு இயல்பானகுணம் குளிர்ச்சி. அது நெருப்பினுடைய கூட்டுறவால் சுடுகிறது. அக்கூட்டுறவு நீங்குமானுல் முன்னிருந்த குளிர்ச்சியையே யடைகிறது எப்படியோ அப்படிப்போலென்று சொல்லுகிறுர்கள். கோபமானது சண்டாள வுருவமுடையதாகலான் அதனைப் பெரும்பாலும் பண்டிதர்கள் கொள்ளார். ஆகையால் நீர் கோபத்தைவிட்டு கிருபைசெய்யவேண்டும். நீர் கோபத்தை விடாமலிருக்கிறபட்சத்தில் மனவருத்தத்தோடுமிருக்கிற எங்களைச் சிடர்களல்லவென்று விட்டுவிடும். உம்மால் விடப்பட்ட நாங்களும் பாதாள வுலகத்தைப்போய்ச்சேருகிறேம். பின்னர் தேவரீர் யாருக்குக் குருவாயிருந்துலாவுவீரோ அறியேனென்று கூறினன்.

பிரகலாதனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு சுக்கிரர் யோகதிருஷ்டியினுல் எதிர்காலச் செய்கையையறிந்து கோபந்தணிந்து நல்ல மனமுடையவராய்ச் சிரித்துக்கொண்டு ஓ அசுரர்களே! பயப்படவும் வேண்டாம்; பாதாளம்போகவும் வேண்டாம். உங்களைத் தடையின்றிப் பிரயோஜனத்தைக்கொடுப்பதாகிய மந்திரங்களால் காக்கிறேன். எனது யோக்யதையின் தருமந் தெரிந்தவர்களே! நீங்கள் காலவித்தியாசத்தால் தேவர்களால் தோல்வியடைந்து பலமில்லாதவராய் விடுவீர்களென்று பிரமதேவனுல் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அதைச் சத்தியமாய் நம்புங்கள். முன் வரவேண்டிய சுகதுக்கரூபமாகிய அநுபவம் வரவேண்டியகாலத்தில் வந்தேதீரும். காலத்தைத் தடைபடுத்துவதற்கு எவனுஞ் சமர்த்தனுகமாட்டான். இதுவரையில் தேவர்களுடைய சிகை உங்கள் கைவசப்பட்டிருக்கப் பத்து யுகமளவும் நிகரின்றி அரசாண்டு சகல சம்பத்தோடுங்கூடி இராஜ்யத்தை யனுபவித்துவந்தீர்கள். இப்பொழுது சிலகாலம் பாதாளலோகத்திற் போயிருங்கள். இனிவரும் சாவர்னிக மநுவினுடைய காலத்தில் மறுபடியும் இராஜ்யசம்பத்து உங்களுக்கேவரும். ஓ பிரகலாதனே! அப்பொழுது மறைந்திருக்கின்ற உன்பேரனுகிய பலி மூன்று லோகத்தையுஞ் ஜயித்து இராஜ்யாதிபத்தியத்தை யடையப்போகி

ருன். ஜயசாலியாயும் தேவர்களிற் சிறந்தவராயுமிருக்கின்ற விஷ்ணு மூர்த்தி வாமனராய் பலியிடம் மூவுலகங்களையுந் தானமாகப் பெற்றுக்கொண்ட காலத்தில் பலியைப்பார்த்து அனுக்கிரகமொன்று செய்திருக்கின்றார். அது என்னையெனின் ஓ பலியே! இப்பொழுது தேவர்களுடைய வேண்டுகோளால் எவ்விதத்தினாலோ இம்மூன்று லோகத்தையும் நான் கிரகித்துவிட்டேன் நீயும் எனக்கு நல்ல எண்ணத்தோடுந் தானஞ்செய்துவிட்டனை. அந்தப் புண்ணியம் வீண்போகக்கூடாதாகையினால் இனி அடுத்து வரப்போகிற சாவர்ணிக மநுவினுடைய காலத்தில் நீயே இந்திரனுவாயென்று சொல்லியிருக்கிறார். ஓ பிரகலாதனே! இப்பொழுது அந்தப் பலியானவன் கண்ணுக்குந் தோன்றாமல் பயந்தவனைப்போல் மறைந்திருக்கிறான். அவனுடைய காலபலத்தைக்கேளுங்கள்:—ஓர் சமயம் அவன் இந்திரனுக்குப்பயந்து கழுதையுருவங்கொண்டு பாழடைந்த ஓர் சுவரின் பக்கலில் மறைந்து கொண்டிருந்தான். அச்சமயத்தில் அவனைத் தேடிக்கொண்டு இந்திரன் அவனிருப்பிடத்திற்காணாமல் அவ்விடத்திற் பார்த்துச் சர்வலோகாதிபத்தியஞ்செய்த பிரபுவாகிய நீ இந்தக் கழுதை உருவம் என்னகாரணத்தினா லெடுத்தனை? மகாவீரர்களாகிய அசுரர்கள் மத்தியி லிருக்கத்தக்க நீ இந்தக் குட்டிச்சுவரின் மத்தியிலிருக்கின்றனையே! பலிச்சக்ரவர்த்தியென் றழைக்கப்பட்டிருந்த நீ கர்த்தபமென் றழைக்கப்பட்டிருக்கின்றனையே! இவ்வாறெல்லாம் ஏனிருக்கவேண்டுமென்று கேட்கப் பலிகூறுகின்றான்:—ஓ இந்திரா! இந்தவடிவ மெடுத்ததனால் எனக்குத் துக்கமொன்றுமில்லை. உலகப் பிரசித்தியாயிருக்கின்ற விஷ்ணுமூர்த்தி என்னகாரணத்தினால் மீனானார்? ஆமையானார்? நீ பிரமஹத்திசெய்து தாமரை நாளத்தில் ஏன் மறைந்திருந்தனை? அதுபோல நானும் இந்தக்காலத்தில் இந்த உருவமுடையவனாயிருக்கின்றேன். ஓ இந்திரா! விஷ்ணுதானென்ன நீதானென்ன நான்தானென்ன, நாமெல்லாம் காலமென்கிற தெய்வத்துக்குச் சுவாதீனப்பட்டவர்களா யிருக்கிறோம். அது நம்மைக் கழுதையாக்கினாலும் ஆக்கலாம், மீன் முதலிய நீர் வாழ்வனவாகிய செந்துக்களாகவாக்கினாலு மாக்கலாம். ஒளித்திருக்கச் செய்தாலுஞ் செய்யலாம், எவ்வண்ணஞ்செய்தாலுஞ் செய்யலாம். அது துக்கமாயிருந்தாலு மிருக்கலாம். சுகமாயிருந்தாலு மிருக்கலாம். அந்தக் காலம் எப்படி இச்சிக்கிறதோ அப்படி நடத்துகிறது. தேவாசுரரும், மாநுடராயுங்காணப்பட்ட இவ்வுலகம் அதன்வசப்பட்டிருக்

கத்தக்கடென்று சொல்ல இந்திரனுஞ் சரியென்றொப்பி இருவரும் நல்ல ஞானவிசேஷத்தை யடைந்தவர்களாய்த் தங்க ளிருப்பிடத்தை யடைந்தனரென்று சுக்கிரர் பிரகலாதனுக்குக் கூறினரென்று வியாசர் அரசனுக்குக் கூறியருளினர். (சு - ௫௨.)

பதினான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

திரிபுரசுந்தர்யை நம:

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்.

* தேவீகிருத தைத்யதானவ யுத்தசாந்தி கதனம்.

(க-உக.) சூதர் கூறுகின்றார் :—ஓ மகருஷிகாள் ! பிரகலாதன் முதலியோர் செய்த வகையை வியாசமுனிவர் அரசனுக் கெடுத்துச் சொன்னதைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் :—

மகாத்மாவாகிய சுக்கிரர் வார்த்தையைப் பிரகலாதன் கேட்டு அவருடைய ஆலோசனைக்குச் சந்தோஷித்து, காலமானது பலமுள்ளதென்றே மனதில் நிச்சயித்து அசுரர்களைநோக்கி, ஓ அசுரர்களே ! நாம் இப்போது யுத்தம் நடத்துவோமாயின் ஒருக்காலும் ஜயமுண்டாகமாட்டாது; ஆகையால் பாதாளலோகம் போகலாமென்றான். அப்பொழுது மதகர்வ முள்ளவர்களாயும் தேவர்களைச் செயிக்க வேண்டுமென்னு மெண்ண முடையவர்களாயுமுள்ள அந்த அசுரர்கள் கூறுகின்றனர் :—ஓ ஐயா ! யுத்தஞ்செய்வதற்குக் காலம் வேண்டுமென்பதை நாங்களறியோம். முயற்சியில்லாதவர்கள் யாரோ அவர்கள் தான் காலம் வரவேண்டும் காலம்வர வேண்டுமென்று காலத்தைக் கழிப்பார்கள். அவர்களுக்குத்தான் முக்கியமாய்க் காலம் வேண்டும். முயற்சியுடையவர்கள் அதனை எதிர்பார்க்கவேண்டிய அவசியமில்லை. அன்றியுங் காலத்தைப்பார்த்தவர் யார் ? அது எங்கேயிருக்கிறது ? அதனுடைய சொரூபமென்ன ? யாவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது ? ஓ தைத்யசிரேஷ்டரே ! புத்தியிற்சிறந்த நீர் இதை நம்பவேண்டாம். உம்மெதிரில் இப்போது நாங்களே சேனையோடுசென்று யுத்தஞ்செய்

---

* தைத்யரும் தானவரும் தேவர்களோடு செய்த போரைத் தேவி சமாதானப் படுத்தல்.

இரேறுமென்றனர். அதுகேட்டுப் பிரகலாதன் அவர்களப்பிராயத்தை மறுக்கமுடியாமல் சேனாதிபதியாய்ச்சென்று தேவர்களை யழைத்தான். தேவர்கள் யுத்தமுயற்சியாய் வந்திருக்கிற அசுரர்களைப்பார்த்து சகல சந்நாகத்தோடும் இந்திரன் பிரகலாதனை எதிர்த்துப் பார்ப்போர்க்குப் பயத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் விளைவிக்கும்படியாய் நூறுவருடம் யுத்தம் நடத்தினன். பிரகலாதன் முதலிய அசுரர்கள் இளைக்காமல் அவர்களோடு போராடி ஜயத்தை யடைந்தனர். அபஜயத்தையடைந்த இந்திரன் தன் குருவினிடத்திற்சென்று குறையிரக்க அவர் சகல துக்கங்களையும் நிவர்த்திசெய்து போக மோக்ஷப்பிரதமா யிருக்கின்ற சகல ஐஸ்வர்யங்களையு மெளிதிற்றரவல்ல மகேஸ்வரியை நீ தியா தியானிப்பையாயின் சகல சித்தியும் பெறுவையென்றனர். அவராணை யின்படி இந்திரனும் தேவர்களும் துதிக்கத்தொடங்கினர் :—

“ஹே மகா மாயாசொரூபிணீ ! சூலத்தைத் தாங்கினவளே ! சங்குசக்ரகதாபத்மங்களைத் தாங்கியிருக்கின்றவளே ! ஹே அம்பிகே! சரணமடைந்தவர்களுக் கபயப்பிரதந் தருகின்றவளே! எங்களுக்கு ஜயமுண்டாம் வண்ணம் செய்யவேண்டும். சர்வ புவனங்களுக்கும் அதிபதியா யிருக்கின்றவளே ! சர்வ புத்திகளுக்கும் மாதுர் ஸ்தானமாயுள்ளவளே ! தச தத்வசொரூபமா யிருக்கின்றவளே ! மகா பிந்துஸ்வ ரூபிணியாயிருக்கின்றவளே ! சச்சிதானந்த சொரூபிணியா யிருக்கின்றவளே ! பிராணாக்னிஹோமத்தில் தோன்றுகிற மகாவித்யே ! தீபசிகைபோல் பிரகாசிக்கின்றவளே! பஞ்சகோசாந்தத்திலிருக்கிறவளே ! பரமாத்ம சொரூபமாயிருக்கின்றவளே ! ஆனந்த சொரூபமாயுள்ளவளே ! சர்வ உபநிஷத்துக்களாலு மாராதிக்கப்பட்டவளே! என் விஷயத்தில் சுமுகமாய் அநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும். ஹே அம்பா ! அசுரர்களால் அபஜயமடைந்து பலஹீனர்களாயிருக்கும் எங்களை காக்கவேண்டும். சர்வ துக்கங்களையும் போக்கவல்ல சதுர்ப்பாடுடைய ஓ தேவி ! நீ சகலபுவன இரக்ஷகியாயிருக்கின்றனை ! சகல சங்கடத்தோடுங் கூடினவர்களாயிருக்கின்ற எவர்களுன்னைத் தியானிக்கின்றார்களோ அவர்கள் அந்தச் சங்கடங்களினின்றும் நீங்கிச் சகல சுகங்களையுமனுபவித்துச் சுகிகளாயுலாவுவர். சர்வ சங்க பரித்தியாகிகளாய் மோக்ஷத்தை யபேக்ஷிக்கின்றவர் சம்சாரமாகிய கடலை உன்னைத்தியானித்துக் கடக்கின்றார்கள். ஓ ஜகன்மாதாவே ! சர்வ வேதபுராணங்களிலும் பிரசித்தியடைந்திருக்கிற நீ ஆன்மாக்களை

காக்கின்றகாலத்தில் எட்டுணையுந் துன்பம்வராமல் காக்கவல்லவளென்கிற பிரதாபமுடையவளா யிருக்கின்றனை ! சங்காரகாலத்தில் மிருத்யுவுருவமாயிருந்து ஒன்றையும் விடாதழிக்கின்றனை. பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திராதி சகல தேவர்களாலும் வேதபுருடனாலும் அப்படியே அறிவிற்சிறந்தவர்களாலும் ஒப்பிடக்கூடாத உன்னுடைய பிரபாவமுற்றும் அறிவதற்குக் கூடாமையாயிருக்க அறிவிற்சிறியவர் எவ்வாறறியப்போகின்றனர். உன்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்கள் பிரபஞ்சாபிமானம் விட்டு உன்னுடைய தியானனந்தத்தில் மூழ்கித் தன்னியராவர். உன்னிடத்தில் பக்தியில்லாதவர்கள் பிரபஞ்சப்பற்றொழியாதவராய் ஜனன மரணமென்கிற அலைகளில் மொத்துண்டு துக்கசாகரத்தில் மூழ்கிக் கரைபெறாது பரிதபிப்பார்கள். இவ்வுலகின்கண் எவர்கள் சிவிகையூர்ந்து சாமரையிருபாலுமசைக்க யாவராலு நன்கு மதிக்கப்பட்டுச் சகல சம்பத்தோடும் வாழ்கின்றனரோ அவர்கள் முன் ஜென்மத்திற் சகல திரவியங்களாலு முன்னையாராதித்தவர்களென்றும், எவர்கள் கஜாரூடர்களாயும் கந்தர்வஉருவமுடையவர்களாய் குணத்திற்சிறந்து அநேகஸ்திரீகளா லுபசரிக்கப்பட்டவர்களாயும், சத்துருக்களால் வணங்கப்பட்டவர்களாயும், எவ்விடத்திலும் பெருமையுள்ளவர்களாயு மிருக்கின்றார்களோ அவர்கள் முன் ஜென்மத்தில் உன்னை விசேடமாயாராதித்து வந்தவர்களென்றும் நிச்சயமாய் நினைக்கின்றேன்.'' என்று துதித்தனர்.

(உஉ-௩௩.) இவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்ப விஸ்வேஸ்வரியாகிய தேவி அதிவேகமாய்ச் சங்குசக்கர கதாபத்மங்களைத்தாங்கி யிருக்கின்ற சதுர்ப்புஜத்தோடும், சிவந்த ஆடையாபரணங்களாலும் மலர்மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்ற திருமேனியோடும், திருமுக மலர்ந்தவளாய்ச் சிங்கவாகனத்தி லெழுந்தருளிவந்து தேவர்களைநோக்கிக் கம்பீரத்தோடும் ஓ தேவர்களே ! பயப்படவேண்டாம், இப்பொழுதே உங்களுக்குச் சுகத்தைச் செய்கிறேனென் றனுக்கிரகஞ்செய்து பலவான்களாகிய அசுரர்களிருக்கு மிடத்தை யடைந்து பிரகலாதன் முதலிய அசுரர்கள் முன்னே நின்றனள். அத்தேவியை அசுரர்கள்பார்த்து இனிச்செய்வ தென்னென்று பயந்து ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கூறுகின்றனர் :—ஓ அசுரர்களே ! இந்தத்தேவி மஹா பலிசாலிகளாகிய சண்டமுண்டர்களையும், மதுகைடபர்களையுங்கொன்றவளல்லவா ? இவளிப்பொழுது தேவர்களுடைய பக்கலில்

வந்திருக்கிறபொழுது அவளை நாம் வெல்லுவோமா? அவள் நம்மை வெல்லுவளா? நமக்கு மரணகாலம் வந்துவிட்டது. சம்சயமில்லையென்றனர். அப்பொழுது பிரகலாதன் அவர்களைப்பார்த்து "இனி நாம் யுத்தஞ்செய்யக்கூடாது; ஓடிப்போவதுங்கூடாது" என்றான். நமுச்சி என்னும் அசுரன் ஓடிப்போவதில் முயற்சியாயிருக்கின்ற அசுரர்களைப்பார்த்து, "ஓ வீரர்காள்! நீங்கள் ஓடுவீர்களானால் ஜகன்மாதாவாகிய தேவி மிகுந்த கோபங்கொண்டு பாணங்களை விட்டடிப்பாள். ஆகையாலொருவரும் போகவேண்டாம்" என்று அவர்களைத் தடுத்து பிரகலாதனைப்பார்த்து, "ஓ பிரகலாதனே! நாம் இப்போதே அந்தத் தேவியைத் துதித்து அவளிடம் விடைபெற்றுப் பாதாளம் போய்விடுவோம், இதுதான் நமக்குச் சுகஞ்செய்யும், முக்கியமாய் நமக்குத் துக்கம்வராமலிருக்கவேண்டியது தானே" என்று சொல்லினன். அது போல் பிரகலாதன் அடியில் வருமாறு துதிக்கத் தொடங்கினன்:—

(கஉ-சுரு.) இவ்வுலகத்தைப் படைத்தளித் தழிக்கின்றவளும் இவ்வுலகுக்குத் தாயாயிருப்பவளும் சரணமடைந்தவர்க்கு ஆபத்தைப் போக்கும் புகலிடமாயிருப்பவளும் யாவரையும் மயக்கவல்ல மாயையை யடக்கியாளும் வல்லமையுள்ள மகா மாயா சொரூபிணியா யுள்ளவளுமான வுன்னைத் தோத்திரஞ் செய்கின்றேன். ஹே அம்பா! சர்வத்துக்கும் அதிஷ்டானமாயிருக்கின்ற உன்னிடத்தில் இந்தத் தாவரசங்கமங்கள் சர்ப்பமாலைகள்போல் பிரகாசிக்கின்றன. அவைகளுள் உன்னால் இயங்குவன இயங்குகின்றன. இயங்காதன இயங்காதிருக்கின்றன. பிரமன் முதலிய மூவரும் உன்னுடைய ஏவலாளிகளா யுள்ளவர்கள். ஹே தேவி! ஹே மகாமாயே! நமஸ்காரம். நீ யாவருக்கும் தாயாயிருக்கின்றவள். நாங்களும் சுரர்களும் உன்னுடைய மக்களாயிருக்கின்றவர்கள். ஆகவே எங்களிருவரிடத்தும் உனக்கென்னபேதம். நாங்கள் யோக்யரா யிருந்தாலும் அயோக்யரா யிருந்தாலும் நீ எங்களிருவரிடத்தும் சமபாவனையா யிருத்தல் வேண்டுமல்லவா? ஓ தாயே! உனக்குப் புத்திரர்களாகிய தேவர்களிடத்திற் பிரியமிருந்தால் அதுபோல் எங்களிடத்தும் பிரியமிருக்க வேண்டுமல்லவா? புராணங்களிலும் உன்னைச் சர்வலோகத்துக்குந் தாயாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தேவர்களும் சுவப்பிரயோஜனத்தில் ஆசையுள்ளவர்களாக விருக்கிறார்கள். அவர்களைப்போலவே நாங்களுமிருக்கிறோம். பிரயோஜனத்தை யடையாமல் விடுவதற்கிட

மில்லை. ஆகவே நீ பேதஞ்செய்ய நினைப்பது ஞாயமாகவிருக்கிறதா? சம்பத்திலும் ஸ்திரீமுதலிய போகங்களிலும் இரவும் பகலும் நாங்களும் ஆசையுள்ளவர்களாக விருக்கிறோம். அப்படியே தேவர்களுமிருக்கிறார்கள். எங்களுக்குள் நீ பேதம் எவ்வாறாகப்பிரித்தனை? இருவரும் காசிபருடைய பிள்ளைகளே. அங்ஙனமிருக்க ஹே அம்பா! ஒருவரிடத்தில் விரோதமும் ஒருவரிடத்தில் பக்ஷமும் உனக்கெப்படியுண்டாயிற்று? எல்லா வுலகத்துக்கும் உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய நீ சிலரிடத்தில் விருப்பும், சிலரிடத்தில் வெறுப்பும் வைப்பதற்கிடமேது? ஹே மாதா! எங்களிருவரிடத்தும் நீ சுமுகமாயிருக்கவேண்டும். நாங்களனைவரும் குணபேதத்தால் தோன்றினவர்களாயும் சரீரத்தோடுங் கூடினவர்களாயு முள்ளவர்களேயன்றி வேறல்ல.

ஆகவே காமக்குரோத லோபமோகாதிக ளிருவரிடத்து மிருக்கின்றன. இவ்வாறிருக்கின்ற எங்களில் நீயாரை அங்கீகாரம் பண்ணுகிறது? யாரை அங்கீகாரம் பண்ணாது விடுவது? ஹே தேவி! உனக்குத்தோன்றிய ஓர்வித உற்சாகத்தால் புத்திரர்களாகிய நாங்கள் யுத்தஞ்செய்யப் பார்க்கவேண்டுமென்னு மிச்சையால் எங்களை யிப்பொழுது பேதப்படுத்தி விரோதப்படுத்தினாய் போலும்: மங்களவதியாகிய ஹே தேவி! அவ்வாறு செய்யாவிட்டால் சகோதரர்களாகிய எங்களுக்குள் விரோதம் ஏது? ஹே சாமுண்டே! நீ யுத்தத்தைப்பார்க்க விச்சைகொள்ளாதிருக்கும் பக்ஷத்தில் எங்களுக்குள் விரோதமுண்டாகமாட்டாது. சர்வ தருமமுந் தெரிந்தவளே! நான் தருமங்களெல்லாம் அறியாதவ ற யிருந்தபோதிலும் சிறிது தருமந் தெரிந்துள்ளேன். நூறு அஸ்வமேதஞ் செய்தவனாகிய இந்திரனும் சிறிது தருமந் தெரிந்தவனென்றே நினைக்கின்றேன். தருமந்தெரிந்த எங்களுக்குள் விரோதம் வருவதற்குப் பெரும்பாலு மிடமில்லை. ஹே அம்பிகே! நீயோ யாவரிடத்து மிருக்கின்றவள். உன்னைத்தவிர இருக்கின்றவர் எவருமில்லை. ஆகவே நீ யாவருடைய வேண்டுகோளையும் நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டியவள் உன்னையன்றி எவர் உரிமையுடையவராவர்? இதனை நீ யோசித்தல் வேண்டும். முன் தேவாசுரர்கள் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபொழுது அதிற்றோன்றிய அமிர்தத்தையும் கவுஸ்துவ மணியையும் அமர சுந்தரியாகிய இலக்குமியையும் விஷ்ணுமூர்த்தி லோபகுணத்தாற் கொள்ளையடித்தனர். இந்திரனும் ஐராவதம் என்கிற யானையையும், உச்சைஸ்ரவ மென்கிற குதிரை

யையும், கற்பக விருக்ஷம் காமதேனு முதலியவற்றையுங்கிரகித்தான். மிகுந்த கவுரவசாலியாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி தான் கொள்ளைபடித்த தல்லாமல் சகல சம்பத்தையுந் தேவர்கள் பரமாகச்செய்ய அவர்களும் சிறிதும் நீதியை யோசிக்காமல் அங்கீகரித்தார்கள். அசுரர்களாகிய நாங்கள் ஒன்றுமடையாமற் பரதேசிகளாய்த் திரும்பினோம்.

இப்பொழுது அவர்களுக்காகப் பரிந்துவந்த நீ அப்பொழுது வந்தனையா? அந்த விஷ்ணுவினிடத்தில் என்ன தர்மானுஷ்டானமிருக்கக் கண்டனை? அவர் செய்தகாரியம் ஒன்றாயினும் யோக்யமாகுமா? அநீதியாய்க்கிடைத்த சொத்தை ஆண்டிருக்கிற தேவர்களைச் சாதுக்களென்று சொல்லலாமா? அந்தத் தேவர்களிடத்திலுள்ள நீதியைப் பிரத்பக்ஷத்தையே பிரமாணமாகக்கொண்ட மீமாஞ்சகரிடத்தாவது யுக்தி நயத்தையேகொண்ட தார்க்கீகர்களிடத்திலாவது, விதிவாதஞ் சொல்லுகின்ற வைதீகர்களிடத்திலாவது சொல்லலாம். அவர்கள் செய்தியை யார்தான் ஒத்துக்கொள்வார்கள்? முன் சொல்லிய மீமாஞ்சகர் முதலியோர் இவ்வுலகத்தை நடத்த ஒருகர்த்தா வுண்டென்று சொல்லுகின்றார்கள். அது அறியாமையாய்ச் சொல்லுகின்ற சொல்லென்றுநினைக்கின்றேன். ஏனென்றால் இந்த அகண்டமாகிய ஜகத்துக்குக் கர்த்தா ஒருவனிருப்பானேயானால் ஒரு காரியத்தை இரண்டுபேர் சமமாகச் செய்திருக்கும்போது அந்தக்கர்த்தாவுக்கு ஒருவரிடத்தில் மாத்திரம் விரோதம் ஏன் வரவேண்டும். வேதமும் அறிவுடையதாயொன்றையுஞ் சொல்லவில்லை. அவ்வேதத்தைத் தழுவிய சாஸ்திரங்களும் அந்த வேதசாஸ்திரங்களைத் தெரிந்தவர்களும் ஒருபுத்தியாய்ச் சொல்லவில்லை. ஆகையால் உலக தருமத்தைப் பார்க்குமிடத்துத் தன் தன் சுகத்துக்கேற்றவாறு அப்பொழு தப்பொழுது செய்து கொண் டின்பத்தை யனுபவிப்பதேயன்றி வேறொன்றையுஞ் சிந்திப்பதாகக் காணப்படவில்லை. எவன் ஆசையற்றிருக்கிறவன்? ஆசையற்றவன் உண்டானதுமில்லை; உண்டாகப்போகிறதுமில்லை. சந்திரன் எவ்வளவோ தெரிந்தவனாயிருந்தும் குருபத்தினியைச்சேர்ந்தான். அந்த குருவோ பலாத்காரமாய்த் தன் சகோதரனுடைய பத்தினியைக் கர்ப்பிணியா யிருக்குங்காலத்தில் புணரக்கர்ப்பத்திலுள்ளசிசு இவர் சேராதிருக்கும்படி விக்னஞ்செய்ய அச்சிசுவைக் குருடாய்ப்போம்படிச் சபித்தார். கவுதமர்பத்தினியைச் சர்வ தருமங்களுந்தெரிந்த இந்திரன் அபகரித்தான். விஷ்ணு நிரபராதியாகிய ராகுவைச் சக்

கரத்தினுற்சேதித்தார். ஹே அம்பிகே ! சத்திய விரதனுயும் யாகசீல னுயும் தானவ சிரேஷ்டனுயும் சர்வ தருமங்களுந் தெரிந்தவனுயும் சாந்தகுணமுள்ளவனுயும் எவ்விடத்திலு மதிப்புள்ளவனுயும் மகா சூரனுயும் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாதிருந்த என் பேரனுகிய பலியி னிடத்தில் கபடராய் வாமனராய் வந்து தருமந்தெரிந்த சாதுக்கள் மத்தியில் சர்வலோகத்தையும் மோசமாகக் கிரகித்துக்கொண்டார். இவர்களெல்லாம் இவ்வாறு அதர்மமாக நடந்திருக்கப் பண்டிதர்கள் தேவர்களைத் தருமத்திலிருக் கின்றவர்களென்று சொல்லுகின்றனர். இவர்கள் தருமத்திலிருப்பது எப்பொழுதென்று என்னைக்கேட்டால் ஜயமுண்டானுல் அப்பொழுது தருமமாக விருதுப்பதுமன்றி தரும வார்த்தைகளைச் சுகமாகவும் சாமர்த்தியமாகவுஞ் சொல்லுவர். அப ஜயமுண்டானுல் அதர்மத்திற் பிரவேசித்து அதர்மவார்த்தையை நன் ருய்ச்சொல்லுவர். இது பொய்யோ மெய்யோ நீயே யோசிக்கவேண் டியது. ஓ ஜகன்மாதாவே ! உன்னிஷ்டப்படிச்செய். அசுரர்களாகிய நாங்களனைவரும் சரணுகதி யடைந்தோம். இரக்ஷித்தாலும் இரக்ஷி, பக்ஷித்தாலும் பக்ஷி என்று கூறினன்.

(கூச-கூஅ.) பிரகலாதன் துதித்ததைக்கேட்ட ஸ்ரீதேவி "நீங்க ளனைவரும் பாதாளம்போய் அவ்விடத்தில் இஷ்டப்படி வாசஞ்செய் யுங்கள். ஓ அசுரர்களே! சோபத்தைவிடுங்கள். சம்பத்துக்கும் ஆபத் துக்கும் காலங்காரணமாயுள்ளது. ஆகையால் நீங்கள் க்ஷேமத்தை யடைவதற்குக் காலத்தை யெதிர்பார்த்திருங்கள். சாந்தசித்தர்களுக் கெதுவந்தாலும் எவ்விடத்திலிருந்தாலும் சுகமே. லோபகுண முள்ள வர்களுக்கு மூன்று புவனத்தை யாளவந்தாலுஞ்சுகமேது? பேராசை பிடித்தவர்களுக்கு எவ்வளவு பிரயோசனஞ் செய்தாலுந் திருப்தி யேது ! சுகமேது ! ஆகையால் நான் சொல்லிய ஆஞ்ஞையை யங்கீ கரித்து இப்பூமியைவிட்டுப் பாதாளம்போய்ச் சேருங்கள்" என்று திரு வாய் மலர்ந்தனள்.

(கூகூ-எக.) இவ்வாறு தேவி அநுக்கிரகஞ்செய்த வார்த்தையின் றிருக்குறிப்பை அசுரர்களுணர்ந்து ஆனந்த சித்தர்களாய் அவ்வாறே செய்கின்றோமென்றுசொல்லி நமஸ்கரித்துக் கிருபாநோக்கம்பெற்றுப் பாதாளம்போய்ச் சேர்ந்தனர். மகாதேவியும் மறைந்தனள். அமரர் களும் வயிரத்தைவிட்டுத் தங்களிடம்போயினர். ஓ அரசனே ! இந்த

உபாக்கியானத்தை யார் கேட்கின்றார்களோ, யார் பாராயணஞ் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் சர்வ துக்கங்களினின்று நீங்கி மேலாகிய பதத்தை யடைவார்களென்று வியாசர் ஜனமேஜயனுக் கருளினரென்று சூதபகவான் முனிவர்கட்குக் கூறினர். (சு - எக)

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

திரிபுரசுந்தர்யை நம:

பதினாறாம் அத்தியாயம்.

விஷ்ணு நாநாவதாரம்.

சூதர் கூறுகின்றார்:—ஓ மகருஷிகாள்! ஜனமேஜயன் பின் வியாசமுனிவரை வினவியதைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்களென்று சொல்லத் தொடங்கினர்:—

(க-க0) ஜனமேஜயன் வியாசபகவானைப்பணிந்து வினவுகின்றான்:- ஓ ஐயா! முனிஸ்ரேஷ்டரே! அற்புதமான கிருத்தியங்களைச் செய்ய வல்ல விஷ்ணு மூர்த்திக்குப் பிருகு சாபத்தினால் வரவேண்டிய அவதாரங்கள் எந்த மன்வந்தரத்தி லுண்டாயின? அதனையும், ஓ தர்மஞ்ஞரே! சகல பாவங்களையும் போக்கிச் சகல சுகங்களையுங்கொடுக்கும் அவ்விஷ்ணுவினுடைய பிரசித்தியான அவதார சரித்திரங்கள் எத்தன்மையனவோ அவற்றையும், விரிவாய்ச்சொல்லும் வண்ணம் பிரார்த்திக்கின்றேனென்றனன். வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ ஜனமேஜயனே! விஷ்ணுவுக்கு எந்தெந்த மன்வந்தரத்தில் எந்தெந்தயுகத்தில் அவதாரங்களுண்டாயிற்றோ அவைகளையும், அந்த அவதாரங்களில் என்ன செய்யப்பட்டனவோ அவைகளையுஞ் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக:—சாக்ஷுஷ மன்வந்தரத்தில் முதல் சதுர்யுக கிருதயுகத்தில் தருமரென்பவ ரவதரித்திருந்தார்.

அவருக்கு விஷ்ணுமூர்த்தி நரநாராயணர்களாகப் பிறந்து பிரசித்தி பெற்றிருந்தனர். பிறகு வைவஸ்வதமன் வந்தரத்தில் முதல் சதுர்யுக கிருதயுகத்தில் அத்திரி முனிவருடைய பத்தினியாகிய அநசூயை தனக்குப் புத்திரர்களாய்த் திரிமூர்த்திகளும் வரப்பிரார்த்திக்க, நாராயணர் புத்திரராகப்பிறந்து தத்தாத்திரேயராகவும் நான்காவது சதுர்யுக கிருதயுகத்தில் இரணியகசிபனைச் சங்கரிக்கு நிமித்தம் ஆச்சரியகரமான நரசிங்கராகவும் தோன்றினர்.

(கக - உக.) அதற்கு மறுயுகத்தில் காசிபருக்கு வாமனராகப் பிறந்து பலிச்சக்ரவர்த்தி யாகஞ்செய்யுஞ் சமயத்திற் சென்று இராஜ்யத்தை வஞ்சனையா யபகரித்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தினர். பத்தொன்பதாவது சதுர்யுகத்தில் வரும் திரேதாயுகத்தில் ஜமதக்கினி மகருஷிக்குப் பரசுராமராகப்பிறந்து க்ஷத்திரியர்களை எல்லாங் கொன்று சகல இராஜ்யத்தையும் காசிபருக்குத் தானஞ் செய்தனர். அப் பரசுராமாவதாரம் மிகப் பரிசுத்தமானதென்று சொல்லுகின்றனர். முன்சொன்ன திரேதாயுகத்தில் இரகுவம்சத்தில் தசரதனுக்கு இராமனாகப்பிறந்தனர். இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுக துவாபரத்தில் நர நாராயணர்கள் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களாய்ப் பூபாரத்தை யொழிக்கு நிமித்தந்தோன்றிக் குருக்ஷேத்திரத்தில் பயங்கரமாகிய யுத்தத்தைச் செய்தார்கள். இவ்வண்ணம் யுகந்தோறும் விஷ்ணுமூர்த்தி அந்தந்தப் பிரகிருதிக் கேற்பப் பிறந்து அவ்வப்பிறவிக்குரிய கிருத்தியங்களைச் செய்திருக்கின்றனர். இவரைப்போலவே இவ்வுலகத்திலுள்ள யாவரும் அவரவர் பிரகிருதிக்கேற்றவாறு பிறந்து அவரவர் செய்ய வேண்டிய தொழில்களைச் செய்துவருகின்றனர். ஆகவே பிரகிருதி வசப்பட்ட விஷ்ணுமூர்த்தி முதலாகச் சொல்லப்பட்ட யாவரும் அந்தப் பிரகிருதியினல் பிரமிக்கப்பட்டு வேண்டுதல் வேண்டாமையாயுள்ள விஷய கோடிகளாற் சுகதுக்கங்களை யநுபவித்து வருகின்றனர்.

(உஉ - உஎஉ.) எல்லா உலகங்களுக்கும் ஆதியாயும், எங்கு நிறைந்தவராயும், மனதுக் கெட்டாதவராயும், நாசரகிதராயும், ஆதாரமில்லாதவராயும், ரூபமில்லாதவராயும், ஆசையில்லாதவராயும், பராத்பரராயுமுள்ள பரமாத்மா யாதொரு பிரகிருதியினுடைய உபாதி (முக்குண) பேதத்தால் மூன்றுவிதமாகப் பிரகாசிக்கின்ற மும்மைத் தேவராய் விளங்குகின்றார். சர்வாபீஷ்டப்பிரதையாகிற அத்தேவியும்

அந்தப் பிரகிருதியானது சிருட்டிகால விசேடத்தில் பின்ன பின்னமா எப்படியெப்படி பிரகாசிக்கின்றதோ அப்படியப்படியே ஜகத்தை நடத்துகின்றாள். அந்த மூன்று ரூபமாயுள்ள ஜகன்மோகினியாகிய தேவி பிரளயகாலத்தில் சங்கரிக்கின்றாள். பிரம விஷ்ணு உருத்திரரும் அந்தச் சங்காரகாரணியோடுங் கூடினவர்களாய் ஜகத்தை முத்தொழிற்படுத்தி வருகின்றனர். அந்தச்சத்தியே பூர்வத்தில் இராம மூர்த்தியைச் சிருட்டித்துத் தேவர்களைக் காக்கும்பொருட்டு ஓரிடத்தில் அசுரர்களைத் தாபித்தனள். இவ்வாறு ஜகத்தில் சுகதுக்கங்களோடு கூடினவர்களாகிய பிராணிகள் விதியினாலும் தந்திரத்தினாலும் கட்டுப்பட்டவர்களா யுண்டாகின்றனர் என்றனர். (சு - உஎ௯.)

பதினாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

திரிபுரசுந்தர்யை நம:

பதினேழாம் அத்தியாயம்.

கிருஷ்ணவதாராதி பிரஸ்னே.

சூதர் கூறுகின்றார் :—ஓ மஹாருஷிகாள்! இனி கிருஷ்ணருடைய அவதார முதலியவைகளைப்பற்றி ஜனமேஜயன் வியாசரை வினவிய வரலாற்றைக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள் :—

(க - உக.) ஜனமேஜயன், இவ்வாறு கூறிய வியாசரை நோக்கிப் பதரிகாச்சிரமத்தில் இராகத்துவேஷ ரகிதராகிய நரநாராயணருள் சாந்தமூர்த்தியாகிய நாராயணரை அப்சர ஸ்திரீகள் காமமிகுதியினால் விரும்பினார்களென்றும், அக்குறிப்பையறிந்த அவர் அவர்களைச்சபிக்க எத்தனித்தாரென்றும், அதனையறிந்த நரன் சபிக்கவொட்டாது தடுத்தாரென்றும், அப்போது நாராயணர் என் செய்வதென்று வியாகுலமடைந்தாரென்றுங் கூறினீரல்லவா? பின்னர் அந்த நாராயணர் என்ன செய்தார்? இந்திரன் வேண்டுகோளால் இவரை யபேக்ஷித்த அந்த அப்சரஸ்திரீகளுக்கு என்ன செய்தார்? இந்தச் சரித்திர விவரங்களைக் கேட்க ஆவலுடையவனா யிருக்கிறேனாகையால் தேவரீர் அவைகளை

அநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, வியாசர் கூறுகின்ருர்:—ஓ தருமந்தெரிந்த ஜனமேஜயனே! மஹாத்மாவாகிய நாராயணருடைய சரித்திரத்தை விரிவாகச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. சபிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமுடையவராயும் நரனுல் தடுக்கப்பட்டவராயுமிருந்த நாராயணர் சமாதானமடைந்து கோபத்தை யொழித்துப் புன்சிரிப் புடையவராய் அந்த அப்சரஸ்திரீகளைப் பார்த்துக் கூறுகின்ருர்:—ஓ அப்சரஸ்திரீகளே! இந்த ஜென்மத்தில் நாங்களிருவரும் ஸ்திரீசம்பந்தஞ் செய்வதில்லையென்று பிரதிக்ஞை செய்திருக்கிருேம். தருமந்தெரிந்தவர் விரதபங்கஞ் செய்பாரல்லவா? ஆகையால் என் விஷயத்தில் தயைசெய்து சுவர்க்கம் போய்விடுங்கள். காமத்தில் மனஞ்செல்ல வொட்டாது தடுத்திருக்கிற வெனக்குப் புணர்ச்சியென்கிற தொழிலில் எவ்வாறு முயற்சியுண்டாகும்? புணர்ச்சிக்கு ஆதாரமாகிய காமமில்லாத நான் உங்களை எப்படிக் கூடுவேன். காரணமன்றியில் காரிய நிகழாதென்று பெரியோர்கள் சாஸ்திரங்களில் நிச்சயித்திருக்கின்றனரல்லவா? ஸ்திரீ சங்கமமாகிய காரியம் காமமென்கிற காரணமில்லாம லாகுமா? ஓ ஸ்திரீகளே! இனி நான் பூமியில் எப்போது பிறக்கப்போகின்றேனே, அப்போது உங்களுடைய வஞ்சனையற்ற பிரீதிக்குப் பாத்திரனுப் உங்கள் கணவனுகிறேன். எனக்கப்பொழுது தருமங்கெடாது. உங்களை யநுபவிக்கும் பாக்கியத்துக் குரியவனுகவு மிருப்பேன். ஆகையால் நீங்கள் என்னிடம் இரக்கமுடையவர்களாய் இப்பொழுது என் விரதந்துக்குப் பங்கந்தேடாமல் காக்கவேண்டும். எனக்கு மறுஜன்மம் இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுகத்தில்வரும் துவாபரத்திலுண்டாகப்போகிறது. அப்போது நீங்களுந் தனித்தனியே அரசர்களுக்குப் புத்திரிகளாய்ப் பிறந்து எனக்கு மனைவிமாராக வருவீர்களென்று மிகவு மினியசொல்லோடு சமாதானஞ்செய் தனுப்பிவிட்டனர். அந்த ஸ்திரீகளும் மனதில் வருத்தமில்லாதவர்களாய்த் தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

நாராயணரிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுப்போன அந்த ஸ்திரீகள் சொர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்து தங்களரசனுகிய இந்திரனிடத்தில் நடந்த செய்திகள் யாவுந் தெரிவித்தனர். இந்திரன் அந்த நரநாராயணர்களுடைய மகிமையைத் தன்னுடைய அப்சரஸ்திரீகளாற் கேள்விப்பட்டு அதிசயமடைந்து அவர்களைப்பார்த்து, நான் அழகிற் சிறந்த அப்சரஸ்திரீகளாகிய உங்களையனுப்ப, அவர்கள் உங்களைக்

கண்டு மயங்காம லிருந்தார்களல்லவா ? ஆஹா ! அவர்களுடைய தைரியமே தைரியம். அவர்களுடைய தபோபலமே தபோபலம் என்று சந்தோஷமடைந்தனன். அந்த நாராயணரும் ஸ்திரீகளை யனுப்பிய பின்னர் தவத்திலிருந்தனர்.

(உஉ-உஅ.) ஓ அரசனே! இதுவரையில் மகாமுனிவர்களாகிய நர நாராயணர்களுடைய அற்புதமாகிய சரித்திரங்களையெல்லா மெடுத்துச்சொன்னேன். இனிப் பிருகுவினுடைய சாபவசத்தால் நரன் அர்ச்சுனனாகவும், நாராயணர் கிருஷ்ணராகவும், மகாவீரர்களாய் அவதரித்த அவ்வரலாற்றைச் சொல்லுகிறேனென்று வியாசர்கூறவும்,ஜனமேஜயன் வினவுகின்றான்:—ஓ முனிபுங்கவரே ! எனக்கிப்போது சில சந்தேகங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. ஆகையால் நீர் சொல்லத்தொடங்கிய கிருஷ்ணாவதாரத்தின் வரலாற்றை விரிவாய்ச் சொல்லவேண்டும். என்னையெனில் தேவகிதேவியும், வசுதேவரும் மகாபலவான்களாகிய பலராமரையும் கிருஷ்ணரையும் பெறும்படியான பாக்கியம் பெற்றும் கம்சனென்கிறவனால் காலில் விலங்கிடப்பட்டு அநேகவருடகாலம் கஷ்டத்தை யநுபவித்தார்களல்லவா? அவ்விருவரும் விஷ்ணு மூர்த்தியினுடைய அவதாரங்களில் எண்ணப்பட்டவர்களல்லவா ? கிருஷ்ணர் மதுரைமாநகரத்திற் பிறந்து உடனே கோகுலத்தவர்க் கிடமாகிய ரேபல்லியென்கிற விடத்திற்போய் என் வளர்ந்தனர் ? இவருக்கு முன்பிறந்த அறுவரும் கம்சனால் என் இறந்துபோயினர். தாம்பிறந்த மதுரைக் கதிபதியாயிருந்த கம்சனைக்கொன்ற பின்னராவது தாம் மதுரையில் வாசஞ்செய்யாமல் துவாரகையில் என் வாசஞ்செய்தனர்? அந்த மதுரையோ தன் தகப்பன் முதலிய மூதாதைகளால் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்ததாயும், சப்தபுரியில் ஒன்றானதாயும், சகல செல்வங்களும் நிறைந்துள்ளதாயு முள்ளது. அந்த அருமையான நகரத்தை விட்டுச் சாமான்யமான துவாரகையில் என்போய்ச் சேர்ந்தனர்?

(உகூ - சகூ.) இதுவுமன்றி அந்தக் கிருஷ்ணருடைய குலமானது பிராமணசாபத்தினால் என் நாசத்தையடைந்தது ? பாவிகளுடைய மிகுதியினால் பூதேவி தாங்கப்பெறாது பாரத்தை யடைந்து துக்கிக்க அதை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டுக் கிருஷ்ணமூர்த்தியா யவதரித்துச் சகல சாமர்த்தியமும் படைத்துப் பின்னர் அருச்சுனனை நிமித்த

மாக வைத்துக்கொண்டு அந்தப் பூபாரத்தைப்போக்கி உலகிலுள்ளார் சரீரத்தைப் பூமியில்விட்டு மேலுலகம்போவதுபோல் சரீரத்தை இவ்வுலகில் விட்டுச் சுவர்க்கலோகம்போய்ச் சேர்ந்தனரல்லவா? அவர் போனபின்னர் கள்வரால் அவருடைய பத்தினிமார்கள் அடிபட்டு உதைபட்டு மானபங்கத்தை யடைந்தார்களல்லவா? அப்படிச் செய்ய வல்ல கள்வர்களைப் பூபாரநிவர்த்திச் செய்கிறேனென்று பாபிகளனைவரையு மொழித்தபோது இவர்களை என் ஒழிக்கவில்லை? பீஷ்மர், துரோணர், கர்னன், பாஹ்லிகன், விராடன், விகர்னன், திருஷ்டத்துய்மனன், சோமதத்தன் என்பவரெல்லாம் தவத்திலும் தானத்திலும் நீதியிலும் தருமத்திலுஞ் சிறந்து பூமிக்குப் பூஷணமாக விருந்தவர். இவர்களையெல்லாம் இவர் பூமிக்குப் பாரமாகவெண்ணித் தொலைத்தனரே? இவர்கள்தானே பூமிக்குப் பாரமாயிருந்த பாவிகள்? இவருடைய மனைவிமார்களைப் புரட்டிப் புரட்டி யடித்தவர்களாகிய கள்வர்தானே பூதேவியினாற் றாங்கப்பட்ட புண்ணிய சீலர்கள்? அதனாற்றான் அவர்களைக் கொல்லாமல் விட்டனரோ? கிருஷ்ணருடைய பத்தினிமார்களெல்லாம் பதிவிரதைகளாயிருக்க அவர்கள் அந்தக் கள்வரால் என் துன்பத்தை யடைந்தார்கள்? இவர் பிதாவாகிய வசுதேவர் புத்திரசோகத்தால் வருத்தமடைந்தவராய் துர்மரணமாக என் பிராணனை விட்டனர்? இவருடைய உடன் பிறந்தாளாகிய சுபத்திரையினுடைய குமாரனாகிய அபிமன்யு யுத்தத்திற்போய் என் மாண்டான்? இந்தக்கிருஷ்ணர் எல்லாவிதத்திலும் சமர்த்தருந் தெய்வத்தன்மை யுடையவருமென்று சொன்னால் தெய்வசங்கல்பமாய் நடப்பதாகிய செயலை மாற்றுவதற்கு என் முடியாமற்போயிற்று? உக்கிரசேனனுக்கு இவரேன் அடிமையாளாயினர்? இவர் குடிபுகுந்த யாதவர்களுக்குச் சாபமும், பிரபாச தீர்த்தக்கரையில் மரணமும், அந்த யாதவபத்னிகளுக்கெல்லாந் திருடரால் உதையும் என் வந்தன? இவரிடத்திற் பிரீதியுள்ளவர்களாய் இவர் சொல்வழிகோணாது நடந்தவர்களாயிருந்த பாண்டவர்கள் உலகத்தில் ஒருவரும் அநுபவியாததும், மாற்றக்கூடாததுமான பெருந்துன்பங்களை என் அநுபவித்தனர்? இலக்குமியினுடைய அம்சமாயும் அக்னியிற் பிறந்தவளாயும் பதிவிரதையாயுமிருந்த திரௌபதி எந்தப்பதிவிரதையும் அடையாததுக்கத்தை எனடைந்தாள்? அந்தோ! அவளடைந்த துக்கத்தை என்னவென்று சொல்லுவேன். பெருங்கூட்டமாகிய சபைநடுவில் வரலாயினள். வந்த சமயமோ ரஜஸ்வலையாய் வரக்கூடாத சமயம். வரக்கூடாத

சமயத்தில் வந்தபோதிலும் மரியாதைபாகவந்தனளோவென்றால் துஷ்டனாகிய துச்சாதனன் கூந்தலைப் பிடித்திழுத்துவர வந்தனள். இது நிற்க, வனவாசத்தில் இந்தப் பதிவிரதையைச் சிந்துபதியானவன் பலாத்காரமாய்க் கைபைப்பிடித்திழுத்து தேரிலேற்றிக்கொண்டனன். இப்படியே கீசகனாலும் துன்பமுற்றிருந்தனள். இவ்வாறான துன்பங்களை எனனுபவிக்க வேண்டும்? இவர்களுடைய பிள்ளைகளாவது க்ஷேமமாயிருந்தரோ வென்றால் அந்தப்பிள்ளைகளும் பாசறையி லுறங்கிக் கொண் டிருக்கும்பொழுது அஸ்வத்தாமனால் கொல்லப்பட்டனர்.

இன்னமும் இந்தக்கிருஷ்ணர் முன் ஜன்மத்தில் நாராயணருஷியாக விருந்தகாலத்தில் எல்லாவுயிர்களிடத்தும் சமானமான காருண்ணிய முடையவராயிருந்து இந்தச்சன்மத்தில் அக்குணங்களெல்லாம் மாறுபடுவதற் கென்ன காரணம்? உலகில் யாவரும் சுகமும் துக்கமும் மாறிமாறி யநுபவிப்பது இயற்கை. ஈஸ்வரனென்று பிரசித்தி பெற்ற விஷ்ணுமூர்த்தி ஜீவர்களைப்போலச் சுகதுக்கங்களை யநுபவிக்க எப்படிவந்தது?

உருக்மணியை வீரதர்மத்தால் தான் கொள்ளுகிற காலத்தில் ஜராசந்தனுடைய பயத்தினால் ஒருவருக்குந்தெரியாமல் துவாரகைக்குத் திருடனைப்போற் போயினர். இந்தக் கிருஷ்ணர்செய்த விவகாரங்களெல்லாம் உலகதருமத்துக்கு விரோதமாகவே யிருக்கின்றன. இவருக்கு ஈஸ்வரசக்தி யுண்டென்று பிரசித்தியாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது வுண்மையானால் அசுரர்களை அவர்களுடைய ஆயுள்முடிவில் அவர்களை விளையாட்டாகக் கொல்லமுடியாமல் மிகவுங் கஷ்டப்பட்டுச் சங்கரித்திருக்கின்றனர்.

(ருo-ருரு.) ஓ பிராமணோத்தமரே! இவைகட்கெல்லாங் காரணமெதுவோ அதைத் தயைசெய்து சொல்வதோடு அவரிடத்தி லெனக்குண்டாகிய சந்தேகங்களெல்லாம் நிவர்த்தியாம் வண்ணம் அவருடைய சரித்திரங்களை விரிவாய்ச் சொல்லவேண்டும். எல்லாந் தெரிந்தவராகிய ஓ முனிவரே! எனக்குச் சந்தேகங்கள் பலவா யிருந்தபோதிலும் அவற்றுள் ஒன்றுமாத்திரம் என் மனதைவிட்டு நீங்கவேயில்லை. அதைமாத்திரம் அவசியம் நிவர்த்திசெய்து என்னைச் சந்தேகமற்றவனாய்ச் செய்யவேண்டும். என்னையெனில், திரௌபதை ஐவரைக் கணவனாகக்கொண்ட விஷயத்தில் உலகில் குறைவாக என்

சொல்லுகிறதில்லை? சொல்லாதகாரணமென்னை? பண்டிதர்கள் சத்புருஷர்களுடைய சதாசாரத்தைத்தான் பிரமாணமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அங்ஙனமிருக்கச் சர்வ சாத்திரங்களாலும் பிரசித்திபெற்ற பாண்டவர்கள் மிருக தர்மத்தைப்போல் ஒருத்தியை எவ்வாறனுபவித்தார்கள்? இவ்வுலகில் வசுவினுடைய அம்சமாகிய பீஷ்மராதியராகிய கோளகர்களை யுண்டுபண்ணி வம்சோத்தாரணஞ் செய்யவேண்டிய காரணமென்னை? வியாசரே! பெரியோர்களால் நியமிக்கப்பட்ட தர்மம் ஒன்றேனும் நன்றாயில்லை. அசங்கதமில்லாத வேறு எந்த விதத்தினாலாவது புத்திரோற்பத்தியைச் செய்துக்கொள்ளக்கூடாதா? என்று வியாசபகவானை அரசன் வினவினரென்று சூதபகவான் மகருஷிகளுக்குக் கூறினர். (சு - ருரு.)

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

திரிபுரசுந்தர்யை நம:

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்.

கிருஷ்ணவதார காரணம்.

(க - கசு.) சூதர், வியாசர் கூறியவாறு கூறுகின்றார் :—ஓ அரசனே! கிருஷ்ணனுடைய சரித்திரத்தையும் தேவியினுடைய அற்புத விலாசத்தையுஞ் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. பூமிதேவியானவள் அதிபாரத்தினால் சுமக்கலாற்றாது தீனசுபாவத்தை யடைந்து புலம்பிப் பசுவுருக்கொண்டு மிக பயத்தோடு சுவர்க்கலோகம்போய் இந்திரன் முன்னே நின்றனள். இந்திரன் அவளைப்பார்த்து, ஓ பூதேவியே! உனக்கு என்னபயம்? யார் உன்னைத் துன்பப்படுத்துகின்றனர்? என்று கேட்கப் பூதேவி கூறுகின்றாள் :—ஓ தேவராஜனே! என் துயரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்டருளுக. மகா பாபிகளான ஜராசந்தன், சிசுபாலன், காசிராஜன், கம்சன், நரகாசுரன், சாளுவதேசத்தரசன், கேசிராஜன், தேனுகன், வத்ஸகன் என்று சொல்லப்பட்ட இவர்களெல்லாம் சர்வ தர்ம சூன்யர்களாயும் ஒருவருக்கொருவர் விரோதமுடையவர்களாயும் பாபநடத்தை யுள்ளவர்களாயும் மதோன்மத்தர்களாயும் யமஸ்வரூபிகளாயும் உலகில் அரசர்களா யிருக்கின்

றனராகையால் நான் பாரமுடையவளாய் வருந்துகின்றேன். ஓ பிரபுவே! எங்கேபோவேன்! என்னசெய்வேன்! முன் என்னை இரணியாட்சன் எந்தக்காரணத்தினாலோ அபகரித்துக்கொண்டு மகா சமுத்திரத்தில் மூழ்கினன். அப்பொழுது விஷ்ணுமூர்த்தி வராகரூபமெடுத்து அவ்வசுரனைக்கொன்று என்னை மீட்டு இவ்வுலகில் நிலையாக வாழ்ந்துலாவச்செய்தனர். அவரப்படிச் செய்யாராயின் நான் பாதாளலோகத்தில் சுகமாய்ப்படுத்துறங்குவேன். இப்பொழுது துராத்மாக்களுடைய பாரத்தை வகிப்பதற்கு சக்தியில்லாதவளாய் நான் படும் பாட்டை என்னவென் றெடுத்துச்சொல்வேன். இப்படிப்பட்ட பெருந்துன்பமும் எனக்குவருமா? இருபத்தெட்டாவது கலிபுருஷனை துஷ்டன் வந்துகொண்டே யிருக்கிறான். அவன் வந்து விட்டாலோ நான் பாதாளந்தான் போய்விடுவேன். ஆதலால் தேவேந்திரனே! துக்க சமுத்திரத்தின் கரையைக்காணாது பாவபாரத்தாலாழ்ந்துகிடக்கின்ற என்னைக் கரையேற்றுவாய். உன்னைக் கும்பிடுகிறேன் என்று புலம்பினள்: இந்திரன், ஓபூதேவி! உனக்கு நானென்ன செய்வேன், நீ பிரமனைச் சரணமாக அடைவாய், நானும் வருகிறேன், அவர் உன் துக்கத்தைப் போக்குவாரென்றனன். பூதேவி அதைக் கேட்டு வேகமாய்ப் பிரமலோகம்போக, இந்திரனும் சகல தேவர்களோடும் போய்ச்சேர்ந்தான்.

(கள - உச.) பிரமதேவன் பூமிதேவியைப்பார்த்து, ஓ பூமிதேவியே! எதற்காக அழுகிறாய்? உனக்கென்ன துக்கம் வந்தது? சொல்வாயென்ன, அவள் வரப்போகிற கலிபுருஷனுக் கஞ்சினவளாய்ப் பயப்படுகிறேனென்று தன் குறைகளைப் பலவாறாகவெடுத்துக் கூறப் பிரமன், ஓ பூமிதேவியே! உன் பாரத்தைப்போக்குஞ் சமர்த்தனல்ல, சகல தேவர்களுக்கும் பிரபுவான விஷ்ணுவினிடம் நாமனைவரும்போவோமென்று யாவரையுமழைத்துக்கொண்டுவிஷ்ணுலோகஞ்சென்று அடியில் வருமாறு வேதவாக்யங்களால் மிக்க பக்தியுடனே தோத்திரஞ் செய்வதாயினன் :—

(உரு - ருசு.) நீ ஆயிரந்தலையும் ஆயிரம் நேத்திரமும் ஆயிரங் காலு முள்ளவன், நீ வேதபுருஷன், நீ அநாதியானவன், தேவர்களுக்குத்தேவன், எது நடந்ததோ எது நடக்கப்போகிறதோ எது நடந்துகொண்டிருக்கிறதோ அவையெல்லாம் உன்னலன்றியில்லை. எங்களுக்கு அமரத்துவம் கொடுத்ததும் நீ தான். இவ்வளவு சிறந்த மகி

மையும் உனக்குண்டு. இம்மூன்றுலோகத்தில் உன் மகிமையறியாதவனெவனிருக்கின்றான். சகல லோகங்களையுஞ் சிருட்டிக்கின்றவனும் இரக்ஷிக்கின்றவனுஞ் சங்கரிக்கின்றவனும் நீதான். சர்வத்துக்கும் ஈஸ்வரன் நீதான் என்று தோத்திரஞ்செய்தனன். விஷ்ணுமூர்த்தி கருடாரூடராய்ப் பிரசன்னராகித் தரிசனந்தந்து மலர்ந்த முகத்தோடு தேவர்களை நோக்கி அவர்களுடைய யோகக்ஷேமங்களை வினவிப் பின்னர் வந்தசெய்தி என்? என்றனர். பிரமன் விஷ்ணுமூர்த்தியை நமஸ்கரித்துத் தேவரீர் பூமிதேவியின் துக்கத்தைக்கேட்டு அதனைப் போக்கும் வகையை எண்ணி இப்பொழுது துவாபராந்தமாயிருப்பதால் பூமியில் இராக்ஷசாம்சங்களாய்ப் பிறந்திருக்கிற துஷ்ட மன்னர்களைக்கொன்று பூபாரத்தைக் கழிக்கவேண்டும் என்றனன்.

விஷ்ணுமூர்த்தி கூறுகின்றார்:—ஓ பிரமனே! இவ்விஷயத்தில் நான் சுதந்தரனல்ல. நீயுமாகாய்; உருத்திரருமாகார்; ஏனைய இந்திராதியருமாகார். இப்பிரபஞ்சம் யோகமாயா சொரூபிணியாயுள்ள மகாதேவியின் வசமல்லவா? அவள் முதலில் எவ்வண்ணம் செய்யவேண்டுமென் றிச்சிக்கின்றாளோ அவ்வண்ணஞ் செய்கிறாள். ஆகவே எனக்கென்ன சுதந்தரமிருக்கின்றது? எனக்குச் சுதந்தரமிருக்கும் பக்ஷத்தில் மகா சமுத்திரத்தில் கூர்மமாகவும் மச்சமாகவும் ஆவேனா? அந்தத் திரியக்யோனிகளில் என்னசுகம்? என்னகீர்த்தி? என்ன போகம்? என்னபுண்ணியம்? வராகமாகவும் நரசிங்கமாகவும் எதனாலானேன்? சமதக்னிக்குப் புத்திரனாகப்பிறந்த நான் பூமியில் பாவகர்மமென்று சொல்லத்தக்க கொடுஞ்செயலை மேற்கொண்டு க்ஷத்திரிய வம்சமே யில்லாமற் போகும்வண்ணம் கர்ப்பத்திலிருந்த சிசுவையும் என் கொன்று தொலைத்தேன்? இராமனாய்ப்பிறந்து பொன்னுடையிழந்து மரவுரிதரித்து மணிமுடிபோக்கிச் சடைமுடிபுனைந்து காலால் நடந்து தண்டகவனம் புகுந்து மாநுட சஞ்சாரமில்லாத காடெல்லாஞ் சகாயமில்லாமற்றிரிந்து அன்னமென்பதே யில்லாமல் நாணமென்பது சிறிதுங்கொள்ளாம லுலாவினேன். அதுமட்டோ மாயையினால் வந்த பொன்மானை மாயையென்றறிந்துகொள்ளும் வகையற்றுச் சீதையைக் குடிசையில் விட்டு அதன்பின் றொடர்ந்துபோனேன். இலக்குமணனும் என்னைப்போலவே அந்தச் சீதையைவிட்டு மாயாமோகத்தால் வந்து விட்டான். கபடனான இராவணனும் சன்னியாசி வேடங்கொண்டு துக்கித்துக்கொண்டிருக்கிற சீதையை எடுத்துக்கொண்டு

போய்விட்டான். அதற்கு நான் துக்கிதனாய்க் காடெல்லாமழுதேன். பின் காரிய சாதனத்தின் பொருட்டுச் சுக்ரீவனைச் சிநேகஞ்செய்து கொண்டேன். வாலியை அனியாயமாய்க்கொன்று வானரர்களையெல்லாஞ் சேர்த்துக்கொண்டு இலங்கைக்குச்சென்று அங்கு நாகபாசத்தால் இருவருங் கட்டுப்பட்டிருக்க வானரங்கள் எங்களைப்பார்த் தாச்சரியமுற் றிருக்குந்தருணத்தில் கருடன் எங்களிருவரையும் விடுவித்தான். அப்போது நான் இராஜ்யத்தைப் பரிகொடுத்தோம், காட்டில் வசித்தோம், பிதா இறந்துபோயினர், இஷ்டையான மனைவியையும் இராக்ஷசன் கவர்ந்துகொண்டனன், யுத்தமோ கஷ்டத்தையேகொடுக்கிறது, இனித் தெய்வமென்னசெய்யப் போகிறதோ தெரியவில்லை என்று மகத்தான சிந்தாகுலமுடையவ னாயினேன்.

ஓ தேவர்களே! முதலில் இராஜ்யமில்லாமல் காட்டுக்குப் போகும்படியான பெருந்துக்க முண்டாயிற்று. அப்பொழுது இராஜபுத்திரியான சீதையுடன் காட்டைநோக்கிப் புறப்படுகிற எனக்குத் தகப்பனார் ஒரு சொத்தைக்காசுங் கொடுக்கவில்லை. கால் நடையாய்ச் சகாயமில்லாமல் தனஹீனனாய்க் காட்டுக்குப்போய் க்ஷத்திரிய தர்மத்தைவிட்டுப் பதினான்குவருடம்வேடனைப்போல் காலங்கழித்தேன். தெய்வவசத்தால் இராக்ஷசனாகிய இராவணனைக்கொன்று சீதையை மீட்டு அயோத்திக்குவந்து சிலநாள் சம்சாரசுகத்தைப் பூர்ணமா யனுபவித்தேன். இப்படி யநுபவித்திருக்கும்போது உலகாபவாதத்திற்குப் பயந்து சீதையைக் காட்டில்விட்டு மறுபடியும் மனைவியைப் பிரிந்ததனா லுண்டாகிய துக்கத்தையடைந்தேன். பின்னர் அந்தச் சீதையும் பூமியைப் பிளந்துக்கொண்டு பாதாளம்போய் விட்டாள். இவ்வாறு இராமாவதாரத்தில் மகத்தான துக்கத்தை யநுபவித்தேன். இவையெல்லாம் பரதந்திரத்தால் நேரிட்ட துக்கமல்லவா? சுதந்தர முடையவனா யிருப்பேனானால் அவ்வாறான துக்கத்தை அநுபவிப்பேனா? பிறகு காலவசத்தால் சகோதரர்களுடன் சுவர்க்கத்தை யடைந்தேன். இவ்வாறு பரதந்திரனாயிருக்கிற நான் சொல்லத்தக்கது என்னவிருக்கிறது? ஓ பிரமனே கேளும் :—நீயும் அப்படித்தான், உருத்திரரும் அப்படித்தான், சமஸ்ததேவர்களும் அப்படித்தானென்று கூறினர்.

(சு - ருகூ.)

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

திரிபுரசுந்தர்யை நம:

பத்தோன்பதாம் அத்தியாயம்.

விஷ்ணுவாதி கிருததேவீ ஸ்துதி.

இனி விஷ்ணுமூர்த்தி பிரமனை நோக்கித் தேவியினுடைய மகிமையை எடுத்துக்கூறிய நாமனைவரும் அந்தத்தேவியைத் துதிப்போமென்று துதித்து அனுக்கிரகம் பெற்றவரலாற்றைக் கூறுகிறேனென்று வியாசபகவான் கூறத்தொடங்கினர் :—

(க-கூ.) விஷ்ணுமூர்த்தி பிரமனை நோக்கியாவருஞ் சுதந்தரஹீனரென்று சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறார்:—ஓ பிரமனே! மாயையினால் மோகிதரான ஆன்மாக்களனைவரும் உண்மையை யறிகின்றாரில்லை. நாமும் மாயாக்கிராந்தாளாய்ச் சாந்தராயும் சச்சிதானந்த சொரூபராயும் அறிவில்லாதவராயும் ஜகத் குருவாயுமிருக்கின்ற அந்த உண்மையாகிய புருஷரை நினைக்காமல் நான் பிரமா நான் விஷ்ணு நான் உருத்திரன் என் றெண்ணச்செய்யு மோகமடைந்தவர்களாய் மூலகாரணமா யிருக்கின்ற அவரை யறியாம லிருக்கின்றோ மல்லவா! யான் யாதொரு மூலபுருஷனுடைய மாயையினால் மோகிக்கப்பட்டு அந்த மாயாவியான பரமான்மாவினுடைய சுவாதீனனாய் மரப் பதுமையைப்போ லிருந்து கொண்டிருக்கிறேன். கற்பத்தினுடைய ஆதியில் நீயும் நானும் உருத்திர மூர்த்தியும் பாற்கடலில் மந்தாரவிருக்ஷங்கள் நிறைந்துள்ள மணித் வீபத்தினடுவே விளங்கும் சபாமண்டபத்தில் பரமாத்மா மாயாவிபூதியைச் செய்தற்குச் சத்தியாய்ப் படைத்திருக்கிற பராசத்தியை பார்த்திருக்கிறோமல்லவா? ஆகையால் மங்களஸ்வரூபிணியாயும் சர்வ காமத்தையும் கொடுப்பவளாயும் விளங்கும் அந்த ஆதி மாயாசத்தியை நாமனைவரும் இப்போது ஸ்மரிக்கவேண்டும் என்றனர். விஷ்ணுமூர்த்தி இவ்வாறு சொல்லப் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் அநாதியான அந்த உலோக மாயாதேவியை மனத்தினால் சிந்தித்துத் தியானித்தனர். தியானித்தமாத்திரத்தில் தேவியானவள் பாசாங்குசத்தையும் அபயமுத்திரையையுந் தரித்தவளாய் செம்பருத்திமலர்போலுஞ் சிவந்த நிறமுடையவளாய்த் தெரிசனங்கொடுத்தனள். தேவர்கள் அந்த மனோகரமான தெரிசனத்தைக்கண்டு ஆனந்தமடைந்தவர்களாயடியில்வருமாறு தோத்திரஞ்செய்யத்தொடங்கினர்:-

(௧0 - ௨0)*சிலந்திப்பூச்சியினின்று நூலானது எப்படி வெளிப்படுகிறதோ அக்கினியிலிருந்து நெருப்புப்பொறிகள் எப்படிச் சிதறுகின்றனவோ அப்படி இவ்வுலகெல்லாம் எந்தத் தேவியினிடத்திலிருந்து புறப்பட்டதோ அந்தத்தேவியை நமஸ்கரிக்கின்றோம். எந்தத்தேவியினுடைய மாயா சத்தியினால் இந்தத்தாவரசங்கமமான சகலசகத்தும் கட்டப்பட்டிருக்கிறதோ, எந்தத்தேவி உலகத்துக்கெல்லாம் ஈஸ்வரியாயும் கருணைக்கடலாயு மிருக்கின்றனளோ அந்தத்தேவியை நமஸ்கரிக்கின்றோம். எந்தத்தேவியை யறியாமலிருக்கின்றதனால் சம்சாரோற்பத்தி யுண்டாகிறதோ, எந்தத்தேவியை யறிந்துகொள்வதனால் சம்சார நிவிர்த்தி யுண்டாகிறதோ அந்த ஞானசொரூபமானதேவியை நமஸ்கரிக்கின்றோம். அந்தத்தேவி எங்களைச் சன்மார்க்கத்தில் செலுத்தட்டும். அவளைமகாலக்ஷ்மியாகவும் சர்வசத்தியாகவும் நினைக்கிறோம். அந்தத்தேவி எங்களை நல்லமார்க்கத்தில் பிரேரேபிக்கச் செய்யட்டும். ஓ தாயே! உலகிலுள்ள பீடையை யொழிக்கின்றவளே! உன்னை நமஸ்கரிக்கின்றோம். நீ எங்கள் விஷயத்தில் கருணைவைத்து எங்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகும் வண்ணஞ்செய்வாய், இரக்கத்தினை விளங்கியமன முடையவளே! எங்கள் காரியத்தை நடத்துவாய். இராக்ஷசக்கூட்டங்களைக் கொன்று பாரத்தை

---

* "ஊர்ணநா பாத்தியதா தந்தூர் விஸ்புலிங்கா விபாவஸோ: ததா சகத்யதே தஸ்ய நிர்க்க தந்தாம் நதாவயம், யன்மாயா சக்திசங்கிலிப்தம் சகத் சர்வம் சராசரம். தாமசிதாம் புவனேசாம் ஸ்மராம: கருணார்னவாம். யதஜ்ஞானத் பவோத்பத்திர் யஜ்ஞானத் பவநாசனம். சம்வித்ரூபாஞ் சதாம்தேவீம் ஸ்மராம: ஸாப்ரசோதயாத், மஹாலக்ஷ்மை சவித்மஹே சர்வசக்தியைச தீமஹீ தன்னோதேவீரூப்ர சோதயாத். மாதர்னதாஸ்ஸபுவனார்த்தி ஹரேப்ரசீத சந்நோவிதேஹிகுருகார்ய மிதம் தயார்த்ரே. பாரம் ஹ்ரஸவ விநிஹத்ய சுராரிவர்க்கம் மஹ்யாமஹேஸ்வரி சதாம்குரு ஸம்பவானி. யத்யம் புஜாக்ஷிதயசேன ஸுராங் கதசித் கிம்தேக்ஷமாரண முகேசி சரை: ப்ரஹார்த்தும், ஏதத்த்யைவ கதிதம் நநுயக்ஷரூபம் திருத்வாத்ருணம் தஹஹுதாச பதாபிலாபை:

இந்த வுவமானத்தை வேதாந்த மயக்குடையார் எடுத்துக்காட்டிப் பிரமமே பிரவஞ்சத்துக்கு உபாதான காரணமென்று கூறுவர். அவ்வபிப்பிராயமே கொண்டு ஈண்டுக்கூறியதென்று கொள்ளற்க. வேறுயாதெனின் பிரவஞ்சம் வெளிப்படுமியல்பைக் கூறியதேயன்றி உபாதானமென்று கூறியதில்லை

யொழிப்பாய். ஓ மகேஸ்வரியே! சாதுக்களுக்குச் சுகத்தைக்கொடுக்குந் தாமரை மலர்போன்ற கண்ணுடையாளே! எங்கள்பா லெப்பொழுதுங் கருணையுடைய நீ எங்கள் விஷயத்தில் தயைசெய்யாமற் போவையேயாயின் போர்க்களத்தில் சத்துருக்களைப் பாணங்களா லடிப்பதற்கு எங்களுக்கு என்னசத்தி யிருக்கின்றது? நீயே யக்ஷரூபங்கொண்டுவந்து காட்டுத்தீப்போன்ற வார்த்தைகளினால் அசுரர்களைத் திரணமாகச் சொல்லியிருக்கின்றனை யல்லவா? ஓ தேவி! இப்பொழுது கம்சனும், குசனும், எவனைசனுடைய பிள்ளையான கேசியும், பிரஹத்ரதனுடைய பிள்ளையும், பகாசூரனும், பகி என்னு மசுரனும், கரனும், சாளுவனும், இன்னும் அநேகர்களும் பூலோகத்திற் றுன்பத்தை விளைவிக்கின்றனர். ஆகையா லவர்களைக்கொன்று பூபாரத்தைச் சீக்கிரத்தில் நிவர்த்திசெய்ய வேண்டும். எவர்கள் விஷ்ணுவினால் கொல்லப்படவில்லையோ, எவர்கள் திரிபுரதகனராகிய சங்கரரால் சங்கரிக்கப்படவில்லையோ அவர்களெல்லாம் மகாசந்தோஷத்தை விளைவிக்கின்ற உன்றிருமுகத்தைப் பார்த்தவளவில் நீ லீலையாக அவர்களைப் பாணங்களாற் கொன்றிருக்கின்றனை. உன் சத்தியன்றி ஹரிஹராதிதேவர்கள் சரிப்பதற்கும் சமர்த்தராவாரா? சந்திரகலையைச் சிரோபூஷணமாகவுடைய தேவியே! உன் சத்தியல்லாமல் ஆதிசேடன்பூமியைத் தரிப்பதற்கும், வாக்தேவியின்றிப் பிரமன் சிருஷ்டிப்பதற்கும், இலக்குமியின்றி விஷ்ணுமூர்த்தி காப்பதற்கும், பார்வதியைவிட்டு உருத்திரமூர்த்தி சங்கரிப்பதற்கும், சமர்த்தராவாரா? மூவரும் சரஸ்வதிமுதலிய மூன்று சத்திகளோடு கூடியே சமர்த்தர்களா யிருக்கின்றனர். அன்றியும் மூன்றுலகத்திலுஞ் செலுத்தத்தக்க பிரபுத்துவமாகிய அரசாக்ஷியை நடத்துவதற்கு உன் னம்சமில்லாமல் அவர்களால் நடத்தக்கூடுமா? நீயோ எல்லாச்சத்திக்கும் ஈஸ்வரியாய்ப் பிரகாசிக்கின்றாயென்று தோத்திரஞ்செய்தனர்.

(உக-சகூ0) தேவி அத்தேவர்களைநோக்கி வினவுகின்றாள்:— ஓ தேவர்களே! உங்களுக்கு நான் என்னகாரியஞ் செய்யவேண்டும்? அதனைச் சங்கடப்படாமல் சொல்லுங்கள். இப்போதே செய்கிறேன். அது இவ்வுலகத்திற் செய்வதற்கு அசாத்தியமா யிருந்தபோதிலும் அதனைச்செய்து உங்களிஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்கிறேன். ஓ தவசிரேஷ்டர்களே! உங்களுடைய அபீஷ்டத்தையும், பூமியிலுண்டா யிருக்கும் கஷ்டத்தையுஞ் சொல்லுங்களென்று கேட்டனள். அப்

போது தேவர்கள், பூமிதேவி கொடுங்கோல்மன்னரால் பீடிக்கப்பட்டு அநேகம்பாபிகளால் சிறப்பொழிந்து அழுதுகொண்டே தாழ்ந்தடங்கி வந்திருக்கின்றனள். ஓ புவனேஸ்வரியே! அந்தப் பூதேவியின் பாரத்தை நீக்கவேண்டும் எங்களுடைய அபீஷ்டமும் அதுதான். ஓ ஜகன் மாதாவே! ஓர் காலத்தில் மகிஷனையும், அவனுக்குச் சகாயமாய் வந்த கோடிகோடி அசுரர்களையும், அப்படியே சும்பன், நிசும்பன், இரக்த பீஜன், சண்டமுண்டன், தூம்பரலோசனன், துஸ்ஸகன், காளன் என்பவரையுங் கொன்றருளியதுபோல் இப்போது வந்திருக்கிற அசுரர்களையுங்கொன்று எங்களைக் காத்தருளல்வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கத் தேவி சிரித்துச் சொல்லுகிருள் :—ஓ தேவர்களே! பூமியில் மகதேதசமுதலிய விடங்களிலிருக்கிற அரசர்களெல்லாம் இராக்ஷச அம்சங்கள்; அவர்களையெல்லாம் என் சத்தியினுற் கொல்லுகிறேன். நீங்களும் பூமியிற்பிறந்து என் சத்தியினுல் பூபாரத்தை நீக்க வல்லவராவீர்கள். காசிபனும் தன் மனைவியுடன் யாதவகுலத்தில் ஆனக துந்துபி என்கிற பெயருடையனுய்ப் பிறப்பான். அப்படியே பிருகு சாபத்தினுல் விஷ்ணுவும் தன்னம்சத்தினுல் வசுதேவனுடைய புத்திரனுகப் பிறக்கப்போகிருன். என்னுடைய மாயாசத்தியும், யசோதைவீட்டில் ஓர் பெண்குழந்தையாய் வரப்போகின்ருள். ஓ தேவர்களே! அப்போது உங்கள் காரியமுழுமையும் முடிந்துவிடும். சிறைச்சாலையில் பிறந்த விஷ்ணுவை என் சக்தியினுல் கோகுலத்திற்குக் கொண்டுபோகும்படிச் செய்வேன். ஆதிசேஷனும் உரோகணி கர்ப்பத்திற் பிறப்பான். என் சக்தியோடு கூடிய அவ்விருவரும், இந்திராம்சமாக அருச்சுனனும், இயமனம்சமாக உதிஷ்டிரனும், வாயுவினுடைய அம்சமாக பீமனும், அஸ்வனி தேவாம்சங்களாக நகுல சகாதேவர்களும், வசு அம்சமாக பீஷ்மரும், துவாபராந்தத்திற் பிறந்து துஷ்ட அரசர்களைச் சங்கரிக்கப் போகின்ருர்கள். ஓ தேவசிரேஷ்டர்களே! நான் விஷ்ணுமுதலாகச் சொல்லப்பட்டவர்களை நிமித்தமாகச் செய்துகொண்டு என் சத்தியினுல் குருக்ஷேத்திரத்தில் முன் சொல்லியவாறு சகல இராஜாக்களையுமழித்துப் பூபாரத்தையொழிக்கப் போகிறேன். நீங்களனைவருஞ் சுகமாயிருங்கள். பூமிதேவியும் நிலையாகவிருப்பாள்.

யாதவர்கள் அசூயையோடும் கலகபுத்தியோடும் ஆசையோடும் நாமென்கிற அகங்காரத்தோடும் ஜெயிக்க வேண்டுமென்கிற இச்சையோடும் காமத்தோடும் மோகத்தோடும் இன்னுமனேக தோஷங்க

ளோடும் கூடியிருக்கப் போகிறார்கள். அப்பொழுது பிராமண சாபத்தால் வம்சநாசமுண்டாகப் போகிறது. கிருஷ்ணனும் சாபத்தினால் இச்சரீரத்தை விடப்போகிறான். ஆகையால் நீங்களனைவரும் ஸ்திரீகளுடன் மதுராபுரியிலும் கோகுலத்திலும் பிறந்து விஷ்ணுமூர்த்திக்குச் சரீர சகாயஞ்செய்து கொண்டிருங்களென்று சொல்லிப் பரமாத்மாவினுடைய அந்த யோகமாயையானவள் மறைந்துவிட்டாள். தேவர்களும் பூதேவியும் தங்களிடஞ்சென்றார்கள். மாயாதேவியின் வார்த்தையினால் பூதேவி சந்தோஷமாய்ச் சலனமற்றிருந்தாள். அப்பொழுது ஓஷதிகளெல்லாங் கொழுந்துவிட்டு விருத்தியடைந்திருந்தன. உலகிலுள்ளாரெல்லாஞ் சுகிகளாயிருந்தனர். பிராமணர்களும் முனிவர்களும் விருத்தியாயும் சந்துஷ்டர்களாயும் தருமத்திலாசக்தி யுள்ளவர்களாயுமிருந்தனர் என்று வியாசமுனிவர் ஜனமே ஜயனுக்குக் கூறியருளினர். (சு - சகூஉ.)

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

திரிபுரசுந்தர்யை நம:

இருபதாம் அத்தியாயம்.

தேவீ மஹாத்மாதி வர்ணனம்.

சூதபகவான் சவுனகாதியரை நோக்கி, ஓ பகருஷிகாள்! இனி வியாசமுனிவர் பிரமனுதியருக் கிருக்கும் சுதந்தரஹீனத்தையும், அவர்களுடைய நிலையாமையையும் மதுராபுரியின் வரலாறு முதலியவற்றையும் எடுத்து அரசனுக்குப் போதித்ததைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீர்களாக வென்று சொல்லத் தொடங்கினார் :—

(க-உ௦.) வியாசர் கூறுகின்றார் :—ஓ ஜனமேஜயனே! பூபாரநிவர்த்தியின்பொருட்டுக் குருக்ஷேத்திரத்தில் யோகமாயையினால் செய்யப்பட்ட அற்புத விநோதங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. ஓ அரசனே! பிரம விஷ்ணு முதலானவர்களை அந்த மாயாதேவியானவள் உலக சிருஷ்டி திதி நிமித்தம் அவ்வக்காலத்துக் கேற்றவாறு ஆட்டிவைக்கின்றாளென்பது என்னுடைய நிச்சயம். சத்வரஜஸ்தமோ குணமுடைய மற்றவர்களை யாட்டிவைப்பதைக் கேட்கவேண்டுமா?

மலமூத்திராதிகளோடுங் கூடின கர்ப்பவாசத்திலுண்டான துக்கம் லீலாவிசேடமுள்ள எந்த மாயாதேவியினால் விஷ்ணுவுக்குண்டாக்கப் பட்டதோ அந்த மாயாதேவி மற்றையோரை மோகத்தினால் துன்பப் படுத்திவைப்ப ளென்பதற்குச் சொல்லவும் வேண்டுமா ? இன்னமும் அந்தத்தேவியினுடைய லீலையை என்னவென்று சொல்லுவேன்? முன் இராமாவதாரத்தில் வானரங்களைக் கிழத்தனமில்லாமல் செய்தனள். அந்த இராமரை என்னுடையதென்கிற அகங்கார மமகாரங்களாகிய திடமான மாயாபாசத்தால் துக்கத்தையும் மோகத்தையும் அடையச் செய்தனள். ஓ அரசனே ! இவ்வாறான அவளுடைய மகிமையை யுணர்ந்த யோகிகளும் முமூட்சுக்களும் விஸ்வேஸ்வரியான அந்தத் தேவியை யுபாசிக்கின்றார்கள். எந்தஜெந்து வாயினும் பராசத்தியி னுடைய பக்தியின் லேச லேசாம்சத்திற் சிறியதினும் சிறிது அடை யப்பெறுமாயின் அந்தத் ஜெந்து முத்தத்தன்மை யடையுமென்றால் அப்படிப்பட்ட தேவியை எவன் சேவிக்கமாட்டான். அந்த மாயா தேவியானவள் ஓ புவனேஸ்வரியே ! என்று சொன்னமாத்திரத்தில் மூன்று லோகத்தையுங் கொடுத்துவிடுகிறாள். என்னை இரக்ஷிக்க வேண்டும் என்கிற வார்த்தையைச் சொல்லிவிட்டால் அதற்குக்கொ டுக்கத் தகுந்ததில்லாமல் கடன்காரியாய் விடுகிறாள்.

ஓ அரசனே ! அந்தத்தேவிக்கு வித்தையென்றும் அவித்தை யென்றும் இரண்டுருவங்களுள. அவற்றுள் வித்தியா வுருவத்தினால் ஆன்மாக்களைச் சம்சாரத்தினின்று விடுவிக்கிறாள். அவித்தியா வுரு வத்தினால சம்சாரத்திற் கட்டுண்டிருக்கச்செய்கிறாள். ஆகையினால் பிரமனாதியரும் கயிற்றாற் கட்டுண்டிருப்பதுபோல் அவித்யா சொரூ பிணியாகிய தேவியினால் மாயாவசப்பட்டு அதனாற்கட்டுண்டு சனன மரணப்பட்டுப் பின் வித்யா சொரூபிணியாகிய தேவியினால் அவற்றி னின்று நீங்கி விடுகின்றார்கள். இதற்குச் சில அனுபவங் கூறுகின் றேன் :—விஷ்ணு மூர்த்தியானவர் சில சமயம் வைகுண்டத்திலும் பாற்கடலிலுஞ் சுகத்தை யநுபவிக்கின்றனர். சில சமயம் இரா க்ஷசர்களோடு யுத்தஞ்செய்கின்றனர். சில சமயம் மிகவும் பெரி தானயாகங்களைச் செய்கின்றனர். சில சமயம் புண்ணியதீர்த்தங் களில் தீவிரமான தவங்களைச்செய்கின்றனர். சிலசமயம் யோக நித்திரை யுடையவராய்ச் சயனிக்கின்றனர். இதனால் விஷ்ணுவான வர் எப்போதாவது சுவாதீனமுடையவரென்று தெரியவருகின்

றதா? இவரைப்போலவே பிரமனாதிதேவர்களும் சனகாதி முனிவர்களும் வசிஷ்டாதி ருஷிகளும் பிரதிமைபோல் சுதந்தரமற்றவர்களாயிருப்பதுமன்றி எஜமானனாயுள்ளவன் எருதை மூக்காங்கயிறு குத்தி அது செல்லத்தக்க விடங்களில் இழுத்துக்கொண்டு செல்வதுபோல் தேவியானவள் சகலதேவர்களையும் மாயாபாசத்திற் கோத்து இழுத்துக்கொண்டு போகின்றனள். சுகதுக்காதிகளும் நித்திரை சோம்பல் மந்தத்தன்மை முதலியவைகளும் எப்போது சகலதேகங்களிலுமிருக்கின்றன. ஆனால் தேவர்கள் கிழத்தன மில்லாதவர்களென்று நூல்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவே மவனின் அவர்களுக்கு உற்பத்தி திதி நாசங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றபொழுது கிழத்தனம் எனில்லாமற் போகும். கிழத்தன மில்லையாயின் அவர்களுக்குச் சாவில்லாம லிருக்கவேண்டும். அவர்கள்பிறந்தும் வாழ்ந்தும் வரக் காண்கின்றமையான் சாவையுங் கிழத்தனத்தையும் எப்படி யில்லாதவராவர். கிழத்தனமும் சாவு மில்லாதவர்களாயின் சிலவேளையில் அவர்கள் ஆயுள் முடிந்துவிட்டதே இனி நமக்கு மரணம் வருமே என்று என் துக்கத்தினால் பிடிக்கப்பட்டவர்களா யிருக்கின்றனர்.

(உக-௫௩) இதுவன்றித் தேவர்களுடைய செயலெல்லாங் கிரீடையென்று சொல்லுவர்; கிரீடையாயிருக்குமாயின் அவர்கள் செய்யுஞ் செயலில் துக்கம் விளைந்து என் துன்பத்தை யனுபவிக்கின்றனர். அன்றியும் அவர்களிடத்தில் ஒரு கணத்துக்குள் உற்பத்தியும் நாசமுங் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் சந்தேகமில்லை. மச்சம் மசகம் கிருமி முதலிய அற்பசெந்துக்களுக்கும் அந்தத் தேவர்களுக்கும் ஆயுள்முடிவாகும் விஷயத்தில் சமமே. அது சமமாயிருக்கும்போது அவர்களெப்படி அமரர்களென்று சொல்லப்படுவர். அவர்கள் அமரர்களாயிருக்கின்ற பக்ஷத்தில் ஒருவருடமிருந்துசாகின்றவர்களும் நூறுவருடமிருந்து சாகின்றவர்களும் அமரர்களாவரல்லவா? இதனால் பூலோகத்திலிருப்பவரினும் இந்திராதிதேவர்கள் அதிகராயிருப்பவர், அவர்களினும் பிரமதேவர் அதிகராயிருப்பவர், அவரினும் திருமாலதிகரா யிருப்பவர் அவரினும் உருத்திரர் அதிகராயிருப்பவர் இவ்வாறு அவரவரும் வரிசைக்கிரமமாகவிருந்து அவ்வாறேமுன்பின்னாக நாசத்தையும் விருத்தியையுமடைகின்றவரென்று அறியற்பாலராவர். ஆகவே தேகமுள்ளவனுக்கு நாசமும் இறந்தவனுக்குற்பத்தியு முண்மையென் றறியற்பாலது. ஓ அரசனே! சகல ஆன்மாக்களுக்கும் ஜனன மரணங்கள் சக்கரம்போற் சுழன்று வரு

வதாகும் இதிற்சந்தேகமில்லை. மோகவலையினுற் கட்டப்பட்டிருக்கிற ஆன்மாக்கள் ஒருபொழுதும் சம்சாரத்தினின்றும் விடுபடார். அந்த மோகம்-மாயையிருக்கும் போழுது நாசமடையாது. அம்மோகவலையிலுள்ளார் உற்பத்திகாலத்தில் உற்பத்தியையும் அப்படியே நாசமடையவருங் காலத்தில் நாசத்தையும் அடைகின்றனர். அப்படியே கற்பாந்தகத்தில் பிரமனுதியரும் நாசத்தை யடைகின்றனர். எவரெவர் நாசத்துக்குக் காரணமாகின்றனரோ அவரவர் எவ்விதத்திலுலாவது மரணத்தை யடைகின்றனர். அது தெய்வத்தினல் நியமிக்கப்பட்டதென்றறிதல் வேண்டும். அந்தக் கட்டளைக்கு மாருக ஒன்றும் நடக்கமாட்டாது. ஜனனம் மரணம் ஜரை வியாதி துக்கம் சுகம் காமம் இவைகளெல்லாம் விதிப்படியே நடக்கும்; இவற்றிற் சந்தேகமில்லை. யாவருக்குஞ் சுகத்தைக்கொடுக்குஞ் சந்திர சூரியர்களும் சத்துரு பீடையுடையரா யிருக்கின்றனர். அவர்களனுபவிக்கும் பீடைக் கழிவுண்டா? சூரியனுடைய பிள்ளையோ மந்தன், சந்திரனோகளங்க வுருவத்தோடு கூடியுள்ளவன், ஓ அரசனே! விதித்திருக்குங் கட்டளையை மகான்களாலுந் தாண்டத்தக்கதன்று. வேதத்தைப் படைத்தவனும் உலகங்களையெல்லாம் தரித்திருக்கின்றவனும் ஞானத்தை யுபதேசிக்கின்றவனுமுள்ள நான்முகனும் தன்னிடத்திற்றோன்றியசரஸ்வதியைப்பார்த்துகாமாதுரனுயினனன்றோ?

ஆதிபுருஷனும் சர்வலோக வியாபியாயும் ஞானவானுயுமுள்ள விஷ்ணுமூர்த்தித் தன்னுடைய சர்வஞ்ஞத்துவமும் பிரபுத்துவசக்தியும் போனவிடந் தெரியாமற் போனபடியினலல்லவா பொன் மானுய் வந்த மாரீசனை மாரீசனென் றறியாமற் போயினர் ஓ அரசனே! இன்னமும் மாயாபலத்தைப்பார். அந்த இராமர் காமமோகிதராய் அழுது மரங்களைப்பார்த்துச் சீதை எங்கே போனுளென்றும், அவள் எவனுலாவது பக்ஷிக்கப்பட்டாளா அல்லது தூக்கிக்கொண்டு போகப்பட்டாளா வென்றுங் கேட்டனரல்லவா? அதுவுமன்றி அழுதுகொண்டே ஓ இலக்ஷ்மணு! சீதையினுடைய விரகதுக்கத்தினுல்நான் இறந்துபோய் விடுவேன்! ஓ தம்பி! நீயும் என் துக்கத்தினுலிறந்து போகப்போகிறுய்; நம்மிருவருடையமரணத்தைக்கேட்டு என்தாயாரிறந்துபோகப்போகிறுள், சத்துருக்கனே பிராணனை வைத்திருக்க மாட்டான்; நாமனைவரும் இறந்து போனதைப் பார்த்து சுமித்திரையு மிறந்துபோவாள்; கைகேசியொருத்தி மாத்திரந்தன் பிள்ளையோடுகூடி மிகுந்த சந்தோஷ முடையவளாய் வாழ்வாளே

ன்று சொல்லி மறுபடியும் ஓ சீதையே! மன்மதனால் பாதைப் படுகின்ற என்னைவிட்டு நீ எங்கேபோயினை? நுணுகிய இடையையுடையாளே! மான்போன்ற கண்களையுடையாளே! ஓடிவா! ஓடிவா!! என்னைப்பிழைக்கும்படிச்செய். என்னசெய்வேன்! எங்கேபோவேன்! என்பிராணன் உன்சுவாதீனமாயிருக்கின்றதே! ஓ ஜனகராஜன்பெண்ணே! தீனமாய்க் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற உன் பார்த்தாவாகிய என்னைச் சாந்தப்படுத்துவாயென் றழுதுகொண்டே காடுகடோறுந்திரிந்து சீதையைக்காணுது மாயாமோகிதராய் வானரர்களைச் சரணுகவடைந்து அவர்கள் சகாயத்தினால் சமுத்திரத்திலணைகட்டி இலங்கைக்குப்போய் மகாவீரனான இராவணனையும் அவன் சகோதரனாகிய கும்பகர்னனையும் அடித்துச் சீதையை யழைத்துவந்து அவளுடைய கற்புநிலை யறியாமல் சந்தேகமுடையவராய் துராத்மாவான இராவணனு லபகரிக்கப்பட்ட படியினால் அக்கினிப்பிரவேசஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்று அவளைச் செய்வித்துப் பின்னர் அவளுடன் சிலநாள் காலங்கழித்து வந்தனரல்லவா; ஓ மகாராஜனே! யோகமாயையின்பலமானது மிகப்பெரிது. என்ன சொல்லுவேன் அந்தமாயாசொரூபிணியால் இப்பிரபஞ்சம் எவ்வாறு சுழற்றப்படுகிறதோ அவ்வாறு சுழலுகின்றதல்லவா; இப்படியே அந்தவிஷ்ணுமூர்த்தி நானுவிதமான அவதாரங்களிலும் சாபத்துக்குட்பட்டவராய்நானுவிதமான சேஷ்டைகளைச்செய்தவராய்த் தெரியவருகின்றது. * [சர்வமாயாவிமுக்தராகிய சிவனருடைய சதி என்கிறசத்தியும் யோகாக்

---

* சிவனுர் ஆதியீறு (உற்பத்தி நாசம்) இல்லாதவரென்றும் நன்றுதீது இகழ்ச்சி வேட்கை நட்பு என்னும் இவற்றை விளைக்க வல்லதாயிருக்கிற மாயையை வென்றவரென்றும் வேதங்களெல்லாம் ஆங்காங்குப் பலமுறையும் பறையறையுமுண்மையறிந்தவர் சிவனுர் காமவேட்கையினாலாவது வேறெவ்விதத்தினாலாவது பலதுன்பப்பட்டனரென்றும் பிருகுவினால் சாபமேற்றனரென்றும் ஏனையதேவர்க்குக் கூறியதுபோல் கூறப்பட்டிருப்பினும் அச்சிவபெருமானுரை அவ்விகாராதிகளையெல்லாம்உண்மையிலுடையரெனவெண்ணி நரகத்திலாழ்ந்திடர்ப்படுவதற்கு வழிதேடார். அச்செய்கை, "ஒன்றினைச்செய்கை, செய்யாதொழிகை வேறொன்று செய்கை ஆகிய பிரபுத்வசாமர்த்தியமென்று கொள்வர். இதனைவடநூலார் கர்த்தும் அகர்த்தும் அந்யதாகர்த்தும் என்பர். எனவே விதிமுறையாய்ச் செய்யவேண்டிய தொன்றைச்செய்தலும் அதனைச் செய்யாதுவிடுதலும் செய்யக்கூடாததாகிய ஒன்றைச் செய்தலும் தனக்கு மேலொரு கடவுளில்லாக்கடவுளுடைய பிரபுத்துவமாம். ஆகவே பிறப்பிறப்புடையவரும் மாயாவசப்பட்டவருமான ஏனைத்தேவர்கள்போல் இத்தப்பிரபுவும் ஈண்டுச் செய்தனரென்பதை அந்யதாகர்த்துவமாகக்கொள்க. இந்நூலில் இக்கருத்தை ஆங்காங்கு நன்கு விளக்கியிருத்தலினுங்காணலாம்.

னியால் கொளுத்தப்பட்டானென்றும், அவளைப்பிரிந்த சிவனாரும் காமாக்னி மேலிட்டவராய்க் காளிந்தி என்னும் நதியில் மூழ்க அதுவுங் கறுத்துப்போய்ப் பின்னர் அமிர்த நடபாவி யொன்றைப் பருகினரென்றும், அவரைத் தாங்குவதற்கு இந்திரன் விருஷபமாய் வந்தானென்றும், பின்னர் ஓர்காலத்தில் தாருகாவனத்தில் பிக்ஷாடன கோலங்கொண்டு சென்ற பொழுதில் அங்கிருந்த முனிவர்களெல்லாம் தங்களுக்கும் தங்கள்பத்தினிமார்களுக்கும்தபோபங்கமுண்டாயிற் றென்று மனங்கொதித்திருக்க அவருள் பிருகுமுனிவர் சிவனாரைநோக்கி முனிந்தாரென்றுஞ் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றோமல்லவா. இனி இவ்வுலகத்தில் தேவகாரியத்தைச் சாதிப்பதற்காக அவதரித்த கிருஷ்ணருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன்:—

(௫௪-அக) காளிந்தி நதியின் மணல்மேட்டில் ஒரு பெரிய மதுவனமொன்றிருந்தது. அவ்வனத்தில் லவணனென்கிறமதுபுத்திரனான அசுரனிருந்தான். அவன் தான்பெற்ற வரத்தின்வலியால் அகங்காரமுடையவனாய் மகருஷிகளுக்குத் துக்கத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டிருக்க ஓர் சமயம் லக்ஷமணருக்குத் தம்பியான சத்துருக்னன் அந்த அசுரனையுத்தத்திற்கொன்று அவ்வனத்தைப்பட்டணமாக்கி மதுராபுரியென்று நாமகரணமிட்டு அதில் தன்னிரு பிள்ளைகளையுந் தாபித்துச் சுவர்க்கமடைந்தான். சூரியவம்சம் நசித்தபோது மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும்படியான அம்மதுரா பட்டணத்தில் யாதவர்கள் வந்தடைய யயாதி புத்திரனான சூரசேனன் பிரபுவாயிருந்து காத்துவந்தான். அந்தச் சூரசேனனுக்கு வருணன் சாபத்தினற் காசிபர் பிள்ளையாய்ப்பிறந்து வசுதேவரென்கிற பெயருடையவராய்ப் பிரசித்திப் பெற்றிருந்தனர். அந்தச் சூரசேனன் இறந்தபின்னர், அவர் வைசிய விருத்தியில் ஜீவித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது உக்ரசேனனென்பவன் அப்பட்டணத்தை யரசாண்டுவந்தான். அவனுக்குப் பலசாலியான கம்சனென்பவன் பிறந்தான். காசிபருடைய மனைவியாகிய அதிதியும் அந்த வருணனுடைய சாபத்தினலேயே தேவகனுக்குப் மகளாய்ப் பிறந்து தேவகியென்ற பெயர்பெற்றிருந்தனள். அவளுக்கும் வசுதேவருக்கும் விவாகம் நடத்தும்போது ஆகாயத்தில் ஓ மகாநுபாவனுகியகம்சனே! இத்தேவகியினுடைய எட்டாவது கர்ப்பம் உன்னைக் கொல்லப் போகிறது என்றசரீரி யுண்டாயிற்று.

௰௩ அவ்வார்த்தையைக் கம்சன்கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து சிந்தாகுலப்பட்டு இப்போது இதற்கென்ன செய்யலாமென் றாலோசித்து இப்பொழுதே கொன்றுவிட்டால் நமக்கு மிருத்தியு வில்லையென்றும் இந்த ஸ்திரீயினிடத்திற் பிறக்கும் பிள்ளையினு லுண்டாகுமரணத்தை மாற்றிக்கொள்ளுவதற்கு வேறுபாயங் கிடையா தென்றுந் தீர்மானித்துப் பின்னர் இவள் நமக்குச் சிறந்த அத்தையா யிருக்கின்றாளே எப்படிக் கொல்வதென்றுஞ் சிந்தித்து மீளவும் மரணமானது நமக்குப்பெரிதாய் நேர்ந்திருக்கிறபடியால் எப்படிக் கொல்லாதுவிடுவது? என்னசெய்வது? என்றுயோசித்து அடியில் வருமாறு சிந்தித்துக்கொல்லத்துணிந்தனன். அறிவுள்ளவனுகிய பண்டிதன் பாபஞ்செய்தாவது சரீரத்தைக்காத்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்றும்அந்தப் பாபத்துக்குப் பிராயச்சித்தத்தினுலாவது வேறெவ்விதத்தினுலாவது சுத்தியுண்டாகிற தென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவா வென்று ஆலோசனைசெய்து பாவியான அந்தக்கம்சன் கத்தியை யுருவிக்கொண்டு விரைவாய்ப்புதிய மணக்கோலத்தோடிருக்கிற அந்த உத்தம ஸ்திரீயின் தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்தான். அப்பொழுது வசுதேவரைச்சேர்ந்த சூரர்களெல்லாம் விடு விடு வென்றுசொல்லி அந்தத் தேவகியை விடுவித்துப் பின்னர் அவர்களும் கம்சனும் மகத்தானயுத்தஞ்செய்தார்கள். அப்போது யாதவகுல திலகராகிய பெரியோரெல்லாம் கம்சனைப் போரினின்றும் விலக்கிக் கூறுகின்றனர்:— ஓ வீரனே ! சிறுபெண்ணுன இவள் உனக்கு அத்தையல்லவா ! மேலும் விவாஹமகோற்சவகாலத்தில் கொல்லத்தக்கவளாவளா ? ஸ்திரீஹத்தியானது சகிக்கத்தக்கதா? கீர்த்தியை நாசஞ்செய்து விடுமே ! பாபத்துக்குள் இது மிகப்பெரிதான தல்லவா ! அசரீரி வாக்கைக் கேட்டமாத்திரத்தில் அதனுண்மை யொன்று மறியாதவனுய் நீ இவளைக் கொல்லலாமா? இது அசரீரி வாக்கன்று உனக்கும் வசுதேவருக்கும் அனர்த்தத்தை விளைவிக்கும் பொருட்டு உன் சத்துருவினுலாவது வசுதேவருடைய சத்துருவினுலாவது இவ்வாறு ஒருவருக்குந் தெரியாமல் மறைந்திருந்து சொன்னதாக என் நினைக்கக்கூடாது. உன் கீர்த்தியைக் கெடுப்பதற்காகவும், வசுதேவர் களத்திரத்தை நாசஞ்செய்வதற்காகவும், மாயாவித்தை யறிந்த ஓர் சத்துருவினுல் சொல்லப்பட்டதென்றே துணிவாய். உன்கீர்த்திமுழுமையுங் கெடுப்பதற்குச்செய்த உபாயமென்றே யெண்ணுவாய். நீ மகா வீரனுயிருந்தும் இந்தப் பூதவாக்குக்குப் பயப்படுகின்றுய்.

அத்தை உன்னைக் கொல்லத்தக்கவளல்லவே, அப்படி யிருந்தாலும் விவாகசமயத்திற் கொல்லலாமா ? ஓ பகாராஜனே ! எது நடக்க வேண்டுமோ அது உண்மையாய் நடந்தேவிடும். அதனை வேறுவித மாய் எவ்வண்ணம் மாற்றமுடியும்.

(அஉ-அஅ½) இவ்வண்ணம் யாதவவிருத்தர்கள் போதனை செய்தும் அவன் கொல்லவேண்டுமென்கிற நினைவை விடாதவனு யிருந்தான். அந்நினைவையறிந்த வசுதேவர் கம்சனைப் பார்த்துச் கூறுகின்றூர்:— ஓ கம்சனே! நானிப்போது உண்மையாய்ச் சொல்லுகிறேன், மூன்று லோகமும் சத்தியத்தை ஆதாரமாகவுடையது, ஆகையால் தேவகி யிடத்திலுண்டாகும் பிள்ளைகளெல்லாம் பிறக்கும்போதே உன் கையில் கொடுத்துவிடுகிறேன். ஓ பிரபுவே ! பிறக்கும் பிள்ளைகளை நான் கொடாமற் போவேனுனல் என் முன்னோர்களெல்லாங் கும்பிபாக நரகத்தையடையக்கடவர் என்றனர் அப்போது அங்கிருந்த மகாத்மாக்க ளெல்லாம் அந்த வுண்மையான வார்த்தையைக்கேட்டு விரைவாய்க்கம்சனைநோக்கி இதுவே சரி ! சரி !! இதுவே நல்லது ! நல்லது ! என்று அடிக்கடி சொல்லி மகாபுத்திமானு வசுதேவர் எங்கும் பொய் சொன்னதில்லை, ஓ மகாபாகனே ! இந்தக்கஷ்டமான பாவத்தை விட்டு விடு; ஸ்திரீ ஹத்தி மிகவும் பெரிதல்லவா என்றனர். அவ்வார்த்தைகளைக்கேட்ட கம்சன் கோபத்தை விட்டுச் சத்தியவாக்கியத்திறுற் சந்தோஷ மடைந்திருந்தான். பிறகு துந்துபி வாத்தியமும் சங்கீதமும் வாசித்தார்கள். இப்படி வசுதேவர் கம்சனைச் சந்தோஷப்படுத்திக் கலியாணப் பெண்ணுகிய தேவகியை விடுவித்துக்கொண்டு தன்னினத்தவரெல்லாஞ் சூழ்ந்துவரப் பயமில்லாமல் தன் மனையைப்போய்ச்சேர்ந்தனர். (சு-அஅ)

இருபதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

திரிபுரசுந்தர்யைநம:

இருப்த்தோராம் அத்தியாயம்

கம்ஸகிருத தேவகீ சப்தசுதவதை

(க-கஎ) வியாசமுனிவர் அரசனை நோக்கிக் கூறுகின்றார்:— ஓ ஜனமே ஜயனே பிறகு தேவகியானவள் யௌவனத்தையடைந்து தேவதா ரூபமுள்ளவளா யிருக்கும்போது விதிவத்தாய் வசுதேவர் சங்கமமுண்டாய்க் கருப்பமடைந்து பத்துமாத முடிந்து பின் மகா உருவத்தோடு கூடின உத்தமமான வோர் பிள்ளையைப் பெற்றனள் அப்பொழுது வசுதேவர் தாம்சொல்லிய சத்தியவாக்கியத்தைநினைத்துத் தேவகியை தேவமாதாவான அதிதியாகப் பாவித்துச்சொல்லுகிறார் :— உத்தமமான அவயவ இலக்கண முள்ளவளே! நான்பிள்ளையைக்கொடுத்து விடுகிற விஷயத்தில் செய்திருக்கிற ஏற்பாட்டை நீ யறிந்திருக்கிறு யல்லவா? அவ்வண்ணம் நான் சொன்னது கம்சன் உன்னைக் கொல்வதற்காகப் பிடித்திழுத்துத் துன்பப்படுத்தும் சமயத்தில் உன்னை விடுவித்தற்கல்லவா! ஆகையால் இப்பிள்ளையை உன் மருமகனுக்குக்கொடுத்து விடுகிறேன். விசித்திரமான கர்மானுபவமானது பிரமத்தை யறியாதவர்களால் செயிக்கத்தக்கதல்ல. காலபாசத்தை யநுசரித்திருக்கிற சர்வப்பிராணிகளும் தாம்தாம் செய்பட்ட நல்வினை தீவினை யென்கிற இவ்விரண்டாலும் வருவதாகிய கர்மங்களைச் சர்வப்பிர காரத்தாலும் அநுபவித்தே தீரவேண்டு மென்றனர். அதுகேட்டதேவகி கூறுகின்றாள்:— ஓ பிரபுவே! ஜன்மாந்தரத்திற்செய்த கர்மத்தை மாநுடர்கள் அநுபவித்தே தீரவேண்டுமா? புண்ணியதீர்த்த ஸ்நானங்களாலும் தபசுகளாலும் தானங்களாலும் அக்கர்மம் ஏன்கழியமாட்டாது? ஓ எந்நாயகனே! ஜன்மாந்தத்திற் செய்யப்பட்ட பாபத்தைக் கழிப்பதற்கல்லவாதர்ம சாஸ்திரங்களில் மநு முதலிய மகான்கள் பிராயச் சித்தாதிக ளெழுதிவைத்திருக்கின்றனர். இராமணனைக்கொன்றவன் சுவர்னத்தைத்திருடினவன் பாத்ரபானஞ் செய்தவன் குருபத்னியைபுணர்ந்தவன் என்றுசொல்லப்பட்டஇவரெல்லாம் பன்னிருவருடம் மநுவாதிகளால் விதித்தவண்ணம்விரதமநுட்டிப்பாராயின் அவர்கள் அப்பாவத்தினின்றுஞ் சுத்தி யடைகிறார்

களல்லவா; ஆகையால் மனிதனுயுள்ளவன் பிராயச்சித்தஞ்செய்து பாபத்தினின்றும் விடுவிக்கப் படுவானு; மாட்டானு; உண்மையைப் பிரகாசப்படுத்துகிற தர்மசாஸ்திரப் பிரவர்த்தகர்களான யாஞ்ஞவல்கர் முதலான முனிவர்கள் பொய்வாக் குடையவர்களா? ஓ பிரபுவே! கர்மாநுகுணமாய் நடக்கவேண்டியது நடந்தே தீரவேண்டுமென்பது நிச்சயமானுல் ஆயுள்வேதமும் மந்திரவாதங்களும் பொய்தானே? எல்லாப் பிரயத்தனமும் வீண்தானே? தெய்வத்தினுல் நியமிக்கப்பட்ட எல்லா சாஸ்திரங்களும் நடக்கிறது நடந்தே தீருமென்முல் அவை அவலந்தானே? அவ்வாருயின் ஒருவன் ஒரு காரியத்தில் பிரவர்த்திப்பதும் வீண்தானே? சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கத்தக்கதான அக்னிஷ்டோமாதிகளும் பயனற்றதுதானே? தருமத்தைச் சொல்லுகிறசொல் வீணுய்ப் போகுமானுல் அந்தத் தருமத்துக்கு நாசமுண்டாகாதோ? இதனை மாநுடன் விசாரிக்கத்தக்கதல்லவா? ஆகையால் குழந்தையைப் பாதுகாத்தற்குரிய காரியசித்தியெனக்குப் பிரத்யக்ஷமாய்க் காணப்படுகிறது. அதனை நீர் செய்து என் குழந்தை எவ்விதத்தினுல் க்ஷேமமாய்ப் பிழைத் திருப்பானோ அந்த நன்மையை விரும்பி நீரவனிடஞ்சொல்லிய வார்த்தையைப் பொய்யாக்கி அதற்குச் செய்துகொள்ளவேண்டிய பரிகாரத்தைச் செய்துகொண்டு, நாம் சுகமுற்றிருக்கவேண்டும். அந்த விஷயத்திற் பண்டிதர்கள் தூஷிக்கமாட்டார்கள்என்றனள். இவ்வாறுசொல்லியதன் மனைவியைப்பார்த்து ஓ மஹாநுபாவையே! உனக்குச் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக என்று வசுதேவர் கூறுகின்ருர்:—

(கஅ-நந) நீ சொல்லியபடி பிரயத்தனம் அவசியஞ் செய்யவேண்டியதே. அதற்குரிய பலனோ தெய்வாநுகூலமாய்த் தானிருக்கும். முன்னுள்ள பெரியோர்கள் புராணங்களிலும் ஆகமங்களிலும் பெத்தான்மாக்களுடைய கர்மங்களை ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்தமென மூன்று விதமாகச் சொல்லுகிருர்கள். அவற்றுள் அநுபவத்துக்கு ஏதுவாயுள்ளது சஞ்சிதம் அநுபவிக்கவருவது பிராரத்தம். இவ்விரண்டிற்கும் இடமாய்ப் பெரிதாயுள்ளது ஆகாமியம். இந்த மூன்றனுள் ஆகாமியம் சஞ்சிதம் பிரார்த்தங்களுக்கிடமாயிருத்தலால் அதன் விவரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாய். ஆகாமியமானது இன்ப துன்பம், இதம் அகிதம், நல்வினை தீவினை என மூன்று பிரிவினையுடையதாயிருக்கும். இம்மூன்றனுள் புலன்களான் அநுபவிக்க வரும் விஷயங்களைச் செயல்

வகையான் அனுபவிக்குங்கால் அவ்வநுபவரூபமாயுள்ளவை இன்ப த்துன்பங்கள். அவ்வழியாலுண்டாகும் கருத்துவகையான் சஞ்சிதத் துக்கிடஞ்செய்யும் வகையாயுள்ளவை இதம் அகிதங்கள். அவ்வித மகிதங்காரணமாக அநேகம் பிறவிக்களுக் கிடமாயுள்ளவை நல்வினை தீவினைகள். ஆகவே ஆகாமியமானது சஞ்சிதத்துக்கு வித்தாய்ப் பி ராரத்தத்துக்கு அதில்விளையும் பலமாய் முத்தியெய்துமளவும் இடை யறவுபடாது தொடர்ச்சியாய்த் தொன்றுதொட்டுவரும் இயல்பு டையதாகலான் ஆன்மாவானவன் முற்பிறவிகளில் சேகரித்தவினைக் கீடாய் திவ்யதேகத்தினுல் சொர்க்கானுபவத்தையும், யாதனு தே கத்தினுல் நரகானுபவத்தையும், அநுபவித்து அவ்விரண்டினுழி வில் பிறவியெடுக்குஞ் சமயத்தில் அறிகருவியாயுள்ள தத்துவசமூக மாகிய லிங்கதேகத்தையடைந்து இருவினைகளுக்கீடான ஆகாமிய வினையை மீட்டுஞ்செய்து முன்போல் இதமகிதங்கொண்டு இன்பத் துன்பங்களையடைந்து பிராரத்தத்தை யநுபவிப்பான். ஓ அழகிய கண்ணுடையாளே! பிராயச்சித்தத்தினுல் முன்கூறியவாறு செயல் வகையான கன்மங்கள் நீங்காவாம். ஆகலான் இவற்றை யநுபவித் தே யொழிக்கவேண்டுமென்றறிவாய். ஆகையால் உனது குழந்தை எவ்விதத்தினுலுங்கொடுக்கத்தக்கதே. எனதுவார்த்தை உலகத்தில் நிந்திக்கத்தக்கதாகவும் பொய்யாகவு மாகமாட்டாது. நிலையில்லாத இச்சம்சாரத்தில் மகாத்மாக்களெல்லாம் தருமத்தைத்தான் சாரமா கக் கொள்வார்கள். சனனமரணமோ தெய்வாதீனமாயுள்ளது. ஆக லான் இவ்விஷயத்தில் வியர்த்தமாக நீ சோகமடைதல் யுக்தமன்று. எவன் சத்தியத்தை விடுகிறுனே அவனுடைய பிழைப்பு வீணுகும். ஆன்மகோடிக ளிவ்வுலகத்தைவிட்டால் அவ்வுலகத்தை யடைவார் கள். இதனை நீ ஆலோசித்துக் குழந்தையைக் கொடுப்பையாயின் நான் கம்சனிடத்தில் கொடுக்கிறேன். சத்யத்தை நினைப்பதால் மே லைக்குச் சுகமுண்டாகும். சுகம்நேரிட்டாலும் துக்கம்நேரிட்டாலும் புண்ணியத்தையேசெய்யவேண்டும். இவ்வாறுவசுதேவர் சொல்லிய பொழுது தடுக்கமாட்டாது துக்கித்து நடுங்கிக்கொண்டே குழந்தை யைக் கொடுத்துவிட்டாள். தருமசீலரான வசுதேவரும் அக்குழந் தையை வாங்கிக்கொண்டு கம்சன் வீட்டைநோக்கிப் போகின்ற பொழுது அவ்வூரிலுள்ளாரெல்லாம்பார்த்துத் துக்கித்து அந்தோ! தருமாத்மாவாகிய ஆநகதுந்துபி வசுதேவரைப் பாருங்கள். ஓ ஜனங்களே! தான் சொல்லிய சத்தியவாக்கின்படி குழந்தையை எடுத்துக்

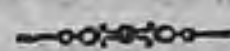
கொண்டு கம்சன் வீட்டுக்குப் போகின்றார் பாருங்கள். பொறுமை யில்லாதவராயும் சத்யசந்தராயு மிருக்கின்ற வசுதேவர் மிருத்யுரூ பமாயிருக்கின்ற கம்சனுக்குக் குழந்தையைக் கொடுக்கப்போகிறார் பாருங்கள், இவருடைய தருமத்தையும் சாபல்யமான இவருடைய சிவிப்பையும் அற்புதத்தையும் பாருங்களென்று சொல்லக் கம்சன் வீட்டுக்குப்போய்த் தெய்வரூபமா யிருக்கின்ற அக்குழந்தையை அந்தப்பாதகன் கையிற்கொடுத்தார். கம்சனும் இவர் தைரியத்தைப் பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து குழந்தையைவாங்கிச் சிரித்துக் கொண்டே ஒருவார்த்தை சொன்னான்.

(ரு-அ-டுச) ஓவசுதேவரே! உம்முடைய பிள்ளையை நீரேகொண் டுவந்து கொடுத்ததனால் உம்மைப் புண்ணியசாலியென்று இப்பொ ழுதறிந்தேன். எட்டாவதுபிள்ளையல்லவா எனக்குமிருத்யுவாக அச ரீரிவாக்கினால் சொல்லப்பட்டது. ஆகவே இது எனக்கு மிருத்யு வல்ல. இது என்னால்கொல்லத்தக்கதுமல்ல. இது உம்முடைய வீட் டில் சுகமாய்வசிக்கட்டும். ஓஅறிவிற்சிறந்த வசுதேவரே! எட்டாவது பிள்ளையைமாத்திரங் கட்டாயமாய்க் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்று சொல்லிக் குழந்தையை வசுதேவர்கையிற் கொடுத்துவிட்டான். ஓ அரசனே! இக்குழந்தையை வீட்டுக்குக் கொண்டுபோகலாமென்கிற நல்லவார்த்தையைக் கம்சன் சொன்னபிறகு அக் குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு தன்வீட்டையடைந்தார். கம்சனும் மந்திரிகளை ப்பார்த்து எட்டாவதுபிள்ளைதானே எனக்கு மிருத்யுவாகச் சொல் லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த முதற்பிள்ளையையும் மற்றையபிள்ளைகளை யும் என்வீணாகக் கொல்லவேண்டுமென்று சொல்ல, மந்திரிகளும் இதுவே நல்ல யோசனையென்று சொல்லிப்புகழ்ந்து அவனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்கள் தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். மந்திரிகள்போனபின்னர் நாரதமுனிவர்வர,அவருக்கு அருக்கியபாத் யாசமனாதிகள் தந்து யோகக்ஷேமங்களைக்கேட்டபின் வந்தகாரணத் தையுங்கேட்டான். அவர் சிரித்துக்கொண்டே கம்சனைநோக்கி ஓ கம்சனே! நான் மேருமலைக்குப் போயிருந்தேன். அங்குப்பிரமதே வன் முதலாயினார் கூடித்தேவகியினிடத்தில் அமரசிரேஷ்டரான விஷ்ணுவானவர் கம்சனைச் சங்கரிப்பதற்கு அவதரிக்கப் போகிறா ரென்று ஆலோசித்திருந்தனர். ஆதலால் இப்பொழுது கொண்டு வந்தபிள்ளையை நீதியறிந்து ஏன் கொல்லாமல்விட்டனை யென்றனர். கம்சன் ஓ நாரதரே! அவர்கள் சொல்லியபடியே அசரீரியாலும்

எட்டாவதுபிள்ளை எனக்கு மிருத்யுவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் அந்தப்பிள்ளையைத்தான் கொல்லப்போகிறேனென்றான். நாரதர் அரசனே! நீ ராஜநீதியிலறியப்படும் நன்மைதீமைகளை யறியாமலிருக்கிறாய். தேவர்களுடைய மாயாபலத்தையு மறியாமலிருக்கிறாய் வேண்டுமானால் சொல்லுகிறேன்கேள். தனக்குச் சுகத்தைக் கோறுகின்றவன் அற்பசத்துருவையும் அலக்ஷியஞ் செய்யக்கூடாது. அவ்வெட்டுக் குழந்தைகளையும் ஒன்றாய்ச்சேர்த்துப் பார்த்தால் எல்லாரும் எட்டாவது பிள்ளையாவார்களல்லவா? வசுதேவருடைய பிள்ளைகள் சத்துருவென்றறிந்தும் விட்டமையால் நீ சுத்தமூடனென்றுசொல்லி விரைவாய்ப் போய்விட்டார். போனபின் கம்சன் நாரதர் சொல்லிய சூட்சுமத்தையெண்ணிக் குழந்தையை வரவழைத்துக் கற்பாறையிலெறிந்து மனம் நிம்மதியடைந்தனன். என்று வியாசர் கூறியருளினர்.

இருபத்தொன்றும் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீதேவ்யை நமஃ.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

* ஜராசந்தாதி ந்ருபாணும் அம்சோத்பத்தி.

ஜனமேஜயன் வியாசரைநோக்கி ஐயா! பிறந்தபோதே கொல்லப்பட்ட அக்குழந்தை என்ன பாவஞ்செய்தது? முனிஸ்ரேஷ்டராயும் அறிவுள்ளவராயும் தருமத்திலாசையுள்ளவராயும் பிரமஞானியாயுமிருக்கிற நாரதமுனிவரும் இப்படிப்பட்ட துர்ப்போதனையான பாவத்தை என்செய்தார்? பாவத்தைச்செய்கிறவன் செய்விக்கிறவன் ஆகிய இருவரும் சமமான பாவமுள்ளவர்களென்று பண்டிதர்கள் சொல்லுகின்றார்களல்லவா? அந்தநாரதமுனிவர் அந்தத்துஷ்டனைச் சிசுஹத்தியில் ஏன் பிரேரேபித்தார். இவ்விஷயத்தில் எனக்குப் பெரியசந்தேகமுண்டாயிருப்பதால் அந்தக்காரணத்தை விரிவாய்ச் சொல்லவேண்டும். எந்தக்கர்மபலத்தினால் இந்தக்குழந்தை நாசமடைந்தது என்றுவினவ, வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! நாரதமுனிவர் வேடிக்கை பார்க்கிறவர். எப்போதுங் கலகத்தில் பிரீதியுள்ளவர். இவ்விரண்டுந் தேவகாரியத்துக்குச் சாதகமே. ஆகை

* ஜராசந்தன் முதலான அரசர்களுடைய அம்சங்களின் வரலாறு.

யால் கம்சனிடத்தில் வந்து சொல்லியதுந் தேவகாரியத்திற்குச் சாதகமென்றே அறியற்பாலது. அவர் எக்காலத்தும் பொய்வார்த்தையிற் பிரவேசிப்பதில்லை.

அவர் சொல்லும் பொய்யெல்லாம் நன்மை பயப்பனவே. அவர் தேவர்களுக்குரிய சாதகத்தைச் செய்வதே தமக்காசாரமாக வுடையவர். இவர்செய்தி இங்ஙனமிருக்கக் கம்சன் அந்த வசுதேவருக்குப்பின் பிறந்த ஆறுகுழந்தைகளையும் பிறந்த அவ்வக்கணங்களிலேயே முன்னுள்ளசாபத்தினாற் கொன்றுவந்தனன். ஓ அரசனே! அச்சாபத்தின் காரணத்தைச் சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாக. சுவாயம்பு மனுவந்தரத்தில் மரீசிருஷியினுடைய பத்தினியாகிய ஊர்ணையென்பவளிடத்திற் பிறந்த ஆறுபிள்ளைகளும் ஓர்காலத்திற் பிரமதேவன் தன்புத்திரியோடு சங்கமஞ்செய்யப் பிரயத்தனப் படுகிறதைப்பார்த்துச் சிரித்தார்கள். அப்போது பிரமன் அவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் அசுரயோனியில் பிறக்கக் கடவீர்களென்று சபித்தனன். அவ்வண்ணமே அறுவரும் முன்னர் காலநேமி என்கிற அசுரனுக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்துப் பின்னர் ஹிரணியகசிபுக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்துப் பூர்வஜன்ம ஞானமுள்ளவர்களாயும், இராக்ஷஸவெண்ணமில்லாமற் சாந்தசித்தமுடையவர்களாயுமிருந்து மனோவிகாரமற்றுச் சாவதானமாய்ப் பிரமனைநோக்கித் தவஞ்செய்தனர். பிரமன் சந்தோஷித்தவனாய் அவர்களுக்குப் பிரத்யக்ஷமாய் அவர்களைப்பார்த்து, ஓ குழந்தைகளே! முன் என்னாற் சபிக்கப்பட்ட உங்களிடத்தில் எனக்கிப்போது சந்தோஷமுண்டாயிருக்கிறது. வேண்டிய வரங்களைக் கேளுங்களென்றனன். அவ்வறுவரும் அந்த வார்த்தையைக்கேட்டுக் களிப்படைந்துப் பிரமனை நோக்கி ஓ பிரமதேவரே! நீர் எங்களிடத்தில் சந்தோஷமடைந்ததுண்மையானால் தேவராலும் மனிதராலும் சர்ப்பங்களாலும் கந்தர்வராலும் சித்தர்களாலும் எங்களுக்கு மரணமுண்டாகாவண்ணம் வரந்தருமென்று கேட்டனர். பிரமன் அவ்வண்ணமே தந்தனம், உங்களிடம் போய்ச்சேருங்கள், என் வார்த்தையில் சந்தேகங் கொள்ளவேண்டாமென்று சொல்லிப்போயினன். அறுவருஞ் சந்தோஷமடைந் திருக்கும்பொழுது இதனை இரணியகசிபு அறிந்து கோபங்கொண்டு அவர்களையழைத்துக் கூறுகின்றான்:—நீங்களென்னை விட்டுப் பிரமனைச்சந்தோஷிப்பித்து அவனிடம் வரம்பெற்று எப்பொழுது வன்மையுடையவர்க ளானீர்களோ அப்பொழுதே

என்னை அவமதித்தவர்களானீர்கள். இனி நீங்கள் என்னிடம் இருப்பீர்களாயின் வெட்டிவிடுவேன். பிழைத்திருக்க வேண்டுமாயின் பாதலம்போய்ச் சேருங்கள். அங்கு ஒருசெயனுமற்று ஒவ்வொருவராய் பிறக்கக்கடவீர்கள். அப்பொழுது உங்களை உங்கள் பிதாவாகிய காலநேமி என்பவன் கம்சனாய்ப்பிறந்து கொல்லப்போகிறான் என்று சபித்தனன். ஓ அரசனே! அச்சாபத்தின் வண்ணமே இப்பொழுது நடந்ததென்றறிவாய்.

அந்த அறுவரும் இவ்வாறுபோக ஏழாவது ஆதிசேஷனுடைய அம்சம் தேவகிகருப்பத்திற் பிரவேசித்து நான்குமாதம் வளர்ந்து ஐந்தாமாதம் யோகமாயா சொரூபிணியினுடைய மாயையால் ரோகிணி கருப்பத்திற் பிரவேசித்தது. பின்னர் தேவகியினுடைய கருப்பம் போய்விட்டதென்று பிரசித்தியாயிற்று. அதனைக் கம்சன்கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்தனன். எட்டாவது தேவகிகருப்பத்தில் பகவானன விஷ்ணுமூர்த்தி வசித்தாரென்று வியாசர்கூற, அரசன் அவரைநோக்கி ஐயா! தேவரீரால் சிலருடைய அம்சங்களெல்லாந் தெரிந்துகொண்டேன், இன்னும் ஏனையோருடைய தேவாம்சங்களையும் நன்றாய் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க வியாசமுனிவர் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! இதுவரையில் சொல்லிவந்த தேவாசுரர்களின் அம்சங்கள்போக ஏனையோருடைய அம்சங்களைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்;—வசுதேவர் காசிபரம்சம். அவர் பத்தினியாகிய தேவகி அதிதியம்சம். பலதேவர், ஆதிசேஷனம்சம். கிருஷ்ணமூர்த்தி நாராயணரம்சம். அருச்சுனன் நரனம்சம். தருமர் யமனுடைய அம்சம். வீமசேனன் வாயுவினுடைய அம்சம். நகுலசகாதேவர் அஸ்வனி தேவதைகளினம்சம். கர்னன் சூரியனம்சம். விதுரர் இயமாம்சம். துரோணர் பிரகஸ்பதி அம்சம். அஸ்வத்தாமர் உருத்திராம்சம். சந்தனுசமுத்திராம்சம். அவன்மனையாட்டி கங்காதேவி அம்சம். தேவகர் கந்தர்வராஜனுடைய அம்சம். பீஷ்மர் வசு அம்சம். விராடன் சப்தமருத்துக்களம்சம். திரிதராஷ்டரன் அரிஷ்டனுடைய பிள்ளையினம்சம். கிருபர் மருத்கணம்சம். துரியோதனன் கலியம்சம். சகுனி துவாபராம்சம். சுவர்ச்சாக்கியன் புதனுடைய அம்சம். திருஷ்டத்தூய்மன் அக்னியம்சம். சிகண்டி இராக்ஷசாம்சம். பிரத்யும்னன் சனற்குமாராம்சம். துருபதன் வருணனம்சம். திரௌபதி இலக்குமி அம்சம். இளம்பஞ்சபாண்டவர் விஸ்வதேவாம்சம். குந்தி சித்தி அம்சம். மாத்ரி திருதி

அம்சம். காந்தாரி மதி அம்சம். கோபாலஸ்திரீகள் இந்திரனுடைய அப்சரஸ்திரீகளம்சம். ஏனைய அரசர்கள் அசுராம்சம். சிசுபாலன் இரணிய கசிபனம்சம். ஜராசந்தன் விப்ரசித்தியினுடைய அம்சம். சல்லியன் பிரகலாதனுடைய அம்சம். கம்சன் காலநேமியினம்சம். கேசி அயசிரசினுடைய அம்சம். அரிஷ்டன் பாணசுரனுடைய அம்சம். திருஷ்டகேது அநல்லாதனம்சம். பகதத்தன் பாஷ்கலாம்சம். பிரலம்பன் லம்பனம்சம். தேனுகன் கரனம்சம். சாணு முஷ்டிகன் என்கிற இருவரும் வராஹன் கிசோரனென்கிற இருவருடைய அம்சம். அரிஷ்டன் திதிபுத்திரனுடைய அம்சம். குவலயன் கஜாசுரனம்சம். பகியும் பகனும் பலியினுடைய அம்சம். துரோணபுத்திரன் யமன் உருத்திரன் காமன் குரோதன் என்னு நால்வருடைய அம்சம். அசுராம்சமாகப் பிறந்தவர்களெல்லாம் பின் பிறந்தவர்கள். ஓ அரசனே! இதுவரையில் சுராசுரர்களுடைய அம்சங்களெல்லாம் பூலோகத்திற் பிறந்தவகையைக் கூறிவந்தேன். பிரமன் முதலியோருடைய பிரார்த்தனைக்கு விஷ்ணுமூர்த்தியால் வெண்கேசமும் கரியகேசமும் கொடுக்கப்பட்டபடியால் கரிய கேசாம்சமாகவந்த கிருஷ்ணமூர்த்தி கரிய நிறமுடையவராகவும் வெள்ளிய கேசாம்சமாகவந்த பலராமர் வெண்ணிறமுடையவராகவு மிருந்தனர். இந்த அம்சங்களுண்டானதை எவன் பக்தியோடு கேட்கின்றானோ அவன் சர்வ பாபத்தினின்றும் விடுபட்டவனாய்ப் பந்துஜனத்தோடுங்கூடிச் சந்தோஷத்தை யடைகிறான். என்று வியாசர் கூறியருளினர். சுலோகம் (ருஉ)

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

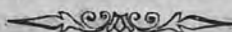

உ

திரிபுரசுந்தர்யை நமஃ.

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்

கிருஷ்ண ஜன்ம கதனம்.

வியாசமுனிவர் மீண்டும் ஜனமேஜயனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! கம்சன் தேவகிக்குப்பிறந்த ஆறு குழந்தைகளையும் நாம் கொன்றுவிட்டோம். ஏழாவது கர்ப்பம் தோன்றியதுபோற்றோன்றிப் போயிற்று. இனி நாரதர் சொல்லியவண்

ணம் எட்டாவதுபிள்ளை பிறக்குமல்லவா? அதுதான் நமக்கு மரண ரூபமாயுள்ளதென் றாலோசித்து அந்த எட்டாவது பிள்ளையைக் கொல்லவேண்டுமென்றெண்ணிக் கர்ப்பத்தைக் காப்பதற்கு வெகு சாக்கிரதையாய்ப் பிரயத்தனஞ் செய்திருந்தனன். இவ்வாறிருக் குஞ் சமயத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி முன்னர் வசுதேவரிடம் பிரவே சித்துக் கிரமமாய்த் தேவகிகருப்பத்திற் பிரவேசித்தார். யோகமா யையும் யசோதையினிடத்திற்பிரவேசித்தாள். பலராமர்உரோகிணி யினுடைய புத்திரனாகக் கோகுலத்திற்பிறந்தார். ஓ அரசனே! கம் சனுடைய பயத்தினாற் பயந்திருக்கிற தேவகி முன்னையினுங் காவ லோடிருக்கலாயினள். வசுதேவர் அவளிடத்தில் நீங்காத பிரியமு டையவ ராகையாலும் புத்திரோற்பத்தி சமயமாயிருத்தலாலும் அவளைவிட்டிருப்பதற்கஞ்சி அச்சிறைச்சாலையிற்றானே தாலுமிருந் தனர். தேவகியினுடைய கருப்பமானது நாளுக்குநாள் விருத்தி யடைந்துவந்தது. பத்தாவது மாதமாகிய சிராவணமாதம் கிருஷ் ணபக்ஷ அஷ்டமிதிதியும் உரோகிணி நக்ஷத்திரமுங் கூடியிருக்குமச் சுபதினத்தில் கம்சன் நாளையெண்ணிக்கொண் டிருக்கிறவனாகை யால் இன்றுதான் எட்டாவதுபிள்ளை பிறக்கவேண்டிய நாளென்று நிச்சயித்துக் கடுங்காவலர்களைப்பார்த்துக் கூறுகின்றான்:—யாவ ரும் இன்று தேவகியினுடைய சிறைக்களத்தில் கண்ணிமைகொட் டாமல் சகல ஆயுதத்துடன் சாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டியது. இப்பொழுது பிறக்கப்போகிறபிள்ளைதா னெனக்குச் சத்துருவாக வுள்ளது. அந்தச்செய்தி நீங்களுமறிவீர்களே. ஆகையால் அந்தக் குழந்தை வேறு வஞ்சனையால் மறைந்துவிடப்போகிறது. சாக்கி ரதையாய்ப் பார்த்திருங்கள். அதைக் கொன்றபிறகுதான் நான் சுகமாய்த்தூங்குவேன். ஏனென்றால் எட்டாவதுபிள்ளையும் என்னை விட்டு நீங்காதிருக்கிற துக்கமும் நீங்குமாயின் நான்சுகமாய்நித்திரை செய்வதற்கென்ன ஆக்ஷேபம். ஓ காவற்காரர்களே! கத்தியும் பர சாயுதமும் வில்லும் பிடித்தவர்களாய்த் தூக்கமுஞ் சோம்பலு மில் லாதவர்களாய் நான்குபக்கத்திலுங் கண்ணோடினவர்களாய்ச் சாக் கிரதையாயிருங்களென்று பலமுறையும் ஆக்ஞைசெய்து தன்னிருக் கைக்குப்போய் உறக்கமற்று ஏக்கங்கொண்டு பயம்பிடித்து வாட்ட முற்றுப் பலவாறான சங்கடத்தை யநுபவித்துக்கொண் டிருந்த னன். கம்சனிவ்வாறிருக்க நடுராத்திரியில் தேவகியானவள் வசுதே வரைப்பார்த்துக் கூறுகின்றாள்:—ஓ எந்நாயகரே! பிரசவகாலம் விந் துவிட்டது நானென்னசெய்வேன். பயங்கரரூபிகளானகாவலாளிகள்

அநேகர் இவ்விடத்திலிருக்கின்றனர். குழந்தை பிறந்தால் பிழைப்பது கஷ்டம்போலிருக்கிறதே. அந்தோ! அந்தோ!! என்றிரங்கி நானொன்று சொல்லுகிறேன் அதனைக்கேளும். என்னையெனின், நந்தகோபனுடைய பத்தினியானவள் என்னிடம்வந்து உன்னுடைய எட்டாவதுபிள்ளை பிறந்தவுடன் என்வீட்டுக் கனுப்பிவிடு. அப்பிள்ளையை நான் பாதுகாக்கிறேன் நீ ஒன்றும் கவலைப்படவேண்டாம். கம்சனுக்கு நம்பிக்கை யுண்டாவதற்கு உனக்கு வேறொருபிள்ளையைக் கொடுக்கிறேனென்று ஒருசங்கேதஞ் சொல்லிப் போயிருக்கின்றாள். ஓ பிரபுவே! அதுபோல் இப்போது பிறக்கப்போகிற அரிய பிள்ளையைக் கொண்டுபோவதற்கு நீர் எப்படி சமர்த்தராவீர். நமக்கோ கஷ்டகாலமாயிருக்கிறது. எது செய்யத் தக்கது? சந்ததிக்கு ஆபத்துவந்துவிட்டது. எது செய்வதற்குந் தோன்றவில்லையென்று சொல்லிகொண் டிருக்கும்பொழுது கர்ப்ப வேதனை மேலிட்டபடியால் நாயகனைப்பார்த்து ஓ சுவாமி! நீர் இனி என்முகமாயிருக்கவேண்டாம், திரும்பித்தூரத்திலிரும் நானென்ன செய்வேன் என்று பரிபவப்பட்டுக்கொண்டே ஆச்சரியகரமான தேவதாசொரூபமுள்ள புத்திரனைப்பெற்றனள். அந்தப்பிள்ளையைப் பார்த்து தேவகி அதிசயமுற்றுச் சந்தோஷத்தினாற் பூரித்த சரீரமுடையவளாய்க் கணவனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். ஓ பிரபுவே! உமது புத்திரனுடைய முகத்தைப்பாரும் இப்பிள்ளை உமக்குக் கிடைக்கத்தகுந்ததா! அந்தோ! இந்தக் குழந்தையைப் பாவியான கம்சன் கொன்றுவிடப்போகிறானல்லவா? என்று சொல்லிப் புலம்பும்பொழுது வசுதேவர் அக்குழந்தையைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு அதிசயத்தைவிளைவிக்குங் குழந்தையினுடைய முகத்தைப் பார்த்து இவ்வரிய குழந்தையை நாம் காணப்போகின்றோமா வென்று மிகவுஞ் சிந்தாகுலப்பட்டு என்னசெய்வேன்! குழந்தை நிமித்தமாக வுண்டான துக்கத்தை எப்படி அடக்குவேனென்று ஏங்கிக் கண்ணீர்விடும்போது ஆகாயத்தில் அசரீரிவாக்கொன் றெழுந்தது. ஓ வசுதேவனே! நீயொன்று மஞ்சவேண்டாம். காவற்காரர்களெல்லாம் என்னால் மோகிக்கப்பட்டவர்களா யுறங்குகின்றார்கள். சங்கிலிப் பூட்டுகளும் கதவுகளும் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் இந்தக் குழந்தையை நீ யெடுத்துக்கொண்டு சீக்கிரமாய்க் கோகுலத்துக்குப்போய் நந்தகோபனுடைய வீட்டில் விட்டுவிடு அவ்விடத்திற் பிறந்திருக்கும் பெண்குழந்தையைக் கொண்டுவந்து இங்குவிடுவென்று கூறியதை வசுதேவர்கேட்டு மகிழ்ந்து அவ்வாக்

கின்படியே கதவுகளும் பூட்டுகளுந் திறக்கப்பட்டிருத்தலைக் கண்டு குழந்தையை யெடுத்துக் கொண்டு காவலாளிகளொருவரும் அறியா வண்ணம் வெளியே புறப்பட்டு யமுனாநதி வழியேபோக அது பிரவாகமாய் வருதலைப்பார்த்து மயங்கி நிற்ப அவ்வெள்ளம் இடுப்பளவா யடங்கியது. அது கண்டு மகிழ்ந்து அந்நதியைத் தாண்டி மாநுடசஞ்சாரமில்லாத வழியைக் கடந்து நந்தகோபனுடைய வீட்டுக்குப்போய் அவனுடைய முற்றத்திலிருக்கும் பசுக்களுடைய சம்பத்தைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது யசோதை பெண்குழந்தையைப் பெற்றனள். பெற்றவுடன் தான் வேலைக்காரியைப்போல் வேடம்பூண்டு அப்பெண்குழந்தையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வெளியேவந்து வசுதேவரிடமிருந்த ஆண்குழந்தையைத் தான் வாங்கிக்கொண்டு தான் கொண்டுவந்த பெண்குழந்தையை அவரிடம் கொடுத்தனுப்பிவிட்டாள். அவரும் அப்பெண்குழந்தையையெடுத்துக்கொண்டு சிறைச்சாலைக்குவந்து தேவகியினிடத்திலக்குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டு இனி என்னதீங்கு நடக்கவிருக்கிறதோ வென்று பயந்து சிந்தாகுலமுடையவரா யிருந்தனர். அக்குழந்தையும் அழத்தொடங்கியது. அவ்வோசையைக் காவலாளிகள் கேட்டு விழித்துக்கொண்டு அதிவேகமா யரசனிடஞ்சென்று ஓ அரசனே! தேவகிக்குப் பிள்ளை பிறந்துவிட்டது. சீக்கிரமாயோடிவா வென்று பெருங்குரலிட்டுச் சொன்னவுடன் கம்சன் அதிவேகமாயோடிச் சிறைச்சாலைக்குட்போய்த் துவாரங்களெல்லாம் அடைப்பட்டிருப்பதையும் காவலாளிகள் அதிசாக்கிரதையா யிருப்பதையும் பார்த்து வசுதேவரை நோக்கி அறிவிற் சிறந்தவரே! தேவகியினுடைய குழந்தையைக் கொண்டுவாரும். இது எட்டாவது குழந்தையல்லவா இதுதானே விஷ்ணுவினுடைய அம்சம் கொண்டுவாரு மென்றான். வசுதேவர் கொண்டுவந்தேனென்று சொல்லிக்கொண்டே உள்ளேசென்று பெண்குழந்தையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு விரைவாகவந்து அழுகிறவர்போல் அழுது கொண்டே கொடுத்தார்.

கம்சன் அப்பெண் குழந்தையைப்பார்த்து பெண்ணா பிறந்ததென்றுகேட்டு ஆச்சரியமடைந்து அசரீரிவாக்கும் நாரதர் வாக்கும் வீணாய்ப்போயிற்றல்லவா! இந்த வசுதேவர் மாறுபடுத்தி யிருப்பாரென் றெண்ணுவதற்கு மகா நிர்ப்பந்தத்திலிருக்கிற இவர் எவ்வாறு இப்பொய்யான விவகாரத்தைச் செய்யக்கூடும். நம்மால்

வைக்கப்பட்ட காவலாளிகளெல்லாம் சாக்கிரதையாகவே யிருக்கின்றனர். இதிற் சந்தேகமில்லை அங்ஙனமிருக்க, இவ்விடத்தில் இந்தப்பெண்குழந்தை எப்படிவந்தது. இவ்விடத்திலிருந்த ஆண்குழந்தை எப்படி வெளியேபோயிற்று. இது மிகவும் ஆச்சரியம்! வசுதேவர் பொய்யான காரியத்தைச் செய்யார். இப்படியானது காலத்தினுடைய கொடுமைதான். அப்படியுமன்று ஆண்குழந்தை பிறக்கவேயில்லை. இதிற் சந்தேகமில்லை. என்று பலவாறாக நினைத்து அப்பெண்குழந்தையை வாங்கி அதன் காலைப்பிடித்துச் சிறிதுந் தயையில்லாதவனாய் ஒரு கற்பாறையில் மோதத் தொடங்கினன். அப்பொழுது அக்குழந்தை அவன்கையினின்றும் நழுவி ஆகாயத்திற் போய்த் தனது நிசவடிவமாகிய சத்திருபத்தை யடைந்துக் கம்சனைப்பார்த்து ஓ கம்சனே! நீ என்னைக் கொல்லத் தொடங்கினையே நான் சாவேனாயின் உனக்கு வரும் மரணம் வாராமற்போகுமா? ஒருநாளும் போகாது. ஆகவே மரணம் வருமோடு பாவமும் வந்திருக்கும். நான் உன்னால் கொல்லப்பட்டவளு மல்லள். நீ என்னால் கொல்லப்படுபவனு மல்லன். உன்னைக் கொல்லுகின்றவன் வேறொருவன். அவன் ஒருவராலும் வெல்லக்கூடாதவன்; மரணத்துக்கு அஞ்சியிருக்கும் உனக்கு அஞ்சாது மரணத்தைக் கொடுப்பவன். ஆகலான் மாநுடரில் அதமனான உன்னைக் கொல்லப்போகிறவன் அவனென்றும், அவனே உனக்குப் பலமான சத்துருவென்றும் அறிவாய். இவ்வாறு இன்னிசையோடு யாவருங் கேட்பச் சொல்லி மறைந்துபோயிற்று.

அசரீரியைப்போலும் அப்பெண்குழந்தை கூறிய வாய்மொழிகளைக் கம்சன் கேட்டும் தேனுகன், கேசி, பிரலம்பன், வத்சகன் முதலிய அசுரர்களை யழைத்து ஓ அசுரர்களே! நீங்களனைவரும் நந்த கோகுலத்துக்குப்போய் அவ்விடத்தில் யாருக்காயினும் பிள்ளை பிறக்குமாயின் அப்பிள்ளையைப் பிறந்தபொழுதே என்னுடைய காரியசித்தியின் பொருட்டுக் கொல்லக்கடவீர்கள். இந்தப் பூதகியும் அவ்விடத்திற்கேபோய்ப் பாலூட்டுபவள்போல் ஊட்டிக் கொல்லக் கடவள். ஓ வீரர்களே! நீங்களனைவரும் என்னுடைய வேண்டுகோளின்படி அந்தக் கோகுலத்திற்றானே நீங்காதிருந்து என் சொல்லைப் பரிபாலித்து வாருங்கள். அவ்விடத்தில் ஒருவருக்காயினும் ஆண்பிள்ளை பிறந்து வாழக்கூடாது என்று சொல்லி விட்டுத் தனியே ஓரிடத்திருந்து முன்னெண்ணி ஏக்கமுற்றிருந்தது

போல் தனது மரணத்தை எண்ணி யெண்ணித் தினத்மனுய்க் கவலை யுற்றிருந்தனன். (சுலோகம் நிஉ0)

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீ தேவ்யை நம:

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

* ஸ்ரீ கிருஷ்ண லீலா ப்ராரம்பம்.

ஓ மஹாருஷிகாள்! இனி கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய லீலா விநோத விசேடங்களைச் சொல்லுகிறேன் என்று சூதபகவான் சொல்லத் தொடங்கினர்.

வியாசமுநிவர் ஜனமேஜயனைப்பார்த்துக்கூறுகின்றார்:—ஓ பூபாலனே! கம்சன் தேனுகன் முதலிய அசுரர்களைக் கோகுலத்துக் கனுப்பிவிட்டு அந்தப்புரத்திற்சென்று சிந்தாகுலப்பட்டுச்சிலவற்றைஎண்ணத் தொடங்கினன். அந்தச்சமயத்தில் தூதர்கள்வந்து ஓ பிரபுவே! இன்றுகாலையில் நந்தனுடைய கிருகத்தில் புத்திரோற்பத்தி மஹோற்சவம் நடந்ததாகக் கேள்விப்பட்டோம் என்றார்கள். முன்னமே நாரதமுநிவரால் வசுதேவருடைய பத்தினி முதலானவர்களும், பசுக்கூட்டங்களும், தாசவர்க்கங்களும், மற்றையர்களும், மற்றவைகளும் நந்தகோகுலத்தில் சேர்ந்திருக்குங் காரணத்தை அறிந்திருக்கின்றவனாகையால் தூதர்கள் சொல்லியதைக் கேட்டமாத்திரத்தில் மனம்பொறுது அன்று நாரதர், வசுதேவரும் அவனினத்தவரும் தேவாம்ச முடையவர்களாதலால் அவரெல்லாம்உனக்குப்பகைவரேயாவரென்று சொல்லியது உண்மையே என்று குலாதமனுன கம்சன் அதிக கோபங்கொண்டிருக்கும் பொழுது மீளவும் சில தூதர்களோடிவந்து ஐயா! நந்தகோகுலத்தில் கிருஷ்ணனுக்குப் பால்கொடுக்கப்போன நமதுபூதகி கிருஷ்ணனுக்குப்பால்கொடுத்து இயமன்பால்

---

* ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய லீலை ஆரம்பம்.

கூவிவாங்கப்போயினுள். கிருஷ்ணன் சிறுகுழந்தையாகவா யிருக்கின்றான், அவன் தான் நமது குலநாசகன். மஹா பலாட்டியனான பகனும் வத்ஸாசுரனும் தேனுகனும் பிரலம்பனும் அவனாலே கொல்லப்பட்டார்கள். பலராமனென்பவனும் அவனைப்போலவே கொலை செய்வதில் வல்லவனாயிருக்கிறான். கோவர்த்தனமென்னும் மலையை அந்தக்கிருஷ்ணன் ஓர் சுண்டுவிரலால் குடைபோல் தூக்கிவிட்டான். நாங்கள் என்ன சொல்லப்போகின்றோம் அவ்விடத்தில் நம்மவர்கள் படும்பாட்டையும் அவர்கள் ஆடும் ஆட்டத்தையும் என்னென்று சொல்லப்போகிறோ மென்றார்கள். கம்சன் அவைகட்கெல்லாம் பதிலொன்றும் சொல்லாது நமக்கு மாணம் வந்து விட்டது என்று நிச்சயித்துக் கொண்டவனாய் அதனைத்தப்பித்துக்கொள்ள ஓராலோசனை செய்து கேசி என்பவன் கொல்லப்பட்டான் அதற்காகத் தநுர்யாகமொன்றுசெய்யப்போகின்றேன் அதற்குஇராமகிருஷ்ணர்களாகிய நீங்களிருவரும் வரவேண்டுமென்று வரவழைத்து அவ்விருவரையுங்கொன்று விடுவோமென்று துணிந்து அக்ரூரரென்னும் முநிவரை வ்ரவழைத்து அவர்களிடம் அனுப்பினான்.

காந்தினீ புத்திரராகிய அந்த முநிவரும் இராமகிருஷ்ணர்களிடத்திற்சென்று கம்சன் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்து அவ்விருவரையும் இரதத்தின்மேலேற்றிக்கொண்டு மதுரையிலிருக்கும் கம்சனிடங் கொண்டுவந்து விட்டனர். அவ்விருவரும் யாகஞ்செய்யும் சாலைக்குட் சென்றனர். கிருஷ்ணமூர்த்தி அங்கு வைத்திருந்த வில்லையெடுத்து முறித்து யானையையும் சாணூர முஷ்டிகனென்பவரையும் சலன் தோசலன் என்பவரையும் கொன்றுவிட்டு ஓர் லீலையாகக் கம்சனைத் தலைமயிர் பிடித்திழுத்து மோதியறைந்து இயமலோகத்துக் கேகச் செய்தனர்.

அவனை யொழித்த பின்னர் தாய் தந்தைகளது சிறையை விடுவித்துத் துக்கமில்லாதவர்களாகச்செய்து உக்கிரசேனனுக்கு இராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ்செய்து இராஜ்யத்தை அவன் வசமாக்கினர். வசுதேவர் இராமகிருஷ்ணர்களுடைய வீரத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து அவர்கட்கு மௌஞ்சிபந்தன முதலான விரதங்களைச் செய்வித்தனர். பின்னர் அவ்விருவரும் சாந்திபரிடத்திற்போய்ச் சகல வித்தைகளையுங் கற்றுணர்ந்து அவரிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு மதுரை வந்து சேர்ந்தனர்.

மகததேசாதிபதியான ஜராசந்தன் இராமகிருஷ்ணர்கள் பன்னிரண்டு வயதுக்குள் சகலசாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தவராய் மஹாபலசாலிகளாய் வீரர்களாய் மதுரையில் வசிப்பதையும், தனது மருமகனாகிய கம்சனிறந்து போனதையுங் கேள்விப்பட்டுப் பொறாமையோடு துக்கமடைந்தவனாய்த் தனது சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு மதுரைக்கு வந்து கிருஷ்ணமூர்த்தியோடு பதினேழுநாள் போர்செய்து கிருஷ்ணமூர்த்தியை வெற்றிகொள்வதற்கு முடியாமல் தோல்வியடைந்து தந்நகரம் போய்ச்சேர்ந்து மிலேச்சர்கட்கு அதிபதியான காலயவனென்பவனைத் தன்வசப்படுத்தி மதுராபுரிக்கனுப்பினான். அவன் போருக்கு வருகிறானென்பதைக் கிருஷ்ணமூர்த்தி தெரிந்துக்கொண்டு யாதவக்கூட்டங்களையும் பலராமரையும் வரவழைத்து இந்த மதுரையில் நாமிருப்பதனால் நமக்கெப்போதும் ஜராசந்தனால் கஷ்டங்களுண்டாகின்றன. இப்பொழுது யுத்தத்துக்கு மிலேச்சன் வருகிறான். அவனோ பலிஷ்டன், துஷ்டன், அவனோடு போர்செய்ய நம்மாலாகுமா? இனி நாம் என்ன செய்த்தக்கது. நாம் பிராணனைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டும். இந்த நகரத்தையும் இங்குள்ள மாடமாளிகையையும் தனத்தையும் பார்க்கக்கூடாது. எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு எந்தத்தேசம் நமக்குச்சத்துருபயத்துக் கிடமில்லாமல் சுகங்கொடுக்கிறதோ அதுதான் பூர்வத்தில் நம்முடைய பெரியோர்கள் தேடிவைத்த இராஜ்யமென்று நினைக்கவேண்டும். இதுவொழிந்து இது நம்முடைய பெரியோர்கள் தேடிவைத்ததாயிற்றே இந்த நாடு நகரமுதலிய செல்வங்களை எப்படி விட்டுப் போகிறதென்று எண்ணுவோமாயின் எப்பொழுதும் சத்துருக்களாலுண்டாகின்ற துன்பங்களுக்கு நாம் என்னசெய்வது? எவன் சுகத்தை விரும்புகின்றானோ அவன் மலையினும் சமுத்திரத்தினும் வாசஞ்செய்யவேண்டும். அறிவுடையோர்கள் எந்தவிடத்தில் சத்துரு பயமுண்டாகாதோ அந்த விடத்தைத்தான் தமக்குரிய விடமாகக் கொள்ளுவார்கள்.

சாக்ஷாத் விஷ்ணுமூர்த்தி திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருப்பதையும், மஹாதேவர் கைலாயமலையில் வீற்றிருப்பதையும், யோசித்துப்பாருங்கள். ("சென்றன சென்றன வாழ்நாள் செறுத்துடன் வந்தது வந்தது கூற்று" என்பதுபோல்) காலயவன் நமதூரை நோக்கி வருகின்றான். நாம் இனி இங்கிருத்தலடாது. துவாரகைக்குப்போவோம். அதுமிக அழகாயும் மனோகரமாயும் உள்ளதென்று

கருடன் சொல்லக்கேட் டிருக்கின்றேன் நான்முன் சொல்லியவண்ணம் பர்வதத்துக்குச் சமீபத்திலும் சமுத்திரக்கரையிலும் உள்ளது; என்றுசொல்ல அவரெல்லாம் கிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்லுவதெல்லாம் உண்மைதானென்றுசொல்லித் துவாரகைக்குப் போகத்துணிந்து தங்கள் தங்கள் குடும்பஸ்தர்களைப் புறப்படும்படியாகச் சொல்லித் திரவியங்களைப் பைகளிற்கட்டிப் பண்டிகள் மேலும் ஒட்டைகள் மேலும் குதிரைகள்மேலும் கடாக்கண்மேலும் ஏற்றிச் சகல பரிவாரங்களுடனும் இராமகிருஷ்ணர்களை முன்னே போகவிட்டுப் பின்னேசென்று சில நாள் கழித்துத் துவாரகையைப்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். சேர்ந்தவுடன் கிருஷ்ணமூர்த்தி அந்தத்துவாரகையைச் சிற்பிகளாற் புதுமையாகப்புதுக்கி யாதவர்களெல்லாம் அங்கிருந்து வாழும்படியாகச்செய்து, பலராமரை யழைத்துக்கொண்டு பழையபடியே மதுரைக்கு வந்து, பலவானும் யவனாதிபனுமானகாலபவன் அங்குத் தனது சேனைகளோடு குடிகொண்டிருத்தலை யறிந்து உள்ளேபோகாமல் வெளியிற்றானேயிருந்து பீதாம்பரதாரியாயும் ஸ்ரீமானாயும் யாவருங்கண்டதிசயிக்கப் பிரகாசித்தனர். இவர் வரவையறிந்த காலபவன் வெளியேவந்து பார்க்கக் கிருஷ்ணமூர்த்தி முன்னே போகத்தலைப்பட்டனர். அவனும்பின்றொடர்ந்தான். இவன் பின்றொடரவும் கிருஷ்ணர் அதிவேகமாய் முசுகுந்தரென்கிற இராஜருஷியினுடைய ஆச்சிரமத்திற்குப்போய் மறைந்து போயினர். பின்னே துரத்திக்கொண்டுவந்த துஷ்டன் அந்த ஆச்சிரமத்துக்குப் போனபோது கிருஷ்ணருடைய வஞ்சனையை யறியாது அங்கிருமாந்து நித்திரை செய்திருந்த இராஜருஷியைப்பார்த்து இவனுக்கென்ன அகங்காரம் நமக்குமுன்னேவந்த இந்தக்கிருஷ்ணன் பின்னே துரத்திவருகிற நம்மை ஓர் பொருளாக மதிக்காமல் காலை நீட்டிக்கொண்டு தூங்குகின்றானல்லவாவென்று அதிக கோபங்கொண்டு காலாலுதைத்தான். உதைபட்ட அந்தருஷி விழித்துத் தன்னை உதைத்தவனைத் கண்சிவந்து பார்த்து எரித்துவிட்டனர். கிருஷ்ணமூர்த்தி அந்த க்ஷணமேதோன்ற அந்த மதுசூதனரை ருஷிபார்த்துத் தோத்திரஞ்செய்து அவரது மாயச்செயலையறிந்து வனத்துக்குப் போயினர்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி பலராமரை யழைத்துக்கொண்டு மதுரைக்கு வந்து உக்கிரசேனனை அங்கு அரசனாக நியமித்துத் துவாரகைக்குப் போய்ச் சிலநாள் கழித்துச் சுயம்வரத்தில் உருக்மணியைச் சிசுபாலனுக்கில்லாமல் தான் கிரஹித்து அவளை இராக்ஷசவிதியாயும், சாம்பு

வதி சத்யபாமை, மித்திரவிந்தை, காளிந்தி, இலக்ஷ்மணை, நாக்னஜிதி, பத்திரை என்கிற எழுவரைத் தனித்தனி விதிமுறையாயும் கலியாணஞ்செய்துகொண்டனர். எண்மருள் உருக்மணிபிரத்யும்னன் என்னும் பிள்ளையைப் பெற்ருள். கிருஷ்ணமூர்த்தி பிள்ளைபிறந்தது என்றபோதே ஜாதகன்ம முதலியவைகளெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்க மகாபலசாலியான சம்பராசுரன் அக்குழந்தையைத் தன் பட்டணத்துக்குக் கொண்டுபோய் மாயாவதியினிடத்திற்கொடுத்தான். பிள்ளை காணமற்போனதை கிருஷ்ணமூர்த்தியறிந்து சோகமேலிட்டவராய் விருத்திராசுரன் முதலிய அசுரர்கள் எந்தத் தேவியினால் லீலையாக அடிக்கப்பட்டார்களோ அந்தத்தேவியைப் பக்தியோடு சரணமடைந்து கெம்பீரமாயும் மதுரமாயும் சுககரமாயுமிருக்கிற தோத்திரங்களால் அடியில்வருமாறு தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினர் :—

ஓ தாயே! பதரிகாச்சிரமத்தில் தருமபுத்திரனனஎன்னல் முன் சென்மத்தில் சந்தோஷப் படுத்தப்பட்டாய். புஷ்பங்களா லருச்சிக்கப்பட்டாய். உன் விஷயமாய் எனக்கிருக்கும் பக்தியை அறிந்திலையா. அந்தோ! என் குழந்தையை எவனே ஒருவன் துஷ்ட எண்ணத்தினலேயோ வேடிக்கையினலேயோ என் மானத்தை அபகரிக்கச் சூதிகாக்கிரகத்தி லிருந்து எடுத்துக் கொண்டுபோய் விட்டான். தேவியே! உன்பக்தனுக்கு இப்படிப்பட்ட அவமானம் நேரிடுவது யுக்தமல்லவே. கோட்டையோ பெரிதாக விருக்கிறது. கோட்டைக்குள் பட்டணமோ நன்ருய்க் காக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் என் வீடு நடுவிலிருக்கிறது. அதிலுள்ள அந்த அறை நன்ருய் மூடப்பட்டிருந்தது. அப்படியிருந்தும் குழந்தையை யெடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டானே! இது என்தோஷத்தினல் நேர்ந்ததோ. நான் அயலூருக்குப் போகவில்லையே, யாதவர்களும் போகவில்லையே, பட்டணத்தை வெளியேகாக்கின்ற மகாவீரர்களும் காக்குந்தொழிலை விட்டுப் போனதில்லையே. ஓ தாயே! உன்மாயைதான் மகாமகிமை யுள்ளதென்று பிரசித்திபெற்றுள்ளது. உன்னிலுஞ்சிறந்த எந்தமாயாவியினல் என்குழந்தை கொண்டுபோகப்பட்டதோ? ஓ தாயே! ஒருவராலும் அறியக்கூடாத இந்தமாயையை நானறியாமற் போவேனேயானல் அற்பபுத்தியுள்ள எந்தப்பிராணி இனியறிவான்? குழந்தையைக் கொண்டுபோனவன் எங்குப்போய்விடுவான்? என் காவற்காரர்களாற் பார்க்கப்பட மாட்டானே? ஆகையால் அந்தமாயை உன்னல்

கற்பிக்கப்பட்ட எந்தமாயையோ? ஆனால் இப்பொழுது நீ செய்த மாயாகாரியத்தில் எனக்காச்சரியமில்லை. ஏனெனின்உரோகிணிதேவி பிரசவித்த பலராமனை என் தாய் கர்ப்பத்திலிருந்து இழுத்து விட்டனையல்லவா? அதைநோக்க இதுவோராச்சரியமா? இதுவுமன்றி நீ திரிகுண சொரூபிணியாய் உலக சிருட்டி யெல்லாம் செய்கின்ருய் காக்கின்ருய் சங்கரிக்கின்ருய். இம்முத்தொழிலால் மலபரிபாகம் வருவிக்கவல்ல உன்சரித்திரத்தை எவனறிகிருன். ஓ தாயே! இவை யெல்லாம் செய்கின்ற நீதானே இப்பொழுது எனக்குப் புத்திரோற்பத்தியா லடங்காத சந்தோஷத்தையும் புத்திரஹீனத்தால் துக்கத்தையுங் கற்பித்து வேடிக்கையாய் விளையாடுகின்றனை. நீ செய்யாவிட்டால் எனக்குப் புத்திரப்பேறேது? நானடைந்த புத்திரப்பேறு என்னிச்சையாயிருக்குமாயின் எனிப்படிநஷ்டமாகும். ஓ தேவி! நீ எனக்கு இன்னமுஞ் செய்கின்ற துக்கத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாய். நான் துக்கத்தில் ஓய்ந்து விடுவேனேவென்று இந்தச் சிசுவின் தாயை என்பக்கலில் குரளிப்பட்சியைப்போல் எப்போதும் அழுதுகொண்டிருக்க வைத்தனை. சம்சார துக்கிதர்களுக்கு நீ சரணமாயிருக்கிறவளா யிருக்க எனக்கு உன் சரணந் துக்கமாக முடிந்ததற்குக் காரணமென்னை? புத்திர சென்மமானது சுபத்துக்கு ஸ்தானபூதமென்றும், புத்திரநாசமானது துக்கத்துக்கு ஸ்தானபூதமென்றும, பண்டிதர்கள் சொல்வது உண்மைதானே. ஓ தாயே! பிரதமபுத்திரன் நஷ்டமானல் யாதுசெய்வேன்? இனி என் ஹ்ருதயம் துக்கத்தால் பிளந்து போகும்போ லிருக்கிறதே. ஓ மகாதேவி! உனக்குச் சந்தோஷகரமான தியானமாவது விரதமாவது பூசையாவது நீ எதனை விதிக்கின்றனையோ அதனைச் செய்கின்றேன். செய்தால் சகலதுக்கங்களையும் போக்கடிக்கின்றவ ளல்லவா? ஓ தாயே! என் குழந்தை பிழைத்திருப்பானனல் சீக்கிரத்தில் நான் காணும்படியாகச்செய். எல்லா வுலகத்தையும் நாசஞ்செய்யும் வல்லமையுள்ள நீ அந்தப் பாபியிருக்கும் ஊரை நாசஞ்செய்யாயா. என்றிவ்வாறு தோத்திரஞ்செய்யத் தேவியானவள் வெளிப்பட்டுச் சொல்லுகின்ருள் :—

ஓ கிருஷ்ணனே! இது பூர்வசென்மசாபம். அந்தச் சாபசம்பத்தத்தால்உன்பிள்ளையைச்சம்பராசுரன்கொள்ளைகொண்டுபோயினன். ஆதலால் உன்னுடையபிள்ளை அச்சம்பராசுரனை என்னனுக்கிரகத்தால் நாசஞ்செய்து பதினருவது வயதில் உன்னிடம் வந்துசேர

ப்போகிறேனென்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தனள். கிருஷ்ணமூர்த்தியும் புத்திரசோகம் நீங்கிச் சுகமாயிருந்தனர். சுலோகம் (சுஉ)

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

திரிபுரசுந்தர்யை நமః.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

* ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்ய கிஞ்சித்தஜ்ஞத்வ காரணம்.

ஜனமேஜய மகாராஜன் வியாசமுநிவரைப் பணிந்து ஓ முனிஸ்ரேஷ்டரே! தேவரீர் கிருஷ்ணமூர்த்தி விஷ்ணு அம்சம் என்று சொன்னீர். அவர் இத்தன்மைத்தான துக்க மனுபவிப்பதாக இப்பொழுது கூறக்கேட்க எனக்குச் சந்தேகமுண்டா யிருக்கிறது. என்னையெனின்? நாராயணரம்சமாகப் பிறந்த மகாபராக்ரமசாலியான கிருஷ்ணருடைய குழந்தை எப்படி அபகரிக்கப்பட்டது? பலராலும் பலகாவலாலும் காக்கப்பட்டுள்ள சூதிகாகிருகத்தில் அவ்வசுரன் எவ்வாறு பிரவேசித்துக் குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டுபோனான்? அதனைக் கிருஷ்ணமூர்த்தி என்னகாரணத்தினா லறியாமற்போயினர்? ஓ வியாசரே! இது மகத்தான ஆச்சரியத்தை விளைவிக்கின்றது என்று அரசன் கூற, வியாசமுனிவர் ஓ அரசனே! மனிதர்களுடைய புத்தியை மோகிக்கச்செய்கிற சாம்பவி மாயையானது ஞானிகளால் நன்றாயறியத்தக்கது. மனுஷ்ய ஜன்மமடைந்த மனிதர்களெல்லாம் சத்வ ரஜஸ்தமோகுணங்களையடைந்து அஞ்ஞானத்தை எனடையமாட்டார்கள். தேவாசுரர் மனிதர்களாய்ப் பிறக்க வருவாரானால் தேவர்களென்றும் அசுரர்களென்றும் தங்களைத்தாங்க ளறிவார்களோ? பசியும் தாகமும் சிந்தையும் பயமும் சோம்பலும் ஆசையும் சோகமும் சந்தேகமும் சந்தோஷமும் அபிமானமும் ஜரையும் மரணமும் அறி

* கிருஷ்ணருக்கு அறியாமையாகிய அஞ்ஞான மிருத்தற்குக்காரணம்.

யாமையும் சிரமமும் வைராக்கியமும் பொறுமையும் கோபமும் மதமும் ஆயாசமும் மாநுடருக் கடுத்தவைகளன்றோ. அவையுண் டென்பதற்குச் சான்று கூறுகின்றேன்.

* ஸ்ரீராமர் எதிரேயிருந்த பொன்மானையும் சீதையின்கொள்ளை யையும் சடாயு மரணத்தையும் பட்டாபிஷேக தினத்தில் வனவா சம்போக வந்தமையும் தன் சோகத்தினால் தகப்பன் மரணமடை வாரென்பதையும் ஏன் தெரிந்துகொள்ளாமற் போயினர்? மூட னைப்போல் காடுகளிற்றிரிந்துழன்று வாலியை அநீதியாகக்கொன்று சுக்ரீவனைச் சகாயமாக வைத்துக்கொண்டு சமுத்திரத்தில் சேது பந்தனஞ்செய்து வானரர்களோடும் சமுத்திரத்தைத் தாண்டி லங் கையையடைந்து நாற்புறமும் வானரச்சேனைகளை யனுப்பிக் கோர மான யுத்தத்தைச் செய்வித்துத் தானும் மகத்தான யுத்தஞ்செய்த னர். அந்த யுத்தத்தில் நாகபாசத்தால் கட்டுண்டு பிறகு கருடனால் விடுவிக்கப்பட்டார். கும்பகர்ணனையும் இராவணனையும் இந்திரஜித் தையும் நிசும்பனையும் அதிகோபத்தோடுங்கொன்றார். சீதையைத் தோஷமில்லாதவளென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் அக்னிப்பிரவே சஞ் செய்வித்தார். பிறகு லோகாபவாதத்துக்கு மிகவும் அஞ்சி வனசரரும் அஞ்சத்தக்க காட்டில் விட்டார். தனக்குப் பிறந்த பிள்ளைகளைத் தன் பிள்ளைகளென்று தான் தெரிந்துகொள்வதற் கில்லாமல் ருஷிகள் சொல்லக்கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டார். சீதை

---

* யதாஹேம ம்ருகம்ராமோ நபுபோத புரோகதம், ஜானக்யாஹரணஞ் சைவ ஜடாயுமரணம் ததா. (௰) அபிஷேக திநேராமோ வனவாசம் நவே தச:, ததான ஜ்ஞாதவாந்நாமஸ் ஸ்வசோகான் மரணம்பிது: (௧௧) அஜ்ஞ வத் விச சாராசௌ பச்யமாநோவனே வனே, ஜானகீம் நவிவேதாத ராவ ணேன ஹ்ருதாம் பலாத் (௧௨) சஹாயான்வானரான் க்ருத்வா ஹத்வா சக்ர சுதம் பலாத், சாகரே சேது பந்தஞ்ச கிருத் வோத் தீர்ய சரித்பதிம் (௧௩) ப்ரேஷயா மாச சர்வாசு திக்ஷு தான் கபிகுஞ்சரான், சங்க்ராமம் கிருதவான் கோரம் துக்கம் ப்ராப ரணஜிரே. (௧௪) பந்தனம் நாகபாசேன ப்ராபராமோ மஹாபல:, கருடான் மோக்ஷணம் பஸ்சா தந்வபூத் ரகுநந்தந: (௧௫) அஹ னத் ராவணம் சங்க்யே கும்பகர்ணம் மஹாபலம், மேகநாதம் நிகும்பஞ்ச குபிதோ ரகுநந்தன:. (௧௬)

பாதளம் போனதைத் தெரிந்துகொள்ளாமற் கோபத்தோடுஞ் சகோதரரை அடிக்க எத்தனித்தார். அப்படியே யமன்வருவதை அறிந்துகொள்ளாமற் போயினர். இவையெல்லாம் மாநுடருக்குண்டாகும் அறியாமையுஞ் சேஷ்டையுமல்லவா? ஆகையால் அந்தவிஷயம் விசாரஞ் செய்யத்தக்கதல்ல.

* இதுபோலவே இந்தக் கிருஷ்ணர் கம்சன் பயத்தால் கோகுலத்தையும், ஜராசந்தன் பயத்தால் துவாரகையையும் போய்ச்சேர்ந்தார். ருக்மணியைச் சிசுபாலனிடத்திலிருந்து அநியாயமா யபகரித்துவந்தார். சம்பராசுரனு லபகரித்த சிசுவைப்பற்றித் துக்கித்தார். பின் பிள்ளையின் க்ஷேமத்தையறிந்து சந்தோஷித்தார். சத்யபாமையினுடைய வுத்தரவினல் தேவர்களோடு சண்டைசெய்தார். தான் ஸ்திரீக்குச் சுவாதீனமா யிருப்பதைப் பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு தேவேந்திரனைத் தோற்கச்செய்து தன்மனைவியைச் சந்தோஷப்படுத்துவதற்காகக் கற்பக விருக்ஷத்தை யபகரித்தார்.

---

* ததைவ மாநுஷான் பாவாந் நாத்ர கார்யா விசாரணு, பூர்வம்கம்சபயாத் ப்ராப்தோகோகுலே யதுநந்தனஃ (உஉ) ஜராசந்த பயாத் பச்சாத் த்வாரவத்யாம் கதோஹரிஃ, அதர்மம் க்ருதவான் கிருஷ்ணே ருக்மிண்யா ஹரணஞ்சயத் (உ௩) சிசுபால ஹ்ருதா யாச்ச ஜானந்தர்மம் சனாதனம், சுசோசபாலகம் கிருஷ்ணஃ சம்பரேண ஹ்ருதம் பலாத், (உ௪) முமோத ஜானன் புத்ரந்தம் ஹர்ஷசோக யுதஸ்ததஃ சத்யா பஜ்ஞயா யத்து யுயுதே ஸ்வர்க்கதஃகில. (உ௫) இந்தரேண பாத பார்த்தந்து ஸ்திரீஜிதத்வம் ப்ரகாசயன், ஜஹார கல்பவிருக்ஷம்யஃ பராபூய சதக்ரதும், (உ௬) மானினீமான ரக்ஷார்த்தம் ஹரிச்சித்ர தரஃ ப்ரபுஃ, பத்வா வ்ருக்ஷே ஹரிம் சத்யா நாரதாய ததௌபதிம். (உ௭) தத்வாத கநகம் கிருஷ்ணம் மோசயா மாசபாமினீ, த்ருஷ்ட்வா புத்ரான் ப்ருகுஞான் ப்ரத்யும்ன ப்ரமுகாநத. (உ௮) கிருஷ்ணம் ஜாம்பவதீ தீனு யயாசே சந்ததிம் சுபாம், சய யௌ பர்வதம் கிருஷ்ண ஸ்த பஸ்யாக்ருத நிச்சயஃ (உ௯) உபமந்யுர் முநிர்யத்ர சிவபக்தஃ பரந்தபஃ, உபமந்யுங் குரும் க்ருத்வா தீக்ஷாம் பாசுபதீம் ஹரிஃ. (௩0) ஜக்ராஹ புத்ர காமஸ்து முண்டீ தண்டீ பபூவஹ, உக்ரம் தத்ர தபஸ்தேபே மாசமேகம் பலாசநஃ, (௩௧) ஜஜாபசிவ மந்த்ரந்து சிவத்யான பரோஹரிஃ, த்விதீ யேது ஜலாஹார ஸ்திஷ்டன் னேகபதாஹரிஃ (௩உ) த்ரிதீயே வாயு பக்ஷஸ்து பாதாங்குஷ்டாக்ர சம்ஸ்திதஃ, ஷஷ்டேது பகவான்ருத்ரஃ ப்ரசன்னே பக்தி பாவிதஃ.

இவரைச் சத்யபாமை மரத்திற்கட்டி நாரதருக்குத் தானஞ்செய்து விட்டாள். பின் பொன்னைக்கொடுத்து அந்தக் கிருஷ்ணரை விடுவித்துவிட்டாள். பிரத்யும்னன் முதலிய பிள்ளைகளைப் பார்த்து வருத்தப்படுகிற சாம்பவதியானவள் நல்ல புத்திரப்பேறு வேண்டுமென்றுகேட்க அதற்குத் தவஞ்செய்ய வேண்டுமென்று பர்வதத்துக்குப்போய் அவ்விடத்திற் றவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தீக்ஷா குருவாகிய உபமன்யுமுனிவரைக் குருவாகக்கொண்டு பாசுபத தீட்சையைப்பெற்றுத் தலையை மொட்டையடித்துக்கொண்டு சிவத்தியானத்தி லாசக்தியுள்ளவராய்ச் சிவமந்திரத்தைச் செபித்து முதல்மாதங் கனிவர்க்கங்களைப் புசித்தும், இரண்டாவது மாதம் சலமருந்தி ஒருகாலில் நின்று தவஞ்செய்தும், மூன்றுவது மாதம் தொடங்கி ஆருவதுமாதம்வரையில் வாயுபட்சணஞ்செய்து கட்டைவிரலூன்றித் தவஞ்செய்தும் வந்தனர். அந்த ஆருவதுமாதம் பக்தியினுல் தியானிக்கப்பட்ட சிவபெருமான் சந்திரசூடராய், உமாசகாயராய், இந்திரன் முதலிய தேவர்களால் சூழப்பட்டவராய், வ்ருஷபவாகனுரூடராய், பிரம விஷ்ணுக்களோடு யக்ஷகந்தர்வர்களால் சேவிக்கப்படுகிறவராய் பிரசன்னமாய்க் கிருஷ்ணமூர்த்தியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறுர். ஓ கிருஷ்ணனே! நீ செய்த உக்ரமான தவசினுல் யாம் சந்தோஷமடைந்தோம். ஓ யாதவகுலத்தில் பிறந்தவனே! உனது வேண்டுகோளைச் சொல்லுவாயாக. யான் நீ வேண்டியவாறு கொடுக்கின்றேன். சகல காமத்தையும் பூர்த்தி செய்கிற யான் தரிசனமாயிருக்கும்பொழுது உன் வேண்டுகோளுக்குக் குறைவுண்டாக மாட்டாதென்றருள அந்தக் கிருஷ்ணர் சங்கரரைப்பார்த்து பக்தியோடு கூடினவராய்த் தண்டாகாரமாகப் பாதங்களில் வீழ்ந்து மேக சப்தம்போன்ற கம்பீரமானவாக்கினுல் அடியில் வருமாறு தோத்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினுர்.

தேவதேவனே! ஜகத்துக்கெல்லாம் பிரபுவானவனே! சர்வப்பிராணிகளுடைய பீடைகளைத் தொலைக்கின்றவனே! பிரபஞ்சத்துக்கெல்லாங் காரணனே! அசுரர்களை நாசஞ்செய்கின்றவனே! மூன்று லோகங்களையுஞ் சிருட்டிக்கின்றவனே! ஓ நீலகண்டனே! உன்னை அடிக்கடி நமஸ்கரிக்கிறேன். உம்முடைய தெரிசனத்தால்

யான் புண்ணியசாலியாயினேன். சகல கார்யங்களையும் பூர்த்தி செய்தவனாய் விட்டேன். தாமரைபோன்ற உன் பாதங்களை நமஸ்கரித்து என் சன்மம் சபலமாய்விட்டது. ஓ சகத்குருவே! சம்சாரத்தில் ஸ்திரீரூபமான பாசங்களால் கட்டுண்டவனா யிருக்கிறேன். ஓ திரிநேத்திரனே! என்னை ரக்ஷிப்பதற்காகத் தேவரீரைச் சரணடைந்தேன். மாநுட சென்மமெடுத்து நான் துக்கப்படுகிறேன். துக்கநாசகனே! உம்மைச் சரணமடைந்த என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும். மன்மதனை யெரித்தவரே! கர்ப்பவாசத்தில் மகத்தான துக்கத்தையடைந்தேன். * பிறந்த நாள்தொட்டு கம்ச பயத்தால் கோகுலத்தில் வசித்தேன். இடையனுடைய ஆக்ஞையைச் செய்கிறவனாய் நானும் இடையனாய்விட்டேன். மகாரண்ணியமாகிய பிருந்தாவனத்தில் மாட்டை ஓட்டித் திரிந்துகொண் டிருக்கும்போது என் தலைமயிர் அழுக்கடைந்துவிட்டது. மிலேச்ச ராஜாவின் பயத்தினால் துவாரகையை யடைந்தேன். பிதுரார்ச்சிதமான அழகிய மதுரா பட்டணத்தைவிட்டேன். யயாதி சாபத்திற் கட்

* (௬௪) ஜன்மதஃ கம்சபயஜ மனுபூதஞ்ச கோகுலே, ஜாதோஹம் நந்தகோபாலோ பல்லவாஜ்ஞா கரஸ்ததா (௬௫) கோரஜஃ கீர்ணகேசஸ்து ப்ரமன் ப்ருந்தாவனேகனே, ம்லேச்சராஜ பயத்ரஸ்தோ கதோ த்வாரவதீம்புரஃ (௬௬) த்யக்த்வா பைத்ரியம் சுபந்தேசம் மாதுரம் துர்லபம் விபோ, யயாதி சாப பந்தேன தஸ்மை தத்தம் பயாத்விபோ. (௬௭) ராஜ்யம் சுபுஷ்ட மபிச தர்மரக்ஷா பரேணச, உக்ரசேனஸ்ய தாஸ்யத்வம் கிருதம்வை சர்வதாமயா. (௬௮) ராஜாஸௌ யாதவாநாம்வை க்ருதோநஃ பூர்வஜைகில, கார்ஹஸ்த்யம் துக்கதம் சம்போ ஸ்திரீவஸ்யம் தாமகண்டனம். (௬௯) பாரதந்திரியம் சதா பந்த மோக்ஷவார்த் தாத்ர துர்லபா, ருக்மண்யா ஸ்தனயான் த்ருஷ்ட்வா பார்யா ஜாம்பவதீமம. (௭0) ப்ரேரயா மாச புத்ரார்த்தம் தபசே மதனாந்தக, சநாமேன மயாதப்தம் தபஃ புத்ரார்த்த மத்யவை (௭௧) லஜ்ஜாபவதி தேவேச ப்ரார்த்தனாயாம் ஜகத்குரோ, கஸ்த்வா மாராத்ய தேவேசம் முக்திதம் பக்தவத்சலம். (௭௨) ப்ரசன்னம் யாசதேமூடஃ பலம் துச்சம் விநாசியத், ஸோயம் மாயா விமூடாத்மா யாசேபுத்ர சுகம் விபோ. (௭௩) காமின்யா ப்ரேரிதச் சம்போ முக்திதம்த்வாம் ஜகத்பதே, ஜாநாமி துக்கதம் சம்போ சம்சாரம் துக்கசாதனம். (௭௪) அநித்யம் நாசதர்மாணம் ததாபிவிரதிர்னமே, சாபான் நாராயணோம் சோஹம் ஜாதோஸ்மின் க்ஷிதிமண்டலே. (௭௫) போக்தும் பஹூதரம் துஃக்கம் மாயாபாசேன யந்த்ரிதஃ.

டுப்பட்டுப் பயந்து அவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்துவிட்டுத் தர்மத்தை ரக்ஷணை செய்யவேண்டுமென்னும் எண்ணமுள்ளவனாய் உக்ரசேனனுக்கு எப்போதும் தாசனாயிருந்தேன். அவனை யாதவர்களுக்கு அரசனாகப் பூர்வீகர்கள் நியமித்துவிட்டார்கள். கிருகஸ்த தர்மமானது மிக்க வருத்தத்தைக் கொடுக்கிறது. ஏனெனின், அந்தக் கிருகஸ்த தர்மம் ஸ்த்ரீகளால் வசீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் தர்மநாச முண்டாகிறது. எப்போதும் பரதந்திரனாயிருக்கவேண்டியிருக்கின்றது. பந்தமோக்ஷமென்கிற வார்த்தையே துர்லபமாயிருக்கிறது. ருக்மணிக்குப் பிள்ளைபிறந்தது என்கிற பொறுமையினால் சாம்பவதி என்னைப் புத்திரார்த்தமாய்த் தவசுக்கு அனுப்பிவிட்டாள். புத்திரகாமனாய் இப்போது தவஞ்செய்தேன். உலகத்துக்கெல்லாம் பிரபுவானவரே! உம்மிடத்தில் பிள்ளைவேண்டுமென்று கேட்பதற்கு லச்சையாயிருக்கிறது. மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கின்றவராயும் பக்தர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளராயுமிருக்கின்ற மகாதேவரான உம்மைப்பூசித்துத் துச்சமாயும் காலாந்தரத்தில் நசித்துப்போவதாயுமுள்ள சம்சாரப் பிரயோசனத்தை எந்த மூடன் கேட்பான். நான் மாயாசம்பந்தத்தால் மூடபுத்தி யுள்ளவனாய்ப் புத்திரசுகத்தைக் கேட்கலுற்றேன். ஓ சர்வஜ்ஞமூர்த்தியே! சம்சாரம் துக்கத்தைக் கொடுப்பதென்றும் அநித்தியமாய் நசித்துப்போவதென்றும் அறியவந்தும் விரக்தி யுண்டாகாமல் ஸ்திரீயினால் பிரேரேரிக்கப்பட்டு அதனையே கோருகிறேன். நாராயணாம்சமான நான் சாபத்தினால் பூமியிற்பிறந்து வெகுவிதமான துன்பங்களை அனுபவிக்க மாயாபாசத்தினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறேன். இவ்வாறான மனவருத்தத்தோடு சொல்லுகின்ற கிருஷ்ணனை மகேஸ்வரர் பார்த்து உனக்கின்னும் பிள்ளைகள் பிறக்கப்போகின்றன. எண்ணூறாயிரம் ஸ்திரீகள் உனக்குப் பத்தினிகளாக வரப்போகின்றனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் பலமுள்ள பத்துப்பிள்ளைகள் பிறக்கப்போகின்றன வென்று வரங்கொடுத்து மௌனமுற்றிருந்தனர். அவ்வரமேற்று நமஸ்காரஞ்செய்கிற கிருஷ்ணரைப் பார்வதியார் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்:—

ஓ கிருஷ்ணனே! நீ கிருகஸ்தர்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டனுயிருக்கப்போகிறுய். நூறுவருடத்துக்குப்பின் பிராமண சாபத்தினுலும் காந்தாரி சாபத்தினுலும் குலக்ஷய முண்டாகப்போகின்றது. உனது பிள்ளைகள் சாபத்தினுல் மோகிக்கப்பட்டவர்களாய் ஒருவரை யொருவர் அடித்துக்கொண்டு யுத்தத்தில் நாசமடையப் போகிறுர்கள். யாதவர்களும் அவ்வண்ணமே மரணமடையப் போகிறுர்கள். அப்போது தேகத்தை விட்டுச் சுவர்க்கத்துக்கு வரப்போகிறுய். நடக்கவேண்டியதைப்பற்றித் துக்கிக்க வேண்டியதில்லை. கட்டாயமாய் நடக்கப்போகிற விவகாரங்கள் ஒன்றுந் தடைபடாது. அந்த விஷயத்தில் துக்கம் வைப்பதற்குக் காரணங் கிடையாது. அது என்வசமாயுள்ளது. அஷ்டவக்ரர் சாபத்தால் உன் பத்தினிகள் கள்வர்களால் அபகரிக்கப்படுவார்கள் என்றிவ்வாறு தேவி கூறியவுடன் சம்புவானவர் தேவர்களோடு மறைந்தருளினர். பின்னர் கிருஷ்ணர் தமதாசிரியராகிய உபமன்யுபகவானை நமஸ்கரித்துச் சிவானுக்ரஹத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து விடைபெற்றுத் துவாரகையை யடைந்தார்.

ஓ அரசனே! இவ்விசாரத்தால் பிரமாமுதலான தேவர்களெல்லாம் அனைவர்க்கும் பிரபுக்களாயிருந்தும் மாயாவேகத்தால் கலங்கிய மனமுடையவர்களாய் மாயை விளையாடும் மரப்பாவைபோலாய் அதற்குச் சுவாதீனப்பட்டவர்களா யிருக்கிறுர்கள். பரப்பிரம்ஹ சொரூபிணியான மாயாதேவி அவரவர்களுடைய பூர்வ ஜன்ம கன்மானுகுணமாய்த் தேகங்களை யுண்டுபண்ணுகின்றனள். புவனேஸ்வரியாகிய தேவிக்கு உயிர்களிடத்தில் பக்ஷபாதமும் தயையின்மையும் கிடையா. அவள் எவ்வுயிர்களையும் சம்சாரபந்தத்தினின்றும் விடுவித்து முக்தியை யடைவிக்கும் பிரயத்தனமொன்றையே செய்துவருகின்றவள். அவள் சிருட்டிக்காமலிருப்பாளானுல் தாவரசங்கம ரூபமான இப்பிரபஞ்சம் சடமாகவேயிருக்கும். தயையை ஆச்ரயித்துச் சேதனுசேதனங்களை ரக்ஷணை செய்கின்றுள். அவைகளை எப்போதும் காரியத்தில் பிரேரேபிக்கிறுள். ஆதலால் பிரமன் முதலானேருடைய மோகவிஷயத்தில் சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லை. எல்லாச் சுராசுரர்களும் மாயை

யில் வீழ்ந்தவர்களாய் அம்மாயைக்குச் சுவாதீனர்களா யிருக்கின்ளுர்கள். அந்தத் தேவி ஒருத்தியே ஒருவருக்குஞ் சுவாதீனமின்றிச் சுதந்தரியாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறவள். ஓ அரசனே! புவனேஸ்வரியை மாத்திரம் நமஸ்கரிக்கவேண்டும். அந்தப் புவனேஸ்வரிக்கு மேற்பட்டவஸ்து மூன்று உலகத்தினுங்கிடையாது. இந்தச் சத்தியினுடைய அதிகமான ஸ்ரீபாதஸ்மரணே சன்ம சாபல்லியத்தைக் கொடுக்கத்தக்கது. எந்தக் குலத்துக்குத் தேவி குலதெய்வமல்லவோ அந்தக் குலத்தில் பிறக்கவேண்டாம். நான் தேவியைக்காட்டிலும் வேருனவனல்லன். நான் துக்கமடைகிறவனல்லன். இப்படி பேதமில்லாமல் தேவியைச் சிந்திக்கவேண்டும். இவ்வுண்மையைக் குருமுகத்தினுலும் வேதாந்தச் சிரவணங்களாலும் அறிந்து பரமாத்ம சொரூபிணியான தேவியைத் தியானித்தல்வேண்டும். அவன் முக்தனுய் விடுகிருன். அப்படிக்கின்றிக் கோடிதருமஞ் செய்தாலும் முக்தனுகான். நிர்மலமான மனதுள்ள சுவேதாச்வதரர் முதலான ருஷிகளெல்லாம் தேவியை ஆத்மசொரூபமாகத் தியானித்துச் சம்சார பந்தத்திலிருந்தும் மோக்ஷமடைந்தனர். பிரமவிஷ்ணு முதலானவர்களும் சரஸ்வதி லக்ஷ்மி முதலானவர்களும் சச்சிதானந்த ரூபிணியாகிய அந்தத் தேவியைத் தியானஞ்செய்கின்றனர். ஓ அரசனே! உன்னுல் எது எது கேட்கப்பட்டனவோ அவைகட்கெல்லாம் விடை சொல்லப்பட்டன. வேதத்துக்குச் சமமாயும் சர்வ பாபத்தையும் போக்கடிப்பதாயும் அதி யாச்சர்யகரமாயும் இருக்கிற அநாதியான இப்புராணத்தை எவன் நித்தியமாய்க் கேட்கிருனே அவன் சர்வ பாபத்தினின்றும் விடுபட்டவனுய்த் தேவியினுடைய லோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிருன். சுலோகம் (ருரு)

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காம் ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

ஆ ஸ்கந்தம் ௪-க்கு அத்தியாயம் ௨௫.

சுலோகம் (௪௯௦.)

உ

ககாரரூபாயை நம:.

தேவீ பாகவதம்.

ஐந்தாம் ஸ்கந்தம்.

முதலத்தியாயம்

* சிவகிருஷ்ண யோருத்கர்ஷாபகர்ஷ விசாரம்.

பஞ்சசர சாஸ்திர போதன பரமாசார்யேண த்ருஷ்டி பாதேந காஞ்சி சீம்னிகுமாரீ காசநமோ ஹயந்திகாம ஜேதாரம்.

சவுனகாதியர் வினவுகின்றார்:— சர்வக்ஞ சம்பந்நன் பசுபதியென் றுணர்த்தும் பரமபோதகராகிய சூதமுனிவரே! தேவரீர் கூறிவந்த நான்காவது ஸ்கந்தத்தால் கிருஷ்ணசன்மாதி காரணப்பிரஸ்னையும், சகலப் பிரபஞ்சோற்பத்திக்குக் கர்மகாரணங்களையும், வசுதேவர் முதலியோரது அவதார காரணங்களையும், சம்சார நிவிர்த்திக் குபாயத்தையும், நரநாராயணரது தவத்துக்கு இந்திரன் விக்னம் விளைத்தமையும், அவர்களது ஆச்சிரமத்தில் வசந்தாதிகள் பிரவேசித்தமையும் அவர்களக்காலத்தில் சம்சாரதத்துவ விசாரஞ் செய்தமையும், அங்கு பிரகலாதனும் நரநாராயணருஞ் சந்தித்தமையும், சந்தித்த சமயத்தில் அவர்கள் யுத்தம்விளைத்தமையும், நாராயணருக்குப் பிருகுவினல் வந்த சாபகாரணத்தையும், சுக்ராசாரியினிடம் ஜயந்தியையனுப்பின மையும், தேவகுரு அசுரகுருவாய் அசுரரிடம் வந்தமையும், பிரகு சுக்ரர் அங்கு வந்தமையும் தைத்யரது யுத்தத்தில் தேவி சாந்தஞ்செய் தமையும், விஷ்ணு நானுவதாரஞ் செய்தமையும் கிருஷ்ணுவதார முதலி யனவந்தமையும், விஷ்ணுவாதியர் தேவியைத் துதித்தமையும், தேவி மஹிமையைப் பற்றி வர்ணித்தமையும், தேவகியினுடைய ஏழுகுழந்

---

* சிவபெருமானுக்கும் கிருஷ்ணமூர்த்திக்குமுள்ள உயர்வு தாழ்வு களைப்பற்றிய விசாரம்.

லதகளைக் கம்சன் வதைசெய்தமையும்,ஜராசந்தன் முதலியோர் இன்னாரின்ன ரம்சமென்பதையும், ஸ்ரீகிருஷ்ணசென்மம் அவரதுலீலை அவரிடமஞ்ஞான மிருப்பதற்குக் காரண மிவையாமென்பதையும் நன்றுயறியலானோம். இவைபோலும் இன்னமும் தேவிசம்பந்தமான மகிமாதிசரிதம் அநேக மிருப்பதாகத் தங்கள் வாய்மொழியினல் தெரியவருகின்றபடியால் அவைகளையும் கேட்டின்புறுமாறு தேவரீரது சரணகமலங்களை நமஸ்கரிக்கிறோமென்று வணங்க சூதபகவான் ஐந்தாவது ஸ்கந்தத்திலுள்ள தேவியினது திவ்வியசரித்திரங்களைக் கூறலுற்றனர்.

சவுனகாதியர் தாம் வேண்டியவாறு சூதமுனிவர் அன்புடன் சொல்லத் துணிந்தனராதலால் அதுகாறுங்கேட்டு வந்தவைகளுள் தங்களுக்கிருந்த வையங்களை யொழித்துகொள்வானெண்ணி வினவுகின்றார் .— ஞானபோதகராய் விளங்கும் எங்களையரே! ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய சர்வமங்களகரமாயும் சிரேஷ்டமாயுமுள்ள பல அற்புதசரித்திரங்களை விரிவாயெடுத்துரைத்தீர். அதில் எங்களுக்குப் பலசந்தேகங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன அவைகளுட்சில வினவுகின்றோம் கிருஷ்ணரோ விஷ்ணு அம்சமாயுள்ளவர். அவர் ஆரண்யத்தில் செய்தற்கருமையாகிய சிவபூஜையைச் செய்தாரென்றும், பராசத்தியாகிய பார்வதியினால் அனுக்கிரகிக்கப் பெற்றாறென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதல்லவா? அந்தகிருஷ்ணருக்கு என்னகுறைவுவந்தது? அதனைப் போக்கடிக்க தக்கவர் சிவனார் தானா? சிவனாராயிருந்தபோதினும் அவரிடத்தில் இந்தக் கிருஷ்ணர் தாசபாவத்தையடைந்த ஆராதனை செய்துதானா தன் குறையைப் போக்கடித்துக்கொள்ளல்வேண்டுமென்றற்றொடக்கத்தனவேயாம் என்றனர். அதற்குச்சூதமுனிவர் ஓ மஹருஷிகாள்! நீங்கள் என்னை வினவியவாறே என தாசிரியராகிய வியாசமுனிவரை ஜனமேஜயன் வினவியிருக்கின்றான் அதற்கவர் விடைகூறியிருக்கின்றார் அவ்வினாவிடைகளைக்கூறுகின்றேன்கேட்பீர்களாக.

ஜனமேஜயன் வியாசபகவானைப்பார்த்து வினவுகிறான் :— ஓ சகல தத்வார்த்த போதகரே! ஸ்ரீகிருஷ்ணர் விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய அம்சந்தானே? அவருடைய அம்சமான பொழுது அவ்விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய பிரபாவகுண சீல சுபாவங்களெல்லாம் இவருமுடையவர் தானே? பெரியோர்களும் கிருஷ்ணபகவான் செய்த எல்லாச்செய்திகளையும் விஷ்ணுமூர்த்திக்கே ஏற்றிப்புகழ்ந்து கொண்

டாடுகின்றூர்களல்லவா? அங்ஙனங் கொண்டாடுவதனுல் விஷ்ணுமூர்த்தியே கிருஷ்ணமூர்த்தி என்பதற்குச் சந்தேகமு முண்டோ? ஆயின் விஷ்ணு மூர்த்தியானவர் சர்வாத்மாவா யுள்ளவர், சர்வசித்தியையுங் கொடுக்கின்றவர் சர்வேஸ்வரனு யுள்ளவர், சிருஷ்டி ஸ்திதி லய மென்கிற முத்தொழிலைச் செய்கின்றவர் என்றற்றொடக்கத்தனவாகிய கடவுட்டன்மைக்குரிய பிரபுத்வ குணுதிசயங்க ளெல்லாம் உடைய ரல்லவா? அவர் வனத்தின்கண் சிவனுரைத் தனக்கு மேலொரு கடவுளாகக் கொண்டு சிற்றறிவுடைய சிற்றுயிர்களைப்போல் பூசித்து வழிபட்டாரென்றும் அருமையான உக்கிறமாயுள்ள தவத்தைச் செய்தாரென்றும் பார்வதியாலனுக்கிரகம்பெற்றூரென்றும் இப்பொழுதுதேவரீரால் சொல்லப்பட்ட கிருஷ்ணருடைய வுபாக்கியானத்தில் கேட்கப்பட்டே னன்றோ? அந்த விஷ்ணு மூர்த்தியாகிய கிருஷ்ணமூர்த்தி தவமும் சிவபூஜையும் செய்வதற்குக் காரணமென்னை யென்றனன்?

சூதர் கூறுகின்றூர்:-ஜனமேஜயனே! நீ சொல்லிவந்தனவெல்லாம் உண்மையே. விஷ்ணுவானவர் தேவர்களுடைய காரியங்கட்கெல்லாம் அனுகூலராயிருந்து அசுரர்களைச் சங்கரிக்கின்ற தொழிலுடையவரல்லவா? தேவகாரியமாகவன்றோ கிருஷ்ணராக அவதரித்தது? அவ்வவதாரம் மநுஷ்ய அவதாரமல்லவா? மாநுடராய்ப் பிறந்தபொழுது வருணுச்சிரமாதி தருமங்களைக் கைக்கொண்டொழுகுதல் அவசியமான தருமமல்லவா? ஆகலான் கிருஷ்ணமூர்த்தி அனேகம் பெரியோருடைய பூஜையும் குருபாதசேவையும் பிராஹ்மண சிஸ்ரூஷையும் செய்திருக்கின்றனர். இவையெல்லாஞ் செய்தவர் சிவபூஜையைத் தானு செயயக் கூடாது? அன்றியும் விஷ்ணுவானவர் குணரூபரேயன்றி நிர்க்குணரூபரன்றே. ஆகவே குணரூபரானவர் குணசம்பந்தமான மாநுடாதி சரீரங்களை யடைவதற்குச் சந்தேகமென்னை. அந்தச் சரீரங்களை எடுக்கும்பொழுது அதற்குறிய சுகத்துக்காதி பலவிகாரங்களை யடைவதற்குத் தடையென்னை? இத்தனைவிகாரச் செயல்கட்கு உரியரானவர் நிர்க்குணராய் நிர்விகாரியாயிருக்கின்ற சிவனுரைத்தானு பூசிக்கக்கூடாது கிருஷ்ணர் பாண்டவர் முதலியோருடைய சம்சர்கத்தில் துக்ககாலத்தில் துக்கித்தும் சந்தோஷ காலத்தில் சந்தோஷித்தும் வாதம் வந்த காலத்தில் வாதங்கள் செய்தும் ஸ்திரீகளைக் கண்ட காலத்தில் காமவிகாரங்கொண்டும் இவ்வண்ணமே குரோதலோபாதிகளுண்டாகும் காலங்களில் அவ்வச்செயல்களைச் செய்தும் காந்தாரி

சாபத்தாலும் பிராஹ்மண சாபத்தாலும் தனக்கு மரணாவஸ்தையும் தன்னைச் சார்ந்த யாதவர்களுக்கு நாசமும் தன்மனவியர்களுக்கு சோரபயமும் தன்னைத் துணையாய்க் கொண்டிருந்த அருச்சுனனுக்குக்காண்டீபத்தைத்தாங்கிச் சோரர்களைப் போக்கடிப்பதற்குக்கூடாதசக்தியீனமும் தனது கிரகத்திலிருந்த பிரத்யும்னன் அனிருத்தன் இவர்கள் அபகரிக்கப்பட்டுபோனமையை யுணராமையும் ஆகியசிற்றறிவும் சிறுதொழிலுமுடைய இவர் பேரறிவாளரும் முடிவிலாற்றலுமுடைய சிவனரைப் பூசித்தாரென்பது ஓர் ஆச்சரியமாகுமா? அன்றியும் இவர் நாராயணரென்னும் ருஷியினுடைய அம்சமாயுள்ளவர் ஈசரோ பரமாத்ம சொரூபமாகிய மஹேஸர், விஷ்ணு முதலானவர்களைத் தன்னிடத்தி லயப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றவர் தான் லயமாதற்குத் தனக்கு மேலொரு நாதனில்லாதவர். நாதராகிய தன்னிடத்திருந்தே பலமுறையும் விஷ்ணுவைத் தோற்றுவிக்கின்றவர். இத்தன்மையர் கிருஷ்ணமூர்த்தியால் ஏன் பூசிக்கப்படமாட்டார். சிவனர் பூஜிப்பதற்குரியரானற்போலும் பார்வதியார் ஏன் அனுக்கிரகிப்பதற் குரியராகாமற் போகார்? பிரஹ்மா அகார ரூபமென்றும், விஷ்ணு உகார ரூபமென்றும், உருத்திரர் மகார ரூபமென்றும் மஹேஸ்வரியாகிய பார்வதியார் அம்மூவெழுத்தி னர்த்தமென்றும் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றபொழுது ஒருவர்க் கொருவர் மேலானவ ரென்று நன்ருய் விளங்குகின்றது. அக்காரணத்தால் சர்வசாஸ்திரங்களும் சர்வ சிரேஷ்டமாகிய அர்த்த சொரூபமாய்க் காணப்படும் இச்சத்தியையே உத்தமோத்தமராகிய மஹேஸ்வரன் மஹேஸ்வரி என்று தோத்திரஞ்செய்கின்றனர் இங்ஙனங்கூறிவந்த விசேஷணத்தால் மஹா ருத்திரராகிய பரமசிவனரும்பார்வதியாரும்பூஜிப்பதற்கும் அனுக்கிரகிப்பதற்கும்உரிமையானரென்பது நிச்சயிக்கப்பட்டது அன்றியும் பிரமனைக்காட்டிலும் விஷ்ணு அதிகரென்றும் அவரினும்உருத்திராதிகரென்றும் ஏற்பட்டபடியால் தன்னினும் அதிகராகிய உருத்திரரைக்கிருஷ்ணர் பூஜித்தாரென்பதிற் சந்தேகமில்லை. இந்த ருத்திரரே பிரமனுக்கு வரமளிக்குநிமித்தம் தமதிச்சாமாத்திரத்தினல் அவனுடைய முகத்திற்ருேன்றி அவனுக்கு வேண்டிய வரங்களை அநுக்கிரகஞ் செய்திருக்கின்றனர்.

ஓ அரசனே ! இனி கிருஷ்ணர் சிவனரைப் பூசிக்கலாமாவென்று வந்த சந்தேகத்தை விடுவாய். இனி மஹாசத்தியினுடைய பெருமையைக் கேட்பாயாக. பிரமன் முதலிய மூவருக்கும் அதிகர் நிற்குண

ராகிய மஹாருத்திர ரென்றும், அவரை யுடைமையாகவுடைய யா தொரு சத்தியோ அதுவேமஹாசத்தி என்றும் அறிவாய். அம்மஹா சத்தி தனது கண்ணிமைகொட்டுவதற்குள் பிரபஞ்சத்தை ஆக்கி அளித்து அழிக்கின்றாள். அவளுடைய சங்கல்ப சத்தி இத்தன்மைத் தென்று ஒருவரானும் அறியப்பட்டதன்று. அங்ஙனம் அறியக் கூடாத சங்கற்பசத்தியை யுடைய அத்தேவியே எக்காலத்தும் அவ் வச்சமயங்கட் கேற்றவாறு பிரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரர்களை அநந்தவித மாகப்படைத்துத் தனது மாயாயோக பிரபாவத்தால் அநந்தவிதமாக அவர்களை யாட்டுகின்றாள். ஆகலான் அம்மூவருள் ஒருவராகிய விஷ் ணுமூர்த்திக்கு யுகங்கடோறும் பலவேறு அவதாரங்களுண்டாகின் றன. அவற்றுள்ளொன்றாகிய கிருஷ்ணவதாரத்தில் அவரைப் பிரசவ கிருகத்தினின்று ஒருவருமறியாவண்ணம்வெளிவரச்செய்ததும், நந்த கோபனுடைய கிருகத்தில்ரக்ஷித்ததும், மதுரா நகரத்தை யடையச் செய்ததும் பயந்தசித்தத்தை யுடையவராக்கித் துவாரகையை யடை யச்செய்ததும், தன்கலையினின்று பதினாயிரத்தைம்பது ஸ்ரீகளையுண் டாக்கிஒவ்வொருவரிடத்தில் ஒவ்வொருவனாகவிருந்து அவர்களுடைய லீலாவினோதங்களுக்குரியனாகி அவர்களிடத்தில் தாசபாவத்தோடு சுவாதீனனா யிருக்கச் செய்தது மாகிய இவையெல்லாம் அந்த மஹா சத்தியினுடைய மாயாயோக பிரபாவமென்றேஅறிவாய். அதனுடைய பிரபாவமன்றாயின் உலகில் சாமர்த்திய முடைய ஒரு புருஷனுக்குச் சாமான்ய மாகிய ஒரு ஸ்திரீ விலங்குபோன்று அவனைத் தடைபடுத்தி வேறொருவர்பால் செல்ல வொட்டாது துன்பமுறுத்துகின்றனள். பூனைவாயி லகப்படும் கிளிபோன்ற கிருஷ்ணமூர்த்தியொருவர் அந்த அளவிறந்த ஸ்திரீகளுக்கு எம்மாத்திரமாவர். அந்தப் பிரபாவத்தினாற் றான் அத்தனை ஸ்திரீகளாலுந் தானொரு துன்பமு மடையாமல் அவ் வவர்களுக்கும் பிரியராய் அவர்களா லனுபவிக்கப்படுவனவாகிய கிரீ டைகளுக்கெல்லாந் தான் ரசிகராயிருந்தனர்.

இதுவரையில் மஹாசத்தியினுடைய மாயாயோகப் பிரபாவத் தால் கிருஷ்ணமூர்த்திக் குண்டாகிய பிரபாவத்தைக் கூறினேன்.

இனி கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய குணவிசேடத்தால் விளைந்த கோலாகல களேபரப்பிரபாவத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக.

அனேக தருமானுஷ்டான விதிகளைச் செய்யவேண்டு மென்று பூமியிற் பிறந்த இவர் சிசுபாலன் முதலாயினாரைக் கொன்றபின்னர்

விதர்ப்பதேசத் தரசனாகிய வீமன் கன்னிகையை அபகரித்து விவாகஞ்செய்துகொண்டார். அன்னியனுடைய மனைவியை அபகரிப்பது எந்தவிதியைச் சாரும்?

இப்படியே இவரியற்றிய விதிகடந்த அவிதியான கிருத்தியங்கள் பலவுள. அவைகளை நாமும் முன்னரெடுத்துக்காட்டி யிருக்கின்றோம். நீயுங் கேட்டிருக்கின்றாய். இனி ஆங்காங்குங் காட்டுகின்றோம்.

சரீரமுள்ளவன் அகங்கார வசப்பட்டவனாய் நன்மை தீமைகளைச்செய்கின்றான் ஏனெனில் அஞ்ஞான சமூகத்தால் அறிவு மூடப்பட்டு அறியாமை மேலிடுவதனால் அவிதியைச் செய்யத் தலைப்படுவனே யன்றி வேறென்செய்யத் தலைப்படுவன். இப்பிரவஞ்சம் மூலப்பிரகிருதியினின்றுந்தோன்றிய தாமச அகங்காரத்தினின்றும் வெளிவந்துள்ளது இப்பிரபஞ்ச சம்பந்தமான முத்தொழிலும் அகங்கார சம்பந்தமுள்ளது அதனால் அத்தொழில் செய்யுமும்மைத் தேவரும் அச்சம்பந்த முள்ளவர் அம்மூவரும் அச்சம்பந்தமிலராயின் அத்தொழிலைச் செய்ய இயல்புடைய ராகமாட்டார். எவனொருவன் அகங்காரம் இத்தன்மைத்தென் றுணர்ந்து அதனினின்றும் விடுபடுகின்றானோ அவன் முத்தனாகின்றான். முத்தனாவனேயாயின் புத்திர மித்திர களத்திராதிகளாகிய பந்தத்தினின்றும் விடுபடுவதற்குரியவனாவான் அகங்காரமுடையவனே பந்தன். அது வொழியப் பெற்றவனே முத்தன் ஆகவே பந்தஞ் செய்வது அகங்காரமே அகங்காரம் என்செய்வதெனின்? நான்கர்த்தா பலிஷ்டனாகிய என்னால் இது செய்யமுடியும் நான் மநுஷ்யன் நானிது செய்திருக்கின்றேன் இது செய்கிறேன் இது செய்யப்போகிறே னென்று எவ்வவற்றினும் மூற்பட்டுவரச்செய்யும். இவனாலொன்றும் ஆகாதிருப்ப ஆவதுபோற்காட்டி அவற்றில் கட்டுபடச் செய்வதனால் அகங்காரம் பந்தமாயிற்று. மண்ணாகிய காரணமன்றிக் கடாதிகளாகிய காரியம் எப்படி உண்டாகமாட்டாதோ அதுபோல அகங்காரமாகிய காரணமன்றிச்செய்வேன் போவேன் வருவேன் ஆக்குவேன் காப்பேன் அழிப்பேன் என்கிற வாசகங்கள் உண்டாகமாட்டா.

இவ்வண்ணம் விவகரிப்பதற் கிடஞ்செய்வதாகிய பிரபஞ்ச விவகாரத்தில் சுத்தமாகிய அபிப்பிராயமுள்ளவன் தலைப்படுவதற்கு முயல்வானா! விஷ்ணுவானவர் இரக்ஷிக்கிறாரென்றால் நான் இரக்ஷிக்கி

றேனென்று அகங்காரத்தை மேற்கொண்டு இரக்ஷகத்தொழிலைச்செய்கின்றாரேயன்றி அகங்காரத்தைவிட்டா அதனைச்செய்கின்றார். அதனை விட்டு அத்தொழிலைச் செய்பவராயின் அத்தொழிலை யுத்தேசித்துச் சனனமாகிய பிரவாகத்தில் மூழ்கிவந்தலைய வேண்டுவதில்லை. அப்படிச் செய்கின்றவர் முன்கூறிய திரிகுணாதீதராகிய மஹாருத்திரரொருவரே. அவரொழிந்த ஏனையரெல்லாம் அகங்காரத்தாற்செய்கின்றவரே அகங்காரத்திற்குமூலம்மோகமாகிய அஜ்ஞானம். அதனாலுண்டாவது சம்சாரம். அகங்காரத்தை விட்டவற்கு மோகமில்லை. அது இல்லாதவர்களுக்குச் சம்சாரமுமில்லை.

தத்துவார்த்த முணர்ந்த பெரியோர்கள் உலகின்கண்ணுள்ள மாநுடர்கள் சாத்துவிகர்கள் இராஜசர்கள்,தாமசர்கள்என்று அழைக்கப்படுவார்களென்றும் அப்படியே மும்மூர்த்திகளும்,துர்க்கா லக்ஷுமி சரஸ்வதிகள் என்றெண்ணப்பட்ட மும்மைத்தேவியரும் மூன்றுலகிலுமுள்ள ஏனைய ஸ்திரீஜனங்களும் அப்படியே அழைக்கப்படுவார்களென்றுங் கூறுவர் மாயையினால் ஆவரிக்கப்பட்டவராயும் மந்தபுத்தியுடையவராயு மிருக்கின்ற பண்டிதர்சிலர் பரவாசுதேவராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் தமதிச்சையினால் அநேகவிதங்களாய்லோகரக்ஷணார்த்தம் அவதாரங்களைச் செய்கின்றாரென்று சந்தேகமற்றவராய்க் கூறுகின்றார்கள். அந்தோ ! எவ்வளவு மூடனாயிருந்தபோதிலும் துக்கசமூகங்கள் நிறைந்துள்ள அத்தியந்த சங்கடமாகிய கர்ப்பவாசத்தில் புத்தியை வைப்பானா வைக்கமாட்டான். இந்த வாசத்தில் ஞானமுள்ளவரும் பிரசித்திபெற்றவருமான விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் எப்படிப் புத்தியை வைப்பார். கௌசலை தேவகி இவர்களுடைய கர்ப்பம் ஏனையருக்குள்ளதுபோல் கேவலம் மலமயமாயுள்ளதேயன்றி சுத்தமாயுள்ளதா? அந்தகர்ப்பத்தில் சுவேச்சையினால் அடைந்தாரென்று குருட்டுபண்டிதர்கள் சொல்லுகின்றார்களே இதுவென்ன ஆச்சரியம்.

அதிபரிசுத்தமாகிய வைகுண்ட பதத்தைவிட்டு துக்கப்பிரதமாகியும் அதிகசிந்தனைகளை விளைவிப்பதாகியும் விஷத்தினுங்கொடியவிஷமாகியும் இருக்கின்ற அபரிசுத்தத்திற் சிரந்த அந்தகர்ப்பகுண்டங்களில் எப்படி பிரவேசிக்கத் துணிவார்.

உலகில் அநேக விதமான தவங்கள் தானங்கள் யஜ்ஞங்கள் முதலியவற்றைச் செய்து கர்ப்பவாசம் வராவண்ணம் பிரார்த்திக்

கின்றார்களே யல்லாமல் அந்தவாசம் வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பாரில்லையே? விஷ்ணுவானவர் தான் சுதந்தரராயிருப்பாரானல் என் கர்ப்பவாசம் செய்யப் பலமுறையும் வருகின்றார். சுவாதீனதருமம் அவருக்கிருக்குமே யானல் கர்ப்பவாசத்தில் எப்படி ருசியுண்டாகும்.

ஓ புத்திமானாகிய அரசனே! பிரஹ்மாதி ஸ்தம்பபரியந்தமாயுள்ள தேவர் மானுடர் திரியக்குகளாகிய இந்தப்பிரபஞ்சம் மஹாசக்தியினுடைய மாயாயோகவசத்தில் கட்டுப்பட்டு ஆடுகின்றனவென்று அறியக்கடவாய். பிரஹ்மவிஷ்ணுவாதியரை மாயைக்கு அதீதப்பட்டவரென்று சிலர் பிரமிக்கின்றார்கள். நீ அவர்களை நான்சொல்லிவந்த முறையால் சிலந்திப்பூச்சி தான்செய்யும் தொழிலால் தானே கட்டுண்டிருத்தல்போல் தங்கள்தொழிலால் தாங்களேகட்டுண்டிருப்பவரென்றறிவாய். சுலோகம் - (௩௪.)

முதலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கல்யாண்யை நமஃ.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

பக்ஷிசுரோற்பத்தி.

அரசன் வியாசபகவான் சொல்லிவந்ததைக் கேட்டு விஷ்ணுமூர்த்திக்கும் மஹேஸ்வரிக்குமுள்ள உயர்வுதாழ்வுகளை நன்குணர்ந்து ஈஸ்வரியினுடைய பிரபாவத்தைக் கேட்பதில் ஆசையுமன்புமுடையனாய் ஓ வியாசபகவானே! தேவியினுடைய சரித்திரத்தைகேட்பதற்கு நான்மிகஆவலுடையவனாயிருக்கிறேன் இச்சரித்திரத்தைகேட்கவிரும்பாதவருமுலகிலுண்டோ தேவியினுடையமகிமையை அறிவதைவிட்டு அவளிடத்துத் தோன்றிய சராசரத் மகமாகிய உலகவிவகாரத்தை அறிவதென்றால் எவனால் முடியுமென்று சொல்லக்கேட்ட முனிபுங்கவர் ஓ அரசனே! கேட்பதில் சிரத்தை யுள்ளவனாயும் அறிவதில் சாந்தகுணமுடையனாயு மிருப்பவனுக்கு எவன் கேட்பதைச்சொல்லாதொழிகின்றானோ அவன்மூடனென்று சொல்லப்படுவான் ஆகையால்

நீ விரும்பியவண்ணம் தேவியினுடைய சரித்திரங்களைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக என்று கூறுகின்றார்.

பூர்வம் மகிஷனென்னும் ஓரசுரன் அரசாண்டுவருங்காலத்தில் சுராசுரர்களுக்கு அதிகோரமாகிய யுத்தம் நேரிட்டது. அதுகண்ட மகிஷன் மேருமலைக்குப் போய்ப் பிரமதேவனை இருதய கமலத்தில் தியானஞ்செய்து யாவரும் அதிசயிக்கத்தக்க வுக்கிரமான தவத்தைப் பதினாயிரம்வருடஞ் செய்தனன். பிரமதேவன் அவன் றவத்திற்கு மகிழ்ந்து அம்சவாகனரூடனாய் அவனெதிரே வந்து ஓ தவச்சிரேஷ்டனே! நீ வேண்டிய வரங்களைக் கேட்பாய் யான் தருகின்றேனென்றனன். அசுரன் அப்பிரமனைக் கண்டுகளித்து எல்லாவற்றையும் படைத்தருளும் வள்ளலே என்று கூறுகின்றான்:—யான்மரணமடையாதிருக்க வேண்டுகின்றேன் எப்படியானால் எனக்கு மரண பயம் வாராமலிருக்குமோ அப்படியனுக்கிரகஞ் செய்வாய். ஏனெனில் ஜன்மமெடுத்தவன் மரணமடைவது நிச்சயம். ஜனனமெடுத்த யான் மரணமடைய வேண்டியவனாயிருத்தலால் அது வராவண்ணம் நீர் அனுக்கிரகஞ் செய்வதுதான் விசேடம். சனனமரணமடைவது யாவருக்கும் உள்ளகாரியமே தவஞ்செய்ததனால் யானடையும் விசேஷமென்னவென்றனன். பிரமதேவன் அசுரனைப்பார்த்துக்கூறுகின்றான்:- உலகில் சரமாயும் அசரமாயுமுள்ள எல்லாப்பிராணிகளுங்காலதத்துவமென்னும் ஓரளவையில் நிற்கின்றவர். அக்காலதத்துவமன்றி பிராணிகள் ஓரணுவளவும் அசைதற்குமுடியா. அக்காலமோ ஜனனகாலம் மரணகாலம்என இருவகைத்தாயிருக்கும். அந்தக்காலவகையைமாற்றுவதற்கு யான் கடவுளாவனா! யானும் அதற்குட்பட்டவனே. ஆகலான் மரணகாலத்தைக் கடத்தலாகிய அந்தவரமொழிந்து மற்றெந்தவரம் வேண்டினாலுந் தருகின்றேனென்றான். அசுரன்கூறுகின்றான்:-ஆனால் எனக்குத் தேவர்களாலும் மானுடராலும் தைத்தியர்களாலும் மற்றெவராலும் மரணமுண்டாகக் கூடாது இவரல்லாத எந்தஸ்திரீ என்னைக் கொல்லப்போகின்றாள். அதனால் அவர்களை நான்குறிக்கவில்லை. நீஸ்திரீயினால் மரணம் எனக்குவரச்செய். இவ்வுலகில் எந்தஸ்திரியானவள் என்னைக் கொல்வதற்குவருவாள்? எவ்வண்ணம் சாமார்த்தியமுடையவளாவாள். பிரமன் பராசத்தியாகிய ஒருஸ்திரீ இருக்கின்றாளென்பதை யுணராது மகிஷன் கேட்டவரத்துக்கு மிகவும் மகிழ்ந்தவனாய் ஓ மகிஷாசுரனே! ஒருக்கால் எப்போதாவது ஸ்திரியினால் உன

க்கு மரணமுண்டாகும் புருஷர்களால் மரணமில்லை என்றனுக்கிரகஞ் செய்து போயினன். அசுரனும் தன்னிடத்தைப்போய்ச் சேர்ந்தனனென்று வியாசமுனிவர் கூறியபொழுது அரசன் ஓ சுவாமிகாள்! மகிஷாசுரன் எவன்மகன்? எவ்வண்ணம் பலிஷ்டனாயினன்? அவனுக்குமகிஷரூபம் எப்படி வந்ததென்று வினவினன்.

வியாசர் கூறுகின்றார் :—ஓ அரசனே! பூமண்டலத்தில் "தநு" என்பவனொருவனிருந்தான் அவனுக்கு "ரம்பன்காம்பன்" என்று இரண்டுகுமாரர்களிருந்தனர் அவ்விருவருள் காம்பனென்பவன் பஞ்சநதமென்னுந் தீர்த்தத்தில் மூழ்கியும், ரம்பனென்பவன் அந்தத் தீர்த்தக்கரையிலுள்ள ஆலமரத்தடியில் பஞ்சாக்னி மத்தியிலுமிருந்து நன்மக்கட்பேறுவேண்டி அரியதவத்தைச் செய்துவந்தனர். இவர்களது தவச்செயலை இந்திரனறிந்து துக்காக்கிராந்தனாய் முதலையுருவெடுத்து பஞ்சநதி தீர்த்தத்துட்சென்று காம்பன் காலையிழுத்துக்கொன்றான். அவன் மரணமடைந்ததைக் கண்ட தமயனாகிய ரம்பன்மனம் சகிக்கலாற்றாது தன்தலையையறிந்து அக்னியில்ஓமம்பண்ணுவதற்கெண்ணி உக்கிரங்கொண்டு இடக்கையால் தனதுசிகையைப்பிடித்துக்கொண்டு வலக்கையால் வாளை எடுத்து சிரசைவெட்டத்தொடங்கியபொழுது அக்னிதேவன் பிரத்தியக்ஷமாய்வந்து ஓ அசுரனே! நீ அசுரர்களுக்குள் மூடனாயிருக்கின்றாய் நீ செய்யத்துணிந்த இச்செய்கை ஆத்மகாதகமல்லவா. அது பெரும்பாவமல்லவா? இதனைச்செய்ய எப்படி துணிந்தாய்? சாகாதே, சாவதினா லென்னகாரியமாகப்போகிறதுஉன்னபீஷ்டமென்ன அதனைக்கேளென்றனன். அப்பொழுது ரம்பனென்பவன் பிடித்தசிகையைவிட்டு அக்கினிதேவனைப்பார்த்துஎனதுதவத்துக்கு நீர்மகிழ்ந்திருப்பீராயின்என்மனோரதமாகிய வரத்தைத்தந்தருளும். என்னையெனின்! மூன்றுலகத்தையும் வெல்லத்தக்கவனாயும் சத்துரு சங்காரனாயும் தேவர் மானுடர் அசுராதியரால் வெல்லக்கூடாதவனாயும்காமரூப மெடுப்பதற்குச் சத்திமானாயும் மஹாபராக்கிரமசாலியாயும்யாவராலும் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவனாயுமுள்ள ஓர் புத்திரனைத் தரல்வேண்டுமென்று கேட்க அக்கினிதேவன் நீ எண்ணியபடியே குமாரனுண்டாவான். நீ மரணமடைய வேண்டாமென்றேக, ரம்பனும் அக்கினிதேவனை வணங்கித் தன்னிடஞ்சென்றான்.

ஓர் நாள் ரம்பன் யக்ஷர்களால் சூழப்பட்டதாகியும் அதிசுககரமாகிய மங்களத்தோடு கூடியதாகியுமுள்ள ஓராலமரத்தடியில் மதச்

செருக்கும் மிக்க அழகுமுள்ள ஓரெருமையைக்கண்டு வினைவசத்தால் காமவெறிகொண்டு அதனைச்சமீபிக்க அதுவும்இவனிடத்தில் சந்தோஷமும் ஆசையுமுடையதாய்ச் சமீபித்தது. ரம்பன் அக்கணமே அதனைப்புணர அது கருப்பமடைந்தது. பின்னர் ரம்பன் எருமையை அழைத்துக் கொண்டு பாதலத்தையடைந்து தான்மனவியாகக்கொண்ட அந்த எருமையினிடத்தில் வேறொருகடாவும் வந்துசேரவொட்டாமற்றடுத்து அதனைக்காத்து வந்தனன்.

ஓர்நாள் ஒருகடா அந்த எருமையின்மேல் மிக்க காமங்கொண்டு அதைத்துறத்த அதைக்கண்ட ரம்பன் அதைத்துறத்தித்துறத்தி நன்ருய் மோதியடித்து வோட்டினன். அதுகாமவெறியோடு கோபவெறியுங்கொண்டு அந்தரம்பனைத் தனதிரு கொம்புகளாலும் மார்பிற் குத்திற்று. அவன் பூமியில் வீழ்ந்திறந்தனன். அவ னிறந்ததைக்கண்ட எருமை மிகவும்பயந்து மருட்சிகொண்டு அந்தப் பாதாலத்தைவிட்டுத் தான் முன்னிருந்த ஆலமரத்தடியில் யக்ஷர்களைச் சரணமடைந்தது. அவ்விடத்திலும் காமக்கடாசென்று எருமையைப்பின்றொடர யக்ஷர்கள் கடாமேற்சென்று வருவதையும் அதற்கு எருமை இடங்கொடாது தங்கள்மாட்டு வருவதையும்பார்த்து அந்தோ! இந்த எருமையை ரக்ஷித்தல் வேண்டுமென் றிரங்கி அந்தக் கடாவை விலக்கி அதனோடு பெரும்போர் செய்து பாணத்தைவிட்டு அக்கடாவைக் கொன்றனர்.

பின்னரந்த எருமை தன்னுபகனுகிய ரம்ப னிறந்துபோனதை யெண்ணித் துயருறுங்காலத்தில் யக்ஷர்கள் பாதாளத்திற் கிடந்த பிரேதத்தைக் கொண்டுவந்து சிதை (பாடை)கட்டி அகிலவனை வளர்த்திய பொழுது அவனோடு அந்தஎருமைஅக்கினிப்பிரவேசமாவதற்கு எத்தனித்தது. அதனெண்ண மறிந்த யக்ஷர்கள் அதனைத் தடுத்தும் அது அவர்கள் தடையிற்றடைபடாது தீப்பற்றி எறிகின்ற கணவன் மேற்பாய்ந்தது. அப்பொழுது அதன்கர்ப்பத்திலிருந்த ரக்தபீஜனுகிய மகிஷன் என்கிற அசுரன் அச்சிதாமத்தியி லிருந்து வெளிப்பட்டனன். பின்ன ரவ்வசுரன் அநேக அசுரர்களால் சூழப்பட்டு ராஜ்யபட்டாபிஷித்தனுய் தேவாசுரர்களாலும் ஜயிப்பதற்குக்கூடாதவனுய் அரசாண்டு வந்தனன். சுலோகம்-(௩௦.)

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கல்யாணகுண சாலிந்யைநம:

மூன்றும் அத்தியாயம்.

மகிஷாசுர விருத்தாந்தம்.

ஓ அரசனே! மகிஷாசுரன் இராஜ்ய பட்டாபிஷித்தனுய்த் தனது புஜபல பராக்கிரமத்தால் கடல்சூழ்ந்த பூமண்டலத்தைத் தன்கைவசமாக்கித் தன்னெரு குடையின்கிழ் வாழ்வோர் சத்துருபயமுதலிய பயமற்று நிர்ப்பய முள்ளவராக வாழச்செய்து சக்ஷுரன், மஹாவீரியன், மதோத்கடன், தனுத்யக்ஷன், தாம்பரன், அசிலோமன், உதர்க்கன், பிடாலாக்கியன், பாஷ்கலன், திரிநேத்திரன், காலன், பந்தகன், என்பவரைச்சேனுதிபதிகளாக்கி தனதாளுகைமுற்றும் அவர்களையே நிறைந்திருக்கச்செய்தனன். அங்கங்குள்ள மஹாவீராதிவீரரான எல்லா அரசர்களும் அவனடிக்கீழ்ப்பட்டுத் தத்தமக்குரிய பகுதிகள் கட்டி வாழ்ந்திருந்தனர். அந்தணரெல்லாம் அவனுக்குச்சுவாதீனராய் யஜ்ஞ பாகங்களைக் கொடுக்கின்றவர்களாக விருந்தனர். இவ்வண்ணம் ஏகசக்ராதிபதியாய்வாழ்ந்துவருநாளில் ஓர்சமயம் சுவர்க்கலோகத்தை வெற்றிகொள்ள நினைந்து ஓர் தூதனையழைத்து ஹேவீரா! நீ இப்பொழுது சுவர்க்கலோகம்போய் அங்கு தேவசபையிற் பயப்படாமற் சென்று இந்திரனைப்பார்த்து ஒ இந்திரா! நீ இந்த சுவர்க்கத்தை விட்டுவிடு உனதிஷ்டப்படி எங்கேனும்போ அல்லது எங்கள் பிரபுவாகிய மகிஷாசுரனுக்குத் தொண்டுசெய் அப்படித் தொண்டனுகில் ராஜா உன்னை ரக்ஷிப்பார். இல்லாவிட்டால் வச்சிராயுதபாணியாய் போருக்கெழுந்திரு. நீ எங்கள் பூர்வீகர்களால் ஜயிக்கப்பட்டவனுனே! உனது ஆண்பிள்ளைத் தனத்தை நானறிவேன். ஒ அகலிகையிடத்திற் சோரம்போய்ப் பூனையானவனே. உனது பராக்கிரமம் உலகமெல்லாமறியும் யுத்தத்திற்கெழுந்திரு ஏன்விழிக்கின்றுய்என்று பலவாருகச் சொல்லி அவனபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்து வாவென்று ஏவினுன். அத்தூதன் அவ்வாறே இந்திரனிடத்திற் போய்ச்சொல்ல அவ்விந்திரன் கேட்டு மனம் புழுங்கிப் புன்னகைசெய்துக் கூறுகின்ருன்:—ஓமூடா! கர்வம்பிடித்தவனே! நீயார்? உன்னை நானிதுவரையிலறியேனே? உன்னுடைய எஜமானனுக்குப் பிடித்திருக்கிற மதகர்வமாகியரோகத்துக்கு நான் சிகிச்சைசெய்கிறேன். அதற்குமேல்ராக்ஷச

மூலத்தை வேருடன் பறித்தெறிகின்றேன். ஓ தூதனே! இனி ஒரு வார்த்தையுஞ் சொல்லாமற்போ என்வார்த்தைகளை உன்னையனுப்பிய கடாவுக்குச்சொல். ஓ கடாவுக்காக வந்த கருங்கடாவே! உன்னை யேவிய எருமைக்குப் பிறந்தவனுக்கு யுத்தஞ்செய்ய விருப்பமுளதாயின் சீக்கிரமா யோடிவரச்சொல். கடா ஓடிவரத் தொடங்கினல் அதனை மடக்க ஒருவராலுமுடியாது. அவன்பூனை ஆகிருதியுள்ளவனன்று கடா ஆகிருதியுள்ளவன ஆகலான் அவன் என்னிலும் பெரியவனே! யான் சிறிய அமுதுண்பவன். அவன் சுமைசுமையாய்ப் புல் தின்பவன். யான் சிறிய வச்சிராயுத முள்ளவன். அவன் நீண்டகொம்புள்ளவன். அவன் எவ்வாறிருந்தபோதிலும் கடா. நான் ஆயிரங்கண்ணுயினுந் தேவராசன் நானே எக்காலத்தும் அழிவில்லாத தெய்வபலமுள்ளவன். அவனே சிலநாளில் அழிவுறும் வரபலமுள்ளவன். நானே எல்லாந்தரும்கற்பகமுடையவன். அவனே எல்லா மழிக்குங்கர்வமுடையவன். நானேமஹாதேவியினுல் ரக்ஷிக்கத்தக்கவன். அவனே அத்தேவியினுல் பக்ஷிக்கத்தக்கவன். என்னடியால் அவனடிப்பட்டுப் போகப்போகிறுன். அவனடியால் நான் எந்நாளும்வாழப்போகிறேன். அடா தூதா இனி நீ இங்கு நில்லாது ஓடிப்பிழை தூதாகவந்த உன்னைக் கொல்வதுதருமமன்றென்று உயிரோடுவிட்டேன் ஓடிப்போ ஓடிப்போ!! என்று அவனைத் துரத்திவிட்டனன்.

ஓடிப்போன தூதன் மகிஷாசுர னிடத்திற்போய் நமஸ்காரஞ் செய்து கூறுகின்றுன்:— ஓ அசுரேந்திரனே! தேவேந்திரன் உங்களைச் சிறிதும் மதிக்கவில்லை தேவ சைனியத்தோடுங் கூடியிருக்கின்ற தன் பலத்தையே விசேடமாக எண்ணியிருக்கிறுன். இந்திரனுல் எது சொல்லப்பட்டதோ அதை இச்சபையின்கண் எடுத்துச் சொல்லத்துணியேன். வேறேதேனுஞ் சொல்லச்சொன்னுல் சொல்லுகிறேன். க்ஷேமத்தை விரும்பினவன் பிரபுவினுடைய சந்நிதானத்தில் பிரபுவினுல் விரும்பத்தக்க இனிய மொழிகளும் பிரபுத்துவ விசேடங்களும் எடுத்துச்சொல்லவேண்டுமே தவிர அவைகட்கு வேறுனவற்றை எடுத்துச் சொல்லுதல் நீதி யன்றென்று அரசநீதியிற் கூறுகின்றதல்லவா! ஒற்றுடல் என்கிற நீதியை யனுசரித்துத் தேவரீர் விரும்பிக்கேட்கும்பக்ஷத்தில் உமது ஆணைக்கஞ்சிச் சொல்லுகிறேன். அதனுற் குற்றமொன்றுமில்லை. இந்திரன் உமக்குச் சத்துருவாதலால் இயமன் கொக்கரிப்பதுபோல் விஷத்துக்குச்

சமானமாகிய வார்த்தைகளைச் சோனைமாரிபோற் பொழிந்தான். அவற்றிலொன்று சொல்லவும் என்னுவெழவில்லை அவற்றிலொன்று நீர்கேட்டாலும் உமக்கு என்னகோபமுண்டாகுமோ அதுவுந் தெரியவில்லை. ஆயினும் ஒன்றுகூறுகின்றேன். யான் அசுரேந்திர னனுப்பிய தூதனென்றேன். அதற்கு அவன் அசுரேந்திரனு அவன் கடாக்களிற் பெரியகடாவல்லவா! புல்லைத்தின்னுகிற மாடல்லவா! என்முன். என்று சொல்லினை. சொல்லுவதற்குமுன்னமே மகிஷன்கோபாவேசமுடையவனாய் வாலைத் தூக்கிக்கொண்டு மூத்திரம்பெய்து அசுரச் சேனைகளைக்கூவிக் கூறுகின்றான்:—ஓ அசுரர்களே! இந்திரன் யுத்தஞ்செய்யச் சித்தனாயிருக்கின்றானும். நீங்கள் போர்க்கோலங்கொண்டு முன்னே செல்லுங்கள் ஒரு இந்திரனல்ல கோடி யிந்திரர்வந்தாலும் அவர்கள் என்முன்னே படப்போகிறபாட்டைப் பாருங்கள். எனக்கு முன்னே சூரனென்று எவன்றான் வருவான். இனி இந்திரன் எவ்விடத்தில் ஓட்டம்பிடித்தாலும் நான் விடேன். கொல்வதற்கஞ்சேன். இந்திரனுடைய சூரத்துவம் எங்கே என்றால் சாதுக்களிடத்திலும் தவஞ்செய்வோரிடத்திலும் கபடிகளிடத்திலும் விடாளிடத்திலுந்தான். சுத்தவீரனாகிய என்போன்றவரிடத்தன்று. அவன்செய்தியறியீர்களா! பரஸ்திரீகளை அபகரிக்கின்றவனல்லவா! அப்சர ஸ்திரீகளைக்கொண்டு தவஞ்செய்வோரைக் கெடுக்கின்றவனல்லவா! ஒரு ஆயுதத்தைப் பிரயோகஞ் செய்வதுபோற்காட்டி வேறு ஆயுதத்தைப் பிரயோகஞ்செய்கின்றவனல்லவா! எப்பொழுதும் விசுவசிக்கின்றவனைக் கொல்ல நினைக்கின்ற பாவியல்லவா? அவனைப்போலும் பிரஷ்டனுமுண்டா! துஷ்டனுமுண்டா! அப்சர ஸ்திரீகளுடைய பலத்தினால் சற்றே கர்வத்தை யடைந்திருக்கிறான். நம்மவரில் நமுச்சி என்கிற அசுரன்றான் அக்கள்வனால் கொல்லப்பட்டான்.

விஷ்ணுவோ வென்றால் இவனண்ணன்றானவனும். கபடத்தில் ஆசார்யபட்டம் வகித்தவன் மகாமோசக்காரன். பொய்ச்சபதத்துக்கு முதலாளியாயுள்ளவன். அநேகவிதமான மாயாரூபமெடுத்து வஞ்சிப்பதில் சமர்த்தன். பலமுள்ளவன்போல் டம்பங்காட்டுவதில் மஹாபண்டிதன். நம்மவரில் இரணியாக்ஷனைப் பன்றியுருவெடுத்துக்கொன்றவன். இரணியகசிபனை சிங்கவுருவெடுத்துக்கொன்றவன். இவனுக்கும் அந்த இந்திரனுக்குமா நான் வசப்பட்டவனாவேன்? ஆகேன் இது நிச்சயம். தேவர்கள் தேவரென்று பெயருடையவரேயன்றி மஹா வஞ்சகர்

அவர்களிடத்தில் எனக்கு ஒருபொழுதும் விசுவாசங் கிடையாது. யுத்தபூமியில் இவர்களெல்லாரும் என்னை என்னசெய்வார்கள். உருத்திரரும் என்னைச்செயிப்பதற்குச் சத்தியுடையவ ராகார். ஏனைய திக்குப்பாலகர் என்னைநினைக்கவேமாட்டார்கள். சுவர்க்கலோகம்எனக்குச் சுவாதீனமாகப்போகிறது. தேவர்களுக்குரிய யஜ்ஞபாகங்களெல்லாம் இனி நம்முடையனவேயாம். நம்மினத்தவரோடுகூடி உல்லாசமாய்ச் சோமபானமுஞ் செய்யலாம். யான் தேவராலும் மானுடராலும் மற்றெவராலும் சாகாவரம் பெற்றுள்ளேன். ஆனல் ஒரு ஸ்திரீயினலுண்டென்று சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். அவளால் என்னைக்கொல்ல முடியுமா? அவளால் என்னயுத்தஞ் செய்யமுடியும் ஆகையால் நீங்கள் யுத்தத்துக்குப் பின்னிடவேண்டாம். இன்னமும் பாதாளத்தி லுள்ள பர்வதவாசிகளாகிய ராக்ஷசவீரர்களையும் வரவழைத்து அவர்களையும் சேனாதிபதிகளாகக்கொண்டு சீக்கிரத்தில் போர்க்குப் புறப்படுங்கள் நீங்களஞ்சவேண்டாம். நானொருவன்றான் தேவகூட்டங்களை வெல்லத்தக்கவன். உங்களை நானழைப்பது அலங்காரார்த்தமேயன்றி வேறன்று. தேவர்களைச்செயிப்பதற்கு எனக்கு அஸ்திர சஸ்திரங்கள் வேண்டாம். என்னிரண்டு கொம்புகளே போதும். யுத்தமுடிந்தபின்னர் நாமனைவரும் அங்குள்ள நந்தனவனத்திலிருந்து மந்தாரமாலைகளைச் சூடிக்கொண்டு தேவஸ்திரீகளோடு சல்லாபமா யிருப்போம். காமதேனுவின் பாலைப் பானஞ்செய்வோம். மத்ப பானமுஞ்செய்வோம். காந்தர்வருடைய நாட்டிய விசேடத்ததையுங் கண்டு களிப்போம். ஊர்வசி மேனகை அரம்பை திலோத்தமை கிரதாசி பிரமத்துவரை மகாசேனை மிச்சிரகேசி மதோத்கடை விப்பிரசித்தை என்பவர் ஆடலிலும்பாடலிலும்வல்லவர்கள். அவ்விரண்டிலும் அவர்களைப்போலொருவருங் கிடையாது. நாமவைகளை நன்றாய்க் கண்டு களிக்கலாம். அவர்கள் நமக்கு நானாவிதமான பானவர்க்கங்களை யூட்டுவார்கள். பலவிதசந்தோஷகரங்களை விளைவிப்பார்கள். இதுபோலும் எந்நாளும் பலவாறான போகங்கள் நாம் அங்கு அநுபவிப்பதில் ஒருசற்றும் சந்தேகங் கிடையாது என்றனன். இவ்வாறு மகிஷாசுரன் வீரப்பிரதாபங்களையும் தனது வரப்பிரதாபங்களையும் யுத்தமுடிவில் விளையப்போகும் சந்தோஷப்பிரதாபங்களையும் பலபலவாகஎடுத்துக்கூறி அசுரவீரர்களை யுச்சாகப்படுத்தி சுவர்க்கபுரிக்குப்போகும்படி கட்டளையிட்டுப் பின்னர் தங்கள் குலகுருவாகிய சுக்கிரரை வரவழைத்து அவரை யாராதித்து

யுத்தத்தில் பாதுகாக்கும் வண்ணம் வேண்டிக்கொண்டு தானும் அதிக சந்தோஷத்துடன் யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டனன். சுலோகம்-(௫௩)

மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௳

கல்யாணசைலநிலயாயைநம꞉.

நான்காம் அத்தியாயம்.

* இந்திரகிருத விமர்சனம்.

ஓ ஜனமேஜயனே! இதுவரையில் மகிஷாசுரன் தனது சேனைகளை யுற்சாகப்படுத்தி இந்திரன்மேற் போர்க்கெழும்படிச்செய்த வரலாற்றைச் சொல்லக்கேட்டு வந்தனையல்லவா? இனி இந்திரனுடைய முயற்சியைக்கூறுகின்றேன் கேட்பாயாகஎன்று வியாசர் கூறுகின்றார்.

தேவேந்திரன் மகிஷாசுரனுடைய தூதன் தன்னிடத்து வந்து போனபிறகு தேவர்களேயும் இயமன் வாயு வருணன் குபேர னாதியரையும்வரவழைத்து அவர்களைப்பார்த்துக்கூறுகின்றார்; இப்பொழுது மகிஷாசுரனென்கிற அசுரன்தோன்றி உலகாண்டு வருகின்றானென்பதும், அவன்ரம்பனென்பவனுடையமகனென்பதும், அவன்வரம்பெற்றபலத்தினால் அதிகர்வங்கொண்டுள்ளா னென்பதும், அவன் அநேக விதமான மாயைகளில் வல்லவனென்பதும் நீங்களறிந்தவனன்றோ? அவன் நம்முடைய சுவர்க்கத்தை யபகரிக்கவெண்ணி ஒரு தூதனை யனுப்ப அவன் என்னைப் பார்த்து அஞ்சாது அடா இந்திரா என்று கூறுகின்றான்:—நீ இந்த சுவர்க்கத்தை விட்டுவிடு. இஷ்டப்படி ஓடிப்போய்விடு. போனால் உன்னைத் துன்பப்படுத்துவதில்லை. ஓடிப்போகாமல் அவனுக்குப் பணிவிடைசெய்யத் துணிவையாயின் நீ நல்லக்ஷேமத்தை யடைவாய். எங்களசுரேந்திரன் சரணடைந்தவரைக் காப்பதில் மிக்க தயவுள்ளவன். உனக்கு எவ்விதமான சீவனோபாயம் வேண்டுமோ அவ்விதமான உபாயவிருத்தியைத் தேடுவான் அடிமையாகிய உன்னிடத்தில் எப்பொழுதும் கோபங்கொள்ளான். இது உனக்குச் சம்மதமில்லையாயின் யுத்தத்துக்குப் பிரயத்தினஞ்செய். அதில் உனக்கு வெற்றியுண்டாவதில்லை. நான்போவதுதான் றடை. என்னைப் பார்த்தவுடன் மகிஷாசுரன் போருக்கு வருவதிற் றடையில்லை,

வந்துவிட்டாரென்றே யெண்ணுவா யென்றுசொல்லிப் போயிருக்கின்றான். ஓ தேவர்காள்! இதற்குமேல் நடத்தவேண்டிய யோசனையைச்சொன்மின்.சத்துரு துர்ப்பலனா யிருந்தானாயினும் அவனை நாம் துர்ப்பலனா யெண்ணுதல் கூடாது. அங்ஙனமெண்ணாது எப்பொழுதும் பிரயத்தினத்தைச் செய்கிறவன்றான் பலவான். அதனைத் தன் புத்தியும் தனக்குள்ள படைத்துணை முதலியவற்றின் பலமுமெண்ணிப்பார்த்தே செய்தல்வேண்டும். அப்படிப் பிரயத்தினஞ் செய்த போதிலும் ஜயாபஜயம் தெய்வாதீனமாயுள்ளது. சந்தி செய்யலாமெனின் அசுரன் யுத்தஞ்செய்யு முயற்சியி லிருக்கின்றதனால் அது நடவாதகாரியம். அன்றியும் அவன் துஷ்டனானபடியினால் அவனிடத்தில் சந்தியை யுத்தேசிப்பது நிஷ்பலம். சந்தி எல்லாம் சாதுக்களிடத்திற்றான் செல்லும். இப்பொழுது நான் யுத்தத்துக்குப் போவதும் மற்றொருவரும் போகாதிருப்பதும் முறையல்ல, போகவேண்டுமல ரெவ்வாறிருத்தல் வேண்டுமெனின்! சோம்பலை எக்காலத்துங் கொள்ளாதவரும், போரையேவிரும்பிப் பயமின்றிப் பிரவேசிக்கத்தக்கவரும், பிரவேசிக்குங் காலத்தில் எதிரியின் அங்கபாவத்தினாலேயே அவனது மனோபாவத்தை யறியத்தக்கவரும், அறிந்தபின்னர் சிநேகமுறைமையை நோக்காதவரும், அதனோடு மனைவி மக்கள் முதலாயினாரிடத்து ஆசையற்றவரும் ஆசைமுதலியன அற்றாலும் சத்தியந் தவறாதவருமா யிருத்தல்வேண்டும். இத்தன்மையானவரை நம்முடைய காரியசித்தியின்பொருட்டும் ஜயத்தின்பொருட்டும் எவ்விதமாய்ப் பிரயாணப்படுத்தவேண்டுமோ அவ்விதமாய்ப்பிரயாணஞ்செய்தல்வேண்டும். மகிஷாசுரனுக்குரிய வீரர்களுடைய பலாபலங்களும் நம்மவீரர்களுடைய பலாபலங்களும் இவ்வளவினவென்று நன்றாயறிந்துகொண்டு நீங்களும் சீக்கிரமாய்ப் போய்வாருங்கள். பின்னர் நானும் வரவேண்டுமானால் வருகிறேன். அஃதில்லையாயின் அவனிங்கு வராவண்ணங் காவலைச்செய்கிறேன். இச்சமயத்தில் நாம் சோம்பலுற் றிருப்போமாயின் துக்கம் விளையும். ஆகையால் செய்யவேண்டுவன செய்தல்வேண்டும். எதற்கும் பெரியோரைத் துணைக்கோடல் நன்றாகலான் பண்டிதர்களாகிய பெரியோர்களையுங் கலந்து யோசித்துச் செய்யத்தக்கதைச் செய்வோம். அது பெரும்பாலும் சுகத்தையேகொடுக்கும். பெரியோர்களுக்கு நான்குவிதமான் உபாயங்களுந் தெரியவரும். ஆனால் அசுரரிடத்தில் பேதமென்கிற உபாயஞ் செல்லாது. எனக்கொன்று தோன்

றுகிறது இப்பொழுது நம்மில் சிலரைத் தூதாக அனுப்புவோம். அவரால்தற்காலம் அவருக்கிருக்கும் பலாபலங்களையறிந்து பின்னர்காரியபாகம் அறிந்தவர்களைக்கொண்டு நியாயவிரோதமின்றி நடத்துவோம். இதுவன்றி வேறுவிதமாய்ச் செய்வோமாயின் அது "நோயொன்றிருக்க மருந்தொன்று கொடுப்பதுபோல்" ஆகுமென்றனன். இந்திரன் மனோபாவத்தை அறிந்த தேவர்கள் தூதுவரை யனுப்பினர். அவர்கள் அதிவேகமாய்ச் சென்று மீண்டு தேவேந்திரனைப் பார்த்து அவர்களுடைய பலங்களைத் தெரிவித்தனர். அவ்விந்திரன் அவர்களால் அறிய வேண்டுவனவெல்லாம் அறிந்து ஆச்சரியமடைந்து உடனே பிரகஸ்பதி பகவானை வரவழைத்துப் பொற்பீடத்திலிருத்தி வந்தனைசெய்து கூறுகின்றான் :— என்னாசிரியரே! ஓ சர்வஜ்ஞரே! இப்பொழுது எனக்கு நேர்ந்திருக்குந் துன்பம் அறிந்திருப்பீரே! இதற்கு நானென்னசெய்வேன் என்னசெய்யவேண்டும் நீர்தான் எனக்குக்கதி. நடத்த வேண்டிய காரியத்தில் நீர்தான் துணை மதத்தோடு கூடினவனும் மகா வீரனுமுள்ள மகிஷாசுரன் அநேக அசுரவீரரோடு என்னுடன் யுத்தஞ்செய்ய வருகின்றானும். யோசனையறிந்த நீர் அதற்கெப்படி நடத்த வேண்டுமோ அப்படி நடத்தும் அசுரர்களுக்குச் சுக்கிரர் இடையூறு வராவண்ணம் காத்தும் வந்தாலொழித்தும் மற்றும் வேண்டியவற்றை யுபகரித்தும் வருகின்றார். அவர்போலல்லவா எனக்கு நீரும். உம்மை விட எனக்குப் பிரியமானவர் வேறு யாவரென்று பிரார்த்தித்தனன்.

பிரகஸ்பதி பகவான் சில வுபாயங்களைத் தம்மனத்தி லெண்ணி ஊக்கமுடையவராய் கூறுகின்றார்:—ஓ இந்திரா! நீ தைரியத்தைவகித்துச் சுகியாயிரு. வியாகுலம் நேரிட்டபோது தைரியத்தை விடக்கூடாது. ஜயாபஜயம் இருதிறத்தாருக்கும் பொது. அது தெய்வாதீனம் அதனால் போரிற்போகும் புத்திமானுக்குத் தைரியம் நீங்கா திருத்தல் வேண்டும். நடக்கவேண்டுவது நடந்தாலும் தைரியம் விடாதிருப்பதனால்வரும் நஷ்டமென்னை; விடுவதனால்வரும் இலாபமென்னை; ஆகலான் பிரயத்தினமாத்திரம் தன்வலிவுக்குத்தக்கபடி நடத்தவேண்டும். மோக்ஷகாமிகளாகிய மகருஷிகளும் அதற்குரிய சாதனங்களில் முயலுங்கால் எத்தனை இடுக்கண்வரினும் தாம்கொண்ட சாதனப் பிரயத்தினம்விடாம லிருக்கின்றனரேயன்றி அதனை விடுகின்றனரா? நம் செயலொன்றுமில்லை எல்லாந் தெய்வச்செயலென் றுணர்ந்தவரும் சும்மாவிராமல் முயற்சி கைகூடச் செய்யுமென்று தியானமாகிய முயற்சி

யைச் செய்கின்றனர். ஆகையினால் போகார்த்தமா யிருக்கின்ற ராஜ விவகாரத்தில் செய்யவேண்டிய பிரயத்தினம் அவசியஞ் செய்யவேண்டுமல்லவா? அப்படிச் செய்வதனால் சுகமுண்டானாலும் உண்டாகாமற் போனாலும் துக்கமாத்திரம் உண்டாகமாட்டாது. ஓ இந்திரா! நல்வினை தீவினைப்பயனாகிய சுகதுக்கங்களை நாமனுபவிப்பதற்குக் கடவுள் நம்மிடத்தில் கொடுத்திருக்கிற கருவி முயற்சியென் றறிவாய். முயற்சியும் கடவுளுடைமையாய் நிற்பதனால் நம்செய லொன்றுமில்லை யென்று பெரியோர் கூறிவருகின்றனர். இந்த வுண்மையையறிந்து முயற்சிசெய்வதில் என்ன துன்பம். கடவுள் யாவரிடத்துங் கொடுத்திருக்கும் முயற்சியன்றி எவனுக்கு எதுசித்திக்கும். புருஷன் பிரயத்தினஞ்செய்தும் காரியசித்தி யுண்டாகாமற்போகுமானால் குருடன்போலவும் முடவன்போலவும் சந்தோஷத்துக் கிடமில்லாமலல்லவாபோகும். தெய்வத்தால் சரீரமும் முயற்சியும் படைக்கப்பெற்று அது கொண்டு அவன் எத்தொழிலுஞ் செய்யுங்கால் அதனுடைய லாப நஷ்டவிஷயத்தில் அவனைத் தூஷிப்பதில் யாதொரு பிரயோசனமுமில்லை. தெய்வத்தாற் கூட்டத்தக்க முயற்சியன்றி சைனியங்களாலும் உன்யோசனைகளாலும் உனக்கு வேண்டியவர்களின் யோசனைகளாலும் ரதகஜதுரகபதாதிகளாலும் காரியசித்தி யாவதில்லை. யாவரும் தெய்வத்துக்குட்பட்டவர்கள். உலகில் பலவானாயுள்ளவன் சுகமடைய வேண்டியவனாயிருப்ப அவன் துக்கமடைகின்றான். பலஹீனன் துக்கமடைய வேண்டியவனாயிருப்ப அவன் சுகமடைகிறான். இவைபோலவேபுத்திமான் பசியோடிருக்கின்றான். மூடன் பசியற்றுத் திருப்தனாயிருக்கின்றான். பேடியாயுள்ளவன் வெற்றியடைகிறான். சூரனாயுள்ளவன் தோல்வியடைகிறான். இவைபோல்வன வெல்லாம் தெய்வத்தின் செயலல்லவா? இவையிற்றில் என்ன விசாரமிருக்கின்றது. ஆகையால் விசாரமற்று நடக்கவேண்டிய விதத்தை எண்ணி அதற்குரிய முயற்சியில் சித்தத்தைச் செலுத்தவேண்டுமே தவிர அதனால்வருந் துக்கத்திலாவது சுகத்திலாவது சித்தத்தைச் சேர்ப்பித்தலாகாது. சத்துருக்களின்வழியில் எப்படி புத்திமானொருவன் சுவாதீனப்படாம லிருக்கின்றானோ அப்படிச் சுகதுக்கமாகிய சத்துருக்களின்வழி அகப்படாமல் சுகமுண்டாகுங்காலத்தில் அச்சுகத்தில் அதிகசுகத்தையுந் துக்கமுண்டாகுங்காலத்தில் அதிகதுக்கந்தையுங்காண்டல்வேண்டும். இந்த விதமாய் இவ்விரண்டையும் பார்த்தொழித்து முயற்சிசெய்தலாகிய தைரியமொன்றனையே கைக்கொண்டிருத்தல் வேண்டும். அந்தேச!

ஒருவனுக்கு அதைர்யத்தில் எவ்வளவு துக்கமுண்டாகிறது அது போல் தைர்யத்தில் ஏன் சந்தோஷமுண்டாகிறதில்லை. இரண்டுமுண்டாகிறகாலத்தில் அவ்விரண்டிலும் சமமாய்ச் சகித்திருப்பதுகஷ்டம். எவனுக்குச் சுகதுக்கமுண்டாகிறதில்லையெனின் புத்தி நிச்சயமுடையவனுக்கு. நிச்சயம் யாதெனின்? துக்கமென்பது எது? அது யாருடையது? அது வினையின்குணம். யான் நிர்க்குணன் எனவே அந்தக் குணமுடையவன் நானன்று. நான் நாசமில்லாதவனு யிருக்கின்றேன். எனவே அந்தத்துக்கம் நாசமடைகின்றது நான் நாசமடைகிறதில்லை. நான் தேகேந்திரியமுதலிய மாயாகாரியங்கட்கு அப்பாற்பட்டவன் எனவே அவைகட்கு வேருக ஆன்மாவை யுணர்ந்தவன். அதனுல் துக்கம் சுகம் பசி தாகம் சோகம் மோகம் மூர்ச்சை முதலிய யாவும் சரீரத்தைச் சார்ந்தனவாகின்றன. என்னுடைய சிந்தனையி லென்னவிருக்கின்றது. எனவே இவை யாவும் சரீரத்திலுள்ளனவாகும். காமக்குரோதமுதலிய ஷட்பாவ விகாரங் கடந்து ஐஸ்வர்யாதி ஷட்குணத்தோடுகூடிய சிவத்தோடு கூடியுள்ளவனுகிய முத்தன் நான். நானெப்பொழுதும் சிவோஹம்பாவனையி லுள்ளவன். அதனுல் நான் தேகமுமல்லதேகசம்பந்தியுமல்ல. இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுமல்ல நான் பிரகிருதியுமல்ல, விகிர்தியுமல்ல. நானெதுவுமானவனல்ல. நான் சோகம் பாவனையினுல் சுகியாகவே யிருக்கின்றேன் என்பன. இங்ஙனங் கூறிவந்தவாறு அறிவினுலறிந்து அவ்வண்ணமே நிற்பவன்றுன் புத்தி நிச்சயமுள்ளவன். ஒ இந்திரா! துக்கநாசத்திற்கு மூலமாகவுள்ள உபாயம் இதுவே. மமதைதான் துக்கம். அதனை விடுவதுதான் சுகம் அதுதான் சுகதுக்கத்துக்கு ஸ்தானம். அதனை விடுவதற்கு ஞானமில்லையாயின் அது வருதற்குரிய ஞானவிசாரணை செய்யவேண்டும். கன்மநாசமானது போகானுபவத்தாலுண்டாகாது; ஞானனுபவத்தாலுண்டாகும். பிராரத்தகன்மத்தில் எதுநடக்கவேண்டியதிருக்கின்றதோ அது நடக்கிறது. அது நடக்குங்காலுண்டாகுஞ் சுகதுக்கங்களிலென்ன சிந்தனை. ஓ இந்திரா! இப்பொழுது யான்சொல்லிவந்த ஞானவிசாரந்தான் உனக்குச் சகாயமானதென்றறிவாய். இதுவொழிந்த ஏனையோருடையயோசனை என்செய்யும். முடிவாயொன்று கூறுகின்றேன். ஒருவனுக்குப் புண்ணிய நாசத்தின்பொருட்டுச் சுகமும், பாவநாசத்தின் பொருட்டுத் துக்கமும்உண்டாகிறது. ஆகையினுல் பாவநாசத்தோடு புண்ணிய பலனையும் விரும்பாதவர் துக்கத்தோடு சுகத்தையும் விரும்

பார். இனிவில் சுகமொழியவருமானால் சந்தோஷமடைவார். அவர் போல் சுகம்வேண்டுமானால் சுகநாசத்துக்கு நீ கவலைகொள்ளாதே. நேரிட்ட யுத்தத்துக்கு விதித்தபடி முயற்சி செய்வையாயின் நடக்க வேண்டியபடி நடக்குமென்று தேவகுரு இந்திரனுக்குக் கூறியருளினர்.

சுலோகம் - (ருo)

நான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கமலீயாயைநமஃ.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

* தைத்யசைன்னிய பராஜயம்.

ஓ ஜனமேஜயனே! இந்திரன் பிரகஸ்பதி சொன்னவார்த்தை யையக்கேட்டு என்னையனே! தேவரீர் கூறியவெல்லாம் சுகம். அவை ராஜ்யம் கீர்த்திமுதலியவற்றை வெறுத்தவனுக்கேயாம். யான் அவைகளெல்லாங் கொண்டிருக்கத்தக்க அகங்காரத்தை யுடையவனு யிருக்கின்றபொழுது எனதென்னும் மமகாரத்தைவிட்டு எவ்வண்ணம் நான்வாழ அறிவேன்?

சந்நியாசமாகிய நான்காவது ஆச்சிரமமுடையார்க்குத் தேவரீர் கூறியபடி ஞானம் பூஷணம். அந்தணர்களுக்குச் சந்தோஷமாகிய திருப்தி பூஷணம். ஐஸ்வர்யாதிகளை விரும்பிய க்ஷத்திரியருக்குச் சத்ருசங்காரம் பூஷணம். சங்காரமென்கிற பிரயத்தனத்தைவிட்ட க்ஷத்திரியனைப் பிரயத்தின மாத்திரமுள்ள பலஹீனன் அதிசுலபமாய் வென்றுவிடுவான். ஆகலான் பிரயத்தனமில்லாதவனை அறிவிற் சிறியாருங் கொண்டாட மாட்டார். ஓ ஆசிரியரே! முன்னர் பிரயத்தினமொன்றினாலல்லவா துவஷ்டாவின் குமாரனாகிய விசுவன் நமுச்சி பலன் என்கிற அசுரர்கள் கொல்லப்பட்டனர். அதுபோலவே இந்த மகிஷாசுரனையுங் கொல்லல்வேண்டும். தேவரீர் கூறியபடி நடக்கவேண்டியது எதுவோ அது நடப்பதாயிருந்தாலும் எனக்கு உத்தமமாகிய வச்சிராயுதமா யிருக்கவேண்டியவர் தேவாசாரியராகிய நீர்தான். எனக்குச் சகாயமா யிருக்கவேண்டியவர் விஷ்ணுமூர்த்திதான். அதற்கு

* அசுரர்கள் தோல்வியடைதல்.

மேல் எனக்கு நாசம்வராவண்ணம் காக்கவேண்டியவர் உமாபதிதா னென்று சொல்லிவிட்டு ஓ சுவாமிகாள்! இப்பொழுது "ரக்ஷோக்னம்" என்னும் வேதபாகத்தை என்பொருட்டுப் பாராயணஞ் செய்வீராக. நான் சேனைகளை ஆயுத்தப்படுத்துகிறேனென்றனன். அப்பொழுது புன்னகையோடு கூறுகின்றார்:—ஓ தேவராசனே! இவ்விஷயத்தில் உனக்கு ஜயமாவது அபஜயமாவது ஒன்றுவருமென்று நிச்சயமாகச் சொல்லுவதற்குச் சந்தேகமாயிருக்கிறது. அதனால் நானுன்னை யுத்தத்துக்குப்போகவுஞ் சொல்லமாட்டேன். தடுக்கவுமாட்டேன். சுகமோ துக்கமோ ஒன்றுண்டாகப்போகிறது. எது உண்டானபோதினும் உனக்குச் சிறிதும் தூஷணமுண்டாகமாட்டாது. வரப்போகிறதாகிய சுகமுந் துக்கமும் என்னால் தெரிந்துகொள்வதற்கு முடியாது. ஓ இந்திரனே! எனக்கு என்மனைவியினால் நேரிட்டதுன்பத்தை நீ அறிவாயல்லவா! அந்தோ! எனக்கு மாணுக்கனாயும் சிநேகனாயுமிருந்த சந்திரன்றானே என்மனைவியைக் கொண்டுபோயினான். அதனால் எனக்கு எல்லாச் சுகங்களும் போகும்படியான துக்கமுண்டாயிற்றல்லவா! யான் எல்லா வுலகங்களிலும் புத்திமானென்று பிரசித்தியா யிருக்கின்றவனல்லவா? புத்தியிற் சிறந்தவனாகிய நான் புத்தியில் அற்பர்களைப்போல் இப்பெண் காமநெறியில் நிற்பவள், இவ்வாண்மகன் காமநெறியிற் செல்பவன் என்றறியாமற் போயினனே! காமநெறியில் நிற்கும் பெண்ணலமுடையார் தன்மகளென்றும் தன் சகோதரனென்றும் இவர்போலும் ஏனைய முறையுடையார் இவரென்றும் பாராளென்பதையும், அதுபோலவே காமநெறியிற் செல்லும் ஆண்மகன் தாய் இவளென்றும், தாய்முறை யுடையார் இவரென்றும் சகோதரி இவளென்றும் அம்முறையுடையார் இவரென்றும் உணராரென்பதையும் நானறிந்துகொள்ளுவது ஓர்கஷ்டமா? தன்மனையாளை அயல்மனையினோக்கும் மதியிலியைப்போல் மதியின்பால் என்மனையாளைப் பார்க்கலாயினனே! அம்மதியின்பால் மதிகெட்ட அம்மாதினழகை மீண்டும் மதிக்கலாயினனே! என்மதியெல்லாம் இவ்வாறு போனவழி தெரியாமற்போயிற்றே! ஆகையால் இவையெல்லாம் ஊழின்வகையென்றறிவாய். அறிவுடையார் ஒவ்வொரு காரியசித்திகளும் ஊழின்வகையென்றேமதித்து அறிவின்வழி நிற்பரன்றி அவ்வூழ்வகை யான்வரும் சுகதுக்கங்களினில்லார். ஓ வச்சிரதரனே! இந்த அவசரத்தில் ஜயாபஜயங்களை நீ எண்ணவும் வேண்டாம். நீஎன்னை எண்ணிச்சொல்லவுஞ்

கேட்கவேண்டாம். உபாயங்களை மாத்திரம் நீயும் எண்ணலாம் நானும் எண்ணிச் சொல்லலாமென்றனர். ஆசிரியர் சொல்லியபொழுது இந்திரன் அவையெல்லாம் நீதியான உண்மையென்றெண்ணி அவரை அழைத்துக்கொண்டு பிரமதேவனிடஞ் சென்று அவரைச் சரணடைந்து கூறுகின்றான்:—ஓ தேவசிரேஷ்டரே! மகிஷன் எனது ஆட்சியாயுள்ள சுவர்க்கத்தைத்தான் அபகரிக்கும் எண்ணமுடையவனு யநேகவிதமான பிரயத்தினங்களைச் செய்து வருகின்றான். அவனுடைய சைனியங்களோ யுத்தஞ்செய்வதிலும் அதற்குவேண்டிய பராக்கிரமத்திலும் பராக்கிரமத்தைக் காட்டற்குரிய யுத்தவிச்சையிலும் சிறந்தவர்கள். ஆகையினால் நான் மிகவும்பயந்தவனாய்த் தேவரீருடைய சமீபத்தை யடைந்தேன். நீர் என்னினுஞ் சிறந்த அறிவுடையவர். அவ்வக்காலத்துவரும் துன்பங்களைப் போக்குதற்குரிய உபாயங்களெல்லாம் நன்றாயறிவீர் நீர்தான் எனக்குச்சகாயம் அவசியஞ்செய்ய வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனன்.

பிரமதேவன் இந்திரன்விண்ணப்பத்தைக்கேட்டு இரக்கங்கொண்டவனுக் கூறுகின்றான்:—ஓ இந்திரா! நாமனைவரும் சீக்கிரமாய்க் கைலாசத்துக்குப் போகவேண்டும். நமக்கெல்லாம் தலைவராயுள்ளவர் உருத்திரமூர்த்தி. அவருடைய அனுக்கிரகத்தை நாம் முன்னர்ப் பெற வேண்டும். அவருடைய அனுக்கிரகத்தைப் பெற்ற பின்னர் திருமாலிடத்திற் போவோம். அவர் அசுரர்களிடத்தில் போர்செய்யும் பலத்தையும் வகையையு முடையவர். ஆகையால் அவரையுங் கலந்து நாம் செய்யத்தகுவனவாகிய காரியத்தை முன்னரெண்ணிப் பின்னர்த் துணிவோம். ஏனெனின் "செய்யத்தக்கன வல்லவற்றைச் செய்தலானும், செய்யத்தக்கனவற்றைச் செய்யாமையானும் கெடும்" என்று நீதிநூல் கூறுகின்றது. செய்யத்தக்கன அல்லவாவன எவையெனின்! பெரியமுயற்சியா யுள்ளனவும் அதுசெய்தாற் பயனில்லனவும் அது சிறிதாயினவும் ஐயமாயினவும் பின் றுயர்விளைப்பனவுமென இவை. இதன்பொருள் என்னையோவெனின்? ஒரு பெரியமுயற்சியைச் செய்யவெண்ணுங்கால் அம்முயற்சியின் றுயர்விளைவிப்பனவோ அல்லவோ வென் றெண்ணல்வேண்டும் அதனை எண்ணிய பின்னர் துயர்விளைவிப்பன வாயினும் அது பயனுள்ளனவோ இல்லனவோ வென்றுணர்தல்வேண்டும், பயனுளவாயின் பெரிதோ சிறிதோவென்று அதனை மதித்தல்வேண்டும், அம்மதிப்பில் அது பெரிதன்றிச் சிறிதெனவெ

ளிப்படின் அதுகிடைப்பதிற் சந்தேக மூளதென்பதும் இலதென்பதும் தெளிதல்வேண்டும். இம்முறையாக எண்ணுதலினும் உணர்தலினும் மதித்தலினும் தெளிதலினும் தன்னறிவைச் செலுத்தி ஒரு முயற்சியைத் துணிவதொழிந்து தன்னறிவை அவற்றிற் செலுத்தாது செய்யத்துணிவதுவே தகாதன. செய்யத்தக்கன தன்னறிவை அவற்றிற்செலுத்திச் செய்யத்துணிவதுவே செய்யத்தக்கன. ஆகவே செய்யத்தக்கன வல்லவற்றைச் செய்பவனும், செய்யத் தக்கனவற்றைச் செய்யாதவனும், அறிவு ஆண்மை பெருமை யென்னு மூன்றினையும் அற்றவனுய்ப் பகைவர்க் கெளியவனுவான். ஓ வச்சிரதரனே! நான் கூறியபடி சக்கரதரனேடு கலந்து நமக்கும் பகைவர்க்கும் உளவாகக் காணப்படும் வலி காலம் இடன் என்கிற விவற்றுன் அறியவேண்டுந திறங்களெல்லாம் முழுவது மெண்ணிப் பகைவர்மேல் போர்க்கெழுவோம். அவ்வண்ணம் எழுவோமாயின் நாம் எய்தற்கரிய பொருள் ஒன்றுமில்லை. இவ்வண்ணத்தை எண்ணுது சில சாகசவித்தைகளைக் காட்டுவோர் கஷ்டத்தைப் பெற்றும். பெறத்தகும் பயனையும் பெருதொழிவரென்று அறிவித்தனன். பிரமதேவன் அறிவிக்கவே இந்திரன் அதற்குச் சம்மதித்துத் தன்னேடொத்தவரான இயமன் முதலிய ஏழு திக்பதிகளையும் அழைத்துக்கொண்டு பிரமனுடன் ஸ்ரீகயிலாயத்துக்குச் சென்று ஸ்ரீகண்டருத்திர மூர்த்தியைக்கண்டு வணங்கிப் போற்றி அவரருள்பெற்று விடைகொண்டு வைகுண்டத்துக்குப் போய் இலக்குமிநாதரைக் கண்டு வணங்கிப் புகழ்ந்து மகிஷாசுரனல் நேர்ந்திருக்குந் துன்பங்களெல்லாம் எடுத்துக்கூறினன்.

வைகுண்டநாதர் இந்திரனுடைய துயரத்தைக்கேட்டு யாவரையும் பார்த்து நீங்கள் துயருறவேண்டாம். யான் காக்குங் கடவுளல்லவா! வெல்லக்கூடாத அந்தமகிஷனை யான்வென்று விடுகிறேன். நீங்கள் யாவரும் யுத்தத்துக்குப் புறப்படுங்க ளென்றனர். அதுகேட்ட இந்திரன் பிரமன் முதலாயினுரைப் பார்த்து நாமனைவரும் வாகனரூடராய்ப் புறப்படுவோமென்று சொல்ல அவ்வாறே அவரவரும் அவரவருக்குரிய ஊர்திகளி லேறிக்கொண்டு கணேசப்பெருமானையும் அறுமுகப்பெருமானையும் எண்ணி விஷ்ணுசகிதமாய் இந்திரனுடன் புறப்பட்டனர். தேவர்களுடைய போர்வரவைப் பராக்கிரமத்தோடு எதிர்ப்பார்த்திருக்கும் அசுரசைனியங்க ளறிந்து எதிர்ப்பட்டுச் சென்று பாணம் கத்தி பிராசம் முசலம் கோடாலி கதை பட்டசம் சூலம்

சக்கரம் சக்தி தோமரம் முத்கரம் பிண்டிபாலம் கலப்பை என்றெண்ணப்பட்ட ஆயுதவகைகளைப் பிரயோகஞ் செய்யுமுறையாகப் பிரயோகஞ்செய்து போர்புரியத் தொடங்கினர். அமரசைனியங்களும் அசுரர்விடும் ஆயுதவகைகளையேவிட்டு ஒருவரையொருவர் வெட்டியும் முட்டியும் குத்தியும் அடித்தும் பிடித்தும் பிளந்தும் வரும்பொழுது மகிஷாசுரனுடைய சேனாபதியாகிய சக்ஷுரன்என்னும் மஹாபலிஷ்டனாகிய வீரன் இந்திரனை எதிர்த்து ஐந்துபாணங்களை விட்டடித்தான். இந்திரன் அவன் விட்டபாணங்களைத் தன் பாணங்களைவிட்டுத் துணித்து ஓரர்த்தசந்திர பாணமெடுத்து அவன்மார்பி லடித்தான். அவ்வடியால் அவன் மூர்ச்சையடைந்து தானேறிவந்த யானையின் மேல் விழுந்தான். அதுகண்ட இந்திரன் அந்த யானையின் துதிக்கை முறிந்துபோம்படி வச்சிராயுதத்தால் மோதியடிக்கவே அந்தயானை இனி நாமிங்கிருப்போமானால் நாம் சாவதோடு நமது மத்தகத்தின் மேல் வீழ்ந்துகிடக்கும் சேனாபதியும் சாக வருமென்றெண்ணி ஓட்டமாயோடி சேனைகளுக்குள் மறைந்துபோயிற்று. அதனை மகிஷாசுரன் கண்டு சேனாபதியைக்கடிந்து கோபத்தோடு பிடாலனென்னுஞ் சேனாபதியைப்பார்த்து ஓ வீரா! நீபோய் மதகர்வங் கொண்டிருக்கிற அந்த இந்திரனையும் அவனுடன் வந்திருக்கிற வருணன் முதலாயினாரையும் துவம்சப்படுத்திச் சீக்கிரத்தில் என்பக்கல் வந்து சேருவாயென்றேவினன். பிடாலனுந் தன்னை மகிஷாசுரன் மதித்தானென்று மதகர்வங்கொண்டு ஓர்மதங்கொண்ட யானையின்மேலேறி இந்திரனை எதிர்த்து வரும்போது அவ்விந்திரன் கஜாரூடனாய் வருகின்ற பிடாலனைப் பார்த்து உனக்கும் பீடைபிடித்ததோ வாவா உன்னையும் முன்போன சக்ஷுரனோடு சேர்த்து விடுகிறேனென்று அதிதீக்ஷண்ணியமான பாணங்களை விட்டான். பிடாலன் சொற்களும் பாணங்களும் தீக்ஷண்ணியமாய் வருதலைக்கண்டு அவற்றினுந் தீக்ஷண்ணியமுடைய சில பாணங்களால் அப்பாணங்களை முறித்துத்தள்ளி இந்திரன்மேல் ஐம்பது பாணங்களை விட்டனன். அப்பாணங்களைக் கண்ட இந்திரன் இந்தப்பாணங்கள் எனக்கைம்பதா! ஐந்தன்றோ! இவ்வைந்தும் எனக்கு அஞ்சவேண்டியவைகளேயன்றி இவைகட்கு நானஞ்சேனென்று ஓர்பாணத்தைவிட்டு அவைகளைப் பொடியாக்கி ஓர்கதையை எடுத்து அவனூர்ந்துவந்த யானையின்மேல் மோதினான். அந்தயானை முன் மொத்துண்டுபோன யானைக்குப் பின் துணையாகப் போவதற்கு எத்த

னப்படுங் குறிப்பைப் பிடாலன் பார்த்து இது நன்றாயிருந்ததென்று அதன்மீதிருந்தபடியே ஓர் தேரின்மேற் பாய்ந்து ஓ இந்திரா! முன் யானையோடு போனவனைப்போல் என்னை நினைக்கவேண்டாம் இதோ என் வல்லபத்தைப் பார்ப்பாயென்று பாணங்களைச் சோனைமாரிபோற் பொழிந்தான். அவன்பொழியும் சரவேகங்களைப் பார்த்துச் சிறிது அஞ்சினவனாய்த் தன்மகனாகிய சயந்தனைத் தனக்கு முன்னாக வைத்துக்கொண்டு போர்செய்யத் தொடங்கினன். சயந்தன தன்தந்தை தன்னை முன்னாகக் கொண்டனனாதலால் தான்வாளா விருத்தல் அழகன்றென்று அதிகுஞ்சரமாகிய ஐந்துபாணங்களை யெடுத்து மகிஷாசுரன் மார்பிலடித்தனன். அவ்வடியால் அவன் மூர்ச்சையடைந்து ரதத்தில்வீழ, சாரதி இனி இங்கிருப்போமாயின் பிராணஹானியுண்டாமென்று ரதத்தை யுத்தகளத்தினின்றுந் திருப்பினான். இரதந் திரும்புதலைக்கண்ட அசுரசேனைக ளெல்லாம் ஓவென் றலரியோடத் தலைப்பட்டன. அமரசேனைகள் நமக்கு வெற்றியுண்டாயிற்றென்று ஆனந்தக்களிப்படைந்தன. தேவவாத்தியங்கள் முழங்கின. முனிவர் இந்திரனைப் புகழ்ந்தனர். அரம்பை முதலாயினோர் அப்போரை அபிநயம்பிடித்து நடனமாடினர். இந்த ஆடம்பர கோஷங்களைக்கேட்ட மகிஷாசுரன் கோபதோஷங்கொண்டு தாமிரனென்னும் சேனாபதியைத் தூண்டினான். அவன் எண்ணிறந்த சரவருஷங்களைத் தூண்டிக்கொண்டே செல்ல இயமனும் வருணனும் அவனை எதிர்த்துக் கட்கம் முசலம் சக்தி கோடாலி என்னும் இவ்வாயுதங்களால் கோரமான யுத்தஞ்செய்துப் பின் இயமன் தனது தண்டாயுதத்தால் மோதியடித்தான். தாமிரன் மஹாபலிஷ்டனாகையால் அவ்வடிக் கசங்காது கொடூரமான பலவகைப் பாணங்களைவிட்டு இந்திராதியரை ஹதஞ் செய்தனன். அவர்கள் ஹதமாய்ப்போகாது மதமுடையவர்களாய் அசுரர்களை எதிர்த்து ஒருவரையும் விடாதடித்து ஓடிப்போகாதீர்கள் நில்லுங்கள் நில்லுங்களென்று மடக்கி மடக்கி யடித்துத் தாமிரனை மூர்ச்சையடையும்படி மொத்தினர். அசுரசைனியங்கள் இனித் தாமிரன் பிழைப்பதரிதென்று ஓவென்று கூச்சலிட்டோடின.

சுலோகம் - (௫௭.)

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கலாவத்யைநமஃ.

ஆறம் அத்தியாயம்.

தேவதானவ யுத்தம்.

வியாசர் ஜனமேஜயனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார். ஓ அரசனே: தாமிரன் பிழைப்ப தரிதென்ற கூச்சலை மகிஷன் கேட்டுக் கூறுகின்றான்:—அந்தோ! இது நன்றாயிருந்தது. யஜ்ஞஞ்செய்யுங் காலங்களில் அவரவர்க்குவரும் சிற்சில பாகங்களாகிய மாமிசங்களைச் சிறுவாயாற் றின்னுகின்றவர்களாகிய இந்திரன்முதலிய சிற்றினத்தார்க்கு நம்மினத்தார்களை மூர்ச்சை செய்விக்கும்படியான பராக்கிரம முண்டானதும், ஓயாது எக்காலங்களிலும் வேண்டியாங்குப் பெரும்பாகமாகப் பல மாமிசங்களைப் பெருவாயாற் றின்பவர்களாகிய நம் பேரினத்தவர்களுக்கு மூர்ச்சை யடையும்படியான துராக்கிரம முண்டானதும் மிக நன்றாயிருக்கின்றதென்று வீராவேசங்கொண்டு தேவக்கூட்டங்களை இன்றேயொழித்து விடுகிறேனென்று வேகமாய்ப்போய் இந்திரனை யோர்பெருங்கதைகொண்டு தோளின்மேலடிக்க அவன் தனது வச்சிராயுதத்தால் அக்கதையைப் பொடிப்பொடியாய்ப் போக்க மகிஷன் வாளாயுதத்தை வீச இந்திரனும் வாளாயுதத்தை வீச இவ்வண்ணம் பலபலவாயுதங்களை இருவரும் மாறிமாறிவிட்டுப் பெரும்போர் செய்தனர். மகிஷாசுரன் இந்திரன் தன்னோடு சமமாகப் போர்செய்து வருதலைப்பொறாது ஓர் மாயவெண்ணத்தை யெண்ணிச் சர்வலோகங்களையும் துவம்சஞ் செய்யத்தக்கதாயும் சித்திகளிலவல்ல ருஷிகளெல்லாம் பிரமிக்கத்தக்க மோகத்தைச் செய்வதாயுமுள்ள சாம்பரீ என்பதைச் சிந்தித்து மாயையை விளைவித்தனன்.

அந்த மஹா மோஹச்செய்கையால் மகிஷாசுரனைப் போலும் உருவத்திலும் பராக்கிரமத்திலுஞ் சிறந்த அளவற்ற அசுர கணங்கள் தோன்றி நாற்புறங்களிலுஞ் சூழ்ந்துவளைந்து அசுரகணங்களை அடிக்கத்தலைப்பட்டனர். அம்மாயவல்லபத்தை இந்திரன்பார்த்து ஆச்சரியமுற்றுப் போர்செய்யவேண்டுமென்னும் ஆண்தன்மையுமற்று அக்னி இயமன் வருணன் குபேரன் சூரியன் சந்திரன் என்னுமிவர்களோடு ஏனையரையும் கூட்டிக்கொண்டு நடுக்கமுற்று வோட்டமாயெங்கு நில்லாதோடி அசுரகணங்கள் காணக்கூடாத ஓரிடத்தினின்று விஷ்ணு

மூர்த்தியை நினைத்தனன். அவர் சக்கராயுதபாணியாய்க் கருடாரூடராய் எதிரேவந்து அபயந்தந்து மகிஷாசுரன் மாயையைப் பார்த்து சக்கிராயுதத்தைவிட்டு அதனொளியால் அம்மாயையும அம்மாயையாலுண்டான மாயவசுரர்களையும் பாழ்படுத்தவே தேவர்களெல்லாம் முன்போல் வந்துசூழ்ந்தனர். யாவருஞ் சூழ்ந்ததைக்கண்ட மகிஷாசுரன் பரிகமென்னும் ஆயுதமெடுத்து யாவரையுந் துறத்தத்தொடங்கினன். அப்பொழுது மகிஷன் சக்ஷுரன் உக்கிரன் உக்கிரவீரியன் யுத்தகாமன் அஸிலோமன் திரிநேத்திரன் பாஷ்கலன் அந்தகனென்பவர் தேவர்களை நாமே வெல்லவேண்டுமென்கிற மனவூக்க முடையவர்களாய்த் தநுர்ப்பாணிகளாய் ரதாரூடர்களாய் ஏனைய யுத்தசந்நாகங்களெல்லா முடையவர்களாய்க் கன்றுக் குட்டிகளைச் சூழ்ந்த செந்நாய்களைப்போலுந் தேவர்களைச்சூழ்ந்து போர்செய்யத் தொடங்கினர். அமரரும் போரிற்கலந்தனர். அவருள் அந்தக னென்பவன் விஷ்ணுமூர்த்தியை எதிர்த்து மிகவுங் கூர்மையாய் விடத்திற் றோய்ந்ததாயுள்ள ஐந்துபாணங்களை யெடுத்துத் தநுசிற் பூட்டிவிடுத்தான். அதனை ஹரியானவர் அறுத்துவிட்டார். மீளவும் ஐந்துபாணங்களை விட்டான். அவைகளும் அவரால் அற்றுப்போயின. போகவே கத்தி சக்கிரம் முசலம் கதைமுதலிய பலவாயுதங்களை மாறிமாறிப் பிரயோகஞ் செய்து ஐம்பதுநாள் யுத்தஞ்செய்தனர். இவரைப்போலவே இந்திரனும் புஷ்கலனும், அக்னிதேவனும் மகிஷாசுரனும், இயமனும் திரிநேத்திரனும், வருணதேவனும் அஸிலோமனும், நிதிபதியாகிய குபேரனும் சக்ஷுரனும், இவ்வண்ணம் இருவரிருவராக வெதிர்ந்து போர்செய்து வந்தனர். விஷ்ணுமூர்த்தியை எதிர்த்த அந்தகன் அவரூர்தியாகிய கருடனையடிக்க அவனடிபட்டுப் பெருமூச்செறியும்போது விஷ்ணுமூர்த்தி அவனைத்தேற்றி ஓடிப்போகாமல் நிறுத்தத் தனது சார்ங்கத்தை வளைத்துப் பாணங்களைச் சந்தித்துவிட அந்தகன் அப்பாணங்களெல்லாம் பொடியாய்ப் போகும்படிசெய்து ஐம்பது பாணங்களெடுத்து அவர்மேலேவினன். அவர் சுதாசனமென்னுந் தனது சக்கரத்தைப் பிரயோகஞ் செய்ய அதை அந்தகன் தனது சக்கரத்தினால் தடுத்துக் கர்ச்சித்தனன். அந்த கர்ச்சனையைக்கேட்ட சுரரெல்லாம் ஏங்கினர். அசுரரெல்லாம் ஓங்கினர். விஷ்ணுமூர்த்தி தேவரேக்கத்தைக் கண்டு கவுமோதகி என்னுங் கதையை எடுத்து அந்தகனைத் துறத்தித் தலைமேலடிக்கவே அவன் மூர்ச்சையாய் விழுந்தனன். அது

கண்ட மகிஷன் விஷ்ணுமூர்த்தியின்மேல் மிக்க கோபங்கொண்டு இவனைமிரட்டி யோட்டலாமென்றெண்ணி சமீபித்தபோது அவர் அவன் வருங் குறிப்புணர்ந்தவராய் வில்லைக் குணத்தொனிசெய்து பாண வருஷங்களைப் பொழிந்தனர். அவனப்பாணங்களைத் தன்பாணங்களா லொழித்தனன். இவ்வாறு ஒருவர்க்கொருவர் சமயுத்தஞ்செய்து பின்னர் அசுரன் பரிகமென்னும் ஆயுதத்தை எடுத்தோச்சித் தலையிலடித்தனன். விஷ்ணுமூர்த்தி அவ்வடியால் மூர்ச்சித்துப்போகக் கருடன் உடனே தூக்கிக்கொண்டு ஓடிப்போயினன். தேவரெல்லாம் இனி என்செய்யப் போகிறோமென்று கூக்குரலிட்டுப் புலம்பிக்கொண்டிருக்குங்கால் கடாவாகிய மகிஷன் தனதுகொம்பைத் திருப்பிக்கொண்டு அவர்கள்மேற் பாய்ந்துகுத்திக் கடாவின் முழக்கத்தைக் காட்டி யுருமியுருத்துப்பார்த்து மலைகளைக் கொம்புகளாற் குத்திக் குத்தி மேலே வீசிவருங்கால் திருமால்முதலாயினர் அவன்வீசும் மலைகளைப் பொடிப் பொடியாய்ப் போக்க அசுரன் மீளாக்கோபமுடையவனாய் மலைகளைக் கொம்புகளாற் குத்தியெடுத்தும் வாலாற் சுழற்றியெடுத்தும் ஓயாது வீசிவரவே விஷ்ணுமூர்த்தியும் உக்கிரங்கொண்டு சக்கிராயுதத்தைச் சுழற்றிச்சுழற்றி அவைகளைப்பொடிப்பொடியாக்கி அவனையும்மோதியடித்து மூர்ச்சித்து விழும்படிச் செய்தனர். ஓர் க்ஷணத்துக்குள் அவன் மூர்ச்சை தெளிந்து ஒருபெரிய பர்வதம்போல் மாநுடவுருவமெடுத்து ஒருபெரிய கதையைத்தாங்கி மேகம்போலுங் கர்ஜித்து அதிவேகமாய் வந்தனன். திருமால் அசுரன்செய்துவருங் கர்ஜனையைக் கழுதையின் கூச்சலென்று யாவரும் நகைக்கும் வண்ணம் தமது சங்கத்தை எடுத்தூதினர். அந்தச் சங்கத்துவனி அவனது துவனியைப் பங்கப்படுத்திப் பங்கப்படாத அசுரர்களையும் நங்கப்படுத்தி அதுகாறும் பங்கப்பட்டிருந்த அமரர் மனம் பொங்கப்பெற்று வந்து சூழச்செய்தது. சுலோகம் - (ருஙு)

ஆறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கமலாக்ஷியை நம:

ஏழாம் அத்தியாயம்

தேவானும் யுத்தாத்பலாயனம்.

ஓ ஜனமேஜயனே! மாநுடவடிவங்கொண்ட மகிஷாசுரன் தன்னுடைய சைனியங்களெல்லாம் மங்கியிருப்பதும் தேவசைனியங்க

ளெல்லாம் பொங்கி யிருப்பதுங்கண்டுபொருது போர்முகங்கொண்டு சிங்கரூபனுய்க் கர்ஜித்து முகமண்டலத்தைச் சூழ்ந்த ரோமங்களைச் சிலிர்த்துக் கைகளைவிரித்து நீண்டிருக்கிற நகங்களால் சிலதேவர்களைப் புரண்டியும் சிலரைக் கடித்தும் ஓர் பாய்ச்சல்பாய்ந்து விஷ்ணுமூர்த்தியையும் அவரது ஊர்தியாகிய கருடனையும் நகங்களினுற் புரண்டியும் எங்கும் உதிர வெள்ளமாக்கிப்பின்னர் மார்பில் கையாலோங்கி யறைந்தனன். விஷ்ணுமூர்த்தி இனி இவனோடு போர்புரிவதேதென்று பறவைமீதேறிப் பரந்து பரமபதம போயினர். அன்னவாகனன் அன்னத்தைத்தேடி அதன்மீதேறித் தன்னண்டம் போய்ச்சேர்ந்தனன். ஏனைய இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலகரெல்லாம் சற்றிருந்து போர்புரிந்து பார்ப்போமென்று ஆயுதபாணிகளாய் எதிர்த்தனர். அவர்களைக்கண்டசிங்கனுகியமகிஷன் இந்த அல்பமானவர்களைநாம் சிங்கரூபமாகவிருந்தா கொல்லவேண்டும் இவர்களுக்கு நமது கடாவடிவமேபோதுமென்று முன்போல் மகிஷவடிவமெடுத்து கொம்புகளாலும் வாலாலும் பெரியபர்வதங்களைப் பெயர்த்துப் பெயர்த்து அவர்கள்மேல் மோதிமோதித் துறத்தியும் கொம்புகளாற் குத்தியும் ஓட்டஅமரரெல்லாம் அவனோட்டியஓட்டத்தை நலமென்றெண்ணித் திரும்பிப்பாராது தங்கடங்கள் திக்குகளிற் போயொளித்தனர்.

மகிஷாசுரன் ஆடுமாடுகளை மிரட்டி யோட்டுவதைப் போல்அமரரை யோட்டி ஐராவதத்தை யோடிப்போகவொட்டாமல் மடக்கி அதன் மேலேறிக்கொண்டு இனி இந்திரலோகத்திலுள்ள உச்சைஸ்ரவ மென்கிற குதிரை கற்பகவிருக்ஷ முதலிய இந்திர செல்வங்களைக் கொள்ளைகொள்வோமென்றெண்ணி அங்குசென்று இந்திரனில்லாமையைக் கண்டு ஓ அசுரர்களே! இந்திரனுக்கு இவ்வுலக வாழ்வு போயிற்று அவ்வாழ்வு நமக்கு வந்துவிட்டது. இனிநாமேவாழ்வோமென்று சொல்லி இந்திர சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து தனக்குரிய மந்திரிப் பிரதானிகளை அந்தந்த ஸ்தானங்களி லிருக்கச்செய்து வாழ்ந்திருந்தனன்.

ஓ பூபாலனே! இவன் வாழ்வு இங்ஙனமிருக்க, வாழ்வைவிரும்பிய வானவரெல்லாம் தாழ்வுறு தரணியில் மேவுறு மலைகளிற்புக்குத் தத்தம் விதியைநொந்து நந்தமக்கு அவ்விண்ணுலக வாழ்வில்லா தொழிந்ததுபோல் மண்ணுலக வாழ்வுமொழிந்து மலைமுழையில்வா

ழும் வாழ்க்கையுளதாயிற்றே இது பாவமன்றோவென்று அம்மலை முழைகளில் மறைந்து வாழ்ந்து வந்தனர். ஓ சந்திரவம்ச திலகனே! "வாழ்வாவதுமாயம் இது மண்ணாவது திண்ணம்" என்றாற்போல வாழ்வற்று மண்ணிலும் மலையிலும் வாழ்ந்த தேவர்கள் சின்னாள் கழித்துப் பிரமலோகஞ்சென்று வேதவேதாந்தங்களில் வல்ல அறிவிற் சிறந்த மரீசிமுதலிய பெரியோரெல்லாஞ் சூழ்ந்திருக்கப் பதுமாசனனாய் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவனைப் பணிந்தெழுந்து கின்னரர் கந்தருவர் சித்தர் சாரணரென் றெண்ணப்பட்டவரோடு தோத்திரஞ் செய்ய சமீபத்திலே நின்று ஓ கமலோத்பவனே! கமலாசனனே! கலாவல்லி நாதனே! நீர் மகிஷனுடைய யுத்தகளத்தினின்றும் வந்தபின்னர் எங்களுடைய கதி இன்னதென்றறிந்தீரா? யாங்கள் படும்பாட்டை இப்படியும் எண்ணா தொழிவாரு முண்டா! ஏன்கருணைசெய்யா தொழிந்திருக்கின்றீர்? யாங்கள் என்ன செய்திருக்கின்றோம்? தந்தையாயுள்ளான் தனயர்கள் குற்றமேசெய்யுங் குணமுடையராயினும் அவர்கள் மீதன்புற்று அவர்களுக்கு வேண்டியசுகஞ்செய்வதற்று அவர்கள் துன்பநிலையி லிருக்கப்பார்ப்பனோ? நீர் எங்கட்குத் தந்தையா யுள்ளவரல்லவா? எங்களுலகவின்பம் பகைவன்வசமாயிற்று. அவன் செய்யுந் துன்பங்கள் எங்கள் வசமாயிற்று. அந்தணர்கள் கொடுக்கப்பட்ட அவிர்ப்பாகங்கள் அவர்கள் கொள்ளப்பட்டவ ராயினர். நாங்கள் தள்ளப்பட்டவ ராயினோம். அவர்கள் கற்பகமலர் சூடவும் காமதேனுவின்பா லுண்ணவு மாயினர். நாங்கள் சூடாதொழியவும் உண்ணாதொழியவு மாயினோம். நீரே இன்னமும் அவனடைந்திருக்கும் சுகபோகங்களையும் நாங்களடைந்திருக்கும் துக்கரோகங்களையும் உம்முடைய ஞானநோக்கால் அறியற்பாலதேயன்றி எங்களால் இப்பொழுது சொல்லிமுடியுமோ! மகிஷனும் அவனினத்தவரும் உலவாதவிடமில்லை. நாங்களெங்கே உலாவுவது. எங்களைப் பாவத் தொழிலிற் சிறந்தவரும் துன்மார்க்கச்செயலிற் றலைவருமான அவர்கள் எங்களைப் பார்ப்பாராயின் பக்ஷிக்கும் பக்ஷணமாவமே யன்றி வேறென்னாவோம். ஆகையால் நாங்கள் வெளிவருதற்கின்றி மலைமுழைகளே கதியாகக்கொண்டு வாழ்கின்றனம். இத்துன்பம் நீக்கும் வகை எதுவோ அதனைச்சொல்லும் அதனை விரைவிற் செய்யும். நாங்கள் உமதடைக்கலம். இப்பொழுது சிலதூதரை அங்கங்கும் ஏவி அகப்படுந் தேவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் அவர்களைப் படுத்

தம்பாடுகளை இன்னவெனச் சொல்லிமுடியா. இந்தச் சமயத்தில் எங்களை காக்காமற் போவீராயின் அசுரரென்னுங் காட்டுத்தீயால் தகிக்கப்பட்டிருக்கிற நாங்கள் அன்புள்ளவராயும் இரக்ஷகராயும் ஆதியாயும் சிருட்டி கர்த்தாவாயுமுள்ள வேறெந்தச் சிருட்டி கர்த்தாவைத் தேடுவோம்? யாரை யடைபப்போவோம்? எங்கட்கு யாருளாரென்று பிரார்த்திக்கவே, பிரமதேவன் அவர்கள் ஏக்கமுற்றுச் செய்யுந் தோத்திரங்களையும் வாட்டமுற்றிருக்கும் முகங்களையும் அஞ்சலியாகக் கூப்பியிருக்குங் கரங்களையும் பார்த்து மிகவும் மனமிரக்கமுடையவனாய் இவர்களுடைய பீடையைப் போக்கும்வகை நம்மிடத்திலில்லையே என்று தன்னுள்ளே எண்ணி வெளியே அவர்களுக் கப்பொழுதே சுகத்தை விளைவிக்கின்றவன்போன்று கூறுகின்றான்:—

ஓ தேவர்காள்! யான்சொல்லும் உபாயத்தைக் கேளுங்கள். மகிஷாசுரன் வரத்திலும் பலத்திலும் சைநியத்திலும் மாயையிலும் அஸ்திர சஸ்திரங்களிலும் இன்னம்மிகுந்தனவாகிய வெல்லாவற்றிலு மிகுந்தவன். அவனை வெல்லவாவது வெல்லும் உபாயங்களையாவது யோசித்துச் சொல்ல நானொருவனே போதுமானவனாவனா? நீவிரே யோசித்துப் பார்மின்கள். நாமனைவரும் முன்போல் ஸ்ரீகயிலாயத்துக்குப் போய் (துக்கங்களைப் போக்கடிக்கத் தக்கவர் தாமென்பது தோன்ற) ருத்திரனென்னும் நாமத்தைப் படைத்த பெருமானைச் சரண்புகுந்து, அவனது திருவருளைப் பெற்றுப் பின்னர் விஷ்ணு மூர்த்தியினிடம் போய் (நமக்கியலும் வினையையும், அதற்கறிய வேண்டுவதாய வலியையும் அறிந்து, அதன்கண் மனமொழி மெய்களை எப்பொழுதும் வைத்துப் பகைமேற் செல்லுவோர்க்கு முடியாத பொருள் இல்லை என்று தருமநூல் கூறுகின்றதனால்) இவையெல்லாம் எண்ணித் துணிவோம். (இவ்வாறெண்ணித் துணியாது சிலவெண்ணித் துணிவோமாயின் அம்முயற்சி யான்வரும்பயன் பழுதாம் என்றுங் கூறுகின்றதனால்) ஓ தேவர்காள்! அந்த மகிஷன் ஸ்திரீயால் மரணமடையத் தக்கவனாயிருப்பதனை நாமெண்ணித் திண்ணியராய்த் துணிவோமென்றனன். அமரர்கள் அயனுடைய வார்த்தைகளைக்கேட்டு அப்படியே செய்வோமென்று கைலாயத்துக் கேகினர். இவர் வரவையறிந்த பெருமானார் அந்தப்புரத்தைவிட்டு வெளியேவந்து யாவர்க்கும் எளிமையாய்க் காட்சி கொடுத்துநிற்ப, பிரமனாதியர் மகிழ்ந்து அடிபணிந்து ஓ மஹாதேவனே! இங்ஙனங் காட்சிதந்த எளிமையை எந்நாளும் மறந்து பாழ்படோம், எங்கட்கென்றுங் கருணையே புரிந்தருளல்

வேண்டுமென்று புகழ்ந்து பணியும்பொழுது அவர்களுக்கு மேலிட்டிருக்கும் துக்கம் நீங்கும்படி தமதருகே வந்திருக்கச்செய்து கருணையோடு வந்தகாரணம் என்னென்று வினவினர்.

பிரமதேவன் அடிபணிந்துகூறுகிறான்:-ஓ சர்வஜ்ஞரே! நீர் அறியாதனவு முளவோ! ஆயினுங் கட்டளை யிட்டவாறு கூறுகிறேன். சுவர்க்கவாசிகளாகிய இவரெல்லாம் மகிஷாசுரனால் மிகவும் பயந்தவர்களாய்த் திகைப்பட்டு மலைமுழைகளில் மறைந்து வசித்து வருகின்றனர். அவ்வாசம் அறிவிற் பெரிய பெரியோர்கட்கும் அறிவிற் சிறிய விலங்கினங்கட்கும் சுகத்தை விளைவிக்குமே யன்றி பெரியோர்பாலும் விலங்கின்பாலும் சேரப்பெறாது சிலபொழுது நிற்கவல்ல சிற்றின்பத்தை விரும்பிப் பலபொழுது பலதுன்ப மனுபவித்தற்குரியாராகிய இவர்க்கு அதுசுகத்தை விளைவிக்குமா! இவர்கள் படும்பாடு சொல்லி முடியுமா. இவர்களுக்கு யாகத்தில் வரத்தக்கனவாகிய அவிர்ப்பாகங்களையும் அந்த அசுரர்களே கொள்ளுகின்றனர். இவர்களுக்கு வசிக்குமிடத்தோடு உணவும்போயிற்று. இந்திரன் முதலியோர் திக்தேவதைகளா யிருந்தும் இவர்களுக்குத் திக்கு ஒருதெய்வமுங் காணேம். இனித் திக்காகவேண்டியவர் திகந்த மூர்த்தியாகிய தேவரீரே ஆகையால் உம்மையே சரணமடைந்தனர். தேவரீருடைய கிருபை அவர்களுக் குண்டாக வேண்டுமென்றே யானும் அழைத்துக்கொண்டுவந்து அடிபணிந்தேன் அருள்புரிக. ஹேசம்போ! சங்கரா! தேவேசா! இவர்கள் விதி எவ்வண்ண மிருக்கின்றதோ அவ்வண்ணம் அருள்புரிக. யாவராலுந் தியானிக்கப்பட்ட தியானப்பொருளானவரே! தேவரீர் தான் யாவரையும் பரிக்கத்தக்க அபாரசக்தியுடையவர்; அருள்புரிக, அருள்புரிகவென்று பலமுறையும் பணிந்து பிரார்த்திப்பவே வேண்டியாங் கருள்புரியவல்ல பெருமானார் புன்னகைபுரும்பி ஓ வாணிகேள்வனே! நீ தானே மகிஷனுக்கு வரங்கொடுத்துத் தேவர்களுக்குத் துன்பத்தை விளைவித்தனை. இப்பொழுது நீயும் அவர்களோடு துன்பப்படுகின்றவன்போற் காட்டி அதற்கு வழிதேடுகின்றனை. என்னைக் கேட்பானேன். நீயும் ஒரு கர்த்தாவென்று பேருடையவனன்றோ? உன்னிடத்தில் வரம்பெற்ற அவன் உனக்கிப்பொழுது வேண்டும்வரங்கள் கொடுக்குங் கடவுளாக இருக்கின்றவன்போல் காண்கின்றதே? உனக்கு அவனிடத்தில் போகமுடியாதோ! ஸ்திரீயினால் மரண மென்

தேவரீர் எங்கட்கு எப்பொழுதஞ் சகாயஞ்செய்பவராதலால் இப்பொழுதும் அவன் மரணமடையும்வகை ஏதுமேவா அதனைச்செய்யும் அதனைச் சொல்லுமென்றனர்.

மதுசூதனர் கூறுகின்றனர்:—யான் செய்யத்தக்கதும் நீங்கள் செய்யத்தக்கதும் ஒன்றுமில்லை. நாமனைவரும் செய்யவேண்டிய வெல்லாஞ் செய்தாயின. நம்முடைய சக்திகளெல்லாம் இவ்வளவுதான். அவை நன்ருய்விளங்கின. இனி நம்மிடத்திலிருந்து சிருட்டி திதிசங்காரங்களைச் செய்வதாகிய அதிகாரசக்திகளும் ஏனையோரிடத்திலிருந்து ஏனைய ஏவற்றொழில்களைச்செய்யும் சக்திகளும் ஒன்ருய்த் திரண்டு ஒருருவாகித்தோன்றுமாஞல் அந்தச் சத்திசமூகமாகிய ஸ்திரீதான் அந்ததுஷ்டனைக் கொல்லத்தக்க ஆற்றலுடையவள். அவளைத்தான் பிரமதேவனுஞ் சொன்னதென்றறிமின். இனி அவள்வருகையை நாமனைவரும் எதிர்பார்த்திருத்தல்வேண்டும். அந்தச்சத்தி நாம்காணும் எந்தப்பொருளிடத்திருந்து தோன்றினுந் தோன்றுவாள். நாம் காணக்கூடாத பொருளிடத்திருந்து தோன்றினுந் தோன்றுவள். இவ்விரண்டிடமன்றி நம்மிடத்திருந்து தோன்றினுந்தோன்றுவள். எல்லாவிடமும் அவளிடமே. அவள்சொரூபம் தேஜோரூபம். அந்தத் தேஜோரூபந்தான் நம்மிடங்களில் அத்வைதமாய்க் கலந்து பிரகாசிக்கின்றன. அங்ஙனமிருக்கும் தேஜோசக்தி நாம் எண்ணுவனவாகிய இவையெல்லாம் அறியாதா! அது நம்பால் கருணைகூர்ந்து வெளிப்படுமாயின் நாம் வீணேதாங்கி யிருப்பனவாகிய நம்முடைய ஆயுதங்களெல்லாம் அச்சத்திபாலே கொடுத்து விடுவோம். அவை சத்தியற்ற நம்மிடத்திருந்து ஆவதென்ன! அவையெல்லாம் சத்தியுடையாரிடத் திருந்தாலல்லவோ பயன்படும். இனி அவளைத் தியானிப்போம். ஓ தேவர்களே! நாமனைவரும் தியானிப்பதனுலும் பயனில்லை. நம்மிடத்திலுள்ள சத்தி வெளிப்பட்டுவரும்படிச் சங்கற்பிக்கவேண்டியவர் சத்திநாதராகிய சங்கரரே ஆகலான் அவர் நமக்கு வெளிப்பட்டுவருவாராயின் அச்சத்தியும் வெளிப்பட்டு வருவாள், அவள் வருவாளாயின் அந்த அசுரனுகியகடா மாள்வானென்பதில் யாதோரையமுமில்லை யென்றனர். நாராயணர் அவ்வாறு கூறும்பொழுது அவருக்குப் பரமானவராகிய ஹரர் வெளிப்பட்டுவந்தனர். அமரரெல்லாம் ஹரஹரவென்று போற்றிநிற்பச் சர்வதேவதா வியாபினி

யாகிய மஹாசக்தியானவள் தனித்தனி ஒவ்வொரு தேவர்களிடத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு அகண்ட தேஜோரூபியாய்த் தெரிசனந் தந்தனள். தேவரெல்லாந் தொழவந்த அப்பராசக்தியின் சொரூபத்தைக் கூறுகின்றேன் அன்பனே கேட்பாயாக:—

பிரமதேவனுடைய முகத்தினின்றுந் தோன்றிய தேஜோராசியானது ரக்தவர்ண முடைத்தாய், பத்மராகம் போன்ற பிரகாசமுடைத்தாய் சிதோஷ்ணங்கலந்த காந்தியுடைத்தாய்ப் பிரகாசித்தது. விஷ்ணு மூர்த்தியினுடைய சரீரத்தினின்றுந் தோன்றிய தேஜோராசியானது சுவேதவர்ணமாய் சத்துவகுணத்தை யுடைத்தானதாய்ப் பிரகாசித்தது. சிவமூர்த்தியினுடைய திருமேனியி னின்றுந் தோன்றிய தேஜோராசியானது அவ்விருவருடைய தேஜசினுஞ் சிறந்து அற்புதமான வெண்ணிற முடைத்தாய், இமையா நாட்டத்தானுங் காணக்கூடாத ஒளியுடைத்தாய் மகிஷாசுரனுக்குப் பயத்தை விளைவிப்பதாய், கோரரூபிகளாகிய அசுரக்கூட்டங்கட்கு அச்சத்தை விளைவிப்பதாகிய மஹா கோரரூப முடைத்தாய், எல்லாருருவத்தினும் மேலோங்கி விளங்கும் பேருருவுடைத்தாய், அன்பர்கட்குக் காணுந்தோறும் ஆச்சரியத்தை விளைவிப்பதாய், அசுரருடைய தாமச கிருத்தியங்களைப் போக்கவல்ல தமோகுணத்தை மேற்கொண்டதாய்ப் பிரகாசித்தது. இந்திரனுடைய சரீரத்தினின்றுந் தோன்றிய தேஜோராசியானது எண்ணக்கூடாத சித்திரரூப முடைத்தாய், சர்வகுண சம்பன்னமாய்ப் பிரகாசித்தது. ஏனைய திக்குப்பாலகரினின்றுந் தோன்றிய தேஜோராசிகளானவை பல கிரணசமூகங்களாய் ஜ்வாலைகள் விட்டுப் பிரகாசித்தன.

இவ்வண்ணம் தேஜோராசியாய் ஆவிர்ப்பவித்த ஒளிப்பிழம்பை பிரமனாதியர் தெரிசனஞ் செய்துகொண்டிருக்குங் காலத்தில் அவ்வொளிப் பிழம்பினின்றும் வெள்ளிய வொளிவீசும் முகமண்டல முடையவளாயும், கிருஷ்ணவர்ணமுள்ள திருக்கண்களுடையவளாயும், பவளம்போன்ற அதரங்களுடையவளாயும், பதினெட்டாயுதங்களோடு கூடிய பதினெட்டுத் திருக்கரங்களுடையவளாயும், அது வொழிந்த எண்ணிறந்த திருக்கரங்களுடையவளாயும், சர்வாபரணலங்கிருதையாயும், சர்வசம்பத்கரியாயும், சத்துவமுதலிய மும்மைக் குணங்களோடு மும்மை நிறமுடையவளாயும், பிரபஞ்சமோஹினியாயும் நித்திய சவுந்தரியமுடையவளாயும், காணுந்தோறும் பல

அற்புதக் காட்சிகளை விளைவிக்கின்றவளாயும், மனோக்யையாயும், ஒப்பற்ற தேவி தோன்றியருளினள் என்றனர்.

இவ்வண்ணம் வியாசமுனிவர் கூறி வந்தபொழுது ஜனமேஜய மஹாராஜன் வினவுகின்றான்:—ஓ கிருஷ்ண த்வைபாயனரே! தேவரீர் தேவியினுடைய சொரூபத்தைக்கூறி வந்தவராயினும், அச்சோதி சொரூபத்தின் அங்கபேத விவரணங்களை எனக்கு விளங்கச் சொன்னீரல்லை. நீர் பிரமன் முதலாயினரிடத்துத் தோன்றிய ஒளிகளைத் தனித்தனி சொல்லி வந்தீரே யல்லது இன்னாரின்னாரொளி இன்னின்ன அங்கங்களாயிற் றென்றுசொன்னீரா? அதனை விளங்கச் சொல்லும். அதனைக் கேட்கவேண்டுமென்னும் ஆவல் எனக்கு அதிகரித்திருக்கின்றது. அது எனக்கு கேட்குந்தோறும் அமிர்தமுண்ணுவதுபோலுமிருக்கின்றது. இதுபோலும் எனக்குத்திருப்தியைவிளைவிப்பது மற்றொன்றில்லை. ஆகலான் அத்தேவியினது அற்புதசரித்திரத்தைச் சொல்லி யருளுமென வேண்டினன்.

வியாசமுனிவர் மகிழ்ந்தவராய் அவனுக்கானந்த முண்டாகும் வண்ணம் ஓ குருகுலசிரேஷ்டனே! தேவியினுடைய உண்மைச்சொரூபத்தை எடுத்துச் சொல்ல முக்குணமூர்த்திகளாகிய மும்மைத்தேவராலு முடியாதென்றால்யான் சொல்லுந்தரமுடையவனா! யாமெல்லாங் காணுமாறு காட்டுந்திருமேனியின் சொரூபச்சிறப்பைமாத்திரம் ஒருவாறு உன்னிஷ்டப்படி என்னறிவில் விளங்கும் வகை யளவாகச் சொல்லுகிறேனென்று கூறுகின்றார்:—தனக்கென்றோருருவமில்லாநித்தியையாகியதேவியானவள் சர்வதேவஸ்வரூபிணியாயுள்ளவள். அவள் நாடகநடிப்பானொருவன் ஓர்சபையின்கண் சபையார்களிக்குமாறு பலவுருவங்கொள்வதுபோல் தேவகாரிய சித்தியின்பொருட்டு ஒருருவாயும் அநேகவுருவங்களாயு மாகின்றாள். அதுவேயுமன்றி உலகிலுள்ள சர்வான்மாக்களுடைய ஆகாமிய கர்மானுசாரமாக அவரவர்க்குத்தக்கவாறு அனுக்கிரகஞ் செய்வாள். நிர்க்குணையாகிய தான் சகுணையாயநேகவுருவமாகின்றனள். இம்முறையான் அவள் திருமேனி கொள்ளுங்கால் அந்தந்தச் சகுணரூபங்கட்கேற்பப் பிரவிர்த்திபரமான பல நாமங்களும், அந்தந்தச் சகுணங்கட்கு நிவிர்த்திபரமான பலநிர்க்குண நாமங்களு முண்டாகின்றன. இப்பொழுது மகிஷாசுரனுடைய சங்கார நிமித்தங்கொண்ட சோதியாகிய திருமேனியின் வகை என்னை

போவெனின்! திருமுகம் சங்கருடைய தேஜோராசிகள், மேகநிற மாயும் நீண்டதாயும நுனி சுருட்டையாயும் மனோரம்யமாயுமுள்ள கேசங்கள் - யமனுடைய தேஜோராசிகள், கருமையாயும் சிவப்பாயும் வெண்மையாயுமுள்ள மூன்று நேத்திரங்கள் - அக்கினியினுடைய தேஜோராசிகள், மன்மதனுடைய விற்போலும் வளைந்து கருத்து அழகிய புருவங்கள் சந்தியாதேவியினுடைய தேஜோராசிகள், எள்ளின் பூப்போல் குவிந்திருக்கிறமூக்கு - குபேரனுடைய தேஜோராசிகள். சமமான வரிசையுடைத்தாயும் அழுக்கடையாது ஒளிவீசுவதாயும் குருக்கத்திமலர்போல்அழகுடையதாயுமுள்ள தந்தவரிசைகள் பிரமனுடைய தேஜோராசிகள். கீழுதடு அருணனுடைய தேஜோராசிகள்.மேலுதடு-முருகக்கடவுளுடைய தேஜோராசிகள்.மூங்கில்போன்ற பதினெண்புஜங்கள் - விஷ்ணுவினுடைய தேஜோராசிகள். செந்நிறமுள்ள நகங்கள் - அஷ்டவசுக்களுடைய தேஜோரசிகள். ஸ்தனகும்பங்கள் - சந்திரனுடைய தேஜோராசிகள். திரிரேகையோடு கூடிய இடை - இந்திரனுடைய தேஜோராசிகள். துடைகளும் முழங்கால்களும் - வருணனுடைய தேஜோராசிகள். பிருஷ்டபாகங்கள் - பூதேவியினுடைய தேஜோராசிகள். நிதம்பம் - விபுலனுடைய தேஜோராசிகள். இவ்வண்ணம் யாவரிடத்தும் வாழ்ந்திருந்த தேஜோராசிகளெல்லாம் சர்வாவயவங்களாகத் திருமேனிகொண்ட தேவியைத் தேவர்கள் தெரிசித்து ஆனந்தமடைந்திருக்குங்கால் அந்தத் தேவர்களுடைய ஆயுதங்களிலிருந்து தேஜோராசிகளெல்லாம் வெளிப்பட்டன. அவைகளைத் திருமால்கண்டு !ஓ தேவர்காள்! இத்தேஜோராசிகளும் தேவியினுடைய சத்திசொரூபங்களே யாகலான் அவ்வம்பிகையினிடத்திலேயே கொடுத்துத் தாங்கும்படிச் செய்து நாம் கண்டுகளிக்கவேண்டும் கொடுங்களென்று சொல்ல ஒவ்வொருவரும் அவரவராயுதங்களைத் தேவியினிடத்திற் கொடுத்து பணிந்து நின்றனர்.

சுலோகம் - (எசு.)

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கருணாம்ருதஸாகராயைநம:.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

* தேவ்யா: ஆயுதாதிப்ராப்தி:

ஓ ஜனமேஜயனே! தேவர்களனைவரும் ஆயுதங்களைத் தேவிக்குக் கொடுத்தார்களென்று சொன்னேனன்றோ? அந்தவகையையுஞ் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக என்று வியாசர் கூறுகிறார்:—

சங்கரர் - அசுரத் துவம்சமாயும் சுரபயஹரமாயும் சுகதரகரமாயும் பிரகாசிக்கின்ற சூலாயுதத்தையும், விஷ்ணுமூர்த்தி - அசுரருடைய சிரங்களை அதிக விரைவில் அறுக்கவல்ல ஆயிரம் ரேகைகளாய்ப் பிரகாசிக்கவல்ல அரிய சக்கராயுதத்தையும், வருணதேவன் - திவ்யகோஷமுடைய சங்கத்தையும், அக்னிதேவன் - அசுரவேகத்தையடக்கவல்ல சதக்னி என்னும் ஆயுதத்தையும், வாயுதேவன்-பாணங்கள் நிறைந்திருக்கிற தூணீரத்தையும், ஒருவராலும் வளைக்கக் கூடாததாயும் பார்ப்போர்க்குப் பயங்கரத்தைக் கொடுப்பதாயுமுள்ள அற்புதமாகிய தனுசையும், இந்திரன் - குரூரமுள்ள வச்சிராயுதத்தையும், இயமன் - யாவர்க்கும் மரணம் விளைவிக்கும் தண்டாயுதத்தையும், பிரமதேவன் - கங்கையால் நிறையப்பெற்ற கமண்டலத்தையும், வருணன் - பாசத்தையும், மனோகரமாகிய தாமரை மலர்மாலையையும், குபேரன் - மதுவினால் நிறையப்பெற்ற சுவர்ன பாத்திரத்தையும், இவரெல்லாங் கொடுத்தபின்னர் துவஷ்டா-நூறுமணிகளொலிக்கும் கவுமோதகியை (கதாயுதத்தை)யும், பேதிக்கக்கூடாத வச்சிர கவசத்தையும், அநேகவிதமான அஸ்திரங்களையும், பாதங்களிலணியத்தக்க நூபுராதி ஆபரணங்களையும், சூரியன் - தனது காந்திகளையும், விசுவகர்மா - கங்கணங்களையும், நவரத்னமயமாயுள்ள தோள் வளைகளையும், கூர்மையாகிய பரசாயுதத்தையுங் கொடுத்தனர். திருப்பாற்கடல் - நூதனமாயும் அதிநுட்பமாயுமுள்ள உத்தரீயம் அந்தரீயமென்கிற வஸ்திர துவயங்களையும், நிர்மலமாயும் அழகாயுமுள்ள முத்தாரமுதலிய ஆரவகைகளையும், கோடிசூரியப் பிரகாசமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற சடபில்லையும், கம்மலாகிய காதணியையும், மஹா சமுத்

* தேவி ஆயுதமுதலியவற்றைப் பெற்றது.

திரம் தென்கடலாகிய ரத்தினாகரம் இந்த யிரண்டு கடல்கள் கண்டிகை வகைகளையும், மோதிர வகைகளையும், மலைபரையன் - இரத்னக் குப்பைகளையும் பொன்மயமான சிங்கவாகனத்தையும், ஐராவதம்-நல்ல துவனியோடுங்கூடிய மணியையுங் கொடுத்தன. தேவருங் கடல் முதலியனவுங் கொடுத்தனவாகிய ஆயுதவகைகளேயும் ஆபரணாதி மாலை வகைகளையும் அன்புடன் ஏற்றவளாய் இமவான்றந்த சிங்கவாகனத்தின் மேல்ஆரோகணித்து அமரரெல்லாங்கண்டுகளித்து ஆனந்தக்கூத்தாட அற்புதக்காட்சி கொடுத்தனள். அவ்வரிய காட்சியைக் கண்ட தேவரெல்லாம்,

* "எங்கட்கு கலியாணம் (மங்களத்தைச்) செய்வாய், சத்துருக்களால் நாசமடைந்திருக்கிற எங்களை ரக்ஷிப்பாய், தனக்குவாய்த்திருக்கும் பிரகாசமான பெருமையினால் மதங்கொண்டு மஹா பலிஷ்டனாயிருக்கிற மகிஷனைச் சங்காரஞ்செய்வாய், நினைத்தவண்ணம் பல பலவுருவங்க ளெடுக்கப்பெற்றிருக்கும் வரத்தின்பலத்தினால் அநேக மாயாவுருவங்களெடுத்துச் சகலதேவர்களையும் துக்கத்துக்குள்ளாக்கித் தனக்கு நிகரில்லை என்று கர்வித்திருக்கிற அவன் ஸ்திரீயினால் மரணமடைவானென்கிற விதியிருக்கின்றமையால் அந்தத் துஷ்டனை நீ கொன்றுவிடுவாய், பக்தவத்சலே! நீ பொருத்தியே சகலதேவர்கட்கும் புகலிடமாயுள்ளவள்; எங்கட்கு இப்பொழுது மகிஷனாலுண்டாயிருக்கும் பெருந்துன்பத்தைப் போக்குவாய், உன்னை ஒரு முறையன்றிப் பன்முறையும் நமஸ்கரிக்கின்றோம்," என்று வணங்கிப்பிரார்த்தித்தனர்.

தேவி அவ்விண்ணப்பங்களைக் கேட்டுமகிழ்ந்து புன்னகை செய்துதேவர்களைக் கருணையுடன்நோக்கி ஓ அண்டர்களே! அறிவாகிய செல்வத்தைப்பெற்றுப் பெறத்தக்கபொருளாகிய செல்வத்தைப் பெறாத வற்பனைப் அந்தமகிஷ னிருக்கின்றமையால் அவனடைந்தி

---

* நமஶ்ஶிவாயை கல்யாண்யை ஶாந்தியை புஷ்ட்யை நமோநம:
பகவத்யை நமோதேவ்யை ருத்ராண்யை ஸததம்நம:.
காளராத்ரை ததாம்பாயை இந்திராண்யைதே நமோநம:
வித்யை புத்யை ததாவிருத்யை வைஷ்ணவ்யைதே நமோநம:.
பிருதிவ்யாம் யாஸ்திதா பிருத்வா நஜ்ஞாதா பிரிதிவீஞ்சயா
அந்தஸ்திதாய மயதி வந்தேதா மீஸ்வரீம் பராம்.
மாயாயாம் யாஸ்திதா ஜ்ஞாதா மாயயா நசதா மஜாம்
அந்தஸ்திதா பிரேரயதி பிரேரயித்ரீம் நமஶ்ஶிவாம்.

ருக்கும் மதகர்வமுதலிய வற்றோடு அவனொழிந்துபோவதிற் சந்தேக முண்டோ, எல்லாப்புகழுக்கும் எல்லாப் புண்ணியங்கட்குந்துணைக் காரணமாகிய செல்வத்தைக் காக்கவல்ல பெருங்காவலாகும் அறிவென்பது. அதனை இழந்தவன் வேறான எத்தன்மையான பெருங் காவல்களையுடையவனாயினும் அவையெல்லாம் என்செய்யும். அவை அச்செல்வத்தைக் காக்குமோ! அறிவென்கிற காவலிழந்தவன் செல்வமிழந்தவனேயாவன், அதனோடு புகழ்புண்ணிய முதலியயாவு மிழந்தவனுமாவன், யாவராலும் எள்ளப்படுவனு மாவன், அவன் இன்மைஎன்கிற ஒன்றையே உடையவனாவன், அறிவென்கிற ஒன்றையுடையவன் எல்லாமுடையவனாவன். ஓ அறிஞர்களே! நீங்களவனால் அடைந்திருக்கும் துன்பங்கட்கு ஒருசிறிதும் அஞ்சவேண்டாம். அவன் வாழ்வெல்லாங் கூத்தாட்டவையின் கண்ணே கூடியகூட்டம்போற் போய்விடும். அறத்தைவிட்டு அகங்காரத்தையும் செங்கோன்மையை விட்டுக் கொடுங்கோன் முறைமையுங் கைக்கொண்டிருக்கிற அந்தமகிஷாசுரனை நான் சங்கரிக்கின்றேன். இனிக்கவலையை விட்டொழிவீர். தவநிலையைக் கைக்கொள்வீர். "ஒன்னார்த்தெறலும் உவந்தாரையாக்கலும் எண்ணிற்றவத்தான்வரும்" என்றனுக்கிரகஞ்செய்து உலக மாதாவாகிய தேவி பிரவஞ்ச வாழ்க்கையைச் சற்று எண்ணி நகைத்தனள். என்னையெனின்? இவ்வுலகினர் தோற்றமுடையனவாகிய பொருள்கள் நிலையுதலிலவென் றுணராது நிலையுதலுடையவென்றுணரும் புல்லறிவுடையவராய்க் கூத்தாட்டவைக்கண்ணே குழாங்கள் கூத்தாட்டுக்காரணமாக வருதல்போலும் அக்காரணம்போயவழித் தாமும் போமாறுபோலும் நல்லவினைகாரணமாக வருவதும் அக்காரணம் போயவழித்தானும் போவதுமா யுள்ளது செல்வமென்பதென் றுணராதலும், அச்செல்வத்தை யனுபவித்தற் கிடமாயுள்ள இவ்வுடம்பும் அருவமாகிய காலமென்னும் ஒன்றின் வழித்தாய்நின்று சூரியன் முதலிய அளவைகளான் அக்காலம்அறுபட்டுப் போயவழித்தானும்போவதுமாயுள்ளதென்ப துணராமலும், போதல்வருதலாகிய அச்செயலும் காலநீட்டிப்பின்றி நெருநலுளனாயினானொருவன் அவனே இன்றில்லையாயினானென்னும் செயலை மிகுதியாகவுள்ளதென்பதுணராமலும் போகின்றார்களல்லவா இது வல்லவோ பெரிய ஆச்சரிய மென்றும், இந்த அயனரி முதலிய இந்திராதியரும் இங்ஙனங் கூறிவந்த இயல்பினையுடையனவாகிய பொருட்செல்வத்தையும்

உடம்பினையுமே பலமுறையும் வேண்டி வேண்டிப் பெற்று இந்த மகிஷாசுரனல் அந்த விரண்டிற்கும் இடையூறுக ளுண்டாக இப்பொழுது துன்பப் படுகின்றார்க ளல்லவா இதுவல்லவோ பிரமைஎன்றும், துன்பமானது இவ்வண்ணம் இவர்களிடத்தில் வந்து இவர்களெண்ணிய இன்பத்தைத் தடுத்தும் இன்னமும் துன்பத்தால் தடைபடும் இன்பத்தையே விரும்புகின்றார்க ளல்லவா இதுவல்லவோ அஞ்ஞானமென்றும், இந்தத் தேவர்கள் இவ்வாறான துன்பப்பட அந்த மகிஷனுக்கு அளவிறந்த செல்வத்தையும் அகங்கார மமகாரங்களையுங் கொடுத்ததுகாலமல்லவா இதுவல்லவோ ஈஸ்வரனுயுள்ளதென்றும் இவ்வண்ணம் அம்பிகையானவள் உலகியலும் உயிரியலும் சிறிதே திருவுள்ளத்தெண்ணி நகைத்தவாளாய்ப் பின்தேவர்களுடைய காரியத்தை யெண்ணி மகிஷாசுரன் முதலிய அசுரரெல்லாம் மேககர்ஜனையைக் கேட்ட சர்ப்பங்களைப்போல் இருந்தாங்கழிவெய்துமாறு அட்டகாசஞ்செய்து கர்ஜனை செய்தனள். அதனுல் பரந்த பூமியும் மலைகளும் விரிந்திருக்குங் கடல்களும் மேரு முதலிய பெரிய மலைகளும் எண் திக்குகளும் அசைந்து நடுங்கின. இந்த நடுக்கத்தைக் கண்ட அசுரரெல்லாம் அந்தோ! அந்தோ ! என்றலறி மகிஷாசுரனிடத்தி லோடினர். அவனுமதிசயித்து இச்செய்கை செய்தார் யாவர்! இப்போரோசை யாவரோசை ! என்று சந்தேகித்துக் கோபத்துடன் தூதர்களைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான்:— ஒ தூதர்களே இப்போராலியாகிய பேரொலி செய்தவர் யாவர்? அவரெத்திறத்தவர்? அவரெங்குள்ளார்?என்பனவற்றைநன்றாய்நீங்களறிந்துவருவதுமன்றி மிகவுக்கிரமாயும் கர்ன கடூரமாயுமிருக்கிற இந்தவொலியைச் செய்தவன் எவனுயிருந்தபோதினும், அன்றி நம்மினத்தவராகிய அசுரரில் ஒருவனுயிருந்த போதினும் நம்பகைவராகிய தேவரில் ஒருவனுயிருந்த போதிலும், அந்தத் துராத்மாவாகிய அவனைக் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டு என்னிடம் வாருங்கள். நாம் அஞ்சும் வண்ணம் பேரொலியோடு கர்ஜனைசெய்த அம்மதகர்வ முடையவனை நான் கொன்றுவிடுகிறேன். எனக்கஞ்சாது இப்பேரொலி செய்தானுகையால் அவனறிவுடையவனு? ஆயுளுள்ளவனு? அவன் அற்பவறிவும் அற்பவாயுளும் உள்ளவனுவன். அவனுக்கு மரணம் நெருங்கிவிட்டது. அவனைத் தேவரிலொருவ னென்று எண்ணலாமெனின் அவர்கள் ! என்னல் பயமடைந்து கண்களுக்கும் புலப்படாமல் மலை

முழையில் வசிப்பவ ராயினர். ஆகலான் அவர்கள் இது செய்யார். அசுரர்களிலொருவனுயிருக்கலாமென் றெண்ணலாமெனின் அவர்கள் எனக்குப் பகைவர்களு மன்று என்னுடைய சுவாதீனத்தி லில்லாதவர்களுமன்று ஆகலான் அவர்களும் இது செய்யார். இவ்வொலி செய்தவனுடைய அறிவை யெண்ணுந்தோறு மெனக் காச்சரியத்தை விளைவிக்கின்றது. இவன் செய்த வொலியால் நான் ஏதாவது அஞ்சுவேனென்ரு? அன்றி எனனேடுபோர்செய்துவெல்லலாமென்ரு அந்தோ இப்படியுமொரு வீணுன காரியத்தையுஞ் செய்வானு? பாவம்! பாவம்!! இவனைப் போலும் மூடன் ஒருவனிருப்பானு? ஓ தூதர்களே! அந்தத் துரஹங்கார முடையவனை அதிசீக்கிரத்தில் பிடித்து வாருங்கள். நான் அவனைக் கொல்வது நிச்சயமென்று சொல்லி யனுப்ப அந்தத் தூதர்கள் கர்ஜனை தோன்றிய விடத்துக்கு நேரே சென்றபொழுது அவ்விடத்தில் தேஜோரூபியா யெழுந்தருளியிருந்த தேவியைக் கண்டு திக்பிரமைகொண்டுஉருண்டுபுரண்டுதிரண்டுஓடிவந்துமகிஷனைக்கண்டு கூறுகின்றூர்கள்.— ஓ மகாராஜனே! நாங்களென்னவென்று சொல்லுவோம். நீர் கேட்ட கர்ஜனை தேவாசுரர்களால் உண்டானதன்று; அது செய்தவள் ஒரு ஸ்திரீ ஐயா! ஆனல அந்த ஸ்திரீயைப் போலும் நாங்களும் கண்டிருப்போமென் றெண்ணினுலுங் கண்டிருக்க மாட்டோம் நீரும் கண்டிருக்கமாட்டீர் இது நிச்சயம். அவளைப் பார்த்து நீயாரென்று கேட்பதற்கும் எங்கட்கு நாவெழாமற் போயிற்று. நின்று காணலாமென்ருலோ அதிவுக்கிரமா யிருக்கின்ருள். அவள் கொண்டிருக்கின்ற கோபத்துக் களவேயில்லை. பதினெட்டுக் கைகளோடுங் கூடியிருக்கின்ருள். ஒருகையேனும் சும்மாயிருந்ததில்லை. எல்லாக் கைகளும் பதினெட்டுவிதமான ஆயுதங்களோடுங் கூடியிருக்கின்றன. திருமேனியினெளியோ பன்னிரண்டு சூரியர்களும் பின்னிடும்படியான அகண்டசோதியை வீசுகின்றது. அவள் பூண்டிருக்கின்ற ஆபரணங்களோ அந்த அகண்டசோதியினின்றும் பாய்கின்ற கிரணசமூகங்கள்போல் கிரணங்களை வீசுகின்றன. அந்தஆபரணங்களைத் தாங்கப்பெற்றஅவயவங்களோ அவ்வொளிகளினுள்ளே ஊடுருவி அவைகளை விளக்கஞ் செய்வனவாகக்காணப்படுகின்றன. இவையாவும் உடைத்தா யிருக்கின்ற உருவத்தினுடைய யவ்வனமோ பாலப்பருவத்தி னின்றும் வந்ததாகவும், இனி கௌமாரத்தையடையத்தக்கதாகவுங்காணப்படவில்லை. அவளுடைய

யவ்வனத்தின் வண்ணம் எவ்வண்ணத்தின் வண்ணமோ அது அறியப் படவில்லை. அவ்வழகி! ஒருபான பாத்திரத்தை வைத்திருக்கின்றாள். அதனைத் தேவர்களுக்குக் காட்டி ஓ தேவர்காள்! இந்தப் பாத்திரத் திற்றான் அசுரர்களைக் கொன்று அவர்களுதிர வெள்ளத்தை முகந்து என்னுடைய பரிவாரங்களாயுள்ள சாகினி டாகினியாதிகள் மதுபா னம்போலுண்ண வைத்திருக்கின்றேன் என்கின்றாள். தேவர்களதைக் கேட்டு ஆகாயத்திலிருந்தவண்ணம் ஆனந்த பரவசங் கொண்டு எங்க ளன்னையே! எங்களுடையசத்ருவாகிய மகிஷாசுரனை வெற்றிகொள்ள வேண்டும். அவன் இதுகாறும் தோல்வியென்பது அறியான். நீ எங்களை ரக்ஷிக்கவந்தவளாகையால் அவனைப் பக்ஷிக்க வந்தவளென்பதிற் சந் தேகமில்லை. ஆயினும் நீ எழுந்தருளி வந்தும் இன்னமும் அவனுயி ரோடிருக்கின்றானாகையாலெங்கட்கு மனம் பொறுக்கவில்லையென்று உனது கொடுமைகளை எடுத்தெடுத்துப்பலவாறாகக் கூறுகின்றனர். அவளோ உமதுபேரைச் சொல்லும்போதெல்லாம் தனது நன்முகத் தை துன்முகமாகக் காட்டுகின்றாள். அதன் காரணமென்னையோ அறி யோம். ஓ மஹாசூரனே! இப்பொழுது அவளுடைய வீர பராக்கிரமத் தைச்சொல்லுவோமா! அவளுடைய பராக்கிரமத்தைக் கண்டுஆனந்த மடைகின்ற அண்டர்களுடைய ஆரவாரத்தைச் சொல்லுவோமா! அவள் தாங்கி யிருக்கும் ஆயுதங்களுடைய பிரதாபங்களைச் சொல்லு வோமா! இவையெல்லாம் ஒருவாறு சொல்லக் கூடுமானாலும் அவ ளுடைய அடங்காத பேரழகையும் அங்க விசேஷங்களையும் எங்க ளால் ஒருபொழுதுஞ் சொல்லக் கூடுமோ கூடா! அம்மம்ம! அவளை யாள்கின்ற கணவன் எப்படியனோ! எவ்வண்ணத்தனோ! எந்நிறத் தனோ! எவ்விறைவனோ! ஒருவனுளனாயினும் அவன் இவளை ஆள் வனோ! அவனை இவள் ஆள்வளோ! அறியோம் இந்தச்சமயம் ஒருவ னாலும் ஆளப்பட்டவளாகக்காணப்படவில்லை. பெண்ணுருவாயிருந்து ஆண்தன்மையைப் படைத்திருக்கின்ற அவளை நீர்காணப் பெறுவீரா யின் அவளோடுநீர் போரைக்காணமாட்டீர் அவள் ஏரை (அழகைத்) தான் காணவல்லீர். அதுவுங் காணவல்லீரோ! வல்லரல்லீரோ! அவளோ உம்மிடத்தில் போரையே காணவல்லவள். அவளோ இளை யாள். அவள் ஒருசிங்கத்தை ஊர்தியாகக்கொண்டிருக்கின்றாள். ஐயா அது உம்மை அங்குள்ளார் சூரனென்று சொல்லும்பொழுது அவன் கடாவல்லவோ அவனெப்படிச் சூரனாவான்? அகதோ! அந்தக் கடா வுக்குமேல் பராக்கிரமமுள்ள மிருகங்களெத்தனை யிருக்கின்றன. அவைகளைக்கண்டால் நீங்களென்னசொல்லுவீர்களோ அறியேன். அந்தக்கடா இங்கு என்முன்னேயும் வருமா நான்சிங்கமல்லவா! என்னை யானைகள்கனவிற்காணுமாயின் இறக்குமென்றால் இந்தக்கடா

என்முன்வருமாயின் உயிர்பெற்றிருக்குமா! அதனை நீங்களே சொல் லுங்களென்று உறுத்துப்பார்க்கின்றது. அதன் பராக்கிரமமும் சொல்லுக்கடங்காது. இந்தச்சிங்கத்தை அவள் வாகனமாகக் கொண் டிருக்கும் கம்பீரமே கம்பீரம். இவ்வளவு கம்பீரத்தோடும் வந்திருக் கின்ற அவள் இனி யென்னசெய்ய எண்ணியிருக்கின்றாளோ அதனை அறிந்திலோம். ஓ பிரபுவே! அவளிடத்தில் நாங்கள் கண்டன வெல் லாம் சொல்லித் தொலையவில்லையே! அவளிடத்தில் சிருங்காரரசத் தோடு வீரரசமும் அதனோடு சொட்டுகிறதையா! அந்த ரசங்கள் சொட்டுவதைப் பார்த்து வந்தவர்களாயினமேயன்றிநீவிர்சொல்லியது போல் அவனை யீர்த்துக்கொண்டுவரும் தூதுவரல்ல ராயினோம் பொறுத்தல்வேண்டும். இனி நாங்கல் செய்யவேண்டுவது யாதேனு முளதாயின் கட்டளையிடுமெனறனர். தூதர்கள்சொல்லியபொழுது மகிஷன் சொல்லத்தொடங்கினான்:—

ஓ தூதர்களே! இதுவரையில் அகங்காரங்கொண்டேன். இப் பொழுது காமவிகாரங்கொண்டேன். உங்களுக் கிடத்தக்க கட்டளை யொன்றுமில்லை நீங்கள் ஏகலாம். ஓ மந்திரி! தூதர்கள் புகன்றன வெல்லாம் உன்புலனுக்கு வந்தனவா! என்னறிவுக்கு வந்தனவெல்லாம் உன்னறிவுக்குப் போந்தனவா! உனக்குப்போந்தனவாயின் அந்தஸ்திரீ யினிடத்தில் போரையுத்தேசித்து நாம் போதலையொழித்து அவள் இங்குவருவதற்கான வுபாயங்கள் சாம பேத தான மென்னு மூன் றனுள்ளொன்றோ அல்லது இரண்டோமூன்றோ அதன் வகையை எண் ணித்துணிந்து அவள்பாற்சென்று துணிந்தவுபாயத்தைச்செய்து அம்மூன்றுபாயத்தானும் வருவதற்கிணங்காளாயின் நான்காவது உபாயமாகிய தண்டத்தைச்செய்ய நீ எண்ணுது என்னிடம் வந்து விடுவாய். வரும்பொருளுரைக்கவல்ல ஓ மந்திரி! அவளிடத்தில் முன் தண்டத்தைச் செய்யத் துணிந்து ஒற்றரையனுப்பியநானே இப்பொ ழுது அதிற் றுணிவுபிறவாதவனானேனாயின் நீ அதிற்றுணிவது முறை மையாமா அவளிடத்தில் அதனைத் துணிவையாயினது அவள்பாற் றுணிந்ததாகாது என்பாற் றுணிந்ததேயாகும். ஓ மந்திரி! உன்னிற் றாழ்ந்தவர்களாகிய தூதர்கள் என்னால்வெறுக்கப்பட்டவளாகிய அவளை என்னாலேயே விரும்பப்பட்டவளாகச்செய்தனர். அவர்களினுயர்ந்த வனாகிய நீ என்னால் விரும்பப்பட்டவளாகிய அவளை வெறுக்கச்செய் யாமல் எனக்கு மகிஷியாகச்செய்வதல்லவோ உன்னுயர்வுக்கேற்றதெ ன்று மகிஷன் சொன்னதைமந்திரிகேட்டு ஓராஜாதிராஜனே! நீஅந்த ஸ்திரியினிடத்தில் விற்போரைவிரும்பாது அவள்தோளைத் தழுவுத லாகியமற்போரை விரும்பினீராதலால் அதனை நானவளிடத்திற்சொல் லப்போகும் சொற்போரால் முடித்து வெற்றிகொள்வேன் நீ ரிதற்குச் சிந்தனை செய்தலொழிக வென்று அவனபால் விடைபெற்றுச்சதுரங்க

சேனைகளோடும் அதிவேகமாய்ச் சென்று தேவியைக்கண்டு சற்று தூரத்தே நின்று அதிவிநயத்தோடு சொல்வணக்க முடையவனுய்க்கூறுகின்ருன்:—யா (எந்த) நாலத்துள்ளதுமல்லாத நானலத்துடன்கரும்பினும் இன்சுவை வழங்கத்தக்க பொன்னுரையுடையாளே! நீ யாரோ இங்குவந்த காரணம் என்னையோ? தேவர்களைப் போர்முகத்தில் புறங்காட்டியோடச் செய்தவனும், ஒருவராலுங் கொல்ல எண்ணக்கூடாத பெரியவரத்தைப் பெற்றவனும், பராக்கிரமசாலிகளாகிய மஹா அசுர வீரர்களுக்கெல்லாம் அரசனுயிருக்கத்தக்கவனும், எக்காலத்தும்எவ்விதத்தானும் இளைக்காதவனும் அழகிலே நிகரற்றவனுமான எங்கள் பிரபுவாகிய மகிஷாசுரன் மனோகரியாயிருக்கின்ற வுன்னுடைய அபிப்பிராயம் ஈதென்பது என்முகமாய்த் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற ஆவலுடையவனு யிருக்கின்ருன். சுந்தரங்கட்கெல்லாம் அசுந்தரத்தை விளைவிக்கவல்ல சுந்தரி! ஓ மகாத் திரிபுரசுந்தரி! எங்களரசன் மகிஷவுருவின னென்றெண்ணி யெள்ளல்வேண்டாம், உனது பெண்ணலத்துக்கேற்ற நல்ல ஆண்மகனுகவே வருவான். அதற்கு நீ ஐயுறல்வேண்டாம். அவன் உன்னுடைய சொரூபலாவண்யாதிகளெல்லாங் கேட்டு உன்னிடத்தி லிச்சிக்கவேண்டியவற்றை யிச்சித்திருக்கிருன், நீ அவனுடைய இச்சைக்கேற்றவாறு உன்னலெது இச்சிக்கப்படுமோ அதனை நீ அடைவதற் கொருவித ஆக்ஷேபமுமின்று. அவனுக்கு உன்னுடைய கடைநோக்கமொன்றுதான் வேண்டும். ஓ மானினேர் விழியாய்! அவன் மன்மத லீலையில்வல்லவன். அப்பண்டிதன்பால் நீ வருவற் கெண்ணமுளதாயின் இந்தப்பொழுதே வரக்கடவாய். அல்லது அவனுன்பால் வருதற்கெண்ணமுளதேல் இக்கணமே வரும்படியாகச் செய்கின்றேன். இன்னமு மென்னலாகத்தக்கது எதுவோ அதனையும் செய்யத்தக்கது எதுவோ அதனையும் திருவாய் மலர்ந்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். சுலோகம்-சுசு.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கதம்பகா நநாவாஸாயைநமஃ.

பத்தாவது அத்தியாயம்

தேவ்யாசஹ மகிஷாசுர தூதசம்வாதஃ.

ஓ பூபதி! மகிஷாசுரனுடைய மந்திரியானவன் அகலாது அணுகாது நின்று சொன்ன வார்த்தைகளை மகாராணியாகிய தேவி கேட்டு அவனைப்பார்த்துச் சிலவார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கினள்:—

* சந்தி விக்கிரகங்களில் வல்ல அமைச்சனே! அசுரவம்ச த்வம்சனியாகிய என்னிடத்தில் பொருத்தலுக்குரிய சந்திவார்த்தைகள் நீ பேசியது பெரும் பிழை. என்னை யின்னுளென்று முன்னறியவேண்டிய முறையா னறிந்து பின் பேசவேண்டிய முறையாற் பேசுதல் வேண்டும். இது பிழையாயினும் இதனால் உனக்கொரு நன்மையுண்டாயிற்றென்று நினைக்கின்றேன். அஃதென்னையெனின், உன்வார்த்தையினால் மகிஷனுடைய மநுஷ்யன் நீ என்றெனக்குத் தெரிந்தவுடன் காலாக்கினிக்குச் சமானமான என்னுடைய நேத்திராககினியினு லெரித்திருப்பேன். அதுவொழிந்து உன்னோடு வார்த்தை யாடுவதற் கெண்ணினேனன்றோ இதுதானென்றறிவாய். ஓ நாநலமுடையோனே! சிருட்டியிற்பட்டொழிந்தோர்க்கும், சிருட்டியிற்பட்டிருப்போர்க்குஞ்சிருட்டியிற் படுவோர்க்கும் யான்மாதா, என்னுள் வாழும் என்து நாயகனுகிய இறைவனே யாவர்க்கும் பிதா, நான் வெளிப்பட்டு முதல்வியாய் வருங்காலத்தில்என்னுயகன் என்னு ளுள்ளான். அவன் வெளிப்பட்டு முதல்வனுய்வருங்காலத்தில் ஆண்பெண்ணென்கிறஇரு பாதியாய் வருவேம். இத்தன்மையளாகிய நான் தனித்திருப்பதைப் பார்த்து அரிய காமுகரை மயக்கவல்ல பூலோக மங்கையருள் ஒருத்தியென்றெண்ணியோ அன்றி அரியதவமுடையாரைமயக்கவல்லசுவர்க்கலோகமங்கையருள் ஒருத்திஎன்றெண்ணியோ! உங்களசுரரினத்தவரை மயக்கவல்ல மோகினிகணங்களிலொருத்தியென்றெண்ணியோ மகிஷ

---

* பொருத்தல் - பிரித்தல்.

ஞகிய மாட்டுக்கு என்னைப் பொருத்த நினைத்தனை! அந்தோ! நீதி நுட்பமுடைய அமைச்சனுயிருந்தும் மதிநுட்பமறியாத அந்த மாடுபோ லாயினையே! இது பெரும்பாவம்!! எதிராளியாய் வந்தாரிடத்துச் சொல்லுஞ்சொல் * 'பிறிதோர்சொல்லால் வெல்லவல்ல தொருசொல் இல்லாமையறிந்தன்றே சொல்லல் வேண்டும்' நீ யறியத்தக்கதாகிய அதனை யறியாதொழிந்தனையே! மகிஷனால் துன்பமிகுதியுடையவர்களாயும், உங்களுடைய வர்க்கத்தவரால் தங்கள் உணவாயுள்ள அவிர்ப்பாகத்தை யிழந்தவர்களாயு முள்ள விண்ணவர் என்னைச் சரணடைந்து எங்கட்குப் பெருஞ் செல்வமளித்து எங்களை வாழ்வித்த வாழ்வாகிய ஓ மஹாலக்ஷ்மியே! எங்கள் வாழ்வைக் கொள்ளையடிக்கவந்த மூதேவிக்கு எங்களை யாளாக்கிவிட்டனையே. நீ 'அசுரவம்ச த்வம்சநி' என்னும் பிருதாவளியைப் பெற்றவளல்லவா! என்று என்னைப் புகழ்ந்து மகிஷாசுர சங்காரத்தை வேண்டினார்கள். அவ் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி யாதொரு சைநியங்களுமின்றித் தனியாய் வந்திருக்கின்றேன். சங்காரகாரணியாய் வந்திருக்கிற என்னிடத்தில் சம்சார சாகர காரணிகளாகிய மங்கையர் காமுறும் காமவார்த்தைகளை வழங்கினையே! அவை என்பாற் பயன் படுவனவா! அல்லவே என்னை எதிரியாயெண்ணிய மகிஷன் இவள் பெண்ணாயிருப்பதால் இவளைக் காமத்தால் மயங்கித் தனக்குரிய பொன்னால் என்னைத் தளைப்படுத்தி வெற்றிகொள்ளலாமென் றெண்ணினனோ? நீயும் அந்த அறிவிலிக்கு அங்கமாயுள்ளவனாகையால் நீ எண்ணிச் செய்யவேண்டிய 'வினைத்தூய்மையை நாடாது அவன் வேண்டுப வேட்பச்சொலல்' என்பதை நாடி அதனை முடிக்க நீயும் வந்தனையோ? உங்க ளிருவரெண்ணமு நன்று! நன்று!! கண்ணுங் கவசமுமாயிருக்கும் அமைச்சுத் தொழிலுடைய அமைச்சனே! யான் உனக்குரிய நீதியொன்றை யறிவுறுத்திப் பின்னர் நீ உன்னரசன் மாட்டுச் சொல்லவேண்டிய சொற்களைச் சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயென்று கூறுகின்றாள்:—

† "பின்வருங்கேட்டைத் தமது நுட்பத்தாலறிந்து சொல்வினவாது அறிவையுமழித்து, அதனைத் தானும் தன்னறிவானே அறி

---

* "செல்லுகசொல்லைப் பிறிதோர்சொலச்சொல்லை - வெல்லுஞ்சொலின்மையறிந்து" என வருங் குறளானறிக.

† "அறிகொன்றறியா னெனினுமுறுதி யுழையிருந்தான் கூறல் கடன்" எனவருங் குறட்பாவுரையிற் காண்க.

யானேயாயினும் அக்குற்றம் நோக்கி அவ்வாசனை விட்டு நீங்காது அவனுக்குறுதியாயினகூறுதல் அமைச்சனுக்கு முறைமை” யென்று கூறிய அமைச்சுக்குரிய நீதியை நீ கைக்கொண்டு பின்னர் நீ உன்னரசனிடஞ் சென்று கூறுவாய்:— ஓ மகிஷாசுரனே! நீ உயிர்பிழைத்துலகில் வாழவேண்டினாயாயின் உனக்கிடமாயுள்ள பாதலத்துக்குப் போய்விடு. இல்லையாயின் பெருங்குற்றத்துக் காளாய்த் துஷ்டனாயிருக்கின்ற வுன்னை யுத்தகளத்திற் கொல்வது நிச்சயம். இது பொய்யன்று. அது நாளை உன்னுடைய தேகத்தைத் துண்டுதுண்டாய்த் துணிப்படுத்தி யமபுரத்துக் கனுப்பும்போது தெரியவரும். அப்படி செய்யத்தக்க நான் இப்போது சொல்லியது உன்பால் வைத்தகருணையேயாகும். 'இது கருணையாமென் றெண்ணுவையாயின் பாதலமாவது கிடைக்கும். அகங்காரம் படைப்பையாயின் அதுவுமிழந்து அழிந்து விடுவாய். நான் உன்னைக் கொன்று தேவர்கட்குச் சுவர்க்கலோகங் கொடுப்பது மெய். நீ சுவர்க்கலோகம் ஆளலாமென் றெண்ணுவது பொய். இனிச் சொல்லுவ தொன்றில்லை. இனி உன்மேல் விடுவது பாணமே, அதனைப் பார்த்துக்கொள். அது வருதற்குமுன் பாதலத்துக்குப் போகும் வழியைப் பார்ப்பாய். என்மேற் பழியில்லை. போவதா யிருந்தாற்போ; இருப்பதா யிருந்தால் போருக்குவா. உன்னுடைய படைகளனைத்துங் கூப்பிடு, நான் சித்தமாயிருக்கின்றேன். உன்னுடைய முன்னோராகிய வீரரெல்லாம் யுகங்கடோறும் என்னாலேயே கொல்லப்பட்டார்கள். எனக்கு உன்னைக் கொல்வது ஒரு பெருங்காரியமன்று! நான் பதினெட்டுக் கரங்களிலும் பதினெட்டாயுதங்களை வீணாகச் சுமந்திருப்பானேன். உனக்கும் யுத்தத்தினிடத்திலேயே ஆசையுள்ளதாகத் தெரியவருகின்றது. அந்த ஆசையைக் கெடுப்பானேன். இதுவன்றியும் என்னிடத்தில் நீ காமத்தைக் கொண்டிருக்கின்றாய். அது உன்னை உயிரோடு வாழவையாது; அதுவுண்மை. அதுவன்றியும் நீ எண்ணியபடி உன்னுயிர் என்னுடன் வாழ்ந்தால் வாழுமேயல்லது உன்னோடு அது இங்கு வாழாது; யமபுரத்திற்றான் வாழும். நானோ உன்னுயிரோடு வாழத்தக்கவளல்லள். நான் உயிர்க்குயி ரானவனோடு வாழத்தக்கவள். உனக்கு விதியும் என்னுடன் வாழும்படியாகவுமில்லை. என்னால் வாழ்வற்றுப் போகும்படியாகவே யிருக்கிறது. இப்படி எல்லாப் பொருத்தமும் உன் சாவுக்குப் பொருத்தமா யிருக்கின்றதே யல்லது எப்படியானும் உன் வாழ்வுக்குப் பொருத்தத்தைக் காணேன்.

நீ மாத்திரம் தேவர்களைப் புறங்கண்ட யாம் ஒரு ஸ்திரீக்குப் புறங் கொடுப்போமா அல்லது சாவோமா என்று தீரனாய் வந்திருக்கின் றாய். உன் தீரத்தைக் கங்காதீரத்திற் போட்டுவிடு. பிரமன் கொடுத்த வரமாகிய வரத்தை யெண்ணிப்பார். வரத்தின்படியே நான் வந்த வீரத்தையும் நினைத்துப்பார். இம்மண்ணுலகத்தில் வாழவேண் டினவர் வைதிக மார்க்கத்தில் தவறாது வாழ்வாராயின் வாழ்வார். அம் மார்க்கத்தில் வாழாராயின் வாழார். அதனைச் சிந்தித்துப்பார். சன் மார்க்கத்தில் வாழவிரும்பாதவனாகிய நீ சிந்தித்துப் பார்த்து சர்ப் பங்கள் வாழுமிடமாகிய பாதலத்திலாவது உனக்கிஷ்டமான வேறெவ் விடத்திலாவது வாழப்பார் என்று யான் சொல்லியதாகச் சொல்லக் கடவா யென்றருளினர்.

அதனைக் கேட்டமந்திரி இவள் சொல்லிய வெல்லாம் சரியே'' இவள் சொல்லியபடி செய்யத்தக்கவளே யன்றி செய்யத்தகாதவ ளன்றென்று தன்னுள்ளத்தே எண்ணி'' மீண்டும் இவள்மானுட மாதன்றித் தெய்வமாதாயினும் இவள் சொல்லியபடி நமதரசனிடத் திற் சொல்வது நமக்கு முறையாமா; ஆகாதாகலான் நாம் தூதாக வந்த * முறையைச் சிறிது காட்டிப் போதலே நமக்கு முறையா மென்று மிருகேந்திர வாகனரூடையா யிருக்கின்ற அம்பிகையைப் பார்த்துச் சில சொல்லத்தொடங்கினான்:—

ஓ மாதரசே! நீ என்பால் சில குணங்கள் இருப்பனவாகவும் இன்மையாகவுங் கண்டு இன்மையாகிய குணங்களைக் கொள்ளு மாறு சில கூறினை. அதில் எனக்கொரு தாழ்வில்லை. நின்பால் சில வுடைமையாகவும் சிலவின்மையாகவுங் கண்டிருக்கின்றேன். அத னைக் கேட்டல்வேண்டும். நீ யுத்தமுகத்தில் வீரமுடையா யெடுத்

---

* தூது முறைமையாவது - பகை யரசனிடத்துச் சென்றபொழுது அவன்பால் பொருளை விரும்பியாவது வேறு ஸ்திரீ காமங்களை விரும்பியா வது அவன் வசப்பட்டுத் தன்னரசனுக்கு அவை சேராவண்ணஞ் செய்யாமை யாகிய தூய்மையும், நமதரசனது வீரபராக்கிரமங்களை எடுத்துக் கூறுவோ மாயின் இவர் நம்மை என் செய்வாரோவென்று அஞ்சிச் சொல்லாமற் போதலை யொழித்துச் சொல்லுதலாகிய துணிவுடைமையும், தன்னுயிர்க்கு வரும் ஏதத்துக்கஞ்சித் தன்னரசனுக்குத் தாழ்வான வார்த்தையை வாய்சோர் தும் சொல்லாமையாகிய திண்மை யுடைமையுமாம். இவற்றை “தூய்மை” எனவும் “விடுமாற்றம்'' எனவும் வருந் திருக்குறட்பாக்களாற் காண்க.

துக் கூறும் சில வீரலக்ஷண தருமங்களாகிய சொற்களைச் சாமர்த்திய மாய்ச் சொல்லக் கற்றனையேயன்றி ஸ்திரீகளுக்குரிய குணதருமங் களைக் கற்றாயல்லை. வீரதீரமுதலிய எல்லாக் குணங்களும் நீ யுடைய ளாயினும் ஆண்மக்கள் பால் அவைகளைச் சிறிதுங் காட்டாது பேத மைத் தன்மையைப் பெரிதுங் காட்டுவதே "மாதர்க் கணிகலம்" என்று சொல்லப்பட் டிருக்கின்றபடி நீ காட்டல் வேண்டும்; அது வொழிந்து உனது போராண்மையைக் காட்டினையே. இது உனக்குத் தருமமாகுமா? யான் என்னாசனுடைய வீர தீர குணசீல தருமங்க ளைக் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக என்று கூறுகின்றான்:—

எங்கள் அசுரகுல சிகாமணியாய் ராஜாதிராஜமணியாய் வீரதீர மணியாய் திரிலோக சாம்ப்ராஜ்யமணியாய் அசுரவம்ச த்வம்ச மணி யாய் அகண்ட சாம்ப்ராஜ்யமணியாய் அஷ்டைஸ்வர்ய சம்பன்ன மணியாய் ।அஷ்டாங்க யோகாசமணியாய் நவமணியாய் விளங்கும் எங்களரசனை நீ யாராக வெண்ணிணையோ? யுகங்கடோறும் அசுரர் களை நீ வென்றவளாகக் கூறினையே. இவனும் அவர்களி லொருவனுக வெண்ணத்தக்கவன் றானே? அவாகளால் உனக்கு வெற்றி வந்தது மெய்ம்மையே. இவனல் உனக்கு வெற்றி வருமென்பது பொய்ம்மையே. ஆனல் நீ யுத்தஞ்செய்திருப்பது மெய்ம்மையாயின் சதுரங்கசேனைக ளுனக்கிருக்கவேண்டுமே! நீ ஒருத்தியாக வந்திருக்கின்றனையே! எங்களரசனே எப்பொழுதும் போர்மேற் செல்பவனாதலால் நால் வகைச் சேனைகளும் எண்ணிறந்தனவாக விருக்கின்றன. நீ வைத்தி ருக்கும் ஆயுதங்களோ பதினெட்டு; அவன் வைத்திருக்கும் ஆயுதங் களோ அளவிறந்தன. உன்னுடைய சரீரமோ மலரினும் மென்மை? அவன் சரீரமோ வயிரத்திலும் வன்மை. உனக்குள்ளபருவம் போருக் குரிமையல்லாத வாலிபம்; அவனுக்குள்ள பருவமோ போருச்குரிமை யுடைய யவ்வனம். ஒருத்தியாயும் ஆயுதங்க ளற்றவளாயும் சேனைக ளற்றவளாயும் மென்மையான சரீரமுடையவளாயும் வாலிபமாகிய சிறிய பருவத்தை யுடையவளாயு மிருக்கின்ற நீ பலரோடும் பலவா யுதங்களோடும் வன்மையான சரீரத்தோடும் யவ்வனமாகிய பெரிய பருவத்தோடுங் கூடியிருக்கின்ற அவனோடு போர்செய்யத் துணி தல் சிறுபிள்ளை விளையாட்டாய் முடிந்து துக்கத்துக் கிடஞ்செய்து சுகத்தைப் போக்கிவிடும். ஒருக்கால் நீ யுத்தஞ்செய்து பார்ப்போ மென்று பேதமையால் துணிவையாயின் அது மதத்தயானையின்

கையில் அகப்பட்ட மலர் மர்த்தனப் பட்டழிந்து போவதுபோல் மர்த்தனப்பட்டழிவாய். இதுவரையில் நான் நீ வெறுக்கும்படியான வார்த்தைக ளொன்றேனுஞ் சொல்லி யிருப்பேனு? இல்லையே. அங்ஙனம் வன்சொல் வழங்காத என்னிடத்து நீ இன்சொல் வழங்காமையை யோசிக்குங்கால் என்னுடைய குற்றமென்றே யெண்ணுகின்றேன். நான் என்னுடைய ஆண்தன்மைக்குரிய வன்சொல்லை வழங்கி யிருப்பேனுயின் நீ உன்பெண் தன்மைக்குரிய இன்சொல்லை வழங்கியிருப்பாய். நான் என்னுடைய அரசன் உன்னிடத்தில் ரசப்பட்டு வசப்பட்டிருக்கின்றூனுதலால் அதற்கு மாறுக விரசமான வார்த்தைகளை வழங்காதொழிந்து சாமோபாயமாகவும் தானேபாயமாகவுமுள்ள வார்த்தைகளையே வழங்கி வந்தேன். அரசனுடைய மோக அபிப்பிராயம் உன்னிடத்தி லில்லாத பட்சத்தில் ரூபத்தினுலும் யௌவனத்தினுலும் அகங்காரத்தை யடைந்து உன்னுள்ளடங்காத விவகாரங்களை யெண்ணத்தா லெண்ணிக் கொண்டு வாயில் வந்தவா றெல்லா முளறுகிற உன்னை இன்னமு முயிரோ டிருக்கச் செய்வேனு? என்னுடைய பாணத்துக் குன்னுயிரை யிரையாக்கிவிடுவேனல்லவோ? உலகத்திலில்லாத உன்னுடைய ரூபலாவண்ணியங்களைக் கேட்டு மோகத்தையடைந்த என்னரசனுடைய மோகமன்றூ வுன்னுயிரை யுடலோடு கூடியிருக்கச்செய்தது? அதுவன்றூ அப்பிரியப்படத்தக்க உனது இழிந்த வார்த்தைகளைப் பிரியவார்த்தைகளாக என்னையுங் கொண்டாடச் செய்தது? ஓ விசாலாக்ஷி! இனி அதனைப் பேசுவதனுலென்? மகிஷாசுரன் தன்னுடைய இராஜ்ய முதலிய சகல செல்வத்தையு முனக்குக் கொடுத்துத் தானு மடிமையாவதற்குச் சித்தமாயிருக்கின்றூன். அவனிடத்தில் நீ கொண்டிருக்கும் உரோஷத்தைக் காட்டுவையாயின் நீ மாணமடைவாய். உன் மாணத்தைக்கண்ட அவனும் மாணமடைவான். இருவரு மாணமடைவது நலமோ? இருவரும் புணர்விருப்பது நலமோ? இனியேனும் நல்லவபிப்பிராயத்தை அவன்பால் கொள்வையாயின் நானுமுன்பா லன்புள்ளவனு யுன்பாதத்தில் விழுகின்றேன். நான் வீழ்ந்து வேண்டுவதெல்லாம் என் மகிஷனுக்கு மகிஷியாயிருப்பதற்கே. மகிஷனுகிய அவனை நீ மணவாளனுகக் கொள்வையாயின் மூன்றுலகிலுமுள்ள அளவிறந்த செல்வங்களெல்லா முன்பாலனவேயாகும். கணவனையும் வேண்டாது செல்வத்தையும் வேண்டாது இவ்விரண்டுடன் கூடி வாழத்தக்கதாயிருக்கின்ற சம்சார நலமும் வேண்டாது போதற்கா

நீ பெண்ணுகப் பிறந்தது? பெண்ணுக்குப் பெரு நலம் புருடனே. புருடனுக்குப் பெரு நலம் பெண்ணே. இதுவன்றி உலகில் பெறத் தக்க நலன் வேறுண்டோ? நலமெல்லாந் திரண்டுருக் கொண்டிருக் கும் ஓ நல்லவளே! யானிதுகாறும் கூறிவந்த நலங்களை யெல்லாம் சற்று கவனிப்பாயாக வென்றனன்.

இவனது புன்மொழிகளைக்கேட்ட பெருந்தவக்கொழுந்தாகிய பெண்ணினல்லவள் மந்திரியைப்பார்த்து கூறத் தொடங்கினுள்:— ஓ அமைச்சனே! நீ இதுவரையில் சொல்லி வந்தவையெல்லாம் அசா ஸ்திரமும் அயுக்தமுமேயாம். சாஸ்திர சம்மதமாயும் யுக்தி சம்மத மாயும் அநுபவ சம்மதமாயு மிருக்கின்ற சில நியாயங்களை நான் கூறு கின்றேன் கேட்பாயாக:— மகிஷனுக்குப் பிரதானனுயிருக்கின்ற வுன்னை மிருகபுத்தி யுடையவனென் றிப்போ தெண்ணுகிறேன். மிருகபுத்தியுடைய வுன்னையும் மிருக வுருவத்தையுடைய அவனையுங் கூட்டிவைத்த பிரமனது புத்தி நுட்பத்தை மிகவு நினைக்கின்றேன். உங்களிருவரையு மொன்ருகக்கூட்டிய வூழையுஞ் சற்றுன்னுகின் றேன். என்னை ஸ்திரீயென்றும் ஸ்திரீசுபாவமெனக் கிருக்கவேண்டு மென்றுங் கூறினையே. உன்னறிவு இதுதானே? மிருகத்திற்கு மிருக குண மிருக்குமேயன்றி அதற்கு மக்கட்குண முண்டாகுமோ? மக்க ட்கு மக்கட்குணமன்றி மிருககுணமுண்டாகுமோ? இதுவுலகின்கண் கண்டோமில்லையே. மாறுபடக் கண்டோமாயின் அது குணத்தினு லன்றி உருவத்தினுலல்லவே. உருவம் பெரிதா? குணம் பெரிதா? உரு வத்தால் குணம் வருவதா! குணத்தா லுருவம் வருவதா? குணமிகு திச்செயலைக் கண்டவிடத்து, அக்குணத்தளவா யுருவத்தையும், உரு வமிகுதிச்செயலைக் கண்டவிடத்து அவ்வுருவத்தளவாய்க் குணத் தையுங் கொள்வது சுருதியுக்தியநுபவமுடைய சிறந்தோரது கொள் கை. ஆகவே என்னிடத்துக் காணவேண்டிய குணமிகுதிச் செயலைக் கண்டு அதற்குரிய உருவமுடைமையைக் காணவேண்டுவதொழி ந்துஉருவமிகுதிச்செயலையுடையாது குணத்தை யணிவகுத்துக் கூறி னையே ஓ அறிவிலி! நான் சொல்லிவந்ததைநன்ருய் விசாரஞ் செய்வா யாக. நான் உருவத்தால் ஸ்திரீயாயும் குணத்தால்புருஷனுயு முள்ள வள். என்னுடைய ஸ்திரீவுருவ நலம் வைதிகராகிய தேவருக்கும்என து புருஷகுண வீரம் அவைதிகராகிய அசுரருக்கும் பயன்படத்தக்கன வென் றறிவாய். வைதிக அவைதிகங்களை யறியத்தக்கவர் யாரோ அவர்கள் என்னைப் புருஷனென்றும் ஸ்திரீ யென்றும் அறிவார

அவையறியாத வுன்னைப்போல்வார் ஸ்திரீயே யென்றெண்ணி யிடர்ப்பட்டழிவார். இனி நீ என்னை ஆண்தன்மை யுடைமையால் புருடனென்றும் மகிஷன் பெண்தன்மையுடைமையால் ஸ்திரீயென்று மறியக்கடவாய். அவன் ஆண்தன்மை யுடையவனாயின் ஆண்தன்மைக்குக் கீழ்ப்பட்டபெண்ணால் மாணமென்று விதி ஏற்பட்டிருக்குமா? இராது. உருவத்தால் ஆணுருவமும் தன்மையால் பெண்தன்மையுமுடைய அவனுக்கு உருவத்தால் பெண்ணுருவமும் தன்மையால் ஆண்தன்மையுமுடைய ஒருத்தியால் மாண முண்டென்பது துணிந்து விதிக்கப்பட்டதென் றறிவாயாக.

ஆண்தன்மையில்லாத மகிஷனை நீ ஆண்மகனென்று சொல்லுவது பெண்தன்மையில்லாத பேடியைப் பெண்ணென்று நினைத்து அழைப்பதுபோலுமாம். "பெண்ணால் மாணமென்பது" பிரமனே விதித்ததன்று. மகிஷனே எனக்கு ஸ்திரீயினால் மாணம் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தானாகையால் பிரமனும் அதுபோல ஆகுகவென்றனன். இவன் வேண்டியதை யோசிக்குங்கால் சூானனவன் ஒரு பேடியை விரும்பினதுபோலாயிற்று. இவனைப்போலும் அறிவில்லாதவனொருவ னிருப்பானா? ஓ மந்திரி! அவன் வேண்டியபடியே நான் ஸ்திரீரூபங்கொண்டு அவனைச் சங்காாஞ்செய்ய வந்திருக்கிறேன். இது உண்மையாகையால் நீ கூறியதெல்லாம் தருமசாஸ்திரத்துக்கு விரோதமாமென்றறிவாய்.

நான் சதுரங்கசேனை யில்லாதவ ளென்றும் அவன் எல்லாமுடையா னென்றுங் கூறினையன்றோ? ஒருவனுக்குத் தெய்வபலமொன் றுண்டாயின் புல்லும் வச்சிராயுதமாகும். அஃதிலதாயின் வச்சிராயுதமும் பஞ்சுபோலாகும். ஆகவே சேனைகளும் ஆயுதங்களும் என்செயும்? எல்லாஞ் செய்யவல்லது தெய்வமே. அந்தப்பலந்தான் வேண்டும். அவனுக்கு மாணம் சமீபித்திருக்கிறபடியால் நானொருத்தியே போதும். என்னால் அவனுக்கு மாணமேயன்றி அவனால் எனக்கு மாணமில்லை. சரீரசம்பந்த முடையவர்க்கே மாணமன்றி அது இல்லாத எனக்கு அது உண்டாகாது. சரீரசம்பந்தம் சீவர்களுக்கே. அச்சம்பந்தம் எப்போதுண்டாகிறதோ அப்பொழுதே சுகதுக்கமுமுண்டாகிறது. சுகதுக்கவனுபவ முடையவர்க்கு அவ்வனுபவ முறையான் மாணதுக்கம் எந்தெந்த வகையான் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறதோ அந்தந்த வகையான் அது வருகின்றதன்றி வேறுவிதமாய்

வருவதின்று. இந்தவிதி பிராமணுதி சகலருக்குமுண்டு. மந்தபுத்தி யுள்ளவர்களே செல்வநிலையாமையையும் யாக்கை நிலையாமையையும் அறியாது யானெனதென்று செருக்கடைந்து மாணபயத்தையு மறந் திருக்கின்றவர்கள். இனி நீ உன்னரசன்பாற் சென்று யான் கூறிய முறைப்படி யாவுஞ்சொல்லி அதற்கவன் என்னவெண்ணி நடத்தச் சொல்லுகிருனே அதனை நடத்துவாயாக வென்று சொல்லினள்.

மந்திரியானவன் நமதரசன் இவள்பால் காமங்கொண்டு இவளைத் தன்வசப்படுத்துதற் கேதுவான சாம பேத தானங்களைச் செய்து வருவாயென்று நம்மையேவியிருக்க, அவையொன்ருகிலு மிகள்வசப் படாது வியர்த்தமாய்ப் போயினமையால் அரசனிடம் நாமெவ்வாறு போவதென்றும், இவளுக் கேதேனும் தீங்குசெய்வோமென்றால் அது அவனுக்காகாமையால் ஒருகுற்றமுஞ் செய்யாமல் வந்தபடிச் சீக்கிரமாய்ப்போதலே நலமென்றுந் துணிந்து, பின்னர் நாமிதற்காக வெண்ணி யேங்கவேண்டுவதில்லை யென்றும், நமதரசன் புத்தியிற் சிறந்தவனுகையால் இனி நடக்க வேண்டிய காரியத்தில் யோசிக்க வேண்டியவைகளை அவனே யோசிப்பானென்றும், அந்த யோசனை கட்குச் சகாயம் வேண்டுமாயின் நம்மைப்போன்ற மந்திரிகள் அநேக ரிருக்கின்ருர்க ளென்றும் நிச்சயித்து, மீளவும் தன் வீரத்தைக்கருதி இவ்விடத்துப் போர்செய்யலாமா வென்றும், போர்செய்தாலும் அப்போ ரிப்போது முடியத்தக்க தல்லவேயென்றும், அதில்வரும் ஜயாபஜயம் அவனைச் சேருவதா யிருப்பதால் நாமேன் வீணு யவதிப் படவேண்டுமென்றும் வெறுத்து, அரசனிடஞ் சென்று சொல்லித் தொலைப்போம் அவனிஷ்டப்படிச் செய்யப்போவதை நாம் பார் ப்போ மென்றெண்ணிச் சென்று, மகிஷாசுரனைக் கண்டு பணிந்து கூறுகின்ருன்:—

ஓ அசுரேந்திரனே! உன்னுக்ஷையின் வண்ணம் நீ விரும்பியுள்ள ஸ்திரீயினிடஞ் சென்று உன் வேண்டுகோளனைத்தையும் யான்விடாது சொல்லியும் அவள் சிறிதும் செவிகொடாமையால் அதனைக் கண்டு, அவள் உம்முடைய வசமாவதால் வரும் செல்வப்பெருக்கினையும் அதி காரமேம் பாடுகளையும் பெண்ணலத்துக்குரிய போகநலங்களையு மெடு த்துப் பற்பலவாகச் சொன்னேன். அதற்கவள் புன்னகைசெய்து கூறுகின்ருள்:—

எருமையினுடைய கர்ப்பத்தி லுண்டானவனும் அந்த மிரு கத்துக் கிருப்பதுபோல மிகவும் மந்தமதியுடையவனும் அசுத்த னுமுள்ள மகிஷனுகிய மிருகனை தேவகாரிய சித்தியின்பொருட்டுப் பலிகொடுக்கிறேன். ஓ மந்தபுத்தியுள்ளவனே! உலகத்தில் எவ்வ ளவு மூடபுத்தியுள்ளவ ளானுலும் கடாவைக் கணவனுகக் கொள்ள எண்ணுவாளா? அங்ஙனமிருக்க என்னையா அவனைக் கொள்ளச் சொல்லுகின்ருய். அந்தக் கொம்புள்ளகடாவை இச்சிக்கத்தக்கது அந்தக் கடாவைப்போலும் கொம்புள்ள எருமையல்லவா மோகங் கொண்டுருமி அதனை நாயகனுகக் கொள்ளவிரும்பும். ஓ மூடனே! என்னிடஞ் சிறிதேனுமச்சமின்றி இவ்வார்த்தைகளைச் சொன்னுயல் லவா? ஓடிப்போ. இங்கு நில்லாதே! அந்தக்கடாவை என்னிடம் சீக்கிரம் வரும்படிச்செய். தேவர்களெல்லாஞ் சந்தோஷத்தோடு சுவர்க்கம்போக இவனைப் பலிகொடுக்கிறேன் என்ருள். ஆகையால் அந்த மதம்பிடித்தவளோடு என்னுற் பேசமுடியுமோ? நானவளைக் கொல்ல அடிக்கடி துணிந்தும், நீ அவளைக் கொல்லப்போகிருய் என் னிடம் வந்து சேருவாயென்று நீ சொல்லியதைப் பலமுறையுஞ் சிந் தித்து உயிரோடு விட்டுவந்தேன். உம்முடைய ஆக்ஞையின்றி வியர்த்தமாய் நானெரு காரியத்தைச் செய்யலாமா? ஓ மகாராஜனே! அந்த ஸ்திரீயை நீர் இலேசாக நினைக்கவேண்டாம். அவள் மகா பலமுள்ளவள். அவளென்ன செய்யவிருக்கின்ருளோ அறியேன். அவள் செய்கையால் என்ன முடியவிருக்கின்றதோ அதுவுஞ் சொல்ல முடியாது. எனக்கெண்ணம் உமக்கெவ்விதத்திலாவது கீர்த்தியும் இஷ்டகாமமுமுடியவேண்டுமென்பதே. ஆனல் அது கஷ்டசாத்திய மாக விருக்கின்றது. இவையெல்லாம் நீர் யோசித்து யுத்தம் பண் ணுவது நன்மையோ? பாதாளம்போய்ச் சேருவது நன்மையோ? அவ்விஷயத்தை நீரே நிச்சயித்தறிந்து கொள்ளவேண்டும். என்னை ஒன்றும் கேட்கவேண்டாம். நானென்று மறியேன் என்று மந்திரி கூறினன்.

சுலோகம் - (௬௬)

பத்தாம் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

உ
கதம்ப குசுமப்ரியாயைநம:

பதினொன்றாம் அத்தியாயம்.

* தேவீம்பிரதிதாம்பர தூதபிரேஷணம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ ஜனமேஜயனே! தூதாகச்சென்ற மந்திரியினுடைய வார்த்தையை மதத்தில்மிகுந்த மகிஷன் கேட்டு வயதிலும் அறிவிலும் பெரிய ஏனைய மந்திரிகளைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான்:—

ஓ மந்திரிகாள்! இவன் சொல்லியவெல்லாம் கேட்டீர்களல்லவா? இனிச்செய்யத்தக்கது யாது? அதனை நன்றாயோசித்து அதிசீக்கிரத்தில் நான் நம்பத்தகுந்ததாய்ச் சொல்லுவீர்களாயின் அதனைச்செய்யத் துணிவேன். இப்போது வந்திருக்கிற ஸ்திரீ சம்பராசுரனுடைய மகளாகிய மாயை என்பவளைப்போல் தேவர்கள் க்ஷேமார்த்தமாய் வந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. அவளிடத்தில் எனக்கு மோகமே வளர்ந்து வருகின்றதன்றி கோபம் சிறிதுந்தோன்றவில்லை. இது தேவர்களுடைய அதிர்ஷ்டமோ! மாயையோ! இல்லாவிடின் அவள் மந்திரியினிடத்தில் என்னைக் கடாவென்றும் மாடென்றும் பலவாறான நிந்தைமொழிகளைக் கூறிவிட்டாளே! அவையெல்லாம் நான் பொருக்கத்தக்கனவாமா? இனி அவற்றைப் பேசியாவதென்? அவள் பெண்ணாயிருப்பதால் அவளைப் பெண்டாட்டியாக்கிக்கொண்டு அவளுடைய சுகத்தைக் கைக்கொண்டு பின்னர் அவள் கொண்டிருக்கும் அகங்காரத்தை யடக்கத்துணியவேண்டுமேயன்றி இப்பொழுது துணிந்தால் அவளிடத்தில் நான் அனுபவிக்கவேண்டியதா யெண்ணியிருக்கின்ற பெரியசுகம் வீணாய்ப்போய்விடுமல்லவா? ஆகையால் மதமுடைய அவள் எனக்குப் பட்டவர்த்தனியாவதற்கான உபாயம் எதுவோ அதனை உபாயங்களிற்சிறந்த நீங்கள் யோசித்து எனக்குச் சொல்லுங்கள். இதனை அநுகூலஞ் செய்யத்தக்கவர்கள் நீங்களன்றி வேறு யாருளார்? நீங்கள் மஹாசமர்த்தர்கள். என்பொருட்டு அவளிடத்தில் எது நடத்தவேண்டுமோ அதனை நடத்துங்கள் எது செய்யவேண்டுமோ அதைச்செய்யுங்கள் உங்களுக்கு எல்லாச் சுதந்தரமுமுண்டல்லவா என்றான்.

---

* தேவியினிடத்தில் தாம்பரனைத் தூதாகவனுப்பப் பிரேரேபித்தல்.

மகிஷாசுரன் வாய்மொழியைக்கேட்ட மந்திரிகள், தம்மிற் பெரியோராகிய புரோகிதர்களைக்கலந்து ஆராய்ந்து க்ஷேமத்துக்கேதுவான சில நீதிகளை அரசனுக்குச் சொல்லத்துணிந்து அரசனைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார்கள்:—ஓ அரசனே! ஒருவருக்கு ஒன்றைச் சொல்லுவதென்றால் சத்தியமாயும் நன்மையாயுமுள்ளதைச் சொல்ல வேண்டுமேயல்லாமல் அசத்தியமாயும் தீமையாயுமிருப்பதை எப்போதுஞ் சொல்லுதல்கூடாது. ஏனையோரிடத்தில் சொல்லுவதைப் பார்க்கினு முன்னிடத்தில் சொல்லுவது பெரும்பாவம். ஏனெனின், நீ அரசனுதவின் மலர்தலையுலகிற்கு உயிரெனச் சிறந்துள்ளாய். யாவர்க்கும் உயிராயுள்ள நீ சத்தியமாகிய நற்குணத்தையும் நீதிநூல் வழித்தாகிய நற்செய்கையு முடையனு யிருப்பையாயின் உன்னை நோக்கி உன் வழிப்பட்டிருக்கும் குடிகளெல்லாம் சகல செல்வத்தையும் பெற்றுய்யும். நீ அவை யிழந்திருப்பையாயின் அக்குடிகளெல்லாம் எவ்விதத்தினும் துன்பமுற்றழியும். ஆகலான் நாங்கள் உனக்குச் சொல்லப்போவது இப்பொழுது உன் செவிக்குப் பொருததாய் கைப்பதாயிருந்தபோதிலும் அதனைச் சொல்லுதலே எங்கள் கடமை. அதனை விரும்பிச் செவி பொறுத்துக் கேட்பதுவே உனது கடமை. ஆனால் உலகவழக்கு எத்தன்மைத்தெனின், பின் க்ஷேமத்தைத் தருவது எதுவோ அது முன்கேட்பதற்கு அப்பிரியமாயும் பின் கேட்டைத் தருவது எதுவோ அது முன்கேட்பதற்குப் பிரியமாயுமிருப்பன. எதுபோலெனின், பின் தேகத்துக்கு ஆரோக்கியஞ் செய்வதாகிய ஔஷதம் முன் உண்பதற்குப் பிரியமற்றும், பின் ரோகஞ் செய்வதாகிய ஆகாராதிகள் முன் உண்பதற்குப் பிரியமுற்றும் இருப்பக்காண்கிறோமல்லவா? அதுபோலவே பின் செல்வந் தருவதாகிய சத்தியத்தை முன்னேகொள்ளுவதற்கு அப்பிரியமும், பின்னே கேடுதருவதாகிய அசத்தியத்தை முன்னே கொள்ளுவதற்குப் பிரியமுமுடையாராயிருக்கின்றனர். சத்தியத்தைக் கேட்கின்றவனும் சொல்லுகின்றவனும் நினைக்கின்றவனும் கஷ்டம்! கஷ்டம்!! அசத்தியத்தைக்கேட்கின்றவரும் சொல்லுகின்றவரும் நினைக்கின்றவருமே எங்குமுளார். உன்னுடைய நினைவும் நன்னெறிப்படாத தீநெறியிற்றலைப்பட்டு அசத்தியத்தில் பிரவேசிக்கமுயலுகின்றது. இச்சமயத்தில் நாங்களென்னவென்று சொல்லுவோம். இவ்வுலகமன்றி எவ்வுலகினும் வரும் நன்மைதீமைகளை யாவரறிவாரென்றனர்.

மகிஷாசுரன் அந்த மந்திரிகளைப்பார்த்துக்கூறுகின்றான்:—நீங்களனைவரும் ஒன்றாகக்கூடி ஒருசொல்லாய்ச் சொல்லுவதில் எனக்கு ஒன்றும் நிச்சயிக்கக் கூடவில்லை. தனித்தனியே அவரவர் அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லி வருவீர்களாயின் நான் அவைகளையெல்லாம் யோசித்துப் பின்னர் பண்டிதர்களாகிய பெரியோருடைய நீதிகளையும் அறிந்து அதன்பின்னர் என்னறிவால் எதுசெய்யத்தக்கதென்று துணியப்படுமோ அதனை யுங்கட்குத் தெரிவிக்கின்றேன். மேற்செய்யத்தக்கது எதுவோ அதனைச்செய்மி னென்றனன்.

மந்திரிகளுள் ஒருவனாகிய விரூபாக்ஷ னென்பவன் அரசன் வார்த்தையைக் கேட்டு, அந்தோ! நமதாசன் மிகவுங் கவலைகொண்டிருக்கின்றவனாகக் காணப்படுகிறபடியால் நாமவனைச் சந்தோஷிக்கும்படியாகச் செய்வதுவே முதற்காரியமென்றெண்ணி கூறுகின்றான்:—அரசனே! இப்போது வந்திருக்கிற ஸ்திரீயானவள் யார்? அவள் மஹாகர்வம் பிடித்தவளாகக் காணப்படுகின்றாள். அவள் உன்னுடைய அருமைப் பெருமைகளை யறியாது வாயில் வந்தபடி உளறுகின்றாள். சிறுபிள்ளைகளுக்குப் பயமுறுத்த ஓர் பூச்சுக் காட்டுவதுபோல் உன்னை மருட்டுகின்றாள். நீ அதனை மருட்சி யென்றெண்ணாது பூச்சுக்காட்டுவதைக் கொண்டே பயப்படுகின்ற இளஞ்சிறார்போல் பயப்படுன்றனை. இதுவென்னை! ஸ்திரீகளுடைய பொய்யையும் சாகசங்களையும் பார்வை முதலியவற்றால் செய்யத்தக்க சேஷ்டைகளையும் அறிந்தவன் அவர்கட்குச் சிறிதும் பயப்படான். நீ அவையொன்றும் அறிந்திலைபோலும். அறிந்திருப்பையாயின் நமது மந்திரியினிடத்தில் அவள் சொல்லி யனுப்பிய வார்த்தைகளைக் கேட்டமாத்திரத்திலேயே இப்படி திகிற்படுவையா! நீ மூன்றுலகத்தையும் வெற்றிகொண்டு இப்பொழுது ஒரு ஸ்திரீக்குப் பயந்தவனாய்த் தீனதிசையையடைந்து யோசனைக்குவந்தது வீரபுருஷனாகிய உனக்குக் கீர்த்தியை விளைவிக்குமா? உனக்கிது பெரியதோரபகீர்த்தியாகும். இனி யான் சொல்வதைக் கேளும்:—நான் ஒருவனாகவே அஸ்திரசஸ்திரங்களோடும் சதுரங்க சேனைகளோடும் அந்த மதகர்வமுடைய ஸ்திரீயினிடத்திற்போய் என்னுடைய போர்த்திறத்தைக் காட்டி அவள் கோபங்கொண்டிருப்பவள்போலும் வீரபாக்கிரமமுடையவள்போலும் காட்டுகின்ற அவளது சேஷ்டைகளையெல்லாம் அடக்கித் தன்னுயிர்பிழைத்தாற் போதுமென்று எண்ணும்படியா

கச்செய்கின்றேன். அவள் எங்கே இறந்துபோவாளோவென்று நீ மாத்திரம் பயப்படப்போகின்ருய். நீ பயப்படுவாயென்று யுத்தமுக மாகப்போகாமல் முன்போனவன்போல் நானவளிடத்தில் இதமுக மாய்ப்போகமாட்டேன். முன் இதமாய்ப் போனபடியினுலன்ருே அவள் இவ்வளவு அகங்காரங்கொள்ளுவதற் கிடமாயிற்று? நான வளை நாகபாசத்தாற்கட்டி உன் சமீபத்திற்கொண்டுவந்து விடுகி றேன். என் சாமர்த்தியத்தைப்பாரும். நீ அவளை ஓாடிமையாள் போல் ஆளவல்லவனுவாய். இதுவே என்னுடைய அபிப்பிராய மென்ருன்.

இவ்வாறு விரூபாக்ஷனென்னு மந்திரி சொல்லியவுடன் துர்த் தரனென்கிற மந்திரி மகிஷனைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினன்:- ஓ அசுரேந்திரனே! ஸதிரீகளிடத்தில் இதத்தைக் காட்டலாகா தென்று விரூபாக்ஷன் சொல்லியது மெய்ம்மையே. ஆயினும் நா னெரு தருமஞ்சொல்லுகிறேன். சிறிதுகேட்பாயாக. சவுந்தரியாதி விசேஷங்களில் சிறிதுங் குறைவில்லாத அந்த ஸ்திரீ அதிககாமமுடை யவளென்று அவள் சொல்லிய சொல்லால் நினைக்கின்றேன். உன் னிடத்தில் யுத்தத்தை யுத்தேசித்து வந்திருப்பாளானல் பரிவாரங் களுடன் வந்திருக்கவேண்டும். தனியே வந்திருக்கின்றபடியால் உன்னைத் தன்சுவாதீனமாக ஆக்கிக்கொள்வதற்கென்றே நினைக்க வேண்டும். காமத்திற்சிறந்த மங்கையருடைய சொற்களில் அடங்கி யிருக்கும் பாவனைகள் அநேகமுள. அவையறியவல்லவர் காமநூல் வல்லவரேயன்றி ஏனையோரல்லர். அந்த ஸ்திரீயினுடைய விதண்டா வார்த்தைகளி லெனக்கு அப்படியே தோன்றுகின்றன. "யுத்தமு கத்தில் உன்னைப்பாணங்களால் கொல்வேன்" என்றதை யோசித்துப் பார்த்தால் காமரசமாகவே இருக்கின்றது. இப்பொழுது உன்னி டத்தில் ஏதேனும்போர்செய்ததுண்டோ? இல்லையே! அவள் போர் செய்யாமல் உன்னுடைய பராக்கிரமங்களெல்லாம் வாங்கியிருக்கின் ருளா? இல்லையா? இது அவள் யுத்தஞ்செய்யாமல் செய்த யுத்தமல் லவா! அவள் சொல்லிய "பாணம்" என்ற சொல்லில் அடங்கிய பொருள் காமபாணமென்றும் அப்பாணமானது தனது கடைநோக்க மென்றும் ஆம். 'உன்னைக்கொல்வேன்' என்றது என்னுடைய கடை நோக்கமாகிய பார்வையால் அவன் காமாந்தகனுய் உயிர்விடுந் தன் மையாகச்செய்வே னென்றும், என்னுடைய பார்வையாகிய பாணத் தால் அவன் வருந்தத்தக்கவனேயன்றி ஏனையோர் விடும் பாணங்க

ளால்வரும் வீரங்கொள்ளத்தக்கவனன்றென்றும், அப்பாணங்களும் அவனைக் கொல்லும் வன்மையுடையன வல்லவென்றும், அவையெல்லாம் அவனுக்குப் புஷ்பாஞ்சலிபோலாகுமென்றுமாம்.

கடைநோக்கத்தைப் பாணமென்று யான் உவமித்துக் கூறுவதாக நினையற்க. "பெண்தன்மையையுடைய இப்பேதையாகிய பெண்ணுக் குளவாய கண்கள் தம்மைக் கண்டாருயிருண்ணுந் தோற்றத்துடனே மாறுபட்டிருந்தன." மாறுபட்டிருத்தலாவது பேதைமைத் தன்மையுடை யாட்குள்ள கண்கள் பேதமையைக் காட்டாது தன்னைப் பார்க்கின்றவ ருயிரைக் கவர்ந்து துன்பப்படுத்திக் கொடுமையைக் காட்டுகின்றபடியால் மாறுபட்டிருந்தனவென்றும், இந்தக் கண்ணினுடைய கொடுமையை அதனிடத்துப் பிரியாநட்பினையுடைய புருவங்களறிந்து அப்பார்வையை வளைந்து மறைத்து விலக்கினவாயின் அப்புருவங்களைக் கடந்து இவள் கண்கள் எனக்கு நடுங்குந் துயரைச் செய்யாயென்று புருவங்களைச் சற்று வெறுத்தும், என்னை வருத்துதலுடைமையாற் கூற்றமோயென்றும், * காமமுறை கூறுமிடங்களில் வருவனவற்றுற் காண்க.

"அவனுக்கு ஸ்திரீயால் மரணமென்ற விதிப்படி நானே வந்திருக்கின்றேன்" என்றது திருமால்முதலிய தேவரிடத்தில் எனது கட்பார்வை போன்ற பாணங்கள் உளவாயின் இவனை அவற்றால் கொல்லவல்லவராவர். அவரிடத்தில் அஃதின்மையால் எங்ஙனங் கொல்லவல்லவ ராவரென்றும், அவர்போலவே ஏனைய ஸ்திரீகளிடத்திலும் இல்லை யென்பது நிச்சயமாதலால் நானே என்றுமாம்.

'அவன் பிராணனை வாங்குவேன்' என்றது பிராணனென்பது வீரியம், அந்தவீரியம் என்னைக் கண்டபொழுதே அவனுக்கு வெளிப்படுமென்றும், அது வெளிப்பட்டபொழுதே வேறொன்றும் அவன் செய்யவறியாது யான் எதைச் செய்யும்படி விதிக்கின்றேனே அவ்விதியைக் கடவாமற்செய்வானென்றும், அந்தச் சமயத்தில் ஏழை

---

* இவற்றை "கண்டாருயிருண்ணுந் தோற்றத்தாற் பெண்டகைப் - பேதைக் கமர்த்தன கண்" எனவும்,—"கொடும்புருவங் கோடா மறைப்பி னடுங்கஞர்-செய்யல மன்னிவள் கண்" எனவும், "கூற்றமோ" எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க.

யர்களாகிய தேவர்களுடைய குறைபாட்டைப் போக்கடிப்பே னென்றுமாம்.

"கடா" என்றது தன்னுடைய வரவையும் தன்னுடைய ரூபலா வண்ணியங்களையும் இவன் கேட்டும் கேட்டுக்காமங்கொண்டும் அந்த ரசத்தை அந்த க்ஷணமேவந்து தன்னிடத்தில் அனுபவிப்பதற்கறி யாமல் கடாவைப்போ லிருக்கின்றானேயென்றும், சந்திசெய்ய வந்த வனுயிருக்கின்ற இந்த மந்திரியும் நம்முடையவார்த்தையில் அறிய வேண்டிய காமரசத்தை யறிந்து அரசனை யழைத்து வந்து விடா மல் அழைத்துவாவா அரசனை? என்று கேட்கின்றானே, வீணான வார்த்தைகளுக் கிடஞ்செய்துக்கொண்டிருக்கின்றானே இவனும் ஓர் கடா எனப் பொருள்கொண்டு நீயுங் கடாவென்றும், உங்களிரு வரையுங் கூட்டிய விதியையும் ஊழையும் மிகவும் வியக்கின்றேனென் பதுமாம்.

இவ்வண்ணம் அவள் சொல்லிவிட்ட சொற்களுக்கெல்லாம் காமாசமாகிய காரணார்த்தங்களை ஆராய்ந்தறியும் வகையறியாமல் விபரீதமான பாவார்த்தங்கள்கொண்டு அம்மந்திரிசொன்னது காம நூலாராய்ச்சியில்லாத குறைபாடென்றே கொள்ளவேண்டும்.

அவர் சொல்லியவெல்லாம் விருப்பமான பிரியசூசனை, நீங் கள் கொண்டதெல்லாம் வெறுப்பான அப்பிரியசூசனை. புருடனை விரும்பிய ஒரு ஸ்திரீ அப்புருடனிடத்திலுள்ள விருப்பத்தைப் பிற ரறிய விளம்புவாளாயின் அவர்க்கு வெளிப்படையாக ஒருநாளுங் காட்டாமல் வேண்டாமையாகிய விரசமான வார்த்தைகளையே பெ ரும்பாலுங் காட்டிக்கொண்டே வருவாள். அவளப்படி பலமுறை யுங் காட்டுவதனுலேயே அப்புருடனிடத்திற் பற்றுடையா ளென் பதை யறியவேண்டுமாறுபோல இவள் கூறுவனவெல்லாம் நம்மிடத் தில் பற்றுடைமையைக் காட்டுகின்றனவென் றறியவேண்டும்.

ஓ அரசனே! அவள் முன்னர் விருபாக்ஷனைக் கடிந்து நீ நிற்க வேண்டாம் போ போ வென்று ஓட்டியதும், இவன் நம்முடைய வார்த்தையிலுள்ள காமரசத்தையறியாத அற்பனுயிருக்கின்றான். ஆகையால் இவன் நாம் சொல்லியபடியே அவனுக்குச் சொல்லும் பொழுது அவனுவது நமது பிரியாசத்தையறிந்துவருகின்றானு இல் லையா பார்ப்போமென்று உன் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக் கிருள்.

இனியாவது ஓ மஹாராஜனே! அவள் சொல்லெல்லாம் அபசவ்யமான பொருளுடையனவென்றறிந்து அவள் இப்பொழுது கொண்டிருக்குங் கோபமும் அகங்காரமு மடங்குமாறு காமரசமாயிருக்கின்ற காமத்தினாலும், அதற்குரிய தானத்தினாலும், அவளை வசப்படுத்தி உன்னிடம் வரும்படியான சரகசமான காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும். அது எனக்குத் தெரியும். இனி வேறு பல பேசுவதனாற் பயனென்னை! நான் சொன்னபடியே சாம தானங்களால் அவளை வசப்படுத்தி உன்னிடத்திற் கொண்டுவந்து விடுகிறேன். வந்தபின்னர் வீரபராக்கிரமத்தைக் காட்டாமல் மன்மதன் நீதானென் றெண்ணும்படியான காமப் பிரபாவத்தைக் காட்டுவையாயின் அவள் உனக்கு வேலைக்காரியைப்போ லாய்விடுவாள். இதிற் சந்தேகமில்லை. இவைதான் என்னுடைய அபிப்பிராயமென்றான்.

அவன் சொல்லி முடிந்தவுடன் தாம்பரனென்னு மந்திரி சொல்லத் தொடங்கினான்:—ஓ அரசனே! நாம் படைத்திருக்குங் கண்கள் பிறாது உள்ளக்கருத்தை குறிப்பாலுணரத் துணைக்காரணமாயுள்ளனவேயன்றி வெளியே சாதாரணமாயுள்ள பொருளை யறிதற்கல்ல. அத்துணைச் சிறப்பாய கண்களைக்கொண்டு பிறர்குறிப்பினை யுணரமாட்டாது தம்மனத்துட்டோன்றும் கருத்தையே அவர் மனத்துள்ள கருத்தாகக்கொள்ளுவதற்கா அங்கங்களுட்சிறந்த கண்களைப் படைத்தது? * பிறர் மனக்குறிப்பறியாதகண்களாற் பயனென்னை? அந்தோ! முன் சொன்ன மந்திரி அவளது உருவக் குறிப்புக்குரிய சொற்களையும், இரண்டாவது சொன்னமந்திரி சொற்குறிப்புக்குரிய சொற்களையும் வழங்கினரேயன்றி அவளது உள்ளத்தி னிகழுங் குறிப்பு இவ்வண்ணமென்று அறிந்து கூறினாரில்லை.

எனக்கு நிகழ்ந்த சில ஏதுக்களான் அவள் வந்திருக்குங் குறிப்பை யுணர்ந்திருக்கின்றேன். அது தருமத்தோடொத்ததாயிருக்கின்றது. அந்த ஏதுக்களையும் அவற்றைக்கொண்டு அறிதற்பாலனவாய குறிப்புகளையும் எடுத்துக்கூறுகிறேன். நீ அவற்றையே ரசமுடையனவாகக் கொள்ளல்வேண்டும்.

அந்தஸ்திரீ காமமுடையவளுமல்லள், உங்களிடத்தில் எந்த விதமான அபேக்ஷையுமுடையவளுமல்லள், சாஸ்திரதருமங்களைல்

* "குறிப்பிற் குறிப்புணராவாயி னுறுப்பினுளென்ன பயத்தவோ கண்" எனுந் திருக்குறளாற் காண்க.

லாம் நன்றாயுணர்ந்தவள், காமரசத்தையுட்கொண்ட சொற்கள் அவளொன்றுஞ் சொன்னவளல்லள், அவளுடைய சவுந்தரியங்களையாவது சாமர்த்தியகுண நயவிசேஷங்களையாவது அவள் தாங்கியிருக்கும் படைக்கலங்களின் பராக்கிரமங்களையாவது பார்ப்பாரும் சொல்வாரும் பரிப்பாரும் இங்குயாருளார். மூன்றுலகினுமில்லை. இவ்வண்ணம் ஒருவருள்ளாரென்று இதுகாறுங் கேட்டதுமில்லை. கண்டதுமில்லை. அவளுடைய சரித்திரங்கள் வாங்மனுதீதமாயுள்ளது. அவள் நம்மை நோக்கிவந்தது விபரீதகாலத்துக் கேதுவென் றெண்ணத் தக்கதேயன்றி வேறன்று. நான் இராத்திரி உதயகாலத்தில் கிருகத்தின் முன்புறத்தினடுவில் ஒரு ஸ்திரீயானவள் ரக்தவஸ்திரந் தரித்துக்கொண்டு நின்றழுது கொண்டிருக்கக் கனவுகண்டேன். இந்தக்கனு துர்நிமித்தமா யிருப்பதால் துர்மரண முண்டாமென்பது நிச்சயம். விநாசகாலத்துக்குத்தக்க விபரீதபுத்தியும் உனக்குண்டா யிருக்கிறது. நான் கனவுகண்டு விழித்தவுடன் வீடுகடோறும் பக்ஷிகள் கோரமாகவொலித்தன. இதுபோலவே அநேகவிதமான உற்பாதங்கள் தோன்றின. இந்த உற்பாதங்கட்குத் தக்கபடிவந்த ஸ்திரீயும் யுத்தத்துக்கேயழைக்கின்றாள். அவள் மாநுடஸ்திரீயுமல்ல, கந்தர்வஸ்திரீயுமல்ல, அசுரஸ்திரீயுமல்ல, இவர்களில் ஒருத்தியுமாகாத அவள் தேவர்களால் நியமிக்கப்பட்ட மாயாரூபிணி. அவள் உன்னால் கொல்லப்படமாட்டாள்.

உனக்கு மரணகாலம் சமீபித்து விட்டபடியால் யுத்தமன்றி நீ சொல்லுவதாகிய சாமபேத தானங்களொன்றும் நடவா? இனி வேறேஎண்ணுவதனுற் பயனென்னை! எது நடக்கவேண்டுமோ அது நடக்கப்போகிறது. அதனைத்தடுக்க ஒருவராலுமுடியாது. அது சுபமானதோ அசுபமானதோ ஊழின்பாலதேயன்றி மற்றை யாவர்பாலுமன்று. பண்டிதராயுள்ளார் இவ்வுண்மையை யுணர்ந்து சுபத்தையும் விரும்பாது அசுபத்தையும் வெறுக்காது வருவதாகிய அவ்விரண்டையும் மனத்திற் கொள்ளாது அனுபவிப்பர். பிழைத்திருப்பதைப் பற்றியும் மரணமடைவதைப்பற்றியும் யார் யோசனை செய்யக்கூடும். அதனை மாற்றத்தக்கவர் மூன்றுலகினுமில்லை. பல பேசுவதனுற் பயனென்! யுத்தத்துக்குப் புறப்படவேண்டு மென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயமென்றான்.

தாம்பரன் சொல்லிய உண்மைகளைக்கேட்ட மகிஷன் ஏனையோரை அம்பிகையினிடத்தில் விடுவதற்கெண்ணுமல் அவனையே

விடுப்பவெண்ணி, ஓ தாம்பிரனே ! நீயே அந்த சுந்தரஸ்திரீயினிடத் திற்சென்று நீ யோசித்தவண்ணமே யுத்தத்தை நடத்தி அவளை என்னிடம் கொண்டுவருவாய். என்னிடம் வருவதற்கிசையாமல் யுத் தத்தையே மேற்கொண்டிருப்பாளாயின் அப்பொழுது கொல்லத்துணி வாய். நான் மன்மதனுடைய வீரப்போரில் தலைப்பட்டுள்ளே னுகை யால் அவளைக்கொல்ல எனக்கு மனமில்லை. எனது அவாவெல்லாம் அவளைப் பார்க்கவேண்டு மென்பதே, யுத்தத்துக்குரிய போர்வீரத் தையும், காமத்துக்குரிய சோகவீரத்தையும் நீ அறிந்தவன். போர் வீரங்கொண்டவன் உயிரிழக்கான் என்பதும், சோகவீரங்கொண்ட வன் உயிரிழப்பான் என்பதும் நீ அறிந்தவன். உயிரிழக்க வந்திருக் கும் எனது சோகவீரத்தைத் தணியச்செய்து என்னைக்காத்தல் உனது கடமை. எந்தவித வுபாயத்தினுலாவது நானவளைப் பார்க்கும் படிச் செய்யவேண்டும். இனி நீ காலத்தைப்போக்காமல் அவளிடத் திற்சென்று எனது வேண்டுகோளுக்கிடந்தரும் பலவகையான வார்த் தைகளைப்பேசி அவள் அவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டுச் சொல்லும் சொற் களையாராய்ந்து அவளது மனோநிச்சயம் இதுவெனத் தெரிந்துகொள் வாய். நீ அவளிட மறியவேண்டியவை எவையெனின், அவள் யாது நிமித்தமாய்வந்தாள்? காமத்தையெண்ணிவந்தவளா? போரையெண்ணி வந்தவளா? தானே வந்தவளா? பிறரால் பிரேரேபிக்கப்பட்டு வந்த வளா? மாயா சொரூபிணியா? உண்மையானவளா? இவற்றில் யாதானு மொன்றைத் தெரிந்துகொள்வோமாயின் பிறகு அதுகொண்டே நாம் அவளெண்ண முற்றுமறிந்து போரையாவது சந்தியையாவது நாம் செய்ய முந்தலாம். ஆனுல் நீ வார்த்தையாடும்போது தயையில்லாத வார்த்தையையாவது மருளும்படியான காரியத்தையாவது சொல்ல வும் வேண்டாஞ் செய்யவும் வேண்டாம். அவள் மனதில் என்னவித மான அபிப்பிராயங் கொண்டிருக்கிறுளோ அவ்வபிப்பிராயப்படியே நாம் செய்யவேண்டு மென்றனன்.

மகிஷனுடைய வார்த்தையைக்கேட்ட மந்திரி அவனை நமஸ் காரஞ்செய்து சேனைகளோடு பிரயாணப்பட்டுப்போகும்போது மார்க் கத்தில் யமபுரஞ்சேரத்தக்க பல துற்சகுனங்கள் நிகழ்வதைக்கண்டு இதுவென்ன ஆச்சரியமென்று பயந்து தேவியிருக்குமிடம் போய்ச் சேர்ந்து சிம்ஹவாகனத்தி லெழுந்தருளினவளாயும், அநேகவிதமான தெய்வப்படைகளைத் திருக்கரங்களிற் ருங்கினவளாயும், தேவர்களாற்

றுதிக்கப்பட்டவளாயும் இருக்கின்ற தேவியைக்கண்டு சிந்திக்கின்றான் :—அரசன் சொல்லியபடி இவளிடத்தில் வார்த்தையாடிய பின்னரா அவளபிப்பிராயந் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்? இவளைக்கண்டபொழுதே விளங்கிவிட்டது. பராக்கிரமத்திற் சிறந்தவளாயும் அதனையே மேற்கொண்டிருப்பவளாயுங் காணப்படுகின்ற இவளா மகிஷனாகிய நமது அரசனை யொருபொருளாகமதித்து அவன்மே லாசைப்படுவாள்! அன்றியும் தெய்வாம்சத்திற்சிறந்த அழகைப்படைத்தவளா விலங்கினத்திற்கடைப்பட்ட மகிஷனை ஓரழகுடையவனாக மதிப்பாள்! அந்தோ! அந்தோ! வென்றஞ்சி இனி இவளிடத்தில் வீணானவார்த்தைகளைப் பேசுவதிலும் அரசனபிப்பிராயத்தை இவளுக்குத் தெரிவிப்பதே காரியமென்றெண்ணி அம்பிகையைச் சமீபித்துக் கூறுகின்றான் :—ஓ வீரசிகாமணியே! அசுரபதியாயும் அகண்ட சாம்பிராஜ்யமுடையவனாயும் இருக்கின்ற எங்களரசன் அமரர்களிடத்தில் சமரை விரும்பினான். உன்னிடத்தில் பாணிக்கிரகணத்தை விரும்பி யிருக்கின்றான். அப்படிச்செய்தது உன்னுடைய அழகொன்றேயாம். ஓ பேரழகியே! நீயும் அவன்பால் யுத்தத்தை விரும்பாது அவனது புஜத்தையணைய விரும்புவாய். அன்றியும் நீயோ போருக்கேற்ற வன்மையான சரீரத்தைப்படைக்காது மென்மையான சரீரத்தைப் படைத்திருக்கின்றாய். இது படைத்ததற்கு எங்களரசனைப் பதியாகக் கொண்டு அற்புதமாகிய சிருங்காரவனங்களில் உல்லாசமாய் உலாவி வருவதுவே உயர்வாகும். மென்மையானசரீரம் படைக்கப்பெற்றதேயன்றி மேன்மையான அழகையும் பெற்றிருக்கின்றாய். அது பெற்றதற்கு அதனாலடையவேண்டிய எல்லாச்சுகத்தையும் அடையப்பெறுவதுவே அரிய சிறப்பாகும். இங்ஙனமான சுகத்துக்கேதுவான சரீரத்தையும் அழகையும்பெற்று பெற்றதற்குரிய பிரயோசனமான காரியங்களையெண்ணாது அப்பிரயோசனமான இந்தத் துக்கத்துக் கேதுவான யுத்தத்தை விரும்பியது நீ செய்தபாவமோ எங்களரசன்செய்த தவுர்ப்பாக்கியமோ அறியேன். அந்தோ! மலர்போன்ற கைகளில் அரும்பும் மலர்ச்செண்டையுந்தாங்காது இரும்பினாலாகிய ஆயுதங்களைத்தாங்கப்பெற்றது என்ன கொடுமையோ! வீரத்திற்சிறந்த எவரையும் வெல்லுதற்குப் புருவமாகிய இரண்டு விற்களும் கண்களாகிய இரண்டுகணைகளும் அங்கத்திற்றானே அமைந்துகிடப்ப வீணாக ஒரு வில்லையும் ஒரு பாணத்தையும் தாங்கியிருப்பது என்ன கருதியோ!

புருவங்களும் கண்களும் செய்யாதபோரை இந்த வில்லுங்கணையும் செய்யப்பெறுமோ! இது விந்தையினும் விந்தை! இதுபோலும் நிஷ்பிரயோசனமான செயல் வேறொன்றுங்கிடையாது.

பிரபஞ்ச காமத்துக் கேதுவாயுள்ள சரீரசுகத்தைப் பெற்றவர்கள் அதற்குரிய இன்பத்தை நாடி அதற்கேற்றவரை யணைந்து ஆனந்தமுற்றிருப்பதை விட்டு அதற்கு மாறான போரை விரும்பி சுகசரீரத்தைப் புண்படுத்தித் துக்கமடையச் செய்வது போலும் அறிவற்ற செயல் ஒன்றுங்கிடையாது. புத்தியிற் சிறந்த அறிவுடையார் ஒருநாளும் யுத்தத்துக் கிடங்கொடார். அறிவிலிகளும் உலோபகுணமுடையவர்களுமே சுகானுபவம் அறிவிப்பதற் கேதுவாகிய செயல்களில் மனதைச் செலுத்தாது துக்கத்துக் கேதுவாகிய செயல்களில் மனதைச் செலுத்துவார்கள்.

நீங்களிருவரும் அத்தகையரல்லரே! அந்தோ உங்களுக்கமைந்துள்ள இளமை நலத்தைப் பாழ்படுத்திக் கொள்ளவேண்டாம். ஓ மெல்லிய திருமேனி யுடையாளே! நீ போரை விரும்பியதுபோலும் எங்களரசனும் விரும்புவானாயின் அவன் விடும் பாணம் உன்மேனி தாங்கப்பெறுமா! உன் மேனியைப்பார்க்கப் பெறுவோர் எவ்வளவு வன்னெஞ்சுடையராயினும் பாணத்தைவிட்டு அதனைக்கெடுக்க முயல்வார்களா? ஒருபொழுதும் எண்ணவுமெண்ணார். துணியவுந்துணியார். ஓ தெய்வநாயகமே! உன்னுடைய சரீர சவுந்தரியாதி விசேஷணங்களைக்கேட்ட அக்கணத்திலேயே எங்களரசன் உன்னிடத்தில் போரைவிரும்பாது பாணிக்கிரகணத்தை விரும்பினனே அவனறிவின் விசேஷத்தை நானென்னவென்று சொல்லுவேன். அவனெண்ணியவாறே நீ அனுக்கிரகஞ் செய்வாய். தேவதாபூஜ்யனான மகிஷாசுரனுக்கு நீ மனைக்கிழவியாவாய். அது உனக்குச் சிறுமையன்று பெருமையே. உன் மனோரதங்களெல்லாம் மிகவெளிதாய் நிறைவேறும். உன்னை யாவரும் மகிஷனுக்குரிய மஹாராணி என்று மதிப்பார். அதைவிட நீ பெறத்தக்கது இவ்வுலகில் வேறொன்றுண்டோ. இதில் சந்தேகங் கொள்ளவேண்டாம்.

ஓ பெண்ணரசியே! என்னுடைய வார்த்தையை யங்கீகரிப்பாய். நீ என்றும் நீங்காத சுகத்தையடைய விரும்புவாய். இனி யுத்தஞ் செய்வதை வெறுத்து விடுவாய். யுத்தத்தை வெறுக்காது விரும்பு

வையாயின் உனக்குக் கஷ்டமாகிய தோல்வி யுண்டாகுமேயன்றிச் சுகமாகிய வெற்றியுண்டாகமாட்டாது. சொன்னேன் சொன்னேன். இப்போது எங்களரசனிடத்தில் நீ எண்ணியபோரில் தோல்வியுண்டாவது பொய். எங்களரசன் உன்னிடத்தில் எண்ணியபோரில் உனக்கு வெற்றியுண்டாவது மெய். இதனை எண்ணிப்பார்ப்பாய்.

ஓ சுந்தரீ! நீ அரசநீதியையும் அரசச்செல்வத்தையும் அறிந்தவளாயுங் காண்கின்றபடியால் யான் வேண்டியவாறு எங்களரசனுக்கு மணவாட்டியாகப் பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் வாழக்கடவாய். உனக்குப் புத்திர சம்பத்தும் உண்டாகும். அவனுக்கு இந்த இராஜ்ய சம்பத்தும் உண்டாகும். ஆகலான் நீ இந்த யவ்வனத்தில் எங்களரசனோடு சரச சல்லாபத்துடன் கிரீடித்திருப்பின் புத்திர சம்பத்தையுங் கண்டு மகிழ்ந்து எந்நாளுஞ் சுகமாக வாழக்கடவாயென்றனன்.

(சு - கூஎ.)

பதினொன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கந்தர்ப்ப வித்யாயைநம:

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

தேவ்யாசஹ தாம்பரசம்வாதம்.

வியாசர் கூறுகின்றார் :—ஓ அரசனே ! உலகமாதாவாகிய தேவியானவள் தாம்பரனென்னுமமைச்சன் சொல்லிவந்த முறைபிறழ்ந்த வார்த்தைகளைக்கேட்டுச் சிறிதுங் கோபங்கொள்ளாது புன்னகை செய்து அவனைப்பார்த்து மேகங் கர்ஜனைசெய்வதுபோலும் அடா மூடா! என்றதட்டி நீ கூறிவந்ததெல்லாம் ஞான சூனியனும் காமாதுரனும் அற்பபுத்தி யுடையவனும் இப்பொழுதே மரணமடைவதற் கருகனுமுள்ள உன்னரசனபிப்பிராய மாதலால் உன்னைக் கோபிப்பதிற் பயனென்னை? இனி யான் சொல்வதை மகிஷனிடத்திற் சொல்வாயாகவென்று கூறலாயினள் :—

உன்னுடைய தாய் சாக்கிரதை என்பதையும் அசூசை என்பதையும் சிறிது முணராத சரீரத்தைப்படைத்த மகிஷி. அவளுன்னுணவோ புல் முதலிய திரணங்கள். நான் உன் தாயைப்போன்ற பெண்ணினத்தைச் சேர்ந்தவளா? அன்றியும் முன்னே எனக்கு நீண்ட கொம்புகளிருக்கின்றனவா? பின்னே நீண்டு வீழ்ந்து கிடக்கும் வாலிருக்கின்றதா? பருத்த வபுவிருக்கின்றதா? இந்த லக்ஷணங்களில்லாத என்னை நீ எவ்வண்ணம் விரும்பினுய்? தேவர்களிற் சிறந்த உருத்திரமூர்த்தியையும், பிரமன் விஷ்ணு வருணன் குபேரன் அக்னி என்கிற இவர்களையும் அபேக்ஷிக்க மாட்டாத நானு மிருகவடிவனை உன்னை நாயகனுகக் கொள்ளுவேன். அடா மதிகேடா! உன்னிடத்தில் என்ன குணமிருக்கின்றது? உன்னை நான் அபேக்ஷிப்பேனுனல் உலகம் பழிக்காதா? நான் உன்னைப்போன்ற ஞான சூனியர்கட்குக் காமத்தை விளைவிக்கின்ற சரீரத்தைப் படைத்தவளாயினும் யாவரையும் விரும்பத்தக்கதான காமகுணத்தை யுடையவளாவளு? கற்பிற் சிறந்த நங்கை தனக்கு வாய்க்கப்பெற்ற உருவமுதலிய எல்லாவற்றுனும் அடையத்தகும் இன்பம் தனது நாயகனுகக் கொள்வாளே யல்லாமல் புணர்ச்சி யின்பம் வேண்டி யாவரையும் விரும்புவாளா? கற்பிலக்கணஞ் சிறிதுமுணராத கயவலனே! நான் நாயகனில்லாதவளல்லள். அவனை நீ யறியாய். அவன் தன்மையைக் கேட்பாய்:—பிரபுவென்கிற பட்டத்துக் குரியவனுயும், சர்வ கர்த்தாவாயும் சர்வ சாக்ஷியாயும், தனக்கு மேலொரு கடவுளை யறியாதவனுயும், ஆசையற்றவனுயும், எக்காலத்தும் அழிவில்லாதவனுயும், நிர்க்குண நிரஞ்சன நிராமய நிர்விகல்ப நிராஸ்ரயாதி நிஷ்கள சொரூபகுணங்களுடையவனுயும், சர்வபரிபூரண சர்வசாக்ஷித்வாதி பதிலக்ஷணங்களை யுடையவனுயும், நமக்கிதுவுளது நமக்கிது இல்லாதது என்றெண்ணுதலாகிய பசுலக்ஷணங்களை இல்லாதவனுயும், எல்லாவிடத்தையும் தன்னிடமாகக் கொண்டவனுயும், வேண்டுதல் வேண்டாமைக்கிடனுகிய குறைபாட்டை யில்லாதவனுகியும், தன்னைச் சரணமடைந்தோர்க்கு வேண்டியாங்களிக்கும் நிறைவுடையவனுயும், அந்தராத்மாவாய் அவரவர் தொழிலைச் செய்விக்கும் ஆற்றலுடையவனுயும், நானென்கிற அகங்காரத்தைக் கொண்டே நானென்கிற பாசவிலக்கணத்தைக் கடந்தவனுயும், பசு பாசவிலக்கணங்களைக் கடந்தார்க்கு வேண்டுவன வெல்லாந் தானே முன்னின் றுபகரிக்

கின்றவனும், யாவர்க்குங் கடவுளாகியும் உள்ள தன்மையன், அவன் நாமம் யாதெனின் பரமசிவன். இத்தன்மையனாகிய பரமபதியைப் பதியாகவுடைய யான் உன்னிடத்தில் என்னவிதமான தன்மையைக் கண்டு உன்னை நாயகனாகக்கொள்ளவிரும்புவேன்? இனி நீ எனக்கு நாயகனாகவிருக்கவேண்டுமென்கிற வெண்ணத்தைநழுகவிட்டு எனக்கு நாயினுங் கடைப்பட்ட அடிமையாளாக விருப்பதற்கு எண்ணும் எண்ணத்தை மேற்கொள்வாய். இல்லாவிடின் பகைத்திறத்தைக்கொண்டு யுத்தத்துக்கு வெளிவருவாய். வருவையேயாயின் உன்னையமனுக்கு இரண்டாவது கடாவாகவிருக்க அவனுலகத்துக் கனுப்புவித்தாலும் அனுப்புவிக்கின்றேன். இல்லாவிடின் இங்குள்ள உழவர்களுக் குழு தலைச்செய்யுங் கடாக்களோடு சேர்ந்தாலுஞ் சேர்த்துவிடுகின்றேன். இவ்விரண்டிலொன்று செய்வது நிச்சயம்.

நீ மகிஷமாயிருந்தும் மகிஷனென்று அழைக்கப்படாமல் மகிஷாசுரனென்று அழைக்கப்பட்ட அசுரப்பட்டம் உனக்கு நிலையாக விருக்க வேண்டுமாயின் உன்னினத்தவர்களாகிய அசுரரையெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு இந்தக்ஷணமே பாதாளலோகம் போகக்கடவாய். மகிஷசரீரம் பெற்றதுபோலும் மகிஷபுத்தியையே பெற்றுள்ள ஓ மகிஷனே! என்னை ஆசைப்பட்டனையே எனக்கு நீ சமானமானவனோ? சமானமான சம்பந்தமிருந்தாலல்லவோ சுகத்தைவிளைவிக்கும். அது மாறுபடுமாயின் துக்கத்தை விளைவிக்குமல்லவா? லக்ஷணத்தைப் படைத்திருக்கும் நானெங்கே! அவலக்ஷணத்தைப் படைத்திருக்கும் நீ எங்கே! லக்ஷணத்தோடுங்கூடிய எனக்கும் அவலக்ஷணத்தோடு கூடிய உனக்கும் எவ்வண்ணம் சம்பந்தமுண்டாகும். இந்த அசம்பாவிதமான துராசையை விடுவாயாக.

இந்திரனுக்குரிய யக்ஞபாகத்தையும் அவனுடைய சுவர்க்க லோகத்தையும் அவன் வசமாக்கிவிடு. நீ பாதாளத்துக்குப்போய்விடு. இவ்வண்ணஞ் செய்வையாயின் நீவாழலாம். இல்லாவிடிற்சாகலாம். நானுன்னைக் கொல்வேனென்பது நிச்சயம். நீ என்னைவெல்வாயென்பது அநிச்சயமென்று ஓதாப்பிரனே! நீ போய்ச்செல்லவேண்டுமென்று பிரளயகாலத்திலிடிக்கும் இடியைப்போல் பெருந்துவனியோடு கர்ஜித்துக்கூறினாள். அந்தக் கர்ஜனையைக்கேட்ட அமைச்சன்கலங்கி நமக்கழிவுகாலம் வந்துவிட்டதென்றுபயந்து நம்தரசன் உயிருடனிருக்கின்றானோ வில்லையோ வென் றேக்கமுற்றோடிப்போய்

அவனிடஞ் சேர்ந்தனன். அந்தக் கர்ஜனையினால் அசுரகர்ப்பிணிகளும் கலங்கி இதுவென்னவோசை? யாருடைய ஓசையென்று திகிற்பட்டு அந்நகரத்தைவிட்டுத் திரும்பிப்பாராமல் ஓட்டம்பிடித்தனர். பூமியும் பர்வதங்களு மசைந்துசலித்தன. அச்சமயம் அம்பிகையினது ஊர்தியாகிய சிங்கமுங்கர்ஜித்தது. அந்தக் கர்ஜனையானது ஓடிப்போகின்றவரை ஓடவொட்டாமற்றடுத்தும் இருக்கின்றவரை இருக்கவொட்டாமல் ஓடச்செய்துங்கொன்றன. மகிஷனும் இடிமேற்பேரிடியாயும் ஓசைமேல் பேரோசையாயும் மேன்மேல் வருதலைக்கேட்டு மனதின்கண் சிறிது ஐயுறவுற்றுத் தன்னிடத்தில் வந்த வீரனாகிய தாம்பிரனையும் அமைச்சர்களையும்பார்த்துக் கூறுகின்றான் :— ஓ அமைச்சர்களே ! இது வென்னவோசை! இதுவென்ன இடி!! எனக்குச் செவியும் செவிடுபட்டுப் போகின்றது. தைரியமும் அதைர்யத்தையடைகின்றது. நமது கோட்டைவாசற்கதவை யடைத்துவிடுவோமா ? வெளியேயுள்ளவர் உள்ளேவராமலும், உள்ளேயுள்ளவர் வெளியே போகாமலும் செய்வோமா? அன்றி இவ்வளவு கலக்கத்துக் கிடஞ் செய்தவளைக் கொல்வதற்குப் போகலாமா? அவள் சொல்லியபடி நாம் இந்நககரத்தைவிட்டு ஓடிப்போகலாமா ? எனக்குக் கண்ணுயுள்ள அமைச்சர்களே ! நீங்கள் எவற்றினு முன்வைத்த காலைப் பின்வாங்காத அறிவிற்சிறந்தவர்கள். அன்றியும் நீங்கள் உங்களுக்குரியனவாக அறநூலிற் கூறியிருக்கும் குணமுஞ்செயலும் நன்றா யாராய்ந்தறியவல்ல பண்டிதத் திறமையுடையவர்கள்.

(என்னையெனின் ! தானெண்ணியதொழில் முடியும் வகையால் அமைச்சியல் நடத்தற்கு ஏதுவாய சொற்களைச் சொல்ல வல்லவனதலாகிய சொல்வன்மையும், சொல்வன்மையால் முடியுந்தொழில்கள் அறமும் புகழும் பயந்து நன்றாகவேண்டுதற்கு வேண்டுவனவாகிய வினைத்தூய்மையும், அந்த நற்றொழிலை முடிப்பானுக்கு வேண்டுவதாய மனத்திண்மை என்னும் வினைத்திட்பமும், மனத்திண்மைகொண்டு செய்யுந் தொழிலில் திறமுடைமையாகிய வினைசெயல்வகையும், அச்செயலின் கண் பொருத்துவித்தல் பிரித்துவித்தலாகிய செயல்களுக்கு எதிரிகளின் குறிப்பறிந்து வகுத்துக் கூறவல்ல தூதனும், கூறியவண்ணம் கூறுவோனாகிய தூதனும் ஆகிய இருவகையினரையும் அவ்வம்முறையறிந்து விடுத்தலாகிய தூதுவன்மையினையும், இவ்வன்மை வேந்தனால் விரும்பப்பட்ட பண்புடைமையாக

லான் அப்பண்புடைமை வெளிப்படுதற்கு அரசரைப் பொருந்தி வாழவேண்டியிருத்தலின் மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகலும், அரசரோடு அணுகி வாழுங்கால் அவர்கள் கருதுவனவாகிய செயல்களை அவர் கூறுமலறிதலாகிய குறிப்பறிதலும், அரசன் கூறுமலறிந்த குறிப் பினைத் தான் வெளிப்படுத்துங்கால் அரசன் குறிப்பறிதலேயன்றி சபையாரது குறிப்பறிதலாகிய அவையறிதலும், இருவர் குறிப்பையு மறிந்து சொல்லவேண்டியவற்றைச் சொல்லுங்கால் அதற் கஞ்சாமை யாகிய அவை யஞ்சாமையும், தொழில் செய்யுங்கால் அதற்கு வேண் டியகருவிகளும், அதற்கேற்றகாலமும், அதுசெய்யும்வகையும், அவ் வகையில் செய்யப்படும் அரிய தொழில்களும் வாய்ப்பவெண்ணுத லும், எண்ணி அதனைச் செய்புங்கால் அவையிற்றில் அசைவின்மை யும், குடிகாத்தலும், நீதி நூல்களைக்கற்றுச் செய்வன தவிர்வனவறி தலும், அதற்கேற்ற முயற்சியும், அம்முயற்சியுள் பிரிக்கவேண்டி னரைப்பிரித்தலும், தமக்கு வேற்றானவரைக் கொடையாலும் இன் சொற்களாலும் பொருத்தலும், தம்மினின்றும் தம்மவரினின்றும் பிரிந்தவரைமீண்டும் பொருத்தவேண்டிற் பொருத்தலும், ஒருசெய் கை பலவாற்றாற்றோன்றின் அவற்றுள் ஆவன ஆராய்ந்தறிதலும், அது செய்யுங்கால் வாய்க்குந்திறனுடிச்செய்தலும், சிலரைப்பிரித்தல் பொருத்தல் செயற்கண் அவர்க்கிதுவே செயற்பாலதென்று துணிவு பிறக்கும்வகை சொல்லுதலும், அரசனாற்செய்யப்படும் அறங்களை யறிந்து தனக்கேற்ற கல்வியானிறைந்தமைந்த சொல்லையுடையவனாய் எக்காலத்தும் தொழில்செய்யுந் திறங்களை யறிதலுமாகிய குணங்களை யும், நூன்முறையான் வினைசெய்யுந்திறங்களை அறிந்தவிடத்தும் அப்பொழுது நடக்கின்ற உலக வியற்கையையறிந்து அதனோடு பொருந்தச்செய்தலும், உலகமுறையை நடத்துங்கால் அக்காலத்துக் கேற்றதை அறிந்து சொன்னவரது அறிவையுமழித்துத் தானும் அறியாத அரசனாயினும் அக்குற்றம் நோக்கி அவனை யொழியாது அவனுக்குறுதியாயின கூறுதலும், ஆகிய செயல்களையும் நன்றாயறிய வல்லவர்களல்லவா ?)

ஆகையால் நம்முடைய காரியசித்தியின் பொருட்டு இப்பொ ழுது செய்பத்தக்கது எது ? அதனை யெண்ணிச் சொல்லுங்கள். அரசியலுக்கு மந்திராலோசனை முக்கியமானது. அதனினும் பெரி தானது ஒன்றுமில்லை. அரசனுக்கு வேண்டிய முதற்காரணம் அது

வே. இந்த மந்திராலோசனை செய்யுங்கால் அதனைத் தன்னினத்த வர் அறியச்செய்தலுங் குற்றமாகும். இவ்வரிய மந்திராலோசனை அரசனுக் கிருக்குமாயின் அவன் சுகப்படுவான். அதனை யிழந்த வன் தன்னையும் தன்னரசியலையும் தானே கெடுத்துக்கொண்டவ னுவான். ஆகையால் ஐச்வர்யத்தை யபேக்ஷித்தவன் பண்டிதத்திறத் திலும் நல்லொழுக்கத்திலுஞ் சிறந்த மந்திரிகளுக்குச் சுவாதீனனு யிருந்து மந்திராலோசனையில் சிரத்தை யுடையவனுயும் அதுகெ டும் விஷயத்தில் பயமுள்ளவனுயு மிருத்தல் வேண்டும் ஓ மந்திரி களே! என்று அவர்களை மிகவும் புகழ்ந்து நீங்கள் இனி தத்கால மிருக்கும் தேசகால வர்த்தமானங்களை எண்ணிப்பார்த்து நீதிக்கு விரோதமில்லாமலும் நம்மினத்தவருக்கோர் கெடுதியில்லாமலுமா யிருக்கின்ற ஆலோசனையைச் சொல்லுங்கள். நாம் முன்னர் ஒன்று யோசிக்க வேண்டியதாக விருக்கின்றது. இப்பொழுது வந்திருக் கின்ற ஸ்திரீயானவள் பலத்திற் சிறந்தவளாயும், படைத்துணையின் றித் தனித்தவளாயும், சுதந்தரமென்பதைத் தானே படைத்தவளா யும், தேவர்களால் புகழப்பட்டவளாயும், பாலையாயும், ஸ்திரீ தர்மத் திக்கு மாறுன யுத்தத்தை வேண்டினவளாயு மிருக்கின்றாள். இது வென்ன ஆச்சரியம்! அவளிஷ்டப்படி நாம் யுத்தத்தில் பிரவேசிப் போமாலுல் க்ஷேமமுண்டாகுமோ் விபரீதமுண்டாகுமோ அதனை எப் படி யறியக்கூடும்? அறிவார் மூன்றுலகினுமில்லை. இதுவரையில் நம்மவர்கள் வெற்றியே யடைவார்களென்பதுங் கிடையாது. அன்றிப் பகைவர்தா னடைவார்க ளென்பதுங் கிடையாது! தோல்வி வெற்றி கள் தெய்வாதீனமாயுள்ளன. யாவுந்தெய்வாதீன மென்னும் பிரமா ணத்தை விட்டு மநுஷ்யப் பிரயத்தினத்தையே கைக்கொண்டு யாவும் தமது ஆதீனமென்று நினைப்பவர் நாமன்று. அவ்வாறு தமதாதீன மெனநினைப்பவர் தெய்வத்தைப்பார்த்தவர் யாவரென்றும், அது இருந் தால் கண்ணுக்குப் புலப்படாதோவென்றும், கண்ணுக்குப் புலப்படா தது நம்முடைய செயல்களறிந்து தோல்வி வெற்றிகளை எவ்வண்ண மறிந்து செய்யுமென்றும், அது செய்வதாயிருந்தால் நாம் முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்பது எற்றுக்கென்றும், எண்ணுகின்றவரும் சொல்லுகின்றவரு மாவர்.

தெய்வம் வேண்டுமென்பது இல்லையாயின் ஒரு தொழிலைச் செய்து முடிக்கும் வன்மையுள்ளவன் சிலசமயம் பயந்திருப்பதையும்

சிலசமயந் துணிவுற்றிருப்பதையும் சிலசமயம் இரண்டுவகையுமின்றிக் கிடப்பதையும் அவ்வன்மையில்லாதவன் எப்பொழுதும் பயமில்லாதிருப்பதையும் துணிவையே மேற்கொண்டிருப்பதையும் எப்படியெப்படி எண்ணுகின்றானோ அப்படியப்படி யடைவதையுங் காண்கின்றோம். அவையெல்லாம் அவரவர் செயலோ? அவரவர் செயலாயின் அவரவர் செய்திக்குத் தக்க திருவையும் மிடியையும் அடைதல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றி மடியுடையானுக்குத் திருவினால் வரத்தக்க சுகங்களும், திருவுடையானுக்கு மடியினால் வரத்தக்க துக்கங்களும், இவ்வாறன்றித் திருவுடையானுக்கே இன்பங்களும் மடியுடையானுக்கே துன்பங்களும் இம்முறையான் இயல்பாயும் வேற்றுமையாயும் வருதற்குத் தெய்வ காரணத்தை வேண்டாத எந்தச் சாமார்த்திய புருஷனாவது காரணத்தைக்கண்டு வெளிப்படுத்தினனா? இதனை யெடுத்துப் பேசுவதென்றால் நம்மால் முடியுமா?

இதனுண்மையை, சீவனுக்குச் சுதந்தரமற்ற அறிவு உண்டென்பது தோன்ற முயற்சிக்கவேண்டியவனிவனென்றும், சுதந்தரமாகிய அறிவும் அவ்வறிவால் அவரவர் செயலுக்குத்தக்க பயனளிப்பதும் இறைவனுக்குச் சுதந்தரமென்பதுந்தோன்ற எல்லாம் அவனதீனமென்றும் பெரியோர் கூறிவருகின்றனர். ஆகையால் யாவர்க்கும் பிரயத்தினமும் தெய்வபலமும் ஒன்றாகக்கூடியே சுகதுக்காநுபவங்கள் அநுபவத்துக்கு வருகின்றன. இதனால் முயற்சியை வேண்டினவன் தெய்வபலத்தையும், தெய்வபலத்தை வேண்டினவன் முயற்சியையும் அபேக்ஷித்தல் வேண்டுமென்றறிமின்கள். ஆகவே, இப்பொழுது நடத்தவேண்டிய காரியங்களை நமதறிவால் நன்றாயாலோசித்து முயற்சியுடன் செய்ய வேண்டுமென்றனன்.

மகிஷாசுரன் இவ்வாறு சொல்லியபொழுது மஹாபுத்திமானாகிய பிடாலனென்னுமந்திரி பலவேதுக்களோடும் பல பலஞாயங்களோடும் அரசனெண்ணம் பரவியிருக்கின்றதென் றுணர்ந்து அரசனைப் பணிந்து கைகூப்பிநின்று கூறுகின்றான்:—ஓ அசுரேந்திரனே! இந்த ஸ்திரீ வந்த காரணமென்னை? எங்கிருந்து வந்தவள்? யாருடையமனைவி? இவ்விடம் இவளே வந்தவளா? பிறர் வேண்டுகோளால் வந்தவளா? இவையனைத்தும் சிலமந்திரிகளால் நமக்குத் தெரியவந்திருப்பினும் மீண்டுந் தெரிந்துகொள்வது அவசியம். இதுவுமன்றித் தேவர்கள்

ஸ்திரீயா லுனக்கு மரணமுண்டென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு தங்க ளுடைய தவவன்மையால் ஒரு ஸ்திரீயை யுண்டுபண்ணி யனுப்பி விட்டுத் தாங்கள் ஆகாயத்தில் மறைந்திருந்து யுத்தத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு இவளுக்கு வெற்றிவருஞ் சமயத்தில் தாங்களும் வெளிப் பட்டுச் சகாயமாய் வந்து நம்முடைய சைனியங்களையும் நம்மையுங் கொல்வதற் கிருக்கின்றனர். இதுதான் அவர்களபிப்பிராயமென்று நினைக்கின்றேன். ஆனால் நடக்கப்போகிறதெதுவோ அதை நானறி யேன். உங்களை யுத்தஞ்செய்ய வேண்டாமென்று தடுப்பதற்கும் நான் தகுதியுடையனல்லேன். உனக்குந் தேவர்களுக்கும் வெற்றி வேண்டு மென்கிறவெண்ணமொன்றேயன்றி தோல்விவருமென்கிறவெண்ணங் கிடையாது. இதற்கு நாங்களொருவரும் சாக்ஷியாகமாட்டோம். உன் னுடைய அபிப்பிராயமே அதற்குச் சாக்ஷியாகவேண்டியது. ஊழியக் காரர்களாயிருக்கின்ற நாங்கள் உன்னுடைய சுகத்தையும் உன்னால் நாங்களடையவேண்டிய சுகத்தையு மாத்திர மெண்ணவேண்டிய வர்கள்; எங்கள் சுகத்துக்குக் காரணமாயிருக்கின்ற நீ மரணமடைய வருமாயின் நாங்களு முன்னுடன் மரணமடைவதுதான் தருமம். இப்போது நேர்ந்திருக்கின்ற சமயத்தை யோசிக்குங்கால் யோச னைக் கிடங்கொடாததாயிருக்கிறது. என்னையெனில், யுத்தத்திற்கு வந்திருக்கிற ஸ்திரீயோ யாதொரு படையுமின்றி வந்திருக்கின்றாள். படையோடுவந்தாலும் தனியேவந்தாலும் நாம் அவளைக்கொல்வோ மாயின் ஸ்திரீஹத்தி என்கிற பாபமுண்டாகும். அப் பாபத்திற் கஞ்சி யுத்தஞ்செய்யா திருப்போமாயின் நாம்பாபத்திற்கஞ்சி யிருக் கின்றோமென்பதை அவளெண்ணாமல் நம்மைத்தோல்வி யடைந்த வராயெண்ணிக் கொல்லத்துணிவாள். நாம் அவளால் கொல்லப்படு வோமாயின் வீர தீர சூரர்களாகிய அசுரர்கள் ஒரு ஸ்திரீயினால் கொல்லப் பட்டார்களென்கிற பழிச்சொல்லை உலகஞ்சொல்லும். ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் ஆலோசனை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. எனக்குமாத்திரம் யுத்தத்தில் ஜயமுண்டாகுமென்று தோன்றவில்லை. ஏனெனில் காமந்தகனாயிருக்கின்ற நீ யவளை யெதிர்ப்பையாயின் வில்லையும் அம்பையுமெடுக்கத்தோன்றுமா? நீயங்ஙனமிருக்கின்ற பொ ழுது அவளுடைய புருவமாகியவில்லில் சந்தித்திருக்குங் கண்களா கியகணைகள் உனதுதோளிற்பாய்ந்து உன்னுடைய வுயிரைக்கொள்ளை கொள்ளாமற் போகுமா? நீகாமாந்தக னென்றுதெரிந்தே அவள்

யாதொருபடைக்கலமு மின்றித்தனியே வந்திருக்கின்றாள். அவளங்கத்திலுள்ள கண்படையொன்றே போதுமானது. இப்போது காமத்தைவிடவல்லேயாயின் அவளைவெற்றிகொள்ள வல்லேயாவாய். காமத்தைவிடவல்லையல்லையாயின் அவளுன்னை வெற்றிகொள்வதில் வல்லவளாவாள். இந்தவுண்மையைவிட்டு வேறு யோசனைசெய்து ஓடிப்போவோமென்றால் நமது கீர்த்திக்கானிவரும். இந்திராதியரோடு யுத்தஞ்செய்தகாலத்துங் கீர்த்திக்குப்பங்கமான காரியஞ் செய்ததில்லை. அப்படிப்பட்ட வீரர்களாகிய நாம் இப்பொழுது ஒருபெண்பிள்ளைக் கஞ்சிவோடுவோமாயின் அது என்னும். ஆகையால் பழிக்காளாவதைப் பார்க்கிலும் மரணத்துக்காளாவது புகழாகும். இனி ஜயம்வந்தாலும் அபஜெயம்வந்தாலும் யுத்தத்திற்குச்செல்வதுவே முறைமை. எதுவரவேண்டியதோ அதுவரட்டும். இவ்விஷயத்தில் சகலமுமுணர்ந்த பண்டிதர்கட்குச்சிந்தனை என்னை. மரணமடைவோமானல் கீர்த்திவரும்; அந்தக் கீர்த்தியைவிரும்பாது மரணத்துக் கஞ்சியிருப்போமாயின் தேகசுகமுண்டாகும். இதில் எந்தச்சுகம் வேண்டுமோ அதனைச்சொல்வாய். மரணமிருக்கும்பட்சத்தில் எங்கேயோடிப்போனாலும்விடாது. ஆகையால் மரணம்வருமானா லுயிர் போமே என்கிறதுக்கமும், இருந்தால் மானஹானி வருமே என்கிற துக்கமும் இனிவேண்டாமென்றனன்.

இங்ஙனம் பிடாலன் சொல்லிய வார்த்தையைப் பாஷ்கலனென்கிற மந்திரி கேட்டு அரசனைப்பணிந்து அஞ்சலியஸ்தனாய் நின்று கூறுகின்றான்:—ஓ மன்னவனே! நாம் யுத்தத்தில் விருப்பமுடையவர்களேயன்றி வெறுப்புடையவர்களல்லர். நமக்கிஷ்டமாகிய யுத்தம் வந்தபோது நாம் ஏன் பயப்பட்டுக் கைவிடவேண்டும். நானொருவனே சென்று நம்மைப் பார்த்துப் பார்த்துப் புன்னகைசெய்யும் அச்சண்டிகையைக் கொன்றுவிட்டு வருகிறேன். எந்த விஷயத்திலும் எவனுக்கும் உற்சாக மிருக்கவேண்டும். அஃதில்லையாயின் அவன் விலங்கினத்தோ டெண்ணப் பட்டவனாவன். வீரனாயிருக்கின்றவனுக்கு வீரரசம் நிலைத்திருக்க வேண்டுமேயன்றிப் பீதிரசம் நிலைத்திருக்குமானல் அதுவே சத்துருவாகமுடியுமன்றோ? ஓ அசுரேந்திரனே! பயப்படுவதை விட்டுப் பிரபலமாகிய யுத்தத்தைச்செய்து அந்தச் சண்டிகையை யமபுரத்துக் கனுப்பிவிடுகிறேன். இந்திரன் அக்னி இயமன் நிருதி வருணன் வாயு குபேரன் சந்திரன் சூரியன் அரிஅயன்

இவர்கள் வந்தெதிர்த்தபோதிலும் நான் பயப்படமாட்டேன். இவர்களைக்காட்டிலு மவள் பெரியவளா? அந்த நாரி என்னை என்ன செய்யப் போகின்றாள். நீ அவளோடு சமமாக நின்று போர்செய்வது தகுதியன்று. நீ இவ்விடத்திலேயே நல்ல ஸ்திரீகளோடு கிரீடித்திருப்பாய். நான் செய்யப்போகிற யுத்தத்தில் என் தோள்வலியைப்பாரு மென்றனன். இவ்வாறு அவன் சொல்லிவரும் பொழுது தூர்த்தரனென்கிற மந்திரி அரசனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றான்:—நீயும் இப்பாஷ்கலனும் போகவேண்டாம்; நானொருவனேபோய்த்தேவர்களாலேவப்பட்ட அவளைக் கொன்று விடுகிறேன். அவளை நான் எப்படிக் கொல்வேனென் றாலோசிக்க வேண்டாம். அவளை உன்னைப் பயப்படுத்துவதற்குத் தேவர்களால் காட்டப்பட்ட ஓர் பயங்கரவுருவமென்றறியக்கடவாய். அவளாலாகப்போகின்ற தொன்றுமில்லை. அவள் சிறுபாலர்களுக்குப் பூச்சிக் காட்டுவதுபோல் நம்மைக்கொல்லுவேன் வெட்டுவேனென்று பூச்சிக்காட்டுகின்றாள். யுத்தம் இலேசானதா? இவளதனை யறியத்தக்கவளா? இவள் விஷயத்தில் நீ கொண்டிருந்த ஆசையை விட்டுவிடு. மந்திரியாகிய என்னால் சொல்லப்பட்ட யுக்தியைக் கேள். மந்திரிகளாவார் சாத்வீகர்களென்றும் இராஜஸர்களென்றும் தாமசர்களென்றும் மூன்றுவகையாருள்ளார். சாத்வீகர்கள் அமைச்சியலுணர்ந்து தங்களுடைய சாமர்த்தியத்தினால் அரசனுடைய காரியத்திற்கோர் ஹானி யுண்டாக்காமல் அவன் காரியத்தை முடிப்பார்கள். அவர்கள் பொருளிலாசைப்படாத நிர்ம்மலசித்தத்தையும் தருமசிந்தனையு முடையவராயிருப்பர். இராஜஸர்கள் நிலையில்லாத புத்தியுள்ளவர்களாயும் தங்களுடைய காரியத்திலேயே ஆசையுடைவர்களாயும் தெய்வகதியாய் நேரிடும் அரசனுடைய காரியத்தை நடத்துகின்றவர்களாயு மிருப்பர். தாமஸர்கள் லோபகுணம் நிறைந்தவர்களாயும் தங்கள் காரியத்தில் மாத்திரம் ஊக்கமுள்ளவர்களாயும் அரசனுடைய காரியத்தில் தங்கள் லாபத்தை முடித்துக்கொண்டு அவன் லாபத்தைச் கெடுக்கின்றவர்களாயும் தங்கள் வீட்டிலிருந்தபடியே அரசனுக்குப் பகையா யுள்ளவரிடத்திற் கலந்து கபடத்தை மேற்கொண்டு அரசனுடைய குறைபாடுகளைச் சமயம் நேர்ந்தபொழுது தெரிவித்து அவர்களுக்குப் பலமுண்டாக்கி அரசனுடைய காரியங்களை யெப்போதுங் கெடுத்து இருவருக்கும் யுத்தமுண்டாகச் செய்து தன்னரசனுக் கெதிரியின் பலங்களை மிகுதியாகச் சொல்லி

ப் பயமுண்டாகும்படிச் செய்வார்கள். உனக்கிதுகாறுஞ் சொல்லி வந்தவர்கள் தாமசர்களோ டெண்ணப்பட்டவர்கள். அவர்களோடு நீ விசுவாசம் வைத்தலடாது. வைப்பையாயின் காரியத்துக் கானியும் மேலாலோசனைக்குக் கெடுதியுமுண்டாகும். தாமசகுண முள்ளவர்களாயும் பாவத்தொழிலையே செய்கின்றவர்களாயும் அறிவிற் சிறியவர்களாயும் பேராசை யுடையவர்களாயு மிருக்கின்ற துஷ்டர்களிடத்தில் விசுவாசம் வைத்தால் அவர்கள் நன்மைசெய்ய அறிவார்களோ! ஆகையால் ஓ அரசனே! நீ சிறிதும் சிந்தனைப்பட வேண்டாம். நானே போர்செய்து வெற்றியடைந்து துஷ்டையாகிய ஸ்திரீயையு மழைத்து வருகிறேன். என் பலத்தையும் தைரியத்தையும் உன் காரியத்தைமுடிக்கும்வல்லபத்தையும்பார்ப்பாயாகவென்றான். (சு-கூ)

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கந்தர்ப்ப ஜனகா பாங்க வீக்ஷணாயை நம:

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்.

* தேவ்யாசஹ பாஷ்கல துர்முகயோர்யுத்தம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ ஜனமேஜயனே! தூர்த்தரன் அந்த ஸ்திரீயை யழைத்துக்கொண்டு வருகிறேனென்றும் என்னுடைய பலத்தையும் தைரியத்தையும் பாரென்றுஞ்சொல்லி முடிந்த பின்னர் தோள்வலியினும் மதச்செருக்கினும் அஸ்திர சாஸ்திரங்களிற் பயில வேண்டிய பயிற்சியினும் மந்திர சித்தியுள்ள ஆயுதப்பயிற்சியினுஞ் சமர்த்தர்களாகிய பாஷ்கலன் துன்முகனென்னும் இரண்டசுரர்கள் அம்பிகையினிடம் யுத்தநிமித்தம் செல்வார்போற்சென்று அம்பிகையைப்பார்த்து மேககர்ச்சனைசெய்து கம்பீரமாகச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லத் தொடங்கினர்:—

தேவஸ்திரீயைப்போற் காணப்படுகின்ற ஓ நங்காய்! பலிஷ்டனாகிய மகிஷன் இதுகாறும் தேவர்களால் செயிக்கக்கூடா திருப்பானுயின் இப்பொழுதுன்னால் அவன் செயிக்கப்படுவனோ? நீஜெயத்தை

---

* தேவியோடு பாஷ்கலன் துர்முகன் என்பவர் யுத்தஞ்செய்தல்.

வேண்டுவையாயின் அவன் வேண்டியபடி நீ மகிஷியாய் விட்டால் நீ செயித்தவளேயாவாய். அசுரர்களுக்கெல்லாந் தலைவனாகிய அவன் உனக்கு நாயகனும் பக்ஷத்தில் உனக்கென்ன குறையுளது. நீ ஸ்திரீ ரூபிணியாயிருக்கிறபடியால் உன்னிடத்தில் வீரத்தைக் காட்டுவானா? காட்டினால் அது வீரமாகுமா? அவன் உன்னைக் காமவழியா லாள்வதுதான் அவனுக்கு வீரமாகும். அவனை நீயும் அக்காமவழியால் அடக்கியாள்வதுதான் உனக்கும் வீரமாகும். இருவருக்கு மிம்முறையால் ஒருவாறு தோல்வியும் வெற்றியுமுண்டாவது பிரத்யக்ஷமாகத் தெரியவந்தும் நீ அதற்கிணங்காதிருப்பது பேதமையன்றோ. இனியேனும் அப்பேதமையைவிட்டு யான் சொல்வதைப் புத்தி பண்ணிக் கேட்பாயாக. ஆனால் நீ மகிஷனாயிருக்கின்றவனை நாம் நாயகனாகக் கொள்வது எப்படி யென்றெண்ணுவாய். அவன் உனக்கு நாயகனும் பொழுது மாடாக விருக்கமாட்டான். சர்வ லக்ஷணத்தோடும் சர்வாலங்காரத்தோடும் கோடிமன்மதர்கள் ஒருருக்கொண்டாற்போல் அதிசுந்தரமாய் வருவான். நீ அவனிடத்தில் அன்புள்ளவளாவையாயின் உனக்கு முப்புவன சம்பத்தும் முன்வந்து நிற்கும். அச்சம்பத்தோடு நீ நல்ல சம்சாரியாய் மனோரதங்களை யெண்ணியவா றனுபவித்து ஆனந்தமடைவாய். சம்பத்தையும் திருப்தியையும் அடையக்கூடாத ஸ்திரீகளைப்போல் நீயேனாகின்று யென்றனன். அம்பிகை இருவர் சொல்லையுங்கேட்டுக் கூறுகின்றாள் :—ஓ துஷ்டர்காள்! நான் ஸ்திரீ ரூபிணியாயிருந்தாலும் முறையறியாத காமத்தையும் அறிவென்பது சிறிதுமில்லாத சபல புத்தியையுமுடைய அந்தக் கடாவையா விரும்புவேன். அவன் மானுடனாய் வந்தாலும் மகிஷனல்லவா? குலஸ்திரீகள் குலத்திலும் சீலத்திலும் குணத்திலும் அழகிலும் சாதுர்யத்திலும் நன்னடையிலும் க்ஷமை முதலிய நற்குணங்களிலும் தன்னிலுமேம்பட்ட புருஷனை விரும்புவரேயன்றி கீழ்ப்பட்டவனை விரும்பார். இவனோ மேம்பட்டவனுமல்லன். கீழ்ப்பட்டவனு மல்லன். விலங்கினத்திலுங் கீழ்ப்பட்ட இவனையா நான் விரும்புவேன்? ஓ பாஷ்கல துன்முகர்களே! நீங்கள் சீக்கிரமாக யானையைப்போலும் பெருத்த சரீரத்தையுங் கொம்பையுமுடைய உங்களரசாகிய கடாவினிடம்போய் நீ பாதாளலோகம் போனாற்போகலாம்; அல்லது யுத்த களத்தில் வந்தால் வரலாம்; இருவரும் போர் செய்யலாம்; நான் போர்செய்து உன்னைக்கொன்று இந்திரனுக்கு நிர்ப்பயத்தை யுண்டாக்கி அவனை வாழவைப்பது என்னுடைய எண்ணம்; நான் வந்த

காரணமும் அதுவே. இனி நீ அண்ட வெளியிற்போனாலும் மலை முழைகளிற் புகுந்தாலும் மற்றெவ்விடத்திலோடத் தொடங்கினாலும் விடேனென்று நான் சொன்னதாகச் சொல்லக்கடவீர்கள். இங்கு நில்லாதீர்தள், ஓடிப்போங்களென்று சொல்லினள். இருவருங் கோபங் கொண்டவர்களாய் வில்லேந்திப் பாணங்களைச்சந்தித்து வீரகர்ச்சனை யைச்செய்து பாணவருஷங்களைப் பொழிந்தனர். அதுகண்டதேவி அவர்களது வீரவோசைக்கும் விட்ட பாணவருஷங்கட்குஞ் சிறிது மஞ்சாது தேவர்கள் தங்கள் காரியசித்தியாய் விட்டதென்றெண்ணச் சங்கநாதஞ்செய்தனள். அந்த நாதத்தைக்கேட்ட இருவருளொருவனா கிய பாஷ்கலன் சமீபித்தெதிரே நின்று கட்க முதலிய பலவாயுதங் களைவிட்டுப் பெரும்போர்செய்ய, தேவியும் மதம்பிடித்த அவன்மீது ஐந்து கூர்மையான பாணங்களை விட்டனள். பாஷ்கலன் அவ்வைந்து பாணங்களையுமுறித் தேழுபாணங்களை விட்டனன். அப்பாணங்க ளைத் துண்டித்து பத்து பாணங்களாலடித்து வீரநகைசெய்து பின்னர் ஓரர்த்த சந்திரபாணத்தால் அவனது தனுசைத் துண்டித்தனள். புஷ்கலன் பொருது ஓர் கதையேந்தி யடிக்கச் சமீபித்தனன். தேவி அவனடிப்பதற்குமுன் தானொருகதையா லவனையடித்துப் பூமியில் வீழ்த்தினள். வீழ்ந்த அவன் ஒரு முகூர்த்தகாலம் மூர்ச்சையாயிரு ந்து பின் றெளிந்தெழுந்து கதையைச்சுழற்றி எறிந்தோடி வந்தனன். தேவி கோபமுடையவளாய்ச் சூலாயுதத்தா லவன்மார்பைக்குத்திப் பூமியிற்சாய்க்கவே அவன் வீழ்ந்திறந்தனன். அவன்சேனைகளெல்லா மோடத்தலைப்பட்டன. தேவர்கள் ஜயகோஷஞ் செய்தனர். அதனைக் கேட்ட துன்முகன் கோபமேலிட்டவனாய்க் கண் சிவந்து தேரூர்ந்து சமீபித்து ஓடிப்போதலையறியாத அம்பிகையைப்பார்த்துக் கூறு கின்றான்:—

ஓ பெண்ணே! என் வருகையைப்பார்த்து ஓடிப்போகாதே. நில்லு! நில்லு!! என்றடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டு வருகின்ற துன் முகனை தேவிபார்த்து நீ போகும்வழியைக் காட்டுகின்றேனென்று சங்கநாதஞ்செய்து நாணொலிசெய்தனள். துன்முகன் அந்தக்ஷணமே பாணங்களைத் தனுசிற் சந்தானஞ்செய்து அதிவேகமாய் விட்டனன் தேவி அப்பாணங்களைத் தூள்படுத்தினள். பின்னர் இருவரும் கத்தி கதை முசலம் தோமரமுதலிய பல வாயுதங்களைக்கொண்டு இடசாரி வலசாரியாகப் போர்செய்தனர். அச்சமயத்திற்பெருகிய உதிரவெள்ள

மானது பெருக்கெடுத்தோடிற்று. அப்பெருக்கில் அசுரருடைய சிரங்கள் புரண்டுருண்டுச்சென்றன. யமதூதர்களுக்கு அவ்வசுரப் பிராணன்களெல்லாம் தும்பி பலம்போலாயின. அசுரப் பிரேதங்களெல்லாம் செந்நாய்கட்கும் கழுகுகட்கும் கூளிகட்கும் ஏனையவற்றிற்கும் நல்விருந்தாக நெருங்கித் தின்பதற்கும் பிடுங்குவதற்கும் கறிப்பதற்குமாயிருந்தன. அப்பிரேதங்கள்மேற் படிந்த காற்றும் பிணநாற்றத்தை வீசின. அப்பிணங்களை நல்விருந்தாகவுண்ட பக்ஷிசாதிகளெல்லாம் சந்தோஷத்தையடைந்து கில கில வென்கிற பலவொலிகளால் கூச்சலிட்டன. இவ்வமர்க்களத்தைத் தூரத்தே கண்ட துன்முகன் வலக்கையை மேலே தூக்கித் தேவியைப்பார்த்துக் கூறுகின்ருன்:—ஓ சண்டீ! இதோ வந்து விட்டேன். ஓடிப்போவதாயிருந்தால் இப்போதே ஓடிப்போய்விடு. மகிஷனிடத்தி லெண்ணமிருந்தால் அவன் மனையகத்திற் போய்விடு. இவ்விரண்டிலொன்று செய்யாதிருப்பையாயின் உன்னுயிர் போய்விடும். உன்னுயிரைக்கொண்டுபோகும் யமன் நானேயென்று கூறினன். அப்பொழுது தேவி அடா மூடா! உனக்குமரணம் சமீபித்து விட்டபடியால் விபரீதபுத்தி தோன்றி வாயில் வந்தவாறு பிதற்றுகின்றனை. நீ இப்பொழுதுயிர்வேண்டில் மகிஷன்பாற் செல்வாய். இல்லாவிடின் உனக்கு முன்போன பாஷ்கலன் வழியே உன்னையும் போகச்செய்கின்றேன். நீ போன பின்னர் எருமையின் மகனுகிய மகிஷனையு மனுப்புகின்றேன். அங்கு நீங்களனைவருங்கூடி வாழலாம் இங்கு உங்களுக்கு வாழ்வற்றுப் போயிற்று. இதிலையுற வேண்டாமென்று தேவிசொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு இனி இவளிடத்திற் சொற்பிரயோகஞ் செய்வதிற் பயனில்லை. பாணப்பிரயோகஞ் செய்வதே யுக்தமென்று சோனைமாரிபோற் பொழிந்தனன். அப்பாணவருஷங்களுக் கெதிரான பாணங்களைப்பிரயோகஞ்செய்து வெறுவெளிபாக்கி அதிவுக்கிரத்தோடும் துன்முகனுக்கு மேன்மேற் குரூரத்தையும் ஏனைய வசுரர்களுக்குப் பயமிகுதியையும் சுரர்களுக்குற்சாக விருத்தியையும் விளைவிக்கத்தக்க விற்போரை விசேடமாகச்செய்து துன்முகன் கையிலிருந்த வில்லைப் போக்கி ஐந்து பாணங்களால் தேரை முறித்தனள். தேர் முறியப் பெற்ற துன்முகன் திடீரென்று பூமியிற்குதித்துப் பிறர் தாங்கற்கரிய கதாயுதத்தைக் கையிற்கொண்டு தேவியினுடைய வாகனமாகிய சிம்ஹத்தை மோதியடித்தனன். அது சிறிது மசையாமல் முன்னின்றது

போலிருந்தது. தேவி அதிகூர்மையான வாளாயுதங்கொண்டு கிரீடத்தினல் பிரகாசிக்கும் துன்முகன் சிரத்தை வெட்டி யெறிந்தனள். தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்து ஜயஜயவென்று ஆனந்தங்கொண்டு போற்றினர். இருஷிகள் சித்தர்கள் கின்னரர்கள் முதலிய யாவரும் அசுரமுண்டங்களைப் பார்த்தானந்தக் கூத்தாடினர். (சு-நிo)

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கர்ப்பூரவீடீசௌரப்ய கல்லோலித கருத்தடாயை நம:

பதினன்காம் அத்தியாயம்.

* தேவ்யாச: சிக்ஷு- தாம்பரயோர்யுத்தம்.

ஓ அரசனே! மகிஷன் தூதர்களால் துன்முகனிறந்ததைக் கேள்வியுற்று, கண்சிவந்து மிக்க கோபமுடையவனுய் அசுரர்களைப் பார்த்து, போர்க்களத்தில் இப்பொழுது என்ன நடக்கிறது? என்ன நடக்கிறது? என்று அடிக்கடிகேட்டுப் பின் சபையிலுள்ளாரைப்பார்த்துக்கூறுகின்றுன்:—ஓ வீரர்களே! போரில்மிக்க சூரர்களாகிய பாஷ்கல துன்முகர்கள் ஒரு ஸ்திரீயினல் சங்கரிக்கப்படத் தக்கவர்களா? ஆஹா! இதுதெய்வச்செயலல்லவோ! நல்வினை தீவினைஎன்கிறஇரண்டினுடைய சம்பந்தத்தினல் சுதந்தரமற்றிருக்கிற பிராணிகளுக்குச் சுக துக்கங்களை யுண்டு பண்ணுவது விளைக்கிடானகாலமன்றோ? அந்தக் காலத்துக்குமுன் யாருடைய பலமுஞ் செல்லாதன்றோ? இப்பொழுதனுப்பிய இரண்டசுர சிரேஷ்டர்களும் இறந்துப்போயினரே! இனிச் செய்ய வேண்டிய தெதுவோ அதை யாவருங்கூடி ஆலோசித்துச் செய்மின்கள். இப்பொழுது நேரிட்ட காரியமோ மிகவுங் கஷ்டமான காரியமாயிருக்கிறதென்றனன். அசுரேந்திரன் சொல்லுங்கால் சிக்ஷு- என்கிற மஹா ரதிகனுகிய சேனதிபதி மகிஷனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறுன்:—

---

* தேவியோடு சிக்ஷு- தாம்பரன் என்கிற அசுரர்கள் யுத்தஞ்செய்தல்.

ஓ அரசனே! ஒரு பெண்பிள்ளையைக் கொல்வதற்கா இவ்வளவு யோசனை? அதை நான் செய்துவிடுகிறே னென்று சொல்லித் தன்னுடைய சேனைகளை யழைத்துக்கொண்டு தேரூர்ந்தவனாய் மஹா பலிஷ்டனாகிய தாம்பிரனைத் தனக்குப் பக்கவீரனாக வைத்துக்கொண்டு அளவிறந்த சேனைகளோடும் திக்குகளும் ஆகாயமும் செவிடு படும்படியாகக் கொக்கரித்துக் கொண்டுபோயினன்.' பகவதியாகிய மஹாதேவி தன்னெதிரில் வருகின்ற சிக்ஷுவைப்பார்த்துச் சங்க நாதத்தையும் நாணோசையையும் வீரகண்டநாதத்தையுஞ் செய்தனள். அவ்வோசைகளால் வந்தபெருஞ்சேனைக ளெல்லாம் இதுவென்ன வொன்றுந் தெரியவில்லையே யென்று வாழ்சூழறி விதிர்விதிர்த்து நடு நடுங்கிப் பயந்து ஓடிப்போயினர். சேனாதிபதி ஓடுகின்ற அசுரர்களைப் பார்த்து ஓ அசுரர்களே! உங்களுக்கென்ன பயம்வந்தது? என்றதட்டிக் கோபித்து அவர்களை அழைத்து நானிப்பொழுதே இச்சிறு பெண்ணைப் பாணங்களாலடித்து விடுகிறேன், நீங்களொன்றுஞ் செய்ய வேண்டாம், சும்மாவிருங்களென்று சொல்லி, சேனைகளை பொன்றாகச் சேர்த்து வில்லேந்தி மரணமுண்டாகு மென்கிற பயமற்றுத் தேவியைப்பார்த்துக் கூறுகின்றான் :—ஓ பெண்ணே! மருண்டோடத்தக்க இந்த அசுரர்களை நீ மருளும்படியாக இந்த நாதங்களைச் செய்தனையோ? ஆஹா! இது நல்லவெற்றி. என்னை என்ன செய்தாய்? இந்த வெளிப்புரட்டலுக்கு நான் ஏதாவது பயந்தேனா? ஓ பெண்ணே! என் மனதில் ஸ்திரீயை வதை செய்வோமானால் அபகீர்த்தியுண்டாகுமென்கிற உதாசினமும் தோன்றியதால் இவ்வளவு காலம் தாழ்ந்திருந்தேன். உன்னைக் கொல்லவேண்டு மென்றெண்ணி யிருப்பேனாயின் வந்தபொழுதே கொன்றிருப்பேன். ஆனல் உன்போலொத்த ஸ்திரீகள் உலகத்தில் தங்களுடைய கடை நோக்கத்தாலும் அபிநயங்களாலும் போர்செய்யக் கண்டிருக்கின்றேனேயன்றி ஆயுதங்களால் போர்செய்யக் கண்டதில்லை. நீ ஒருத்திதான் செய்யக்கண்டேன். உன்னுடைய மேனி போர்செய்வதற்கு யோக்கியமோ வென்றால் புஷ்பங்கள் பட்டாலுங் குழைபத்தக்கதா யிருக்கின்றது. அத்தன்மையாகிய உன் சரீரத்தின்மேல் எப்படி நான் பாணப்பிரயோகஞ் செய்வேன்? அன்றியும்! உன்னை யொத்த ஸ்திரீகளுடைய சரீரம் மல்லிகை யிதழ்களுடைய பரிசம்பட்டாலும் நோயைச் செய்யத்தக்கது. இத்தகைய உன்மேனி புருடர்களால் பிரியங்கொள்வ

தற்கு யோக்கியமானதாயும் ஆலிங்கனஞ் செய்வதற்கு மிக ரம்யமான தாயு மிருக்கின்றது. அதனை நான் எப்படி வெட்டுவேன். அந்தோ! உன்னுடையமேனி தைலாதி ஸ்நானங்களாலேயும் புஷ்ப விசிரியி லுண்டாகும் நறுமணங் கமழுங் காற்றினாலேயும் இனிய சுவையோடு கூடியவுணவுகளாலேயும் பரிபாலிக்கத் தக்கதாயிருக்க, இப்பொழுது சத்துருபாணங்களா லடிபடுவதற்கு யோக்கியமாகுமா? உலகத்தில் யுத்தஞ்செய்து பிழைப்பதாகிய பிழைப்பும் ஓர் பிழைப்பாகுமா? அந்தப்பிழைப்பைநெருப்பிற்சுடவேண்டும். அரசர்கள் தனவான்களாக வேண்டுமானால் கூர்மையாகிய கத்தியினால் வேறொரு அரசனுடைய தலையை வெட்டி அவனது இராஜ்யசெல்வத்தை யடைகின்றனர். அந்தச் செல்வம் அவனுடைய பரம்பரையார்க்குத் துக்கத்தை விளை வித்து வந்ததாகலான் இவர்களுக்கும் பின்னர் துக்கத்தையே விளைவிக்கும். ஆகையால் அப்படிப்பட்ட செல்வத்தையும் நெருப்பி லிடவேண்டும். ஓ பெண்ணே! நீயும் எதனாலேயோ மூடமடைந்த வளா யுத்தஞ்செய்ய அபேக்ஷித்திருக்கின்றனை. இதனா லென்ன சுகம்? நீ கட்டிலின் மீதிருந்து புருஷசம்போகத்தால் விளையும் சுகத்தை விட்டு இந்த யுத்தபூமியில் எவ்வித சுகத்தையடைய அபே க்ஷித்திருக்கின்றனையோ தெரியவில்லை. வாளினால் வெட்டுப்பட்டும் யானையினால் மிதிக்கப்பட்டும் பாணங்களால் புண்பட்டும் சாகின்ற வர்கட்கு நடத்தப்பட்டும் சம்ஸ்காரமாவது நரிகள்வாயினால் கவ்விக் கொண்டு போதலேயாகும். இவர்களை மூடர்களாகிய கவிகள் யுத்தத் திலிறந்தவர்கள் சுவர்க்கலோகப் பிராப்தியை யடைகின்றன ரென்று சொல்லுகின்றன. அது உபசாரமாகச் சொன்னதாகுமே யன்றி உண்மையாகச் சொன்னதென்று நான்நிச்சயிக்கமாட்டேன். ஆகை யால் ஓ சிறுபெண்ணே! நீ யுத்தஞ்செய்ய விருப்பியதை யொழித்துச் சத்துருவாகிய மகிஷாசுரனை நாயகனாக்கொண்டு அவனால் வரும் சுகத்தை விரும்புவாய். அவனிஷ்டமில்லாத பக்ஷத்தில் உன் மனம் எவனிடம் பிரியப்படுகிறதோ அவனிடம் அந்தச் சுகத்தை யனுப விப்பாய் என்றனன்:—

இவ்வாறு சொல்லும் அசுரனைத் தேவிபார்த்துக்கூறுகிறாள்:—ஓ மூடனே! நீ புத்திமானாகிய பண்டிதன்போலிறுமாந்து வாயில் வந்தவா றெல்லாம் உளறுகின்றனையே இதுவென்ன புத்தி! உனக்கு உலக தருமமாகிய நீதிசாஸ்திரந் தெரியுமா? மோக்ஷதருமமாகிய ஞான

சாஸ்திரந் தெரியுமா? நீ பெரியோரையடுத்து வழிபட்டிருக்கின்றனையா? நீ ஒன்று மறியாதவனுகக் காணப்படுகின்றனை. ஆகவே உனக்குத் தருமபுத்தியுதிக்கவில்லை. நீ மூடனைச் சேர்ந்தவனுகையால் மூடனுகவே யிருக்கின்றாய். உனக்கு அரச நீதியேனுந் தெரியுமா? தெரியாது. ஒன்றுந்தெரியாத நீ என்முன்னின்று இடக்கான வார்த்தைகளை உளறுகின்றனையே. ஓ மூடனே! நானெப்படிப் போவேனென்றால் இந்த யுத்தபூமியில் மகிஷனைச் சங்கரித்து அவனுடைய உதிர வெள்ளத்தினால் பூமியைச் சேறுக்கி அதில் வெற்றியடைந்த கீர்த்தி ஸ்தம்பத்தை நாட்டிச்சுகமாய்ப் போவேன். இப்பொழுது தேவர்களுக்குத் துக்கத்தை விளைவிக்கின்ற துராசார முடைய மதகர்விதனாகிய மகிஷனை நான் சங்கரிக்கப் போகின்றேன். நீ யிப்போது ஏதேனும் யுத்தஞ் செய்வதாயிருந்தாற் செய் ஓடிப்போகாதே. ஓ அறிவில்லாதவனே! உனக்கும் மகிஷனுக்கும் பிராணனிடத்தில் விருப்பமிருக்கின்ற பக்ஷத்தில் நீங்களெல்லாரும் பாதாளம்போய்ச் சேர்மின்கள். உங்கள் மனதில் இறந்து போகவெண்டு மென்கிற எண்ணமிருக்கிற பக்ஷத்தில் யுத்தத்தை நடத்துங்கள். நீங்கள்பாதாள லோகம் போகாத பக்ஷத்தில் யாவரையும் நான் சங்கரிப்பது நிச்சயமென்றனள்.

பலத்தில் நம்மைப்போலுமில்லை யென்னுங்கர்வமுள்ள சிக்ஷுரன் என்பவன் தேவியினுடைய வார்த்தைகளைக்கேட்டு மேக வருஷம் போலும் பாணவருஷங்களைப் பொழிந்தனன். தேவி அவன் விட்ட பாணங்களைக் கொடுமையாகிய தன் பாணங்களால்வெட்டி யொழித்து விஷத்துக் கொப்பாகிய பயங்கரமுள்ள பாணங்களால் அவனை யடித்தாள். இவ்வாறு இருவரும் யுத்தபூமியில் ஆச்சரியகரமாகிய யுத்தத்தைச்செய்து வரும்போது தேவியானவள் தேரிலிருக்கின்ற அவனைக் கதாயுதத்தாலடிக்க அவன் உணர்ச்சியற்று இரண்டு முகூர்த்த காலம் மூர்ச்சித்திருந்தனன். அச்சமயத்தில் சத்துருகாதகனுகிய தாம்பரனென்பவன் நெடுநேரம் மூர்ச்சையடைந்திருக்கிற சிக்ஷுரனைப்பார்த்துத் தான் வெற்றியடையலாமென்கிற துராலோசனையுடையவனுய்த் தேவியைநோக்கி யுத்தஞ்செய்வதற்கு வர, அவனைத் தேவி பார்த்து நகைத்துக் கூறுகிறாள்:—ஓ அசுரனே! வருவாய். நான் உன்னைத் தாமதப்படுத்தாமல் உடனே இயமலோகத்துக்குப் பிரயாணப்படுத்துகிறேன். வருகின்ற ஒவ்வொருவரும் அற்பாயுளுடையவராயும்

பலமில்லாதவராயு மிருக்கின்றனரேயன்றித் தீர்க்காயுளும் பலமு முடையவருமாக வரவில்லை. நீங்களும் அவர்களைப்போல் அற்பாயு ளுடையவர்களேயன்றி வேறல்லர். ஆகவே என்ன யுத்தஞ்செய்யப் போகிறீர்கள்? மூடனாகிய மகிஷன்வீட்டிலிருந்தபடியே தான் பிழைப் பதற்குச் செய்யும் பிரயத்தனம் இதுதானா? ஆஹா! என்னவித மாய்ச் செய்கின்றான்! தேவசத்துருவாகிய அந்தத் துராத்மாவை நான் சங்கரிக்காமல் தீனர்களாகிய உங்களைச் சங்கரித்துக்கொண் டிருப்பது வீண்சிரமந்தானே! ஆகையால் நீங்களனைவரும்போய் மகி ஷனை அனுப்புங்கள். அந்த மூடன் என்னை எப்படி கேட்டிருக்கின் றானோ அப்படியே என்னை வந்து பார்ப்பானாக என்றாள்.

தாம்பிரன் இதைக்கேட்டு மிகுந்த கோபங்கொண்டு காதளவும் நாணையிழுத்து வில்லைவளைத்துப் பாணங்களை விட்டனன். தேவியுங் கண்சிவந்து தேவ சத்துருவாகிய தாம்பிரனைக் கொல்லவேண்டு மென்கிற இச்சையுடையவளாய் வேகத்துடன் பாணங்களை விட் டனள். அப்பொழுது பலவானாகிய சிக்ஷு என்பவன் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து ஒரு கணத்துக்குள் வில்லேந்திப் பாணசந்தானஞ் செய்து தேவியினெதிரே நின்றனன். இருவரையும் பார்த்து மகா மாயாரூபிணியாகிய தேவிகோபங் கொண்டவளாய்ப் பாணவருஷங் களை வருஷித்து அவ்விருவருமேயல்லாமல் அசுரக்கூட்டங்க ளணிந் திருக்கிற கவசங்கள் கிழிபடும்படிச்செய்ய அவர்களுடைய சரீரங் களில் உதிரம்பரவி செந்நிறமாய் விளங்கின. அவற்றை நோக்குங்கால் வசந்தகாலத்தில் வனத்தில் மலர்ந்திருக்கின்ற கலியாணமுருக்கமரம் போலிருந்தன. அசுரர்களெல்லாம் அடங்காத உதிரப்பெருக்குடை யவர்களா யிருந்தும் அகங்காரத்தை விடாது பாணசமூகங்களைவிட் டனர். தாம்பிரனும் தேவியையெதிர்க்க அவளுமெதிர்த்து இருவ ரும் பெரும்போர்செய்ய ஆகாயத்திலிருந்ததேவர்க ளதனைக் கண் டதிசயித்தனர். மிக்கவன்மையுடைய தாம்பிரன் இரும்பினாற்செய்த பயங்கரமுள்ள ஓரிருப்புலக்கையையேந்தித் தேவியினுடைய வூர்தி யாகிய சிங்கத்தின்மேலடித்துச் சரீரங்குலுங்கநகைத்து மேகம்போற் கர்ச்சித்தனன். அதுகண்டதேவி மிகுந்தகோப முடையவளாய்க் கர்ஜிக்கின்ற அந்தத்தாம்பிரனுடைய சிரத்தைக் கூரிய வாளினா லறு ததுத்தள்ளினாள். அவனுடலங் கீழேவிழாமல் கையிற்பிடித்திருந்த வுலக்கையுடனே க்ஷணநேரங்கூத்தாடிப் பூமியில் விழுந்தது.

பலவானுகிய சிக்ஷுரன் என்பவன் பூமியில் முண்டமாய் வீழ்ந்து கிடக்கின்ற தாம்பிரனைப்பார்த்து மனஞ்சகியாது இவனை முண்டமாய் விழும்படிச்செய்த அவளை யிதோ வெட்டுகிறேனென்று வாளாயுதத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு ஓடிவந்தனன். தேவியும் அவனைப்பார்த்து அவன்வரும் வேகத்தினும் அதிவேகமாக ஐந்துபாணங்களைவிட்டு அவ்வைந்திலொன்றால் அவன் பிடித்துவந்தவாளையும் மற்றொன்றால் பிடித்தகையையும் மற்றைமூன்றால் கண்டத்தையும் அறுத்துத்தள்ளினுள். யுத்தத்தில் * தூர்மதமும் குரூரமுமுடைய அவ்விருவரும் தேவியினுல் சங்கரிக்கப்பட்டுப்போகவும் அவ்விருவருடைய சைனியங்கள் எந்தத்திக்குகளிலுங் கேட்கப்படுந் தேவியினுடைய பாணப்பிரயோக வேகவோசையினல் தேவியே அங்கங்கிருந்து யுத்தஞ்செய்கின்றுளென்றெண்ணிப் பயந்து ஓடிப்போவதற்குத் தோன்றுமல் எங்கெங்கு எப்படி யெப்படி யிருந்தனவோ அங்கங்கு அப்படியப்படியே மாண்டுபோயின, யுத்தத்திலிறவாத தன்மையையுடைய தாம்பிரனும் சிக்ஷுரவும் அவர்களுடைய சைநியங்களும் இறந்து கிடப்பதை தேவர்கள் பார்த்து ஜய ஜய வென்று வாழ்த்திப் புஷ்பமாரி பொழிந்தனர். முனிவர்களும் கந்தர்வர்களும் சித்த சாரணர்களும் ஹே அம்பிகே! ஹே தேவி! நீயே யாவரையுஞ் செயிக்க வேண்டுமென்று அடிக்கடியும் புகழ்ந்து கொண்டாடினர். வேதாள முதலியவைகள் இப்போர் நற்போரென்று கூத்தாடின. (சு-ெகூ)

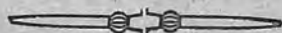
பதினுன்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கலிதோஷஹராயைநம:

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்.

† தேவீம்பிரதி அசிலோமபிடாலாதிபிரஸ்தானம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ ஜனமேஜயனே! தூதர்களால் மகிஷாசுரன் அந்த இரண்டசுரருமிறந்தாரென்று கேள்விப்பட்டுப் பதை

---

* தனக்கு மேற்பட்டவரிடத்திற் கொள்ளும் மதம். † தேவியைக் குறித்து அசிலோமன் பிடாலன் முதலியவர்கள் பிரயாணப்படுதல்,

பதைத்துத் துடிதுடித்து அவர்களா இறந்தார்கள்! ஆஹா வென்றுச் சரியமடைந்து தேவியைச் சங்கரிக்கு நிமித்தம் மகா பலசாலிகளாயும் வச்சிரகவசதாரிகளாயும் மிகுந்த சைநியத்தோடு கூடினவர்களாயுமுள்ள அசிலோமன் பிடாலன் முதலிய தாமதமுடைய அசுரர்களையனுப்பினன். அந்த அசுரர்களெல்லாம் சிம்ஹவாகனை ருடையாயும் பதினெட்டுத் திருக்கரங்களோடு கூடினவளாயும் கட்க கேடக முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்தவளாயும் சுந்தாவதியாயு மிருக்கின்ற தேவியை யுத்தபூமியிற் பார்த்தனர். அவர்களுள் அசிலோம னென்பவன் அசுரர்களைக் கொல்வதில் மிகவூக்கமுடையவளா யிருக்கின்ற தேவிக்கெதிரே நின்று விநயத்தோடு வணக்கமுடையவனும் சாந்தனும் நகை முகனும் பின்வருமாறு கூறத்தொடங்கினன் :—

ஓ சுந்தரவதியாகிய தேவஸ்திரீயே! நீ யாது காரணமாயிவ்விடம் வந்தனை? உனக்கு யாதொரு குற்றமுஞ் செய்யாத அசுரக்கூட்டங்களை நீ கொலை செய்யுங் காரணமென்னை? அந்தவுண்மையை நீ நிச்சயமாகச் சொல்வாய். ஓ பெண்மணே! பெண்களுக்கு ஆசையாயுள்ள பொருள்கள் சிலவுண்டு. அவையாவன:—பொன்னாலும் இரத்தினத்தினாலும் ஆகிய ஆபரணவகைகள் பாத்திர வகைகள் முதலியனவாம். இவைகளைத்தான் நீயும் இச்சித்திருப்பாய். அது உண்மையாயின் மேற்சொல்லிய வகைகளையும் அதுவன்றி நீ இச்சித்திருக்கின்றவை எவைகளோ அவைகளையும் வெளிப்படுத்தி நான் வந்த காரணமிதுவென்றும் சொல்லுவையேயாயின் அவை யாவையும் நாளையென்பதில்லாமல் இப்பொழுது நானே கொடுத்து உன்னைத் திருப்தி செய்துவிப்பேன். பின்னர் என்னாற்கொடுக்கப்படும் பொன்மணி முதலியவைகளும் மகிஷாசுரனுடைய நட்பும்பெற்று உன்னிடம் உடனே போகலாம். இவ்வாறு உன்னுடைய இச்சையை வெளிப்படுத்தி வேண்டியதைப் பெற்றுக்கொண்டு போவதைவிட்டு அந்தோ! வீணாக யுத்தத்தை யேன் விரும்புகின்றாய்? இந்த யுத்தத்தாலென்ன சுகம்? ஒருக்கால் வெற்றியாகிய சுகம் வந்தாலும் வரும். தோல்வியாகிய துக்கம் வந்தாலும் வரும். முன் சொன்னவற்றில் எப்பொழுதுஞ் சுகமன்றித் துக்கமென்பது கிடையவே கிடையாது. ஆனல் இப்பொழுது உனக்கே ஜயமுண்டாகிறபடியால் நமக்கே ஜயமுண்டாகிறது. இப்படியே இன்னமுமுண்டாகும் இதுவே நமக்குச் சுகமென்றெண்ணுவாய். அப்படி யெண்ணுவதற்குக் கூடாது. அபஜயம்

வந்தாலும் வருமே. வந்தாலென் செய்வாய்? அப்பொழுது துக்கந்தானே யுண்டாகும். ஆனல் பெரியோர்கள் யுத்தமே சர்வ சுகங்களையுங் கொடுப்பதென்று சொல்லுகிறார்களே யெனின், அது மிகவும் மிருதுவாகிய மலர் பட்டாலும் தாங்காத மேனியைப் படைத்திருக்கின்ற உனக்கன்று. உன் மேனியில் இந்தப்பாணங்கள் படுமாயின் என்ன கதியாம். இதனை யோசிக்காம லிருக்கின்றனையே என்று மிகவும் ஆச்சரியப்படுகின்றேன். இது ஒரு சாமர்த்தியமா? சாமர்த்தியத்திற்குப் பிரயோசன மெதுவென்றால் சாந்தமாயிருத்தலும், அமைந்த தொழிலில் திருப்தியுற்றிருத்தலுமாம் அது வொழிந்து குரோதத்தோடுங் கூடி துக்கயேதுவாயிருக்கின்ற யுத்தஞ்செய்து பிராணனையிழப்பதா சுகமாகும்? உலகதருமம் எதுவென்றால் சுகத்தைக்கொள்ளலும் துக்கத்தை விடுவதுமாம். அந்தச்சுகம் நித்தியம் அநித்தியமென் றிருவகைப்படும். நித்தியசுகமாவது ஆத்மஞானத்தினு லுண்டாகுஞ்சுகம். அநித்தியசுகமாவது போகத்தினல் விளையுஞ்சுகம். இவற்றுள் வேதசாஸ்திர தத்துவ சிந்தனையுடையவர்கள் அநித்திய சுகத்தை அருவறுத்துவிட்டு நித்ய சுகத்தையே விரும்புவார்கள் அந் நித்தியசுகத்துக்கு யோக்கியமல்லாதார் அநித்தியசுகத்தையே விரும்புவார்கள். நீயும் இதனையே விரும்பத்தக்கவள். ஆதலின் அதனையபேக்ஷிப்பையேல் நீ யடைந்திருக்கிற யௌவன திசைக்குரிய சிறந்த போகங்களை யனுபவிப்பதேயாம். அதனை யநுபவிப்பாய். இப்போகத்தை விரும்புவோமாயின் பரலோகசுகம் போகுமேயென்று சிந்திப்பாய். அதற்கு நானே ருண்மைகூறுகின்றேன்:—பரலோகத்தி லனுபவிக்கப்போகிற சுகம் இந்த லோகசுகமல்லாமல் வேறாயிருக்குமாயின் அப்பொழுது இந்தப் போகத்தை வெறுக்க வேண்டியதே, இதுவே அங்குமாயின் அதற்குத் தவமுதலியன விரும்பித் தேகத்தை வாட்டியொழிப்பது அறிவீன மல்லவா? ஆகலின் அந்தச்சுகத்தைக் கிடைக்கப்பெற்ற இவ்வுலகிலேயே சுகமா யிந்தத் தேகத்தாலனுபவிக்கலாம். ஆனல் அந்தச்சுகத்துக்கு யௌவனம் முக்கிய சாதனமாகலான் அது தேகத்தில் அநித்தியத்தையடையாமல் நித்தியமாய் நன்றா யிருக்கும் பொழுதே அதற்குரிய போகங்களை யநுபவித்தல் வேண்டும். இந்த வுண்மையை யறியாமல் தேகத்தைவாட்டி உயிரைவருத்தலறமாகுமா? பண்டிதர்களாயுள்ளவர் பிறவுயிரைத் துன்பப்படுத்தக் கூடாது. ஏனெனில் புருடரா லடையத்தக்கது அறம்பொருளின்பம். இன்பமாவதுகாமம். ஒன்றற்கொன்று விரோத மில்லாத அம்மூன்றையும்

நடத்தவேண்டுமல்லவா ? ஆகையால் காமத்துக்கிடமாயிருக்கிறதேகத்தினிடத்தில் எப்பொழுதும் பிரியமுடையராயிருத்தலே அறமாகும். அங்ஙனமிருக்க நல்லசரீரத்தைப் படைத்தவர்களைக் கொல்லநினைதல் அறமாகுமா? இந்த நீதியைமறந்து ஒரு குற்றமுமில்லாத அசுரர்களைக் கொல்லுகின்றனையே. ஓ மங்கையே! என்னுடையமதம் என்னையெனின்! சரீரத்தினிடத்தில் பிரியமாயிருத்தலே அறமெனவும், பொய்சொல்லாமையே பிராணனெனவுங் கொள்வதாகும். ஆகையால் பண்டிதர்களா யுள்ளவர்கள் தயையையும், சத்தியத்தையும் பாதுகாத்தல்வேண்டும். ஓபெண்ணே! உனக்குத்தானவர்களைக் கொல்லவேண்டுமென்கிற காரணமென்னவென்று கேட்டனன்.

அதற்குத்தேவி கூறுகின்றாள் :—ஓ அசுரா! நீ என்னை என்ன காரணமாய் இங்குவந்தனை யென்றாய். நானிங்கிப்போது வந்தேனென்பதுமில்லை இனிப்போவே னென்பதுமில்லை. எங்குந்தானுள்ளவள். அதனை நீயறியாய். அதைச்சொல்லவேண்டிய அவசியமு மிப்போதில்லை. அசுரசம்ஹாரத்திலுண்டாகும் பிரயோஜனமென்னை யென்று ஒன்றுகேட்டனை. நானெத் தன்மையளென்றால் அதனைச் சொல்லுகிறேன்:—சகலப்பிராணிகளுடைய நீதி அநீதிகளை நடுவுநிலைமையாகப் பார்க்கின்ற சாக்ஷிரூபிணி. ஆகலான் நீ சொன்னதுபோல நான் போக, லோப, வைரங்களை விரும்பத்தக்கவளல்லள். எனக்கு இவ்வுலகில் வேண்டியவர் வேண்டாதவரென்பது கிடையாது. ஆனல் நான் அங்கங்கு தருமார்த்தமாய் வெளிப்படுகின்றவள். எக்காலத்தும் என் மனதுக்குச் சம்மதமாயுள்ள விரதமொன்றிருக்கின்றது. அஃதாவது சாதுக்களைக்காக்கும்பொருட்டு அசாதுக்களைத் தண்டித்தல். அசாதுக்களைத் தண்டிக்காமற்போனல் சாதுக்களை காத்தலென்பது எது? ஆகவே அதனையே எப்பொழுதும் பரிபாலித்துவருகின்றவளாதலால் அநேகவிதமாய் அவ்வச்சமயங்களுக்கு எற்றவா றுருவங்கொண்டு சாதுக்களாகிய தேவர்களை காத்து வருகிறேன். யுகந்தோறும் எவரெவர்கள் அவதரித்து அசாதுக்களைக் கண்டித்து சாதுக்களை காக்கின்றனரோ அவர்களுடைய வுருவங்களும் நானென்றே யெண்ணுவாய். இச்சமயம் மகிஷன் துர்நடத்தையுடையவனும் தேவதைகளைக் சங்கரிக்கின்றவனும் இருக்கின்றான். ஓஅசுரனே! நானதைத் தெரிந்துகொண் டிப்பொழுது அவனை வதம்பண்ணு நிமித்தம் வந்திருக்கிறேன். பலிஷ்டனும் தீய நடத்கையுள்ளவனும் தேவசத்ரு

வாயு மிருக்கின்ற அவனைச்சங்கரிப்பேன். நீ போனாற்போ. இருந்தா லிரு. இப்பொழுது நான்சொல்லியதுண்மை. துராத்மாவாயும் எருமை மகனாயு மிருக்கின்ற அவனிடஞ்சென்று நான் சொல்லியதாகச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்வாய். என்னை யெனின்! இதரர்களை யனுப்பு கிறாய். நீயே யுத்தத்துக்கு வருவாய். என்னுடன் உனக்கு சந்திபண் ணிக்கொள்ளவேண்டு மென்றிருந்தால் எல்லாவசுரர்களும் தேவர்க ளிடங் கொண்டிருக்கும் வைரத்தைவிட்டு முன்னர் அவர்களிடத்தில் யுத்தஞ்செய்து அபகரித்த திரவியங்களை அவரவர்களிடத்தில் கொடுத்து விட்டுப் பாதாளத்தில் பிரகலாதனுக்கு வாசஸ்தானமா யுள்ள விடத்தில் நீங்களும் போய்ச் சேருங்களென்று சொல்லுவா யென்றனள்.

தேவி சொல்லிய வார்த்தையை எதிரே நின்ற அசிலோமன் கேட்டுத் தன்னுடன் வந்த பிடாலனைப் பார்த்து மிகவும் பிரியத் துடன் கூறுகின்றான் :—ஓ பிடாலனே! இந்த தேவஸ்திரீ சொல்லி வந்ததைக் கேட்டாயன்றோ? இப்பொழுது நாம் யுத்தஞ் செய்யலாமா அல்லது சந்தி செய்யலாமா? எது செய்யத்தக்கது? அதனை நீ சொல் வாயென்றனன். அதனைக்கேட்ட பிடாலன் கூறுகின்றான் :—ஓ அசி லோமனே! இப்போது நேரிட்ட யுத்தத்தில் அரசன் தனக்குமரணம் வருமென்பது தெரிந்திருந்தும் யுத்தஞ் செய்யவேண்டுமென்றே அகங்காரங் கொண்டிருக்கின்றான். அதுவுமின்றி யுத்தத்திலிறந்து போனவர்களைப் பார்த்தும் மேன்மேலு நம்மனோரை யனுப்பிக்கொண் டிருக்கின்றான். இதுகாலபலமல்லவா? அந்தக் காலத்தைக்கடப்பதற்கு எவன் சாமர்த்தியமுள்ளவன். ஆகையினால் அவனுக்கோ மரணகாலம் வந்திருக்கிறது. நாமோ அவர்களுக்குச் சேவகர்களாயிருக்கின்றோம். நமக்கு மானமேது? மானத்தை விட்டவர்கள் தானே சேவகாவிருத் திக்குவரத்தக்கவர்கள். இப்போது சேவகர்களாயிருக்கிற நாம் அவள் சொல்லிய தருமத்தை யாலோசித்து அதுபோல் செய்வதென்றால் அது சாத்தியமாகுமா? அவன் சொல்லியபடி செய்வதே நமக்குச்சாத் தியம். ஏனென்றால் நாம் அவன் ஆக்ஞைக் குட்பட்டவர்களாயும் அவன் திரவியத்தைப்பெற்று அதனாலேயே வளர்ந்து சகல சுகத் தையு மநுபவித்தவர்களா யிருக்கின்றோ மாகையால் நாம் சூத்தி ரத்தா லசைவிக்க அசையும் பதுமையைப் போல் நடிக்கும் யோக்யதை யுடையவர்களா யிருக்கின்றோமேயன்றி நாமொன்றைச்

சொல்லச் சுதந்தரமுடையோ மல்லோம். அவனெதிரிற்போய் நீர் முன்னர் தேவர்களிடத்தில் சொன்னேயடித்த திரவிய முதலியவற்றை அவர்களிடத்தில் கொடுத்துவிட்டு நீர் பாதாளம்போய்ச் சேருமென் கிற இந்தக்கொடூரமான வார்த்தையை எப்படிச்சொல்லுகிறது? உலகத்தில் யாவருக்கும் மேன்மேல் க்ஷேமத்தைச்செய்வதாகிய வார்த்தை பிரியப்படாது. இதுபோலவே உண்மையான வார்த்தையும் பிரியப் படுகிறதில்லை. ஆகவே புத்திமான்களாயுள்ளவர்கள் இந்த இதமான வார்த்தையையும் பொய்சொல்லுவதையும் விட்டு மௌனமாயிருத் தலே யுக்தமென்றிருப்பார்கள். வீரர்களாயுள்ள மந்திரிகள் அரசனிடத்தில் குறைவான வார்த்தைகளைச் சொல்லக்கூடாதென்று நீதி நூலிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அரசனிடம் நாம் அன்புடனே இதமானவாத்தைகளைச் சொல்லுவோமென்று போதல் யுக்தமன்று. ஒருக்கால் போய்ச்சொன்னாலும் கேட்கும்போதே கோபம் வந்துவிடும் என்றனன். இருவரும் இதனையும் பின்வருவனவற்றையும் யோசித்து அவனிடத்திற்போவதையும் பிராணஹானி வரமாட்டா தென்கிற வெண்ணத்தையும்விட்டு மரணத்தைத் திரணமாக நினைத்து நம்மரசனுடைய காரியத்தையே விசேடமாகக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்ய வேண்டுமென்று இருவரும் யோசித்து தேரின்மேலேறி வில்லைத் தாங்கி சேனைசமுத்திரஞ் சூழ்ந்துவரச் சென்று முன்னர் பிடாலன் ஏழுபாணங்களைத் தேவியின் மீது விட்டனன். அசிலோமனென்பவன் அஸ்திரவித்தையில் வல்லவனாயிருந்தும் சமீபத்திலில்லாமல் தூரத்திற்றானேயிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன். தேவி பிடாலன்விட்ட பாணங்களைப் பார்த்துத் தான் ஏழு பாணங்களை விட்டுக் கண்டித்து வேறு மூன்று பாணங்களால் பிடாலனை அடித்தனள். அடிக்கவும் அப்பிடாலன் மிகநொந்து மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் வீழ்ந்து மாண்டனன்.

அசிலோமன் பிடாலன் மாண்டதைப்பார்த்து யுத்தத்தில் வீரங்கொண்டவனாய் வில்லேந்தித் தேவியின் முன் வந்து இடதுகையை மேலேதூக்கி அதிகமான வார்த்தையைச்சொல்லாமல் அடியில் வருமாறு சில வார்த்தைகளைச் சொல்லத் தொடங்கினான்:—துஷ்டபுத்தியுள்ளவர்களாகிய இவ்வசுரர்களெல்லாம் மரணமடைவார்களென்பதை நானறிந்தவனாயிருந்தும், மகிஷனுடைய சுவாதீனனாயிருப்பதால் யுத்தஞ்செய்ய வேண்டியவனேயாவன். ஏனெனில் மகிஷன் அறிவில்லாதவனா யிருக்கிறபடியால் இது நல்லது இது கெட்டது என்கிறதை

யறியான். அவனெதிரில் நான் நின்று இதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுதற்குக்கூடுமா? கூடாது. ஆகலான் இப்பொழுது நான் யுத்தஞ்செய்கிறேன். செய்யும் பக்ஷத்தில் ஜயம் வந்தாலுஞ்சரி, அபஜயம் வந்தாலுஞ்சரி, வீரதர்மத்தைவிடாமல் யுத்த முகத்திலேயே மரணமடைகிறேன். இதுவரையில் வீரமுடைய அசுரர்கள் உன்னுடைய பாணத்தா லனேகம்பேரிறந்தனர். வீரத்தாலொன்றுமில்லை. அதை நெருப்பிற்சுடவேண்டும் எல்லாம் தெய்வத்தின் வல்லபமே. அதற்கு முன் ஒன்றும் நில்லாதென்று சொல்லிப் பின்னர் பாணங்களை அநேகமாய்ப் பொழிந்தனன். தேவியும் அப்பாணங்களை யெல்லாம் வெட்டி தேவர்களிடம் கிருபாநோக்கம் வைத்துக் கோபநிறைந்த முகமுடையளாய் வேறு சில பாணங்களா லவனையடித்தனள். அசிலோமன் அப்பாணங்களாலடிபட்டுச் சரீரமுற்றும் உதிரப்பெருக் குடையவனாய் முருக்கமலர்போல் செந்நிறமாய்ப் பிரகாசித்தான். அப்போது செம்பினாற்செய்த ஓர் கதை யெடுத்துவந்து கோபத்தோடு சிங்கத்தின் தலைமேலோங்கியடிக்க சிம்ஹமும் அவ்வடியைப் பொருட்படுத்தாமல் உதாசீனப்படுத்தி அவன் மார்பில் தன்னகங்களாற் பீறியது. மீளவும் அசிலோமன் கதையோடெழுந்து பாய்ந்து சிங்கத்தின்மேற் குதித்து அத்தேவியைக் கதையாலடித்தனன். ஓ ஜனமேஜயனே! அவனடித்ததை லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் கூரியவாளினால் அவன்றலையை வெட்டித் தள்ள அசிலோமனும் பூமியில் வீழ்ந்தனன். துராத்மாவாகிய அவன் சைனியத்தில் ஓ வென்கிற வோசை பெருக்கெடுத் தொலித்தது. தேவர்கள் உலகமாதாவாகிய அம்பிகையை ஜயஜய வென்று தோத்திரஞ்செய்து தேவதுந்துபியை முழக்கக் கின்னரர் கீதம்பாடினர்.

சிம்ஹமானது இறந்து போயிருக்கின்ற பிடாலன் அசிலோமனென்கிறவர்களைப் பார்த்து, சேனைகளிலுள்ள சிலரை எட்டிய வரையில் பிடித்து அடித்துக்கொன்று பக்ஷித்தது. காயமடைந்த சிலர் துன்பமுற்று மகிஷனிடத்திலோடிக் கூறுகின்றார்:— ஓ அரசனே! அசிலோமனும் பிடாலனுமாண்டனர். எங்களைக் காக்க வேண்டும்; காக்கவேண்டும். பலசாலிகளான சேனாவீரர்களைச் சிங்கம் பக்ஷித்து விட்டது. ஒரு வீரனுமில்லையென்றனர். மகிஷன் கலக்கமுற்றுச் சிந்தாகுலமடைந்து ஒற்றுந்தோன்றாதவனாய்ப் பிரமித்திருந்தனன். (௬ - ௫௬)

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கஞ்சலோசனையை நம:

பதினாறம் அத்தியாயம்.

தேவீ மகிஷசம்வாதம்.

—oo✽oo—

வியாசர் கூறுகின்றார் :—ஓ அரசனே! தூதர்களால் வீரர்களிறந்ததை மகிஷாசுரன் கேட்டு கோபமுடையவனாய்த் தாருகனென்னும் ரதசாரதியைக்கூவி நம்முடைய அதிவிநோதமாகிய தேரைக் கொண்டு வருவாயென்று சொல்ல, ஆயிரங் கோவேறு கழுதைகள் கட்டியதாயும் வெற்றிக் கொடிகளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றதாயும் ஆயுதங்களால் நிறைந்துள்ளதாயும் நல்ல வேகத்தோடு கூடிய வுருளையை யுடையதாயும் உன்னதமான ஏர்க்காலுடைய தாயுமுள்ள அழகிற் சிறந்ததேரைச் சாரதியானவன் அதிவேகத்துடன் கொண்டு வந்து நிறுத்தி, ஓ அரசனே! இதோ இரதத்தைக் கொண்டுவந்தேனென் றறிக்கையிட்டுத் துவாரத்திலிருந்தனன். அதனைச் சர்வாயுதபாணியாய்ச் சிறந்த சிம்ஹாதனத்தில் வீற்றிருந்த மகிஷன் கேட்டு, அக்கணமே புறப்பட்டு ஆலோசிக்கின்றான் :—நாம் பார்ப்பதற்கு அருவருப்புள்ள நீண்ட கொம்புகளோடு கூடிய கடாரூபமாய்ச் செல்வோமாயின் நம்மை அந்தத்தேவி பார்க்கும்பொழுதே நம்மிடத்தில் விருப்பங்கொள்ளும் மனமில்லாதவளாய் விடுவாள். உலகின்கண் பெண்களானவர் அழகிற்சிறந்த புருஷனை விரும்புவார்களேயன்றி அரசாக்ஷி முதலிய செல்வங்களைப்பார்த்து விரும்புவரோ? ஆகையால் நாம் எந்த வுருவத்தை யெடுத்தால் அவ்வழகுள்ள ஸ்திரீயானவள் மோகத்தை யடைவாளோ அவ்வுருவத்தை யெடுத்து நாம் போதல் வேண்டும். அப்போதுதான் அவளால் நமக்குண்டாகத்தக்க சுகமுங்கிடைக்கும். அதுவன்றி வேறு வடிவங்கொண்டு போவோமானால் சுகமுண்டாக மாட்டாதென்று எண்ணினன். இவ்வாறு ஆலோசித்துச் சர்வாயுதபாணியாய் திவ்யாம்பர தாரியாய்ப் பிரத்யக்ஷ மன்மதன்போல் நல்ல யௌவன புருஷனாய்த் தோளணி யணிந்து வெற்றிமாலை புனைந்து தனுர்ப்பாணங்களை யெடுத்துத் தேரிலேறி எவ்வளவு வீர பதிவிரதையாயிருந்த போதிலும் அவள் கண்ட மாத்திரத்தில் அதை விடத்தக்க உருவமெடுத்து நாற்படைகளுஞ் சூழ்ந்துவர மதகர்வத்தோடுங்

தேவியை நோக்கிச் சென்றனன். மனதினால் இவ்வண்ண மென்று மதிக்கக்கூடாத பேரழகோடும் வருகின்ற மகிஷனைத் தேவி பார்த்து சங்கத்தொனி செய்தனள். சேனைகளுக்கெல்லாம் ஆச்சரியத்தை விளைவிப்பதாகிய அந்தச் சங்கத்தொனியை அசுரன் கேட்டுச் சிறிது மஞ்சாது தேவியினுடைய சமீபம்போய்ப் புன்னகை செய்து சொல்லத் தொடங்கினன் :—

ஓ தேவமங்கையே! இவ்வுலகிலுள்ள இச்சம்சார சக்கரத்தில் புருடர்களும் சுகத்தையே பெரும்பாலும் அபேக்ஷிக்கின்றனர். அந்தச்சுகமானது ஒருவரோடொருவர் கூடுவதனு லுண்டாவதன்றித் தனியாகவிருந்தா லுண்டாவதில்லை. அந்தச்சுகமும் கூடும் கூட்டத்தினளவாயும் விவகாரானுசாரமாயும் பலபலவிதமாய் விளைகின்றன. அவைகளைச் சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாக. நான் சொல்லப்போகிறது மகா ஆச்சரியகரமாயும் சந்தோஷத்தை விளைவிப்பதற் கேதுவாயும் அவரவர் பிரியத்துக்குத் தக்கவாறு அநேகவிதமான சுகத்தை விளைவிப்பதாயு முள்ளது. எங்ஙனமெனின்! மாதா பிதாக்களுக்குத் தங்களுடைய மக்கண்மெய்தீண்டல் முதலியன நேரிடுங்காலத்தி லுண்டாகுஞ் சுகம் நீங்காதிருப்ப தாகலான் அது உத்தம சுகமெனவும், சகோதரர்கள் ஒருவரோடொருவர் கூடுங்காலத்தி லுண்டாகுஞ் சுகம் மத்திம சுகமெனவுங் கூறுகின்றனர். இந்த வேற்றுமைகளை அவரவ ரனுபவத்திலறியலாம். அநேகவிதமான தொழில்களில் சம்பந்தித்திருக்கிற சித்தமுடையவர்களாயும் வீணை பிரசங்க விஷயத்தில் பிரியமுடையவர்களாயும் இவ்வண்ணமே நூதனமா யப்போதப்போதும் கூடுகின்றவர்களுக் குண்டாகும் சுகம் சுபாவமாகவுள்ள தருமமென்று பண்டிதர் சொல்வார்கள். இப்பொழுது சொல்லிவந்தவையன்றி மிகச்சிறிய சுகமென்றும், மிகப்பெரிய சுகமென்றும் இரண்டுள. என்னையெனின், கனிஷ்ட சகோதரனுடைய சம்பந்தத்தாலுண்டாகும் சுகம் மிகச்சிறிய சுகமெனவும், உலகில் சகல சுகத்தையுங் கொடுப்பதாகிய சையோகத்தா லுண்டாகுஞ் சுகம் மிகப்பெரிய சுகமெனவுங் கூறுவதேயாம். இந்த உத்தமமான சையோக சுகந்தான் சம்சாரத்தில் எப்பொழுதும் சுகத்தைக்கொடுக்கிறது. ஓ சுந்தரவதியே! சமானமான வயதுள்ள ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய சையோகம் உத்தம சுகமென்றும், அதனினும் சாதுர்யம் வடிவம் அலங்கார முதலியவைகளும் குலம் சீலம் குணமுதலியவைகளும்

அமைந்துள்ளாருடைய சுகம் அளவுபடாத தென்றுங் கூறுகின்றனர். ஓ அன்புடையாளே! நீ ஒன்றுக் கொன்றுயர்ந்தனவாகிய அவையெல்லாம் ஒருங்கே யுடையவளா யிருத்தலால் என்னோடு கூடுவாய். கூடுவையாயின் உனக்கு மிகுந்த சுகங்கிடைக்கும். அதிற் சந்தேகமில்லை. நானோ உன்னுடைய சுகத்துக்கேற்றவாறு நானாவித ரூபங்களை எடுப்பதற்கு ஒருவருடைய அனுக்கிரகமும் வேண்டாம். என்னுடைய ஸ்வேச்சையினாலேயே எடுத்துக் கொள்வேன். இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் யுத்தத்தில் என்னால் செயிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்களுடைய செல்வங்களெல்லாம் என் வீட்டிலிருக்கின்றன. அவைகளை நீ இஷ்டப்படி அனுபவிக்கலாம். அச்செல்வங்களை நீ மதிக்காது தானஞ்செய்ய வெண்ணினாலும் செய்து விடலாம். இவையெல்லாம் எனக்குப் பெருஞ்செல்வமல்ல. நீ எனக்கு மகிஷியாய் வருதலே நானடையப்பெறாத பெருஞ்செல்வமாம். நான் உனக்குத் தாசனாய் விட்டேன். நீ என்னைப்பார்த்து உனக்குத் தேவர்களிடத்தில் வைரம் வேண்டாமென்று சொன்னாலும் அப்படியே விட்டு விடுகிறேன். உனக்கு எதைச்செய்தால் சுகமோ அதைச் செய்கிறேன். ஓ விசாலாக்ஷி! எனக்கு என்ன கட்டளை யிடுகின்றாய்? அந்தக் கட்டளையை நான் கடக்கமாட்டேன். என்னுடைய சித்தமானது உன்னுடைய வடிவத்தில் போகித்து மயங்கிக் கிடக்கின்றது. நான் உன்னுடைய அழகினால் பீடிக்கப்பட்டவனா யுன்னைச் சரணமடைந்தேன். மன்மத பாணத்தால் வருந்துகிறேன் காப்பாயாக. தருமத்திற் சிறந்த தருமம் சரணாகதி யடைந்தவரைக் காத்தலல்லவா? ஓ நுண்ணிய இடையையுடையாளே! உனக்கு ஏவலாளி நான். ஆகலான் இனி நீ என்னைப் பார்த்து இறந்துபோவாயென்று சொன்னாலும் அதைச் செய்வேனேயன்றி, நான் இவள் சொல்லைக்கேட்டு இறந்து போவதா வென்று அச்செயலைச் செய்யாதிரேன். ஆயுதபாணியாய்ப் போர் செய்யவந்த நான் நிராயுதபாணியாய்ச் சரணம் சரணமென்று உன் சரணம் புகுந்தேனே. இதனையாவது பார்த்திரங்குவாய். அந்தோ! உன்னிடத்தில் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருக்கின்ற போதே என்பேரில் மன்மதன் பாணப்பிரயோகஞ் செய்கின்றானே. உனக்கு என் மாட்டிரக்கமில்லையே. தயை செய்வாயாக. ஓ காமரூபிணீ! நான் பிறந்த நாள் தொட்டு மஹாப்பிரபுக்காளாகிய பிரமனாதிய ரிடத்தும் தீனமாகிய வார்த்தையைச் சொன்னதில்லையே! அப்படிப்பட்ட நான் இப்பொ

மூது ஒரு சிறிய பெண்பாலாகிய உன்னிடத்தில் அதி தீனமான வார்த்தைகளைப் பலகாலுஞ் சொல்லுகின்றேனே நான் தீனனைத் தீனமான வார்த்தைகளைச் சொல்வதனாலேயே என்னை நீ தீனனென்றே எண்ணினை போலும். அந்தோ! இதுவும் என்னுடைய காலந்தான். என்னுடைய வீரபராக்கிரமச்செயலையும் சொல்லையும் யுத்த முகத்தில் அறிந்தவர் பிரமனாதியரன்றோ. அவற்றை நீ அறிவதற்கில்லாமல் போயிற்றே. நீ அறியவருமாயின் நான் உனக்குச் சரணமென்றபோதே என்னை நீ சந்தோஷப் படித்திருப்பாய். இப்பொழுது அதனை யெடுத்துப் பேசுவதனாலென்! ஓ பூங்கொடிபோல்பவளே! நான் உனக்குத்தாசன். என் முகத்தைப்பாரென்று காவவெறி கொண்டு பிதற்றினன். அசுரனுடைய அவ்வார்த்தைகளை அம்பிகை கேட்டுப் புன்னகை செய்து கூறுகின்றாள் :—

ஓ அறிவிலரிற் சிறந்த பெரியோனே! உன் செய்தியை நான் அறியாதவளென்றெண்ணாதே! எல்லாம் அறிந்தவள் தான். நீ தான் என் செய்தியை அறியாதவன். நீ என்னைச் சரணமடைந்தே னென்பதும் எனக்குத் தாசனென்பதும் ஓரருமையா! நான் பரம புருஷனாகிய பரமசிவப் பிரபுவைத் தவிர வேறொரு புருஷனை இச்சியேன். அப்பரமசிவ சம்பந்தியான நான் சகல சகத்தையுஞ் சங்கரித்து மீளவுஞ் சிருட்டிக்கின்றேன். என் முன் நீ தேவர்களைக்கொன்றே னென்றதனாலும் அவர்களுடைய செல்வம் என்பால் உள்ள தென்றதனாலும் எனக்கென்ன ஆச்சரியம். நீ இன்றுள்ளவன்; நான் என்றுமுள்ளவள். என்னைப்பார்க்க உன்னாலாகுமா? என்னைப் பார்க்கக் கூடாத உன்னை நான் பார்ப்பேனா? என்னைப் பார்ப்பவர் சர்வேந்திரியாமியா யிருப்பவர் தாம். நான் அவருக்கு மங்களகரையா யிருக்கின்ற ஆஜ்ஞாசத்தி யாகும். அவருடைய சாந்நித்திய விசேஷத்தினாலேயே என்னிடத்தில் ஞானம் நிலையாயிருக்கின்றது. நானே பிரகிருதி. பிரகிருதியாகிய நான் அவருடைய சம்யோக பலத்தினால் சேதனத்வ முடையவளா யிருக்கின்றேன். எதுபோலெனின்? காந்த சந்நிதானத்தில் சடமாகிய இரும்பு சேதனத்தை எவ்வண்ணம் அடைகிறதோ அதுபோலென்க. இத்தன்மையளாய சிவசத்தியாகிய என்னைச் சம்சாரமாகிய பந்தத்திலுழலும் ஓர் பெண்ணாக எண்ணினை போலும். நான் சம்சார சக்தியல்ல, யாவருக்கும் சம்சார துக்கத்தைப் போக்கடிக்கின்றவளாகும். எனக்குத் துக்கமாகிய சம்சாரத்

தில் ஆசையுண்டாகியதே யில்லை. ஓ மூர்க்கனே! உன்னைப்போல் மூடனும் மந்தனும் உலகிலுண்டோ! ஸ்திரீசுகத்தை ஓர் சுகமாக எண்ணுகின்றனையே! மானுடனைக் கட்டுவதற்கு ஸ்திரீயைச் சங்கிலியாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றதே. அதனை நீ கேட்டதில்லையா? இருப்புச்சங்கிலி ஒரு சமயம் அறுப்பட்டாலும் அறுபடும். ஸ்திரீ என்கிற சங்கிலி எப்பொழுதும் அறுபடாதல்லவா? அந்தோ! துர்க்கந்தமாகிய சிறுநீருக் கிடமாயுள்ள ஸ்தானத்தை என்ன சுகங்கண்டு இச்சிக்கின்றாய். சுகம் வேண்டுமாயின் இந்திரிய நிக்கிரகஞ் செய்து அந்த நிக்கிரகத்தால் சுகமடைவாய். ஸ்திரீ சங்கமத்தில் அதிக துக்கமுண்டென்பதை யறிந்திருப்பையாயின் நீ என் என்னைக் கண்டு மோகிக்கின்றாய். உனக்குத் தேவர்களிடத்தில் உண்டாயிருக்குந் துவேஷமே மரணத்துக்கு ஹேதுவென்றறிந்தேன். இப்பொழுது என்னிடத்திலுண்டாகிய மோகம், அது நிச்சயந்தானென் றறிதற்குப் பிரமாணமாக முடிந்தது. ஓ பேதாய்! இனி நீ பிழைத்திருக்க வேண்டுவையாயின் தேவர்களிடத்தில் உண்டாயிருக்குந் துவேஷத்தை விடுவாய். அதனை விட்டுப் பூலோகத்தில் இஷ்டப்படி சஞ்சரிப்பாய். இல்லாவிடின் பாதாளம்போய்ச் சேர்வாய். அப்படிக்கில்லாவிடில் யுத்தஞ்செய். உன்னைக் கொல்லும் பொருட்டுத் தேவர்களால் அனுப்பப்பட்ட நான் பலமுள்ளவளாக விருக்கின்றேன். இப்பொழுதென்னாற் சொல்லப்பட்ட இதனைச் சத்தியமென் றெண்ணுவாய். யுத்தத்தில் நான் சந்தோஷமுடையவளாகவே விருக்கின்றேன். சுகமாய்ப் பிழைத்திருக்க வேண்டுமென்று நீ இப்பொழுது என்னைக் கேட்டாலும் விட்டு விடுகிறேன். பிழைத்திருக்க வேண்டுமென்கிற உன்னைக் கொல்லுமெண்ணம் எனக்குக் கிடையாது. ஏனெனில், சத்புருஷர்களா யுள்ளவர் தம்மிடத்து இனிமையாயுள்ள வார்த்தைகளில் ஏழுவார்த்தையாவது ஒருவன் சொல்வானுயின் அவனிடத்தில் அவர்களுக்குச் சினேகமுண்டாகிற தென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. நீயும் "நான் உனக்குத் தாசன், நீ சொல்லுஞ்சொல்லை தடுக்க மாட்டேன்" என்கிற சில இரக்கமொழிகளைக் கூறியிருக்கின்றாயாகையால் உன்னைக்கொல்லாது விடுகிறே னென்கின்றேன். ஓ அசுரனே! உனக்கு யுத்தஞ்செய்து மாண்டுபோவது சுகமென்று தோன்றுகிறதா? அது செய்யாத் பிழைத்திருப்பது சுகமென்று தோன்றுகிறதா? உன்னிஷ்டத்தைச் சொல்வாயாக. என்னை யுத்தஞ் செய்வ

தற்குப் பின்னிட்டவளாக நீ நினையற்க. உன்னைக் கொன்றுவிடுவதிற் சந்தேகமே யில்லையென்று கூறினள்.

இவ்வண்ணஞ் சொல்லக்கேட்ட மகிஷன் காமத்தையே மேற்கொண்டவனாய்த் தேவியைப்பார்த்து சில இனிய வார்த்தைகளைக் குரோதமற்றுச் சொல்லத் தொடங்கினான்:—ஓ பேரழகியே! எனக்கு யுத்தமென்பது தான் சுகம் ஆயினும் மாநுடரால் மோகிக்கத்தக்க மிருதுவான சரீரத்தைப் படைத்தவளாய்க் காணப்படுகின்றாயாக லான் உன்னைக்கொல்வதற்கு என்னெஞ்சந் துணியவில்லை. அன்றியும், பிரமனாதி தேவர்களையெல்லாஞ் செயித்து இப்பொழுது பெண்ணாகிய உன்னோடு யுத்தஞ்செய்வது தகுதியாமா? நீஎனக்குச் சொன்னதுபோல் நான் உனக்குச் சில சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. நீ என்னை விவாகஞ்செய்து கொள்வது சுகமாகத்தோன்றும் பக்ஷத்தில் அதுபோல் செய்துகொள். சுகமில்லையென்று தோன்றும் பக்ஷத்தில் நீ எங்கிருந்து வந்தனையோ அங்கேகுவாய். அப்படிப்போகும் பக்ஷத்தில் உன்னை நான் கொல்லுவதில்லை. இதமாயும் நன்மையாயுமுள்ள வார்த்தைகளை உனக்குச்சொன்னேன் சுகமாய்ப்போ. உன்னைக்கொல்வதனால் எனக்கென்ன பெருமையுண்டாகும். ஸ்திரீஹத்தி செய்தேனென்கிற சிறுமைதானுண்டாகும். ஸ்திரீஹத்தி சிசுஹத்தி பிரஹ்மஹத்தி முதலிய ஹத்திகளைச்செய்தால் அவைகளால் வரும் பாவங்களைத் தாண்டமுடியாது. எனக்கு உன்னிடத் துண்டாயிருக்குங் காமத்தால் நிச்சயமாய் உன்னை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் விடுவேன். கொண்டுபோனாலும் பயனென்னை? பலவத்காரத்தால் போக சுகமுண்டாகுமோ? புருடர்களுக்குச்சுகம் ஸ்திரீகளாலும் ஸ்திரீகளுக்குச்சுகம் புருஷர்களாலும் ஸ்திரீ நீங்குவளானால் புருஷனுக்குத் துக்கமும், புருடன் நீங்குவனானால் ஸ்திரீகளுக்குத் துக்கமும் உண்டாகத் தக்கதேயன்றி வேறு வகையினாலில்லை. அந்த நியாயத்தை நான் இன்னமும் யோசித்து உன்னை வணங்கிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எந்தச்சத்துருவின் நல்ல வஞ்சனையான வார்த்தையினால் என்னை விரும்பாமலிருக்கின்றாய். நீ சர்வாங்க லக்ஷணமும் நிறைந்து சர்வாபரணங்களாலும் அழகு செய்யப் பெற்றிருக்கின்றனை யல்லவோ நான் இவ்வளவு தயாரப்படும்படியாகவு மாயினேன். அந்தோ! நீ அழகும் அணியும் பெற்றுப் புத்தி சாதுர்யமென்கிற ஒன்றைமாத்திரம் பெறாதிருக்கின்றனையே. இது பெரும் பாவம்.

இனியேனும் உன்னுடைய மூர்க்கத்தனத்தை விட்டு மங்களகரமான விவாகஞ் செய்துக்கொண்டு என்னிடத்தில் இன்பசுகமுறும் வகையைத் தேடுவாய். அது செய்வையாயின் இருவருக்கும் சுகமுண்டாகும். உன்னைப்போலும் சுகமற்றவளை எங்குங் கண்டதில்லை. இலக்ஷ்மி தேவியானவள் திருமாலோடும், சரஸ்வதி பிரமனோடும், பார்வதி உருத்திர மூர்த்தியோடும், இந்திராணி இந்திரனோடுங்கூடிச் சுகமனுபவிக்க வில்லையா! எந்த ஸ்திரீதான் பர்த்தாவில்லாமல் ஸ்திரமான சுகத்தை யனுபவிக்கின்றாள்? அங்ஙனமிருக்க, நீ என்ன காரணத்தால் புருஷசுகத்தை எண்ணாமலிருக்கின்றாய்? காமாதியாலாகிய மன்மதனும் உன்மேல் பாணப்பிரயோகஞ் செய்யாமலிருக்கிறான்? அவனும் உன்னைக்கண்டு மதிமயங்கிப்போய் விட்டனனோ? உன்மேல் பாணப்பிரயோகஞ் செய்யாதவன் என்மேலேன் செய்ய வேண்டும்? இதனை யாராயுங்கால் எனது சத்துருக்களாகிய தேவர்கள் அவனுக்குத் துர்ப்போதனை செய்து அவனது பாணத்தை அந்த ஸ்திரீயின் மேல் விடவேண்டா மென்று தடுத்து என்மேல் விடாது விடும்படிச் செய்தார்கள் போலும்.

மான்போலும் கண்களையும் மிருதுவான மேனியையும் படைத்தவளே! நீ அழகாயும் தனக் கனுகூலனாயுமிருந்த கணவனை விட்டு மந்தோதரி எப்படிப் பரிபவப்பட்டனளோ அப்படி ஹிதமாக வந்த என்னை விட்டுப்பின் வருத்தப்படப் போகின்றாய். பின்னர் அந்த மந்தோதரி ஓர் துஷ்ட பர்த்தாவைப் பெற்றனள். உன்னுடைய தலைவிதியும் அப்படிதானிருக்கின்றதோ! அறியேன் என்று பலபலவாய்ப் புலம்பிக்கிடந்தனன். (சு — ௬௩.)

பதினாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—— ——

உ

கர்மவிக்ரஹாயை நம:

பதினேழாம் அத்தியாயம்.

மந்தோதரீ விருத்தாந்தம்.

வியாசர் கூறுகின்றார் :—ஓ அரசனே! மகிஷாசுரன் வார்த்தைகளைக் கேட்ட மஹா தேவி மகிஷனைப்பார்த்து வினவுகின்றாள் :—ஓ அரசனே ! உன்னால் சொல்லப்பட்ட மந்தோதரி என்பவள் யார் ? அவளால் விடப்பட்ட கணவன்யார்? பிறகு அவளால் கொள்ளப்பட்ட கணவன் யார்? அவள் துக்கமடைந்த விதம் எப்படி ? இவற்றை விரிவாய்ச் சொல்லவேண்டு மென்றனள்.

மகிஷாசுரன் கூறுகின்றான் :—ஓ காமரூபிணீ ! பூலோகத்தில் சிம்மளதேசமென்று ஒரு தேசமுளது. அது சோலைகளால் சூழப்பட்டதும், தனதானிய சம்பத்துக்களால் நிறையப் பெற்றதுமான சிறப்பினை யுடைத்தானது. அந்தத்தேசத்தில் தரும சிந்தனையிற் சிறந்தவனும், நியாயத்துக்கு விரோதமில்லாமல் தருமா தருமங்களை நடத்துகின்றவனும், பிராஹ்மண போஷணையில் மிகச்சிறந்தவனும் சத்தியவசனனும், மிகமேன்மைத் தன்மையனும், கோபமென்பதை யறியாதவனும், நீதிமுறைகளை யறிந்தவனும், சகல கலைகளும் நிறம்பப் பெற்றவனும், தனுர் வித்தையில் வல்லவனுமான சந்திரசேனனென்னும் அரசனிருந்தனன். அவனுக்கு இலக்கணங்களிற் சிறந்த அழகுள்ளவளாயும், கடுமொழி கடந்தவளாயும், இல்வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய நன்னடைக ளுடையவளாயும், எப்பொழுதுங் கோணாத முகமலர்ச்சி யுடையவளாயும், கணவனையே தெய்வமாகப்பேணும் ஒழுக்கத்திற் சிறந்தவளாயுமுள்ள குணவதி என்னும் மனையாட்டியிருந்தனள். அவள் பிரதமத்தில் ஓர் பெண்ணைப்பெற்றனள். குழந்தையை அரசன் கண்டு மகிழ்ந்து அதற்கு ஜாதகர்மாதிகளெல்லாம் நடத்தி மந்தோதரி என்றுபெயரிட்டனன். பின்னர் அப்பெண் தினே தினே வளரப்பெற்று சர்வாங்க லக்ஷணங்களும் நிறையப்பெற்று, வரும் நாளில் தந்தையாகிய சந்திரசேனன் நமது குழந்தைக்குத் தக்க வரன் எவ்விடத்தி லிருக்கின்றானென்று ஏக்கங்கொண்டு

கவலையுற்றிருக்கும்பொழுது புரோகிதருட் சிறந்த சில முதியவேதி யர் அரசனைச் சமீபித்துக் கூறுகின்றார் :—ஓ மஹாராசனே ! மந்திர தேசத்துக் கதிபதியான சுதன்மா என்றோரரச னிருக்கின்றான். அவன் மகன் கம்புக்கிரீவன், அவனே சவுந்தரிய விசேஷங்களிலும் சர்வவித்யா விசேஷங்களிலுஞ் சிறந்தவன், ஆகலான் அவனை உன் மகளுக்கு வரனாகக்கொண்டு உனது கவலையை யொழிப்பா யென்றன ர். அரசன் சம்மதித்தவனாய்த் தன் மனையாட்டியினிடத்தில் தெரிவிப்ப அவள் தன் மகளாகிய மந்தோதரியினிடம் சொல்லினாள். தாய் வார்த்தையைக்கேட்ட மந்தோதரி தாயைப்பார்த்துக் கூறுகின் றாள் :—என் தாயே ! எனக்குக் கலியாணம் வேண்டாம். எனக்குச் சமுசாரத்திற் சிறிதும் ஆசையில்லை. நான் கௌமார விரதத்தை யநுஷ்டித்துக் காலத்தைக்கழித்து வருகிறேன். இதுதான் எனக் குச்சுகம். நான் சுதந்தரமாய்த் தவஞ்செய்து காலங்கழிப்பதை விட் டுச் சம்சாரத்தில் பராதீனையாய்த் துக்கத்தை யனுபவிப்பதா சுகம் ? இதிற் சிறிதுஞ் சுகங்கிடையாது துக்கமேபெரிது. பண்டிதர்கள் சம் சாரத்தில் பராதீனனாய்ப் போகாது சுவாதீனனாகவே யிருந்து கவலை யற்றிருப்பானானால் அவனுக்கு மோக்ஷசுக முண்டாகிறதென்று சொல்லுகின்றனர். ஆகையால் நான் மோக்ஷசுகத்தையே யடை வேன். புருஷனால் எனக்குப் பிரயோசனமில்லை. நீ பிதாவினிடம் என்னெண்ணத்தைத் தெரிவித்து விடுவாய். நான் உனது ஆதீன மாகவே யிருக்கின்றேன். நான் விவாகஞ் செய்துகொண்டு கணவ னுக்குச் சுவாதீன மாவேனாயின் மாமி மைத்துனன் இவர்களுக்கெல் லாம் வேலைக்காரியைப்போலாக வேண்டும். கணவனுடைய மனதை அறியவென்றால் மிக்வும் பெரிய துன்பம் அவன் மற்றொரு ஸ்தி ரீயை விரும்பி நடப்பானானால் அவளால் விளையுந் துக்கம் இவ்வள வென்று சொல்லி முடியுமா ? அப்பொழுது கணவனிடத்தில் கோப முண்டாகிறது. நான் எத்தனையென்று சொல்லுவேன். அம்மா ! சம்சாரத்தில் சுகமேது ? ஸ்திரீகளுக்கு எப்பொழுதுந் துக்கமே ? சம்சாரத்தில் உண்டாகும் சுகம் சுவப்ன தருமம்போலுமாம். முற் காலத்தில் உத்தான னென்பவனுடைய புத்திரனாயும் மிக வுத்தமனா யும் சகல தருமங்களையும் அறிந்தவனாயும் துருவனென்பவனுக்குத் தம்பியாயுமிருந்த அரசன் தனது மனைவி பதிவிரதா சிரோன்மணி யாயும் யாதொரு குற்றமுஞ்செய்யாதவளாயு மிருக்க அவளை ஆரணி யத்தில் ஓட்டி விட்டானென்று கேட்டிருக்கின்றேன். கணவனாலேயே

இவ்வளவு கேடுண்டாகிறது. அவன் தேசாந்திரம் போவானுனல் காமமோ மேலிட்டு இரவும் பகலும் வாட்டுகின்றது. அவனிறந் தாலோ அவளுக்குண்டாகும் அமங்கலத்துவமும் துக்க சோகங்களும் சொல்லுக் கடங்குமோ? விதவை என்கிற பெயருடையவளாய்ப் புரு ஷர்களே யல்லாமல் ஸ்திரீகளாலும் தள்ளப்பட்டு நிஷேதிக்கப்படு கிறுள். இவ்வளவுக்குங் காரணம் கணவனை வேண்டுவதே யாகும். ஆகையால் விவாகம் வேண்டாமென்பதே என்னுடைய சம்மதமென்று சொன்னுள். பெண் வார்த்தையைக் கேட்ட தாய் தனது நாயகனி டஞ் சென்று பெண்ணினுடைய வைராக்கிய விசேஷங்களையும் விவா கத்துக்கு இணங்கமாட்டாத காரணங்களையும் நன்றுயெடுத்துச் சொல்லவும், அவன் அவளது எண்ணத்தை மறுப்பதற்குக் கூடாதவ னய் விவாகத்தை நிறுத்தி விட்டனன்.

பின்னர் அந்தப்பெண் யௌவன பருவத்தை யடைந்தாள். அவ ளுடைய தோழிகள், "ஓ மங்கையர்க்கரசியே! நீ விவாகத்தை வெறுத் திருக் கின்றனையே, உன்னுடைய நலமெல்லாம் வீணுய்ப்போகின் றதே" என்று பலவிதமாய்க் காமமுண்டாவதற் கேதுவான பல பல வார்த்தைகளைச் சொல்லி வந்தாலும் அவள் முன்போல் வைராக்கிய மான வார்த்தைகளைப் பேசிவருவாளே யல்லாமல் காமத்துக் குட்பட் டவளாகத் தன்னைத் தெரிவிக்கமாட்டாள். ஓர் நாள் ஓர் உத்தியான வனத்துள் தன்னுடைய தோழிமார்களுடன் சென்று அதிவுல்லாச மாய் அங்கிருக்கும் அரியமலர்களைப் பறித்துக்கொண் டுலாவிவரும் போது கோசல தேசத்தரசன் தேரின்மேலேறினவனுய்ச் சில சேனை கள் பின்னேவரத் தான் முன்னே தெய்வகதியாய் அந்த உத்தியான வனத்துக்கு வந்தனன்.

அவனைத் தூரத்தே கண்ட சில தோழிகள் அதிசயித்து மந் தோதரியைப் பார்த்துக் கூறுகின்றனர் :—எங்கள் தலைவியே! உன்னு டைய பாக்கிய வசத்தால் ஒரு மஹா புருஷன் வருகிறுன், உன்னு டைய புண்ணியத்தை நாங்கள் என்னவென்று சொல்லப் போகிறும் மென்று அவனுடைய சவுந்தரியவிசேஷணங்களைச் சொல்லத்தொடங் கினர். தொடங்குவதற்கு முன், அந்த அரசன் சமீபித்து வந்து தோழிகளைப்பார்த்து, இந்த விசாலமான கண்ணைப்படைத்து என்னை மன்மதன்பாற் படுத்திய இம்மங்கை யார்? சீக்கிரமாய்ச் சொல்லுங்க ளென்றுன். தோழியர்கள் அவனது விரைவான வார்த்தையைக்

கேட்டுச் சற்றே நகைத்தவர்களாய் வினவுகின்றனர் :—ஓ அரசனே! நாங்கள் நீர் இன்னாரென்று அறியாமல் எங்கள் தலைவியினுடைய வரலாற்றைச் சொல்லுவதென்றால் அழகாகுமா? ஆகையால் உம்முடைய வரலாற்றை முன்னர் தெரிவிப்பீராயின் நாங்கள் நீர் கேட்டபடி சொல்லுவதற்கு என்ன தடை யிருக்கின்றது? நீர் யார்? உம்முடைய பெயரென்ன? இவ்விடத்துக்குவந்த காரணமென்ன? உமக்கு என்ன காரியஞ் செய்யவேண்டும்? என்றனர். அரசன் அவர்களைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான் :—ஓ நங்கைமீர்! யான் உலகின்கண் யாவராலும் புகழத்தக்க கோசல தேசாதிபன். என் பெயர் வீரசேனன். சேனைகள் பின்னே வருகின்றன. இவ்விடத்திற்கு வரவேண்டுமென்று வந்தவனன்று. வழி தவறிவந்து விட்டேன். இது ஊழ்வகை யென்றனன்.

பின்பு தோழியர் கூறுகின்றனர் :—ஓ அரசனே! இவள் சந்திரசேனனுடைய பெண். இவள் பெயர் மந்தோதரி. இங்கு எங்களோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் விளையாட்டை யுத்தேசித்து வந்தாள் என்றனர். அரசன் அவர்கள் வார்த்தையைக் கேட்டுத் தனதெண்ணத்தை இவர்களைக்கொண்டே முடிக்க வேண்டுமென்று துணிந்து அத்தோழியருள் தலைவிக்குச் சிறந்தாளொருத்தியைத் தனியே யழைத்து எனதுயிராயுள்ள உனது தலைவியை எனக்களித்து என்னைப் பாதுகாத்தல் உனது கடமையென்று அவளைப்புகழ்ந்து கூறுகின்றான் :—என்னை நீ இலேசாக நினையாதே. யான் சிறந்த காகுஸ்த வம்சத்திற்பிறந்தவன். இப்பொழுது காந்தர்வமணம் இருவருக்கும் உண்டாகும் வகையைத் தேடுவாய். எனக்கு வேறு பத்தினி கிடையாது. யவ்வனவதியாயும் உருவ சம்பன்னையாயும் நல்ல குலத்திற் பிறந்தவளாயுமுள்ள இவள் என்னை வரனாகக் கொள்வதற்கு என்ன ஆக்ஷேபம்? அப்படிக் கொள்ளாமற் போவாளாயின் இவள் தந்தையே விதிப்படி கலியாணஞ்செய்து கொடுக்கும்படிச் செய்கிறேன்; சந்தேகமில்லை யென்றனன். தோழிகேட்டு அவனிடத்தில் ஒன்றும் உரையாடாது தலைவியினிடத்திற் சென்று கூறுகின்றாள் :—ஓ மந்தோதரியே! இரண்டாவது மன்மதனென்று சொல்லும்படியான அழகனையும் மனோகரனையும் உனக்கொத்த பருவமுடையவனையும் உன்னிடத்தில் மிக்க அன்புடையவனையும் சூரியவம்சத்திற் பிறந்தவனையுமுள்ள அரசனொருவன் இச்சோலையில் வந்திருக்கின்றான். உன் தந்தையும் உனக்கு மணப்பருவம் வந்திருந்தும் வைராக்கிய முடைய

வளா யிருக்கின்றாளேயென்று துக்கித்துக்கொண் டிருக்கின்றார். எங்களை அடிக்கடி யழைத்து பெருமூச்செறிந்து என்னைப் பெண்ணுக்கு நல்லபுத்தி சொல்லக் கூடாதாவென்று சொல்லுகிறார். நாங்கள் உனக்குச் சொல்லும் வன்மையற்றவர்களாய் வாளாவிருந்து விட்டோம். இப்பொழுது நல்ல சமயம் வாய்த்துவிட்டது. ஸ்திரீகளுக்குப் பர்த்தாவினுடைய பணிவிடைதான் முக்கியமான தருமமென்று மநுநீதி கூறுகின்றது. பர்த்தாவைப் படைக்காதவள் நரகத்தை யடைவாள். ஓ பெண்கள் நாயகமே! நீ விவாசஞ்செய்துகொள் உனக்கொருதுன்பமும் வராது என்றாள்.

மந்தோதரி! தோழியைப்பார்த்துக் கூறுகின்றாள் :—என்ன வாயில் வந்தபடி பிதற்றுகின்றாய். எனக்குக் கணவன் வேண்டாம். வந்தவனைப் போகச்சொல்வாய். அவன் என்னை வெட்கமில்லாமல் ஏன் பார்க்கின்றான். நான் அற்புதமான தவத்தைச் செய்கிறேனென்றனள். தோழி அவளைப்பார்த்துக் கூறுகின்றாள் :—ஏன் அவசரப்படுகின்றாய். மன்மதன் எவராலும் வெல்லத்தக்கவனல்ல. இந்த யவ்வனகாலத்தைத் தாண்டுவது மிகவுங்கஷ்டம். நான் சொல்லும் இதமான வார்த்தையைக்கேட்டு அதுபோற் செய்வாய். அப்படிச் செய்யாமற் போவையேயானால் உனக்குக்கஷ்டம் நேரிடுவது நிச்சயம். இதிற் சந்தேகமில்லை யென்றனள். மந்தோதரி தெய்வகதியாய் எது வந்தாலும் வரட்டும்; அதனை மாற்றமுடியாது. நான் விவாகம் வேண்டுமென்று வேண்டுவானேன் என்றாள். தோழி அவள் சொல்லைக்கேட்டு, கோசலதேசாதிபன்பால் சென்று கூறுகின்றாள்:—ஓ அரசனே! அவள் உன்னெண்ணத்துக்கு உடன்படமாட்டாள் ; நீ கவலை கொள்ளாதே. வலியவந்த வாழ்வை எண்ணாது எப்பொழுது இழக்கத் துணிந்தாளோ இனி அவளுக்கு வருவதை நான் சொல்லவேண்டுமா? அவள் நல்ல கணவனை இச்சிக்கமாட்டாள். நீ அவளிடத்தில் கொண்ட மோகத்தை விட்டுவிடுவாயென்றாள். அரசன் அவள் வார்த்தையைக்கேட்டுத் துக்கப்பட்டு ஆசையைவிட்டுச் சேனைகளோடு தன் னகரம் போய்ச் சேர்ந்தனன். (சு - ௬௧.)

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கர்மாதி சாக்ஷிண்யை நம:

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்.

தேவீ மகிஷாசுரயுத்தம்.

மகிஷன் கூறுகின்றான் :—ஓ திவ்யமங்கள ரூபிணியாகிய தேவி! மந்தோதரியானவள் கோசல தேசாதிபனை வெறுத்தனுப்பிய பின்னர் வைராக்கிய முடையவளாகவே வாழ்ந்து வருநாளில் இவளது தங்கையாகிய இந்துமதி என்பவளுக்கு விவாகஞ்செய்யும் பருவம் வர அரசன் சுயம்வர நாட்டிச் சகல தேசத்தரசர்களையும் வரவழைத்தான். அப்பொழுது அந்த இந்துமதியானவள் தன்னால் இச்சிக்கப்பட்ட ஓரரசனுக்கு மாலையிட்டு வரனாகக் கொண்டனள். அந்தச்சமயத்தில் மந்தோதரியானவள் விடனையும் துஷ்டனையும் சாதுர்ய முடையவனையும் அக்கூட்டத்திலிருந்த மந்திர தேசத்தரசனாகிய சாருதேஷ்ணன் என்னும் அரசனைப்பார்த்து மோகங் கொண்டவளாய் தனது வைராக்கியத்தை இழந்து தன் தந்தையைப்பார்த்து எனக்கு இவ்வரசனை விவாகஞ்செய்து வைப்பாயென்று சொல்ல அவன் மிகவும் சந்தோஷித்தவனாய் அவள் வேண்டியபடியே அவனையழைத்துக் கலியாணஞ் செய்து கொடுத்தனன்.

அந்தச் சாருதேஷ்ணன் என்பவன் மிக்க மகிழ்ச்சி யடைந்தவனாய் மந்தோதரியோடு தனது தாசி தாசர்களை யழைத்துக்கொண்டு தந்நகரம்போய்ச் சேர்ந்தனன். மந்தோதரியானவள் அவனோடு கூடி காமரசத்தை வேண்டியவண்ணந் தெவிட்டவுண்டு வாழும் நாளில் ஓர் நாள் தனது நாயகன் ஓர் வேலைக்காரன் மனைவியோடுகூடி கிரீடித்திருக்கிறானென்று தோழியால் கேள்வியுற்று நகைத்துக் கோபங் கொண்டு அவனை யிகழ்ந்து சில வார்த்தைகள் சொல்லி அவனைத்தன் வசமாக்கி வைத்திருந்தனன். மற்றொரு காலத்தில் எவ்விதத்தாலோ தன்னை ஏமாற்றி மற்றொருத்தியோடு எப்பொழுதுங் கூடியிருத்தலைக் கண்டு "அந்தோ ! இவன் பரஸ்திரிகளுடைய சம்போகமே மேலான போகமென்று சுகித்துவருகின்றான். இவன் செய்தியை அக்காலத்திலறியாமற் போனேனேயென்று மிகுந்த துயரமடைந்து நாம் இந்த வஞ்சகனால் வஞ்சிக்கப்பட்டோமே, இவன் நாணமென்பது சிறிது

மில்லாதவனும் தயையற்றவனும் பரமதுஷ்டனுயு மிருக்கும் பொழுது இவனால் நமக்கென்ன சுகமுண்டாகும்? இனிச்சம்சாரத்தை விட்டால்தான் சுகமுண்டாகும். நாம் செய்யக்கூடாத காரியத்தைச் செய்து விட்டோம். அது இப்பொழுது துக்கத்தைக் கொடுத்தது. இனி நாம் பிராணனை விடல் வேண்டும். விட்டால் அது ஆத்மஹத்தி யாய்ப் பெரிதான பாவத்துக்காளாக்கி விடுமல்லவா? தந்தையாரிடம் போவோமென்றாலோ நாம் வைராக்கியம் பேசக்கேட்டிருந்த தோழிக ளெல்லாம் பரிகாசஞ்செய்வார்களல்லவா?" என்று பலவாறாகவெண்ணி இனி எண்ணி ஏங்குவதிற் பயனென்னை யென்று எண்ணுவதை விட்டுக் காமசுகத்தைக் கைவிட்டு அவ்விடத்திலேயே தன் வாழ்நாளை வீண்நாளாகக் கழித்து வந்தனள். அவள் கதியைப்போலவே உன் கதி யும் ஆகுமென்று தேவியைப்பார்த்து இகழ்ந்து கூறி, இனியேனும் என் வார்த்தையைக் கேட்பாய். கேளாமற் போவையேயானால் நீ மிகுந்த துயரத்தைபடைவாய் சந்தேகமில்லையென்று கூறினன்.

தேவி அரசனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுக் கூறுகின்றாள் :— ஓ மூடாத்மாவே! என்னை மந்தோதரியைப் போலவா எண்ணிவிட் டனை? கடாவுக்கு எவ்வளவு அறிவோ அவ்வளவு அறிவுதான் உனக் கிருக்கும். பாதாளத்திற்குப் போவதென்றால் இப்பொழுதே போய் விடு. யுத்தஞ்செய்ய வீரமிருந்தால் யுத்தஞ்செய். நான் உன்னை உன் சேனைகளோடு யுத்தகளத்துக் கிரையாக்கிச் சுகமாய்ப் போகப்போகி றேன். எப்போது சாதுக்களுக்குத்துக்கமுண்டாகிறதோ அவர்கட்கு அத்துக்கத்தைப் போக்கிக் காக்கு நிமித்தம் நான் உருவங்கொள்ளத் தக்கவள். எனக்கு உருவமுங்கிடையாது. பிறப்புங்கிடையாது. இப் பொழுதும் தேவர்களைக் காக்கு நிமித்தம் இவ்வுருவத்தோடும் வந்தி ருக்கின்றேன். தேவர்களோ உன்னைச் சங்கரிக்கும்படிப் பிரார்த்தனை செய்திருக்கின்றனர். அப்பிரார்த்தனையை முடிப்பதற்குச் சித்தமா யிருக்கின்ற நான் சொல்வதை விளையாட்டாக வெண்ணற்க. இது மெய், நின்று யுத்தமாவது செய், பாதாளத்துக்காவதுபோ என்றனள்.

இவ்வாறு கூறும் தேவியின் வார்த்தையை அசுரன் கேட்டு யுத்தாவேசங்கொண்டு யுத்தகளத்தினின்று வில்லெடுத்துப் பாணங் களைச் சந்தித்து அதிவேகமாய்த் தேவியின்மீது விட்டனன். அவை யெல்லாம் தேவி தடுத்துப் பெரும்போர் விளைத்தனள். அந்த விளை வில் தேவரும் அசுரரும் ஜயம் யார் பாலதோவென்று கண்களை விழி

த்தவண்ணமாகவே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் துர்த்தரன் மலைபோல் வீழ்ந்து மாண்டனன். அதைக்கண்ட திரிநேத்திரனென்னும் அசுரன் தேவியின்பேரில் ஏழுபாணங்களை விட்டு அட்டகாசஞ்செய்தனன் அவைகளைத் தேவி தடுத்து அவனையடக்க அந்தகனென்பவன் அதிவேகமாய் ஓடிவந்து ஓர் இருப்புலக்கையை எடுத்து தேவி யூர்ந்துவந்த சிங்கத்தின்றலைமேல் மோதினன். அது கோபங்கொண்டு அவ்வசுரனை நகத்தாற்கூரி அவனது மாமிசத்தை ஆகாரமாகக் கொண்டது. இவைகளைப்பார்த்த மகிஷாசுரன் ஆச்சரியங்கொண்டு மிக்க கூர்மையுள்ள சிலீமுகங்களைச் சோனைமாரியாய்ப் பொழிந்தனன். அச்சிலீ முகங்களைத் தேவி ஓர் கணத்துக்குள் துகளாக்கி மகிஷனை கதாயுதத்தால் மார்பிலடித்தனள். அவ்வோரடியால் மூர்ச்சையடைந்து சிறிது நேரஞ்சென்று தெளிந்தெழுந்து கோபங்கொண்டு ஓர் கதையை யெடுத்துக்கொண்டு ஓடிச் சிங்கத்தின் தலைமேலடித்தான். அது ஆவேசங்கொண்டு பாய்ந்து அவனை நகங்களாற் கீர் கீர் எனக் கீறவும், மகிஷன் மானுட வடிவைவிட்டுச் சிங்க வடிவங்கொண்டு அச்சிங்கத்தைக் கீறத்தொடங்கவும் தேவி கோபங்கொண்டு சர்ப்பங்கள் போன்ற பல பாணங்களைவிட, அவன் அவ்வுருவைவிட்டு, யானை வடிவங்கொண்டு மலைகளைப்பிடுங்கி தேவியின்மேல் வீசினன். அவைகளைத் தேவிகண்டு சில பாணங்களை விடுத்துப் பொடியாக்கிச் சிரித்தனள். சிங்கமுந் தேவியோடு யானைவடிவங்கொண்ட அசுரன் தலைமேற்பாய்ந்து இருபிளவாகப் பிளந்தது. அசுரன் அக்கணமே அந்தச் சிங்கத்தைக்கொல்ல சரப வடிவங்கொள்ள, அதுகண்ட தேவி அவனை வாளினல் வெட்டினள். அவனும் தேவியைவெட்ட, வெட்டுப்படாமையை அவன் கண்டு வெட்கமுற்றுத் தனதியற்கை யுருவாகிய கடாவுருக்கொண்டு கொம்புகளா லிடிப்பான், வாலைச்சுழற்றி முகத்திலடிப்பான், அவ்வாலினலேயே மலைகளைப்புரட்டி எறிவான். எறிந்துசிறிப்பான், ஓ பெண்ணே! உன்னலென்னவாகுமென்பான், இந்நேரம் யுத்தஞ்செய்தனையே இப்பொழுது ஏன் சும்மாயிருக்கின்ருயென்பான், உன்னைப்போலும் மூடமதியைப் படைத்தா ரொருவருண்டோவென்பான், நீ மஹா பலையென்றனையே அது எங்கேபோய் விட்டது? நீ துர்ப்பலையென்று இப்பொழுது நன்ருய் வெளியாக்கி விட்டேன். நீ மஹாதுஷ்டை, நீ நிற்கும் நிலையைப்பார்த்தால் என்னிடத்தில் மோகங் கொண்டவள்போலத் தோன்றுகின்றது, இனி நான் உன்

னிடத்தில் மோகங்கொள்ளேன், உன்னைக்கொன்று பின்னர் என்னைக் கொல்லும்படி உன்னை யேவிய தேவப்பயல்களையும் கொன்றுவிடுகிறே னென்று பெரிய ஆர்வாரஞ் செய்தனன்.

தேவி இவனது ஆரவாரத்தைக்கண்டுப் புன்னகையரும்பிக் கூறு கின்றாள்:—ஓ மகிஷமே! ஏன் கத்துகின்றாய் உனது கத்தல் காதுக்கின் பஞ்செய்யுமா? உனது கத்தலை நிறுத்துவாய். உன்னைக்கொன் றன்னா லுண்டாகிய பயத்தைத் தேவர்களுக்கு இப்பொழுது ஒழிக்கப்போ கின்றேன். இதுவரையில் மதுபானஞ் செய்து வெறி கொண்டு, சுர ஸ்ரேஷ்டர்களுக்கும் முநிஸ்ரேஷ்டர்களுக்கும் துக்கத்தையும் பயத்தையும் விளைவித்து வந்தனை யல்லவா? அவையெல்லாம் இனி உன்பாலதே யென்றனள். இவ்வாறு தேவி சொல்லி சண்டிகை யுரு வங்கொண்டு மதுபாத்திரமேந்திய திருக்கரமுடையவளாய் மகிஷ னைக் கொல்லவேண்டுமென்கிற எண்ணமுடையவளாய் திராக்ஷபல ரசமாகிய மதுவையுண்டு சூலாயுதத்தை யேந்தி அசுரனைத் துரத்தத் தலைப்பட்டாள். அதுகண்ட தேவர்கள் முநிவர்கள் யோகிகள் சித்தர் கின்னரர் சாரணர் முதலிய யாவரும் ஆனந்தபரவசராய்ப் புஷ்பமாரி பொழிவாரும் தேவ வாத்தியங்களைக் கோஷிப்பாரும் தோத்திரஞ் செய்வாரும் உனக்கு ஜயமுண்டாகுக உண்டாகுக என்பாருமாய் ஆகாயத்தில் நின்றனர்.

கபடத்தில் வல்லவனான மகிஷன் தான் கற்றிருக்கும் மஹா மாயையினால் பலவித உருவங்களை எடுத்தெடுத்துத் தேவியை துன் பஞ்செய்யத் தலைப்பட்டான். தேவி கண்கள் சிவந்து சூலத்தைச் சுழற்றி மார்பிற் குத்தினாள். அசுரன் பூமியில் விழுந்து ஒரு முகூர் த்த காலம் மூர்ச்சித்துக் கிடந்து பின் தெளிந்தெழுந்து தனது முருட்டுக் கால்களால் சண்டைசெய்யத்தொடங்கி அடிக்கடி சிரித்துத் தேவர்களஞ்சும்படியாகச் சங்கத்துவனி செய்தனன். தேவி மனம் புழுங்கி ஆயிரங்கிரணம் விடும்படியான ஓர் அரிய சக்கிராயுதத்தை யெடுத்து மகிஷனைப் பார்த்து மதகர்வங்கொண்டுலாவும் மதிகெட்ட வனே! இந்தச் சக்கிராயுதத்தைப் பார்த்தனையா? இது சிறிதுநேரம் அசைவற்றிருப்பையானாலுன்னை இயமலோகத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுமென்று சொல்லிக்கொண்டே சக்கிரத்தை விட்டனள். அந்தக்ஷணமே அச்சக்கிரம் அவனது சிரத்தை யறுத்துத் தள்ளி முன்போல் தேவி திருக்கரத்தி லமர்ந்தது.

அவன் கண்டத்திலிருந்து உதிரவெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடிற்று. அவனுடைய முண்டமானது ஆகாயத்திற் சுழன்று பூமியில் விழுந்தது. தேவர்கள் கோஷிக்கும் ஜயசப்தமானது எங்கும் பரவியது. தேவியினுடைய சிங்கமானது மிகுந்த பசிகொண்டது போல் ஓடிப்போகத்தொடங்கிய அசுரர்களையெல்லாம் சுழன்று சுழன்றுலாவி அறைந்து பக்ஷணம் செய்துவிட்டது. அந்தச் சிங்கத்துக்கு அகப்படாது ஓடிப்போன அசுரரெல்லாம் பாதாளம்போய்ச் சேர்ந்தனர். அமரரெல்லாம் பரமானந்த மடைந்தனர். பூவுலகிலுள்ள முனிவர்களும் சாதுக்களும் ஏனையமாநுடரும் கவலையற்று வாழ்ந்தனர். சண்டிகாதேவியும் திருவுருக் கரந்தனள். பின்னர் தேவர்கள் "மகிஷாசுர தீரவீர்ய நிக்ரஹாயை நமோநம:" என்று நமஸ்கரித்து வாழ்த்தினர்.

(சு - எ௦.)

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

காரயித்ரை நம:

பதினொன்பதாம் அத்தியாயம்.

இந்திராதி கிருத தேவீ ஸ்துதி.

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! பின்னர் இந்திராதி தேவர்களெல்லாம் நம்மனோராலும் மற்றொருவராலும் இறக்கப்படாத மகிஷனைத் தேவி அதி சுலபமாகக்கொன்று நம்மை காத்தனளேயென்று அவளது பெருங்கருணையை நாடித் தோத்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினர்:—

ஓ ஜகதீஸ்வரி! உனது சக்தியினாலேயே பிரமன் சிருட்டியும் விஷ்ணுமூர்த்தி இரக்ஷகமும் உருத்திரமூர்த்தி யுகாந்தகாலத்திற் சங்காரமுஞ் செய்து வருகின்றனர். உனது சக்தியில்லாதொழியின் அம்மூவரும் அம்முத்தொழிலையுஞ் செய்வதற்குச் சமர்த்தராகார். ஆகவே நீயே அம்முத்தொழிலையுஞ் செய்கின்றவளாகின்றனை. ஹே அம்பா! கீர்த்தி மதி ஸ்மிருதி (கியாபகம்) கதி கருணை தயை சிரத்தை திருதி என்பனவும் நீயே. ஹே புவனேஸ்வரி! பூமி கமலை (இலக்குமி) ஜயை புஷ்டி கலை விஜையை கிரிஜை என்பவரும் நீயே. துஷ்டி

பிரபுத்வம் புத்தி உமை ரமை வித்யை க்ஷமை காந்தி மேதை என்பன வும் நீயே. இவையொழிந்த சகலமும் நீயே என்றல்லவோ மூவுல கங்களாலும் போற்றப்படுகின்றனை. இவ்வகையான உன் சக்திக ளன்றி எவரால் யாதுசெய்வதற்கியலும்? தாரணையாகிய நீ யில்லா விடில் கூர்மன் நாகன் என்னும் வாயுக்கள் இளையென்கிற நாடியைத் தரிப்பதும், பூமி யந்தரிக்ஷங்கள் நிலைபெறுவதும் எங்ஙனம்? ஓ தேவி! யாவுமாயும், நீ இன்றி ஒன்றுமமையாததுமாகிய அபாரமகிமை விளங் கிக் கொண்டிருக்க உன்னை மதிக்காமல் சில மூடமனிதர் பிரம்ஹ விஷ்ணு ருத்ர சந்திராக்கினிகளையும் வாயு கணேசர் முதலாயினுரை யுந் தோத்திரஞ் செய்கின்றனர். அந்தோ! நீயின்றி அவர்களால் எந்தக்காரியஞ் செய்யக்கூடும்? அவர்களால் செய்யப்படும் அனுக்கிர கங்கள் நீயேயன்றோ? ஹே அம்பிகே! சில அறிவிலிகள் அளவிறந்த அவிசுகளையும் நெய்யையும் அக்னியிற் சொரிந்து தேவர்களைக் குறி த்து விசேடமாய் யாகஞ் செய்கின்றனரே! அந்த யாகங்கள் சுவாஹா என்கிற உச்சரிப்பில்லாமல் சித்திப்ப தெங்ஙனம்? அந்தோ! சுவாஹா என்பது நீயன்றோ? சுவாஹா என்று யாவர்க்குஞ் செய்கின்ற மூடர்கள் உன்னைக்குறித்து யாகஞ் செய்கின்றார்களில்லையே! இது பாவமன்றோ? அதற்கேது அவர்களது அறியாமையேயாம். ஓதேவி! சகல சராசரங்கட்கும் சுகமளிப்பவள் நீயே! உன தம்சங்களாலேயே எப்போதும் யாவர்க்கும் ஜீவனத்தை யளித்துக்கொண்டிருக்கின்றனை. உனக்காட்பட்டவர்களை எவ்வண்ணம் பரிபாலிக்கின்றனையோ அவ் வண்ணமே ஆட்படாதவர்களையும் பரிபாலித்து வருகின்றனை. ஹே மாதா! ஆட்பட்டவர்களையே யன்றி, ஆட்படாதவர்களையும் நீ காத் தலை யாராயுங்கால் அறிவாளிகள் தாமே வைத்து வளர்த்த விருக்ஷங் கள் இலை, பூ, காய், கனிகளற்று நிஷ்பலமாகவிருப்பினும் அவைகளை வெட்டி யழிக்கமாட்டார்க ளன்றோ? நீயுமதுபோல் அசுரர்களை அழிக்காது பரிபாலித்து வருகின்றனை. இவ்வாறுள்ள நீ இப்போது அசுரர்களை யுத்தகளத்தில் கொல்லுகின்றனையே. அது யாது கருதி யோவெனின், அசுரர்கள் தேவஸ்திரீகளுடன் கூடிச் சுகிக்கவெண்ண வும், அதனைத் தேவர்கள் பொறுது வருந்தி வேண்டவும் அவை காரண மாய் அவர்களிடத்தில் வைத்த கருணையேயாம். இதனால் அவரவர் கோறும் வண்ணம் பரிபூரணஞ் செய்வதே உனது சரிதமென்றறிய வந்தது. இச்செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, இவ்வசுரர்கள் மிக்க வீரப்பிர

தாப முடையவரா யிருந்தும் இவர்கள் இறக்கக்கடவரென் றெண்ணிய உனது சங்கற்ப மாத்திரத்தில் உயிரிழந்துபோக அவர்களைக் குறித்து இத்தகைய திருக்கோலங்கொண்ட தெற்றுக்கோ? இதுவும் இவ்வாருக வேண்டுமென நீ லீலாமாத்திரத்தா லெண்ணிய யோர் கிரீடாமாத்திரமன்றி வேறென்ன யிருக்கின்றது. கொடுமை மிகுந்த கலியுகத்தில் புராணங்களில் சாமர்த்தியரான தூர்த்தர்களால் வஞ்சிக்கப்பட்ட சிலர் பிரமன் முதலாயினரைச் சேவிக்கின்றனரே யன்றி, அவர்களை யுண்டாக்கிய வுன்னைச் சேவிக்கின்ருரில்லையே. அவரெல்லாம் உன் வசப்பட்டவர்களென்றும் அசுரர்களால் துன்பமடைந்தவர்களென்றும் அறியவந்தும் அத்தேவர்களையே பூசிக்கின்றனர். இது நல்ல பிரகாசமுள்ள ஒரு விளக்கை வைத்துக்கொண்டே பயங்கரமாகிய ஓர் பாழ் கிணற்றில் வீழ்வதற் கொப்பாகின்றது. அந்தோ! சுகத்தைக்கொடுக்கும் வித்தையும் நீயே. அசுகத்தைக் கொடுக்கும் அவித்தையும் நீயே. பிறவிப்பிணியை யொழிப்பவளும் நீயே. முமுட்சுக்களா லாதரிக்கப் படுகின்றவளும் நீயே. இவ்வுண்மை யுணராத போகிகளான சில அறிவிலிகள் உன்னால் வருவது போகமென்றுணராது உன்னடியை யாராதிப்பதில்லை. சிறிதுணர்ந்தன்ருே பிரமாதி தேவர்களெல்லாம் சரண்யமாகிய உனது பாதார விந்தத்தையே சரணம் சரணமென்று சரணடைகின்றனர். அத்தகைய பாதார விந்தத்தை எந்த அற்பமதிகள் பஜிக்கின்ருர்களில்லையோ அவர்களே சம்சாரச் சேற்றி லழுந்துகின்றவர். ஹே சண்டி! உன் திருவடியிலொட்டிய தூளியினது பிரகாசத்தால் மும்மூர்த்திகளும் முத்தொழிலைச் செய்கின்றவர்களாக விருக்க, தௌர்ப் பாக்யவான்களாகிய சிலர் உன்னை யெண்ணுவதில்லை. சுரர்களுக்கெல்லாம் நீயே வாக்தேவியாகின்றனை, அங்ஙனமிருந்தும் உன்னைக்கூற அவரும் அசக்தராகின்றனர். நீ அவர்களது முகத்தில் வசிக்காவிடின் மனிதர்களால் எங்ஙனம் பிரஸ்தாபிக்கப்படுவர். உன்னாலல்லாமல் அவர்கட்கே உண்மையாயின் பிருகு முனிவரது கோபத்தால் விஷ்ணு மூர்த்தி சபிக்கப்பட்டு மீனும் ஆமையாயும் வராகமாயும் பின் நரசிங்கமாயும் என் பிறந்தனர்? பிறக்குந் தன்மையுடைய அவரைச் சேவிக்கின்றவர்களுக்கு மிருத்யுபயம் நீங்குமென்ப தென்னை? சம்புவினது சொரூபமாகிய இலிங்கமானது உனதங்கத்துடன் கூடியிருந்தலாலன்ருே யாவராலும் பூஜிப்பதற் கு யோக்யமாயிற்று. இவ்வுண்மையை யுணராது

உன்னை விட்டுக் கபாலியைப் பூசிப்பவர்கட்கு இம்மை மறுமைகளிற் சுகமுண்டாவ தெங்ஙனம்? ஆனைமுகத் தோனும் கணபதியாயு மிருக்கின்ற கடவுளைச் சுலபமாய்ப் பூசிக்கின்றவரும் உன்னை மறந்து பூசிப்பாராயின் அவர்கள் எல்லாப் பொருள்களையும் அவரால் தந்தரு ளப் பெறுதல் யாங்ஙனம்? யாவரிடத்தும் ஸ்தூலமாயறியத் தக்க உன்னை அறிவதற்கில்லாதவர் சூக்குமமாகிய உன்னுண்மைச் சொரூ பத்தை யறியவல்லவராவரா? ஓ தேவி! மும்மூர்த்திகளும் மோகத் தினுலுனது பிரபாவத்தை யறியவல்லரல்ல ரெனின் அபார வைபவ முடைய உனது மாயா குணங்களால் மயக்குற்ற மனிதர் எவ்வாறறி யப் போகின்றனர். முனிவர்களும் உனது பாதாம்புயத்தைச் சேவிக் காமல் மூடசித்தர்களாய் சூரிய சந்திராதிகளைச் சேவித்துக்கொண்டு கிலேசமடைகின்றனர். அந்தோ! பலகோடி சுருதிகளறிந்தும் அதன் சாரமாகிய பரமார்த்தத்தை யறிந்தாரில்லையே. ஹே தேவி! உனது மஹா மகிமையுடைய குணங்கள் மாயா விலாசத்துட்பட்ட உலகி னரை நீ கூறியுள்ள நூலின்வழி பக்திநெறியிற் செல்லவிடாது தந் தம் போதத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட ஆகமங்களைக்கொண்டு பிரமாதி தேவர்களிடம் பக்தி செய்யச் செய்கின்றன. ஓ அம்பிகே! அங்ங னஞ் செய்பவரையும் பிரசித்திபெறச் செய்கின்றனையே யன்றித் தாழ்வு படுத்துவதில்லையே. நான்காவதாகிய கலியுகத்தில் நான்காவ தாகிய சிவபோதத்திற்கு வன்மையதிக மாதலின் அப்போதத்தால் அசத்தாகிய ஆகமங்க ளியற்றப்பட்டன. அறிவுடையோர்களும் அவ்வுண்மை யுணர்ந்து அருளாலியற்றிய ஆகமங்களையும் உன்சொரூ பத்தையும் தற்போதமுடையார்க்கு வெளியாக்காதுமறைத்து உன்னு லுண்டாக்கப்பட்ட தேவர்களையே உபாசிக்கச் செய்கின்றனர். முக்தி யும் யோகசித்தியுமாகிய பிரஹ்ம வித்தையை யுணர்ந்து சுத்த சத்வ ராய் விளங்கும் யாதொரு முனிவர்களோ அவர்கள் உனது பாதார விந்தத்தில் லயித்தமனமுடையவர்களா யிருக்கின்றனர். அத்தன்யர் களே கர்ப்பவாச துக்கத்தைத் தாண்டினவராவர்.

சிற்சத்தியாகிய நீ பரமான்மாவினிட மிருத்தலான் அப்பர மான்மாவாகிய பரசிவமும் உலக கிருத்தியத்தை நிகழ்த்துகின்றது. உன்னையன்றி அப்பரமான்மா தனதியல்பால் யாதொன்றும் செய்வ தற்கும் கிரீடிப்பதற்கும் சஞ்சரிப்பதற்கும் வல்லதாகுமோ. அது போலவே ஜடமாகிய தத்துவங்களும் சித்தாகிய உன்னையன்றிக் காரி

யப்படுமோ. குணகர்மங்களோடுங் கூடிய இந்திரியாதிகளும் உன்னை யன்றி யாதொரு செயலையும் செய்ய அறியவல்லவன வாகுமோ. முனிவர்களாற் செய்யப்பட்ட யஜ்ஞங்களில் அவிர்ப்பாகங்களைத் தேவர்கள் எங்ஙனம் உன்னையன்றிப் பெறுவர். யாகங்களும் சுவாஹா என்கிற பெயருடன் விளங்குகின்றமையா லன்றோ அவை பயன் படுகின்றன. நீ விஸ்வத்தையும் ஹரிஹரர் முதலிய சகல தேவர்களை யும் பாலனஞ் செய்கின்றனை. ஈதெல்லா மாதியி லுன்னாலன்றோ வுண்டாயிற்று. பிரளயகாலத்தில் உண்டாக்கிய அந்த விஸ்வத்தைப் புசிக்கின்றனை. உனது மகிமையைப் பவர்முதலாயினோரு மறிந்திலா ராயின் மந்த மதிகளாகிய மனிதரெங்ஙன மறியப்பெறுவர். மகா கோரரூபனாகிய மகிஷனைக்கொன்று தேவர்களாகிய எங்களை காத்தல் உன்னையன்றி யாவராற் கூடும். ஓ ஜநநி! மந்த மதிகளாகிய நாங்கள் உனது துதியுள் எந்தத்துதியை யறியவல்லவராவோம். துதிக்கத்தொடங்கிய வேதங்களே உனது யதார்த்த நிலையை யறிந்தில. ஹே மாதா! மஹா கண்டகனாகிய எங்கள் சத்துரு தொலைந்து விட்டான். உலகத்திற் செய்யவேண்டிய காரியங்களெல்லாஞ் செய்தாயிற்று. கீர்த்தி எங்கும் பரவியது. மகா மகிமையுள்ள ஹே அம்பிகே! எங்களைக் கருணைகூர்ந்து காப்பாற்றுவாயாக என்று தோத்திரஞ் செய்தனர்.

ஜகதீஸ்வரி தேவர்களைப் பார்த்து மிருதுவாகிய மொழியுடன் ஓ தேவர்களே! உங்களுக்கு எந்தக்காரியங்கள் சாத்தியமாகாமல் அதனால் ஆபத்து நேரிடுகின்றதோ அந்தப்பொழுதெல்லாம் என்னை ஸ்மரியுங்கள், நானுங்களை ஆபத்தினின்று காப்பேனென்றருளியபோது தேவர்கள் கூறுகின்றனர்:—ஓ தேவி! மகிஷ சம்ஹாரத்தால் எங்களுக்குச் சகல வேண்டுகோளும் நிறைவேறிற்றாயினும் உனது பாத பத்மங்களில் நீங்காதிருக்கும் மெய்யன்பை யெங்களுக் கருளவேண்டும். நாங்கள் அப்போதப்போது செய்துவரும் அபராதங்களை அன்னைபோற் பொறுத்துவரல் வேண்டும். ஏனெனின் தேகத்தில் இரண்டு பட்சிகள் எப்போதும் ஒன்றுக்கொன்று நட்பு பாராட்டிக்கொண்டிருக்கின்றனவென்றும், அவ்விரண்டையுமன்றி உபாசிக்க வேண்டியதாகிய மூன்றாவது மித்திரமென்றொன்றுளதென்றும் அம்மித்திரமே சகலா பராதத்தையும் சகித்துக்கொண் டிருக்கிறதென்றும் கூறப்பட்டுள்ள தாதலால், ஓ தேவி! அந்த மித்திரம் நீ யன்றோ. ஆகவே

ஜீவான்மா வானவன் மித்திரமாகிய வுன்னை விடுத்து எது செய்வதற்குக் கூடும்? இவ்வுண்மையை யறிந்தவர் உன்னை பூசிக்காமற் போவரோ? தேவ மாநுட முதலிய பெறுதற்கரிய பிறவிகளைப்பெற்றும் உன்னை யுபாசிக்காத மந்தபாக்கியவானிலும் அதமன் வேறொருவனுளனோ. சுகதுக்கமென்னுமிரண்டினும் மனோவாக்குக் காயங்களால் நாங்கள் சரணமடைய வேண்டியபொருள் நீயேயென்பது சத்தியம். ஓ தேவி! சகல ஆயுதங்களாலும் எங்களைக் காத்தருள்வாயாக. உன்னைவிட்டு எங்களைக் காப்பவர் யாவருமில்லையென்று பிரார்த்தித்தனர். தேவி அவ்வாறே ஆகுகவென றருள்புரிந்து திருவுருக்கரந்தனள். தேவர்கள்பரமாச்சரியமுற்று ஆனந்தமெய்தினரென்றனர். (சு-௭௩௨)

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

கர்மபல ப்ரதாயை நம:

இருபதாம் அத்தியாயம்.

தேவியந்தர்த்தானோத்தர விருத்தாந்தம்.

ஜனமேஜயன் உலகத்துக்கு வேண்டிய திருப்தியைச் செய்துவருபவளான பரதேவதையினுடைய பரத்துவ வைபவத்தையும் அதனைச் செவிக்கின்பமாக வெடுத்துப்புகட்டும் வியாச முனிவருடைய பிரபாவத்தையுமெண்ணி மகிழ்ந்து கூறுகின்றான் :—

ஓ பிராஹ்மண சிரேஷ்டரே! உம்முடைய முகாரவிந்தத்தினின்றும் பெருகாநின்ற கதாரசமாகிய அமிர்தப்பிரவாகத்தை செவிமடுத்துண்ணுந்தோறும் எனக்குத் திருப்தியுண்டாகவில்லை. இன்னமுங் கேட்க வேண்டுமென்கிற ஆவலையே விளைவிக்கின்றது. ஓ வியாச முனிவரே! பரம பவித்திரமாகிய தேவியினுடைய புண்ணியசரித்திரம் அற்பபுண்ணிய முடையவர்களால் கேட்கப்படுவதன்றே. மஹா

பாக்கியசாலிகளும் பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகிய திவ்ய சரித்திரங்க ளைக் கேட்பதில் இளைக்காதசெவிகளைப் படைத்தவர்களுமே இதனைத் தேவாமிருதமென்று கொள்ளத்தக்கவராவர். எந்தச்சரிதத்தைக் கேட்டால் தெய்வரூபத்தை யடைகின்றார்களோ அந்தச் சரித்திரத்தை ஆதரவோடு கேளாதவர்களையும் நிந்திக்கவேண்டும். தேவர் முநிவர்களை காக்கின்றதாயும் சம்சாரசாகரத்தைத் தாண்டச்செய்வதாயு மிருக்கிற ஜகதம்பிகையினுடைய லீலாப்பிரபாவங்களை நன்றிமறவாத பெரியோர் எவ்வண்ணம் கேட்காமலிருப்பர். எவர்கள் முத்தர்களோ எவர்கள் மோக்ஷமடைய விரும்புகின்றனரோ எவர்கள் சம்சாரத்தில் சுகம் விரும்புகின்றனரோ! எவர்கள் ரோக நிவர்த்தியை விரும்புகின்றனரோ! அவரெல்லாம் வேண்டியாங்கருளவல்ல தேவியினுடைய சரிதங்களைக்கேட்க விருப்பமுள்ளவரே யாவரென்றும், தருமார்த்த காமமோக்ஷங்களில் விருப்பமுள்ள அனேக அரசர்கள் தேவியினது சரிதங்களையே எக்காலத்துங் கேட்கத்தக்கவராவரென்றும் வேதவித்துக்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். அன்றியும் கர்மபலத்தை வேண்டாத மோக்ஷகாமிகளுங் கேட்க விருப்பமுடையவர்களெனின் சம்சாரிகள் கேட்கவேண்டிய தவசியமல்லவா?

பூர்வஜன்மத்தில் எவர்கள் மல்லிகை சண்பக முதலிய அரிய மலர்களாலும் நல்ல வில்வதளங்களாலும் தேவியை ஆராதனை செய்தார்களோ அவர்களே பூலோகத்தில் மஹாராஜாக்களாய்ப் போக ஐஸ்வர்யங்களை அனுபவிக்கின்றன ரென்று யூகித்தல் வேண்டும். எவர்கள் தேவியினிடத்தில் பக்தியற்றுப் பூலோகத்தில் பிறந்தார்களோ எவர்கள் தேவியை அர்ச்சிக்காம லிருக்கின்றனரோ! அவர்கள் தனதானிய சூனியர்களாயும் ரோகபீடிதர்களாயும் சந்ததி யற்றவர்களாயும் பிறரிடத்தில் ஏவலாளிகளாய் அவர்களால் ஏவப்பட்ட ஏவலைச் செய்கின்றவர்களாயும் சுமைகளைச் சுமக்கும் சுமையாட்களாயும் பொருள்கிட்டாமல் பொருளாசை மேலிட்டு அலைகின்றவர்களாயும் எவ்வளவு அலைந்தபோதினும் வயறு நிரம்புவதற்கேற்ற ஆகாரங் கிட்டாதவர்களாயு மிருப்பர். அன்றியும் எவர் அந்தகர்களோ ஊமர்களோ செவிடர்களோ நொண்டிகளோ குஷ்டரோகிகளோ துக்கத்துக்குப் பாத்திரர்களோ அவர்களெல்லாம் பூர்வ ஜன்மத்தில் தேவியைப் பூசிக்காத பாவிகளென்றும், எவர்கள் இராஜபோகத்தோடும் நிறைந்த சம்பத்துக்களோடும் அநேகம் பரிசனங்களோடு மிருக்கி

ரூர்களோ அவர்களெல்லாம் தேவியை அன்போடு பூசித்த புண்ணிய சீலர்களென்றும் வித்துவான்களால் நிச்சயிக்கத்தக்கவர்.

ஆகையால் ஓ வியாசமுநிவரே! என்மேல் கிருபை யுடையவ ராய்த் தேவியினுடைய மகிமாதிசயங்களை விளைவிக்கவல்ல ஏனைய சரித்திரங்களையும் அனுக்கிரகிக்க வேண்டும். மகிஷனைக் கொன்று தேவர்களால் துதிக்கப்பட்டுத் தேஜோரூபிணியாய் விளங்கிய மகா லக்ஷிமி சொரூபிணியான அந்தப்பரதேவதை மறைந்து போனு ளென்று சொன்னீரே! அவள் போனது சுவர்க்கத்திற்கோ! அல்லது வைகுண்டத்திற்கோ! இமோத்பர்வதத்திற்கோ! அல்லது இயம லோகத்திற்கோ! அல்லது யமலோகத்தில் இலயத்தையடைந்த னளோ! அந்த வுண்மையைச் சொல்லுமென்றனன்.

வியாசமுநிவர் கூறுகின்றூர்:—ஓ ஜனமேஜயனே! சுவர்க்கம் வைகுண்டம் இயமபுரம் என்னுமிடங்களை யடைபவர் ஆன்மகோடி களேயன்றிப் பரமான்ம சொரூபிணியாகிய மஹாதேவியாயடைவாள்? அன்று. பூர்வத்தில் உனக்குத் திருப்பாற்கடலின் மத்தியில் மணித் வீப மொன்றிருக்கின்ற தென்றும், அது அம்பிகைக்கு மனோகர மாகிய கிரீடாஸ்தானமென்றும், அவ்விடத்திலேயே எப்பொழுதும் நீங்காது நானுவித வுருவத்துடன் இஷ்டத்தோடு வசிப்பாளென்றும், பிரஹ்ம விஷ்ணு ருத்திரர்கள் அவ்விடத்தில் ஸ்திரீரூபத்தோடிருந்து தேவி யனுக்கிரகத்தால் பின்னர் புருஷரூபமெடுத்து சிருட்டியாதி கிருத்தியங்களைச் செய்கின்றூர்களென்றும் சொல்லி யிருக்கின்றே னல்லவா! அவ்விடத்திற்கே மாயா சொரூபிணியாயும் அநாதியாயு முள்ள அத்தேவி, துதிசெய்தபின் சென்றனளென் றறிவாய்.

அம்பிகை மறைந்துபோன பின்னர், தேவர்கள் சூரியவம்சத்திற் பிறந்தவனுயும் மஹா பலசாலியாயும் மஹா வீரனுயும் இராஜ லக்ஷணங்களோடு கூடினவனுயும் அயோத்திக்கு மன்னவனுயு மிருந்த சத்துருக்னனென்னும் அரசனை மகிஷாசுரனுடைய சிங்கா சனத்திலேற்றிப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து உலகினையாளும்படி விதி த்து யாவரும் அவரவருலகங்களிற் சென்று வாழ்ந்திருந்தனர்.

சத்துருக்னனுடைய அரசாக்ஷியில் தருமங்கள் தவருது நடந் தன. சகல ஜனங்களும் சுகமாய்வாழ்ந்தன. மேகங்கள் காலந்தவரு மல் வருஷித்து வந்தன. தானியாதிகளெல்லாம் செழித்தோங்கின.

விருக்ஷசாதிகளெல்லாம் பத்திரபுஷ்ப பலாதிகளைக் குறைவின்றிக் கொடுத்துவந்தன. பசுக்களெல்லாம் மடிசுரந்து பாற் பெருங்கோடுங் கூடித் தம்மைக் கறப்பவர்களுக்குத் திருப்தி செய்துவந்தன. நதிகளெல்லாம் ஜலப்பெருக்கோடு கூடியும் கிராமங்களை யழிக்காது தனக்குரியமார்க்கத்திற் சென்றும் உண்போர்க்குக் குளிர்ச்சியாயுஞ் சீதளமாயும் பக்ஷிசாதிகள் நிறைந்துவசிப்பதற் கிடமாயுமிருந்தன. பிராஹ்மணர்கள் வேதார்த்த மறிந்தவர்களாயும் யஞ்ஞாதிகருமங்களில் பிரீதியுள்ளவர்களாயு மிருந்தனர். க்ஷத்திரியர்கள் தங்களுக்கு விதித்த தருமங்களிலும் அத்யயன தானாதிகளிலும் தநூர்வித்தையிலும் குடிகளைக் காப்பாற்றுவதிலும் நியாய யுக்தமான தண்டனைகளிலும் பகைவர் அயலோர் நட்பினரென்னும் இவர்களிடத்தில் இருக்க வேண்டிய சமபுத்தியிலும் தவறாதிருந்தனர். வைசியர் ஏற்பதிகழ்ச்சி என்பதைக் கடைப்பிடித் தொழுகுவோர்க்கு வைத்திழக்கும் வன்கண்ணையொழித்து ஈந் துவக்கும் இன்பமுடையவராயும் பசுக்களைக் காப்பதில் சிரத்தை யுடையவர்களாயும் இருந்தனர். புலியும் பசுவும் உறவாடுந்தன்மை யுடையனவா யிருந்தன. இவ்வண்ணம் அந்தணர் முதலாயினோர் தத்தம் வருணாச்சிரம தருமங்களிற் றவறுதலற்றும் ஏனைய விலங்கினங்கள் பகைமையற்றும் ஸ்திரீசாதிகள் பதிவிரதா தருமங்களில் இழுக்குதலற்றும் ஆசார தருமங்களில் வழுக்குதலற்றும் அசத்தியமான வசனங்களற்று மிருந்தனர். புத்திரர்கள் தாய் தந்தையர்களிடத்தில் பக்தி யுள்ளவர்களா யிருந்தனர். பாஷண்ட மதங்களும் அதர்மங்களுமழிந்தன. எவ்விடத்தும்வேதவாதங்களும், சாஸ்திர வாதங்களும், யாகாதி தருமங்களும் அவைகட் கேற்ற மண்டபாதிகளும் அவைகளில் யூபஸ்தம்பங்களும் தேவிசம்பந்தமான பக்தி விசேஷங்களுமே மிகுந்திருந்தன. பிரயோசனமில்லாத கலகங்களற்று யாவரும் சுகமுற்றிருந்தனர். எவருக்கும் ஆபத்தான அகாலமரணங் கிடையாது. சினேகவாஞ்சையுடையோர் கூடிப்பிரிந்தாரல்லர். மழையில்லாமையினா லுண்டாகுங் கருப்பும் செல்வ மிகுதியினாலுண்டாகும் மாத்சர்யாதி தீயகுணங்களும் பூர்வ வினைவழியாலுண்டாகும் ரோகாதி பீடைகளும் ஒருவருக்கு முண்டாயினவன்று. சோரபயமும் வஞ்சனை யாளர்களுடைய வஞ்சனைகளும் கோட்சொல்வோருடைய கோள்களும் மோகத்தை விளைவிக்கின்றவர்களுடைய மோக சாலங்களும் ஆசையை விளைவிக்கின்றவர்களுடைய பாசசாலங்களும் மூடமதிகளால் விளையத்தக்க மூடவிவகாரங்களும் வேதத் துவே

ஷங்களும் பாபிகளது தருமங்களுமில்லா தொழிந்தன. யாவரும் சகல தருமங்களிலும் பிரீதியுள்ளவர்களாக விருந்தனர். ஓ ஜனமேஜயனே! அந்தநகரத்தில் சாத்வீகம் இராஜசம் தாமசமென்னும் மூன்றுவித மான தருமங்களைக் கைக்கொண்ட அந்தணர்களுமிருந்தனர்.

சாத்வீகதருமமாவன :—வேதார்த்தங்களை யறிதல், சாத்வீக குணத்தையே மேற்கொண்டிருத்தல், சத்தியமார்க்கத்தில் நிற்றல், தானம் வாங்குவதில் பிரீதியில்லாதிருத்தல், கருணை பொறை முத லிய நற்குணங்களோடு கூடியிருத்தல், அதர்மமார்க்கத்தில் மனம் சிறி துஞ் செல்லாதிருத்தல், சாதுக்களுடைய சங்கத்திலேயே கூடியிருத் தல், பசுக்கொலையில்லாத யஜ்ஞங்களையேசெய்தல், தானங்களைச்செய் தல், திரிகாலசந்திகளுந் தவறாதுசெய்தல், எப்பொழுதும் அத்திய யனஞ்செய்தல் முதலியன்வாம்.

இராஜசதருமமாவன:—வேதசாஸ்திரங்களில்பாண்டித்தியத்தை யடைந்து பண்டிதரென்று பேர்பெற்றிருத்தல், க்ஷத்திரியர்களுக்குப் புரோகிதராயிருத்தல், ஈதல் ஏற்றல் ஓதல் ஓதுவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தலென்று சொல்லப்பட்ட ஆறுகர்மங்களிலும் பெருமை பெற்றிருத்தல், மாமிசாபேக்ஷையோடு யாகாதிகளைச் செய்து அவற் றைப்புசித்தல் முதலியனவாம்.

தாமசதருமமாவன-பிராஹ்மணனென்பதற்குச் சிறிது அத்திய யனஞ்செய்தல், எப்பொழுதும் கோபமும் இராகத்துவேஷமுங் கொண்டிருத்தல், பிரபுக்களிடத்தில் சேவை செய்கின்றவர்களா யிருத்தல் முதலியனவாம்.

இம்மூன்றுவித தருமங்களில் இராஜச தாமச தருமங்களைக் கை விட்டு அந்தணரெல்லாம் சாத்வீக தருமத்தையே மேற்கொண்டிருந் தனர். ஓ அரசனே! அந்நகரம் மகிஷனுடைய கொடுங்கோலொழி ந்தபின்னர் சத்துருக்னனுடைய செங்கோலினால் எல்லாப்பொருளா லுந் தழைத்தோங்கிச் சுகமுற்றது. அந்த நகரவாசிகளாகிய சகல வருணத்தவருந் தேவியினது பக்தியிற் சிறந்து வாழ்வுபெற்றுய்ந் தனர்.

(சு - ௫௦.)

இருபதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஏகார ரூபாயை நம:

இருபத்தோன்றாம் அத்தியாயம்.

சும்ப நிசும்ப விருத்தாந்தம்.

சூதர் கூறுகின்றார் :—ஓ சவுனகாதிமுநிகணங்காள் ! மகிஷாசுரனால் ஆளப்பட்ட நகரம் சத்துருக்னனுடைய அரசநீதி விசேஷணத்தால் சகல செல்வங்களு முடைத்தாய்த் தருமங்கள் வளர்ந்தோங்கினவென்று வியாசமுநிவர் கூறிப் பின்னரும் அரசனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார்:—ஓ ஜனமேஜயனே! தேவியினது சரித்திரங்களைக்கேட்பதில் நீ மிக்க ஆவலுடையவனா யிருத்தலால் இன்னமுஞ் சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாக. மஹா தேவியினுடைய சரித்திரம் சகலப்பிராணிகளுடைய பாவங்களையும் போக்கி உத்தமமான சுகத்தைக் கொடுப்பதென்றால் பக்தியுடைய உனக்கது என்ன செய்யுமோ அதை நான் சொல்லவேண்டுமா? ஓ அன்பனே ! சும்பன் நிசும்பனென்று இரண்டசுரரிருந்தனர். அவ்விருவரும் சகோதரர்கள். சமமான பலமுள்ளவர்கள். புருஷர்களால் கொல்லப்படாதவர்கள். சேனைகளில் மிக்கவர்கள். எக்காலத்துந் தேவர்களுக் கிடுக்கண் செய்பவர்கள். துராசாரத்தைக் கைக்கொண்டவர்கள். மதோன்மத்தர்கள். மாயாவிகளான மகா இராக்ஷசர்களைக் கைவசமாகப் படைத்துள்ளவர்கள். இவர்களும் இவர்களைப்போன்ற சண்டன் முண்டன் குரூரன் இரக்தபீஜன் தாம்பரலோசன் என்பவர்களும், இமயமலையில் வசித்திருந்த அசுரக்கூட்டங்களும் தேவர்களுடைய நன்மையின் பொருட்டுத் தேவியினால் கொல்லப்பட்டார்க ளென்றனர்.

ஜனமேஜயன் வினவுகின்றான் :—ஓ வியாசபகவானே ! சண்டன் முண்டனென்பவர் யாவர் ? அவர்களுடைய பலாபலங்க ளெத்தன்மையது ? தேவியினிடத்தில் யாரால் ஏவப்பட்டார்கள் ? தேவியினால் அவர்களுக்கு மரணம் வரவேண்டிய காரணமென்னை? சும்பன் நிசும்பனென்பவர் எவனுக்குப் பிறந்தவர்கள்? எவ்விதமாய்க் கொல்லப்பட்டார்கள்? இவையெல்லாம் விரிவாய்ச் சொல்லவேண்டுமென்றனன்.

வியாசர் கூறுகின்றார்: —ஓ அரசனே! பூர்வத்தில் சும்பன் நிசும்பனென்பவர் பாதாளத்திலிருந்து பூவுலகில் வந்தவர்கள். அவ்விருவ

ரும் புஷ்கரக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து ஒரு திவ்யமான விடத்தில் பதினாயிரம் வருடம் அன்னபானாதிகளின்றிப் பிரமனைநோக்கி அரிய தவஞ்செய்து வந்தனர். பிரமதேவன் மகிழ்ந்து அம்சவாகனாருட னாயவர்களுக்குக்காட்சிகொடுத்து அவர்களைப்பார்த்து ஓதபஸ்விகளே! நீங்கள் செய்யுந் தவத்துக்கு மகிழ்ந்தேன், எழுந்திருங்கள் உங்களுக்கு வேண்டியவை யாவை? அவற்றைப் பூர்த்தி செய்யவே வந்தேனென்னவும் அவர்கள், விழித்தெழுந்து தவத்தினால் வாடிய சரீரமுடையவர்களாதலால் தள்ளாடித் தள்ளாடிப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து தண்டாகாரமாய்ப் பூமியில் விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து எழுந்திருக்க முடியாதெழுந்து இனியமொழிகளால் தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கிப் பிரமதேவனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார்கள்:—ஓ தேவர்கட்கெல்லாந் தேவனே! பக்தர்களுக்கு அபயப்பிரதமானவனே! சிருட்டிகர்த்தனே! கிருபாசமுத்திரமே! எங்களை இரக்ஷியுமென்று சொல்லி, நீர் எங்களிடத்தில் சந்துஷ்டராயிருப்ப துண்மையாயின் எங்களுக்கழியாதிருக்கத்தக்க தேவவுருவத்தைத் தந்தருளும். உலகில் மரணபயத்தைக்காட்டிலும் பெரிதானபயங் கிடையாது. அது எங்களுக் கில்லாதிருக்கச் செய்யும் என்று கேட்டனர். பிரமன் கூறுகின்றான்:—ஓ தானவசிரேஷ்டர்களே! நீங்கள் கேட்கும்வரம் உலகத்துக்கு விரோதமானது. யாராயினும் மரணபயத்தைப் போக்கும்படியான வரத்தைக் கொடுத்தார்களென்று மூன்றுலகினுஞ் சொல்லப்பெற்றதுண்டோ? இல்லை. பிறந்தவனுக்கு மரணம் நிச்சயம். இது சிருட்டிகாலந்தொட்டுக்கண்டான வழக்கு. பிறந்தவரிறக்கவேண்டியர். அதிற் சிறிதுஞ்சந்தேகமில்லை. ஆகையால் இவ்வொன்றைக் கேட்பதைவிட்டு வேறெதனைக் கேட்டபோதிலும் தருகின்றேன் என்றனன். அவர்களும் அதனை நன்றாயாலோசித்தவர்களாய்ப் பிரமனை நமஸ்கரித்துக் கூறுகின்றனர்:—நீர் கூறியதுண்மையே! எங்களுக்கு தேவகணங்களாலும் மானுடர்களாலும் மிருகாதி பக்ஷிகளாலும் மரணம்வராவண்ணம் கிருபை செய்யும். ஆனால் ஸ்திரீகளைக் குறிக்காதொழிந்தோம். யுத்தத்துக்குவரத்தக்க ஸ்திரீகள் யாரிருக்கின்றனர்; ஸ்திரீகளுக்கு நாங்கள் பயப்படமாட்டோம். ஒரு சமயம் அவர்களிடத்தில் எங்களுக்கதுவுண்டானாலு முண்டாகட்டும். அதனால் குறையில்லையென்றனர். பிரமன் சரி விட்டதென்று மகிழ்ந்து, ஓ சும்பநிசும்பர்களே! நீங்கள் கேட்டவண்ணம் வரந்தந்தேனென்று சொல்லித் தன்னுலகடைந்தனன்.

சும்ப நிசும்பர்களுந்தங்களிடம் போய்ச்சேர்ந்து பிருகு முனிவரை வரவழைத்து அவரைப் புரோகிதராகக்கொண்டு வழிபட்டு அவரால் நல்ல திதிவார நக்ஷத்திர முதலியவை கூடிய சுபதினத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துக்கொண்டு சிங்காசனாதிபதிகளாய் வீற்றிருந்தனர். அசுரர்களெல்லாம் நாம் அமரர்களை யடக்கும் நாள் வந்துவிட்டதென்று அகமகிழ்ந்து கூட்டங்கூட்டமாய் வந்து கூடினர். அச்சமயத்தில் முன் சொன்ன சண்டன் முண்டன் முதலிய அசுரரெல்லாந் தங்கள் தங்கள் நால்வகைச் சேனைகளோடு வெள்ளமாகச் சூழ்ந்தனர். இரக்தபீஜனென்பவனும் தாம்பரனென்பவனும் இரண்டக்ரோணி சேனைகளுடன் வந்து சேர்ந்தனர்.

ஓ அரசனே! இரக்தபீஜனோடு முன் தேவர்கள் போர்செய்த காலத்தில் அவனது சரீரத்தினின்றும் இரக்தம் விழுமானால் அதினின்றும் அவனைப்போல் அநேக அசுரர்கள் மஹா குரூரர்களாயும் ஆயுதபாணிகளாயும் தோன்றி யெதிர்த்தனர். அவனுடைய இரக்தமே அசுரர்கள் தோன்றுவதற்குப் பீஜமாயிருந்ததனால் அவன் இரக்தபீஜனென்று பெயர் பெற்றனன். அவனை யெதிர்த்துப் போர் செய்பவரும் வெல்பவரும் கொல்பவருங் கிடையா. இப்படிப்பட்டவரெல்லாம் சும்ப நிசும்பர்களுக்குப் படைத்துணையாக விருந்தார்களென்றால் அவர்களுடைய பெருமைகளையும் சேனைப் பெருக்கத்தையும் சொல்லிமுடியுமோ. அவர்களால் சகல இராஜ்யங்களும் பிடிக்கப்பட்டன. ஓர் சமயத்தில் இருவரும் இந்திரனைச் ஜெயிக்க வேண்டுமென்றெண்ணிப் போருக்குச் சென்ற காலத்தில் தேவேந்திரன், அக்கினிதேவன் முதலிய திக்பாலகரைச் சேர்த்துக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்யும்போது இந்திரன் தனது வச்சிராயுதத்தினால் நிசும்பனை மோதியடித்தலும் அவன் மூர்ச்சையாய் விழுந்தனன். அதனைச் சும்பனறிந்து இந்திரனோடு தேவர்களையும் வளைத்துப் பாணப்பிரயோகஞ்செய்து திரும்பிப்பார்க்க வொட்டாமல் பறக்கடித்து கற்பகவிருக்ஷம் காமதேனு முதலிய சகல செல்வங்களையும் தங்கள் வசப்படுத்திக்கொண்டு அவனுடைய யஜ்ஞபாகத்தையும் தனக்காகும் வண்ணம் நியமித்துக் கற்பகச்சோலையை யடைந்து அங்குள்ள சுகத்தால் மிகவும் மனமகிழ்ந்து அமிர்தபானஞ் செய்து சிறிது காலங்கழித்து அளகாபுரிக்குப்போய் குபேரனை யோட்டி அங்குள்ள சகல நிதிகளையுங் கொள்ளைகொண்டு பின்னர் இயமன் முதலிய திக்குப்பாலகர்களையும் அடித்துத் துறத்தி அங்கங்கும் தங்களுடைய ஆட்களை வைத்

துப் பரிபாலித்து வரச்செய்து சூரிய சந்திரர்களையுந் தங்களாணை கடவாமல் போய்வரும்படிச் செய்து இவ்வாறு எங்குந் தன்னாணையே நிகழும் வண்ணஞ் செய்தனர்.

இந்திராதி தேவர்களெல்லாம் பதியிழந்தும் பதித்வமிழந்தும் பணமிழந்தும் பலமிழந்தும் படையிழந்தும் பரதேசிகளாய் மலைகளிலும் குகைகளிலும் வனங்களிலும் புதர்களிலும் நதிகளிலும் புக்கு ஒளிமாழ்கி அறிவு கெட்டு அமிர்தபானம்போய் அலைந்து அசுரர் கண்களுக்குப் புலப்படாமல் நாளைக்கழித்து வந்தனர். அரசனே! செல்வம்போன வழியைப் பார்த்தனையா! சுகமெல்லாந் துக்கமாய் வந்தவகையைக் கண்டனையா! சுகம் தெய்வாதீன மல்லவோ! பலவான்களா யிருந்தாலும் மகாமகிமை யுள்ளவர்களா யிருந்தாலும் அறிவிற் சிறந்தவர்களா யிருந்தாலும் பெருமையிற் சிறந்தவர்களா யிருந்தாலும் துக்கத்தை யனுபவிக்க வேண்டிய காலத்தில் துக்கத்தையும் சுகத்தை யனுபவிக்க வேண்டிய காலத்தில் சுகத்தையும் அனுபவிக்கின்றார்களேயன்றிக் காலத்தைக் கடந்து சுதந்திரமாய்ச் சுகத்தையே யனுபவித்தார்களென்பதில்லை. காலதத்துவத்தினுடைய வியாபாரமானது மிகவும் ஆச்சரியமாக விருக்கின்றது:

ஓ ஜனமேஜயனே! காலமானது சாமான்யமான ஒரு மாநுடனை மஹாராஜாவாகவும், மஹாராஜாவாக வுள்ளவனை ஐயமேற்பவனாகவும், பிறரிடத்தில் ஏற்கும் நிலைமை யுடையவனைக் கொடுக்கும் நிலைமை யுடையவனாகவும், கொடுக்கும் நிலைமை யுடையவனை ஏற்கும் நிலைமை யுடையவனாகவும், பலவானைத் துர்ப்பலனாகவும், துர்ப்பலனைப் பலவானாகவும், பண்டிதனை அபண்டிதனாகவும், அபண்டிதனைப் பண்டிதனாகவும், சூரனைப் பேடியாகவும், பேடியைச் சூரனாகவும் செய்து ஆடல் காண்கிறது. அந்தோ! நூறு அஸ்வமேதஞ் செய்தவனை இந்திராசனத்திலேற்றிப் பின் கல்லின்மேலும் மண்ணின்மேலுமிருக்கச்செய்து துக்கந்துக்காளாக்கிவிட்டதே! ஒருவனைத் தர்மிஷ்டனாகவும் ஞானவானாகவுஞ் செய்து அவனையே பாபிஷ்டனாகவுஞ் சிறிதும் ஞானமில்லாதவனாகவும் செய்கிறதே! பிரமனாதியரையும் இப்படியே செய்வதென்றால் அந்தக் காலதத்துவத்தைப்பற்றி ஆச்சரியப் படத்தக்கது என்ன விருக்கின்றது. (சு - ௬௧.)

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஏகாக்ஷர்யை நம:

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

* இமாலயம்பிரதி இந்திராதிகமனம்.

வியாசமுனிவர் ஜனமேஜயனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! தேவர்களை யோட்டிய சும்பன் ஆயிரம் வருடம் கெடுங்கோல் செலுத்தி வருநாளில் பதப்பிரஷ்டர்களாய்ப்போன இந்திராதியர் சிந்தா குலப்பட்டு தங்களாசிரியரைச்சரணாகதியடைந்து நீர் சர்வஜ்ஞரல்லவா! நாங்கள்படும் துன்பத்தைப் போக்கடிப்பதற்கு ஒருபாயமில்லையா! வேதசாஸ்திரங்களனைத்தும் ஆன்மாக்களுக்குநன்மையைச் சொல்லுகின்றனவாயும் இஷ்ட காமியங்களைப் பிரயோசனப் படுத்துகின்றனவாயும் இருப்பதென்று சூத்திர கர்த்தாக்களெல்லாங் கூறியிருக்கின்றார்க ளல்லவா? ஆகையால் இஷ்டகாம பலப்பிரதமாயிருக்கிற அநேக யாகங்களில் இப்போது எங்களையுத்தேசித்து எதுசெய்தால் க்ஷேமத்தை விளைவிக்குமோ அதனை நீரேயறிந்து செய்யும். அனுஷ்டான தர்மங்களை விதிமுகமாகக் கூறும். ஆகமங்களையறிந்து சத்துரு நாசத்துக் குரித்தான அபிசாரயாகத்தை எப்படிச்செய்தால் துக்க நிவர்த்தியாகுமோ அதனையறிந்து உம்முடைய புத்திக்கேற்ப இப்போதே செய்யுமென்றனர். பிரகஸ்பதி அவர்களைப் பார்த்துக் கூறுகின்றார்:—ஓ தேவர்களே! மந்திரங்களெல்லாம் தெய்வங்களின் வழியாகப் பலன்களைக் கொடுக்குமேயல்லாமல் தாமாகவே சுதந்தரமாய்ப் பலன்களைக் கொடுக்கவறியா. ஆகவே அம்மந்திரங்களுக்கு அதிதேவதைகளான நீங்களே துக்கத்துக்குப் பிராப்தர்களாய் விட்டால் நான் என்ன செய்வேன்? எந்தயாகஞ் செய்தபோதிலும் அவைகளில் இந்திரன் அக்கினி யமன் முதலிய உங்களைத்தானே வைத்துப் பூஜித்தல் வேண்டும். பூஜைக்கு யோக்கியர்களான நீங்கள் ஆபத்தையடைந்திருந்தால் யாகங்கள் என்ன செய்யப்போகின்றன. யாகங்கள் மந்திரங்களுக்குட்பட்டவை. நீங்கள் காலதத்துவத்துக் குட்பட்டவர். ஆகையால் காலதத்துவத்தைத் தடைசெய்யும்படியானது ஒன்றுமில்லை. ஆனால் அந்தந்த காலத்துக்கேற்ற உபாயமாத்திரஞ் செய்ய வேண்டுமென்பது பெரியோரது ஆணை. சில புத்திமான்கள் காலத்

---

* இமயமலைக்கு இந்திராதிகள் செல்லுதல்,

தைப்பெரிதாகவும் உபாயத்தைக் குறைவாகவும் சிலர் உபாயத்தைப் பெரிதாகவும் காலத்தைக் குறைவாகவுங் கூறுவர். ஓ இந்திரனே! காலபலமும் உபாயமும் ஒன்றுசேர்ந்தே ஒருவர்க்கு இஷ்டபலத்தைக் கொடுக்கின்றன. சிலர் தெய்வமே ஊழெனப்பட்ட காலத்தை எதிர்பார்த்து உபாயத்தைக் கைவிடுகின்றனர்; அது கூடாது. தனது புத்திக்கெட்டிய வரையில் அவ்வக்காலத்துக் கேற்றவாறு உபாயத்தைப் பெரியோர் முகமாய்ப் பெறல் வேண்டுமாகையால் நானென்றுலோசித்துச் சொல்லுகிறேன்.

காலமென்கிறதெய்வத்துக்குமேல் காலதீதமாகிய தெய்வமொன்றிருக்கின்றது. அதற்கு அக்காலம் சுவாதீனப்பட்டது. ஆகவே காலாதீதமாகிய தெய்வத்தின் கிருபையுண்டாவதற் குபாயம் வேண்டுமாகலான் அத்தெய்வத்தையும் உபாயத்தையுஞ் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. உங்களால் பூர்வத்தில் துதிக்கப்பெற்று மகிஷனைக் கொன்றது எந்தத்தெய்வமோ அந்தத் தெய்வந்தான் காலாதீதமாகிய தெய்வம். அத்தெய்வம் முன் நீங்களெல்லாந் தோத்திரஞ்செய்த காலத்தில் உங்களுக்கு எக்காலத்திலாவது ஆபத்துக்களுண்டாகுமானல் அக்காலத்திலென்னைத் தியானித்துத் தோத்திரஞ்செய்மின்கள். நான் அவ்விபத்துக்களை நாசஞ்செய்து உங்களுக்கு வேண்டிய ஐஸ்வர்யங்களைக் கொடுத்துக் காக்கின்றேனென்றதல்லவா! ஆகையால் இப்பொழுது நீங்களனைவரும் அத்தேவியை யாராதனை செய்து தோத்திரஞ் செய்வதுதான் உபாயம். இப்போது அத்தேவி இமயமலையில் வாசஞ்செய்வதாகக் கேள்விப்பட்டேனுகலின் நீங்களனைவரும் அவ்விடத்துக்குப்போய்ப் பக்தியோடு ஆராதனைசெய்மின்கள். உங்கட்கத்தேவியினுடைய பீஜசகிதமானமந்திரங்கள் தெரியுமல்லவா அந்த மந்திரோச்சாரணையில் சிரத்தையுடையவர்களாயிருங்கள். மந்திரோச்சாரணை செய்வதாகிய யோகபலத்தால் தேவி பிரத்தியக்ஷமாவாளென்று தெரிகின்றது. உங்களுடைய துக்கத்துக்கு முடிவு இப்போதுதானேற்பட்டது அதிற்சந்தேகமில்லை. தேவி உங்களால் பூசிக்கப்பட்டு உங்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கப்போகிருள். உங்கள் காரியங்களெல்லாம் சித்தியாகும். நீங்கள் திடமான பக்தியோடு இமயமலையைச் சேர்மின்களென்று ஆசிபுகன்றுபோயினர்.

தேவர்களெல்லாம் ஆசிரியராணையின்படி தேவியைத் தியானித்தவர்களாய் இமயமலைக்குப்போய்ப் பக்தர்களுக்கு அபயத்தைக்

கொடுக்கும் மஹா மாயாதேவியை நமஸ்கரித்துத் தியான பராயணர்க ளாய்த் தேவியின் மாயா பீஜாக்ஷரமந்திரத்தைப் பக்தி சிரத்தையோடு ஜபித்துப் பின்னர் தோத்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினர் :—

* ஹே தேவி! விஸ்வேஸ்வரி பிராணநாதே உனக்கு நமஸ்காரம். ஓ சதானந்தரூபமே! சுரர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கின்றவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். அசுரர்களை நாசஞ்செய்கின்றவளே! மானுடர் களுக்கு அநேகவிதமான பிரயோசனத்தைச் செய்கின்றவளே! பக்தி கம்ய ஸ்வரூபிணியா யிருக்கின்றவளே! உனக்கு நமஸ்காரம். உனது நாமத்துக்குக் கணக்கில்லை. உனது சொரூபம் இப்படியென்று எவ ரும் அறிந்ததில்லை. வேதஸ்வரூபமாகவும் சகல தேவதா ஸ்வரூபமாக வும் சகலப் பிராணிகளிடத்தில் சக்தி ஸ்வரூபமாகவும் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்கின்ற சக்தியாகவும் சங்காரகாலத்தில் சங்கரிக்கின்ற சத்தி யாகவு மிருக்கின்றாய்; உனக்கு நமஸ்காரம். ஸ்மிருதியும் த்ருதியு (தைரியமு)ம் நீதான். புத்தியும் கிழத்தனமும் புஷ்டியும் சந்துஷ்டி யும் திருதி (தாரணை)யும் நீதான். காந்தியும் சாந்தியும் சிறந்த வித்யா ரூபியும் இலக்குமியும் கதியும் கீர்த்தியும் ஞானமும் நீதான். இந்த உலகத்துக்கு ஆதிகாரணமான பீஜமும் நீதான்; உனக்கு நமஸ்காரம். எக்காலத்தில் எவ்வுருவங்களெடுத்துத் தேவர்களாகிய எங்களுடைய காரியங்களை நடத்தி வந்தனையோ அவ்வுருவங்களுக்கெல்லாம் நமஸ் காரம். க்ஷமாசொரூபிணியாயும் யோகநித்திரா சொரூபிணியாயும் தயா சொரூபிணியாயும் விவக்ஷா (பிராணிகளுள்ளத்தில் இதனைச் சொல்லவேண்டு மென்றெழு மிச்சையெதுவோ அவ்விச்சா) சொரூ பிணியாயு மிருக்கின்றவள் நீயே. உன்னையன்றி வேறு யாவர்? தேவர்களிடத்தி லெப்பொழுதுந் தயை யுடையவளென்று புராணங்க ளாலும் வேதங்களாலும் புகழப்படுகின்றனை. எங்களுக்கெல்லாந்தாய்

---

* நமோதேவிவிஸ்வேஸ்வரிப்ராணநாதே சதானந்தரூபே சுரானந்த தேதே, நமோதானவாந்த ப்ரதேமானவானு மனேகார்த்ததே பக்தி சம்ய ஸ்வரூபே (க)

நதேநாமசங்கியாம் நதேரூபமீத்ருக் ததாகோபிவேதாதி தேவாதி ரூபேத்வமேவாஸிசர்வேஷு சக்திஸ்வரூபா ப்ரஜாசிருட்டிசம்ஹார கா லேசதைவ: (உ)

ஸ்மிருதிஸ்த்வம் த்ருதிஸ்த்வம் த்வமேவாசிபுத்திர்ஜரா புஷ்டிதுஷ்டி த்ருதி: காந்திசாந்தீ சுவித்யா சுலக்ஷ்மீர்கதி: கீர்த்திமேதே த்வமேவாசி விஸ்வஸ்ய பீஜ புராணம் (ங)

யதாயைஸ்வரூபை: கரோஷீமஹகார்யம் சுராணுஞ்சதேப்யோ நமா மோத்யசாந்யை க்ஷமாயோகநித்ரா தயாத்வம் விவக்ஷா ஸ்திதா சர்வபூதே ஷு ஸஸ்தை ஸ்வரூபை (ச) இன்னுமுள.

நீ யல்லவா? தாயாகிய நீ எங்களை காக்கின்றாயென்பது ஓராச்சரியமா! பிள்ளைகளைத் தாய் காப்பது இயல்பன்றோ? ஆகலான் இப்பொழுது எங்கட்குச் சகாயஞ் செய்கின்றவளாய் நாங்களெண்ணி யிருக்குங் காரியங்களைப் பூர்த்திசெய்து விடுவாய். சர்வ உலகங்களாலும் நமஸ்காரஞ் செய்யப்பெற்ற தேவியே! உன் குண விசேஷங்களை யாவது சோரூப விசேஷங்களையாவது இத்தன்மைத்தென்று அறி வோமா! காக்கும் வல்லமையுள்ள நீ எங்களை உன் கிருபைக்குப் பாத்திரர்களென்று திருவுளத்திலெண்ணி இப்பொழுது வந்திருக்கும் பயத்தினின்றும் எங்களை விடுவிப்பாய். நீ அசுரர்களைக் கொல்லத் தொடங்கினால் பாணங்களெடுப்பதில்லை. முஷ்டி வகையான யுத்தங் களைச் செய்வதுமில்லை. சூலம் கட்கம் தண்ட முதலியவைகளெடுப் பதுமில்லை. இவைகளொன்று மில்லாமலே சங்காரஞ் செய்யும்படி யான சாமர்த்தியத்தை யுடையவளாயிருக்கின்ற நீ ஆயுதங்களைத் தாங்கி யிருப்பது நாங்கள் கண்டு களிக்கு நிமித்தம் திருவிளையாட் டின் பொருட்டுக்கொண்ட கோலமாகுமே யன்றி யவைகளா லென்ன பயனாயிற்று? ஓ தேவி! மூடர்கள் சிலர் இப்பிரபஞ்சத்தை நித்திய மென்கின்றனர். இப்பிரபஞ்சம் காரியரூபமாயுள்ளதன்றோ? ஆகவே அது அழிவுடைய தாமேயன்றி நித்தியமாகுமா? இதனைக் காரிய மென்றதனால் காரணம் வேறொன்றுளதென்றும் அக்காரணத்தினின் றுங் காரியமாதல் ஒரு கர்த்தாவினாலென்றும் அறிதல் வேண்டும் ஓ தேவி! அந்தக்கர்த்தா நீதானென்று காரியமாகிய பிரபஞ்சத்தைக் கொண்டு அநுமானத்தால் யூகிக்கின்றோம். ஆனால் புராணங்களில் பிரஹ்மா சிருஷ்டிக்கின்றாரென்றும், விஷ்ணு காக்கின்றாரென்றும், உருத்திரர் சங்கரிக்கின்றாரென்றும் பிரசித்தியாகச் சொல்லுகின்ற படியால் அவர்களன்றோ கர்த்தாக்களாக வேண்டுமெனின்! அவரெல் லாம் மஹா சம்ஹாரத்தி லொழிந்துபோய் புனர்சிருஷ்டி காலந் தோறும் உன்னில் நின்றுந்தோன்றி உன்னுடைய ஆணையை மேற் கொண்டு அம்முத்தொழிலையுஞ் செய்துவருங் கர்த்தாக்க ளாவரே யன்றி உன்னைப்போ லழியாதிருக்கின்றவரல்லர். ஆதலால் சேதனா சேதனப் பிரபஞ்சங்கட்கெல்லாம் நீயே காரணமாக விருக்கின்றனை. உன்னையன்றி வேறில்லை. சில வித்துவான்கள் திரிமூர்த்திகளும் ஒடுங்கித்தோன்றினாலும் சிருட்டியாதி தொழில்களுக்குச் சுதந்தர ராய் அவைகளை அவர்களே செய்துவரும் கர்த்தாக்களென்று வேதங்

களிற் கூறப்படுகின்றமையா லவர்களை இப்பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணர்களல்லரென்று கூறப்படுமோ வென்பாரவர்களை யாம் மந்தமதிகளென்று கூறுவோம். ஏனெனின் இவர்கள் தாமாகவே யொடுங்கித் தோன்றும் சக்தியுடையவராயின் ஒருவாறு காரணர்களென்று கூறலாம். அங்ஙனமன்றி ஓடுக்குஞ் சத்தியும் தோற்றுவிக்குஞ் சத்தியும் இவர்களுடைய சுதந்தரத்துக் குட்படாதனவாய் ஓடுக்குவிக்குஞ் சத்தியொடுக்க இவர்களொடுங்கியும் தோற்றுவிக்குஞ்சத்தித்தோற்றுவிக்க இவர்கள் தோன்றியும் பின்னர் அவரவருக்குரிய தொழில்களை நடத்துவிக்குஞ்சத்தி நடத்துவிக்க இவர்கள் அத்தொழில்களை நடத்தியும் வருகின்றார்களேயன்றித் தாமாகவே ஒன்றுஞ்செய்தாரில்லை. ஆகலான் சத்திகளே எவ்வாற்றானு முன்னிற்பனவாகத் தெரியவருகின்றன. இதனால் மஹாசத்தியாகிய நீயொருத்தியே அவ்வச்சத்தி பேதங்களாய் அவ்வவர்பால் நிறைந்து நின்று அவ்வவர்களை அந்தந்தச் சத்தியுக்தர்களாக்கி அவ்வத்தொழில்களை நடத்தி வருகின்றனை யென்பது நிச்சயமாயிற்று.

ஆகலான் மேலான பிரஹ்மவித்தியா சொரூபிணியாயும் சர்வகாம பலப்பிரதையாயும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கின்றவளாயும் தேவகணங்களால் வணங்கப்பட்ட பாதகமலங்களைப் படைத்தவளாயு மிருக்கின்றவுன்னை எந்தயோகிகள் ஜகன்மாதாவாக வுபாசிக்காம லிருக்கின்றார்களோ அவர்கள் யோகிகளாயினும் ஞானசூனியர்களல்லவா? உன் மகிமையறிந்து தோத்திரஞ் செய்பவர்களுக்கு வேண்டியாங்கருள் நீயே கமலா சொரூபிணியாயும், காந்தியாயும், ஸ்திதியாயும், இலச்சையாயும், கீர்த்தியாயும், புஷ்டியாயுமிருக்கின்ற உன்னை எந்த வைணவர்களாவது பாசுபதர்களாவது சூரிய உபாசகர்களாவது தியானஞ் செய்யாமலும் தோத்திரஞ் செய்யாமலு மிருக்கின்றார்களோ அவர்களெல்லாம் டம்பாசார முடையவர்களென்று மதித்தல் வேண்டும். அதிற் சந்தேகமில்லை. ஹரி ஹராதிகளாலும் அசுரர் முதலியோராலுஞ் சேவிக்கப்பட்டிருக்கின்ற உன்னை இவ்வுலகின்கண் எந்தமாநுடர்கள் அற்பபுத்தியினால் நமஸ்கரிக்காம லிருக்கின்றார்களோ அவர்கள் தெய்வத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களென்று நினைக்கப்பட்டவர்களல்லவா? இலக்ஷ்மிஸ்வரூபமாயிருக்கின்ற உன்னுடைய பாதங்களை விஷ்ணு மூர்த்தியானவர் செம்பஞ்சின் குழம்பால் சிவக்கச்செய்கின்றார். பார்வதி ஸ்வரூபமாயிருக்கின்ற உன்னுடைய பாததூளியில்

உருத்திர மூர்த்தியானவர் மிகவும் ஆசையுள்ளவரா யிருக்கின்றார். இவர்களே இவ்வாறிருப்பவரென்றால் ஏனையோருடைய செய்திகளை என்னவென்று சொல்லலாம். அந்தோ! உன்னுடைய பாதபத்மங்களை எவர்கள் தான் நமஸ்கரிக்கிறதில்லை. இராகமோகங்களை விட்டு முநி சிரேஷ்டர்களும் உன்னுடைய தயையையும் க்ஷமையையும் வேண்டுகின்றனர். உன்னுடைய பாதகமலங்களைநமஸ்கரிப்பதில் எவர்களுக்கு ஆவலில்லையோ அவர்களல்லவோ சம்சாரமாகிய பாழ்ங்கிணற்றில் விழ்ந்த பதிதர்கள். குஷ்டம் குன்மம் தலைவலி இவைகளோடு கூடினவர்களாகவும், தரித்திரம் தீனபாவனை முதலியன வுடையவர்களாகவும் சுகபரம்பரை யில்லாதவர்களாகவும் எவர்கள் காணப்படுகின்றார்களோ அவர்களெல்லாம் உன்னை நமஸ்கரிக்காதவர்களே. எவர்கள் சாங்காலமளவும் புத்திர சந்தானமும் திரவிய சம்பத்தும் இல்லாதவர்களாய் விறகுசுமையைச் சுமப்பதுபோல் தேகசுமையைச் சுமப்பதில் சமர்த்தர்களாக விருக்கின்றார்களோ அந்த அற்பபுத்தி யுள்ளவர்கள் பூர்வ சன்மத்தில் எந்தக்காலத்திலாவது உனது பாத பூஜையைச் செய்யாதவர்களென்று நினைக்கின்றோம் என்று தோத்திரஞ் செய்தனர்.

அப்பொழுது மஹா தேவி கருணைகூர்ந்து யவ்வனமான திருமேனியை யுடையவளாயும் திவ்யமான பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவளாயும் நவரத்தினமயமான ஆபரணங்களைத் தரித்தவளாயும் சுகந்தமயமான புஷ்பமாலைகள் கஸ்தூரி களபாதிகள் முதலியவற்றைப் பூசிக்கொண்டவளாயும் ஜகத்தைமோகிக்கச் செய்யவல்ல நல்ல பளபளப்பான காந்தியுடையவளாயும் சர்வ லக்ஷணங்களுக்கு லக்ஷ்யையாயும் அத்விதீய சொரூபிணியாயும் பிரத்தியக்ஷமாய், குகைகளினின்றும் வெளிவந்து, கங்காநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து நித்திய கர்மாநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு பக்தியோடு தியானித்துத் தோத்திரஞ் செய்கின்ற தேவர்களைப் பார்த்து, மேககர்ச்சனைபோன்ற கம்பீரமான திருவாக்கினால் குயிலொலியைப்போலும் இனியமொழியோடு அவர்களிடத்தில் மிகுந்த அன்புடையவளாய், ஓ தேவர்காள்! நீங்கள்யாரைத் தோத்திரஞ் செய்கின்றீர்கள்?. எதற்காகச் செய்கின்றீர்கள்? உங்களுக்காகவேண்டிய காரியங்களென்ன? எதற்காகச் சிந்தாகுலப் படுகின்றீர்கள்? என்றனள்.

தேவியினுடைய ரூபலாவண்ய சவுந்தரியங்களைக் கண்டு ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்திருக்கின்ற தேவர்கள் அம்பிகையினுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கூறுகின்றார்கள் :—ஓ தேவீ! பிரபஞ்சகாரணீ! கிருபாசமுத்ரீ! நாங்கள் உன்னைத்தான் தோத்திரஞ் செய்கின்றோம். அசுரர்களால் தபிக்கப்பட்டிருக்கின்ற எங்களைச் சர்வ துக்கங்களினின்று நீக்கிக் காத்தல்வேண்டும். ஓ மஹாதேவியே! மகிஷனைக் கொன்றபோது எங்கட்கு ஓர் வரங்கொடுத்திருக்கின்றனை. என்னையெனின் என்னை எப்பொழுது நினைக்கின்றீர்களோ அப்பொழுது நான் வந்து அசுரர்களாலுண்டாகும் துன்பங்களை யொழிப்பேனென்றருளியதேயாம். அதனால் இப்போது உன்னை நினைத்துத் தோத்திரஞ்செய்தோம். சும்ப நிசும்பர்களென்னும் அசுரர்கள் கோரரூப முடையவர்களாயும் சகல சத்கருமங்கட்கு விக்கினஞ் செய்கின்றவர்களாயும் ஒருவராலுங் கொல்லப் படாதவர்களாயு மிருக்கின்றனர். இரக்தபீஜ னென்பவனுலும் சண்டன் முண்டன் என்பவர்களாலும் இன்னும் பலவான்களான பல அசுரர்களாலும் எங்களுடைய இராஜ்யங்கள் அபகரிக்கப்பட்டுள்ளன. எங்களுக்கு உன்னைவிட வேறுகதியில்லை. எங்களுடைய காரியத்தை நீதானே செய்யவேண்டும். உன்னுடைய பாதத்தை எப்பொழுதும் வணங்குவதில் ஆசையுடையவர்களாக விருக்கின்றோம். உன்னிடம் பக்தியுள்ள எங்களைத் துக்கமில்லாமல் வைக்கவேண்டு மல்லவா? அசுரர்களால் துக்கத்தை யடைந்திருக்கிற எங்களுக்கு நீயே சரணமாக விருக்கவேண்டும். நாங்கள் மாத்திரமன்று துன்பப்படுவது, சகலலோகமு மாகும். ஆகலான் பிரபஞ்ச மனைத்தையும் நீ காத்தல் வேண்டும். நீ தானே பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டித்தவள். சிருட்டித்தவளாகிய நீ காக்கா தொழிந்தால் வேறு யாவர் காக்க வருவர்? ஓ அம்பிகே! தானவர்கள் மிகவுங்கொழுத்தவர்களாயும் அதிகபல முள்ளவர்களாயும் உலகத்தை மிகவருத்துகின்றார்கள். சொன்னேஞ் சொன்னேம், காப்பாற்றுவாய் காப்பாற்றுவாய், சரணஞ் சரணமென்றனர். (சு-இள)

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஏகாதேகாக்ஷராக்ருத்யை நம:

இருபத்து மூன்றம் அத்தியாயம்.

* சும்பநிசும்ப நகரீம்பிரதி தேவீகமனம்.

வியாச முநிவர் அரசனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார்:—ஓ ஜனமே ஜயனே! சத்துருக்களால் தபிக்கின்ற தேவர்களுடைய தோத்திரங் களைக்கேட்ட தேவியானவள் தன்சரீரத்தினின்றும் ஒரு சத்தியைத் தோற்றி வித்தனள். அச்சத்தி, சத்தி சரீரத்தினின்றுந் தோன்றிய படியால் கவுசிகை என்றும், கருமைநிற முடையவளாயிருந்தமை பற்றிக் காளி என்றும் யாவராலும் அழைக்கப்பட்டனள். அன்றி யும் மகாகோரரூபிணியாயும் யாவருக்கும் பயத்தைவிளைவிக்கின்ற அசுரர்களுக்கு மஹாபயத்தை விளைவிக்கின்றவளாயு மிருந்தபடியி னல் காளராத்திரி என்றும் பெயர் பெற்றனள். இவ்வகையாய்த் துஷ் டநிக்ரகார்த்தங் கொண்ட திருமேனியைப் படைத்தவளாயினும் மனோகரமாயும் சர்வபூஷணு லங்கிரதையாயும் பளபளப்பாயும் பக் தர்கள் வேண்டுவனவற்றைக் கொடுக்குங் கிருபைக்கடலாயு மிருந் தனள்.

இந்தக் காளிகாதேவியை யுண்டாக்கிய மஹாதேவி, தேவர் களைப்பார்த்து நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். நான் உங்களுடைய சத் துருக்களாகிய சும்பநிசும்பர்களைக் கொன்றுவிடுகிறேன். உங்களுக் குக் சுகத்தைச்செய்கின்றேன். துஷ்டர்களாகிய அசுரர்களைக்கொல் லுங்காரியத்தையும், சிஷ்டர்களாகிய உங்களைக் காக்குங்காரியத்தையும் அவசியம் செய்கின்றேனென்று உறுதிமொழிகூறி, சிஹ்மவாகன மூர்ந்து தன்னாலுண்டாக்கப்பட்ட காளிகாதேவியைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு சத்துருக்களுடைய பட்டணத்தையடைந்து அங் குள்ள ஓர் பூங்காவனத்திலிருந்து சராசரங்களெல்லாம் மோகிக்கத் தக்க ஓர் கானத்தைப்பாடினள். அந்தக்கானத்தைக்கேட்ட மிருகங் களும் பக்ஷிகளும் மோகமடைந்தன. தேவர்களெல்லாம் ஆகாயத்தி லிருந்தவண்ணம் பரமானந்தத்தை யடைந்தனர்.

* சும்பநிசும்பர்களுடைய பட்டணத்துக்குத் தேவிசெல்லுதல்.

ஓ அரசனே! அந்தச்சமயத்தில் சும்பனுடைய சேவகர்களான சண்டமுண்டர்கள் அக்கானத்தைக் கேட்டு இந்தக் கானத்தைச் செய்கின்றவர்கள் யாவரென்று நாடி மஹா தேவியைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து சும்பனிடஞ் சென்று வணங்கிக் கூறுகின்றார்கள் :— ஓ இராஜாதிராஜனே! நம்முடைய உத்தியானவனத்தில் காமமோகினியாயும் ரூபலக்ஷண சவுந்திரிய முள்ளவளாயும் இருக்கிற ஒரு ஸ்திரீ இமாசலத்திலிருந்து சிம்மவாகன ரூடையாய் வந்திருக்கின்றாள். அந்த வுத்தமமான ஸ்திரீயைப்போலும் நாம் தேவலோகத்திலும் கந்தர்வ லோகத்திலும் இப்பூலோகத்திலும் பார்த்ததுமில்லை கேட்டதுமில்லை. யாவரையும் மயக்கும்படியான கானமும் அவளிடத்தி லமைந்திருக்கின்றது. அவளிப்பொழுது பாடிய கானத்தால் பசுபக்ஷிகளெல்லாம் சூழ்ந்து மயங்கிக் கிடக்கின்றன வென்றால் எனையோர் மயங்குவா ரென்பதற்குச் சந்தேகமுமுண்டோ! ஓ அரசனே! இவள் யாருடைய பெண்ணென்றும் எதற்காக இங்கு வந்தாளென்றும் அறிந்துகொள்வாய்; பின்னர் அந்த அழகி உன்னுடைய வீட்டுக்கு வரும் வகையைத்தேடி உனக்குரிய ஸ்திரீயாக அவளையாக்கிக் கொள்வாய். உன்னுடைய அரசச் செல்வத்துக்கு மிகவுந் தக்கவள். இந்த ஸ்திரீ கிடைக்கத் தக்கவளல்லள். தேவர்களிடத்திருந்த சகல இரத்னங்களையுங் கிரகித்த நீ இந்தஸ்திரீ இரத்னத்தை யேன் கிரகிக்கமாட்டாய். இந்திரனுடைய ஐராவதமும் பாரிஜாத விருக்ஷமும் ஏழுமுகமுள்ள குதிரையும் உன்னால் பலாத்காரமாய்க் கிரஹிக்கப் பட்டனவல்லவா! உனது தபோபலத்தால் அம்சத்துவஜமுடைய ரதம்பிரமதேவனால் கொடுக்கப் பெற்றனையல்லவா! குபேரனுடைய பத்மநிதியும் வருணனுடைய வெண்குடையும் உனது சகோதரனை நிசும்பனால் பலவத்காரமாய்க் கொள்ளப்பட்டன வல்லவா? அப்படியே வருணனுடைய பாசமும் சமுத்திர இராஜனுடைய வாடாத தாமரை மலர்மாலையும் நானாவிதமான இரத்தினங்களும் இயமனுடைய பாசமும் மயனுடைய தண்டமும் உன்னுடைய பயத்தினால் அவர்களால் கொடுக்கப்பெற்றனையன்றோ? இவ்வண்ணம் உனது மகிமையை நானென்னவென்று சொல்லப் போகின்றேன். சமுத்திரத்தி லுண்டான காமதேனுவேயன்றி மேனகை முதலிய தேவதாசிகளும் உன்சுவாதீனத்திலிருக்கின்றனர். எல்லாவற்றிலுஞ் சிறப்புற்ற சகல பதார்த்தங்களும் உன்னுடைய பலத்தினால் கிரகிக்கப்பட்டவைகளாக விருந்தும் இந்த ஸ்திரீ இரத்தினத்தை மாத்திரம் ஏன்கிரகிக்காம லிருக்கின்றனை? உன்

னுடைய அரண்மனையிலுள்ள இரத்தினம் போன்றவைகளெல்லாம் இந்த ஸ்திரீ இரத்தினத்தினாலேயே சிறப்படையத்தக்கவைகள். மூன்றுலகத்திலும் இந்த ஸ்திரீ இரத்தினம்போல் ஒரு இரத்தினமுங் கிடையாது. ஆகையால் அந்த ஸ்திரீயை அழைத்துக்கொண்டு வந்து உனது பத்தினியாக்கிக் கொள்வாயென்றனர்.

சண்டமுண்டர்களுடைய வார்த்தையைக்கேட்ட சும்பன்மலர்ந்த முகமுடையவனாய்ச் சமீபத்திலிருந்த சுக்கிரீபனைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான் :—ஓசமர்த்தனே! இப்போது இவர்களால் சொல்லப்பட்டஸ்திரீயினிடம் நீசென்று அவள் என்னிடம் வரும்வகையான விதத்தை அவளிடம் சொல்லவேண்டும். சிருங்கார ரசத்தில்வல்ல சமர்த்தர்கள் ஸ்திரீகளிடத்தில் சாமதானமாகிய இரண்டுபாயங்களைத்தான் பிரயோகஞ்செய்தல்வேண்டும். பேதோபாயமாவது தண்டோபாயமாவது பிரயோகப்படுத்தினால் ரசபங்கமுண்டாமென்று சொல்லுகின்றனர். ஆகையால்பண்டிதர்களால் கழிக்கப்பட்ட பேததண்டங்களையொழித்துச் சாமதானமென்கிற இரண்டுபாயங்களைக் கைக்கொண்டு மதுரமானபரிகாசத்தோடுங் கூடிய வார்த்தைகளைப் பிரயோகஞ் செய்தால் எந்தஸ்திரீதான் காமத்தாற் பீடிக்கப்பட்டவளாய் ஸ்வாதீனமாக மாட்டாளென்று கூறினான். சுக்கிரீவன் மிகஇனிமையாயும் யுக்தமாயுமிருக்கின்ற சும்பன் வார்த்தையைக்கேட்டு ஜகதம்பிகையினிடத்திற்சென்று மலர்ந்த திருமுகமுடையவளாய்ச் சிங்கவாகனத்தின்மே லிருக்கின்ற தேவியைக் கண்டு வணங்கிக்கூறுகின்றான் :—

ஓ அழகிற் சிறந்தவளே! மன்மதனுக்கு மேலிட்ட அழகுள்ளவனாய்த் திரிலோகங்களையும் வென்றவனாய்ச் சர்வலோகாதி பத்யனாய் விளங்கும் சும்பனென்னும் சூரனாகிய அசுரன் உன்னுடைய சவுந்தரிய விசேஷங்களைக் கேட்டுக் காமபீடிதனாய் முன்னர் உனக்கு நமஸ்காரத்தைச்சொல்லி ஏனையவற்றைப்பின்னே கூறி என்னை உன்னிடம் அவ்வார்த்தைகள் சொல்லத் தூதாக அனுப்பினான். ஆகலான் அவற்றைப் பிரீதியோடு கேட்பாயாக. என்னை யெனின், நான் சர்வலோகங்களையும் வென்று யாவருக்கும் மஹாராஜனாகவிருக்கிறேன். தேவர்களுக்குரிய யக்ஞபாகங்களை இவ்விட மிருந்தபடியே கிரகித்துக் கொள்ளுகின்றேன். சர்வசம்பத்துக்கும் இடமாயிருக்கின்ற சுவர்க்கலோகத்தை உபயோக மற்றதாகச் செய்துவிட்டேன். அப்ஸரஸ்திரீகளை யெல்லாம் கிரகித்துக் கொண்டேன்,

எந்த வுலகத்திலுமுள்ள இரத்தினங்களை யெல்லாம் நானே அனுப விக்கத்தக்கவனாக விருக்கின்றேன். அசுரர்களும் தேவர்களும் மானு டர்களும் என் சுவாதீனத்தி லிருக்கின்றனர். இத்தன்மையனாகிய என்னுடைய மனதை உனது சவுந்தரியாதி குணங்கள் என் காதின் வழியாக நுழைந்து சுவாதீனமாக்கிக்கொண்டது. அதனால் நான் உனக்கு ஊழியக்காரனாய் விட்டேனென்செய்வேன். எனக்கு நீ உத்தரவுசெய்கின்றாய். உனக்குச் சுவாதீனனான நான் அதனைச் செய் கின்றேன். ஓ மனோகரமான உருவத்தையுடையவளே! நான் உனது பணிவிடைக்காரன். காமபாணத்தினால் வருந்துகிற என்னை காப் பாய். எனக்கு நீ மகிஷியாய் இந்த மூன்றுலகத்திற்கும் நீயே அர சியாயிருந்து எல்லாப்போகங்களையும் அனுபவிக்கக்கடவாய். நான் என்னுடைய மரணபரியந்தம் உனக்கு ஊழியக்காரனாகவே யிருப்ப தன்றி வேறுவகையாக ஆவேனென் றெண்ணவேண்டாம். எனக்கோ ஒருவராலும் மரணமில்லை. நீ எப்போதும் தீர்க்க சுமங்கலியாகவே யிருக்கலாம். உனக்கெவ்விடத்தில் கிரீடித்துக் கொண்டிருக்க விருப் பமோ அவ்விடத்தில் கிரீடித்துக் கொண்டிருக்கலாம்" என்றனன்.

ஓ தேவியே! இங்ஙனங் கூறிவந்த சும்பனுடைய வார்த்தைகளை நீ பரியாலோசனை செய்து நான் அந்த அசுரனுக்கு எதனைச் சொல்ல வேண்டுமோ அதனைச் சொல்லுவாய். நான் அதனை இக்கணமே போய்ச் சொல்லுகின்றேனென்றனன்.

தேவர்களுடைய காரியசித்தியின் பொருட்டு எழுந்தருளிவந்த தேவி புன்னகைசெய்து கூறுகின்றாள் :—ஓ தூதனே! உன்னால் சொல்லப்பட்ட சும்பனையும் நிசும்பனையும் நானறிவேன். அந்த சும்பன் தேவர்களையெல்லாஞ் செயித்திருக்கிறானென்றும் சத்துருக் களையெல்லாம் நாசஞ்செய்திருக்கிறானென்றும் குணங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருக்கிறானென்றும் சகல சம்பத்துக்களையும் அனுபவிக் கிறவனென்றும் மகா தானசாலியென்றும் மன்மத உருவத்தையுடை யவனென்றும் முப்பானிரண்டு இலக்ஷணங்களோடு கூடினவனென்றும் தேவாசுர மனிதர்களால் கொல்லப்படாதவ னென்றும் நானறிந்தே அந்த மகா சூரனைப்பார்க்க வேண்டுமென்றிவ்விடம் வந்திருக்கின் றேன். இரத்தினம் எப்படிப் பொன்னினிடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட் டுப் பிரகாசிக்கின்றனதோ அப்படி நான் இந்த சும்பனால் வரிக்கப்பட்

டுத் திரிலோகத்திலும் பிரகாசிக்க நெடுந்தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கின்றேன். காந்தர்வரும் தேவரும் மாநுடரும் இந்தச் சும்பனுக்கும் பயந்து நடுங்கினவர்களாய்த் தெளிவற்றிருக்கின்றனர். இப்போதும் இந்தச் சும்பனுடைய குணாதிசயங்களைக்கேட்டு அவனைப் பார்க்க வேண்டுமென்றும் வந்திருக்கின்றேன். ஆகையால் நான் சில வார்த்தைகள் சொல்லுகின்றேன். அவைகளை நீ அந்தச் சும்பனை யாருமில்லாதவிடத்தில் வரவழைத்துச்சொல்லுவாயாக என்றுகூறுகின்றாள்:—

"மஹா பலசாலியாகவும் சுந்தரனாகவும் தாதாவாகவும் குணவானாகவும் சூரனாகவும் சகல வித்தையினும் வல்லவனாகவும் சகல தேவர்களையும் வென்றவனாகவும் சமர்த்தனாகவும் சத்துரு சம்ஹாரியாகவும் சிறந்தகுலத்திற் பிறந்தவனாகவும் சிறந்த இரத்தினங்களையெல்லாமனுபவிக்கத்தக்க ஐஸ்வர்யவந்தனாகவும் உனக்கு மேலொருகர்த்தாவையறியாத மேலான கர்த்தாவாகவும் அளவிறந்த சேனைகளையுடையவனாகவும் இருப்பவனென்று உன்னையறிந்தேன். ஓ மஹா புத்திமானே! உன்னுடைய பட்டணத்துக்கு நானே இஷ்டப்பட்டு வந்துவிட்டேன். ஆனால் விவாக விஷயத்தில் எனக்கோர் சபதமுண்டு. என்னையெனின்! என்னுடைய பலத்தன்மையினால் தோழிகளுடைய கூட்டத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது அவர்களைப் பார்த்து யுத்தஞ்செய்வதில் நான் மகா பலசாலி, எனக்கு வரனாக வரத்தக்கவன் எனக்குச்சமானமான பலமுள்ளவனாய் என்னை யுத்தத்தில் செயிப்பானாயின் அவனை நான் பர்த்தாவாகக் கொள்ளப்போகிறேனென்று சொல்லிவிட்டேன். தோழிகள் என் வார்த்தையைக்கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு இவள் ஏன் இவ்வண்ணமான சபதத்தைச் செய்தாளென்று சிரித்தனர். ஓ அசுர சிரேஷ்டனே! நீயும் மஹா பலசாலியாகையால் என்னுடைய பலா பலத்தையறிந்து உன் பலத்தினால் என்னை வெற்றிகொண்டு விவாகஞ்செய்து கொள்வாய்" என்கிற இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லுவாய் என்றனள். (சு - கூ௫௭.)

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஏதத்ததித்யநிர்த்தேஸ்யாயை நம:

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்.

தேவி மஹாத்மியம்.

வியாசர் கூறுகின்றார் :—ஓ அரசனே! இவ்வண்ணம் தேவி கூறிய வார்த்தைகளைக்கேட்ட தூதன் ஆச்சரியப்பட்டவனாய்த் தேவியைப்பார்த்துக் கூறுகின்றான் :—ஓ திரிலோகசுந்தரியே! நீ பேசுவதில் மிகவுஞ் சாமர்த்திய முடையவளென்று இப்பொழுது சொல்லி வந்த சில நியாயத்தால் தெரிந்துகொண்டேன். ஆயினும் "பேதமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்" என்பதையும் உன்பால் காணப்பெற்றேனாகையால் எனக்கு வியப்பை விளைவிக்கின்றது. இப்போது நீயென்ன சொன்னாய். "உன் பலத்தினால் என்னை வெற்றிகொண்டு விவாகஞ் செய்து கொள்வாய்" என்று சொல்லச்சொன்னாய். நீ சொல்லிய இந்தச்சொல்லால் அவன் உன்னைச் செயிப்பதற்கு முடியாதென்பதல்லவோ உன்னுடைய துணிவு. இந்திரன் முதலாயினோரை வெற்றிகொண்ட அவ்வீரனை நீ வெற்றிகொள்ள எப்படி இச்சித்தாய். யுத்தத்தில் சும்பனை ஜயிப்பவரும் உண்டோ? ஸ்திரீ ஜாதியாயிருக்கின்ற நீ யுத்த லக்ஷணத்தை யறியவல்லையோ! ஓர் கால் அறிந்தவளாயிருந்தாலும் அவனுக்கு முன் யுத்த வார்த்தையைச்சொல்லி நிற்கவல்லையோ! உன்னளவை யறியாமற் சொன்னாயல்லவா! ஒரு வார்த்தையைச் சொன்னால் யோசனையற்றுச் சொல்லலாமா! "யாகாவாராயினும் நாகாக்க, காவாக்காற் சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப்பட்டு" என்னும் நீதி வாக்கியத்தைக் கேட்டதில்லையா! தனது பலத்தையும் எதிரியினுடைய பலத்தையும் அறிந்தல்லவோ வீரம் பேசவேண்டும். அவனை நீ ஏனையோரைப்போல் இலேசாக நினைக்கவேண்டாம். அவன் உன்னுடைய ரூபலாவண்ணியங்களைக் கேட்டு காம வெறிகொண்டு யுத்தத்தைமறந் துன்னைப் பிரார்த்தனை செய்வதற்காளாயினனேயன்றி யுத்தமுகத்தால் அடையவெண்ணுவனாயின் நீ எவ்வளவு. அவனது சமயத்தை எண்ணிப்பார்த்து விளையாட்டு வார்த்தையைவிட்டு அவனிஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வாய். நீ மூர்க்க சுபாவத்தை விட்டு எனது வார்த்தையை நன்கு மதித்து சும்பனையாவது

நிசும்பனையாவது அடைவாயாக. நானுனக் கிதத்தைக் கூறுகின்றேன். அஃதாவது சகலப் பிராணிகளாலும் எப்போதும் எவ்வாற்ருனும் சிருங்காரரசமே சந்தோஷத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது. அதனல் புத்திமான்களும் சிருங்கார ரசத்தையே உத்தமமாகக் கொண்டு புதிது புதிதா யனுபவிக்கின்றனர். ஓ சிருங்காரரச முடையாளே! நான் சொல்லியவாறு நீ இணங்கி வராவிடில் எங்களரசன் கோபித்து வேறு தூதர்களை விடுத்து உன்னைப் பலாத்காரமாய்க் கூந்தலைப் பிடித்திழுத்து வரும்படிச் செய்வான். ஓ ஏலவார் குழலி! அக்கொடியராகிய தூதரும் அப்படியே செய்வர். ஓ மயில் போன்றவளே! நீ சாகசஞ் செய்வதை விட்டு நாணத்தைக் கொள்ளவேண்டியவளாக விருக்க நாணத்தைவிட்டு சாகசத்தைச் செய்கின்றனையே இது பெண்தன்மையாமோ. இனி யேனும் நாணத்தைக் கைக்கொண்டு எங்களரசனருகில் வருவாய். நீ கௌரவமாய் வாழ்வதற்குரியவள். உனக்கு அம்புகளைக்கொண்டு செய்யும் யுத்தமெங்கே? கேளிவிலாசமாய்ச் சுகித்திருக்கும் சுகமெங்கே? இச்சாரா சாரங்களை விசாரித்து நான் முன் சொல்லியவண்ணஞ் செய்வாயாக என்றனன்.

இவ்வாறு கூறிய வசனங்களைத் தேவிகேட்டுக் கூறுகின்ருள்:— ஓ மூடனே! நீ பேசுவதில் மிக்க நிபுணனென் றறிகின்றேன். சும்ப நிசும்பர்கள் மிக்க பலவான்களென்பதை நானே யறிவேன். அறிந்தேனுயினும் முன் என்னுல் எது பிரதிக்ஞை செய்யப்பட்டதோ அது இப்போது இங்ஙனம் வேறுபடுமா? ஆகலின் நீ விரைவாக அசுரர்பாற் சென்று நான் சொல்வது போற்சொல்வாய். எவ்வளவு பலவானென்று தெரிந்தபோதிலு மென்னிடத்தில் யுத்தஞ்செய்து வெற்றிக்கொள்ளாதவனையும், அழகினுல் மாத்திரம் என்னை வெல்ல நினைக்கின்றவனையும் நான் பர்த்தாவாகக் கொள்வதில்லையென்றும், என்னை யுத்தமுகத்தில் வெற்றி கொள்ளத்தக்க வன்மையாளன் எவனே அவனே எண்ணியவாறு என்னைப்பாணிக்கிரகணஞ் செய்துக்கொள்ள வல்லவனுவனென்றும், யானே ஒருவனுல் பாணிக்கிரகணமாவதற்கு விருப்பங்கொண்டு வந்தவளல்லள் எதிர்ப்போரது பிராணனைக் கிரகணம் பண்ணுவதற்கே விருப்பங்கொண்டு வந்தவளென்றும், ஆகலின் நீ சக்தி யுள்ளவனுயின் என்னேடு போர்செய்ய வரலாமென்றும், என்னுடைய சூலத்திற்குப் பயங்கொள்வையாகில் சீக்கிரத்திலிருந்த விடந்தெரியாமல் பாதாளம்போய்ச் சேர்ந்து வாழலாமென்றும், அடா!

உனக்குப் பிராணனிடத்தில் விருப்பமுளதாயின் சுவர்க்கத்தையும் பூமியையும் விட்டோடிப் போகலாமென்றும் அஞ்சாமற் சொல்வாய். அவன் நீ சொல்லியவற்றைக்கேட்டு எது செய்தால் உசிதமென்று தோன்றுகிறதோ அதனைச் செய்வானாக. ஓ தருமந்தெரிந்ததூதனே! இத்தன்மையான விவகாரத்தில் தூதாக வருகின்றவனது தருமம் சத்துருவினிடத்திலும், தனது அரசனிடத்திலும் வாய்மைக்கு விரோதமாக ஒன்றுஞ்சொல்லக் கூடாதன்றோ. அதனை எண்ணி நீ சீக்கிரமாய்ச் சொல்வாயாக என்றனள்.

அவன் இவள் சொல்லியவெல்லாம் நீதியையும் தனது பலத்தையும் கால ஏதுவையுங் காட்டுங் கம்பீர முடையனவென் றுச்சரிய மடைந்து அசுரனிடஞ்சென்று அடிபணிந்து கைகூப்பி நின்று வணக்கத்துடனும் விநயத்துடனும் அசுரனுக்குப் பிரியமுண்டாகும் வண்ணம் நீதியுடன் சொல்லத்தொடங்கினன் :—

ஓ அசுரேந்திரனே! உண்மையாயும் பிரியமாயுமுள்ள வசனத்தையே கூறவேண்டும். அவ்வண்ணங் கூறுவோர் அருமையன்றோ. உண்மைக்கும் பிரியத்துக்கும் மாறாகப்பேசுவதற்கு என்மனம் மிகவும் வருந்துகின்றது. ஏனெனின் உண்மையைக் கூறினல் பிரியத்துக்கு விரோதமாயும் பிரியத்தைப்பாராட்டினல் உண்மைக்கு விரோதமாகவும் இருக்கின்றதனலென்க. கேட்போர் அறிவின் வசப்பட்டிருப்பராயின் ஒரு தீங்கும் உண்டாகாது; ஆகவே நான் கூறுவதையறிவுடன் கேட்பாயாக. இப்போது யுத்தத்துக்கு வந்திருப்பவள் உன்னிடம் வரத்தக்கவள் தானே! அவள் போர்செய்யுந் திறமற்றவளோ! அவள் செய்யும் சாகசக்கியங்களை என்னலறிய முடியவில்லை. அவள் யாருக்குப் பத்தினியோ அதனையுங்கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. யுத்தத்தில் மிகவும் அகங்காரங் கொண்டிறுமாந்து கொடுமையாய்ப் பேசுவதைமாத்திரம் அறியவல்லனயினேன். அதனைக் கூறுகின்றேன். அவளென்னைப்பார்த்து, "ஓ தூதனே! யான் பாலியத்தில் தோழிகளுடன் கூடி விளையாடிக் கொண்டிருக்குங் காலத்தில் என்னை யுத்தத்தில் ஜயித்து எனது கர்வத்தை யடக்குபவன் எவனோ, அவனை நான் வரனகவரித்துக் கொள்வேனென்று பிரதிக்ஞை செய்திருக்கின்றேன். அதனை இப்போது மாற்றுவனே? அந்தப்பிரதிஜ்ஞை பொய்த்துப்போகாவண்ணம் இந்தச் சும்பன் என்னிடத்தில் போர்செய்து

வெற்றிகொண்டு, பின் தானெண்ணியவாறு என்னையாள விரும்புவா னாயின் யான் தடை சொல்லேன்" என்றாள்.

ஐயா! இனி இவ்வார்த்தைகளால் என்னவறிய வேண்டுமோ அதனையறிந்து எதனைச் செய்ய வேண்டுமோ அதனைச் செய்வாயாக. அவளோ யுத்தத்துக்குத் தயாராய்ச் சர்வாயுதபாணியாய்ச் சிங்கம் போல் இன்னமும் யாவர் வருவார்களென்று எதிர்பார்த்திருக்கின் றாள். அவளுக்குக்கொஞ்சமும் யுத்தத்தில் பயமில்லை. இனி நீ எதனை விதிக்கின்றனையோ அதனைச் செய்கின்றேனென்றனன்.

அவைகளைக்கேட்ட சும்பன் அருகிலிருந்த தம்பியைப்பார்த்துக் கூறுகின்றான்:—ஓ தம்பி! நீ மிக்க புத்திசாலியல்லவா! இப்போது யாம் யாது செய்பலாம். யுத்தத்துக்குக் கூப்பிடும் ஸ்திரீயோ ஒருத்தி ஆகையால் நானாவது போகிறேன் அல்லது நீயாவதுபோ எது உசித மோ அதனை இப்போது செய்வாயென்றனன். அவன் ஓ அண்ணா! அவளிடத்தில் நீயும் போகக்கூடாது நானும் போகக்கூடாது தூம்பர லோசன னென்பவனை அனுப்புவோம். அவன் அவளைச்செயித்து அழைத்துக்கொண்டு வருவான். அவன் அழைத்து வரும்படியான பலமுள்ளவனென்று சொல்லினன். சும்பன் அதற்கிசைந்தவனாய்த் தூம்பிரனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றான்:—

நீ சீக்கிரமாய்ச் சேனைகளுடன்சென்று மதமயக்கத்தால் கர்வங் கொண்டிருக்கும் அவளையும் அடக்கி அவளுக்குத் துணையாகத் தேவ ராயினும் அசுரராயினும் வேறெத்தகையராயினும், வருவராயின் அவர்களையும் அவளுடனிருக்கின்ற காளியையும் கொன்று வருவாய். ஓ தூம்பரனே! நீ யுத்தஞ்செய்யும்போது நான் விரும்பியுள்ள ஸ்திரீ மிருதுவான சரீரமுடையவளாதலால் அவள் பேரில் கொடுமையான பாணங்களை விடாமல் ஏனையோர்கள்மேல் கொடூரமான பாணங்களை விட்டு அவருயிர்களை வாங்கி விடுவாய். அந்த ஸ்திரீயை மாத்திரம் வதை செய்யாமலும் வாதை செய்யாமலும் அழைத்துக்கொண்டு வருவாய் என்றனன்.

இங்ஙனம் சும்பனாலேவப்பட்ட தூம்பரலோசனன் உடனே அறுபதினாயிரம் அசுரவீரர்களுடன் யுத்தஞ்செய்யப் புறப்பட்டு அழகிய உத்யான வனத்தின்கண் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்குந் தேவியைக்கண்டு அருகிற்சென்று யுக்தியுக்தமாயும் ரசமுடையதாயு

முள்ள வசனங்களைக் கூறுகின்றான்:—ஓ தேவி! நான் சொல்வதைச் சாவதானமாய்க் கேட்பாயாக. எங்களரசனாகிய சும்பனுன்னைக்கண்டு மோகங்கொண்டு அதனால் மிக்க துன்பமுற்று ரசபங்கம்வாராம லுன்னுடன்கூடிக் களிக்கும் வண்ணம் ஓர் தூதனிடம் தனது சமாசாரஞ் சொல்லி யுன்னிடமனுப்ப அதற்கு நீ இணங்காமல் கூறிய வசனமானது விபரீதமாயிற்று. என்னை யெனின்! நீசொல்லிய வசனங்களிலுள்ள சூக்ஷ்மார்த்தத்தை அறியாமல் அரசனிடஞ் சொல்லவே அவன் காமமயக்கங்கொண்டு மிகவும் அல்லற்படுகின்றான். நீ யுத்தம் என்று கூறியதன்பொருள் நானறிவேன். யுத்தம் இரதியாலும் உற்சாகத்தாலும் பாத்திரத்துக்குத் தகுந்தபடி நிகழ்வதாகும். இதில் இரதியால் நிகழும் யுத்தம் பெண்ணாகிய வுன்னிடமும் உற்சாகத்தானிகழும் யுத்தம் பகைவர்களிடமுமாம். முதற்கூறியது சுகத்தையும் பின்னர் கூறியது துக்கத்தையும் விளைவிப்பதாகும். ஓ பெண்மணியே! யான் உனது கருத்தை நன்றாயறிவேன். நீ இரதி யுத்தத்தை விரும்பியே அவ்வாறு தூதனிடங்கூறி விடுத்தனை. இதனை நான் அரசனிடங்கூறவே அவன் என்னை உனதிடம் தூதாகவனுப்பினான். யான் அளவிறந்த சைனியங்களுடன் உன்னிடம் வந்தேன். நீ மிகவும் புத்திமதியாதலால் யான் கூறுஞ் சாரமாகிய வசனத்தைக் கேட்டுக் கொண்டு திரிலோகத்துக் கீசனும் தேவர்களது கர்வத்தை யடக்கினவனுமாகிய சும்பனை யடைவாயாக. அடைவையாயின் நீயே மகிஷியாயிருந்து நல்ல போகங்களை யனுபவிப்பாய். பெருந்தோளனாகிய அவன் காமலீலைகளில் பலவானாயுள்ளவன். அதனாலேயே உன்னைச் செயிப்பான். அவனிடம் நீ காமத்துக்குரிய பற்பல சேஷ்டைகளைச் செய்வாய். அவனுமவ்வாறே செய்வான். அங்ஙனமான இரதி யுத்தத்திற்கு இக்காளி சாக்ஷியாயிருக்கட்டும். இவ்வாறு நடக்கும் யுத்த யோகத்தில் எனதரசன் உன்னைச் செயித்தவனாக, நீ சிரமமடைந்து படுக்கையிலுறங்கும்படியாவாய். ஆதலின் நீ எனது வார்த்தையை யுக்தமாகவெண்ணி மிகவுந் துக்கித்துக்கொண்டிருக்கும் எங்களரசனை களிக்கச்செய்வாயாக என்றனன். (சு - கூ0உ.)

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஏகா நந்த ஙிதா க்ருத்யை நம:

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்.

* காளிகயா ஸஹ தூம்பரலோசனயுத்தம்.

வியாசர் கூறுகின்றார் :—ஓ அரசனே! இவ்வாறு தூம்பர லோசனன் கூறிப் பேசாமனின்றான். அவனைக் காளிகாதேவிபார்த்து நகைத்துக் கூறுகிறாள் :—ஓ சிறிதுந் தெளிவில்லாதமூடனே! நீ சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம் 'கூத்தில் முன்னே வருகிற விகடக்கூத்தாடி சொல்வதுபோ லிருக்கின்றது. அவனுக்கும் உனக்கும் வேற்றுமை யில்லை. நீ மனதில் பல வீணான எண்ணங்களை யெண்ணுகின்றவனாயும் பலவானாயும் சேனைகளைப் படைத்தவனாயுமிருக்கிற துராத்மாவால் அனுப்பப்பட்டவனாயு மிருக்கின்றாய். ஓ மூடபுத்தியுள்ளவனே! இப்பொழுது யுத்தஞ்செய்தால் செய்க, இல்லாவிடில் ஓடிப்போவாய். வீணான வார்த்தைகளைப் பேசற்க. அச்சும்பனையும் நிசும்பனையும் அவர்களைப்போன்ற பலரையும் உன்னைப்போன்ற பலரையும் இத்தேவியானவள் கொன்று தன்னிடம்போய்ச் சேரப்போகின்றாள். மந்த புத்தியுள்ள சும்பனுடைய தன்மை எங்கே? பிரபஞ்ச மோகமற்ற தேவினுடைய தன்மையெங்கே? இவ்விருவர்க்கும் விவாகமென்று சொல்லுகின்ற வசனம் யுக்தயாகுமா? அயுக்தமான வார்த்தையைச் சொல்லற்க. பெண்சிங்கமானது அதிக காமமுள்ளதாயிருந்தாலும் ஓர் குள்ளநரியைத் தனக்குக்கணவனாகக் கொள்ளுமா? அது போலவே பெண் யானையானது ஒரு கழுதையைக் கணவனாகக் கொள்ளுமா? காமதேனுவானது காட்டுப்பசு மிருகத்தை விரும்புமா? அந்தச் சும்ப நிசும்பர்களிடத்தில் நான் சொல்லிவந்த இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லுவாய். இல்லாவிடில் பாதாளத்தைப்பார்த்து ஓடுவாயென்றாள். இவ்வுதாசீனமான வார்த்தைகளைத் தூம்பரலோசனன் கேட்டுக் கண் சிவந்து உக்கிரமான கோபத்தோடும் காளிகாதேவியைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான் :—ஓ விகாரமான வுருவத்தையுடையவளே! உன்னுடைய சரீர விகாரத்தை மறந்து என்னைப் பார்த்து கூத்தாடியைப்போல் பேசுகின்றனை. ஓ கூத்தாடியென்று என்னை யழைக்கின்றாய்? என்னால் சொல்லப்பட்ட சும்ப

* காளிகாதேவியோடு தூம்பரலோசனன் யுத்தம்.

னுக்கு நீ சொல்லிவந்த வுவமானங்களெல்லாம் மிகவும் நன்றாயிருந்தன. ஆஹா ! இப்பொழுதுன்னையும் இச்சிங்க வாகனத்தையுங் கொன்று பின்னர் இந்த ஸ்திரீயைப்பிடித்துக் கொண்டுபோய் எனதாசனிடம் நிறுத்துவேன். அது இரசமானதல்லவே யென்று பயப்படுகிறேன். இரசபங்க முண்டாகக் கூடாதென்கிற ஞாபகத்தை எண்ணுதொழிவேனுயின் கலகப் பிரியையான உன்னை இந்த வாளால் வெட்டி விடுவேன். ஓ மந்தமதியுள்ள காளீ ! எதற்காக உன்னை நீயே புகழ்ந்து பேசுகிருய். இது வில்லாளிகளின் தன்மையல்ல. உனக்கு ஏதேனும் யுத்தமென்பது தெரிந்திருக்குமாயின் உன் சத்திக்குத் தக்கபடி பாணங்களை விடுவாய். என்னுல் நீ இயமனுடைய சபையைப் போய்ச் சேரப்போகின்ருய் என்றனன். காளி அந்த க்ஷணமே வில்லை வளைத்துக் குணத்தொனி செய்து பாணவருஷங்களைப் பொழிந்தாள். ஆகாயவாசிகளாயிருந்த தேவரெல்லாம் காளிகாதேவியைப் பார்த்துத் தோத்திரஞ்செய்து உனக்கு ஜயமுண்டாகக் கடவதென்று வாழ்த்தினர். இருவரும் பாணம், கத்தி, கதை, உலக்கைமுதலான பலவற்றை மாறி மாறி விட்டு யாவர்க்கும் பயத்தை விளைவித்தனர். காளிகாதேவி தூம்பரனுடைய தேரிற்பூட்டி யிருக்கின்ற கழுதைகளை மோதியடித்து தேரையுமொடித்து அட்டகாசஞ்செய்தனள். அந்தத் தூம்பரன் வேறொரு தேர்மேலேறி அதிக கோபங்கொண்டு காளிகாதேவியின்மேல் பாணங்கள் விட்டனன் அவள் அவைகளைத்தடுத்து அவன்மேல் பாணங்களை விட்டு அப்பாணங்களாலேயே அவனுடைய சேனைகளெல்லாம் அடிபட்டோடும் வகைபைத்தேடி வேறு சில பாணங்களைவிட்டு அவனுடைய தேரை முன்போலழித்து வில்லையும் ஒடித்து விட்டுத் தேவர்கள் மகிழும்வண்ணஞ் சங்கத்துவனி செய்தனள். அதுகேட்ட தூம்பரன் நாணமுற்றுப் பரிகமென்னும் ஆயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு ஓ காளிகா ! இதோ உன்னைக் கொன்று விட்டேனென்று சொல்லி ஓ பூனைக்கண்ணியே ! என்று பரிகாசஞ் செய்து எறிந்தான். அதுகண்ட காளிகாதேவி ! ஓர் ஹுங்காரஞ் செய்தனள். அந்தவளவில் அவன் பஸ்பமாய்ப்போயினுன். அதுகண்ட சேனைகளெல்லாம்பயந்தோடி நெடுந்தூரஞ்சென்று ஓஅண்ணு! அண்ணு !! என்று கதறிக் கதறிக் கூவிச்சென்றன. தேவர்களெல்லாம் புஷ்பமாரி பொழிந்தனர். யுத்தகளமானது யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் கழுதைகளாலும் நிறையப்பெற்றுப் போர்க்குப்

பயங்கரத்தையும் கழுகு காக்கை நரிகள் முதலியனவற்றிற்குச் சந் தோஷத்தையும் விளைவித்தது. காளிகாதேவி யுத்தகளத்தைவிட்டு அப்புறம்போய் நின்று சங்கநாதஞ்செய்தனள். அந்த வொலியைக் கேட்ட சும்பன் வெளியேவந்து, கைகளற்றும் கால்களற்றும் அடிபட் டும் உதைபட்டும் பெருங்கூச்சலிட்டு ஓடிவருகின்ற சேனைகளைக்கண்டு, தூம்பரலோசனனெங்கே? எங்குப்போயினான்? அவனிருக்க நீங்க ளெப்படித் தோல்வி யடைந்தீர்கள்? நம்முடைய சேனைகளெல்லாம் எங்கே? ஸ்திரீயை ஏன் கொண்டுவரவில்லை? என்ன செய்தி சொல் லுங்கள்? சங்கநாதங் கேட்கப்படுகின்றதே அது யாரால் செய்யப் படுகிறதென்று கேட்கத் தூதர்கள் கூறுகின்றனர்:—

ஐயா பிரபுவே! கேளும். தூம்பரலோசனனு? யுத்தகளத்திற்குத் தூமமாய்விட்டான். எங்களுக்குத் தோல்வியா? அத்தோல்வி வந்தபடி யினாலன்றோ நீர் எங்களால் சங்கதியறியலாயிற்று. நம்முடைய சேனைகளா? அவ்வுலகிலன்றோ போயின. ஸ்திரீயை ஏன் கொண்டு வரவில்லையா? நீர் மாளுவதற்காயின் கொண்டு வருகின்றோம். சங்கநாதஞ்செய்வதா? யாவரையுங் கொள்ளை கொள்வதற்கு வந்திருக் கும் காளிகாதேவியாகும். ஓ மஹாராஜாவே! சங்கநாதத்தைக் கேட் டீரா? இன்னந்துவனியடங்க வில்லையே. அந்தத் துவனியானது தேவர்களுக்கு மேன்மேல் சந்தோஷத்தை விளைவிக்கின்றது. தான வர்களாகிய நமக்குப் பயத்தை விளைவிக்கின்றது. அந்தக்காளியினால் யானை முதலிய படைகள்மாண்ட கோலாகலத்தையும் அவளது ஒரு ஹுங்காரத்தால் தூம்பரலோசனன் போன போக்கையு நாங்கள் ஆலோசித்துப்பார்த்தே நமக்குச் செயமுண்டாகா தென்று நிச்சயித் துக்கொண்டோம். நீரும் ஆலோசனையிற் சிறந்த மந்திரிகளோடு ஆலோசனை செய்து யுக்தமானவற்றைச் செய்யும். சேனைகளைத் துணையாகக்கொண்டு வராது தான் தனியாகவே வந்து உம்முடைய யுத்தத்தை விரும்பியிருக்கின்றாளே அந்தஸ்திரீ. இதுவென்ன ஆச் சரியம்! அவளுக்குப் பயமுண்டோவென்றால் ஒரு சிறிது மில்லையே! அவள் சிங்கத்தின் மேலேறிக்கொண்டு மதச்செருக்குடையவளா யிருமாந்திருக்கின்றனளே. இது என்ன ஆச்சரியம்! நீர் சீக்கிரத்தில் மந்திராலோசனை செய்து சந்தியையாவது சண்டையையாவது இந் தஸ்தானத்தை விட்டு ஓடிப்போவதையாவது எண்ணித் துணியும். அவள் தனியே யிருப்பதால் பலமில்லை என்றெண்ண வந்தாலும்

தேவர்களெல்லாம் பின்பக்கத்தேயிருந்து பலஞ்செய்கின்றவர்களாக விருக்கின்றார்கள். அவள் சமீபத்தில் ஹரிஹராதிகள் நீங்காதிருக்கின்றனர். திக்பாலகரும் ஏனைய கின்னரகிம்புருட இராக்ஷஸ காந்திருவர்களும் இவ்வுலகிலுள்ள மாநுடர்களும் அவளுடைய பக்ஷமாகவேயிருக்கின்றனர். ஆகலான் அவள் பலமில்லாதவளென்று எண்ணுவதற் கிடமேயில்லை. ஆனல் அந்தத்தேவி இவர்களை யெல்லாம் தனக்குப் பலமாக வெண்ணி யிருக்கின்றாளோ வென்றால் இல்லை. அன்றி இந்த யுத்தமென்கிற காரியத்தை ஒரு காரியமாக வெண்ணி யிருக்கின்றனளோ வென்றால் அதுவுமில்லை. ஏனெனில் அவளொருத்தியே தாவர சங்கம வுருவமாயுள்ள எல்லாப் பிரபஞ்சத்தையும் நாசஞ் செய்யவல்ல சாமார்த்தியத்தைப் படைத்தவளாகக் காணப்படுகின்றாள். அத்தன்மையான அவள் இந்தத்தானவர்களை யெல்லாம் நாசஞ்செய்யச் சாமர்த்தையா யிருக்கின்றாளென்று நாங்கள் சொல்லவும் வேண்டுமா? இவைகளை யெல்லாம் நீர் ஆலோசனை செய்து எதனைச் செய்யவேண்டுமோ அதனைச்செய்யும். ஏனெனின்! "எண்ணித்துணிக துணிந்தபின் எண்ணுவமென்ப திழுக்கு" என்றதை எண்ணிப்பாரும். நாங்கள் பிரபுவாகிய உம்முடைய க்ஷேமத்தை அனவரதமும் எண்ணுகின்ற அடிமைகளாதலால் இதமான வார்த்தைகளையும் உண்மையான செய்திகளையும் எடுத்துச்சொல்ல வேண்டியது அவசியம் என்று கூறினர்.

இவர்கள் வார்த்தையைக்கேட்ட சும்பன் ஒன்றுஞ்சொல்லாது தனியிடத்துக்குச்சென்று தனது தம்பியாகிய நிசும்பனையழைத்துக் கூறுகின்றான்:—ஓ சகோதரனே! காளிகாதேவியினால் நமது வெள்ளமான சேனைகளோடு தூம்பரலோசனன் இறந்துபட்டான். இறந்துபோன சேனைகள்போக எஞ்சிநின்ற சேனைகளும் அவளால் அடிக்கப்பட்டு ஓடிவந்துவிட்டன. அந்தக் காளிகாதேவிக்குத் தலைவியான ஸ்திரீயோ வெற்றிச்சங்கமெடுத்து ஊதுகின்றாள். இதுவென்ன காலம். சும்பனென்கிற நாமத்தை இதற்குத்தான் படைத்தேனே! நன்று! நன்று!! அந்தோ! காலவேற்றுமையினுடைய தருமத்தை ஞானிகளுமறியார். திரணம் வச்சிராயுதமாகிறது. வச்சிராயுதமும் திரணமாகிறது. பலவான் துர்ப்பலனாகிறான். துர்ப்பலன் பலவானாகிறான். ஓ புத்திமானே! எனக்கோ இப்பொழுது இது செய்யத் தக்கதென்று தோன்றவில்லை. உன்னைக் கேட்கின்றேன். இதற்குமேல்

என்னசெய்யலாம்? அந்த ஸ்திரீ என்னால் அனுபவிக்கப்படுபவ ளாகத் தெரியவில்லை. இது நிச்சயம். ஆகையினால் நாம் ஓடிப்போகி றது யுக்தமா? போர் செய்வது யுக்தமா? விரைவாய்ச்சொல்வாய். நீ சிறியவனாக விருந்தாலும் இந்தச்சங்கடத்தில் உன்னைப் பெரியவனாக நினைக்கின்றேனென்றான். நிசும்பன் கூறுகின்றான்:—ஓ அண்ணாவே! ஓடிப்போவதும், யுக்தமல்ல துன்பமாகிய சங்கடத்தை நினைத்து நா மதற்குள்ளாவதும் யுக்தமல்ல. அவளோடு நாம் யுத்தஞ் செய்வதே நல்லது. நான் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்துக்குப் போகி றேன். உன்னால் கொல்ல முடியாதென்றெண்ணத் தக்கவளாயிருக் கின்ற அந்த ஸ்திரீயை நான் கொன்றுவிட்டு உன்னிடத்தில் அதி சீக்கிரத்தில் வந்துவிடுகிறேன். ஒரு சமயம் தெய்வகதியாய் நான் அவளால் இறந்து விடுவேனானால் பின்னர் நீ நன்றாயாலோசித்து அந்தக் காரியத்தையும் செய்வாயென்றனன். சும்பன் தம்பியினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுக் கூறுகின்றான்:—

ஓ தம்பீ! நீ போகவேண்டாம். சண்டமுண்டர்களைச் சேனைக ளோடு கூட்டி யனுப்புவோம். அந்த ஜண்டிக்கு இந்தச் சண்டமுண் டர்களே சரியானவர்கள். முயலைப்பிடிப்பதற்கு யானையை அனுப்பு வது யுக்தமாமோ? ஆகையால் அந்த ஸ்திரீயைக்கொல்வதற்கு அவர் களே போதுமான சமர்த்தர்கள் என்றனன். இவ்வாறு சும்பன் தம் பிக்குச்சொல்லி அவனைத்தடுத்து சண்டமுண்டர்களை யழைத்துக் கூறுகின்றான்:—ஓ சண்டமுண்டர்களே! நீங்கள் சேனைகளோடு அந்த ஸ்திரீயினிடத்தில் சண்டைக்குப்போய்ச் சிறிதும் வெட்கமில் லாமல் மத மேற்கொண்டிருக்கின்ற காளிகாதேவியைப் பிடித்துக் கொண்டு அவள் ஓடிப்போகத் தொடங்கினாலும் விடாமல் யுத்த முகத்தில் கொன்றுவிடுவீர்களாயின் பெரிய காரியமுடிந்தது. அதன் பின் சிங்கவாகனரூடையாயிருக்கின்ற அந்த ஸ்திரீயைப் பிடித்திழுங் கள். இழுத்தும் வராமற் போவாளானால் தீக்ஷண்யமான பாணங்க ளால் அவளையுங்கொன்றுவிட்டு இருவரும் விரைவாய் வந்து சேருங் கள் என்று கட்டளையிட்டனன். (சு - கூo.)

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஏவ மித்யா கமா போத்யாயை நம:

இருபத்தாறம் அத்தியாயம்.

* தேவ்யாசஹ சண்டமுண்டயுத்தம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! மஹாசூரனாகிய சும்பனால் ஆஜ்ஞாபிக்கப்பட்டவர்களா யிருந்த சண்ட முண்டர்கள் எண்ணிறந்த சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தபூமிக்குப்போய்த் தேவியைப்பார்த்துக் கூறுகின்றனர்:—இளம்பருவத்தோடு கூடியிருக்கின்ற ஓ பெண்ணே! உன்னைப் பார்க்கின்றபொழுது எங்கட்கு மிகவும் இரக்கமாக விருக்கின்றது. தேவகாதகனான சும்பனையும் தேவேந்திரனை வென்றவனான நிசும்பனையும் ஏன் அறிந்துகொள்ளாம லிருக்கின்றாய்? நீ உன்னிலும் ஒரு சிறிய பெண்ணையும் அற்பமாயிருக்கின்ற ஒரு சிங்கத்தையும் துணையாகக் கொண்டிருக்கின்றாய். இதனால் நீ மிகவுந் துர்ப்பலை என்று தெரியவருகின்றது. ஓ புத்தியில்லாதவளே! இவ்வளவு துர்ப்பலையாயிருக்கின்ற நீ சர்வபலத்தோடுங் கூடியிருக்கின்ற சும்பநிசும்பர்களை எவ்வண்ணம் வென்று விடலாமென்று எண்ணினாய்? உனக்குப் புத்திசொல்லப் புருஷனாவது உனக்குத் தோழியா யிருக்கத்தக்க ஒரு ஸ்திரீயாவது இல்லையா? தேவர்கள் இந்தக்காரியத்தில் உன்னைத் தூண்டினார்களே நீ நாசமடைவதற்கா? அந்தோ! இப்படியுந் தூண்டுவாருண்டோ? அவர்கள் தூண்டினாலும் நீ எதிரிகளுடைய பலாபலங்களை நன்றாயறிந்தல்லவோ யுத்தத்துக்கு வெளிவர வேண்டும். நீ பதினெட்டுக் கைகளைப் படைத்திருக்கின்றனையே அதுவோ இந்தக்கர்வத்தை உனக்குக்கொடுத்தது. இது வீணானகர்வம். தேவர்களை யெல்லாம் செயித்த அந்தச் சும்பனுடைய எதிரில் அநேகமாய் நீண்டிருக்கிற உனது கைகளால் என்ன பிரயோசனம்? கைகளில் தாங்கி யிருக்கின்றனவாகிய ஆயுதங்களாற்றான் என்ன பிரயோசனம்? ஐராவதத்தினது துதிக்கையை அறுத்தவனாயும் தவத்திற்சிறந்த தேவர்களைச் செயித்தவனாயு மிருக்கின்ற சும்பனுடைய அபேக்ஷையை நீ பூர்த்திசெய்து விடுவாய். அவன் உன்னை அபேக்ஷித்தது உன்னுடைய நல்லகாலமென் றெண்ணுவாய். அவன்

* தேவியோடு சண்ட முண்டர்கள் யுத்தம்.

உன்னை யபேக்ஷிக்காமல் போரை யபேக்ஷித் திருப்பானானால் நீ அவனுக்கு மசகமல்லவோ? ஓ மனோகரமான ஸ்திரீயே! விசாலாக்ஷியே! வீணுக்கு என் கர்வப்படுகிறாய். பிரியத்தை விளைவிப்பதாயும் நன்மையை யுண்டுபண்ணுவதாயும் இப்பொழுதே சுகத்தைக் கொடுக்கிறதாயும் இருக்கின்ற எங்கள் வார்த்தையைக் கேட்பாய். சுகத்தை நாசஞ் செய்கிறதாயும் துக்கத்தை விளைவிக்கின்றதாயு மிருக்கின்ற காரியங்களெல்லாம் அறிவுடையாரால் தூரத்தே விலக்கத்தக்கவை. சுகத்தைக்கொடுக்கிற காரியங்களே சாஸ்திரமறிந்த பெரியோரால் அனுசரிக்கத்தக்கவை.

குயில்போலும் இன்னிசை யுடையாளே! நீ சமர்த்தையாகவுங் காண்கின்றாய். ஆகலான் நாங்கள் சொல்வதைக் கேட்பாயாக. சும்பனென்பவன் தேவர்களை நாசஞ் செய்வதனால் அதிகமான விருத்தி யடைந்து சுகமுற் றிருக்கிறானென்பது பிரத்தியக்ஷம். அவன் பலமுடையவனென்பதற்கு வேறு சாக்ஷிவேண்டுமா? நீ எண்ணிப்பார். ஒருவன் பிரத்தியக்ஷமான காரியத்தைவிட்டுச் சந்தேகமான காரியத்தில் பிரவேசிப்பானா! தெளிவுள்ளவன் சந்தேகமான காரியத்தில் ஒருநாளும் பிரவேசிக்கமாட்டான். சும்பன் தேவர்களால் செயிக்க முடியாத வலுத்த சத்துருவாயிருப்பதால் உன்னை அவனைச் செயிப்பதற்குத் தூண்டினார்கள். இது ஆண்தன்மையாகுமா? போருக்கு ஆண்மகன் வந்தால் போரை விரும்பலாம். பெண்பால் வந்தால் சுத்தவீரனாயினும் வீரப்போரை விரும்புவனா? காமப்போரையே விரும்புவான். இந்த வஞ்சத்தை எண்ணியே தேவர்கள் உனக்கு இதமான வார்த்தைகளைச்சொல்லி இந்தக்காரியத்தில் உன்னைத்தூண்டி விட்டார்கள். அந்த வுண்மையை நீ அறியாது அவர்களுடைய வஞ்சனைச்செயலுக் குட்பட்டனை! உன்னால் போர்செய்ய முடியுமா? உன்னை வருத்தப் படுத்துவதற்காகவும் தங்கள் காரியத்தைச் சுகப்படுத்திக் கொள்ளுவதற்காகவும் இந்த வஞ்சனையைச் செய்தனர்.

உலகில் காரியமித்திரனென்றும் தருமமித்திரனென்றும் இருவகையர். இவருள் காரியசித்தி வேண்டியவர் காரியமித்திரனை விட்டுத் தருமமித்திரனைக் கொள்ளல் வேண்டும். தேவர்கள் தங்கள் காரியத்தை எண்ணுகிறவர்களாதலால் அவர்கள் காரியமித்திரர்கள். நாங்கள் உன்னுடைய காரியத்தை யுத்தேசித்து இவ்வளவுஞ் சொல்லுகின்றோமாகையால் தருமமித்திரர்கள். எங்கள் சொல்லை உறுதியாக

நம்பு. தேவர்களுக்கெல்லாம் பெரிய தேவனுயும் எல்லாவுலகங்களுக்கும் பெரிய பிரபுவாயும் எங்கும் ஜயம் படைத்துள்ள சதுரனுயும் சூரனுயும் சுந்தரனுயும் காமசாஸ்திரத்தில் சாதுர்யனுயுமிருக்கிற சும்பனென்னும் மஹா வீராதி வீரனை நீ வரனுகக் கொள்வாய். அங்ஙனங் கொள்வையேயாயின் அவனுடைய ஆஜ்ஞையால் சகலலோக சாம்பிராஜ்யமும் உன்னுடையதாகும். உனக்குக் குறையென்பதேது? மனதை உறுதிப்படுத்தி நாங்கள் சொல்வதை யெண்ணிப்பார்ப்பா யென்றனர்.

இவ்வண்ணஞ் சொல்லிவந்ததைக்கேட்ட ஜகதம்பிகையானவள் மேகம்போல் கர்ச்சித்துக் கூறுகின்ருள் :—ஓ மூடனே ! என் வீணுய்ப்பேசுகின்ருய். திருமால் முதலான தேவர்களைக் கணவனுகக் கொள்ளாத நான் சும்பனை எதற்காகக் கணவனுகக்கொள்வேன்? எனக்கொருநாயகன் வேண்டியதில்லை. அவனிடத்தில் எனக்கென்னவேலை. சர்வ பூதங்கட்கும் நானே நாயகி. எங்கும் என்னுலேயே எல்லா வேலைகளையும் முடித்துக் கொள்கின்றனர். என்னையன்றி ஒருவரும் ஒரு சுகத்தையும் அடைந்தாரில்லை. இந்தச்சும்ப நிசும்பர்களைப்போல அநேகரை நான் பார்த்திருக்கின்றேன். அநேகம் தயித்தியர்களைக் கொன்றிருக்கின்றேன். தேவர்களால் எனக்கொரு பலமுள்ளதாக நினைக்க வேண்டாம். அவரெல்லாம் யுகங்கடோறும் என் முன்னே நாசமடைகின்றவர்கள்! இப்பொழுது உங்களுக்குநாசகாலம் வந்திருக்கின்றது. என்னை உங்களுடைய கூட்டங்களை யெல்லாம் கொல்ல வந்த யமனென்றறிவீர். இனி உங்களுடைய சந்ததிகளைக் காப்பதற்கு எவ்வளவு பிரயத்தினப்பட்ட போதிலும் காத்துக் கொள்ளுவதற்கு முடியுமா ? என் வீணுய்ப் பிரயத்தினப் படுகின்றீர்கள். சந்ததியை காத்துக்கொள்ளும் முயற்சியைத் தேடியுத்தஞ் செய்யுங்கள். வீரதருமமுணர்ந்த பெரியோர் யுத்தத்தினுல் வரப்போகிற மாரணபயத்தையடைவதில்லை. கீர்த்தியொன்றையே அடைய விரும்புவர். ஆகையால் சும்ப நிசும்பர்களால் நீங்கள் அடையப்போகிற பிரயோசனமென்ன ? வீரதருமத்தை விரும்பி என்னேடு யுத்தஞ் செய்து வீரசுவர்க்கத்தை யடையுங்கள். நீங்கள் முன்னே போய்ச் சேருவீர்களானுல் உங்கள் பின்றொடர்ந்து எனையரெல்லாம் வந்து சேருவார்கள். நான் இப்பொழுது அசுரர்களை யெல்லாம் கிரமமாய்க் கொல்லப் போகின்றேன். ஓ மந்தாத் மாக்களே ! நாமும் நம்மினத்த

வரும் நாசமடைய வந்து விட்டதேயென்று துக்கப்படுவதை விட்டு விடுங்கள். யுத்தஞ்செய்யுங்கள். உங்களுக்கு மேலுலகம்போகும் வழியைக்காட்டிவிட்டுச் சும்பனையும் நிசும்பனையும் மஹோத்கடனை இரக்தபீஜனையும் மற்றையவர்களையுங் கொன்று என்னிடம் போகப்போகிறேன். யுத்தஞ்செய்பச் சத்தியிருந்தால் வாருங்கள். வில்லை எடுங்கள். இல்லாவிடின் நில்லுங்கள். நீங்கள் பயங்காளிகளாக விருக்கின்றீர்கள். யுத்தஞ்செய்ய வந்தோம் வந்தோமென்று ஏன் பொய்வார்த்தை பேசுகின்றீர்கள் என்றனள்.

சண்டமுண்டர்கள் அம்பிகையினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டு தனுசை யெடுத்து நாணொலி செய்தனர். சண்டிகாதேவியும் பத்துத் திக்குஞ் செவிடுபடச் சங்கநாதஞ்செய்தனள். சிங்கமுங் கோபங்கொண்டு கர்ஜித்தது. இவ்விரண்டொலியுங் கேட்ட இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சந்தோஷித்தனர். சண்டிகையோடு சண்டன் போர்தொடங்கிக் கூர்மையான 'பாணமுதலியவைகளைக் கூட்டங்கூட்டங்களாக விட்டனன். அவைகளையெல்லாம் சண்டிகையானவள் பொடிப் பொடியாக்கித் துவம்சம் செய்தனள். முண்டனும் சேனைகளோடெதிர்த்துப் பாணங்களை அமோகமாக விட்டனன். அது கண்ட அம்பிகை கோபங்கொண்டனள். கொள்ளவே திருமுகம் மேகம்போற் கறுத்தது. இரண்டு கண்களும் சிவந்தனவாய் வாழைப் பூப்போலாயிற்று. அப்பொழுது நெற்றிக்கண்ணினின்றும் காளி என்கிற சத்தி தோன்றி, புலித்தோலை ஆடையாகத் தரித்தவளாயும், யானைத்தோலை உத்தரீயமாகப் போர்த்தவளாயும், பிரஹ்ம விஷ்ணுக்களுடைய தலைகளை மாலையாகத் தரித்தவளாயும், நீரில்லாத ஆழ்ந்த கிணற்றைப்போல் கொப்பூழுடையவளாயும், வாள் பாச முதலிய பலவாயுதங்களைத் தரித்தவளாயும், பரந்த திருமுக மண்டலத்தையுடையவளாயும், அடிக்கடி நாவை மடித்து கோபக்குறியைக் காட்டுகின்றவளாயும், விசாலமான நிதம்பத்தைப் படைத்தவளாயும், பார்ப்போருக்குப் பயங்கரத்தை விளைவிக்கின்றவளாயும், அடங்காத கோபத்தை எப்பொழுதும் உடையவளாயும், காளராத்திரியைப்போ னிறம் படைத்தவளாயும் பிரகாசித்தனள்.

இங்ஙனமான கோலத்துடன் விளங்கிய காளிகாதேவி அசுரச் சேனைகளை யெல்லாங் கொன்று அச்சேனைகளின் மஹா வீரர்களா

யிருந்தவரை யெல்லாம் கைகளால் வாரிவாரித் தனது வாயிலிட்டுப் பற்களாலிறுக்கினாள். அப்படியே அந்தந்தப் பாகர்களோடும் மணி கட்டிய மதத்த யானைகளையும் குதிரைகளையும் ஒட்டைகளையும் சாரதிகளையும் ஒன்றாகவே விழுங்கி விழுங்கி பற்களால் மென்றுவிட்டனள். இந்தப் பெருங்கொள்ளைப்பார்த்த சண்டமுண்டர்கள் பாணங்களை வருஷமாகப் பொழிந்து சேனைகள் அவள் கண்ணுக்குத் தோன்றுவண்ணம் அவளை மூடிவிட்டனர். பின்னர் சண்டனு னவன் சக்கராயுதத்தைவிட்டுக் கர்ஜனை செய்தனன். காளிகாதேவி கர்ஜிக்கின்ற சண்டனையும் அவனால் விடப்பட்ட சக்கராயுதத்தையும் பார்த்து புன்னகைசெய்து அவன் கொண்டகர்வம் அடங்கும் வண்ணம் ஓர் பாணத்தினால் மூடிய பாணங்களை விலகிச் சக்கராயுதத்தைப் பொடியாக்கி மற்றொருபாணத்தினால் அவனைபடித்து மூர்ச்சிக்கச் செய்தனள். மூர்ச்சைபாய்ப் பூமியில் விழுந்து கிடக்கின்ற சண்டனை முண்டன்பார்த்து அதிருக்கிதனுப்க் காளிகாதேவியின் மீது அநேக பாணங்களைப் பொழிந்து கர்ஜித்தனன். அது கண்ட சண்டிகாதேவி ஈஷிகாஸ்திரமென்கிற ஓாஸ்திரத்தினால் அப்பாண வருஷங்களைப் பொடிப்பொடியாக்கிப் பின்னர் சந்திராஸ்திரத்தால் மகா வீரியமுள்ள அந்த முண்டனையடித்தனள். அவன் அந்த அடியினாலேயே மதமடங்கிப் பூமியில் வீழ்ந்தான். அவன் விழவும் சேனைகளெல்லாம் ஓவென்று பெருங் கூச்சலிட்டன. ஆகாயத்திலிருந்த தேவரெல்லாம் துக்க நீங்கிச் சந்தோஷித்தனர். முன் விழுந்த சண்டன் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து சேனைகளுடைய பயங்கரவோசையும் தேவர்களுடைய நிர்ப்பய வோசையுங்கேட்டு மனம்புழுங்கி பெரிய கதாயுதமொன் றெடுத்துக்கொண்டு ஓடிப் போய்க் காளிகாதேவியினுடைய வலது தோளின்மே லடித்தனன். காளிகாதேவி அந்த அடியைத் தாங்காமல் உடனே பாசத்தை எடுத்து மந்திரித்து விட்டு அவனைப் அப்பாசத்தினாற் கட்டி விட்டனள். பின்னர் முண்டன் மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்திருந்து பாசத்தாற் கட்டுண்டிருக்கும் சண்டனைப்பார்த்து கோபங்கொண்டவனுப் ஓர் சக்தியாயுதத்தை எடுத்து ஓடிவந்தான். அவனையும் அந்தத் தேவி பாசத்தினாற் கட்டி விட்டாள்.

பின்னர் அந்தக்காளிகாதேவியானவள் மஹா வீரர்களான அவ்விருவரையும் முயல்களைப்போல் இரண்டு கைகளிலும் வந்திக்கொண்டு அம்பிகையினிடம் வந்து, ஓ தேவி! இவ்விருவரையும் இந்த

யுத்தமாகிய யாகத்தில் யாகபசுக்களாகக் கொள்ளத்தக்கவர். நீ இந்த யாகத்துக்குப் பதியாயிருப்பதால் இந்தப்பசுக்களை ஏற்றுக் கொள் என்றனள். அம்பிகை காளியைப்பார்த்து மகிழ்ந்து அவ் விருவரும் ஒரு செயலுமற்றிருப்பதைக் கண்டு நகைத்து ஓ காளி! நரிகள் போல் விழிக்கின்ற இந்த இருவர்களையும் நீ கொல்ல வேண் டாம். உயிரோடு விடவும் வேண்டாம். யுத்தத்தில் பிரியமுள்ள வளே! நீ மஹா சமர்த்தை. உனக்குநான் வேறுசொல்ல வேண்டுமா! தேவர்களுடைய காரியசித்தியை நீ செய்யத்தக்கவளென்றனள். காளி அம்பிகையினுடைய குறிப்பை யுணர்ந்து ஓ தேவியே! நான் இவர்களைக் கொன்று திருப்தியடைகிறதில்லை. பிரசித்தமான இந்த யுத்தகளமாகிய யாகசாலையில் யூபஸ்தம்பமாகக் கத்தியை நாட்டி யிருக்கின்றது. ஆகையால் யாவருக்கும் இம்சையில்லா திருக்கும் வண்ணம் இவ்விருவரையும் அந்தக்கத்தியினால்வெட்டி ரத்தபானஞ் செய்து திருப்தியடைகின்றேனென்று அதி வேகமாய்ச் சென்று அந்தக்கத்தியை எடுத்து அவ்விருவர் தலைகளையு மறுத்து அதிக சந்தோஷத்துடன் ரக்தபானஞ் செய்தனள். அதுகண்டு அம்பிகை ஆனந்தங்கொண்டு காளியை நோக்கித் தேவர்களுடைய காரியம் உன்னால் முற்றுப் பெற்றபடியால் உனக்கோர் நல்ல வரத்தை நானே மகிழ்ந்து கொடுக்கின்றேன். நீ சண்டமுண்டகர்களைச் சங் காரஞ் செய்தபடியால் "சாமுண்டை" என்று உலகின்கண் யாவரா லும் போற்றக்கடவா யென்றருள் புரிந்தனள். (சு - கூஉ)

இருபத்தாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஏகபக்தி மதர்ச்சிதாயை நம:

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்.

இரக்தபீஜ யுத்தம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! இனி ரக்தபீஜனுடைய யுத்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. சண்ட முண்டர்க ளிறந்ததைக்கண்ட அசுரச் சேனைகளெல்லாம சும்பனாகிய தங்களு

டைய அரசனை நோக்கிச் சென்றன. கைகால் முதலிய உறுப்புக்க ளொழியப்பெற்றவரும் உதிரவெள்ளத்தில் மூழ்கினவருமான பலர் புலப்பிக்கொண்டே சென்றனர். தூதர்களாயுள்ளார் சும்பனிடம் ஓடிப்போய்க் கூறுகின்றனர் :—

ஓ மஹாராஜனே! எங்களை ரக்ஷியும். காளிகாதேவி என்பவ ளொருத்தி இப்பொழுது வெளிப்பட்டு யாவரையும் பக்ஷித்துக் கொண்டே வருகின்றாள். உன்னையும் பக்ஷித்து விடுவாளென்று கோலாகலமாய்க் கதறிக்கதறி, ஐயா! சண்டமுண்டர்கள் அவளு டைய கத்தியினால் வெட்டுப்பட்டு அவ்வுலகஞ் சென்றனர். நாங்கள் உன்னிடம் பயந்தோடி வந்தோம். ரதகஜதுரக பதாதிகளெல்லாம் ஆயுதங்களால் அழிக்கப்பட்டனவன்று. அவள் வாயினால் விழுங்கப் பட்டன. யுத்தகளத்திலுள்ள பிணமலைகளினின்றும் உதிரவெள் ளம் பெருகிப் பெரிய நதிகளாய் வாராநின்றன. அந்நதிகளில் மாமி சங்களாகிய சேறும் தலைமயிர்களாகிய வேலம்பாசிகளும் முறிந் தொடிந்துபோன ரதங்களாகிய சக்கரவாகப் பட்சிகளும், அறு பட்ட கைகளாகிய மீன் கூட்டங்களும், தலைகளாகிய * தும்பிபலங் களும் நிறைந்திருக்கின்றன. அவ்வலங்கோலங்களைக்கண்ட அசுரர் அப்பா அப்பாவென்றலறுகின்றனர்! அமரர், அம்மா அம்மா வென்று முகமலர்கின்றனர்.

ஓ மஹாராஜனே! இனி யோசனை செய்வதையும் யுத்தஞ்செய் யப் புறப்படுவதையும் விட்டு விடு. பாதாளத்துக்குப் போகும் வழி யைத் தேடி யோடிவிடு. வந்திருக்கிற காளி ரக்தபானஞ் செய்து வெறிகொண்டு உன்னுடைய ரக்தருசியையும் பார்க்கவேண்டு மென்று பெருங்கூச்சலிடுகின்றாள். இப்பொழுது நீ எதிர்ப்பட்டனை யாயின் அவளுக்குப் பலியாய் விடுவாய். இதிற் சந்தேகமில்லை. அம்பிகையினுடைய சிங்கமோ எனக்கு நல்ல விருந்து வந்து விட்ட தென்று கர்ஜனை செய்கின்றது. தேவர்களுடைய நல்லகாலம் நீ யுத் தத்துக்குத் தயாராக விருக்கின்றாய். யுத்தத்தில் உனக்கு மரண முண்டாகுமேயன்றி வாழ்வுண்டாக மாட்டாது. நீ உன் சகோதர னை நிசும்பனது வார்த்தையைக்கேட்டு, காமத்தைத் துணையாகக் கொண்டு யுத்தமாகிய கடலில் ஆழந்தெரியாமல் கால்வைக்கத்துணி யற்க.

இப்பொழுது யுத்தத்துக்கு வந்திருக்கிற ஒரு ஸ்திரீயை விரு ம்பி, இதுகாறும் உனக்குயிர்த் துணையாயிருந்த யாவரையு நாசஞ் செய்கின்றனையே. உன்னுடைய குலநாசனியாய் வந்திருக்கிற அவள்

* சுரக்காய்.

என்ன நன்மை செய்யப் போகின்றாள். ஓ ஐயா! ஐயோ! யுத்தத்தில் தோல்வியும் வெற்றியும் தெய்வாதீன மல்லவோ! அறிவுடையான் சிற்றின்பத்தை விரும்பிப் பெருந் துனபத்தை விளைவித்துக் கொள்ளமாட்டான். உலக மெல்லாந் தெய்வமாகிய எந்த ஊழின் சுவாதீனமா யிருக்கின்றதோ அந்த ஊழ் செய்யும் ஆச்சரியத்தைப் பார். ஒரு ஸ்திரீயினால் எல்லா ராக்ஷசர்களுங் கொல்லப்பட்டார்கள். உன்னையும் ஒருபொருளாக மதிக்க வொட்டாது யுத்தத்துக் கழைக்கின்றது. நீ லோக பாலகர்களையெல்லாம் வென்றவனா யிருந்தும் அவ்வெற்றியின் சிறப்பை எண்ணாது ஒரு அற்பமான ஸ்திரீயை ஒரு பொருளாகமதித்து உன்னைச் சேனைகளுடன் வரச்செய்தது. இவைகளை யெல்லாம் யோசிக்குங்கால் ஆச்சரியத்தினும் ஆச்சரியமன்றோ! உனது பிரபாவத்தை இப்போது மறந்திருக்கின்றனை போலும். நீ புஷ்கரத்தீவில் செய்ததவம் எளிதானதோ! அதற்கு லோககர்த்தாவான பிரஹ்மா ஓடி வந்தனரன்றோ! வந்தவர் உன்னை யொன்றும் பரிக்ஷிக்காமல் உனக்கென்னவேண்டும் வேண்டுமென்று உன்னைப் பிரார்த்தித்தன ரன்றோ! அவரை, உனக்குத் தேவதானவ கின்னர கிம்புருட யக்ஷகந்தருவ முதலியோராலும் ஏனைய மானுடராலும் அஃறிணைகளாலும் மரணம் வரக் கூடாதென்று கேட்டிருக்கின்றனை யன்றோ! அப்படி கேட்ட நீ இப்பொழுது தம்பிமாரையும் சேனாதிபதிகளையும் யோசனை செய்யத்தக்கவனா யிருக்கின்றாய். இது ஊழ் செய்த ஆச்சரியமன்றோ. இதனால் உனக்கு இதுகாறும் இருந்த ஊழ் ஆகூழ். இனிப்போகூழ். ஆகையினால் உன்னைக் கொல்வதற்கு ஒரு சிரேஷ்டமான ஸ்திரீ வந்திருக்கின்றாள்.

ஓ அரசனே! அவளை நான் பார்த்தபொழுது அவள் ஸ்திரீயாகத் தோன்றவில்லை. எனக்கு எப்படித் தோன்றினாளெனின் மகா மாயாப் பிரகிருதி சொரூபிணியாயும், கல்பாந்தத்தில் யாவரையும் சங்கரிக்கும் மகா சக்தியாயும் மீண்டும் அவரையெல்லாம் படைக்கின்றவளாயும் தேவர்களுக்கெல்லாம் பிரபுவாயிருக்கும் பிரபுத்வ காரணியாயும் சத்வராஜஸ்தமோகுண ரூபிணியாயும், பிரகிருதிஸ்வரூபிணியாயும், சர்வசக்திஸ்வ ரூபிணியாயும், ஒருவராலும் வெல்லக் கூடாதவளாயும், எப்பொழுதும நாசமடையாத நித்யையாயும், சர்வஜ்ஞையாயும், வேதத்துக்கு மாதாவான காயத்திரியாயும், சந்தியா சக்தி ஸ்வரூபிணியாயும், சுரர்களுக்காலயுமாயும், நிர்க்குணையாயும், சகுணையாயும், சித்திஸ்வரூபிணியாயும், சர்வசித்தியும் கொடுக்கின்

றவளாயும், அவ்யயமாயும், ஆனந்தத்தையே அனவரதமுங் கொடுக்கின்றவளாயும் தேவர்களுக்கு அபயங்கொடுத்தருளுந் தேவியாயும் தோன்றினள். ஆகலின் நீ அவளிடத்தில் கொண்டிருக்கும் வைரத்தை விட்டு விடு. அவளைச் சரணமடை. அடைவையாயின் அத்தேவி உன்னை ரக்ஷிப்பாள். அந்த ரக்ஷகத்தை நீ மேற்கொண்டு அகங்காரத்தை விட்டு அடிமையாளாவாய். ஆவையேல் உனது குலமெல்லாம் பிழைக்கும். இப்போது அவளால் கொல்லப்பட்டவர்கள் போக ஏனையரெல்லாம் கொல்லப்படமாட்டார்கள். ஓ ராஜேந்திரனே! இச்சமயத்தில் எங்களால் செய்துகொள்ளப்பட்ட விண்ணப்பத்தை ஆலோசித்தருளும் என்றனர்.

சும்பன் அவர்கள் வாய்மொழியைக் கேட்டபோதே அகங்காரங்கொண்டு கூறுகின்றான் :—ஓ மந்தபுத்தி யுடையவர்களே! போர்க்களத்தில் வெற்றியைக்கொள்ளாது தோல்வியைக்கொண்டு என்னையும் அதற்குள்ளாக்கவந்த அதிசூரர்களே! பேசாமலிருங்கள். பேசியது போதும். உங்களுக்கு இப்பொழுது போரில் ஆசையொழிந்து பிராணனில் ஆசைவந்திருக்கின்றது. நீங்கள் பாதாளம் போகலாம். சர்வ சகத்தும் தெய்வாதீனமாயிருக்குங்கால் இப்பொழுது எனக்கு வரப்போகிறதுந் தெய்வாதீனந்தானே! இதற்கு நீங்களும் நானும் சிந்திப்பதென்ன! மற்றைய இந்திராதி தேவர்கள் தான் சிந்திப்பதென்ன! ஒருவர் சிந்தனையும் பயன்படுமாறின்று. தெய்வசிந்தனை யொன்றே பயன்படுமென் றறிமின். ஆகலின் எனக்கியாதொரு சிந்தனையுமின்று. யார் யாருக்கு எது எது வரவேண்டுமோ அதற்கேற்ற பிரயத்தனந்தான் அவரவர் மனதிற்றோன்றும். புத்திமான்கள் சர்வப்பிரகாரத்தினும் இந்த ஞாயத்தையே யோசித்தவர்களாய்த் துக்கமென்பதைச் சிறிதும் அடையாமலிருக்கின்றனர். அறிவாளிகள் மரணபயத்தை எண்ணிந் தங்களுக்குரிய தர்மங்களைக் கைவிடமாட்டார்கள். சுகம் துக்கம் ஆயுள் சாதல் சாகாதிருத்தலாகிய இவையெல்லாம் ஊழாகிய தெய்வத்தால் நியமிக்கப்பட்டுள்ளன வாதலால் அவை யெல்லாம் மானுடர் முதலாயினார்க்கு அந்தந்தக் காலங்களில்வந்தே தீருமன்றோ. மரணமென்பது பிரமனைவிட்டதா! விஷ்ணு மூர்த்தியை விட்டதா! ஏனையோரைத்தான் விட்டதா! அவரவர்க்கும் விதித்திருக்கும் அவ்வக்காலங்களில் மரணம் வந்து விடுகிறதன்றோ. அங்ஙனமிருக்க என்னை மாத்திரந்தானா அந்த மரணம் விட்டுவிடும். நானும் அந்த மரணமென்கிற காலத்துக் குட்பட்டவனா! அன்றா! நீங்கள் சொல்லியதை

நானுட்கொண்டு போர் செய்யா தொழிவேனுயின் எனக்கு வர வேண்டிய மரணம் வாராதொழியுமோ! ஓ அறிவிலிகாள்! மரணம் வந்தொழியினும் அவரவரும் அவ்வச்சமயத்திற் செய்ய வேண்டிய தருமங்களைமாத்திரம் விட்டொழிதலாகா! ஆகவே நானிப்பொழுது எனக்குரிய தர்மத்தை ரக்ஷித்துக்கொள்வது ஆவசியம். அது என்னை என்பீரேல், போருக்கஞ்சிப் பின்போதல் தருமமன்று. அஞ்சாது முன்னிற்றலே தருமம். ஆகலின் நான் போருக்கே போகின்றேன். அது எனக்கு வெற்றியைத் தந்தாலும் தருக. மரணத்தைத் தந்தாலும் தருக. வெற்றி மரணம் என்னும் இரண்டில் ஒன்று வருவது நிச்சயம். அதனை நான் சம்மதித்து அனுபவிப்பதும் நிச்சயம். ஓ போரைக்கண்டஞ்சிய முழுமூடர்களே! உலகில் முயற்சியையே காரணமாக வெண்ணி அதனைச் செய்கின்றவர்கள் தெய்வத்தைப் பொய்யாக்கித் தெய்வம் தெய்வமென்பது வீண். முயற்சியே வேண்டும். முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சி யடையார். முயற்சியன்றி யாதொரு கோறிக்கையும் சித்திக்காது. இவ்வாறு பல யுத்திகள்கூறி வாதாடுகின்றனர். முயற்சிசெய்யப் பயந்தவர் ஊழ் வகையால் எதுவரவேண்டுமோ அதுவரும். நாம் வீணாக முயற்சி வேண்டும் வேண்டுமென் றலைவானேனென்றும், அதிர்ஷ்டம் வேண்டுமென்றும் அதுதான் முக்கியமானதென்றும் உளறுவார்கள். அதிர்ஷ்டமென்பதும் ஊழென்பதும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப் படுவதன்று. பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுவது முயற்சியேயாம். இந்த முயற்சியால் அப்பிரத்தியக்ஷமாகிய அதிர்ஷ்டத்தை அல்லது ஊழைப்பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணலாம். இம்முயற்சியின்றி எப்படி அதிர்ஷ்டத்தைக் காணக்கூடும். முயற்சியில் சிரத்தை வைக்காமல் அதிர்ஷ்டம் அதிர்ஷ்டம் என்று அதனையே எண்ணி யிருப்பாராயின் அந்த வெண்ணமானது அவர்களைத் துக்கத்தில் வீழும்படிச்செய்து விடுகிறது. குயவனுடைய சமீபத்திலிருக்கிறமண் பாத்திர பேதங்களாக வேண்டுமாயின் அவனுடைய முயற்சியாலோ அன்றோ! குயவன் முயற்சியன்றி மண், பாத்திர பேதங்களாவதாயின் ஊழான் வருவதாகிய சுகதுக்கங்கள் முயற்சியன்றி வருமென்று அறியலாம். இங்ஙனங் கூறிவந்த நியாயத்தால் முயற்சியே காரியசித்தியைச் செய்யுமென்று அறிமின். காரியசித்தி முயற்சி செய்துங் குறைவுண்டாகின்றதே எனின்! அக்குறைவு முயற்சியின் குறைவென்றே

என்னல் வேண்டும். இதனை விளக்கச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். உலகத்தார் முயற்சியைத் தங்களுடைய தாகவும், ஊழைக் கடவுளுடைய தாகவும் எண்ணிப்பிதற்றி வருகின்றனர். அது பிரமாணமன்று. ஊழ் உயிர்களா லியற்றப்பட்டுவரும் வினைத்தொகுதியாம். அவ்வினைத் தொகுதியாயுள்ள ஊழை அவ்வுயிர்க ளனுபவிக்க அவ்வுயிர்களுக்குத் தெய்வத்தால் அப்போதைக் கப்போது கூட்டி வைக்கும் ஓர் துணைக்கருவியா முயற்சியென்றறிமின். அந்த முயற்சியைத் தேசம் காலம் தனது பலம் எதிரிகள் பலம் இவற்றை அறிந்து செய்யும் காரியம் எதுவோ அது பிரகஸ்பதி பகவான் கூறிய நீதிப்படி சித்தியாவதில் யாதொரு சந்தேகமுமின்றென்று கூறினன். பிறகு சும்பன் ரக்தபீஜனென்கிற அசுரனைச் சேனைகளோடு யுத்தத்துக்குப் பிரயாணப்படுத்தி, மகா பலசாலியாகிய ரக்தபீஜனே! நீ போய் உன் சூரத்தனத்துக்குத் தக்கபடி யுத்தஞ் செய்வாயென்றனன். அதனைக்கேட்ட ரக்தபீஜன், கூறுகிறான்:—ஓ மகாராஜனே! நீ சிறிதுஞ் சிந்திக்கவேண்டாம். நான் அந்த ஸ்திரீயைக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன். நான் செய்யப்போகிற யுத்தத்தை நீயே பார்க்கப் போகிறாய். தேவர்களுக்குச் சகாயஞ்செய்ய வந்திருக்கிற அந்த ஸ்திரீ எனக்கு எவ்வளவு. அவளை யுனக்குத் தாசியாகச் செய்கிறேனென்று சொல்லிச் சேனைகளோடு தேவியிடஞ் சென்றனன்.

அவன் வருவதைக் கண்ட தேவி சங்கநாதஞ் செய்தனள். அந்நாதத்தைக்கேட்ட அசுரர்களஞ்சினர்: அமரர்கள் அகங்களிகூர்ந்தனர். ரக்தபீஜன் மாத்திரம் அஞ்சாமலும் சந்தோஷிக்காமலும் வீரங்கொண்டு சாமுண்டியாகிய தேவியைச் சமீபித்துக் கூறுகின்றான்:—ஓ பெண்ணே! நீ சங்காநாதஞ்செய்தது என்னைப் பயப்படுத்தலாமென் றெண்ணினையோ? பயங்காளியாகிய இறந்துபோன தூம்பரலோசனனைப்போல் என்னை எண்ணினையோ? நான் ரக்தபீஜன். என்னைக்கொல்ல உன்னாலாகாது. என்னோடு யுத்தஞ் செய்ய உனக்கெண்ணமிருக்கும் பக்ஷத்தில் என் முன்னேவா, நான் உனக்கஞ்சேன், என் பலத்தைப்பார். இதுவரையில் உன்னிடம் வந்தவர்களில் ஒருவனாக என்னை யெண்ணற்க. என்னோடு யுத்தஞ்செய்ய ஆசையிருந்தால் ஏன் யோசனைசெய்கின்றாய்? இப்போதே செய்யத் துணிவாய். நீ பெரியோர்களிடத்திற்பழகி யிருக்கின்றனையா?

அவர்களிடத்தில் நீதி நூல்களை ஏதேனுங் கேட்டிருக்கின்றனையா? தனுர்வித்தையினுடைய லக்ஷணம் ஏதேனும் உனக்குத் தெரியுமா? கல்வியாளர்களுடைய சகவாசம் உனக்குண்டா?சாஸ்திரஜ்ஞானமும் அதற்கேற்ற தந்திரயுக்திகளும் உன்னிடமிருக்கும் பக்ஷத்தில் நான் சொல்லுமுண்மையான நன்மைச்சொற்களைக் கேட்பாயாக. காவ்யங்களில் நவரசங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவைகளுள் சிருங்காரரசம், சாந்திரசம் என்னும் இவ்விரண்டையுமே கவிவாணர்கள் சிறப்பாகக் கூறுவார்கள். அந்த இரண்டுரசத்தில் உன்னுடைய பிரபுவினுடைய இருதயத்தில் சிருங்காரரசமே இப்பொழுது நிறைந்திருக்கிறது ரதகசிகளாயுள்ளவரெல்லாம் அதனைத்தான் விரும்புவார்கள். விஷ்ணுமூர்த்தி லக்ஷுமியோடும், நான்முகன் சாவித்திரியோடும், இந்திரன் இந்திராணியோடும் சங்கரர் சங்கரியோடும் கூடியிருக்கின்றார்களே. அவர்கள் இருதயம் சிருங்கார ரசத்தோடு கூடினபடியினாலல்லவா, நீ இதனையோசித்துப்பார். இவர்களாவது உயர்திணையார். தாழ்ந்த அஃறிணையைச்சார்ந்த ஆண்காடியும் பெண்காடியோடு கூடியிருக்கின்றது. அது மாத்திரமா எல்லாமிருகங்களும் எல்லாப் பறவைகளும் அப்படியே கூடியிருக்கின்றவிஷயத்தில் ஆசக்தியுள்ளவைகளாகவே யிருக்கின்றன. இந்தவிதமான போகசம்பத்தைவிரும்பாத மகாமூடர்கள் யாரோ அவர்களைத் தெய்வத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்டவரென்றறிதல் வேண்டும். அவர்கள் தங்களை முற்றத்துறந்த சந்நியாசிகளென்று கூறுகின்றனரேயன்றி மதுரமாய்ப் பேசுவதில் சமர்த்தர்களான வஞ்சகிகளால் வஞ்சிக்கப்பட்டு அவர்களோடு கூடியின்புறும். சாந்திரசத்தில் ஆசக்தியைக் கொள்ளுகின்றனரே இவர்கள் துறவு என்னதுறவோ! மன்மதனும், லோபமும், தள்ளக்கூடாத குரோதமும், புத்தியை நாசஞ்செய்கிற மோகமுமிருக்கும்போது ஞானவைராக்கியங்கள் யாருக்குத்தான் நிலைக்கும். அர்காமரசத்துக்கு அதிதேவதையாய்க் காணப்படுகிற நீ வைராக்கிய ஞானமுடையவள்போல் காட்டுகின்றனையே. இது விந்தையினும் விந்தையே! இனி நீ சும்பனையாவது நிசும்பனையாவது கணவனாகக் கொள்ளக்கடவாயென்றனன். இவ்வாறு கூறியவார்த்தைகளை அம்பிகையும் காளிகாதேவியும்கேட்டு நகைத்தனர். (சு - சுஉ)

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஏகாக்ர சித்த நிர்த்யாதாயைநமஃ

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்.

இதுவுமது.

வியாசமுநிவர் அரசனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார்:—ஓ இராஜேந்திரனே! இரக்தபீஜனுடைய வார்த்தைகளைக்கேட்டு நகைத்த அம்பிகையானவள் மேகத்தொனிபோன்ற கம்பீரமான சில விநோத வார்த்தைகளைப் பரிகாசமாய்ச் சொல்லத் தொடங்கினாள்:—ஓ மந்த புத்தியுள்ளவனே! நான் உனக்கு முன்வந்த சிலரிடத்தில் நான் பர்த்தாவாகக்கொள்ளத்தக்கவனித்தன்மையனென்று இதமாகச் சொல்லியனுப்பியிருக்கின்றேன். நீ அதனைக்கேட்டிலைபோலும். கேட்டிருப்பையாயின் சும்ப நிசும்பர்களை என்னைப் பர்த்தாவாகக் கொள்ளும்படிச் சொல்லத்துணியாய். யான் சொல்வதைக்கேள். உருவத்திலும் பலத்திலும் சம்பத்திலும் எனக்குச்சமானமான ஒருவன் மூன்று லோகத்திலிருப்பானாகில் அவனை நான் பர்த்தாவாகக் கொள்ளுவதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை. என்னை வென்றவனையே விவாகஞ்செய்துகொள்வதென்று முன்னே பிரதிக்ஞை செய்திருக்கிறேன். அதுபோல் என்னை வென்று முறையாக விவாகஞ்செய்துகொள்ளுகிறபட்சத்தில் நான் சித்தமாகவிருக்கிறேன். நீ சும்பனுடைய வுத்தரவினால் அவனுடைய காரியத்தைச் சாதிக்கவந்திருக்கின்றாய். அந்தக்காரியம் யுத்தமாகையால் அதனைச்செய். நீ என்னோடு தனித்துச்செய்வதற்கு அச்சமிருக்குமாயின் அச்சும்பனோடு நீ பாதாளம் போய்ச் சேர்ந்துவிடு. நான் யுத்தஞ்செய்யாதவனை விவாகஞ்செய்துகொள்ளுகிறதில்லை. நீங்களோ யுத்தஞ்செய்யாமல் வாய்ப்பேச்சினாலேயே என்னை வசப்படுத்திக்கொள்ளலாமென்றெண்ணுகிறீர்கள். அது ஒருபோது முடியாதென்றனள். அவைகளைக்கேட்ட அந்த அசுரன் மகா கோபங்கொண்டு அதிவேகத்தோடும் அவளது வூர்தியாகிய சிங்கத்தின்மேல் பாணங்களைவிட்டனன். ஆகாயத்தில் சர்ப்பங்களைப்போல் வருகிற அப்பாணங்களை அம்பிகைபார்த்துக் கூர்மையான சில பாணங்களாலறுத்து அவனையும் மூர்ச்சிக்கும்படிச் செய்தனள். அவன் மூர்ச்சையடைந்து தேரினின்றுங் கீழேவிழும்போது சேனைகளெல்லாம் ஆகாவென்று பெருங்கூச்சலிட்டு நமக்கு முடிவு

காலம் வந்துவிட்டதென்றழுதனர். அவ்வழுகையோசையைக் கேட்டுத் தனது சேனைகளெல்லாம் தன்னிடம்வரத் தூதர்களைக்கூவி ஓ தூதர்காள்! காம்போதி தேசத்திலுள்ள சகல இராக்ஷசர்களும் அவரொழிந்த காலகேயர்களும் தங்கள் தங்கள் சேனைகளோடுவந்து சேரும்படிச் செய்யுங்களென்று கட்டளையிட்டனன்.

காளிகாதேவி கண்டாநாதத்தைச் செய்தாள். அம்பிகைநாணொலியையும் சங்கத்தொனியையுமுண்டாக்கினாள். அம்பிகையின் வாகனமாகிய சிங்கமுங் கர்ச்சித்தது. இவற்றைக்கண்ட அசுரர்கள் ஆரவாரத்துடன் அநேகமாயிரம் பாணங்களைவிட்டு அநேகநாள் போர் செய்து வந்தனர். அச்சமயத்தில் சகல தேவர்களிடத்திலுமுள்ள சக்திகளெல்லாம் அந்தந்த தேவர்களுடைய வாகனரூடராயும் ஆயுதபாணிகளாயும் அம்பிகைக்குப் படைத்துணையாக வந்து சூழ்ந்தனர். அவர்களுள் சிலரைக் கூறுகின்றேன்:—பிரஹ்மசத்தியானவள் பெண்ணன்னத்தின் மேலேறிக்கொண்டு ஜபமாலை கமண்டலமுதலியவற்றைத்தாங்கினவளாய்ப் பிராம்ஹணி என்னும் பெயருடையவளாயும், விஷ்ணுசத்தியானவள் கருடாரூடையாய்ச் சங்குசக்ரபாணியாய் கமலக்கையளாய்ப் பீதாம்பரதாரியாய் வைஷ்ணவி என்னும் பெயருடையவளாயும், உருத்திரசக்தியானவள் விருஷபாரூடையாய்த் திரிசூலபாணியாய் அர்த்தசந்திர சிகாயியாய்ச் சர்ப்ப கங்கணியாய் மாஹேஸ்வரி என்னும் பெயருடையவளாயும், குமாரசக்தியானவள் மயூராரூடையாய் சக்தியாயுதபாணியாய் கவுமாரி என்னும் பெயருடையவளாயும், இந்திரசத்தியானவள் கஜாரூடையாய் வச்சிராயுதபாணியாய் சர்வாபரண பூஷிதையாய்ப் பிரசன்னமுகமுடையவளாய் ஐந்திரி என்னும் பெயருடையவளாயும், வராக சத்தியானவள் வராகரூபமுடையவளாய் வாராகி என்னும் பெயருடையவளாயும், நிருசிம்ஹ சத்தியானவள் சிஹ்மரூபிணியாய் நாரசிஹ்மி என்னும் பெயருடையவளாயும், இயமசக்தியான்வள் மகிஷாரூடையாய்த் தண்டாயுதபாணியாய்க் கோரரூபிணியாய் இயாமி என்னும் பெயருடையவளாயும், வருணசத்தியானவள் வாருணி என்னும் பெயருடையவளாயும், குபேரசத்தியானவள் கவுபேரி என்னும் பெயருடையவளாயும் வந்து கூடினர்.

இங்ஙனமாக சத்திகளை அம்பிகைகண்டு களிக்கவும் தேவர்கள் ஆனந்தக்கூத்தாடவும் அசுரர்களேங்கவுமாயிருக்குஞ் சமயத்

தில் சங்கரர் ஆங்கெழுந்தருளி, சண்டிகையைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார்:—ஹே தேவி! தேவர்களுடைய காரியசித்தியின் பொருட்டு சும்பன் நிசும்பனென்பவர்களையும் மற்றுமுள்ள வசுரர்களையும் அவருடைய பரிவாரங்களாகிய அசுரக்கூட்டங்களையும் நாசஞ்செய்து எல்லாவுயிர்களு நிர்ப்பயமாய் வாழும்வண்ணஞ் செய்வாய். யுத்த முடிந்தபின் சங்கரிமுதலிய சகல சக்திகளும் தங்கள் தங்களிடம் போய்ச் சேரும்படிச் செய்வாய். தேவர்கள் தங்களுக்குரிய யஜ்ஞ பாகங்களைப்பெற்று வாழக்கடவர். உலகிலுள்ள அந்தணர்கள் யாகாதிதருமங்களை யாதொரு யிடையூற்றுக்கும் அஞ்சாமல் பிரீதியுடன் செய்து வரக்கடவர். தாவர சங்கமங்களெல்லாம் சந்துஷ்டியுடன் விருத்தியடைக. உத்பாதங்க ளெல்லாம் சாந்தியடைக. ஈதிபாதைகளெல்லாம் நாசமடைக. மேகங்கள் காலந்தவறாமல் நீர் பொழிக. பயிர்களெல்லாங் குன்றாதோங்குக என்றாசியும் ஆணையுங்கூறிக்கொண்டிருக்கும் அத்தருணத்தில் சண்டிகையினுடைய திருமேனியினின்றும் மஹாத்மாவாயும் மஹா பயங்காமாயும் மஹா தீக்ஷண்யமாயுமுள்ள ஓர் சிவசத்தி வெளிப்பட்டது. அச்சிவசத்தி மஹா சத்தனாகிய சிவபெருமானைப் பார்த்து ஓ மஹாதேவரே! சர்வ சங்கார மூர்த்தியும் சர்வானுக்கிரகமூர்த்தியும் நீரேயாகையால் இப்பொழுது எங்கட்கு நீர் துணையாதல் வேண்டும்; அஃதாவது அந்த அசுரேந்திரனிடத்தில் நீர் தூதாகச்சென்று சொல்லவேண்டியவாறு சொல்லி அவனை யுத்தத்துக்காளாக்கி எங்களிடம் வரச்செய்தல் வேண்டுமென்றனள். சக்திநாதனாகிய சங்கரர் அதனை யங்கீகரித்துச் சூலபாணியனாய்த் தூதாகச்சென்று மன்மதனால் பீடிக்கப்பட்டுவருந்தும் சும்பனையும் நிசும்பனையும் பார்த்துக்கூறுகின்றார்:-நீங்கள் சுவர்க்கத்தை விட்டு பாதலத்தை யடைமின்கள். தேவேந்திரன் இந்தச் சுவர்க்கத்தில் சிங்காசனத்தி லிருக்கக்கடவன். தேவர்களெல்லாம் இங்கு சுகமுற்றிருந்து யக்ஞபாகங்களை யடையக்கடவர். உங்கட்குப் பிராணனிடத்தி லாசையுள்ளபக்ஷத்தில் நான் சொன்னபடி ஓடிப்போய்ப் பிழையுங்கள். ஆசையற்றிருக்கும் பக்ஷத்தில் யுத்தத்துக்குப் புறப்படுங்கள். என் சத்திகளெல்லாம் உங்களுடைய மாமிசங்களைப் பக்ஷணஞ்செய்து திருப்தியடைவர். ஓ சும்ப நிசும்பர்களே! நான் அம்பிகாதேவியின் தூதன். திரிபுர தகனஞ்செய்தவனும் நானே. உங்களது நன்மையைநாடியே இவ்வளவுஞ் சொன்னேன்! இன்னமுஞ் சொல்லுகிறேன். நீங்கள் சுவர்க்

கத்தையும் பூவுலகையும் விட்டுப் பிரகலாதனும் பலிச்சக்கிரவர்த்தியு மிருக்குமிடத்தைப் போய்ச் சேருங்கள். இல்லாவிட்டால் சீக்கிரமாய்: போருக்குப் புறப்படுங்கள். உங்களெல்லோரையும் என்னுடைய சாமுண்டி கொன்றுவிடுவாள். அவள் சொல்லியது மிவையே. சொன்னேன் சொன்னேனென்று போயினர். ஓ அரசனே! சிவபெருமானைத் தேவி தூதாக அனுப்பிய காரணத்தால் சிவதூதியென்று மூவுலகத்தினும் பெயர் பெற்றனள். பின்னர் தூதாக வந்த சிவபெருமான் கூறியவைகளைக்கேட்ட சும்ப நிசும்பர்கள் சர்வாயுதபாணிகளாய்ப் போர்க்களத்திற்கு வந்து வில்லைவளைத்து நாணேறிட்டுக் கூர்மையான அநேக பாணங்களால் சண்டிகாதேவியையடித்தனர். காளிகாதேவி சூலம் கதை சத்திமுதலிய சிலவாயுதங்களைக் கொண்டு அநேக அசுரர்களைச் சாகவடித்து அவர்களைப் பட்சிக்கிறவளாய்ப் போர்க்களத்திற்றானே திரிந்துகொண் டிருந்தனள். பிராம்ஹணி என்னுஞ் சக்தி அங்கு மூர்ச்சையாய் வீழ்ந்து கிடக்கின்றவர்களைத் தனதுகமண்டலத்திலுள்ள சலத்தைத்தெளித்து இறக்கும்படிச் செய்தனள். மாஹேஸ்வரி என்னுஞ் சத்தி போருக்கெதிர்த்து வருகின்றவர்களைச் சூலத்தினாற்குத்திப் பூமியிற்றள்ளிவிட்டனள். வைஷ்ணவி என்னுஞ் சத்தி சக்கரத்தாலுங் கதையாலுஞ் சிலரைப்பிராணஹானி செய்தும் சிலரை முண்டங்களாகவுந்திரியச் செய்தனள். ஐந்திராணி என்னுஞ் சத்தியானவள் வச்சிராயுதங்கொண்டு ஐராவதத்தின் துதிக்கையாலடிபட்டிருப்பவர்களை மோதிப் பூமியிற்றள்ளினள். வாராகி என்னுஞ் சத்தி மூக்கினாலும் கோரதந்தங்களி னுனியினாலும் சிலரைத் தள்ளினள். நாரசிம்ஹி என்னுஞ் சத்தி நகங்களா லிருகூறாகக்கிழித்துப் பட்சித்துக் கொண்டே அடிக்கடி ஹுங்காரஞ் செய்து திரிந்தனள். சிவதூதியானவள் வீரட்டகாசஞ் செய்வதாகிய செய்கை யொன்றினாலேயே யாவரும் மூர்ச்சையாய் விழும்படிச் செய்தனள். சாமுண்டியும் காளிகாதேவியும் அதிவேகமாய் மூர்ச்சித்துக் கிடந்தவர்களைப் பட்சித்துவிட்டனர். கௌமாரி என்னுஞ்சத்தி பாணங்களாலடித்தனள். வாருணி என்னுஞ் சத்தி பாசத்தினால் அசுரர்களைப் பின்கட்டாகக்கட்டி மூர்ச்சித்து வீழ்ந்து கிடக்கும்படித் தள்ளினள். இவ்வாறு சக்தி கூட்டங்களாகிய மாத்ருகணங்கள் அதிவீர பராக்கிரமமுள்ள அசுரக்கூட்டங்களைப் பலவிதமான ஹிம்சைகள் செய்து மர்த்தனஞ் செய்யும்போது அவர் கைக்ககப்படாது மிகுந்திருந்த

அசுரக்கூட்டங்கள் ஓட்டம் பிடிக்கத் தலைப்பட்டன. அதனைக் கண்ட சக்திகணங்கள் வெற்றிச் சங்கமுழங்கின. தேவர்கள் புஷ்ப மாரி பொழிந்தனர். வெற்றிச்சங்க முழக்கொலி கேட்ட இரக்தபீஜன் ஓடிப்போன தானவர்களைப்பார்த்துக் கோபித்துக் கர்ச்சிக்கும் தே வர்களை யுறுமிக் கண்சிவந்தெதிர்த் துப்போர்செய்யத்தொடங்கினன்.

சுலோகம் - (சுங)

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்-முற்றிற்று.

உ

ஏஷணு ரஹிதா த்ருதாயைநமஃ

இருபத்தோன்பதாம் அத்தியாயம்.

ரக்தபீஜ வதம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! அந்த இரக்தபீஜனென்ப வன் தன்னுடைய தேகத்திலிருந்து வீழும் இரக்தபிந்துக்கடோறுந் தன்னைப்போலும் பராக்கிரமமுள்ள அநேக அசுரர்கள் தோன்றுமாறு உருத்திர மூர்த்தியினால் மகாவீரியமுள்ள வரத்தைப் பெற்றுள்ளா னுதலால் காளிகாதேவி முதலிய சக்திக்கூட்டங்களைப் பொருளாக மதியாது அவர்களி லொருத்தியாகிய வைஷ்ணவியைப் பார்த்துத் தலையசைத்துச் சக்தியாயுதத்தினலடிக்க, அவ்வைஷ்ணவி கதையினு லச்சக்தியாயுதத்தைத்தடுத்துச் சக்கரமெடுத் தவ்வசுரன்மேல் விடுத் தனள். அவ்வாயுதம் அவ்வசுரன்மேல் பட்டமாத்திரத்தில் மலையி னின்றுவீழு மருவிபோல்செந்நிறமுள்ள இரக்தப் பிரவாகம் பெருக் கெடுத்தோடிச் சிதறியது. சிதறிய அப்பிந்துக்கடோறும் அநேக அசுரர்கள் தோன்றினர். இதனைக்கண்ட இந்திராணியானவள் அவன் செய்தியை யுணராமல் மேன்மேலும் அவனையடிக்க, சிதறும் இரக்த பிந்துக்களினின்றும் அசுரக்கூட்டங்கள் ஆயுதபாணிகளா யெதிர்வந் தனர். பிராம்ஹணி உதிக்கின்ற அசுரர்களோடு போர்புரியத்தொ ழிந்து இரக்தபீஜனைப் பிரமதண்டத்தினுல் கோபங்கொண் டடித் தாள். மஹேஶ்வரி அறுக்கத் தொடங்கினுள். நாரசிம்ஹி கத்தியி னுற் கீறினுள். வாராஹி மூக்கினுற் குத்தினுள். கௌமாரி மார்பிலறைந்

தாள். இவ்வாறு இச்சத்திகள் செய்யும்போது அவ்வசுரன் கோபங்கொண்டவனாய் அவர்களை யெல்லாஞ் சேர்த்தும் தனித்தும் பாணங்களாலடிக்க அச்சத்திகளும் சேர்ந்தும் தனித்தும் அவ்வசுரனைப் பலவாயுதங்களா லடித்தனர். இவர்களடிக்குந் தோறும் பெருக்கெடுத்தோடு முதிரவெள்ளத்தோடு அசுரவெள்ளமும் பெருக்கெடுத் தெங்கும் பரவியது. இவ்வெள்ளத்தைக்கண்ட அசுரர்கள் இனியாம் யென்செய்யக்கடவோமென்று தலைகவிழ்த்துக்கொண்டிருப்பத் தேவர்கள் கூறுகின்றார்:— இவ்வசுரக் கூட்டங்கள் பெருக்கெடுத்ததுபோலும் நமது சக்திகூட்டங்களும் இவ்வாறு பெருக்கெடுத்தாலல்லவோ நாம் பயமற்றிருக்கலாம். சக்திக்கூட்டங்கள் முன்னிருந்ததுபோலிருக்க அசுர கூட்டங்கள் மிகுந்திருக்கிறது. இது மிகவும் கஷ்டம் கஷடம்!! இனி சும்பநிசும்பர்களும் யுத்தத்திற்கு வரப்போகின்றனர். இதனால் பெரிதானகெடுதி நமக்கு நேரிடுமேயன்றி வெற்றியுண்டாத லரிதென்று சிந்தாகுல முற்றனர் அப்போது பரதேவதையாகிய அம்பிகை தாமரைபோலும் மலர்ந்த கண்ணுடையகாளிகாதேவியைப்பார்த்துக்கூறுகிறாள்:-ஹேசாமுண்டே! உன்னுடைய முகத்தைப் பரந்தமுகமாக விரித்துக்கொண்டு நான் பாணத்தாலும் கதை உலக்கை தண்டம் முதலிய ஆயுதங்களாலும் அசுரர்களை யடிக்கும்போது அவர்களது உடம்பினின்றும் பெருகு முதிரத்தை ஓர் பிந்தளவேனும் கீழே விழாமல் நீ பானஞ்செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்வையாயின் மீண்டும் அசுரர்களுற்பத்தியாகார்கள். இதுதான் அசுரர்களை நாசஞ் செய்விக்கு முபாயமென்றறிவாய். இதனை நீ செய்வதுமன்றி நானந்த இரக்தபீஜனைக் கீழே தள்ளி விடுகிறேன். அப்போது நீ அவனைக் கடித்து அவனுடம்பிலுள்ள வுதிரமுழுமையுங் குடித்துவிடுவாய். உதிரமொழிந்தால் அவனுயிருமொழியும். அவனுயிரொழிந்தால் இந்திரனுக்குச் சயமுண்டாகும். சயமுண்டானால் தேவர்களுக்குச் சொர்க்காதிபத்ய முண்டாகும். அஃதுண்டானால் நாம் நம்மிடம்போய்ச் சேரலாமென்று சொல்லினள். சாமுண்டியும் அந்த இரக்தபீஜனுடைய வுதிரபானமாகிய பெரிய விருந்தை யெதிர்பார்த்திருக்க, தேவியானவள் சொல்லியது போலவனை உலக்கையினாலும் கத்தியினாலும் அடித்துவர, அவள் அப்போதப்போ துண்டாகும் இரக்தவெள்ளங்களை யுண்டுவந்தனள். தன்னுடைய வுதிரப்பெருக் கொழிவதைக்கண்ட இரக்தபீஜன் அச்சாமுண்டியை அதிக கோபத்தோடடித்தான். அவ்வடியை அச்சா

முண்டிசிறிதும் லக்ஷயஞ்செய்யாமல் இரக்தபானஞ்செய்துவந்தாள். தேவி முன்னர் இவனது இரக்தபிந்துக்களினின்றுந்தோன்றிய அசுரர்களையெல்லாங்கீழேதள்ளி ஆயுதங்களாலவர்களைச் சேதிக்கும்போது அச்சாமுண்டி அவர்களுடைய இரக்தங்களையுண்டுவருவதேயல்லாமல் அவர்களுட்சிலரை விழுங்கத்தலைப்பட்டாள். இவ்வண்ணம் இரக்தங்களையும் இரக்தபீஜோத்பவர்களையும் உண்டும்விழுங்கியும்வந்தாளாகையால் அசுரக்கூட்டமும் உதிரவெள்ளமு மில்லாதொழிய இரக்தபீஜனைக்கீழேதள்ளி கத்தியினுல் கண்டிக்க மாண்டனன். சாமுண்டியும் அவனது உதிரமெல்லாமுண்டு களித்தனள். இரக்தபீஜனது சாவையும் சாமுண்டியினது சந்தோஷத்தையும் கண்ட அசுரக் கூட்டங்கள் பயந்தோடி ஆஹா ஊஹூ என்று கதறிச் சரீரமுற்றும் உதிரமயமாயும் நிராயுத பாணிகளாயும் தங்கள் நிலையை மறந்து சும்பனிடம்போய்க்கூறுகிறுர்:- ஓ அசுரேந்திரனே! இரக்தபீஜன் அம்பிகையினுல் கொல்லப்பட்டான். அவனுதிரவெள்ளம் சாமுண்டியினுலுண்ணப்பட்டது. பலசாலிகளான ஏனைய அசுரர்களெல்லாம் அம்பிகையின் வூர்தியாகிய சிங்கத்தினுல் விழுங்கப்பட்டனர். அவருள்ளும் ஒழிந்த சிலவசுரர்கள் காளியினுல் பக்ஷிக்கப்பட்டனர். நாங்கள் தெய்வத்தினுல் பிழைக்கப்பட்டபடியினுல் இச்செய்தியையுன்னிடத்திற் சொல்லுவதற்காளாயினேம். ஐயா! தேவிசெய்த யுத்தசரித்திரம் எங்களாற் சொல்லமுடியுமோ. அதுமிகவும் அற்புதம்! அற்புதம்!! இனியாவரையும் நாசஞ்செய்யவந்த அத்தேவி தைத்தியர்களாலும் தானவர்களாலும் அசுரர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் பன்னகர்களாலும் நாகர்களாலும் மற்றெவராலும் எவ்விதத்தாலும் ஜெயிக்கத்தக்கவளாகாள். இந்திராணி முதலிய சகலசக்திகளும் அந்த யுத்தகளத்தில் கூடியிருக்கின்றனர். அஞ்சியிருந்தசுரரெல்லாம் இப்போது யுத்தம்செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். நம்சேனைகளெல்லாமொழிந்தன. தேவசேனைகள் வீரங்கொண்டுலாவுகின்றன. ஆகையால் நீ மந்திராலோசனைசெய்து எது செய்யத்தக்கதோ அதுசெய்வாயாக. சக்தியாக வந்திருக்கிறவள் பலசக்திகளையுமுடையவள். அவளோடு வைரங்கொள்வது சுகத்தைச்செய்யமாட்டாது; சந்தியே சுகத்தைக்கொடுக்கும். இதைக்காட்டிலும் சரணமடைதல் நன்மையினும் நன்மையாம். அதற்குச் சம்மதிக்காதபட்சத்தில் பாதாளம்போய்ச் சேருவது யுத்தமத்திலுத்தமமாமென்றனர். இவ்வுண்மைகளைக்கேட்டுச் சும்பன் மாண

மடையுங்காலம் சமீபித்துள்ளானுகையால் உதடுதுடிக்க அதிக கோபங்கொண்டு கூறுகின்றான்:— நீங்கள் பாதாளத்துக்குப் போக வேண்டுமானாலும் போகலாம்; அல்லதுசரணமடைய வேண்டுமானாலு மடையலாம். யா னிவ்விரண்டனேயுஞ் செய்யேன். நான் ஓர் ஸ்திரீக்குப்பயந்து எப்படிப் பாதாளத்துக்குப் போவேன். இரக்தபீஜன் முதலிய அசுரர்களேயெல்லாம் அவளால் கொல்வித்துக் கீர்த்தியையும் போக்கடித்துக்கொண்டு பிராணனே மாத்திரம் காப்பாற்றிக் கொள்வதினுல் நானடையும் பிரயோஜனமென்னேயோ. காலத்தினுல் கற்பிக்கப்பட்ட பிராணிகளுடைய மரணமானது தடைசெய்யத்தக்கதோ? மரணபயமானது பிறந்தநாள்தொட்டேயிருக்கிறதல்லவா? மரணபயத்தைக்குறித்துப் பெறுதற்கரிய கீர்த்தியைவிட்டுவிடுவாருமுண்டோ? ஆகையால் இப்பொழுதே அந்த அம்பிகையையும் இந்திராணிமுதலிய சக்திகளேயும் ஏனைய தேவர்களேயுஞ் செயித்துச் சகலஇராஜ்யங்களேயும் ஆண்டுவாழக்கடவேன். இது நிச்சயம். நான் யுத்தத்திற்குப்போகிறேன். அந்த அம்பிகையென்னுல் கொல்லப்படுவாளானுல் மீள்கின்றேன். இல்லாவிடில் வராமலொழிகின்றேன். ஓ நிசும்பனே! நீ உன் சேனேகளோடு பின்பக்கத்துத் துணேயாய்வருவாய். அந்த ஸ்திரீயை நான் யமலோகத்துக்கனுப்பிவிடுவேனென்றனன். நிசும்பன் கூறுகின்றான்:— ஓ அண்ணுவே! நான் யுத்தத்திற்குப் போகின்றேன். காளிகாதேவிமுதலிய சக்திகளேயெல்லாங்கொன்று அந்த அம்பிகையைமாத்திரம் பிடித்துக்கொண்டு வருகிறேன். அந்த ஸ்திரீவிஷயத்தில் நீ ஒரு சிந்தனேயும் வைக்க வேண்டாம். பிரபஞ்சத்தையெல்லாம் சுவாதீனப்படுத்திக்கொள்ளும்படியான உன்னுடைய புஜபலபராக்கிரமமெங்கே? அவளெங்கே? அவ்வற்பமானவளோடு யுத்தஞ்செய்யப் போகிறேனென்று சொல்வது உனதுகீர்த்திக்கும் புகழுக்கு மிழுக்காமன்றோ? நீ சிரேஷ்டமான சுகங்களே யநுபவித்துக்கொண்டிருப்பாயாக. மகா கர்வமுள்ள அந்த ஸ்திரீயை நான்கொண்டுவருகிறேன்: நானிருக்க நீ யுத்தத்திற்குப்போவது யுக்தமன்றென்றனன். மூத்தோனேப் பார்த்துச் சொல்லித்தம்பியான நிசும்பன் அதிகர்வங்கொண்டு தன் சேனேகளோடு யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

சுலோகம் (கூய)

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏலாசுகந்திசிகுராயை நம:

முப்பதாம் அத்தியாயம்.

தேவ்யாசஹ நிசும்பயுத்தம்.

வியாசர் கூறுகின்றார் :—ஓ அரசனே! நிசும்பன், மரணம் அல்லது ஜயம் என்னு மிவ்விரண்டிலொன்று வருவதுண்மையன்றோ வென்று நிச்சயித்துக்கொண்டவனாய்த் தேவிக்கெதிரில் வந்தனன். இவனது சகோதரனும் யுத்தரசத்தில் பண்டிதனுமான சும்பன் நமது சகோதரன் செய்யும் யுத்தத்தைக் காண்போமென்றிருந்தனன். தேவர்கள் மேகத்தி லொளித்துக்கொண்டு போர்த்திறத்தைப்பார்க்க ஆசை கொண்டிருந்தனர். இவர்களிவ்வாறிருக்க நிசும்பன் அம்பிகையைப் பிரமிக்கச்செய்ய வெண்ணிப் பாணங்களைச் சோனைமாரிபோற்பொழிந்தனன். சண்டிகாதேவி சிரேஷ்டமான தனுசையெடுத்து நிசும்பன் காணுமாறு அடிக்கடி சிரித்துத் தன்னருகிலிருக்குங் காளிகாதேவியை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்:—

ஓகாளி! இவ்வசுரர்களுடைய மூடத்தனத்தைப் பார்த்தனையா! இவர்களென்னிடம் வருவது சாவதற்கா! பிழைப்பதற்கா! இதுகாறும் அதிகோரமான அசுரர்களது வதத்தையும் ரக்தபீஜனது நாசத்தையும் பார்த்து என்னுண்மையை யறியாம லெனதுமாயையினால் மோகிக்கப் பட்டவர்களா யின்னமுந் தமக்கு வெற்றியுண்டாகுமென்னு மாசையுடன் வருகின்றனர். அந்தோ! ஆசையேமிக்க பலமுள்ளது. அது மனிதர்களை யெவ்விதத்திலும் விடுகிறதில்லை. அதற்கோரளவுமில்லை. தோல்வியடைந்தவனா யிருந்தாலும் பல மொடுங்கினவனா யிருந்தாலும் மிகவும் நசித்தவனா யிருந்தாலும் பக்கபல மில்லாதவனா யிருந்தாலும் மெய்மறந்தவனா யிருந்தாலும் அந்த ஆசை விடுகிறதில்லை. என்னால் கொல்லத்தக்கவர்களாகிய இவர்களுக்கு மரணம் சமீபித்துவிட்டபடியால் என் முன் வந்திருக்கின்றனர். ஆகையால் எல்லாத் தேவர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே இவர்களைக் கொன்றுவிடுகிறேனென்று அந்த நிசும்பனை அனேக பாணங்களால் மறைத்துவிட்டனள். நிசும்பனும் அப்பாணங்களை யெல்லாம் அறுத்தெறிந்தனன். இவ்வண்ணம் இருவரும் அனேகவிதமான யுத்தங்கள் செய்யும்

பொழுது யானைக் கூட்டத்தில் சிங்கம் புகுவதுபோல் அசுரச்சேனை யின் மத்தியில் தேவியினுடைய சிங்கமானது பாய்ந்து மதங்கொண் டிருக்கின்ற அசுரர்களைப் பற்களால் கடித்தும் நகங்களால் கிழித்தும் உண்டும்வந்தது. இந்தப் பிரகாரம் சிங்கத்தால் அசுரச்சேனைகள் நாச மடைவதைக்கண்ட நிசும்பன் ஓடிவந்தனன். ஏனைய வசுரர்களெல்லாம் பற்களையும் நாக்குகளையுங் கடித்துக்கொண்டு கண் சிவந்து இந்த ஸ்திரீயை விடுவதில்லை யென்று சூழ்ந்தனர். சும்பனும் தன் சேனைக ளோடு கூடினவனுய் வந்து முன்னே நிற்கும் இக்காளிகாதேவியைக் கொன்று ஜகதம்பிகையைப் பிடித்துக்கொள்வோமென் றெண்ணி ரௌத்திர ரசத்தோடும் சிருங்கார ரசத்தோடுங்கூடியிருக்கிற அந்த மனோகரியைப் பார்த்தனன்.

அந்த மனோகரியோ! விசாலமான கண்ணுடைய வளாயும் மூன் றுலகத்திலுங் காணக்கூடாத அழகிற் சிறந்த சுந்தரியாயும் கோபத் தாற் சிவந்துநோக்கும் பார்வையுடையவளாயுமிருக்கும் உக்கிரத்தைக் கண்டு இவளா நமக்கு அடங்கத்தக்கவளென்று அவ்வம்பிகையினிடத் தில் தான்கொண்டிருந்த ஆசையையும் ஜயத்தை யடைய வேண்டு மென்ற வீரத்தையும் விட்டு நமக்கு மரணம் சமீபித்து விட்டதென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு இனி யுத்தஞ் செய்வதே யுக்தமென்று போர் செய்யத் தொடங்கினன். இவன் கொண்ட வெண்ணத்தையும் இவன் நிற்கும் நிலையையும் அறிந்தவளாகிய சர்வஜ்ஞை அந்தச் சும்பனைப் பார்த்து நகைத்து அசுரரெல்லாங் கேட்கக் கூறுகின்றாள்:—

ஹே சும்பா! உன்னைப்போலும் ஞானசூனியனை நான் கண்ட தில்லை. உன்னிலும் சிறந்த ஞானசூனியர்கள் உன்னுடைய சேனைகள். இதுவரையில் என்னிடம் வந்தவர்கள் வெற்றியுடையராய் மீண்டிருப் பராயின் நீங்களும் நாமும் வெற்றியடையலா மென்று வரலாம். அந்தோ! இனியேனும் நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். நீங்கள் கை களி லேந்தியிருக்கும் ஆயுதங்களை யெல்லாங் கீழேபோட்டுவிட்டு உயிர் பிழைக்கவேண்டுமாயின் பாதாளத்திலாவது சமுத்திரத்திலா வது போய் ஒளித்து வாழுங்கள். வீரசுவர்க்கம் வேண்டுமாயின் என் பாணங்களாலடிபட்டு சுவர்க்கம்போய்ச் சேர்ந்து அங்கு சிங்காசனா ரூடர்களாய் அப்சரஸ்திரீகளுடன் கூடிவாழுங்கள். சூரத்தன்மையும் பயத்தன்மையும் ஒருவருக்கும் நிலைத்ததல்ல. என்னுடைய அபயத் தன்மையானது என்றும் நிலைத்திருக்கும். அதைத்தான் அறிவுடை

யார் அடையவிரும்புவர். அதுதான் என்றும் நிலையாயுள்ளது. ஆகை யால் அந்த அபயத்தை உங்களுக்குக் கொடுக்கின்றேன். எல்லோரும் சுகமாய்ப் போய் வாழுங்களென்றனள்.

தேவி சொல்லியதை நிசும்பன் கேட்டு அகங்காரங்கொண்டு ஓர் கத்தியை யெடுத்தோடி அதனைச் சுழற்றித் தேவியினுடைய சிங்கத் தின்மேல் வீசினன். அதனைத் தேவியார் கதையினுற்றடுத்துப்பொடிப் பொடியாக்கி ஓர் கோடாலியெடுத்து அவன்றேண்மே லடித்தனள். அவ்வடியை அவன் சகித்துக்கொண்டு அம்பிகையை மறுபடியும் அடித்தான். அவ்வம்பிகை இனி இவனைத் தாமதஞ்செய்யாது கொல்ல வேண்டுமென்று துணிந்து கண்டாநாதஞ் செய்து அதிகமான கோர யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்கினள். அவனும் அதற்கிளைக்காமல் செய்து வந்தனன். இருவர் படைகளும் அப்படியே செய்யத்தொடங்கின. ரத கஜதுரகபதாதிகளும் அமோகமாய் நெருங்கின. எங்கும் ரத்தவெள் ளம் பரவிற்று. நாய்களும் நரிகளும் கழுகுகளும் காக்கைகளும் சுழன்று சுழன்று வட்டமிட்டன. நிசும்பன் வீராவேசங்கொண்டு ஓர் கதையையோச்சி சிங்கத்தை மோதியடித்து நகைத்துத் தேவியையும் அடித்தனன். தேவி புன்னகை செய்து ஓ மந்தபுத்தி யுள்ளவனே! இதோ என்னுடைய கையிலுள்ள கத்தியை உன்னுடைய கழுத்தில் வீசப்போகின்றேன். வீசும் அவ்வளவு காலந்தான் நீ உயிருடன்கூடி யிங்கிருக்குங்காலம். வீசியபின்னர் இயமனுடைய கிருகத்தில் வாழப் போகின்றுயென்று சொல்லி அந்தக்ஷணமே அவனது தலையைக் கத்தி யினல் அறுத்தெறிந்தனள். பின்னர் கபந்தமாய்ப்போன அவ்வசுரன் கீழே விழாமல் முன்கொண்ட வீரத்துடனே கதையைக் கையிலேந் திக்கொண்டு அமரரெல்லாம் நடுங்க போர்க்களமெல்லாம் சுற்றிச் சுற்றி வந்தனன். தேவிக்கு அதுவோர் விளையாட்டாக விருந்தது பின்னர் தேவி அம்முண்டத்தைப் பார்த்து ஓ முண்டமே! நீ உலாவி வந்தது போதும். உன்னுடைய முண்டைத் தன்மையை யாவரும் அறிந்து கொண்டார்களென்று அம்முண்டத்தினது கைகளையும் கால் களையும் அறுத்துத் தள்ளினுள். அது கீழே விழுந்தது. அவனது சேனைகளெல்லாம் ஆ ஆ வென்று கதறிச் கைகளி லேந்தியிருந்த ஆயுதங்களையெல்லாம் எறிந்து உதிரமயமாயிருக்கும் சரீரத்தோடும் அரசனிடம் போய்ச்சேர்ந்தனர். சும்பன் அவர்களைப்பார்த்து ஓ சேனை களே! நிசும்பனெங்கே? நீங்களேன் தோற்றுப்போனீர்களென்றனன்.

தூதர்கள் கூறுகின்றனர் :—ஐயா! உமது சகோதரனுகிய நிசும்பன் யுத்தகளத்தி லுறங்குகின்றுன். இனி எழுந்திருப்பானென்று நினைக்கவேண்டாம். இனி வேறொரு தாய்வயிற்றில்தான் எழுந்திருப்பான். அவனைப் பின்றொடர்ந்தவரெல்லாம் மாண்டுபோயினர். இச்சமயத்தில் நீ யுத்தத்துக்குப்போவது சரியல்லவென்று சொல்வதற்கே நாங்கள் வந்தோம். ஏனெனில், இப்பொழுது வந்திருக்கிற ஸ்திரீயானவள் ஏதோ ஒரு பரமசத்தியானவள் தேவ காரியத்தை யுத்தேசித்து இந்த வுருவங்கொண்டு அசுரகுலத்தை நாசஞ்செய்ய வந்திருக்கின்றுளென்று நீ நிச்சயித்துக்கொள்வாய். அவள் சாதாரணமான ஸ்திரீயல்ல. தேவர்களாலும் அறியக்கூடாத மகிமையுள்ள மிக வுத்தமமான சத்தி. நானுவிதமான உக்கிரரூபத்தோடுங் கூடியிருக்கின்றுள். மாயாமூல சமர்த்தையான அவள் விசித்திரமான பூஷணங்களையும், ஆயுதங்களையு முடையவள். யாவருக்குஞ் சுகத்தைச் செய்கின்றவள். ஒருவராலும் அறியத்தகாதவள். அவளுடைய சரித்திரம் அதிரகசியமானது. துஷ்டர்களுக்குக் காளராத்திரிபோன்றவள். தேவர்களெல்லாம் அசுரபய மற்றவர்களாய் அவளை ஓ ஸ்ரீதேவீ! எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றவளே! என்று பலவாருகத் தோத்திரஞ்செய்கின்றுர்கள். நாமெல்லாம் இச்சமயத்தில் ஓடிப்போவதே தருமம். தேக ரக்ஷணையைச் செய்துகொள்ளவேண்டியது அவசியம். இப்பொழுது பிராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்வோமானல் பின்னர் நாம் ஜயத்தை யடையலாம். காலமானது ஒரு சமயத்தில் சாமான்ய மனிதர்களையும் பலமுடையவர்களாகச் செய்யும். ஒரு சமயத்தில் பலமில்லாதவராகவுஞ் செய்யும். அவர்களையே மற்ருேர் சமயத்தில் பலமுடையவர்களாக்கி ஜயத்தைக் கொடுக்கும். மஹா தாதாவாகவிருக்கின்றவனை யாசகனுக்கும். யாசகனுகவிருக்கின்றவனைத் தாதாவாக்கும். திரிமூர்த்திகளும் இந்திராதிதேவர்களும் காலவசத்தி லிருக்கப்பட்டவர்களே. இவர்களெல்லாம் காலவசத்தினரென்றுல் நீ காலவசத்தனென்பது சொல்லவேண்டுமோ ஆகையால் உனக்கிப்போதிருக்கும் விபரீத காலத்தை யோசித்துப் பார்ப்பாய். இச்சமயம் தேவர்களுக்குக் காலம் நன்முகமாயும் அசுரர்களுக்கு துன்முகமாயு மிருக்கின்றது. ஓ அசுரனே! காலமானது ஓர் நிலைமையுடையதன்று; அது நானுவித ரூபந் தரித்திருக்கின்றது. ஆகலான் அந்தக் காலத்தினுடைய விகற்பத்தை நன்றுய்த் தெரிந்து கொள்ளுவேண்டியது. யாவருக்கும் சில காலத்தில் உற்பத்தி; சிலகா

லத்தில் நாசம். அந்தந்தக் காலம் அந்தந்தத் தொழிலையே செய்யும்; அவை மாறிச்செய்யா. இதனை நீ பிரத்தியக்ஷமாயறியலாம். எவ்வாறெனின்! இந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் உனக்கனுகூலகாலத்தில் பகுதி கட்டிவந்தனர். உனக்கு விரோதமாயிருக்கிற இந்தக் காலத்தில் பலமென்பதை என்றைக்கும் அடைவதற்கு யோக்கியமில்லாத ஒரு ஸ்திரீயினல் என்றைக்கும் பலமுடைய அசுரரெல்லாங் கொல்லப்பட்டார்கள். இன்னமும் சாக்ஷிவேண்டுமா! காலமே சுபாசுபமாகிய இரண்டையுஞ் செய்கிறது. இந்த வுண்மையால் இப்பொழுது நடக்குஞ் செயலுக்குக் காளியுங் காரணமல்ல. தேவர்களுங் காரணமல்ல. நன்ருய் ஆலோசித்துப்பார்க்குமளவில் இப்போது உனக்குத் தோல்வியென்பதில்லை. ஏனெனில் காலத்திஞல் வெற்றியுண்டாகாதிருக்கின்றதேயன்றி நீ எப்பொழுதும் தோல்வியடையத்தக்கவனல்லன். ஆகவே நீ இப்போது யுத்தஞ்செய்யாது பாதாளம்போவதால் தோல்வி வந்துவிட்டதென் றெண்ணவேண்டாம். உனக்கும் இறந்துபோன அசுரர்களுக்குங் காலந்தான் காரணம். வேறுகாரணம் இல்லவேயில்லை. இன்னமுஞ் சொல்லுகிரேம் கேட்பாயாக. போரில் இந்திரன் முதலியோர் ஆயுதமில்லாமல் உன்னெதிரில் தோற்ருேடிப் போயினர். அவரெல்லாம் இப்போது சர்வாயுதபாணிகளாய் ஒரு ஸ்திரீயை முனைமுகத்தில் நிற்கச்செய்து தாங்கள் யுத்தஞ்செய்வதற்குத் தயாராயிருக்கின்றனர். ஓ இராஜேந்திரனே! யாங்கள் சிறியவராயினும் எங்களால் சொல்லப்பட்டசொற்களை மாத்திரம் ஆலோசித்து யுத்தம்போற் செய்வாய். சீக்கிரத்தில் ஆலோசித்துப் பாதாளம் போய்ச் சேரும் வகையைத் தேடுவாய். அவ்விடத்தில் பிழைத்திருந்து சிலகாலம் பொறுத்திருப்பையாயின் நீயே பின்னர் வெற்றியடையலாம். பாதாளம்போவதைவிட்டு இப்பொழுதே யுத்தத்துக்குப் போவையாயின் இறந்துவிடுவாய். உடனே தேவர்களெல்லாம் சந்தோஷத்தோடு வெற்றியுடையவர்களாய் மங்களம் பாடிக்கொண்டு நாற்றிசையுந் திரிந்துலாவிவருவர் இது நிச்சயமென்றனர். (சு - கூச.)

முப்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௨

ஸ்ரீ கூடவிநாசிந்யை நம:

முப்பத்தோன்றாம் அத்தியாயம்.

சும்பவதாப்ராரம்பம்.

வியாசமுநிவர் கூறுகின்றார் :—ஓ பூபதி! சேனைகளும் தூதர்களும் சொல்லிவந்த சொற்களெல்லாங் கேட்டு, சும்பனானவன் கோபங்கொண்டு கண்சிவந்து சேனைகளைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான் :—ஓ மூடர்காள்! நீங்களனைவரும் என்முன்னே நின்று சிறிதேனு மஞ்சாமல் சொல்லத்தகாத சொற்களெல்லாஞ் சொல்லத்துணிந்தீர்களல்லவா இதுதான் காலத்தின் கொடுமையென் றெண்ணுகின்றேன். யானு இந்த யுத்தத்துக்குப் பயந்து பாதாலம் போய்ச் சேர்ந்து பிழைத்திருக்கத்தக்கவன். மந்திரிகளையுஞ் சகோதரர்களையும் ஒரு ஸ்திரீயினால் கொல்லும்படிச்செய்து நான்மாத்திரம் வெட்கமில்லாமல் உயிருடன் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பதா! அந்தோ! வீரரெல்லாம் என்னை என்ன நினைப்பார்கள். நீங்கள் காலதர்மத்தைக் கூறினீர்களல்லவா! நான் சில கூறுகிறேன் கேட்பீர்களாக.

காலமானது சுபகர்மங்களையும் அசுபகர்மங்களையும் செய்யப் பலமுள்ள பிரபுவாயிருக்கும்பொழுது நான் சிந்திக்கவேண்டிய தென்னவிருக்கின்றது. காலத்தால் எதுவர வேண்டுமோ அது வரட்டும். எதைச்செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யட்டும். அது முன்னின்று சாவையும் வாழ்வையும் இயங்கச் செய்வதாயின் அதனைமாற்றும் சக்தியெனக்குளதோ? அதனையுடையது அக்காலத்தை இயக்கும் தெய்வத்துக்கேயுளது. எங்ஙனமெனின்! மேகமானது வருஷிக்கவேண்டிய சிராவண மாதத்தில் வருஷிக்காமலும் வருஷிக்கக் கூடாத மார்கழி தை மாசியில் வருஷித்தும் வருகிறது. இதனை யாராயுங்கால் தெய்வம் நிமித்தமாய் நின்று காலத்தைத் துணையாகக் கொண்டு நடத்துகின்ற தென்றறியக் கிடக்கின்றது. இதனால் காலத்தினும் பலமுள்ளது தெய்வமென்றும், அத்தெய்வத்தினால் நியமிக்கப்பட்டவையே ஜனன மரணங்களெல்லா மென்றும், அந்த நியமத்தை வேறாகச் செய்வதற்குக் காலத்தினாலும் மற்றெவையாலும் முடியாவென்றும், ஆக

லான் எல்லாவற்றிற்கு மேலாயுள்ள தெய்வமே பிரதான மென்றும் இப்பொழுது நினைக்கின்றேன். இனித் தெய்வத்தால் வேற்றுமை யடையத்தக்க காலம் தெய்வத்தைப் பிரதானமாகக் கொண்டிருக்கும் என்னை என்செய்யும்? என்னுடை பவுருஷத்தைத் தள்ளுங்கள் நெருப் பிற் சுடுங்கள்.

ஏனெனின்! தேவர்களையெல்லாம் வெற்றிகொண்ட நிசும்பனையும் ரக்தபீஜனையும் இந்த ஸ்திரீ கொன்றுவிட்டாளல்லவா! இனி எனக்குக் கீர்த்தி ஏது! கீர்த்தியைவிட்டு நான் பிராணனிடத்தில் ஆசைவைப் பேனா. உலகில் கீர்த்தி நிற்பதேயன்றி பிராணன் நிற்கின்றதா! உல கெல்லாம் படைக்கின்றவனாகவும் ஆயிரம் சதுர்யுகத்தை ஒரு நாளாக வுங் கொண்டிருக்கின்ற பிரமனும், அந்தப் பிரமனுடைய கால அள வைக்குள் மஹா போகிகளாக வாழ்கின்ற பதினான்கு இந்திரர்களும், அநேக ஆயிரஞ் சதுர்யுகமுடிந்தால் உலகைக் காக்குங் கடவுளாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியும், இறந்து போகின்றார்களல்லவா! இறந்துபோன லும் பிரஹ்மா படைக்குங் கடவுளெனவும், விஷ்ணு காக்குங் கடவு ளெனவும், இந்திரன் மஹா யோகி எனவும் கொண்டாடப் பெற்ற கீர்த்தி இறந்துவிட்டதா? அதுபோலவே ருத்திரரு மொடுங்குவர். ஏ மூடர்களே! தெய்வநிர்மிதமான மரணத்தைப்பற்றிப் பேசுவதனா லென்னபயன். காணப்படுஞ் சூரியசந்திரர்கள் முதலிய யாவரும் அழி வுறுதல் சித்தம். பிறந்தவர் இறத்தலும் இறந்தவர் பிறத்தலும் நிச்சய மாகலான் நிலையில்லாத சரீரத்தில் நிலையான கீர்த்தியைப் பாதுகாத் துக் கொள்ளல் வேண்டும். ஓ சேனைகளே! பிரயாணப்படுங்கள்; யுத்த களத்துக்குப் போவோம். தெய்வச் செயலின்படி ஜயமாவது மரணமா வது வருவது வருகவென்று சொல்லினன். பின்பு விரைவாய்ச் சர்வா யுதங்களையு முடையவனாய்ச் சதுரங்க சேனைகளும் பின்றொடர்ந்து வர திரிலோக மோகினியாயும் சர்வபூஷண லங்கிருதையாயும் சர்வ லக்ஷணங்களோடு கூடினவளாயும் தேவ கந்தர்வ கின்னர யக்ஷர்களால் தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவளாயும் சங்கத்தொனி, கண்டாநாத முத லிய த்வனிகள் மனோகரமாய்ச் சூழ்ந்தொலிக்கப்பெற்றவளாயும் சிம்ஹ வாகனா ரூடையாயுமிருக்கின்ற சகதம்பிகை யிருக்குமிடத்தை வந் தடைந்து அவ்வம்பிகையைப் பார்த்துக் காமமோகிதனாய் மன்மத பாணத்தா லடிபட்டவனா யடியில்வருமாறு சிந்திக்கின்றான்:—இவளு டைய சுந்தரவடிவுமிகவுமாச்சரியமாக விருக்கின்றது, ஏனெனில் அது

நம்முடையகண்கள் கூசும்படியான மின்னலைமின்னுகின்றது. இவளது உருவம் மேனி என்னுமிரண்டையு நோக்குங்கால் உருவம் மின்னலையும், மின்னல் உருவத்தையும் பகைக்கின்றன. அன்றியும் இவளது வடிவம் மிருதுத்தன்மையையும் இவளிருக்குநிலை கடினமான தீரத்தன்மையையும் விளக்குகின்றன. மேலும் மன்மதாவஸ்தை யில்லாதவளாய்க் காணப்படுகின்றாள். இவளுடைய அழகானது யாவரையும் மயக்குகின்ற மன்மதனை மயக்கும் ரதியை மயக்குகின்ற மகாரதியா யிருக்கின்றது. இவள் இந்த அழகொன்றினாலேயே மகாபலசாலிகளாயுள்ளவர்களைத் தன்னைக்கண்டமாத்திரத்தில் கொன்றுவிடுகிறாள். இவையாவும் ஆச்சரியமாக விருக்கின்றன. இவள் நமக்குச் சுவாதீனமாக என்ன உபாயஞ் செய்யலாம்? இவளை வசியஞ்செய்வதற்கு மந்திரமுமில்லை. மதத்தால் கர்வித்திருக்கிற இந்த மோகினியே சகல மந்திரங்களையு மறிந்தவளாய்க் காணப்படுகிறாள். இந்த ஸ்திரீ எப்படி சுவாதீனமாவாள். இவள் மகாபலசாலி யாதலால் சாமதான பேதங்களாலுஞ் சுவாதீனமாகாள். ஆகவே இந்தப் போர்க்களத்திலிருந்து பாதாளம் போவோமென்றால் அதுயுக்தமல்ல இங்கு சாவதும் யுக்தமல்ல. ஸ்திரீயின்கையில் செத்தால் கீர்த்தி போய்விடும். என்னசெய்யத்தக்கது. எங்கே போகத்தக்கது. இரண்டு யுத்தவீரர்களில் ஒருவருடைய மரணம் மங்களத்தைத் தருமென்று பெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர். இங்ஙனமிருக்க இவள் தெய்வத்தினால் நூறு மனிதரினும் அதி பலமுள்ளவளாய்க் காணப்படுகின்றனள். வீணுக்காக நாமேன் நல்லவார்த்தைகள் சொல்லவேண்டும். நானாவித ஆயுதங்களோடு கூடிக் கொல்வதற்கு வந்திருக்கிறவள் நல்லவார்த்தையினால் பிரீதியடைவாளா? இவள் தானத்தால் சுவாதீனையாயினும் வீணாகும். ஆகையால் யுத்தத்தில் மரணம் வருவது மேன்மையையும், ஓடுவது சிறுமையையு முண்டாக்கும். இப்போது ஜயமாவது மரணமாவது தெய்வச்செயற்படி நடந்தேறுகவென்று சும்பன் பலவாறாய் ஆராய்ந்து தைரியத்துடன் யுத்தஞ்செய்வதற்குத்துணிந்து அம்பிகையைப்பார்த்துக் கூறுகின்றான்:—

ஓ பெண்கள் நாயகமே! இப்போது நீ யுத்தஞ்செய்யத் துணிவது வீண் பிரயாசை. அதனை யறியும் அறிவில்லாதவளா யிருக்கின்றாய். ஸ்திரீகளுக்குப் பாணமெடுத்து யுத்தஞ்செய்யுந் தருமம் எந்த நூல்களிலாவது சொல்லப்பட்டுளதா? ஸ்திரீகளுக்குக் கண்களே பாணங்கள், புருவங்களே தனுசு, சிருங்கார கிரீடாபாவங்களே ஆயுதங்கள், சமர்த்தனான புருஷனே குறி, சந்தனப்பூச்சே யுத்த முயற்சி, சம

போக விச்சையே தேர். மந்தமான வார்த்தையே பேரிகை. இவைகளே பெண்களுக்குரிய யுத்தலக்ஷணம். இவையொழிந்த அஸ்திர முதலானவைகளைக் கொள்வது வீண் சம்சயமில்லை ஸ்திரீகளுக்கு நாணமேபூஷணம். நாணமொழிந்தவரே பூஷணமொழிந்தவர். தைரியங்கொண்டு வெளிவருதலே அபசெயம். அந்தோ! ஸ்திரீயானவள் கடினவெண்ணத்துடன் யுத்தத்துக்கு வருவளாயின் ஸ்தனங்களை எப்படி மூடிக்கொள்வாள்? தனுசை எப்படி யிழுப்பாள்? இவளுடைய மெல்லிய நடையெங்கே? தடியெடுத்தோடுவதெங்கே? இன்னமும் செய்யவேண்டிய மற்போர் முதலிய போர்களெங்கே? அந்த விஷயத்தில் உனக்கு புத்தி சொல்லுகிறவள் காளிகாதேவியும் சாமுண்டாதேவியுமே. சண்டிகை ஆலோசனை ஸ்தானத்தி லிருக்கின்றவள். எல்லா செந்துக்களுக்கும் பயத்தை யுண்டுபண்ணுகிற சிங்கம் வாகனமாயிருக்கிறது. வீணாநாதத்தைவிட்டு கண்டாநாதத்தைச் செய்கின்றாய். யௌவனத்துக்கும் அழகுக்கும் இந்தக்காரியம் விரோதமாயிருக்கிறது. ஓ அழகான பெண்ணே! உனக்கு யுத்தஞ்செய்ய வேண்டுமென்றாசையிருக்குமாயின் தொங்குகின்ற அதரமும், அழகில்லாத நகமும், குரூரமான வுருவமும், காக்கைபோன்ற கருநிறமும் பெருத்தகாலும், விகாரமான பற்களும், பூனைக் கண்ணுமுடைய குரூபியாய் யுத்தத்தில் ஸ்திரமாய் நின்று கடினமான வார்த்தையைச் சொல்லுவையாயின் யான் யுத்தஞ்செய்யத் துணிவேன். இப்போதிருக்கும் இந்த அழகான வுருவத்தைக்கண்டு நானெப்படித் துணிவேன். நான் துணிந்தாலும் என்கையாடவில்லை யென்றனன். இவ்வண்ணஞ் சொல்வதைக்கேட்ட தேவி கூறுகின்றாள்:—ஏ மந்தபுத்தியுள்ளவனே! மன்மதபாணத்தால் மோகிக்கப்பட்டு ஏன் துக்கிக்கிறாய். நீ காளிகையோடாவது சாமுண்டிகையோடாவது யுத்தஞ்செய். நானதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். இருவரும் உனக்குத் தக்கவர்கள். உன்னிஷ்டப்படி நானுன்னோடு யுத்தஞ்செய்ய இச்சிக்கவில்லையென்று அவனுக்குச்சொல்லி காளிகையைப்பார்த்து, இவன் விரும்பியவண்ணம் நீ குரூரமான உருவமுள்ளவளா யிருக்கிறபடியால் இவனோடு போர்செய்வா யென்றேவ அவள் காலமறிந்து தூண்டப்பட்ட இயமன்போல் கதையொன் றெடுத்துக்கொண்டு வரவே அவனுமெதிர்த்து இருவரும் அதிபயங்கரமான யுத்தஞ் செய்தனர். பிறகு சும்பன் கதையால் நோக்கியடிக்கக் காளியும் அடித்து அவன்

தேரையுமுறித்து அதிலிருந்த கழுதைகளையும் சாரதியையு மடித்தாள். அவன் பெரிய கதைகொண்டு கோபத்தோடும் அவள் மார்பில் சிரித்துக்கொண்டே யடித்தான். காளிகை கத்தி யெடுத்துக்கொண்டு வேகமாய்ச்சென்று சந்தனமுதலிய கலவைகள் திமிர்ந்திருக்கும் அவனது இடதுகையை யறுத்தனள். கையறுபட்டும் தேர் பொடிபட்டும் சரீரம் உதிரத்தினால் பூசப்பட்டும் அவனவற்றால் வருந்தாது மற்றொருகையில் அக்கதையை வாங்கிக் காளிகையையடித்தான். அவளும் வாளினால் கதையோடும் தோள்வளையோடுங் கூடியிருக்கிற அவ்வசுரனது வலதுதோளைச் சிரித்துக்கொண்டே யறுத்து விட்டாள். இரண்டு கையும்போகவே காலினாலுதைப்பதற் கோடிவந்தான். காளிகையும் அதிவிரைவாய் அவனிரண்டு கால்களையு மறுத்தனள். அவன் முண்டம்போலாயும் நில்நில்லென்று காளிகையை மிரட்டுகிறவன் போல் வந்தான். காளிகை கழுத்திலிருந்து உதிரவெள்ளம் வடிந்து கொண்டிருக்கிற தலையை யறுத்துத் தள்ளினாள். அது மலைபோல் பூமியில் வீழ்ந்தது. அப்பிணமலையை இந்திராதி தேவர்கள் கண்டு சாமுண்டா தேவியையும் காளிகாதேவியையுந் தோத்திரஞ் செய்தனர். அச்சமயத்தில் காற்று சுகமாய் வீசிற்று. திக்குகள் நிர்மலமாயின. ஓமாக்கினி வலஞ்சுழித் தெழுந்தது. ஓ அரசனே! மிகுந்த அசுரர்களெல்லாம் அம்பிகையை நமஸ்கரித்து ஆயுதங்களை யெறிந்து பாதாளம்போய் விட்டனர். ஓ அரசனே! தேவியினது உத்தமமான சரிதத்தையும் சும்பன் முதலானவர்களது வதத்தையும் தேவரக்ஷணையையு முனக்குச் சொன்னேன். பூவுலகில் இச்சரிதத்தைக் கேட்பவர்களும் படிப்பவர்களும் புண்யவான்களாவர். புத்திரனில்லாதவர் புத்திரரையும் தனமில்லாதவர் தனத்தையுமடைவர். வியாதியுள்ளவர்களும் சத்துருபய முள்ளவர்களும் அவ்வவற்றினின்றும் விடுபடுவர். இவையன்றியும் எல்லாக் காமங்களையு மடைந்து முக்தியடையப் பெறுவரென்று வியாசர் ஜனமேஜயனைப் பார்த்துக் கூறியருளினர். (சு - கூஅ௨.)

முப்பத்தொன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஏகபோகாயை நம :

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

சுரதோபாக்கியானம்.

சூதர் கூறுகின்றார் :—ஓ மஹாருஷிகாள்! ஜனமேஜயன் வியாச முனிவரைப்பார்த்து, ஓ மகருஷியே! சண்டிகாதேவியின் மகிமை உம்மால் நன்றாய் வர்னித்துச் சொல்லக்கேட்டேன்; இனி தேவியா ரால் பூஜிக்கப்பட்டாள்? சர்வ காமங்களையுந்தருந் தேவியை எவன் பூசித்துப் பெரிய பிரயோஜனத்தை யடைந்தனன்? ஓ கருணைக்கடலே! அத்தேவியினுடைய உபாசனா விதியையும் பூஜாவிதியையும் விஸ்தா ரமாயெனக்குச்சொல்லி யருளுமென்றுவினவ, வியாசமுனிவர் அவ்வன் விணவிய வினாக்களுக்குச் சந்துஷ்டராய் மஹா மாயாபூசையைப் பற் றிச் சொல்லுகிறார் :—ஓ அரசனே! முற்காலத்தில் சுவாரோசிஷாந் தரத்தில் சுரதனென்று பிரசித்தி பெற்றவனும் ஜனங்களை காப் பதில் ஊக்கமுள்ளவனும் தனுர்வேதத்தின்கரை யறிந்தவனும் விரோதிகளில்லாதவனும் மகாதாதாவாயும் பிராமணர்களைப் பூசிக் கின்றவனும் தானஞ்செய்கிற சுபாவமுள்ளவனும் சத்கர்மத்தில் பிரீதி யுள்ளவனும் குருவினிடத்தில் பக்தியுள்ளவனுமுள்ள ஓரர சன் இராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்திருந்தனன். அக்காலத்தில் மலைகளில் வசிக்கிற மிலேச்சர்கள் பலமிகுதியினால் பகைமேற்கொண்டு மதத்து சுரதராசனாலாளப்படும் பூமிமுழுதுந் தங்கள்வசமாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்னுங் கெட்ட எண்ணத்தால் நால்வகைச்சேனைகளோடும் போர்புரிவதற்குவர சுரதனும் தனது நால்வகைச் சேனைகளோடு மெதிர்த்தனன். அதிபயங்கரமான மிலேச்சர்கள் அரசனது பலத் துக்கு மிகவுங் குறைந்தவர்களாயிருந்துந் தெய்வாதீனத்தால் ஜய மடைந்தனர். தோல்வியடைந்த அரசன் உடனே தனது கோட்டை யை யடைந்து மந்திரி முதலானவர்கள் சத்துருக்களாகிய மிலேச்சர் கள் பக்ஷமாயிருப்பதை யறிந்துகொண்டு மனவருத்த முற்றவனாய் ஆலோசிக்கலாயினன் :—நமக்கு யாவரும் பகைவராயிருக்கின்றபடி யால் இனி நல்லகாலம் வருமளவும் அக்காலத்தை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா? அல்லது காலத்தை யெதிர்பாராது யுத்தஞ்

செய்யலாமா ? எதனையும் ஆலோசிப்பதற்கு நமக்குச் சுவாதீனமான மந்திரிகளுமில்லை என்ன செய்வோம். நமது மந்திரிகள் துர்மந்திரிகளாயிருத்தலால் ஒருவேளை சத்துருவைச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்து நம்மைப்பிடித்து அவர்கள்வசங் கொடுத்தாலுங் கொடுத்துவிடுவார்களல்லவா ? அப்போது என்ன நடக்குமோ பாபபுத்தியுள்ளவனிடத்தில் விசுவாசஞ்செய்தல்கூடாது? உலோபத்துக்குட்பட்டவர்கள் எதுதான் செய்யார்கள்? சகோதரர் தந்தையார் சிநேகிதர் மந்திரிகள் ஆசாரியர் அந்தணர் ஆகிய இவர்களைப் பேராசைபிடித்தவர் துவேஷித்துக் கொள்ளுகின்றனர். அவர்களுடைய துவேஷத்தாலுண்டாகும் தீங்குகள் பலவென்று பலவாக எண்ணினன். இவ்வாறு ஆலோசித்து மிகவும் வருந்திய மனமுடையவனாய் இனியிங்கிருத்த லடாதென்று தனியே குதிரையேறிக்கொண்டு நகரைவிட்டு ஆரணியம்போய் நாம் எங்கே போகலாமென்று சிந்தித்து மூன்றுகாதத்தில் சுமேதஸ் என்னும் ருஷியினது ஆஸ்ரமமிருப்பதாகத் தெரிந்து அவ்வழியே வந்து பல விருக்ஷசாதிகளாலும் புஷ்பசாதிகளாலும் பக்ஷிசாதிகளாலும் அழகுபெற்று சொர்க்கபுரியினுஞ் சிறந்திருக்கும் வனத்தைக்கண்டு அதனுள்ளேசெல்ல அங்கு சீடர்களுடைய வேதாத்யயன வோசையைக்கேட்டு மகிழ்ந்து அதுகாறுமடைந்திருந்த பயத்தைவிட்டு இவ்வாச்சிரமத்தி லிளைப்பாறுவோ மென்றெண்ணி குதிரையை ஓர் மரத்திற்கட்டி வணக்கமுள்ளவனாய் சாலவிருக்ஷத்தின் நிழலில் மான்றோலாசனத்தில் சாந்தராயும் தவத்தினாலிளைத்த திருமேனியுடையவராயும் சிஷ்யர்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்கின்றவராயும் வேதசாஸ்திரார்த்தங்களை நன்றாயறிந்தவராயும் குரோதலோபாதிக ளில்லாதவராயும் எவற்றினுஞ் சந்தேகமில்லாதவராயும் ஆத்மஞானத்தில் ஊக்கமுள்ளவராயும் சத்தியவாதியாயும் இந்திரிய நிக்ரஹராயுமிருக்கிற சுமேதஸ் என்னும் ருஷியைப்பார்த்து கண்ணீர்விட்டழுதுகொண்டே பூமியில் தண்டாகாரமாய் வீழ்ந்திருந்தனன். அம்முனிவர் அப்பா ! எழுந்திரு உனக்குச் சுபமுண்டாகுக மென்றனர். அப்போதொரு சீடன் ஆசனங்கொடுக்க முனிவரது ஆக்ஞையா லுட்கார்ந்தனன். பின்னர் முனிவர், அவனது மனோவெப்பமகலப் பலவினிய மொழிகள்கூறி அர்க்கியபாத்யங் கொடுத்து, ஏன் சிந்தாகுலமுள்ளவனாயிருக்கின்றாய், நீ அஞ்சற்க, அரசாள்வதை விட்டு இவ்விடம் வந்த காரண மென்னை? அதனைச்சொல், நீ எண்ணியிருக்குங் காரியம் மிக்க அசாத்தியமா யிருந்தாலும் நான் முடிக்கிறேனென்று வினவவே அர

சன் கூறுகின்றான்:—ஓ முனிபுங்கவரே! நான் சூரதனென்னு மரசன். சத்துருக்களால் இராஜ்யத்தையும் எனது மனைவி முதலிய எல்லாச் செல்வங்களையுமிழந்து இங்கு உம்மைச் சரணமடைந்தேன். ஓ சிவ ஸ்வரூபியே! இனி நீர் எதனைக் கட்டளையிடுகின்றீரோ வதனைப் பக்தி யுடன் செய்கிறேன். இப்பூலோகத்தில் உம்மைக்காட்டிலும் என்னை காக்கின்றவர் யார்? இப்போது எனக்குச் சத்துருபய முண்டாயிருக் கிறது. சரணாகதி யடைந்தவரிடத்தி லன்புள்ள ஓ முநிபுங்கவரே ! என்னைக் காப்பாயென்று புலம்பிச் சொல்லினன். அப்போது முனி வர் கூறுகின்றார்:—ஓ இராஜஸ்ரேஷ்டனே ! இவ்விடத்தில் நீ பய மின்றி வாசஞ்செய்யலாம். உனது சத்துருக்கள் இங்கு எனது தவ வலிமையால் வரமாட்டார்கள். இங்கு அவர்களாலுண்டாகும் இம்சை யுண்டாகமாட்டாது. ஆனால் நாங்கள் வனவிருத்திசெய்வது போலும் நீயும் உதிர்ந்துபோன செந்நெல் தானியங்களைப்புசித்து ஜீவிக்கவேண் டும் என்றனர். அதனைக்கேட்ட அரசன் அப்படியே செய்கின்றே னென்று அவ்வாச்சிரமத்திலுள்ள பழம் வேர் காய் முதலியவைகளைப் புசித்து சீவித்து வந்தான். ஒருநாளந்தவரசன் தனது இராஜ்யாதி சுகங்களை நினைத்து விசார பீடிதனாய் ஓர் மரத்தினிழலி லுட்கார்ந்து கொண்டு சிந்திக்கலாயினன் :—அந்தோ ! நம்முடைய இராஜ்யம் பாபிஷ்டர்களான மிலேச்சர்களால் கொள்ளை கொள்ளப்பட்டதே. அவர்களால் நமது ஜனங்கள் பீடிக்கப்பட் டிருப்பார்களன்றோ. நமது பரிசனங்களெல்லாம் அவர்கள் வசப்பட்டுத் துக்கத்தை யனுபவிப் பார்களன்றோ. நமது செல்வங்களெல்லாம் கொலை கட்காமங்களுக்கே யாகுமன்றோ? அந்தோ ! சத்பாத்திரத்தில் போகாதன்றோ ? என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனன்.

அப்போது சம்சாரத்தில் விரக்திபிறந்த ஒரு வைசியன் அங்கு வந்தனன். அரசன் அவனைப்பார்த்து பக்கத்தி லுட்காரச்செய்து வினவுகின்றான் :—நீ யார் ? எங்கிருந்து இங்குவந்தனை ? எதனால் நீ தீனனாயிருக்கிறாய். நேசனை வழிவிட்டால் ஏழடிதூரம் பின்றொடர்ந்து பின்பிரிய வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் எனக்குச் சிநேகனாகிய நீ உண்மையைச் சொல்வாயென்றனன். வைசியன் நமக்கு நல்லசிநேகங் கிடைத்ததென்று நினைத்துக் கூறுகின்றான்:— ஓ அரசனே ! நான் வைசியன், என்பெயர் சமாதி, தனமுள்ளவன், தர்மத்தில் சமர்த்தன், உண்மையையே சொல்லுகிறவன், பொறுமை

யில்லாதவன், இப்படிப்பட்ட நான் தனத்திலாசையுள்ள துஷ்டபுத்திர களத்திரங்களால் துறத்தப்பட்டவனுய்க் காட்டுக்கு வந்தேன். நீரார்? பாக்யவானுகப் பிரகாசிக்கின்றீர். ஓ நண்பரே! உம்முடைய சரித்திரத்தைக் கூறுமென்றனன். அரசன் கூறுகின்ருன் :—நான் சுரதினென்னும் பெயருள்ள அரசன். நானும் உன்னைப்போல் சத்துருக்களால் பீடிக்கப்பட்டு இராஜ்யமிழந்து மந்திரிகளால் வஞ்சிக்கப்பட்டவனு யிங்குவந்துவிட்டேன். ஓ வைசிய சிரேஷ்டனே! எனக்கு நீ தெய்வாதீனமாய் நல்ல மித்திரனுகச் சேர்ந்தாய். இக்காட்டில் நாமிருவரும் வசித்திருப்போம். நீ துக்கத்தை விட்டுவிடுவென்று சொல்லியபோது வைசியன் கூறுகின்ருன்:—ஓ அரசனே! என் சம்சாரம் யாதொரு துணையுமில்லா திருக்கின்ருள். நானில்லாமல் மிக்க துக்க முள்ளவளாயும் அதுவே வியாதியாய்த் துக்கம் தாபம் இவைகளால் வருத்தப்பட்டவளாயு மிருப்பாள் என் மனைவியின் தேகம் சுகமாயிருக்குமா வென்று என் மனது தபித்துக்கொண்டே யிருக்கிறது. பிள்ளையையும் மனைவியையும் வீட்டையும் பந்துக்களையும் எப்போது பார்ப்பேன்? வீட்டுச் சிந்தையினுலலைந்து கொண்டிருக்கிற மனதுக்குச் சுகமில்லையே யென்றனன். அப்போது அரசன் கூறுகின்ருன்:—ஓ வைசியனே! துர்கடத்தை யுள்ளவராயும் பாவபுண்ணியந் தெரியாதவர்களாயு மிருக்கிற எந்த புத்திரகளத்திராதிகளால்துறத்திவிடப்பட்டனையோ அவர்களை மறுபடியும் பார்ப்பதனுலென்ன சுகமுண்டாகப்போகிறது? ஓ பெருந்தன்மை யுள்ளவனே! நன்மையைச் செய்கிற சத்துருக்களே மித்திரர்கள். கெடுதியைச் செய்கிற பந்துக்களே சத்துருக்கள். ஆனதால் மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு என்னேடு சஞ்சரித்திருப்பா யென்றனன். இவ்வாறு சொல்ல, வைசியன் கூறுகின்ருன் :—ஓ அரசனே! என் மனதானது இப்போது மிக துக்கமுள்ளதா யிருக்கிறது. துஷ்ட சுபாவங்களால் விடக்கூடாமலிருக்கிற குடும்ப சிந்தனையினுல் மனம் வருந்துகின்றது நான் என் செய்வேனென்ருன். அரசனும் ஓ வைசியனே! இராஜ்யதுக்கம் என் மனத்தையும் வருத்தப்படுத்துகிறது, நாமிருவருமிப்போது சோகத்தை நாசம்பண்ணுகிற ஔஷதத்தை முநிவரைக் கேட்போமென்று அவரைச்சமீபித்து நமஸ்கரித்து இருவருளரசன் அம்முநிபுங்கவரிடம் பொறுமையுடையவனுய்ச் சொல்லத்தொடங்கினுன். (சு-கூ௩.)

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஏக ரசாயை நம:

முப்பத்துமூன்றம் அத்தியாயம்.

புவனசுந்தரி மஹாத்மியம்.

வியாசர் கூறுகின்றார் :—ஓ ஜனமேஜயனே! சுரதனென்னும் அரசன் சுமேதஸ் என்னும் ருஷியை வணங்கிக் கூறுகின்றான் :— ஓ சுவாமின்! யான் வனத்திற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்குந் தருணத்தில் இந்தவைசியன் மனைவிமக்களால் துறக்கப்பட்டு என்னிடம்வந்து மிக்க சிநேகனுயினுன். எனக்கோ நிஷ்காரணமாய் வந்த பலவித துன்பங்கள் நேரிட்டு அதனுலுண்டான மனோவிசாரம் நீங்கிற்றில்லை. நான் அடிக்கடியும் குதிரைகளையும் அடிமையாட்களையும் நிதிகளையும் எனது சத்ருக்கள் ஒன்றுகூடி நிமிஷத்துக்குள் கொள்ளைகொண்டமையும் எண்ணி ஏக்கமுற்றுச் சிந்தித்துத் துயரப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு நித்திரை என்பதில்லை. சுகமெப்படி யிருக்குமோ அதனையறியேன். யானே இவ்வுலகமெல்லாம் சுவப்பனம் மித்தை யென்றறிவேன். அப்படி யறிந்தும் என் மனம் நிலைபடாமல் சுழன்று சுழன்று என்னை வாட்டுகின்றது. யான் யாரோ; எனதென்கிற பதார்த்த கோடிகளெல்லா மெவைகளோ என்றறிந்தவனு யிருந்தும் அவைகளைப பரியாலோசிக்காத சமையத்தில் துக்கத்தை யுண்டு பண்ணுகின்றன. இவையெல்லாம் பிரமையென்பதை யானறிவேன். அப்படியிருந்தும் என்மனம் பயிற்சித்தடிப்பால் அவைகளைப் போய்ப் போய்க் கவருகின்றது. இதற்குக் காரணமென்ன? இது மிகவும் வியப்பைத் தருகின்றது. முநிவரே! நீர் அனைவர்க்கும் மேலானவரா யிருக்கின்றீர். உமக்குத் தெரியாத அம்சமொன்றுமில்லை. எல்லாச் சம்சயத்தையும் போக்கும் சக்தியுடையவராதலால் என்மனம் மோக மடைவதற்குக் காரணமெதுவோ அதனை அன்புடன் சொல்வீராக வென்று கேட்டனன். சுமேதமுனிவர் அவ்வரசனிடத்தில் கருணை வைத்தவராய்ச் சோகமோகங்களைப் போக்கும்படியான இதோபதேசத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினர் :—ஓ அரசனே! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பந்தமோக்ஷங்களுக்குங் காரணம் மாயை யென்றே கூறுகின்றனர். பிரம்ஹ விஷ்ணு உருத்திரேந்திர வருண வாயுவாதி

தேவர்களும் கந்தர்வாதி இராக்ஷசர்களும் மாயாவசப்பட்டவர்களாய்ப் பந்தமோக்ஷங்களுக் கிடமாகின்றனர். சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சராசராத் மகமான இவ்வுலகமனைத்தும் மோகவலையிலகப்பட்டு அம்மாயைக்கே சுவாதீனர்களாகின்றனர். பிரமனாதி தேவர்களுக்கே இக்கதியானால் மானுடர்களிலொருவனான நீ எம்மாத்திரம்? அம்மாயையோ மிக வலி வுடையது. ஞானிகளுடைய மனதையும் மோகிக்கச்செய்யும். பிரம னாதி தேவர்களாயினும் ஞானிகளாயினும் பிராரத்த விசேஷத்தால் இராகத் துவேஷாதிகளுக்கு வசப்பட்டவர்களாய்த் திகைத்துமோகிக் கின்றனர். முன் கிருதயுகத்தில் நாராயணர் சுவேத த்வீபத்தை யடைந்து சுகதுக்கங்கள் மாறிமாறி வருகின்றமையால் இதனைப் பிரஹானந்தப் பிராப்தியாலொழிக்க வேண்டுமென்று கருதி அங்குப் பதினாயிரம்வருடங் கோரமான தவம்புரிந்துவந்தனர். பிரமதேவனும் ஓர் காலத்தில் அஞ்ஞானத்தை விலக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டவராய் மனுஷ்ய சஞ்சாரமில்லாத ஆரணியத்தை யடைந்து அங்கு தவம்புரிந்து கொண்டிருந்தார். நாராயணர் தான் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த சுவேத த்வீபத்தைவிட்டு வனாந்தரஞ் செல்லவேண்டுமென்கிற வெண்ண முடையவராய் அந்த த்வீபத்தை விட்டு வேறு வசதியான ஆச்ரமத்தைத் தமக்குத் தபோவனமாக அமைத்துக்கொள்ள விரும்பி வனங்களையெல்லாம் பார்த்துக்கொண் டேவருந் தருணத்தில் பிரமதேவனும் அவ்வாறு தபோவனஞ் செல் லக்கருதிப் போய்க்கொண் டிருக்கும்போது அவ்விருவர்களு மோரி டத்திற் சந்தித்து ஒருவரை யொருவர் நீர் யார்? நீர் யாரென்று வின வினர். பிரமன் இவ்வுலகத்தைப் படைக்குங் கர்த்தாநானென்றனன். அதனைக்கேட்ட விஷ்ணு மூர்த்தி கூறுகின்றார் :—ஓ மூடா! யானன்றோ இவ்வுலக சிருட்டி கர்த்தா. யான் தெரியுமா? விஷ்ணு வல்லவா? நீ இரஜோகுணத்தை யாஸ்ரயித்தவனாதலால் தாழ்ந்த வன். நீ எனக்கு எம்மாத்திரம்? நான் சத்வகுணத்தை யாஸ்ரயித் தவன். என்னை நீ மறந்து விட்டனையோ. நீ அநேகமுறை இராக்ஷ சர்களால் பீடிக்கப்பட்ட பொழுதெல்லாம் என்னைச் சரணமடைந்து காப்பாற்ற வேண்டுமென்று பலமுறை வேண்டிக்கொள்ள நான் உன்னைகாக்க அசுரர்களுடன் போர்புரிந்து காப்பாற்றினே னல்லவா? சமீபகாலத்தில் மதுகைடபர்களைக்கொன்று "உனக்குவந்த ஆபத்தை நிவாரணஞ் செய்தேனே. ஓ மந்தமதியாளனே! அதையும்

மறந்து விட்டனையோ ? என்னகர்வம்! என்னமோகம்! ஆஹா நன்று யிருக்கிறது! இம்மோகத்தை விட்டுவிடு. இவ்வுலகத்தி லென்னைவிட மேலானவ னெவனிருக்கின்றான் என் றிவ்வண்ணம் பிரம விஷ்ணுக்கள் கொடுமையாய்ப் பேசிக்கொண்டே கோபம் மேலிட உதடு துடிக்கக் கண்கள் சிவப்பேறப்பெற்றனர். இவர்கள் மத்தியில் ஓர் சிவலிங்கந் தோன்றிற்று. அது அமிர்தம்போல் வெண்மையாயும் பெருத்துயர்ந்ததாயும் சுந்தரமாயுமிருந்தது. அத்தருணத்தில் ஆகாயவாணி நீங்களேன் வாதஞ்செய்து கலாம் விளைக்கின்றீர். உங்கள் மத்தியில் தோன்றியிருக்கும் இம்மகாலிங்கத்தினது அடியையாவது முடியையாவது எவன் முன்னேகண்டு வருகின்றானோ அவனே சிறந்தவன். ஆதலால் ஒருவன் பாதாளத்தையும் ஒருவன் ஆகாயத்தையுமடைந்து அடி முடிகளைத் தேடுங்கள். என் வாக்கியத்தை நிராகரணஞ் செய்யாமல் பிரமாணமாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக் குண்டாயிருக்கும் விவாதத்தை எவ்விதத்திலாவது சமாதானஞ் செய்யவே இம்மகாலிங்க முண்டாயிருக்கிற தென்று கூறிற்று. இவ்வாறு ஆகாயவாணி கூறியதைக்கேட்ட பிரம விஷ்ணுக்கள் அப்படியே செய்ய விருப்பங் கொண்டவர்களாய் அந்த இலிங்கத்தை அளவிடுவதற்காக விஷ்ணு பாதாளத்தையும் பிரமன் ஆகாயத்தையுமடைந்து தேடத் தலைப்பட்டலைந்தனர். இவ்விருவரில் விஷ்ணுமூர்த்தி மிகவும் வருத்தத்துடன் பாதாளம் வரையில் தேடித்தேடி இலிங்கத்தினடியைக் காணமுடியாமல் சிரமத்தினால் திரும்பிவந்து விட்டனர் பிரமன் ஆகாயத்திற்பறந்து தேடிக்கொண்டிருக்கும்போது தற்செயலாய்ப் பரமசிவன் சிரசிலிருந்து நழுவிவிழுந்த தாழம்பூவொன்றைக் கண்டு மிகவுஞ் சந்தோஷித்துத் திரும்பிவந்து விஷ்ணுமூர்த்திக்குத் தாழம்பூவைக்காட்டி இது பரமசிவன் முடியிலிருந்து உமக்கு நம்பிக்கையுண்டாக இதைக்கொணர்ந்தேனென்று அசத்தியமானவார்த்தையைச் சொல்லினன். அச்சொல்லை விஷ்ணுமூர்த்தி கேட்டு அத்தாழைமலரைப்பார்த்து இதனைப்பரமசிவன் முடியிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டதென்பதற்குச் சாக்ஷி யார்? அப்படி சாக்ஷி சொல்பவர் யதார்த்தவாதியாயும் ஆசாரசீலமுடையவராயும் நிஷ்பக்ஷபாதியாயு மிருத்தல் வேண்டுமல்லவா? அப்படிப்பட்ட சாக்ஷியையே விவாதமுண்டாகுங் காலத்தில் மத்யஸ்தயாகக் கொள்ளப்படுவரென்று சொல்ல, பிரமன் கூறுகின்றான் :—ஓ விஷ்ணுமூர்த்தியே! உமக்கென்ன இன்னும் நம்பிக்கையுண்டாகவில்லையா? தூரதேசத்திலிருந்துவந்து உமக்கு யார்

சாக்ஷிசொல்பவர்? எதுசத்யமோ அதை இம்மலரே சொல்லுமென்று கூறி, கேதகிமலரைச் சாக்ஷி சொல்லும்படிப் பிரேரேபித்தனன். தாழம்பூ, தன்னைப் பரமசிவன் சிரசிலிருந்து இப்பிரமதேவர் கொண்டு வந்தாரென்றும், இதிற் சிறிதுஞ் சந்தேகிக்கவேண்டிய தில்லையென்றுங் கூறிற்று. அதனை விஷ்ணுமூர்த்தி கேட்டு நகைத்து நீ சொல்வியதை நம்பவேமாட்டேன். எனக்குப் பிரமாணம் பரமசிவனே யென்றனர். பரமசிவனார் கோபங்கொண்டவராய்த் தாழைமலரைப்பார்த்து நீ என் சிரசிலிருந்து விழுந்து நடுமார்க்கத்தில் பிரமன்கையி லகப்பட்டிருக்க, சிரசிலிருந்தே உன்னைப் பிரமன் கொண்டுவந்ததாக அசத்யங் கூறினையன்றோ? நீ இன்றுமுதல் எனது பூஜைக் கருகமாகா யென்று சபித்தனர். பிரமன் வெட்கமடைந்து விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்தனன். ஓ அரசனே! மாயையின் வன்மையைப் பார்த்தனையா? பிரம விஷ்ணுக்கள் யான் சிறந்தவன் யான் சிறந்தவனென ஒருவருக்கொருவர் விவாதஞ் செய்வதற்கும் பரமசிவன் தாழம்பூவைத் திரஸ்கரிப்பதற்கும் காரணமாயிருந்தது மாயையே. இது ஞானிகளையும் மயக்கிவிடுகிறது. தேவர்கள் காரியத்தைச்சாதிப்பதற்கு விஷ்ணுமூர்த்தி அனேக அவதாரங்கள்செய்து அசுரர்களை வஞ்சிக்கின்றனர். இது மாயையின் கொடுமையென்பதற்கையமுண்டோ? ஞானியாயிருக்கிற இவருக்குத் தேவகாரியாம்சத்தில் என்ன சம்பந்தமிருக்கிறது? ஞானிகளையும் பலாத்காரமாய் ஆகரிஷித்து மோகத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது. இத்தகைய மோகத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்கு அதிஷ்டானமா யிருப்பதும் பந்தமோக்ஷங்களை யுண்டுபண்ணுவதும் சர்வ வியாபகமான பராசத்தி யென்றறிவாய். அச்சத்திதான் ஞானத்தை யுண்டுபண்ணி பந்தத்தைத் தொலைத்து மோக்ஷத்தை யுண்டுபண்ணத்தக்சவ ளென்றனர்.

இவ்வாறு வியாசர்கூற, அரசன், ஓ முனிவரே! பராசத்தியின் சொரூபத்தையும் அதனது வலிவையும் அச்சத்தியுற்பத்திக்குக் காரணமாயிருப்பதையுஞ் சொல்லவேண்டு மென்று கேட்க, முனிவர் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! இச்சத்தி அநாதியாயிருப்பதால் அதற்குற்பத்தி யென்பதில்லை. நித்யமானது, காரணங்களுக்கெல்லாம் காரணமாய் விளங்குவது. எல்லாப் பூதங்களிடத்தும் வியாபித்துச் சேஷித்திருப்பதென்றறிவாய். அச்சத்தியில்லாதவன் பிரேதம்போலாகின்றான். சர்வ ஜந்துக்களிடத்தும் சித்ரூபமாய் விளங்கும் சத்தி

தான் அப்பராசத்திக்கு நிஜமான சொரூபம். அச்சித்சத்தியை உற்பத்தித் திரோதானங்கட்காகத்தேவர்களும் மாநுடர்களும் எப்போது துதிக்கின்றார்களோ அப்போது பிரஜைகளுடைய துக்கத்தை நாசம் பண்ணுவதற்கு நானாரூபத்தைத் தரித்து நானாசத்தியுடன் சுவேச்சையா யுண்டாகின்றாள். அந்தச்சத்தி தேவர்களுக்குச் சுவாதீனப்பட்டவளல்லள். காலத்திற்கும் வசப்பட்டவளல்லள். சகல புருஷார்த்தத்தையும் எளிதிற்றாத்தக்கவள். கர்த்திருத்வமில்லாத அச்சத்தி திருஷ்டாவாக விருந்து இவ்வுலகமனைத்தையுந் திருசியப் படுத்துகின்றாள். திருசியத்துக்கு முதன்மையாய் விளங்குகின்ற அவள் ஒன்றாகவேயிருந்து பிரமாண்டமென்னு நாடகத்தைச்செய்து புருஷனாகிய பரமசிவனை ரஞ்சிக்கச் செய்கின்றாள். புருஷன் ரஞ்சிக்குங்காலத்தில் எல்லாவற்றையும் சங்கரிக்கிறான். அப்பராசத்தியைக் காரணமாகக் கொண்டுண்டானவர்களே பிரம, விஷ்ணு, உருத்திராதிகள். இவர்கள் அம்பிகையின் இலீலாமாத்திரத்தில் சிருஷ்டியாதி காரியார்த்தமாய் அவ்வக்காலங்கடோறுங் கற்பிக்கப்பட்டவரேயன்றிக் கற்பிக்கப்படாமல் நித்தியராயிருப்பவ ரல்லரென்று நிச்சயிக்கப் படுகின்றனர். பராசத்தி தன்னம்சத்தின தம்சங்களை இவர்களிடத்தி லாரோபணஞ் செய்து அவர்களுக்கேற்றபடி சரஸ்வதி முதலிய சத்திகளையுங் கொடுக்க வதனை யவர்கள் பெற்றிருக்கின்றனர். இவ்வுண்மையால் இவைகளுக்கெல்லாங் காரணமாய் விளங்குபவள் பராசத்தியென மகத்துக்களுணர்ந்து அவளே சிருட்டிமுதலிய கிருத்தியங்களை யியற்றுபவளென நிச்சயித்துப் பூசித்து நற்கதியடைகின்றனர் ஓ அரசனே! இப்படிப்பட்ட அம்பிகையின் சரித்திரத்தை என்புத்திக் கெட்டினவரையுஞ் சொன்னேன் என்றனர். (சு - கூ௩௨.)

முப்பத்துமூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஏகைஸ்வர்ய ப்ரதாயிந்யை நம:

முப்பத்துநான்காம் அத்தியாயம்.

தேவீ பூஜா விதானம்.

வியாசமுநிவர் கூறுகின்றார்:—ஓ ஜனமேஜயனே! சுரதனென்னும் அரசன், சுமேதமுனிவரால் அம்பிகையின் மகிமையைச் சொல்லக்கேட்டு, தேவியிடத்தில் அன்புடையனாய், ஓ முநிவரே! தனக்கு அம்பிகையினது ஆராதனக்கிரமத்தையும், மந்திரமுறையையும், ஓமவிதியையும் தயைசெய்து கூறவேண்டுமென்ன, அம்முநிவர் மனிதர்களுக்குக் காமம், மோக்ஷம், ஞானம் என்பவற்றையும் துக்கநாசத்தையுந் தருவதான தேவியினது சுபகரமாகிய பூஜாவிதியைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாகவென்று கூறுகின்றார்:—

பூஜைசெய்பவன் பிரதமத்தில் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து சுசியுடையவனாய் வெண்மையாகிய வஸ்திரந்தரித்து ஆசமித்து நித்தியவிதிகளை முடித்துக்கொண்டு தனது கிருகத்துக்குப்போய் கோமயத்தினால் சுத்தி செய்திருக்கும் நல்லவிடத்தில் உத்தமமாகிய ஆசனத்தின்மேல் உட்கார்ந்து மூன்றுவர்த்தி ஆசமித்து, தனது சக்தியானுசாரமாகப் பூஜாத்திரவியங்களைச் சேகரித்துத் தன் சமீபத்தில் வைத்துக்கொண்டு பிராணாயாமமும் திதிவார நக்ஷத்திராதிகளைக் குறிப்பதாகிய சங்கற்பமும், பின்னர் பூதசுத்தியாதிகளையு மியற்றி அது முடிந்தபின் திரவியசுத்தி நிமித்தம் மந்திரதீர்த்தத்தாற் புரோக்ஷித்து அதன் பின்னர் நியாசங்களை விதிமுறைபாய் நியசித்து அதன்பின்னர் நல்ல தாம்பரத்தகட்டில் வெண்மையான சந்தனத்தால் முதலில் அறுகோணமும் அதற்குவெளியில் அஷ்டகோணமும் அக்கோணங்களில் நவாக்ஷர மந்திரத்தினுடைய பீஜங்களையுமெழுதி இவ்வகையாக யந்திரப்பிரதிஷ்டை செய்து வேதோக்த விதியாய்ச் சிவோக்தமாகிய மந்திரங்களினா லர்ச்சித்தல் வேண்டும். ஆகமவிதியின் வழியாயும் பூஜை செய்யலாம். விதிமுறையாய்ப் பூஜித்தபின்னர் நவாக்ஷர மந்திரத்தைத் தியான பூர்வகமாய் ஜபித்தல்வேண்டும். ஜபத்தில் பத்தில் ஓரம்சம் ஹோமமும், ஒரு ஹோமத்திற்கு பத்துத் தர்ப்பணமும், பத்து

ஹோமத்திற்கு ஒரு பிராமணபோஜனமும் செய்வித்தல் வேண்டும். ஜபஹோமாதிகள் முடிந்தபின்னர் அம்பிகைச் சரித்திரங்களில் மூன்று சரித்திரமாவது பாராயணம்பண்ணி விசர்ஜனஞ்செய்தல் வேண்டும்.

ஓ அரசனே! பகவதியினுடைய பூஜையைப் பிரயத்தனப்பட்டுச் செய்தல் வேண்டும். அன்றியும், மிகவும் மேன்மையடைய வேண்டியவன் நவராத்திரி உபவாசத்தை விதிபூர்வகமாக யவசியஞ்செய்தல் வேண்டும். இந்த நவராத்திரி பூஜாவிதியில் கூறப்படும் ஓமத்தில் மந்திரஜபத்தோடு சர்க்கரையும் நெய்யும் தேனுங்கலந்த பாயசத்தையும், சாகமாம்சத்தையும் உபயோகித்தல் வேண்டும். அதற்குபயோகப்படும் பத்திர புஷ்பங்கள்—குற்றங்களில்லாத நல்ல பில்வபத்திரங்களும், செவ்வலரிப்பூவும், சர்க்கரையோடு கலந்த எள்ளுமாம். இவை யர்ச்சனைக்குரியன. நவராத்திரி தினமாகிய ஒன்பது நாட்களில் அஷ்டமி திதியும் நவமிதிதியும் சிறந்தன. இவைபோலவே சதுர்த்தசி திதியும் சிறந்ததென்பர். இந்தப் பூஜையிற் பிராஹ்மணபோஜனம் அவசியம் சிறப்பாகச் செய்வித்தல் வேண்டும். இவ்வண்ணம் செய்யப்பெற்றால் தனஹீனன் தனவானும், ரோகி அரோகனும், புத்திரஹீனன் சொற்படி நடக்கத்தக்க புத்திரபாக்கியவானும், இராஜ்யபிரஷ்டன் ஸார்வபௌமனும், சத்துருபீடிதன் சத்ருஹரனும், வித்யாஹீனன் (ஜவந்திரிவற) நல்லரசஜ்ஞான வித்தியாசாலியாயும் ஆவார்களென்பதில் யாதொரு சந்தேகமுமில்லை. இவ்வரிய நவராத்திரி உபவாசத்தை அந்தணர் முதலிய நான்கு வருணத்தவரும் பக்தியுடன் செய்யப் பெறுவாராயின் ஜகத்காரணியாகிய அம்பிகையினுடைய அனுக்கிரகத்தால் சர்வ சுகத்தையும் பெறுவர். ஸ்திரீ புருஷ கூட்டங்களை மிகுதியாகப்படைத்தவர் அவர்களால் வருந்தாதிருத்தற்கு நவராத்திரி விரதத்தைப் பத்தியுக்தராய்ச் செய்வாராயின் அவருக்கு வேண்டியவற்றை அம்பிகை யளிப்பள்.

ஓ அரசனே! சர்வ காமங்களையுங் கொடுக்கத்தக்கது நவராத்திரி பூஜையென்று சொன்னேனல்லவா? அதனது விதியைச் சற்று விரித்துச்சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக:—

புரட்டாசிமாசம் சுக்கிலபக்ஷத்தில்வரும் நவராத்திரி பூஜாகாலத்தில் சண்டிகையாகிய தேவிக்குப் பூஜாஸ்தனத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டு அதில் விதிப்படி மண்டலமியற்றி வேதமந்திர விதிமுறையாய்க் கலசத்தைத் தாபித்து, அதன்மேல் யந்திரத்தை வைத்து,

அக்கலசத்தைச்சூழ்ந்து யவைப்பாகிய தானியத்தைப் பரப்பிப் பின்னர் புஷ்பமாலை முதலியவற்றா லலங்கரித்து தூபதீபாதியுபசாரங்களால் மூன்றுகாலமும் பூஜிக்கவேண்டும்.

ஓ அரசனே! தூபதீப நைவேத்திய பல புஷ்பாதிகளும் கீதவாத்யங்களும் அவைகளோடு கலந்த ஸ்தோத்திரமுறைகளும் விசேஷமாயிருக்க உற்சவாதிகளும் மிக்க சிறப்பாய் நடத்தவேண்டும். இவைகளில் திரவியலோபஞ்செய்தல் கூடாது. இப்போது சொல்லிவந்தனவேயன்றிக் கன்னிகைகளுக்குச் சுகந்தமாகிய தைலம், சந்தனம், புஷ்பம், பூஷணம், வஸ்திரம், பக்ஷ்ப முதலியவற்றை மனோசம்பந்தமானவுபசாரத்துடன் கொடுத்தல் வேண்டும். நவமி பூஜை முடிந்தவுடன் தசமிதினம் பிராஹ்மண போஜனஞ் செய்வித்துப் பாரணஞ்செய்தல் வேண்டும்.

இந்த விரதத்தைப் பதிவிரதையாகிய சுமங்கலியாவது அகமங்கலியாவது பக்தியோடு அனுஷ்டித்துச் செய்வராயின் இம்மையில் நினைத்த இஷ்டகாமங்களை அனுபவிக்கப்பெற்றுத்தேகாந்தத்தில் பரமபதத்தையடைவர். அம்பிகையினிடத்தில் நிசமான பக்தியுடையவர் ஜன்மாந்தரத்திலும் மறவாமல் உத்தமகுலத்திற்பிறந்து நல்லொழுக்கமுடையவராயிருப்பர். இந்த நவராத்திரி விரதமானது உத்தமோத்தமமான விரதமாகும். சிவையினுடையவிரதமாகிய இது சிறப்பாகிய சகல செல்வங்களையுங் கொடுக்கும். ஆதலால், அரசனே! நீ சண்டிகையினுடைய பூஜையைச் செய்வையாயின் சத்துருக்களை ஜயித்து இராஜ்யசம்பத்தை யடைவாய். இந்தத் தேகத்தினாற் பெறவேண்டிய சகல போகங்களையும் பெற்று புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடன் குறைவின்றி வாழ்வாய் சந்தேகமில்லை என்று கூறினர்.

பின்னர் சுமேதமுநிவர் வைசியனைப்பார்த்து, ஓ வைசியனே! விஸ்வேஸ்வரியும் மஹா மாயாசொரூபிணியுமாகிய தேவியை நீயும் ஆராதனை செய்வாய். செய்வையாயின் உன்னுடைய கிருகத்திலுள்ள உன்னைச் சேர்ந்தவரெல்லாம் மிகவும் பெருமையாய்க் கொண்டாடுவர். நீ இச்சம்சாரத்தி லனுபவிக்கவேண்டிய சர்வ சுகங்களையும் அனுபவித்து மறுமையில் தேவியினது சாலோகத்தைப்பெற்றுப் பரமானந்தமெய்துவாய். பகவதியை யாராதிக்காதவரெவரோ, அவர் இகலோகத்தில் நானாவிதமான வியாதிகளாற் பீடிக்கப்பெற்றுப் புத்திரபாக்கிய முதலிய பாக்கியங்களற்றுப் பெருந்துக்க மனுபவித்து மீளாநர

கத்துக் காளாகின்றனர். எவர் வில்வம் அலரி தாமரை சண்பகமுத லிய நல்ல பத்திர புஷ்பங்களைக்கொண்டு பவானியை வேதங்களிற் சொல்லப்பட்ட மந்திரங்களால் அர்ச்சிக்கின்றனரோ, அவர்கள் இம் மையில் மஹா சுகிகளாய் பரமபுண்ணியர்களாய்த் தேவியினிடத்தில் உண்மையான பக்தியுடையவர்களாய்ச் சகல தனங்களுக்கும் ஆதார ராய் மஹா.வித்வான்களாய் இராஜஸ்ரேஷ்டர்களாய் இவ்வுலகிற்கோர் திலகம் போன்றவராய் விளங்குவர் என்றனர். (சு - சச)

முப்பத்துநான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஏகாத பத்ர ஸாம்ராஜ்ய ப்ரதாயைநம:

முப்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம்.

தேவீ பூஜாபலம்.

வியாசமுநிவர் ஜனமேஜயனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார் :—தேவி சரணாரவிந்த ரசாம்ருதபான திருப்தனே! இவ்வண்ணஞ் சுமேதமுநி வர் சொல்லிவந்ததைக்கேட்ட அரசனும் வைசியனும் விநயத்துடன் அவரை வணங்கி ஆனந்தமிகுதியால் மலர்ந்த கண்களுடையவர்களாய் கைகூப்பிக்கொண்டு கூறுகின்றார் :—ஓ பகவானே! செயலற்றவர் களும் தீனர்களுமாகிய நாங்கள் தேவரீரது திருவாக்கினின்றும் பெருகாநின்ற அமுர்தவசனங்களால் கங்கையால் பகீரதன் பரிசுத்த மடைந்தமைபோல் பரிசுத்த மடையப்பெற்றோம். சாதுக்களாயுள்ள வர் பரப்பிரகிருதியாகிய தேவியையே சரண மடைந்தவர்களாய் கிருத்ரம குணங்களற்று யாவருக்கும் இதத்தையே செய்பவராயிருப் பர். மகாதுக்க விநாசகரமாயிருக்கின்ற இந்த ஆஸ்ரமத்தை யாங் கள் செய்த பூர்வ புண்ணிய மகிமையால் வந்து சேரப் பெற்றோம். தேவரீரும் எங்கள் துக்கம் நிவர்த்தியாம் வண்ணம் உபாயமுங் கூறி யருளினீர். உலகில் பனிதருள் தமது பிரயோஜனத்தையே கருது கின்றவர் பலர். தேவரீரைப்போன்ற சில பெரியோரே பிறரது காரி

யத்தைத் தமது காரியமாக வெண்ணுகின்றவர். ஓசுவாமிகாள்! யானே பெருந்துயரத்தி லிருக்கின்றவன். இந்த வைசியன் என்னிலும் பெருந்துயரத்தி லிருக்கின்றான். யாங்கள்படுந் துன்பத்துக்குச் சம்சாரங் காரணமாக விருந்தும் அதில் பற்றொழியாமையால் அச்சம் சாரநாபத்தினல் மிகவும் வாட்டமுற்றிருக்கின்றோம். அந்த வாட்டம் தேவரீரைத் தெரிசித்ததனல் நீங்கியிருக்கின்றோம். தேவரீரது திருவாக்கைக் கேட்டதனல் தன்யர்களாயினோம். ஓ கருணைக்கடலே! உமது கிருபையால் எங்களைக் காத்தருளவேண்டும். சாந்தராகிய தேவரீரது திருக்கரங்களால் எங்களைப்பிடித்துத் துக்கசாகரத்தினின்றுந் தாண்டச்செய்து மந்திரதானத்தால் கரையேற்றுவீராயின் நாங்கள் மகத்தாகிய தவத்தைச்செய்து தேவரீரைவந்து தெரிசித்து எங்களிருப்பிடம்போய்ச் சேர்வோம். ஆகையால் தேவரீரது திருவாக்கினின்றும் வந்த தேவியினது நவாக்ஷர மந்திரத்தை யுபதேசிப்பீராயின் அதனை யாங்கள் யாதொரு ஆகாரமுங்கொள்ளாமல் நிராகாரர்களாய் நியமத்துடன் அதனை ஸ்மரிக்கின்றோம் என்று பிரார்த்தித்தனர்.

அம்மஹாமுநிவர் தியானபீஜாக்ஷர பூர்வகமாய் அம்மஹா மந்திரத்தை அவருக்குபதேசித்தனர். அவ்விருவரும் உபதேசம் பெற்ற பின்னர் ஆசாரியரையும் தெய்வத்தையும் தியானித்து, தெளிந்த மனமுடையவர்களாய் ஆகாரமற்ற உதரமுடையவர்களாய் ஓர் புண்ணிய நதி தீரத்தை யடைந்து ஏகாந்தமாயும் சுத்தமாயுமுள்ள ஓர் ஸ்தானத்திலிருந்து ஸ்திரப்பிரஜ்ஞையாய் அம்மந்திரத்தைப் பரமபக்தியுடன் ஜபித்துக்கொண்டும், மூன்று சரித்திரங்களை விடாமல் பாராயணஞ்செய்து வந்தும் ஓர் மாதங்கழிய தங்களுக்குள்ளே ஓர் திருப்தியுடையவர்களாய்த் தேவியினுடைய பாதாம்புஜத்தில் ஸ்திரபுத்தியுடையவர்களாய் வருநாளில் ஓர்நாள் முனிவரிடம் வந்து அவரது அடியில் வீழ்ந்து அஞ்சலியுஸ்தராய் நின்று தவஞ்செய்வதால் தங்களுக்குண்டாயிருக்கும் உள்ளக்கிளர்ச்சியைக்கூறி விடைபெற்றுத் தவத்தில் மிக்க வூக்கமுடையவர்களாய் இரவும் பகலும் இடைவிடாமல் ஜபமுந் தியானமுஞ் செய்துவந்து ஒருவருஷம் பழ முதலிய ஆகாரங்களைவிட்டு இலைகளைப்புசித்து மந்திரத்தை ஜபித்தும் அதன் பின்னர் இரண்டு வருஷம் உலர்ந்த சருகுகளைப் புசித்து இந்திரியங்களையடக்கியு மிகவுக்கிரமாய்த் தவஞ்செய்து வந்தனர். ஓர்நாள் அவ்

விருவருக்கும் கனவின்கண் பகவதியானவள் தரிசனந்தந்தனள். அத் தரிசனத்தைக்கண்ட அவ்விருவரும் சந்தோஷமடைந்து கண் விழி த்த பின்னர் இத்தெரிசனத்தை நனவின்கண்ணும் காணவேண்டுமென் னும் உறுதியுடையவராய் ஜலமாத்திரம் அருந்தித் தவஞ்செய்து வருவோம்; தேவியார் பிரத்தியக்ஷமாகாவிடில் பிராணத்தியாகம் செய்து கொள்ளுவோமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு எண்ணியபடி அரிய தவஞ்செய்து வந்தனர். தேவி பிரத்தியக்ஷமாகாமையைக் கண்டு வீரவைராக்கிய முடையவராய் ஒருமுழம் அகலமும் நிகளமு முள்ளதாய் ஓர் முக்கோண குண்டத்தை யரசனமைத்து அதில் அக் கினியைவளர்த்தி அந்த ஹோமாக்கினியில் தனதுதேகவுறுப்புக்களைக் கண்டங்கண்டமாய்ச் சேதித்து அவைகளை ஆகுதியாகக் கொடுத்து உதிரத்தையும் அதில் நெய்யாகச்சொரிந்து ஓமஞ்செய்தனன். அது போலவே வைசியனுஞ் செய்துவர தேவியானவள் பிரத்தியக்ஷமாய் வந்து, ஓ அன்பனே! நீ அருமையாகச்செய்த தவத்துக்கு நான் மிக வுஞ் சந்தோஷமடைந்தேன், உனக்கு வேண்டியவைகளைக் கேட்பா யென்றருளி அப்படியே வைசியனையும் பார்த்தருளினள். அரசன், ஓ தேவி! உனது தரிசனத்தால் பரமானந்த மடைந்தேன், எனது இராஜ்யம் சத்துருக்களால் அபகரிக்கப்பட்டுப்போயிற்று, அது எனக் குக் கிடைக்கும் வண்ணம் அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டு மென்றான். தேவியும், ஓ அரசனே! நீ உனது இராஜ்யத்துக்குப்போவாய், அங்கி ருக்கும் உனது சத்துருக்களும் மற்ற மந்திரிகளும் பகைமை நீங்கிச் சரணமடைந்து எங்களைப்பாதுகாத்தல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திப் பர், நீ உனது இராஜ்யத்தை அறுபதினாயிரம் வருடம் பரிபாலித்துத் தேகாந்தத்தில் சூரியனையடைந்து பின்னவனிடமிருந்து பூலோகத் தில் மநுவாய்த் தோன்றுவாயென் றனுக்கிரகஞ்செய்தனள். வைசியன் தேவியைநோக்கிக் கூறுகின்றான்:—ஓ தாயே! எனக்கு ஆகவேண்டிய தொன்றுமில்லை; இவை துக்கத்தை விளைவிக்கும் பந்தத்தைச் செய்வ தொழிந்து மற்றெது செய்யவல்லும்! இவையெல்லாம் அழியத்தக்க வைகள். ஆகலான் பந்தத்தை நாசஞ்செய்து மோக்ஷத்தைக் கொடு ப்பதாகிய ஞானத்தை எனக்குக் கொடுத்தருள்வாய். அபாரமாகிய இச்சம்சாரத்தில் மூடராகிய பாமரர்களே கிடந்துழல்கின்றவர். பண் டிதர் இச்சம்சாரத்தினின்று கரையேறமுயன்று அப்படியே யடை கின்றனர். நானிச்சம்சாரத்தை விரும்புவதில்லையென்றனன். தேவி, ஓ வைசியனே! நீ நினைத்தவண்ணம் உனக்கு ஞானம் உதிப்பதற்கு

யாதொரு சந்தேகமுமில்லையென் றனுக்கிரகஞ் செய்தனள். இவ்வண்ணம் அரசனுக்கும் வைசியனுக்கும் வேண்டியாங் கருள்புரிந்து தேவி திருவுருக்கரந்தனள். பின்னர் அவ்விருவரும் தங்களபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றிவைத்த முனிவரைவணங்கி நிற்ப, அரசனுடைய மந்திரிப்பிரதானிகள் நகரவாசிகள் முதலிய யாவரும் அங்குவந்து முனிவரையும் அரசனையும் பணிந்து, ஓ அரசனே! உமது சத்துருக்களெல்லாம் மரணமடைந்தனர். நீர் உமது இராஜ்யத்தை கைப்பற்றி எங்களை காத்துவர வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அரசனும் தேவியினது கருணையை வியந்து முனிவரிடத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு தனது நகரம் போய்ச்சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தனன். ஓஅரசனே! வைசியனுக்குத் தேவியினது அநுக்கிரகத்தால் ஞானோதயமாய் சர்வசங்க நிவர்த்தி வந்து அந்த முனிவரது ஆஸ்ரமத்திலேயே சத்சங்கத்துடன் கூடியிருந்து சிலநாள் கழித்து தீர்த்தயாத்திரைசெய்து மீண்டும் வந்து தேவியினது குணானுபவங்களைப் புகழ்ந்துபாடிப் பிரஹ்மானந்த மெய்தி சீவன் முத்தனாய் வாழ்ந்திருந்தனன்.

ஓ ஜனமேஜயனே! உனக்கிதுவரையில் அரசனடையப்பெற்ற பொருட் செல்வமிகுதியையும், வைசியனடையப்பெற்ற அருட்செல்வமிகுதியையும் கூறிவந்ததூஉமன்றி, அசுரர்களது வதமும், தேவியினது ஆவிர்ப்பாவ விசேஷங்களும், தன்னைச் சரண்புகுவோர்க்கு அத்தேவி அருள்செய்யும் அநுக்கிரகத் திறத்தையுங் கூறி வந்தனம். நீ கேட்டு வந்ததாகிய இந்த ஐந்தாவது ஸ்கந்தத்தை எந்தமானுடன் கேட்கின்றானோ அவன் இச்சம்சார சுகத்தை எவ்வண்ணம் அனுபவிக்கவேண்டுமோ அவ்வண்ணம் அற்புதமா யனுபவிக்கப்பெற்றுக் கீர்த்தியையுஞ் சுகத்தையு முடையவனாய் நித்திய சுகத்துக் கேதுவாகிய திவ்யஞானத்தையும் மோக்ஷத்தையு முடையவனாய் நித்ய திருப்தனாய் வாழ்வன். ஓ சவுனகாதியரே! வியாசபகவான் ஜனமேஜயனுக்குக் கூறியபடி சர்வ காமப்பிரதமாயும் சர்வ முக்திப்பிரதமாயும் சர்வ துக்கஹரப்பிரதமாயும் சர்வானந்தப் பிரதமாயுமுள்ள இந்த ஐந்தாவது ஸ்கந்தத்தைக் கேட்டு வந்தீர்களாகையால் நீங்களே சகல ஐச்வர்ய சம்பன்னர்களாய் வாழ்வீர்களாகவென்று சூதபகவான் கூறியருளினார். (சு - ருச.)

முப்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

ஸ்கந்தம் ஐந்துக்கு அத்தியாயம் (கஉஉ)

ஆ. ஸ்கந்தம் ஐந்துக்குச் சுலோகம் (சுஉகூசு)

உ

ஏகாந்தபூஜிதாய நம :

தேவீ பாகவதம்

ஆரும் ஸ்கந்தம்.

முதலத்தியாயம்.

* இந்திரகிருத த்ரிசிரவதோபாய சிந்தாகதனம்.

பரயா காஞ்சீ புரயா பர்வத பர்யாய பீந குச பரயா
பரதந்திரா வய ம்நயா பங்கஜ ஸ ப்ரம்ஹ சாரிலோசனயா.

ஓ சர்வசாஸ்திர ஜ்ஞானசம்பன்னராகிய சூதபகவானே! தேவரீர் கூறிவந்த ஐந்தாவது ஸ்கந்தத்தால் சிவபெருமானுக்கும் திருமாலுக்கும் உள்ள உத்கரஷ அபகரஷங்களேயும், மகிஷாசுரனுடைய உற்பத்தியும், மகிஷாசுர விருத்தாந்தமும், இந்திரனல் செய்யப்பட்ட விமர்சையும், தைத்யருடைய சேனைகளால் வந்த அபஜயமும், தேவதானவயுத்தமும், தேவர்களுடைய யுத்தபலாயனமும், தேவியினுடைய சொரூப ஆவிர்ப்பாவ விசேஷமும், தேவி ஆயுத பாணியாய்வந்ததும், ஸ்ரீதேவிக்கும் மகிஷாசுரனுடைய தூதனுக்கும் நடந்த சம்வாதமும், தேவியினிடத்தில் மகிஷன் தாம்பரதூதனை ஏவியதும், தேவிக்கும் தாம்பிரனுக்கும் நடந்த சம்வாதமும், தேவிக்கும் பாஷ்கல துர்முகர்களுக்கும் நடந்த யுத்தமும், தேவிக்கும் சிக்ஷு-தாம்பரனுக்கும் நடந்தயுத்தமும், தேவியினிடத்தில் அசிலோமபிடாலாதி பிரஸ்தானமும், தேவிக்கும் மகிஷனுக்கும் நடந்த சம்வாதமும், மந்தோதரி விருத்தாந்தமும், தேவிக்கும் மகிஷாசுரனுக்கும் நடந்தயுத்தமும், இந்திரனல் செய்யப்பட்ட தேவிஸ்துதியும், தேவி அந்தர்த்தானமானதும், சும்ப நிசும்பவிருத்தாந்தமும், இமாலயத்துக்கு இந்திராதியர்போனதும், சும்பநிசும்பர்களுடைய நகரத்திற்குத் தேவிபோனதும், தேவீமஹாத்மியமும், காளிகாதேவிக்கும் தாம்பரலோசனனுக்கும் நடந்தயுத்தமும், தேவிக்கும் சண்டமுண்டர்களுக்கும் நடந்தயுத்தமும், ரக்தபீஜயுத்தமும், தேவிக்கும் நிசும்பனுக்கும் நடந்தயுத்தமும், சும்பனுடையவதையும்,

* இந்திரன் திரிசிரனைக் கொல்வதற்கு உபாயம் சிந்தித்தல்.

சுரதோபாக்கியானமும், புவனசுந்தரீ மஹாத்மியமும், தேவீ பூஜாவிதானமும், தேவீபூஜாபலமும் ஆகிய இவையெல்லாம் நன்கு யறியலாயினோம். அதனால் தேவியினுடைய பராக்கிரம விசேஷணங்களையும், அவளுடைய பராக்கிரம விசேஷணங்களுக்கு அசுரர்கள் முன்னிலையாய் நின்றதையும்; இவர்களது முன்னிலையால் வெளிப்பட்ட தேவியினுடைய பராக்கிரமத்தை உலகினரறிந்து வழிபடுவதற்கான ஒருபகாரம் விளங்குவதையும் கண்டுகளித்தோம் ; இனி இதுபோலும் அவ்வம்பிகையினுடைய வீரப்பிரதாபங்களைக் கேட்டானந்திக்கத் தேவரீரது திருவருளை எதிர்பார்க்கின்றோம் என்று சவுநகாதி மகருஷிகள் சூதபகவானைப் பிரார்த்திக்க அவர் ஆறுவது ஸ்கந்தத்திலடங்கியுள்ள அற்புத சரித்திரங்களைச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

சவுனகாதியவர் மீண்டும் சூதரை வணங்கிக் கூறுகின்றனர்:— ஓ மஹானுபாவராகிய சூதபகவானே ! வியாசமுனிவரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட தேவீபாகவத கதாமிர்தத்தை உமது முகமாய்நாங்கள் செவியார உண்ணப்பெற்றதனால் அது தெவிட்டாவமுதாய் மீண்டு மீண்டும் உண்ணவே அவாவை விளைவிக்கின்றது. ஏனெனின்! அது மஹா புராணங்களிலும் வேதங்களிலும் கூறப்பட்டதாயும் கேட்போர்க்குச் சுபத்தைச் செய்வதாயும் செவியாற் கேட்குந்தோறும் மனத்தால் நினைக்குந்தோறும் இன்பத்தை விளைவிப்பதாயும் சர்வ சித்திகளு முள்ளதாயும் சகல பாவங்களையும் நாசஞ்செய்வதாயும் கதாரூபமாயும் இருக்கும் விசேடத்தினலென்க.

விச்வகர்மாவினுடைய புத்திரனும் வீரியவானுமான விருத்திராசுர னென்னும் பிரசித்தன் இந்திரனால் யுத்தமுகத்தில் எப்படிக் கொல்லப்பட்டான் ? இவ்வசுரனது பிதாவோ அசுரபக்ஷத்தி லுள்ளவனன்று; சுரர்களுடைய பக்ஷத்திலுள்ளவன். இவனும் அசுர குலத்திற் பிறந்தவனன்று; பிரஹ்மகுலத்திற் பிறந்தவன். இவனை இந்திரன் கொல்லுங்காரணமென்னை ? தேவர்கள் சத்வகுணமுடையவரென்றும் மனிதர்கள் இராஜஸகுணமுடையவ ரென்றும் திரியக்குகள் தாமஸகுணமுள்ளவை யென்றும் புராணமறிந்த பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். எவரெவர் எவ்வெக்குண சம்பந்தமுடையவரோ அவரவர் அவ்வக்குண சம்பந்தமுடையவரா யிருத்தல் வேண்டும், தேவபக்ஷமும் பிரமகுல சம்பந்தமுமுள்ள விருத்திராசுரனைத் தேவனாகிய இந்திரன் வஞ்சனையால் கொன்றனென்

றது நிச்சயமல்லவா! விஷ்ணுமூர்த்தியும் அவ்விஷயத்தைப் பிரே ரேபித்தவராயும் வச்சிராயுதத்தின் மத்தியில் கபடத்தினுல் நுழைந் தவராயுமாயினர். இது சத்வகுணந் தரித்திருக்கின்றவருக் கழ காமா. அன்றியும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் இந்திரனும் அவனைச் சத்தி யந்தவறி யுத்ததர்மத்துக்கு மாறாகச் சந்தியாகாலத்தில் ஜலநுரை யால் அவனை யிறக்கும்படிச்செய்தனர். இவர்கள் இப்படிப்பட்டகாரி யத்தை இவ்வண்ணஞ்செய்தல் முறையாமா? ஒருவனை இருவர் எப் படிக் கொலைசெய்பக்கூடும்? இவர்களும் அஞ்ஞானத்தினுல் வஞ்சிக் கப்பட்டு பாவபுத்திக்குள்ளாய் அநியாயத்தை நடத்துகின்றவர்க ளாயினர். சதாசாரத்தால் தேவர்கள் போக்யதை யடைந்தவர்க ளென்றால் அந்தபோக்யதை இவ் வதர்மச்செயலால் இருப்பதாக நினைக்கவிருக்கின்றதா? நம்பியிருந்த விருத்திராசுரனைக் கபடத்தி னுல் இந்திரன் கொன்று பிரஹ்ம ஹத்தியின் பாபபலத்தை யடைந் தானு? அல்லவா? இது நிற்க, விருத்திராசுரவதம் தேவியினுல் செய் திருக்கிறதென்று சொல்லியிருக்கின்றீர். அதிலும் எங்கள் மனம் சந்தேகப்படுகின்றதென்று விண்ணப்பஞ்செய்யச் சூதர் அம்மஹ ருஷிகளைப்பார்த்து ஓ மஹருஷிகாள்! விருத்திராசுரவதத்தைப் பற் றிய சரித்திரத்தை சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

நீங்களிப்பொழுது வினவியவாறே மகாராஜாவாகிய பரீ க்ஷித்து வியாசபகவானைப்பார்த்து ஓ பகவானே! மஹான்களுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்பதில் எவனுக் காசையடங்கும். ஆதலால் விருத்திராசுரவத வைபவத்தைச் சொல்லியருளுமென்று வினவ வியாசமுநிவர் கூறுவாராயினர். ஓ அரசனே! நீ புண்ணியசாலி யாதலால் உனதுபுத்தி புராணத்தைக்கேட்பதி லாசையுடைத்தா யிருக்கிறது. புராணசிரவணத்தால் தேவர்களும் அமிர்தபானஞ் செய்வதனுலுண்டாகும் திருப்தியை யடைகிறார்கள். புண்ணியமும் கீர்த்தியுமுள்ள திவ்பசரித்திரங்களை உன்புத்தி கேட்கவேண்டுமென் பதில் ஆக்கமடைந்திருக்கிறது. கேட்கிறவன் எப்போது ஒரேமன தாய்க் கேட்கிறானோ அப்போது சொல்லுகிறவனும் சந்துஷ்டசித்த னுய்ச் சொல்லுவன். நீவினவிய விருத்திராசுரவதம் வேதபுராணங்க ளில் மிகவும் பிரசித்தியாயுள்ளது. ஓ இராஜேந்திரனே! இந்திரனும் விஷ்ணுவும் கபடத்தினுல் விருத்திராசுரனைக் கொன்றார்களென்பதி லென்னவாச்சரியம். போகங்களை வெறுத்துப் பாபத்துக்கஞ்சிய

மஹாருஷிகளும் மாயாபலத்தால் மோகிக்கப்பட்டு எப்பொழுதும்நிந்தையான காரியத்தைச் செய்திருக்கின்றனர். விஷ்ணுமூர்த்தி சத்வமூர்த்தியா யிருந்தாலும் போகத்தில் விருப்புடையவராதலால் மிகவும் மோகத்தையடைந்து கபடத்தினுல் அசுரர்களை எப்போதுங் கொலைசெய்து வருகின்றனர். மோகநிவர்த்தியாதற்கு யாவரையும் மோகிக்கச்செய்கிற பவானியாகிய பகவதியை மனத்தினுலாவது ஸ்மரித்தா லல்லவோ அஃதொழியும். அத்தேவியை ஸ்மரித்துஜபிப்பதற்குச் சமர்த்தனு யெவனிருக்கிருன். நரசகாயராயும் மகாமகிமையுள்ளவராயு மிருக்கிற நாராயணரே அநேகயுகங்களில் மச்சகூர்மாதி யோனிகளிலும் சம்சாரத்திலும் நியமிக்கப்பட்டவராய் நிந்தையான காரியங்களையும், இது என்தேகம் இது என்தனம் இது என்வீடு இவர்கள் என் பந்துக்கள் இவர்கள் எனது புத்திரமித்திர களத்திரங்கள் என்று மோகத்தையடைந்தோர் ஒவ்வோர் சமயத்தில் புண்ணிய பாவங்களைச் செய்வார்போற் புண்ணிய பாவங்களையுஞ் செய்கின்றனர்.

ஓ இராஜசிரேஷ்டனே ! இவ்வுலகின்கண் முக்குணங்களான் மோகிக்கப்பட்ட மானிடருள் புத்தியைச் சுவாதீனஞ்செய்துகொள்ளும் வன்மையுடையவனும், பரப்பிரமத்தை யறிந்தவனும், மோகத்தைப் போக்கடிப்பதற்குச் சமர்த்தனும் உள்ளவன் எவனிருக்கின்றான்? ஒருவனுங்கிடையாது. ஏனெனின்! இந்திரனும் விஷ்ணுவும் தங்கள் பிரயோசனத்தைச் சாதித்துக்கொள்ளும் எண்ணமுடையவர்களாய் விருத்திராசுரனைக் கபடத்தினுற்கொன்றார்களே ! இவர்களைப் புத்தியைச் சுவாதீனஞ் செய்துகொண்டவர்களென்றாவது, பிரமத்தை யறிந்தவர்களென்றாவது மோகத்தையொழித்தவர்க ளென்றாவது சொல்லுவதற் கிடனிருக்கின்றதா ?

ஓ அரசனே ! இனி இந்திரனுக்கும் விருத்திராசுரனுக்கும் பூர்வத்தில் வைரமுண்டான காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. துவஷ்டப்பிரஜாபதியென்று ஒருவன் மஹா தபஸ்வியாயும் தேவசிரேஷ்டனும் தேவகாரியஞ் செய்பவனும் பிராஹ்மணப்பிரியனு மிருந்தனன். அவன் இந்திரனிடம் வைத்த துவேஷத்தினுல் மூன்றுதலையுடைய ஓர் புத்திரனை யுண்டாக்கி விச்வரூபன் என்று பெயரிட்டனன். அவனே பெயரானும் உருவத்தானும் மோகத்தையுண்டு பண்ணத்தக்கவனுயினுன். என்னையெனின் பிர

காசிக்கின்ற அவனது மூன்று முகங்களில் ஒன்றால் வேதாத்யயனமும், ஒன்றால் சுராபானமும், ஒன்றால் எல்லாவுலகங்களைப் பார்ப்பதுமாகிய செயலைச் செய்துவந்தனன். இங்ஙனமான அதிசயச்செயலுடைய அவன் போகங்களை வெறுத்து தபஸ்வியாயும் மென்மையனாயும் இந்திரியநிக்ரகனாயும் தர்மத்தையே ஆச்ரயிக்கின்றவனாயும் சிலகாலம் பஞ்சாக்னிமத்தியிலும் சிலகாலம் மரத்திநுனியிலும் ஹேமந்தருது சிசிருதுவெனும் இரண்டில் சலத்திலும் நிராகாரனாய் சுவாதீனபுத்தியுள்ளவனாய்ச் சுகப்பிரதமான வஸ்துக்களை நிக்ரஹித்தவனாய் மந்தமதிகளாலுஞ் செய்யக்கூடாத வன்மையான தவச்செயலைக் செய்துவந்தனன். அதனைப்பார்த்த இந்திரன், மகாதுக்கத்தையடைந்து அவனுடைய தபோவீரியத்தையும் சத்தியத்தையும் பார்த்து, சிந்தாக்கிராந்தனாய் விருத்தியடைந்திருக்கிற இந்தத் திரிசிரனானவன் நம்மைக் கொன்றுவிடுவான், விருத்தியடைந்திருக்கிற சத்ருவை அலக்ஷியஞ்செய்தல் பண்டிதர்கள் கொள்கையன்று, ஆகையால் இவனது தவத்தை நாம் நாசஞ்செய்தல்வேண்டும், தவத்தை நாசமாக்குவது காமமொன்றே, ஆகலான் அக்காமத்தில் இவனை யாசையுடையவனாகச் செய்யத்தக்கவர் அப்சர ஸ்திரீகளே யாவரென்றெண்ணி, ஊர்வசி, திலோத்தமை, அரம்பை, மேனகை என்பவரை வரவழைத்து, ஓ தேவதாசிகளே! உருவத்தினால் கர்வமடைந்திருக்கிற நீங்கள் செய்யத்தகும் காரியங்கள் வந்திருக்கும்போது அதனைச்செய்து எனக்குப் பிரியத்தையுண்டுபண்ணுங்கள், என்னால் செயிக்கக்கூடாத எனது சத்துரு எவ்விடத்திற் றவஞ்செய்கின்றானோ அவ்விடத்துக்கு நீங்கள்போய் உங்களுடைய ஸ்ருங்கார வேஷங்களாலும் சேஷ்டைகளாலும் காமமுண்டாக்கி மோகத்துக்குள்ளாக்குங்கள், காலதாமதஞ் செய்யவேண்டாம், உங்களுக்குச் சுகமுண்டாகுக, எனது சங்கடத்தைத் தணியச்செய்யுங்கள், நீங்கள் மஹாமகிமையுள்ளவர்கள், எனது சத்துருவினுடைய தபோபலத்தையறிந்து மனவருத்தமுள்ளவனா யிருக்கின்றேன், அவன் என்னுடைய சிங்காசனத்தை அபகரிக்க விருக்கின்றான், எனக்குண்டாயிருக்கும் பயத்தைச் சீக்கிரத்தில் போக்கடியுங்கள், சமயம் வந்திருக்கும்பொழுது நீங்களனைவரும் எனக்குச் சகாயம் செய்தல்வேண்டுமென்று இரங்கிக்கூறிய இரக்கமொழிகளை அப்சரஸ்திரிகள் கேட்டு வணங்கி, நீர் பயப்படவேண்டாம், அவன் மோகத்துக்குள்ளாகும் பிரயத்தினங்களைச் செய்கின்றோம்,

எதுசெய்தால் உமக்குப் பயமில்லாமற்போகுமோ அதைச் செய்கிறேம், அவனை மோகத்துக்குள்ளாகச் செய்வது ஓர் பெருங்காரியமா! எவ்வகைத்தான தவத்தையுடையவர்களும் நாங்கள் செய்யுங் கிரீடை நிர்த்தனம் கானமுதலியவற்றைக் கண்டு மோகத்துக்குள்ளாகாமற்போவரோ! எங்கள் கடைக்கண் பார்வையாலும் எங்களுடைய அவயவங்களைக் கொண்டு காட்டும் லீலாபேதங்களாலும் உன்னுடைய சத்துருவை மோகிப்பித்து நாங்கள் சுவாதீனஞ்செய்து கொள்ளுகிறேம், இவ்விஷயத்தில் நீர் சிறிதும் ஐயங்கொள்ள வேண்டாமென்று இந்திரனிடத்தில் விடைபெற்றுத் திரிசிரனிடத்திற்சென்று, காமசாஸ்திரத்திற் கூறியுள்ள சகலலீலாவிநோதங்களையும் ஒன்று பலவாகச் செய்து மயக்கத் தொடங்கினர். அத்திரிசிரனே தவத்தில் வைத்திருக்கும் உறுதியினல் குருடனைப்போலும் செவிடனைப்போலும் அவர்களுடைய லீலாவிநோதங்களைப் பாராதவனும் கீதங்களைக் கேளாதவனும் இருந்தனன். அவனது உறுதியைக்கண்ட அப்சரஸ்திரீகள் உடனே இந்திரனிடம் போவதற்குத் துணியாமல் சிலநாள் அவ்விடத்திற்றனே வசித்துத் தங்களால் கூடிய பலசாகசக்கியங்களைச் செய்துவந்தும் எண்ணம் நிறைவேறுமற்போயிற்று. இனி இங்கிருப்பதனுற் பயனில்லையென்று துணிந்து இந்திரனிடம் வாட்டத்துடன் சென்று மிகுந்த தீனர்களாய் பயத்தை மேற்கொண்டு ஓ இந்திரனே! உன்னுடைய ஆணையின்படி சத்துருவினிடம் சென்று நாங்கள் செய்யவேண்டிய காமச்செயலெல்லாம் செய்தோம், அவன் அச்செயல்களால் சிறிதுங் காமத்துக்குள்ளாயினு னில்லை, இனி நாங்கள் செய்யத்தகுங் காரியம் இதுவென்று தெரியாம லுன்னிடம் சொல்லவந்தோம், மேல் வேறெதனைச்செய்தால் அவனது தவம் நாசமடையுமோ அதனை விரைவில் செய்யும், தவத்தினல் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற அவனுடைய சாபத்துக்குள்ளாகாமல் நாங்கள் வந்தது யார்செய்த புண்ணியமோ! அவன் கலங்காநிலைமையனென்று சொல்ல, இந்திரன் அவர்களது வாய்மொழிகளைக் கேட்டு அவர்களுக்கு விடைகொடுத்துப் போக்கி அச்சபையிலிருப்பதற்கு நாணமடைந்து பாவத்துக்கஞ்சாது பயத்தையும்விட்டு அவனைக் கொல்வதற்கு ஆலோசிக்கலாயினன்.

முதலாமத்தியாய முற்றிற்று. (சுலோகம் - ௬௦)

ஏதமான ப்ரபாயை நம:

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

விருத்திராசுரோற்பத்தி.

ஓ அரசனே! இனி இந்திரனுலோசித்துச் செய்ததைச்சொல்லு கிறேன் கேட்பாயாக. இந்திரன் - இவ்விந்திரச்செல்வம் இந்தத் திரி சிரனுக்கும் வரலாமாவென்கிற உலோபகுணத்தை மேற்கொண்டு ஐராவதத்தின்மேலேறி திரிசிரனிருக்குமிடஞ்சென்று, அத்திரிசிரன் ஆசனங்களிற் சிறந்த திடமான வீராசனமுடையவனு யுட்கார்ந் திருப்பதையும் சப்தவிஷயத்திற் செலுத்தாத சுரோத்திரேந்திரியத் தைப் படைத்திருப்பதையும் தியானயோகத்தி லசைவற்றிருப்பதை யும் அக்னி சூரியன் என்னும் இவர்களுடைய பிரகாசத்துக்குச் சமானமான தவப்பிரகாசம் பிரகாசிப்பதையுங்கண்டு, அந்தோ! நமக்கு ஆபத்துவந்துவிட்டதே என்றெண்ணிப் பாபபுத்தியில்லாதவ னை இவனை நாம் எவ்வாறுகொல்வது! இவனது தபோமகிமையைக் கண்டு நாம் கொல்லாதுவிடுவோமாயின் இவன் நமது ஸ்தானத்தை யபேக்ஷிக்கிற சத்துருவல்லவா! இவன் எப்படி அலக்ஷியஞ்செய்யத் தக்கவனுவானென்று பலவாறு யாலோசித்துக் கொல்லத்துணிந்து வச்சிராயுதத்தை யவன்மேல் வீசினன். வீசியமாத்திரத்தில் பூமியில் வீழ்ந்திறந்தனன். இந்திரனுங்கண்டுசந்தோஷித்தனன். ஓஅரசனே! இதுவென்ன கஷ்டம். தபசியைக் கொன்று சந்தோஷிப்பவனும் உண்டோ! இதுதான் கஷ்டம்!! அவ்விடத்திற் சூழ்ந்திருந்த தவ சிகளெல்லாம் சங்கடமுற்று அந்தோ! யாதொரு குற்றமுமில்லாத இத்தவசி கொல்லப்பட்டாரே! இந்திரன் தேவனுயிருந்தும் துராத் மாக்களைப்போல் பாவபுத்தியுள்ளவனுய்க் கொலைசெய்து விட் டானே! இந்தக் கொலையினல் வரும் தோஷத்தைச் சீக்கிரத்தி லடைவானல்லவா! என்று பரிபவமுற்றனர். இந்திரனே நமது சத்துருவைக் கொன்றுவிட்டோமென்று கவலையற்றவனுய்த் தன்னி டம்போய்ச் சேர்ந்தனன். கீழேவீழ்ந்த திரிசிரன் தபோநிதியா யிருந்தவனுகையால் இறந்தவனுயினும் உயிருள்ளவன்போல் பிர காசித்தனன். தன்னிடம்போய்ச்சேர்ந்த இந்திரன் சிறிது சந்தே

கங்கொண்டவனாய் அத்திரிசிரனை மீண்டும் பார்த்தனன். அந்தோ! நாம் இவன் இறந்துவிட்டானென்று எண்ணினோமே இவனது முகம் பிரகாசிக்கின்றதே இறந்திருப்பானாயின் முகம்பிரகாசிக்குமா ஆகலான் இவனது மூன்று சிரசையும் அறுத்தெறிதல் வேண்டுமென்று துணிந்து எதிரிலிருந்த விச்வகர்மாவைப்பார்த்து, ஓ விச்வகர்மாவே! இவன் பிழைத்திருக்கின்றவனாகக் காண்கின்றான், இவன் பிழைத்திருத்தல்கூடாது, ஆகையால் இவனது சிரங்களைப் பரசாயுதத்தால் சேதித்தெறிவாயென்று சொல்ல, விச்வகர்மா-இவனது கண்டம் விசாலமானதாயிருப்பதால் பரசாயுதத்தால் சேதிக்க முடியாது, முடியாத காரியத்தை நான் செய்யத் துணிவேனாயின் அது பழிப்பாகும், நீ இவனை உயிருள்ளவனாய் நினைக்கின்றாய், இவன் உயிருள்ளவனன்று இறந்தவனே, இறந்தவனாகக் காணப்படினும் அவனுடைய தவப்பிரகாசத்தை நோக்க நீ சொல்லியபடி சேதிப்பதற்குப் பயப்படுகின்றேன், இவன் சிரசைச் சேதிப்பதனால் உனக்கு வரும் பிரயோஜனமென்னை? இவன் விஷயத்திலுனக்குண்டாகும் பயமென்னை என்று வினவ, இந்திரன், விச்வகர்மாவே! இவன் எனக்குச் சத்துருவாயிருப்பதால் இவன் பிழைத்திருத்தல் கூடாதென்று சேதிக்கச்சொன்னேன், இவனது முகம் பிரகாசிப்பதை நீயே பார்ப்பாயாக, அந்தப் பிரகாசத்தால் உயிருள்ளவன் போல் காணப்படுகிறான், ஆகையால் இவனைக் கொல்லச்சொன்னேனென்றான். விச்வகர்மா தவத்திற்சிறந்த இவனைக்கொன்றால்பிரஹ்மஹத்திவருமே அதற்கென்செய்வீரென்றான். இந்திரன் - பிரஹ்மஹத்தி என்னைத் தொடராவண்ணம் பிராயச்சித்தாதிகள் செய்துகொள்ளப்போகிறேன் பிராயச்சித்தாதிகளால் பிரஹ்மஹத்தியாதிகள் நிவிர்த்தியாவதில்லை என்றிருந்தாலல்லவோ நான் சத்துருவைக் கொல்லுவதற்கஞ்சவேண்டும் அன்றியும் சத்துருவாயிருக்கின்றவனை எவ்வித வுபாயத்தினாலாவது எவ்வித வஞ்சனையினாலாவது கொல்லச்சொல்லி இருக்கின்றதேயன்றி பயந்துவிடும்படிச் சொல்லவில்லை பயந்துவிட்டவனுக்கு நரகஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென்றான். விச்வகர்மா! சத்துருவானவன் எதிர்த்து யுத்தத்துக்கு வருவானாயின் அவனை எவ்விதத்தினாலாவது கொல்லத்துணிவது நீதியாமேயன்றி அவன் தவத்திலிருக்கும்பொழுது கொல்லத்துணிவதுநீதியாமா? ஆகலான் நீ இப்பொழுது கொல்லத்துணிவது தவத்தையேயன்றிச் சத்ருவையன்று, அந்தோ! நீ உலோபகுணத்தால் இப்பாவச்

செயலைச் செய்யத் துணிந்தனை? நான் ஏன் இந்தப் பாவச்செயலைச் செய்யவேண்டும்? இதனால் எனக்கு வரும் பயனென்னை சொல்லு மென்றான். இந்திரன் - ஓ விச்வகர்மாவே! நான் யாகத்தில் பசுவின் றலைபை உனக்குரிய பாகமாகக் கொடுக்கும்படி ஏற்பாடுசெய்கின் றேன், அதுபோல் தேவர்கள் கொடுப்பார்கள், இதிற் சந்தேகம் வேண்டாம், நான் சொல்லியபடி இவன்றலையை யறுத்து எனக்குப் பிரியம் உண்டாம்படி செய்வாயென்றனன். ஓ அரசனே! இந்திரன் உனக்கு யாகத்தில் பாகம் உண்டென்று சொல்லிய அளவில் விசுவ கர்மா தான் சொல்லிவந்த நீதிகளையெல்லா மறந்து வலிவான கோடாலியொன் றெடுத்து அவனது மூன்றுதலைகளையும் அறுத்துப் பூமியில் வீழ்த்தினன். வீழ்ந்த அத்தலைகளில் எந்தமுகத்திலிருந்து உலகங்களைப் பார்த்தானோ அந்தமுகத்திலிருந்து தீக்ஷண்யமான தேஜசோடுங்கூடிய * தித்திரிபக்ஷிகளும் எந்தமுகத்திலிருந்து சுரா பானஞ் செய்தானோ அந்தமுகத்திலிருந்து கலவங்கபக்ஷிகளும், எந்தமுகத்திலிருந்து வேதம்படித்தானோ அந்தமுகத்திலிருந்து கபிஞ்சலபக்ஷிகளும் வெளியாயின. இப்பக்ஷிஜாலங்களைக் கண்ட விச்வகர்மா மகிழ்ந்து இந்திரன் சொல்லியபடி யஞ்ஞபாகம்பெற்றுத் திருப்தியடைந்தனன். இந்திரன் மஹாபலசாலியான சத்துருவைக் கொன்றுவிட்டோம், இனி நமக்கென்ன குறையென்று பின்னே வரப்போகிற பிரஹ்மஹத்தியை எண்ணாமல் இறுமாப்படைந்தனன்.

துவஷ்டப் பிரஜாபதி - பரமதார்மிகனான தனது புத்திரன் இறந்ததைக் கேள்வியுற்று மஹாகோபங்கொண்டு யாதொரு தீங் கையும் எண்ணாத எனது புத்திரனான திரிசிரனை எவன்கொன்றானோ அவனைக் கொல்வதற்கு மீண்டும் ஓர் புத்திரனைச் சிருட்டிக்கிறேன், எனக்குச் சத்துருக்களாக ஏற்பட்ட தேவர்கள் என் பலத்தையும் எனது தபோபலத்தையும் நன்றாய்ப்பார்க்கட்டும், அந்தப் பாபாத்மா வான இந்திரன் வன்மையுடன் தன்னால் செய்யப்பட்ட கர்மத்தின் பலத்தை முழுவதும் அறிந்துகொள்ளட்டும் என்று பல வீரமொழி களைக் கூறி, அதி வுக்ரத்துடன் அதர்வண மந்திரங்களினால் எட்டு நாள் ஓமம் ஒன்று செய்துவந்தனன். சொலித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்த ஓமாக்கினியினின்றும் அக்னிசொரூபமாய் ஓர் புருஷன் தோன்ற அவனைத் துவஷ்டப்பிரஜாபதி பார்த்து, ஓ இந்திரசத்துரு வே! என்னுடைய தபோபலத்தால் மஹாசரீரியாய் விருத்தியடை

* தித்திரி-நெருப்புக்கோழி. கலவங்கம்-மாடப்புறா. கபிஞ்சலம்-மீன்குத்தி

வாயென்றனன். சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே ஆகாயமெங்கும் பரவி பாவம் எப்படி விருத்தியடையுமோ அப்படிவிருத்தியடைந்து, காலமிருத்யுவுக்குச் சமானமாய் நின்று, புத்திரசோகத்தை மேற்கொண்டிருக்கிற பிதாவைப்பார்த்துக் கூறுகின்றான்:—ஓ பிரபுவே! எனக்கு நாமகரணஞ்செய்து நான் செய்யவேண்டிய வேலையும் நீர் சோகமடைந்திருக்குங் காரணமுஞ் சொல்லும்? நான் அவ் வேலையைச்செய்து உமது சோகத்தைப் போக்கடிக்கிறேன், உம்முடைய வருத்தத்தை யொழிப்பதே எனக்கு விரதம், தந்தையானவன் பிள்ளையினால் சுகத்தையடைவானேயன்றித் துக்கத்தையடைவானா? ஆகையினால் துவஷ்டப்பிரஜாபதியாகிய எனது தந்தையே! சமுத்திரத்தில் ஓர் திவலையளவும் நீரின்றி இப்பொழுதே குடித்துவிடுகிறேன், பர்வதங்களையெல்லாம் பொடியாக்கிவிடுகிறேன், தீக்ஷண்யமுள்ள சூரியனை எனது கோபாக்கினியால் அப்புறஞ் செல்லாவண்ணம் தடுத்துவிடுகிறேன், தேவர்களோடு இந்திரனையும்வனைய திக்குப்பாலகரையும் கொன்றுவிடுகிறேன், இப்பூமியைத்தலைகீழாக்கி எல்லாவுயிர்களையுஞ் சமுத்திரத்திற் சேர்த்துவிடுகிறேன், இப்பொழுது எதைச் செய்யவேண்டுமோ அதைச்சொல்லுமென்றனன்.

துவஷ்டா அவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டு மஹாசந்தோஷமடைந்து கூறுகின்றான்:—ஓ புத்திரசிகாமணியே! இப்பொழுது என்னைத் துக்கத்தினின்றும் காப்பதற்கு எதனால் சக்தியுள்ளவனாயிருக்கின்றனையோ அந்தக் காரணத்தால் நீ விருத்திரன் என்கிற பெயருள்ளவனாய்ப் பிரகாசிக்கக்கடவாய். எனது புத்திரனை உனது சகோதரன் மூன்று சிரசுடன் கூடி திரிசிரனென்று ஒருவனிருந்தான். அவன் வேதவேதாந்தங்களெல்லாம் நன்றாயறிந்தவன், சகல வித்தைகளினுஞ் சமர்த்தன், அவன் மூவுலகினரும் அதிசயிக்கத்தக்க மஹாதவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தான். அவனை மஹாபாவியான இந்திரன் தனது வச்சிராயுதத்தாலடித்து மூன்று சிரங்களையும் அறுத்தெரிந்தான். அப் பிரஹ்மஹத்தியைச்செய்த நாணமற்ற துர்ப்புத்தியுள்ள அந்தத் துஷ்டனைக்கொன்றுவிடுவாய்; அவன் நம் விஷயத்தில் குற்றவாளியாயுள்ளவனென்றுகூறி, கத்தி சூலம் கதை சத்தி தோமரம் முதலிய பல ஆயுதங்களையும், எவ்வளவு பாணங்களெடுத்தாலுங் குறைவுபடாத இரண்டு அம்பறாத்தூணியையும், சுந்தரமான கவசத்தையும், மேகத்துக்குச் சமானமானதாயும் மகாவன்மையுடையதாயுமுள்ள ஒரு தேரையுங் கொடுத்து, ஹே புத்திரா! இக்கணமே இந்திரனைக் கொல்லக்கடவாயென்று அதிக கோபத்தோடும் விருத்திராசுரனைப் போகும்படிச் செய்தான்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று. (சுலோகம் - ௫௩.)

உ
ஸஜதநேஜஜ் ஜகதீச்வர்யை நம:

மூன்றும் அத்தியாயம்.

* விருத்ரக்ருத தேவாசுர பராஜயம்.

ஓ புராணசிரவணனந்தரஞ்சிதனே! துவஷ்டா விருத்திரனுக்கு விடையளிக்கும்போது வேதபாரங்கதர்களான அந்தணரெல்லாம் ஆசிர்வதித்தனர். தந்தையினது ஆணையினையும் அந்தணரது ஆசியினையும் பெற்று விருத்திராசுரன் ரதாரூடனுய் வெளியே புறப்பட்டனன். இச்செய்தியை முன் தேவர்களால் தோல்வியடைந்திருக்கின்ற அசுரர்கள் கேள்வியுற்று அவனுக்குப் படைத்துணையாக வந்து சூழ்ந்தனர். இச்செய்தியை தேவதூதர்களும் அறிந்து வேகமாயோடி இந்திரனைப்பார்த்து, ஓ தேவராசனே! உமக்குப் பலவானன சத்துரு ரதாரூடனுய் வந்துகொண்டேயிருக்கின்றுன், அவன் யாரெனில் உன்னைக் கொலைசெய்யும் நிமித்தம் துவஷ்டப்பிரஜாபதி செய்த அபிசாரமந்திர யாகத்திற் பிறந்தவன், அவன்பெயர் விருத்திராசுரன், அவனுடன் உம்மால் முன் தோல்வியடைந்து வைரங்கொண்டிருந்த அசுரரெல்லாம் வருகின்றனர், ஓ மஹாநுபாவனே! அவனைச் செயிக்க உம்மால் ஆகாதென்று நினைக்கின்றும்; எனெனில் அவனது சரீரத்தைப்பார்த்தாலோ மேருமந்தர முதலிய மகாபர்வதங்களுக்குச் சமானமாயிருக்கிறது, அவனது த்வனியோ அதிகோரமாய் அமரரெல்லாம் அந்தக்ஷணமே அழிந்துபோகத் தக்கதாயிருக்கின்றது, அவனது வருகையைப் பார்த்தாலோ அதிவேகமாயிருக்கிறது, ஆகையால் நீர் பெரிய முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றனர். தூதர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது தேவர்களிற் சிலர்-ஓடிவந்து, ஐயா! நம்முடைய ஸ்தானங்களில் அநேகமான துர்ச்சகுனங்களுண்டாகின்றன, பயங்கரமான சப்தங்கள் கேட்கப்படுகின்றன, காகங்களும் கழுகுகளும் இன்னுஞ் சில பக்ஷிகளும் விகாரமான சப்தங்களோடு நம்முடைய வீடுகள் மேலமூகின்றன, சீசீ கூகூ என்கிற சிலசப்தங்கள் ஆகாசத்தில் ஒலிக்கின்றன, பக்ஷிகளுடைய கண்களிலிருந்தும் மிருகங்களுடைய கண்களிலிருந்தும் தாரை தாரையாய் நீர் சிந்துகின்றன; இரவில் அழு

* விருத்திராசுரனல் தேவாசுராளடைந்த அபஜயம்.

துகொண்டிருந்த ராக்ஷசஸ்திரீகளெல்லாம் இப்பொழுது பயங்கரமான ஒலிகளைச்செய்து பயமுறுத்துகின்றனர், மரங்களில் படர்ந்திருக்கின்ற கொடிகளெல்லாம் கீழேவிழுந்து புரள்கின்றன, இவைகளன்றி ஆகாயத்தில் அநேக வுற்பாதங்கள் காணப்படுகின்றன, இந்த வுற்பாதங்கள் இந்தச் சுவர்க்கமாத்திரமல்லாமல் பூவுலகிலும் காணப்படுகின்றன, நமது தேவதாஸ்திரீகளுடைய கனவின் கண் ராக்ஷசஸ்திரீகள் சிலர்வந்து மிரட்டிப் பயமுறுத்தித் தலைமயிரை யறுக்கின்றனர், சிலர் கறுப்புச்சிலையை யுடுத்திக்கொண்டு விகாரமான முகத்தைக்காட்டி நீங்கள் வீட்டை விட்டுப் போங்களென்று கூறிக்கொண்டு திரிகின்றனர், இவைபோன்ற பல துர்ச்சொர்ப்பனங்களுமன்றி பூகம்பமும் கொள்ளிக்கட்டை விழுதலும் நரிகள் ஊளையிடுதலும் வீடுகள்தோறும் ஓணான்களுடைய கூட்டங்களும் உண்டாயிருக்கின்றன, சரீரங்களில் கண் துடிப்பும் கால் துடிப்பும் உண்டாயிருக்கின்றன வென்றனர். தூதர்களாலும் தேவர்களாலும் விருத்திராசுரனுடைய வரவையும் துர்ச்சகுனங்களையுங் கேட்ட இந்திரன்-சிந்தாகுலமடைந்து பிரகஸ்பதிபகவானை வரவழைத்து, ஓ சுவாமிகாள்! இப்பொழுது நம்முடைய உலகில் பயங்கரமான துர்ச்சகுனங்களும், பெருங்காற்றுகளும் உண்டாயிருக்கின்றன, தேவரீர் எல்லாமறிந்தவர், துர்நிமித்தங்களை நாசஞ்செய்ய வல்லவர், சர்வஜ்ஞர், சகல சாஸ்திரார்த்தங்களினுண்மையை யறிந்தவர், எங்களுக்கெல்லாம் ஆசிரியராயுள்ளவர், சாந்தி தருமங்களெல்லா மறிந்தவர், ஆகையால் இப்பொழுது சத்துரு நாசஞ்செய்வதற்கான உபாயத்தையும் துர்ச்சகுனங்களுக்கான சாந்தியையும் இவையன்றி வேறெதுசெய்தால் எனக்குத் துக்கமில்லாமலிருக்குமோ அதையும் தேவரீரேயோசித்து விரைவில் செய்தருளுமென்றனன்.

பிரகஸ்பதி பகவான்-இந்திரனைப்பார்த்து, ஓ சஹஸ்ராக்ஷனே! யாதொருகுற்றமுமில்லாத தவசியைக்கொன்று மஹாபாதகத்தைத் தேடிக்கொண்டு இப்பொழுது என்னை என்னசெய்யச் சொல்லுகின்றாய். நீ செய்தபாவம் நான்செய்யும் பரிகாரத்தி லடங்குமா! ஏனெனின் காலாந்தரத்தில் பலனைக்கொடுக்கிற புண்ணியபாவங்களுமுண்டு, செய்தபொழுதே பலனைக்கொடுக்கிற அதிவுக்ரமான புண்ணியபாவங்களுமுண்டு, இவ்விரண்டுபகுதியில் நீ இப்பொழுது செய்தபாவம் இப்பொழுதே அதியுக்ரமான பலனைக்கொடுக்கத்தக்

கது, சுகத்தை விரும்புகின்றவன் எந்தக்காரியத்தையும் விசாரித்தல்லவா செய்யவேண்டும், ஒருவன் பிறர்வருந்தும்படியான காரியத்தை எப்பொழுதுஞ் செய்தல் கூடாது, செய்தானாயின் அவன் எப்பொழுதுஞ் சுகமடையான், நீ அஞ்ஞானத்தினாலும் லோபகுணத்தினாலும் இந்தப் பிரஹ்மஹத்தியைச் செய்துவிட்டாய், அது அதிக விரைவாய் வந்துவிட்டது, விருத்திரனென்னும் இவன் எல்லாத் தேவர்களாலுங் கொல்லக்கூடாதவனாய்ப் பிறந்திருக்கின்றான், அவன் உன்னைக்கொல்ல அநேகமான அசுரக்கூட்டங்களோடும் வருகின்றான், அவனிடத்துள்ள ஆயுதங்களெல்லாம் துவஷ்டப்ரஜாபதியினால் கொடுக்கப்பட்டவை, அவையெல்லா முனது வச்சிராயுதத்துக்குச் சமானமானவை, அவனுக்கு மரணம் வரப்போகிறதில்லை, மரணபயமற்ற அவன் நிகரற்றவனாய் ரதாரூடனாய் வருகின்றான், அவனையசைக்க ஒருவராலும் முடியாது, அவன் யாவரையும் நாசஞ் செய்யப் போகின்றானென்றனர். அவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஒருவிதமான கோலாகல சப்தமுண்டாக, இதென்ன சப்தமென்று அச்சப்தத்தைக் கவனித்துக்கொண் டிருக்கும் பொழுது, கந்தர்வர்களும் கின்னரர்களும் யக்ஷர்களும் ஏனையதேவர்களும் தவத்தையே தனமாகவுடைய முநிவர்களும் தங்களுடைய ஸ்தானங்களைவிட்டு ஓடிவருவதைக்கண்டான். கண்டவுடன் இந்திரன் சிந்தாகுலமுடையவனாய்க் கதறித் தூதர்களைக்கூவி, ஓ தூதர்களே! இந்த க்ஷணத்திற்றானே அஷ்டவசுக்களையும் ஏகாதசருத்திரர்களையும் அச்வனிதேவதைகளையும் துவாதசாதித்தர்களையும் இயமன் வாயு குபேரன் வருணன் முதலாயினாரையும் வரவழையுங்கள், தேவசிரேஷ்டர்களை யெல்லாம் ஆயுதபாணிகளாய் விமானங்களிலேறி வரச் சொல்லுங்கள், சத்துருவந்துவிட்டான், இதோ நான் புறப்படுகின்றேனென்று அவர்களையனுப்பி கஜாரூடனாய்ப் பிரகஸ்பதியுடன் புறப்பட்டான். தேவர்களும் யுத்தஞ்செய்யும் எண்ணமுடையவர்களாய் இந்திரனைப் பின்றொடர்ந்தனர். இவர்கள் வருகையைக்கண்ட விருத்திராசுரன் தேவர்களுக்கு வாசஸ்தானமாகிய மானஸோத்தர பர்வதத்துக்கு வர இந்திரனும் அவ்விடத்திற்றானே சென்று போர்புரியத் தொடங்கினன். இருவரும் கதை கத்தி பரிகம் பாசம் பாணம் கோடாலி முதலியவற்றால் நூறு மாநுடவருடம் ஓய்வில்லாமல் யுத்தஞ்செய்தார்கள். இந்திரன் தோல்வியடைந்து

ஓடத்தலைப்பட்டனன். அவனோடத்தலைபடவே ஏனைய தேவர்களும் திக்பாலகரும் சூரியன்முதலாயினோரும் ஒருவர்போனவழி யொருவர் போகாமல் ஓடினர். விருத்திராசுரன்-ஒருவரும் நில்லாது ஓடுதலைக் கண்டு, நகைத்துக் கொக்கரித்து சந்தோஷித்துத் தந்தையினிடஞ் சென்று வணங்கி, என் தந்தையே! இந்திரன் முதலிய யாவரும் என்னால் செயிக்கப்பட்டார்கள், அவர்களடைந்த கதியை யானென்னென்றுசொல்லுவேன், அதனை நீரே அறிந்து கொள்ளலாம், அவர்கள் பயந்தோடியபடியினா லுயிரோடுவிட்டேன், இதோ இந்திரனுடைய யானையைக் கொண்டுவந்தேன், அதனைப்பெற்றுக்கொள்ளும், உமக்கென்ன இன்னுஞ் செய்யவேண்டுமென்றனன். இவ்வார்த்தையைக்கேட்ட துவஷ்டா-மகிழ்ந்து அடா குழந்தாய்! நானிப்பொழுது தான் பிள்ளையையுடையவனாயினேன், என்பிறப்பும்நல்லதாயிற்று, என்னை நீ புனிதனாக்கினாய், எனது சங்கடமெல்லாந் தொலைந்துபோயிற்று, உனது வீரியத்தைக்கண்டு என்மனத்தி லுண்டாயிருந்த அலைச்சலெல்லாம் அடங்கிற்று, உனக்கொரு நன்மையைச் சொல்லுகிறேனென்று கூறுவதாயினான்:—நீயாவரிடத்திலும் நம்பிக்கை வைக்கவேண்டாம். மகாகபடசித்தனாயும் மாயாபேதங்களிற்சமர்த்தனாயுமிருக்கிற இந்திரன் உனக்குச்சத்ருவாயினான். சம்பத்து வேண்டுமானாலும் அரசாக்ஷி வேண்டுமானாலும் வெற்றியுண்டாக வேண்டுமானாலுந் தவஞ்செய்யவேண்டும். தவமன்றி எவனுக்கும் ஒன்றுஞ்சித்திக்காது ஆகையால் நீ சாவதான சித்தமுடையவனாய் வீராசனத்திலிருந்து திடபக்தியோடும் பிரமனைநோக்கித் தவஞ் செய்வாய். உனக்குப்பிரவஞ்ச காரணனான பிரமன் அளவிறந்த தேஜசோடுங்கூடி வெளிப்படுவான். வெளிப்படுங்கால் அவனுள்ளங் களிக்குமாறு போற்றிப் புகழ்ந்து சிரேஷ்டமான வரங்களைப் பெற்று துர்நடத்தையும் பிரஹ்மஹத்தியு முடைய இந்திரனைக் கொன்று என்னுள்ளங்களிக்குமாறு வருவாய். ஓ குழந்தாய்! தவந்தான் எல்லாவற்றையுங்கொடுப்பது. ஆகையால் நீ தவஞ்செய்வாய். பிரமதேவர் வேண்டியவரங்கள் கொடுப்பார். என்னப்பனே! என் பிள்ளையைக் கொன்றதனா லுண்டாகிய வைரம் என்மனதை விட்டு நீங்கவில்லை. நீ அவ்விந்திரனைக் கொல்லுமளவும் நான் துக்கசாந்தியடையேன். சுகமாய்த் தூங்கேன். துக்க சமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கிற என்னைச் சுகமென்னுங்கரையிலேற்றி விடுவாயென்றனன்.

இங்ஙனங்கூறிய தந்தை மொழியைக்கேட்ட விருத்திராசுரன் விடைபெற்றுக் கோபத்தோடு கூடினவனுய்த் தவத்தைச் சந்தோஷத்துடன் செய்யத் தலைப்பட்டு கந்தமாதன பர்வதம் போய்ப் பரிசுத்தமான தேவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து தர்ப்பாசனத்தில் வீராசனமுயுட்கார்ந்து ஆகாராதிகளைவிட்டு யோகசித்தனுய் பிரஹ்மாவை மனதிற்றியானித்து வந்தனன். இந்திரன் இவன் தவஞ்செய்வதைத் தெரிந்துகொண்டு அவனது தவத்தைக் கெடுக்கக் காந்தர்வ கன்னிகைகளையனுப்பினுன். அவர்களே யன்றி யக்ஷர்களையும் பன்னகர்களையும் சர்ப்பங்களையும் கின்னரர்களையும் வித்யாதரர்களையும் அப்சரஸ்திரீகளையும் அநேக தேவதூதர்களையும் அனுப்பினுன். அவரெல்லாஞ் சென்று தபசைக்கெடுப்பதற்கான அநேக வுபாயங்களைச் செய்தனர். அவர்கள் எதுசெய்தபோதிலும் விருத்திராசுரன் தவத்தில் சலிக்கவில்லை. (சு - கூ௦.)

மூன்ரும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஏகவீராதி சம்சேவ்யாயை நம:

நான்காம் அத்தியாயம்

* விருத்ர க்ருத தேவபராஜயம்.

ஓ அரசனே! தவநிலையைக் கெடுக்கவந்த யாவரும் அவனது மனோதிடத்தைக் கண்டு இனி நாம் செய்யத்தக்க சாமர்த்தியமான வித்தைகள் என்ன விருக்கின்றன? இனி யிங்கிருப்பதனு லென்னபயன்? இவனிடத்தில் நமக்கு வெற்றியுண்டாகாதென்று ஆசையற்றுத் தேவலோகம்போய்ச் சேர்ந்தனர். அவர்கள் செய்தி யங்ஙனமிருக்க, இங்கு விருத்திராசுரன் நூறுவருஷம் யாதொரு விக்கினமில்லாமல் தவத்தைச்செய்து முடிக்குமளவில் பிரமதேவன்-அம்சாருடனுய்த் தோன்றி, ஓ விருத்திரா! உனக்குச் சுகமுண்டாகுக, உனது தியானத்தை நிறுத்து, உனக்கிஷ்டமாயும் இன்பமாயுமுள்ள வரத்தைக்கேள் கொடுக்கிறேன், நீதவத்தினுல் மிகவும் இளைத்துப்போயினை, உனது தவம் எனக்கு அதிகசந்தோஷத்தை விளை

* விருத்திரனுல் தேவர்களடைந்த தோல்வி.

வித்தனென்றனன். விருத்திரன் மிகத்தெளிவாகவும் அமிர்தமாகவும் கூறும் பிரமனது வார்த்தையைக் கேட்டுத் தவத்தைவிட்டு பிரமனை க்கண்டு களித்து கண்களினின்றும் ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிந்து வணங்கி எழுந்துநின்று அஞ்சலியஸ்தனுய்ப் பிரமதேவனை நோக்கி நாத்தழு தழுப்பக் குழறிக்குழறிக் கூறலுற்றனன்:— ஓ பிரபுவே! உனது தரிசனமெதனுல் கிடைக்கப் பெற்றேனே அதனுல் எல்லாத் தேவர்களுடைய ஸ்தானங்களையும் கிடைக்கப் பெற்றவனுயினேன். என்மனதில் அடையக்கூடாததான கோரிக்கையைக் கொண்டிருக்கி றேனதனைக் கேட்டருளல் வேண்டும். எனக்கு என்புகளாலும் விருக்ஷங்களாலும் உலர்ந்த வஸ்துக்களாலும் ஈரவஸ்துக்களாலும் மூங்கிலாலும் பல ஆயுதவகைகளாலும் மரணம் வராமலிருக்க வேண்டும். எந்த வீரியமிருந்தால் யுத்தத்தில் சகல பலத்தோடுங் கூடின தேவர்களால் யான் செயிக்கக்கூடாதவனு யிருப்பேனே, அந்த வீரியம் எனக்குண்டாகவேண்டு மென்றனன். பிரமன் - நகை த்து, ஓ விருத்திரனே! நீ என்ன கேட்கின்றனையோ அது வன்மை யுடையதேயாகும், அதற்குக் கெடுதியுண்டாகமாட்டாது, நீ வேண் டியபடி உலர்ந்த வஸ்துக்களாகிய கற்களாலும் கட்டைகளாலும் ஈரவஸ்துக்களாலும் உனக்கு மரணம்வரமாட்டாது, இது சத்திய மென்று சொல்லித் தன்னுலகம் போயினன்.

விருத்திரனும் சந்தோஷித்தனுய்த் தன்தந்தையிடஞ்சென்று தான் வரம்பெற்ற செய்தியைச் சொன்னுன். தந்தை-கேட்டு மகிழ் ந்து கூறுகிறுன்:—அப்பா! உனக்கு மங்களமுண்டாகுக, எனது சத்துருவான இந்திரனைக்கொன்று அவனது அரசாக்ஷியைக் கைக் கொண்டு நீ இந்திரனுய் வாழக்கடவாய், அப்பொழுதுதான் புத்திர நாசத்தாலுண்டான என் மனேவியாதி நீங்கும், எனக்கு நீ புத்திர னல்லவா,உனக்குப்புத்திரத்தன்மையைச் சொல்லுகிறேன்:—தந்தை சீவித்திருக்கும்போது அவனுத்திரவின்படி நடந்துகொள்வதும், அவன் இறந்ததினத்தில் அதிகமான அன்னமிடுவதும், கையில் பிண்டம் போடுவதுமேயாம், ஏனையபுத்திர தருமங்களெல்லாம் இவ ற்றுளடக்கமென்றறிவாய். ஓ குழந்தாய்! பாவியாகிய இந்திரனுல் இறந்துபோன திரிசிரசு என்மனத்தைவிட்டு நீங்கவேயில்லை, ஏனெ னின் அவன் நன்னடக்கையிற் சிறந்தவன், சத்தியசந்தன், சர்வ சாஸ்திரபாரங்கதன், எப்பொழுதுந் தவத்திலேயே எண்ணமுடைய

வன், இப்படிப்பட்ட சத்புத்திரனை யிழக்கச்செய்தவன் வாழ்ந் திருப்பனாயின் என்மனந் தீப்பற்றியெரியாதா! என்றனன். விருத்தி ரன்-தந்தைகூறிய துயரமொழியைக் கேட்டு மனம் புழுங்கி நமக் குத் தந்தையின் துபரத்தை யொழிப்பதைப் பார்க்கிலும் வேறு தவமுண்டோ வென்று அப்பொழுதே சைனியங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு பேரி சங்கமுதலிய பல வாத்தியங்கள் முழங்க அதிவேக மாய்ப் புறப்பட்டு, சேனைகளைப்பார்த்து, ஓ வீரர்களே! இன்று இந்திரனைக் கொன்று நிருபத்திரவமான தேவலோகத்தை என் வச மாக்கிக் கொள்ளப்போகின்றேன், வாருங்கள் வாருங்களென்று பெருங்கோஷஞ் செய்துசென்றனன்.

இவன் வருகையை வச்சிரபாணியறிந்து பயந்து உலோகபால கர் முதலிய யாவரையும் வரவழைத்து அவர்களை கழுகு (க்ருத்ர) யூகமாக வமைத்து அந்த யூகத்துக்குள்தா னிருந்தனன். இதனை விருத்திரனறிந்து வேகமாய்ப் போர்செய்யத்தொடங்கித் தோமரம் பிண்டி பாலம் கத்தி கோடாலி முதலிய பல ஆயுதங்க ளால் இடித்துங் குத்தியும் வெட்டியும் ஆரவாரஞ்செய்யும்பொழுது தேவர்கள் இனி நாம் பிழைப்பது அரிதென்று எங்கினர். அசுரர்க ளெல்லாம் ஆனந்தங்கொண்டு கொண்டாடினர். தேவர்கள் ஏக்கமும் அசுரர்கள், ஊக்கமுங் கொண்டிருக்குஞ்சமயத்தில் இந் திரனைத் திடீரென்று பிடித்துக்கசக்கி மொத்தையாகத்திரட்டி வாயில் போட்டுக்கொண்டு அவனிடத்தில் தான் கொண்டிருந்த வயிரத்தை நினைந்து மென்று மென்று சந்துஷ்டனா யிருந்தனன். விருத்திரன் வாயில் இந்திரன் லேக்கியமாயிருந்ததைத் தேவர்கள் கண்டு கூ கூ வென்றலறி ஓ இந்திரனே! இந்திரனே! என்று கத றிப்பதறிப் பிரகஸ்பதியைப் பார்த்து ஓ எங்களையரே! எங்களை காக்கின்ற இந்திரன் விருத்திரனால் பக்ஷிக்கப்பட்டானே அந்தோ! இனி நாங்கள் என்னசெய்வோம் விரைவில் நீர் அபிசாரமந்திரத் தைச் செப்புமென்றனர். தேவர்கள் பரிபவப்படுவதை பிரகஸ்பதி பகவான் பார்த்து, ஓ தேவர்களே! இந்திரன் விருத்திரனால் பக்ஷிக் கப்பட்டாலும் அவனுக்கிறப்புண்டாகுமா, அவன் அவ்வசுரன் வாய் நடுவி லகப்படாமல் கடைவாயில் ஓர்புறம் ஒட்டிக்கொண் டிருக் கின்றானென்று கூறவே, தேவர்க ளவ்வசுரன் வாய் திறக்குமவண் ணம் ஜிரும்பிகாஸ்திரமென்னும் ஓரஸ்திரத்தை விட்டனர். அதனா

லவ்வசுரன் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு வாயைத்திறந்தனன். அவனது வாய்ச்சந்தை எதிர்பார்த்திருந்த இந்திரன் அவ்வசுரன் வாய்ப் பல்லிற்படாமல் ஓர் சிறிய உருக்கொண்டு வெளியே வந்து வீழ்ந்து அவன் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் ஓட்டம் பிடித்தனன். ஓ இராஜேந்திரனே! அன்று அவ்வசுரனுக்குண்டாகிய கொட்டாவியே இப்பொழுது யாவரிடத்தும் உண்டாய் வருகின்றது. இதனைப்பெரியோர் அவசகுனமென்றும், அநுஷ்டானம் ஜபம் ஈஸ்வராராதன முதலியன செய்யுங்காலத்தில் இது வுண்டாதல் குற்றமென்றுங் கூறுவர்.

இந்திரன் வெளியேவந்து ஓடியதைக்கண்ட தேவர்கள் சந்தோஷமடைந்து போர்செய்வதை விடாமல் இவர்களெல்லாம் ஓர் புறமும் விருத்திராசுரனொருவன் மாத்திரம் ஓர்புறமும் நின்று பதினாயிரம் வருடம் போர்செய்து வந்தனர். விருத்திராசுரன் வரத்தால் விருத்தியடையும் பருவமுடையவனா யிருத்தலால் அவன் ஒருவனாகவே இருந்தும் அவனுக்கே பலமும் வெற்றியுமுண்டாயின. தேவர்கள் தோல்வியடையும் பருவமுடையவர்களா யிருத்தலால் இவர்கள் பலராகவிருந்தும் இவர்கட்குத் துர்ப்பலமும் தோல்வியுமே யுண்டாயின. இதுபோலவே வெற்றி யடையப்பெற்ற விருத்திரனுக்குச் சரீரப் பிரகாசமும் மனோசந்தோஷமும் தேவர்களுக்குச் சரீர அப்பிரகாசமும் மனோதுக்கமு முண்டாயின. துக்கமடையப் பெற்ற தேவர்கள் இருப்பதற்கிடனில்லாமல் சகலவாழ்வையும் விட்டோடி மலைமுழைகளினும் வனங்களினும் மிருகங்களைப்போல் வாழ்ந்திருந்தனர். சந்தோஷமடையப்பெற்ற விருத்திரன் இருப்பதற் கிடனுண்டாய் சுவர்க்கத்தையடைந்து ஐராவதம் உச்சைஸ்ரவம் கற்பகவிருக்ஷ முதலிய பஞ்சதருக்கள் காமதேனு சிந்தாமணி அப்சரஸ்திரீகள் முதலிய சகல சம்பத்துக்களையும் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தனன். இவன் வாழ்வைக்கேட்ட தந்தையாகிய துவஷ்டாவும் அவனிடம் வந்து அளவளாவி வாழ்ந்திருந்தனன்.

பின்னர் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள்-முனிவர்களோடு கலந்து ஐயன்மீர்! இனி நாம் என்செய்யலாம், எல்லாஞ் செய்யவல்லவனா யிருக்கின்ற சிவன் தான் இப்பொழுது எதைச்செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யவேண்டுமென்று யாவருங் கூடிக் கைலைக்குப்போய்

அக்கைலைநாதனைப் பணிந்து, ஓ மஹாதேவனே! கருணையங்கடலே! எங்களுக்கு உன்னால் கிடைக்கப்பெற்ற வாழ்வனைத்தும் விருத்திராசுரன் கொள்ளை கொண்டனன், இனி நாங்கள் போகுங்கதியாது? உண்மையைச்சொல்லும், எங்கேபோவோம்! எதைச்செய்வோம்! ஓ பக்தபராதீனனே! எங்கள் துக்கம் நாசமாகும் ஒருபாயத்தைச் சொல்லியருள்வாய், நீர் சகல சீவரக்ஷகரல்லவா! எங்கட்குச் சகாயஞ்செய்து எங்களைக் காப்பாய், மதகர்விதனான விருத்திராசுரனைச் சங்கரியுமென்று பிரார்த்திக்கவே, கிருபாளுவாகிய சிவபிரானார்-இரக்கமுற்று, ஓ தேவர்காள்! நீங்கள் பிரமனை யழைத்துக் கொண்டு விஷ்ணுவினிடஞ் சென்று இப்பொழுது என்னிடஞ் சொல்லியதுபோல் சொல்லுங்கள், அவன் சக்தியுள்ளவன், அசுரர்களை மோசஞ்செய்யும் வகையெல்லாந் தெரிந்தவன், பலமுள்ளவன், சமயோசிதமான யுக்தியுள்ளவன், தன்னை யடைந்தவர்களைக் காக்குங்குணமுள்ளவன், காரியசித்தி யுண்டாகவேண்டுமானால் அவனையன்றி உங்களுக்கு வேறொருவருமில்லை, ஆகையால் நீங்கள் அவனிடம்போய்ச் சேருங்களென் றனுக்கிரகஞ் செய்தனுப்பினர்.

தேவர்களும் எமபெருமான்பால் விடைபெற்று விஷ்ணுவினிடஞ்சென்று தங்கள் குறையை விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அதனைக்கேட்ட அவர் மிக்க விரக்கமுடையவராய் ஓ தேவர்களே! நீங்கள் அஞ்சவேண்டாமென்று அபயந்தந்தருளினர். (௬ - கூ௨.)

நான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஏகப்பிரபாவ சாலின்யை நம:

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

இந்திராதிகிருத தேவீஸ்துதி.

பின்னர் சகல வஸ்துக்களின் உண்மையறிந்தவரான திருமால்-பயமுற்றுச் சிந்தாகுலமுடைந்திருக்கின்ற தேவர்களைப்பார்த்து, ஓ தேவர்களே! நீங்கள் என்னிடம் சொல்லிவந்ததை மற்றொருதரஞ் சொல்லுங்களென்று கேட்டனர். அவர்கள் துக்கமிகுதியினால் ஒன்

றும் பேசாமல் வாய்மூடியிருந்தனர். விஷ்ணுமூர்த்தி-ஓ தேவர்காள்! என் பேசாமலிருக்கின்றீர்கள்? நீங்கள் வந்த காரணத்தைச் சொல்லுவீராயின் அது நல்லதோ கெட்டதோ அதனைக்கேட்டு ஆபத்தாயின் அதனை நிவாரணஞ் செய்யுங் காரியத்தில் பிரவேசிப்பேனென்றனர். அதனைக்கேட்ட தேவர்கள் கூறுகின்றனர் :—ஓ பிரபுவே! உம்மாலறியப்படாதது இம்மூவுலகி லுண்டோ! நீர் எல்லாமறிந்தவரா யிருந்தும் ஒன்றும் அறியாதவர்போல் அடிக்கடி என் கேட்கின்றீர். பூர்வத்தில் வாமனுவதாரமெடுத்து மூன்றுலகத்தையும் அடியால் அளந்து மாபலியையடக்கி இந்திரனை வாழச்செய்தீர். மோகினி யுருவங்கொண்டு அசுரர்களை மயக்கி அமிர்தத்தையும் இந்திரன் முதலிய எங்களுக்கு வழங்கினீர். இவ்வாறே ஒவ்வோர் சமயங்களிலும் வரும் இடையூறுகளைப் போக்கி பாதுகாத்துவந்தீர். அதுபோலும் இப்போது எங்களுக்கு வந்திருக்கும் விபத்தை எவ்வித வுபாயத்தினலாவது போக்கி யெங்களைப் பாதுகாத்தல் வேண்டுமென்று வேண்டினர். வேண்டவே, திருமால் கூறுகின்றார் :— ஓ தேவர்களே! நீங்களொன்றுக்கும் அஞ்சற்க; விருத்திரனைக் கொல்வதற்கு யானொரு நல்லவுபாயமெண்ணியிருக்கிறேன், அதனல் உங்களுக்குச் சுகமுண்டாகும். நான் உங்கள் விஷயத்தில் சரீரத்தினலாவது புத்தியினலாவது பலத்தினலாவது பொருளினலாவது கபடத்தினலாவதுமற்றெவ்விதத்தினலாவது நன்மையேசெய்வேன். விருத்திராசுரன் பிரமன் கொடுத்தவரத்தால் மிக்க வன்மைபெற்றிருக்கின்றனுதலால் அவனை வெல்லவேண்டுமாயின் பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்ட சாம பேத தான தண்டமென்னும் நான்கையும் விட்டு வஞ்சனையாற் கொல்லவேண்டும். ஏனெனின்! அவன் சத்தியனல்ல. அவனுக்கோ பலத்தினல் விருத்தியாகுந் தன்மையுண்டா யிருக்கின்றது. அவனைத் துவஷ்டாவும் எந்தப்பிராணிகளாலும் கொல்லா வண்ணம் படைத்திருக்கின்றுன். இவ்வண்ணமாக அவனுக்கு வாய்த்திருக்கும் பலங்கள் பல, ஆகலான் அறநூலிற் கூறியவாறு அவனை வெல்லுவோமென் றெண்ணினல் அவன் வெல்லப்படான். நன்மன முடையாரிடத்துப் பகைமைவரின் அவரப்பகைமையை அறநூலின் வழிநிறுத்துவரே யன்றி அதனைக்கடந்து பகைமை போகும் வழியே போகார். தீயமனமுடையோர் அறநூலின் வழியை அறவேயொழித்துப் பகைமைபோகும் வழியே போவார்.

இவ்வுண்மையை யறிந்தவர் நன்மனமுடையோர்பால் அறநூலையும் தீமனமுடையோர்பால் வஞ்சனையையுங்கைக்கொண்டு அவரவரிடத்து அவ்வச்செயலையே செய்வர். ஓ தேவர்களே! விருத்திராசுரனை முன்னர் வஞ்சனையாற்கலந்து சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டு பின்னர் அவனைக் கொல்லவேண்டும். இனிப்பேசுவதனு லென்ன பயன், செய்யவேண்டியனவற்றைச் செய்யவேண்டும். அஃதாவது அவ்விருத்திராசுரன் எவ்விடத்திலிருக்கின்றானோ அவ்விடத்திற்குக் கந்தவர்களை அனுப்பி அவனை உல்லாசப்படுத்தி நாமனைவரும் அவனது சிநேகத்தை விரும்புவது போற்காட்டி அவனை நம்வசப்படுத்தி வெகுநாள் அவனோடு கலந்து வாழ்ந்து நம்மிடத்தில் அவன் பகைமை எண்ணுவண்ணஞ்செய்து பின்னர் அவனிடத்தில் நமக்குள்ள பகைமையை மறவாமல் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்க் காட்டி இந்திரனுக்கும் அவனுக்கும் சபதத்தை யுண்டுபண்ணிப் போர்க்குவரச்செய்து போரை நடத்துவிக்கும்பொழுது நான் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் இந்திரனுடைய வச்சிராயுதத்தினுனியில் கலந்திருந்து இந்திரன் வச்சிரத்தை அவன்மேல் விடும்பொழுது அவனைக் கொன்றுவிடுகிறேன். இது நிச்சயம். ஆனால் இப்பொழுது சிறிது காலம் அவனுடைய மரணகாலத்தை எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும். ஓ தேவர்களே! நீங்கள் அசுரனோடுறவாடிப் பின்னவனைக் கொல்வது ஞாயவிரோதமென் றெண்ணுவீர்கள். அயோக்யனான சத்ருவினிடத்தில் அயோக்யமானவேலை செய்கிறவனுக்குத் தோஷமில்லை. யோக்யதையோடு கூடின சூரனிடத்தில் மாத்திரம் ஞாயத்தை யெண்ணிச் செய்யவேண்டும். இந்த அயோக்கியனிடத்தில் நாம் வீரதர்மத்தை யெண்ணுவோமாயின் நமக்கு நாசமுண்டாகு மென்பதிற் சந்தேகமில்லை. அதனை யெண்ணுதொழிவோமாயின் அவன் நாசமடைவதிற் சந்தேகமில்லை, நான் எண்ணுந்தர்மம் உங்களுக்குச் சகாயஞ்செய்ய வேண்டுமென்பதொன்றேயன்றி வேறொருதர்மத்தையும் நானெண்ணுவதில்லை. எண்ணியிருப்பேனாயின் வாமனவடிவமெடுத்து மாபலியையும் மோகினிரூபமெடுத்து அசுரரையும் வஞ்சித்திருப்பேனா? அதனை நீங்களே எண்ணிப் பாருங்கள். இந்திரனும் என்னைத் துணையாக வுடையோனாகையால் காரியமொன்றே யெண்ணுவதன்றிப் பழிபாவங்களை யெண்ணுவதில்லை. எண்ணி யிருப்பானாயின் திரிசிரன் றவத்தி

விருக்கும்போது அவனைக் கொல்லத் துணிவானு? நான்றுணிவதும் அவன்றுணிவதும் நான் வஞ்சனைத்தொழில் செய்வதும் அவன் வஞ்சனைத்தொழில் செய்வதும் மற்றையர் செய்வதும் யாவும் சக்தியின் செயலே யாமென் றறிமின்கள். அச்சத்தியின் செயலல்லது நானிப்பொழுது சொல்லிய செயல் நடைபெறுவது யாங்ஙனம்? ஆகையால் நீங்களனைவரும் தேவியைத் தோத்திரங்களாலும் மந்திரங்களாலுஞ் சரண மடையுங்கள். அந்த யோக மாயை உங்களுக்குச் சகாயஞ்செய்வாள். அவள் பிரகிருதியைக் கடந்த பரமான சாத்விகசொரூபமா யுள்ளவள். அவள்தான் நம்மால் எப்பொழுதும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவளா யுள்ளவள். சர்வசித்திகளையும் சர்வாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கத்தக்கவளாயு முள்ளவள். அவள் சாதாரணமானவர்களால் அடையத்தக்கவளு மல்லள். இந்திரனும் அவளைப் பூசித்தே சத்ருக்களை வென்றிருக்கிறான். மோகிக்கச் செய்ய வல்ல அசுரர்கள் மோகிக்கும் வண்ணஞ் செய்பவல்ல மஹாமயையாயுள்ளவள். அம்மகாமாயை இவ்வசுரனை மோகமடையச் செய்வாளென்பது ஓரதிசயமோ? அந்தப் பரதேவதை நீங்கள் செய்யுந் தோத்திரத்திற்குத் திருவுளமிரங்கி சற்று அவ்வசுரனை மோகப்படுத்துவளாயின் அவனை நீங்கள் அதிசுலபத்தில் வெல்லத்தக்கவராவீர்கள். இப்பொழுது அச்சத்தி பிரசன்னையாதல் வேண்டும். பிரசன்னையாயின் நமக்குச் சாத்தியமாகாதன வெல்லாம் சாத்தியமாகும்; அவளைச் சாத்தியமாகக் கொள்ளாதவன் எவனுயினும் அவனினெண்ணு மெண்ணங்கள் கைகூடுமென் றெண்ணன்மின். அவள் எல்லாக் காரணத்திற்குங் காரணியாயும் எல்லாவுயிருள்ளும் அந்தர்யாமியாயுமுள்ளவள். ஆகலான் உலகத்துக் கெல்லாம் மாதாவாயும் சர்வமூலகாரணியாயுமிருக்கிற அத்தேவியைச் சத்வபாவத்தோடு பக்திசெய்து சத்ருநாசம் எங்களுக்குண்டாகவேண்டுமென்று சரணமடைமின். பூர்வகாலத்தில் யான் ஐயாயிரவருடம் மதுகைடபர்களோடு இரவுபகல் யுத்தஞ்செய்தும் வெல்லமுடியாதொழிய அத்தருணத்தில் யான் தேவியைத் தோத்திரஞ் செய்தேன். அவள் கருணைகூர்ந்து எனக்குப் பிரசன்னையாய் நான் மதுகைடபர்களை மோகப்படுத்துகின்றேன். நீ அச்சமயம் அவர்களை வென்றுவிடுவாயென்றருளியதனுலல்லவா அவர்களை நான் வென்றவனுயினேன். ஆகலான் நீங்கள் அத்தேவியை நான் சொல்லியபடி துதிப்பீராயின் அவள் உங்கள் காரியத்தைச் சாதித்துவிடுவா ளென்றனர்.

இவ்வாறு திருமால் கூறியதைக் கேட்ட தேவர்கள் மேருமலைக்கு வந்து அங்கு ஓர் ஏகாந்தஸ்தானத்திலிருந்து சர்வலோகங்களையும் காத்தும் அவரவர் வினைக்கீடாய்ச் சிருட்டித்தும் சங்கரித்தும் வருகின்றவளாகிய தேவியைத் தியானித்து அவளது மந்திரத்தை ஜபித்துத் தோத்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினர்.

உனது பக்தர்களுடைய அபீஷ்டங்களை நிறைவேற்றுகின்றவளே! சம்சாரதுக்கத்தைச் சங்கரிக்கின்றவளே! அடியோங்கள் விருத்திராசுரனால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டவர்களாக விருக்கின்றோம். எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும். எங்கள் விஷயத்தில் நீ சந்தோஷமுடையவளா யிருத்தல் வேண்டும். ஓ துக்கமுடையோரது துக்கங்களை நாசஞ்செய்கின்றவளே! பரமார்த்த தத்துவ சொரூபமாயிருக்கின்றவளே! உனது திருவடிமலரை எப்பொழுதுஞ் சரணமாக வடைகிறோம். சர்வலோகத்துக்குந் தாயாயிருக்கின்ற நீ சத்துருபாதையில் வீழ்ந்து கிடக்கிற எங்களைப் பிள்ளைகளாகவெண்ணி ரக்ஷிக்கக்கடவாய்! ஓ தாயே! இந்த மூன்றுலகத்திலும் நீ யறியாத தொன்றுண்டோ? எங்களிடத்தில் நீ ஏன் உபேக்ஷையாயிருக்கின்றாய்! எங்களுக்கு இவ்வுலகவாழ்க்கையைத் தந்தவள் நீதானே! பிரமன் முதலிய மூவரும் உன்னம்சத்திற் பிறந்ததனாலன்றோ சகல காரியங்களையும் நடத்தும் வன்மையுடையராயினர். அவர்கள் செய்யுந்தொழிலில் அவர்களுக்குச் சுவாதீனமுண்டோ? அவர்கள் உனது புருவ நெறிப்பின்வழியே ஆடுகின்றவர்களல்லவா? உலகில் அன்னைமார் தன் தன் புத்திரன்மார்கள் துபரப்படுவாராயின் அத்துயரத்தைக் கண்டு மனம் வருந்தி அதனைப் பரிகரித்து அவர்களைச் சந்தோஷிப்பிக்கின்றார்களே, அது உன்னாலுண்டாக்கப்பட்டதல்லவா? ஓ கிருபாசமுத்திரீ! உன் பாதகமலங்களைச் சரணமாகவடைகின்ற குற்றமில்லாத எங்களிடத்தில் ஏன் உபேக்ஷையாயிருக்கின்றாய்? இப்பொழுது நாங்களடைந்திருக்கும் பதங்களும் அப்பதங்களாலுண்டாகும் விஷயபோக சுகானுபவங்களும் உன்னை நமஸ்கரித்ததனா லுண்டானதன்றோ? நீ உண்டாக்காதொழியின் நாங்களேன் இந்த அற்ப சுகத்தை விரும்பி அசுரர்களால் அடிக்கடியும் பெருந்துன்பத்தை அனுபவிக்கின்றவர்களாக விருக்கின்றோம். உன்னால் திரோபவிக்கப்பட்டு 'நாங்கள் சிற்றின்பத்தையே பேரின்பமாக வெண்ணி அனுபவிக்கும் இத்தருணத்தில் அவைகட்கு இடையூறு

வருமாயின் அவைகளையோட்டி அவ்வின்பத்தை எங்கட்கு ஊட்ட வேண்டுவது உனது கடமையன்றோ? நீ எங்களுக்கு இந்தச் சிற்றின்பசுகத்தை யூட்டாது பேரின்பத்தை யூட்டியிருப்பையாயின் நாங்களேன இந்தத் துக்கத்துக் காளாவோம்? இப்படிச் செய்தது உன்னுடைய குற்றமா? எங்களுடைய குற்றமா? ஓ மஹாதேவி! இதனை நீயே எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

உன்னால் சிருட்டிக்கப்பட்ட மோகமானது எங்களுக்குப் பிரபுவாயிருக்கின்றது. கருணையே சுபாவமாகவுள்ள தாயே! எங்களை மயக்க மோகத்தைப் படைத்ததுபோலும் எங்களுக்கு ஞானவைராக்கியமுண்டாக எங்கள்பால் தயையைப் படைக்கலாகாதா? பூர்வத்தில் சகலலோக பயங்கரனான மகிஷனை யெங்க ணிமித்தமாய்க் கொன்றதுபோலும் எங்களுக்கு அதிபயத்தை விளைவிக்கின்ற விருத்திராசுரனை என் கொல்லாமலிருக்கின்றனை? சும்பநிசும்பர்களையும் அவர்களுடன் வந்த அசுரவெள்ளங்களையுங் கொன்ற நீ இந்த மகா துஷ்டனான விருத்திரனைக் கொல்லாமல் விருத்தியாக்கின்றனை. ஓ கிருபாசமுத்திரீ! எப்படியானால் அவன் ஜீவிக்காமலிருப்பானோ அப்படியை யெண்ணிச் செய்யலாகாதா? அவனால் நாங்கள் வருந்த எங்கள்பால் மோகத்தை வைத்ததுபோல் எங்களால் அவன்வருந்த அவன்பால் மோகத்தை வைக்கலாகாதா? எங்கள் சங்கடத்தை நீக்கத்தக்க சக்தியுள்ளவன் எவனிருக்கின்றான்? இல்லை என்பது இம்மூன்றுலகினுமுண்டு. நீ ஒருத்திதானிருக்கின்றாய். விருத்திராசுரனிடத்திலும் உனக்குத் தயையிருக்குமாயின் துஷ்டனாயும் உலகத்துக்குப் பீடையைச் செய்கின்றவனாயு மிருக்கிற அவனைக் கொன்றுவிடுவாய்; அதுதான் தயையாகும். அதனா லவன் பரிசுத்தமடைந்து பாபத்தினின்று நீங்கிவிடுகின்றானாகலா னென்க.

நீ கொல்லாவிடின் அவன் பாபவிசேடத்தால் நரகமடைவான். இதுகாறும் எங்களை அசுரர்களாற் றுன்பப்படுத்தி எங்கட்குப் பக்திஞான வைராக்கியங்களை யுண்டாக்கிப் புனிதமாக்கியும், அசுரர்களுக்குத் தவத்தாலும் வரத்தாலும் அகங்காரத்தை அதிகரிக்கச் செய்து வாழ்வித்து மோகாந்தகாரத் துட்படுத்திச் சங்கரித்தும் புனிதமாக்கியும் வருவதுபோல் ஏனிப்போது செய்யாதிருக்கின்றனை? அந்தோ! ஓ தேவி! இந்த விருத்திரன் நரகத்தில் வீழ்வானாயின் ஏனைய அசுரர்களைப்போல் இவன் மீளத்தக்கவனன்றே.

ஆகலான் இவனைக்கொல்லுதல் அறமன்றென் றெண்ணி வாளா விருக்கின்றனையோ ? நீ இப்போதிருந்தாயானாலும் எப்போதாவது கொல்லாமல் விடப்போகின்றனையோ ? இல்லையே! அல்லது எங் கட்குச் சத்துருவாகிய இவன் உன் பாதங்களை நமஸ்கரிக்கின்றவ னாயும் பக்திபாராட்டுகின்றவனாயுந் தோன்றவில்லை. பாபபுத்தியுள்ள இவன் பக்தியுடையவனா யிருப்பானாயின் எங்களை இம்சித்துப் பீடிப் பானா? ஓ தாயே! இவர்களுடைய இம்சையில் உனக்கு நாங்கள் எப்படிப் பூசைசெய்வோம். பூஜையாதி ஜபங்களும் பூஜாத்திர வியங்களும், மந்திரங்களும், நாங்களும் பராசத்தியாகிய உன் னுடைய சொரூபமேயாதலால் உன் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கு கின்றோம். இதுவே யாங்களிப்போது செய்யும் பூஜையாம். யோகி களும் மோக்ஷ காமிகளும் உன்னுடைய பாதங்களையன்றோ ராக மோகமற்று எக்காலத்தும் ஸ்மரிக்கின்றனர். அதுதானன்றோ சம் சாரங்கடத்தற்கு ஓடமாயுள்ளது. அந்த மகிமையுணர்ந்து எவர் கள் பக்தியோடு தியானஞ்செய்கிறார்களோ அவர்களன்றோ புண் ணியவான்கள். ஆதலால் நாங்களும் உன்பாதத்தையே வணங்கி விட்டோம். யாகஞ்செய்கிறவர்கள் ஹோமகாலத்தில் தேவர்கள் திருப்தியின் பொருட்டு சுவாஹாமூர்த்தியாயும், பிதுர்க்களுக்குத் திருப்தி செய்யும்பொருட்டு சுவதாமூர்த்தியாயு மிருக்கிறவுன்னை ஸ்மரிக்கிறார்களன்றோ. மேதையும் காந்தியும் சாந்தியும் மனிதர் களுக்குப் பதார்த்தத்தை விளக்குகிற பிரசித்தமான புத்தியும் இம் மூன்றுலகத்திலுமுள்ள சர்வ சம்பத்தும் நீதானன்றோ ? ஆகலான் உன்னை நமஸ்கரிக்கின்றவர்களுக்கு நீயே சர்வசம்பத்தையும் சிருட் டித்துக் கொடுக்கின்றனை யென்று துதித்தனர்.

தேவர்களால் தோத்திரிக்கப்பட்டதேவி, அழகான ரூபமுடை யவளாய் சர்வாபரண பூஷிதையாய் திருக்கரங்களில் பாசம் அங்கு சம் வரதம் அபயம் என்பவைகளையும் இடையில் சப்திக்கின்ற சிலங்கைகளுள்ள ஒட்டியாணத்தையும் திருக்கரத்தில் வளையலையும் திருப்பாதங்களில் தண்டையும் திருமுடியில் பாலசந்திரனோடு ரத்ன கிரீடத்தையு முடையவளாய் புன்சிரிப்போடுகூடின தாமரை மலர் போன்ற திருமுகமுடையவளாய் திரிநேத்திரையாய் பாரிஜாதமல ரையும் தாமரையிதழையுமொத்த நிறமுடையவளாய் செவந்த சந் தனமணிந்தவளாய் அநுக்கிரகத்தினால் மலர்ந்தமுக முடையவளாய்

கருணைக்கடலாய் அனையசிருங்கார வேடங்களில் நிறைந்தவளாய் எல்லோரையும் காக்கிற சொரூபமுள்ளவளாய் எல்லாமறிந்தவளாய், எல்லாவற்றையுஞ் சிருட்டிக்கிறவளாய் ஸ்தூலப்பிரபஞ்ச சொரூபிணியாய் சர்வ வேதாந்தங்களால் நிச்சயிக்கப் பட்டவளாய் சச்சிதானந்த சொரூபிணியாய் பிரத்யக்ஷமாயினள். தேவர்களெல்லாம் நமஸ்கரித்தனர். அவர்களை மஹாதேவியானவள் பார்த்து உங்கள் காரிய மென்ன வென்று கேட்க அவர்கள் எங்களுக்கு மஹா சங்கடத்தை விளைவிக்கிற விருத்திராசுரன் மோகமடையவும் எங்களிடத்தில் விரோதபாவங் கொள்ளாமல் நம்பவும் எந்த ஆயுதத்தால் கொல்லப்படுவானோ அந்த ஆயுதத்திற்கு வன்மையுங் கொடுத்தருள்வாயென்று பிரார்த்திக்க, அவ்வண்ணமே யாகுகவென்றருளி மறைந்துபோயினள். தேவர்களுஞ் சந்தோஷத்தோடு கூடினவர்களாய்த் தங்கள் தங்களிடம் போய்ச் சேர்ந்தனர். (சு - நிசு)

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈகாரரூபிண்யை நம:

ஆறம் அத்தியாயம்

விருத்திரவத கதாப்பிராரம்பம்.

ஓ ஜனமேஜயனே! இவ்விதமாய் வரம்பெற்ற தேவர்களும் ருஷிகளும் மிகுந்த தேஜஸோடும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற விருத்திரனைப் பார்த்தனர். அவன் மூன்றுலகத்தையுஞ் சுட்டெரிக்கிறவன் போலும் தங்களை யெல்லாம் விழுங்குகிறவன் போலுமிருக்கிறதைக் கண்டு ருஷிகள் அவனிடப்போய் தேவகாரியஞ் சித்திப்பதற்கு இன்பமான சில வார்த்தைகளைக் கூறத்துணிந்தனர்.

சர்வலோகத்துக்கும் பயத்தை விளைவிக்கிற ஓ விருத்திரனே! சகல பிரமாண்டமு முன்னு லாக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கிற தல்லவா? இனி இந்திரனோடு வைரத்தை வகிப்பதனு லுனக்குச் சங்கடத்தைக் கொடுக்குமேயன்றிச் சுகத்தைக் கொடுக்குமா? நீங்களொருவருக் கொருவர் சத்துருக்களாயிருப்பதனுல் உங்களுக்கு உறக்கமென்ப துண்டாகாது. நீங்களிருவரும் முன் சண்டையிட்டுக்

கொண்டிருக்கும்போதே அதிககாலங் கழிந்துவிட்டது. தேவர் தானவர் மானவர் முதலிய யாவரும் உங்களால் பீடிக்கப்படுகின்றார்கள். இவ்வுலகில் கிரகிக்கத்தக்கது சுகமென்றும், விடத்தக்கது துக்கமென்றுமறிவாய். துவேஷம் வைத்திருப்பவருக்குச் சுகங் கிடையாதென்பது நிச்சயம். யுத்தரசத்தை யறிந்தவர்களாயும் சிருங்காரரசத்தில் சதுரர்களாயுமிருக்கிற பண்டிதர்கள் சகலேந்திரியசுகத்தையுந் தடைசெய்கிற யுத்தத்தைப்புகழார்கள். ஓர் விளையாடலைக் கருதி புஷ்பங்களினாலும் யுத்தஞ்செய்யக் கூடாதென்றால் யுத்தத்தைக்கருதி தீக்ஷண்யமான பாணங்களால்யுத்தச்செய்யக்கூடாதென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? யுத்தத்தில் ஜயம் சந்தேகம். பாணத்தால் புண்ணுண்டாவது மாத்திரம் நிச்சயம். இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் தெய்வாதீனமாயிருப்பதால் தோல்வி வெற்றிகளும் தெய்வாதீனமென் றெண்ணினவர் எப்போதும் யுத்தஞ் செய்ய வெண்ணுதல் குற்றம். காலத்தில் ஸ்நானமுங் காலத்தில் போஜனமுங் காலத்தில் சயனமுஞ் சொற்படி நடக்கவல்ல வேலைக்காரர்களமைவதும் கற்புடைய மனைவி வாய்ப்பதுமாகிய இவையெல்லாம் சம்சாரத்தில் சுகத்துக்கு யோக்கியமாகவிருக்கின்றன. பயங்கரமாகிய யுத்தத்தில் யுத்தஞ்செய்கிறவனுக்குப் பாணவருஷத்தினாலென்ன சுகமிருக்கிறது? ஒருவேளை சத்துருவை நாம் ஜயித்தோமென்கிற சுகந்தோன்றும். இதுவன்றி யுத்தத்தில் மரணமடைந்தால் சுவர்க்கமடையலாமென்கிற வார்த்தையொன்றுண்டு. அது வஞ்சகவார்த்தையென்றறிவாய். அவ்வஞ்சகச்சொல் யுத்தத்தில் பிரவேசிப்பதற்காக ஏற்படுத்தியிருக்கிறதேயன்றி வேறில்லை. யுத்தத்திலிறந்தவுடன் நரிமுதலிய செந்துக்களால் பிடுங்கப்பட்டு துன்பப்படுவது பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணக் கூடுமானதாக விருக்கப் பின்னர் இவன் சுவர்க்க சுகத்தை யடைகிறானென்பதை எந்த மூடன்றான் நம்பி அந்தயுத்த மரணத்தைக்கோறுவான். ஆதலால் ஓ விருத்திரனே! இந்திரனோடு எப்போதும் உனக்குச் சிநேகமிருக்க வேண்டும். அது இருந்தால் எப்போதும் இருவரும் சுகத்தை யநுபவிப்பீர்கள் நாங்களுங் கந்தர்வர்களும் அவரவரிடங்களில் சுகமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருப்போம். தைரிய சாலியான விருத்திரனே! உங்களிருவருக்கும் இராப்பகல் யுத்தம் நடந்திருக்கும்போது யாங்களெல்லாம் அடைந்த துன்பம் இவ்வளவினவென்று சொல்லமுடியாது. இப்பவும் யாவருடைய துக்க நிவர்த்தியின்

பொருட்டு நாங்கள் உங்களுடைய சிநேகத்தைப் பிரார்த்திக்கின்றோம். நீங்களிருவருஞ் சிநேகமாய்விட்டால் நீங்களும் உலகிலுள்ள யாவருஞ் சுகத்தையடைவார்களல்லவா? உங்களிருவருக்கும் நாங்களே மத்யஸ்தராயிருந்து சபதமூலமாகவே சிநேகமுண்டாக்குவிக்கின்றோம். இந்திரன் நீ எப்படி கேட்கின்றனையோ அப்படி சபதஞ்செய்து கொடுத்து உன்னுடைய மனதைச் சந்தோஷப் படுத்தப்போகிறான். பூமி சத்யத்தையே ஆதாரமாகவுடையது. அதுபோலவே சூரிய சந்திரர்கள் பிரகாசித்துலாவுவதும் வாயு காலத்தி னளவாய்ச்சலித்து வருவதும் சமுத்திரம் கரையைக் கடவாதிருப்பதும் சத்திய மொன்றினாலேயேயாகலான் உங்களுக்குச் சத்திய முன்னிலையாகவே சிநேகமுண்டாய் ஓரிடத்திலேயே படுக்கையும் சலக்கிரீடையும் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருப்பதுமாகிய செயல்கள் நடந்தேறி வரவேண்டுமென்றனர்.

இவ்வாறு ருஷிகள் சொல்லவே, மகா புத்திசாலியான விருத்திரன் அவர்கள் வார்த்தையைக்கேட்டுச் சொல்லுகிறான்:—ஓ தவையிற் சிறந்த தபஸ்விகளே! நீவிர் என்னால் பூசிக்கத்தக்க மகிமையுடையவர்களே! நீவிர் எப்போதும் பொய் சொல்லாமையும் நன்னடக்கையும் மிகப்பெருமையும் உடையீர். ஆதலால் நீவிர் கபட மூலத்தையறியீர். புத்திமானுபுள்ளவன், வைரம் வைத்தவன் துஷ்டன் அறிவில்லாதவன் காமுகன் காந்தியில்லாதவன் நாணமில்லாதவன் என்னும் இவர்களிடத்தில் சிநேகித்தலாகாது. ஓ மகான்களே! நான் சொல்லிவந்த தீயவையெல்லாம் ஒன்றேனுந் தவறாதுடையவன் இந்திரன்; அவனிடத்தில் சிநேகஞ்செய்தல் எப்போதுங் கூடாது. நீங்களெல்லோரும் ஞானசமர்த்தர்கள், சாந்தர்கள், துஷ்டதர்மங்களையறியீர். உங்களுக்குத் துரோகபுத்தி கிடையாது. உயிர்கள் தாம்தாம் செய்யும் சுபாசுபகர்மங்களைத் தாம் தாமே யனுபவிப்பர். ஒருவனுக்குத் துரோகஞ் செய்திறந்தவன் நன்மையை எப்படியடைவான். நம்பவைத்து இம்சிக்கின்றவர் மறுமையில் நரகமடைவரென்பதும் இவ்வுலகில் துக்கமடைவ ரென்பதும் நிச்சயம். பிரமஹத்தியாவது சுராபானமாவது செய்தவர்களுக்குப் பிராயச்சித்தமுண்டு. நம்பிக்கைத் துரோகமாவது மித்திரத் துரோகமாவது செய்தவர்க்குப் பிராயச்சித்தங்கிடையாது. ஆகலான் இந்திரன் நம்மைத் துரோகஞ்செய்வதிற் சிறந்தவன். அவனது நட்பையா னொருபோதும் வேண்டேன் என்று சொல்லினன்.

அதனைக்கேட்ட முனிவர்கள், ஓ நீதிமார்க்கங்களையறிந்த சதுரனே! நீ எண்ணியிருக்கும் ஏற்பாட்டை ஸ்திரமாகச் சொல்லுவையேயாயின் அந்த ஏற்பாட்டின்படியே உனக்கும் இந்திரனுக்கும் சிநேகஞ்செய்து வைக்கின்றோமென்று கூறினர். விருத்திரன் தேவியினது திரோதசத்தியினால் சிறிது மயங்கினவனாய் அவர்களை நோக்கிக் கூறுகின்றான் :—ஓ முனிவர்காள்! யான் உலர்ந்துள்ள வஸ்துக்களாலும், ஈரமுள்ள வஸ்துக்களாலும், கல் கட்டை முதலியவைகளாலும், வச்சிராயுதத்தாலும், இந்திரன் முதலிய தேவர்களாலும் பகல் இரவென்னும் காலங்களில் எனக்கு மரணம்நேடாத பக்ஷத்தில் நீங்கள் சந்திசெய்யுங் காரியத்தை நானொப்புக்கொள்ளுகிறேன். இதற்கு மாறாகவெண்ணும் பக்ஷத்தில் ஒப்புக்கொள்ளேன் என்று சொல்லினன். முனிவர்கள் அவனைப் பூஜ்யமான வாசகங்களால் மிகவுந்தோத்திரஞ் செய்து நீ சொல்லியபடியே செய்கிறோமென்று இந்திரனை வரவழைத்து நடந்த ஏற்பாட்டைச்சொல்ல, இந்திரனவ்விஷயத்தில் பயமற்றவனாய் அம்முனிவர் முன்னிலையிலேயே அக்னிசாக்ஷியாய் விருத்திரன் வேண்டியவாறெல்லாம் சபதஞ்செய்து கொடுத்தனன். விருத்திரனும் அவன் வார்த்தையில் பிரமாண புத்திவைத்து நம்பிக்கையடைந்து மிகுந்த ஆசையுடையவனாய்ப் போகியாகிய இவனே சிநேகி என்று ஒருகணமும் பிரியாமல் ஓர் சமயம் நந்தனவனத்திலும், ஓர் சமயம் கடற்கரையிலும் உல்லாசமாய்த் திரிந்துலாவிவருவான். இவ்வண்ணம் நடந்துவருங் காலத்தில் விருத்திரன் சிறிதும் வஞ்சனையின்றி அவனிடத்தில் அதிகப் பிரீதியுடையவனா யிருந்தனன். இந்திரனோ விருத்திரனிடத்தில் வஞ்சத்தை உள்ளத்துள்ளே வைத்து இவனை எந்தவுபாயத்தினால் கொல்லலாமென்னும் சிந்தனை மேற்கொண்டு அதற்குரிய சமயத்தை எதிர்பார்த்து அது கிட்டாமையால் மனம்வருந்தி ஏக்கமுற்றிருந்தனன். இந்திரனுக்கு நாளுக்குநாள் விருத்திரனிடத்தில் வஞ்சகுணமே மேலிட்டும், விருத்திரனுக்கு இந்திரனிடத்தில் விசுவாசகுணமே மேலிட்டும் வந்தன. அநேக நாள் சென்றபின்னர் இவ்விருவரும் நட்பாயிருத்தலை விருத்திரன்றந்தையாகிய துவஷ்டாவறிந்து தன்மகனை யழைத்து, ஓ மகனே! நானிப்போது சொல்லப்புகும் நன்மையான வார்த்தைகளைக் கேட்பாயாக என்று கூறுவானாயினன் :—

வைரம் வைத்தவனிடத்தில் எப்போதும் ஸிநேகம் வைத்தல் கூடாது. அங்ஙனமிருக்க உன்னிடத்தில் இந்திரன் இடைவிடா மல் வைரம்வைத்துள்ளவனல்லவா! அவன் தன்னின் உயர்வாகப் பிறரைக்காண்பானுயின் பொறாமை கொள்ளுகிறவன். பேராசை யினால் மதங்கொண்டு துவேஷத்திலேயே பிரீதியுடையவன். பிறரது துக்கத்தைக்கண்டு சந்தோஷிக்கின்றவன். பிறர் மனையாட்டிகளிடத் தில் பிரீதியுள்ளவன். பாபபுத்தியினால் வஞ்சகச்செயலையே செய் கின்றவன். அச்செயலுக்கே சமயந்தேடுகிறவன். துரோகத்தையே செல்வச் செருக்கால் பிரதானமாக உடையவன். மஹா மாயாவி. அகங்காரம் படைத்தவன். தாயினுதரத்தில் பிரவேசித்து கர்ப்பத் தையழிக்கத் தொடங்குங்கால் அந்தச்சிசுவானது கதறிக் கதறிப் புலம்பச் சிறிதேனுமிரக்கமின்றி ஏழுதுண்டாகத் துணித்தவன். இப்படிப்பட்டவனை நீ விசுவசித்து வருகின்றனையே! இஃதென்ன பாவம்! அவனிடத்திலும் விசுவாசம் வைக்கலாமா? ஓ குழந்தாய்! பாவஞ்செய்தவனுக்கு மறுபடியும் பாவஞ்செய்வதில் என்னலஜ்ஜை யுண்டாகும். ஆகையால் அப்பா குழந்தாய்! இனி நீ அவனது ஸிநே கத்தைவிடுவாயாக வென்றனன். விருத்திரன் சமீபித்த மரண முடையவனாதலால் தந்தை சொல்லிய வார்த்தையில் இலக்ஷியமற்ற வனாய் இந்திரனை முன்போலவே ஸிநேகித்து வந்தனன்.

ஓர்நாள் கடற்கரையில் சந்தியாகாலத்தில் விருத்திரனை இந் திரன் கண்டு, இந்தப்பொழுது இவனுக்கு நாம் சத்தியம் பண்ணிக் கொடுத்திருக்கிற காலமன்றல்லவா, இதுவே இவனைக் கொல்வதற்கு நல்லசமயம், இவனுக்குச் சகாயமாய் வரத்தக்க கூட்டத்தாரொரு வருமில்லை, இதுபோலும் நமக்குச் சமயம் வாய்க்கப்போகிறதா வென்று கொல்வதற்குத் துணிந்து விஷ்ணுமூர்த்தியை நினைத்த னன். அவரும் ஒருவர் கண்ணுக்குந் தெரியாமல் அவன் முன்னே வந்து அவனபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு உடனே அவனது வச்சிராயுதத்தில் பிரவேசித்தனர். அதனையறிந்த இந்திரன்-கால விரோதமுமில்லை, வச்சிராயுதமும் வன்மை பெற்றிருக்கிறது, ஆனால் இதனால் கொல்லப்படாதல்லவா, இதற்கென்ன செய்வோம், இனி வஞ்சனையாற் கொல்லாமற் போவோமாயின் நமக்குக் கீர்த்தி கிடைக்குமா என்றெண்ணியிருந்தனன். அத்தருணத்தில் பரா தேவதையினுடைய அனுக்கிரகத்தால் கடலில் தெய்வகதியாய்

மலைக்குச்சமானமான நுரையானது உயர்ந்தோங்கி யிருப்பதைக் கண்டான். இது தெய்வச் செயலென்றறிந்து, இது ஈரமுமல்ல உலர்ந்ததுமல்ல மற்றெதுவு மல்லவென்று மனத்துள்ளே எண்ணிச் சந்தோஷித்து உடனே அந்த நுரையைத் தனதுகையால் வாரி யெடுத்து அம்பிகையைப் பரமபக்தியுடன் தியானிக்கவே தேவி வந்து தன்னம்சத்தை அதிற் சிறிதே கலப்பித்தனள். அதனை யறிந்த விந்திரன் மகிழ்ந்து அந்தநுரையை வச்சிராயுதத்திற் பூசி விருத்திரன்மேல் வீசிவிட்டனன். அது அவன்மேல் பட்ட மாத் திரத்தில் பர்வதம்போல் பூமியில் விழுந்தனன். அதனை இந்திர னும் ருஷிகளும்கண்டு ஆனந்தமடைந்தவர்களாய் இச்சத்ரு சங் காரம் தேவியினது அனுக்கிரகத்தா லானதன்றோவென்று பல வாறாய் அவ்வம்பிகையைத் தோத்திரஞ்செய்து ஓர் நந்தவன மமைத்து அதில் ஆலயமொன்று இரத்னமயமாய்ச் சமைத்து அத னுள் மரகதத்தால் தேவியைப் பிரதிஷ்டைசெய்து மூன்றுபோதும் திவ்யமான சகலத் திரவியங்களாலும் பூஜித்து வழிப்பட்டு வாழ்த் தினர். அன்றுமுதல் தேவியானவள் தேவர்களுக்குக் குலதெய்வ மாயினாள். தேவர் முதலாயினார் தேவியைப் பூஜித்தபின்னர் தங் கள் சகாயராகிய திருமாலையும் பூஜித்து வாழ்த்திப் பரமானந்த மடைந்தனர். காற்றும் சுகமாய் வீசிற்று. யக்ஷ கந்தர்வாதிய ரெல்லாம் விருத்திராசுரனது வதத்தைக் கண்ணுற்று இது பரா சத்தி அவனை மோகிப்பித்ததனாலும் நுரையிற் பிரவேசித்ததனாலும் அவன் இந்திரனால் கொல்லப்பட்டானேயன்றி இவனாலேயே கொல் லப்பட்டனனன்றென்றனர். அன்றுமுதல் எவ்வுலகத்துக்கும் விருத் திர னிறப்பதற்குத் துணையாய் நின்றவள் தேவியாகலான் "விருத் திர நிஹந்திரீ" என்று அத்தேவியும், தேவியினது துணையைக் கொண்டு கொன்றவன் இந்திரனாதலால் "விருத்ரகன்" என்று இந் திரனும் புகழப்படுகின்றனர் என்று வியாசமுனிவர் கூறியருளினர். (சு - கூஅ)

ஆறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈசித்ரையை நம :

ஏழாவது அத்தியாயம்

இதுவுமது.

சூதர் கூறுகின்றார். எனதாசிரியராகிய வியாசபகவான் ஜனமே ஜயனை நோக்கிக்கூறுகின்றார் :—ஓ அரசனே ! விருத்திராசுரன் பூமியில் வீழ்ந்தபின்னர் விஷ்ணுமூர்த்தி வைகுண்டத்துக்குப் போயினர். இந்திரன் பராசத்தியின் அனுக்ரகத்தால் விருத்திரனைக் கொன்றானாயினும், நம்பியிருந்தவனைக் கொன்றோமே இது பாவமன்றோ வென்று சிறிது மனதில் பயமடைந்து தன்னுலகம் சேர்ந்தனன். முனிவர்கள் நாம் நடுவுநிலைமைக்கு விரோதமில்லாமல் நடக்க வேண்டியவர்களாகவிருக்க, அந்நிலைமைக்கு விருத்திரனிடத்தில் வஞ்சித்துக் கூறியதனாலன்றோ இந்திரனாலவன் கொல்லப்பட்டான் என்று பலவாறு மனங்கலங்கி அடிக்கடிக் கூறுவாராயினர் :—

இந்திரன் செய்தது பாவமன்றோ ! இப்பாவம் அவனது சேர்க்கையால் வந்ததல்லவா ? நமக்கு முனிவர்களென்கிற பெயர்கெட்டுப் போயிற்றே. விருத்திரன் நம்முடைய வாக்கியத்தினாலன்றோ இந்திரனை நம்பினான். விச்வாசகாதகன் இந்திரனேயன்றி நாமுமாயினோமே ! இவனுடைய வஞ்சனையை யறிந்தும் நம்முடைய மமதையினாலன்றோ இருவருக்கும் சபதஞ்செய்வித்தோம். அந்த மமதையன்றோ இந்த அனர்த்தத்தை விளைவித்தது. அதனை நாம் நிந்திக்க வேண்டும். பாவத்தொழிலுக் காலோசனை செய்கிறவன், உபாயஞ் சொல்லுகிறவன் அதற்குத் தூண்டுகிறவன், சிநேகமாய்ப் பக்கத்திலிருக்கின்றவன் இவரெல்லாம் பாவத்துக் காளானவர்களே ! அது நிச்சயம். விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் சத்துவமூர்த்தியா யிருந்தும் இவ்வஞ்சகனாகிய இந்திரனுக்கு உபாயமும் சகாயமுஞ்செய்தார். ஆனால் அவரும் தன் பிரயோசனத்தி லாசையுள்ளவர். இந்திரனும் தன் பிரயோசனத்தி லாசையுள்ளவன். தத்தம் பிரயோசனத்தையே பெரிதாக வெண்ணுகின்றவர் பிறருக்குச் செய்யுங் கெடுதியினாலுண்டாகும் பாவத்துக் கொருபொழுதும் அஞ்சார். ஆகலான் தற்பிரயோசனத்தை நாடுகின்றவராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியின் சகா

யத்தால் இந்திரன் சகலவிதத்தாலும் பாவத்தையே செய்து வருகிறான். புருஷார்த்தங்களுக்குள் தருமம் மோக்ஷம் என்னுமிரண்டே சிறப்புள்ளன. அவ்விரண்டும் இப்போதீ போயின. மூன்றுலகத்திலும் தருமத்தை நாடலும் மோக்ஷத்தை எண்ணுதலும் அரியனவே. யாவரும் பொருளையும் இன்பத்தையுமே புகழாகவெண்ணுகின்றனர். வாயினுற் சொல்வது மாத்திரம் தருமமே. எண்ணுவது பொருளும் சிற்றின்பமுந்தான். மகத்துக்களென்று பெயருடையாரும் டாம்பீகமுடையாரே, உண்மையில்லை என்று பலவாருய்த் தங்கள் மனதிலெண்ணி அடிக்கடி மனங்கலங்கி சகல முயற்சிகளையும் விட்டுத் தங்கள் ஆச்ரமம் போய்ச்சேர்ந்தனர்.

ஓ அரசனே! இவர்கள் செய்தியிங்ஙனமிருக்க, விருத்திராசுரனிறந்ததை அவன் தந்தை கேட்டு ஓவென்றலறி அழுது புரண்டு பிரேதத்தைக் கண்டு அந்தோ! அந்தோ!! வென்றேங்கிப் பின்னர் ஓர்வகையாற் றெளிந்து அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமக்கடன்களை விதிப்படிச் செய்து முடித்துச் சோகபீடிதனுய் மித்திரகாதகனுகிய இந்திரனைச் சபிக்கத் தொடங்கி எவன் என் பிள்ளையை வஞ்சித்துக்கொன்று எனக்குத் தாபத்தை யுண்டுபண்ணினுனே அவன் தெய்வத்தினுல் நிர்மிக்கப்படும் பெரியதோர் துன்பத்தை யடையக்கடவன் என்று சபித்து மேருபர்வதத்தை யடைந்து தவஞ் செய்திருந்தனன் என்று கூறியபொழுது, ஜனமேஜயன் வியாசமுனிவரை நோக்கி, ஓ ஐயா! விருத்திரனைக் கொன்றேமே என்று பீதியுடன் சென்ற இந்திரன் சுகமடைந்தானு துக்கமடைந்தானு என்று வினவ வியாசர் கூறுவாராயினர்:—

ஓ மகானுபாவனே! என்ன வினுவுகின்றுய்? என்ன சந்தேகந் தோன்றிற்று. இந்தச் சந்தேகம் உனக்குத் தோன்று வண்ணம் இது காறும் பலபலவாய்ச் சொல்லிவந்தும் உனக்கப்போதைக் கப்போது புதுமையாகவே யிருக்கின்றது. என்ன செய்யலாம். உன்னுல் வஞ்சனையில்லை. கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக. பலவான்களாயினும், பலமற்றவர்களாயினும் அவர்கள் செய்யும் சுபாசுப கர்மங்கள் சுவல்பமாயினும் வெகுவாயினும் அவை அவசியம் அநுபவிக்கத் தக்கவைகளே! உயர்ந்தோர் செய்யுங் கருமங்கள் அவரனுபவிக்க வேண்டியதில்லை, தாழ்ந்தோர் மாத்திரம் தாம் செய்யுங் கருமங்களைத் தாமே யனுபவிக்க வேண்டியவரென்கிற வேற்

றுமை யுண்டோ! ஆகலான் தேவராயினும் மனிதராயினும் செய்த பாவத்தைத் தாம் தாம் அனுபவிக்க வேண்டியவர்களே! அது விடாது. விருத்திரனைக் கொல்வதற்கு இந்திரனுக்கு இந்த வுபாயஞ் சொன்னவரும் விஷ்ணுவே! பின்னர் அவனது வச்சிராயுதத்திற் கலந்தவரும் அவரே, இரண்டற்குந் துணையாயிருந்தவர் இந்திரனுக்கு ஆபத்து வந்த காலத்தில் என் சகாயஞ் செய்யவரவில்லை? ஓ அரசனே! தெய்வம் அனுகூலமா யிருக்குங் காலத்தில் எல்லாரும் பந்துக்களாகவே யிருக்கின்றனர். தெய்வம் பிரதிகூலமா யிருக்தும்போது சகாயஞ் செய்கின்றவர் ஒருவருங் கிடையாது. தாய் தந்தை சகோதரர் மனைவி பரிசாரகர் சிநேகர் முதலாயினோர் சகாயஞ் செய்யாரோ வெனின் ஒருவருஞ் செய்யார். அவரவர் செய்யும் பாவபுண்ணியங்களே அவரவர்களுக்குச் சகாயமா யுள்ளன. அதனை யானினிச் சொல்வதனாலும் அறிவாய். எல்லாருடைய யோசனையாலும் விருத்திரனைக் கொன்ற இந்திரன் ஒளியிழந்தவனாயினன். எல்லாத் தேவரும் அவனை விட்டோடினர். ஓடினவர் சும்மாவிராமல் இவன் பிரஹ்மஹத்தி செய்தவ னென்றும், அந்தோ! அக்னிசாக்ஷியாய்ச் சபதஞ்செய்து கொடுத்துச் சிநேகிதனாக்கிக்கொண்டவனைக் கொல்ல எந்தப்பாவிதான் இச்சிப்பானென்றும், இவனால் என்ன பாவஞ் செய்யப்பட்டதப்பா வென்றும், முனிவர்களும் இந்த இந்திரனுடைய வஞ்சனையால் வேதப் பிரமாணத்தை மறந்து பௌத்தர்களைப்போல் வஞ்ச வொழுக்கத்தைக் கொண்டனரே என்றும், எவர்தான் முன்னே ஒன்றனைச் சொல்லிப் பின்னே ஒன்றனைச் செய்வரென்றும, இந்த விஷ்ணு இந்திரன் முனிவர் முதலியோரைப்போல் எந்த அறிவிலிகளுஞ் செய்யாரென்றும் தேவகந்தர்வ கோஷ்டிகளிலும் மற்றெந்த விடத்திலும் இகழ்ந்து கூறத்தலைப்பட்டனர்.

ஓ அரசனே! தன் கீர்த்தியைக் கெடுக்கும் வார்த்தைகளைப் பிறர் சொல்லக்கேட்டு உலகில் தன் கீர்த்தியைக் கெடுத்துக் கொள்ளுகிறவன் இந்திரனாயினும் அவன் பிழைப்பை நிந்திக்க வேண்டும். ஏனெனின்! இவனது அபகீர்த்தியை எதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சத்துருவானவன் அது வெளிப்படுமாயின் அவன் மலர்ந்த முகமுள்ளவனாவ னல்லவா! இதற்குச் சிலசான்று கூறுகின்றேன். பாவஞ்செய்த இராஜருஷியான இந்திரத்துய்மன் கீர்த்தி

நாசத்தால் சுவர்க்கத்திலிருந்து விழுந்து விட்டான். இவனைப் போலவே சிறிய குற்றத்தால் யயாதிமகாராஜனும் சுவர்க்கத்தி னின்றும் வீழ்ந்து பதினெட்டுயுகம் கர்க்கடகமாயிருந்தான். பிருகு முநிவர் சாபத்தால் விஷ்ணுவானவர் மீன்முதலிய இழிந்த யோனி வாய்ப்பட்டுத் துக்கித்தனர். வாமனவதாரத்தில் எற்பதிகழ்ச்சி யென்பதை மறந்து யாசகத்துக்குப் போயினர். இராமாவதாரத்தில் சீதையை யிழந்து பெருந்துக்கத்தை யடைந்தார் என்று உலகில் இன்றளவுஞ் சொல்லப்பட்டு வருகின்றதல்லவா, மேன்மையுடையார் பாவஞ்செய்வராயின் இவ்விதமான நிந்தனைபைத் தான் உலகிலடைவர்.

ஓ அரசனே! இந்திரன் தேஜசிழந்தானென்றே னன்றோ, பின்னரவன் அறிவிழந்து சபையை விட்டுத் தனியிடத்தேசென்று பெருமூச்செறிந்து சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, அஃதறிந்த இந்திராணி அவனிடஞ்சென்று வினவுகின்றாள்:—ஓ பிரபுவே! என்பயப்படுகின்றீர்? உமக்குப் பெரியசத்துருவாயிருந்த விருத்திரனைக் கொன்று விட்டீரே இப்பொழுது என் சிந்தனைப்படுகின்றீர்? உலகத்துக் கெல்லாம் ஈசனுயிருக்கின்ற நீர் ஒன்றும் தெரியாத மூடனைப்போல் ஏனழுகின்றீர்? இனி நீர் கவலைப்படத்தக்க சத்துரு வில்லை என்று கூறியபொழுது, இந்திரன் கூறுகின்றான்:—

ஓ இந்திராணி! நீ சொல்லியபடி பலவானன சத்துருவும் எனக்கில்லை; சுகமுமில்லை. யானிப்போது பிரஹ்மஹத்தியினல் பயந்திருக்கிறேன். எனக்கு இந்திரசபையும் கற்பகச் சோலையும் அமிர்தமும் கந்தர்வருடைய கீதமும் அப்ஸரஸ்திரீகளுடைய நடனமும் நீயும் காமதேனுவும் இன்பமாகவும் சுகமாகவுங் காணப்படவில்லை. என் செய்வேன். எங்கேபோவேன். என்னுத்மாவுக்குச் சிறிதுஞ் சுகமில்லை என்று தனது நாயகிக்குக் கூறி அவ்விடத்தை விட்டு மானத்தடாகத்துக்குப்போய் அதிலுள்ள ஓர் தாமரை நாளத்தில் பிரவேசித்து அந்நீரில் வாழும் தண்ணீர்ப் பாம்புபோல் யாதொரு சகாயமுமின்றிச் சிந்தா க்ராந்தனுப் இந்திரிய சக்தியற்றவனுப் பிரஹ்மஹத்தியினல் பீடிக்கப்பட்டு ஒருவருக்குந் தெரியாமல் வாழ்ந்திருந்தனன்.

அப்போது பலவுத்பாதங்களும் உண்டாயின. சித்தர் சாரணர் இருடிகள் முதலாயினுரெல்லாம் பயமடைந்தவர்களாய் எங்கி

என்ன தீங்குவருமோ வென்றேளித்துத் திரிந்தனர். உலகில் மழையுமின்றி க்ஷேமம்போம் க்ஷாம முண்டாயிற்று. நதிகளில் பிரவாகப்பெருக்கமும் தடாகங்களில் நீர்நிறைவும் ஒழிந்துபோயின.

சிலகாலங் கழிந்த பின்னர் தேவரும் முநிவருங்கூடி தேவராஜனில்லா திருப்பது தகுதியன்றென் றெண்ணி நகுஷ மகாராசனை இந்திரனாகச் செய்தனர். தர்மிஷ்டனான நகுஷனும் இந்திரனாய் வாழுநாளில் இராஜசகுண மேலீட்டான ஸ்திரீ சுகத்திலாசையுடையவனாய் மன்மத பாணத்தினால் வருந்தி அப்சரஸ்திரீகளோடு உத்யான வனத்தில் கிரீடித்துக் கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் இந்திராணியினது சௌந்தரியாதி விசேஷங்களைக் கேள்வியுற்றுக் காமமீதூர்ந்து தவத்திற் சிறந்த மகருஷிகளைக்கூவிக் கூறுகின்றான் :— இந்திராணியானவள் ஏன் என்னிடம் வாராமலிருக்கின்றாள். நான் உங்களாலும் தேவசமூகங்களாலும இந்திரனாகத் தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறேனல்லவா. ஆதலால் அவள் என்னைச் சேரும்படிச் செய்வீர்களாக. ஓ தேவர்காள்! முனிகணங்காள்! நானெப்பொழுது தேவேந்திரனாய்விட்டேனோ அப்பொழுதே எல்லா வுலகுக்கும் ஈஸ்வரன் நானே, எனதிஷ்டத்தை யறிந்து நீங்கள் முயற்சி செய்வீர்களாயின் சசி என்னிடம் சீக்கிரம் வந்து சேருவாளென்றனன். அவ்வார்த்தைக் கேட்டுத் தேவர்களும் முனிவர்களும் சிந்தாகுலமடைந்து இந்திராணியிடஞ் சென்று அவளை நமஸ்கரித்து ஓ இந்திராணியே! துர்நடத்தையுள்ள நகுஷன் உன்னை விரும்பி அழைத்துவரும்படி எங்கள் பேரில் கோபங்கொண் டேவியிருக்கின்றான். என் செய்வோம். நாங்களே இந்திரபட்டங் கட்டிவிட்டோமாகையால் இனி அவனாணையைக் கடப்பதற்கு முடியுமோ? நாங்களென் செய்வோமென்று சொல்ல, இந்திராணி வருத்த முற்றவளாய் ஆசிரியராகிய பிரகஸ்பதியினிடஞ்சென்று நமஸ்கரித்து, ஓதேவகுருவே! நகுஷனா லெனக்கு வரத்தக்கதாயிருக்கிற துன்பத்தை யொழித்துக் காப்பாற்று, உம்மைச் சரணடைந்தேனென வருந்தினள். அப்பொழுது அவர் கூறுகின்றார்:—ஓ சசியே! நீ அஞ்சற்க. அநாதியாய் நடந்து வரப்பட்ட தருமத்துக்கு மாறாக நானுன்னை யவன் வசப்படுத்துவேனா? அன்றியும் சத்துருவுக்கஞ்சிச் சரணமடைந்தவரை அச்சத்துரு கையிற்றானே ஒருவன் கொடுப்பானாயின் அவன் நரனில் அதமனன்றோ. அவன் பிரமப்பிரளய பரியந்தம் நரகத்தில் வீழ்ந்து கிடப்பனன்றோ. ஆகலின் என்னைச் சரணமடைந்தவுன்னை நகுஷன் வசமாய் ஒருகாலத்தும ஒப்புவிக்கமாட்டேன். நீ அஞ்சேல் அஞ்சேலென்றனர். (சு - கூஉ.)

ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஈசித்ரை நம:

எட்டாம் அத்தியாயம்.

* சச்சியா: இந்திரதரிசனம்.

வியாசர் கூறுகின்றார் :—ஓ ஜனமேஜயனே! நகுஷன், சசியானவள் பிரகஸ்பதியைச் சரணமடைந்தமையைக் கேள்வியுற்று, இவனல்லவோ நமது காமசாந்திக்குத் தடைசெய்தனனென்று அடங்காக் கோபங்கொண்டு சில தேவர்களை யழைத்து ஓ தேவர்காள்! மூடனான பிரகஸ்பதி சசியை என் வசமாக்காது தன் வசம் வைத்திருப்பதைக் கேள்வியுற்றேன், நானவனைக் கொல்லுவேனென்று அவனகங்காரமாய்ச் சொல்ல, தேவரும் முனிவரும் அவனை நோக்கிச் சில சமாதான வார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கினர் :—ஓ எங்களரசனே! கோபத்தை யடக்கும். இப்பொழுது தோன்றிய பாபபுத்தியை விட்டுவிடும். பரஸ்திரீ சங்கமம் தருமசாஸ்திரங்களால் நிந்திக்கப்பட்டுளது. நீரிப்போது விரும்பிய இந்திராணி உமக்குப் பரஸ்திரீயேயாவாள். அவளுடைய பர்த்தா இப்போதிருக்கின்றனன். அவனிருக்கும்போது அவள் அவனது பத்னியன்றோ. பதிவிரதா தருமத்தை யொருபோதும் அவள் விடாதவள். அத்தருமமொன்றுமே சகல மகிமையும் பெற்றிருக்கின்றாள். அம்மகிமைக்குக் கர்த்தாவா யிருக்கின்ற பர்த்தா ஜீவித்திருக்கும்போது வேறொரு கர்த்தாவை எப்படி பர்த்தாவாகக் கொள்வாள். நீரும் மூன்று லோகத்துக்குப் பிரபுவாயிருக்க தர்மாதர்மங்களை யெண்ணித் தர்மங்களை காத்தல்வேண்டும். தருமங்களை காக்காது நீரே அதருமத்தைச் செய்வீராயின் உலகிலுள்ளார் நசித்துப்போவர். ஓ பிரபுவே! இதிற் சந்தேகமில்லை. எந்தப் பிரகாரத்தினாலும் நன்னடக்கையைப் காப்பாற்றுவதே பிரபுவாயிருப்பவனுக்குத் தக்க செய்தியாகும். இப்போதுமக் குண்டாயிருக்குங் காமத்தைத் தணிவித்துக்கொள்ள வேண்டுமாயின் இந்திராணிக்குச் சமானமான அநேகந் தேவதாசிக ளிருக்கின்றனர். சிருங்கார ரசத்துக்கு ஸ்திரிபுமான்க ளிருவரிடத்து முண்டாகு மாசையென்கிற ரதியே காரணமென்றும் ஒருவரையொருவர் பலாத்காரஞ்

* இந்திராணி இந்திரனைக் காணப்பெறுதல்.

செய்யின் அது ரசபங்கமென்றும் பெரியோர் கூறுகின்றனர். உங்களிருவருக்கும் சமமான பிரீதி யிருக்குமாயின் சுகமுண்டாகும். ஆதலால் நீர் சிரேஷ்டமான பதவியைப் பெற்றிருக்க இந்திராணியை விரும்புவதை விட்டு நல்ல அபிப்பிராயத்தைக் கொள்ளும். ஒருவருக்கு விருத்தியும் நாசமுமுண்டாவது புண்ணிய விருத்தியினாலும் பாவவிருத்தியினாலுமேயாம். இம்முறையுணர்ந்து பரஸ்திரியை விரும்புவதாகிய பாபவிருத்தியை விட்டு விரும்பாததாகிய புண்ணிய விருத்தியைக் கைக்கொள்ளுமென்று கூறினர். கூறவே நகுஷன் கூறுகின்றான்:—ஓ தேவர்காள்! உம்மாலிருக்கின்றவனாகச் சொல்லப்பட்ட இந்திரன் கௌதமரது பத்னியை அனுபவித்த காலத்தும், சந்திரன் பிரகஸ்பதி பத்னியை யனுபவித்த காலத்தும் நீவிரெங்குபோ யிருந்தீர்கள்? உலகில் யாவரும் பிறருக்குப் போதிப்பதில் சமர்த்தரேயன்றி போதித்தவாறு தாமும் நின்று நடக்கப்பெறுதல் துர்லபமே. இப்போது இந்திராணியானவள் இந்திரப் பட்டத்துக்குரிய வென்னையடைவதனால் யாதொரு குற்றமு முண்டாக மாட்டாது. இது விஷயத்தில் நீங்களும் முயல்வீராயின் விசேடமான நன்மை யடைவீர். நானும் மிக்க சந்தோஷமடைவேன். உங்களிடத்தில் எனக்குள்ள உரிமையினால் இவ்வளவுஞ் சொன்னேன். இனி நீங்கள் என்னிடம் இருப்பதை விட்டு இந்திராணியினிடஞ் சென்று அவளை நல்ல வார்த்தையினாலாவது அதற்கிணங்காளாயின் பலாத்காரத்தினாலாவது சீக்கிரத்தில் என்னிடம் அழைத்து வரவேண்டியது என்றனன். அவன் சொல்லியதைத் தேவரும் முனிவருங்கேட்டு, அவனெண்ணத்தைத் தடுப்பதற்கு முடியாமல் உடன் பட்டவர்போன்று மிகவும் பயந்து ஓ தேவராஜனே! உமதிஷ்டப்படியே நாங்கள் சென்று அவளைச் சாமோபாயத்தினாலேயே வசப்படுத்தி உம்மிடம் கொண்டுவந்து விடுகிறோமென்று சொல்லி அவனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு, குருவின்பால் சென்று அவரைவணங்கிக் கூறுகின்றனர்:—ஓ ஆசிரியரே! இந்திராணி உம்மைச் சரண் புகுந்திருப்பதாகக் கேள்வியுற்றோம். நகுஷனை இந்திரனாக ஆக்கியபடியால் இந்திராணி அவனிடஞ் சேரத்தக்கவளன்றோ! அவனைப் பர்த்தாவாய்க் கொள்வதனாற் குற்றமென்னை? என்றனர். பிரகஸ்பதி கூறுவாராயினர்:—ஓ தேவர்களே! நீங்கள் சொல்வது சரியே. ஆயினும் அவள், இந்திர

லோகத்திலுள்ள அரசச் செல்வங்களை இந்திரலோகத்தில் வசிக்கப் பெற்றவரெல்லாம் அனுபவிக்கலாம் அதனால் குற்றம் நிகழ்வதற் குக் காரணமில்லை. அவைகளைப்போல் என்னையும் அனுபவிக்க லாமோ? அனுபவித்தால் எனக்குப் பதிவிரதா தோஷமும், அவனுக் குப் பாவமும் உண்டாகுமன்றோ என்னுங் கருத்தையுட்கொண்டு தனது பதிவிரதாதருமத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று என் னைச் சரண்புகுந்தாளாகையால் அவளை நான் அவனிடம் அனுப்ப மாட்டேன் என்றனர். அதுகேட்ட தேவர்கள் கூறுகின்றார் :— அங்ஙனமாயின் நகுஷன் கோபத்தையும் துர்கடத்தையும் உடை யவனா யிருத்தலால் இந்திராணி அவனிடம் போகாவிடில் நமக்கு ஏதேனுந் தீங்குசெய்வான். அவ னது செய்யாவண்ணம் வேறு ஏதேனும் ஒருபாயஞ் செய்யவேண்டும். என்னையெனின்! சசி யானவள் அவனிடம்போய்ச் சரசவார்த்தைகளால் அவனைச் சரிப் படுத்திக்கொண்டு ஓ நகுஷனே! நான் இந்திரன் உயிரோடிருப்ப தும் இல்லாததுந் தெரிந்துகொண்டு வந்துவிட்டேனானால் நாமிரு வரும் சுகமாய் வாழலாமென்று சொல்லி இத்தனை நாளைக்குள் வருகிறேனென்று ஓர் காலவரையறையுஞ் செய்து கொள்வாளானால் அவன் அறிவில்லாதவனாதலின் அவ்வஞ்சமொழியை உண்மை யென நம்பிச் சிறிது சாந்தமுற்றிருப்பன். பின்னர் நாம் இந்திரனைத் தேடத் தொடங்குவோம் என்று சொல்லவே தேவகுருவும் அவ் வாலோசனையை ஒருவாறு அங்கீகரித்து அவளையனுப்ப அவளும் தேவர்களும் நகுஷனிடம்போயினர். அவன் இந்திராணியைக் கண்டமாத்திரத்தில் சந்தோஷமடைந்தவனாய் அவளைப்பார்த்துக் கூறுகின்றான் :—ஓ அழகிய கண்ணுடையாளே! நானிப்போதுதா னிந்திரனாயினேன். என்னிடம் நீ கூடுவதற்கு யாது சந்தேகமிருக் கின்றது. யான் சகல தேவர்களாலும் சகல லோகத்தாராலும் பூஜ்யமடைந்தவனா யிருக்கின்றேன் என்றனன். இந்திராணி கற் புடையாளாகையால் நாணமும் நடுக்கமுங்கொண்டு கூறுகின்றாள் :— ஓ தேவராஜனே! நீ கூறியதெல்லாம் உண்மையே. நானுன்னைச் சந்தோஷிப்பிக்கச் செய்வதற்கும் யாதொரு தடையுமில்லை. ஆயி னும் உன்னிடத்தில் நானொருவரம் இச்சிக்கின்றேன். என்னை யெனின் இந்திரன் இருக்கிறானென்பதும் இல்லை என்பதும் தெரிய வில்லை. சந்தேகமா யிருக்கின்றது. ஆகையால் நானே சென்று

உண்மையறிந்து உன்னிடம் வருகின்றேன் இது நிச்சயம். அது வரையில் நீ பொறுத்திருக்க வேண்டும். இதுவே யான் வேண்டும் வரமென்றனள். நகுஷனும் மகிழ்ந்து உண்மையென்றுநம்பி விடை கொடுத்தனன். இந்திராணி நமக்கு வந்த ஆபத்து நீங்கிப்போய் விட்டதென்று அவனைவிட்டுத் தேவர்களிடம் வந்து, ஓ தேவர்களே! இனி எந்நாயகன் வரும் வகையைத் தேடவேண்டும், என்ன சொல்லுகின்றீர்க ளென்று கேட்க, அவர்கள் அவள் சொல்லிய நல்ல வார்த்தையைக் கேட்டு யாவரும் ஆலோசித்து விஷ்ணு மூர்த்தியினிடஞ் சென்று அவரைப் பணிந்து போற்றிக் கூறுகின்றார் :—ஓ ஜகன்னாதரே! இந்திரன் பிரஹ்மஹத்தியினால் பீடிக்கப் பட்டு ஒருவருக்குந் தெரியாமற் போய்விட்டான். அவனை பிரஹ்மஹத்தியினின்று நீக்கிக் காக்கவேண்டியது உமது கடமை. நீர்தான் கதி. அவனில்லாமையினால் நாங்களடைந்திருக்கும் ஆபத்தை ஒழிக்கத்தக்கவர் நீரன்றி வேறு யாவரிருக்கின்றனர் என்று புகழ்ந்தனர். திருமால் கூறுகின்றார்:—ஓ தேவர்களே! எவளை நினைத்தால் சர்வபாபங்களும் நசித்துப்போமோ அவளை யுத்தேசித்து நீங்கள் ஓர் அஸ்வமேதஞ் செய்வீராயின் அதனால் அத்தேவி திருப்தியடைந்தவளாய் பிரஹ்மஹத்தியை நிவிர்த்தி செய்வாள். அத்தேவியினால் இந்தப்பாவம் நசித்துப்போகுமென்று சொல்லவும் வேண்டுமா! இந்திராணியும் அத்தேவி பூஜையையே செய்துவரும் படிச் சொல்லுங்கள். அப்பூஜையே சகல சுகத்தையுங் கொடுக்கும். அந்த நகுஷனையு மோகத்துக் குள்ளாக்கித் தீமையை விளைவித்து அதனாலவன் நாசமடையும் வண்ணம் பரதேவதை செய்வாள். இந்திரனும் அந்த அஸ்வமேதத்தால் பரிசுத்தனாய்ச் சீக்கிரத்தில் சுவர்க்கத்துக்கு வந்து சேருவானென்றனர். தேவர்கள் அவர் வார்த்தைகளைக் கேட்டு இது நல்ல வுபாயந்தானென்று சிந்தித்து இச்செய்தியை இந்திரனுக் கறிவிப்போமென்று அவனுக்குந் தெரிவித்து அஸ்வமேதத்தை முடித்துப் பின்னர் பிரகஸ்பதி பகவானை யழைத்துக் கொண்டுபோய் இந்திரனைப் பற்றியிருந்த பிரஹ்மஹத்தியை விருக்ஷங்களிலோர் பங்கும், நதிகளிலோர் பங்கும், பர்வதங்களிலோர் பங்கும், பூமியிலோர் பங்கும், ஸ்திரீகளிலோர் பங்குமாகப் பாகித்துப்போக்கி யவனைப் பரிசுத்த மாக்கினர். இந்திரன் பிரஹ்மஹத்தியினா லடைந்திருந்த பயமற்றுத் தன்னால

கம் போய்ச்சேரும் காலம்வராமையால் முன்போல் தாமரை நாளத்திக்குள் பிரவேசித்து ஒருவருக்குந் தெரியாமல் காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனன். தேவர்களும் இந்திரலோகம் போய்ச்சேர்ந்தனர். இந்திராணியானவள் நமது நாயகன் பிரஹ்மஹத்தி நீங்கப்பெற்றும் நம்மோடிருப்பதற் கில்லாமல் முன்போலாயினனே தணவனைவிட்டு நாமெவ்வா றிருப்பதென்று அவனையே எண்ணி விரகதாபமடைந்து ஆற்றாது தேவகுருவின்பாற்சென்று, எனது நாயகன் முன்போல் என்கண்ணுக்குத் தோன்றாமலிருக்கின்றனனே நானெப்போது காணப்பெறுவேன் ? அதற்கோருபாயங் கூறவேண்டுமென்றுப் பிரார்த்திக்க, அவர் ஓ புலோமன் புத்திரியே! இப்போது செய்து வரும் தேவி பூஜையை விடாமற் செய்து வருவையேயாயின் அவள் உனது நாயகனைக் காணும்படிச் செய்வாள். நகுஷனையும் மோகவலைக் குள்ளாக்கி இந்திரபதத்தி லிருந்து கீழே விழும்படித் தள்ளுவாள். இதுதான் உபாயம் என்று சொல்ல, அவள் தேவி மந்திரத்தைப் பிரயோகவிதியுடன் அவரிடத்தில் உபதேசம் பெற்றுத் திரிலோக நாயகியாகிய பகவதியை விசேஷமான பலிகளாலும் புஷ்பார்ச்சனைகளாலும் சிறப்பா யாராதித்து வந்தனள். சிலநாளைக்குள் தேவி, போக விருப்ப முடையவளாகிய இந்திராணி போகானுபவத்துக்குரிய சுகந்த புஷ்பாதிகளெல்லாம் வெறுத்துத் தவசிகளைப்போல் தவக்கோலம் புனைந்து நம்மால் புருஷனைக் காணவேண்டுமென்று நம்மை விசேஷமாகப் பூசித்து வருகின்றாளல்லவாவென்று இரக்கங்கொண்டு, த்ரைலோக்ய சுந்தரியாய் அம்சவாகனருடையாய், கோடிசூரியப் பிரகாச முடையவளாய், கோடிசந்திர சீதளமுடையவளாய், கோடிமின்னல்கள் மின்னுவதுபோல் பளபளப்புடையவளாய், நான்கு வேதங்களையே பாசம் அங்குசம் வரதம் அபயங்களாகத் திருக்கரத்தில் தரித்தவளாய், பாதம் வரையில் அசைந்தாடுகின்ற முத்தாரந் தரித்தவளாய், பிரசன்னமாயிருக்கின்ற திருமுகமண்டல முடையவளாய், திரிலோசனியாய், அன்பர்க்கருளும் திருவுஞ் செல்வமுமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற ஸ்தன கும்பத்வயங்களுடையவளாய், பிரமாதி கீடாந்தங்கட்கு மாதாவாய், கருணாம்ருதசாகரியாய், அநந்தகோடி பிரஹ்மாண்ட நாயகியாய், பரமேஸ்வரியாய், சர்வேஸ்வரியாய், சர்வஜ்ஞையாய், கூடஸ்தையாய், அக்ஷரரூபிணியாய் விளங்குந் தனது திருக்கோலத்தை அவள் காணும்வண்ணங் காட்சிகொடுத்து இந்திராணியை நோக்கி மேகம்

போலும் கம்பீர த்வனியுடன் திருவாய்மலர்கின்றாள்:—ஓ இந்திர வல்லபே! உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேள். உன்னால் நான் நன்றாகப் பூசிக்கப்பட்டு மிக்க சந்தோஷத்தை யடைந்துள்ளேன். நீ வேண்டியவாறே நான் தருகின்றேன். உனக்கு வரங் கொடுக்கவே வந்தேன். வேறு கார்யார்த்தமாக வந்தவளல்ல. என்னுடைய தரிசனம் அநேககோடி ஜன்மாந்தர புண்ணிய மிகுதியால் கிடைக்கத் தக்கது என்றருள, இந்திராணி அன்புடன் கேட்டு, ஓ தாயே! எனக்குப் பர்த்தாவினுடைய தரிசனம் அதிக துர்லபமாயிருக்கின்றது. நான் அவரைக் காணவும், எனக்கு நகுஷனால் உண்டாயிருக்கும் பயம் நாசமாகவும், என்னிடத்தில் நான் வாழவும் அனுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டுமென்றுப் பிரார்த்தித்தனள். அம்பிகை இந்திராணியைப் பார்த்து அநுக்கிரகிக்கின்றாள்:—ஓ சசியே! நீ என்னருகி லிருக்கும் தூதியாகிய இவளோடு மானச தடாகத்துப் போவையாயின் அங்கு "விஸ்வகாமை" என்கிற நாமத்துடன் எனது விக்ரஹம் ஒன்றிருக்கின்றது. அந்தவிடத்தி லிருக்கின்றான் இந்திரன். நீ அவனை யங்குக் காண்பாயாக. இன்னம் சிறிதுநாளையில் நகுஷனை மோகாந்தகாரத்துக் குள்ளாக்கிக் கீழே தள்ளப் போகிறேன். ஆகையால் நீ அவனால் யாதொரு துன்பத்தையுமடையாமல் உனது பதத்தில் சுகமாய் வாழலாமென் றருளினள். தேவியினது தூதியானவள் இந்திராணியை யழைத்துக் கொண்டுபோய் தேவி சொல்லியவிடத்தில் இந்திரனைக் காணும்படிச் செய்தனள். அவளும் அதுகாறுங் காணுதற்கரிதாயிருந்த கணவனை மிக வெளிமையாகக் கண்டு கண்களிகூர்ந்து ஆனந்தமுற்றனள். (சு-ம். ௭௨௯)

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈஸ்பித்ார்த்த ப்ரதாயிந்யைநம:

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

நஹுஷஸ்ய இந்திரபத ப்ரச்யுதி:.*

ஓ ஜனமேஜயனே! பகவதியினுடைய பூஜாபலத்தால் அவளது கிருபை வாய்க்கப்பெற்ற இந்திராணியானவள் தனது நாயகனைக்

* நகுஷன் இந்திரபதத்தினின்று நீங்குதல்.

காணப்பெற்று அதிசயமுற்றிருக்குந் தருணத்தில் இந்திரனும் அவ ளைப் பார்த்து அதிசயமும் ஆச்சரியமுமடைந்து, ஓ விசாலாக்ஷி! நானிங்கிருப்பது ஒருவருக்குந் தெரியாதே! நானொருவராலும் அறியக்கூடாதவனா யிருக்கின்றேனே! நீ இங்கு எப்படி வரப்பெற் ருய்? நானிங்கிருப்பது உனக்கு எப்படித் தெரியவந்ததென்றனன். அவ்வாறு வினவியபொழுது இந்திராணி கூறுவாள்:—ஓ பிரபுவே! யான் தேவியினுடைய அனுக்கிரகத்தால் நீரிங்கிருப்பது தெரிந்து வந்தடைந்தேன். நாம் ஒருவரையொருவர் காணப்பெற்றது அவ ளுடைய அனுக்கிரகமன்றியாமோ! அச்செய்தி அங்ஙனமிருக்க, இப்போது தேவர்களாலும் ருஷிகளாலும் செய்யப்பட்ட முயற்சி யினால் நகுஷனென்னும் அரசன் உம்முடைய பட்டத்தை யுடையவ னாக வந்திருக்கின்றான். அப்பாவி என்னைத் தினந்தோறும் தேவர் களுக்கெல்லாம் பிரபுவா யிருக்கின்ற என்னைப் பதியாகக் கொள்வா யென்று வருத்துகின்றான்; நானென்ன செய்வேனென்றனள். இந்தி ராணி இவ்வாறு துக்கித்தபோது இந்திரன் கூறுகிறான்:—ஓ கற்பு டையாளே! நானோ காலத்தை யெதிர்பார்த்திருக்கின்றேன். அப் படியே நீயும் உன்மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு காலத்தைப் பார்த்திருப்பா யென்றான். அவள் அதனைக்கேட்டு பெருமூச் செறிந்து நடுங்கித் துக்கத்தோடும் இந்திரனைப் பார்த்து கூறுகி ருள்:—ஓ என்னுயகனே! என் மனோதிடம் அவனை என்னசெய் யும்? அவனோ செல்வத்தாலும் சரீரத்தாலும் மதமுடையவனாயும், நாம் இந்திரனுய் வந்துவிட்டோ மென்கிற கர்வமுடையவனாயு மிருக்கின்றான். அவனென்னைச் சுவாதீனஞ் செய்துகொள்ளுதல் ஓரருமையானதோ? எனக்குக் காவலாக இருக்கத்தக்கர் ஒருவரு மில்லையே. தேவர் முதலிய யாவரும் அவனுக்குப் பயந்தவர்க ளாகவே யிருப்பதுமன்றி என்னையுநோக்கி நீ அவனைச் சந்தோஷப் படுத்துவா யென்கின்றனர். அவர்களை எப்படி நான் துணையாக நம்புவேன். அவர்களைவிட்டு நமது ஆசிரியரை யடையலாமென் ருலோ அவருக்கு என்ன படைத்துணை யிருக்கின்றது? அவ ரெப்படி என்னை காக்கவல்லவராவர்? அன்றியும் தேவர்களென்னை அப்பாவி வசமாக்கத் துணிந்து இவரைவந்து ஆலோசனை கேட்டா லும் இவரும் அவர்களிடத்தில் தாக்ஷண்ய முடையவராயிருத்த லால் அவர்கள் ஆலோசனையை மறுக்கமாட்டார். ஆகலான் நான் மனக்கவலைக் குள்ளாயிருக்கின்றேனே யன்றி வேறில்லை. நானோ

ஸ்திரீ. ஸ்திரீயா யிருக்கின்ற நான் காவலற்றிருத்தல் தருமமன்று. அன்றியும் நான் சுவர்க்கத்தி லிருப்பதென்றால் அது அவனுடைய சுவாதீனத்திலுள்ள தல்லவா? ஆகவே அவ்விடத்திலுள்ள நான் மாத்திரம் எப்படி சுவாதீன மாகாமற்போவேன். இப்போது நமக்குக் காலம் வித்யாசமா யிருப்பதால் இன்னம் என்ன தீங்குவருமோ! அனாதையா யிருக்கின்ற நானென்செய்வேன்! விபசாரியாயிருப்பேனாயின் எனக்கு யாதொரு கவலையுமில்லை நான் உன்னையே எதிர்பார்க்கின்றவளா யிருக்கின்றேன்„ எனது கற்பைக் காத்துக்கொள்ளும் விஷயத்தில் மஹா துக்கிதையாயிருக்கின்ற வென்னை காக்கத்தக்கவர் அவ்விடத்திலில்லை யென்றனள். பரிபவப்படுகின்ற இந்திராணியை இந்திரன் கண்டு மிகவும் வியந்தவனாய் ஓ சசிபோன்ற முகமுடைய சசியே! உனக்கோருபாயஞ் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக என்று கூறுகின்றான்:—நமக்குக் கெட்டகாலமா யிருக்கின்ற தென்றனையே அது உண்மைதான். ஆயினும் காலங்கெட்டதாக வருவது அனுபவிக்கும் போக சுகங்களுக்கேயன்றி அவரவர் நடக்கும் ஒழுக்க நடக்கைக்கன்று. இந்த உண்மையால் "சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யுமகளிர் நிறைகாக்குங் காப்பே தலை" எனக் கூறும் தருமவுரையை நாடிச் சிறையை நாடாது உனது நிறையைநாடு. அந்நிறையே உனக்குச் சிறை. அந்நிறையில்லா தொழியின் வேறெந்தச் சிறைகளால் காக்கப் பட்டாலும் நீ கற்புடையவளாகமாட்டாய். இவ்வுண்மையுணராத மனிதர் நம்முடைய ஸ்திரீயை நாம் காவலோடு வைத்திருக்கின்றோம் அவள் கற்புக்கு மோசம்வராதென்றிறுமாந்து ஆண் சிங்கம் போன்றிருப்பாராயின் நிறையிழந்து காமத்தினாலுழலும் ஸ்திரீ இவனது சிங்கநடையை நடைபெறுவிப்பாளோ! ஆகலான் நீ காவலில்லை யென்று கவலைகொள்ளற்க. காவலாளிகள் உன்னிடத்திலேயே யிருக்கின்றனர். அவர்களை வேண்டிக்கொள். உனக்கு நான் என்னவிசேஷஞ் சொல்லவேண்டும். ஆனால் முயற்சியை யனுசரித்து ஓர் வஞ்சனையான உபாயமொன்று சொல்லுகிறேன். என்னையெனின்! அந்தத் துஷ்டன் உன்னைப் பலாத்காரஞ்செய்ய வருவானாயின் நீ அதற்கிணங்கினவள்போற் காட்டி அவனை ஏகாந்த ஸ்தானத்தில் சமீபமாய் வைத்துக்கொண்டு ஓ அரசனே! நீர் சப்த ருஷிகள் தாங்கச் சிவிகையின்மேல் என்னிடம் வருவீரானால் நான் மிக்க சந்தோஷ முடையவளாய் உம்முடைய சுவாதீனமாகவே

யிருப்பேன். முதலில் என்னிடம் இப்படி நீர் வரவேண்டு மென்று நான் விரதங் கொண்டிருக்கின்றே னென்று கூறுவையே யாயின் அவன் காமாந்தகனுய் அறிவிலியா யிருத்தலால் நீ சொல்லியதை யெண்ணிப் பாராது ருஷிகளை அவனைத் தாங்கிவரும் வேலைக்கு ஆளாக்கி விடுவான்; அவர்களும் அதற் குடன்படுவார்கள். அவர்களுடன்படும் பக்ஷத்தில் அவர்களால் அவனுக்குச் சாபம்வருவது நிச்சயம். ஜகதம்பிகையும் உனக்குச் சொல்லி யிருக்கிறபடி துணையாயிருந்து முடிப்பாள். அவளை நினைக்கின்றவர்களுக்கு எப்போதுஞ் சங்கட முண்டாக மாட்டாது. ஒருசமயம் உண்டானுலும் அது நன்மையாக மாறிவிடும். ஆகலான் ஆசிரியர் உனக்குபதேசித்தபடி மணித்வீபத்தில் வீற்றிருக்கின்றவளாகிய அம்பிகையை சர்வப்பிரயத்தினத்துடன் நீ மறவாமற் பூசித்து வருவாயாக வென்றனன்.

சசியும் கணவன் சொல்லே தெய்வ வாக்காகையால் அவ்வாக்கை வுண்மையாகக்கொண்டு நகுஷனிருக்கு மிடத்தைப்போய்ச் சேர்ந்தாள். அவள் வருகையைக் கண்ட நகுஷன் மிகவும் மகிழ்ந்தவனு யவளைப்பார்த்துக் கூறுகிறுன்:—ஒ சத்திய வாக்குடையவளே! சுகமாய் வந்து சேர்ந்தனையா? உனக் கடிமையாயிருக்கின்ற என்னிடத்தில் "நான் சீக்கிரமாய் வருவேன் நீ அதுவரையில் உயிர் வாழ்ந்திருப்பா" என்று சொல்லிப்போன அவ்வுண்மைச் சொல்லாலுயிர்வாழ்ந் திருக்கின்றேன். இனி உயிர்வாழப்பெற்றதனு லடையவேண்டிய சந்தோஷத்தையு மடைந்தவனுயினேன் இனி என்னிடத்தில் நாணமுற்றிருப்பதை விடுவாய். நானுன்னிடத்தில் ஆவலுள்ளவனு யிருத்தலால் என்னை நீ சேரவேண்டிய தவசியம். உனக்கிப்போதாக வேண்டிய விஷய மேதேனு மிருக்குமாயின் அதனைச் சொல்லுவாய், இப்போதேசெய்து முடிக்கின்றேனென்றனன். அவன் வேண்டவே இந்திராணியானவள் இது நல்லகால மென்றெண்ணிக் கூறுகின்றுள்:—ஒ தேவராசனே! எனக்கு வேண்டிய காரியங்க ளனேகமாய் முடித்து விட்டாய். அது என்னையெனின்! நானிந்திரனை யிழந்திருக்கின்ற காலத்தில் பூலோகத்திலிருந்து இவ்வுலகத்துக்கு வந்து விட்டாய். வந்து நீ தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலாயினுரைச் சுவாதீனஞ் செய்து கொண்டாய். அவர்களைக் கொண்டு பட்டாபிஷேகமுஞ் செய்துகொண்டு உன்னுணை

யுஞ் செலுத்தி வருகின்றாய். அவர்களும் உன்னுனைக் கஞ்சுகின் றனர். என்னையும் அவர்களைக் கொண்டே உன்னிடம் வருவித்துக் கொண்டாய். இன்னமு மெனக்குச் செய்யவேண்டிய தென்ன விருக்கின்றது. இவ்வளவு வன்மையாளனை நான் கண்டதில்லை. ஆனல் எனக்கோர் குறையுளது. அது என்னையெனின் நீ இப்போது என்னைநோக்கி "உனக்கேதேனும் ஆகவேண்டிய விஷய மிருக்குமாயின் அதனைச் சொல்வாய்" என்றும் "இப்போதே செய்து முடிக்கிறேன்" என்றும் சொன்னபடியினல் சொல்லத் துணிகின்றேன். அதனை முடித்துவிடுவாய். அதன் பிறகு நானொரு சந்தேகமும் யாதொரு தடையுமின்றி யுன்னோடு வாழ்வதிற்றடையேயில்லை யென்றனள். அவள் வாய்மொழியைக் கேட்ட நகுஷன் நீ ஒன்றுஞ் சந்தேகிக்க வேண்டாம், உனது கோறிக்கையைச்சொல், அது கிடைக்கத் தகுந்ததாயிருந்தாலும், கிடைக்கத் தகாததா யிருந்தாலும் அதனை நான் முடித்துக் கொடுக்கிறேனென்று பின்விளைவை யறியாமற் கூறினன். இந்திராணி அதனை வற்புறுத்தவேண்டிக் கூறுகின்றாள் :—ஓ தேவராசனே ! உன்னிடத்தில் சிறிது சந்தேக மிருக்கின்றது. நீ முடிப்பாயென்று எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. நானெப்படிச் சொல்லுவேன். உலகில் சத்திய வாக்குடையவரரிது. ஆகையால் நீ சொல்லிய துண்மையா யிருக்கும் பக்ஷத்தில் நான் சொல்லுகிறபடி முடிக்கிறேனென்று சபதஞ் செய்து கொடுப்பையாயின் நீவுண்மைக்குக் கட்டுப்பட்டவனென்று தெளிந்து பின்னர் என் காரியத்தைச் சொல்லுகிறேன். அதனைச் செய்து முடிப்பையேயாயின் யான் உனக்குச் சுவாதீனையென்பதுஞ் சத்தியமே. இதுவே நான் செய்யும் சத்தியமென்றாள்.

நகுஷன் ஓ என் மனோரமையே ! நீ சொல்வதை நான் செய்யாமற் போவேனுயின் நான் செய்த யஜ்ஞம் தானமுதலிய சகல புண்ணியங்களும் இழந்தவனுவேனென்று சத்தியஞ் செய்தனன். இந்திராணி மகிழ்ந்து கூறுகிறாள்:—அரசே ! இந்திரனுக்கு யானை குதிரை தேர் முதலியன வாகனமா யிருக்கின்றன. விஷ்ணு மூர்த்திக்குக் கருடன் வாகனமா யிருக்கின்றான். உருத்திரருக்கு விருஷபம் வாகனமாகவிருக்கின்றது. கணபதி சுப்பிரமணியர்களுக்கு மூஷிகமும் மயூரமும் வாகனமாக விருக்கின்றன. யமனுக்கும் பெரிய கடாவிருக்கின்றது. மற்றத் தேவர்களுக்கும் விமான முதலி

யவைக ளிருக்கின்றன. உன்னை நான் இவர்களெல்லாரினுஞ் சிறந்தவனாக வெண்ணுகிறேன். ஆகலான் உனக்கு யாவருக்கும் அமையாத வாகனத்தால் ஓர் சிறப்புண்டாகவேண்டுமென்று நினைக்கின்றேன். அஃதென்னையெனின் ? நீ தவத்திற்சிறந்த சப்தருஷிகளுந் தாங்கச் சிவிகையின்மேல் வரவேண்டும். அவர்கள் ஒருவருக்குந் தாங்கியதில்லை. அவர்கள் உன்னைத் தாங்கப்பெற்றால் உன்னைக் காட்டிலும் உத்தமன் எவனிருக்கிறான். அப்படிப்பட்ட வுன்னைப் பதியாகக் கொள்வதைப் பார்க்கிலும் எனக்குச் சிறப்பு யாதிருக்கின்றதென்றனள். நகுஷன் அதைக்கேட்டு அப்பொழுதே தேவியினுடைய மாயையின் வசப்பட்டு மமதையடைந்து சிறிதும் ஞானமில்லாதவனாய் இந்திராணியை மிகவும் புகழ்ந்து கூறுகிறான்:—
ஓ இந்திராணியே! உன்னுடைய அறிவின்விசாலத்துக்கு நானென்ன சொல்லுவேன். என்னுடைய தவமுதலியவற்றை மதிக்கத் தக்கவர் இவ்வுலகின்கண் ணெவரிருக்கின்றனர். நீ இப்போது உண்மையைச் சொன்னாய். என் பெருமைக்குத் தக்க நல்ல வாகனத்தையும் ஏற்பாடு செய்தாய். உன்னிஷ்டப்படியே செய்கிறேன். முநிவர்கள் எனது வாகனத்தைத் தாங்கவருவாராயின் உலகம் எனது தவத்தையும் புகழையும் செல்வப்பெருக்கையும் என்னவிதமாகத்தான் சொல்லிப் புகழாது! இவ்வளவு புகழை எனக்குத் தேடினையல்லவா! உன் சொற்படிச் செய்து உன்னிடம் வருகின்றேனென்று அவளைப் போக விட்டனன். பின்னர் சப்தருஷிகளை வரவழைத்துக் கூறுகின்றான்:—
ஓ மஹருஷிகாள்! நான் எதைச் செய்யவேண்டுமென் றெண்ணினாலும் அதனைச் செய்யவல்ல சர்வசக்தியை யுடையவனா யிருக்கின்றேன். என்னைக் குறித்து என்ன காரியஞ் செய்யவேண்டுமென்று நான்சொன்னாலும் நீவிர் அதனையாலோசனையில்லாமற் செய்யவேண்டும். இப்போது இந்திர ஸ்தானத்தை நான் அடைந்தேனே யன்றி இந்திராணியை யடையப் பெற்றேனில்லை. அவளைப் பெறுதொழிவதற்கா நானிவ்வுலகுக்கு வந்ததும் இந்திரனானதும் ? அதனை நீங்களே யோசித்துப் பார்மின்கள். அவள் என்னோடு கூடிவாழ்வதற்கு உங்களை நான் வாகனமாகக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று என்னை வேண்டிக் கேட்டுக்கொண் டிருக்கின்றாள். இது செய்யக் கூடாததா யிருந்தாலும் அவளுடைய வேண்டுகோளுக்காக என்பால் தயவுவைத்து எவ்விதத்திலாவது நீங்கள் செய்யவேண்டும். நான் மன்மதனால் மிகவுந் துன்பப்படுகின்றேன். என்னுடைய

துன்பத்தைப் போக்குவது உங்களுக்குப் புண்ணியமும் கருணை யுமாமன்றோ. உங்களை யடைக்கலம் புகுந்தேன். இந்தக் காரி யத்தை நடத்தவேண்டு மென்று வேண்டினன். வருங்காலத்தை யுணரவல்ல அகத்தியர் முதலிய அரும்பெருந் தவசிகள் அற்ப மதியாளன் கூறியதை இந்திராணிபால் வைத்த கருணையினல் அங்கீகரித்தனர். நகுஷன் மிகவுஞ் சந்தோஷ மடைந்தவனுய்க் கவலையற்றுச் சிவிகையைக் கொண்டுவரச் செய்து அம்மக ருஷி கள் தாங்கிநடப்ப இந்த நகுஷன் சிவிகையை நடத்தத் தொடங்கி னன். இவன் வினையும் தீவிரமாயிவனை நடத்தத் தொடங்க அவ் வினையை அம்பிகையினுடைய மாயாசத்தியும் நடத்தத் தலைப்பட் டது. இவ்வாறு மாயையும் வினையும் மேன்மேல் முறுகி முயலவே அறிவாகிய பெருஞ்செல்வமிழந்த நகுஷன் காமம் வெகுளி மயக்க மென்னு மூன்றனுட்பட்டு காமத்தை இந்திராணியி னிடத்தும், மயக்கத்தைத் தன்னறிவி னிடத்தும் வெகுளியைத் தானூர்ந்து வரும் சிவிகையைப் பொறுத்து வருபவருள் ஒருவராகிய அகத்திய முனிவரிடத்து மாக்கினன். ஓ அரசனே! நகுஷனுக்குப் பின் விளைந்த விளைவைக் கேட்பாயாக.

சிவிகையின்மீதேறி அதனைச் செலுத்தத் தொடங்கிய நகு ஷன், வினைவசத்தான் அத்தருணம் இன்மையு ளின்மையாகிய அறி வின்மையை நிலைக்களமாய்ப் பெற்றிருந்தன னாதலின் "ஒன்னார்த் தெறலும் உவந்தாரை யாக்கலு" மாகிய பெருந்தவத்தினர் தனது சிவிகையைப் பொறுத்துவரும் அருமையை யுணராது, ஆகார மாயுண்ட வாதாவி என்னும் அசுரனைத் தமது வயிற்றினிடத்தி லேயே ஜீர்ணமாய்ப் போகக் கரத்தால் வயிற்றைத் தடவினவரும் சமுத்திரநீரை ஒருளுந்தளவாக்கி ஆசமனமாக வுண்டவரும், விந்த கிரியை யடக்கினவருமாகிய அகத்திய முனிவரது திருமுடிமேல் தனது கால் தாங்கும்படித் தொங்கவிட்டுக் கையிலுள்ள பிரம்பால் அவரைத் தாக்கி ஸர்ப்பு ஸர்ப்பென்றான். உடனே அகத்திய முனி வர் நீயா என்னைச் சர்ப்பென்று சொல்லத்தக்கவ னென்று கோபங் கொண்டு எந்தக் காட்டில் சங்கடங்கள் பெரிதாக நேரிடுமோ அக் காட்டில் அநேகமாயிரவருடம் பெருந்தேகமுள்ள சர்ப்பமாய்க் கிடப்பாயாக வென்று சபித்தனர். அதனைக் கேட்ட நகுஷன் நடு நடுங்கி, ஐயரே! அடியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள்க

வென்று வேண்டலும் குறு முனிவர் - சாற்றிரங்கினவராய் ஓ நகுஷனே ! நீ மலைப்பாம்பாகவானாலும் உன்னுடைய பராக்ரமத்தினால் சஞ்சரித்து மீண்டுஞ் சுவர்க்கத்தை வந்தடையப் போகின்றாய். உதிஷ்டிரனென்று பிரசித்திபெற்ற தருமனுன்னைப் பார்த்துக் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு நீ விடைகூறும்போது இச்சாபம் நீங்குமென்றனுக்கிரகித்தனர். நகுஷன் அவ்வனுக் கிரகத்தைப் பெற்றுச் சுவர்க்கத்தி னின்றும் வீழ்ந்தான். இச்செய்தியை யறிந்த பிரகஸ்பதி வேகமாய் மானதசரசுக்குப்போய் இந்திரனைக் கண்டு நடந்த செய்திகளைச் சொல்ல இந்திரன் கேட்டுச் சந்தோஷமடைந் தவ்விடத்திலேயே யிருந்தனன். தேவர்களும் முனிவர்களும் நகுஷன் பூலோகத்தில் வீழ்ந்ததைப் பார்த்து யாவரும் இந்திரனிருக்குமிடத்தைச் சேர்ந்து அவனைச் சமாதானப்படுத்தி மரியாதையுடன் சுவர்க்கத்துக் கழைத்துக் கொண்டுபோய் சிம்ஹாசனத்தி லிருத்தி மங்களகரமான அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். பின்னர் இந்திரன் அந்தப்புரம்போய் மிக்க பிரேமையோடு கூடின சசியோடு நந்தனவனத்தில் கிரீடித்துக்கொண் டிருந்தனன்.

ஓ அரசனே ! விருத்திராசுரனால் துன்பமடைந்த இந்திரன் தேவி யனுக்கிரகத்தாலன்றோ தன்னிடம்போய்ச் சுகமாய் வாழப் பெற்றனன் எவன் எந்தக் கர்மத்தைச் செய்கின்றானே அவன் அந்தக்கர்ம பலத்தை யவசியமா யநுபவிப்பான். செய்யப்பட்ட சுபாசுபகர்மம் அநுபவித்தாலல்லது தீருதலில்லையென்றார் வியாசமுனிவர். (சு - கூஎ)

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ட

சத்ருகித்யவிநிர்த்தேச்யாயை நம :

பத்தாம் அத்தியாயம்.

* கர்மஞங்கதி விசேஷவிசாரம்.

சூதர் கூறுகின்றார். ஜனமேஜயன் வியாசமுனிவரை வணங்கி வினவுகிறான் :—ஓ சுவாமிகாள் ! ஆச்சரியமான நகுஷனுடைய செய்தியும் இந்திரனுடைய செய்தியும் இந்த இந்திரனுக்கும் இந்தி

* கர்மத்தின் செயலை நன்றாய் விசாரஞ்செய்தல்.

ராணிக்கும் தேவிதுணையாய் நின்று அவர்க ளபீஷ்டத்தை நிறை வேற்றிய மகிமையும் தேவரீரால் சொல்லக்கேட்டேன். ஓ ஐயா! நல்ல புண்ணிய விசேடத்தா லடையத்தக்கதாயுள்ள சுவர்க்கலோ கத்துக் கதிபதியாயிருக்கும் இந்திரன் சுகத்தையே மேன்மேலும் அடைய வேண்டியவனுயிருப்ப அவன் அவ்விடத்தி லனுபவிக்கக் கூடாத ஸ்தானப் பிரஷ்டமுதலிய பலபெருந்துன்பங்களை யனு பவித்தானென்பதைக் கேட்கும் விஷயத்தில் எனக்குச் சந்தேக முண்டா யிருக்கின்றது என்னையெனின் நூறுயாகஞ் செய்து முடித்தபின்னர் இந்திரபதங் கிடைத்தது. அது கிடைத்தபின்னர் தேவர்களுக்குப் பிரபுவாயிருக்குந் தன்மையுங்கிடைத்தது. இவ் விரண்டுங் கிடைக்கப் பெற்றவன் எப்படி ஸ்தானப் பிரஷ்டத்தை யடைந்தான்? இவற்றிற்குக் காரணஞ்சொல்லும். தேவரீர் சகல புராணங்களையுஞ் சொன்னவராயும் எல்லாமறிந்தவராயு மிருக்கின்ற மகானுயிருக்கிறபடியால் உம்மிடத்தில் பக்தியுள்ள சிஷ்யனுகிய வெனக்குச் சொல்லக்கூடாத சங்கதியாதுளது. ஆதலால் எனக் குண்டாகிய சந்தேகங்களை நீக்கி யருளுவீரென்று ஜனமேஜயன் கேட்க வியாசர் அரசனைப் பார்த்து அவன் வினுக்களுக்கு விடை முறையாய்ச் சொல்லத்தொடங்கினுர்.

ஓ அரசசிரேஷ்டனே! ஆச்சரியமான கர்மத்தின் காரணத் தைக்கேட்பாயாக. தத்வமறிந்தவர்களால் கர்மங்களின் முறைமை யைச் சஞ்சிதம் பிராரத்தம் வர்த்தமானமென மூன்று விதமாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. அவற்றுள் சஞ்சிதமானது அநேக சன்மங்களினு லுண்டான தென்றும், அது இராசதம் தாமசம் சாத்வீகமென மூன்றுவகை யென்றும், பிறவிகடோறுந் தொடர்ந்து வரத் தக்கதென்றும், சுபமாயும் அசுபமாயும் பாபமாயும் புண்ணிய மாயுமுள்ளதென்றும், பிராரத்தமானது-இப்போது கூறிவந்தபடி சுபாசுபமாயும் பாவபுண்ணியமாயுமுள்ள அவை யப்படியப்படியே அவசியமா யொவ்வொருசென்மத்திலும் அனுபவிக்கவருவனவென் றும், அவ்வாறனுபவித்தாலுங் கல்பகோடி காலங்களானுலும் சேஷப் படாமல் சழிகிறதில்லை யென்றும், வர்த்தமானமானது - சுபகிருத் தியமாவது அசுபகிருத்தியமாவது எதைச்செய்கிருனே அந்தக்கி ருத்தியமென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது. ஓ அரசனே! தேகாரம்ப சமயத்தில்முன்கூறிய சஞ்சிதகர்மத்திலிருந்து சிறிது கர்மமெடுத்து

காலநியமப்படி இவனிடத்திலனுபவிக்கவருக்கிறதெதுவோ அதைத் தான் பிராரத்தமென்றும் அவ்வனுபவத்தினாலேயே சஞ்சிதம்சிறிது சிறிதாய் க்ஷயத்தையடைந்துவருமென்றுஞ் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆகலான் பிராரத்தகர்மம் ஜன்மங்கடோறு மனுபவிக்கத்தக்கது, அதிற் சம்சயமில்லை. இந்தவுண்மையால் தேவராயும் மநுஷ்யராயும் அசுரராயும் யக்ஷர்களாயும் கந்தர்வர்களாயும் கின்னரர்களாயும் பிறந்தாலும் சன்மாந்தரங்களில் நன்மைதீமையாய்ச் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் அவசியமாய் அனுபவிக்கத்தக்கனவென்பது நிச்சயந்தான். தேகோற்பத்திக்குக் காரணங்கன்மமே. அக்கன்மம் நாசமானால் பிராணிகளுக்குச் சன்மமும் நாசமாய்விடும் இதிற் சம்சயமில்லை. தேவ தானவ யக்ஷ கின்னரர்களாயிருந்தாலும் அவரெல்லாங் கர்மத்துக்குச் சுவாதீனப்பட்டிருக்கின்றார்களல்லவா. அப்படியில்லா விட்டால் தேகசம்பந்தமெப்படியுண்டாகும். தேகோற்பத்தி சுகதுக்காநுபவங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. ஆகலால் அநேக சன்மங்களிலுண்டாகிய சஞ்சிதகன்மங்களின் மத்தியில் ஏதோ ஒருகர்மத்துக்குக் காலபக்குவமுண்டாகின்றது. அப்பக்குவத்தினால் அக்கர்மத்திற்கு வேகமுண்டாகின்றது. அது பாபமாயிருந்தால் அந்தப் பிராரத்த கர்மவசத்தினால் பாவத்தையும் புண்ணியமாயிருந்தாலதனையுஞ் செய்கிறான். இவ்வனுபவவிசேடத்தைத் தேவர்முதலிய யாவரிடத்துங் காணலாம். இதற்கொன்று கூறுகின்றேன். தருமனிடத்திலிருந்து பிறந்த நரநாராயணரிருவரும் கிருஷ்ணார்ச்சுனர்களாகப்பிறந்தார்களல்லவா! இச்செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, உலகில் எவன் தேவாம்சமுள்ளவனோ அவன் அதிக சம்பத்துடையவனும், அன்னதானமுதலிய தானங்களைச் செய்பவனும், ருஷி அம்சமுடையவன் காவியங்களைச் செய்யத்தக்கவனும், ருத்ராம்சமுடையவன் உருத்திரனைப் பூசிப்பவனும், விஷ்ணு அம்சமுடையவன் அரசனும் இவ்வண்ணமாகவே இந்திரன் அக்னி யமன் குபேரன் முதலியோருடைய அம்சங்களுடையோர் பிரபுத்துவத்தையும் பிரதாபத்தையும் கோபத்தையும் பராக்கிரமத்தையு முடையவராயிருப்பர். சரீரங்களும் அப்படியே நிர்மிக்கப்படுகின்றன வென்பது நிச்சயம் இந்தமுறைமையை யநுசரித்தே உலகத்தில் பலவான்களாயும் வித்யாவான்களாயும் தானஞ்செய்பவர்களாயும் எவரெவரிருக்கின்றனரோ அவர்களையெல்லாம் தேவாம்சங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றனர். ஓ அரசனே! சஞ்சிதகர்மம் பிராரத்தத்துக்கு

வரும் விநோதத்தைச் சில கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக. பாண்டவர்கள் தேவாம்சங்களாகச் சொல்லப்படுகிறார்கள். கிருஷ்ணரும் நாராயணாம்சமென்கின்றனர். பாண்டவர்கள் காட்டிற்பிறந்தார்கள். பிறகு நகரமடைந்தார்கள். பின் புஜபலத்தினால் ராஜசூய யாகத்தையுஞ் செய்தார்கள். அதன்பின்னர் துக்ககரமாகிய வனவாசத்தையடைந்தார்கள். அந்தத்துக்ககரமாகிய வனவாசத்தில் அருச்சுனனால் அருமையான தவஞ்செய்யப்பட்டது. பின்னர் தேவர்களால் வரதானம் பெற்றனர். அருச்சுனன் பின்னரடைந்த அநேக துக்கசமயங்களில் அவனாற்செய்யப்பட்ட தவங்களெவ்விடத்திற்குப்போயிற்று? பூர்வத்தில் பதரி காஸ்ரமத்தில் நரனாயிருந்தபோது செய்த உத்தமமான தவம் அருச்சுனனாய் வந்தபோது எங்கேபோயிற்று? அந்தத்தவம் ஏன் பலன்கொடுக்கவில்லை? ஆகலான் பிராணிகளுடைய தேகசம்பந்தத்தில் கர்மத்தின் கதிமறைந்திருக்கிறது. அதனை எவ்விதத்தினாலும் தேவர்களறிய வேண்டினாலும் அறியமுடையாது. ஏனைய மனிதர்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமா; கிருஷ்ணரும் அதிகசங்கடமான காராக் கிருகத்தில் பிறந்தார். வசுதேவரால் நந்தகோபரிடம் விடப்பட்டார். பதினொருவருடம் அங்குவசித்தார். மறுபடி மதுராபட்டணத்துக்கு வந்து கம்சனையடித்தார். தாய்தந்தையர்களைக் காராக் கிருகத்திலிருந்து விடுவித்தார். மதுரையில் உக்கிரசேனனை அரசனாகச்செய்தார். மறுபடியும் மிலேச்சராஜனுடைய பயத்தால் துவராகைக்கு வந்தார். பெரிதான கர்மங்களையும் கர்மவசத்தால் செய்தார். இதுபோல் துவாரகையில் அநேக காரியங்களைச்செய்து பிரபாசமென்னுமிடத்தில் தேகத்தியாகஞ்செய்து குடும்பங்களோடு கூடச் சுவர்க்கம் போயினார். கிருஷ்ணருடைய புத்திரர்களும் பௌத்திரர்களும் சிநேகர்களும் சகோதரர்களும் குலஸ்திரீகளும் சகல யாதவர்களும்பிராமணசாபத்தால் பிரபாசத்தில் நாசமடைந்தார்கள். ஓ அரசனே! பின் கிருஷ்ணர் வேடன்பாணத்தால் நாசமடைந்தார். இவையெல்லாஞ் சொல்வதற்கு வேண்டிய வினாக்களை நீ கேட்டபடியினால் ஒருவராலும் அறியக்கூடாத கர்மங்களின் கதிகளிவ்வாறுமென்று ஒருவா றெடுத்துக்கூறினேன். நீ இவ்வுண்மையையுணர்ந்து பிராணிகளுடைய சரீரம் சுகதுக்கங்களுக்குப் பாத்திரமாயிருக்கிறதென்றும் அதனால்பிராணிகள் இடைவெளியில்லாமல் சுகத்தையாவது துக்கத்தையாவது செய்து அவற்றையநுபவிக்கின்றார்களென்றும் ஒருபிராணியாவது தன் சுவாதீனமாயிருப்பது கிடையாதென்

றும் யாவரும் எப்போதும் தெய்வாதீனமாயிருந்து ஜனன மரணங்களையும் துக்கசுகங்களையு மநுபவிக்கின்றார்களென்றும் அறிந்து சாந்தியடைவாயாக என்றனர். (சு-சுக)

பத்தாம் அத்தியயம் முற்றிற்று.

உ

ஈச்வரத்வ விதாயிந்யைநம:.

பதினோராம் அத்தியாயம்.

யுகதர்மம்.

ஜனமேஜயன் வினவுகின்றான் :—ஓ பிராமணசிரேஷ்டராகிய வியாசமுநிவரே! கிருஷ்ணர்ச் சுனர்களுடைய சன்மங்கள் பூபாரங் கழிக்கவந்தனவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறன. இப்போது நீர் கூறிவந்தனவற்றை யாராயுங்கால் என் மனதில் சந்தேகமுண்டாயிருக்கிறது. அது என்னையெனின், துவாபரயுக முடிவில் பூமிதேவியானவள் அதிபாரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டுச் சக்தியீனையாய்த்துக்கிதையாய்க் கோரூபந்தரித்துப் பிரமாவைச்சரணடைய அவர் பூ பாரத்தையொழிப்பதற்கும் சாதுக்களை காப்பதற்கும் விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பிரார்த்தித்தனரென்றும்,அவர் பாதகண்டத்தில் வசுதேவரது கிருகத்தில் சகலதேவரோடும் அவதரித்துப் பூலோகத்திலுள்ள பாவ புத்தியோடு கூடியிருந்த அரசர்களையெல்லாங் கொன்றனரென்றுங் கூறியிருக்கின்றதே. பூமியில் எவ்வளவுபாரம் நீங்கிற்று? பீஷ்மர் துரோணர் விராடன் துருபதன் பாகிலீயன் சோமதத்தன் கர்னன் முதலிய இவர்களெல்லாங் கொல்லப்பட்டார்களே இவர்களேன் கொல்லப் பட்டார்கள்? எல்லாத் தனங்களும் எவர்களால் அபகரிக்கப் பட்டன? கிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய ஸ்திரீகளெல்லாம் எவரால் அபகரிக்கப்பட்டார்கள்? அப்படிப்பட்ட துஷ்டர்கள் இடையர்கள் மிலேச்சர்கள் வேடர்கள் கிருஷ்ணரால் ஏன் கொல்லப்படவில்லை. இவர்களெல்லாங் கொல்லப்படாமலிருக்க அறிவிற்சிறந்த கிருஷ்ணரால் பூபாரம் நீங்கிற் றென்பதென்னை? ஓ மஹாநுபாவரே! இவ்வகைத்தான சந்தேகம் என்னுள்ளத்தை விட்டுப்போகவில்லை. கலியில்சகலரும் பாவத்தைச் செய்கின்றவர்களாயிருக்கின்றனரே. பூபாரம் போயிற்றென்பதெங்கே யென்றனன்.

வியாசமுனிவர் கூறுகின்றார்:—ஓஅரசனே! எந்தயுகத்தில்எந்த விதமான சன்மங்கள் காலானுகுணமாக வுண்டாகின்றனவோ அவை வேறாக மாட்டா. அவைகட்கு யுகதருமந்தான் காரணம். எவர்கள் தருமத் தில்மாத்திரம் ஆசக்தியுள்ளவர்களோ அவர்கள் கிருதயுகத் திலும், தருமத்திலும் அர்த்தத்திலும் எவர்கள் ஆசக்தியுள்ளவர் களோ அவர்கள் திரேதாயுகத்திலும், தர்மார்த்த காமமென்னும் மூன்றிலும் ஆசக்தியுள்ளவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் துவாபரயு கத்திலும், அர்த்தத்திலும் காமத்திலும் ஆசக்தியுள்ளவர்கள் இக்கலி யிலும் பிறப்பார்கள். ஓ அரசனே! யுகதருமம் வித்யாசத்தையடை யவேயடையாது என்றார். தர்மத்தையும் அதர்மத்தையுஞ்செய்வது காலந்தானென்று முனிவர்கூறவே அரசன் வினவுகிறான்:—ஓ மஹா தபவரே! கிருதயுகமுதலிய மூன்றுயுகங்களில் தானமுதலிய நற்கரு மங்களைத் தவறுதிபற்றி வந்தபுண்ணிய சீலர்கள் இப்போது எங்கே யிருக்கின்றனர்? இக்கலியுகத்தில் துர்நடத்தை யுள்ளவர்களாயும் ஒழுக்கமுதலிய நற்கருமங்களை விட்டிருப்பதால் நாணமற்றவர்களா யும் பாபிஷ்டர்களாயும் தெய்வத்தை நிந்திக்கிறவர்களாயு மிருக்கின் றவரெல்லாம் கிருதயுகம்வரும்போது எங்கேபோகின்றனர்? இவை யெல்லாம் எனக்கு விரிவாய்ச் சொல்லவேண்டும். இத்தரும நிச்சயங் களை அவசியங்கேட்க ஆவலுடையவனா யிருக்கின்றேனென்றனன்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! கிருதயுக முதலிய மூன் றினும் அந்தந்த யுகங்கட்குத் தக்கபடி நான்கு வருணத்தவரும் தங்களுக்கு விதித்த கருமங்களிலேயே ஆவலுள்ளவர்களாயிருப்பர். அத்தருமங்களாவன:—சத்யம் தானம் தயை தன் மனையாளோடு மாத்திரம் புணர்தல் எவரிடத்தும் துரோகஞ் செய்யாதிருத்தல் சகல செந்துக்களிடத்தும் சமபுத்தியாயிருத்தல் முதலிய சாதா ரணமான தர்மங்களாம். இவற்றைக் கிருதயுகத்தில் நான்கு வரு ணத்தவர்களே யன்றி, ஏனைய வருணத்தவரும் விடாதவராயும் அவைகளிற் சத்தியபுத்தியுடையவராயும் நடக்கப்பெற்றவராகலான் அவரெல்லாம் சுவர்க்கத்தை யடைந்தார்கள். ஏனைய திரேதாயுகம் துவாபரயுகங்களிலும் அப்படியேதான். இக்கலியுகத்தில் முன் கூறிய தருமங்கட்கு மாறாயொழுகும் மனிதர்களெல்லாம் இக்கலி யந்தத்திலேயே நரகத்தையடைந்து கிருதயுகமுதலிய மூன்றுயுக பரியந்தம் அதிலனுபவிக்கவேண்டிய துன்பங்களையெல்லா மனு

பவித்து மீண்டும் அவரெல்லாம் கலியுகம் வரும்போது முன்போல் பூவுலகிற் பிறந்துழல்வர். கிருதயுக வாரம்பத்தில் சுவர்க்கத்திலிருக்கும் சத்புருஷரெல்லாம் பூவுலகில் வந்து பிறக்கிறார்கள். ஓ அரசனே! இவ்வண்ணம் தருமங்களிற் றவறாத புண்ணியரெல்லாம் கலியுகந்தோன்றி முடியுமளவும் சுவர்க்கத்தில் வசிப்பரென்றும், தருமத்தை யெண்ணாத பாவிகளெல்லாம் கிருதயுக முதலிய மூன்று யுகங்களும் தோன்றி யொடுங்குமளவும் நரகத்தில் வசிப்பரென்று மறிவாய். இப்பொழுது சொல்லிவந்த முறை மாறிவருவதுமுண்டு. என்னையெனின், கலிபுருஷராகிய சிற்சில துஷ்டர்கள் தெய்வகதியாய்த் துவாபர திரேத கிருதயுகங்களிற் பிறக்கிறார்கள். கிருதயுகத்தில் பிறக்குந் துஷ்டர்கள் நற்கருமத்துக்குரிய அந்த யுகத்திலும் செய்யுங் கர்மப்பிரபாவத்தினால் கலியிற்பிறந்து மிகுந்த துக்கத்தையடைந்து அக்கலியுக தர்மத்தினால் மறுபடியும் பாப கர்மங்களையே செய்கிறார்கள். அது யுகதருமத்தின் செயல். ஆதலால் காலத்தின சமாசாரம் எப்போதும் மாறுமென்றனர்.

ஜனமேஜயன் வினவுகிறான்:—ஓ மகாநுபாவரே! எனக்கு இந்த யுக தருமங்கள் மூன்றுஞ் சொல்லவேண்டும்; எந்தெந்த யுகத்தில் எந்தெந்தத் தருமங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன? அவைகளை யப்படி யப்படியே கேட்க விரும்புகிறேனென்று பிரார்த்தித்தனன். வியாசமுனிவர் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! சாதுக்கள் மனதும் யுகதர்மத்தினால் மாறுபடுகிறதுண்டு. அதனை முன்னர் திருட்டாந்த முகமாய்க் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக. உன் றந்தை யயாதிகுலத்திற் பிறந்த க்ஷத்திரியன்; பூலோகத்துக்கெல்லாம் அரசனாயிருக்கிறவன். அத்தன்மையன் தவஞ்செய்கிற பிராமணனுடைய கழுத்தில் இறந்த பாம்பை யெப்படிச் சேர்த்தான்? அவனெண்ணம அப்படிப்பட்ட பாவத்தில் பிரவர்த்தித்த தல்லவோ அது யுகதர்மமென் றறிந்துகொள்ளவேண்டியது. யுக தருமத்தால் புத்தி மாறுதலுமுண்டு. ஆகலான் அறிவுடையவன் மிகவும் பிரயத்தனத்தால் முன் கூறிவந்த தருமங்களைச் செய்யவேண்டியது. இனி நீ கேட்டவண்ணம் யுகதருமங்களைக் கூறுகின்றேன். கிருதயுகத்தில் அந்தணர்கள் வேதமறிந்தவர்களாயும் பராசத்தியைப் பூசிக்கின்றவர்களாயும் தேவி தரிசனத்தில் ஆவலுள்ளவர்களாயும் காயத்திரீ பிரணவத்திலும் காயத்திரீ தியானத்திலும் காயத்திரீ ஜபத்திலும்

மாயாதேவியின் பீஜாக்ஷர ஜபத்திலும் ஆசக்தியுடையவர்களாயிருப்பர். க்ஷத்திரியர்கள் கிராமங்கடோறும் ஆலயம் கட்டிவைப்பதில் பெருமுயற்சியுள்ளவர்களாயும் யாவரையும் தங்கள் தங்கள் கருமத்திலாசக்தியும் சத்யம் சுசி தயையென்னும் இவைகளோடு கூடியுமிருக்கச் செய்பவர்களாயும் அயுக்தகர்பத்தி லாவலில்லாதவர்களாயும் தத்வக்ஞானத்தில் சமர்த்தர்களாயு மிருப்பார்கள். வைசியர்கள் பயிர் வர்த்தகம் கோரக்ஷணம் இவைகளி லாசக்தியுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். சூத்திரர்கள் மூன்று வருணத்தவரையும் பாதுகாப்பதிலும் ஈஸ்வர சேவையிலும் சமர்த்தர்களா யிருப்பார்கள். இவ்வாறு வருணநெறியிற் பிறழாத நான்கு வருணத்தவரை யன்றி ஏனையோரும் தேவிபூஜையில் ஆசக்தி சிறிதுங் குன்றாதவர்களாயிருப்பர். திரேதாயுகத்தில் கிருதயுகத்திலுள்ள அந்தத் தருமங்களுக்குச் சிறிது குறைவுவரும். துவாபரயுகத்தில் அந்தத் தருமங்கட்கு விசேஷமாய்க் குறைவு வரும். கலியுகத்தில் முந்திய மூன்று யுகங்களில் ராக்ஷசர்கள் எவர்களோ அவர்களே அந்தணர்களாய்ப் பிறந்து பாஷண்டர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவர்களாயும் பிரஜைகளை வஞ்சிப்பதில் மிகுந்த புத்தியுள்ளவர்களாயும் அசத்திய வசனமே கூறுகின்றவர்களாயும் வேத தருமங்களைவிட்டு டம்பாசாரமுள்ளவர்களாயும் சாமர்த்திய முடையவர்களில் மிக்க சமர்த்தர்களாயும் மேலான தருமஞ் சிறிதுமின்றியே நமக்கு மேலானவரெவரிருக்கின்றனரென் றெண்ணுதலாகிய அகங்காரமாத்திர முடையவர்களாயும் வேதாத்தியயன மென்பதே யில்லாதவர்களாயும் சூத்திரர்களுக்கு வேலைசெய்கின்றவர்களாயும் நானாவித அதர்மங்களை நடத்துகின்றவர்களாயும் வேதங்களை நிந்திக்கின்றவர்களாயும் மகா குரூரர்களாயும் தருமப்பிரஷ்டர்களாயும் தருமத்துக்கு விரோதமாய்ப் பேசுகின்றவர்களாயும் சூத்திர தருமத்தைக் கைகொண்டவர்களாயும் தானம் வாங்குவதில் ஆசையுள்ளவர்களாயு மிருப்பார்கள். இவர்களைப்போலவே ஏனையவருணத்தவரும் தத்தந் தருமங்களைக் கைவிட்டு வாழ்கின்றவர்களாய் அசத்தியமே சொல்லுகின்றவர்களாயிருப்பார்கள். ஸ்திரீகள் விருத்தியடைந்தவர்களாய் தங்கள்மனம் போனபடி சஞ்சரிக்கின்றவர்களாய் காமம் லோபம் மோகமுடையவர்களாய் மகாபலிஷ்டர்களாய் பொய்யே சொல்லுகின்றவர்களாய்ச் சீவிப்பதற்கான தொழில்களிற் கஷ்டமான தொழிலுடையவர்களாய்த் தனது நாயகனை வஞ்சிக்கிறவர்களாய்க் கற்புநிலைபேசுவதில்

பண்டிதர்களாய்ப் பாவங்கட்கெல்லாங் காரணர்களா யிருப்பர். ஓ அரசனே! எப்போது கலியுகம் விருத்தியடைகிறதோ அப்போதே சகல தரும மூலங்களும் நாசமடைகின்றன. சர்வதரும சூனிய மான கலியில் ஒருவரிடத்திலும் ஒரு தருமமுங் காணமுடியாது. மகாதருமங் தெரிந்தவர்களும் அதர்மமே செய்வார்கள். அது கலியின் சுபாவம். அதை எவராலும் விடமுடியாது. விடாது இயற்கையாய்ப் பாவஞ்செய்கிறவர்களுக்குச் சாதாரணமான வுபா யத்தினால் பிராயச்சித்தமுண்டாத லரிது. ஓ அரசனே! பிராயச் சித்தமானது சுத்தியடைதற்கு. அச்சுத்தி புசிக்கும் ஆகாரமுத லியவற்றால் சிறிது சிறிதா யுண்டாதல்வேண்டும். ஆகாரசுத்தி யுண்டானால் சித்தசுத்தி யுண்டாகிறது. அது வுண்டானால் தருமப் பிரவர்த்தி யுண்டாகிறது. ஓ அரசனே! சித்தசுத்திக்கு முதலோ முக்கமாயுள்ள ஆகாரவசுத்தி கலியில் மிகுந்திருக்கும். அதனால் தருமப் பிரவர்த்தியில் துஷ்ட செய்கையின் சம்பந்த தோஷ மூண் டா யதர்மப் பிரவர்த்தியுண்டாம். அப்பிரவர்த்தியினால் நிச்சயமாய் வருணசங்கர முதலிய சகல சங்கரமு முண்டாகு மென்றனர்.

யுகதருமங்களைக்கேட்ட ஜனமேஜயன் வினவுகின்றான்:— ஓ பகவானே! சகல தருமங்களுமறிந்தவரே! சகல சாஸ்திரங்களிலும் வல்லமையுள்ளவரே! அதர்மமே மிகுந்துள்ள கலியில் மனிதர் களுக்கு ஐயா! எப்படி நல்லகதி யுண்டாகும்? கலியில் நல்லகதி யடையத்தக்க வுபாயமிருக்குமானால் அதனைத்தயவுசெய்துஎனக்குச் சொல்லியருளு மென்றனன். ஓ மகாராஜனே! அந்தவிஷயத்தில் ஒரே உபாயந்தா னிருக்கிறது. அந்த ஒன்றைத்தவிர வேறில்லை. அதுவே சர்வ தோஷத்தையும் பரிகரிக்கத்தக்கது. அது யா தெனின், தேவியின் திருவடித் தாமரையைத் தியானித்தலேயாம். ஓ அரசனே! தேவிக்கு எப்படிப்பட்ட பாபத்தையும் நாசஞ்செய் யும் வன்மை யிருக்கின்ற படியினாலேயே அவளுக்கு மஹாசத்தி யென்றுபெயர். அச் சக்தியினால் போக்கத்தகாத பாவங்கள் கிடை யா. ஆதலால் அரசனே! நீ அதற்காகப் பயப்படவேண்டாம். தேவி யினது நாமத்தை நினைக்கவேண்டுமென்கிற வெண்ணமில்லாமல் வேடிக்கையா யுச்சரித்தாலும் அவ்வுச்சரிப்பானது எந்தப் பலன் களைத்தான் கொடுக்கமாட்டாது. அவளது நாமோச்சாரணைகொடுப் பதுபோல் உருத்திரர் முதலாயினாரும் கொடுக்கச் சமர்த்த ரல்லர்.

பாவங்களுக்கெல்லாம் பிராயச்சித்தம் ஸ்ரீதேவியின் நாமஸ்மரணை யே. ஓ அரசனே! கலிபயங்கொண்டவன் புண்ணிய க்ஷேத்திரத் தில் நீங்காது வாசஞ்செய்து நிரந்தரமாய் அம்பிகையின் நாமத்தை யுச்சரித்துக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். எனதெனப்பற்றும் எல் லாப்பொருளையு மொழித்து நானென்றெழு மகங்காரத்தையு மழித்து எவன் பக்தியோடு தேவியை நமஸ்கரிக்கின்றானோ அவன் பாபத்தினால் நலிவடையான். இது சர்வசாஸ்திர ரகஸ்யமாயுள் ளது. ஆதலால் நீயான் கூறிவந்தவையெல்லாம் ஆலோசனைசெய்து தேவியினது பாதாம்புஜத்தைத் தியானஞ் செய்துவருவாய். அறி வுடையாரெல்லாம் அஜபாமந்திரமாகிய தேவியினது நாமகாயத் திரியை ஜபஞ்செய்வார்கள். அறிவிலிகள் மாயா வைபவத்தினால் மகத்தான தேவியினது மகிமையை யறியார்கள். கலியிற்பிறந்து அதற்கஞ்சுகின்ற பிராமணர்களெல்லாந் தேவிகாயத்திரியை இதயத் துள் ஜபஞ்செய்வார்கள். கலியில் மாயாவைபவம் பெரிதாகையால் தேவிமகிமையை யறியார்கள். ஓ அரசனே! உன்னால் எவை கேட் கப்பட்டனவோ அவை என்னால் சொல்லப்பட்டன. இன்னும் யுக தருமங்களில்எதைக்கேட்க விச்சிக்கிறாயென்றார் வியாசர். (சு-கூருஉ)

பதினோராம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈசானுதிபிரம்ஹமத்யை நம:

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

தீர்த்தக்ஷேத்திர மகாத்மியம்.

வியாசமுனிவர் கூறியதைக்கேட்ட ஜனமேஜயன், ஓ முனிஸ் ரேஷ்டரே! தேவரீர் கலிதோஷம் வந்தணுகாதிருப்பதற்கு முன் னர் க்ஷேத்திரவாசங் கூறினீராதலால் பூலோகத்தில் தேவர்களா லும் முனிவர்களாலும் அடையத்தகுந்த புண்ணிய க்ஷேத்திரங் களேயன்றி புண்ணிய தீர்த்தங்களையும் நதிகளையும் எந்தக்ஷேத்திரத் தில் எந்தத் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம், தானஞ் செய்வதனால் எத் தன்மையான பலனுண்டாகுமோ அதனையும் தீர்த்தயாத்திரைக் குரிய நியமங்களையும் ஆங்காங்கு நடத்த வேண்டிய கடன்களையும்

விசேடமாய்ச் சொல்லவேண்டுகின்றே னென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனன். வியாசமுனிவர், ஓ அரசனே! எந்தத் தீர்த்தங்களில் தேவியினுடைய ஸ்தானங்க ளிருக்கின்றனவோ அந்தத் தீர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாகவென்று கூறுகிறார்:—நதிகளுக்குள் மிகவுஞ் சிறந்ததாகிய கங்காநதியும் யமுனை சரஸ்வதி நர்மதை கண்டகி சிந்து கோமதி தாமஸா காவேரி சந்திரபாகா வேத்ரவதி சர்மணவதி சரயு தாபிஸா பிரமதியும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் பிரசித்தமாயும் தேவி வசிக்கப்பெற்றதாயுமுள்ள சிரேஷ்டமான தீர்த்தங்களாகும். இவைகளல்லாமலும் அநேக நதிக ளிருக்கின்றன. அவைகளில் சமுத்திரமடையும் நதிகள் புண்ணியத்தைக் கொடுப்பன. சமுத்திரத்தை யடையாநதிகள் சுவல்ப புண்ணியத்தைக் கொடுப்பன. சமுத்திரத்தையடையப் பெற்ற நதிகளுள்ளும் எந்த நதிகள் எக்காலத்திலும் பிரவாகமுள்ளனவா யிருக்கின்றனவோ அவை மிக்க புண்ணியமுள்ளன. ஆவணிமாதமுதல் இரண்டுமாத பரியந்தம் அந்த நதிகளுக்கு ரஜஸ்வலைகால மென்று கூறுவர். அக்காலங்களில் மழைபெய்யும் சம்பந்தத்தால் கிராமங்களிலுள்ள அசுத்தபதார்த்த சம்பந்த முள்ளவைகளாயிருக்கும். இந்நதிகளே யன்றித் தடாகங்களுக்குள் மிக்க புண்ணியமுள்ள மானதசரசு பிந்துசரசு அச்சோதசரசுமுதலிய அநேக புண்ணியசரசுகளிருக்கின்றன. ஓ அரசனே! இப்போது சொல்லிவந்த தீர்த்தவிசேடங்க ளிங்ஙனமிருக்க,புஷ்கரக்ஷேத்திரம் குருக்ஷேத்திரம் தர்மாரணியம் பிரபாசம் பிரயாகை நைமிசாரணியம் அற்புதாரணியம்மேருபர்வதம்ஸ்ரீசைலம் கந்தமாதன முதலிய அதிபரிசுத்தமான க்ஷேத்திரங்களு மிருக்கின்றன. இந்தக்ஷேத்திரங்களே யன்றி ருஷிகள் அரிய தவமியற்றித் தத்தம்பெயரால் பிரசித்திபெற்ற பதரிகாச்சிரமமுதலிய அநேக ஆசிரமங்களிருக்கின்றன. அவர்களால் வசிக்கப்பெற்றதா யிருக்கின்ற இவ்விடங்களேயன்றி அவர்களால் பரிசுத்தமென்று சொல்லத்தக்க ஆசிரமங்களும் அளவிறந்தனவா யிருக்கின்றன. பார்த்தமாத்திரத்தில் பாவங்களைப் போக்கவல்ல இந்த ஸ்தானங்களிலெல்லாம் தேவியினுடைய ஸ்தானங்களிருக்கின்றன. ஓ அரசனே! புண்ணிய தீர்த்தங்களும் தானங்களும் விரதங்களும் யாகங்களும் இவை யொழிந்த அநேக புண்ணிய கருமங்களும் திரவியசுத்தி கிரியாசுத்தி மனோசுத்தி என்கின்ற மூவகைச் சுத்திகளால் பரிசுத்தத்தைப் பெறுகின்றனவாம். இச்சுத்திகளுள் சில சமயத்தில் தி

விபசுத்தியும் சில சமயத்தில் கிரியாசுத்தியும் நேரிடும். மனோசுத்தி நேரிடுதல் எச்சமயத்து மில்லை. ஏனெனில், ஓ அரசனே! மனமோ மிகவுஞ்சஞ்சலமுடையது. அநேக விஷயங்களை யாஸ்ரயித்திருக்கின் றது. அவ்விஷய ஆஸ்ரயத்தால் நானாவிதமான அபிப்பிராயங்களுண் டாயவைகளாவிழுக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தன்மையான மனமெங்ஙனஞ் சுத்தியைப் பெறும். காமக்குரோத லோப அகங்காராதிகள் அம் மனதுக்குத் துணையாயுள்ளன. இவை தவம் தீர்த்தம் விரதங் கணிகழுங்காலங்களில் விக்னஞ் செய்கின்றவைகளன்றோ? ஆகையி னால் அரசனே! ஒருவருக்கும் இம்சை செய்யாதிருத்தல், உண் மையாயிருத்தல், பிறர் பொருளைக் களவு செய்யாதிருத்தல், ஆசா ரத்தோடிருத்தல், ஐம்புலன் வழிசெல்லாதிருத்தல், தாம்தாம் கொண்ட தருமங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுதல் முதலிய இவை யெல்லா மிருக்கப்பெற்றால் அவையே நல்ல புண்ணிய தீர்த்தஸ்நான பலனைக் கொடுக்கும். தேகஸ்ரம முதலியவற்றால் தீர்த்த யாத்திரைக்குப் போகின்றவன் நித்திய கர்மத்தை விட்டாலும் ஸ்திரீ சம்சர்க்கஞ் செய்தாலும் தீர்த்த யாத் திரையால் வரும்பலனைப் பெறுவானா! அந்த யாத்திரை வீணானதே யாம். நியமங்களை யொழித்துச் செய்யுந் தீர்த்த யாத்திரை சரீரத்திலிருக்கும் மலத்தைக் கழித்தற்கேயாம். ஓ அரசனே! மனதைச் சுத்திசெய்து தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்கின்றவர்கட்கே அது பயனைத் தருமன்றி மனதைச் சுத்திசெய்யாதார்க்கு அது ஒருபயனுந் தருவதின்று. ஆயின் அந்தத் தீர்த்த ஸ்நான புண்ணி யம் மனதைச் சுத்திசெய்யாதோவெனின், அது செய்வதற்குச் சாமர்த்திய முடையதன்று. உடையதா யிருக்குமாயின் கங்கா தீரத்தில் வசித்துக்கொண்டிருக்கிற முனிவர்கள் ராகத்வேஷமுள்ள வர்களா யேனிருத்தல்வேண்டும்? முனிவர்களிற் சிறந்த வசிஷ்டர் முதலான சாந்தர்களும் விஸ்வாமித்திரர் முதலிய தவத்திற் சிறந்த வர்களும் கங்காதீரத்தில் வசித்தவர்களாயிருந்தும் ராகத்துவே ஷத்தி லாவலுள்ளவர்களாய்க் காமக் குரோதாதிகளால் கலக்கப்பட் டவர்களா யிருந்தார்களல்லவா? ஆதலால் அரசனே! மனோசுத்தி செய்யத்தக்கவர்களான சத்புருஷர்களுடைய சத்சங்க சம்பந்தம் தெய்வசம்பந்தத்தால்நேரிடுமானால் அந்த ஞானநிஷ்டர்களாகிய சத் சங்கமென்கிற தீர்த்தந்தான் அந்தரங்க சுத்தியாகிய மனோசுத்தி யைச்செய்யும். ஓ அரசனே! அதுவொழிந்த வேதசாஸ்திராதிகளும்

விரத தான தவாதிகளும் வேனைய கூட்டங்களும் சித்தசுத்தியைச் செய்பத்தக்கனவல்ல. ஏனெனின், பிரமபுத்திரரும் வேதவித்யா விசாரதருமாகிய விசிஷ்டர் கங்காதீரத்தில் வசித்தவராயிருந்தும் விஸ்வாமித்ரரிடத்தில் அவலமாகிய ராகத்துவேஷமுடையவராய்க் கடுமையான யுத்தஞ்செய்து அரிச்சந்திரன் காரணமாய்க் கொக்காய்ப்போகவுஞ் சபித்தனர். விஸ்வாமித்திரரும் அப்படியே வசிஷ்டரை ஆடியென்னும் பக்ஷியாய்ப் போம்படிச் சபித்தனர். பின்னரிருவரும் மானதசரசில் வசித்திருந்து அவ்விடத்தில் சிங்கங்களைப்போல் மதோன்மத்தர்களாய்ப் பதினுபிரம்வருடம் மகாகோபத்துடன் நகங்களானும் மூக்கானும் பயங்கரமான யுத்தஞ் செய்தனர். ஓ அரசனே! கங்கையினும், மானசதீரத்தினும் வசித்தும் அத்தீர்த்தங்கள் அவர்களுக்கு ராகத்துவேஷங்களை யொழித்துச் சித்தசுத்தியையுண்டாக்கியதா? இல்லையேயென்றனர். ஜனமேஜயன் ஓ ஐயா! முனிஸ்ரேஷ்டர்களாயும் தருமத்திலாசை யுள்ளவர்களாயுமிருக்கிற அம்முனிவர்கள் எந்தக்காரணத்தினுல் ஒருவருக்கொருவர் வைரங்கொள்ளவும் சபிக்கவும் வந்து துக்கத்துக் காளானுர்கள்? இவர்களால் மனிதர்களுக்குந் துக்கமுண்டாயிற்று; இவர்கள் காரணத்தை எனக்கு நன்முய்ச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, வியாசர் கூறுகின்றார்: பூர்வம் சூரியவம்சியனை திரிசங்கு புத்திரனும் ஸ்ரீராமசந்திரருக்குநெடுங்காலம் முன்னிருந்தவனுமான அரிச்சந்திரனென்ருெ ராசனிருந்தான். அவன் பிள்ளையில்லாதவனுய்ப் பிள்ளைவேண்டுமென்னும் அவாவால் வருணனைக் குறித்து ஒருவராலுஞ் செய்தற்கரிய நரமேதத்தைச் செய்யப் பிரதிக்ஞைசெய்து சங்கல்பஞ்செய்தமாத்திரத்தில் வருணன் திருப்தி யடைந்தவனுய்ப் புத்திரப்பேறுண்டாக வனுக்கிரகித்தனன். அதனால் மனைவி கர்ப்பவதியாயினள். அரசனும் அதனைக்கேட்டு சந்தோஷ மடைந்து விதிப்படி கர்ப்ப சம்ஸ்கார முதலியவற்றை நடத்தினுன். பின்னர் சர்வலக்ஷணத்தோடுங் கூடிய பிள்ளைபிறந்தது. புத்திரப்பேற்றை யடைந்த அரசன் ஆனந்த பூரிதனுய்ச் சாதகர்ம முதலானவற்றை நடத்திச் சுவர்னதானம் கோதானம பூதானமுதலிய தானங்களை விசேடமாக அந்தணர்களுக்குக் கொடுத்துப் புத்திரமஹோற்சவத்தைநடத்தி வந்தனன். அத்தருணத்தில் வருணன் பிராமண வேடங் கொண்டுவர, அரசன் அவனை விதிப்படிப் பூசித்துவணங்கிநின்று தேவரீர் யாதுகாரியமா யிங்குவந்தீரென்று கேட்க, அவன்

நான் வருணன்; உன்னைக்குறித்து வந்தேன்; நீ சங்கற்பஞ் செய்து கொண்டபடி புத்திரனைப் பசுவாகக் கொண்டு யாகத்தை நடத்தி சத்யவாக்குடையவனாய் விளங்குவாயென்றான். அம்மொழியைக் கேட்ட அரசன் மனங்கலங்கித் துக்கிதனாய்ப் பின்னர் துக்கத்தைத் தன்னுளடக்கிக் கைகூப்பி வருணனைப் பார்த்துக் கூறுகிறான்:— ஓ சுவாமி! நான் பிரதிக்ஞை செய்தவண்ணம் யாகத்தை விதிப்படிச் செய்து என்னுடைய வாக்கைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுகிறேன். இப்போது எனதுபத்னி ஒருமாதம் அசுத்தத்துக்குள்ளாயிருக்குங் காலமாயிருத்தலால் அந்த நாள்கழிந்தவுடன் அவள் சுத்தமாவாள். பிறகு யாகஞ் செய்வதிற் றடையில்லையென்றான். வருணன் அதைக் கேட்டுத் தன்னுலகம் போய்ச் சேர்ந்தனன். பின்னர் அரசன் சந்துஷ்டனாயும் சிறிது கவலை யுள்ளவனாயு மிருந்தான். ஒருமாதஞ் சென்ற பின்னர் முன்போல் வருணன் வர, அவனை அரசன் கண்டவுடன் மிகுந்த பயபக்தி விசுவாசத்துடன் அர்க்கிய பாத்ய ஆசமனாதிகள் தந்து வழிபட்டு வணக்கத்துடன் கூறுகிறான்:— ஓ சுவாமிகாள்! உபநயனமில்லாத பிள்ளையை எப்படி யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டுவேன். ஆகையால் உபநயன சம்ஸ்காரத்தால் அவனை க்ஷத்திரியனாக்கி உத்தமமான யாகத்தை முடிக்கிறேன். ஓ தேவனே! யான் உம்முடைய சேவகனாயுள்ளவன் என்னைக் குறித்து இச்சமயம் இவ்வளவு தயவு செய்வீரானால் யானிப்போது சொல்லிபடி யாகத்தை முடிக்கிறேன். உபநயனஞ் செய்யாத பிள்ளைக்கு எந்தக்காரியத்திலும் அதிகார மில்லையே! விதி யப்படி யிருக்கின்றதே! நானென்செய்வேனென்றான். வருணன் அதைக்கேட்டுக் கூறுகிறான்:— ஓ அரிச்சந்திரனே! நீ என்னெதிரில் நரயாகஞ் செய்கிறேனென்று சங்கல்பஞ் செய்து என்னை வஞ்சிக்கிறாய். புத்திரனில்லாமலிருந்த வுனக்குப் புத்திரனைத் தந்தபடியினாலன்றோ புத்திர சிநேகம விடத்தக்கதாயில்லை. நீ இப்போதும் பயந்தவனாய் இனிய மொழியினால் உண்மையாய்ச் செய்கிறேனென்று சொல்லுகிறபடியினால் நான் போகிறேன். சிலகாலங்கழித்து உன்வீட்டுக்கு வருவேன். அப்போதாவது சத்திய வாக்குடையவனாய் யாகத்தைச் செய்யவேண்டும்; அப்படிச்செய்யாமற் போவையேயானால் உன்னிடத்தில் என்னுடைய கோபத்தோடு கூடிய சாபத்தை விடுவேனென்றனன். அரசன் ஓ வருணதேவரே! குமாரனுடைய சமாவர்த்தன கர்மமுடிவில் அந்த யாகத்தைச் செய்து அதில் விதிப்படி என் மகனைப் பசுவாக

ஹோமஞ்செய்கிறேன்; தேவரீர் கோபிக்கவேண்டா மென்று சொல்லவும் வருணன் மிக்க சந்தோஷ முடையவனாய் அப்படியே ஆகட்டு மென்று அதி சீக்கிரமாய்த் தன்னிடம் சென்றனன். வஞ்ச வெண்ணத்தோடு கூடிய அரசனது மதி நிம்மதியாயிருந்தது. அவன் பிள்ளை லோகிதாஸனென்கிற பெயர்பெற்றுச் சத்தியத்தில் விருத்தியுள்ளவனாய் மிகவுஞ் சமர்த்தனாய் சர்வவித்தைகளிலும் வல்லவனாய் வாழுநாளில் பிதா வருணனுக்குச் சொல்லியிருக்கும் யாகத்தின் காரணங்களைச் சாங்கோபாங்கமாய்த் தெரிந்துகொண்டு நமக்கு யஜ்ஞத்தில் மரணமுண்டென்று நிச்சயித்து அதற்கஞ்சி ஒருவராலு மறியக்கூடாத ஓர் மலைக்குகையுள் ஒளித்திருந்தனன். அரசனும் நாள் செல்லச்செல்ல பயமடைந்தவனா யிருந்தனன். வருணன் சொல்லியதுபோல் வந்து அரசனைப்பார்த்து, ஓ அரசனே! ஏன் யஜ்ஞம்செய்யாமலிருக்கின்றாய்? இப்போது செய்யென்று கேட்க அரசன் வாடின முகமுடையவனாயும் கலங்கிய கண்ணுடையவனாயும் கூறுகிறான்:—ஓ தேவசிரேஷ்டரே! என் பிள்ளை என்னையறியாம லோடிப்போனான். அவன் போனவிடந் தெரியவில்லை. நானென்ன செய்வேன்; என்றால் வஞ்சனையில்லை யென்றான். வருணன் மிகவுங் கோபங்கொண்டவனாய் அசத்திய வாதியான அந்த அரசனைப் பார்த்து, ஓ கபடபண்டிதனான அரசனே! எதனால் என்னை வஞ்சித்தனையோ அதனால் உன் தேகத்தில் ஜலோதரமென்கிற வியாதியான துண்டாகக் கடவதென்று சபித்துத் தன்னிடம்போய்ச் சேர்ந்தான். பின்னர் அரசன் அந்த வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டுப் பெருந் துன்பமுற்றிருந்தனன். அச்சங்கதியைப் புத்திரன் கேள்விப்பட்டும் வாராமல் அக்குகையிலேயே யிருந்தனன். வழிப்போக்க னொருவனவனைப்பார்த்து உன் தகப்பன் சாபத்தினாலுண்டான ஜலோதர வியாதியினால் துக்கிதனாய்ச் சங்கடமநுபவித்துக் கொண்டிருக்க நீ குகையை விட்டுவராம லிருக்கின்றனையே. ஓ துர்ப்புத்தியுள்ளவனே! நீ பிறந்ததும் பிழைத்திருப்பதும் இலாபமென் றெண்ணுவதற் கிடமுண்டோ? எல்லாம் நாசமாய்ப் போயிற்றென் றறிவாய். இந்தச் சரீரத்தினால் உனக்கென்ன பலனுண்டாயிற்று? உனக்குத் தேகத்தைக் கொடுத்த தந்தையைத் துக்கத்துக்குள்ளாக்கி நீ இங்குயிரோ டிருப்பதனால் உன்னைப் போலும் அதமனொருவ னுண்டோ? உன் விஷயமாய் உன் தந்தை வியாதி பீடிதனாய்ப் புலம்பிக் கொண் டிருக்கிறான். சற்புத்திரன் தந்தையின் விஷயத்தில் பிரா

ணனைக் கூட விடுவனென்பது நிச்சயமென்றனன். அவ்வார்த்தையை லோகிதாசன் கேட்டு மனம்வருந்தித் தந்தையைப் பார்க்க வேண்டுமென் றெண்ணினான். இந்திரன் அதனையறிந்து பிராமண வேடங்கொண்டு மிக்க தயையுள்ளவன்போல் இரகஸ்யமா யவனிடம் போய் ஓ ராஜபுத்திரனே! நீ மூடனாயிருக்கிறாய்; துன்பத்தோடிருக்கிற உன் றந்தையிடத்தில் போவதனா லென்னபயன்? என் வீணாசைப் படுகின்றாய்? வியாதியைப் போக்கடிக்க வுன்னாலாகுமா? நீ அறிவற்றவனாதலாலொன்றையு முணராதவனா யிருக்கின்றாயென்று கூறினான். (௬ - ௭௪.)

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

———

உ

ஈசத்வாத்யஷ்ட சித்திதாயைநம:

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்.

அரிச்சந்திரோ பாக்கியானம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ ஜனமேஜயனே! தந்தையைக் காணப் புறப்பட்ட புத்திரனை இந்திரன் தடுத்து விட்டானல்லவா? மீண்டும் இந்திரன் அவனைப் பார்த்து கூறுகின்றான்:— ஓ லோகிதாசனே! உன் றந்தை வருணனுக்கு உன்னை யாகப்பசுவாக கொடுக்கிறேனென்றது உண்மையென்று நினைக்கின்றாய். அவன் பின்விளைவை யறியாமல் சாகசமாய்ச் சொல்லிவிட்டான். அது இப்போது வினையாய் வந்துவிட்டது. இந்தச் சமயத்தில் அங்குப் போவையானால் நோயினால் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற வுன் றந்தை யுன்னைக் கண்டவுடன் யாதொரு யோசனையுஞ் செய்யாமல் உன்னை யூபஸ்தம்பத்தில் பசுவாகக்கட்டி கொஞ்சமேனுந் தயையுமிரக்கமுமின்றிக் கொல்லப்போகிறான். அப்போது நீ என்செய்வாயென்றான். இவ்வண்ணஞ் சொல்லக்கேட்ட அவன் தேவி மாயையினால் மோகிக்கப்பட்டவனாய்த் தந்தையிடம் போகாமனின்று விட்டனன். பின்னரு மவன் றந்தைபாலுள்ள அன்பால் எப்போதெப்போது புறப்படுகிறானோ அப்போதப்போதும் இந்திரன் மறவாமல் தடுத்துவந்தான்.

இவன் செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, அரிச்சந்திரன் சர்வக்ஞராகிய வசிட்டரைப்பார்த்து ஓ பகவானே! ரோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு மிகவும் வருத்தமடைந் திருக்கின்ற வென்னை ரக்ஷியுமென்றான். வசிட்டர் கூறுகிறார்:—ஓ அரசனே! உனதுரோகநாசத்தைக்குறித்து யான் சொல்லும் உபாயமொன்றிருக்கிறது, அதனைசொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. தருமசாஸ்திரத்தில் புத்திரர்கள் பதின்மூன்று வித மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்பதின்மூவருள் விலைக்கு வாங்கப் பெற்றவனும் ஒருவனாமாகலான் நீ யோர்பிராமணப்பிள்ளையை அவன் றாய்தந்தையர் எவ்வளவு திரவியத்தைக் கேட்கின்றனரோ அத்திரவியத்தைக் கொடுத்துப் பெற்றுக்கொண்டு வருணனுக்குச் சொல்லியபடி யாகத்தைச் செய்வையாயின் இந்தரோகம் நாசமாய்விடும். வருணனுஞ் சந்துஷ்டியை யடைவானென்றனர். அரசன் அதைக்கேட்டு மந்திரியைப்பார்த்து கூறுகிறான்:—ஓ புத்திமானே! நமது ஆசிரியர்சொன்னதைக் கேட்டனையன்றோ! நானிந்த மகோதரவலியால்படும் பாடும் நன்று யறிந்திருக்கின்றனை யன்றோ! ஆகலான் நீ இப்போதே புறப்பட்டுத் தேசங்கடோறுஞ் சென்று அங்கங்கும் அதிகப்பிரயத்தனத்துடன் விலைக்குப் பிள்ளையைத்தரத் தக்க பிராமணனைத் தேடுவாயாக. திரவியத்தி லாசையுள்ள பிராமணன் எவனாவது நேரிடுவான். அவன் பிள்ளையைப் பொருளாக வெண்ணாது பொருளையேபொருளாக வெண்ணுவான். அக்குறிப்பை யறிந்து நீ அவன் கேட்கும் பொருளைக் கொடுத்துப் பிள்ளையை யழைத்துக்கொண்டு வருவாய். திரவியத்தில் நீ சிறிதும் லோபங் கொள்ளற்க. ஓ மந்திரி! நீ அம்முயற்சியிற் போவதுமன்றி வேறு சிலரை விடுத்து அவர்கள் யாவருமறிய யாராவது அரசன்செய்யும் யஜ்ஞத்துக்கு ஓர் பிள்ளையைக்கொடுத்து வேண்டிய பொருளைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று சொல்லும்படியாயுஞ் செய்வாயென்றனன். அவனது ஆணையின்படி மந்திரிபுறப்பட்டு பட்டணங்கள்கிராமங்கள் வீடுகள் முதலிய விடங்கடோறுஞ் சென்று விசாரித்துவரும் பொழுது ஓர் தேசத்தில் மஹா தரித்திரனும் பொருளாசை யுடையவனும் மூன்று பிள்ளைகளை யுடையவனுமுள்ள அஜீகர்த்தனென்கிற ஓர் பிராமணன் கிடைத்தனன். அவனிடத்தில் மந்திரி ஜேஷ்டனுங் கனிஷ்டனும் நீங்கலாக நடுவேநின்ற சுநஸ்சேபனென்பவனை வேண்டிய பொருள்கொடுத்து அழைத்துவந்து அரசனிடங் கொண்டு வந்தனன். அரசன் அவனைக்கண்டு அத்தியந்த சந்

தோஷமடைந்து யாகத்துக்கு வேண்டிய உத்தமமான சாமக்கிரியைகளைச் சேகரித்துக்கொண்டு யாகஞ்செய்யத் தொடங்கினன். அந்தச் சமயத்தில் விஸ்வாமித்திர முனிவர் அங்குவந்து யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டியிருக்கின்ற சுனஸ்சேபனைப் பார்த்து மிகவும் இரங்கிய மனமுடையவராய் அரசனைநோக்கிக் கூறுகிறார்:—இப்பிள்ளையைக் கொலைசெய்யாதே! இச்சாகசமான வேலையைச் செய்யாதே! யான் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்பாய். ஓ தீர்க்காயுஷ்மானுயிருப்பவனே! இந்தப் பிள்ளையை விட்டுவிடுவையானுல் உனக்குச் சுகமுண்டாகும். உன்னை நான் மிகவும் பிரார்த்திக்கின்றேன். அந்தோ! குழந்தை யழுகிறான். அவன் விஷயமாய் என்னிடத்திற் றோன்றிய விரக்கமானது என்னை மிகவும் வாட்டுகின்றது. உயிர்களிடத்துக் கொள்ளும் இரக்கத்தைக் காட்டிலும் ஒருவனடைய வேண்டியதொன்றுண்டோ, உனக்கு ஏனிரக்கமுண்டாகவில்லை. இனியேனும் இரக்கத்தை கொள்வாயாக. உன்னைப்போன்ற அரசர்கள் பிறனுடையதே தகத்தை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு இரக்கமுள்ளவர்களாயதனையே விரதமாகக் கொண்டு அதனுல் வாத்தக்கதாகிய சுவர்க்கத்தை யபேக்ஷித்துத் தங்களுடைய தேகத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நீயோ அப்படியன்றி உன்னுடைய தேகத்தை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டுப் பிராஹ்மணக் குழந்தையைப் பலாத்காரமாய்க் கொல்லத்துணிந்திருக்கின்றாய். அந்தோ! இதுவென்ன வாச்சரியம். பிறவுயிரைக் கொலைசெய்தல் பாவமல்லவா! இப்போது நீ அனுபவிக்கும் வயிற்றுவலியும் பாவத்தால் வந்ததல்லவா? பாவத்தால் வந்ததைப் பாவமாபோக்கடிக்கும்? இதுவென்ன மூடமை! புண்ணியமன்றோ பாவத்தை யொழிக்கும்? புண்ணியமென்பதும் விரதமென்பதும் பிறவுயிரை வருத்தா தொழிவதினும் வேறொன்றுண்டோ? பாவமென்பது இரக்கங்கொள்ளா தொழிவதினும் வேறொன்றுண்டோ? ஓ அறிவில்லாதவனே! இனியேனும் இந்தப் பாலனிடத்தில் இரக்கங் கொள்வாய். இப்போது நீ இவனைக் கொல்லத்துணிந்ததற்குக் காரணம் தேகத்தினிடத்தில் நீ வைத்த இரக்கந்தானே! அதுபோலும் அவனவன் தேகத்திலும் இரக்கமிருக்குமல்லவா? இது நீயும் அறிந்த நியாயந்தானே! இந்த விரக்கத்தைப் பற்றி இப்போது சொல்லி முடியுமோ? இது யான் சொல்வதன்று; வேதவுண்மை. அந்த வுண்மையைக் கொண்டே யான் சொல்லுகிறேன். இந்த வுண்மைப் பிரமாணத்தில் உனக்குப் பிரமாண

மிருக்கும்பக்ஷத்தில் இந்தப் பாலனை இந்த யூபஸ்தம்பத்தி னின்றும் அவிழ்த்து விடுவா யென்றனர். அரசன் அவர் வார்த்தையைச் சிறிதுமெண்ணுது அநாதரவுசெய்து பின் னனுபவிக்கவேண்டிய வினைவலியான் தானெண்ணியவாறு முடிப்பதில் முயற்சியுடையவனு யிருந்தனன். அதனையறிந்த விஸ்வாமித்திரர் அவ்வரசன்மேல் கோபங் கொண்டவராய் அவனிடத்தில் வார்த்தையாடுவதை யொழித்து யூபஸ்தம்பதில் கட்டுண்டிருக்கும் சுனஸ்சேபனுகிய பாலனிடத்தில் வந்து நீ யஞ்சாதே! என்று அவனைத்தேற்றி வருண மந்திரத்தை யுபதேசித்தனர். அவன் அம்மந்திரத்தை நலிவாகிய த்வனியொடு உச்சரித்து உச்சரித்துக் கூவினன். வருணதேவன் அவன் கூச்சலைக் கேட்டு இரக்கங்கொண்டு அவனெதிரில் வந்து அவனைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு அரசனுக்கும் வயிற்றுவலியைப் போக்கிப்போயினன்.

விஸ்வாமித்திரமுநிவர் அரிச்சந்திரன் தமது சொல்லை எண்ணுது அவமதித்தானென்று உள்ளத்துள்ளே சினமுடையவராய்ச் சமயம் பார்த்திருந்தனர். சிலநாள் சென்று அரசன் வேட்டையாடு நிமித்தம் குதிரைமீதேறி ஆரணியத்துக்கு வந்து வேட்டையாடி ஓர் பன்றியைத் துரத்திக்கொண்டு கவுசிகநதி தீரமாய் உச்சிப் பொழுதில் வரும்பொழுது விஸ்வாமித்திரமுநிவர் இதுதான் சமய மென்றெண்ணி விருத்தப்பிராமண வடிவங்கொண்டு அவன்பால் வந்து அவனது நாடு நகர முதலிய செல்வங்களையும் வஞ்சனையாற் பெறறுக்கொண்டு பின்னர் தனது நிஜவடிவத்தோடும் சிறிது மச்சமின்றி வந்துநின்றனர். அவரை வசிட்டமுனிவர் நோக்கி, ஓ விஸ்வாமித்திரனே ! துர்ப்புத்தியுள்ள அதமனே ! பிராமண வேடத்தை வீணுகப்பூண்டிருக்கும் வீணனே! முனிவர் தருமத்தைவிட்டு பக்ஷியாகிய கொக்கின் தருமத்தையுடையவனே ! என் வீணுகக் கர்வத்தை வகிக்கின்றாய் ; முனிவரில் யான்தான் சிறந்தவனென்று டாம்பிகத்தை வகித்திருக்கின்றாய். உலகத்துக்கே யன்றி எனக்கும் எஜமானனுயிருக்கின்ற அரிச்சந்திர மகாராஜனிடம் யாதொரு குற்றமுங் காணுமலவனை நீ அதிகமான துக்கத்துக்குள்ளாக்கி வருந்தச்செய்தனையே! இதுகாறும் நீ கொக்கு தியானஞ் செய்வது போல் கண்மூடியிருந்து நிதியென்று பெருஞ்செல்வத்தை விழுங்கி விட்டனையே. ஆதலால் நீ கொக்காகக் கடவாயென்று சபித்தனர்.

அச்சாபமொழியைக் கேட்ட விஸ்வாமித்திரர் கோபங்கொண்டு ஓ வசிஷ்டா! நான் நீ யிடுஞ் சாபத்துக் காளாவதுபோல் நானிடுஞ் சாபத்துக்கு நீயும் ஆளாவாயென்று நானெதுவரையில் கொக்கா யிருக்கின்றேனோ அதுவரையில் நீயும் * ஆடிப்பக்ஷியா யிருத்தல் வேண்டுமென்று சபித்தனர். இவ்வாறொருவருக் கொருவர் சாப மேற்றவர்களாய் மானத சரசில் விஸ்வாமித்திரர் கொக்காயும் அங் குள்ளவோர் விருக்ஷத்தில் வசிட்ட முனிவர் ஆடிப் பக்ஷியாயு மிருந்து முன்னுள்ள துவேஷம் நீங்காது ஒருவருக்கொருவர் நாடோறும் மூக்கினாலும் நகங்களினாலுங் கிறியும் குத்தியும் பலாச மலர்போல் அநேக வருடகாலம் சரீரமுற்றும் உதிரம் வெள்ள மாய்ப் போம்படிப் போர்விளைவித் திருந்தனர்.

ஓ அரசனே! இது சித்தசுத்தி யில்லாத குறையன்றோ வென்ற னர். ஜனமேஜயன் இவ்விருவர்கதி என்னகதியாயிற்றோ அதனை யறியவேண்டுமென்கிற ஆவலுடையவனாய் வினவுகிறான் :—ஓ முனி புங்கவரே! தேவரீர் சித்த சுத்தியின் றன்மை இத்தன்மைத்தென் றறிவிப்பதைப்பார்க்கினும் அம்முனிவரிருவரும் அச்சாப விமோச னம் எப்படி யெய்தப்பெற்றனரோ ஓ மஹாநுபாவரே! நாதனைக் கேட்க ஆவலுள்ளவனா யிருக்கின்றேனாதலால் அதனைச் சொல்ல வேண்டு மென்றனன். வியாசர் கூறுகிறார் :—ஓ அரசனே! சில காலஞ் சென்றபின்னர் வசிட்டருக்குப்பிதா பிரமனாதலால் அவர்மன மிரக்கமுற்று இரு முநிவரிடத்தும் தேவர்களோடு வந்து போரை நிறுத்திச் சாபத்தையும் அவர்களாலேயே நிவர்த்தித்துக்கொள்ளும் படிச்செய்து அவர்களைப்பார்த்து நீவிர் முப்போதும் நீரில் மூழ்கித் தவத்தான் மாட்சிமை யுடையார்போற் காட்டி மாட்சிமையற்ற இத் தீக்குணங்களாகிய மாசினை மனத்தின் கண்ணதாக வாக்கினீரே! இதுநன்று! நன்று!! உங்களுடைய வொழுக்கங்களெல்லாம் வஞ்சக மனத்தாரது படிற்றொழுக்கம் போலாயிற்றே. இப்படிற்றொழுக்க முடையோராகிய உங்களது வான்போலுயர்ந்த தவவேடம் என்ன பயனைச்செய்யும்? இத்தவவேடமாகிய தோற்றம் பசுவானது காவ லாளிகள் கடியாமலிருப்பதற்குப் புலியின்றோலைப் போர்த்துக் கொண்டுப் பயிர்களை மேய்வதுபோலும் உலகிலுள்ளாருடைய பொருள்களைச்சுலபமாய்க் கவர்தற்குச் சாதனமாயிற்றே. இனி

* தாருவுப்பக்ஷி - இதனைச் சாரி, ஆதி, ஆடியென்றுங் கூறுவர்.

இக்கூடா வொழுக்கத்தைவிட்டு சுகமாயிருங்க ளென்று சொல்லித் தம்மிடம் போய்ச்சேர்ந்தனர். முனிவர்களும் தங்களாசிரமங்களை யடைந்து ஒருவருக்கொருவர் சிநேகமாய் வாழ்ந்திருந்தனர். ஓ அரசனே! இவ்வுலகத்தில் தேவனுயிருப்பினும் மனிதனுயிருப்பினும் அகங்காரத்தை ஜயித்துச் சித்தசுத்தியடைந்து சுகமாயிருந்தவனெவன்? அநேக மகிமைகளால் மகான்களென்று பேர்பெற்றவராலுஞ் சித்தசுத்தி யடையத்தக்கதல்ல. ஆதலால் அந்தச் சித்தசுத்தியொன்றே பிரயத்தனத்தால் சாதிக்கத்தகுந்தது. சித்தசுத்தியைத் தேடுதலாகிய பிரயத்னத்தைவிட்டு தீர்த்தம் தானம் தபம் சத்தியமுதலிய காரியங்களில் பிரயத்தனப்பட்டுச் சாதிக்கமுயலுதல் வீணாகும். சித்த சுத்திக்காகப் பிரயத்தனப்படுதல் யாதெனின் மனமானது செவிமுதலிய பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியாய் விஷய சம்பந்தத்தையடைந்து அதிலுழலப்பெறுமல் புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலுமுள்ள தேவியைப் பூசைசெய்வதிலாசையையுண்டாக்கி தேவியிருக்கு மிடங்களிலேயே விடாமலிருப்பதற்கும் அவளது நாமங்களை வாயினல் விடாம லுச்சரிப்பதற்கும் அவளுடைய குணங்களைத் தோத்திரரூபமாய்த் தோத்திரஞ் செய்வதற்கும் அவளுடைய பாதங்களைத் தியானிப்பதற்கும் ஆக்கமு மூக்கமு முடையதாயிருக்கச் செய்வதாகும். இங்ஙனமான பிரயத்தனத்தை எவன் செய்கின்றுனே அவன் கலிதோஷத்தினின்றும் விடுபட்டுப் பயமற்றவனுகின்றுன். இங்ஙனமான சித்த சுத்திபெற்றவன் பாபியாயிருந்தாலும் ராகத்துவேஷாதி சம்சாரத்தினின்றும் விடுபட்டவனுகின்றுன். ஓ ஜனமேஜயனே இதனை நன்குணர்வாயாக வென்றனர். (௬ - ௫௬.)

பதின்மூன்ரும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈட்சித்ரைகம:

பதினுன்காம் அத்தியாயம்

* நிமிசாபேன வசிட்டஸ்ய தேகாந்தரபிராப்தி:

சூதர் கூறுகின்றுர்:—ஜனமேஜயன் வியாசமுனிவரை வணங்கி வினவுகிறுன்:—ஓ மகானுபாவரே! வசிட்டமுனிவர் மகானுபாவரா

---

* நிமிசாபத்தால் வசிட்டருக்கு வேறுதேகம் வருதல்.

கயை அவருடைய சரித்திரத்தை யின்னமுங்கேட்க விரும்புகி றேன். அந்தவசிட்டருக்கு மித்திராவருணி என்கிற பெயர் எப்படி வந்தது? அப்பெயர் அவருக்கு நடத்தையினல் வந்ததா? குணத்தி னல் வந்ததா? அதற்குத்தகுந்தகாரண மெனக்குச் சொல்லுமென் றனன். வியாசர் கூறுகிறார்:—ஓ அரசச்சிரேஷ்டனே! வசிட்டர் நிமியென்னு மரசனல் சாபம் வரப்பெற்று அதனல் அவர் தேகத் தைவிட்டுப் பிரமனுணையால் மித்திரா வருணரிடம் மறுபடியும் பிறந் தார். அதனலவர் மித்திராவருணியெனப் பெயர் பெற்றன ரென் றார். ஜனமேஜயன் வினவுகிறான்:—ஓ ஐயா! நிமி என்னும் அரசன் பிரமருஷியை யேன் சபித்தான்? அவன் சபித்தாலும் அந்தச்சா பம் பிரமருஷியான இவருக்குப் பலிக்கலாமா? இது எனக் காச்சரி யமாயிருக்கிறது. ஓ சுவாமிகாள்! அவ்வரசன் இவரிடம் குற்றம் நிகழக்கண்டு சபித்தானு? வேறேதேனுங் காரணத்தால் சபித் தானு? ஓ தருமமறிந்தவரே! சாபமிடவேண்டியவ ரின்னர், பெற வேண்டியவ ரின்னரென்னும் ஓர் விபவஸ்தையின்றி நடந்துவருகின் றதே; அதற்கு முதற்காரணம் எதுவோ அதனைச் சொல்லுமென் றனன். வியாசர் கூறுகிறார்:—ஓ நுண்ணிய அறிவுடையானே! நீ கேட்டகாரணம் முன்னென்னல் சொல்லப்பட்ட நகுஷனுடைய சரி த்திரத்தினலேயே யூகிக்கலாம் ஆயினுஞ்சொல்லுகிறேன். இந்தச் சம்சாரமானது சத்வரஜஸ் தமோகுணமாகிய மூவித மாயா குணங் களாலடையப்பட்டுக் கலந்துகொண்டிருக்கின்றதல்லவா. அம்முக் குண சம்பந்தமான சம்சாரத்தையுடையவர்களே அரசரும் முனிவ ரும். அரசன் உலகதருமஞ்செய்தாலும் ருஷிகள் யோகதவஞ் செய் தாலும் இருவர்க்குமுள்ள மனமானது முக்குணங்களிற் பயின்று அதனல் ஞானமற்று அப்பிரகாசத்தை யடைந்திருப்பதாகும். அவ்வப்பிரகாசமான மனமுடைய அவர்கள் காமக்குரோதலோப அகங்காரமுதலானவைகளோடு கூடினவர்களாய்ச்செய்தற்கரிய தரு மத்தையும் தவத்தையுஞ் செய்கிறார்கள். ஓ அரசனே! க்ஷத்திரி யர் சத்துவகுணத்தைவிட்டு ரஜோகுணத்தினல் வியாபிக்கப்பட்ட வர்களாய் யாகஞ்செய்கிறார்கள். அதுபோல் முனிவர்கள் ரஜோ குணத்தைவிட்டு சத்வகுணத்தினல் வியாபிக்கப்பட்டவர்களாய்த் தவத்தைசெய்வார்களாயின் அரசர்களிடுஞ்சாபம் முனிவர்களைப்பற் றுது. சத்வகுணமாத்திர முடைய முனிவர்களெவருங்கிடையாது. அரசரும் முனிவராகிய அந்தணரும் ரஜோகுணமுடையவரே. ஆக

லான் வசிட்டர் நிமிஎன்னும் அரசனாலும் நிமிவசிட்டராலுஞ் சமமாய்ச் சபிக்கப்பட்டு இருவருஞ் சாபபலத்தால் மகாதுக்கமடைந்தனர். திரவியசுத்தியும் கிரியாசுத்தியும் பிரகாசமானமனச்சுத்தியும் திரிகுணாத்மகமான சம்சாரத்தில் பிராணிகளுக்குண்டாவது துர்லபமென்றிவாய். அதுபராசத்தியின் மாயாப் பிரபாவமாம். அந்த மாயாசத்தியை எவன் எந்தக்ஷேத்திரத்திலிருந்தாலும் எந்தத்தவஞ்செய்தாலுந் தடைசெய்யத்தக்கவல்லனல்லன். எவன் விஷயத்தில் தேவி தயைசெய்கின்றாளோ அவன் பாமரனாயினும் அவனை அம்மாயை யொருக்ஷணத்தில் விட்டுப்போகின்றது. சத்திய சவுச விரத முதலியவைகளை யுடையவனாகின்றான். அவள் தயைசெய்யாளாயின் பிரமவிஷ்ணுருத்திரர்களாயிருந்தாலும் மானுடருள் பண்டிதனாயிருந்தாலும் அம்மாயை அவர்களைவிட்டுப் போகின்றதில்லை; சத்தியவிரதமுதலானவைகள் விட்டுப்போகின்றன. ஓ அரசனே ! அந்தமாயாதேவியின் றிருவுள்ளமறிந்தவரெவருமில்லை. சத்யம்விரதம் முதலியவையில்லாதபாமரரை அவையுடையபண்டிதராகச்செய்வாள். அவையுடையபண்டிதரை அவையில்லாதபாமரராக்குவாள். இவ்வாறு செய்யவல்லமஹாமாயாசொரூபிணி யாருக்குச் சுவாதீனமானவளெனின்தனதுபக்தர்களுக்குச் சுவாதீனமானவள். ஆதலால் சகலபாபங்களையும் நாசஞ்செய்வதற்கு அவளிடம் பக்தி செய்யவேண்டும். அந்தப் பக்தி லோபம் டம்பமுதலானவைகளோடு கூடியிருக்குமாயின் அவள் தயை செய்யாள் கெடுத்துவிடுவாள். ஓ அரசனே ! இனி வசிட்டருக்கு வந்த சாபகாரணத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக:—

நிமி என்பவன் இக்ஷ்வாகு குலத்திற் பிறந்தவன்; அழகிய வுருவத்திலும் சகல நற்குண நற்செய்கைகளிலும் தருமஞானத்திலும் பிரஜைகளை ரக்ஷித்துச் சந்தோஷப் படுத்துவதிலும் சத்யமாயிருப்பதிலும் தானஞ்செய்வதிலும் யாகஞ்செய்வதிலும் பிரம ஞானத்திலுஞ் சிறந்தவன். பிராமணர்களுக்கு வேண்டிய சுகஞ் செய்யும் பொருட்டுக் கௌதமருடைய வாசிரமத்தில் புரஞ்செயனென்கிற தன்னுடைய பிள்ளையைத் தாபித்தவன். இவ்வாறான நல்லொழுக்கங்களிற்சிறந்த அரசனுக்கு ராஜஸபுத்தியுண்டாய் அதனோடு அநேககாலமாய்ச் செய்யத் தக்கதாயுள்ள யாகத்தினால் தேவியைப் பூஜிக்கவேண்டு மென்கிற ஆவலுமுண்டாய் இக்ஷ்வாகுவை வணங்கி

அவ னனுமதிபெற்றுச் சாத்திரங்களிற் சொல்லி யிருக்கிறபடி யாகத்துக்குரிய சம்பாரங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு சர்வக்ஞர் களாயும் சர்வகலா சம்பந்நர்களாயும் சமர்த்தர்களாயும் மஹாதபஸ் விகளாயுமுள்ள பிருகு முனிவர் ஆங்கிரசர் வாமதேவர் கௌதமர் வசிஷ்டர் புலஸ்தியர் ரிசிகர் புலஹர் முதலிய முனிவர்களையும் வர வழைத்து தனது ஆசாரியராகிய வசிட்டரை வணங்கி மிக்க விநயத் தோடு பிரார்த்திக்கின்றான் :—ஓ முனிசிரேஷ்டரே! கருணைக் கடலே! எனக்குத்தேவரீர் ஆசிரியராகையால் யான்செய்ய வெண்ணி யிருக்கும் யாகத்தை நடத்திவையும்; அந்த யாகத்துக்கு என்னால் சேகரிக்கப்பட்ட சாமக்கிரியை முழுவதுந் தேவரீர் கண்ணுற்று அவைகளைச் சுத்திசெய்தருளும். அந்த யாகத்தை ஐயாயிரவருஷம் தீக்ஷையோடிருந்து செய்ய வேண்டுமென்று அபேட்சை கொண்டி ருக்கிறேன். நான் செய்ய வாசைகொண்டயாகம் யார்பொருட் டென்று தேவரீர் கேட்பீராயின் ஜகதம்பிகையாகிய தேவியின் பொருட்டே ஆகலான் எந்தயாகத்தினால் தேவியைப் பூசித்தால் அவள் பிரீதியடைவாளோ அந்தயாகத்தை விதிப்படிச் செய்ய வேண்டு மென்றிருக்கிறே னென்றனன். வசிஷ்டர் கூறுகிறார் :— ஓ அரசசிரேஷ்டனே! சிலநாளைக்குமுன தேவேந்திரன் உன்னைப்போ லவே தேவிக்குப் பிரீதியுண்டாம் வண்ணம் ஐந்நூறுவருடம் யாகஞ் செய்ய வேண்டுமென்று என்னையழைத்தனன். அதற்கு வருவதாய் நானொப்புக் கொண்டேன். ஓ அரசனே! அதுவரையில் பொறுத் திருப்பையாயின் நான் இந்திரன் வேண்டுகோளின்படி தேவியின் யாகத்தை முடித்துவிட்டு உன்னிடம் வருகிறேனென்றார். அரசன் ஓ எனதாசிரியரே! யாகநிமித்தமாய் அநேக முனிவர்களை வர வழைத்து விட்டேன். சர்வ சம்பாரங்களையுஞ் சேர்த்துவிட்டேன். இனி எப்படி நான் அவ்வளவுகாலம் காத்திருப்பேன். இட்சு வாகுகுலத்திற்கு நீர் குருவாயிருக்கிறீர். நீர் எல்லாம் அறிந்தவர். உமக்கு நானென்ன சொல்லுவேன். எங்கள் குலத்துக்கு ஆசிரி யரா யிருக்கின்ற நீர் என்காரியத்தை நிறுத்திவிட்டு மற்றொருவர் காரியத்தை விரும்பிப்போவது முறையாகுமா? இது தேவரீருடைய நிலைமைக்குத் தகுதியானதன்று; நீர் போகக்கூடாது. திரவிய ஆசையைக் கொள்ளாதிரென்று தடுத்தனன். முனிவர் திரவிய ஆசையினால் அவன்றடையில் நிற்கப்பெறுமல் இந்திரனிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர். அரசனும் மனவருத்தத்துடன் கவுதமரிடஞ்சென்று

அவரை யழைத்துக்கொண்டு இமயமலைச்சாரலில் கடற்கரையில் யாகசாலையை யேற்படுத்தி யாகத்தை நடத்த ஆரம்பஞ்செய்து அச்சமயத்தில் அந்தணர்களுக்குவேண்டிய தானங்களைக்கொடுத்து ஐயாயிரவருடம் யாகஞ்செய்வதாகச் சங்கற்பித்துக்கொண்டு தீக்ஷை வகித்து நடத்திவந்தனன். ருத்விக்குகள் அரசன் கொடுக்குந் தானங்களாலும் பசுக்களாலுஞ் சந்தோஷ மடைந்திருந்தனர். அச்சமயத்தில் வசிட்டர் இந்திரனிடஞ் சொன்னபடி ஐந்நூறுவருடங் கழிந்தமையால் இங்கு வந்துவிட்டனர். அவர் வரும்போது அரசன் மிகுந்த நித்திரையாகவிருக்க அவனது சேவகர் அவனை யெழுப்பி வசிட்டமுனிவர் வரவைத் தெரிவித்தனர்; தெரிவித்தும் அரசனதனைத் தெரிந்துகொள்ளாதவனு யிருந்தனன். அப்போது வசிட்டமுனிவர் இவ்வரசன் நம்மிடம் பயமும் பக்தியுமற்றவனுகக் காண்கின்றுன்; அவை யிருக்கும்பக்ஷத்தில் சேவகர் நமது வருகையைத் தெரிவித்தும் வராமலிருப்பானு இது நமக்கவமான மன்றோவென்று கோபங்கொண்டு குலகுருவாயிருக்கின்ற நம்மைவிட்டு வேறொருவனைக் குருவாகக்கொண்டு நம்மையவமதித்து யாகதீக்ஷைவகித்து அதனைச்செய்யத்தொடங்கினுனதலால், அவன் தேகமில்லாமற் போகக்கடவனென்றும் இப்பொழுதே அவன் சரீரமும் விழக்கடவதென்றுஞ் சபித்தனர். அச்சாபத்தைககேட்ட சேவகர் உடனே அரசனிடஞ் சென்று அவனை யெழுப்பி வசிட்டர்வந்தமையும் பின் சபித்தமையுங் கூற, அரசன் கோபங்கொண்டவனுய் முனிவரிடம் விரைந்துவந்து தான் கொண்ட கோபத்தை வெளிக்காட்டாது மிக்க விநயத்துடன் கூறுகிறுன்:—ஓ தருமசீலரே! என்னுல் யாதொரு குற்றமுமில்லை. யான் யாகத்தைத் தொடங்கிய காலத்திலேயே தேவரீரிடம் தெரிவித்து நீர் போவதையும் மறுத்தேன். நீர் போய்விட்டீர். போனவர் மீண்டும் வந்து நீரே என்னிடம் குற்றமிருப்பதாக வெண்ணிச் சபித்துவிட்டீர். நீர்தானு தருமத்தின் முடிவையறிந்தவர்? நீர்தானு வேதவேதாந்தங்களை நன்குணர்ந்தவர்? ஆஹா! நீரிட்ட சாபம் நன்றுயிருக்கிறது! கோபம் சண்டாளனைக் காட்டிலும் கொடிதென்றெண்ணிப் பெரியோரெல்லா மதனை நீக்கிவிடுகின்றனர். நீர் கொண்ட இக்கோபத்தினுல் நீருடைய வெண்ணிய பயன்யாது? நீர் முனிவர்களுக் கிருக்கவேண்டிய சூக்ஷ்ம தருமத்தை இதுகாறுந் தெரிந்துகொள்ளாம லிருந்தமைபற்றி நான்

மிகவும் வருந்துகின்றேன். நீர் என்னிடங் குற்றங்காணுது சபித்தீர்; நான் உம்மிடங்குற்றங்கண்டே சபிக்கின்றேன். ஓ முனிவரே! நான் தேகமிழப்பதுபோல் நீரும் தேகமிழக்கக்கடவீரென்றுன். பின்னரிருவருஞ் சாபமேற்றவராய்த் துக்கமுற்றிருக்க, வசிட்டர் பிரமதேவரிடஞ்சென்று தமக்குச் சாபம் வந்த விபத்தைக்கூறி வினவுகிறுர்:—ஓ என்றந்தையே! தேகத்தைவிட்டு எங்ஙன்ஞ்சுகமுற்றிருப்பேன். இனி நான் தேகமடைதற்குக் காரணமாயுள்ள பிதா யார்? அவரால் வேறுதேகம் வந்தால் இப்போதுள்ள ஞானமெனக்குண்டாகவேண்டுமே! நீர் சர்வ்சிருட்டி வல்லவராகையால் எனக்கிப்போதுண்டாயிருக்கும் மனேதுன்பம் நீங்கப்பெற்று இனி வரவேண்டியதாக வெண்ணுகின்ற இன்பம்வரப்பெற்று வாழ அநுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்றுப் பிரார்த்தித்தனர். பிரமதேவர் வசிட்டரது பரிபவத்தைக்கண்டு கூறுகிறுர்:—ஓ புத்திரா! நீதுன்பமொழிக. மித்திரா வருணருடைய தேஜசில் கலந்து அதில் நிலைபெற்றிருப்பாய். பின்னர் ஓர்காலத்தில் அவரிடமிருந்தே அயோனிஜனுய்ப் பிறந்து தேகவிர்த்தியையடைந்து சகல சாஸ்திரசம்பன்னனுய் யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டவனுய் முனிஸ்ரேஷ்டனுய் வாழக்கடவாய். இதில் நீ ஐயங்கொள்ளற்கவென்றனர். வசிட்டமுனிவர் கவலையற்றவராய் அவரைப் பிரதக்ஷண நமஸ்காரஞ் செய்து விடைபெற்று மித்திராவருணருடைய தேஜசில் கலந்திருந்தனர். இவ்வாறிருக்குநாளில் ஊர்வசியானவள் தற்செயலாய் தன்னுடைய சகிகளுடன் அந்த மித்திராவருணருடைய ஆச்சிரமத்திற்கு வந்தனள். அவளை அம்முனிவர் கண்டு காமவசப்பட்டு கூறுகிறுர்:—ஓ ஊர்வசி! நீ இவ்விடத்திற்கு வந்தது என் தவமல்லவோ? வந்த நீ நான் வேண்டிய வின்பத்தையளித்து என்னை வாழ்விக்கவேண்டும். என் மனம் காமத்தீயால் தபிக்கின்றது. அதனை நீ தணியச் செய்வையாயின் உனக்கு புண்ணியமுண்டென்று பலவாறுய் வேண்டினர். அவள் அதற்கிசைந்தவளாய் ஓ முநிவரே! நீர் வருந்துதலொழிக. உமதிஷ்டப்படி இங்கு வசித்து உமக்கு வேண்டிய இன்பநலந்தருகின்றேனென்று கூறி அவரோடுகூடிப் போகித்து வாழுநாளில், ஓர்நாள் அம்முநிவர் அவளோடு கிரீடித்துக் கொண்டிருக்கிற சமயத்தில் அவருடைய வீரியம் அங்குள்ள ஓர் கும்பத்தில்வீழ்ந்தது. ஓ அரசனே! பின்னர் அக்கும்பத்தினின்றும் அகஸ்திய முநிவர் முன்னும், வசிஷ்டமுநிவர் பின்னுமாக

வெளிவந்தனர். அகத்தியர் அப்பொழுதே வனத்துக்குப் போயி ஞர். வசிட்டரோ, சகலகலா வல்லபராய்ப் பரமஞான நிஷ்டராய்ப் பிரகாசிக்க இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் வந்த அரசன் அவரது நல்லொ ழுக்கத்தையும் அறிவின் விசாலத்தையுங் கண்டு களித்துத் தனது குலத்துக்கு என்றும் ஆசிரியராயிருக்கப் பிரார்த்தித்தபொழுது அவரப்படியே யிருந்தனர். ஓ ஜனமேஜயனே! வசிட்டமுநிவருக்கு மித்திராவருணி என்கிற பெயர்வந்த வரலாறிதுவாகு மென்றனர். (சு - சுசு)

பதினுன்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈக்ஷண ஸ்ருஷ்டாண்ட கோட்யை நம:

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்.

*வசிட்டசாபேன நிமேர்த்தேஹாந்தர ப்ராப்திகதனம்.

சூதர்கூறுகின்றார்:—ஜனமேஜயன் வியாசமுனிவரை நோக்கி, ஐயா! வசிட்டருடைய தேகப்ராப்தியைச் சொல்லியருளியதுபோல் நிமிச்சக்கரவர்த்தி வேறுதேகத்தை யெப்படியடைந்தானே அதையு மெனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்றனன். வியாசமுனிவர் கூறுகி ன்றார்:—ஓ அரசனே! வசிட்டமுனிவர்மீண்டுந் தேகமடையப்பெற்றது போல் நிமிச்சக்கரவர்த்தியடைந்தானில்லை. இவன் சாபமேற்ற வுடன் சரீரமுழுதுங் கொளுத்தப்பட்டவன்போல் தபித்துக்கொண் டிருந்தனன். யாகத்துக்கு வந்திருந்த ருத்விக்குகள் முதலியோர் அவன்படும் பாட்டைக்கண்டு சிந்தாகுலமடைந்து எண்ணுவதா யினர்:—இந்தக்கஷ்டத்தில் நாமென்ன செய்யத்தக்கது. தருமப் பிரபுவாகிய அரசன் தீட்சையோடு கூடியிருக்கிறான். யக்ஞமோ முடியாமலிருக்கிறது. முடிவதற்குமுன் விபரீதமோ வந்துவிட்டது. இந்த விபரீதத்தைக் கண்டு விடலாமோவென்றால் விடவுங்கூடாது. அதுமகாதோஷம். ஆதலால் கட்டாயமாய் நடத்தவேண்டும். இடை யில் அரசனுக்குத் தேகம்போய்விட்டால் யாகத்தை நாமெப்படி முடிப்பது. சாபத்தை தீர்ப்போமென்றால் நாம் சக்தியில்லாதவர்

---

* வசிட்டசாபத்தினால் நிமிச்சக்கரவர்த்திக்கு வேறுதேகம் உண்டாதல்.

களாயிருக்கின்றோமென்றெண்ணினர். ஓ அரசனே! இவ்வாறுயாக மந்திரங்கட்குரிய அந்தணர்கள் பலபலவாயெண்ணி முடிவில் இவ் வரசனை மந்திரங்களால் காப்பாற்றுவோமென்று துணிந்து உடனே நானுவிதமந்திரங்களால் அந்தப்பிரபுவின் தேகத்தைச் சிறிது சுவா சத்தோடிருக்கும் வகையாகச்செய்து நானுவிதமான சுகந்தகந்தங்க ளாலும் மலர்மாலைகளாலும் அவன் தேகத்தையடிக்கடி குளிரச் செய்து விகாரமடையாமல் வைத்துக்கொண்டு யாகத்தைப்பூர்த்தி செய்து வரும்போது தேவர்களெல்லாம் வந்தனர். அவர்கள் வருகையைக்கண்ட ருத்விக்குகள் அவர்களைச் சந்தோஷிக்குமாறு தோத்திரஞ்செய்து அரசனுக்காசிரியரால் வந்த துன்பங்களை விண் ணப்பஞ்செய்தனர். அவைகளைத் தேவர்கள் கேட்டு நிமிச்சக்கிர வர்த்தியைப்பார்த்துக்கூறுகிறார்:—ஓ அரசனே!யாங்களெல்லோரும் உன்னால் செய்விக்கப்பட்ட யாகத்தால் சந்தோஷமும் திருப்தியு மடைந்தோம். இனி உனக்குவேண்டிய வரங்களைக் கேட்பாயாக. நீ செய்த இந்தயாகத்தினுல் உனக்குவேண்டிய தேகமெதுவோ அந்தச் சிரேஷ்டமான தேகத்தையடையலாம். ஆகையால் உனக்குத் தேவதேகம் வேண்டுமா? மானுடதேகம் வேண்டுமா? எந்தத்தேகத் தை மனதில் கோறுகின்றனையோ அந்தத் தேகம் உனக்குண்டாகு மாறு நாங்களனுக்கிரகஞ்செய்கின்றோம். உனக்கு வேண்டிய வர மென்னவென்று கேட்டனர். நிமி சந்துஷ்டியடைந்தவனுய்த் தேவர் களைப்பார்த்துக் கேட்கிறான். எப்போதாவது நாசமடையப்போகிற இந்தத்தேகத்தில் எனக்குக் கோறிக்கையில்லை. ஆகையால் சர்வப் பிராணிகளுடைய நேத்திரங்களில் நான் காற்றுருவமாயிருந்து வசித் தல்வேண்டும். இதுவேஎன்னுடையவேண்டுகோளென்றனன். அவன் வேண்டுகோளையுணர்ந்த தேவர்கள் நிமியை நோக்கி, ஓ மகாராஜனே! சர்வ மங்களகரையாயும் சர்வேஸ்வரியாயுமிருக்கின்ற தேவியை நீ பிரார்த்தனைசெய்வையாயின்உமதுயாகத்தினுல்திருப்தியடைந்திருக் கிறதேவி உன் கோறிக்கையை நிறைவேற்றுவாளென்று கூறிச்சென் றனர். அரசன் தேவர்கள்சொல்லியபடி தேவியைப்பக்தியுடன் திவ்ய மானதோத்திரங்களால் போற்றிவாழ்த்திப் பிரார்த்தித்தனன். அம் பிகைஅவன்பால் கருணையுடையவளாய்க் கோடிசூரியருதித்தாற்போ லும் பிரகாசிக்கின்ற திருமேனியுடையவளாய்ப் பிரசன்னமாயினள். அரசன் அம்பிகையைக் கண்டு ஆனந்தபரவசனுய் ஹே அம்பிகே!

எந்த ஞானத்தினுல் எனக்கு மோக்ஷமுண்டாகுமோ அந்தஞானமும் சர்வ ஜந்துக்களுடைய நேத்திரங்களில் வாசமுமுண்டாகவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, ஜகன்மாதாவாகிய தேவி அங்ஙனமே ஆகுகவென்றனுக்கிரகஞ்செய்து பின்னர் ஓ அரசனே! நீ சகலப்பிராணிகளுடைய நிமையில் வசிக்கவெண்ணியபடியால் தேவர்கள் நீங்கலாக ஏனைய மனிதர்களும் பசுக்களும் பட்சிகளும் நிமைகொட்டுந்தன்மையையடையப்பெறுமென்று கூறி அங்கிருந்த எல்லாமுனிவர்களையுங் களிக்கச்செய்து திருவுருக்கரந்தனள். தேவிமறைந்தபின்னர் முனிவர்களெல்லாங்கூடி நமதரசனுக்குச் சந்ததியில்லாமற்போதல் நலமன்றென்றெண்ணி நிமிச்சக்கரவர்த்தியின் தேகத்துக்குச் சமஸ்காரஞ் செய்து அவ்விடத்தில் அரணிக்கட்டையைப் பிரதிஷ்டைசெய்து புத்திரநிமித்தமாய் மந்திரங்களைக்கூறிக் கடைந்தார்கள். அந்த அரணி கடையப்பட்டிருக்கும்போது சர்வலக்ஷணங்களோடு கூடின வேறொரு நிமிச்சக்ரவர்த்தி என்று சொல்லும்படியான தோற்றத்தோடு ஓர் பிள்ளைபிறந்தனன். அரணிக்கட்டை கடைந்ததனுல் பிறந்தவனுகையால் அவன் மிதி என்றும், ஜனக நிமித்தமாய்ப்பிறந்தவனுதலால் ஜனகனென்றும் பெயர்பெற்றனன். நிமிச்சக்கவர்த்திக்குத் தேகமில்லாமல் போய்விட்டபடியால் அந்த வம்சத்தில்வரும் அரசரெல்லாம் விதேகர்களென்று கூறப் பெற்றனர். பின்னர் நிமிச்சக்கரவர்த்தியின் மகனுன மிதியென்பவன் கங்காநதியின் கரையில் மனேகரமாயும் கோபுரம் பிராகாரம் மாளிகை முதலானவைகளோடு கூடினதாயும் தனதானியாதிகளால் சம்பூர்ணமாயுமிருக்கிற ஓர் நகரம் தன் பெயரால் விளங்க மிதிலாபுரி என்று யாவராலும் வழங்கச் செய்தனன். ஓ அரசனே! அந்த வம்சத்தில் எந்தவரசர்கள் பிறக்கின்றூர்களோ அவர்களெல்லாம் ஞானவான்களாய் ஜனகர்களென்றும் விதேகர்களென்றும் பெயர்பெற்றவராய் வருபவரானூர்கள். ஓ ஜனமேஜயனே! நீ விரும்பியவண்ணம் நிமிச்சக்ரவர்த்தியின் வரலாற்றைக் கூறினேனென்றூர்.

ஜனமேஜயன் கூறுகிருன்:—ஓவியாசபகவானே! நீர் கூறும் ஒவ்வொருகதையினுஞ் சிற்சில சந்தேகங்களெனக்குத் தோன்றுகின்றன. பலமுறையுங் கேட்பதற்கு லஜ்ஜையுடையவனுயினும் தோன்றுஞ் சந்தேகங்கட்கு லஜ்ஜையுண்டாகவில்லை நானென்செய்வேன். தேவரீருங் கருணையுடையவராதலால் நான் கேட்குந்தோறுங்

கோனுது விடைகூறி வருகின்றீர். அவ்விடையானது எனக்குண் டாகும் லஜ்ஜையை யொழித்து இன்னமுங் கேட்கச்செய்கிறது. ஓ கிருபாநிதியே! நிமியினல் வசிட்டருக்குண்டாகிய சாபத்தைக் கேட்கச் சந்தேகமுண்டாயிற்று. அஃதெதன்னையெனின் நிமிச்சக்கர வர்த்தி சகல தருமங்களையுந்தெரிந்து உலகியலைச் செங்கோன்முறை யாக் என்றும் மாறுது நடத்தவேண்டியவனுயிருக்க, தனது குரு வாயும் பிராஹ்மணச் சிரேஷ்டராயும் பிரஹ்ம புத்திரராயுமிருக்கிற வசிஷ்ட முனிவரிடத்தில் பொறுமையாக விருத்தலை ஏனிழந்தனன்? ஆசிரியன் சபித்தால் மாணவகன் ஆசிரியனைச் சபிக்கலாமா? அன்றி யும் யாகத்தைத் தொடங்கி நடத்திவருங் காலத்தில் தன்னுள்ளத் தில் கோபத்துக் கிடங்கொடுக்கலாமா? என்றனன்.

வியாசர்கூறுகின்றூர்:—ஓ அரசனே! மனேதருமத்தை வெற்றி கொள்ள வறியாதவரால் பொறுமையடையத் தக்கதல்ல. பொறு மையுடையாரை இவ்வுலகிற் காண்பது மிகவுங் கஷ்டம். அப்பொ றுமையோடு ராகத்வேஷங்களுக் கிடமில்லாமல் தாங்குறித்த காரி யத்தை முடித்துக்கொள்ளுஞ் சாமர்த்திய முடையாரைக் கண்டா லதனினுங் கஷ்டம். எவராயினும் சர்வசங்க பரித்தியாகஞ் செய்ய வும் நித்திரை பசி தாக முதலியவைகளை யடக்கவும் யோகாப்பியா சத்திற் பயிலவும் வன்மையைப் பெறினும் பெறுவர். பொறையுட மை யொன்றைமாத்திர முடையராகும் வன்மையை யொருவரு மெய்தப்பெறுர். ஓ ஞானசீலனே! சர்வசங்க பரித்தியாகஞ் செய் யத் தலைப்படுவோர் புறத்தே யிருக்குஞ் சங்கங்களை யறிந்து அவை களைப் பரித்தியாகஞ்செய்ய முயலுவரே யன்றித் தம்மகத்திற்கும் காமம் குரோதம் லோபம் அகங்காரமென்னு மிச்சங்கங்களை யறியவு மறியார்; பரித்தியாகஞ் செய்யவுஞ் செய்யார். இந்நான்குமே பொறையுடைமைக்குச் சத்துருவாயுள்ளவை. இந்தச் சத்துருக் களை யறிந்தார் இவ்வுலகில் எவருள்ளார். அவர்கள் முன் பிறந்தது மில்லை, இப்போது பிறந்திருப்பதுமில்லை, இனி பிறக்கப்போகிறது மில்லை, இவ்வுலகிலின்மை யுண்மைபோல் சொர்க்கத்திலும் பிரம லோகத்திலும் வைகுண்டத்திலும் கைலாயத்திலும் மற்றெவ்விடங் களிலு மில்லையாம். அஃதெப்படியெனின்? முனிவர்களும் தவசிகளும் முன்கூறிவந்த ஏனையோரும் மூன்றுலகத்திலு முள்ளவரேயன்றி இல்லாதவரன்றே. இவருள் பொறையுடைமை யுடையாரைக் கண்

போமா? இவர்களிடத்திலேயே காணக்கூடாதபோது சாமானியரா யுள்ள மனிதரிடத்துக் காணப்போகின்றோமா ? மற்றெவற்றைக் காணப்பெறுவோமெனின், பிரகிருதிசம்பந்தமாயிருக்கின்ற மூன்று குணங்களையும் அம்முக்குணங்களின் விகாரச்செயல்களையுந்தான் காணப்பெறுவோம். கபிலமுநிவரென்பவர் சாங்கியசாஸ்திரத்தில் வல்லவராயும் யோகாப்பியாசத்தில் பயின்றவராயுமிருந்தும் அந்த மஹானனவர் வேற்றுமையால் சகரானுடைய புத்திரர்களைத் தீயில் கொளுத்திவிட்டனர். ஏனெனின் எல்லாவுயிர்களுந் தோன்றுதற் குக்காரணம் அகங்காரமாதலால் அவ்வுயிர்களின் செயலாகிய காரிய மும் அகங்காரமாகவேயிருக்கும். காரியம் காரணமெத்தன்மைத் தோ அத்தன்மையாயிருக்குமேயன்றி அதற்கு வேறாகவிருக்குமா? இவ்வுலகினை ஆக்கியுங் காத்தும் அழித்தும் வருகின்ற பிரமன் முத லிய மூவரும் முக்குணவயப்பட்டுள்ளவரே. அக்குணசம்பந்தமில்லா தொழியின் தாம் தாஞ்செய்யுந்தொழிலில் பிரபுத்வத்தைக் கொண் டிருப்பரா ? இப்படியே எல்லாப் பிராணிகளும் ஒரு சமயத்தில் சத்வகுணப்பிரதானராயும் ஒருசமயத்தில் ரஜோகுணப் பிரதானரா யும் ஒருசமயத்தில் தமோகுணப் பிரதானராயும் அவ்வக்குணங் களின் செயல்களைச் செய்வரேயன்றி இம்முக்குண சம்பந்தமற்ற சுத்த சாத்வீக குணமாத்திரமாகவேயிருந்து அக்குணத்திற்குரிய செயலைச்செய்யவறியார். துரீயப்பொருளாகிய பரமாத்மா வொரு வனே குணரகிதனும் குணசகிதர்களாற் காணக்கூடாதவனும் நிர் லேபனும் அவ்யயனும் அப்பிரமேயனும் சநாதனனுமுள்ள வன். அவனது மகாசத்தியாகிய பராசக்தியும் நிர்க்குணையாயும் பரமாத்மாவினிடத்தி னிலைபெற்றவளாயும் அற்ப வறிவுடையவர் களா லறியக்கூடாதவளாயும் சர்வ பூதங்களிடத்தும் வாசஞ்செய் கின்றவளாயு மிருப்பவள். அந்தப் பரமாத்மாவும் பராசத்தியுமாகிய அவ்விருவரும் எப்பொழுதும் நீங்காது ஐக்கியமாகவேயுள்ளவர். இவ்வா றபின்னமாயிருக்கின்ற பர சிவசக்திகளை யறிகின்றவனெவ னோ அவனொருவனே சர்வகுண தோஷங்களினின்று நீங்கியிருக்கத் தக்கவனவன். வேதாந்தங்களும் அந்தப்பரமாத்ம பராசக்தித் தியா னத்தினலேயே மோக்ஷமுண்டாகிறதென்று கூறுகின்றன. திரிகுண சொரூபமான இச்சம்சாரத்தில் இவ்வேதாந்த வுண்மை ஞானத்தை எவனறிகின்றானோ அவனே மோக்ஷமடைகின்றான். ஓ அரசனே!

அந்த ஞானம் சப்த ஜ்ஞானம் அனுபவ ஜ்ஞானமென இருவகைப் படும். சப்தஞானமாவது வேதசாத்திரங்களை யறிந்த புத்திபலத் தினால் உண்டாகும் முன்கூறிய வேதாந்த வுண்மை ஞானமாகிய சுத்த சாத்வீக ஞானமாகும். இந்த ஞானமானது ஞானிகளுடைய சங்க மாத்திரத்தினால் உண்டாகத்தக்கது. அந்த ஞானத்தினால் புத்தியினாற் கற்பிக்கப்படும் அநேக சந்தேகங்களை யுண்டாக்கப்படு கின்றது. அநுபவஞானமாவது — சப்தஞான பலத்தினால் தன் னுள்ளே யிருந்து தன்னை வஞ்சிக்கும் அஜ்ஞானத்தையறிந்து அதன் வஞ்சவழியை கண்டொழித்தலாம். இந்த ஜ்ஞானமுண்டாதல் மிக வுங் கஷ்டமாகும். இந்த வனுபவஞானத்தைவிட்டுச் சப்த ஜ்ஞான மாத்திரமா யொருவனிருப்பானாயின் அவனந்த ஞானத்தினா லஞ் ஞானத்தை யொழிக்கவல்லவனாகான். இருளைப் போக்கவெண்ணிய வொருவன் தீபம் தீபமென்று வாயினான்மாத்திரஞ் சொல்லுவா னாயின் அச்சொல்வன்மையினாலேயே இருள்போகுமோ? அதுபோ லாகும் சப்தஞானத்தின் வன்மையென்க.

ஓ அரசனே! எந்தக் கர்மம் சம்சாரபந்தத்தை நீங்கச்செய்கின் றதோ அதுவே கர்மமெனப்படும். எந்த வித்தை மோக்ஷத்துக்குச் சாதனமாகின்றதோ அதுவே வித்தையெனப்படும். சம்சாரபந்த நிவர்த்தியைச் செய்யவறியாத கர்மமும் கர்மமல்ல; மோக்ஷசாதனத் துக்கமையாத வித்தையும் வித்தையல்ல. இவ்விரண்டும்சரீரப்பிர யாசையையும் காரியத்தில்சாமானியத்தையும் கொடுப்பனவாம். நல் லொழுக்கத்தோடு கூடியிருத்தல் பிறருக் குதவிசெய்தல்கோபமில் லாதிருத்தல் பொறுமையுடையரா யிருத்தல் தைரியமுடையரா யிருத்தல், சந்தோஷமுடையராயிருத்தல்இவைமுதலியனவெல்லாம் மோக்ஷசாதனமாயுள்ள வித்தையினால் வரத்தகும் பலனாம். இந்த வித்தையும் இதைக்கொண்டு செய்யத்தகுந் தபசும் யோகாப்பியா சமுமில்லாமல் காமக்குரோத முதலியசத்துருக்களுடைய நாசமுண் டாகாது. இந்த நாசமும் இந்தச் சத்துருக்கள் தோன்றுதற்கிடமா யுள்ள மனம் நாசமானாலன்றி அவை நாசமாகா. ஆகலான் நிமிச் சக்கிரவர்த்தி நான் சொல்லியவாறு மனோநாசஞ்செய்திருந்தாலல்ல வா தன்தாசிரியரிடத்தில் பொறையுடைமையைப் போற்றியிருப் பன். பூர்வத்தில் யயாதி மஹாராஜன் பிருகு புத்திரனாகிய சுக்கிரா சாரியனால் சபிக்கப்பட்டவனா யிருந்தும் தான் பிரதிசாபம் அந்தச்

சுக்கிரனுக் கிடாமல் அவனால் சபிக்கப்பட்டதாகிய கிழத்தன்மை யைத் தானடைந்தனன். இதுவன்றோ பொறையுடைமைக்கழகு. உலகில் ஒருவன் சாதுவாயும் ஒருவன் துஷ்டனாயும் சாதுவானவனே துஷ்டனாயும் துஷ்டனே சாதுவாயும் இருத்தலியல்பு. இவ்வாறிருக்குமாயின் யாரைக் குற்றமுடைய ரென்றும் யாரைக் குண முடையரென்றுங் கூறலாம். இவற்றை யெண்ணத்தக்கவர் பொறை யுடைமையை வேண்டுபவரே! பூர்வத்தில் ஹைஹறயரென்கிற அரசர் கள் மிக்க கோபங்கொண்டவர்களாய்ப் பிருகு முனிவருடைய குலத் திற் பிறந்தவர்களாயும் புரோகிதர்களாயு மிருந்த பிராஹ்மணர் களைப் பொருளிடத்துள்ள ஆசையினால் இவர்களை நாம் கொல்வோமானால் பிரஹ்மஹத்தியினால் பாவம் வந்து முன்னிற்குமே என்று சிறிதுமெண்ணாமல் அப்பாவம் வருமென்ற ஞானத்தைப் பின்றள்ளி விட்டு அவாவை முன்னாகக் கொண்டு அவ்வந்தணருள் ஒருவரையும் விடாமல் யாவரையுங் கொன்று விட்டார்கள். இத்தன்மையான அறிவின்மைக்கு யாம் யாது செய்யலா மென்றனர். (சு - கூரு)

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈஸ்வரவல்லபாயை நம:

பதினாறாம் அத்தியாயம்.

* ஹைஹறயகிருதவிப்ரவதம்.

சூதர் கூறுகின்றார்:—வியாச முனிவரால் சொல்லிவந்த ஞான விசேஷங்களை யெல்லாங் கேட்டவனாகிய ஜனமேஜயன் இறுதியில் அரசர்களால் பிராமணவதை யுண்டாயிற்றென்கிற விஷயத்தைக் கேட்டு ஆச்சரிய மடைந்தவனாய் வினவுகிறான்:—ஐயா! பாட்டனாரே! பிரமஹத்தியைப் பார்க்காமல் பிருகு வம்சத்திற் பிறந்த பிராமணர்களை எவர்கள் கொன்றார்களோ அந்தஹைஹறய க்ஷத்திரியர்கள் எக்குலத்திற் பிறந்தவர்கள்? அவர்களுக்கு அவ்வந்தணரிடம் பகையுண்டான காரணம் யாது? அதனைச் சொல்லவேண்டும். அரசசிரேஷ்டர்கள் காரணமின்றிக் கோபிப்பார்களா? அக்கார

* ஹைஹய ரென்கிற அரசர்களால் செய்யப்பட்ட பிராஹ்மண வதை.

ணஞ் சிறிதன்றிப் பெரிதாயிருத்தல் வேண்டும். அன்றியும் புரோகிதர்களாகிய அவர்களோடு இவர்களுக்கு வைரமுண்டாக வேண்டிய அவசியமேயில்லை. இதனால் அவர்களிடங் குற்றமுளதென்றெண்ணுகின்றேன். இலதாயின் பூஜிக்கத்தகுந்த பிராமணர்களையெப்படிக் கொல்லுவார்கள்? ஓ ஐயா! அந்தணர்களாகிய அவர்கள் குற்றமானசெயலையேன் செய்யவேண்டும்? அப்படி அவர்கள்தான் செய்யினும் பலவான்களாயுள்ள இவ்வரசர் பாபத்திற்கஞ்சாம லேன்கொலை செய்யவேண்டும்? இவர்கள் செய்யத்துணிந்த கொலையைப்பார்க்கினும் அவர்களாற் செய்யப்பட்டகுற்றம் பெரிதாயிருக்குமா? இது எனக்குச் சந்தேகமாயிருக்கின்றதென்றனன். இவனது கேள்விகளுக்கு முனிவர் மிகவுஞ் சந்தோஷித்தவராய் அந்தச்சரிதத்தை மனத்தினால் கியாகப்படுத்திக்கொண்டு சொல்லத்தொடங்கினர் :—ஓ ஜனமேஜயனே! பூர்வத்தில் கார்த்தவீரியனென்னும் ஹைஹயராஜனிருந்தான். அவன் ஆயிரங்கை யுள்ளவனும் மகாபலசாலியாயும் தருமத்திலூக்கமுள்ளவனும் விஷ்ணுமூர்த்தியின் அவதாரமாகிய தத்தாத்திரேயருக்குச் சிஷ்யனும் சகல சித்திக ளுள்ளவனும் பிருகு வம்சத்திற் பிறந்தவர்களைப் புரோகிதர்களாக வுடையவனும் வேதவிதிமுறையாய் யாகஞ்செய்வதில் தர்மிஷ்டனும் தானத்திலாவ லுள்ளவனும் பிராமணர்களுக்கு வேண்டிய தானங்களைக் கொடுக்கிறவனுயு மிருந்தனன்.

அரசனிடத்தில் அந்தணர்கள்பெற்ற தான தனத்தினால் மிக்க தனவான்களாயும் சிறந்த குதிரைகளை யூர்திகளாக வுடையவராயும் ரத்னபரணங்களன்றி வேறோபரணங்க ளில்லாதவராயும் உலகில் புகழ்பெற்று வாழ்ந்திருந்தனர். இவ்வாறந்தணர்களை வாழ்வித்த கார்த்த வீரியார்ச்சுனன் காலத்தால் சுவர்க்கத்தை யடைந்தனன். பின்னர் அவன் வம்சத்திற் பிறந்த அரசர்கள் பொருளில்லாது எளியராய் வறுமையடைந்து பொருள் வருட்வழி அறியாது தங்கள் தந்தைபால் தானமேற்ற அந்தணர்கள் பெருஞ் செல்வவான்களா யிருத்தலால் அவர்கள் பாற்சென்று நமது வறுமையைப் போக்கிக் கொள்வோமென்றெண்ணி அப்படியே அந்தணர்பாற் சென்று அவரடி வணங்கி, ஓ ஐயன்மீர்! நாங்களிப்பொழுது தனமற்று தானமேற்க வந்திருக்கின்றோ மாதலான் உமக்குரிய அறுதொழிலில் முதலாயுள்ள ஈதற்றொழிலை யெங்கள்பாற் செலுத்த

வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். பொருளாசையிற் சிறந்த அவ் வந்தணர்கள் எங்கள்பாற்பொருளேது? உங்களுக்குக் கொடுக்கும் பொருளுடையவர்களாக நாங்களிருப்போமோ? அதனை நீங்களறியீரா? போமின் போமின் எங்களிடத்திற் பொருளில்லையென்று கூறினார்களேயன்றி அவர்களுக்குச்சிறிதேனுந் திரவியங்கொடுத்தாரில்லை. அவர்கள் கடுமொழியைக்கேட்ட அரசகுமாரர்கள் நம்மிடந் தானமேற்போரிடத்து நம்மையேற்கும்படிச்செய்த ஆழைநினைந்து நாம் செல்லத்தக்கவர்களேயன்றி இவர்களை நாம் நோவதனாற்பயனென்னை யென்று சென்றனர். அவர்கள் சென்றதைக்கண்ட அந்தணருட்சிலர் திரவியத்தைப் பூமியிற்புதைத்தும் தம்மினும் தனத்திற் பெரியவந்தணரிடத்து வட்டிக்குக்கொடுத்தும் தத்தம் கிருகங்களைவிட்டு ஆரணியங்களிற்சென்று வறியர்போல் மலை முழைகளினும் நதி தீரங்களினும் வசித்து வாழ்ந்திருந்தனர். சிலநாள் கழித்து அரசர்கள் பிருகுவம்சத்தராகிய அந்தணர்களுடைய ஆசிரமங்களிற்சென்று அங்கு அவர்க ளில்லாமையைக்கண்டு இவ்வந்தணர்களெல்லாம் தேடியபொருள் இவ்விடத்திலிருக்க வேண்டுமேயன்றி வேறெவ்விடத்திற் போக்கவறிவார். ஆகையால் நாம் இவ்வாச்சிரமங்களில் பூமியைத்தோண்டிப் பார்ப்போமென்று தோண்டச் சிலபொருள் கிடைக்கப்பெற்றுக் கவலையற்று ஆசைப்பெருக்குடையவர்களா யெங்குந்தோண்டி அளவிறந்த பொருளைக் கிரகித்துக்கொண்டு தங்களிடம் போய்ச் செல்வவான்களாய் வாழ்ந்திருந்தனர்.

இச்செய்தியறிந்த பிராமணர்கள் அந்தோ! அந்தோ!! வென்றேங்கி அரசர்கள் பாற்சென்று ஓ அரசர்களே! எங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும் உங்கள் சரண்புகுந்தோமென் றோலமிட்டலறினர். அவர்களைக்கண்ட அரசர்கள் முன்செய்த கொடுமையை நினைந்து பாணங்களையெடுத்து அதட்டித்துரத்தி யோட்டினார்கள். அந்தணரெல்லாம் இனி நாம் இங்கிருப்போமாயின் நமது பொருள் போனவாறு நம்முயிரும் போமென்றஞ்சி மலைகளையும் வனங்களையும் தேடியோடினர். அரசர்கள் இவ்வந்தணர்க்கருவுகளும் உலகில் வாழக்கூடாவென்று எங்குந் திரிந்து திரிந்து தம்மிடம் தானம் வாங்கினவரேயன்றி வாங்காதாரையும் விருத்தர் பாலர் முதலாயினாரையுங் கருப்பிணிகளையுமழித்தனர். அங்கொலைபால் வரும்பாபத்தைச் சிறிது

மெண்ணிலர். அந்தணரெல்லாம் நாமென்செய்வோம் நம்முடைய வம்சமெல்லாம் நாசமடையும்போற் காண்கின்றது. நம்மை ரக்ஷிப்பவரெவருள்ளாரென்று பலவாறும்மனங்கலங்கி அரசருட் சிலரைப் பார்த்துக் கூறுகிறார்கள் :—ஐயமீர்! நாங்களென்ன பாவஞ்செய்தோம்? உங்கள் தந்தைபால் தானம் நாங்கள் வாங்கினோமில்லை. உங்கள் பொருள் எங்களிடமில்லையென்ப துண்மை. பிராமண ஸ்திரீகளைக்கொல்வது பெரும் பாவம். இத்தருமத்தை நீங்களறியீரா? கோபங்கொள்ளாது எங்களையுயிரோடுவிட்டுவிடுங்கள். பிருகு வம்சத்திற் பிறந்த கற்புடைய ஸ்திரீகளையும் விடுங்களென்று வேண்டினர். வேண்டியும் அவர்களொருவரையேனும் விட்டாரில்லை. புண்ணிய தீரத்திலுள்ள சில முனிவர்கள் இவர்களையெதிர்ப்பட்டு ஓ க்ஷத்திரியர்களே! உங்களுடைய க்ஷாத்திர தருமத்தைப் புண்ணியத்தின்வழி செலுத்தாமல் பாபத்தின்வழி செலுத்துகின்றீர்களே! அந்தணரொழியின் உலக வாழ்வதெங்கே? ஏனிப்படிச் செய்கிறீர்கள்? அந்தணர்களிடம்கோபிக்கவேண்டாமென்றனர். அரசர் முனிவர்களைப்பார்த்துக் கூறுகிறார்.—ஓ பெரியோர்களே! நீங்களனைவரும் மகா சாதுக்களாகக் காணப்படுகின்றீர்கள். உங்கள் வாக்குகளில் எங்களால் கொல்லப்படும் அவ்வந்தணர்களுடைய பெயரை வழங்கப்பெறுதலும் பாவம். இவர்களுடைய தீங்கை நீங்களறிந்திலீர்கள். இவர்கள் எங்கள் பூர்வீகர்களை மார்க்கங்களிற் பறிக்கும் கள்வரைப்போல் வஞ்சித்து எங்கள் பொருளையெல்லாங் கொள்ளைகொண்டவர்கள். இவர்களைப்போன்ற வஞ்சகர்களுமுண்டோ. இவர்களுடைய வைதீக ஆசாரமெல்லாம் டம்பமே. இவர்கள் கொக்கைப்போல் கண்மூடியிருக்குந் தியானமானது பிறர்பொருளைக் கொள்ளை கொள்வதற்கேற்ற வுபாயங்களையெண்ணுதலே. ஐயன்மீர்! நாங்கள் வறுமையாளர்களாயிவர்களிடஞ்சென்று எங்கள் குறைகளைக்கூறி எங்களுக்கு வேண்டும் பொருளை இப்போது தருவீராயின் இக்காலவட்டிக்கு அதிகமான வட்டி கொடுக்கின்றோமென்று வேண்டிக்கொள்ள அதற்கவர்கள் நாங்கள் படும்பாட்டையும் வேண்டிக்கொள்ளு மின்னுரைகளையுஞ் சிறிதுமெண்ணாது வழிப்போக்கர்களுக்குக் கூறுவதுபோல எங்கள்பால் பணமேதையா! நாங்கள் யாசிக்கின்றவர்களல்லவா. யாகஞ் செய்வதற்கே பணமில்லாமல் நாங்கள் துக்கப்பட்டிருக்கும்போது

உங்களுக்குப் பொருளெப்படிக் கொடுக்கக்கூடும்? போம்போ மென்னுர்களையா. எங்கள் கார்த்தவீர்யார்ச்சுனன் இவர்களுக்குப் பொருள்கொடுத்த தெற்றுக்கு? இவர்கள் தங்களைக் காத்துக் கொள்ளுதற்கும் செய்யவேண்டிய தான தருமங்களையுஞ் செய்தற்கு மன்ருே. இவ்வசுரராகிய பூசுரர்கள் ஒரு காசளவேனும் ஓர் யாசகனுக்காவது ஓரந்தணனுக்காவது கொடுத்திருப்பார்களா? தாங்களாவது அனுபவித்திருப்பார்களா? பிறருக்குந் தமக்கும் பயன்படாத பொருளுக்குச் சோரபயமும் ராஜபயமும் அக்னிபயமும் இம்மூன்றுமல்லாத வஞ்சனையாற்கொள்வோரது பயமுமுளவென்று பெரியோர் கூறுவரே. திரவிய லக்ஷ்மியானவள் தன்னை யறத்தின் வழிச்செலுத்தாதவரையும் தம்பொருளைப் பிறருக்குபகரிக்கப்படும் பிறர் பொருளென்றெண்ணுமல் தம்பொருளென்றெண்ணித்தாமே யனுபவிப்பவரையும் இவர்களைவிட்டு நீங்குங்கால மெக்காலமென்று அக்காலத்தை யெதிர்பாரா நிற்பள். ஓ முனிவர்களே! நாங்கள் இவர்களைத் தானங்கேட்கவில்லை, உபகாரஞ் செய்யுங்களென்றுங் கேட்கவில்லை, தரும வட்டிக்குங் கேட்கவில்லை. தரும வட்டிக்கு மேல் கால்வட்டி கொடுக்கிறேமென்றுகேட்டோம். அதற்கில்லையென்று கூறினர்களே! இவர்கள் அந்தணரென்னுஞ் சொல்லுக்கும் உரியவரா? இவர்களன்ருே அறக்கொல்லும் அசுரரென்று சொல்லப்படுபவர். இவர்கள் எங்களுக்குப் புரோகிதராவரா? அந்தணருக்கு ஆசையங்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா? நிராசையை யொருகாலத்து மெண்ணியிருப்பரா? ஓ ஐயன்மீர்! தனத்திற்கு தானம் போகம் நாசமென்று மூன்றுளதன்ருே. அவற்றுள் அறிவிற்சிறந்த சமர்த்தர்களால் தனத்துக்குத் தானமும் போகமுமுண்டாகும். பாபிஷ்டர்களால் நாசமொன்றுமே யுண்டாகும். எவன் தானஞ்செய்யாமலும் தானனுபவிக்காமலும் பூமியிற்புதைத்துவைக்கின்ருனே அவ்வஞ்சகனை அரசன் தண்டிக்க வேண்டுமென்று விதியுளதாகலான் அவ்விதியை நாடி இத்தண்டஞ்செய்து வருகின்ருேம். ஓ மகான்களே! எங்களை நீவிர் அநீதிமான்களென்றெண்ணுதொழியுங்களென் றுபசரித்துச்சொல்லி பிருகுவம் சோற்பவராகிய ஸ்திரீகளைப் பூமியெங்குந் தேடித்திரிந்தார்கள். அவ்வந்தண ஸ்திரீகளெல்லாம் இவர்கள் வருகையைக் கண்டஞ்சி அழுதுகொண்டே நடுநடுங்கியோடி இமயமலையடைந்தனர். இவ்வாறு பாபத்தொழிற் றலைப்பட்டவர்களான ஹைஹயராஜாக்களால் பிராமணர்கள்

பீடிக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். ஓ அரசனே! மானுடர் களுக்கு லோபமே சரீரத்திலிருக்கும் பெருஞ்சத்துருவாயும் சர்வ துக்கத்துக்கும் ஸ்தானமாயும் பிராணனை நாசஞ்செய்யத்தக்கதாயும் சர்வ பாபத்திற்கும் மூலமாயுமுள்ளது. எவனொருவன் லோபத் தையும் ஆசையையுமுடையவனாயிருக்கின்றானோ அவனெப்பொழு தும் மூன்று வருணங்களுக்கும் விரோதத்தைச்செய்வான். அவனே சர்வ சங்கடத்திற்கும் காரணமாய்ப் பரதருமத்தையும் குலதருமத் தையும் விட்டு மாதாவையும் பிதாவையும் ப்ராதாவையும் பந்துக் களையும் குருவையும் மித்திரனையும் பிராமணனையும் புத்திரனையும் சகோதரியையுங் கொலைசெய்வதற்கஞ்சான். அந்தப்பாபி எந்தக் கெட்ட காரியத்தைத்தான் செய்யான்? குரோதம் காமம் அகங் காரம் என்னுமிந்த மூன்று சத்துருக்களைப்பார்க்கிலும் லோபமே பலமான சத்துருவாகும். அதனாலதனையுடையவன் எந்தவேலை யைத்தான் செய்யான். ஓ ஜனமேஜயனே! ஹைஹயராஜாக்களும் அந்த லோபத்தினாலேயே அளவிலடங்காத பாவத்தைச்செய்து வந்தனர். இவனாற் கொல்லப்பட்ட அந்தணர் கூட்டமும் இவ் வண்ண மழிவெய்தற்குக் காரணம் அந்தலோபமேயென்றறிவாய் என்றனர். (சு - ருக.)

பதினாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈடிதாயை நம:

பதினேழாம் அத்தியாயம்.

அவுர்வோற்பத்தியாதிகதனம்.

சூதர் கூறுகின்றார்:—ஜனமேஜயன், வியாசபகவானை நோக்கி, ஓ ஐயா! அப்பிருகுவம்ச ஸ்திரீகள் அந்தத் துக்கசமுத்திரத்தி லிருந்து எப்படிக்கரையேறினார்கள். அந்தப் பிராமணர்களுடைய வமிசம் எப்படி நிலைபெற்றது? மஹாலோபிகளான ஹைஹய ராஜாக்கள் அந்தப் பிராமணர்களைக் கொன்றபின் என்னசெய்தார் கள்? இந்த விநோத சரித்திரத்தை யெனக்குச் சொல்லவேண்டும்

என்று வினவி, ஓ பிரமசொரூபியே! உம்முடைய கதாவமிர்தத்தைப் பானஞ்செய்கிறவெனக்குத் திருப்தியுண்டாகவில்லை. பரிசுத்தமாயும் சுகத்தைக் கொடுக்கிறதாயு மிருக்கின்ற உம்முடைய கதாவமிர்தமானது கேட்கக்கேட்க மனிதர்கள்மனதுக்கு இகபோக வெறுப்புண்டாய்ப் பரலோகத்தில் விருப்பத்தைக் கொடுக்கின்றதென்றனன். வியாசமுனிவர் கூறுகிறார்:—ஓ அரசனே! இமயமலையையடைந்த ஸ்திரீகள் எப்படித் துக்கத்திலிருந்து நீங்கப்பெற்றார்களோ அப்படியே இக்கதையைக் கேட்கின்றவர்கள் பாபத்தினின்றும் நீங்கப்பெறுவரென்றறிவாய். ஹைஹயராஜாக்களால் பயந்தோடிப்போன பிருகுபத்தினிகள் இமயகிரியையடைந்து நதியின்கரையில் மண்ணினால் தேவிரூபத்தைச்செய்து ஸ்தாபித்து ஆகாராதிகளை யொழித்துத் தேவியைத்தியானித்து ஓ தேவி! நீ எங்களுக்கு வந்திருக்கும் ஆபத்தையொழித்து நாங்களெண்ணி யிருக்குங் காரியத்தை முடிக்காமற் போவையேயாயின் நாங்கள் மரணமடைவது நிச்சயமென்று சொல்லி அவள் பாதத்தில்விழ்ந்து நமஸ்கரிப்பதுபோல் படுத்துக்கொண்டார்கள். அவர்களுடைய கனவில் தேவி பிரத்தியக்ஷமாய் திருவாய்மலர்கின்றாள்:—ஓ உத்தமமான ஸ்திரீகளே! உங்களுக்குள் ஒருத்தியினுடைய தொடையிலிருந்து ஓர் புத்திரன் பிறக்கப்போகிறான். அவன் என்னுடைய சக்தியைப் பெற்று எண்ணியிருக்கும் உங்களுடைய காரியத்தை நிறைவேற்றப் போகிறானென் றனுக்கிரகஞ்செய்து அந்தர்த்தானமாயினள். அந்த ஸ்திரீகள் விழித்துக்கொண்டு மஹா சந்தோஷத்தையடைந்து இந்தப் புத்திரபாக்கியம் யாருக்குக் கிடைக்குமோவென் றெண்ணியிருக்க, தேவி யநுக்கிரகித்தபடியே ஒரு ஸ்திரீயின் தொடையில் கர்ப்பந்தரித்தது. அச்சமயத்தில் அந்த க்ஷத்திரியர்கள் சத்தியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு கர்ப்பிணிக ளெங்கே எங்கே யென்று நான்குபக்கங்களிலுந் தேடிப்பார்த்து வரும்போது தேவி யநுக்கிரகத்தால் கர்ப்பிணியாயிருக்கின்ற ஸ்திரீயைப் பெருங்கூட்டத்துடன் கண்டனர். கர்ப்பிணி அவர்களைப்பார்த்தவுடன் பயந்தவளாய் நம்முடையகர்ப்பத்தை நாமெப்படிப் பாதுகாப்போமென்றலறியழும்போது கர்ப்பத்திலிருக்கும் சிசுவானது தன் தாயினழுகைக் குரலைக்கேட்டு தொடையைப் பிளந்துகொண்டு சூரியனுதித்தாற்போல் வேகமாய் வெளியில் வந்தது. அச்சிசுவின்தேஜஸானது எதிரில்வருகின்ற அந்த க்ஷத்திரியர்களுடைய கண்களைக் குருடாக்கி

விட்டது. அக்குருடர்களெல்லாம் அதிசயித்துக் கண்டெரியாம லலைந்து அலறியழுது அந்தோ! இப்படிச்செய்தது அந்தணர்களு டைய பிரபாவமோ! அல்லது அவ்வந்தண ஸ்திரீகளுடைய பிர பாவமோ! என்றேங்கினவர்களாய் ஒருவருக்கொருவர் நாமிங்கே ஸ்திரீகளைத்தான் கண்டோமேயன்றிப் புருடர்களைக் கண்டோ மில்லை, ஆதலால் இதுசெய்தது ஸ்திரீகளேயென்றுதுணிந்து அந்தோ! நாம் இன்னமும் இங்கிருப்போமாயினென்ன தீங்குவிளையுமோ! நாம் இதுகாறுஞ் செய்துவந்த ஸ்திரீ ஹத்திகள் நம்மை ஹத்திசெய்யும் போலிருக்கின்றனவே நாம் யாரைச் சரணடையலாம்? நமக்குக் கண் களுஞ் போயிற்றே யென்றேங்கி அந்தள்ள ஸ்திரீகளை நமஸ்கரித் துக் கைகூப்பி நின்று கூறுகிறார்:— ஓ அன்னைமீர்! நாங்கள் உங்களு டைய அடிமையாட்களாயினோம். மகா பாபிகளாய்க் கொலைசெய்து வந்த நாங்களெல்லாம் உங்களுடைய பார்வையால் கண்ணிழந்தவர்க ளாயினோம். ஓ கற்புடைய மங்கையரே! எங்களை உங்களது திரு வுருவங்களைக் காணவண்ணஞ்செய்து விட்டீர்கள். உங்களுடைய கற்பின்திறத்தையும் தபோபலத்தையுமென்னென்று சொல்வோம். எங்களுக்கு நேத்திர பிக்ஷையைத் தந்தருள்வீராக நாங்கள் செய்து வந்த கொடுமையை ஒரு சிறிது மெண்ணுதீர்கள். எண்ணுவீர்களா யின் நாங்கள் அந்தகர்களாகவே யிருப்போமே. அது பாவமல்லவா! புண்ணியாத்மாக்களாக விருக்கின்ற வுங்களுக்கு எங்களாலிப்பாவம் வருவானேன். ஓ அன்னைமீர்! நாங்கள் வேண்டியவாறு நேத்ரபிக்ஷை யைத் தருவீர்களாயின் நாங்களும் பாபத்தினின்றும் விடுபடுவோம். உங்களுக்கும் பாபம்வந்தணுகாது. பாபிகளாகிய நாங்களெவ்வளவு பாபஞ் செய்யினும் எங்களை உலகமிகழ்ச்சி செய்யாது. இதுபோல் புண்ணியப் பெருக்குடைய நீங்கள் கண்ணைத் தராதொழிதலாகிய இச்சிறு பாவத்தைச் செய்வீராயின் உலகமுங்களைப் புகழ்ச்சிசெய் யாது. ஆகலான் புகழ்ச்சியை விரும்பிச் செய்யத்தகுந்த நீவிர் இவ்விகழ்ச்சிக் கிடஞ்செய்து கொள்ளலழகாகுமா எங்களுக்குக் கண்களைத் தருவீராயின் உங்களடிகளைவணங்கி உங்களிடத்து வை ரமு மொழியப்பெற்றுஉங்கள் திருவுருவத்தைக் கண்களாற்காணுது கற்புநிலைமையை மாத்திரம் மனத்தால்மதித்து வாக்கினுற்புகழ்ந்து எங்களிடம்போய்ச் சேருகின்றோம். கர்ப்பிணிகளா யிருக்கின்ற நீங் கள் புத்திரபாக்யம்பெற்றுச்சுகமாய் வாழக்கடவீர்களென்று வணங் கியும் வாழ்த்தியுங்கதறுகின்றவர்களாயினர். அவ்வரசர்களதுவார்த் தைகளைப் புத்திரபாக்யம் பெற்றவளாகிய பிராமண ஸ்திரீ கேட்டுச் சற்றிரங்கினவளாய்அவர்களைப்பார்த்துக்கூறுகின்றனள்:—ஓ! அரசர் களே உங்களுடைய நேத்திரங்களை நானும் என்னினத்தவருமாகிய கற்புடைய மங்கையரும் கெடுக்கவில்லை. உங்கள்மீது எங்களுக் கென்னகோபம் இருக்கின்றது. நான் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன்.

இப்போது நீங்கள் என்னை நோக்கிவருஞ் சமயத்தில் என்தொடை யைக் கர்ப்பஸ்தானமாய்க் கொண்டிருந்த பிருகுமுனிவர் வெளிப் பட்டு வந்து உங்கள்மீது கோபமுடையவராய்த் தனது தேககாந்தியி னால் உங்கள் கண்களை யழித்தனர். அதன் காரணத்தைக் கேட்பீர்க ளாக. தன்வம்சத்தவரும் பந்துவர்க்கத்தவருமான அந்தணர்களையும் அந்தணஸ்திரீகளையும் கர்ப்பிணிகளையுஞ் சிறிதுமெண்ணாது நீங்கள் கொலைசெய்துவந்தபடியால் மிகவுங் கோபங்கொண்டவரா யுங்களினத் தவரையெல்லாங் கொலைசெய்வதற் கெண்ணி உங்கள் கண்ணுக்குத் தான் தோன்றுதிருக்கும் வண்ணம் என்னுடைய உதரத்தைக் கர்ப்ப ஸ்தானமாகக் கொள்ளாமல் தொடையைக் கர்ப்ப ஸ்தானமாகக் கொண்டு நூறு வருஷமாகிய இக்கால பரியந்தம் அங்கிருந்த வண் ணமே வேத வேதாந்தங்களைக் கற்றுணர்ந்து நிறைந்த பண்டிதராய் உங்களைக் கொல்லுஞ் சமயம் பார்த்திருந்து இன்று நீங்களென் னெதிர்ப்படவே அவரும் என் தொடையினின்றும் வெளிவந்து உங்க ளுக் கெதிர்ப்பட்டு உங்களனைவரையும் அந்தகர்களாக்கினர். இனி யவரெண்ணியபடிச் சங்கரிப்பாரென்பதிற் சந்தேகமில்லை. அவருக்கோ மகாதேவியின் கிருபை யிருக்கின்றமையால் அவர் யாருக்கு மஞ்சார். ஆதலால் நீங்க ளவரைச்சரணமடைந்து நமஸ்கரிப்பீர்களாயின் அவர் ஓர் சமயம் சந்தோஷசித்தராய்த் திருஷ்டிதானஞ் செய்தாலுஞ் செய் வார். அத்தானம் என்னால் செய்யமுடியாதென்றனள். இந்த வார்த் தையைக்கேட்ட அரசர்கள் உண்மையெனநம்பி ஓ பார்க்கவரே! உம்மை நாங்கள் நமஸ்கரிக்கின்றோம் யாங்கள்செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளுமென்று பன்முறையும் பிரார்த்திக்கவே அந்தப் பிருகு முனிவர் சந்தோஷமுடையவராய்க் கூறுகிறார். ஓ அந்தகர்களே! உங் களுக்குக் கண்களைத் தந்தேன். நீங்கள் பிழைததிருக்கவேண்டுமாயின் உங்கள் கிருகம்போய்ச் சேருங்கள். இனி அந்தணர் வர்க்கங்களுக்கு யாதொரு தீங்கும் செய்யாது அவர்களை வாழவைத்து நீங்களுஞ் சுக மாய் வாழக்கடவீர்களென்று ஆசீர்வதித்தனர். பின்னர் அவர்கள் விடைபெற்றுத் தங்களிடம்போய்ச் சேர்ந்தனர். பார்க்கவரையும் அவரது தாய் பாதுகாத்துவந்தனளென்று வியாசர்கூற, ஜனமேஜயன் வினவுகிறான்:—ஓ முனிவரே! க்ஷத்திரியர்களுடைய கொடுஞ்செயலைக் கேட்டதனால் இந்த க்ஷத்திரியர்கள் கொல்வதற்கும் அந்தணர்கள் கொல்லப்படுதற்குங் காரணமாய் நின்றது திரவியத்தினிடம் வைத்த வாசையென்றே தீர்மானிக்கிறேன். இனி அந்த அரசர்கள் ஹைஹயர் களென்று பிரசித்திபெற்றதற்குக் காரணஞ்சொல்லும்? ஓ ஐயா! ஏது என்பவனிடமிருந்து யாதவரும் பரதனிடமிருந்து பாரதரும்

பிறந்தனர். அக்குலத்திலேயே ஹைஹயனென்றொருவ னிருக்கவேண்டுமென்றெண்ணுகிறேன். அவ்விவரத்தைக் கூறவேண்டுமென்று வினவினன். வியாசர், நீ கேட்ட ஹைஹயர்கள் சரிதத்தை விரிவாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாகவென்று கூறுகிறார்:—

ஓ அரசனே! அளவில்லாத காந்தியையுடைய சூரியன் புத்திரனான ரேவந்தன் உச்சைஶ்ரவமென்னுங் குதிரைமீதேறிக்கொண்டு வைகுண்டஞ்செல்ல, லக்ஷ்மிதேவி இது நம்முடன் பாற்கடலிற் பிறந்த குதிரையல்லவாவென் றதனழகைக் கண்ணிமைகொட்டாது பார்த்துநிற்க, விஷ்ணுமூர்த்தியாகிய புருடோத்தமர் குதிரைமீதிருக்கிற புருஷனைப்பார்த்து அவனழகுக்கு மிகவும் வியந்து, லக்ஷ்மியைப்பார்த்து, ஓ கமலநாயகி! இவன்யார்? அங்கமுள்ள மன்மதனோ? மூன்றுலகையும் ஒரிமைப்போதில் சுற்றிவருகின்றவனாகக் காணப்படுகின்றான். இவன்செய்தி யுனக்குத் தெரியுமோவென்று கேட்க, அவளதைக்கேட்பதற்கும் அதற்கு விடைபகர்வதற்கும் செவியும் நாவுமாகிய புலன்கள் கட்புலனோடுகலந்து குதிரையின் வசப்பட்டிருந்ததலால் விடைகூறவில்லை. அவளென்செய்வாள் அதனையறியாத விஷ்ணுமூர்த்தி முன்கேட்டவாறு பலமுறையுங் கேட்க மூறை பிறழ்ந்திருக்கின்ற விலக்குமி உரையாடாமலேயிருந்தனள். இவளுரையாடாதிருக்குங் காரணமென்னவென்று விஷ்ணுமூர்த்தியூகிக்கவே அவளது நிலைமையைச்சற்றுணர்ந்து கூறுகிறார். ஓ செந்தாமரையாளே! என்ன பார்க்கின்றாய்? உனதுகண் இமைகொட்டா திருக்கப்பெற்றதற்குப் பிரயோஜனம் இக்குதிரையைப் பார்ப்பதுதானோ? உனது மனத்தை இக்குதிரையின் பேரழகோ கொள்ளைகொண்டது? யான்கேட்கும் வினவுக்கும் விடைதருவதற் கசக்தளாய் மெய்யும் மறந்திருக்கின்றனை. உனக்கு இக்குதிரையின்மீது மோகம்வந்திருப்பினும் நான்கேட்கும் வினக்களுக்கு விடைகூறலாகாதா? அந்தோ! அந்தோ!! இனி நீ எல்லாவிடத்தும் ரமிக்குந்தன்மையடையப் போகின்றபடியால் ரமையென்னும் பெயரையும், நீ எவ்விடத்தும் நிலையற்றுச் சஞ்சலையாயிருக்கப் போகின்றபடியால் சஞ்சலையென்னும் பெயரையும், பிரகிருதிமாயை ஸ்திரம்போற்காட்டி யெப்படி ஸ்திரமில்லாதிருக்கின்றனளோ அப்படியே ஸ்திரமில்லாத புத்தியையும் பெற்றிடுதியென்று வசைமொழிகூறிப் பின்னும் நீ என்சமீபத்தினின்றுகொண்டே ஓர் மானுடனேறிவந்த குதிரையைப்பார்த்து மோகித்தபடியால் நீ பூலோகத்தில் பெண்குதிரையாகப் பிறக்கக்கடவாயென்றனர். அச்சாபமொழியைக் கேட்ட விலக்குமி மனந்திடுக்கிட்டு விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பார்த்துக்

கூறுகிறாள். தேவர்களுக்கெல்லாம் பிரபுவாயும் எனக்கு நாயகராயும் ரக்ஷகமூர்த்தியாயு மிருக்கின்ற நீர் நான்பார்த்த குற்றமொன்றுக்குப் பலி சாபமிட்டீரே. எதன்பொருட்டு அவ்வளவு சாபத்துக்கென்னை யாளாக்கினீர்? இவ்வளவுகோபம் உம்மிடத்தில் நான் பார்த்ததில்லை. உமக்கிருந்த பிரேமை எங்கேபோயிற்று? என்னிடம்வைத்த பிரேமை யென்றுமழியாதென்று நினைத்திருந்தேனே. நீர் சொல்லியவையெல்லாம் வச்சிராயுதம்போலிருக்கிறதே; அதைச் சத்துருவினிடத்திலல்லவா செலுத்தவேண்டும். சிநேகமுள்ளாரிடத்துச் செலுத்தலாமா? உம்மிடமெப்போதும் வரம் வாங்கத்தக்கவளான நான் இப்போது சாபத்தை எப்படி வாங்குவேன். நீர் பார்த்துக்கொண் டிருக்கும் போதே ஆவிவிடுகிறேன். நான் உம்மைப் பிரிவதனாலுண்டாகும் விரகாக்னியினால் தவிப்பேனா? ஜீவிப்பேனா? ஓ பிரபுவே! எப்போது எனக்கிட்ட இச்சாபம் நீங்கப்பெற்று உமது சமீபத்தை வந்தடையப் பெறுவேன்; என்மீது தயவுவைத்துச்சொல்லி யருளுமென்றனள். விஷ்ணுமூர்த்தி ஓ கமலாசனீ! பூலோகத்தில் எப்போதுனக்கு எனக்குச்சமானமான பிள்ளையுண்டாகின்றானோ அப்போது என்னிடம் வாழப்பெறுவா யென்றனர். சுலோகம் - (சுகூ)

* பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈஸ்வரார்த்தாங்கசரீராயைநம:

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

ஹைஹயவம்சோற்பத்தி கதனம்.

சூதர்கூறுகின்றார். அப்போது ஜனமேஜயன் வியாசமுனிவரைப் பார்த்து பகவானே! வைகுண்டத்துக்குவந்த ரேவந்தன் என்செய்தான்? காலவசத்தினால் லக்ஷுமியானவள் விஷ்ணுமூர்த்தியால் சபிக்கப்பட்ட பின்னர் எவ்விடத்தில் எவ்வாறு பெண்குதிரையாய்ப் பிறந்தனள்? மாநுடசஞ்சாரமில்லாத ஆரணியத்தில் என்னசெய்து காலத்தைக்கழித்துப் புத்திரனை எவ்வாறுபெற்று எவ்வளவு காலங்கடந்து விஷ்ணுவை யடைந்தாளென்று வினவ வியாசமுனிவர் ஓ அரசனே! கேட்கக்கேட்கச் செவிக்கின்பந்தரும் இச்சரிதத்தைக் கூறுகின்றேன் கேட்டு மகிழ்வாயாக என்று கூறத்தொடங்கினர்.

ஓ அரசனே! வைகுண்டம்வந்த ரேவந்தன் தன்முன் இலக்ஷுமிக்கு விஷ்ணுமூர்த்தி சபித்ததைப்பார்த்துப் பயந்தவனாய்த் தூரத்தி

---

* தொண்டையி னின்றும் பிறந்தவர் முதலியோரது சரித்திரம்.

விருந்தவண்ணமாக அவரை நமஸ்கரித்துத்திரும்பி அதிவேகமாய்த் தந்தையிடம்வந்து லக்ஷ்மிக்கு நேர்ந்தசாபத்தைக் கூறியிருந்தனவ. இவன்செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, இலக்குமியானவள் விஷ்ணுமூர்த்தியை நமஸ்கரித்து விடைபெற்றுப் பூவுலகில் சூர்யபத்தினி தவம் புரிந்த ஆரணியமடைந்து பெண்குதிரைவடிவேற்றுக் காளிந்திநதியோடு தமஸாநதி சங்கமிக்கும் சர்வசித்திகரமாகிய அப்புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் தவசிந்தனையோடு மிருந்து, மகாதேவரும் சங்கரரும் சர்வ வாஞ்சிதப் பிரதரும் திரிசூலதரரும் சந்திரசேகரரும் பஞ்சானனரும் தசபுஜரும் கௌரீ தேகார்த்தரும் கர்ப்பூர கௌரதேகரும் நீலகண்டரும் திரிலோசனரும் வியாக்ராஜினதரரும் கஜசர்மோத்தரீயரும் கபாலமாலாதரரும் நாகயக்ஞோப வீதருமாகிய சதாசிவ மூர்த்தியை ஒரு நெறியமனத்தாற் றியானித்து ஆயிரந் தேவவருடம் வைராக்கியத்துடன் அதிவுக்ரமான தவம்புரியவே மகாதேவர்மகிழ்ந்து பார்வதி சமேதராய் இடபாரூடராய்ப் பிரத்யக்ஷமாய் அந்த லக்ஷ்மி தேவியைப் பார்த்து திருவாய் மலர்கின்றனர்:—ஓ சர்வமங்களே! நீ யாதுகருதித் தவஞ்செய்கின்றாய் யதனைச் சொல்வாயாக. சர்வாபீஷ்டங்களையுந் தருகின்றவனும் சர்வலோக சிருஷ்டனும் சர்வலோகப் பிரபுவாயும் போகமோக்ஷப் பிரதனும் வாசுதேவனுமி மிருக்கிறவுனது நாயகனை விட்டு என்னைத் தோத்திரஞ் செய்கின்றனையே இது நீதியாமா! வேதத்தில் ஸ்திரீகளுக்குப் பர்த்தாவே தெய்வம், வேறொரு தெய்வமில்லை. பர்த்தா எத்தன்மையனுயினும் அவனுக்குப் பணிவிடைசெய்வதே தருமமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. உனது நாயகனான நாரணனோ எல்லாராலுஞ் சேவிக்கத்தக்கவன். எப்பொழுதும் யோக்கியமாயுள்ளவன். வேதத்திற் சொல்லியபடி உனதுநாயகனாகிய அவனை நீ தியானிக்கவேண்டியவளா யிருக்க, அவனைவிட்டு ஏன் என்னைத் தியானிக்கின்றாயென்று கேட்டருளினர். லக்ஷ்மிதேவி யடிபணிந்து பிரார்த்திக்கின்றாள்:—என்பால் கருணைகூர்ந்துவந்த பரமேஸ்வரரே! நானென்னுயகனால் இவ்வுருவாகச் சபிக்கப்பட்டேன்; எனக்குப் புத்திரப்பே றெப்போதுண்டாகுமோ அப்போதுதான் இச்சாபவிமோசனமும் வைகுண்டப் பிராப்தமு முண்டாமென்று அவராலேயே கூறப்பெற்றுள்ளேன். எனக்கு நாயகனில்லாமல் புத்திரனுண்டாவதெப்படி? அதற்குவழி அவருங் கூறினாரில்லை நானுங் கேட்டேனில்லை. அவரோ நாயகியில்லையென்கிற கவலையற்றவராய் வைகுண்டத்தில் வாழ்கின்றனர். நானோ நாயகனில்லையென்கிற கவலையுடையவளாய் இவ்வாரண்யத்தில் திரிந்தலைகின்றேன். தேவரீர் உன் நாயகனைவிட்டு என்னையேன் தியானிக்கிறாயென்று கேட்டருளியது

என்னிலைமை யறிதற்கோ? உமதுண்மை வெளிப்படுத்தற்கோ? அது யானறியுந் தரத்ததோ? ஆயினுஞ் சிலவிண்ணப்பஞ் செய்கிறேன். ஸ்திரீகளுக்கு நாயகனேதெய்வம் வேறில்லையென்று வேதங்கூறிய தென் றருளியதுண்மையே! ஸ்திரீகளுக்குத் தந்நாயகனே தெய்வ மென்னுங்கால் அவன் அந்தஸ்திரீ யொழிந்தமற்றையருக்கு அவன் தெய்வ மன்றென்று ஏற்படுகின்றதல்லவா? தெய்வமாயிருப்பவன் யாவருக்குந் தெய்வமா யிருக்கவேண்டியவனே யன்றி ஒருவருக்கு மாத்திரம் தெய்வமாயும் மற்றையருக்கெல்லாம் மனிதனுயுமிருப்பனு? அப்போதவனிடத்துள்ளது மானிடத்தன்மையா? தெய்வத்தன் மையா? அவனிடத்துள்ளது மாநுடத்தன்மை; இவள் பாவிக்க வேண்டியது தெய்வத்தன்மை யென்றுணரவருகின்றது. இவ்வுணர்ச் சியை இன்னமு மாராயுங்கால் இவனிடத்துள்ள வுண்மைத் தன்மை மானிடத்தன்மையன்றி தெய்வத்தன்மை யுடையதல்லவென்றும், இவனிடத்தில் பாவித்ததெய்வத்தி னிடத்துள்ள உண்மைத் தன்மை அவரவர் பாவிக்குந் தெய்வத்தன்மையா யிருப்பதேயன்றி பாவித்தற் கிடமாயிருக்கும் அவ்வப்பொருளின்றன்மை யுடையதல்லவென்றும் விளங்குகின்றது. இவ்வுண்மையால் வேதம், மாநுடனை மாநுடனுகப் பாவித்தாலவன் பதியாகமாட்டான் அவனைத் தெய்வமாகப் பாவித் தால்தான் பதியாவான். அப்பதி பாவனைதான் சர்வப்பிரயோஜனமுந் தரும். அப்பதிபாவனை செய்யாவிடின் இவள் யாதொருபயனுமற்றுப் பதிதையாவாளென்று அவளுக்குத் தெய்வத்தன்மையை யுணர்த்தி அத்தெய்வத்தை வழிபடுவதற்கான வழி பர்த்தாவெனக் காட்டியதே யன்றி இந்தப்பர்த்தாதான் தெய்வம்; தெய்வமென்பது வேறில்லை யென்றுணர்த்த அவ்வாறு கூறியதன்றே. ஆகவே என்னுடைய பர்த் தாவினிடம் நாடோறும் பாவித்துவந்த தெய்வத்தையே இப்பொழு தும் பாவித்துத் தியானித்து வந்தேனே யன்றி வேறு யாரைத் தியா னித்தேன். அத்தெய்வம் தேவரீரேயாகையால் இன்று யான்காண வெளிப்பட்டுவந்தீர். நீரன்றி யான் தியானித்துவந்த தெய்வம் என்னு யகனுகிய நாரணராகவே யிருப்பாராயின் அவரே வந்திருப்பரன்றே. ஆகலான் அவரவரே; நீர்நீரே. இதனுல் அவர் அவராக விருத்தலாகிய வொருதன்மை யுடையவரென்றும் நீரெல்லாப் பொருளாகியும் ஆகாதவராயு மிருத்தலாகிய இருதன்மை யுடையவரென்றும் அறி யக்கிடக்கின்றது. இவ்விருதன்மை தேவரீருக்குண்மையால் நானென் னுயகனேடிருந்து உம்மை வழிப்பட்ட அக்காலத்து நீராகவேயிருந்து எனக்கு எல்லாச் சுகத்தையுந் தந்துவந்தீர். நானென்னுயகனுகிய அவரைவிட்டு உம்மை வழிபடும் இக்காலத்துநீ நும் அவருக்கு வேறாய்

வந்து நான்வேண்டுஞ் சுகமளிக்கவந்தீர். எந்நாயகன் அவர் அவராகவே யிருக்குந் தன்மையுடையராதலால் அவர் நீராகவந்திலர். ஓ சங்கரரே! தேவரீர் யாவுமாய் யாருமாயிருக்குந்தன்மை யுடையீராதலால் முன்னென்னால் அவராகவுமிருந்தீர் பின் இப்போது வேறாயிருக்கும் உண்மையையுங் காட்டவந்தீர். ஆகலான் இப்போதுவேண்டிய வரமெதுவோ அதனைக்கொடுத்தருளும் இவ்வுண்மை யிங்ஙனமிருக்க எங்களிருவருடைய தவவிசேடத்தால் தேவரீருக்கும் அவருக்கும், பார்வதியாருக்கும் எனக்கும்பேதமில்லாத தன்மையும் பெற்றிருக்கின்றோம். இவ்விஷயத்தில் சந்தேகமில்லை.

ஓ சர்வஜ்ஞரே! நீ என்னையேன் தோத்திரஞ் செய்கின்றாயென்றீர். நாராயணர் எனக்கு நாயகர்; நீர் தெய்வம் நான் அவரை நீராக வெண்ணும்போது நீர் அவராகின்றீரல்லவா! இத்தன்மையான அபேதத்தையறிந்தே உம்மை நான் தோத்திரஞ்செய்தேன். இவ்வபேதத் தன்மையை யறியாமல் நான் தியானமாவது தோத்திரமாவது செய்திருப்பேனாயின் எனக்குத் தோஷமுண்டாகுமென்றனள். சிவனார் இலக்குமியினது ஞான விசேஷத்தையறிந்து மகிழ்ந்தவராய் ஓ கமலாக்ஷி! நீ சொல்லிவந்த நியாயப்படி விஷ்ணுவுக்கும் எனக்கும் அபேதமென்பது சத்தியமே. இந்த நியாயம் உனக்கெப்படித் தெரியவந்தது? யான் எல்லாமாயிருக்குந் தன்மையாகிய ஏகத்வத்தைத் தேவர்களும் முனிவர்களும் வேதாந்தமுணர்ந்த ஞானிகளும் குதர்க்கத்தாலறியாமல் பேதபுத்தி யுடையவர்களாய்த் துவேஷிக்கின்றனர். இவர்களிங்ஙனமிருக்க, உலகில் எனக்குப் பக்தர்களென்று சொல்லப்பட்ட பலர் விஷ்ணுவைத் துவேஷித்து நிந்திக்கின்றவர்களாயும், விஷ்ணு பக்தர்களென்று சொல்லப்பட்ட பலர் என்னைத் துவேஷித்து நிந்திக்கின்றவர்களாயு மிருக்கின்றனர். இதற்குக்காரணம் தேவியினுடைய மாயையினால் அவர்கள் கவரப்பட்டிருக்குந் தன்மையினாலேயாம். ஏனெனின்! பக்தர்களென்று சொல்லப்பட்ட இவர் ஸ்தூல வுருவங்களைக்கண்டு பக்திபண்ண வந்தவர்களே யன்றி சொரூப வுண்மையைக் கண்டு பக்திபண்ணவந்தவர்களல்லர். சொரூப வுண்மையை யறியப் புகுவாராயின் துவேஷ முடையவராகார். ஸ்தூலவுருவம் பல வேற்றுமையாயுள்ளது; சொரூபம் வேற்றுமையாகாது ஒரு தன்மையாயுள்ளது. ஆகவே ஒரு தன்மையாயிருக்கும் சொரூபவுண்மையை விட்டுப் பலதன்மையாயிருக்கும வடிவத்தைப் பற்றினாராதலின் கண்டஜ்ஞானமுடையராய்ப் பேதவாதத்துக் குள்ளாகின்றனர். என்னுடைய அபேதத் தன்மையாகிய ஏகத்வத்தை யறிவதென்றால் அகண்

டிஜ்ஞானமும் புண்ணிய விசேடமும் பெற்றவரா யிருப்பி னறிவர். அவர்களிடத்தில் தேவியினது மாயாவிலாசம்போய் ஞானவிலாசமுண்டாகும். இது யாவர்க்கும் கிடைத்தலரிது கஷ்டப்பட்டறிதல்வேண்டுமென்று சிவபிரானருளவே இலக்குமிதேவி மிக்க ஆராமையுடையவளாய் ஓமஹேஸ்வரா. தேவரீர் கஷ்டமென்று கூறிய துண்மையே. அடியாளே இந்த நியாயமெப்படி உனக்குத் தெரியவந்தது என்றருளினீரல்லவா அதனை இனி விண்ணப்பிக்கின்றேன். என்னுயகரான நாராயணர் ஓர்காலத்தில் பத்மாசனராய் வீற்றிருந்து தியானித்துக் கொண்டிருந்தனர் அதனைக்கண்ட நான திசயித்தவளாய் அவர்தியான நிலையினின்று நீங்கியவுடன் அடிபணிந்து நானிதுகாறு மும்மையே தெய்வமென்றெண்ணி யிருந்தேன். திருப்பாற்கடலில் நான்தோன்றிய காலத்திலும் அங்கிருந்த தேவர்களையெல்லாம் பார்க்க அவருள் நீரே பதிகரென்று தெரிந்து உம்மை நாயகனாகக் கொண்டேன். அங்ஙனமிருக்க நீரிப்பொழுது தியானிக்கின்றீரே யாரை? அவரும் மிலும் அதிகமான தெய்வமாக வல்லவாயிருத்தல் வேண்டும். அத்தெய்வமா யுள்ளார்யார்? அதனைச்சொல்லும் எனக்குச் சந்தேகமாயிருக்கிறதென்று வினவினேன். அவர் ஒகமலநாயகி! எவனதிசீக்கிரத்தில் சந்தோஷிக்கிறானோ, எவன் பார்வதிநாதனோ, அவன்தான் என்னிலுமதிகன். அந்தவீஸ்வரனைத்தான் தியானிக்கின்றேமென்று கூறியதேயன்றிச் சிலவுண்மை கூறுகிறேனென்றார். என்னையெனின்! அவன் சர்வேந்திரியாமித்வம் உடையனாதலால் எல்லாவுயிருள்ளுமுள்ளவனா யிருக்கின்றான். உள்ளாயிருக்குந் தன்மையைக்கண்டு சோகம்பாவனை செய்வாராயின் உள்ளாயிருப்பதேயன்றி இவன்தானேயாயிருக்கின்றான். தானேயாயிருக்குந் தன்மையை அவனருளாற்கண்டு அன்புசெய்து தியானமாத்திரமாகவே நிற்கப்பெறுவாராயின் தானேயிவனாய்நிற்கும் நிலைமையை யுடையனாகின்றான். இந்நிலைமை கூடிய பின்னர் இவனவனாகின்றான். அவனிவனாகின்றான். இவன்செயலவன்செயல்தான் அவன்செய லிவன்செயல்தான். இவ்வத்வைத வுண்மையையே வேதாந்தங்கூறுவதாகிய வுண்மையும் ஒ செல்வச்சொரூபிணியே! நானவ்வேதாந்த வுண்மையுணர்ந் துள்ளேனாதலால் நானிப்பொழுது சர்வேந்திரியாமியா யிருக்கின்ற அப்பரமேஸ்வரனைச் சோகம்பாவனை முறைமையானும் அன்பின் வசப்பட்ட தியான முறைமையானும் தியானித்து வருகின்றேன். இவ்வாறு இடைவிடாது நான் தியானிப்பதனால் தேவதேவனாகிய தன்னைத் தியானிக்கின்றேனென்று அவனென்னை இடைவிடாது எண்ணுகின்றவனா யிருக்கின்றான். இவ்வாறு இடைவிடாது இருவரும் தியானித்தல் நினைத்தலாகியசெயலுடையோ

மாதலால் நானப்பரமபதிக்குப் பிராணனுயிருக்கின்றேன். பக்தருக்குப் பக்தராயிருக்கின்ற அவன் எனக்குப்பிராணனுயிருக்கின்றான் நானவனிடத்தி லன்பாலும், அவனென்னிடத்தி லருளாலுங் கலந்திருக்குங் கலப்பினையறிந்து பேதமின்மையை யுணராது என்னை வழிபடும் பக்தரென்று பெயருடையோர் என்னைக் கடவுளாகப் புகழ்ந்து அவனையிகழ்வோர் நிச்சயமாய் நரகத்தையடைவர். இப்பொழுது நான்சொல்லியவை யுண்மையென்று அக்காலத்தில் ஏகாந்தஸ்தானத்தில் தேவரீரது சொரூபவுண்மையைக் கூறியிருக்கின்றார். ஓ எனது நாயகருக்கு ஆத்மநாயகராயிருக்கின்ற பிரபுவே! தேவரீர நாராயணருக்குப் பிரியராயிருக்கும் உண்மையுணர்ந்தே வும்மைத் தியானித்தேன், தோத்திரஞ் செய்தேனென்றனள். மஹேஸ்வரர் மகிழ்ந்தவராய் திருவாய்மலர்கின்றார்:—ஓ லக்ஷ்மியே! உனதுண்மைஞானத்துக்கும் அன்புக்கும் நானதிசயிக்கு மதிசயம் என்னென்று சொல்லுவேன். இனி உன்னுடைய நாயகன் நீ மகிழும்படியாக ஆண்குதிரையாய்வந்து உனது மனோரதத்தைப் பூர்த்திசெய்து புத்திரப்பேறடையச்செய்வான். நீ கவலையற்றிருப்பாயாக. அவனெப்படி குதிரையாகவரப்போகிறானென்றெண்ணற்க. நானவனை மகாமோகிதனா யுன்னிடம் வந்து சேரும்படியான காரியத்தைச் செய்கின்றேன். அவனுக்குச் சமானமான புத்திரனைப்பெறுவாய். அவன் ஏகவீரனென்கிற பெயருடையவனாய் யாவராலும் வணங்கத்தக்க பிரபுவாகப்போகின்றான். அவனால் ஹைஹய வம்சம் விருத்தியடையப்போகின்றது. நீ முன்போலவே வைகுண்டத்தில் உனதுநாயகனோடுகூடி வாழ்வாயாக. இப்போது நான்சொல்லிய வண்ணம் உனக்குச் சுகமுண்டாவதற்குச் சர்வசக்திஸ்வரூபமாயிருக்கின்ற பராசக்தியைத் தியானித்துச் சரணமடைவாயாக. அவளைச் சரணமடைந்தால்தான் நீ குதிரையைக்கண்டு மோகித்துக் காமமதத்தைக்கொண்டதோஷம் நீங்கிச் சித்தசுத்தியடையப் பெறுவாயென்றனுக்கிரகித்தனர். பின்னர் பரமேஸ்வரர் பார்வதியாரோடு மறைந்தருள இலக்குமிதேவியும் சிவனாராணையின்படித் தேவியினது திருவடிமலரைத் தியானித்து நாராயணர் எப்போது அஸ்வமாக வருவாரென் றெதிர்பார்த்துக்கொண்டு தோத்திரஞ்செய்து வந்தனள்.

சுலோகம் - (சூஉ)

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ
ஈமாதிதேவதாயை நம:
பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

இதுவுமது.

சூதர் கூறுகின்றார். வியாசமுநிவர் ஜனமேஜயனை நோக்கி, பரமேஸ்வரர் இலக்ஷ்மிதேவிக்கு அநுக்கிரகித்துக் கைலைக்குச்சென்ற பின்னர் தமது கணங்களுள் தூதுசெல்லத்தக்கவனான சித்திரரூபனை யழைத்து, நீ வைகுண்டத்துக்குப்போய் நாராயணனைக்கண்டு பூவுலகில் இலக்ஷ்மி வருத்தமுற்றிருக்கின்றபடியால் அவள் வருந்தாவண்ணஞ்சென்று அழைத்துக்கொண்டு வைகுண்டம் வந்துசேரவேண்டுமென்று யான் சொல்லியதாகச் சொல்லிவருவாயென்றேவினர். அவனவ்வண்ணமே வைகுண்டஞ்சென்று தன்வரவை அங்குள்ள துவாரபாலகரால் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு முன்னேதெரிவித்து உள்ளே செல்ல, இவன்வருகையை விஷ்ணுமூர்த்திகண்டு ஆச்சரியப்பட்டு அவனை யுபசரித்து மகேஸ்வரருடைய சுபத்தை முன்னர்கேட்டுப் பின்னர் வினவுகின்றார்:—ஓ தூதனே! இறைவர் யாதுகாரியமாய் உன்னை என்னிடம் அநுப்பினர்? என்னால் ஆகவேண்டிய காரியமானது அவரை யுத்தேசித்ததா? தேவர்களை யுத்தேசித்ததா? என்ன கட்டளையிட்டிருக்கின்றார்? சொல்வாயென்றனர். சித்திரரூபன் கூறுகிறான்:—ஓ நாராயணரே! அவர் காரியமுமல்ல; தேவர்களுடைய காரியமுமல்ல. உம்முடைய காரியத்தைத்தான் உமக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கின்றார். அது என்னையெனின்! இந்த வைகுண்டத்தில் உம்முடைய இருதயமத்தியில் அதிசுகியாய் போகரூபிணியாய் வசிக்கத்தக்க இலக்ஷ்மிதேவி, காளிந்திநதிக்கும் தமசாநதிக்கும் நடுவிலுள்ள பிரதேசத்தில் ஓர்பெண்குதிரையாய் அதிதுக்கிதையாய் யோகரூபிணியாய் வசித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். யாவருக்கும் இஷ்டபோகங்களைக் கொடுக்கின்றவளாயும் தேவயக்ஷகின்னர கிம்புருடர்களால் போற்றப்பட்டவளாயும் உள்ள அவள் அந்த ஆரண்யத்தில் யாதொரு செயலுமற்று இப்படியிருப்பதுங் கஷ்டகாலத்துக்குரிய லக்ஷணமல்லவோ? உலகில் இலக்ஷ்மி நீங்கினால் கஷ்டமநுபவிப்பார்களென்று கூறுவது வழக்கம். அவளே கஷ்டத்தை யநுபவிப்பதென்றால் இது பாவமல்லவோ! இனிப்பூவுலகிலுள்ளார் இலக்ஷ்மியினால் சுகமுண்டாகுமென்று நினைப்பார்களோ! யாவரும் தரித்திரர்களாகவன்றோ இருப்பர்? உமக்குத்தான் சுகமேது. பலமில்லாதவனும் தனமில்லாதவனும் தங்களுக்கு வேண்டிய பலத்தையும் தனத்தையும் விரும்புவ

தொழிந்து ஸ்திரீசுகத்தை மாத்திரம் விரும்புகின்றனர். எவருக்கும் எதுவில்லாதொழியினும் ஸ்திரீமாத்திர மிருக்கப்பெறின் அவருக்கு எல்லாச்சுகங்களு முடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. நீர் தனமும் பலம் எல்லாமுடையீவராயிருந்தும் அந்த லக்ஷுமிதேவி யில்லா திருப்பீராயின் அவைகளாலென்ன சுகத்தைப்பெறுவீர். அன்றியும் நீர்பத்தினியை விட்டிருப்பது உமக்குப் பகைவராயிருக்கின்ற அசுரர் நகைப்பதற்கிடந்தருமல்லவா? சத்துருக்கள் நகைக்க விடஞ்செய்து பிழைப்போனது பிழைப்புமோர் பிழைப்பாமா. இனி உம்முடைய பகைவர்கள் லக்ஷுமிதேவி குதிரையாயிருப்பதைப் பார்ப்பாராயின் இரவும்பகலும் உம்மைப் பரிகாசஞ்செய்து சந்தோஷிப்பவராவார்க ளல்லவா? இனியேனும் யான்சொல்வதை ஆலோசித்துச் சர்வலக்ஷ ணங்களும் சகலசௌந்தர்யங்களும் சகலசற்குணங்களு முடையவ ளாகிய உமதுபத்தினியை யழைத்துக்கொண்டுவந்து சுகமாயிரும். சுகம்வேண்டாதவராயும் நிர்விஷயராயு மிருக்கின்ற சிவனார், பார்வதி யார் தக்ஷனிடம் பிறந்த பாபத்தையொழித்தற்பொருட்டு அச்சரீரத் தைமாற்றி மலையரையன் மகளாயிருந்தகாலத்து அவரது பிரிவுக் காற்றாது வருந்திய வருத்தம் என்னாற்சொல்லிமுடியுமோ. நிஸ்ஸங் சாரியாகிய அவருக்கே பத்தினிப்பிரிவு வருத்தத்தை விளைவித்திருக்கு மாயின் சம்சாரியா யிருக்கின்ற நம்போல்வாருக்குச் சொல்லவேண் டுமோ? பின்னர் அப்பெருமான் தவம்புரிந்து ஞானிகளுக்கு ஞான யோக சுகத்தைமாத்திரமளித்துப் போகிகளுக்குப் போகசுகத்தை யளிக்கப்பெறாது அத்தேவியாரை மணந்து இன்றளவும் நீங்காதுடனு யிருந்து யாவர்க்கும் போகங்களைத்தந்து வருகின்றனர். ஆகலான் நீரும் ஆயிரவருட காலமாய்ப் பத்தினியைவிட்டுத் துன்பமனுபவிப் பதை விட்டு அவள்கொண்டிருக்கும் உருவத்திற்கேற்ப ஆண்குதிரை யாய்ச் சென்று அவளுக்குப் புத்திரபாக்கியந் தந்து அழைத்துவந்து சேருமென்று சொல்லினன். விஷ்ணுமூர்த்தி, ஓ சித்திரரூபனென்கிற சிவகணனே! நீ சொல்லியவையெல்லாம் சிவனுருடைய வாக்காகை யால் அவ்வாக்கின்படியே செய்கின்றேன், நீ கைலைக்கேகலாமென்று விடைதந்து, பின்னர் தேவியினது மாயாசத்தியினல் காமவிருத்தி யுண்டாய்ப் பீடிக்கப்பட்டு இனி நாமிங்கிருப்பது தகுதியன்றென்று வைகுண்டத்தைவிட்டு லக்ஷுமியினிடம்வந்து பேரழகோடுங்கூடிய ஆண்குதிரையாய் நின்று லக்ஷுமியாகிய பெண்குதிரையின் ரூபலா வண்ணியங்களைக் கண்டதிசயித்து லீலையைக்கருதி நின்றனர். இவர் நிலைமையைக்கண்ட லக்ஷுமிதேவி இது காட்டிலுலாவுங் குதிரை யன்று; சிவபெருமானனுக்கிரகித்தபடியே வந்த விஷ்ணுமூர்த்தியாகு

மென்றெண்ணி அன்று உச்சை ஸ்ரவமென்னுங் குதிரையை எவ்வள வதிசயத்தோடும்பார்த்தனளோ அவ்வதிசயத்தினும் அதிசயமாய்க் காமவிருத்தியோடு லீலையை யவாவிப்பார்த்தனள். இருவர் கருத்து மொன்றுபடவே அவ்விடத்தே புணர்ச்சியுங் கூடப்பெற்று ஒருத்தம மானபிள்ளையைப் பெற்றனர். பின்னர் அப்பிள்ளையை விஷ்ணுமூர்த்தி பார்த்து இதுவுந் தெய்வச்செயலாமென்று நகைத்து, ஓ லக்ஷ்மியே! இந்தப்பிள்ளையை இவ்விடத்திலேயே நிறுத்திவிட்டு நாமிருவரும் இவ்வுருவை மாற்றிக்கொண்டு வைகுண்டம்போய்ச் சேருவோமென்று சொல்லவும் இலக்ஷ்மி புத்திர வாஞ்சையினால் கூறுகிறாள்:—ஓ என் நாயகனே! இப்பிள்ளையை நான் எப்படி விட்டுவருவேன்? மநுஷ்ய சஞ்சாரமில்லாத இவ்வாரண்யத்தில் நதிசங்கமஸ்தானமாகிய இத்தீரத்தில் பாலனும் யாதொருசக்தியுங் கூடாதவனும் யாதொரு நாதனில்லாதவனு மிருக்கிற இவனை நாம்விட்டுப் போவோமாயின் இவனுக்குள்ள கதியாது? உனக்கு மங்கலம். நானிருப்பதுபோல் எனக்கு நன்கலன் அளவறிந்த இம்மகன்றானே! ஆகலின் நான் இம் மகனை விட்டுவருவதற்கு எப்படி மனந்துணிவேன்? உமக்குந் துணி வதற்குக் காரணமில்லாதிருக்க நீரென்னைப் பிள்ளையைவிட்டு என்னு டன் வருவாயென்றது ஆச்சரியமேயென்றனள். சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்போது இருவருக்குந் திவ்யதேகம்வர அக்கணமே ஓர் விமா னத்துடன்தேவர்களுங்கண்டு போற்றிநின்றனர். அதனைக்கண்டு விஷ் ணுமூர்த்திகூறுகிறார்:—ஓலக்ஷ்மி! விமானம் வந்துவிட்டது தேவர்க ளும் பிரார்த்திக்கின்றனர். நீ வேறுவார்த்தை சொல்லவேண்டாம். உன்பிள்ளைக்கு யாதொரு குறைவும் வரமாட்டாது. அவனை நான் பாதுகாக்கின்றேன். நீஐயுறேல். நீ வாவென்றழைத்தனர். லக்ஷ் மிதேவி ஓ என்பிராணநாதனே! இப்பிள்ளை உம்மைப்போலும் காந்தி யுள்ளவனைப் பிரகாசிக்கின்றமையால் வைகுண்டம் அழைத்துப்போ வோம், என்பிராணனாயிருக்கின்ற இவனைவிட்டு நான் வருவேனாயின் உடல்விட்டுப்போன ஒருவனை வைகுண்டம் போயினனென்று கூறு வதுபோலாகும், ஆகலான் இக்குழந்தையை யெடுத்துக் கொள்ளு மென்ன, விஷ்ணுமூர்த்தி கூறுகிறார்:—ஓ கமலாக்ஷி! இவனாலிங்குச் சில ஆச்சரியமான காரியங்களாகவேண்டி யிருக்கின்றபடியால் நான் சொல்வதைத்தடுக்காதுவிட்டுவிடு. இவ்விடத்தில் யயாதியென்று பிர சித்திபெற்ற துர்வசுவின் குமாரனாகிய ஹரிவர்த்தமன் புத்திரப்பேறு வேண்டி இவ்வாரணியத்தில் நூறு வருடமாய்த் தவஞ்செய்கின்றான். ஆகலான் அவனிமித்தமா யிப்புத்திரனுண்டானான். நானவனை யிவ்வி டமனுப்புகிறேன். அவன் தனக்குப் புத்திரப்பேறு கிடைத்ததென்று

ஆனந்தமுற்றுத் தன்வீட்டுக்குக் கொண்டுபோவா னென்றனர். இவ்வாறு லக்ஷ்மியைச் சமாதானப்படுத்தி விமானத்திலேற்றிக்கொண்டு தன்னுலகஞ் சென்று சுகமாய் வாழ்ந்திருந்தனர். சுலோகம் - (௫௩) பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈஸ்வரப்ரேரணகர்யைநம:

இருபதாம் அத்தியாயம்

துர்வஸோ: புத்திரோற்பத்தி கதனம்,

சூதர் கூறுகின்றார். ஜனமேஜயன் வியாசரைநோக்கி ஓ ஐயா! புலி சிங்கமுதலிய துஷ்டமிருகங்கள் வசிக்குங்காட்டில் அந்தக் குழந்தை அவைகளால் கிரகிக்கப்படாமல் எப்படி பிழைத்திருந்து க்ஷேமத்தை யடைந்தது? அதனையுங் கேட்க விரும்புகிறேனென்று கேட்க, வியாசர் கூறுகிறார்:—ஓ அரசனே! இலக்ஷ்மியும் நாராயணரும் போனவுடன் சம்பகனென்கிற வித்தியாதர னொருவன் காமத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிற தனது பத்தினியோடு கிரீடார்த்தமாய் விமானத்தின்மே லேறிக்கொண்டு வரும்போது தெய்வகதியாய் அவ்வாரண்ணியத்துக்கு வந்தனன். அவ்விடத்தில் தேவகுமாரன்போல் பிரகாசிக்கின்ற சுந்தரமான அக்குழந்தையைக் கண்டு விமானத்தைவிட்டிறங்கி பொருளில்லாதவனுக்குப் புதையல் கிடைத்ததுபோல் நமக்கு இப்புத்திரன் கிடைத்தானென்று மிக்க வானந்தத்துடனெடுத்து மதனலசை என்கிற தன் ஸ்திரீயினிடத்திற் கொடுத்தனன். அவள் அக்குழந்தையை வாங்கிப்பார்த்து ஆஹா! இக்குழந்தை இப்பொழுதுதான் பிறந்ததுபோற் காண்கிறது. பிறந்தவிப்பொழுதே மன்மதன்போல் பிரகாசிக்கின்றதே யென்று ஈன்றதாய்போல் மகிழ்ந்து புளகாங்கிதங்கொண்டு மார்பிலணைத்து முத்தமிட்டுத் தான்பெற்ற குழந்தையாகவே மேன்மே லாவலுள்ளவளா யிறுகத் தழுவிக்கொண்டு இருவரு மகிழ்ந்து உடனே விமானத்தின்மே லேறிச்சென்றனர். செல்லும்போது மதனலசையானவள் தனது நாயகனைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே இந்தப் பிள்ளை யாருடைய பிள்ளை? இவனை யாருமில்லாத காட்டில் யார்விட்டது? ஏன் விடப்பட்டான்? நமக்கென்று தெய்வத்தினால் கொடுக்கப்பட்டானோ? இவனைப் பார்க்கப்பார்க்க எனக்கு ஆச்சரியகரமா யிருக்கின்றதென்று வினவினள், காந்தர்வன் கூறுகிறான்:—ஓ என் பிராணநாயகி! நீ

கேட்டவை யெல்லாம் சீக்கிரமா யிந்திரனிடம் போய் அவனால் இவன் தேவனோ தானவனோ நமது கந்தர்வகுலத்தவனோ வேறுயாவனோ எல்லாந் தெரிந்துகொண்டு பின்ன ரிவனை நமது பிள்ளையாகக் கொண்டாடுவோம். நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளாமல் ஒரு காரியமும் நிச்சயிக்கக் கூடாதென்று சொல்லினன். சொல்லிய வண்ணமே இந்திரனிடஞ்சென்று அவனைப்பணிந்து போற்றி மலர்ந்த முகமுடையவனாய் குழந்தையைக் காட்டிக் கூறுகிறான்:—இக்குழந்தை காளிந்தி தாமஸா என்னும் நதிகளின் சங்கம ஸ்தானமாகிய புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் கிடைத்தது. இக்குழந்தை யாருடையதோ? அதனைச் சொல்லுவீராயின் நாங்கள் இக்குழந்தையைச் செல்வமாக வைத்துக்கொள்வோம். இது அதிசுந்தரமா யிருப்பதால் என்மனைவி விட்டுநீங்கக்கூடாத பிரியமுடையவளாயிருக்கிறாள். புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் தெய்வகதியாய்க்கிடைத்த பிள்ளையையெடுத்துக் கொள்ளலாமென்று தருமநூலிலுஞ் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையினால் இக்குழந்தையின் சரிதத்தைச் சீக்கிரமாய்ச்சொல்லுமென்று கேட்டனன். இந்திரன் கூறுகிறான்:—ஓகாந்தர்வனே! இச்சிசுவானது ஓர் காரணத்தால் குதிரையுருவாக்கொண்ட நாராயணருக்கும் லக்ஷ்மிதேவிக்கும் பிறந்தது. அன்றியும் யயாதிபுத்திரன் புத்திரப்பேறுவேண்டி அரிய தவஞ்செய்கின்றானதலால் அவனுக்கு அப்புத்திர பாக்யமளிக்கவே நாராயணர் இப்புத்திரனை யுண்டுபண்ணினர். இதுநிச்சயம். இப்போதே அந்நாராயணர் துர்வசு என்னுமரசனை அவ்விடமனுப்பப்போகின்றார். நீ சீக்கிரமாய் இக்குழந்தையைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டும். அரசன் அங்கு வருங்காலத்தில் இ குழந்தையில்லாமற் போமாயின் மகா துக்கமடைவான். நீவிர் இக்குழந்தையைக்கண்டு என்னிடம் வருவதற்கான காலவரையறை எவ்வளவாயிற்றோ அவ்வளவேதான் இக்குழந்தையினால் உங்களுக்கு வரத்தக்க சுகப்பேறென்றறியக்கடவீர். இச்செய்தி நீங்களொருவருக்கும் விளம்பரஞ்செய்யக்கூடாது. இக்குழந்தையானவன் பூலோகத்தில் ஏகவீரனென்னும் பெயருடையவனாய்ப் பிரசித்தியடையப் போகின்றான். நீ சீக்கிரமாய் இக்குழந்தையை யவ்விடத்திற் கொண்டுபோய் விடுவாயாக. இனி நீ இங்கிருத்தல் உசிதமன்றென்றனன். அக்கணமே அச்சம்பகனாகிய காந்தருவன் புறப்பட்டுப்போய் குழந்தையை முன்னிருந்தவிடத்திற்றானே விட்டுவிட்டுத் தன்னிடம் போய்ச் சேர்ந்தனன். இவன்செய்தி யிங்ஙனமிருக்க, நாராயணர் துர்வசுவினிடஞ் செல்ல அவர் வருகையைக்கண்ட அரசன் ஆனந்த பரவசமுற்று சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்துபணிந்து ஓ தேவர்களுக்கெல்லாந் தேவனே!

சர்வலோகங்களுக்கும் பிரபுவாயுள்ளவனே! உம்முடைய தெரிசனங் கிடைக்கத்தகுந்த பாக்கிய மென்னிடத்து மிருந்ததோ? என்போன்ற அறிவிலிகளால் காணத்தக்கவரோ வென்று தோத்திரஞ் செய்ய, விஷ்ணுமூர்த்தி ஓ அரசனே! நீ செய்துவந்த தபசுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன்; வேண்டியதைக் கேட்பாயாகவென்ன அரசனடிபூணிந்து ஓ பகவானே! நான் புத்திரப்பேறே பெரும் பேறெனக் கருதியிருக்கின்றேனாகையால் அப்பேற்றை யெனக்கருள வேண்டுமென்றுப் பிரார்த்தித்தனன். அவர் ஓ அரசனே! உனக்கப்பேற்றை யளிக்கவே காளிந்தி தமசா கூடுமிடத்தில் ஓர் புத்திரனை வைத்திருக்கின்றேன், அவன் லக்ஷ்மிக்குப்பிறந்தவன், அவனை இலேசாக நினைக்கவேண்டாம், அவனையே புத்திரனாகப் பெறுவாயென் றனுக்கிரகஞ் செய்து போயினர். அரசன் அக்கணமே ஓர் திவ்யரதத்தின்மீதேறிக் கொண்டு விஷ்ணுமூர்த்தி சொல்லியபடி குழந்தையிருக்குமிடம் வர அக்குழந்தை விளையாடிக்கொண்டும் கட்டைவிரலை வாயில்வைத்துச் சுவைத்துக்கொண்டும் நாராயணரைப்போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கு மதிசயத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து தாமரைமலர்போல் மிருதுவாயிருக்கின்ற தனதிரண்டு கைகளாலும் வாரியெடுத்து மார்பிலணைத்து உச்சிமோர்ந்து அவனது முகத்தைப்பார்த்துக் கூறுகிறான்:—அப்பா! என்மீது கருணையுள்ள விஷ்ணுமூர்த்தி உன்னையெனக்குத் தந்தார். அழகாயிருக்கின்ற உன்னை என்பொருட்டிங்குவிட்டு லக்ஷ்மிதேவியும் போயினாள். அவர்களுக்கென்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றேன். புத்திரப் பேறற்றவனுக்குக் கதியில்லை யென்பதைக் கருதி வாடியிருந்த வென்னை மகிழ்விக்கவந்த என்செல்வனே! என்னை ரக்ஷிப்பாய். உன்னைப் பெறுதற்கு நூறுவருடம் அரிய தவம்புரிந்தேன். அதனாலன்றோ? இலக்குமியும் நாராயணரும் அஸ்வ வுருவங் கொண்டுன்னைத் தந்துப்போயினர் புன்னகையோடுங் கூடியிருக்கு முன்னை லக்ஷ்மிதேவி விட்டுப்போவாளா? அது என்மேல் வைத்த கருணையல்லவா? உன்னை எவள் புத்திரனாக வைத்துக் கொள்ளுகிறாளோ அவள் புண்ணியவதியாயிருப்பவளல்லவா. இச்சமுசாரமாகிய துக்கக்கடலைக் கடத்தற்கு நீ ஒரு தோணியல்லவாவென்று ஆனந்தித்தனன். பின்பு அரசன் அக்குழந்தையைப் பாராட்டிச் சீராட்டி யெடுத்துக்கொண்டு தன்னகரம்போகப் புறப்பட்டனன். இவன் வருகையை மந்திரிகள் புரோகிதர்கள் நகரவாசிகள் முதலிய யாவரும் கேள்வியுற்றுச் சகலமரியாதையுடனெதிர்கொண்டுவர அவர்களையெல்லாம் அரசன்கண்டு மகிழ்ந்து இனிய பல வுபசார வார்த்தைகள் கூறி நகரத்திற் பிரவேசித்து வீதியிலுள்ளாரெல்லாம்

பொரிகளையும் மலர்களையுஞ் சிந்த அரண்மனை புகுந்து யாவருக்கும் அங்குநின்று விடைதந்துப் பின்னர் அந்தப்புரஞ் சென்று தன் மஹிஷியாகிய பத்தினியை யழைத்துத் தன்கையிலிருந்த புத்திரனைத் தந்தனன். அவள் அப்புத்திரனைக் கையிலேற்று ஆச்சரியமும் அன்புமுடையவளாய் மன்மதனுக்குச் சமானனான இப்புத்திரன் உமக்கெவ்வாறு கிடைத்தான்? யாரால் கொடுக்கப்பட்டான்? என்மனதைக் கவர்ந்து என்னாசையைக் கொள்ளைகொள்ளும் இவன் செய்தியைச் சீக்கிரஞ் சொல்லுமென்றனள். அரசன் ஓ ராணியே! நான் புத்திரப்பேறு வேண்டித் தவங்கிடக்கப் போனதை நீயறிவையன்றோ? அதுபோல் தவம்புரிய நாராயணர் கிருபையால் இவன் கிடைத்தானென்று நாராயணர் செய்தியையும் புத்திரன் வரலாற்றையுங் கிரமமாகக் கூறினன். அவள் கேட்டுமகிழ்ந்து நம்முடைய தவந்தான் லக்ஷ்மி நாராயணர்களை யிவ்வாறுக்கியதென்று அப்புத்திரனை மார்பிலணைத்துக்கொண்டு அரசனைப்பார்த்து இனிப் புத்திரோற்ஸவத்துக்குரிய வைபவங்களைச் செய்து நாம் கவனிக்கவேண்டுமென்ன, அரசனும் அப்படியே அந்தணர்முதலிய யாவர்க்குந் தானமளித்து ஜாதகர்மம் நாமகரண முதலிய சடங்குகளை நடத்தத்தொடங்கி, ஏகவீரனென்று பெயரிட்டு இந்திரனுக்குச் சமானமான பலத்தையுஞ் சுகத்தையுமுடையவன்போல் சந்தோஷித்து நாம் புத்திரனைப் பெற்றதுபோலுமெவன் பெறுவான்! சாக்ஷாத் விஷ்ணுமூர்த்தியின் அம்சமன்றோ நமக்குப் பிள்ளையாக வந்ததென்று பற்பலவாய் வியந்துகூறிப் பிதுர்க்களுடைய கடனுந் தீர்ந்ததென்று திருப்தியடைந்து யாதொரு சம்சார தாபமுமின்றி வாழ்ந்திருந்தனன் என்றனர். சுலோகம் - (௫௪)

இருபதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈஸதாண்டவசாக்ஷிண்யைநம:

இருபத்தோராம் அத்தியாயம்

ஏகவீரஸ்ய பட்டாபிஷேகம்.

சூதமுனிவர் கூறுகின்றார் :— வியாசமுனிவர் ஜனமேஜயனை நோக்கி ஓ அரசனே! ஏகவீரனாகிய அந்தக் குழந்தைக்கு அவன் றந்தை ஜாதகர்மமுதலிய சடங்குகளைச் செய்யத்தொடங்கி நாமகரணஞ் செய்தபின்னர், அந்தந்தமாதங்களிலும் அவ்வத்தினங்களிலுஞ் செய்யத்தக்கனவாகிய கிருத்தியங்களையும் வைபவங்களையுஞ் சிறப்பாகநடத்தினன். அவனும் அவர்களால் காப்பாற்றப்பட்டவனாய்ச்

சீக்கிரத்தில் விருத்தியடைந்துவர, ஆறாவதுமாதத்தில் அன்னப்பிராசனமும் மூன்றாவது வருஷத்தில் சூடாகரணமுஞ் செய்வித்து அநேகமாகவந்த பிராமணர்களுக்குக் கோதான முதலிய அளவிறந்த தானங்களையுங்கொடுத்துத் திருப்தியாக்கிப் பதினோராவதுவயதில் உபநயனகர்மத்தை நடப்பித்து வேதாத்தியயனத்துக் குரியவனாக்கினான். அந்த ஏகவீரன் சகலவேதங்களையு மறிந்தவனாயும் அரசதர்மத்தில் சமர்த்தனாயுமாயினான். அரசன் அவனதுவித்தையையும் சாமர்த்தியத்தையுங் கண்டுமகிழ்ந்து. இனியரசியலுக் குரியனாக்கவேண்டுமென்று கருதி, சூரியனுக்கு புஷ்யநட்சத்திரயோகமிருக்கிற தினத்தைப் பட்டாபிஷேகத்திற் குரிமையான நாளாகப்பார்த்து, அதற்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளைச் சேகரித்து, சகலவேதமறிந்த அந்தணஸ்ரேஷ்டர்களை வரவழைத்து, விதிமுறையாய்ச் சமுத்திர தீர்த்தமுதலிய தீர்த்தங்களால் அபிஷேகஞ் செய்வித்துப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய தானங்களையளித்து, இராஜ்யத்தைப் பிள்ளையினிடங்கொடுத்து மந்திரிகளுக்கு வேண்டிய சன்மானங்களைச் செய்து, அவர்களைக் கவுரவப்படுத்தி, ஓ மந்திரிகளே! நீங்கள் என்மகனாகிய ஏகவீரனை என்னைப்போற் பாவித்து அவனைக்கொண்டு மநுநீதி கோணாது அரசாட்சி நடத்திவருவீர்களென்று சொல்லி, அரசுக்குரிய சகல வதிகாரங்களையும் அவர்கள் வசமாக்கிவிட்டு, தான் தனியிடத்திருந்து, நமக்குக்கிடைத்த இப்புத்திரனால் சமுசாரத்தி லனுபவிக்கவேண்டிய சுகங்களெல்லா மநுபவித்தோம்; பிதுர்க்கடன் முனிவர்கடனென்னு மூன்றுகடன்களையுங் கொடுத்தவனாயினோம்; இனி நாம் முத்தியடையவேண்டிய கடனொன்றே யுடையோமா யிருக்கின்றோமென்று நிச்சயித்து, சம்சாரத்திலலைந்திருந்த புத்தியைச் சுவாதீனப் படுத்திக்கொண்டு மனைவியுடன் வனத்துக்குப் போய் மைநாகபர்வத மடைந்து, அதன்சிகரத்தில் ஓராஸ்ரம மமைத்து, வானப்பிரஸ்தனாய் காய் கனி சருகுகளை ஆகாரமாய்க் கொண்டு, நாடோறும் பார்வதி தேவியை இடைவிடாமற் றியானித்திருந்து, காலமுடிவில் மனைவியுடன் சுவர்க்கமடைந்தான். அச்செய்தியை ஹைஹயன் கேள்வியுற்று வேதத்திற் சொல்லிய வண்ணம் ஊர்த்ததேகிகளாகச் சென்றவர்களுக்குச் செய்யும் விதிகளையும் உத்தரகிரியையும் நடத்தித் தன்தந்தையினாற் கொடுக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தை மிக்க நீதியுடன் பாதுகாத்து மிகவுங் கவுரவஞ் செய்யப்பட்டவனாய் நானாவிதமான போகங்களை யனுபவித்து வந்தனன். ஓர்நாள் அவ்வேகவீரன் - மந்திரிகளுடைய புத்திரர்களோடு கூடினவனாய்க் குதிரைமீதேறிக்கொண்டு கங்காநதிக்கரைக்குப்போய், அங்கு மிகவும் அழகிய

குயில்களுடைய ஒலிக்குரல்களாலும் புஷ்பங்களாலும் கனிவர்க்கங்களாலும் வண்டினங்களின் வரிசைகளாலும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற வனங்களின் சிறப்பைக்கண்டு அதன்பின்னர் வேதத்தொனியும் ஹோமப்புகையும் ஆகாயத்தில் ஆவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றமையும் அங்குள்ள முனிவராச்சிரமங்களில் மான்குட்டிகள் விளையாடுவதையும் கோபிகாஸ்திரீகளால் ரக்ஷிக்கப்படுகிற வயல்களிற் பயிர்கள்செழிப்புற்றிருப்பதையும் பூந்தோட்டங்களெல்லாம் மலர்ந்திருக்கும் மலர்களால் பொலிவு பெற்றிருப்பதையும் பார்த்து மகிழ்ந்து, அப்புறஞ் சென்று புதர்களையும் சண்பகம் பலா மா மகிழம் மலர்ந்திருக்கிற மந்தாரம் பனை புங்கம் கடம்பு முதலிய விருக்ஷராசிகள் செழித்தோங்கியிருப்பனவுங் கண்ணுற்று, அப்புறஞ் செல்லும்போது கங்கையில் மலர்ந்து பரிமளம் வீசுகின்ற ஒரு தாமரைமலரைப் பார்த்தான். அம்மலருக்குத் தென்பக்கத்தில் அம்மலர்போலுங் கண்களையும்பொன் போலுடம்பையும் அழகிய கருமணல்போற் கூந்தலையும் சங்குபோல் கழுத்தையும் மின்னல்போ லிடையையும் கோவைப்பழம்போ லுதட்டையும் சூதாடுகருவிபோல் ஸ்தனங்களையும் எட்பூப்போல் நாவையும் வாய்க்கப்பெற்ற ஓர்கன்னிகை யாதொரு துணையுமின்றிக் குரரிப் பட்சியைப்போ லழுதுகொண்டிருக்கிறதைப் பார்த்துக்கூறுகிறான்:—

ஓ பெண்ணே! நீ என்னகாரணத்தால் இங்கழுதுகொண்டிருக்கிறாய்? நீயார்? நீயாருடையபெண்? நீ காந்தர்வஸ்திரீயா? தேவஸ்திரீயா? ஓ குயில்போலுள்ளவளே! நீயேன் தனியாய்விடப்பட்டாய்? உனக்கு நாயகனுண்டா? அவனெங்கேபோனான்? உன்றந்தை யெங்கேயிருக்கின்றான்? நீ எதற்காகத் துக்கிக்கின்றாய்? அதனை என்னிடம் சொல்லுவையாயின் அத்துக்கத்தை நான் நீக்கிவிடுகிறேன். ஓ மேன்மையான சரீரமுடையவளே! நானிவ்வுலகையாளுமரசன். என்னிராச்சியத்தில் பிரஜைகளைத் துன்பப்படுத்துகின்றவ ரொருவருங் கிடையாது. அன்றியுங் கள்ளர்பயமும் ராக்ஷசர்பயமுங் கிடையாது. நானடத்திவரும் செங்கோன்முறையான் எக்காலத்துந் தீங்கினைக் குறிக்கும் உற்பாதங்களுண்டாமாறில்லை. புலி சிங்கமுதலான குரூர செந்துக்களுந் தீங்குசெய்யுமாறில்லை. ஆகையால் நீ அவ்விடம் வர வெண்ணினால் இப்பொழுதே வரலாம். அந்தோ! நீயேன் இந்தக் கங்காநதிதீரத்தில் தனியேயழுகிறாய்? இவ்விடத்தில் நீ துக்கிப்பதனால் எவன்வருவான்? இங்கு ஒருவருமில்லையே! எனக்கு நீயழுங்காரணத்தைச்சொல்லுவாய். என்னை நீ இலேசாக நினைக்கவேண்டாம்; பிராணிகளா லொழிக்கக்கூடாத பெருந்துன்பமாயிருந்தாலும் அதனை

நான் சுலபமா யொழித்துவிடுவேன். உனக்கு வந்ததுக்கம் மனிதர் களால் வந்ததாயிருந்தாலும் தெய்வத்தால் வந்ததாயிருந்தாலும் நானொழித்து விடுவேன் துக்கத்தை யொழித்துவிடுவதே என்னு டையவிரதம். நீ எதனைவிரும்பி இப்படி யழுகின்றாய்? அந்த விருப் பத்தைச் சொல்லுவாய். அதற்கேற்ற வுபாயத்தை நான் செய்கின்றே னென்றனன். அக்கன்னிகை அவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுக் கூறுகின்றாள்:—

ஓ இராஜஸ்ரேஷ்டனே! யாருந் துக்கமில்லாமல் துக்கிப்பார் களா? ஆகையால் நானுந் துக்கத்தினால்தா னழுகிறேன். அத்துக்க காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. ஓ அரசனே! உன்னுளு கைக்குட்படாததொரு தேசத்தில் ரப்பியனென்றொரு வரசனிருக் கின்றான். அவனுக்கு ருக்குமரேகையென்கிற வொருமனைவியுள்ளாள். அவளோ அழகிற்சிறந்தவளாயும் இல்லறம் நடத்துவதில் சாமர்த்திய முடையவளாயும் கற்பிலக்கணத்தில் முதன்மையானவளாயு முள்ள வள். அவ்வரசனுக்கு இவள் வாய்க்கப்பெற்றதுபோலும் புத்திரப் பேறு வாய்க்கப்பெறாமல் அபுத்திரவானாயிருந்தனன். அவன் அபுத் திரவானென்கின்ற துன்பத்தை யடையாதவனா யிருந்தாலும் அவன் மனையாட்டி நமக்குப் புத்திரப்பே றில்லையேயென்கிற ஏக்கமுடையவ ளாய், ஒருநாள் தனது நாயகனைப்பார்த்து ஓ பிரபுவே! நான் பிழைத் திருப்பதனால் என்னபிரயோஜனம்? நானிப்பூவுலகில் மலடியென்று பெயர்பெற்று இந்தராஜ்யசுகத்தை யனுபவிப்பதாகிய என்பிழைப்பை நெருப்பினாற் சுடவேண்டுமென்று அவள் மனநொந்து சொல்லும் போது, அந்தஅரசன் அவளது துக்கத்தைச் சகியாதவனாய்த்தானும் புத்திரகாமனாய்ப் பிராமணர்களை வரவழைத்து, விதிப்படி புத்திரகா மேஷ்டி யாகத்தைச் செய்து அவர்களுக்கு வேண்டிய தக்ஷிணைகளைக் கொடுத்து ஹோமாக்னியில் நெய்ஹோமஞ்செய்யும்போது அவ்வக்னி யினின்று அழகிய அங்கங்களுள்ளவளாயும் சுபலக்ஷணங்களோடு கூடினவளாயும் கோவைப்பழம்போ லுதடுள்ளவளாயும் முத்துவரி சைபோல் தந்தவரிசைக ளுள்ளவளாயும் விற்போல் புருவங்க ளுள்ள வளாயும் பூரணசந்திரன்போல் முகமுள்ளவளாயும் பொன்போல் காந்தியுள்ளவளாயும் மேகம்போல் கூந்தலுள்ளவளாயும் செந்தாமரை போல் உள்ளங்கால் உள்ளங்கைக ளுள்ளவளாயும் தளிர்போல்மிருது வான சரீரமுள்ளவளாயும் மான்போல் கண்களுள்ளவளாயு மோர்கன் னிகை வெளியேவந்து ஹோதாவினிடம்போக, அவர் அவளைக்கையிற் பிடித்துக்கொண்டு அரசனிடம்போய்க் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே!

இந்தப்பெண்ணை வாங்கிக்கொள். நெய்ஹோமஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போர்து ஏகாவலிபோ லிவளிந்த யாகத்தீயிற் பிறந்தாளாகையால் ஏகாவலி என்றேபெயர்பெற்று இவ்வுலகில் வாழ்வாள். ஓ அரசனே! இவளைப் பெண்ணென்றெண்ணற்க. புத்திரனால் நீ என்ன சுகமடைவையோ அந்தச்சுகம் இவளாலடைவாய். இப்பெண் விஷ்ணுமூர்த்தியினால் கொடுக்கப்பட்டவளாதலால் சந்தோஷமடைவாயாக வென்றனர். ஹோதாவின் வார்த்தையைக்கேட்ட அரசன் அழகிய கன்னிகையைப் பார்த்து மிகவுஞ் சந்துஷ்டியுள்ளவனாய்ப் பெண்ணைவாங்கிக்கொண்டு தன் பத்தினியிடங் கொண்டுபோய், ஓ நல்லபாக்கியஞ் செய்தவளே! இந்தப்பெண்ணை வாங்கிக்கொள்வாயென்ன, அவளும் பெண்குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டு தானே புத்திரனைப் பெற்றதுபோல் சந்துஷ்டி யடைந்தாள். பின்னர் அரசன் புத்திரனுக்குச் செய்யும்விதிபோல் ஜாதகருமமுதலிய மங்களகிருத்தியங்களையுஞ் செய்து முடித்து யாகத்தையும் பூர்த்திசெய்து பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய தக்ஷிணைகளையுங் கொடுத்து யாவரையு மனுப்பிவிட்டு சந்தோஷ சித்தனா யிருந்தான். அந்தப் பெண்ணும் பிறைபோலும் தினேதினே விருத்தியடைந்து வருதலை அரசன் கண்டு அவளை ஒருகணமும் பிரியாதவளாய் மிக்க சந்தோஷமடைந்து புத்திரோற்பத்தி நிமித்தம் செய்வதாகிய வுற்சவத்தை விசேடமாய் நடத்தி வந்தனள். ஓ அரசனே! அந்தப்பெண் அரசனுக்கும் அரசிக்கும் புத்திரனால் விளையுஞ் சுகத்தை விளைவித்துச் செல்வமா யிருந்தனள். நானோ அந்த அரசனுடைய மந்திரியின்பெண். எனக்கு யசோவதி யென்று பெயர். அந்தப்பெண்ணும் யானும் சமானவயதுள்ளேம். அவள் பிதாவாகிய அரசன் அப்பெண்ணோடு விளையாடுவதற்கு என்னை அப்பெண்ணுக்குத் தோழியாகச் செய்தான். நாங்களிருவரும் இரவும் பகலும் பிரியாமல் மிகப்பிரீதியோடு வாழ்ந்திருந்தோம். அந்த அரசபுத்திரியாகிய ஏகாவலியென்பவள் தாமரைப்பூவில் மிக்க பிரீதியுள்ளவளா யிருந்ததனால் எங்கு அவள் தாமரைமலரைப் பார்க்கின்றனளோ அங்கு நீங்காமல் விளையாடுவாள். வேறிடத்தில் விளையாடுகிறதில்லை. அவளிடத்துக்குத் தூரத்திலிருப்பதாகிய இக்கங்கா நதியிலுள்ள தாமரைத்தடாகத்தை யோர்நாள் பார்த்து அன்றுமுத லென்னோடும் மற்றைத்தோழிகளோடும் இவ்விடம்வந்து விளையாடிப்போவது வழக்கம். இது மானுடசஞ்சார மில்லாதவிடமா யிருத்தலால் இவ்விடத்துக்கு வருவது நலமன்றென்று நானெண்ணி அவள் றந்தையாகிய அரசனிடஞ் சென்று ஓ அரசனே! உன்னுடைய புத்திரி மானுடசஞ்சாரமில்லாத கங்காதீரத்திலுள்ள ஓர் தாமரைத் தடாகத்தில் நாடோ

றும்போய் விளையாடுகிருளென்று சொல்லிவிட்டேன். பிறகு அரசன் அரண்மனையிலேயே வண்டுகள் மொய்க்கும்படியான தாமரை மலர்களுள்ள தடாகங்களை விருத்திசெய்து பெண்ணை யழைத்து, அம்மா! இனி நீ தாமரைத் தடாகத்தை யுத்தேசித்து வெளியில் போகவேண்டாமென்று தடைசெய்தான். அவன் தடைசெய்தும் அவள் அத்தடைக்குள்ளாகாது இக்குள்ள தடாகத்துக்கே வந்துபோகும் இச்சையுடையவளாயிருந்தாள். அதனை அரசனறிந்து தடைசெய்வதற்கஞ்சி அநேக காவற்காரர்களை ஆயுதபாணிகளாயுடன் போய்வரும்படித் திட்டஞ்செய்தனன். அதுமுதல் அவ்வரசபுத்திரி அக்காவலாளிகளுடனும் நான்முதலிய தோழிகளுடனும் இத்தடாகத்துக்குவந்து விளையாடிப்போவது வழக்கமென்ருள் என்றனர். சுலோகம் - (சுகஅ.)

இருபத்தோராம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈஸ்வரோத் ஸங்கநிலயாயைநம ஃ.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்,

ஏகாவலி விருத்தாந்தம்.

சூதர் கூறுகின்ருர். வியாசமுநிவர் ஜனமேஜயனை நோக்கிச் சொல்லுவதாயினர் ஓ அரசனே! யசோதி என்பவள் ஏகவீர னென்பவனைப் பார்த்து ஓ அரசனே! அந்த ஏகாவலியானவள் ஓர்நாள் காலையிலெழுந்திருந்து தோழிகளோடு கூடினவளாய் இருபக்கத்திலும் சாமரம் வீச ஆயுதபாணிகளாகிய காவலாளிகள் சாக்கிரதையாய்ச் சூழ்ந்துவர இவ்விடத்துக்கு வந்து வழக்கம்போல் விளையாடிக்கொண்டிருக்க எங்களைப்போலும் நீரோடும் விளையாடும் அப்சரஸ்திரீகள் அன்றும் அங்குவந்துசேர்ந்தனர். பின்னர் அவர்களும் நாங்களும் வேடிக்கையாய் விளையாடிக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் காலகேதுவென்று பிரசித்திபெற்ற மஹாபலசாலியான ஓரசுரன் இருப்புத்தண்டம் கதை கத்தி தனுசு பாணம் தோமரம் இவைகளைத் தாங்கியிருக்கிற அநேக ராக்ஷஸர்கள் சூழ ஏகாவலியைப் பார்த்துக்கொண்டே அதிவேகமாயிவ்விடத்துக்கு வாத்தலைப்பட்டனன். அதனையறிந்த நான் இவளைப் பார்த்து, ஓ எங்கள்தலைவியே! எவனே ஒருராக்ஷசன்வந்து உன்னைப் பார்க்கிருன். நாம் தனியேயிருப்பது நன்றன்று. நாம் நம்முடைய காவலாளிகளின் மத்தியில் போயிருப்போமென்று சொன்னேன். அவளுமப்படியே யிருப்போமென்று யாவரையு மழைத்துக்கொண்டு காவலாளிகள் மத்தியிலிருக்கும்போது அக் காலகேதுவானவன் காம

மோகிதனைய் ஒரு பெருந்தடியை யெடுத்துக்கொண்டு காவலாளிகள் யாவரையுந் துரத்திக்கொண்டே யோடிவரும்போது அவன் வருகை யைக்கண்ட ஏகாவலி பயந்து நடுங்கி யழுதுகொண் டிருந்தனள். அவன் யாவரையுந் துரத்திவிட்டு இவளைப் பிடித்துக்கொண்டனன். அப்போது நான் ஓ ராக்ஷசனே! இப்பெண்ணை விட்டுவிடு என்னைப் பிடித்துக்கொள்ளென்று சொன்னேன். அவளைமதித்த அவனுக்கு என்னிடத்தில் மதிப்புண்டாகுமா? அதனால் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டுபோவதற் கெண்ணாமல் பிடித்த அவளையே கொண்டுபோகத் தொடங்கினன். அதைக்கண்ட காவலாளிகள் அந்த ராட்சதனைத் தடுத்து நில்லு நில்லென்று கோபத்துடன் சூழ்ந்து வீரர்களும் அதி சயிக்கும்படியான யுத்தஞ்செய்யும்போது ராக்ஷசச் சேனைகளெல்லா மிகவு முயற்சியுள்ளவர்களாய் உயுத்தம்புரிந்து காவலாளிகளை யெல் லாங் கொன்றுவிடவும் அசுரன் ஏகாவலியை யெடுத்துக்கொண்டு தன் சேனைகளுடன் பட்டணத்துக்குச் செல்லத் தொடங்கினன். அப்போது அவன்கையி லகப்பட்டிருக்கும் ஏகாவலி பெருங்குரலிட் டழுதனள். அவ்வழுகைக் குரலைக்கேட்ட நான் அந்த ராக்ஷசன்போ கும்வழியே போகும்போது அவளென்னைப் பார்த்து, ஓ யசோதே! என்னைப்பார் என்னைப்பாரென் றழுதுகொண்டே போனாள். நானும் விடாமல் பின்றொடர்ந்து சென்றேன். அதனாலவள் சிறிது பயமற்றவ ளாகச் சென்றாள். நானும் அவள்சமீபத்திற் போய்விட்டேன். போக வும் என்னோடு அவள் அடிக்கடி பேசிக்கொண்டே மிக்க துக்கமுள்ள வளாய் சரீரமெல்லாம் வியர்த்து நடுக்கமுற்று என்கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு ஓவென்றலறியழுதாள். இப்படி யிவளழும்போது அந்தக் காலகேதுவென்பவன் என்னைப்பார்த்து மிகப்பிரீதியோடு எனது பிரி யைக்குச் சகியாகிய பெண்ணே! உனது தலைவியைப் பயப்படவேண் டாமென்று சமாதானப் படுத்துவாய். தேவலோகத்துக்குச் சமான மான என்னுடைய பட்டணம்வந்து சேர்ந்துவிட்டோம். ரதிக்குச் சமானமான இவளுக்கு நான் தாசனாய்விட்டேன். ஏனழுகின்றாள். அழவேண்டாமென்று சொல்லுவாயென்று என்னையும் அவளுடைய பக்கத்திலிருக்கும்படி தேரிலேற்றிக்கொண்டு சேனைகளுடன் மலர்ந்த முகமுடையவனாய்த் தன் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்தான். பின்னர் ஏகாவலியையும் என்னையும் பாதாளிருக்கிற வோர்கிருகத்தில் வைத்துக் கோடிராக்ஷஸர்களைக் காவல்வைத்தான். மூன்றுநாள் அந்த ராக்ஷசன் ரகசியமா யென்னைப்பார்த்து மனவருத்தப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிற அவளுடன் சிலவார்த்தைகள் நான் சொல்வதுபோல் நீ சொல்லுவாய். என்னையெனின், ஓ சுந்தரவதியே! நீ எனக்குப் பத்

தினியா யிருப்பாய். நீ மனம்போனபடி எல்லாச்சுகத்தையு மனுபவிப்பாய். சந்திரன்போன்ற முகமுடையவளே! என்னுடைய ராஜ்யமெல்லாம் உன்னுடையதே. நானுன்னுடைய தாசனுயிருக்கிறேனென்று சொல்லச்சொன்னன். நானவனைப்பார்த்து ஓ ராக்ஷசனே! நானிந்த கொடுமையான வார்த்தையை யவளிடஞ் சொல்லமாட்டேன். நீயே சொல்லிக்கொள் ளென்றேன். மன்மதனல் பீடிக்கப்பட்ட அவன் பயத்தால் மெலிவடைந்திருக்கின்ற ஏகாவலியைப்பார்த்து வணக்கத்தோடு உளதோவிலதோஎன்று சந்தேகிக்கச்செய்யவல்ல இடையுடையாளே! நீ என்மேல் மந்திரத்தை ஏவிவிட்டாய் அதனு லென்மனது உன் சுவாதீனமாய்விட்டது. இனி நானுனக்கு ஏவலாளியாய் விட்டேன். மன்மதபாணத்தினல் பீடிக்கப்பட்டுப் பரவசனுயிருக்கிற வென்னைப் பர்த்தாவாகச் செய்துகொள். சஞ்சலப்படு மென்மனதைச் சஞ்சலமற்றிருக்கும் உன்னுடைய யவ்வனத்தை வீணுக்காது என்னைக் கட்டிக்கொண்டுச் சபலமாகச் செய்வாயென்றான். அப்போது ஏகாவலி என்றந்தை ஹைஹயனென்னும் அரசகுமாரனுக்கு என்னைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லிவிட்டபடியால் நானும் அவனையே மனதினல் பர்த்தாவாக நிச்சயித்துவிட்டேன். எவனைப் பர்த்தாவாக நினைக்கின்றோமோ அவனுக்கே நாங்களாளாவது அநாதிவழக்கம். அதைவிட்டு நினையாத வுன்னைப் பர்த்தாவாக எப்படியடைவேன். நீ கன்னிகாதருமந் தவிர மற்ற தருமசாஸ்திரங்களெல்லாம் அறிந்தவனுகக் காண்கின்றாய். அத்தருமத்தை நான் கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக. கன்னிகையானவள் தந்தையார் தன்னை எவனுக்குக் கொடுக்க நினைக்கின்றாரோ அவனையே பர்த்தாவாகத்தா னடையவேண்டும். எப்போதும் கன்னிகை சுதந்தரமுடையவ ளல்லவென்று சொன்னள். அவனதனைக் கேட்டானேயன்றி தருமத்தையெண்ணி மோகத்தை விடாதவனு யெங்களிருவரையும் விடவில்லை. அவன்செய்தி யங்ஙனமிருக்க, ஓ அரசனே! அவனது பட்டணமோ சங்கடமான பாதாளத்தில் அநேக ராக்ஷசர்களால் காவல்கொண்டு கோட்டையைச் சுற்றிலும் அகழியுடைத்தாயிருக்கிறது. நானவளை விட்டுப்பிரிந்த துக்கத்தினு லிங்கழுதுக்கொண்டிருக்கிறே னென்றாள்.

அவள் சரிதத்தைக்கேட்ட ஏகவீரன் ஓ பெண்ணே! அப்பட்டணத்திலிருந்து நீ எப்படி வந்தாய் அதைச் சொல்லவில்லையே! அன்றியும் நீ சொல்லிவந்ததில் எனக்கோ ராச்சரியமிருக்கின்றது. என்னையெனின்! ஓ பெண்ணே! அவள், தந்தையாரால் ஹைஹயனுக்குக் கொடுக்க நிச்சயப்பட்டாளென்று சொன்னய்; ஹைஹயனென்னும்

பெயருள்ளவன் யானே. என்னைத்தவிர வேறு அப்பெயருள்ளவன் கிடையாது. எனக்காகவே அவள் நிச்சயிக்கப்பட்டாளா? நீ அந்த வுண்மையைச்சொல்லி என் சந்தேகத்தை யொழிப்பாய். எனக்கிவ் வையமொழியுமாயின் நானவ்வதமனைக்கொன்று அவளைக்கொண்டு வருகின்றேன். பாதலத்தி லெவ்விடமிருக்கிறாள் அதுவுனக்குத் தெரியாததல்லவே? எல்லாஞ் சொல்லிவந்தவளாகிய நீ அந்தவொன்றைத்தானே மறைத்துச்சொன்னாய் அவளங்கிருப்பது அவன்றந்தைக்குத் தெரியுமா தெரியாதா? நீயாவது அவள் சங்கடப்படுவதை அவனுக்குச் சொல்லக்கூடாதா? அவன் வேறொருவரா லறிந்திருப்பானாயின் பெண்ணைவிடுவிப்பதற்கு அவன் ஏன் பிரயத்தனப்படவில்லை? தன்பெண் கடுங்காவலி லிருப்பதைக்கேட்டும் அவனெப்படிச் சகித்திருக்கின்றான். அவன் யுத்தஞ்செய்வதற்கு வல்லமையற்று ஏங்கியிருக்கின்றானா சீக்கிரமாய்ச் சொல்லுவாய்? நீ அப்பெண்ணினுடைய தேவசம்பந்தமான குணங்களைத்துஞ்சொல்லி என்னுடைய மனதை அவள் வசமாக்கிவிட்டபடியால் நான் காமவசப்பட்டுப் பீடிக்கப்பட்டவனாய்ச் சங்கடத்திலிருக்கும் அப்பெண்ணை அவ்விடத்தினின்று நீக்கி எப்பொழுது சுகமாய்ப்பார்ப்பேனென் றேங்குகின்றேன். பார்க்கும் விஷயத்தில் என்மனது அதிக ஆசையுடைத்தா யிருக்கிறது. ஒருவராலும் பிரவேசிக்கக் கூடாமையாயிருக்கிற அவன் பட்டணத்துக்குப்போகு முபாயத்தை மாத்திரம் நீசொல்வாய். அவ்வுபாயமுனக்குத் தெரியுமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. தெரியாதிருக்குமாயின் அச்சங்கடத்திலிருந்து நீயெப்படி வந்திருக்கலாமென்றான்? யசோதி ஓ அரசனே! நான் பால்யத்தில் சித்தப் பிராமணனிடத்தில் பகவதியினுடைய மஹாமந்திரத்தை பீஜத்தியான பூர்வகமா யுபதேசிக்கப் பெற்றிருக்கின்றேன். அந்த மந்திரத்தைச் சிறையிருந்த அவ்வீட்டில் ஒருமாதம்வரையில் நிராதாரையாய்; நிராஸ்ரையாய், பிரபஞ்சந் தோன்றிநின்றழிதற்கு ஆதாரையாய், தன் பக்தர்களுடைய சகலகாரியங்களையுஞ் சாதித்துக் கொடுக்கின்றவளாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற தேவியைச் சிவந்த ஆடைதரித்தவளாயும் சிவந்த கண்களுடையவளாயும் நல்ல மங்களகரையாயும் இருப்பவளாய்த் தியானித்து இந்தச் சிறையினின்றும் விடுவிக்கவல்லவள் இவளன்றி வேறொருவருமில்லையென்று நிச்சயித்து செபித்துவந்தேன். அவ்வாறு ஜபித்துவரும்போது எனக்கு உறக்கம்வந்தது. அவ்வுறக்கத்திலுண்டாகிய கனவின்கண் மஹாதேவிவந்து அநுக்கிரகிக்கின்றாள்:—ஏன் உறங்குகின்றாய்! எழுந்திருந்து சீக்கிரமாய் கங்கைக்கரைக்குப்போய்ச் சேருவாய். அவ்விடத்தில் இலக்குமிபுத்திரனாகிய ஹைஹயனென்னும் அரசனொருவன் வரு

வான். அவனுக்கு ஏகவீரனென்றும்பெயர். அம்மஹாவீரன் தத்தாத்திரேயனால் என்னுடைய மந்திரமாகிய மஹாவித்தையை யுபதேசிக்கப்பெற்று அதனால் என்னை எப்போதும் உபாசித்தும், மனதை அவ்வழிநிறுத்தியும், ஏனைய விந்திரியாதிகளெல்லாம் அவ்வழியில் உழன்று கொண்டிருக்க என்னுடைய பூசையி லாசைவைத்தும் தியானித்தும் வருகின்றான். ஓ யசோதே! அவன் இந்தப் பெருந்துக்கத்தை நீக்கி விடுவான். நீ கண்ணீர் விட்டழவேண்டாம். அவன் அக்கங்கைக்கரையில் உன்னைக் காணும்பொழுதே உன் றுயரமொழிவதி லையமில்லை. பின்னர் இந்த அசுரனையு மவன்கொன்று, ஏகாவலியைச் சிறையினின்றும் விடுவித்து அவளுள்ளங் களிக்குமாறு செய்வான். ஆகையால் இந்த ஏகாவலி அவனையே நாயகனாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டனள். உடனே நானுங் கண்விழித்து அதிசயமும் ஆராமையும் உடையவளாய் ஏகாவலிக்கு அச்செய்தியைச் சொன்னேன். அவளதைக்கேட்டு ஆனந்த பரவசையாய்த் தனக்குநேர்ந்த துன்பங்களையெல்லாம் மறந்து, ஓ தோழி! தேவியனுக்கிரகித்த வண்ணம் கங்கைக் கரைக்குப்போய் அங்கு ஆகவேண்டிய காரியங்களைச் செய்வாய், தேவி நமக்கு நல்ல வனுக்கிரகத்தைச் செய்வாளென்று எனக்கு விடைகொடுக்க, அவ்விடையைப்பெற்று இனி நாம் போகவேண்டுமே யென்று தேவியை நினைக்க, அவளது கருணையினால் எனக்கு வழியொன்று தோன்றிற்று. அவ்வழியே நானதிவேகமாய்வர அது என்னை இவ்விடத்திற் கொண்டுவந்துவிட்டது. ஓ அரசனே! என்னுடைய செய்தி யிதுவாகும். இனி உம்முடைய செய்தியைச் சொல்லும். நீர் யார்? யாருடைய குமாரர்? எல்லாவற்றையுங் கிரமமாய்ச் சொல்லுமென்று கேட்டனள் என்றனர். சுலோகம் - (சுரு)

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈதிப்பாதாவிநாசிந்யைநம:

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்.

* ஏகவீரஸ்ய காலகேதுநா ஸஹயுத்தம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ அரசனே! லக்ஷ்மி நாராயணரர்களது புத்திரனாகிய ஹைஹயன் யசோதையென்பவள் சொல்லிவந்த வார்த்தைகளைக்கேட்டு மலர்ந்தமுக முள்ளவனாய் அவளைநோக்கி ஓ நங்காய்! யான் ஹைஹயன், ஏகவீரன் என்னும் இப்பெயருள்ளேன்,

---

* ஏகவீரன் காலகேதுவோடு செய்யும் யுத்தம்.

நான் இலக்குமிதேவியினுடைய புத்திரன். இத்தகைய சிறப்புள்ள என்னுடைய மனதை நீ என்னுடைய சுவாதீனததிருக்க வொட்டாமலும் அதுபராதீனமாய்க் காமாக்நியால் வாதிக்கப்பட்டிருக்கவுஞ்செய்தனை நானென்னசெய்வேன். அதுமுதலில் நீசொல்லிவந்த ஸ்திரீயினுடைய வடிவ லக்ஷணங்களைக்கேட்டு மன்மதபாணத்தா லடிபட்டது. இரண்டாவது அவளுடைய குண விசேடங்களைக்கேட்டு அவள்பால் போகத்துணிந்தது மூன்றாவது தேவியினுடைய அனுக்கிரகத்தைக் கேட்டு அவளை யாஸ்ரயித்துவிட்டது. நான்காவது ஏகாவலியானவள் அந்த அசுரன் முன்னே ஹைஹயனைத்தவிர வேறொருவனை நினைக்க மாட்டேனென்ற கற்பு விசேஷணத்தைக் கேட்டு அடிமையாய்விட்டது. இச்செய்தி யிங்ஙனமிருக்க,

இனி நாம் என்னசெய்யலாம் அதனைச்சொல்வாய். நானிதுவரையில் அந்தத்துஷ்டனுடைய பட்டணத்தை யறிந்ததுமில்லை போனதுமில்லை ஆகையால் என்னை அவ்விடத்திற்கு நீ அழைத்து கொண்டுபோவாய். இதுதான் நீ செய்யவேண்டிய உபகாரம் நானந்த அசுரனை அக்கணமேகொன்று ஏகாவலியைச் சிறையினின்றும் விடுவித்து அவள்படும் துன்பத்தை யின்பமாக்கி அவள் தந்தைபால் கொண்டுபோய்விட்டு ஐயா! இனி உன்னுடைய புத்திரிக்கு விவாகஞ் செய்யுங்காரியத்தில் தலைப்படலாமென்று சொல்லிவிடுகிறேன். பிறகு அரசனிடத்தில் சொல்லவேண்டியது எதுவோ அதனை நீசொல்வாய். அதுவே என்னுடைய இஷ்டமுமாகும். நானவளை நினைந்து படும் காமநோயைத் தீர்த்தற்குச் சாதனமாயுள்ளவள் நீயன்றி மற்று யாருளார். அதனை நீயே யறிவாய். இப்போது அவளிருக்கும் பட்டணத்தைக்காட்டி என்னுடைய பராக்கிரமத்தைப்பார்ப்பாய். பரஸ்திரீயை விரும்பிய அவ்வசுரனை நான் சங்கரிப்பதற்கு இப்போது நீதான் வல்லமையுடையவளென்று நினைக்கின்றேன். ஏனெனின்! நீ என்னை அவன்பட்டணத்தில் கொண்டுபோய்விட்ட பின்னரன்றோ எனது வல்லமை வெளிப்படப்போகின்றது அதனாலென்றான். யசோதை இவனது சாகசமான வார்த்தையைக்கேட்டுச் சந்தோஷித்தவளாய் இலக்குமிபுத்திரனைநோக்கி ஓ ஏகவீரனே! அந்த வசுரனுடைய பட்டணம் போகவேண்டுமானால் என்னிடத்திலிருக்கும் தேவியினுடைய மந்திரத்தை முன்னம் பெற்றுக்கொள். பின்ன ரவன்பட்டணத்தைக் காண்பிக்கின்றேன் நாம் அவ்விடத்திற்குப்போனவுடன் போர்விளையுமாகலான் நீ என்னுடன் சகல சேனைகளோடும் வரவேண்டும். காலகேதுவென்பவன் மஹாபலசாலி. அவனுடைய சேனைகளும் மஹாவீ

ரர்கள். அவர்களை இலேசாக நினைத்தல் கூடாதென்றாள். ஏகவீரன் அவள் சொல்லியபடியே தேவிமந்திரோபதேசம் பெற்றுத் தனது சேனா சமுத்திரங்களுடன் புறப்பட்டனன். அந்த ஏகவீரன் திரைலோக்கிய சுந்தரியாகிய யோகேஸ்வரியினது மஹா மந்திரோபதேசம் பெற்றுப் புறப்பட்ட அந்த விசேஷத்தால் யாவருடைய எண்ணங்களையு மறியத்தக்கவனாயும், தூரத்திலிருக்கும் பொருளும் சமீபத்திலிருப்பதுபோல் காணும் வல்லமையுள்ளவனாயுமாயினான். அவ்வாறு தனக்குண்டாகிய மகிமையை யுணர்ந்து மந்திரத்தைப்போற்றி அந்த யசோதையுடன் புறப்பட்டு மஹா சர்ப்பங்களால் காவல்கொண்டிருக்கும் பாதாளத்தில் மஹா குரூரர்களாகிய அசுரர்களால் காவல் கொண்டிருக்கும் அந்த காலகேதுவினுடைய பட்டணத்தை அதிக சுலபமாய்ப் போய்ச்சேர்ந்தனன். இவனது வருகையை அசுரனது தூதர்கள் கண்டு அழுதுகொண்டேயாதொன்றுந்தோன்றாமல்மதிமயங்கினவர்களாய், ஏகாவலியினிடத்தில் காமமோகிதனாய் அவள் சமீபத்திற்சென்று அதிவிநயத்தோடு வேண்டிக்கொண்டிருக்கின்ற காலகேதுவினிடத்திலோடி ஓ அசுரேந்திரனே ! என்னசெய்கின்றாய். இங்கு இவளோடு சகியாய்வந்திருந்த யசோதையானவள் யாரோ ஒரு அரசனைச் சேனைகளோடும் அழைத்துக்கொண்டு வருகின்றாள். அந்த வீரனை நாங்கள் கண்டபொழுதே எங்களுக் கழுகையுண்டாகியது. அது என்னகாரணமோ ! என்னசகுனமோ ! நாங்களறியோம். அந்த வீரன் இந்திரனோ ! அவன்மகனாகியஜயந்தனோ ! சிவன்மகனாகிய முருகனோ ! அவன்மதத்திருக்கும்மதத்தையும் சேனைகளுடைய வீரபராக்கிரமத்தையும் நமதுசேனைகள் காணப்பெறின் எங்களைப்போல் அழுதுகொண்டே யோடிவருவரேயன்றி எதிர்த்து நிற்பர்களென்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை. நீ இனிச்சும்மாயிருப்பதினால் யாதொரு பயனுமில்லை நீ வேண்டிக்கொண்டிருக்கின்ற இவள்தான் இந்தப்போருக்குக் காரணம். உனக்கு யுத்தஞ்செய்யச் சாமார்த்திய மிருந்தால் யுத்தத்துக்குப் புறப்படு. இல்லாவிடில் இப்புண்ணியவதியை அவனுடன் கூட்டியனுப்பிவிடு. இப்போது எதிரியினுடைய சைனியங்கள் மூன்று காதத்தி லிருக்கின்றன. யுத்தஞ்செய்ய உனக்குத் தைரிய மிருக்கும் பக்ஷத்தில் ரணபேரி யடிக்கும்படியாய் உத்தரவு செய்வாயென்று சொல்ல, அவ்வார்த்தைகளை அசுரன் கேட்டுக் கோபம் கொண்டவனாய் பெதனையுமெண்ணாதுபடைகளைக்கூவி ஓபடைகளே! நீங்களனைவரும் சகல வாயுதங்களுடன் அதி சீக்கிரமாய் நம்மை எண்ணாது வருகின்ற பகைவன் முன்னேசென்று போர்புரியுங்கள். நானும் உங்கள் பின்னேடிவருகின்றேனென்று அவர்களை முன்னேவிட்டுத் தானும் சர்வா

யுதபாணியனாய்ப்புறப்பட்டு ஏகாவலியைப்பார்த்து, ஓ எனது மனோன்
மணியே! உனது சகியினுடைய காரியமல்லவா இவ்வளவும். அவ
ளுக்கு ஆஹா இவ்வளவு சாமார்த்திய மிருக்குமாயின் உனக்கு எவ்
வள விருக்கமாட்டாது. வருகின்ற இவன் யார்! உனது தந்தையா?
அல்லது உன்னைச்சேர்ந்தவர்களில் யாராவது ஒருவனா? உண்மையைச்
சொல். உனது தந்தையாயிருப்பானாயின் அவனை நானொன்றுஞ்
செய்யேன் அவனை யழைத்துவந்து எனது அரண்மனையி லிருத்தி
அவனுக்கு வேண்டியபடி உணவுகளானும் ஆடையாபரணாதிகளானும்
அவனுள்ளங்களிக்குமாறு செய்கின்றேன். வேறுபகைவனாயிருப்பானா
யின் அவனை யிப்போது எனது கொடூரமான ஓர் பாணத்தால் யம
னுலகத்திற் கொண்டுபோம்படிச் செய்கிறேன். அவனுக்கு வேறு இய
மன் வேண்டாம். எந்தனுடன்தான் என்னுடைய பராக்கிரம முதலிய
வற்றை யெண்ணாது வருவான். அவனுயிரினிடத்தில் விருப்பமுள்ள
வனாயிரான். நீ வருகின்றவன் இன்னானென்று சீக்கிரத்திற் சொல்வா
யென்றுகேட்க, அவள் ஓ அசுரனே! நானிங்கு உன்னுடைய கடுங்கா
வலிலிருக்க வருகின்றவனின்னானென்று நானெப்படிச்சொல்லுவேன்.
அவன் என்றந்தையுமல்லன் வேறு என்னைச்சேர்ந்த பந்துக்களிலொரு
வனுமல்லன். இவன் எவனோ! எதற்காக வருகின்றானோ! நானொன்று
மறியேனென்றாள். அசுர னவற்றைக்கேட்டு ஓ பிராணநாயகியே! நீ
யொன்றுமறியேனென்ப துண்மையாயின் உன்னிடமிருந்த யசோதை
போயன்றோ இவன் வருகின்றான். அவள் வாராதிருப்பாளாயின் இவன்
யாரோவென்று நீ சொன்னது வுண்மைதான். அவளுக்குத் தெரிந்த
வன் உனக்குத் தெரியாதவனாயிருப்பானா. இது விந்தையினும் விந்
தையே! என்னுடைய தூதர்கள் உன்னுடையதோழிதா னழைத்துக்
கொண்டு வருகின்றாளென்று சொல்லுகின்றார்களே! நீங்களிருவரும்
மஹா சாமர்த்தியுவதிகள்தான். என்னை யெதிர்த்து வருகிறசத்துரு
எவ்வுலகிலு மில்லை யென்றான்.

ஓ அரசனே! இவனிப்படிச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்போது
சில தூதர்கள் ஓடிவந்து ஓ அசுரேந்திரனே! என்ன செய்கின்றீர்.
பகைவரிதோ வந்துவிட்டனரே! உமக்கு இவளிடத்தில் பேசுவதற்
கே காலம் சரியாயிருக்கிறது. அவளும்மிடத்திற் பேசிக்கொண்டே
காரியத்தில் கண்ணா யிருக்கின்றாள். நீர் புறப்படு மென்று தூதர்
கடிந்து சொல்லவே அவன் அவளைச் சற்று விட்டிருப்பதற்கு மனந்
துணிந்து ரதத்தின்மீதேறிச் சென்றான். இவன் வருகையைக்கண்ட
வீரன் யசோவதியுடன் குதிரைமீதேறிக்கொண்டு எதிர்த்துவந்தான்

இருவரும் இந்திரனும் விருத்திரனும் போர்புரிந்ததுபோல் போர் புரிந்தனர். இவ்விருவரதுபோரைத் தேவரெல்லாங்கண்டு இப்போர் எப்போருக் கிணையாகுமென்று அவர்களதிசயித்திருக்கும்போது ஏகவீரன் காலகேது என்னும் அசுரனைக் கதையினால்நோக்கி ஓரடியடித்தான். அவ்வோரடியினாலேயே அவன் உயிரிழந்தவனாய்ப் பூமியில் வீழ்ந்து யமபுரஞ்சென்றனன். அசுரச்சேனைகளெல்லாம் போனவழி தெரியாமலோடிப்போயின. இவ்வற்புதத்தைக்கண்ட யசோதையானவள் இதுவன்றோ தேவியினது கருணையென்று வியந்து ஏகாவலியைப்பார்த்து ஓ என்னரசியே! பரமேஸ்வரியினுடைய கிருபையினால் உனக்குவந்த ஆபத்து ஓரிமைப்பொழுதில் போனவழி தெரியாமற்போயிற்று. அந்த வசுரனைக்கொன்ற அரசனாகிய இம்மஹாபுண்ணியசாலி ஸ்ரீராமமூர்த்தியைப்போல் பிரகாசிக்கின்றான். அவன் உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஆவலுடையவனாயிருக்கின்றான். நான் இம்மஹாபுருஷனைக் கங்கைககரையில் பார்த்து இவனுடைய செய்திகளையெல்லா மறிந்து உன்னுடைய கஷ்டத்தையும் உனது ரூபலாவண்ணிய விசேடங்களையுஞ் சொன்னேன். அவனதனைக்கேட்டு இந்த ராக்ஷசனுடைய கொடுஞ்செயலால் நீ படும்பாட்டையும் மன்மதனால் தனக்குண்டாகிய பெரும்பாட்டையும் எண்ணிப் பார்த்து மனம்பொறாதவனாய வந்து ராக்ஷசப்போரையொழித்து மன்மதன்போரை உன்னாலொழித்துக்கொள்ள எதிர்பார்க்கின்றான். உனதெண்ணம் எப்படியோவென்று சொல்லவும் அவள் ஓ தோழி! யுவ்வனமுடைய ஸ்திரீ யவ்வனபுருஷனிடத்தில் போவதென்றால் நாணமல்லவோ! அதுவுனக்குத் தெரிந்ததுதானே. ஆயினும் இவ்வரசன் என்னுடைய கஷ்டத்தைப்போக்க இவ்வளவுதூரஞ் சிரமப்பட்டுவந்து இவ்வளவு பெரியயுத்தத்தைச் செய்திருக்கும்போது அம் மஹானுபாவனை நான் திருப்திசெய்யாதிருப்பேனாயின் தேவிக்குச் சம்மதமாகுமா! ஆதலால் நாம் போகலாமென்று ஓர் பல்லக்கின்மே லேறிக்கொண்டு அவன் முன்னே போயினாள். அவன் இவள் வருகையைக்கண்டு சமீபத்தில் வந்து அவள் அழுக்கடைந்த சரீரத்தோடும் மாசேறிய வாடையோடும் இருப்பதைப் பார்த்து மிகவும் மனவருத்த முடையவனாய் அவளைப்பார்த்து ஓரதிபோன்றவளே! யசோதையால் உன்னை மனத்தகத்தே நிர்மலமாய்க் காணப்பெற்ற நான் இப்போது வெளியில் இவ்வாறான அழுக்கடைந்த கோலத்துடன் காணப்பெற்றேனே இது எனது கண்கள்செய்த பாவமோ! நீ எவ்வாறிருந்தபோதினும் என்னாசை உன்னைப்பார்ப்பதில் முற்பட்டுவந்து நிற்கின்றது. அதற்கு உனது திருமுகத்தைக்காட்டி அதனை யுன்வசமாக்கிக் கொள்வாய்.

அது என்னுள்ளடங்கத் தக்கதாகவில்லை. நானென் செய்வேனென்று வேண்டிநிற்க, அவளும் இவனது வார்த்தைகளுக்கெல்லாம் புன்னகையோடுங் கூடியிருந்தனள். இருவரது குறிப்பையுங்கண்ட யசோதை அவனைப்பார்த்து ஓ ஏகவீரனே! இந்த ஏகாவலியை இவன் தந்தை யுனக்கே கொடுப்பதாகச் சொல்லியிருக்கின்றாராகையால் இவள் உன்னுடைய சுவாதீனமா யிருக்கத்தக்கவளே. ஆனால் இவளுடைய சல்லாபசுகம் உனக்குக் கிடைப்பதற்கு இன்னுஞ் சிறிதுபோது பொறுத்திருக்கவேண்டும். நீங்களிருவரும் இனி கவலை கொள்ளாதீர்கள். ஓ அரசனே! இவளை யழைத்துக்கொண்டுபோய் தந்தையிடஞ் சேர்த்து விடுவையாயின் அவர் உடனே விவாகத்தைச் செய்துமுடிப்பாரென்று சொல்லவும், ஏகவீரன் அவளது வாய்மொழியை வாய்மையென வெண்ணி இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு சகல சேனைகளுடன் அவன் தந்தையிடம் போவதற்குப் பிரயாணப்பட்டு வரும்போது இவர்களது வருகையை அவன் கேள்வியுற்று ஆச்சரியமுஞ் சந்தோஷமுமடைந்து மந்திரிமுதலாயினருடன் சகலவாத்தியங்களுங் கோஷித்துக்கொண்டுவர எதிர்கொண்டுபோய்த் தனதுபுத்திரி அழுக்கடைந்த வாடையுடன் வாட்டமுற்றுவருங் கோலத்தைக்கண்டு மனம் புழுங்கி யசோதையைக்கேட்டு அவளால் எல்லாச்சங்கதிகளுந் தெரிந்துகொண்டு மனப்புழுக்கமாறி ஏகவீரனது ஒழுக்கத்தைநாடி அவனை முன்னும் தன்மகளைப் பின்னுமாக விசாரித்து அன்பு பாராட்டி நீங்களிருவரும் சுகமாக வாழக்கடவீர்களென்று தன்னரண்மனைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய்க் கொலுமண்டபத்தி லிருக்கச்செய்து யாவரையும்பார்த்து; ஓ மந்திரிகளே! நமது அருமந்த செல்வியை நாமனைவருங் கண்டு களிக்குமாறு செய்வித்த இம்மகாபுருஷனைக் காட்டிலும் நமக்கு எவன் மருமகனாக வருவான்? ஆகையால் நமது பெண்ணை இந்த ஏகவீரனுக்குக் கலியாணஞ் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லி அப்பொழுதே விவாகத்தையும் நடத்தி வேண்டிய ஸ்ரீதனங்களையுங்கொடுத்துத் தன்பெண்ணோடு யசோதையையுங் கூட்டி அவனுடனனுப்பினன். அந்த ஏகவீரனும் மனமகிழ்ந்தவனாய் யசோதையுடன் தனது பத்தினியையும் அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சுகமாய் வாழ்ந்திருந்து பின்னர் கிருதவீரியனென்னும் ஓர் புத்திரனையும்பெற்று மகிழ்ந்திருந்தனன். அவனுக்குப் பிறந்தவன் கார்த்தவீரியன். ஓ அரசனே! கார்த்தவீரியனுடைய வம்சமும் இதனாலறியக்கடவாய் என்றனர்.　　சுலோகம்-(ருசுஅ.)

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈஹாவிரஹிதாயைநம:

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்,

வியாச நாரத சம்வாதகதனம்.

சூதர் கூறுகின்றார். ஜனமேஜயன் ஹைஹயர்களுடைய வம்சோற்பத்தியைக்கேட்டு ஆச்சரியமடைந்தவனாய், வியாசரை நோக்கி, ஓ சர்வஜ்ஞரே! இப்பொழுது நீர் சொல்லிவந்த சரிதம் மிக்க ஆச்சரியகரமாயிருக்கின்றது. லோகபாலகராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் வனத்தில் குதிரை யுருவங்கொண்டுவந்து லக்ஷ்மியோடு கூடினாரென்பது எனக்குமிகவும் வியப்பைத்தருகின்றது. அதனுண்மையை எனக்கு விளங்கும்வண்ணஞ் சொல்லப் பிரார்த்திக்கின்றேனென்று கேட்க,வியாசமுனிவர் கூறுகின்றார்.—ஓ அரசனே! திரிலோகசஞ்சாரியாயும் வீணாகானப்பிரியராயும் யாவர்க்குமின்பமளிப்பவராயுமுள்ள நாரதமுநிவர் ஓர்சமயம் என்னுடைய ஆச்சிரமத்துக்குவர, அவரை நான்கண்டு அடிபணிந்து ஆசனமளித்து அதிலிருக்கச்செய்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமனாதிகள்தந்து மிக்க விநயத்துடன் நீ எண்ணியவாறு நானுமெண்ணி அந்நாரதமுநிவரைநோக்கி வினவலாயினேன். ஐயா! சாரமில்லாததாகிய இச்சம்சாரத்தில் பிராணிகளுக்கு என்ன சுகமிருக்கின்றது? நன்றாய் நீர்பரியாலோசனைசெய்துபாரும். எப்பொழுதும், எவ்விடத்திலும், எவனிடத்திலும் சுகமிருக்க நானறிந்தேனில்லை. நானே ஓர் த்வீபத்திற்பிறந்து அந்தக்ஷணத்திலேயே பாதுகாக்கத்தக்க தாயினாலும் விடப்பட்டு, யாதொரு சகாயமு மில்லாமல் கர்மவசத்தால் ஆரண்யத்தில் விர்த்தியடைந்து, பின்னர் மேருபர்வதத்துக்குப்போய் புத்திராபேக்ஷையினால் பரமேஸ்வரனை நோக்கி அதி உக்கிரமான தவத்தைச் செய்து, அவரருளால் சுகனென்கிற ஒருபுத்திரனைப்பெற்று அவனுக்கு வேதசாரங்களை யெல்லாங் கற்பித்து வருங்காலத்தில் அவன் என்னைவிட்டு ஓடிப்போயினான். பின்னர் நான் அப்புத்திரசோபத்தால் வருத்தமுற்று எங்குந் திரிந் தலையுங்காலத்தில் நீரும் சில நல்லுபதேசங்களைச் செய்துபோயினீர். அவ்வுபதேசங்களாலும் புத்திரசோபம் நீங்கப்பெறாது ஏக்கமுடையவனாய் மேரு பருப்பதத்தையுந் தவத்தையும்விட்டு குருஜாங்கமலம் என்னுந் தேசத்தையடைந்து அங்கும் எப்பொழுதும் சுகனே! சுகனேயென்று புத்திரனைக் கூவிக்கூவி யலைந்தலைந்து இனி இச்சம்சாரத்திலென்ன சுகமிருக்கின்றதென வெறுத்து இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்

கையைப் பொய்யென வெண்ணியிருக்கு மச்சமயத்தில், மாதாவைப் பார்க்கவேண்டுமென் றெண்ணமுண்டாக அவளிருக்குமிடத்தைத் தேடிச் சென்றேன். அவளோ சந்தநுமகாராஜாவிஞல் வரிக்கப்பட்டுப் புத்திரப்பேறுண்டா யிருப்பதறிந்து அவளிடத்திற்போவதை விட்டு சரஸ்வதி தீரத்தில் ஓர் ஆச்சிரமங் கட்டிக்கொண்டு வசித்திருக்கும் காலத்தில் என்தாய்க்குப் பர்த்தாவான சந்தநுமகாராசன் சொர்க்கத்தையடைந்துபோக அவளும் அவளுடைய இரண்டு பிள்ளைகளும் காங்கேயனுல் காக்கப்பட்டு, பின்னர் அக்காங்கேயன் சித்திராங்கதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து அரசியலை நடத்திவரச்செய்தனன். அப்பொழுது என்தாய் மகிழ்ந்திருந்தாள். அவனுஞ் சின்னுள் கழித்துச் சொர்க்கத்தை யடைந்தனன். பின்னரவ ளழுதவண்ணமா யிருந்தாள். அதனை நானறிந்து அவளைச் சமாதானஞ் செய்வதற்குப்போய் காங்கேயனையுங் கண்டு தாயாரைச் சமாதானப்படுத்தினேன். காங்கேயன் விசித்திரவீரியனுக்குப் பட்டாபிஷேகத்தோடு கலியாணமும் நடத்த அதுகண்டு நானும் என்தாயும் சுகமாக வாழ்ந்திருந்தோம். சின்னுள்கழித்து க்ஷயரோகத்தா லவனும் இறந்துபோயினுன். பின்னர் அவன் பத்தினிமார்கள் மாமியாரை வணங்கி நாங்களினி யிங்கிருத்தல் கற்பிலக்கணமன்று; அக்கினிப்பிரவேசமாய் எங்கள் கணவருடன் சுவர்க்கத்தில் வசிக்கின்ருேம்; எங்களுக்கு விடைகொடுக்க வேண்டுமென்று வேண்ட அவளதற்குடன்படாது தடைசெய்து, விசித்திரவீரியனுக்குச் செய்யவேண்டிய கருமாதி கிரியைகளைப் பீஷ்மருடன் கலந்து செய்துமுடித்தனள். நானும் என்னுடைய ஆஸ்ரமத்துக்கு வந்துவிட்டேன். என்தாயானவள் புத்திரசோக மிகுதியினுலும் சந்ததியற்றுப்போன துக்கத்திலுைம் என்னை நினைத்தாள். நான் அந்தக்ஷணமே அவளிருக்கும் நாகசமென்னும் பட்டணத்துக்குப்போய் அவளைக்கண்டு வணங்கி, ஓ தாயே! எதற்காக இப்பொழுது என்னை நினைத்தாய்? என்னுலாகவேண்டிய காரியமென்ன? எனக்கு நீயே குருதெய்வமெல்லாமும், உன்னுடைய உத்திரவுக் கிரண்டாவதாக உனக்கடிமையாகயிருக்கிற நான் செய்யேனுகையால் எனக்குக் கட்டளையிடுமென்று கேட்க, அதற்கு என்தாய் கூறுவாளாயினள்.—அப்பா புத்திரனே! நீ சர்வசாஸ்திர தருமங்களையும் நன்ருயறிந்தவனுகையால் நான் சொல்லப்போகிற தருமத்தில் விளங்கும் உபகாரத்தை நன்ருயாலோசித்து என்னெண்ணத்தைப் பூர்த்திசெய்வாய். இச் சந்தநுவம்சம் இதுவரையில் இந்தக் காங்கேயருடைய பீஷ்மத்தால் காக்கப்பட்டுவந்தது. இப்போது இந்தவம்சம் போகும் போலிருக்கின்றதே என்கிற வேக்காடும் பயமுமுடையவளாய் அவற்

றைப் போக்கிக்கொள்வதற்கு உன்னை நினைத்தேன் நினைத்தபடி நீயும் வந்தாய். வந்த நீ வம்சவிர்த்தியைச் செய்துபோகவேண்டும். யான் வம்சச்சேத பயத்தால் வருத்தமடைகின்றேன். என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேண்டும்; அதாவது விசித்திரவீரியனுடைய பத்தினிமாரிருவரையும் நீகூடி வம்சோத்பாதனஞ்செய்வாயாக. ப்ராதாவினுடைய வம்சத்தைவிர்த்திசெய்வதனால் உனக்கு யாதொருதோஷமு முண்டாகமாட்டாதென்றாள். இவ்வாறுகூறிய தாயின்வார்த்தையைக் கேட்டு நான் சிந்தாகுலமடைந்தவனாய் நாணத்தால் தலைகுனிந்துகொண்டே தாயை நோக்கி ஓ அன்னாய்! பிறருடையஸ்திரீயைபக்கையினாற்றொடுவதே அதிக பாதகமென்று தெரிந்தயானே இந்த அதர்மமார்க்கத்தைச் செய்ய எப்படித் துணிவேன்? சகோதரனுடைய மனைவிபுத்திரியென்று சொல்லப்பட்டிருக்க, வேதங்களைஎல்லாம் படித்த நான் இந்த விபசாரத்தை எப்படிச்செய்வேன்? அதர்மமார்க்கத்தில் வம்சத்தை விருத்திசெய்தால் வம்சவிருத்தியை எதிர்பார்த்திருக்கும் பிதுர்க்களெல்லாம் பாபிஷ்டர்களாய் நரகத்தையடைந்து அதினின்றும் எழுந்திருக்கமாட்டாமலிருப்பர். ஓஅம்மா! யாவருக்கும் தருமங்களையுபதேசஞ்செய்கின்றவனாயும் தருமங்களறிவதற்கே புராணங்களைச் செய்கின்றவனாயும் இருக்கின்ற நான் எப்படி இந்த நிந்தையானகாரியத்தைச் செய்வேனென்றேன். இவையெல்லாங் கேட்டுவந்த தாயானவள் அப்போது நான் சொல்லிவந்த தருமாதருமங்களைச் சிறிதும் எண்ணிப்பாராமல் வம்சோத்பத்தியை எவ்விதத்திலாவது செய்யவேண்டுமென்கிற ஓர் தருமத்தையே மேற்கொண்டு என்னைப்பார்த்து கூறுகின்றாள்:—அப்பா! குழந்தாய்! நீ சொல்லியவெல்லாஞ் சரியே யாயினும் என்னுடைய வார்த்தையினால் உனக்கு யாதொரு தோஷமுமுண்டாகமாட்டாது. பெரியோர்களென் றெண்ணத்தக்கவர் அதருமத்தைச் சொன்னபோதிலும் அதையோசியாமல் மனிதர்கள் செய்யவேண்டுமென்றும், தாயானவள் எதுசெய்தால் சந்தோஷிப்பாளோ அதைச்செய்யவேண்டுமென்றுந் தருமநூல் கூறியிருக்கின்றதல்வா! அத்தருமங்களை நீ இப்போதெண்ணி புத்திரசோகத்தில் மூழ்கியிருக்கின்றவென்னை நான் சொல்லியபடி செய்து சந்தோஷப்படுத்துவாயென்றனள். அவள் சொல்லிமுடித்தவுடன் பீஷ்மன் என்னைப்பார்த்து, ஓ வியாசரே! நீர் இந்தவிஷயத்தில் ஆலோசனை செய்வதை விட்டுவிடும். "தாய்சொற்றுறந்தால் வாசகமில்லை" என்பதை நாடும்; நாடிச்செய்வீராயின் நீர் உலகில் அதர்மராக வழங்கப்பட மாட்டீரென்றான். பின்னர் நான் இருவர்வார்த்தையுங்கேட்டு அந்த நிந்திதமான காரியத்தைச் செய்ய வாரம்பித்து அந்தப்புரஞ்

சென்று படுக்கையறையில் நானிருக்கும்போது அம்பிகை என்பவள் வந்து என்னைப்பார்த்து மனம் ரமிக்காதவளாய் அருவருப்படைந்தனள். அதனைக்கண்ட நான் அவளைப்பார்த்து, நீ என்னைக்கண்டு அருவருப்படைந்து கண்களை மூடிக்கொண்டபடியினால் உனக்குப் பிறக்கப்போகிறபிள்ளை அந்தகனாக விருப்பானென்று சபித்தேன். அச்சாபத்துடன் அவளென்னைக் கூடிப்போயினள். மறுநாள் என்தாய் என்னை ரகசியமான ஸ்தானத்திலழைத்து அப்பா நல்ல புத்திரன் பிறக்கும்படியாக அனுக்கிரகஞ் செய்தனையாவென்றாள். நான் ஓ அம்மணி! நீ என்பால் அனுக்கிரகத்தை நினைக்க அது சாபமாய் முடிந்ததென்று நடந்த செய்திகளைச் சொன்னேன். அவளதைக்கேட்டு என்னகாரியஞ் செய்தாய்! எதற்காக நான் பிள்ளையை வேண்டியது? என்று வருந்திநிற்ப, நானும் அவள் வருத்தத்தைக்கண்டு வருத்தமுற்று ஏனிப்படிச் செய்தோமென் றெண்ணியிருந்தேன். ௬-(௬௧)

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈஶசக்தியைநமஃ.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

திருதராஷ்டிராத் யுத்பத்திகதனம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:—ஓ ஜனமேஜயனே! எனது சகோதரன் மனையாட்டிகட்கு என்னால் நேரிட்ட சாபத்தை எனது தாயாகிய சத்தியவதி கேட்டு வருத்தமுற, நானும் அவளது துயரத்தைக்கண்டு துன்பமுற்றிருக்கும்போது, அவள் மீண்டும் மிகவும் பயந்தவளாய் என்னைப் பார்த்து, ஓ புத்திரா! அம்பிகை என்பவள் பெறப்போகிற பிள்ளை குருடாயிருக்குமாதலால் அப்பிள்ளை, அரசாட்சிக்கு யோக்கியனாகானே! நானென்செய்வேன், என்பா லன்புடையனாய் மறுபடியும் நீ இனி அம்பாலிகையோடுகூடி அரசாட்சிக்குரிய ஓர் சத்புத்திரனைப் பெற்று எனக்குக் கவுரவத்தைக் கொடுப்பாயென்று வேண்டினாள். நான் அவளது இரக்கத்துக்கஞ்சி அவள் சொல்லுக்குடன்பட்டு, அந்த அம்பாலிகை அம்மாதத்தி லாகவேண்டிய ருதுகாலத்தையெதிர்பார்த்துக்கொண்டு அஸ்தினாபுரத்தி லிருந்தேன். பின்னரவள் ருதுஸ்நானஞ்செய்து நானிருக்கும் ஏகாந்தமான படுக்கையறையில் மாமியார் உத்திரவின்படி வந்துசேர்ந்து என்னையும் என்னுடைய சடையையும் பற்களையும் வற்றல்போலிருக்கும் உடம்பினையுங் கண்டு

அருவருத்து வியர்த்து உடம்பை வெண்ணிறமாக்கிக்கொண்டு மன வருத்தத்தோடு என்னருகேவந்து நின்றனள். நானவளைப்பார்த்துக் கோபங்கொண்டு ஓ பெண்ணே! நீ என்னைப்பார்த்து உன்னுடம்பை வெண்மையாக்கிக்கொண்டபடியால் உனக்குப் பிறக்கப்போகிறபிள்ளை வெண்ணிறத்தோடு மிருப்பானென்று சபித்துப் பின்னரவளுடன் சுகித்து மறுநாள் என்னிடம்போய்ச் சேர்ந்தேன். பின்னர் இரண்டு பிள்ளைகளும் திருதராஷ்டிரனென்றும், பாண்டுராஜனென்றும் பிர சித்தி பெற்றிருந்தனர். என்தாயார் மாத்திரம் ஒருவன் குருடனும் ஒருவன் பாண்டுரோகனும் இருப்பதைப் பார்த்து திருப்தியடையா தவளாய், ஒருவருடங் கழித்து என்னை வரவழைத்து, ஓ குழந்தாய்! உன்னாலுண்டாக்கப்பட்ட இரண்டு பிள்ளைகளும் அரசாட்சிக்குரி யவர்களல்லர், மனோகரமான வேறொருபிள்ளையை நீ கொடுக்கவேண் டுமென்ன, நானப்படியே செய்கிறேனென்று சொல்லவும்; அவள் மகிழ்ந்தவளாய்த் தன் மருமகளாகிய அம்பிகை என்பவளை வரவ ழைத்து ஓ பெண்ணே! நீ வியாசனிடத்தில் வெறுப்படையாமல் அவ னைச் சந்துஷ்டனாக்கி அவனோடு கிரீடித்து அரசாட்சிக்கு யோக்கிய மான ஒருபிள்ளையைப்பெறுவாயென்று வேண்டிக்கொள்ளவே, அவள் நாணத்துடன் மறுமொழியொன்றுஞ்சொல்லாமல் அவளிடம் விடை பெற்றுச்சென்று, தனதுநாயகன் தாதியொருத்தியை யழைத்து, என்னிடம் வரவேண்டிய சங்கதிகளைச்சொல்லி அவளை ஆடையாபர ணங்களால் அலங்கரித்து நறுமணங்கமழும் பூக்களைச்சூட்டி சுகந்தங் களைப்பூசி ரதியும் நாணும்படியான கோலத்துடன் நானிருக்கும் படுக் கையிடத்திற்குவந்து என்னைக்கண்டு முகவிலாசத்துடன் காமவிலா சத்தையுங் காட்டித் தழுவி என்னை மதன்நூலிற் பயில்வித்து இதுவே பரமானந்தமென மூழ்குவித்தனள். ஓ நாரத முனி வரே! நானவ்வானந்தத்திற் றிளைத்து அவளைப்பார்த்து ஓ பூங் கொடிபோன்றவளே! சர்வலக்ஷணங்களோடு கூடினவனையும் சவுந்தர்ய வானையும் சகல தருமங்களுணர்ந்தவனையும் சத்தியவாதியாயும் உள்ள ஓர்புத்திரன் உனக்குப் பிறப்பானென்று வரங்கொடுத்தேன். அவன் தான் விதுரனென்பவன். இந்த மூன்றுபிள்ளைகளும் சகோதரனு டைய பத்தினிகளிடத்தும் அவனுடைய தாதியினிடத்துமாகிய பர (அந்நிய) க்ஷேத்திரத்தில் பிறந்தவர்களாயிருந்தும் இவர்களிடத் தில் எனக்குண்டாகிய ஆசை தர்மபத்தினியிடத்தில் பிறந்த பிள்ளைக ளிடத்திலுண்டாகும் ஆசையினுஞ் சிறந்திருந்தது. இவர்களால் சுக மில்லையே என்கிற ஏக்கத்தையு மறந்தேன். இது மாயையின் செய லன்றோ. இம்மாயையை வெல்ல ஸ்வாதீன அறிவுள்ளவர்களாலுமுடி

யாது. அதற்கோ உருவமுங்கிடையாது; இடமுங்கிடையாது. அது உருவமும் இடமுமில்லாமலே ஞானிகள்முதலாயினரை மயக்குவ தல்லது அதனை மயக்கும் ஞானிகளொருவருங் கிடையாது. ஓ திரி லோகசஞ்சாரியே! அதன் விலாசத்தை நானென்னென்று சொல்லு வேன். சம்சார பந்தரகிதனயிருந்த நான் அதுமுதல் தாயாரென்றும் பிள்ளைகளென்றும் பந்தமுண்டாய் அடிக்கடியும் அஸ்தினபுரத்திற்கு வருவதும் சரஸ்வதிக்குப் போவதுமாய் ஊசலைப்போ லென்மனமுழல ஓரிடத்தில் நிலையாயிராமல் அலைந்துகொண்டேயிருந்தேன். அதுமாத் திரமா! ஒருவேளையில் நமக்கேனிந்தபந்தமென்று பந்தமற்றுத் தெளி வடைந்தும் ஒருசமயத்தில் நாமிறந்துபோவோமாயின் நமக்குச்சிரார் த்தாதி கருமங்கள் செய்தற்குரிய பிள்ளைகளிவர்க ளாகாரே; இவர்க ளிடத்தில் நாமேன் ஆசைவைத்துழலவேண்டுமென்று வெறுப்படைந் தும், ஒருசமயத்தில் வெறுப்படைந்திருக்கும் நம்மிடத்தில் பந்தத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றது எதுவோ அதுவல்லவோ மாயை; அந்த மாயையை வெல்லவேண்டுமென்றும், நாம் அன்னியாயமாய் மோக மாகிய பாழ்ங்கிணற்றில் வீழ்ந்துவிட்டோமே என்றும் என்னுள்ளத் துள்ளே நினைப்பேன். இவ்வாறு நினைக்கத்தக்க நினைவுடன் கூடி யிருக்கின்ற நான் பாண்டுவுக்கு ராஜ்ய பட்டாபிஷேகமானவுடன் ஆஹா! நமதுபிள்ளைக்குப் பட்டாபிஷேக மாய்விட்டதேயென்று மகிழ்ந்தேன். பின்னர் அவன் குந்தி மாத்திரி என்கிற இரண்டு ஸ்திரீ களை விவாகஞ்செய்துகொண்டு சிலநாள் நகரத்தில் வசித்துப் பின்னர் பிராஹ்மண சாபத்தால் ஆரண்யத்தில் வசிக்கப்பெற்று ஸ்திரீக ளுடைய சல்லாப சுகமற்றிருந்ததைக் கேள்வியுற்று வருத்தமுற் றவ னிடத்திற்போய் அவனுக்குவேண்டிய சமாதானங்களைச் சொல்லி விட்டு அஸ்தினபுரத்திற்குப்போய் திரிதராஷ்டிரனைக்கண்டு அவனுக் குஞ் சொல்லவேண்டியவைகளைச்சொல்லிப் பழையபடி என்னுடைய ஆஶ்ரமம்வந்து சேர்ந்தேன்.

ஓ நாரதமுனிவரே! தவசியாயிருந்தும் "தவஞ்செய்யார் தங்கரு மஞ்செய்வார்" என்றபடி நான் தவத்தைச்செய்யாமல், ஆசையுட் பட்டு அலைந்து திரிந்த செயலெல்லாங் கூறுகின்றேன்; கேட்பீராக. வனவாசஞ் செய்திருந்த பாண்டுபுத்திரன் மகப்பேறுவேண்டித் தன் மனையாட்டிகளாகிய குந்தியையும் மாத்திரியையுமழைத்து நீங்களிரு வரும் இயமன் வாயு இந்திரன் அஶ்வினிதேவதைகள் என்கிற இந்த ஐவர்களால் நன்மக்களைப் பெறக்கடவீர்களென்று அநுஞ்ஜைதர அவர்கள் அப்படியே அந்த ஐவரால் தருமன் வீமன் அருச்சுனன்

நகுலன் சகாதேவன் என்கிற ஐவர்களையும்பெற்று வாழ்ந்துவர, பின்னர் ஓர்நாள் அப்பாண்டுவானவன் தனக்குள்ள சாபம் தானறிந்தவனுயிருந்தும் மாத்திரியினிடத்தில் சம்போகஞ்செய்து அவனிறந்தனன். அதனைக்கண்ட அந்தஸ்திரீகளும் அக்கினிப் பிரவேசமாவதற்குத் துணிய, அங்குள்ள பெரியோர்கள் அதனைக்கண்டு தடுக்கும்போது குந்திதேவி ஒருவாறு தடைபட்டு நிற்க, மாத்திரி தடைபடாமல் அக்கினியிற் பிரவேசமாயினள். பின்னர் குந்தி ஐந்து பிள்ளைகளையும் வைத்துக்கொண்டு ஏக்கமுற்றிருக்கும்போது சில முனிவர்கள் அவளையழைத்துக்கொண்டு அஸ்திநுபுரம்போய் பீஷ்மரையும் விதுரரையுங் கண்டு ஐவர்களது வரலாற்றைச்சொல்லி அவர்களைக் காத்துவரும்படி கட்டளையிட்டனர். இச்செய்திகளை நான்கேட்டு அச்சுகதுக்கங்களுக்காளாய் பீஷ்மனிடத்தும் விதுரனிடத்துஞ் சென்று அவர்களைப் பாதுகாக்கவேண்டிய விஷயங்களைப்பற்றி யாலோசித்து அப்பாண்டு புத்திரர்களைக் காத்துவரும்படிச் செய்தேன். பின்ன ரப்பாண்டுபுத்திரர்கள் துரியோதனுதியால் பலகொடுமைக ளனுபவித்து வருவதைப் பீஷ்மன்கண்டு அவர்களைப் பிரியாமலிருந்து துரோணுசாரியரால் தனுர்வித்தையில் சமர்த்தராகும்படிச்செய்துவருநாளில் கர்னனுடைய பலத்தால் துரியோதனனுக்குச் செருக்குண்டாய் கல்கமுதிர்ந்து துரியோதனுதியர்க்கும் வீமனுக்கும் பகையதிகரித்துவருவதை திருதராஷ்டிரனறிந்து இனி யிவர்களை யொன்ருய்வாழும்படிச் செய்வோமாயின் பெருங்கலகம் விளையுமென்றஞ்சிப் பாண்டுபுத்திரர்களை வேறிடத்தில் வைத்தனன். அப்படிவைத்திருந்தும்துரியோதனன் தீங்கானவெண்ணமுடையனுதலால் அரக்குமாளிகையொன்றமைத்து அதில் அவர்களை வைத்துத் தீயிட்டனன். அக்கொடுந்தொழிலைக்கேட்ட நான் அழுது புரண்டலறித் துக்கித்ததுக்கம் இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாது. பின்னரவர்களைக் காணவேண்டுமென்று காடுகளெல்லாந்திரிந்து திரிந்தலைந்து அவர்களைக் கண்டுபிடித்து ஏகசக்கிர நகரத்துக்கனுப்பி ஒருவாறு மனத்திருப்தியடைந்து அதன்பின்னர் துருபதனுடைய பட்டணத்துக்கனுப்பினேன். பின்னரவர்கள் திரௌபதியினுடைய சுயம்வரத்தில் மிகவும் மெலிந்து வணக்கமுள்ளவர்களாயும் துக்கிதர்களாயும் பிராமணவேடம்பூண்டு மான்றோலைத் தரித்தவர்களாயும் வந்துசேர்ந்தனர். அவர்கள் வேடத்தைக்கண்டு பெருந்துயரத்தையடைந்தேன். இதுவென்னபந்தமையா! அப்படித் துயரத்தோடிருக்கும்பொழுது அருச்சுனன் அச்சுயம்வரத்தைத் தன்னுடையதாக்கிக்கொண்டு அந்தப் பாஞ்சாலியைத் தாயினுடைய ஆணையின்படி ஐவருங் கலியாணஞ் செய்துகொண்டமையைக் கண்டு ஆனந்தித்தேன். பின்னரவர்கள் பாஞ்சாலியுடன் அஸ்திநுபுரம்போயிருக்க, அதைவிட்டுத் திருத

ராஷ்டிரனாலும்கிருஷ்ணபகவானாலும்காண்டவப்பிரஸ்தத்தில் வசிக்கும்படி யீய்வந்தது. அதில் வசித்திருந்து பின்னரவ்விடத்தை அருச்சுனன் அக்கினிதேவனுக்குத் திருப்தியாக்கிவிட்டனன். அதன்பின்னர் தருமராஜன் ராஜசூயயாகஞ்செய்து பெரும்பட்டத்துடனிருக்க நானதைப்பார்த்து எனக்கே அப்பட்டம் வந்ததுபோலும் அதிகசந்தோஷமடைந்தேன். அப்பாண்டவர்கள் துரியோதனனுடைய பொறாமைச் செயலால் யாவுந்தோற்றுச் சகலசெல்வங்களையுமிழந்து திரௌபதிக்கு மானபங்கமும் வரப்பெற்று வனவாசமேகதியாய் வருந்தாநிற்ப, நானவையெல்லாங் கேட்டுப் பெருந்துக்கத்துக்காளாயினேன். ஓ நாரதபகவானே! சுகதுக்கசொரூபமான சம்சாரத்தினது அநாதிதர்மத்தையானறிந்தவனாயிருந்தும் பிரமையினால் சுகதுக்கங்களில் மூழ்கிப்போய் விட்டேன். நான் யாருடையபிள்ளை அவர்கள்யாருடைய பிள்ளைகள் தாய் யார் என்பது தெரிந்திருந்து என்மனது இரவும் பகலும் மோகத்தினால் சுழன்றுகொண்டு எங்கேபோவேன் என்னசெய்வேனென்று எவ்விதத்தானும் சந்தோஷம் சிறிதுமடையாமல் ஊஞ்சலிலேறி யாடுகின்றவன்போல் ஆடி யாடி அலைந்துழன்றதேயன்றி நிலையாயொன்றினும் நின்றதின்று ஓ முனிஸ்ரேஷ்டரே! நீர் சர்வக்ஞராயிருக்கின்றீர். இந்தமோகத்திற்குக் காரணமென்னவோ! அதனை யெனக்குச்சொல்லிச் சந்தேகத்தைப்போக்கி நானெப்படி மனவருத்தமின்றிச் சுகமாயிருப்பேனோ அப்படிச் செய்யுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தேன். சுலோகம் (சுஙு)

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

ஈஷஸ்த்மிதாநநாயைநமஃ

இருபத்தாறும் அத்தியாயம்

*வியாசாயநாரதோக்தஸ்வமோஹமஹாத்மியம்.

வியாசர் ஜனமேஜயனைநோக்கிக் கூறுவாராயினர்:—ஓ அரசனே! நாரதமுனிவர் மோககாரணத்தைக்கேட்கிற என் வார்த்தைகளையெல்லாங்கேட்டுச் சிரித்துச் சொல்லுகிறார். ஓவியாசரே! புராணமெல்லாஞ் செய்தவரே! நீர் என்னை என்னகேட்கின்றீர்? இச்சம்சாரத்தில் மோகமில்லாத மனிதனுமுண்டோ? பிரமனுதியரும் சனகர் கபிலர் முதலாயினாரும் மாயையினால் சூழப்பட்டவர்களாய்ச் சம்சாரமார்க்கத்திற் றிரிகிறார்களென்று சொன்னால் ஏனையரைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? அவர்களெல்லா மங்ஙனமிருக்க, உலகிலென்னைக் கியானியாக அறிந்துகொண் டிருக்கின்றார்களே அவர்களறிந்த வண்ணம் நானிருக்கின்றேனா? இல்லையே. நானெல்லாரைப்போலுமே மோகமடைந்திருக்கின்றவன் றானேயன்றி வேறில்லை. ஓ வியாசரே! நான் பூர்வம் ஸ்திரீதேகமடைந்து ஓரரசனுக்கு மனைவியாய் மோகத்தினு

---

* வியாசருக்கு நாரதர் சொல்லுகிற தன்மோகமகிமை.

லனுபவித்த பெருந்துக்கமான விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக.

ஓர்காலத்தில் நானும் பர்வதமகாமுனியும் தேவலோகத்திலிருந்து பூலோகத்துக்குவந்து பூபிரதக்ஷணஞ்செய்து உத்தமமான பரதகண்டம் வந்தடைந்து ஆங்காங்குள்ள புண்ணியதீர்த்தங்களையும் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களையும் முனிவராச்சிரமங்களையுங் கண்டுகளித்துலாவிவந்தோம். ஓ வியாசரே! நாங்கள் பூலோகத்துக்குவரும்போது ஒருவருக்கொருவர் ஓர் சங்கேதஞ்செய்துகொண்டு புறப்பட்டோம். அஃதென்னையெனின் நம்மிருவருக்குள் எந்தெந்தவிடத்தில் யாருக்கு எப்படியெப்படி மனோவிருத்தி யுண்டாகிறதோ அதை மறைக்காமல் சொல்லிவிடவேண்டும். அது நல்லதாயினும் கெட்டதாயினும் மறைக்கக்கூடாது. அன்றியும் போஜனம் தனம் ஸ்திரீ என்னு மிவ்விஷயங்களில் யாருக்கு எப்படி மனதுண்டாகிறதோ அதையுமப்படியே ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுமென்று சபதபூர்வகமாய்ச் சங்கேதஞ் செய்துகொண்டோம். அப்படியே ஓரே மனமுள்ளவர்களா யிஷ்டப்படி எங்குந் திரிந்துவரும்போது கிரீஷ்ம காலத்தின் முடிவுவரவே சஞ்சயமென்கிற பட்டணம் வந்துசேர்ந்து அந்நகரத்தரசனால் நாங்கள கவுரவத்தோடும் பக்தியோடும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாய் அவனுடையவீட்டில் நான்குமாச மிருந்தோம். ஏனெனில் நான்குமாசமும் மழைக்கால மாகையால் வழிநடப்பவர்கட்கு மிகவும் வருத்தத்தை யுண்டாக்கும். ஆனதுபற்றியே அறிவுள்ளவர்கள் அந்நான்குமாதமும் ஓரேவிடத்திலிருந்து ஏனைய எட்டுமாசங்களில் காரியார்த்தமாய்த் திரிவர். வெளியில் சுகத்தைக் கோறுகிறவர் மழைக்காலத்தில் பிரயாணஞ் செய்யக்கூடாது. ஆனதால் நாங்கள் அரசன் வீட்டில் வாசஞ்செய்து வந்தோம். அந்த மஹாராஜனே பிரதிதினமும் எங்களுக்குப் பிக்ஷையென்கிற மரியாதையில்லாமல் விருந்தென்கிற மரியாதையில் போஜனத்தை நடத்திவந்தனன். அதுவுமன்றி தமயந்தியென்று பிரசித்திபெற்ற தன்மகளையும் எங்களுக்குப் பரிசாரகஞ்செய்ய வேற்படுத்தினன். மிக்க அழகான தந்தவரிசையும் சுந்தரத்தையும் நல்லவிவேகத்தையும் பரந்தகண்களையுமுடைய அந்த ராஜபுத்திரியும் எங்களிருவருக்குஞ் செய்யவேண்டிய பணிகளில் எந்தச்சமயத்திலு முயற்சிபோ டிருப்பதுமன்றி ஸ்தான காலங்களில் வேண்டியவரையில் சுத்தமான தீர்த்தமும் போஜனசமயத்தில் இஷ்டமான போஜனமும் அது முடிந்தபின்னர் தாம்பூலமும் இவற்றிடையே வேண்டுவனவுங் கொடுத்துக்கொண்டு வருவள். இவையன்றி நாங்கள் கேட்பதற்குக் கூடாமல் மனதால் விரும்பப் படுவனவாகிய ஆசனம் சயனமுதலானவற்றைத் தானே குறிப்பாலறிந்து அவைகளையமைப்பாள். இவ்வண்ணம் அவளுடைய பணிவிடையின் சுகத்தால் அங்கு நாங்கள் ஆவலுள்ளவர்களாய் வசித்திருக்கும்போது நான் வீணையைக்கையிலெடுத்துச் சாதனநிமித்தம் உத்தமமான ஸ்வரத்தை ஆலாபனஞ் செய்துகொண்டு மனதுக்கினிய சாமகானத்தைப் பாடி

வருவேன். அச்சமயங்களில் ராஜபுத்திரி மனோகரமான அக்கானத்தைக்கேட்டு வருவதனால் என்னிடம் மிகவும் ஆவலுள்ளவளாயினள். எனக்கும் அப்பெண்ணிடத்தில் மிக்க பிரீதியுண்டாய்த் தினந்தினம் எங்களிருவருக்கும் உண்டாகிய ஆசைவிருத்தியாயிற்று. அதனாலவள் போஜனமுதலிய சகலகாரியங்களிலும் என்னிடத்தி லதிகப்ரீதியாய் விசாரிப்பதும் என்னுடனிருக்கும் பர்வதமுனியைச் சாமானியமாய் விசாரிப்பதுமாயிருந்தனள். இந்தப் பேதவுபசாரமும் தினந்தினம் விருத்தியடைந்து என்னுடைய ஸ்நானத்துக்கு வெந்நீரும் அவருக்குக் குளிர்ந்தசலமும் எனக்குத்தயிரும் அவருக்குமோரும் இப்படியே உண்பனவற்றிலும் உடுப்பனவற்றிலும் ஏனையபணிகளிலும் வேறுபாடே செய்துவருவதோடு எனக்குரிய படுக்கையை மிக வெண்மையாயும் மிருதுவாயுமுள்ளதைப் போடுவாள் அப்படிப்பட்டதை அவருக்குப் போடமாட்டாள். என்னைச் சந்தோஷமாயும் அவரை வெறுப்பாயும் பார்ப்பள். இவ்வாறு இவள்செய்யும் பேதத்தால் பர்வதமகாமுனி இவளிப்படி நடத்துவதற்குக் காரண மென்னையென்று ஆச்சரியத்தோடு மனதில்சிந்தித்து என்னை ரகசியமாயழைத்து, ஓ நாரதமுனியே! இந்தராஜபுத்திரி உன்னிடமெப்பொழுதும் பிரீதியுடன் வேலைசெய்கின்றதுமன்றி உனக்குவேண்டிய போஜனமும் பக்ஷியமும் நீவேண்டாமென்று தடுத்தாலும் வேண்டிவேண்டி யுண்பிக்கிறாள். நானோ வேண்டுவதுமில்லை வேண்டினாலும் அவள் கொடுப்பதுமில்லை. உன்னிடத்தில் அப்படியும் என்னிடத்தி லிப்படியுமா யிருப்பதற்குக் காரணந் தெரியாமையா லெனக்குச் சந்தேகத்தை விளைவிக்கின்றது. இதனால் இந்த ராஜபுத்திரி உன்னைப் பர்த்தாவாகச் செய்துகொள்ள இச்சிக்கிறாளென்றும் நீயுமப்படியே அபிப்பிராயப் பட்டிருக்கிறாயென்றும் உங்களிருவரிடத்து முண்டாயிருக்குங் கண் செய்கைகளாலும் முகக்குறிப்புகளாலும் நானறிகின்றேன். உள்ளே நிகழுமெண்ணத்தைக் கண்ணும் முகமுங் குறிப்பினால் உணர்த்துமன்றோ? ஓ நாரதமுனியே! நாம் புறப்படும்போது இருவருஞ் செய்துகொண்ட சங்கேதத்தை நினைத்து பொய்மையை யொழித்துண்மையைக் கூறுவாயாகவென்றார். இவ்வாறு அவரென்னைப் பலாத்காரமா யழைத்துக் கேட்டபடியினால் நான் வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு ஓ பர்வதமுனியே! நீர் சொல்லியபடியே இருவருக்கும் ஆசை யுண்டாயிருப்பதிற் றடையில்லை. அது வுண்மைதானென்று சொன்னேன். அவர் கோபங்கொண்டவராய் ஓ நாரதரே! முதலாவது நாம் செய்துகொண்ட சபதப்படி யுனக்குண்டாகிய இச்சையை யேன் சொல்லாதிருந்தாய்? இரண்டாவது என்னை வெறுத்திருக்கும் அவளை நீ வெறுக்காது மோகங்கொண்டிருக்கின்றாய். இவ்விரண்டுந் துரோகமான செயலாதலால் உன்னைப்போலுந் துரோகி யொருவனுண்டா! சீசீ!! இனி உன் முகம் குரங்குமுகமாகப் போகக்கடவதென்று சபிக்க, நான் அக்கணமே அம்முகத்தைப் பெற்றேன். பின்னர் நானும் அவரை உடன் பிறந்தாள் பிள்ளையென் றெண்ணாது அதிககோபத்தோடு மூடாத்மாவாகிய நீ சொற்ப குற்றத்திற்காகச் சபித்தபடியால் உனக்குச் சொர்க்

கத்தில் வாசமில்லாமல் மிருத்யுலோகத்தில் வாசமுண்டாகக் கடவ தென்று சபித்தேன்.

அச்சாபத்தைக்கேட்ட முனிவர் மனவருத்தத்துடன் அப்பட்டணத்தை விட்டுப்போயினர். எனது வீணாகானத்தைக் கேட்டுவந்த அந்த ராஜபுத்திரி எனது முகம் வானர முகமானதைப் பார்த்து மிகவும் மனவருத்தமுற்றனளென்று நாரதர்கூற, வியாசர் ஓ பிரமசொரூபியே! பின்னர் நீரெப்படி அச்சாபத்தினின்றும் விடுபட்டு மனித முகமுள்ளவரானீர்? உம்மைச் சபித்துப்போன அந்தப்பர்வதமுனிவரெவ்விடம்போனார்? உங்களிருவருக்கு மீண்டு மெவ்வாறு சிநேகமுண்டாயிற்று? இவையனைத்தும் விரிவாய்க்கூறி யருளவேண்டுமென்று கேட்க, நாரதர் ஓ மஹாநுபாவரே! இச்சரித்திரம் மிகவும் பெரிதானபடியால் அவ்வளவையு மெவ்வாறு சொல்வேன். பர்வத முனி போனபின் ராஜபுத்திரி முன்போல் பணிவிடை புரிபவளாகவேயிருக்க, நான் நாணத்தால் மிக்க துன்பமுள்ளவனாய் விசாரப்பட்டுக் கொண்டு நமக்கெந்தகதி கிடைக்குமோவென்று சிந்தித்திருக்குஞ் சமயத்தில், சஞ்சய மகாராஜன் புத்திரிக்கு விவாகத்திற்குரிய பருவம்வந்திருப்பதை யறிந்து மந்திரிகளை நோக்கி ஓ மந்திரிகளே! என்புத்திரிக்கு விவாககாலஞ் சமீபித்து விட்டபடியால் அவளுக்குத் தகுந்த வழகுள்ளவனும் யாவருக்குஞ் சம்மதப்பட்டவனும் அவுதாரிய முதலான சத்குணங்களோடு கூடினவனும் மகாசூரனும் நற்குலத்திற் பிறந்தவனுமிருக்கிற ராஜபுத்திரனொருவனைக் குறிப்பிப்பீர்களாயின் அவனை என்புத்திரிக்கு விதிப்படி மணம் புரிவிக்கின்றேனென்ன, மந்திரிகள் ஓ அரசனே! உன்புத்திரிக்குத் தகுந்த சகல நற்குணமுள்ள அநேக ராஜபுத்திரர்களிருக்கின்றனர். அவருள் ரிசி என்னும் ராஜபுத்திரன் சிறந்தவனா யிருக்கின்றபடியால் அவனை வரவழைத்து யானை குதிரைமுதலான வரிசையுடன் பெண்ணைக்கொடுக்கலாமென்று கூறினர். இச்செய்தி தமயந்தி யறிந்து சகியொருத்தியை யழைத்து ஓ சகியே! நீ தனியேயிருக்கு மென்றந்தை யிடஞ்சென்று உன்புத்திரி மகதியென்னும் வீணையில் வல்லவரும் அறிவிற்சிறந்தவருமான நாரத மகாமுனிவர்பால் வீணாகானத்தை நாடோறுங் கேட்டுவந்த வாசை மிகுதியால் அவரையே நாயகனாக்கொள்ள வேண்டுமென்று முன்னமே யெண்ணி யிருக்கின்றவளாகக் காணப்படுகின்றமையால் அவள் வேறொருவரைப் பர்த்தாவாகக் கொள்ளாளென்பது நிச்சயம். இனி நீர் அவளிஷ்டப்படி அம்முனிவருக்கே விவாகஞ் செய்துவைப்பதே தருமமாகும். ஓ தருமமறிந்தவரே! அவள் முதலையோடு திமிங்கலமாதி நீர்வாழுயிர்களும் உப்பென்பது மில்லாமல் ஸ்வரபேதங்களுடன் இராகமென்னுஞ் சுவையோடுகூடிய சுகமென்னுந் தண்ணீரால் நிறைந்தோங்கி யிருக்கின்ற வீணாகானமாகிற சமுத்திரத்தில் மூழ்கியிருக்கின்றா ளாதலால் அக்கடலுக்கு அதிதேவதையாயிருக்கின்ற நாரதரைவிட்டு யாவரை நாயகனாக்

கொள்வாள். அதனை நீரே யாலோசித்து அவளிஷ்டப்படி விவாகத்தை நடத்துமென்று சொல்லிவருவா யென்றனுப்பினள். (சு - நிள.)

இருபத்தாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

லகாரரூபாயை நம:

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்.

நாரத விவாஹகதனம்.

சூதர் கூறுகின்றார். பின்னர் நாரதமுனிவர் வியாசரைப்பார்த்து ஓ முனிவரே! தமயந்தியின் றந்தையாகிய அரசன் தாதியினால் தனது புத்திரியினபிப்பிராயத்தை யறிந்தவனாய்த்தன்னருகிலிருந்த மனைவியைப்பார்த்துக் கூறுகிறான்:—ஓ கைகையே! உனது புத்திரியின் சகி சொல்லிவந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டனையா? நம்மிடம் வந்திருக்குங் குரங்குமுகமுள்ள நாரதமுனிவர்தான் தனக்கு நாயகனாகவேண்டுமாம். உன்னுடைய புத்திரியின் புத்திவிசாலத்தை நானென்ன சொல்லுவேன் யோசித்துப்பார். அவளந்த குரங்குமுகனை விரும்பினலும் அவனுக்கு நானெப்படிக் கொடுப்பேன். குரூபியான அந்தப் பிச்சாண்டியெங்கே! என் புத்திரியாகிய இவளெங்கே! இந்த விபரீதமான காரியத்தை நானொருபோதுஞ்செய்யமாட்டேன். நீ அந்த நாரதமுனிவனிடத்தி லாவலுள்ள உனது அருமந்த புத்திரியை யழைத்துத் தனியே வைத்துக் கொண்டு சாந்தையாய் சாஸ்திரங்கட்கும் பெரியோர்கட்கும் ஒப்பாயுள்ள புத்தியை அவள் புத்தியிலமையச் சொல்லுவா யென்றனுப்ப அவளப்படியே தன்பெண்ணையழைத்துக் கூறுகின்றாள்:—ஓ குணவதியான தமயந்தியே! சௌபாக்கியவதியாகிய உன்னழகெங்கே! குரங்குமுகமுள்ள தரித்திரனாகிய அம்முனிவனுடைய கோரமெங்கே! நீ கெட்டிக்காரியாயிருந்தும் பிச்சாண்டியினிட மெப்படி மோகமடைந்தாய். நீயோ கொடிபோல் மிருதுவான தேகமுள்ளவள். அவனோ சாம்பலால் பூசப்பட்டு வரண்டுபோன தேகமுள்ளவன். ஓரங்க தோஷமுமில்லாத பெண்ணானவள் குரங்குமுகனோடு எப்படித்தான் பேசுவாள். ஓ புன்னகையுள்ள பெண்மணே! உனக்குரிய ராஜபுத்திரனிருக்கக் குரூபியான அம்முனிவனிட முனக்கேன் பிரீதியுண்டாயிற்று? வீணாய் நீ அடஞ்செய்யாதே. உன் றந்தை நீ யனுப்பிய தாதியினால் உன்னெண்ணத்தை யறிந்து துக்கமடைகிறார் நிலவேம்பின்மேல் முல்லைக்கொடி படர்ந்திருந்தால் அதனைக்கண்டவர் அந்தோ! இக்கொடி இம்மரத்தில் படர்ந்திருக்கிற தென்று பன

வருத்தமடையாமற் போவரா? அதுபோல விவாககாலத்தில் உனது அழகிய கையை அந்தக் குரங்குமுகன் பிடித்துக்கொண்டு சேர்ந்து வருவானானால் அங்கு வந்திருப்பவரது மனமெப்படித்தான் தபிக்காது. மிருதுவாயும் இளமையாயுமுள்ள வெற்றிலைகளை ஒட்டகந் தின்பதற்கு ஒருவன் தருவானா? அதுபோல உன்றந்தை உன்னை அம்முனிக்குக் கொடுக்கத்துணிவானா! நீதான் அந்தக் குரூபியோடு பேசத்துணிந்தாலும் உன்மனம் அருசியையடையாதா! அருவறுக்கத்தக்க அவனோடு நீ எவ்வண்ணம் மரணபரியந்தங் காலத்தைக் கழிப்பாயென்றனள். தாய் வார்த்தையைக்கேட்ட தமயந்தி சிறிதும் என்மேல் வெறுப்பில்லாதவளாய் என்னையே மனதில் நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு தாயைப்பார்த்துக் கூறுகின்றாள்:—ஓ தாயே! நீ சொல்லியவெல்லாஞ் சரியே. நானொன்று சொல்லுகிறேன், முகத்தினாலும் வடிவினாலும் தனத்திலுனுஞ் சிறந்திருப்பவன் மூடனாயிருந்தா லவனாலென்ன பிரயோசம்? யுத்தசாமர்த்திய மில்லாதவனுக்கு ராஜ்யத்தினா லென்ன பிரயோசம்? ஓ தாயே! எல்லாவின்பத்திலுஞ் சிறந்தது செவிக்குரிமையாயுள்ள கான வின்பம். அவ்வின்பத்தைக் காட்டிலுள்ள பெண் மான்களும் விரும்பி அதனால் மோகிக்கப் பட்டவைகளாய் அந்தக் கானஞ்செய்கின்றவர்களையே பார்த்துப் பிராணனை விடுகின்றன. அந்த இசையாகியகானத்தை யறியாதவன் சிறந்த மானுடனாயிருந்தாலும் அவனைச் சுடவேண்டும். இசைமயமாயிருக்கின்ற எந்தக்கானவித்தையை நாரதரறிந்திருக்கின்றாரோ அவ்வித்தையின் பிரபாவத்தை சிவன்தவிர மற்றொருவருமறியார். நீயம்முனிவனோடு மரணபரியந்தம் எப்படி வாழ்வாயென்று கேட்டனையன்றோ? மூடனோடு கூடிவாசஞ்செய்வதுதான் க்ஷணத்துக்குக்ஷணம் மரணதுக்கமாகுமேயன்றி அவரது சகவாசம் அப்படியாமா! மூடன் ரூபவானானாலும் தனவானானாலும் அவனாலென்ன சுகமுண்டாகும்; அவனை யெப்பொழுதும் விட்டுவிடவேண்டும். யாதொரு குணமுமில்லாமல் வீணாய்க் கர்வங்கொள்ளுகிற மூடனை அரசனிடத்திலுண்டாகுஞ் சிநேகம் துக்கத்தை விளைவிக்குமாகையாலதனை நிந்தித்து குணமுடையவனான பிக்ஷாண்டியினிடத்தி லுண்டாகும் சிநேகம் சுகத்தைக் கொடுக்குமாகையால் அதனையே போற்றவேண்டும். சர்வஜ்ஞனையும் இந்திரியங்களின் வன்மையை யறிந்தவனையும் மோஹம், அஜ்ஞானம் இவைகளைப் பேதித்தவனையுமுள்ள மஹாபுருஷன் கிடைப்பதரிது. கங்காநதியும் சரஸ்வதிநதியும் தம்மையடுத்தவரை யெவ்வாறு கயிலையங்கிரியை யடைவிக்குமோ, அவ்வாறு ஸ்வரஜ்ஞானத்தில் சமர்த்தனா யிருக்கிறவன் தன்னையாஸ்ரயித்தவனைக் கயிலாயமடைவிக்கின்றான். ஸ்வரப்பிரமாணத்தை எவனறிகிறானோ அவன் மானுடனானாலும் தேவன்தான். அதனை எவனறிந்து கொள்ளவில்லையோ அவன் தேவராஜ

ஞக விருந்தாலும் மிருகந்தான். மூற்சனுபேதத்தையும் தாளஸ்வரமார்க்கத்தையுங்கேட்டு எவனுனந்த மடையவில்லேயோ அவனே மிருகமாக நினைக்கவேண்டுமேயன்றி அவ்வானந்தத்தை யடையவல்ல மான்கள் மிருகங்களல்ல. விஷத்தோடு கூடியிருக்குஞ் சர்ப்பம் செவியில்லாமலிருந்தும் மனோகரமான கானத்தைக் கேட்டானந்திக்கின்றது. இரண்டு செவிகளைப்படைத்த மானுடர் அதனைக் கேட்டுச் சந்தோஷமடைகிறதில்லை. அவர்களையன்றோ சுடவேண்டும். ஒன்றுமறியாத குழந்தைகளும் ஸ்வரத்தோடுகூடின பாடலைக் கேட்டு மகிழ்கின்றன. அக்குழந்தைகளைக் கண்டோரும் புகழ்கின்றனர். பெரியவர்களாகவிருந்து கானத்தையறியாமல் தம்மை எல்லாமறிந்தவராகவெண்ணி யறிந்தவர்களைக்கண்டு இகழ்கின்றனர். இங்ஙனமிருக்க, ஓ என்னன்னேயே! நாரதருடைய அநேக நற்குணங்களை என் தகப்பனர் ஏன் றெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கின்றூர். மூன்றுலோகங்களுக்குள் நாரதருக்குச் சமானமாய்ச் சாமகானம் பாடுவாருமுண்டோ அவரை யிகழ்ச்சியாகக் கூறுதீர்கள். அவர் சாபத்தினல் குரங்குமுக மாவதற்குமுன்னரே நானவரைக் கணவராக நினைத்துவிட்டேன். நினைவால் நினைத்தவரை இப்பொழுது மாற்றலாமா; அது நீதியாமா; இசைஜ்ஞானத்திற் சிறந்த கின்னரர்கள் குதிரைமுக முடையவர்களாயிருந்தும் அவர்களைத் தேவராவது மற்றையாராவது வெறுக்கின்றூர்களா; அவர்களையன்றோ யாவரும் விரும்புகின்றனர். ஆகலான் முகத்தினுலென்ன பிரயோசனம்.

ஓ தாயே! முனிவரை விரும்பினேனென்று என் தகப்பனர் வருந்துவதைவிட்டு என்னைச் சந்தோஷத்துடன் அந்த நாரதமஹாமுனிவருக்கே கொடுக்கவேண்டுமென்று நீ சொல்லுவாயென்றுள். அவளது வார்த்தைகளைக் கேட்டதாய் தனது பர்த்தாவினிடஞ் சென்று, ஓ எந்நாயகனே! என் பெண்ணினுடைய அபிப்பிராயங்களை நன்றுயறிந்துகொண்டேன். அதுவிதிவசம். இனி நீர் அந்த நாரதமுனிவருக்கும் நமது பெண்ணுக்குஞ் சுபகரமான தினத்தில் விவாகஞ்செய்துவிடும். அம்முனிவரோ சர்வமுமறிந்தவராகவிருக்கின்றூர். நம்முடைய பெண்ணும் அவரை மனதால் வரித்துவிட்டாள். ஆனபடியால் அதைமாற்றுவது நமக்குத் தருமமல்லவென்று கூற, சஞ்சயராஜன் இருவருக்கும் விதிப்படி விவாகஞ்செய்தனன்.

விவாகமாகவேண்டுமென்றெண்ணி யேங்கியிருந்த நான்விவாகமான பின்னர் நமக்கேனிந்த விவாகமென்று பிரதிதினமுமெண்ணியெண்ணி மனவருத்தத்துடன் அவ்விடத்திலேயே வசித்துக்கொண்டு எவ்வெப்பொழுது அந்தத் தமயந்தி எனக்கு வேலைசெய்யவருகின்றூளோ அவ்வப்பொழுதெல்லாம் என்முகத்தைக் கோணியெண்ணுததெல்லாமெண்ணி யேங்குவேன். அவள் மாத்திரம் என

னைப்பார்த்து மனவருத்தமடைவதில்லை. சிலகாலஞ் சென்றபின்னர் அந்தப் பர்வதமகாமுனி அநேகதீர்த்தயாத்திரை செய்துகொண்டு என்னைப் பார்ப்பதற்காகவர, நானவரை மிக்க பிரீதியோடு எதிர் கொண்டழைத்துவந்து ஆசனத்திலிருத்தி விதிப்படி பூசித்துபசரித்து நிற்கும்பொழுது, அவரென்னைப்பார்த்துத் துக்கமடைந்தவராய் அந்தோ! நீ இந்த முகத்துடன் காட்டிவிருந்தால் துக்கமில்லை, ராஜபுத்திரியோடு கூடியிருப்பதென்று லெவ்வளவுகஷ்டம், நானப்போது உன்மீதுவந்த கோபத்தினு லிப்படிச்சபித்துவிட்டேன், இப்போது இந்த ராஜபுத்திரியைப் பார்த்தபோது எனக்குமிகவு மிரக்கமுண்டாயிற்று, ஆதலின் என் புண்ணியத்தினுல் நீர் அழகான முகமுடையவராய் வாழ்வீரென் றனுக்கிரகஞ்செய்ய, அவ்வனுக்கிரகத்தைப்பெற்ற நானும் அவரைப்பார்த்து ஓ முனிவரே! என்மீது தயவு வைத்து எனது துக்கத்தைப்போக்கிய நன்மையால் நீரும் என்னு லிடப்பட்ட சாபத்தினின்றும விடுப்பட்டவரானீர், இனி நீர் சொர்க்கத்துக்கு இஷ்டப்படிப் போகலாமென்றேன். நானும் அவருக்கு முன்பாகவே இந்த வழகான நன்முகத்தைப்பெற்றேன். ராஜபுத்திரியும் என்னைப்பார்த்து மிக்க சந்தோஷமடைந்து தன்தாயினிடஞ் சென்று அம்மா! உன்மருமகப்பிள்ளை அந்தப்பர்வதமுனிவர தனுக்கிரகத்தால் இன்றுசாபம்நீங்கி அழகான முகமுள்ளவராயினுரென்று கூற அரசி அதனைக்கேட்டு அரசனிடமறிவிக்க அவன் சந்துஷ்டியடைந்தவனுய் மிகப்பிரீதியுடன் முனிவரைப்பார்த்து மகா சந்தோஷமடைந்து ஓ நாரதமகாமுனிவரே! இன்று தான் கவலையொழிந்தவனுனேன். இன்றுதான் பெண்ணைப்பெற்றவனுயும் விவாகஞ்செய்தவனுயு மாயினேனென்று அப்பொழுதே எனக்கும் பெண்ணுக்குஞ் செய்யவேண்டிய மரியாதைகளையெல்லாஞ் செய்தான்.

ஓ வியாசரே! எனக்கு மாயாபலத்தினுல் எது எதுநேர்ந்ததோ அவையெல்லாஞ் சொன்னேன். ஐயா! மாயாகுணத்தால் நிர்மிக்கப்பட்ட பொய்யான இச்சமுசாரத்தில் சுகமுள்ளபிராணிகளுமுண்டோ! அப்படிப்பட்டவர்க ளிதுவரையிற் பிறந்ததுமில்லை. இனிப்பிறக்கப்போகிறதுமில்லை. காமம் குரோதம் லோபம் மாச்சரியம் மமதை அகங்காரமுதலிய இவையெல்லாம் மஹாபலமுள்ளவை. இவற்றை யாவரால் ஜயிக்கமுடியும்! ஜயித்தாரு முண்டோ! சத்வமுதலிய முக்குணங்களன்றோ தேகோற்பத்திக்குக் காரணமாகின்றன. ஓ வியாசரே! என்னுடைய சரித்திரத்தில் இன்னுமொன்று சொல்லுகிறேன் அதனையுங்கேளும். ஒரு சமயத்தில் விஷ்ணுவுடன் நான் காட்டிற்றிரிந்து கொண்டிருக்கும்போது விஷ்ணுமூர்த்தி வேடிக்கையாயென்னை ஒருக்ஷணத்தில் ஸ்திரீயாக்கிவிட்டார். பின்னர் மாயாபலத்தினுல் ஒரு அரசனுக்கு மனைவியாய் அனேகபிள்ளைகளைப் பெற்றேனென்ருர். அதனைக்கேட்ட வியாசர் ஓ சாந்த

குணசீலரே! உம்முடைய வார்த்தையைக்கேட்க எனக்கோர்பெருஞ் சந்தேகந்தோன்றிற்று. மகா ஞானியாயிருக்கும் நீர் எப்படி ஸ்திரீயாயினீர்? மறுபடி எப்படி புருஷராயினீர்? எப்படி அநேகபுத்திரர்கள் பிறந்தனர். எந்த அரசனுடைய வீட்டிலிருந்தீர்? இச்சரிதம் மிக அற்புதமாகவிருக்கின்றது. அதைச் சீக்கிரமாய்ச்சொல்லும். ஏனெனின் ஓ நாரதரே! உம்முடையசரித்திரம் கேட்கக்கேட்க இன்னமும்கேட்க வேண்டுமென்று ஆசைமேலிடுகின்றபடியால் யான் கேட்கின்றேன் சொல்லுமென்றார். (சு - ருகூ.)

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

லலிதாயை நம:

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்.

* வியாசாய நாரதோக்த ஸ்வவிருத்தாந்தம்.

சூதர் கூறுகின்றார் :—நாரதர் வியாசபகவானைப் பார்த்து, ஓ முனிவரே! யோகநிலை யறிந்தவர்களான முனிவர்களும் மாயாபலத்தை யறிந்தவர்களல்ல, அதற்காகவே இச்சரிதத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுமென்று கூறுவாராயினர்:—தாவர சங்கமமாயிருக்கும் பிரமாதி ஸ்தம்பபரியந்தமான சகத்தெல்லாம் மாயையினால் மோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது நிற்க, ஒருகாலத்தில் நான் சத்தியலோகத்திலிருந்து மனோகரமான ஸ்வேததீபத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியைத் தெரிசனஞ் செய்வதற்குப்போய் மகதி என்னும் வீணையையெடுத்து இன்னிசையமைந்த சப்தஸ்வரத்தோடு பாடும்போது சங்கு சக்கரதாராகிய விஷ்ணுமூர்த்தி அச்சமயத்தில் சர்வ லக்ஷணத்தோடு கூடினவளாயும் சர்வபூஷணங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும் ஸ்திரீகளுக்குள் உத்தமமானவளாயும் யௌவனகுணங்களால் மிகச்செருக்குடையவளாயும் தனக்கு வேண்டியவாறு மிகவும் இஷ்டமாயிருப்பவளாயும் பொன்னிறமுள்ளவளாயு மிருக்கிற இலக்குமிதேவியோடு சந்தோஷமாய்க் கிரீடித்துக்கொண்டிருந்தனர். அந்த லக்ஷ்மிதேவி என்னைப்பார்த்தவுடன் மறைந்துபோயினள். நான் முகுந்தனைநோக்கி, ஓ பகவானே! நான் விடனுமல்ல துஷ்டனுமல்ல நான் ஜிதேந்திரியன். கோபத்தையும் மாயையையும் வென்றவன். இப்படிப்பட்ட நான் உமது சமீபத்தில் வரும்போது லக்ஷ்மிதேவி என் மறைந்துவிட்டனளென்றேன். விஷ்ணுமூர்த்தி சிறிது கெர்வத்தோடுகூடின என் வார்த்தைகளைக்கேட்டு என்னைப்பார்த்து நகைத்து நீ பாடும் வீணையினது ஸ்வரம்போலிருக்கிறது உனது

---

* வியாசருக்கு நாரதர் தன் விருத்தாந்தத்தைக் கூறுதல்.

மதுரமான வார்த்தையும். ஓ நாரதனே! தனது பர்த்தாவை இதர புருஷன்வந்து பார்க்கும்போது ஸ்திரீயிருக்கக் கூடாதென்பது நீதி. ஓ வித்துவானே! மாயையானது சுவாசபந்தனம் செய்யத்தக்கவர்களாலும் சாங்கிய மறிந்தவர்களாலும் ஆகாரங்களை யொழித்தவர்களாலும் ஜிதேந்திரியர்களாலும் யோகிகளாலும் தேவர்களாலும் மற்றுமெவராலும் ஜயிக்கத்தக்கதல்ல. ஆகையால் நீ மாயை ஜயித்திருக்கிறேனென்று இப்போது சொல்லியதுபோல் இனி யெப்போதுஞ் சொல்லற்க. மாயையை ஜயிக்கவல்லமை யுள்ளவர்களாயிருந்தாலும் வெளியில் சொல்லத்துணியார்கள். நானுஞ் சொல்லமாட்டேன். பிரமனுஞ் சொல்லமாட்டான். மாயையை ஜயிக்கவல்லமையுள்ளவர்களான சனகாதிமுனிவர்களுஞ் சொல்லமாட்டார். மாயாதீதனாகிய சிவனுருங்கூறுரெனின் நீயாகூறவல்லவன்? தேவமாநுடதிரியக்காதிதேகங்களை யெவன் தரித்திருக்கின்றானோ அவன்செயித்திருப்பானுயின் அச்சரீரத்தையடைவானோ? அவன் வேதமறிந்தவனாயிருந்தாலும் யோகமறிந்தவனா யிருந்தாலும் எல்லா மறிந்தவனாயிருந்தாலும் ஜிதேந்திரியனாயிருந்தாலும் முக்குணத்தோடுங் கூடினவனாதலினவனெப்படி அந்த மாயையைச்செயிக்க வல்லமை யுள்ளவனாவான்? உருவமில்லாததாகிய காலமும் அந்தமாயைக்கு ரூபமாயிருந்து அம்மாயையே வெளிப்படுத்துகின்றது. எங்ஙனமெனின்! வித்துவான் மூடன் மத்திமன் எனவுலகில் மூன்றுவகையாயுள்ளார். இவர்களுள் அக்காலமானது வித்துவானைத் தருமமறியாதவனும் மூடனைத் தருமமறிந்தவனும் மத்திமனை இவ்வண்ணமாறு பட்டிருப்பதால் இவ்விரண்டினுண்மையை அறிவதற்கில்லாதவனுமாக்கிவிடுகிறது. இதுதான்காலம் மாயையோடு கூடிச்செய்யும் சேஷ்டையாகும். அந்தச்சேஷ்டை யொருவிதமாயறியத் தக்கதல்லவென்று கூறி விஷ்ணுமூர்த்தி மௌனமாயிருந்தனர். நானவரை ஓ நாராயணரே! மாயை யென்பவளுடைய வுருவமெத்தன்மைத்து? அவளெத்தன்மையள்? அவள் வல்லப மெத்தன்மைத்து? எங்கிருப்பவள்? எதனையாதாரமாக வுள்ளவள்? இவற்றினுண்மையைச் சொல்லும். நானந்த மாயையைப்பார்த்து அவள் தன்மையை நன்றாயறிய விரும்புகின்றேனாதலால் விரைவிலவளையுங் காண்பியுமென்றுவினவ, அவர் கூறுகிறார்:—ஓ நாரதனே! அம்மாயை முக்குணசொரூபிணியாயும், யாவராலும் சம்மதித்துப்புகழப்பட்ட சர்வஜ்ஞையாயும், எவராலும் வெல்லக்கூடாதவளாயும், அநேக பேதவுருவமாயுள்ள சகல சகத்தையும் வியாபித்திருக்கின்றவளாயும், அகிலலோகத்துக்கும் ஆதாரையாயுமுள்ளவள். உனக்கு அவளைப்பார்க்க வேணுமென்கிற ஆவலிருக்குமாயின் இப்பொழுதென்னோடு கருடன்மேல் வருவாயாக. நான் அவளிருக்குமிடங் கொண்டுபோய் ஜிதேந்திரரல்லாதவர்களால் செயிக்கக்கூடாத அந்த மாயையை

புனக்குக் காண்பிக்கிறேன். நீயவளைப்பார்ப்பையாயின் உனக்கு மனதிலுள்ள துக்கம் நீங்கிவிடுமென்று சொல்லி, கருடனை மனதில் நினைத்தனர். நினைத்தபடி அக்கருடன்வரப் பின்னரவர் என்னுடன் கருடாரூடராய் திவ்யமான வனங்களையும் ஆறுகளையும் வரிகளையும் பட்டணங்களையும முனிகளுடைய ஆச்சிரமங்களையும் அழகான நடபாவிகளையும் தடாகங்களையும் தாமரைமலர்களா லழகுபெற்றிருக்கும் மடுக்களையும் பசுக்கூட்டங்களையும் எனையமிருகக் கூட்டங்களையும் பன்றிக்கூட்டங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே கான்னிய குப்ஜியமென்னும் பட்டணத்துக்குவந்து அங்கு திவ்யமான ஓர் தடாகத்தைப்பார்த்தோம். அது தாமரைமுதலிய மலர்களால் பிரகாசிக்கப்பெற்ற வழகுள்ளதாயும் வண்டினங்களால் சப்திக்கப்பெற்றதாயும் அன்னப்பட்சி காண்டப்பட்சி சக்கரவாளப்பட்சி முதலிய சிறந்தபட்சிகளால் நிரம்பப்பெற்றுள்ளதாயும் பாற்கடலோடு போர் செய்ய வெழுந்திருப்பதுபோல் மேலோங்கிய சலசமர்த்தியைப் பெற்றுள்ளதாயுமிருந்தது. இவ்வாறான அதன் சிறப்பை நான்கண்ணுற்று அதிசயத்துடனிருக்குஞ் சமயத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி ஓ நாரதனே! இந்த நிர்மலமான தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து பின்னர் இப்பட்டணத்தையும் பார்க்கப்போவோமென்று சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டே எனது சுட்டுவிரலைப் பிடித்துக்கொண்டு சுற்றி வந்து அந்த சிரேஷ்டமான தடாகத்தைப்புகழ்ந்து அதன் கரையிலிருக்கு மோர்மரநிழலில் சற்றிளைப்பாறி ஓ நாரதனே! சாதுக்களுடைய மனம்போல் நிர்மலமாயிருக்கு மித்தீர்த்தத்தில் நீமுன்னே ஸ்நானஞ்செய்க. பின்னர் நானுஞ் செய்கிறேனென்று சொல்லவே, அவர் சொல்லை நம்பி நான் வீணையையும் கிருஷ்ணசனத்தைங் கரையில் வைத்துவிட்டு முன்னர் கைகால்களையலம்பிச் சிகையை முடித்து ஆசமனஞ்செய்து தர்ப்பபவித்திரந் தரித்துக்கொண்டு அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து கரையேறி என்னைப்பார்க்கின்றபொழுது நான் சர்வாபரணத்தோடுங்கூடி ஸ்திரீரூபமாயிருக்கக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு பூர்வதேக நிலையையும் மாயாவியான நாராயணரையும் எனது வீணையையுமறந்துத் தடாகத்தைத் திரும்பிப் பார்த்து இதுவென்ன வதிசயமென்று அங்கு நின்றிருந்தேன். பின்னரங்கு நல்ல வயதுடன் சர்வ பூஷணாலங்கிருதனாய் மன்மதனேவுருவங்கொண்டாற்போல் விளங்கும் காலத்துவஜனென்னும் அரசன் சதுரங்க சேனைகளோடு ரதாரூடனாய்வந்து திவ்யமான பூஷணங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டுப் பௌர்ணமி சந்திரன்போல் பிரகாசிக்கின்ற முகமுள்ளவளாயிருக்கின்ற வென்னைப்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து, ஓ கலியாணசுந்தரீ! நீ யாருடைய பெண்? தேவபுத்திரியா? நாககன்னிகையா? எவ்வனத்தாலும் பூஷணத்தாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் நீ எப்படிச் சகாயமின்றி இங்கு தனித்திருக்

கிறாய்? நீ கலியாணஞ்செய்யப் பெற்றவளா? கன்னிகையா? உண்மையைக் கூறுவாய். தடாகத்தில் என்ன பார்க்கின்றாய்? மன்மதனையு மோகிக்கச்செய்யவல்ல ஓ சிறிய பெண்ணே! உன் கோறிக்கை யாது? நீ என்னைப் பர்த்தாவாகக்கொண்டு நானாவித போகங்களையு மனுபவிப்பாயென்றுங் கூறினன். அவன் செய்தி இங்ஙனமிருக்க, நாராயணரோ என்னுடைய வீணையையும் மான்றோலையும் எடுத்துக்கொண்டு கருடாரூடராய்த் தன்னிடம்போய்ச்சேர்ந்தார். (சு-டுசஉ)

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

லக்ஷ்மீவாணி நிஷேவிதாயை நம:

இருபத்தோன்பதாம் அத்தியாயம்.

நாரதஸ்ய புருஷஸ்வரூபப்ராப்தி.

சூதர் கூறுகின்றார். வியாசமுனிவர் நாரதமுனிவரைப் பார்த்து ஓ முனிவரே! தடாகக்கரையில் வந்துநின்ற வரசன் சொல்லியவை யெல்லாங்கேட்டு என்மனதில் நன்றாயாலோசித்தும் ஒன்றுந் தோன்றாமையால் அவனை நோக்கி ஓ அரசனே! நான் இன்னாருக்குப் பெண்ணென்பதை யறிந்திலேனிது நிச்சம். இத்தடாகக்கரையில் நான் வந்திருப்பது பிரமன் விதித்தவிதியன்றி வேறில்லை. இனி ஆதாரமில்லாதிருக்கின்ற யான் என்செய்வேன் எங்குசெல்வேன் எனக்கு நன்மையுண்டாகும் வகையாது? என் முயற்சியாதொன்று மில்லை. தெய்வசங்கற்பம் என் விஷயத்தில் யாதாயிருக்கின்றதோ அதனையுமறியேன். நீர் தருமமறிந்த அரசனாயிருத்தலால் உமக்கு யாது தோன்றுகின்றதோ அதனைச்செய்யும். என்னை ரக்ஷித்தற்குரிய தாய்தந்தைமுதலிய பந்துக்களுமில்லாமல் உமது சுவாதீனமாயிருக்கின்றேனென்று நான் சொல்லி வரும்போது அவள் என்பால் காமங்கொண்டவனாய்த் தனது சேவகர்களைநோக்கி ஓசேவகர்களே! இவளை நானழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டியிருப்பதால் முத்துச்சரங்களாலும் வெண்பட்டுகளாலும் மிருதுவான மெத்தைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள ஓர் சிவிகையைக்கொண்டு வாருங்களென்ன அவர்களப்படியே கொண்டுவர அவ்வரசன் என்னை அச்சிவிகை மீதேற்றிக்கொண்டு மிக்க சந்தோஷத்துடன் தன்னரண்மனைக்குச்சென்று சுபலக்கினங்கூடிய சுபதினத்தில்விதிப்படி அக்னிசாக்ஷியாய் என்னை விவாகஞ்செய்து கொண்டனன். நானவனுக்குப் பிராணநாயகியாயும் அவனால் சௌபாக்கிய சுந்தரியென்று பெயருடையவளாயும் அவனாற் செய்யப்படுங் கிரீடைகட்கெல்லா முரிமையுடையவளாயும் விசேடமான சுகங்களையனுபவித்துக் காமசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட விலாசங்களுக்கெல்லாம் உரித்தான

ளாயுமிருந்தேனுகையால் அவ்வரசன் தன் இராஜ்யகாரியங்களை யெல்லாம்விட்டு மன்மதனுக்காளாய் இரவும் பகலும் கிரீடிப்பதில் ஆவலுள்ளவனாய் இவ்வளவு காலமாயிற்றென்பதை யறிந்துகொள்வதற்கும் அறிவில்லாதவனாய் உத்தியான வனங்களிலும் ஆரணியங்களிலும் உல்லாசமா யிருக்கத்தக்க மாளிகைகளிலும் மெத்தைகளிலும் நடபாவிகளிலும் உயர்ந்த மலைகளிலும் வசித்து மதுபானஞ் செய்து மதத்தவனாய் விளையாடிக்கொண்டு என் சுவாதீனமாயிருந்தனன். ஓ வியாசரே! நானும் அவனுடனேகூடிச் சுகித்திருந்தேனேயல்லது என்னு பூர்வசென்மம் முனிசென்மமென்பதை நினையாதவனாய் இவன் நமக்கே பர்த்தா, நாமே இந்த அரசனுக்குள்ள ஸ்திரீகளில் இஷ்டமான பத்னி, நாம் தாம் பட்டத்தரசி, நாம்தாம் காமவிலாச மறிந்தவள், நமக்கிப்படிப்பட்ட புருஷன் கிடைத்ததினாலன்றோ நம்முடைய வாழ்நாள் சபலமாயிற்றென்று இரவும் பகலும் அவனிடத்தில் ஆசையுள்ளவளாய்க் கிரீடித்திருந்தேன். அந்தோ! எனக்கு முன்னுள்ள பிரமஞ்ஞானமும் பிரம விஞ்ஞானமும் தர்மசாஸ்திர பரிஞ்ஞானமும் மறந்துபோயின. ஓ வியாசமுனிவரே! இவையெல்லா மறந்தவளாயும் அஞ்ஞானமும் அஞ்ஞான விஞ்ஞானமும் அதர்மசாஸ்திர பரிக்யானமுமாகிய இவையிற்றை மறவாதவளாயும் அரசனோடு கிரீடிக்குஞ் சுகமே பேரின்ப சுகமாயும் பன்னிரண்டு வருடகாலம் ஒரு க்ஷணகாலம் போலக் கழித்தேன். என் தவமெல்லாம் கொள்ளைபோகவந்த அக்காலத்தில் கர்ப்பவதியுமாயினேன். அதனை அரசன் கண்டு மகா சந்தோஷமடைந்து விதிப்படி ஸ்ரீமந்தமுதலிய சடங்குகளை நடத்தி கர்ப்ப சம்ஸ்காரஞ்செய்து அடிக்கடி என்னை சந்தோஷப் படுத்தி உனக்கென்ன இஷ்டமென்று கேட்பான். எல்லாவிதத்தாலுஞ் சந்தோஷ மடைந்திருக்கிற நான் வெட்கத்தினு லொன்றுஞ் சொல்லாமலிருப்பேன். பத்தாவதுமாதம் பூர்த்தியாகும்போது சுப நட்சத்திரத்தோடும் தாராபலத்தோடுங்கூடின சுபதினத்தில் புத்திரோற்பத்தியாயிற்று. பின்னர் செய்யவேண்டிய புத்திரோற்சவத்தையும்நடத்தி வீரவர்மனென்று பெயரிட்டுப் பிள்ளையைப்பார்த்து மகா சந்தோஷ சித்தனாயென்னிடம் முன்னையிலுமிக்க பிரீதியுடையவனாயினன். நானுமவன்பா லப்படியேயிருந்து இரண்டு வருஷங்கழித்து கர்ப்பவதியாய் சர்வ லக்ஷணத்தோடுங்கூடிய இரண்டாவது பிள்ளையைப்பெற்றேன். அவனுக்கு மப்படியே அரசன் செய்யவேண்டிய புத்திரோற்சவத்தை நடத்தி சுதன்மனென்று

பெயரிட்டான். அப்படிப் பன்னிரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றேன். அப்பிள்ளைகட்கெல்லாம் சகல சிறப்புகளும் நடந்தன. பின்னர் அப்பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் விவாகம் நடத்தி அப்பெண்களாலும் பிள்ளைகளாலுஞ் சூழப்பட்டவளாய்ப் பெரிய சமுசாரியாய்ப் பின்னர்ப் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் பிள்ளைகள்பிறக்க, அப்பேரன்மார்களுடன் சல்லாப முடையவளாய் அவர்கள் விளையாடும் விளையாடலைக்கண்டு மோகம் விருத்தியடையப் பெற்றவளாயினேன். ஓ முனிவரே! இக்காலவரையில் சுகமன்றிவேறொன்றறியேன். அதன் பின்னர் சிலவேளைகளில் சுகமும் சிலவேளைகளில் துக்கமும் சிலவேளையில் ஐஸ்வர்யமும் சிலவேளையில் ஆச்சர்யமு முடையவளாயிருந்தேன். அதன்பின்னர் பிள்ளைகளுக்கு ரோகமுண்டாகும் போது தேகசந்தாபமும் சில சமயத்தில் ஒருவருக்கொருவர்க் குண்டாகுங் கலகங்களால் பயங்கரமும் மருமக்கமார்களுக் குண்டாகுங் கலகங்களால் மரண துக்கத்துக்குச் சமானமான துக்கமுமுண்டாயின. ஓ முனிவரே! இவ்வண்ணம் நான் அஞ்சத்தக்க பொய் நடத்தையுள்ள சுகதுக்க சொரூபமான சம்சாரத்தில் மூழ்கினவளாய் பூர்வஜ்ஞானமும்போய் சாஸ்திரஜ்ஞானமும் மறந்து ஸ்திரீத்வமாயையினு லாவரிக்கப்பட்டு எப்பொழுதும் வீட்டின் காரியத்திலேயே ஆசையுள்ளவளாய் மோகத்தை விருத்திபண்ணுகிற அகம்பாவ முடையவளாய் நம்முடைய பிள்ளைகளெல்லாம் மகா பலசாலிகள், மருமகள்களெல்லாம் நற்குலத்திற் பிறந்தவர்களென்கிற கர்வமடைந்து நம்முடைய பிள்ளைகளெல்லாம் வீட்டில் விளையாடிக்கொண் டிருக்கிறார்கள், சம்சாரியான ஸ்திரீகளுக்குள் நம்மைப்போலும் யாருள்ளார், நாமே புண்ணியவதி யென்றிறுமாந்தேனையா! நாம் நன்னடைக்கையுள்ள இராஜபத்தினி. வெகு புத்திரர்களை யுடையேம். பதிவிரதை யென்றும் சம்சாரத்தில் வெகு புண்ணியவதியென்றும் பெயர்பெற்றுள்ளே மென்றிருந்தேனையல்லது ஒருநாளாவது நாம் நாரதனல்லவா வென்றும் விஷ்ணுமூர்த்தியால் வஞ்சிக்கப்பட்டோ மென்றும் மனதினால் சிந்தித்தேனில்லை.

பின்னர் தூரதேசத்திலிருக்கும் ஒரு பெரிய அரசன் என் பர்த்தாவுக்குச் சத்துருவாய் இரதகஜதுரகபதாதிகளுடன்வந்து யுத்தத்திற்கழைத்து பட்டணத்தைச் சூழ்ந்துகொள்ளவே என்பிள்ளைகளும் பேரன்மார்களும் யுத்த சந்நத்தர்களாய்ப் பட்டணத்திற்கு வெளியேபோய் அவனோடு போர்புரிந்து காலவசத்தால் சத்துரு

னால் மாண்டனர். அரசனே தோல்வியடைந்து பிள்ளைகளும் பேரன்மார்களும் மாண்டதை யெண்ணாது என்னை யெண்ணித் தானுயிர்விடுதற்கஞ்சி வீட்டுக்குவந்தனன். நான் என் மக்களிறந்துபோனமையைக் கேள்விப்பட்டு பிள்ளைகளையும் பேரன்மார்களையும், போர்க்களத்திற் பார்த்து சோகசாகரத்தில் மூழ்கி, ஆ பிள்ளைகளே! எங்கே போய்விட்டீர்கள்? பலிஷ்டமான பாழுந் தெய்வத்தினால் நான் வஞ்சிக்கப்பட்டேனே யென்றழுதுகொண்டிருந்தேன். அவ்வாறிருக்கும்போது விஷ்ணுமூர்த்தி நல்ல வஸ்திர முடுத்திக்கொண்டவராயும் வேதமெல்லா மறிந்தவராயுமுள்ள ஓர் நல்ல விருத்தப்பிராமண வேஷங்கொண்டு போர்க்களத்திலென் சமீபத்தில்வந்து அழுதுகொண்டிருக்கிற வென்னைப் பார்த்து, அம்மா ஏனழுகிறாய்? பர்த்தாவென்றும் மாடென்றும் புத்திரர்களென்றும் பவுத்திரர்களென்றும் வீடென்றும் ஒவ்வோருருவங் கொண்டுவந்த இச்சம்சாரத்தில் வைத்த மோகத்தினால் துக்கம் நேரிடுகின்றதேயன்றி ஆராய்ச்சி செய்யுங்கால் நீயார்? இந்தப் பிள்ளைகளெல்லாம் யாருடைய பிள்ளைகள்? இவர்களைப்பற்றி யுனக்கென்ன சம்பந்தம்? ஒன்றுமில்லை. இனி நீ உன்னாத்மா கடைத்தேறுவதைப்பார்; எழுந்திரு. அழுகையை நிறுத்து. மனதைச் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு பரலோகமடைந்த புத்திரர்களுக்கு வழக்கப்படிச் செய்யவேண்டிய தகனாதிகளை நடத்துவதாக வெளியேயுள்ள தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வோம். வீட்டிலுள்ள தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தலாகாதென்று தர்மசாஸ்திரம் விதித்திருக்கின்றது. ஆகையால் புறப்படென்று என்னைப் பிரயாணப்படுத்தி அரசனையும் பந்துக்களையும் என்னைச்சூழ்ந்து வரும்படிச்செய்து தான் முன்னேநடந்து புருஷ தீர்த்தமென்னும் ஓர் தீர்த்தத்துக்குப்போய் என்னைப்பார்த்து ஓ பெண்யானையைப் போல் நடக்கிற ஸ்திரீயே! இத்தடாகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வீனை துக்கத்தை விட்டுவிடு. புத்திரர்களுக்கு உத்தரகிரியைச் செய்யவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. உனக்கு முன் ஜென்மங்களிலிறந்துபோன பிள்ளைகள் எத்தனைகோடியோ. தாய் தந்தையர்களெத்தனை கோடியோ. புமான்களா யிருந்தவர்களெத்தனை கோடியோ அப்படியே சகோதரர்களும் எத்தனைகோடியோ. இந்தப் பிராந்தி ரூபமான சம்சாரத்தில் நீ யாருக்கென்றழுவாய். பொய்யாயும் சொற்பனத்துக்குச் சமானமாயும் பிராணிகளுக்குத் தாபத்தை யுண்டுசெய்கிற இந்தச் சம்சாரத்திலழுது முடியுமோ வென்றென்னைத்தேற்றி அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வித்தார்.

அதில்மூழ்கி எழுந்தவுடன் எனக்குப் புருஷஜன்மம் வந்துவிட்டது. விஷ்ணுமூர்த்தி எனது வீணையையும் கிருஷ்ணாசனத்தையுங் கையி லேந்தி நின்றனர். அவரை நான் பார்த்ததும் எனக்குப் பூர்வ வுணர்ச்சிவந்து நாம் இங்கே ஏன் வந்திருக்கிறோம் நமக்குப் பெண் தன்மை யிவரால்தான் வந்தது. இவர்தா னிம்மாயையைச் செய் தவரென்று சிந்தித்திருக்கின்றபோது, அவர் ஓ நாரதமுனியே! ஜலத்திலென்னசெய்கிறாய்? போகலாம் வாவென்றார். அப்போது தாருணமான பெண்தன்மை யிக்காரணத்தால் வந்ததென்றும் மறு படியும் ஆண்தன்மை இக்காரணத்தால் வந்ததென்றும் அறிந்து கொள்ள சக்தியில்லாதவனாய் விட்டேன். என்றிவ்வாறு நாரதர் வியாசரைப்பார்த்துக் கூறினரென்றனர்.

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

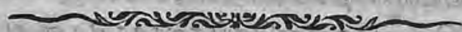
—oo:o:oo—

உ

லாகின்யை நமඃ.

முப்பதாம் அத்தியாயம்

* நாரதம்பிரதி ஹரிகிருத மாயாமஹிமாநு வர்ணனம்.

சூதர்கூறுகின்றார்:—நாரதமுனிவர் வியாசபகவானைப்பார்த்து ஐயா! பின்னடந்த எனதற்புத சரித்திரத்தைக்கேளும். நான் ஸ்திரீ வடிவமொழிந்து புருஷவடிவமானதை என்னுடன்வந்த என்னாயக னாகிய அரசன்பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தவனாய் என் மனையாட்டி எங்கேபோனாள்? இந்த முனியார்? இவர் என மனையாளு ன் மூழ்க வில்லையே., அவள்தான் முனியாய்விட்டனளோ? இல்லை! இல்லை!! அவளெப்படி முனியாவாள்? அந்தோ! நானென்செய்வேன்!! என்னிஷ்டையான என்னாயகியே! உன் பிரிவினால் நா ழுது கொண் டிருக்கின்றேனே! என்னையழும்படியாகச் செய்துவிட்டு நீ எங்கே போய்விட்டாயென்று சிறிதும் லச்சையின்றி ஓவென்று பெருங்குரலிட்டழத்தொடங்கி, ஓ பெருத்த தொடையுள்ளவளே! தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவளே! ஓ புன்சிரிப்புள்ள வளே! நீ இங்கில்லாமல் என்னை எப்படிப் பிரிந்துபோனாய்? என்

* நாரதரைநோக்கி விஷ்ணுமூர்த்தி சொல்லுகிற மாயாமகிமை வர்ணனம்.

கிருகமும் என் இராஜ்யமும் வீணாய்ப்போயிற்றே. என் பிள்ளைகளெல்லாம் இறந்தும் என் பிராணனையுனக்காக வைத்திருந்தேனே. இப்பொழுதும் உன் விரகத்தினால் பிராணன் வெளியே போகாமலிருக்கிறதே. என்னுடன் பிரீதியாயிருந்த நீ மாத்திரம் என்னை வஞ்சித்தனையே! ஓ விசாலமான கண்ணுடையாளே! நானழுதுகொண்டிருக்கின்றேனே. உன் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லையா! நானுன்னைப் புருஷனில்லாதவளென்றெண்ணியிருந்தேனே. இப்போது நீ அந்தப் புருஷனிடத்தில் போயிருப்பதாகத் தெரிகின்றதே. நீ அப்படியிருந்தாலுமெனக்கொரு வார்த்தை சொல்லக்கூடாதா? முதலிலென்னைச் சேர்ந்தகாலத்தில் நீ வைத்திருந்த பிரீதியெல்லாம் இப்போதெங்கேபோயிற்று? அந்தோ! நீ உயிரோடிருந்தால் இப்படியிருக்கமாட்டாய். தனுராகாரமாயிருக்கிற புருவங்களுள்ளவளே! நீ ஜலத்தில் மூழ்கினபோது மச்சங்களாலும் கூர்மங்களாலும் பக்ஷிக்கப்பட்டனையோ? அல்லது என்னுடைய தௌர்ப்பாக்கியத்தினால் ஜலாதிபதியாகிய வருணன் பிடித்துக்கொண்டு போய்விட்டானோ? அல்லது ஓ அழகான அங்கங்களுள்ளவளே! உன் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்துவிட்டனையோ? ஓ புண்ணியவதி! அமிர்தம்போல் இனிப்பாய் பேசுகின்றவளே! உனக்குப் பிள்ளைகளிடத்தில் அந்தரங்கமான பிரீதியுண்டென்பது இப்போதன்றோ தெரியவந்தது. என்னைவிட்டுப் புத்திரவாஞ்சையினால் சுவர்க்கத்துக்குப் போனது யுகதருமமல்லவே. ஓ என் பிராணநாயகியே! பிள்ளைகளோடுன்னையும் இழந்திருக்கிற இந்தத் தருணத்திலும் எனக்கு மரணம் நேரிடவில்லையே. என்னசெய்வேன்? எங்கேபோவேன்? பூவுலகில் இராமனைத் தெய்வமென்று சொல்லுகின்றனரே. அவனிப்போதில்லையோ. நானிப்போதுபடுந் துன்பம் இப்படிப்பட்டதென்று அவனுக்கு நன்றாய்த்தெரியுமே. அவனென்னைப்போலு மனைவியையிழந்து துன்பப்பட்டவனல்லவா! எனக்கேன் ஒருகதியுந் தோடாமலிருக்கின்றான். ஓ ராவிற்கு இரண்டுகொம்பு தோன்றினாற்போல் வாழத்தக்க தம்பதிகளுள் சிலரைத் தெய்வமானது ஒரேகாலத்திற் கொல்லுதலும் வேறாகப் பிரித்துக் கொல்லுதலுஞ் செய்துவருகின்றதே. இது கொடுமையல்லவா! தெய்வமானது காலவேற்றுமை செய்யலாமா! மஹருஷிகள் பர்த்தா மரணமடைவானாயின் பத்தினி அவனுடன் மரணமடைய வேண்டுமென்றும் அக்கினிப்பிரவேச மாகவேண்டுமென்றும் விதித்தது சிறந்ததே. அதுபோலும் பத்தினியிறந்தால் பதியுமிறக்கவேண்டுமென்று ஏன் விதிக்காமற் போயினரென்று பற்பல

வாய்ப்பிதற்றி அழுதுகொண் டிருக்கும்போது, நாராயணர் அவ்
னைப்பார்த்து ஓ இராஜஸ்ரேஷ்டனே ! ஏனழுகிறாய் ? நீ தர்மசாஸ்
திர மறிந்தவனாயும் பெரியோர்களை யடுத்தவனாயு மெனக்குத்
தோன்றவில்லை. உன்னுடைய பிரியையாகிய மனைவி யெங்கே
போயினாள் ? அவள் யார் ? நீ யார் ? அவளுன்னைச் சேர்ந்ததென்
பதெங்கே ? உன்னைப்பிரிந்த தென்பதெங்கே ? மனைவி மக்கள்
சகோதர ரென்றெண்ணப்பட்ட இவரெல்லாம் சம்சாரமென்னும்
பிரவாகத்தில் ஒன்றோடொன்று சேருகின்ற செத்தைகள்போ
லன்றோ ? இங்கிருந்து வீணாயழுவதனால் என்ன பிரயோஜனம் ?
வீட்டுக்குப்போ. ஒருவரோடொருவர் சேர்தலும் பிரிதலுந் தெய்
வாதீனமாயுள்ளது. நீ இந்த ஸ்திரீயை இவ்விடத்திலேயே கூடிக்
களித்தாய். இவ்விடத்திலேயே பிரிந்து துக்கிக்கின்றாய். இவளு
டைய தாய் தந்தைகளை நீ யறிவையோ ? அல்லது பார்த்திருப்
பையோ ? ஒன்றுமில்லாதிருக்க நீ இவளை இக்குளக்கரையில் சேர்ந்
தது காகதாளி நியாயமாகும். இனிக் கூடுவதென்பது ஏது ?
இனித் துக்கப்படுவதனால் என்ன பிரயோஜனம் ? எல்லாங் காலத்
தின்படி நடக்குமாகையால் அதனை உன்னாலு மென்னாலு மற்றெவ
ராலும் அதிக்கிரமிக்க முடியாது. இனி அக்காலமானது உனக்கு
என்ன சுகத்தைக்கூட்டுமோ அந்தச் சுகத்தை வீட்டுக்குப்போ
யனுபவிப்பாயாக. இப்போது மறைந்துபோன அந்த உத்தம
ஸ்திரீ எப்படி வந்தாளோ அப்படியே போய்விட்டாள். நீ அந்த
ஸ்திரீ வருவதற்குமுன் எப்படி யிருந்தனையோ, அப்படி யிருப்பா
யாக. இனி நீ எவ்வளவு அழுதபோதிலும் அவளந்த அழுகை
யைக்கேட்டு ஐயோவென்றிரங்கி வரப்போகிறதில்லை. ஓ அரச
சிரேஷ்டனே ! யோகஞ்செய்வாய். போகம் வருவதும் போவ
தும் காலவசத்தினாலென்றறிக. இவ்வருத்தமான சம்சார மார்க்
கத்தில் விசனப்படுவதனால் வரும் பயனென்னை ? சுகமோரிடத்தி
லிருப்பதில்லை ; அதுபோலவே துக்கமுமோரிடத்தி லிருப்பதில்லை.
சுகமுந்துக்கமும் மாறிமாறி வந்துகொண்டேயிருக்கும். ஆகை
யால் நீ மனதையொருவழியில் ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு இராஜ்யத்
தைச் சுகமாயனுபவிப்பாயாக. இதிலுனக்கு வெறுப்பாயிருக்கும்
பட்சத்தில் தாயாதிகளுக்கு இராஜ்யத்தைக்கொடுத்துவிட்டு காட்டுக்
குப்போய் யோகாப்பியாசஞ் செய்வாயாக. இம்மானுட தேகமா
னது ஒரு க்ஷணகாலத்தில் நசித்துப்போகும் அநித்தியத்தன்மை
யுடையது. இம்மானுடதேகம் போமாயின் மீண்டுங் கிடைப்ப

தரிது. இது க்ஷணத்தில் நாசமடையத்தக்க தன்மையை யுடைத்தானதாயினும் பிரயோஜனமோ நித்தியமாகிய பெரிய பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்குந்தன்மையை யுடைத்தாயுமுள்ளது. இங்ஙனமான அரியதேகங் கிடைத்திருக்கும்போது செய்யுங் கருமத்தைச் செய்வதொழிந்து செய்யவேண்டிய தல்லாததாகிய காரியத்தைச் செய்தழிந்து போவதனா லென்னபயன்? அருந்தல் பொருந்தலாலுண்டாகுஞ் சுகங்களையறிந் தனுபவிக்குந்தன்மை பசுச்சாதிகளிலு மிருக்கின்றது. அப்பசுப்போலன்று இம்மாநுடதேகம். ஓ அரசனே! நித்தியசுகத்துக் கேதுவாகிய ஞானம் இம்மானுடதேகமொன்றினாற்றான் கிடைக்கத்தக்கது. வேறெந்தவிதமான சரீராதிகளிலுங் கிடைக்காது. ஆதலால் நீ வீட்டையும்விட்டு ஸ்திரீயின் பிரிவினாலுண்டாகிய துக்கத்தையும்விட்டு வனத்துக்குச் செல்லக்கடவாய். இவ்வுலகம் மாயாகாரியமாகையால் மோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வண்ணம் மாயை மயக்கச்செய்கின்றது மாயாசொரூபிணியாகிய தேவியின் பலத்தினாலென் றறிவாயென்று அவனுக்குப் போதிக்கவே, ஒருவாறு தெளிந்தவனாய் அந்த விஷ்ணுமூர்த்தியை நமஸ்கரித்து அத்தடாகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தனது கிருகம்போய் தாயாதிகளுக்குத் தனது இராஜ்யத்தைக் கொடுத்து வைராக்ய முடையவனாய் ஆரணியஞ்சென்று சாத்வீக ஞானத்தை யடைந்து வாழ்ந்திருந்தனன்.

ஓ வியாசபகவானே! அரசன் போனபிறகு விஷ்ணுமூர்த்தி என்னைப்பார்த்து அடிக்கடி சிரித்தனர். நானவரைப் பார்த்து ஓ பிரபுவே! உம்மால் நான் வஞ்சிக்கப்பட்டு, பெரிதான மாயாபலத்துக்குள்ளாய் ஸ்திரீதேகமெடுத்து அந்தத் தேகத்தில் நான் செய்தவேலைகள் மிகவும் ஆச்சரியகரமானதால் அவைகளை யெண்ணிப் பார்க்கின்றேன். அந்தோ! நான் அந்த ஸ்திரீ தேகத்தை யடைந்து இந்திரன்போன்ற ஓர் அரசனைப் பர்த்தாவாகக்கொண்டு பெரிய சம்சாரியாயிருந்தேன். இப்போது இச்சரீரத்தை நோக்குமளவில் முன்னிருந்த நாரதசரீரமாகத் தெரியவருகின்றது. அதே மனம் அதே தேகம் அதே (ஆண்) குறி முதலிய வெல்லாமும் முன்னிருந்ததுபோல் பெற்றவனாயிருந்தும் அந்தக் கியாபகமாத்திரம் என் மறந்துபோயிற்று? அதுபற்றி மிகவுமாச்சரியப்படுகின்றேன். பகவானே! நான் குளத்தில் மூழ்கியபோது பூர்வ

ஞானமெவ்வாறு மறந்துபோயிற்று? இவற்றின் காரணங்களைக் கூறவேண்டும். ஓ விஷ்ணுமூர்த்தியே! நான் ஸ்திரீதேகத்தை யடைந்திருந்தகாலத்தில் அனேகவிதமான சுகதுக்கங்களை யனுபவித்தேன். பிரதிதினமுஞ் சுராபானஞ்செய்தேன். நியமமில்லாமல் போஜனமுஞ்செய்தேன். நாரதனென்பதையுமறந்தேன். இவைநிற்க, இப்போது ஸ்திரீசன்மத்தில் நடந்தசெய்திகளை எப்படி நன்றாய்த் தெரிந்து கொள்ளுகின்றேனோ அப்படி நான்ஸ்திரீயாயிருந்தபோது நாரதனாயிருந்ததைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லையே. இதனை எனக்குச்சொல்ல வேண்டுமென்றேன். விஷ்ணுமூர்த்தி, மஹாபுத்திமானான ஓ நாரத முனியே! இதைத்தான் பெரியோர் மாயாவிலாசமென்று சொல்லுவர். சர்வ ஜெந்துக்களினுடைய தேகங்களிலும் சுகதுக்க சம்பந்தமாயிருக்கின்ற அவஸ்தாபேதங்கள்பல. அதுபோலவே சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதம் என்னும் ஐந்தவஸ்தைகள் எல்லாச்சரீரங்களிலுமுண்டு. இந்தச் சாக்கிரமுதலிய அவஸ்தையை எப்படி ஒருவன் மாறிமாறி யடைகின்றானோ அப்படியே தேகாந்தராவஸ்தையுமடைகின்றான். இதுபோல் நீஸ்திரீதேகத்தை யடைந்ததுமாம். இதிலென்ன சந்தேகம்? மாயையைச் செயித்தேனென்று சொல்லிய நாரதனே! சாக்கிரமுதலிய அவஸ்தைகளின் அனுபவத்தைக் கேட்பாயாக. சுழுத்தியவஸ்தையடைகிறவன் செவியால் கேட்கிறதுமில்லை. வாயினாற்பேசுகிறதுமில்லை. மற்றொன்றை யறிகிறதுமில்லை. அவன் சாக்கிராவஸ்தை யடைவானாயின் எல்லா விஷயஞ்ஞானங்களையு மறிந்துகொள்ளுகிறான். மனமானது சாக்கிரத்தினால் மறைப்பில்லாமல் பிரகாசித்தும் சுழுத்தியினால் பிரகாசமில்லாமல் மறைந்துமிருக்கின்றது. இனிச் சொப்பனத்திலோவெனின், நானாவிதமான மனோபேதமாயுள்ளவபிப்பிராயங்கள் அநேகவிதமாயுண்டாகின்றன. அஃதென்னையெனின், ஒருவன் தன்னைக் கொல்வதற்கு யானை யோடிவந்ததாகவும் அதனைக்கண்ட தான் ஓடுவதற்குச் சக்தியின்றி யானென்ன செய்வேனென்று மறைந்து கொள்வதற் கோடியதாகவும் அங்கிடங்காணமல் பயந்ததாகவுஞ் சொல்லுகிறான். ஒருவனிறந்துபோன பாட்டனரைப்பார்த்து அவருடன் வீட்டிற்குவந்து அவருடன் பலவார்த்தைகளாடிப் போசனஞ்செய்ததாகக்கண்டு சொல்லுகிறான். இவ்வாறு சொப்பனங்கண்டவர் விழித்துக்கொண்டு சொப்பனத்திலறிந் தனுபவித்த சுகதுக்கங்களை நன்றாய்க் கியாபகம் பண்ணிக்கொண்டு பிறருக்கு விவ

நமாய்ச்சொல்லிப் பின்னர் இது பிரமையென்றுஞ் சொல்லுகின்றனர். அதுபோல் சொப்பனத்தில் எவரெவது சாக்கிரத்தில் நடந்த செய்திகளைத் தெரிந்துகொள்ளுகின்றார்களா! இல்லையன்றே. இது போலவே, நீ எடுத்த அந்த ஸ்திரீஜன்மம் சொப்பனுவஸ்தையைப் போன்றதெனவும், இந்த நாரதஜன்மம் சாக்கிராவஸ்தையைப் போன்றதெனவும் அறிவாய். ஆகவே நீ அந்த ஸ்திரீஜென்மமாகிய சொப்பனுவஸ்தையில் இந்த நாரதஜன்மமாகிய சாக்கிராவஸ்தையனுபவத்தை எப்படி யறிவாய். ஓ நாரதமுனியே! மாயையினுடைய செயலென்றுணர்க. அம்மாயா குணங்களுடைய கரையை நானுமறிந்தவனல்ல. உருத்திரரு மறிந்தவரல்ல. பிரம்மாவுமறிந்தவனல்ல. நாங்களே அறிந்திலமென்றால் மந்தபுத்தியுள்ளவராகிய வேறுயாவ ரெப்படி யறியவல்லவராவார்? மாயாகுணத்தினுடைய அளவு எவனுக்குந் தெரியாது தாவரசங்கமரூபமான வுலகமெல்லாம் குணத்திரயத்தினால் நிர்மிக்கப்பட் டிருத்தலால் இச்சமுசார பிரவிர்த்தி யுண்டாகின்றது. குணசம்பந்த மில்லாவிடின் சம்சாரமேது. நான் சத்துவகுணத்தில் பிரதானனு யிருக்கின்றவனுயினும் என்னிடத்தில் ரஜோகுண தமோகுணங்களுமுள்ளன. அப்படியே பிரமனும் உருத்திரருமுள்ளார். நாங்கள் மூவரும் குணங்களை விட்டிருக்கும் பிரபுக்களல்ல. அஃதில்லாதபிரபு துரிய சிவனொருவரே. அவரையன்றி மற்றொருவரையுங் குணரகிதரென்று கேட்டதில்லை. ஓ முனிசிரேஷ்டனே! நீ மாயாவிலாச விபவத்தைக் காணவும், அதனைக் கடத்தலரிதென்றும் அதிலாழ்ந்துபோகாது ஞான நிலையைக்கூடு முபாயத்தை யூகிக்கவுமென்னால் விளைவிக்கப்பட்ட அசாரமாயும் கரையில்லாததாயுமுள்ள இச்சம்சாரத்தில் அது எப்படி இது எப்படியென்று மோகத்தையடையவேண்டாம். மாயாப்பிரவாகபேத விலாசங்களை நீதான்கேட்டு முடியுமா! நான்தான் சொல்லிமுடியுமா! அது மஹா அற்புதமாயுள்ளதென்றார். இவ்வாறு விஷ்ணுமூர்த்தி தனக்குக் கூறினரென்று நாரதமுனிவர் எனக்குக் கூறினரென்றார்.

முப்பதாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

லலநாரூபாயை நமஃ.

முப்பத்தோராம் அத்தியாயம்.

* மஹாமாயாமஹிமாதிகதனம்.

சூதர் கூறுகின்றார்:—வியாசமுனிவர் ஜனமேஜயனை நோக்கி, மகாராஜனே! மாயையினுடைய மகத்துவத்தை நாரதரிடத்தில் இவ்வண்ணம் நான் கேட்டிருக்கின்றேனாதலால் அம் மாயையின் ஸ்வரூப விசேஷங்களையுனக்கு நன்றாய்ச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக. நான் அந்த நாரதருடைய ஸ்திரீதேகத்தைப்பற்றிய சரிதத்தை அவரால் கேட்டபிறகு, ஓ நாரதமகாமுனிவரே! பின்னர் விஷ்ணுமூர்த்தி யாதுகூறினார்? உம்மையழைத்துக்கொண்டு எவ்விடம் போயினாரென்றேன். அந்தநாரதர் ஓ வியாசமுனிவரே! அத்தடாகத்தின் கரையினின்று கருடாரூடராய்ப் புறப்பட்டு என்னைப்பார்த்து ஓ நாரதனே! இனி உமக்கெந்தவிடத்திற்குப் போகவேண்டுமென்றிச்சை யுதிக்கின்றதோ அவ்விடத்துக்குப் போகலாம். அல்லது என்னுடன்வைகுண்டம் வருவதாயிருந்தாலும் வரலாமென்று கூற, நானவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு இந்திரலோகம்போய்ச் சேர்ந்தேன். அவரும் எனக்கு விடைகொடுத்துவிட்டு வைகுண்டம் போய்ச்சேர்ந்தனர். பிறகுநான் என்றந்தையிருக்கும் சத்தியலோகம்போய்ச் சேர்ந்து அவரை நமஸ்கரித்து அவரெதிரினின்று என்னுடைய சரிதத்தை நினைத்துக்கொண் டிருந்தேன். அவர் ஓ புத்திமானே! எங்கேபோயிருந்தாய்? எதற்காகச் சிந்தைபட்டுக்கொண் டிருக்கிறாய்? உன்னுடைய மனம் இப்போது சுகமாக விருக்கிறதென்று நானினைக்கவில்லை. நீயாராலாவது வஞ்சிக்கப்பட்டனையா? அல்லது ஏதேனும் ஆச்சரியத்தைக் கண்டனையா? விசனப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிறவனையும் அறிவு கலங்கினவனையுங் காணப்படுகின்றனை. ஏனப்பா அப்படியிருக்கின்றாயுட்காரென்றார். நானவர் கட்டளைப்படி ஆசனத்திலிருந்து மாயாபலத்தால் உண்டான என்னுடைய விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லத்தொடங்கி, ஓ என்றந்தையே! சமர்த்தரான விஷ்ணுமூர்த்தியால் நான் மிகவும் வஞ்சிக்கப்பட்டு ஓர் தடாகத்தில் மூழ்கி ஸ்திரீரூபமெடுத்து பூர்வஞானமெல்லாம்

* மகாமாயையினுடைய மஹிமையாதி சரிதம்.

மறந்து அநேக வருஷகாலம் ஸ்திரீயாகவேயிருந்து புத்திரசோகத்தி னுண்டாகுஞ் சுகதுக்கங்களெல்லாம் அனுபவித்துப்பின்னரந்த விஷ்ணுமூர்த்தியால் நல்லுபதேசமும் பெற்றுத் தடாகத்தில் மூழ்கியெழுந்து புருஷனாயினேன். ஓ ஐயா! நானிவ்வாறு மோகமடைந்ததற்கு காரணம் யாது? மாயையின் வன்மையைக் கடத்தல் மிக்கவரிதென்று நானிதுவரையில் தெரிந்துகொள்ளாம லிருந்தேனாகையால், இந்த மோகோத்பத்தியானது என்னுடைய ஞானத்தைக் கெடுதிசெய்துவிட்டது. இப்பொழுது அந்த மாயையால் விளையும் சுபாசுபங்களெல்லாம் நான் நன்றாயனுபவித்துத்தெரிந்து கொண்டேன். ஓ என்றந்தையே! நீரெப்படி மாயாபலத்தைச் செயித்திருக்கிறீர்? அந்த உபாயத்தை யெனக்குச் சொல்லுமென்றேன். அவரென்னைநோக்கிச் சிரித்து, அப்பா! இம்மாயை சகல தேவர்களாலும் மகாமகிமையுள்ள முனிவர்களாலும் பிரமஞ்ஞானமுள்ள தபசிகளாலும் காற்றையே புசிக்கிற யோகிகளாலும் முக்குணத்தான் மும்மூர்த்திகளாகிய எங்கள் மூவராலும் வெல்லத்தக்கதல்ல. சிருஷ்டித் திதி லயமென்கிற முத்தொழிலையுஞ் செய்விக்கவல்ல அந்த மகாமாயையையறியும் வன்மையுள்ளார் யாவர்? ஓ புத்திமானே! காலம் கர்மம் சுபாவம் இவைமுதலான நிமித்த காரணங்களால் மகாபலமுள்ள அந்த மாயையெங்கும் வியாபித்துச் சுகதுக்கங்களை விளைவிக்கின்றபடியால் அவைகளில் உன்னறிவைச் செலுத்தாமலும் அவைகளுடைய அனுபவங்களி லாச்சரியம் வைக்காமலு மிருப்பாயாக. நாங்களெல்லோரும் மாயையினால் மோகிக்கப்பட் டிருக்கிறோமென்று அதனுண்மையைச் சொல்லவும், நான் அவ்வுண்மையைக்கேட்டுமனந்தெளிந்து மாயாகாரியங்களில் தலைப்பட்டுழலவரும் அவ்வக்காலங்களில் ஆச்சரியப்படுவதைவிட்டு நித்தியானந்த சுகத்தை நாடினவனாயினேன். ஓ வியாசமுனிவரே! பின்னரவரிடத்தில் விடைபெற்றுத் திவ்ய தீர்த்தங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே வந்தேன். ஆதலால் நீரும் கௌரவபுத்திரை நாசஞ்செய்த மோகமொழிந்து காலகர்ம சுபாவத்துக்கீனமைக்கப்பட்ட இவ்விடத்திலேயேயிருந்து சுகமாய் காலத்தைக் கழித்திவாரும். அவனவனால் செய்யப்பட்ட சுபாசுபகர்மங்கள் கட்டாயமாய் அனுபவிக்கத்தக்கதேயென்று மனதில் நிச்சயித்துக் கொண்டு சுகமாய் சஞ்சரித்திருமென்று சொல்லி என்னிடம் விடைபெற்றுப்போயினர்.

ஓ அரசனே! நானப்பொழுது நாரதமுனிவரால் சொல்லப் பட்டவுண்மையான அனுபவ வார்த்தைகளை மனதில் சிந்தித்துக் கொண்டு அன்றுமுதல் சரஸ்வதி நதிக்கரையில் வாசஞ்செய்துகொ ண்டு அச்சிந்தனையில் என்னுள்ளம் நிலைபெற்று காலத்தைக்கழிக்கு நிமித்தம் உத்தமபுராணமாயும் சர்வசம்சயத்தையுமறவே வொழிப் பதாயும் நானாவித சரித்திரங்களுடன் வேதப் பிரமாணத்தோடு கூடியதாயுமிருக்கிற இந்தத் தேவீபாகவதத்தை நிர்மித்தேன். ஓ அரச ஸ்ரேஷ்டனே! நீயுமப்படியே இம்மாயா விஷயத்தில் சந்தே கப்பட வேண்டியதில்லை. இந்திரஜாலவித்தை செய்கின்றவனொரு வன் மரத்தினால் பாவைகளை நிர்மாணஞ்செய்துகொண்டு அவைக ளைத் தன்னிஷ்டப்படி எப்படிக் கூத்தாட்டிவைக்கின்றனனோ அப் படி மாயாதேவியே தாவரசங்கமரூபமான இப்பிரபஞ்சத்தையெல் லாமுண்டாக்கி ஆட்டிவைக்கின்றாள். பிரம்மாதி ஸ்தம்பபரியந்த மான தேவாசுரர் மானுடர்முதலிய யாவரும் பஞ்சேந்திரியசம்பந்த மான மனமுதலிய அந்தக்கரண வசப்பட்டுழல்கின்றவரே யன்றி வேறில்லையாகலான் அரசனே! யாருக்கும் மூன்றுகுணங்களும் அக் குணங்களோடுகூடிய க்ாரியங்களு முண்டாகிறதென்பது நிச்சயம். மாயையில்பிறந்த மூன்றுகுணங்களும் வெவ்வேறு சுபாவமுள்ள வைகள். சத்துவகுணம் சாந்தமாயும் இரஜோகுணம் கோரமாயும் தமோகுணம் மூடமாயுமுள்ளன. மாயாசம்பந்தமுள்ள இம்முக்கு ணங்களோடு எப்போதும் புருஷன்கூடி இருக்கிறானாதலால் அந்த மாயையைவிட்டிருக்க எப்படிமுடியும்? உலகில் நூலில்லாமல் வஸ் திரமெப்படியாகும். அதுபோல் அம்மூன்றுகுணங்களைவிட்டு மனி தனாவது திரியக்சாதியாவது கிடையாவென்பது நிச்சயம். மண் ணில்லாமல் கடமெப்படியில்லையோ அப்படியே முக்குணங்களை விட்டு மும்மூர்த்திகள் முதலிய யாவருமில்லை. முக்குண வசத்த ராகிய மூவரும் சில சமயத்தில் சந்தோஷமாயும் சில சமயத்தில் சந்தோஷ மில்லாமலும் சில சமயத்தில் துக்கமாயும் சில சமயத் தில் துக்கமில்லாமலு மிருக்கின்றனர். ஓ ஜனமேஜயனே! பிரமன் ஒருவேளையில் சத்துவகுணத்தை யாஸ்ரயித் திருக்குங்காலத்தில் சாந்தனாய்த் தியானமுள்ளவனாய் சர்வ பிராணிகளிடத்தும் பிரீதி யுள்ளவனாய் நல்ல ஞானத்தோடுங் கூடினவனா யிருக்கின்றான். அச் சத்துவகுணத்தைவிட்டு இரஜோகுணத்தை யாஸ்ரயித்திருக் குஞ் சமயத்தில் எல்லா வஸ்துக்களிடத்தும் பிரீதியற்று கோர னாயும், தமோகுணத்தை யாஸ்ரயித் திருக்குங் காலத்தில்

துக்கமடைந்து மூடனுயுமாகின்றான். இப்படியே எனையருமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஓ அரசனே! பிரமன் முதலானவர்களே முக்குணவசப்பட்டிருப்பார்களானால் சூரிய சந்திரவம்சத்து இராஜாக்களுக்கும் இன்னுஞ் சில மகான்களுக்கும் மாயா விஷயத்தைப்பற்றி நாமென்னவார்த்தை சொல்லலாம். இவ்வுலகில் தேவாசுரர்முதலான எல்லாப் பிரபஞ்சமும் மாயைக்கு ஆதீனமாகையால் நீ இவ்விஷயத்தில் சந்தேகிக்கவேண்டாம். சகலப்பிராணிகளும் மாயாதீனர்களா யம்மாயையினிஷ்டப்படி யலைந்துழல்கின்றனர். அம்மாயை எப்பொழுதும் சம்வித்ரூபமான பராசத்தியினிடமிருந்து அவ்வக்காலத்துக் கேற்றவாறு அப்பராசத்தியினாலே வசப்பட்டு ஜீவர்களிடத்தில் வசித்துக்கொண் டிருக்கிறது. ஆதலால் மாயையோடுகூடின சம்வித்ரூபமாயும் பரமேஸ்வரியாயும் சச்சிதானந்த ரூபியாயுமிருக்கிற தேவியைத் தியானிக்கவேண்டும். பூஜிக்கவேண்டும். நமஸ்கரிக்கவேண்டும். தேவி மந்திரத்தைச் செபிக்கவேண்டும். இத்தியானாதிகளால் தேவி சந்துஷ்டி யடைந்து பிராணிகளைச் சம்சாரத்திலிருந்து விடுவித்துத் தன் மாயையுமடக்கித் தன் னனுபவத்தைக் கொடுக்கிறாள். லோகமெல்லாம் மாயா சொரூபமாக விருக்கிறது. பரமேஸ்வரி அம்மாயா சொரூபமான லோகத்திற்கு எஜமானியாயிருக்கிறாள். ஆதலால் மூன்றுலோகத்தாராலும் சுந்தரமான தேவியே புவனேஸ்வரியென்று சொல்லப்படுகிறாள். ஓ அரசனே! மனம் புவனேஸ்வரி ரூபத்தில் சம்பந்தித்திருக்குமாயின் இச் சம்சாரத்தில் சதசத்ரூபமான மாயை என்னசெய்யும்? ஆதலால் மாயையை யொழிப்பதற்குச் சதானந்தரூபியான தேவியைத்தவிர வேறொரு தேவதாந்தரங்கள் சக்தியுள்ளனவல்ல. தமோராசியை நாசஞ்செய்வதற்குத் தமசே காரணமாகமாட்டாது. சூரியன் சந்திரன் அக்னி மின்னல் இவைகளுடைய காந்தியல்லவோ இருளைப்போக்கடிக்க வல்லமையுள்ளவை. ஆதலால் சம்வித்ரூபமாய்த் தானே பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கிற மாயேஸ்வரியான அம்பிகாதேவியை மாயையைக் கழிப்பதற்காக மிகப் பக்தியோடு பூஜிக்கவேண்டும்.

ஓ அரசனே! உனக்கு விருத்திராசுரவத முதலான பல சரிதங்களைச் சொல்லிவந்தேன். அவைகளை நீயும் பக்திசிரத்தையோடு கேட்டுவந்தனை. இன்னும் வேறெதைக்கேட்க இச்சிக்கிறாய்? தேவியின் மகிமையை விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகிற இந்தப்புராணத்தின் பூர்வபாகம் உனக்கு என்னாலிதுவரையிற் சொல்லப்பட்டது.

இந்த ரகசியமான பாகவதத்தைச் சாதாரணமான மனிதனுக்குச் சொல்லக்கூடாது. பக்தனையும் சாந்தனையும் தேவியினிடத்தில் பிரீதியுள்ளவனையும் சிஷ்யனையும் அல்லது ஜ்யேஷ்ட புத்திரனையும் அதி பக்தியோடு கூடினவனையு மிருப்பவனுக்கே சொல்லவேண்டும். வேதத்திற்குச் சமானமாயும் நல்ல பிரமாணத்தோடு கூடினதாயும் கதைகளுக்குள் ஸ்ரேஷ்டமாயுமிருக்கும் இப்புராணத்தை மிக்க பக்தியோடு எவன் படிக்கிறானோ எவன் கேழ்க்கிறானோ அவன் இவ்வுலகில் தநவானையும் ஞானவானையுமிருப்பன்.

முப்பத்தோராம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஆ அத்தியாயம் ங்க - க்குச் சுலோகம். (கஅஅசஉ)

ஆறாவது ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

ஸ்கந்தம் சு - க்கு அத்தியாயம் - கடுங.

ஆ ஸ்கந்தம் சு - க்குச் சுலோகம். (அகடு0உ)

திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை. மூலமும்-உரையும்

ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகளால் திருப்போரூர் முருகப்பெருமான் மீது பாடியுள்ளது. டிம்மி 8-பக்கங்கள் கொண்டது. இரண்டாம் பதிப்பாக அலங்காரம் வரையில் அச்சிட்டுள்ளது. விலை ரூ- 1 8 0

காமாக்ஷிலீலாப்பிரபாவம் அல்லது காமாக்ஷி விலாசம்.

இது மார்க்கண்டேயபுராணத்திலுள்ளது -தமிழில் நூதனமாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. காஞ்சி க்ஷேத்திரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு க்ஷேத்திரத்தின் மகிமைகளையும் இடங்களையும் தெரிந்துக்கொள்வதற்கு ஓர் கண்ணாடிபோன்றது -வசனரூபமாக எளியதமிழ்மொழியில் எழுதிவுள்ளது- விலை ரூ- 0 6 0

பார்வதியார் பனுவல் திரட்டு	0	2	0
முருகர்தோத்திரப்பாக்கள் 108-சிவஸ்தல புராணங்களி விருந்து திரட்டியது	0	2	0
தணிகை அநுபூதி	0	0	6
வள்ளி காந்தன் தோத்திரமஞ்சரி	0	8	0
காஞ்சி தேவாரப்பதிகங்கள்	0	2	0
ஸ்ரீ தாயுமானவர் பாடலில் „வேதமுடனாகமம்'' என்ற திருப்பாசுரத்திற்கு உரை	0	1	0
காஞ்சிபுரம் திருநெறிக்காரைக்காட்டுப் புராண வசனம்	0	1	0
கந்தப்புராணக்கதைகளும் அவைகளுணர்த்தும் உண்மைநூற்கருத்தும் (விரிவான) வசனரூபமானது. விலை ரூப.	0	8	0

கிறிஸ்தவமும் தமிழும்

திரு. மயிலை, சீனி, வெங்கடசாமி அவர்கள் எழுதிய புதிய நூல்கள்.

இந்நூல் தமிழ்மொழிச் சரித்திரத்தின் ஒரு பகுதி, இதுவரை எழுதப்படாதது. முதல் முதலாக இப்பொழுது வெளி வருகிறது ஒவ்வொருவரும் அவசியம் வாசிக்க வேண்டிவை. பலபடங்களுடன் கூடியது.

கிறிஸ்தவ உலகம் தமிழ் மொழியில் செய்துள்ள மாறுதல்களையும் அபிவிருத்திகளையும் தொகுத்தும் விரித்தும் கூறுவது இந்நூல்.

விலை. ரூ. 1 0 0

பௌத்தமும் தமிழும்

இதில் எழுதப்பட்டுள்ள பற்பல விஷயங்களில், தமிழ் நாட்டிவிருந்த பௌத்தப் பெரியார்களின் வரலாறுகளும் புத்த தேவர்மீது பண்டைத் தமிழாசிரியர் இயற்றிய சுவை ததும்பும் பாக்களும், மணிமேகலைத் தெய்வத்தின் பண்டையவரலாறுகளும், தமிழ் நாட்டிவிருந்த பௌத்த திருப்பதிகளின் வரலாறுகளும், பௌத்தர் தமிழ் மொழிக்குச்செய்த தொண்டுகளும், ஒவ்வொருவரும் அவசியம் படித்தின்புற வேண்டிய பாகங்கள் அடங்கியுள்ளது. படங்களுடன் ரூ. 1 8 0

விலாசம் :—

சுந்தர விலாஸ்புத்தக சாலை.

3/19, ரண்டால்ஸ் ரோட், வேப்பேரி, சென்னை.

IMPERIAL PRINTING HOUSE, PERIAMET MADRAS.

சுந்தரவிலாஸ் புத்தகசாலை,

19, ரண்டால்ஸ் ரோட், வேப்பேரி, சென்னை.

தேவீ பாகவதம் (வசனம்) 2 வால்யம்	9	0	0
காமாக்ஷி விலாசம் ,,	0	6	0

பிரஹ்மஸ்ரீ G. V. கணேசய்யர் B. A. B. L. எழுதிய தமிழ்மொழி பெயர்ப்புகள்.

ஸ்ரீ லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம் சுமார் 1000 பக்கங்கள் கொண்டது முழு காலிகோ பயிண்டு	4	0	0
ஸ்ரீமத்சங்கரபகவத்பாதாளுடைய ஸௌந்தர்ய லஹரி 320 பக்கங்களடங்கியது	1	8	0
மூகபஞ்சசதீயின் முதல்பாகம் ஆர்யாசதகம்	0	8	0
,, இரண்டாம்பாகம் கடாக்ஷசதகம்	0	8	0
ஸ்ரீ லலிதா ஸஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரம் (நாகர லிபியில் மூலம்மட்டும்,)	0	5	0
ஸ்ரீ லலிதா த்ரிசதீ (நாகரலிபியில் மூலமும், நாமாவளியும்)	0	3	0

பிரஹ்மஸ்ரீ ந. சுப்ரமணிய அய்யர் அவர்கள் எழுதிய புத்தகங்கள்.

ஸ்ரீ நகர விமர்சம் (மூலமும் தமிழுரையும்.) படங்களோடு கூடியது.	0	12	0
ஸ்ரீகுரு தத்வ விமர்சம். (தமிழ்)	0	5	0
ஸ்ரீவரிவஸ்யாரஹஸ்யம். மூலமும் தமிழ் விரிவுரையும்	1	0	0
ஸ்ரீசக்ரபூஜாவிதி சுமார் 20 படங்களோடு கூடியது சாதா பயிண்டு	2	0	0
ஷை காலிகோ பயிண்டு	2	8	0
ஒருபக்கம் மாத்திரம் அச்சிடப்பட்டது ,,	3	0	0
மனீஷாபஞ்சகம் (மூலமும் தமிழ் விருத்தி யுரையும்.) ...	0	5	0
ஸ்ரீ லலிதா த்ரிசதீ ஸ்தோத்திரம் மூலமும், தமிழ் உரையும். ...	1	0	0
ஸ்ரீ காமாக்ஷி படம். Tri-colour Big size	0	3	0

உயர்திரு. கா ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் பதிப்பு மற்றவர்கள் பதிப்பும்.

தேவி பாகவதம்.

இது டிம்மி 8-பக்கங் கொண்டது 200-பாரத்திற்கு மேற்பட்டுள்ளது. பூர்வபாகம், உத்தரபாகம் என இரண்டுபுத்தகமாக காலிகோ பயிண்டு செய்துள்ளது. விலை ரூபா. 9—0—

பெரிய புராணம் மூலமும் சித்தாந்த போத ரத்நாகரமென்னும் பொழிப்புரை விசேட உரையும்.

,, 1 2. 3. 4. 5. சருக்கங்கள்	6	8
பத்தராய்ப் பணிவார் சருக்கம்	0	4
காரைக்காலம்மையார்புராணம் மூலமும்உரையும்	0	4
திருஞான சம்பந்தர் புராணம் மூலமும்-உரையும்	1	0
குலச்சிறைய நாயனார் புராணம் ,, ,,	0	2
திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் சித்தாந்த போதரத்நாகர உரையும் ராயல் 8-பக்கங்கொண்டது	2	0

காஞ்சிப்புராணம். மூலமும்-உரையும்.

இது பதவுரை, பொழிப்புரை, விசேட வுரையாகவும் அச்சிட்டுள்ளது. ராயல் 8-பக்கங்கள் கொண்டது.

நாட்டுநகரப் படலம் மட்டும் விலை	1	8
3-ம் பாகம் விலை	1	8
திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை மூலமும்-உரையும்	1	8

காமாக்ஷிலீலாப் பிரபாவம். அல்லது காமாக்ஷி விலாசம்

வசனரூபமாக எளியதமிழ் மொழியில் எழுதியது.	0	6
பார்வதியார் பனுவல் திரட்டு	0	2
முருகர்தோத்திரப்பாக்கள் 108-சிவஸ்தல திரட்டு	0	2
தணிகை அநுபூதி	0	0
வள்ளி காந்தன் தோத்திர மஞ்சரி	0	8
காஞ்சி தேவாரப்பதிகங்கள்	0	2
ஸ்ரீ தாயுமானவர் பாடலில் "வேதமுடனாகமம்" என்ற திருப்பாசுரத்திற்கு உரை	0	1
காஞ்சிப்புரம் திருநெறிக்காரைக்காட்டுப் புராண வசனம்	0	1
சிவஞானபோதக்கருத்துரை விளக்கம்	0	3
பொன்வண்ணத்தந்தாதி மூலமும்-உரையும்	0	4
கந்தபுராணச் சுருக்கம்	0	8
தேவார திருமுறைத் திரட்டு.	1	8
சிவாலய பிரதக்ஷண விதி	0	4
யுகதருமம் வசனம்	0	2
பௌத்தமும் தமிழும் ,,	1	8
கிறிஸ்தவமும் தமிழும் ,,	1	0
ஜின்னாஹ்ஜீவிய சரித்திரம்	0	8

சுந்தரவிலாஸ் புத்தகசாலை.

நெ. 19 ரெண்டால்ஸ் ரோட் வேப்பேரி, சென்னை,